Giới thiệu

Trần Húc, một học sinh cấp ba bình thường từ thời hiện đại, bất ngờ xuyên không về thời Đông Hán loạn lạc, cụ thể là thành Trường An những năm cuối.

Không có bất kỳ hệ thống hỗ trợ nào như trong tiểu thuyết, Trần Húc cảm thấy bế tắc.

Tuy nhiên, đúng lúc đó, một giọng nói vang lên trong đầu anh: Đinh, phát hiện chủ ký sinh, hệ thống đang ràng buộc.

Thần cấp lựa chọn hệ thống cài đặt hoàn tất, đang ràng buộc.

Thần cấp lựa chọn hệ thống ràng buộc thành công.

Trần Húc vui mừng khôn xiết, cuối cùng cũng có phụ trợ cho chuyến xuyên không này.

Hệ thống ngay lập tức trao cho anh gói quà tân thủ: thuộc tính Khuyên phục, trí lực + 10 và một vạn Ngũ Thù tiền.

Khi kiểm tra bảng thuộc tính, Trần Húc nhận ra mình là một phế vật với các chỉ số thấp tè, trừ trí lực vừa được tăng lên 80.

Thuộc tính Khuyên phục giúp tăng mạnh tỷ lệ thuyết phục người khác, nhưng Trần Húc tự hỏi liệu mình sẽ phải dùng cái miệng để bá lăng thiên hạ hay sao.

Trong lúc đang suy tư, Trần Húc nghe được tin Đổng Trác vừa giết Tư Không Trương Ôn, một sự kiện then chốt dẫn đến Liên Hoàn Kế của Vương Doãn và Điêu Thuyền.

Ngay lập tức, hệ thống đưa ra ba lựa chọn: 1.

Rời khỏi Trường An, nhận thưởng Tịch Tà Kiếm Phổ một cách

ám chỉ đến việc tự thiến trong truyện kiếm hiệp. 2.

Dâng Liên Hoàn Kế cho Vương Doãn, ở lại Trường An, nhận thưởng một cửa hàng ở Trường An. 3.

Dâng Liên Hoàn Kế cho Vương Doãn, cướp Điêu Thuyền từ tay Đổng Trác và Lữ Bố, nhận thưởng toàn bộ thống soái, võ lực của Tây Sở Bá Vương Hạng Vũ và Bá Vương Thương Pháp.

Kèm theo một phần thưởng ngẫu nhiên nếu cướp thành công.

Không chút do dự, Trần Húc loại bỏ lựa chọn một và hai.

Lựa chọn ba hứa hẹn cả tình yêu lẫn sự nghiệp, đặc biệt là Điêu Thuyền mỹ nhân tuyệt thế, và sức mạnh vô địch của Hạng Vũ.

Với sức mạnh của Hạng Vũ cùng Bá Vương Thương Pháp, anh có thể chinh phục thiên hạ.

Trần Húc quyết định chọn phương án 3.

Anh ngay lập tức đến phủ Tư Đồ Vương Doãn.

Trên đường đi, anh bất ngờ va phải Lữ Bố đang kiêu ngạo vì vừa được thăng chức.

Lữ Bố nổi giận muốn ra tay, nhưng hệ thống lại đưa ra lựa chọn khẩn cấp: 1.

Chịu thua, nhận thưởng Quỳ Hoa Bảo Điển và Cung hình tam kiện sáo. 2.

Chống trả, đánh Lữ Bố, nhận thưởng Đại sư cấp cận thân cách đấu thuật.

Trần Húc tất nhiên chọn phương án hai, không chỉ vì phần thưởng mà còn vì không thể chịu nhục.

Nhờ kỹ năng chiến đấu mới, Trần Húc dễ dàng đánh bại Lữ Bố,

thậm chí còn đạp lên lưng Lữ Bố và lấy đi Thất Tinh Bảo Đao mà sau này mới biết là của Lữ Bố.

Lữ Bố tủi hổ bỏ chạy.

Sự kiện này giúp Trần Húc có được 200 điểm danh tiếng, khiến anh ngạc nhiên về sự dễ dãi của hệ thống.

Tại phủ Vương Doãn, Trần Húc gặp Vương Doãn và thuyết phục ông ta về Liên Hoàn Kế.

Ban đầu Vương Doãn giả vờ từ chối, nhưng sau khi Trần Húc bày tỏ lòng trung thành và chí lớn, Vương Doãn đồng ý bàn bạc.

Trần Húc trình bày kế sách ly gián Đổng Trác và Lữ Bố bằng một mỹ nữ, và khéo léo đề nghị Vương Doãn gả Điêu Thuyền cho anh.

Vương Doãn, nhìn thấy tiềm năng lớn ở Trần Húc, đồng ý với điều kiện anh phải thành công trong việc trừ Đổng Trác.

Ngay lập tức, Trần Húc nhận được phần thưởng của Hạng Vũ.

Khi gặp Điêu Thuyền lần đầu, Trần Húc bị vẻ đẹp của nàng làm cho choáng váng.

Anh cũng phát hiện Điêu Thuyền đang lo lắng về nỗi niềm của nghĩa phụ mình.

Trần Húc trấn an nàng và tiết lộ rằng anh đã giúp Vương Doãn giải quyết vấn đề.

Anh bày tỏ tình cảm của mình với Điêu Thuyền, nói rằng nàng là lý do anh giúp Vương Doãn và cầu thân.

Điêu Thuyền, sau một chút ngạc nhiên và e thẹn, đã đồng ý.

Hai người quyết định cùng nhau rời Trường An.

Vương Doãn không muốn Trần Húc rời đi, thậm chí còn đề nghị

phong anh làm Tây Viên Giáo Úy, nhưng Trần Húc từ chối.

Hệ thống lại đưa ra các lựa chọn về nơi đến: 1.

Ở lại Trường An, nhận một phủ đệ. 2.

Đến Ký Châu tranh giành với Viên Thiệu, nhận một trăm con chiến mã. 3.

Đến Thanh Châu làm Thái thú quận Lạc An, nhận năm mươi lạng vàng. 4.

Đến Dự Châu làm Thái thú quận Bái, nhận năm ngàn Hổ Báo Kỵ.

Trần Húc không ngần ngại chọn lựa chọn bốn.

Năm ngàn Hổ Báo Kỵ là đội quân tinh nhuệ nhất của Tào Tháo, có được họ sẽ là lợi thế cực lớn.

Trần Húc báo với Vương Doãn rằng anh sẽ đi Dự Châu.

Trên đường đi, anh gặp và chiêu mộ được Thái Diễm Thái Chiêu Cơ sau khi giải cứu nàng khỏi đám giặc khăn vàng do Dương Phụng cầm đầu.

Thái Diễm, một tài nữ nổi tiếng, cũng bị thu hút bởi tài năng và khí phách của Trần Húc.

Sau đó, anh còn chiêu mộ được hai thủ lĩnh Khăn Vàng Dương Phụng và Hàn Xiêm, cùng hàng vạn quân Khăn Vàng.

Hệ thống khen thưởng Trần Húc với đặc tính Lễ hiền hạ sĩ và Nhân chính, đảm bảo lòng trung thành tuyệt đối của thuộc hạ.

Tiếp tục hành trình, Trần Húc đến Thường Sơn và chiêu mộ được Triệu Vân, Long Đảm Tướng Quân nổi tiếng.

Điều này giúp anh nhận được ba ngàn Bạch Mã Nghĩa Tòng từ Cung Tôn Toản và đặc tính Khí vận vô song của Lưu Bị.

Sau đó, anh gặp và chiêu hàng được Trương Yến, thủ lĩnh quân Hắc Sơn.

Trần Húc quay về Bái quận và nhận chức Dự Châu Thứ Sử.

Anh quyết tâm xây dựng lực lượng, bắt đầu bằng việc giải quyết nạn đói bằng khoai tây do hệ thống ban tặng.

Anh cũng chiêu mộ được Hứa Chử, một mãnh tướng có sức mạnh phi thường, người ban đầu đang chiến đấu với quân Khăn Vàng.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311

Chương 312

Chương 313

Chương 314

Chương 315

Chương 316

Chương 317

Chương 318

Chương 319

Chương 320

Chương 321

Chương 322

Chương 323

Chương 324

Chương 325

Chương 326

Chương 327

Chương 328

Chương 329

Chương 330

Chương 331

Chương 332

Chương 333

Chương 334

Chương 335

Chương 336

Chương 337

Chương 338

Chương 339

Chương 340

Chương 341

Chương 342

Chương 343

Chương 344

Chương 345

Chương 346

Chương 347

Chương 348

Chương 349

Chương 350

Chương 351

Chương 352

Chương 353

Chương 354

Chương 355

Chương 356

Chương 357

Chương 358

Chương 359

Chương 360

Chương 361

Chương 362

Chương 363

Chương 364

Chương 365

Chương 366

Chương 367

Chương 368

Chương 369

Chương 370

Chương 371

Chương 372

Chương 373

Chương 374

Chương 375

Chương 376

Chương 377

Chương 378

Chương 379

Chương 380

Chương 381

Chương 382

Chương 383

Chương 384

Chương 385

Chương 386

Chương 387

Chương 388

Chương 389

Chương 390

Chương 391

Chương 392

Chương 393

Chương 394

Chương 395

Chương 396

Chương 397

Chương 398

Chương 399

Chương 400

Chương 401

Chương 402

Chương 403

Chương 404

Chương 405

Chương 406

Chương 407

Chương 408

Chương 409

Chương 410

Chương 411

Chương 412

Chương 413

Chương 414

Chương 415

Chương 416

Chương 417

Chương 418

Chương 419

Chương 420

Chương 421

Chương 422

Chương 423

Chương 424

Chương 425

Chương 426

Chương 427

Chương 428

Chương 429

Chương 430

Chương 431

Chương 432

Chương 433

Chương 434

Chương 435

Chương 436

Chương 437

Chương 438

Chương 439

Chương 440

Chương 441

Chương 442

Chương 443

Chương 444

Chương 445

Chương 446

Chương 447

Chương 448

Chương 449

Chương 450

Chương 451

Chương 452

Chương 453

Chương 454

Chương 455

Chương 456

Chương 457

Chương 458

Chương 459

Chương 460

Chương 461

Chương 462

Chương 463

Chương 464

Chương 465

Chương 466

Chương 467

Chương 468

Chương 469

Chương 470

Chương 471

Chương 472

Chương 473

Chương 474

Chương 475

Chương 476

Chương 477

Chương 478

Chương 479

Chương 480

Chương 481

Chương 482

Chương 483

Chương 484

Chương 485

Chương 486

Chương 487

Chương 488

Chương 489

Chương 490

Chương 491

Chương 492

Chương 493

Chương 494

Chương 495

Chương 496

Chương 497

Chương 498

Chương 499

Chương 500

Chương 501

Chương 502

Chương 503

Chương 504

Chương 505

Chương 506

Chương 507

Chương 508

Chương 509

Chương 510

Chương 511

Chương 512

Chương 513

Chương 514

Chương 515

Chương 516

Chương 517

Chương 518

Chương 519

Chương 520

Chương 521

Chương 522

Chương 523

Chương 524

Chương 525

Chương 526

Chương 527

Chương 528

Chương 529

Chương 530

Chương 531

Chương 532

Chương 533

Chương 534

Chương 535

Chương 536

Chương 537

Chương 538

Chương 539

Chương 540

Chương 541

Chương 542

Chương 543

Chương 544

Chương 545

Chương 1

Hệ thống lại ban thưởng đặc tính Gian hùng của Tào Tháo, khiến Trần Húc có cả Kiêu hùng và Gian hùng.

Trong cuộc chiến với Đổng Trác, Viên Thiệu, Tôn Kiên, Tào Tháo và Đào Khiêm, Trần Húc đã thể hiện tài năng quân sự xuất chúng, lần lượt đánh bại các thế lực này và chiêu mộ nhiều danh tướng: Trình Phổ, Hàn Đương, Hoàng Cái từ Tôn Kiên, Nhạc Tiến, Vu Cấm từ Tào Tháo, và đặc biệt là Điển Vi, Quách Gia, Trần Quần, Từ Thứ, Lỗ Túc, Điền Phong, Hoa Đà.

Anh cũng cướp được ngựa Xích Thố, Trảo Hoàng Phi Điện, Kiếm Ỷ Thiên và xây dựng một Y Học Viện dưới sự lãnh đạo của Hoa Đà.

Với đội quân tinh nhuệ, danh tướng, và tài năng của mình, Trần Húc từng bước đặt nền móng vững chắc cho sự nghiệp thống nhất thiên hạ.

Chương 2

Một thiếu niên mặc áo sam dài màu xám đang ngơ ngác đứng trên phố.

Nhìn bá tánh xung quanh, lắng nghe tiếng bàn tán của họ.

Cuối cùng, y xác nhận đây chính là Trường An thành vào cuối thời Đông Hán.

Thiếu niên tên Trần Húc, vốn là một học sinh trung học phổ thông bình thường.

Một lần thi trượt, trong lòng bực bội nên đã uống thêm vài chén.

Nào ngờ, khi tỉnh lại, đã xuyên không về cuối thời Đông Hán.

Xuyên thì xuyên rồi, sao đến cả hệ thống cũng không tặng.

Y thầm phàn nàn trong lòng.

Đúng lúc đó, một giọng nói của hệ thống vang lên trong đầu y.

Đinh, phát hiện túc chủ tồn tại, hệ thống đang tiến hành ràng buộc.

Trần Húc không khỏi mừng rỡ.

Là một người thường xuyên lướt các trang web nhỏ, y tự nhiên rất hiểu về hệ thống tiêu chuẩn của các xuyên không giả.

Giờ khắc này, tay y run rẩy, trên mặt tràn đầy vẻ chờ mong.

Đinh, Thần cấp tuyển trạch hệ thống tải lại hoàn tất, đang ràng buộc, xin chờ một lát.

Thần cấp tuyển trạch hệ thống ràng buộc thành công.

Trần Húc thở phào nhẹ nhõm.

Thần cấp tuyển trạch hệ thống, nghe có vẻ không tệ.

Nhưng ngay sau đó, y phát hiện có gì đó không đúng.

Hệ thống đã ràng buộc thành công rồi, sao đến cả Tân thủ gói quà lớn cũng không tặng.

Chẳng lẽ lại gặp phải một hệ thống keo kiệt à.

Lập tức, y nói với hệ thống: Hệ thống, gói quà tân thủ của tôi đâu.

Ngay sau đó, giọng nói của hệ thống vang lên trong đầu y.

Đinh, chúc mừng túc chủ nhận được Tân thủ gói quà lớn, thưởng Đặc tính Thuyết Phục.

Thưởng Trí lực + 10.

Thưởng Ngũ Thù Tiền một vạn.

Đặc tính Thuyết Phục: Tỷ lệ khuyên người thành công tăng mạnh.

Trần Húc không khỏi mừng rỡ trong lòng, vội nhìn giao diện hệ thống.

Tên: Trần Húc, Tự: Đông Thăng.

Tuổi: 18.

Thống soái: 40.

Võ lực: 40.

Trí lực: 80.

Chính trị: 40.

Mị lực: 70.

Đặc tính: Thuyết Phục.

Nhìn thuộc tính của mình, Trần Húc không khỏi đen mặt.

Thuộc tính này cũng quá mức vô ngữ rồi.

Nếu bỏ qua 10 điểm Trí lực vừa tăng thêm, chỉ nhìn các thuộc tính

còn lại, đúng là một vai phụ chuẩn mực.

Nhìn cái Đặc tính duy nhất kia, y thở dài một hơi.

Chẳng lẽ lại phải múa mép sao.

Ta còn muốn bá lăng thiên hạ cơ mà.

Lúc đó, bên cạnh y, vài giọng nói vang lên.

Nghe nói chưa, Đổng Tướng quốc đã giết Tư Không Trương Ôn rồi.

Thật hay giả vậy.

Làm gì có chuyện giả, nghe nói Trương Ôn câu kết với Viên Thuật, muốn mưu hại Đổng Tướng quốc.

Suỵt, nhỏ tiếng thôi, dám bàn chuyện đó trước cửa Vương Tư đồ, không sợ bị giết à.

Nghe những âm thanh bên tai, Trần Húc thầm suy tính.

Đổng Tướng quốc.

Chẳng phải Đổng béo đó sao.

Đổng béo vừa giết Tư Không Trương Ôn.

Y mơ hồ nhớ ra, chuyện này hình như là nguyên nhân trực tiếp khiến lão già Vương Doãn kia thi triển Liên hoàn kế để trừ Đổng béo thì phải.

Cũng không biết lão già Vương Doãn kia đã đưa ra Liên hoàn kế chưa.

Nhắc đến Liên hoàn kế, Trần Húc liền vô thức nghĩ đến Điêu Thuyền.

Chậc chậc.

Đó chẳng phải Điêu Thuyền có dung mạo Bế nguyệt chi mạo sao.

Nếu có thể cùng nàng thân mật thì tốt biết mấy.

Đúng lúc đó, giọng nói của hệ thống vang lên bên tai y.

Đinh, kiểm tra thấy túc chủ đang đối mặt với lựa chọn, nhiệm vụ đã cập nhật, xin hãy lựa chọn.

Lựa chọn một: Trong lòng bất an, lập tức rời khỏi Trường An.

Phần thưởng nhiệm vụ: Một cuốn Tịch Tà Kiếm Phổ.

Lựa chọn hai: Dâng Liên hoàn kế cho Vương Doãn, giúp thiên hạ trừ giặc, đồng thời ở lại Trường An.

Phần thưởng nhiệm vụ: Một cửa hàng ở Trường An thành.

Lựa chọn ba: Dâng Liên hoàn kế cho Vương Doãn, giúp thiên hạ trừ giặc, đồng thời cướp Điêu Thuyền từ Đổng Trác và Lữ Bố.

Phần thưởng nhiệm vụ: Nhận được Thống soái và Võ lực của Tây Sở Bá Vương Hạng Vũ cùng Bá Vương Thương Pháp.

Nếu cướp thành công, sẽ nhận được phần thưởng ngẫu nhiên.

Nhìn lựa chọn một, háng Trần Húc không khỏi lạnh toát.

Trời đất quỷ thần ơi, sao lại độc ác vậy.

Cái thứ này không hợp với tôi, hệ thống cứ giữ mà hưởng đi.

Cũng không biết hệ thống có giới tính không nữa.

Nhìn phần thưởng của lựa chọn hai, một cửa hàng ở Trường An, y hơi do dự.

Nhưng ngay sau đó, y phủ định nó.

Trường An sắp tới sẽ loạn lạc liên miên.

Lý Giác và Quách Tỷ cùng đám người kia đâu phải kẻ biết lý lẽ.

Một thanh niên tứ phế, không chừng ngày nào đó sẽ bị người ta

giết chết.

Khi nhìn lựa chọn ba, mắt Trần Húc không khỏi sáng lên.

Chương 3

Cướp Đổng Trác, cướp Lữ Bố, mang Điêu Thuyền đi.

Sao lại kích thích thế này.

Vậy thì Lữ Bố chẳng phải hết vai rồi sao.

Kệ chứ.

Lúc này thì quan tâm gì đến Lữ Bố chứ.

Chỗ nào sướng thì mình tới.

Nhưng mà là Điêu Thuyền đó.

Danh tiếng Điêu Thuyền, ai mà không biết, ai mà không hay.

Khó khăn lắm mới xuyên không một lần, nếu thật sự có thể cùng Điêu Thuyền thân mật, vậy chuyến này không uổng rồi.

Hơn nữa, phần thưởng kia cũng tuyệt vời.

Hạng Vũ là nhân vật võ tướng đỉnh phong thực sự trên vũ đài lịch sử Thiên Triều.

Có câu nói Vương Bất Hạng.

Hạng trong Vương Bất Hạng chính là Tây Sở Bá Vương Hạng Vũ.

Lại còn có lời bình Võ chi thần dũng, thiên cổ vô nhị.

Giờ có Võ lực và Thống soái của Tây Sở Bá Vương ở phía trước, lại có Bá Vương Thương Pháp ở phía sau, còn do dự gì nữa chứ.

Tình yêu, sự nghiệp đều gặt hái song toàn à.

Chẳng lẽ sắp bước tới đỉnh cao nhân sinh rồi sao.

Chỉ là không biết phần thưởng ngẫu nhiên kia là gì.

Y lắc đầu, nhíu mày.

Làm sao để dâng Liên hoàn kế.

Mang Điêu Thuyền đi.

Mọi thứ này lại khiến y khó xử.

Chờ đã.

Ánh mắt Trần Húc khẽ lóe lên, y nhìn về phía giao diện thuộc tính.

Cái Đặc tính Thuyết Phục kia đang sáng rực ở đó.

Cũng không biết hiệu quả của Thuyết Phục này ra sao.

Kệ đi, thử xem sao.

Lập tức, y thầm niệm trong lòng với hệ thống: Hệ thống, tôi chọn lựa chọn ba.

Ngay sau đó, Trần Húc dựa theo lời của mấy người vừa rồi, nhìn sang bên cạnh.

Quả nhiên, ở phía trước không xa, một phủ đệ khí phái sừng sững ở đó.

Chẳng phải phủ đệ của lão già Vương Doãn sao.

Đúng là.

Sau đó, Trần Húc nhìn chiếc quần bò cộc trên người mình, khóe miệng lộ ra một nụ cười khổ.

Nếu cứ thế mà vào phủ Vương Doãn, e rằng sẽ bị bắt mất.

Được rồi.

Tìm một cửa hàng, mua một bộ quần áo đã.

Y đưa mắt nhìn xung quanh.

Hóa ra, ngay phía trước y có một cửa hàng bán quần áo.

Lập tức, y đi về phía đó.

Vừa đi vừa suy nghĩ, lát nữa nên khuyên lão già Vương Doãn kia thế nào.

Lữ Bố đang sải bước oai vệ trên phố lớn.

Lữ Bố lúc này khá đắc ý.

Không lâu trước đây y vừa được thăng chức Trung Lang tướng, phong Đô Đình Hầu.

Lại còn một mình giao chiến với Lưu, Quan, Trương tam anh, khiến Thập bát lộ chư hầu kinh hãi, không một ai dám tiến lên.

Nhờ đó, địa vị võ tướng đệ nhất thiên hạ đã hoàn toàn được khẳng định.

Điều khiến y càng phấn khích hơn là, mấy ngày nay, võ lực của y lại có đất dụng võ.

Không.

Hôm nay, y vừa mới giết Tư Không Trương Ôn, một trong Tam Công đương đương.

Khóe miệng y lộ ra một nụ cười lạnh: Ha, Tư Không.

Trong tay ta, chẳng qua chỉ là một con gà con chờ làm thịt mà thôi.

Rầm.

Lữ Bố đâm sầm vào người khác.

Giấc mộng đẹp của y bị cắt ngang khiến y không khỏi nổi giận đùng đùng.

Ngay sau đó, y chỉ cảm thấy mu bàn chân đau nhói.

Cái gì.

Dám giẫm lên ta sao.

Y ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một thanh niên ăn mặc kỳ dị đang nhìn y với vẻ mặt ngơ ngác.

Miệng lẩm bẩm: Sorry.

Sorry cái gì.

Ngươi nói ta thiếu mưu lược.

Chẳng phải ta ngốc sao.

Lữ Bố nổi giận đùng đùng, quát lớn một tiếng: Thằng nhóc, ngươi muốn chết.

Người thanh niên ăn mặc kỳ dị kia chính là Trần Húc.

Y đang suy nghĩ xem nên khuyên lão già Vương Doãn kia thế nào thì lại đâm vào người ta.

Lập tức, một câu sorry thoát ra khỏi miệng.

Nào ngờ, đã xin lỗi rồi, mà người trước mặt lại chửi người.

Trần Húc nhìn thân hình vạm vỡ của Lữ Bố, lập tức co rúm lại.

Thôi rồi.

Nên nhường nhịn thì nhường nhịn.

Chương 4

Lữ Bố thấy Trần Húc định đi, làm sao chịu được.

Y đưa tay ra, tóm lấy Trần Húc.

Đúng lúc đó, trong đầu Trần Húc vang lên một giọng nói.

Đinh, kiểm tra thấy túc chủ đang đối mặt với nguy hiểm.

Hệ thống hiện phát nhiệm vụ lựa chọn.

Xin hãy lựa chọn.

Lựa chọn một: Nên nhường nhịn thì nhường nhịn.

Phần thưởng nhiệm vụ: Một bộ Quỳ Hoa Bảo Điển.

Bộ ba dụng cụ thiến.

Đảm bảo nguyên bản tuyệt đối, dùng xong không để lại di chứng.

Túc chủ cứ yên tâm sử dụng.

Lựa chọn hai: Đánh.

Đánh cho một trận rồi nói.

Không có việc gì mà một trận đòn không giải quyết được.

Nếu có, thì hai trận.

Phần thưởng nhiệm vụ: Kỹ năng Đại sư cấp cận thân cách đấu thuật.

Nhìn lựa chọn một, khóe miệng Trần Húc giật giật.

Cái này ác thật.

Cái này còn ác hơn cả Tịch Tà Kiếm Phổ vừa rồi.

Nguyên bản tuyệt đối.

Hệ thống, ngươi giữ mà hưởng đi.

A. chua loét mà sảng khoái.

Nhìn Kỹ năng Đại sư cấp cận thân cách đấu thuật ở lựa chọn hai.

Trong lòng y mừng rỡ.

Đúng là đang khát ngủ thì có gối.

Không còn gì để nói.

Được thôi.

Y thầm niệm trong lòng: Hệ thống, tôi chọn lựa chọn hai.

Đinh, chúc mừng túc chủ hoàn thành lựa chọn, xét thấy tình hình hiện tại khá khẩn cấp, Kỹ năng Đại sư cấp cận thân cách đấu thuật đã được phát.

Giọng hệ thống vừa dứt, vô số hình ảnh liền ùa vào đầu Trần Húc.

Trong những hình ảnh đó, có bóng dáng Lý Tiểu Long, có bóng dáng Diệp Vấn, cả bóng dáng Thái Sâm.

Trần Húc hoàn hồn, cảm thấy cơ thể mình rõ ràng mạnh mẽ hơn không ít.

Ngay sau đó, y nhìn thấy bàn tay Lữ Bố đang chộp tới đã ở ngay trước mặt.

Vô thức, y tóm chặt lấy hai tay Lữ Bố, kéo về phía sau bên phải.

Rồi đưa chân phải ra móc.

Rầm.

Lữ Bố chưa kịp phản ứng đã ngã sấp xuống đất.

Lữ Bố giận đến cực điểm.

Y quát lớn một tiếng: Tặc tử, sao dám làm thế.

Y lật người dậy, trợn mắt nhìn Trần Húc.

Ngay sau đó, một tiếng loảng xoảng vang lên, Thất Tinh Bảo Đao bên hông y đã ra khỏi vỏ.

Giữa tiếng gió rít, một đao liền chém về phía Trần Húc.

Trần Húc thân hình lóe lên, tránh được nhát đao.

Trong tiếng A đả kinh điển, một cú đấm giáng mạnh vào mặt Lữ Bố.

Mũi Lữ Bố cay xè, máu tươi lập tức chảy ròng ròng, mắt y không thể mở ra được nữa.

Trần Húc thừa thế đá một cước vào chân Lữ Bố.

Lữ Bố đứng không vững, phịch một tiếng ngã nhào xuống đất.

Thất Tinh Bảo Đao trong tay cũng rơi xuống bên cạnh.

Xong.

Trần Húc vỗ vỗ tay, định rời đi.

Lúc đó, y bị viên ngọc trên Thất Tinh Bảo Đao làm lóa mắt.

Hả.

Ngọc à.

Trần Húc quay lại, nhìn bảy viên ngọc trên Thất Tinh Bảo Đao, không khỏi mừng rỡ.

Ngọc gì mà to thế.

Bảy viên.

Nếu bán đi, không biết đổi được bao nhiêu tiền.

Y cúi người, nhặt Thất Tinh Bảo Đao lên.

Trước khi đi, y trừng mắt nhìn Lữ Bố, miệng lẩm bẩm: Chẳng

phải là một tên côn đồ sao.

Trên đầu cắm hai cái lông gà, giả vờ giả vịt.

Cứ tưởng Lữ Bố à.

Khạc.

Nói rồi, y giẫm mạnh một cước lên lưng Lữ Bố.

Thân thể Lữ Bố vừa mới bò dậy lại bị Trần Húc giẫm mạnh ngã sấp xuống đất.

Trần Húc thu đao vào vỏ, cài Thất Tinh Bảo Đao bên hông, rồi mới thỏa mãn rời đi.

Trong đầu y, một giọng nói của hệ thống vang lên theo đó.

Đinh, chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ khẩn cấp, nhận được phần thưởng nhiệm vụ: Danh tiếng + 200.

Trần Húc gãi đầu, hơi không hiểu tại sao.

Tùy tiện đánh một người trên phố, lại được hai trăm điểm danh tiếng.

Hệ thống, cũng quá tùy tiện rồi.

Không, tôi thích điều này.

Mấy cú vừa rồi khiến Lữ Bố hoàn toàn choáng váng.

Y đứng dậy, thấy xung quanh không còn bóng dáng Trần Húc nữa mới thở phào nhẹ nhõm.

Chương 5

Ngay sau đó, y thấy những người xung quanh đang chỉ trỏ vào mình.

May mắn thay, lúc này mặt y toàn là máu, nên những người xung quanh đều không nhận ra y.

Y không dám nán lại nữa, lấy tay che mặt, ba chân bốn cẳng chạy biến mất.

Trần Húc sau khi thay một bộ quần áo mới, chỉnh lại y phục, rồi đi về phía cổng lớn phủ Tư đồ.

Đến trước cổng phủ Tư đồ, có một binh sĩ bước lên ngăn lại.

Ngươi làm gì.

Trần Húc khẽ chắp tay, nói: Ngô nãi Trần Húc, nay có việc quan trọng, cầu kiến Vương Tư đồ.

Ánh mắt binh sĩ khẽ lóe lên, y đánh giá Trần Húc một lượt, rồi nói: Trần Húc Trần Đông Thăng sao.

Trần Húc không khỏi hơi sững sờ.

À, tự của mình, chẳng phải là Đông Thăng sao.

Húc có nghĩa là mặt trời ban mai đông thăng mọc lên ở phía đông, vì vậy y tự xưng là Đông Thăng.

Vừa rồi y hoàn toàn không phản ứng.

Giờ nghe thấy, y luôn cảm thấy cái tự Đông Thăng này hơi kỳ quái.

Giọng binh sĩ dịu đi đôi chút, nói: Hóa ra là Đông Thăng tiên sinh, xin Đông Thăng tiên sinh đợi lát, ta sẽ vào bẩm báo.

Nói rồi, binh sĩ kia hô một tiếng với binh sĩ bên cạnh, rồi đi vào trong.

Trần Húc hơi mơ màng.

Y vẫn chưa hiểu rõ.

Vẻ mặt của binh sĩ kia nhìn y hoàn toàn khác hẳn.

Không.

Binh sĩ còn lại đứng tại chỗ cũng mang vẻ mặt tươi cười.

Dù có chút không hiểu, nhưng trên mặt y vẫn giữ vẻ thản nhiên như thường.

Chờ một lúc, một quản gia đi theo sau binh sĩ, từ bên trong đi ra.

Quản gia đi thẳng đến trước mặt Trần Húc, cúi chào y một lễ, mỉm cười nói: Đông Thăng tiên sinh, gia chủ của ta có lời mời.

Xin tiên sinh đi theo ta.

Trần Húc đi theo sau quản gia, xuyên qua hành lang, sân viện.

Không lâu sau, họ đến một thư phòng.

Bố cục của thư phòng khá cầu kỳ.

Trong thư phòng, có một lão già đang ngồi đoan chính ở đó.

Trần Húc thầm nghĩ: Người này chắc chắn là Tư đồ Vương Doãn rồi.

Ngay sau đó, y liền xem dữ liệu của lão già kia.

Tên: Vương Doãn.

Tuổi: 54.

Thống soái: 56.

Võ lực: 26.

Trí lực: 72.

Chính trị: 83.

Mị lực: 46.

Nhìn thuộc tính của Vương Doãn, Trần Húc không khỏi khen ngợi.

Ghê thật.

Quá ghê gớm.

Lần này, y lại gặp đối thủ rồi.

Xem xem, thế nào là tay trói gà không chặt.

Y nhìn dáng vẻ lão già gầy gò của Vương Doãn, lại rất đồng tình với các chỉ số.

Thấy Trần Húc đến, Vương Doãn vẫy tay, nói: Hóa ra là Đông Thăng, mau mau vào đây.

Trần Húc gật đầu, bước vào thư phòng.

Y chắp tay vái Vương Doãn một lễ, rồi đi thẳng vào vấn đề: Thảo dân Trần Húc, bái kiến Vương Tư đồ.

Vương Doãn lớn tiếng cười nói: Đông Thăng ở Trường An cũng khá nổi tiếng, không cần khách sáo như vậy.

Khá nổi tiếng sao.

Trong lòng Trần Húc khẽ động.

Chẳng lẽ, điều này thực sự có liên quan đến danh tiếng y đạt được trước đó.

Y mỉm cười nhàn nhạt, lập tại một bên.

Vương Doãn thấy Trần Húc không mở miệng, liền chủ động hỏi: Đông Thăng, nghe binh sĩ nói ngươi có việc quan trọng muốn bẩm

báo.

Trần Húc nhàn nhạt gật đầu nói: Chính là như vậy.

Nói rồi, y nhìn xung quanh một lượt.

Vương Doãn hiểu ý, cười nói: Đông Thăng cứ nói thẳng.

Nơi đây là thư phòng của ta, không có lệnh của ta, hạ nhân không dám tùy tiện đến gần.

Trần Húc chắp tay, lớn tiếng nói: Ngày nay Đổng tặc loạn chính, triều chính bất an.

Khắp Đại Hán sinh linh đồ thán, dân chúng lầm than.

Không biết Vương Tư đồ có ý muốn trừ Đổng tặc không.

Sắc mặt Vương Doãn hơi biến đổi, y khẽ quát một tiếng: Thật to gan.

Ai bảo ngươi làm vậy.

Mau mau khai thật.

Ngày nay Đổng Tướng quốc trên thì thuận ý trời, dưới thì thấu lòng dân.

Trên dưới triều chính, ai mà không hết lời ca ngợi.

Ngươi lại dám nói lời yêu ngôn hoặc chúng, chẳng lẽ không biết bảo kiếm của ta, Vương Doãn này không sắc bén sao.

Nói rồi, y đã đứng dậy.

Một tiếng loảng xoảng.

Bảo kiếm đã ra khỏi vỏ.

Trong lòng Trần Húc không khỏi thầm cảm thán.

Lão già Vương Doãn này, diễn xuất đúng là tuyệt đỉnh.

Nếu ở kiếp trước, giành giải ảnh đế, e rằng cũng thừa sức.

Nếu không phải y biết rõ tâm tư của Vương Doãn, nếu không, thật sự có khả năng bị lão già Vương Doãn này diễn một màn mà lừa gạt mất.

Nhưng giờ thì sao.

Hắc hắc.

Chỉ thấy Trần Húc mỉm cười nhàn nhạt.

Y chắp hai tay sau lưng, ưỡn cổ ra, nói: Hôm nay, Trần Húc ta đứng ở đây.

Vương Tư đồ nếu thực sự là đồng đảng của giặc, vậy Trần Húc ta tuy bất tài, nguyện dùng nhiệt huyết của mình, rải khắp đất Đại Hán của ta.

Chương 6

Cũng là Trần Húc ta vì Đại Hán, cống hiến chút sức mọn của mình.

Hay.

Thật sự hay.

Vương Doãn lớn tiếng quát.

Y cầm bảo kiếm, mấy bước đã đến trước mặt Trần Húc.

Thấy Trần Húc vẫn mặt không đổi sắc, vẻ mặt cam chịu chết.

Trong lòng y không khỏi chấn động mạnh.

Y tiện tay ném bảo kiếm sang một bên.

Rồi hai tay vỗ mạnh lên người Trần Húc, nói: Nếu tử dân Đại Hán đều như Đông Thăng, thì lo gì thiên hạ không định, lo gì Đổng tặc không trừ.

Nói rồi, Vương Doãn nhìn Trần Húc, trong mắt lóe lên những tia sáng lạ.

Trần Húc không khỏi hơi hoảng.

Ánh mắt lão già Vương Doãn này sao khiến y hơi rợn người.

Y không khỏi khẽ ho một tiếng.

Vương Doãn mới phản ứng lại, buông tay ra, ái ngại nói: Lão phu thất thái rồi, để Đông Thăng chê cười rồi.

Không làm ngươi đau chứ.

Trần Húc lắc đầu, nói một tiếng: Không sao.

Trong lòng y lại thầm khinh bỉ.

Cái giá trị Võ lực 26 gà mờ đó, cũng có thể làm đau tôi sao.

Chắc là đang đùa giỡn rồi.

Vương Doãn tự nhiên không biết Trần Húc nghĩ gì, cảm xúc của y dâng trào.

Y đi đi lại lại vài bước trong thư phòng, rồi mới lại gần Trần Húc, hạ giọng nói: Không sai.

Vương Doãn ta, đích xác có ý muốn trừ Đổng tặc.

Đổng tặc lộng quyền, khi nhục thánh thượng, Vương Doãn ta thân là Tư đồ, lại không cách nào vì thánh thượng mà chia sẻ ưu phiền.

Nói rồi, tâm trạng của y khá trầm lắng.

Nhưng ngay sau đó, đôi mắt y khẽ sáng lên, nói: Đông Thăng đã nói như vậy, nhất định có kế sách trừ giặc.

Xin Đông Thăng, vì Đại Hán mà bày kế, dạy ta cách trừ giặc.

Vừa nói, y vừa cúi người thật sâu.

Trần Húc vội vàng tránh sang một bên, rồi mới nói: Vương Tư đồ lo lắng cho Đại Hán, Trần Húc ta vô cùng bội phục.

Không giấu gì, chuyến này của ta, chính là vì việc này.

Y hạ giọng nói: Ta có một Liên hoàn kế, một khi thi triển, Đổng tặc kia, nhất định sẽ khó thoát kiếp nạn.

Ồ.

Liên hoàn kế sao.

Vương Doãn mừng rỡ, Như vậy rất tốt, xin Đông Thăng nhất định phải dạy ta.

Trần Húc lại chắp tay, ngữ khí chân thành nói: Vương Tư đồ, ta có một thỉnh cầu bất kính, xin Vương Tư đồ chấp thuận.

Sắc mặt Vương Doãn hơi sững sờ.

Vương Tư đồ, hồi thơ ấu, ta từng gặp một nữ tử, người đó có nhan sắc phi phàm.

Ta vừa gặp đã khó mà quên được.

Những năm qua, ta đã đi khắp nơi tìm kiếm, chỉ để tìm lại người bạn năm xưa.

Trần Húc nói, trong mắt lóe lên một tia hồi ức: Mãi đến gần đây, ta mới nghe ngóng được.

Vị nữ tử đó, khi gặp binh họa, đã được Vương Tư đồ cứu giúp.

Luôn được Vương Tư đồ thu nhận trong phủ, đối đãi như con gái ruột.

Trần Húc đã suy nghĩ rất lâu, cuối cùng cũng nghĩ ra một kế hay để phá Đổng tặc.

Mới cả gan đến đây dâng Liên hoàn kế, cầu Vương Tư đồ chấp thuận, thành toàn tình ý của ta.

Vương Doãn khẽ nhíu mày, nói: Người ngươi nói là ai vậy.

Trần Húc chắp tay nói: Nữ tử này là con gái của Nhậm Ngang, nay tên là Điêu Thuyền.

Lông mày Vương Doãn nhíu sâu hơn.

Điêu Thuyền là nghĩa nữ của y.

Dung nhan tuyệt thế, thế gian hiếm có.

Đem nàng gả đi như vậy, thực sự có chút không nỡ.

Y nhìn Trần Húc rất lâu.

Trên mặt không động thanh sắc, nhưng trong lòng lại suy tính rất nhiều.

Đứa trẻ Trần Húc này, tuổi còn nhỏ mà đã khá nổi tiếng trong Trường An thành.

Hơn nữa, nhân phẩm và tâm tính đều tuyệt vời.

Nếu thực sự có kế hay để trừ Đổng tặc.

Vậy thì phương diện trí lược cũng là tuyệt đỉnh.

Nếu đúng là như vậy, thì tiền đồ của đứa trẻ này nhất định không thể lường được.

Chuyến này, nếu dùng Điêu Thuyền, có thể trói buộc đứa trẻ này bên mình, thì cũng không phải là một cách tồi.

Lập tức, Vương Doãn gật đầu, nói: Đông Thăng.

Nếu chuyến này, ngươi thực sự có thể giúp lão phu trừ Đổng tặc, vậy ta sẽ làm theo lời ngươi nói, cũng không phải là không được.

Trần Húc nghe vậy, trong lòng mừng rỡ.

Giờ khắc này, y muốn hét lớn lên.

Nhưng Vương Tư đồ ở bên cạnh, không thể lỗ mãng như vậy.

Lập tức, y mỉm cười nhàn nhạt, chắp tay vái một lễ nói: Như vậy, Trần Húc ở đây, xin cảm ơn trước.

Y hắng giọng, chậm rãi nói.

Đổng tặc kia là kẻ háo sắc.

Nghĩa tử của hắn là Lữ Bố, tuy dũng mãnh, nhưng cũng là kẻ háo sắc.

Y vừa nói, vừa đưa ngón trỏ vẽ vẽ, Ta chỉ cần chọn một mỹ nữ, để nàng qua lại giữa hai người bọn họ, thi hành kế ly gián.

Lữ Bố là tiểu nhân vô tín, nhất định không chịu nổi.

Chỉ cần làm như thế này, thế này, và thế này, đại sự, ắt thành.

Vương Doãn lắng nghe Trần Húc kể lể.

Sắc mặt y từ hoảng hốt sang chợt hiểu ra.

Đến cuối cùng, y vỗ bàn, lớn tiếng cười nói: Hay.

Thật sự hay quá.

Kế sách của Đông Thăng này, vòng nối vòng, từng ly từng tý ăn khớp.

Sự tinh tế trong tư duy, thực sự khiến lão phu phải thán phục.

Nói rồi, y cúi sâu một lễ với Trần Húc, nói: Lão phu thay Đại Hán, tạ Đông Thăng.

Trí tuệ của Đông Thăng, có thể sánh ngang Trương Lương, lão phu bội phục.

Trần Húc vội tránh sang một bên, miệng liên tục nói không dám, nhưng trong lòng thì khá đắc ý.

Kế sách này vốn là do lão già Vương Doãn nghĩ ra.

Chuyến này y chỉ là mượn hoa dâng Phật trước mà thôi, nghe y nói, tự nhiên rất hợp khẩu vị.

Trong lòng thầm vui, trên mặt, vẫn thản nhiên như trước.

Điêu Thuyền, mỹ nhân đệ nhất Tam Quốc, cuối cùng cũng sắp thuộc về y rồi.

Thấy Vương Doãn đang suy nghĩ, y liền nhắc nhở: Vương Tư đồ, chi bằng, để ta đi gặp Điêu Thuyền trước, thế nào.

Vương Doãn chợt hiểu ra: Như vậy cũng tốt.

Việc này liên quan đến bách tính thiên hạ, kế sách đó, ta cần suy nghĩ kỹ lưỡng.

Vậy ta sẽ không tự mình đi cùng ngươi.

Nói rồi, y lớn tiếng gọi ra bên ngoài: Quản gia.

Ngay sau đó, quản gia phủ Vương Doãn từ bên ngoài chạy vào.

Nhận được mệnh lệnh của Vương Doãn, quản gia liền dẫn Trần Húc đi về phía hậu viện phủ Tư đồ.

Xuyên qua mấy cánh cửa.

Chương 7

Đang đi thì một tiếng đàn truyền vào tai y.

Trần Húc quay đầu nhìn quản gia nói: Ai đang gảy đàn ở đây.

Phía trước chính là chỗ ở của Điêu Thuyền tiểu thư, chắc chắn là Điêu Thuyền tiểu thư đang gảy đàn ở đó.

Lại chuyển qua một cánh cửa viện nữa.

Cảnh tượng trước mắt khiến tim Trần Húc như hẫng mất vài nhịp.

Y ngây người nhìn cảnh tượng trước mắt.

Trong đình Mẫu Đơn kia, có một nữ tử đang an tọa ở đó.

Đôi tay ngọc ngà thon thả kia đang nhẹ nhàng gảy dây đàn.

Một khúc nhạc mỹ diệu, từ những dây đàn được gảy ra, tựa như dòng suối nhỏ róc rách, chậm rãi chảy tràn.

Dung nhan và sắc đẹp của nàng, xứng đáng được gọi là tuyệt mỹ.

Nàng quỳ ngồi ở đó, dáng người được thể hiện một cách hoàn hảo.

Dáng người nàng đẹp đến mức cực hạn.

Vòng eo thon gọn kia, dường như có thể nắm gọn trong một bàn tay.

Những chỗ cần đầy đặn thì lại đầy đặn một cách hoàn mỹ đến cực điểm.

Nữ tử này, bất kể là vóc dáng hay dung mạo, đều là hiếm thấy trong đời.

Dù không nhìn rõ chính diện, nhưng chỉ cảnh tượng trước mắt đã khiến y rung động.

Xung quanh nàng, hàng vạn đóa tiên hoa đều mất đi sắc màu.

Tiếng đàn uyển chuyển, tựa hồ đang kể lể.

Trong lòng Trần Húc, nảy sinh một sự hiểu rõ.

Là nàng.

Chắc chắn là Điêu Thuyền, chắc chắn là nàng.

Ngay sau đó, thuộc tính của vị nữ tử trước mặt cũng hiện ra trước mắt y.

Tên: Điêu Thuyền.

Tuổi: 15.

Thống soái: 20.

Võ lực: 26.

Trí lực: 81.

Chính trị: 65.

Mị lực: 99.

Đặc tính: Khuynh Quốc, Nhạc Tấu.

Thuộc tính lợi hại quá.

Mị lực vô địch rồi.

Có Đặc tính Khuynh Quốc, thực sự quá hợp với Điêu Thuyền.

Quản gia bên cạnh đã sớm lui xuống.

Trần Húc không kìm được mà bước tới.

Điêu Thuyền đàn xong một khúc, thở dài một hơi thật dài.

Cô nương vì sao thở dài, chẳng lẽ, có tâm sự gì sao.

Một giọng nói đột nhiên vang lên trước mặt nàng, khiến Điêu Thuyền giật mình nhảy lên.

Nàng khẽ quát một tiếng: Ngươi là ai, vì sao lại xuất hiện ở đây.

Nói rồi, thân hình nàng liền muốn lùi lại.

Chỉ vì ngồi lâu, bỗng nhiên đứng dậy, hai chân có chút mềm nhũn.

Lập tức thân hình nàng liền đổ về phía sau.

Trong lòng Điêu Thuyền không khỏi thầm than thở.

Nếu cứ thế ngã xuống đất, chỉ sợ không khéo sẽ bị thương mất.

Trần Húc thấy vậy, vội vàng bước một bước dài, đến sau lưng Điêu Thuyền.

Y đưa tay ra, một tay ôm Điêu Thuyền vào lòng.

Ôn hương nhuyễn ngọc nhập hoài, một mùi hương thanh khiết độc đáo của thiếu nữ xộc thẳng vào mũi y.

Trần Húc cuối cùng cũng nhìn rõ chính diện Điêu Thuyền.

Điêu Thuyền trước mắt, mày mắt như vẽ.

Trên gương mặt tinh xảo, ngũ quan hoàn mỹ đến cực hạn.

Mỗi cái nhíu mày, mỗi nụ cười đều mang theo sức quyến rũ khó tả.

Phối hợp với thân hình hoàn mỹ kia, đúng là nữ thần hoàn hảo.

Ngay cả tiên nữ giáng trần cũng không bằng.

Trong lòng Trần Húc không khỏi thầm cảm thán: Đẹp quá.

Thật sự quá đẹp.

Nhìn mỹ nhân tuyệt thế trong lòng.

Nhìn gương mặt trắng mịn như da dê, cảm nhận sự mềm mại trong vòng tay.

Trong giây lát, y không khỏi si mê.

Điêu Thuyền vốn tưởng lần này không tránh khỏi việc ngã xuống đất, nào ngờ, lại được người trước mặt cứu giúp.

Nàng ngẩng đầu, ánh mắt vừa vặn giao nhau với Trần Húc.

Trong lòng nàng, không rõ vì sao lại hoảng hốt.

Người này, sao lại tuấn lãng đến vậy.

Một ý niệm chợt hiện lên trong lòng nàng.

Nàng nào từng có tiếp xúc thân mật như vậy với nam nhân.

Trên gương mặt tinh xảo kia, đã sớm ửng hồng.

Nhưng mà, nằm trong vòng tay y, thật sự có cảm giác an toàn.

Vừa nghĩ đến đây, trái tim Điêu Thuyền như nai con va loạn.

Nàng chỉ cảm thấy toàn thân như mất hết sức lực, mềm nhũn.

Trần Húc ôm Điêu Thuyền.

Chương 8

Điêu Thuyền, như vậy, yên tĩnh nằm trong lòng Trần Húc.

Hai người, dường như đều quên mất thời gian.

Mãi đến nửa buổi, hai người mới cuối cùng hoàn hồn.

Điêu Thuyền khẽ ho một tiếng, nói: Vị công tử này, có thể buông thiếp ra được không.

Trần Húc nghe vậy, lớn tiếng cười nói: Điêu Thuyền cô nương, tại hạ thất lễ rồi.

Y đỡ Điêu Thuyền đứng thẳng.

Rồi chỉnh lại y phục, chắp tay với Điêu Thuyền nói: Tại hạ Trần Húc, kiến Điêu Thuyền cô nương.

Sau khi rời khỏi vòng ôm của Trần Húc, trong lòng Điêu Thuyền, không biết sao lại dâng lên một cảm giác mất mát.

Đến khi nghe tên Trần Húc, trái tim Điêu Thuyền không khỏi đập mạnh.

Nàng che miệng, không dám tin nhìn Trần Húc.

Hóa ra, là Trần Húc sao.

Là danh sĩ Trần Đông Thăng đó sao.

Trần Húc khẽ nhíu mày nói: Cô nương nếu có chuyện phiền lòng, không ngại có thể nói cho ta biết, Trần Húc ta, nguyện vì cô nương mà phân ưu.

Chẳng lẽ, có kẻ nào khi nhục cô nương sao.

Cuối cùng, lông mày kiếm của y nhướng lên, trong lời nói đã lộ rõ

sát cơ.

Đông Thăng tiên sinh, hóa ra là đang quan tâm mình sao.

Trong lòng Điêu Thuyền, không rõ vì sao lại vui mừng.

Nàng khẽ thở dài nói: Gần đây, thiếp luôn thấy nghĩa phụ đại nhân hai mày cau chặt, mặt đầy vẻ sầu muộn.

Chắc chắn là gặp chuyện khó khăn.

Thiếp thân là con gái, lại không tiện hỏi, nên mới ở đây thở dài.

Điêu Thuyền nói, lông mày khẽ nhíu lại.

Trần Húc vô cùng thương xót, lớn tiếng nói: Cô nương, nếu vì chuyện này mà lo lắng, thì đại khả không cần.

Chuyện mà Vương Tư đồ đang lo lắng, tại hạ, đã giúp ngài ấy giải quyết rồi.

Thật sao.

Trên mặt Điêu Thuyền, lóe lên một tia kinh hỉ.

Tuyệt đối không nói dối.

Trần Húc phóng khoáng nói, Một trong những mục đích của chuyến này của ta, chính là để giải quyết nỗi lo của Vương Tư đồ.

Câu nói phía sau, y lại không nói ra.

Dù sao đi nữa, mục đích cuối cùng, đều là vì Điêu Thuyền.

Điêu Thuyền nghe vậy, nở một nụ cười rạng rỡ.

Nàng khẽ cúi chào Trần Húc một lễ, dịu giọng nói: Điêu Thuyền ở đây, xin tạ ơn công tử.

Trần Húc không khỏi ngẩn người.

Một nụ cười nghiêng thành, nụ cười nữa nghiêng nước.

Lần này, y cuối cùng đã thể hội được rồi.

Thấy Trần Húc ngây người như vậy, trên mặt Điêu Thuyền vẻ vui mừng càng hiện rõ.

Nhìn Điêu Thuyền, một bài thơ chợt hiện lên trong đầu Trần Húc.

Y vô thức ngâm nga: Vân y thường hoa dung, xuân phong phất hạm lộ hoa nùng.

Điêu Thuyền nghe vậy, càng thêm e thẹn.

Trong mắt nàng, lóe lên một tia sáng lạ.

Câu thơ tuyệt vời như vậy, lại được tùy tiện ngâm ra, thực sự lợi hại.

Chẳng lẽ, đó chính là Đông Thăng tiên sinh sao.

Trong lòng nàng thầm nghĩ: Bài thơ này, chẳng lẽ là làm cho mình sao.

Nghĩ vậy, một chút ngọt ngào dâng lên trong lòng nàng.

Chỉ thấy Điêu Thuyền cúi chào một lễ, ngữ khí tràn đầy sùng bái, nói: Đông Thăng công tử đại tài, còn hơn cả lời đồn.

Tiểu nữ tử Điêu Thuyền, vô cùng bội phục.

Nghe vậy, Trần Húc liền ngẩn người.

Y nhìn Điêu Thuyền, nói: Điêu Thuyền cô nương, nàng quen ta sao.

Điêu Thuyền phì một tiếng, cười nói: Đại danh của Đông Thăng công tử, trong Trường An thành, ai mà không biết, ai mà không hay.

Ngay cả trẻ con ba tuổi cũng đã sớm nghe danh công tử.

Nhưng nô gia cứ tưởng, lời đồn không đáng tin đâu.

Tài hoa của Đông Thăng công tử, so với trong lời đồn, còn mạnh

hơn gấp mười, gấp trăm lần.

Nghe vậy, Trần Húc hoàn toàn ngây người.

Thật sao.

Ta, lúc đó, sao lại nổi tiếng đến vậy.

Thấy dáng vẻ của Trần Húc, trên mặt Điêu Thuyền cũng lóe lên một tia e thẹn nói: Đông Thăng công tử, vừa rồi ngài nói, một trong những mục đích của chuyến này là để giải quyết phiền não của nghĩa phụ thiếp.

Vậy không biết mục đích còn lại là gì.

Trần Húc hai mắt nhìn thẳng vào Điêu Thuyền, trên mặt tràn đầy chân thành nói: Chuyến này ta đến, chuyên vì cô nương.

Vì ta.

Điêu Thuyền ngây người tại đó.

Chính là vậy.

Trần Húc trên mặt lộ ra vẻ thâm tình nói: Sở dĩ ta giúp Vương Tư đồ giải quyết khó khăn, là vì cô nương đó.

Vừa rồi ta đã cầu hôn cô nương với Vương Tư đồ, Vương Tư đồ, đã chấp thuận rồi.

Ừm.

Trên mặt Điêu Thuyền lóe lên một tia e thẹn, nhưng ngay sau đó, lại có vẻ nghi ngờ nói: Công tử lời này, là thật sao.

Tuyệt đối không nói dối.

Trần Húc lại gần Điêu Thuyền, dịu giọng nói: Trần Húc lúc nhỏ, từng có may mắn được gặp dung nhan của cô nương.

Kể từ đó, âm dung tiếu mạo của cô nương, vẫn luôn quanh quẩn

trong mắt ta.

Những năm qua, ta đã đi khắp nơi dò hỏi, là vì cô nương đó.

Mấy ngày trước, ta cuối cùng cũng tìm ra cô nương, hóa ra đang ở phủ Tư đồ.

Vì vậy, ta đã hao phí mấy ngày đêm, cuối cùng cũng nghĩ ra một kế hay, giải quyết Vương Tư đồ tâm trung đích ưu lự.

Mới đến dâng kế này, mới được Vương Tư đồ chấp thuận, gả cô nương cho ta.

Điêu Thuyền nghe vậy, trong lòng cũng cảm động.

Nàng chưa từng thấy, chưa từng nghe những điều này.

Tuy không biết, khi nào thì gặp vị Đông Thăng công tử trước mắt này.

Nhưng với học thức và danh vọng của Đông Thăng công tử, căn bản không cần vì một nữ tử mà làm chuyện lừa gạt.

Trong thiên hạ, lại có người, có thể vì mình mà làm nhiều việc như vậy.

Người đó, chính là danh sĩ Đông Thăng công tử.

Đời này, còn cầu gì nữa.

Điêu Thuyền khẽ cúi chào Trần Húc một lễ, nói: Thiếp thân là kẻ yếu ớt, được công tử không chê, thiếp thân vô cùng hoan hỉ.

Tuy nhiên, đây là chuyện đại sự cả đời, cần phải có sự chấp thuận của nghĩa phụ đại nhân.

Dù e thẹn, nhưng nàng đã bày tỏ những gì trong lòng.

Trần Húc nghe vậy, mừng rỡ.

Y sải một bước dài, đến bên cạnh Điêu Thuyền, một tay ôm nàng

vào lòng.

Rồi lớn tiếng cười nói: Tốt quá rồi.

Thật sự quá tốt.

Mãi đến nửa buổi, Trần Húc mới ái ngại buông tay ra, nói: Điêu Thuyền cô nương, tại hạ, lỗ mãng rồi.

Thật sự là tâm nguyện nhiều năm, một sớm được thành, trong lòng quá hoan hỉ mà ra.

Điêu Thuyền đã sớm đỏ mặt.

Nhưng nàng cảm nhận được sự chân thành của Trần Húc.

Nàng khẽ cúi đầu, phát ra tiếng ừm khẽ khàng như tiếng muỗi kêu.

Đối với Trần Húc, nàng tự nhiên cũng vô cùng ngưỡng mộ.

Không hề khoa trương, ở Trường An hiện nay, xét về danh tiếng, Trần Húc là người nổi bật nhất trong giới trẻ.

Hơn nữa, vừa rồi nàng đã chứng kiến tài hoa của Trần Húc.

Tài văn chương phong lưu của y, thế gian hiếm có.

Tài tử yêu giai nhân.

Giai nhân, há chẳng phải cũng mến tài tử sao.

Nàng khẽ nghiêng đầu, dựa vào ngực Trần Húc.

Chương 9

Trần Húc hơi ngẩn người, ngay sau đó trong lòng mừng rỡ.

Giai nhân đã như vậy, thân là nam nhân, há không biết nắm bắt cơ hội sao.

Lập tức, y đưa tay ra, ôm Điêu Thuyền vào lòng.

Hai người yên tĩnh đứng đó, tận hưởng giây phút bình yên này.

Mãi đến nửa buổi, Trần Húc mới cúi đầu, nhìn dung nhan tuyệt mỹ trong lòng nói: Thiền nhi, đi với ta đi.

Ừm.

Điêu Thuyền khẽ ừm một tiếng.

Nhưng, nàng không hỏi, ta sẽ đưa nàng đi đâu sao.

Trần Húc hơi ngạc nhiên nói.

Đợi sau khi bẩm rõ nghĩa phụ đại nhân, Thiền nhi liền là Thiền nhi của Đông Thăng.

Đi đâu, Thiền nhi tự nhiên, cũng đi đó.

Giọng Điêu Thuyền không lớn, nhưng trong lời nói lại toát lên sự kiên định vô cùng.

Trần Húc một tay nắm chặt tay Điêu Thuyền, nói: Thiền nhi, chúng ta, rời khỏi Trường An đi.

Ừm.

Điêu Thuyền lại khẽ ừm một tiếng.

Trong mắt Trần Húc, tràn đầy dịu dàng.

Y nhìn Điêu Thuyền, dịu giọng nói: Được nữ nhi như vậy, phu

quân còn cầu gì nữa.

Nói rồi, y nắm chặt tay phải của Điêu Thuyền, kéo nàng lại gần mình nói: Đi thôi, cùng ta đi, đi gặp Vương Tư đồ.

Điêu Thuyền ngoan ngoãn, để mặc Trần Húc nắm tay.

Đôi mắt nàng, vẫn luôn nhìn chằm chằm vào Trần Húc, dường như muốn khắc Trần Húc vào trong lòng.

Trên mặt nàng, tràn đầy nụ cười.

Hoặc có lẽ, đó chính là hương vị của hạnh phúc.

Thấy hai người, Vương Doãn dừng suy tư, đón hai người vào trong.

Rồi cười hỏi: Thế nào.

Trần Húc chắp tay với Vương Doãn, lớn tiếng cười nói: Điêu Thuyền, chính là vị nữ tử ta tìm kiếm bấy lâu nay.

Ta muốn đưa Điêu Thuyền rời đi, xin Vương Tư đồ chấp thuận.

Vương Doãn nhìn Trần Húc, trong lòng đang thầm suy tính.

Liên hoàn kế của Trần Húc, thoạt nhìn dường như không quá phức tạp.

Nhưng càng nghĩ, càng tinh diệu.

Quan trọng nhất là, trong đó, tính cách của Đổng Trác và Lữ Bố đều được nắm rõ.

Chỉ cần kế sách được thi hành thuận lợi, căn bản không lo thất bại.

Nhưng để thi hành thuận lợi, thì tuyệt đối không phải việc dễ dàng.

Đối với yêu cầu về vị mỹ nữ kia, lại tương đối cao.

Suy đi tính lại, người thích hợp nhất, chính là Điêu Thuyền.

Chỉ là, y đã sớm chấp thuận Trần Húc rồi.

Trần Húc thấy Vương Doãn mãi không nói, lông mày y khẽ nhíu lại, nói: Vương Tư đồ, chẳng lẽ kế sách của ta, có vấn đề sao.

Vương Doãn lắc đầu nói: Không có.

Trần Húc sắc mặt trầm xuống nói: Vậy, lại có ý gì.

Đối mặt với sự nghi vấn của Trần Húc, Vương Doãn trong lòng cân nhắc một lúc, mãi đến nửa buổi mới gật đầu nói: Đông Thăng, cứ yên tâm, điều ta đã chấp thuận, tự nhiên sẽ không thay đổi.

Lời Vương Doãn vừa dứt, một giọng nói của hệ thống vang lên trong đầu Trần Húc.

Đinh, chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ, nhận được phần thưởng nhiệm vụ: Thống soái và Võ lực của Tây Sở Bá Vương Hạng Vũ, nhận được Bá Vương Thương Pháp.

Đinh, chúc mừng túc chủ, thành công có được Điêu Thuyền.

Hoàn thành nhiệm vụ kép cướp Đổng Trác, cướp Lữ Bố.

Hoàn thành nhiệm vụ cướp Đổng Trác, nhận được phần thưởng nhiệm vụ: Đặc tính Kiêu Hùng của Đổng Trác.

Hoàn thành nhiệm vụ cướp Lữ Bố, nhận được phần thưởng nhiệm vụ: Đặc tính Nhất Kỵ của Lữ Bố.

Đặc tính Kiêu Hùng: Trong phạm vi túc chủ, toàn bộ năng lực của đội quân địch giảm một thành.

Đặc tính Nhất Kỵ: Trong đơn đấu, khả năng giành ưu thế tăng mạnh.

Vãi chưởng.

Nhân phẩm đại bùng nổ.

Lần này, lời to rồi.

Không chỉ nhận được phần thưởng nhiệm vụ Thần cấp tuyển trạch, mà còn nhận được hai phần thưởng cướp nhiệm vụ bổ sung.

Chỉ là bây giờ, không phải lúc để nhận những phần thưởng này.

Vạn nhất khi nhận phần thưởng, có dị trạng nào đó mà Vương Doãn phát hiện, thì cũng không hay.

Chỉ là, điều khiến y không ngờ tới là, phần thưởng cướp nhiệm vụ lại phong phú đến vậy.

Nếu vậy, chẳng phải là quá tuyệt sao.

Có thể xem xét đến phương diện cướp nhiệm vụ.

Cướp Tên Tai To kia, giành trước Quan Vũ, Trương Phi.

Ách.

Cái này thì chỉ có thể nghĩ thôi, dù sao về mặt thời gian, không kịp.

Nhưng cướp Tên Tai To kia để có Triệu Vân, thì có thể được đó.

Mà, giờ mới là Sơ Bình năm thứ hai, không chừng Triệu Vân vẫn chưa đầu quân Công Tôn Toản.

Nhưng lúc này, không phải lúc để suy nghĩ những chuyện đó.

Dù sao, Vương Doãn vẫn đang ở trước mặt.

Lập tức, Trần Húc chắp tay với Vương Doãn nói: Đa tạ Vương Tư đồ.

Chỉ là, Đông Thăng, ngươi không cân nhắc ở lại Trường An thành sao.

Ta có thể tiến cử ngươi với Hoàng thượng, để ngươi làm một Tây Viên Giáo úy.

Trần Húc hơi động lòng.

Vương Doãn đưa ra một chức vị như vậy, đã khá có thành ý rồi.

Nếu là thời bình, không chừng, y đã đồng ý.

Tây Viên Giáo úy nhìn có vẻ chỉ là một chức giáo úy, nhưng thực ra quyền trách không nhỏ.

Tào Tháo mấy năm trước cũng từng đảm nhiệm Tây Viên Giáo úy.

Chỉ là, hiện giờ, thời cuộc không đúng.

Trường An thành, sẽ rơi vào loạn cục vào năm sau.

Lý Giác, Quách Tỷ, sẽ công chiếm Trường An thành.

Lúc đó, ở lại đây, tuyệt đối không phải là lựa chọn tốt.

Hơn nữa.

Trên đầu có Hán Hiến Đế, làm việc gì cũng không thể tùy tâm ý.

Chỉ có rời khỏi đây, mới có thể trời cao chim bay biển rộng cá lượn.

Lập tức, y lắc đầu, cười nói: Đa tạ hảo ý của Vương Tư đồ, ta là người quen sống phóng túng.

Nếu ở triều làm quan, e rằng không phải kế hay.

Vương Doãn vuốt vuốt chòm râu, cười nói: Ồ.

Vậy không biết, Đông Thăng có ý muốn đến đâu.

Có ý muốn đến đâu.

Trần Húc trong lòng, bắt đầu suy tính.

Hiện giờ đã là Sơ Bình năm thứ hai, tức năm 191 Công nguyên.

Lúc này, phần lớn các địa phương, đã bị các chư hầu lớn nhỏ chiếm cứ.

Ký Châu vốn là nơi không tệ, nhưng đáng tiếc, đã bị Viên Thiệu chiếm.

U Châu có Công Tôn Toản.

Tào Tháo chiếm Duyện Châu.

Kinh Châu có Lưu Biểu.

Chương 10

Từ Châu có Đào Khiêm.

Trong lòng y, khẽ động.

Đúng lúc đó, một giọng nói của hệ thống, vang lên trong đầu y.

Đinh, kiểm tra thấy túc chủ đang đối mặt với lựa chọn, nhiệm vụ hệ thống cập nhật, xin hãy lựa chọn.

Lựa chọn một: Theo yêu cầu của Vương Doãn, ở lại Trường An, đảm nhiệm chức Tây Viên Giáo úy.

Phần thưởng nhiệm vụ: Một phủ đệ tại Trường An thành.

Lựa chọn hai: Đến Ký Châu, tranh giành với Viên Thiệu.

Phần thưởng nhiệm vụ: Một trăm chiến mã.

Lựa chọn ba: Đến Thanh Châu, trở thành Thái thú Lạc An quận.

Phần thưởng nhiệm vụ: Năm mươi lạng vàng.

Lựa chọn bốn: Đến Dự Châu, trở thành Thái thú Bái quận.

Phần thưởng nhiệm vụ: Năm nghìn Hổ Báo Kỵ.

Lựa chọn một, Trần Húc không chút do dự, liền loại bỏ.

Trong thời loạn thế, một tòa phủ đệ, có tác dụng gì.

Cho dù mười tòa tám tòa, nếu không có thế lực của mình, cũng căn bản không giữ được.

Hơn nữa, bên cạnh y có Điêu Thuyền và các tuyệt sắc khuynh thành khác, nếu không có chút thực lực, không chừng ngày nào đó, sẽ rước họa sát thân.

Khó khăn lắm mới được đi một chuyến Tam Quốc, cuộc sống

phải chịu đựng người khác, y sẽ không chịu đựng nữa.

Lựa chọn hai và lựa chọn ba, khiến y hơi do dự.

Nhưng sau khi nhìn lựa chọn bốn, y liền không còn do dự nữa.

Sự hấp dẫn của Hổ Báo Kỵ, quá lớn rồi.

Hổ Báo Kỵ, chính là một trong những đội quân tinh nhuệ nhất dưới trướng Tào Tháo.

Là đội quân đặc chủng số một số hai trong Tam Quốc.

Lại còn lập nên những chiến công hiển hách cho Tào Tháo.

Sau này trong trận Trường Bản, còn nghiền nát Tên Tai To kia như chó mất nhà.

Nếu không phải Triệu Tử Long và Trương Phi hai người, đại phát thần uy, chỉ sợ sau này không còn Lưu Bị nữa.

Khụ.

Mà lúc này Tào Tháo đang thiếu ngựa cấp bách, dưới trướng y, nhất định không có Hổ Báo Kỵ.

Như vậy, Hổ Báo Kỵ, sau này sẽ là của riêng Trần Húc ta.

Có năm nghìn Hổ Báo Kỵ tinh nhuệ như vậy trong tay, thiên hạ, đâu là nơi không thể đến.

Trong lòng y, dâng lên một tia hào khí.

Lập tức, y thầm niệm trong lòng: Hệ thống, tôi chọn lựa chọn bốn.

Ngay sau đó y chắp tay với Vương Doãn nói: Vương Tư đồ, ta muốn đi Dự Châu một chuyến.

Nếu có thể trở thành Thái thú Bái quận ở Dự Châu, thì tự nhiên là tốt nhất.

Chỉ là, sau một hồi lâu, y phát hiện, Vương Doãn vẫn không phản ứng.

Y liền ngẩng đầu nhìn.

Mới phát hiện, Vương Doãn lại đang nhìn chằm chằm vào mình.

Trong lòng y dâng lên một tia lạnh lẽo.

Y vội vàng khẽ ho một tiếng.

Trần Húc không biết rằng, nguyên nhân khiến Vương Doãn lúc này tạm thời thất thần, chính là Trần Húc.

Cái khí thế hào hùng vừa rồi y tỏa ra, thực sự quá bá đạo.

Chính cái khí bá đạo đó, đã khiến Vương Doãn thất thần.

Lúc này, Điêu Thuyền bên cạnh Trần Húc, cũng đang nhìn Trần Húc với vẻ mặt si mê.

Trong mắt Điêu Thuyền, tràn đầy sự sùng bái.

Nàng không ngờ, Trần Húc lại có một mặt bá đạo như vậy.

Một tiếng ho khẽ, khiến hai người đang thất thần, đồng loạt tỉnh lại.

Trên mặt Vương Doãn không chút dị thường, chỉ hơi ngạc nhiên nói: Đông Thăng muốn đến Bái quận Dự Châu.

Trần Húc sẽ chọn Bái quận Dự Châu, Vương Doãn hoàn toàn không ngờ tới.

Phải biết rằng, Dự Châu phía bắc giáp Duyện Châu của Tào Tháo, phía đông giáp Từ Châu của Đào Khiêm, phía nam có Lưu Biểu.

Không chỉ vậy, phần lớn phía tây Dự Châu, đã bị Viên Thuật chiếm cứ.

Mấy người đó, không ai là dễ đối phó.

Y hơi không hiểu, Trần Húc, rốt cuộc là vì sao.

Y nói: Đông Thăng, ngươi đã suy nghĩ kỹ chưa.

Dự Châu đó đúng là có cơ hội.

Khổng Trụ mấy ngày trước vừa mới bệnh chết.

Ta có thể đề nghị với Đổng Tướng quốc, phong ngươi làm Thái thú Bái quận.

Chỉ là, Đông Thăng, nếu đã nạp Điêu Thuyền, na ta tự nhiên sẽ coi ngươi là người nhà.

Mà Bái quận là đất tứ chiến, xung quanh có Viên Thuật, Lưu Biểu, Tào Tháo, Đào Khiêm, từng người một đều có thực lực hùng mạnh.

Nếu không có chút bản lĩnh, chỉ sợ, khó mà lập chân được ở đó.

Trần Húc có vài lời, không tiện nói rõ.

Tổng không thể nói, sau khi chọn Bái quận Dự Châu, liền sẽ nhận được năm nghìn Hổ Báo Kỵ sao.

Còn về câu người nhà của Vương Doãn, cứ nghe vậy thôi.

Vương Doãn, chỉ coi Điêu Thuyền là vật hy sinh chính trị mà thôi.

Nào có thật sự coi y là người nhà.

Lúc này, y không phải là nhận thấy mình có chút giá trị lợi dụng, muốn lôi kéo một chút sao.

Y gật đầu nói: Vương Tư đồ cứ yên tâm.

Trong lòng ta, tự có tính toán.

Tốt.

Vậy thì ta cũng không nói nhiều nữa.

Vương Doãn gật đầu nói, Nhưng, chuyện này cần đợi hai ngày

nữa.

Đợi ngày mai ta bẩm báo với Đổng Tướng quốc, giành lấy chức Thái thú Bái quận cho ngươi.

Trần Húc cúi thân một lễ, nói: Như vậy, đa tạ Vương Tư đồ.

Nói rồi, hai người cúi chào Vương Doãn một lễ, rồi đi về phía hậu viện.

Vương Doãn nhìn bóng lưng hai người nắm tay rời đi, trong mắt khẽ lóe lên.

Sau khi Trần Húc trở về hậu viện, y liền niệm thầm trong lòng với hệ thống: Hệ thống, nhận phần thưởng.

Đinh, chúc mừng túc chủ, phần thưởng đã được phát.

Giọng hệ thống vừa dứt, trong đầu Trần Húc liền xuất hiện một bộ thương pháp khá huyền ảo.

Bộ thương pháp đó, tên là Bá Vương Thương Pháp.

Từng chiêu từng thức trong đó, đều dung nhập vào đầu y.

Dường như, y đã chìm đắm trong bộ Bá Vương Thương Pháp này cả chục năm rồi.

Đã sớm thông suốt mọi thứ trong đó.

Ngay sau đó, Trần Húc mới phát hiện, trên cơ thể y, cũng đang xảy ra những biến đổi kinh thiên động địa.

Chương 11

Trần Húc chỉ cảm thấy, có một luồng nhiệt lưu đột ngột xuất hiện, sau đó liền dũng mãnh chảy khắp toàn thân.

Xương cốt toàn thân, theo đó phát ra những tiếng kêu khẽ.

Máu huyết toàn thân, cũng theo đó sôi trào.

Cơ bắp toàn thân, cũng theo đó phồng lên.

Y có thể cảm nhận được, mỗi tế bào trên người, đều dường như có sức mạnh bùng nổ.

Cả người y bắt đầu hưng phấn.

Y cảm giác, lúc này, cho dù có mãnh hổ ở phía trước, y cũng có thể giết chết con mãnh hổ đó.

Trần Húc dậm chân xuống đất một cái.

Rắc rắc.

Một trận âm thanh vang lên theo đó.

Nền đá xanh, theo đó xuất hiện từng vết nứt.

Ngay sau đó, cả khối đá tảng đều nứt toác ra.

Trần Húc không khỏi giật mình.

Y không ngờ, thực lực, của mình, lại đạt đến mức độ này.

Y vội vàng nhìn về phía giao diện hệ thống, ngay sau đó, thông tin cá nhân của y, hiện ra trước mắt.

Tên: Trần Húc, Tự: Đông Thăng.

Tuổi: 18.

Thống soái: 105.

Võ lực: 108.

Trí lực: 80.

Chính trị: 40.

Mị lực: 70.

Đặc tính: Thuyết Phục, Kiêu Hùng, Nhất Kỵ.

Võ kỹ: Bá Vương Thương Pháp.

Kỹ năng: Đại sư cấp cận thân cách đấu thuật.

Nhìn thuộc tính, Trần Húc không khỏi mừng rỡ trong lòng.

Quả nhiên không hổ là Tây Sở Bá Vương Hạng Vũ.

Thuộc tính, giản trực khủng bố.

Giờ khắc này, Trần Húc tâm trung, mãn mãn đích, đô mãn túc.

Một tay ôm Điêu Thuyền bên cạnh vào lòng.

Hưng phấn xoay vòng tại chỗ.

Điêu Thuyền vốn có chút lo lắng nhìn Trần Húc, giờ thì hoàn toàn quên mất lo lắng.

Nàng chỉ khẽ cúi đầu, vẻ mặt e thẹn.

Mãi đến nửa buổi, Trần Húc mới buông Điêu Thuyền xuống.

Điêu Thuyền với vẻ mặt quan tâm nói: Đông Thăng, vừa rồi sao vậy.

Thiền nhi, nàng có biết không.

Vừa rồi, thực lực của ta có sự đột phá lớn.

Trong lời nói của Trần Húc, khó che giấu vẻ hưng phấn.

Điêu Thuyền nghe vậy, cũng không khỏi hưng phấn nói: Thật sao.

Vậy thì tốt quá.

Ừm.

Trần Húc suy nghĩ một chút.

Sẽ thường xuyên ở bên Điêu Thuyền, có một số chuyện, không thể cứ mãi giấu nàng.

Chi bằng, bây giờ nói rõ với Điêu Thuyền một chút.

Lập tức, y kéo Điêu Thuyền, ngồi xuống trong đình Mẫu Đơn.

Rồi lại gần nàng, nhỏ giọng nói: Thiền nhi, ta muốn chia sẻ với nàng một bí mật.

Một bí mật, chỉ thuộc về hai chúng ta.

Điêu Thuyền nghe vậy, trong lòng kích động.

Nàng khẽ gật đầu, dịu giọng nói: Đông Thăng cứ yên tâm, thiếp nhất định sẽ giữ kín, bí mật chỉ thuộc về hai chúng ta.

Trần Húc dịu giọng nói: Lúc nhỏ ta từng được tiên nhân chỉ điểm, học được chút võ nghệ, lại còn tu luyện một số tiên pháp.

Vì trước đây, ta vẫn luôn tìm kiếm Thiền nhi mà không gặp, nên võ nghệ của ta bị kẹt ở bình cảnh.

Nhưng, sau khi ta gặp được Thiền nhi, mối tơ vương nhiều năm đã được gỡ bỏ, nên võ nghệ của ta mới đại tiến.

Điêu Thuyền chỉ cảm thấy một cảm giác tin tưởng dâng lên.

Đông Thăng, lại chia sẻ thông tin quan trọng như vậy với mình.

Sự ngọt ngào đậm đặc, dâng lên trong lòng.

Trần Húc nói, đã ôm lấy vai hương của Điêu Thuyền, nói: Thiền nhi, cứ yên tâm.

Ta, sẽ bảo vệ nàng, cả đời.

Điêu Thuyền nghe lời tình tứ của Trần Húc, cả người nàng, đều như mềm nhũn ra.

Nàng si mê nhìn Trần Húc.

Nhìn gương mặt tinh xảo tuyệt mỹ kia, đã ở gần trong gang tấc.

Cảm nhận hơi thở của Điêu Thuyền.

Nhìn bờ môi anh đào kia, khẽ hé mở.

Từng tia hương thơm, không ngừng tỏa ra từ bờ môi nhỏ nhắn đó.

Y không thể nhẫn nại được nữa.

Y khẽ cúi đầu, như vậy, đặt môi lên.

Rất lâu sau, hai bờ môi mới tách ra.

Hơi thở của Điêu Thuyền có chút dồn dập.

Nàng khẽ tựa vào ngực Trần Húc.

Trần Húc lại hơi ngượng ngùng.

Lúc này, y phát hiện ra một vấn đề.

Trên người y, có một mùi lạ.

Mùi lạ đó, hơi giống mùi mồ hôi, nhưng lại nồng hơn không ít.

Chương 12

Dường như là do, vừa rồi, khi hệ thống cải tạo cơ thể, đã để lại.

Y đẩy Điêu Thuyền ra một chút, ngượng ngùng nói: Thiền nhi, khi ta vừa đột phá, thân thể thượng, khước hữu ta dị vị.

Điêu Thuyền lại dụi dụi vào người Trần Húc, nói: Trần lang, mùi trên người chàng, ngửi, thật sự rất dễ chịu.

Trần Húc giật mình.

Theo lời nàng nói.

Chẳng lẽ Điêu Thuyền đã toàn tâm toàn ý yêu y rồi sao.

Sau đó, dưới vẻ mặt e thẹn của Điêu Thuyền.

Trần Húc mượn khuê phòng của Điêu Thuyền, tắm rửa sạch sẽ.

Trong lúc đó, tự nhiên không thiếu những lời trêu ghẹo, đùa giỡn.

Sau khi Lữ Bố trở về phủ, y liền trốn trong phòng mình, không dám ra ngoài.

Y nhìn trái nhìn phải vào gương đồng.

Vết quyền ấn kia, dường như khắc sâu vào trong lòng.

Khiến y xấu hổ không dám gặp người.

Ngoài cửa có hạ nhân báo: Tướng quân, Đổng Tướng quốc có mời.

Lữ Bố vốn muốn từ chối, nhưng Đổng Trác đã triệu kiến, y không dám không đi.

Trong Tướng phủ.

Đổng Trác đang ngồi trên ghế chủ một cách ngang tàng, thấy Lữ

Bố đi vào, lớn tiếng cười nói: Phụng Tiên à, đến rồi sao, mau, ngồi đây.

Ngay sau đó, sắc mặt y sững sờ, nhìn chằm chằm vào mặt Lữ Bố nói: Phụng Tiên, mặt ngươi sao vậy.

Lữ Bố ngượng ngùng nói: Ta hôm qua ra phố, bị trượt chân ngã.

Đổng Trác nghe vậy ngẩn người.

Trên mặt Lữ Bố, năm dấu ngón tay rõ ràng.

Ngã sao.

E rằng, là ngã vào tay người ta thì có.

Y lớn tiếng cười, mãi đến nửa buổi mới nói: Phụng Tiên, không phải lúc cướp đoạt dân nữ thì bị nương tử đánh đó chứ.

Nói rồi, y lại cười trước.

Ta nói cho ngươi nghe, Phụng Tiên cũng đã đến lúc tìm một tức phụ rồi.

Sao hả.

Ngươi có muốn ta giới thiệu cho một người không.

Nghe Đổng Trác nói vậy, Lữ Bố không khỏi cười khổ một tiếng.

Nhưng ngay sau đó, trong đầu y, hiện lên một khuôn mặt nửa cười nửa giận.

Trong một lần tình cờ, khi ra phố, y đã nhìn thấy từ khe rèm kiệu.

Nghe người trên phố nói, nữ tử đó, là nghĩa nữ của Vương Tư đồ.

Trong lòng y đã quyết định.

Hai ngày tới, y cũng phải đến phủ Vương Tư đồ xem sao.

Nếu hợp ý, hắc hắc.

Sau khi rời khỏi phủ Đổng Trác, không lâu sau, Lữ Bố liền gặp Vương Doãn.

Trong lòng y khẽ động.

Lúc đó, Vương Doãn chủ động chào hỏi: Lữ Tướng quân à.

Hai ngày nữa có rảnh không.

Hay là đến phủ của ta ngồi chơi, ta sẽ chuẩn bị mỹ tửu, chiêu đãi Tướng quân thật tốt.

Lữ Bố mừng rỡ, nói: Có rảnh.

Có rảnh.

Vậy thì làm phiền rồi.

Vương Doãn cũng đại hỉ, trong lòng thầm tính toán: Hai ngày tới, lão hủ nhất định phải mời Trần Húc đến, để hoàn thiện Liên hoàn kế.

Ngay sau đó, nhìn bóng lưng Lữ Bố rời đi, lão thầm nghĩ: Lữ Bố làm sao vậy.

Mặt mũi sao lại biến thành bộ dạng này.

Chậc chậc. thật là thảm quá đi.

Chẳng lẽ không sợ bị hủy dung sao.

Cứ thế liền hai ngày, Trần Húc và Điêu Thuyền quấn quýt bên nhau không rời.

Hạ nhân trong Tư đồ phủ cũng bị hai người uy cẩu lương no nê.

Cũng chính vì lẽ đó, trong hậu viện, nếu không phải tình huống bất đắc dĩ, hạ nhân rất ít khi xuất hiện.

Trần Húc và Điêu Thuyền hai người tự nhiên càng thêm vui vẻ.

Sáng ngày thứ ba, Trần Húc và Điêu Thuyền đang thân mật đùa giỡn trong hậu viện.

Điêu Thuyền duỗi ngón tay ngọc ngà, lấy một quả táo đỏ, đút vào miệng Trần Húc.

Trần Húc dùng miệng nhẹ nhàng nhận lấy, không quên khẽ mút nhẹ ngón tay ngọc của Điêu Thuyền.

Điêu Thuyền khẽ kêu một tiếng, chỉ cảm thấy toàn thân như bị điện giật, một luồng cảm giác tê dại lan khắp cơ thể.

Đúng lúc đó, một tràng tiếng bước chân từ bên ngoài truyền vào, kèm theo một tiếng ho nhẹ.

Trần Húc và Điêu Thuyền quay đầu nhìn lại, mới phát hiện Vương Doãn đã tan triều trở về.

Vương Doãn vừa bước vào sân đã cất tiếng cười lớn: Đông Thăng a.

Ngươi xem xem, là gì đây.

Trần Húc không khỏi ngẩn ra.

Có chuyện gì vậy.

Nhìn dáng vẻ đó, nhiều nhất cũng chỉ là công văn bổ nhiệm chức Thái thú Bái quận thôi chứ gì.

Trong lòng tuy nghĩ vậy, nhưng dưới chân vẫn bước tới nghênh đón, nói: Xin Vương Tư đồ minh kỳ.

Ha ha.

Vương Doãn cười vang, Lão hủ cuối cùng cũng không phụ trọng trách của Đông Thăng, giúp ngươi xin được chức Bái quận, à, còn được phong hiệu tướng quân nữa.

Thật sao.

Trần Húc nghe vậy, ngược lại khá kinh ngạc.

Sau khi xem xét kỹ công văn, ta mới vỡ lẽ.

Quả nhiên.

Trên công văn, viết rõ ràng, ta được phong làm Thái thú Bái quận, Uy Lỗ Tướng quân.

Suy nghĩ kỹ một chút, ta liền hiểu ra mấu chốt bên trong.

Chắc chắn Đổng Trác muốn mượn tay ta để kiềm chế Viên Thuật và Tào Tháo.

Đối với loại phiền phức này, ta cũng không hề sợ.

Nếu mỗi ngày lên mạng mười, tám phút, ta liền phát tài rồi.

Cầm lấy công văn và quan ấn, ta mới hướng về Vương Doãn cung thân thi lễ, nói: Đa tạ Vương Tư đồ.

Ta biết, từ khoảnh khắc cầm lấy công văn và quan ấn, ta liền là Thái thú Bái quận.

Đáng tiếc, phần thưởng nhiệm vụ phải đợi đến khi ra khỏi thành Trường An mới có hiệu lực.

Vương Doãn hỏi: Chuyến đi Bái quận đường xá xa xôi, không biết Đông Thăng định khởi hành vào ngày nào.

Ta chuyến này sẽ mượn đường Ký Châu, thăm một vài cố nhân.

Việc không nên chậm trễ, ta định chuẩn bị lên đường ngay.

Nghe Trần Húc nói vậy, Vương Doãn im lặng.

Một lúc sau, lão mới gật đầu nói: Đông Thăng, lão hủ có vài điều bận tâm, xin Đông Thăng giúp ta suy tính đôi chút.

Ngay sau đó, hai người rời khỏi hậu viện, vào thư phòng.

Chương 13

Hai người một hỏi một đáp.

Đối với vấn đề của Vương Doãn, Trần Húc cũng biết gì nói nấy.

Nghe Trần Húc nói, Vương Doãn vô cùng kinh thán, không khỏi liên tục cảm thán: Nếu có Đông Thăng bên cạnh, Liên hoàn kế nhất định sẽ không có chút sai sót nào.

Đáng tiếc a, đáng tiếc.

Đối với lời của Vương Doãn, Trần Húc tự nhiên không có chút phản ứng nào.

Ở lại đây làm gì.

Đi Dự Châu, trời cao hoàng đế xa, chẳng phải tốt hơn sao.

Rời khỏi Trường An thành, lại có năm ngàn Hổ Báo Kỵ đi cùng, chẳng phải thơm lắm sao.

Theo đề nghị của Vương Doãn, Trần Húc giúp Điêu Thuyền che mặt bằng khăn voan trắng.

Nói thật, Điêu Thuyền sau khi bị che bằng khăn voan trắng, trông lại có một vẻ phong tình khác.

Nhưng, sau khi có khăn voan che mặt, liền bớt đi vẻ kinh diễm ban đầu, cũng sẽ có chút tác dụng.

Trần Húc lật người lên ngựa, một tay ôm chặt eo nhỏ của Điêu Thuyền.

Thân thể Điêu Thuyền cứng đờ, nhưng ngay sau đó, nàng tựa vào lồng ngực Trần Húc.

Cảm nhận sự ấm áp trong vòng tay, Trần Húc siết nhẹ tay.

Ngay lập tức, ta quay đầu nhìn về phía góc phố.

Ở đó, dường như có một người đang nhìn chằm chằm.

Điêu Thuyền khẽ quay đầu nhìn Trần Húc, nói: Trần lang, huynh thấy gì sao.

Ta hình như thấy một người quen.

Trong lòng Trần Húc cũng hơi thắc mắc.

Lờ mờ, ta hình như thấy kẻ bị ta đánh tơi bời hai ngày trước.

Nhưng ngay sau đó, ta lắc đầu, không thể nào.

Đó chẳng phải là một tên côn đồ nhỏ sao.

Thành Trường An lớn như vậy, làm sao lại trùng hợp đến thế.

Chắc chắn là ta nhìn nhầm rồi.

Hai chân kẹp nhẹ, ta liền phi ngựa về phía cửa thành.

Thấy Trần Húc rời đi, Lữ Bố từ góc khuất bước ra.

Vì bị thân hình Trần Húc che khuất nên Lữ Bố không nhìn thấy Điêu Thuyền.

Hắn khẽ thở phào nhẹ nhõm, thầm nghĩ trong lòng: May quá.

Suýt nữa thì bị tên tiểu tử kia phát hiện rồi.

Hắn theo bản năng sờ sờ mặt mình.

Ta còn phải cưới nghĩa nữ của Vương Tư đồ nữa chứ.

Khó khăn lắm mới lành lặn gần hết, không thể bị hủy dung thêm lần nữa.

Trần Húc nóng lòng muốn có năm ngàn Hổ Báo Kỵ kia, nên một đường phi nhanh.

Không lâu sau, ta đã xuyên qua cửa thành, ra khỏi Trường An.

Ngay khoảnh khắc bước ra khỏi cửa thành Trường An, một tiếng nhắc nhở của hệ thống vang lên trong đầu ta.

Đinh, chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ, nhận được phần thưởng: năm ngàn Hổ Báo Kỵ.

Năm ngàn Hổ Báo Kỵ sẽ hội quân với túc chủ vào chiều nay.

Trần Húc trong lòng vô cùng phấn chấn.

Có năm ngàn Hổ Báo Kỵ giúp sức, thiên hạ ắt sẽ định.

Thơm.

Thật thơm.

Ta quay đầu nhìn ngọn lầu thành Trường An, cười lớn một tiếng.

Sau đó, ta theo hướng Vương Doãn chỉ, một đường đi về Ký Châu.

Trong phủ Vương Doãn.

Vương Doãn và Lữ Bố hai người đã uống qua ba tuần rượu, nếm đủ năm vị.

Lữ Bố đảo mắt nói: Vương Tư đồ, lúc nãy ta hình như thấy một người rời đi, người đó trông có vẻ quen mắt.

Có vẻ quen mắt.

Vương Doãn lúc đầu không phản ứng, nhưng ngay sau đó liền cười nói: Là, chắc là Đông Thăng chứ gì.

Đông Thăng.

Lữ Bố lẩm bẩm.

Ừm, chính là Trần Đông Thăng nổi tiếng ở Trường An thành đó.

Vương Doãn nói rồi nhìn Lữ Bố, Lữ tướng quân, chắc là ngươi muốn hỏi về hắn chứ.

Ừm ừm, đúng vậy.

Lữ Bố nghiến răng nghiến lợi, khắc sâu cái tên đó vào lòng.

Vương Doãn lại không để ý gì cả, chỉ cười nói: Trần Đông Thăng à, hắn đã đi Bái quận nhậm chức rồi.

Bái quận.

Lữ Bố lòng đầy phức tạp.

Hắn thầm ghi nhớ mọi chuyện, hạ quyết tâm nhất định phải tìm cơ hội trên chiến mã mà so tài một phen.

Hắn lại uống thêm vài tuần rượu nữa.

Dưới sự tâng bốc hết lời của Vương Doãn, tâm trạng Lữ Bố đại hảo.

Hắn không thể kìm nén được nữa, chủ động hỏi: Vương Tư đồ, nghe nói nhà ngài có một nghĩa nữ, dung nhan quốc sắc thiên hương.

Không biết ta có duyên được gặp một lần không.

Vương Doãn không khỏi sững sờ.

Lão không ngờ Lữ Bố lại chủ động nhắc đến.

Tình huống này là sao.

Nghĩa nữ.

Chẳng phải là Điêu Thuyền sao.

Nhưng, đáng tiếc, đã muộn một bước rồi.

Hiện tại, Điêu Thuyền e là đã cùng Trần Húc rời khỏi Trường An rồi.

Chẳng phải rất tốt sao.

Vương Doãn thầm cười mắng trong lòng, nhưng trên mặt vẫn

không lộ vẻ gì, nói: Lữ tướng quân chẳng lẽ đã gặp tiểu nữ.

Lữ Bố cười ha hả, nói: Hôm đó trên phố, ta từ khe rèm kiệu lén nhìn một cái, quả thực là kinh diễm thiên nhân.

Vương Doãn thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ liếc nhìn một cái thôi sao.

May quá.

Mặc dù nghĩa nữ kia đã đi rồi, nhưng lão có thể nhận một người khác làm nghĩa nữ ngay bây giờ mà.

Đã thích, vậy lão sẽ dùng cô gái mà lão định dùng để thi hành Liên hoàn kế kia, nhận làm nghĩa nữ là được.

Được Lữ tướng quân tưởng nhớ, cũng là phúc khí của tiểu nữ.

Vừa nói, lão đứng dậy, cười nói, Lữ tướng quân đợi một lát, lão hủ sẽ mời tiểu nữ ra đây.

Như thế thì tốt quá.

Tốt quá.

Lữ Bố xoa tay, một vẻ nôn nóng không thể chờ đợi.

Không lâu sau, Vương Doãn dẫn một nữ tử từ phía sau bước ra.

Lữ Bố nhíu mày, đánh giá từ trên xuống dưới, từ trái sang phải.

Hắn nói: Vương Tư đồ, ngài có nhầm không.

Chương 14

Trông hình như không giống lắm.

Vương Doãn lại cười nói: Lữ tướng quân, chính là người thật việc thật, lão hủ chỉ có duy nhất một nghĩa nữ đang chờ gả này thôi, hay là ngài nhìn kỹ lại xem.

Trần Húc một đường đi tới.

Đến chiều, ta thấy một đội nhân mã đang xếp hàng đi chậm rãi phía trước.

Nhìn dáng vẻ hỉ sự, rõ ràng là một đám cưới.

Giữa hoang vắng đồng không mông quạnh, tuy là quan đạo, nhưng cũng quá hẻo lánh.

Cũng không biết là định gả đi đâu.

Thấy vậy, Điêu Thuyền tựa vào tai ta, nhỏ giọng giải thích: Trần lang, chúng ta nên tránh xa một chút.

Nhìn số người của đội ngũ kia đông như vậy, phu gia của họ nhất định có thực lực.

Trần Húc nghe vậy mới vỡ lẽ.

Ra là thế.

Đội ngũ này có tới gần ngàn người.

Nếu là gia đình bình thường, thật sự không thể huy động nhiều nhân lực đến vậy.

Thôi được.

Ta cũng không rước thêm phiền phức.

Ngay lập tức, ta chuẩn bị đi vòng qua.

Đúng lúc đó, một tràng tiếng hò hét vang lên.

Ngay sau đó, trên đỉnh núi, vang lên một tràng tiếng la sát.

Kèm theo tiếng la sát đó, một đám sơn tặc, đầu quấn khăn vàng, từ trên núi xông xuống.

Nhìn từng tên một, tay cầm đao, cầm côn, trông thật quái dị.

Trần Húc trong lòng chợt giật mình.

Chẳng lẽ là Hoàng Cân tặc sao.

Ta không ngờ lại sớm gặp Hoàng Cân tặc đến vậy.

Điều càng khiến ta bất ngờ hơn là, Hoàng Cân tặc trực tiếp xông thẳng vào đội ngũ nghênh thân phía trước.

Trong đội ngũ nghênh thân đó, có mấy trăm người cũng rút vũ khí ra, phấn đấu chống trả.

Trong chốc lát, đội ngũ nghênh thân chiếm ưu thế.

Trần Húc thấy việc không liên quan đến mình, lại thấy sơn tặc không chiếm được tiện nghi, liền chuẩn bị phi ngựa rời đi.

Nhưng lại nghe thấy một tiếng hô lớn khác.

Trên quan đạo phía trước, một tên đại tướng trung niên dẫn một đội Hoàng Cân tặc chặn đường.

Tên đại tướng trung niên đó tay cầm trường thương, trực tiếp xông vào đội ngũ nghênh thân.

Võ nghệ của hắn khá cao cường, có hắn giúp sức, đội ngũ nghênh thân lập tức đại bại.

Tình thế xoay chuyển đột ngột.

Đội ngũ nghênh thân không chịu nổi nữa, lũ lượt bỏ chạy tán loạn.

Trong đội ngũ nghênh thân đó, có một thiếu nữ tuổi trẻ xinh đẹp đang ngồi trong kiệu hoa.

Phu gia của nàng ở quận Hà Đông xa xôi.

Chuyến này, nàng đang được phu gia nghênh đón về quận thành Hà Đông thành hôn.

Nàng chỉ không ngờ, trên đường lại gặp phải Hoàng Cân tặc.

Đôi tay nàng nắm chặt vào nhau, tâm trạng vô cùng căng thẳng.

Trong lòng nàng ôm chặt một cây đàn.

Cây đàn trông khá cổ quái, phần đuôi đàn có dấu vết cháy xém.

Nàng khẽ vén rèm kiệu hoa, nhìn ra bên ngoài.

Chỉ thấy bên ngoài, đội ngũ nghênh thân đã chạy gần hết rồi.

Lòng nàng không khỏi sốt ruột.

Bây giờ, phải làm sao đây.

Trần Húc dừng lại, yên lặng nhìn về phía đó.

Đột nhiên, tay ta bị Điêu Thuyền nắm chặt.

Ta cúi đầu lắng nghe kỹ, thì phát hiện Điêu Thuyền lẩm bẩm trong miệng: Chiêu Cơ tỷ tỷ.

Hả.

Trần Húc hỏi.

Điêu Thuyền do dự một lúc lâu mới nói: Trần.

Trần lang, vị tân nương trong kiệu hoa, chính là Chiêu Cơ tỷ tỷ.

Thấy Trần Húc không phản ứng, nàng liền tiếp tục giải thích: Chiêu Cơ tỷ tỷ là con gái của Thái Ung Thái Bá phụ.

Hồi đó, ta và Chiêu Cơ từng gặp nhau vài lần.

Nàng là người tốt.

Nàng do dự rồi mở miệng: Trần lang, nếu có thể, hãy cứu Chiêu Cơ tỷ tỷ đi.

Nói xong, nàng đầy lo lắng nhìn Trần Húc.

Thái Ung, Thái Chiêu Cơ.

Trần Húc lại có chút ngây người.

Sao, hình như có gì đó không đúng.

Thái Chiêu Cơ lại gả muộn thế sao.

Chẳng phải lẽ ra đã gả sớm rồi sao.

Ta lắc đầu, nghĩ nhiều làm gì.

Bây giờ người thật đang ở trước mắt, sao có thể là giả được.

Trần Húc nhìn về phía kiệu hoa.

Quả nhiên.

Từ khe rèm kiệu hoa, một khuôn mặt nhỏ lộ ra.

Trên khuôn mặt nhỏ đó, tràn đầy vẻ lo lắng.

Lúc này, đội ngũ nghênh thân đã chạy gần hết, tên đại tướng trung niên kia đã xông đến trước kiệu hoa.

Trường thương trong tay hắn đã vươn tới kiệu hoa, vén cao rèm kiệu.

Hắn cười lớn nói: Thế nào, mỹ nhân, mau ra đi.

Chẳng lẽ muốn ta Dương Phụng đích thân mời ra sao.

Thái Diễm bất đắc dĩ, chỉ có thể ôm Tiêu Vĩ Cầm, bước ra từ kiệu hoa.

Nàng cất giọng yếu ớt nói: Các ngươi Hoàng Cân tặc, không sợ

phụ thân ta dẫn đại quân thảo phạt sao.

Ta không phải Hoàng Cân tặc.

Ta là Bạch Ba Quân.

Dương Phụng cười lớn nói, Chuyện này, nếu có trách, thì trách phu gia của ngươi đi.

Chương 15

Hà Đông Vệ Gia.

Hắc hắc.

Vừa nói, hắn kẹp bụng ngựa, rồi vươn tay, tóm lấy Thái Diễm.

Thái Diễm kinh hãi tột độ.

Hậu quả khi rơi vào tay Hoàng Cân tặc, không cần nói cũng biết.

Chỉ là bây giờ, tiến thoái lưỡng nan, nàng phải làm sao đây.

Nàng lùi người về phía sau, giọng yếu ớt kêu lên: Cứu mạng a.

Điêu Thuyền không muốn nhìn cảnh tượng đó, nhắm chặt mắt.

Chỉ thấy hàng mi run rẩy và hàm răng nghiến chặt của nàng, không gì không cho thấy sự căng thẳng.

Dương Phụng.

Trần Húc nhìn chằm chằm tên sơn tặc đầu lĩnh kia.

Ngay sau đó, ta thấy thuộc tính của Dương Phụng.

Tên: Dương Phụng Tuổi: 38 Thống soái: 70 Võ lực: 65 Trí lực: 31 Chính trị: 14 Mị lực: 45.

Trần Húc không khỏi bĩu môi.

Thôi được.

Có chút võ lực mà đã ra ngoài vênh váo rồi.

Đúng lúc đó, một tiếng nhắc nhở của hệ thống vang lên trong đầu ta.

Đinh, kiểm tra túc chủ đang đối mặt với lựa chọn.

Nhiệm vụ hệ thống đã cập nhật, xin hãy chọn.

Lựa chọn một: Làm như không thấy, nhanh chóng rời khỏi nơi thị phi này.

Phần thưởng nhiệm vụ: Kỵ thuật Trung cấp.

Lựa chọn hai: Thấy chuyện bất bình, tự nhiên nên ra tay tương trợ, giải cứu Thái Diễm.

Phần thưởng nhiệm vụ: Kỵ thuật Đại sư cấp.

Khi nhìn thấy phần thưởng của lựa chọn một, mắt Trần Húc khẽ sáng lên.

Kỵ thuật Sơ cấp, cái này cũng không tệ.

Trước đây khi mang theo Điêu Thuyền, do kỵ thuật không tinh thông, ta không dám phi ngựa phóng nhanh.

Nếu có Kỵ thuật Trung cấp giúp sức, thì ta sẽ không còn lo lắng đó nữa.

Hơn nữa, sau này khi chiến đấu trên ngựa, kỵ thuật chắc chắn là một khâu cần phải giải quyết ngay bây giờ.

Nhưng khi nhìn thấy Kỵ thuật Đại sư cấp của lựa chọn hai, ta đã động lòng rồi.

Hơn nữa, cho dù không có phần thưởng Kỵ thuật Đại sư cấp đó, ta cũng đã chuẩn bị ra tay rồi.

Đó là Thái Diễm Thái Chiêu Cơ a.

Nữ tài tử số một cuối Hán.

Đại mỹ nhân nổi tiếng.

Anh hùng cứu mỹ nhân, cần lý do sao.

Ngay lập tức, ta thầm niệm trong lòng: Hệ thống, ta chọn lựa chọn

hai.

Trần Húc dịu giọng nói với Điêu Thuyền: Thiền nhi, cẩn thận ngồi vững nhé.

Điêu Thuyền khẽ nhích người, tìm một vị trí thoải mái.

Trần Húc lúc này mới lớn tiếng quát đám Hoàng Cân tặc: To gan thật.

Ban ngày ban mặt, Dương Phụng, ngươi lại dám cướp đoạt dân nữ.

Lời vừa thốt ra, những người xung quanh không khỏi ngớ người.

Trong lòng Trần Húc cũng thấy sảng khoái.

Câu nói này, khi xem phim ta thường nghe.

Cuối cùng cũng có một ngày, ta có thể hô lớn như vậy.

Dương Phụng dừng tay, nhìn về phía Trần Húc, nói: Tên tiểu tử kia, đã nhận ra đại gia ta rồi thì không mau mau đầu hàng.

Ta sẽ tha cho ngươi một mạng.

Vừa nói, hắn kẹp bụng ngựa, thân hình lao về phía Trần Húc.

Trần Húc khẽ vung vẩy trường thương trong tay.

Cây thương này, là ta lấy từ phủ Vương Doãn.

Cả cây thương làm từ sắt tinh, nặng hơn năm mươi cân.

Bình thường thì không ai có thể vung được.

Nhưng đối với Trần Húc, thực sự quá nhẹ.

Thôi được, bây giờ chưa có thương tốt, cứ tạm dùng cái này vậy.

Tay trái ta bảo vệ Điêu Thuyền trong lòng, tay phải một tay cầm thương, như vậy, ta lao về phía Dương Phụng.

Thái Diễm nhìn Trần Húc xông lên, đôi tay ôm Tiêu Vĩ Cầm cũng khẽ siết chặt.

Trong mắt nàng tràn đầy vẻ lo lắng.

Trong quân Hoàng Cân, một tràng hò hét vang lên.

Dương đầu lĩnh, tất thắng.

Dương đầu lĩnh, giết hắn.

Trong lòng Dương Phụng cũng khá tự hào.

Hắn là đại tướng hàng đầu trong Bạch Ba Quân.

Một tay thương pháp của hắn hiếm người địch nổi.

Trừ một người kia.

Đáng tiếc.

Lại không rơi vào tay ta.

Hắn khẽ hừ một tiếng, ngay lập tức trường thương trong tay khẽ rung, chiến ý bùng phát.

Đạp đạp.

Một tràng tiếng vó ngựa dồn dập vang lên.

Hai ngựa giao chiến.

Trần Húc khẽ mỉm cười.

Bá Vương Thương Pháp tự nhiên vận dụng ra.

Chỉ thấy trường thương trong tay khẽ rung lên.

Bá.

Liên tiếp ba bóng thương xuất hiện trước mặt Dương Phụng.

Dương Phụng trong lòng không khỏi kinh hãi.

Thương pháp thật khủng khiếp.

Chương 16

Ngay sau đó, hắn chỉ cảm thấy vai mình đau nhói.

Kế tiếp, cả người hắn liền ngã lăn xuống đất.

Trần Húc khẽ mỉm cười.

Ngồi trên chiến mã, ta lớn tiếng nói: Ai dám xông lên.

Hỏi thương của ta, có sắc bén không.

Đám Hoàng Cân tặc xung quanh, từng tên một đều run sợ.

Nơi nào mà có nhân vật lợi hại đến vậy.

Dương đầu lĩnh, rõ ràng là nhân vật lợi hại nhất trong bọn họ.

Nhưng không ngờ, tùy tiện cướp đường lại đụng phải một người có thể một chiêu đánh bại Dương đầu lĩnh.

Người này, cũng quá khủng khiếp rồi.

Từng tên một co rúm lại không dám tiến lên.

Trần Húc lúc này mới kẹp bụng ngựa, đến trước mặt Thái Diễm.

Thái Diễm một khi bắt đầu thấy Trần Húc xông lên, trong lòng nàng có chút căng thẳng.

Dù sao, quân Hoàng Cân đông đảo, vạn nhất vị công tử kia không địch nổi, chẳng phải sẽ liên lụy đến người ta sao.

Nhưng khi thấy Trần Húc chỉ một chiêu đã hất tên Dương Phụng kiêu ngạo kia ngã ngựa.

Trong lòng nàng, chỉ còn lại sự vui mừng.

Ai vậy.

Lại có thể lợi hại đến thế.

Điêu Thuyền ngồi trên ngựa, phấn khích hét lớn: Chiêu Cơ tỷ tỷ, là ta a.

Ta là Điêu Thuyền a.

Thái Diễm khẽ giật mình, nhưng ngay sau đó, trong lòng nàng đại hỉ.

Nàng vẫy tay về phía Điêu Thuyền, chút hoảng sợ ban đầu cũng biến mất.

Nhưng, lúc này, trong lòng nàng lại dấy lên một chút nghi vấn.

Điêu Thuyền, vì sao lại cùng cưỡi chung một ngựa với vị công tử kia.

Vị công tử kia, là phu quân của Điêu Thuyền sao.

Nhìn Điêu Thuyền và Thái Diễm thì thầm bàn tán, Trần Húc cưng chiều mỉm cười.

Ta đặt ánh mắt lên người Thái Diễm.

Thuộc tính của Thái Diễm cũng tự nhiên xuất hiện trước mặt ta.

Tên: Thái Diễm.

Tuổi: 16.

Thống soái: 12.

Võ lực: 11.

Trí lực: 76.

Chính trị: 80.

Mị lực: 92.

Đặc tính: Tài Ái, Nhạc Tấu, Thi Ca.

Lúc này, Thái Diễm tuy đang nói chuyện với Điêu Thuyền, nhưng ánh mắt nàng vẫn lén lút đánh giá Trần Húc.

Thấy Trần Húc cũng nhìn về phía mình, nàng không khỏi giật mình.

Một vệt hồng ửng cũng leo lên khuôn mặt tươi cười của nàng.

Thái Diễm lúc này đang mặc một bộ hỉ bào màu đỏ, tôn lên làn da trắng nõn nà của nàng.

Dáng người nàng yểu điệu thướt tha.

Ngay cả bộ hỉ bào đó cũng khó che lấp được những đường cong quyến rũ.

Khuôn mặt nàng khá tinh xảo, tuy nhìn không kinh diễm như Điêu Thuyền.

Nhưng 92 điểm mị lực đó hoàn toàn có thể chứng minh sức hấp dẫn của nàng.

Nhìn Thái Diễm trước mặt, Trần Húc trong lòng có một cảm giác khác lạ.

Một nữ văn học gia có thể lưu danh thiên cổ.

Nàng có tạo nghệ cực kỳ cao sâu trong văn học, âm luật, thư pháp.

Trong những phương diện này, xuyên suốt dòng chảy lịch sử, nàng đều đứng đầu.

Thái Diễm tuy trong lòng ngại ngùng, nhưng vẫn thướt tha đi về phía Trần Húc.

Hỉ bào đỏ trên người Thái Diễm, khi nàng bước đi, hoàn toàn khoe ra vóc dáng của nàng.

Có lẽ vì gặp được tri kỷ khuê phòng, Thái Diễm lúc này không còn

chút lo lắng nào.

Đến trước mặt Trần Húc, nàng khom người hành lễ, khẽ mở môi nói: Đa tạ Đông Thăng công tử đã ra tay tương cứu.

Tiểu nữ tử Thái Diễm vô cùng cảm kích.

Trần Húc khẽ mỉm cười, cũng đáp lễ với Thái Diễm, nói: Thái tiểu thư khách khí rồi.

Đại danh của Thái tiểu thư, Trần Húc như sấm bên tai.

Hôm nay có thể gặp mặt ở đây, cũng là may mắn của ta Trần Húc.

Thật sao.

Đôi mắt Thái Diễm khẽ sáng lên, trên mặt hiện lên một tia kinh hỉ.

Nàng tự nhiên không biết, như sấm bên tai mà Trần Húc nói, là chỉ cái vị đó.

Nàng cứ tưởng Trần Húc nghe danh tài hoa của mình.

Vừa rồi Trần Húc nói như vậy, trong lời nói cũng ẩn chứa chút ý tứ gì đó.

Trần Húc không khỏi ngẩn ra.

Luôn cảm thấy, câu nói vừa rồi thốt ra, không khí tại chỗ hình như trở nên khác lạ.

Luôn có chút cảm giác hẹn hò lần đầu với cô gái mình thầm mến.

Chẳng lẽ, Thái Diễm, đã hiểu lầm.

Nhưng ngay sau đó, ta lắc đầu.

Hiểu lầm thì hiểu lầm đi.

Dù sao, ta cũng không thiệt thòi.

Hắc hắc.

Lúc này, một tiếng nhắc nhở của hệ thống vang lên trong đầu Trần Húc.

Chương 17

Đinh, chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ, nhận được phần thưởng: Kỵ thuật Đại sư cấp.

Một luồng thông tin khổng lồ truyền vào đầu ta.

Trong đó, toàn bộ là kiến thức liên quan đến kỵ thuật: ẩn mình bên sườn, che giấu trong lòng.

Trần Húc chỉ cảm thấy như được khai sáng.

Kỹ thuật cưỡi ngựa vốn còn chút vụng về của ta, lập tức trở nên tinh xảo vô cùng.

Điêu Thuyền cũng bước tới.

Ánh mắt nàng đảo qua Trần Húc và Thái Diễm.

Dần dần, ánh mắt nàng trở nên kiên định.

Không xa, Dương Phụng dưới sự đỡ dậy của thuộc hạ, đứng lên từ mặt đất.

Trong ánh mắt hắn nhìn Trần Húc, mang theo vài phần kinh hãi.

Hắn ra hiệu cho thuộc hạ.

Ngay sau đó, đám người kia liền chậm rãi rút lui lên núi.

Trần Húc liếc mắt thấy Dương Phụng muốn đi.

Trong lòng ta không khỏi khẽ động.

Dương Phụng tuy thực lực cá nhân bình thường, nhưng đã gặp rồi, lẽ nào lại để hắn đi.

Dưới tay ta đang thiếu nhân lực.

Có người giúp chạy việc cũng tốt.

Ta gật đầu với Điêu Thuyền và Thái Diễm.

Rồi khẽ cười với Điêu Thuyền, nói: Thiền nhi, hai người đợi ta một lát, ta đi một chút rồi về.

Điêu Thuyền gật đầu nói: Trần lang, huynh cứ yên tâm đi xử lý việc của huynh đi.

Ở đây, có thiếp giúp huynh chăm sóc Chiêu Cơ tỷ tỷ mà.

Trần Húc thoáng giật mình.

Bảo ta chăm sóc sao.

Thái Diễm, đâu phải của ta.

Nhưng, có được nội trợ hiền lành như vậy, quả thực quá bớt lo rồi.

Ta thậm chí còn nghi ngờ, liệu có phải đặc tính của Điêu Thuyền bị nhầm không.

Rõ ràng là thiếu mất một đặc tính hiền nội trợ mà.

Thái Diễm nghe vậy, thân thể không khỏi cứng đờ.

Nàng không biết vì sao, lại có cảm giác như tâm sự bị xuyên thủng.

Nàng lén lút nhìn Trần Húc một cái, vừa lúc bắt gặp ánh mắt Trần Húc.

Nàng vội vàng thu hồi ánh mắt, như con thỏ bị kinh động.

Trong lòng nàng cũng khá kinh ngạc.

Từ nhỏ, nàng đã đọc sách thánh hiền.

Cũng thường xuyên theo cạnh phụ thân.

Cũng vì thế, các loại đại cảnh tượng, nàng cũng thấy không ít.

Nhưng chưa từng có khoảnh khắc nào, căng thẳng như bây giờ, bối rối như bây giờ.

Điêu Thuyền nhìn thấy tất cả.

Nàng kéo Thái Diễm, nhỏ giọng nói chuyện.

Lờ mờ, Trần Húc dường như nghe thấy, Điêu Thuyền đang nói tốt về ta với Thái Diễm.

Ta không quá để tâm, kẹp bụng ngựa, đuổi theo Dương Phụng.

Dương Phụng đang ngồi trên ngựa, nhưng vì bị thương nên tốc độ không nhanh.

Từng tên quân Hoàng Cân cũng theo sau hắn.

Trần Húc khẽ quát một tiếng: Dương Phụng, ngươi đi đâu vậy.

Dương Phụng trong lòng giật mình, theo bản năng liền dừng lại.

Thấy Trần Húc đã đến trước mặt mình, hắn lật người, lăn xuống khỏi ngựa.

Đám Hoàng Cân tặc phía sau cũng từng tên một không dám thở mạnh.

Đúng lúc đó, một tràng tiếng vó ngựa truyền vào tai ta.

Tiếng vó ngựa cực kỳ nặng nề, như thể có ngàn quân vạn mã đang lao tới.

Sắc mặt Dương Phụng tối sầm lại.

Tham gia Bạch Ba Quân nhiều năm, hắn tự nhiên biết rõ dáng vẻ của Bạch Ba Quân.

Tiếng vạn mã phi nhanh kia, chắc chắn không phải Bạch Ba Quân.

Trong lòng Thái Diễm càng hoảng sợ hơn.

Đám Bạch Ba Quân trước mắt đã đủ khó đối phó rồi.

Nàng không ngờ, lại có một đội quân còn khó đối phó hơn.

Bây giờ, phải làm sao đây.

Dù nàng có tâm tính trầm ổn, lúc này cũng đã hoảng loạn.

Nàng theo bản năng nhìn về phía Trần Húc.

Vừa nhìn thấy, lòng nàng cũng dần dần an định lại.

Như thể tìm được chỗ dựa vững chắc.

Còn về Điêu Thuyền, thì lại đơn giản hơn nhiều.

Nàng hoàn toàn tin tưởng Trần Húc.

Thấy trên mặt Trần Húc không có chút hoảng sợ nào, nàng tự nhiên không lo lắng.

Trần Húc thấy sắc mặt Dương Phụng, không khỏi hơi ngẩn ra.

Tình huống gì đây.

Viện quân Hoàng Cân tặc đến, sắc mặt Dương Phụng ngược lại càng tối sầm.

Quỷ.

Chẳng lẽ, Dương Phụng và Hoàng Cân tặc nội bộ có xung đột.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, ta chợt bừng tỉnh.

Chương 18

Chẳng lẽ là Hổ Báo Kỵ sao.

Ý niệm này vừa thoáng qua, Trần Húc liền biết, mình đã đoán đúng.

Vào thời điểm đó, có thể tổ chức được đội kỵ binh hùng mạnh như vậy, e rằng không nhiều chứ.

Ít nhất, đám Bạch Ba Quân già cỗi trước mắt này, chắc chắn không có thực lực đó.

Tiếng vó ngựa càng lúc càng vang.

Mặt đất rung chuyển cũng càng lúc càng rõ ràng.

Sau đó, một chi tinh nhuệ kỵ binh xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Đám kỵ binh này, mỗi người đều mặc áo giáp, ngay cả chiến mã dưới thân cũng phủ giáp.

Vừa nhìn đã biết, đây chính là tinh nhuệ trong số tinh nhuệ.

Cùng với tốc độ phi nhanh, một luồng uy thế nồng đậm truyền ra từ đội hình kỵ binh.

Phía trên họ, một lá đại kỳ tung bay trong gió.

Trên đó viết ba chữ lớn Hổ Báo Kỵ.

Quả nhiên không hổ là Hổ Báo Kỵ.

Trần Húc cũng không khỏi thầm tán thưởng một tiếng.

Quả nhiên hàng của hệ thống, đều là tinh phẩm.

Hệ thống, quả nhiên không làm ta thất vọng.

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, thủ lĩnh của đội Hổ Báo Kỵ đó trực tiếp đến trước mặt Trần Húc.

Chỉ thấy hắn lật người xuống ngựa, cúi sâu một cái về phía Trần Húc, nói: Thiên phu trưởng Hổ Báo Kỵ Hạ Tử Hòa, bái kiến chúa công.

Phía sau, năm ngàn Hổ Báo Kỵ cũng đồng loạt xuống ngựa, lớn tiếng hô: Bái kiến chúa công.

Sau tiếng hô, xung quanh tĩnh lặng một cách lạ thường.

Đám Hoàng Cân tặc, từng tên một, ngơ ngác nhìn cảnh tượng trước mắt.

Biểu hiện của Dương Phụng cũng chẳng khá hơn là bao.

Hắn vốn tưởng rằng người trước mặt chỉ là một thư sinh mà thôi.

Nhưng không ngờ, dưới trướng người ta, lại có một chi kỵ binh mạnh mẽ đến vậy.

Nếu so sánh đám Hoàng Cân tặc dưới trướng mình với đội kỵ binh này.

Khụ.

Đơn giản là so sánh giữa kiến và hổ báo, căn bản không có tính khả thi.

Trần Húc khẽ gật đầu, tiện tay bước tới, đỡ vị Thiên phu trưởng kia dậy.

Rồi cười nói: Đứng cả dậy đi.

Tạ chúa công.

Vị Thiên phu trưởng kia cùng với năm ngàn Hổ Báo Kỵ, đồng loạt đứng dậy, động tác chỉnh tề, nhất quán.

Trong mắt Điêu Thuyền, sớm đã rực rỡ sắc màu.

Nàng sớm đã nhận định, phu quân của nàng không tầm thường.

Trong đầu nàng, hiện lên những lời Trần Húc nói trước đây.

Nàng lẩm bẩm: Trần lang, huynh. cũng từ tiên nhân đó, học được sao.

Hả.

Thái Diễm có chút không nghe rõ, hỏi.

Không. không có gì.

Điêu Thuyền lè lưỡi, vẻ mặt ngại ngùng.

Trong lòng Thái Diễm, không hề bình tĩnh như nàng thể hiện ra ngoài.

Danh tiếng Trần Húc Trần Đông Thăng, nàng tự nhiên đã sớm nghe nói.

Không hề khoa trương chút nào, ở thành Trường An, Trần Đông Thăng chính là nhân tài kiệt xuất của thế hệ trẻ.

Danh tiếng của hắn vô cùng vang dội.

Nhưng nàng không ngờ, Trần Đông Thăng không chỉ nhân phẩm tốt, mà võ nghệ của hắn lại cũng cao cường đến vậy.

Điều càng khiến nàng không thể tin được là, dưới trướng Trần Đông Thăng, lại có một chi tinh nhuệ kỵ binh lợi hại đến thế.

Mọi chuyện, quả thực có chút khó tin.

Ánh mắt nàng nhìn Trần Húc tràn đầy sự sùng bái.

Trần Húc liếc nhìn Dương Phụng bên cạnh.

Dương Phụng trong lòng chợt rùng mình.

Hắn bước vài bước đến trước mặt Trần Húc.

Ngay lập tức quỳ một gối xuống đất, chắp tay hành lễ với Trần Húc, nói: Dương Phụng bái kiến chúa công.

Trần Húc đỡ Dương Phụng dậy, cười lớn một tiếng: Tốt.

Đám Bạch Ba Quân thấy đầu lĩnh đã đầu hàng, tự nhiên cũng lũ lượt đầu hàng.

Trần Húc lúc này mới trở lại bên cạnh Điêu Thuyền.

Nhìn Điêu Thuyền và Thái Diễm đứng cạnh nhau, Trần Húc cũng không khỏi sáng mắt lên.

Dung mạo tinh tế cực hạn của Điêu Thuyền, kết hợp với thân hình hoàn mỹ, mang lại cho người ta một cảm giác kinh diễm.

Còn Thái Diễm, khí chất nữ tài tử số một trên người nàng, phú quý, mang một mị lực đặc biệt.

Thấy Trần Húc đang chú ý mình, Điêu Thuyền khẽ mỉm cười, rồi ưỡn thẳng người.

Nàng hoàn toàn phô bày vóc dáng hoàn mỹ của mình.

Thái Diễm thì khá xấu hổ.

Nàng khẽ vén tóc mai.

Một động tác nhỏ đó đã thể hiện khí chất của nàng không chút nghi ngờ.

Trần Húc chỉ cảm thấy cổ họng khô khốc, nuốt nước bọt, rồi cười nói: Trêu chọc đủ rồi chứ.

Điêu Thuyền thấy Trần Húc như vậy, chỉ khúc khích cười.

Khiến Trần Húc trong lòng nóng như lửa đốt.

Ta thật muốn tóm lấy Điêu Thuyền mà.

Không ngờ, trong tay Đông Thăng công tử lại có một chi quân đội tinh nhuệ đến vậy.

Thái Diễm vừa nói, vừa khá hứng thú đánh giá Trần Húc.

Chiêu Cơ chỉ tò mò, rốt cuộc Đông Thăng công tử còn điều gì không biết nữa.

Trần Húc cười ha hả, ngay sau đó liền nói: Thực ra ta có rất nhiều điều không biết.

Ví dụ như làm thơ, ta căn bản không biết gì cả.

Điêu Thuyền nghe vậy, phụt một tiếng, bật cười thành tiếng.

Nàng vội vàng dùng tay che miệng lại.

Thật sao.

Thái Diễm nhìn Trần Húc và Điêu Thuyền, vẻ mặt không tin.

Trần Húc nghiêm túc gật đầu: Chính là như vậy.

Chương 19

Ta đây, căn bản không biết làm thơ.

Thái Diễm suy nghĩ kỹ một hồi.

Nói thật.

Trần Húc này, ở thành Trường An thậm chí cả vùng Tư Lệ, danh tiếng cực kỳ thịnh.

Nhưng nàng thật sự chưa từng nghe nói Trần Húc từng làm ra câu thơ nổi tiếng nào.

Nàng khẽ gật đầu nói: Nếu vậy, thiếp sẽ tin huynh một lần.

Nàng tiếc nuối nói: Thiếp vốn nghĩ, khó khăn lắm mới gặp được Đông Thăng công tử, muốn cùng huynh thảo luận một phen.

Đáng tiếc a, đáng tiếc.

Nghe Thái Diễm nói vậy, trong lòng Trần Húc không khỏi chùng xuống.

Thầm nghĩ: Hỏng rồi.

Thái Diễm ngàn vạn lần đừng như vậy.

Nếu không cẩn thận, hệ thống lại ra nhiệm vụ lựa chọn, thì thật là phiền phức rồi.

Với cái tính nết của hệ thống, lúc đó chắc chắn sẽ bắt ta phải lên tiếng.

Nhưng. ta đã trả lời là không biết làm thơ rồi.

Chẳng phải sẽ tự vả mặt sao.

Nhưng, ta cũng không thể nói rõ ra được.

Ta chỉ có thể dùng ánh mắt ra hiệu cho Điêu Thuyền, nhờ nàng giúp chuyển đề tài.

Điêu Thuyền có chút không hiểu, nhưng Trần Húc là phu quân của nàng.

Ngay lập tức nàng cười nói: Chiêu Cơ tỷ tỷ, tiếp theo, tỷ đi cùng thiếp nhé.

Thái Diễm muốn nói lại thôi, nàng lén lút nhìn Trần Húc một cái, trong ánh mắt tràn đầy vẻ xấu hổ.

Trong lòng Trần Húc, lại không khỏi chùng xuống.

Xong rồi.

Thiền nhi càng giúp càng loạn a.

Ta vội vàng ra hiệu cho Điêu Thuyền dừng lại.

Nhưng, đã quá muộn.

Quả nhiên.

Lúc đó, một tiếng nhắc nhở của hệ thống vang lên trong đầu ta.

Đinh, kiểm tra túc chủ đang đối mặt với lựa chọn kép, hoàn thành nhiệm vụ sẽ nhận được phần thưởng kép.

Nhiệm vụ hệ thống đã cập nhật, xin hãy chọn.

Lựa chọn một: Giả vờ ngây ngốc, túc chủ giả vờ không nghe, không hiểu.

Phần thưởng nhiệm vụ: Một viên Biến Tính Đan. chỉ giới hạn túc chủ sử dụng Lựa chọn hai: Đối mặt với yêu cầu của Thái Diễm, đàn ông phải tiến lên.

Phần thưởng nhiệm vụ: Hai con chiến mã.

Mị lực + 1.

Lựa chọn ba: Đối mặt với yêu cầu của Thái Diễm, đàn ông, không những phải tiến lên, mà còn phải đưa cả người khiêu chiến Thái Diễm cùng đi.

Phần thưởng nhiệm vụ: Một con Xích Thố Mã.

Độ thiện cảm của Thái Diễm + 100.

Nhìn phần thưởng của lựa chọn một, ta không khỏi rùng mình.

Hệ thống, cũng quá khốn nạn rồi.

Sao, sao lại biến mất rồi.

Ta đường đường là nam tử hán.

Biến tính, không thể biến tính.

Trừ phi.

Phụt.

Không có trừ phi.

Vì bị giật mình, ta không phản ứng kịp.

Còn về phần thưởng của lựa chọn hai thì sao.

Tuy rằng cái này có thể chấp nhận, nhưng cũng quá hẻo.

Khiến ta có chút bất lực không muốn than phiền.

Khi nhìn thấy lựa chọn ba, mắt ta không khỏi khẽ sáng lên.

Xích Thố Mã, cuối cùng cũng đến rồi.

Tuyệt vời.

Xích Thố Mã, chính là bảo mã số một của Tam Quốc.

Danh xứng với thực, là thiên lý mã.

Xứng đáng là số một.

Người ta thường nói: Trong người có Lữ Bố, trong ngựa có Xích Thố.

Lữ Bố là chiến thần số một Tam Quốc, Xích Thố Mã tự nhiên cũng là bảo mã số một Tam Quốc.

Đương nhiên, tất cả những điều đó là Tam Quốc của tiền kiếp.

Bây giờ có Trần Húc ta ở đây, Lữ Bố còn xứng danh số một sao.

Ha ha.

Bây giờ, Xích Thố Mã ở ngay trước mặt ta.

Ta còn do dự gì nữa.

Chọn.

Còn về độ thiện cảm của Thái Diễm + 100.

Cái này thì sao.

Cũng là chuyện không thể làm gì khác được mà.

Ta cũng không biết khi độ thiện cảm đạt mức tối đa sẽ xảy ra chuyện gì.

Ta không dám.

Thực sự không dám.

Hắc hắc.

Gì cơ.

Da mặt dày sao.

Khụ.

Chương 20

Alo.

Tín hiệu của ta không được tốt lắm.

Ngay lập tức, Trần Húc thầm niệm trong lòng: Hệ thống, ta chọn lựa chọn ba.

Ngay sau đó, ta khẽ ho một tiếng.

Hút sự chú ý của mọi người về phía mình.

Ta khẽ mỉm cười, nói: Nếu Thái tiểu thư muốn so tài một phen, thì ta cũng đâu phải không được.

Mọi người nghe vậy, đều vẻ mặt kỳ dị nhìn Trần Húc.

Thái Diễm nghe vậy, mắt nàng không khỏi sáng lên.

Nàng dịu giọng cười nói: Được a, vậy bản cô nương xin rửa tai lắng nghe.

Trần Húc trong lòng suy nghĩ một trận.

Thật sự, không dễ tìm được thơ từ phù hợp.

Thôi bỏ đi, cứ tùy tiện một bài.

Đã ở Tam Quốc, thì lấy thơ của Tam Quốc vậy.

Ngay lập tức, một bài thơ hiện lên trong đầu ta.

Ta khẽ ho một tiếng, rồi chắp tay đứng thẳng, trong ánh mắt lộ ra vô hạn cảm thán.

Đối tửu đương ca, nhân sinh kỷ hà.

Thí như triêu lộ, khứ nhật khổ đa.

Khái đương dĩ khảng, ưu tư nan vong.

Hà dĩ giải ưu.

Duy hữu Đỗ Khang.

Thanh thanh tử câm, du du ngã tâm.

Đãn vi quân cố, trầm ngâm chí kim.

Thái Diễm nghe xong, trên mặt nàng khẽ ửng hồng.

Ánh mắt nàng đặt trên bóng lưng Trần Húc.

Ánh mắt nàng khẽ lóe lên, không biết đang nghĩ gì.

Điêu Thuyền, tắc một vẻ sùng bái.

Cuối cùng lại được nghe Trần lang ngâm thơ.

Thơ của Trần lang làm, thật có phong vị.

Xa xa, một đám Hoàng Cân tặc, từng tên một gãi tai gãi đầu.

Căn bản không hiểu Trần Húc đang nói gì.

Trần Húc quay người, nghênh đón ánh mắt hơi xấu hổ của Thái Diễm.

Thái Diễm dùng tay vén tóc mai, tán thán: Đông Thăng tiên sinh đại tài.

Thái Diễm bội phục.

Điêu Thuyền dịu giọng cười nói: Đó là điều tự nhiên.

Thơ của Trần lang ta làm, mỗi bài đều là tuyệt tác.

Ồ.

Nếu vậy, Đông Thăng tiên sinh còn có thơ khác sao.

Trên mặt Thái Diễm thoáng hiện một tia hiếu kỳ, nói, Không biết Thái Diễm hôm nay, có may mắn được nghe không.

Trần Húc chưa kịp nói, Điêu Thuyền liền nhanh hơn một bước, nói: Vân y thường hoa dung, xuân phong phất hạm lộ hoa nùng.

Điêu Thuyền nói xong, trên mặt nàng lộ ra vài phần xấu hổ.

Vân.

Thái Diễm lẩm bẩm trong miệng.

Một lúc lâu sau, nàng mới lớn tiếng tán thán: Thơ hay.

Đông Thăng tiên sinh đại tài, Thái Diễm không sánh được.

Quá khen rồi.

Thái tiểu thư mới là tài nữ đại tài.

Trần Húc cười đề nghị: Thái tiểu thư, nàng xem, hay là đi cùng ta nhé.

Thái Diễm có chút động lòng.

Hai bài thơ vừa rồi của Trần Húc đã hoàn toàn lay động nàng.

Chỉ là trong lòng, nàng cũng có chút lo lắng: Nếu trực tiếp đồng ý, liệu có. khiến Đông Thăng khinh thường không.

Điêu Thuyền một tay kéo cánh tay Thái Diễm, dịu giọng nói: Đi thôi, Chiêu Cơ tỷ tỷ.

Nơi đây binh hoang mã loạn, trên đường có thiếp cùng đi thì tỷ cũng có bạn mà.

Vừa nói, nàng kéo Thái Diễm về phía chỗ ngựa của Trần Húc.

Thái Diễm cũng không phản kháng, cứ thế để Điêu Thuyền kéo đi.

Một tiếng nhắc nhở của hệ thống vang lên trong đầu Trần Húc.

Đinh, chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ, nhận được phần thưởng: Một con Xích Thố Mã.

Độ thiện cảm của Thái Diễm + 100.

Độ thiện cảm của Thái Diễm, 100.

Vậy chẳng phải, giữa ta và nàng, có cơ hội rồi sao.

Trần Húc quay đầu nhìn về phía Thái Diễm, phát hiện Thái Diễm cũng đang đánh giá ta.

Chỉ là, lần này, tuy khuôn mặt Thái Diễm vẫn đỏ ửng một mảng.

Nhưng ánh mắt nàng lại không hề né tránh.

Đúng lúc đó, một tràng tiếng vó ngựa dồn dập vang lên.

Trong mắt Trần Húc lộ ra một tia mừng rỡ.

Rõ ràng là tiếng vó ngựa phi nhanh của một con ngựa.

Nghe mật độ tiếng vó ngựa, có thể thấy tốc độ chạy của con ngựa đó nhất định không chậm.

Vậy, chắc là Xích Thố Mã rồi.

Tiếng vó ngựa càng lúc càng gần.

Mọi người đều quay người nhìn lại.

Đột nhiên, ở khúc cua đường núi, một luồng sắc đỏ rực rỡ chợt hiện vào tầm mắt.

Nhìn từ xa, như thể ở đó có một đám mây đỏ đang cực tốc lao tới.

Đám mây đỏ càng lúc càng gần, Trần Húc mới phát hiện, đó không phải mây.

Rõ ràng là một con ngựa.

Con ngựa cao tám thước, dài mười hai thước.

Toàn thân nó, như thể đang bốc cháy vậy.

Khi phi nhanh, không có chút dừng lại nào.

Tốc độ nhanh đến mức khiến người ta hoảng hốt cảm thấy nó đang đạp mây phi nhanh.

Chương 21

Chưa đầy mười mấy hơi thở, Xích Thố Mã đã đến trước mặt Trần Húc.

Chỉ thấy nó đứng thẳng người, như muốn vút lên không trung.

Một tiếng hí vang từ miệng nó phát ra.

Trần Húc theo bản năng đưa tay ra.

Xích Thố Mã cúi đầu, ngoan ngoãn đặt đầu lên lòng bàn tay Trần Húc.

Mọi người từng người một, kinh ngạc đến mức cằm suýt rớt xuống.

Thái Diễm và Điêu Thuyền hai người đều khẽ che miệng nhỏ, vẻ mặt không thể tin được.

Thần mã từ trời giáng xuống sao.

Một câu nói của Dương Phụng đã nói lên tiếng lòng của mọi người.

Theo đề nghị của Dương Phụng, mọi người đi về phía Bạch Ba Cốc.

Vì xe ngựa đã bị hỏng.

Thái Diễm và Điêu Thuyền hai người lại không biết cưỡi ngựa.

Trong tình thế bất đắc dĩ.

Thái Diễm và Điêu Thuyền hai người chỉ có thể cùng Trần Húc cưỡi chung Xích Thố Mã.

Điêu Thuyền ngồi phía trước, Thái Diễm ngồi phía sau.

Ngay khoảnh khắc Thái Diễm lên ngựa, một tiếng nhắc nhở của hệ thống vang lên trong đầu Trần Húc.

Đinh, chúc mừng túc chủ, thành công có được Thái Diễm.

Hoàn thành nhiệm vụ Cắt ngang Vệ Trọng Đạo.

Hoàn thành nhiệm vụ Cắt ngang Vệ Trọng Đạo, nhận được phần thưởng nhiệm vụ: Đặc tính Phú Hào của Vệ Trọng Đạo.

Đặc tính Phú Hào: Thành phố dưới trướng, thu nhập thuế thu được tăng thêm ba phần.

Nhìn thấy lời nhắc nhiệm vụ này, Trần Húc sững sờ.

Ta thật sự không ngờ, phần thưởng cho việc cắt ngang Thái Diễm lại phong phú đến vậy.

Đặc tính Phú Hào, thoạt nhìn tưởng hiệu quả bình thường.

Nhưng nếu suy nghĩ kỹ, ta sẽ biết hiệu quả của nó nghịch thiên đến mức nào.

Đó là ba phần ba mươi phần trăm a.

Nếu Trần Húc có ba tòa quận thành dưới trướng, thì thu nhập thuế của ta chẳng phải tương đương với bốn tòa quận thành của người khác sao.

Cái này, cũng quá khủng khiếp rồi.

Lúc đó, chỉ cần dựa vào tài lực, ta cũng có thể đánh bại đối thủ.

Nhưng Trần Húc lúc này, đã không còn tâm tư để suy nghĩ về những điều này nữa rồi.

Bởi vì, ta đang bị tấn công từ cả phía trước và phía sau.

Phía trước có vóc dáng yêu kiều của Điêu Thuyền, nép trong lòng ta.

Phía sau có Thái Diễm không biết vì sợ bị ngã hay lý do gì khác, ôm chặt lấy ta.

Đối với Trần Húc, đây thực sự là một sự hành hạ hạnh phúc.

Nếu không phải có Kỵ thuật Đại sư cấp, cho dù có phân tâm, cũng không thành vấn đề.

Bằng không thì đường núi, đi thật sự có chút khó khăn.

Dưới sự dẫn dắt của Dương Phụng, mọi người đến Bạch Ba Cốc nơi Dương Phụng đóng quân.

Trong Bạch Ba Cốc có từng tòa bảo lũy.

Những bảo lũy này được đắp bằng đất sét vàng, số lượng khá nhiều.

Sau khi được Dương Phụng nhắc nhở, Trần Húc mới hiểu ra, Bạch Ba Quân của Dương Phụng lại có tới ba bốn vạn binh lính.

Trong Bạch Ba Cốc, Dương Phụng gặp một đầu lĩnh khác của Bạch Ba Quân: Hàn Xiêm.

Ta đánh giá Hàn Xiêm từ trên xuống dưới.

Người này thân hình khá vạm vỡ, mọc một bộ râu quai nón.

Trong lúc Trần Húc đánh giá, thông tin thuộc tính của Hàn Xiêm cũng hiện ra trước mặt Trần Húc.

Tên: Hàn Xiêm.

Tuổi: 37 Thống soái: 70 Võ lực: 66 Trí lực: 36 Chính trị: 18 Mị lực: 46.

Trần Húc lắc đầu.

Được rồi.

Thuộc tính của hắn cũng chỉ ngang ngửa Dương Phụng vừa chiêu

mộ được.

Sau đó, Dương Phụng chủ động tiến lên, bắt đầu khuyên Hàn Xiêm đầu hàng.

Nhưng Hàn Xiêm này hình như có chút cứng đầu.

Trong đầu Trần Húc, một tiếng nhắc nhở của hệ thống vang lên.

Đinh, kiểm tra túc chủ đang đối mặt với lựa chọn.

Nhiệm vụ hiện tại đã cập nhật, xin hãy chọn.

Lựa chọn một: Rời khỏi Bạch Ba Cốc, không chấp nhận binh lính Bạch Ba Quân.

Phần thưởng nhiệm vụ: Năm mươi lạng vàng.

Lựa chọn hai: Tìm cách chiêu hàng Bạch Ba Quân.

Phần thưởng nhiệm vụ: Đặc tính Lễ Hiền Hạ Sĩ.

Danh tiếng + 200.

Đặc tính Lễ Hiền Hạ Sĩ: Dễ dàng nhận được độ thiện cảm của người khác hơn, từ đó tăng đáng kể tỷ lệ thành công khi chiêu mộ nhân tài về dưới trướng.

Nhìn lựa chọn một, Trần Húc không khỏi có chút động lòng.

Năm mươi lạng vàng, nếu quy đổi ra thế hệ sau, cũng là một số tiền không tệ.

Khoảng mấy chục vạn tệ rồi.

Nhưng khi nhìn lựa chọn hai, lông mày ta không khỏi nhướng lên.

Đặc tính Lễ Hiền Hạ Sĩ.

Có thể tăng đáng kể tỷ lệ thành công khi chiêu mộ văn thần võ tướng sao.

Tuyệt vời.

Ngay lập tức, ánh mắt ta nhìn Hàn Xiêm mang theo vài phần sắc bén.

Hàn Xiêm cảm nhận sự sắc bén trong ánh mắt Trần Húc, trong lòng không khỏi hoảng hốt.

Chỉ là, hắn có chút cứng đầu.

Trần Húc đẩy Dương Phụng đang khuyên can sang một bên, quát: Hàn Xiêm, hàng hay không hàng.

Hàn Xiêm nhìn Dương Phụng đang cung kính đứng một bên, trong lòng có chút không hiểu.

Dương Phụng và hắn, đồng là đầu lĩnh của Bạch Ba Quân, cũng là đối thủ cạnh tranh.

Chương 22

Trong ấn tượng của hắn, Dương Phụng khá kiêu ngạo, nhưng trước mặt Trần Húc lại cung kính đến vậy.

Hắn lắc đầu, nói: Mỗ không phục.

Không phục.

Tốt.

Trần Húc vừa nói, trường thương trong tay khẽ rung lên, cười nói, Vậy.

Không phục, ta sẽ đánh cho ngươi phục.

Đám Bạch Ba tặc xung quanh bắt đầu hò hét ầm ĩ.

Số lượng Bạch Ba tặc có tới mấy vạn, trong chốc lát, thanh thế khá hùng hậu.

Trần Húc lại không hề để tâm.

Khi hai ngựa giao chiến, Trần Húc chích tùy ý vung một chiêu.

Hàn Xiêm liền bị hất ngã khỏi ngựa.

Liên tiếp mấy lần.

Hàn Xiêm đều không chống đỡ nổi một chiêu.

Dưới sự khuyên bảo bằng võ lực của Trần Húc, Hàn Xiêm cũng tâm phục khẩu phục.

Vừa quỳ xuống đầu hàng.

Đúng lúc đó, một tiếng vó ngựa ầm ầm vang lên.

Như thể có ngàn quân vạn mã đang lao nhanh về phía Bạch Ba Cốc.

Trong chốc lát, trong Bạch Ba Cốc, hỗn loạn thành một đoàn.

Vốn dĩ, đám tặc này tự xưng là nghĩa quân, thanh thế khá hùng hậu.

Lúc đỉnh điểm, thậm chí có tới mười vạn người.

Nhưng nếu đối đầu với đội quân tinh nhuệ, căn bản không thể chống đỡ nổi.

Hàn Xiêm trong lòng cũng đại hoảng.

Dương Phụng trừng mắt nhìn Hàn Xiêm một cái.

Sớm đầu hàng, chuyện đâu còn gì.

Xem ra sự việc lại rắc rối rồi.

Tiếng vó ngựa càng lúc càng gần.

Ngay sau đó, mấy ngàn thiết kỵ tinh nhuệ, phảng phất một dòng lũ đỏ rực, xuất hiện trước mặt hắn.

Khí thế của đội thiết kỵ này, so với bất kỳ đội quân nào hắn từng thấy trước đây, đều cường thịnh hơn.

Trong ánh mắt kinh hãi của Hàn Xiêm, mấy ngàn thiết kỵ kia chợt dừng lại.

Ngay sau đó, vị Thiên phu trưởng đứng đầu đội thiết kỵ, lật người xuống ngựa.

Vài bước đã đến trước mặt Trần Húc, cung kính cúi sâu một cái: Bái kiến chúa công.

Hàn Xiêm kinh ngạc đến mức cằm suýt rớt xuống.

Chi đội thiết kỵ tinh nhuệ mấy ngàn người này, là của Trần Húc sao.

Chuyện này là sao vậy.

Hắn không còn chút do dự nào nữa, phù một tiếng, quỳ xuống trước mặt Trần Húc.

Ngay sau đó cúi sâu lạy xuống: Tội tướng bái kiến chúa công.

Trần Húc không để ý đến Hàn Xiêm, chỉ gật đầu với Hạ Tử Hòa, nói: Không phải ta bảo ngươi đợi ở ngoài cốc sao.

Sao lại vào rồi.

Hạ Tử Hòa cung kính bẩm báo: Khải bẩm chúa công.

Hai vị phu nhân, lo lắng an toàn của người, cố ý sai thuộc hạ tiến vào, hộ trì chúa công an toàn.

Hai vị phu nhân.

Trần Húc giật mình.

Nhưng ngay sau đó, ta hiểu ra.

Hai vị phu nhân trong lời Hạ Tử Hòa, chẳng phải là Điêu Thuyền và Thái Diễm sao.

Trần Húc gật đầu, rồi đỡ Hàn Xiêm đang quỳ dưới đất dậy.

Dưới sự khuyên bảo của Dương Phụng và Hàn Xiêm, toàn bộ Bạch Ba tặc đều đầu hàng dưới trướng Trần Húc.

Tiếng nhắc nhở của hệ thống cũng theo đó vang lên trong đầu ta.

Đinh, chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ, nhận được phần thưởng nhiệm vụ: Đặc tính Lễ Hiền Hạ Sĩ.

Danh tiếng + 200.

Đặc tính Lễ Hiền Hạ Sĩ: Dễ dàng nhận được độ thiện cảm của người khác hơn, từ đó tăng đáng kể tỷ lệ thành công khi chiêu mộ nhân tài về dưới trướng.

Đinh, chúc mừng túc chủ danh tiếng đạt 400, nhận được danh

hiệu: Danh Động Nhất Phương.

Đinh, chúc mừng túc chủ, danh tiếng đạt 400, kích hoạt đặc tính Nhân Chính.

Đặc tính Nhân Chính: Độ trung thành của thuộc hạ vĩnh viễn sẽ không giảm xuống.

Thuộc hạ vĩnh viễn sẽ không phản bội.

Danh Động Nhất Phương.

Chẳng phải là phiên bản nâng cấp của cái có chút danh tiếng trước đây sao.

Đặc tính Nhân Chính.

Độ trung thành của thuộc hạ vĩnh viễn sẽ không giảm xuống.

Vĩnh viễn sẽ không phản bội.

Đơn giản là thần kỹ a.

Như vậy, dưới trướng ta, chẳng phải vĩnh viễn sẽ không xảy ra tình huống phản bội sao.

Trong lòng ta vô cùng phấn khích.

Ngay sau đó, ta nhìn về phía giao diện thuộc tính.

Tên: Trần Húc, tự Đông Thăng.

Tuổi: 18 Thống soái: 105 Võ lực: 108 Trí lực: 80 Chính trị: 40 Mị lực: 70 Đặc tính: Phục, Kiêu Hùng, Nhất Kỵ, Nhân Chính, Lễ Hiền Hạ Sĩ.

Võ kỹ: Bá Vương Thương Pháp.

Kỹ năng: Đại sư cấp cận thân cách đấu thuật, Đại sư cấp kỵ thuật.

Sau đó, Dương Phụng với vẻ mặt muốn nói lại thôi, tiến đến

trước mặt ta.

Trần Húc cười vẫy tay với Dương Phụng, nói: Khang Tích à, có gì thì cứ nói thẳng.

Chúa công, mấy ngày trước, quận Hà Đông có một đội nhân mã đến vây quét.

Lúc đó thuộc hạ đã bắt được một tiểu tướng, người đó dùng một cây đại đao, khá dũng mãnh.

Dương Phụng gãi gãi đầu đầy ngại ngùng, nói: Lúc đó thuộc hạ đã phải hợp sức của nhiều người, mới cuối cùng hạ được hắn.

Trần Húc hai mắt khẽ sáng lên, nói: Người đó là ai, bây giờ đang ở đâu.

Dương Phụng thấy Trần Húc có hứng thú, cũng không khỏi vui vẻ nói: Người này bị giam ở phía sau ta, nhưng thuộc hạ cũng không quá bạc đãi hắn, vẫn luôn cho ăn uống tử tế.

Ta nhíu mày nói: Tên của hắn, hình như là Từ Hoảng.

Lời này vừa thốt ra, Trần Húc liền đứng sững.

Từ Hoảng.

Hắn tên là Từ Hoảng.

Dương Phụng gật đầu nói: Đúng, tên là như vậy.

Trần Húc một tay kéo Dương Phụng, nói: Đi, theo ta đi gặp người đó.

Nếu thật sự là Từ Hoảng, ta sẽ ghi cho ngươi một công lớn.

Nếu vậy, đa tạ chúa công.

Dưới sự dẫn dắt của Dương Phụng, hai người đến bên ngoài một căn phòng nhỏ phía sau.

Dương Phụng vẫy tay với hai người lính canh cửa, nói: Hai ngươi, mở cửa ra, chúa công muốn gặp người bên trong.

Hai người lính vội vàng mở cửa.

Trần Húc đi thẳng vào.

Nói thật, ngoại trừ cách bố trí bên trong có chút đơn sơ, những thứ khác thì không có vẻ gì là bạc đãi rõ ràng.

Bên trong, có một tiểu tướng đang ngồi đó, thầm tính toán.

Chương 23

Hắn đang suy nghĩ làm thế nào để rời khỏi đây.

Chỉ là người bên ngoài quá đông.

Nếu muốn không kinh động đến người bên ngoài, thực sự quá khó khăn.

Trần Húc nhìn rõ dung mạo của vị tiểu tướng bên trong.

Chỉ thấy hắn cao tám thước, thân hình vạm vỡ.

Ngay sau đó, ta thấy thông tin thuộc tính của vị tiểu tướng đó.

Tên: Từ Hoảng.

Tuổi: 18 Thống soái: 88 Võ lực: 90 Trí lực: 74 Chính trị: 48 Mị lực: 73 Đặc tính: Hào Kiệt, Dũng Lực, Trường Khu.

Quả nhiên.

Ngũ Tử Lương Tướng, Từ Hoảng Từ Công Minh.

Võ lực của hắn, trong toàn bộ Tam Quốc, có thể xếp vào khoảng mười lăm vị trí đầu.

Trần Húc trong lòng đại hỉ.

Cuối cùng cũng có được một viên đại tướng.

Thấy có người bước vào, vị tiểu tướng kia khẽ hừ một tiếng, nói: Ta đã nói rồi, ta sẽ không đầu hàng, không cần khuyên ta nữa.

Trần Húc cười lớn một tiếng, nói: Vậy nếu ta nói cho ngươi biết, toàn bộ Bạch Ba Quân đã đầu hàng rồi.

Không biết, ngươi có ý kiến gì.

Hả.

Vị tiểu tướng kia trợn tròn mắt, nhìn Trần Húc.

Ngay sau đó hắn khẽ cười một tiếng, nói: Đừng nói đùa nữa.

Bạch Ba tặc, có tới ba bốn vạn người.

Quận Hà Đông ta đã xuất động nhiều lần như vậy, ngay cả Đổng Tướng quốc cũng cùng nhau xuất binh dẹp loạn, nhưng cũng chỉ bất phân thắng bại mà thôi.

Trên đời này, ai có thể hàng phục được bọn chúng chứ.

Dương Phụng chắp tay hành lễ với Trần Húc, cúi sâu một cái, nói: Vị này, chính là chúa công của ta, Trần Đông Thăng.

Bây giờ, tất cả Bạch Ba Quân của chúng ta, toàn bộ đều đã đầu hàng dưới trướng chúa công.

Vị tiểu tướng kia nghe vậy, há hốc mồm, vẻ mặt không thể tin được.

Trần Húc khẽ mỉm cười nói: Từ Hoảng, ta so tài với ngươi một trận.

Nếu ngươi thắng, ta sẽ thả ngươi rời đi.

Nếu ngươi thua, thì hãy đầu nhập vào dưới trướng ta, thế nào.

Từ Hoảng nghe vậy có chút kinh ngạc bất định, nói: Thật sao.

Ta nói cho ngươi biết, ta rất mạnh đó.

Nếu không phải bọn họ ùa lên, ta cũng không thể bị bắt.

Trần Húc khẽ mỉm cười, nói: Đi thôi, ra ngoài đánh một trận.

Ngay sau đó nhìn về phía Dương Phụng, nói: Nhớ đưa vũ khí cho hắn.

Dương Phụng vội vàng chắp tay cung thân, cung kính nói: Dạ.

Biểu cảm của Từ Hoảng thay đổi.

Cuối cùng hắn cũng tin, vị trước mặt này, chính là chúa công của Dương Phụng.

Khi Trần Húc sắp bước ra khỏi phòng, hắn hỏi thêm: Đưa vũ khí cho ta.

Không sợ ta chạy sao.

Chạy.

Ngươi có thể thử xem.

Trần Húc nhẹ bẫng ném lại một câu, ngay sau đó bước ra khỏi phòng.

Thấy mọi người đều một mặt cung kính nhìn Trần Húc, Từ Hoảng siết chặt Khai Sơn Phủ trong tay.

Y do dự, có nên chạy trốn không.

Giờ cơ hội tốt quá.

Nhưng do dự hồi lâu, y quyết định, đấu thử với vị thanh niên kia.

Nhìn Trần Húc dưới trướng Xích Thố Mã, Từ Hoảng đang ngồi trên chiến mã, bất giác nuốt nước bọt.

Ngươi phải cẩn thận đấy.

Khai Sơn Phủ toàn lực thi triển, ngay cả ta cũng không thể lưu thủ.

Trần Húc khẽ rung trường thương trong tay, nói: Yên tâm đi, xông lên một lần, ta sẽ lưu thủ.

Hành gia vừa ra tay liền biết có hay không.

Thấy Trần Húc tùy ý rung thương, liền biến ảo ra ba đóa thương ảnh, sắc mặt Từ Hoảng biến đổi.

Khẽ quát một tiếng, nói: Được.

Ngay lập tức thúc ngựa, xông về phía Trần Húc.

Trần Húc kẹp nhẹ bụng ngựa, Xích Thố Mã như một đạo hỏa diễm, lướt nhanh ra.

Giữa hai người, đã chỉ còn lại mấy trượng khoảng cách.

Từ Hoảng giơ cao Khai Sơn Phủ, ngay sau đó một chiêu Lực Phách Hoa Sơn, bổ thẳng xuống đầu Trần Húc.

Một nhát phủ này, thanh thế cực kỳ mạnh mẽ.

Quân Bạch Ba xung quanh, từng người đều kinh ngạc đứng tại chỗ.

Ngay cả Dương Phụng, cũng âm thầm kinh hãi.

Không ngờ, Từ Hoảng lại mạnh hơn lần trước biểu hiện.

Nếu lần trước y dùng chiêu này, Trần Húc sợ là không đỡ nổi một chiêu.

Trần Húc lại chỉ mỉm cười nhạt, trường thương trong tay, như một vật vô cùng nhẹ nhàng, nghênh đón nhát Khai Sơn Phủ kia.

Đang.

Âm thanh tinh thiết va chạm vang lên.

Ngay sau đó, cây Khai Sơn Phủ kia, như một món đồ chơi, bay vút lên không trung.

Đông.

Khai Sơn Phủ nặng nề rơi xuống đất, tạo thành một cái hố lớn trên mặt đất.

Từ Hoảng ngây người đứng tại chỗ.

Một chiêu.

Chỉ một chiêu, y đã bại trận.

Sao có thể.

Lập tức hưng phấn đồng thanh hô lớn: Chúa công uy vũ.

Trong nhất thời, tiếng hô chấn động trời đất.

Trần Húc lúc này mới mỉm cười nhạt nói: Thế nào.

Nếu không phục, ta, có thể đấu thêm một trận.

Vừa rồi ta đã chiếm lợi thế của Xích Thố Mã.

Hướng về phía Dương Phụng nói: Khang Tích, giúp ta dắt một con ngựa.

Trần Húc đổi sang một con chiến mã khác, hai người lần nữa đối mặt.

Lần này, thần sắc Từ Hoảng trịnh trọng.

Bởi vì y phát hiện, sau một kích vừa rồi, hổ khẩu của y đã rách ra một vết.

Từ Hoảng múa Khai Sơn Phủ trong tay, xông về phía Trần Húc.

Trần Húc lại chỉ đứng yên tại chỗ, như pho tượng tĩnh lặng.

Hừ.

Từ Hoảng quát lớn một tiếng, ngay sau đó một nhát phủ, bổ về phía Trần Húc.

Một trận tiếng gió rít theo đó vang lên.

Trần Húc lần này, cũng ứng đối y như lần trước.

Chỉ vươn thương, nghênh đón Khai Sơn Phủ.

Đang.

Một tiếng động cực lớn, chấn động màng nhĩ quân Bạch Ba đau nhức.

Ngay lập tức, Khai Sơn Phủ trong tay Từ Hoảng, bay xa ra ngoài.

Chương 24

Lần này, Từ Hoảng không còn chút do dự nào nữa.

Y lật mình xuống ngựa, mấy bước đã đến trước mặt Trần Húc, phịch một tiếng quỳ xuống: Mạt tướng Từ Hoảng Từ Công Minh, bái kiến chúa công.

Trần Húc lật mình xuống ngựa, một tay đỡ Từ Hoảng: Công Minh mau mau đứng dậy.

Cười vang nói: Ta có Công Minh, thật như có thêm một cánh tay vậy.

Từ Hoảng vô cùng cảm động.

Chỉ là, y do dự nói: Chúa công, mạt tướng có một việc muốn cầu.

Trần Húc mỉm cười nhạt, nói: Công Minh, có việc gì cứ nói thẳng.

Từ Hoảng khẩn thiết nói: Chúa công, võ nghệ của ngài cao cường, là điều mạt tướng sinh bình cận kiến.

Mạt tướng chỉ có một yêu cầu, mạt tướng thỉnh cầu chúa công chỉ điểm võ nghệ cho mạt tướng.

Trần Húc hơi sững sờ, ngay lập tức cười nói: Việc này, tự nhiên có thể.

Sau đó, Trần Húc, lại lên đường.

Chỉ là vì người trong Bạch Ba Cốc thực sự quá đông.

Dẫn theo, cũng không tiện lắm.

Trần Húc liền để Dương Phụng và Hàn Xiêm hai người, dẫn theo Bạch Ba Quân, đi trước đến Phái quận Dự Châu.

Còn mình, thì cùng Từ Hoảng, dẫn theo Hổ Báo Kỵ, tiếp tục hướng đến điểm đích là Thường Sơn quận xuất phát.

Đối với an bài này, mọi người đều không có ý kiến.

Dương Phụng và Hàn Xiêm sau khi biết Trần Húc chính là Thái thú của Phái quận, cũng vô cùng vui mừng.

Những năm này, tuy chiếm cứ Bạch Ba Cốc, nhưng lại luôn bị quan phủ quấy nhiễu và chinh phạt, cuộc sống thực sự không tốt.

Sau khi nhận được sự an bài của Trần Húc, liền xuất phát.

Nhìn Dương Phụng, Hàn Xiêm và mọi người rầm rộ rời đi, Từ Hoảng tiến đến bên cạnh Trần Húc, nói: Chúa công, ngài không sợ Hàn Phụng, bọn họ lại đầu quân cho kẻ khác, hoặc lần nữa trở thành Hoàng Cân Tặc sao.

Trần Húc mỉm cười nhạt, nói: Công Minh.

Ta lấy thành tín đối đãi mọi người, ta tin rằng, mọi người cũng sẽ lấy thành tín đối đãi ta, đúng không.

Từ Hoảng nghe vậy, không khỏi vô cùng cảm động.

Y ôm quyền cúi người về phía Trần Húc một lễ, cung kính nói: Chúa công tín nhiệm như vậy, mạt tướng, nhất định sẽ lấy cái chết báo đáp.

Trần Húc vươn tay đỡ Từ Hoảng, nói: Công Minh à.

Ngươi là đại tướng dưới trướng ta, ta trông mong ngươi khai cương thác thổ, hoàn thành đại nghiệp của ta.

Vâng.

Từ Hoảng run rẩy đáp.

Trần Húc mỉm cười nhạt, gật đầu.

Trong lòng y, đã nở hoa cười.

Một đợt này, lời to rồi.

Sở dĩ tin tưởng Dương Phụng và Hàn Xiêm sẽ không phản bội, nguyên nhân căn bản là vì đặc tính Nhân Chính a.

Phải biết rằng, có đặc tính Nhân Chính ràng buộc, thuộc hạ của y, vĩnh viễn sẽ không có ai phản bội.

Có gì mà phải lo lắng.

Trần Húc dẫn theo Điêu Thuyền và Thái Diễm hai người, lần nữa cùng cưỡi trên Xích Thố Mã.

Còn về xe ngựa.

Thực ra, trong Bạch Ba Cốc, có hai cỗ xe ngựa.

Đó là trước đây Dương Phụng, cướp từ bên ngoài về.

Chỉ là lần này, không những Trần Húc không nhắc đến, mà ngay cả Điêu Thuyền và Thái Diễm hai người cũng giả vờ không thấy hai cỗ xe ngựa đó.

Đối với việc này, Trần Húc tự nhiên vui mừng thấy thành.

Ba người cùng cưỡi một ngựa, thật sự, cũng khá thoải mái.

Tại phủ đệ Vệ gia, Hà Đông quận.

Gia chủ Vệ gia cười lớn nói: Trọng Đạo, nhìn xem, đám Bạch Ba Tặc kia, chẳng qua chỉ là một lũ tặc nhân mà thôi.

Dám cả gan cướp hàng hóa của ta.

Chỉ cần ta ra mặt, Thái thú đại nhân nhất định sẽ giúp ta đi thảo phạt.

Xem xem, giờ bọn chúng, không phải đã yên tĩnh rồi sao.

Vừa nói, y vừa nâng chén trà, khẽ nhấp một ngụm.

Vệ Trọng Đạo ngồi ở ghế dưới, cung kính đáp lời.

Chỉ là cơ thể hắn không được tốt, ho khan không ngừng.

Sắc mặt cũng tái nhợt.

Đúng lúc này, quản gia vội vã chạy vào.

Báo.

Gia chủ, đại sự không ổn rồi.

Gia chủ Vệ gia nhíu mày nói: Chuyện gì.

Quản gia vội vàng nói: Gia chủ, vị phu nhân của thiếu gia, bị cướp rồi.

Chén trà trong tay gia chủ Vệ gia, loảng xoảng một tiếng rơi xuống đất.

Ta không phải đã phái người đi bảo hộ rồi sao.

Sao lại xảy ra chuyện như vậy.

Quản gia có chút căng thẳng nuốt nước bọt nói: Gia chủ, khi người của chúng ta đuổi đến nơi, thiếu phu nhân, đã không thấy đâu nữa.

Phế vật, toàn một lũ phế vật.

Gia chủ Vệ gia một chưởng vỗ mạnh xuống bàn, Mau, mau đi điều tra cho ta, là ai đã làm.

Gia chủ, đã điều tra rõ, là do Bạch Ba Tặc làm.

Quản gia vội vàng đáp.

Bạch Ba Tặc.

Bọn tặc nhân đó to gan thật.

Gia chủ Vệ gia nổi giận, Ta muốn thỉnh Thái thú đại nhân, lần nữa

hưng binh, thay ta đòi lại công đạo.

Đúng lúc này, Vệ Trọng Đạo vẫn luôn ngồi ở ghế dưới, lại đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi.

Cả người, ngã thẳng về phía sau.

Gia chủ Vệ gia vội vàng đến bên cạnh Vệ Trọng Đạo, một tay đỡ hắn: Mau, mau gọi đại phu.

Quản gia vội vã chạy ra ngoài.

Sau khi tách khỏi Bạch Ba Quân, ba người Trần Húc, nương nhờ ngựa nhanh, đi trước một bước.

Từ Hoảng thì dẫn theo Hổ Báo Kỵ, theo sau đuổi kịp.

Không đầy ba ngày, đoàn ba người Trần Húc, đã xuất hiện tại Thường Sơn quận.

Đừng nói, Triệu Vân ở Thường Sơn quận, cũng là một danh nhân.

Trần Húc chỉ cần hỏi thăm một chút, liền biết Triệu Vân đang ở Chân Định huyện.

Liền thẳng đường hướng về Chân Định huyện mà đi.

Lúc này, trong nhà Triệu Vân, khá là náo nhiệt.

Một nhóm người, đang tụ tập lại.

Chính là Nghĩa Tòng của Chân Định huyện, lúc này đang nghiên cứu vấn đề, rốt cuộc nên đi đầu quân cho ai.

Theo ý kiến của ta, chúng ta cứ đi đầu quân cho Viên Thiệu là được.

Viên Thiệu đang chiếm giữ Ký Châu của ta, chúng ta đi đầu quân, vừa vặn thích hợp.

Theo ta mà xem, Công Tôn Toản tác chiến kiêu dũng, đi đầu quân

cho Công Tôn Toản càng thích hợp hơn.

Thực ra à, danh tiếng của Trần Húc kia, cũng khá vang dội.

Nếu có thể đầu nhập dưới trướng y, cũng là một lựa chọn không tồi.

Sau khi những người bên dưới nói xong, đồng loạt đưa mắt, nhìn về phía người ngồi trên.

Người ngồi trên thân khoác một bộ bạch y, cao tám thước, tướng mạo đường đường.

Hắn, chính là Triệu Vân.

Trầm ngâm một lát rồi nói: Chư vị, việc này, cho phép ta suy nghĩ thêm một chút.

Như vậy đi, các vị cứ về trước, đợi ta suy nghĩ kỹ rồi, ta sẽ thông báo.

Đúng lúc này, một tiếng kim cổ vang lên.

Sắc mặt mọi người đồng loạt biến đổi.

Triệu Vân càng tay cầm một cây Long Đảm Lượng Ngân Thương, dẫn đầu xông ra ngoài.

Chương 25

Mọi người theo sau Triệu Vân, bước lên tường thành, nhìn xuống.

Chỉ thấy bên dưới, đen nghịt, toàn là Hoàng Cân Tặc.

Sơ qua mà nhìn, ước chừng có mấy vạn người.

Người dẫn đầu, đầu quấn khăn vàng, tay cầm một thanh đại đao.

Triệu Vân nhíu mày, nói: Trương Yến, bản là người Chân Định, nay lại dẫn Hắc Sơn Tặc đến, có ý đồ gì.

Trương Yến nhìn Triệu Vân và mọi người, lớn tiếng quát: Triệu Tử Long, lần trước ngươi cản trở chuyện tốt của ta, hôm nay, ta nhất định phải công hạ Thường Sơn huyện.

Hừ.

Triệu Vân khẽ quát một tiếng.

Ha.

Truyền lệnh xuống, công thành cho ta.

Trương Yến quát lớn một tiếng.

Vâng.

Cừ soái.

Trong chớp mắt, Hắc Sơn Tặc bên dưới, bắt đầu hành động.

Từng người một, toàn bộ xông về phía tường thành Chân Định huyện.

Triệu Vân lại hơi nhíu mày: Số lượng Hắc Sơn Tặc, thực sự quá đông.

Tường thành của ta e rằng căn bản không giữ nổi.

Không được, ta phải ra thành giao chiến.

Một người bên cạnh khuyên: Tử Long, nhiều Hắc Sơn Tặc như vậy, nếu ra thành, e rằng lành ít dữ nhiều.

Đợi ta ra thành xong, nhớ đóng chặt cửa thành.

Triệu Vân vừa nói, đã xuống tường thành.

Ngay sau đó, liền dẫn theo một đội nhân mã, xông ra ngoài.

Triệu Tử Long, quả nhiên đã ra.

Trương Yến cười lớn, Tốt, tốt quá rồi.

Trong chớp mắt, đội nhân mã của Triệu Vân, liền bị Hắc Sơn Tặc bao vây bên trong.

Long Đảm Lượng Ngân Thương trong tay Triệu Vân lên xuống bay múa.

Hắc Sơn Tặc xung quanh không một ai là địch nổi một chiêu.

Chỉ là số lượng Hắc Sơn Tặc, thực sự quá đông.

Đen nghịt nhìn không thấy điểm cuối.

Triệu Vân tuy thực lực bất phàm, nhưng những thuộc hạ hắn dẫn ra, lại từng người một, lần lượt bỏ mạng.

Trương Yến cho một bộ phận người, vây khốn Triệu Vân và đoàn người, những người còn lại, thì hướng về phía tường thành phát động công kích.

Tường thành Chân Định huyện vốn không cao, Trương Yến, vốn đã có sự chuẩn bị.

Trong nhất thời, trên tường thành, hiểm cảnh trùng trùng.

Trương Yến cười lớn nói: Triệu Tử Long, cá nhân dũng vũ, lại có ích gì.

Nhìn xem, Chân Định huyện, sắp bị ta công hạ rồi.

Triệu Vân quay đầu nhìn lại, vừa vặn thấy có hai tên Hắc Sơn Tặc, đã trèo lên tường thành.

Tuy bị binh sĩ thủ thành Chân Định huyện liên hợp chém giết, nhưng lại có nhiều Hắc Sơn Tặc hơn nữa trèo lên tường thành.

Trong nhất thời, vị trí tường thành nguy cấp.

Hắn muốn quay về cứu viện, nhưng lại phát hiện, xung quanh một mảng đen nghịt, toàn là Hắc Sơn Tặc.

Căn bản không thể quay về.

Không khỏi trong lòng đại cấp.

Đúng lúc này, một tiếng quát lớn, từ xa vang lên: Ngươi có phải Triệu Tử Long không.

Triệu Vân đại hỉ nói: Chính là.

Lời hắn vừa dứt, liền thấy có một đạo hồng quang, đã xông thẳng vào giữa Hắc Sơn Tặc.

Ngay sau đó, đạo hồng quang đó, với một tốc độ kinh khủng, xông về phía hắn.

Nơi người đó đi qua, Hắc Sơn Tặc xung quanh, đều bị quét ngã.

Trong chớp mắt, phía sau người đó, xuất hiện một dải đất trống.

Triệu Vân trong lòng chấn kinh.

Người nào, lại khủng bố đến vậy.

Không đầy mười mấy hơi thở, người đó đã đến trước mặt hắn.

Hắn lúc này mới phát hiện, trên con chiến mã màu đỏ lửa kia, người cưỡi, không phải chỉ có một người.

Mà hóa ra, ở phía trước và phía sau người đó, mỗi bên đều có một

nữ tử bầu bạn ngồi cùng.

Lúc này, trong lòng hắn đã dậy sóng ngút trời.

Hắn biết, mình, xa xa không phải đối thủ của người này.

Hắn lớn tiếng quát: Không biết tôn giá là ai.

Người đó cười lớn một tiếng nói: Ngô nãi Trần Húc Trường An vậy.

Trần Húc.

Chẳng lẽ tôn giá chính là Trần Đông Thăng.

Triệu Vân vội vàng hỏi.

Trần Húc sững sờ, nói: Tại hạ, chính là Trần mỗ.

Triệu Vân đại hỉ, nói: Thỉnh tôn giá tương trợ, Chân Định huyện của ta, e rằng sắp không giữ nổi rồi.

Việc này đơn giản, Tử Long, ta đi trước mở đường, ngươi theo ta, cùng nhau xông ra ngoài thôi.

Trần Húc mỉm cười nhạt.

Ngay sau đó quét ngã những người bên cạnh, lúc này mới quay đầu ngựa, xông thẳng ra ngoài cửa thành Chân Định huyện.

Triệu Vân và mọi người phía sau, cũng khẩn trương theo sát.

Cùng với việc Trần Húc mở đường phía trước, đám Hắc Sơn Tặc vốn vây quanh, lập tức bị dọn trống một khoảng.

Không đầy mười mấy hơi thở, Trần Húc đã dẫn mọi người, đến ngoài cửa thành.

Đúng lúc này, một âm thanh của hệ thống, vang lên trong đầu hắn.

Đinh, kiểm tra thấy túc chủ đang đối mặt với lựa chọn, hiện nhiệm vụ cập nhật, xin hãy lựa chọn.

Lựa chọn một: Tiến vào thành nội, thủ hộ thành Chân Định.

Phần thưởng nhiệm vụ: Một cây thiết thương chế tạo từ Tấn Thiết.

Lựa chọn hai: Nam nhân phải cứng.

Giết tướng đi ra ngoài, triệt để giải vây cho thành Chân Định.

Phần thưởng nhiệm vụ: Vô Địch Bá Vương Thương.

Nhìn các lựa chọn của hệ thống.

Không còn gì để nói.

Đàn ông đích thực, phải cứng.

Không những phải giết ra ngoài, mà còn phải sống bắt thủ lĩnh Hắc Sơn Tặc Trương Yến.

Ngay lập tức, trong lòng, hắn mặc niệm với hệ thống: Hệ thống, ta lựa chọn lựa chọn hai.

Ngay lập tức, hắn cười lớn một tiếng, nói: Tử Long, làm phiền hộ tống hai vị phu nhân của ta vào trong.

Ta đi phía trước, bắt sống thủ lĩnh Hắc Sơn Tặc kia, cũng để giải vây cho Chân Định huyện.

Vừa nói, hắn vừa đỡ Điêu Thuyền và Thái Diễm xuống.

Tình huống vừa rồi quá khẩn cấp, Trần Húc lại không yên tâm để Điêu Thuyền và Thái Diễm hai người ở phía sau.

Mới dẫn theo cùng xông trận.

May mà có mạng che mặt che chắn, cộng thêm Trần Húc ra tay nhanh gọn, nên các nàng không bị dính máu tươi.

Điêu Thuyền mặt đầy vẻ lo lắng nói: Trần lang, chàng cẩn thận nhé.

Thái Diễm tuy không nói gì, nhưng trên mặt, cũng đầy vẻ lo lắng.

Trần Húc mỉm cười nhạt, nói: Cứ yên tâm.

Ta đi rồi về ngay thôi.

Đông Thăng huynh, võ lực của Trương Yến kia khá bất phàm.

Hơn nữa bên cạnh hắn, có hơn trăm tên hộ vệ.

Chương 26

Từng tên đều là những kẻ dũng mãnh.

Triệu Vân lo lắng nói.

Không bằng ta cùng lên tường thành trấn thủ, cũng có thể ngăn cản được phần nào.

Trần Húc cười lớn nói: Vô phương.

Tử Long, hộ tống hai vị phu nhân của ta chu toàn, ta, đi rồi về ngay thôi.

Vừa nói, Trần Húc đã thúc ngựa nhảy vọt, quét ngã toàn bộ Hắc Sơn Tặc gần cửa thành.

Triệu Vân hơi do dự.

Dù sao trên tường thành, cũng khá nguy hiểm, nếu không lên đó nữa, e rằng Chân Định sẽ thất thủ.

Ngay lập tức, hắn ôm quyền hành lễ, nói: Như vậy, đa tạ Trần Đông Thăng.

Tôn giá cứ yên tâm, Vân nhất định sẽ hộ hai vị phu nhân chu toàn.

Thấy Triệu Vân hộ tống Điêu Thuyền, Thái Diễm tiến vào cửa thành, Trần Húc lúc này mới quát lớn một tiếng: Trần Húc Trường An tại đây, Trương Yến có dám một trận chiến.

Trên tường thành, mọi người lập tức nhiệt huyết sôi trào, đồng loạt hô lớn: Chiến.

Chiến.

Trương Yến chứng kiến tất cả vừa rồi, tự biết không thể địch nổi.

Ngay lập tức khẽ hừ một tiếng, nói: Ta cứ ở đây, có giỏi thì giết vào đi.

Được.

Vậy thì như ngươi mong muốn.

Trần Húc vươn thương, đang định xông ra.

Đúng lúc này, một âm thanh của hệ thống, vang lên bên tai hắn.

Đinh, hệ thống kiểm tra thấy túc chủ tình huống khẩn cấp, nên trước tiên sẽ phát thưởng nhiệm vụ này.

Đinh, chúc mừng túc chủ nhận được phần thưởng nhiệm vụ: Vô Địch Bá Vương Thương.

Trần Húc vươn tay một cái, một cây trường thương xuất hiện trong tay hắn.

Thương dài một trượng hai xích chín thốn, nặng một trăm hai mươi chín cân.

Trên đầu thương khắc hai chữ Bá Vương.

Trần Húc cười lớn, trong lòng dâng trào vạn trượng hào tình, lớn tiếng nói: Ta là Trần Húc Trường An, ai dám cản ta.

Vừa nói, hắn kẹp hai chân vào bụng ngựa.

Một người một ngựa, xông về phía Hắc Sơn Tặc.

Vô Địch Bá Vương Thương trong tay, lực chiến đấu của hắn, lập tức bùng nổ.

Mũi thương sắc bén, đâm tới tất chết.

Thân thương nặng như núi, quét tới tất vong.

Không đầy mấy hơi thở, phía sau hắn, đã bị chém giết ra một con đường máu.

Triệu Vân không khỏi liên tục tán thán: Thật là tuyệt thế mãnh tướng vậy.

Võ lực của y, ta xa xa không bằng.

Điêu Thuyền và Thái Diễm hai người, trên mặt khó nén vẻ lo lắng, nhưng thấy Trần Húc uy mãnh như vậy, trong mắt hai nàng, cũng dị sắc liên liên.

Trên tường thành, các binh sĩ đồng loạt hô lớn: Chiến.

Chiến.

Trong nhất thời, sĩ khí bùng nổ.

Tại trung tâm Hắc Sơn Tặc, Trương Yến thấy bóng dáng Trần Húc, càng lúc càng gần.

Trong lòng hắn liền hoảng hốt.

Hắn nói với các hộ vệ xung quanh: Hoàng Cân Lực Sĩ ở đâu.

Mau mau cản Trần Húc kia lại cho ta.

Hoa lạp lạp.

Trong trận chiến, hơn trăm Hoàng Cân Lực Sĩ, từ phía sau Trương Yến bước ra.

Từng tên một đều tráng kiện như những con trâu rừng.

Những người này, đều là thân vệ của Trương Giác năm xưa.

Khi Trương Giác mất, đã giao những người này, lại cho Trương Ngưu Giác.

Nay, Trương Yến kế thừa Hắc Sơn Quân của Trương Ngưu Giác, tự nhiên cũng kế thừa toàn bộ mọi thứ.

Nhìn những người này nghênh đón Trần Húc, Trương Yến mới hoàn toàn yên tâm.

Dựa vào hơn trăm người này, những năm qua tranh chấp với Viên Thiệu, cũng chưa từng rơi vào thế hạ phong.

Trần Húc một đòn quét ngang, toàn bộ Hắc Sơn Tặc xung quanh đều bị quét ngã xuống đất.

Hắn lúc này mới nhìn về phía trước.

Chỉ thấy trong doanh trại phía trước, thông tin của Trương Yến, xuất hiện trước mặt hắn.

Tên: Trương Yến Thống soái: 82 Võ lực: 84 Trí lực: 53 Chính trị: 48 Mị lực: 63 Đặc tính: Tật Tẩu Ngay lập tức, hắn liền phát hiện, phía trước Trương Yến, có hơn trăm người đang vây quanh.

Những người này lưng hổ eo gấu, nhìn là biết không phải binh sĩ bình thường.

Những người này, ắt hẳn là hộ vệ mà Triệu Vân đã nhắc đến.

Trần Húc khinh miệt cười một tiếng, lớn tiếng nói: Trương Yến, ngươi nghĩ, dựa vào những người này, liền có thể cản được ta sao.

Trần Húc cũng không đợi Trương Yến trả lời, như một luồng gió, xông thẳng vào giữa hơn trăm tên hộ vệ.

Từng thân ảnh đổ xuống, tốc độ tiến lên của Trần Húc, lại không hề giảm.

Trên trán Trương Yến, đầy mồ hôi lạnh, kinh hãi quát: Quái vật.

Thật sự là quái vật.

Miệng lẩm bẩm nói: Ngay cả Nhan Lương, Văn Xú hai người dưới trướng Viên Thiệu, cũng không dám xông vào giữa đoàn hộ vệ của ta.

Nhân vật như vậy, nhất định không phải là kẻ vô danh.

Ngay lập tức, trong lòng hắn chấn động.

Hắn hiểu rồi.

Trần Húc Trường An.

Chẳng lẽ, chính là Trần Húc Trần Đông Thăng sao.

Quả nhiên danh tiếng lẫy lừng không hề hư giả.

Trong lòng thầm than.

Thấy Trần Húc đã đến gần, còn đâu dám dừng lại.

Hắn quất mạnh một roi vào ngựa.

Ngay khắc sau, chiến mã hí vang một tiếng, lướt nhanh về phía sau.

Ha ha.

Khóe miệng Trần Húc hiện lên một tia khinh miệt, lớn tiếng nói: Dựa vào ngươi, cũng dám chạy trốn trước mặt ta sao.

Vừa nói, tốc độ trường thương trong tay Trần Húc quét ra, lại nhanh thêm mấy phần.

Mấy hơi thở sau, Trần Húc đã đến trước mặt Trương Yến.

Trương Yến thấy không thể thoát, chỉ có thể quay người nghênh địch.

Đại đao trong tay, múa lên hổ hổ sinh phong.

Trần Húc lại chẳng thèm nhìn, chỉ khẽ rung trường thương trong tay.

Xoạt.

Liên tiếp ba đạo thương ảnh xuất hiện trước mặt Trương Yến.

Ngay khắc sau, thân thể Trương Yến, đã bị xiên trên mũi thương.

Trần Húc quát lớn một tiếng, nói: Trương Yến đã bị ta sống bắt, các ngươi còn không đầu hàng.

Trong nhất thời, tiếng vang chấn động bốn phía.

Quân Hắc Sơn thấy vậy, từng người đều hoảng loạn tinh thần, ù té chạy tán loạn.

Đúng lúc này, một trận tiếng vó ngựa vang lên, mặt đất cũng theo đó chấn động.

Chương 27

Triệu Vân vốn đã ra thành dàn trận, nhưng nghe tiếng vó ngựa, không khỏi đại kinh thất sắc nói: Chết rồi.

Lại có đại phê tinh nhuệ kỵ binh đến.

Cũng không biết là người phương nào.

Các binh sĩ thủ thành, từng người cũng sắc mặt tái mét.

Điêu Thuyền che mặt bằng lụa trắng, mỉm cười nhạt nói: Vô phương.

Thiết kỵ này, chắc chắn là năm ngàn Hổ Báo Kỵ, là tinh nhuệ dưới trướng phu quân ta.

Triệu Vân trong lòng chấn động.

Ngay khắc sau, từ xa một trận bụi đất tung bay.

Một đội thiết kỵ, đen nghịt phi nhanh về phía này.

Người dẫn đầu là một tiểu tướng, thẳng tiến về phía Trần Húc.

Trần Húc ném Trương Yến xuống đất.

Trương Yến đứng dậy, nhìn về phía Trần Húc nói: Xin hỏi tôn giá có phải Trần Húc Trần Đông Thăng không.

Trần Húc sững sờ, ngay sau đó cười nói: Không sai, chính là Trần mỗ, cừ soái nhận ra ta sao.

Trương Yến chủ động tiến lên, phịch một tiếng quỳ xuống đất: Danh tiếng chúa công, đã sớm vang danh một phương.

Trương Yến nguyện hàng.

Tốt.

Như vậy rất tốt.

Trần Húc lật mình xuống ngựa, đỡ Trương Yến dậy.

Ngay sau đó lại giúp Trương Yến vỗ vỗ bụi trên y bào nói: Phi Yến, có được sự trợ giúp của ngươi, thật là điều may mắn của ta.

Mau mau dẹp yên binh họa.

Vâng.

Trương Yến lĩnh mệnh, đi thu thập binh mã.

Từ đó, chiến sự triệt để dừng lại.

Từ Hoảng đến bên cạnh Trần Húc, nói: Chúa công.

Công Minh đến rồi à.

Trần Húc vỗ vỗ vai Từ Hoảng, nói: Đi, theo ta cùng vào thành.

Đoàn người hướng về phía cửa thành đi tới.

Điêu Thuyền và Thái Diễm hai người, sớm đã ra đón.

Trần lang, chàng không sao, thật sự tốt quá rồi.

Vừa nói, Điêu Thuyền ôm lấy cánh tay Trần Húc.

Thái Diễm cũng một mặt vui mừng nhìn Trần Húc.

Trần Húc bước tới, một tay ôm hai nàng vào lòng.

Điêu Thuyền thuận theo tựa vào lòng Trần Húc.

Thân thể Thái Diễm, thì hơi cứng lại.

Không nằm ngoài dự đoán, Thái Diễm vậy mà không phản kháng, cứ thế mặc Trần Húc ôm lấy.

Triệu Vân ôm quyền hành lễ về phía Trần Húc nói: Lần này đa nhờ Đông Thăng huynh tương trợ.

Triệu Vân khắc cốt ghi tâm.

Hai nữ vội vàng từ trong lòng Trần Húc, thoát ra.

Trên mặt Thái Diễm đỏ bừng, ánh mắt không ngừng liếc nhìn mặt Trần Húc, cũng không biết đang nghĩ gì.

Trần Húc cười xua tay, nói: Tử Long khách khí rồi.

Các binh sĩ thủ thành, từng người một lớn tiếng hoan hô.

Đông Thăng huynh uy vũ.

Ngay cả huyện lệnh, cũng đích thân ra cửa thành bái kiến Trần Húc.

Chỉ là trong lời nói của hắn, có khá nhiều ý dò xét.

Trần Húc thấy vậy, khinh thường bĩu môi.

Ý của huyện lệnh, hắn sao có thể không hiểu.

Chỉ là một cái huyện Thường Sơn nhỏ bé, hắn thực sự không thèm để mắt tới.

Ngay lập tức, không thèm đáp lại.

Cảnh tượng nhất thời khá ngượng nghịu.

Triệu Vân thấy không khí không đúng, lập tức vươn tay dẫn đường nói: Đi.

Đến hàn xá của ta ngồi một lát đi.

Đi thôi.

Vừa nói, Triệu Vân dẫn Trần Húc, cùng nhau đi về phía nhà Triệu Vân.

Phía sau hắn, năm ngàn Hổ Báo Kỵ theo sát.

Thấy năm ngàn Hổ Báo Kỵ tinh nhuệ, huyện lệnh sớm đã sợ đến mặt cắt không còn giọt máu.

Từ Hoảng khi đi ngang qua huyện lệnh, khẽ hừ một tiếng.

Trong lòng huyện lệnh đại khủng, suýt chút nữa thì ngã quỵ xuống đất.

Mấy người ngồi xuống nhà Triệu Vân, Triệu Vân chủ động bận rộn trước sau, hết lòng chiêu đãi.

Nhìn Triệu Vân ngồi đối diện, ánh mắt Trần Húc khẽ động.

Triệu Vân trong lòng khẽ động.

Hắn nhớ lại chuyện mọi người bàn bạc trước đó, chủ động hỏi: Đông Thăng huynh, không biết lần này, huynh chuẩn bị đi đâu.

Trần Húc cười nói: Ta không lâu trước đây nhận được chức Thái thú Phái quận, sẽ đi Phái quận nhậm chức.

Ánh mắt Triệu Vân lóe lên, nói: Chúc mừng Đông Thăng huynh vinh thăng Thái thú.

Nhưng ngay sau đó, hắn lại nói: Nhưng, nếu đi Phái quận nhậm chức, không phải đã đi nhầm hướng sao.

Không nhầm.

Lần này của ta, là chuyên vì Tử Long.

Trần Húc cười lớn nói.

Vì ta.

Triệu Vân lộ vẻ không hiểu.

Hắn mới xuất sư không lâu, không có danh tiếng.

Trong thiên hạ, căn bản không có mấy người nhận ra hắn.

Không sai.

Lâu nay nghe danh Tử Long là dũng sĩ trung nghĩa, lần này ta đặc biệt từ Trường An đến, chính là vì Tử Long.

Trần Húc đứng dậy, ôm quyền hành lễ với Triệu Vân nói: Không biết Tử Long, có hứng thú, cùng ta đi đến Phái quận không.

Sau hôm nay, chúng ta cùng nhau bình định Hoàng Cân, cùng nhau vì Đại Hán trừ giặc.

Vừa nói, Trần Húc vươn tay phải, làm tư thế mời.

Triệu Vân nghe vậy, trong lòng cảm động.

Trần Húc không ngại ngàn dặm xa xôi, chỉ vì muốn chiêu mộ mình.

Hắn vươn tay, vỗ mạnh vào tay Trần Húc, nói: Được Đông Thăng huynh xem trọng.

Sau hôm nay, ta nguyện phụng Đông Thăng huynh làm chủ.

Cùng nhau vì Đại Hán xuất lực.

Trần Húc nắm chặt tay Tử Long, cười lớn nói: Tốt.

Có Tử Long tương trợ, lòng ta vô cùng vui mừng.

Mọi người đều cười lớn.

Triệu Vân hơi do dự nói: Chúa công, Chân Định huyện của ta, đã tụ tập một nhóm Nghĩa Tòng, trước đây đang do dự không biết nên đầu quân cho ai.

Nay, chúa công có thể thu lưu họ không.

Trần Húc nghe vậy sững sờ.

Ngay sau đó cười nói: Tử Long, những việc này, ngươi cứ tự mình định đoạt là được.

Đúng lúc này, một âm thanh của hệ thống, vang lên trong đầu Trần Húc.

Đinh, chúc mừng túc chủ, chiêu mộ Triệu Vân thành công.

Hoàn thành nhiệm vụ kép cắt ngang Công Tôn Toản, cắt ngang Lưu Bị.

Hoàn thành nhiệm vụ cắt ngang Công Tôn Toản, nhận được phần thưởng nhiệm vụ: Ba ngàn binh chủng tinh nhuệ Bạch Mã Nghĩa Tòng dưới trướng Công Tôn Toản.

Hoàn thành nhiệm vụ cắt ngang Lưu Bị, nhận được phần thưởng nhiệm vụ: Đặc tính của Lưu Bị: Khí Vận Vô Song.

Khí Vận Vô Song: Bên người có khí vận vô song vây quanh.

Khí vận không dứt, vận may không ngừng.

Bạch Mã Nghĩa Tòng.

Cái này được đấy.

Bạch Mã Nghĩa Tòng, chính là bài tẩy của Công Tôn Toản.

Chương 28

Nay dưới trướng ta, ha, thú vị rồi.

Nếu để Triệu Vân thống lĩnh, chẳng phải có thể so với Bạch Mã Nghĩa Tòng của Công Tôn Toản sao.

Đến lúc đó, Bạch Mã Nghĩa Tòng, chính là át chủ bài của Trần Húc ta rồi.

Nhìn phần thưởng Khí Vận Vô Song phía sau.

Trần Húc không khỏi sững sờ.

Khí Vận Vô Song.

Hèn chi Lưu Bị như một con tiểu cường đánh không chết.

Chẳng phải Lưu Bị có Quan, Trương, Triệu về võ, có Khổng Minh, Bàng Thống về văn sao.

Thì ra ảo diệu là ở đây.

Nhưng giờ thì sao.

Ta cũng có người có vô song khí vận rồi.

Khí vận không dứt, vận may không ngừng.

Cái này, quá đỉnh rồi.

Tâm trạng Trần Húc đại hảo.

Vỗ vỗ vai Triệu Vân bạch y bạch mã nói: Tử Long, dưới trướng ta, ngươi có thể tự lĩnh một quân.

Dưới trướng ta có một chi tinh nhuệ kỵ binh, đặc biệt thích hợp.

Triệu Vân kinh ngạc: Chúa công, còn có một chi kỵ binh khác sao.

Tất cả mọi người có mặt, đều nhìn về phía Trần Húc, một mặt chấn động.

Người duy nhất trên hiện trường không quá bất ngờ, chính là Điêu Thuyền.

Trong mắt nàng, Trần Húc sư tòng tiên nhân.

Còn việc từ tiên nhân đó, lôi ra mấy thứ này, chẳng phải đều là chuyện bình thường sao.

Vừa nói, bên ngoài vang lên một trận tiếng vó ngựa.

Nghe, dường như là tiếng chiến mã phi nước đại.

Mọi người lúc đầu, cứ nghĩ là Hổ Báo Kỵ, từng người đều không quá để ý.

Từ Hoảng gãi gãi đầu nói: Hổ Báo Kỵ, không phải đang ở bên ngoài sao.

Nghe câu nói đó, mọi người đều sững sờ.

À.

Hổ Báo Kỵ, vừa rồi đã đi theo y, đang chờ ở thao trường bên cạnh.

Vậy những người đó, là ai.

Trong lòng mọi người đều khẽ động.

Trần Húc cười lớn nói: Tử Long, đi thôi, ra ngoài xem chi tinh nhuệ kỵ binh của ngươi.

Được.

Triệu Vân mang theo sự mong đợi, cùng mọi người, đi ra ngoài.

Từ xa.

Có một đám mây trắng, đang tiếp cận với tốc độ cực nhanh.

Mười mấy hơi thở sau, đám mây trắng đó, đã lướt đến trước mặt mọi người.

Mọi người lúc này mới bàng hoàng nhận ra.

Đó đâu phải mây trắng.

Rõ ràng là một chi kỵ binh mấy ngàn người.

Điều càng khiến mọi người không ngờ tới là, mấy ngàn người này, toàn bộ đều bạch y bạch mã.

Từng người một, ngây người nhìn về phía trước.

Huyện lệnh Chân Định huyện, lúc này nghe động tĩnh chiến mã phi nhanh, vội vàng từ huyện nha chạy ra.

Ngay sau đó, cảnh tượng trước mắt, khiến hắn cứng đờ tại chỗ.

Chỉ thấy một chi kỵ binh mấy ngàn người toàn sắc trắng, từ trước mặt hắn, lướt nhanh qua.

Hắn sợ đến mặt cắt không còn giọt máu, một mông ngã vật xuống đất.

Mãi một lúc sau, hắn mới lăn lê bò toài chạy về phía huyện nha, vừa chạy vừa la hét: Người đâu.

Người đâu.

Mau, mau truyền tín cho chúa công.

Chân Định huyện của ta, có đại phê binh mã tập kích.

Ba ngàn Bạch Mã Nghĩa Tòng dừng lại trước cổng nhà Triệu Vân.

Ngay sau đó, phía trước nhất của Bạch Mã Nghĩa Tòng, có một người bước ra hàng.

Hắn lật mình xuống ngựa, mấy bước đã chạy đến trước mặt Trần Húc, ôm quyền hành lễ nói: Thiên phu trưởng Tôn Bá Khuê bái kiến

chúa công.

Trần Húc đỡ Tôn Bá Khuê dậy, lúc này mới nhìn về phía Triệu Vân nói: Tử Long, chi Bạch Mã Nghĩa Tòng này, ngươi hài lòng không.

Triệu Vân trong bộ bạch y, trân trân nhìn đội Bạch Mã Nghĩa Tòng cũng bạch y bạch mã, khí phách ngất trời.

Hắn cúi sâu một lễ về phía Trần Húc nói: Đa tạ chúa công.

Triệu Vân, nhất định thề chết báo hiệu chúa công.

Trần Húc một tay đỡ Triệu Vân dậy, lúc này mới cười lớn nói: Tử Long không cần như vậy.

Sau hôm nay, ba ngàn Bạch Mã Nghĩa Tòng, liền quy nhập dưới trướng ngươi.

Yên tâm, ta nhất định sẽ khiến năng lực của ngươi, được phát huy đầy đủ.

Một câu nói này, đối với Triệu Vân của kiếp trước.

Bất luận là dưới trướng Công Tôn Toản, hay dưới trướng Lưu Bị, năng lực của Triệu Vân, đều không được trọng dụng.

Để một soái tài văn võ song toàn, võ tướng số một thiên hạ lúc bấy giờ, đi làm đầu lĩnh hộ vệ.

Phải là nhân vật thiên tài đến mức nào, mới có thể dùng người như vậy.

Vâng.

Hai mắt Triệu Vân rưng rưng lệ.

Sĩ vì tri kỷ mà chết.

Nay, Trần Húc, chính là Bá Nhạc, là tri kỷ của hắn.

Đúng lúc này, Trương Yến từ bên ngoài đi vào.

Hắn đến trước mặt Trần Húc, cúi người bái lạy nói: Bái kiến chúa công.

Quân Hắc Sơn ở đây, mạt tướng đã chỉnh đốn hoàn tất.

Tốt.

Trần Húc tiến lên, đỡ Trương Yến dậy.

Trương Yến hơi do dự, nói: Chúa công, mạt tướng có không ít huynh đệ, đang trấn thủ trong Hắc Sơn kia.

Thỉnh chúa công phái một thân tín, cùng mạt tướng, đi chiêu hàng luôn đám quân Hắc Sơn đang trấn thủ kia.

Trần Húc nghe vậy, cười lớn nói: Được.

Như vậy, ta sẽ phái ngươi, đi vào Hắc Sơn, chiêu mộ hết thuộc hạ của ngươi.

Trương Yến rõ ràng có chút do dự, nói: Chúa công, ngài phái một thân tín, cùng mạt tướng đi.

Hoặc là phái năm ngàn Hổ Báo Kỵ đồng hành cũng được.

Trần Húc hơi sững sờ.

Ngay lập tức liền hiểu ý của Trương Yến.

Hắn vỗ vỗ vai Trương Yến, cười lớn nói: Phi Yến à, ta tin tưởng ngươi.

Ngươi cứ đi đi.

Chương 29

Đợi khi thu thập hết thuộc hạ của ngươi rồi, thì tự mình lĩnh quân đến Phái quận Dự Châu.

Phái quận đó, chính là đại bản doanh của ta.

Trương Yến nghe vậy, vô cùng cảm động.

Phịch một tiếng quỳ sụp xuống đất, nói: Tấm lòng tin nhiệm của chúa công, mạt tướng không biết lấy gì báo đáp.

Mạt tướng nguyện vì chúa công hiệu tử lực.

Trần Húc đỡ Trương Yến dậy, nói: Tâm ý của ngươi, ta hiểu.

Đi đi.

Nhớ mọi việc cẩn thận.

Ngoài ra, nhớ mang theo cả quân Hắc Sơn ở bên ngoài.

Vâng.

Trương Yến lần này, không còn do dự nữa.

Hắn ôm quyền về phía Trần Húc một cái, liền quay người rời đi.

Từ Hoảng ghé đầu lại gần, nói nhỏ: Chúa công, có cần mạt tướng đi theo dõi không.

Trần Húc lắc lắc đầu, lúc này mới cười nói: Phi Yến à.

Không cần có người đi cùng, bởi vì, ta tin tưởng hắn.

Tử Long, Công Minh, cứ việc yên tâm.

Chỉ cần đã vào dưới trướng ta, ta liền sẽ tuyệt đối tín nhiệm.

Ngoài cửa, bước chân của Trương Yến hơi khựng lại.

Ngay sau đó, bước chân của hắn, lập tức trở nên nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Trên mặt hắn, cũng lộ ra nụ cười đã lâu không thấy.

Thái Diễm và Điêu Thuyền hai người, nhìn về phía đôi mắt Trần Húc, cũng dị sắc liên liên.

Mấy người đang trong phòng trò chuyện, thấy Trương Yến từ bên ngoài bước nhanh vào.

Trương Yến cúi người hành lễ nói: Bái kiến chúa công.

Trần Húc sững sờ, nói: Phi Yến, ngươi trở về rồi.

Có phải gặp phải chuyện khó khăn gì không.

Ta nhất định sẽ giúp ngươi xử lý thỏa đáng.

Mắt Trương Yến sáng lên, nói: Lời này là thật sao.

Trần Húc nhìn Trương Yến.

Biểu cảm này, không đúng lắm.

Chẳng lẽ, đang đào hố gì cho mình sao.

Không, mình đối đãi Trương Yến như vậy, Trương Yến không nên hãm hại mình mới phải.

Ngay lập tức hắn liền đặt chén trà trong tay xuống, gật đầu.

Như vậy rất tốt.

Trương Yến xoa tay nói: Chúa công, mạt tướng thật sự có một chuyện khó khăn.

Sắc mặt Trần Húc tối sầm lại.

Hắn ta thật sự muốn hãm hại mình sao.

Nghe Trương Yến tiếp tục nói: Chúa công, hôm nay khi mạt

tướng xuất binh Chân Định huyện, tại Trung Sơn quận có gặp một đội thương nhân.

Cũng không biết có phải mị lực của mạt tướng quá lớn không, mà bọn họ, cứ nhất quyết muốn đi theo mạt tướng.

Nay, mạt tướng cũng đã là người của chúa công rồi, đi theo mạt tướng, cũng không hợp lý.

Mạt tướng liền dẫn họ đến, tìm chúa công.

Vừa nói, hắn vừa gãi đầu, một mặt vẻ thuần phác.

Gặp một đội thương nhân.

Cứ nhất quyết muốn đi theo.

Trần Húc nghe vậy, không khỏi bị chọc cười.

Ngươi, sẽ không phải thấy thương nhân, liền đánh cướp người ta rồi đấy chứ.

Trương Yến cũng không phản bác, chỉ hắc hắc cười ngốc nghếch.

Trần Húc bất đắc dĩ, chỉ có thể khẽ thở dài nói: Được rồi, vậy thì dẫn họ vào đi.

Ai bảo ta là chúa công của ngươi chứ.

Đắc lệnh.

Trương Yến vọt ra ngoài, mời người vào.

Bước vào, là hai người.

Người đi đầu, là một thư sinh trẻ tuổi, người này tướng mạo khá thanh tú.

Người phía sau, càng trẻ hơn, chỉ là dung mạo, lại thanh tú đến mức phân rõ nam nữ.

Hắn ta dường như khá nhát gan, luôn đi theo sau người đi đầu.

Hai vị không cần kinh hoảng.

Mỗ là Trần Húc Trường An.

Trần Húc còn chưa nói xong, người phía sau liền kinh hô một tiếng: Trần Đông Thăng.

Ồ, ra là nhận ra ta à, không sai, mỗ, chính là Trần Húc Trần Đông Thăng đây.

Trần Húc cười lớn nói: Đã nhận ra ta, các ngươi, cũng nên biết tư cách đạo đức của ta chứ.

Yên tâm, sau này, ta sẽ phái người, đưa các ngươi về nhà.

Hai người kia, rõ ràng thở phào một hơi, sắc mặt, cũng tốt hơn không ít.

Trần Húc khẽ mỉm cười nói: Các ngươi, không giới thiệu giới thiệu sao.

Người đi đầu ôm quyền về phía Trần Húc nói: Mỗ là Chân Nghiễm Trung Sơn, còn hắn, là nhị. nhị đệ của mỗ, tên là Chân Khương.

Chân Nghiễm Trung Sơn.

Chân Khương.

Không biết nhà các ngươi, ở đâu tại Trung Sơn quận.

Trần Húc nói.

Trong ấn tượng của hắn, huyện Vô Cực Trung Sơn quận, có một Chân gia là cự phú.

Cùng với Mi gia Từ Châu, Lỗ gia Giang Đông, cùng xưng là ba đại hào thương Tam Quốc.

Cũng không biết, Chân gia này, có phải là Chân gia kia không.

Người phía sau, thò đầu ra, nói: Nhà ta, ở huyện Vô Cực Trung Sơn quận.

Huyện Vô Cực Trung Sơn quận.

Hắn hiểu rồi.

Chắc chắn là Chân gia đó.

Hắn định thần nhìn về phía hai người.

Ngay lập tức, thuộc tính của hai người, xuất hiện trước mặt hắn.

Tên: Chân Nghiễm Tuổi: 18 tuổi Thống soái: 55 Võ lực: 30 Trí lực: 65 Chính trị: 70 Mị lực: 50.

Tên: Chân Khương Tuổi: 16 tuổi Thống soái: 20 Võ lực: 20 Trí lực: 70 Chính trị: 65 Mị lực: 88.

Trần Húc trong lòng nhảy dựng.

Chân Khương, mị lực cao như vậy sao.

Ngay lập tức, hắn liền đặt sự chú ý lên người Chân Khương.

Quan sát kỹ lưỡng một chút, liền phát hiện ra điểm không đúng.

Vóc dáng của Chân Khương kia, sao lại. lồi lõm có duyên đến thế.

Làn da kia, cũng quá đẹp rồi.

Thấy biểu cảm trên mặt Trần Húc, Điêu Thuyền ghé sát tai Trần Húc, khẽ nói: Trần lang, Chân Khương, là nữ đó.

Phu quân, theo Thiền nhi thấy, Chân Khương là một đại mỹ nhân đó.

Vừa nói, nàng vừa vũ mị nháy mắt với Trần Húc.

Trần Húc bị một ánh mắt đó làm cho không nhẹ.

Hắn muốn ôm Điêu Thuyền, trừng phạt nàng một phen.

Nhưng giữa đại sảnh, dưới ánh mắt của mọi người, cũng không tiện quá quá đáng.

Chương 30

Nhưng mà.

Làm mấy động tác nhỏ, trêu chọc một chút, thì được.

Ngay lập tức, hắn chu môi về phía Điêu Thuyền.

Lập tức, mặt Điêu Thuyền, xoạt một tiếng, đỏ bừng.

Thấy mọi người đều đang nhìn, Trần Húc khẽ ho một tiếng, nói: Chân Nghiễm, Chân Khương, với tài lực của gia tộc các ngươi, mà, cũng không đến mức để hai vị, tự mình ra ngoài hộ tống hàng hóa chứ.

Chân Nghiễm trên mặt hiện vẻ khó xử.

Chân Khương cắn cắn răng, từ phía sau Chân Nghiễm bước ra.

Nàng lúc này mới ôm quyền về phía Trần Húc nói: Đại danh Đông Thăng công tử, Chân Khương đã ngưỡng mộ từ lâu.

Nghe danh Đông Thăng công tử, là người giữ chữ tín.

Không giấu công tử, huynh muội hai người chúng ta lần này xuất hành, là để tìm kiếm cố nhân lúc sinh thời của gia phụ, thay huynh trưởng của thiếp, mưu cầu một danh ngạch hiếu liêm.

Đáng tiếc, sự đời bạc bẽo, không như mong muốn.

Vừa nói, trong ngữ khí của nàng, ẩn chứa ý thất vọng.

Trần Húc khuyên nhủ: Không cần phải cảm khái như vậy.

Phúc họa tương y, họa phúc vô thường mà.

Chỉ cần có lòng, nhất định có thể đợi được ngày hoa nở, trăng sáng.

Ánh mắt Chân Khương hơi sáng lên, nàng trân trân nhìn Trần Húc đánh giá cẩn thận một lượt.

Ngay sau đó nắm chặt nắm đấm, dường như đã hạ quyết tâm.

Nàng nhìn Trần Húc, lớn tiếng nói: Đông Thăng công tử, đại muội trong nhà thiếp, đang tuổi cập kê 16 tuổi, tư sắc dung mạo, đều là lựa chọn thượng hạng.

Thiếp nguyện làm mối, hứa gả cho Đông Thăng công tử, không biết Đông Thăng công tử, có ý không.

Trần Húc nghe vậy, biểu cảm cứng đờ.

Đại muội.

Chẳng phải, nàng đang đùa mình sao.

Đại muội của Chân gia, không phải Chân Mật sao.

Chân Khương.

Lại còn tự mình làm mối.

Cái này, cũng quá hiện đại rồi.

Chân Nghiễm cũng dùng tay kéo kéo Chân Khương, khẽ quát: Nhị. nhị đệ, đừng hồ nháo.

Chân Khương lại quay đầu nói: Vậy cục diện bây giờ, có cách nào tốt hơn sao.

Ngay sau đó, nàng lại hạ thấp giọng nói: Mấy hôm trước thiếp mới cùng đại huynh nhắc đến Đông Thăng công tử, nay liền gặp được rồi.

Đây, chẳng phải là một loại duyên phận sao.

Đại huynh, việc này cứ giao cho thiếp, thiếp sẽ xử lý ổn thỏa, tin thiếp đi.

Nàng quay đầu, nhìn về phía Trần Húc, trên mặt lóe lên một tia kiên định, nói: Không biết Đông Thăng công tử, có ý không.

Trần Húc theo bản năng nhìn về phía hai nữ bên cạnh.

Chỉ thấy Điêu Thuyền, đang một mặt hàm tiếu nhìn hắn.

Thấy hắn quay đầu, nàng học theo dáng vẻ của Trần Húc trước đây, khẽ nắm năm ngón tay lại, làm một động tác cố lên.

Còn Thái Diễm bên cạnh, thì che miệng, khúc khích cười.

Trần Húc bất đắc dĩ, chỉ có thể khẽ thở dài, nói: Chân Khương, nếu có chuyện gì, cứ nói thẳng.

Ta có thể giúp được, tự nhiên sẽ giúp.

Mắt Chân Khương dị sắc liên liên, nàng cắn cắn môi, nói: Thực ra, đại muội nhà thiếp, đối với Đông Thăng công tử đã ngưỡng mộ từ lâu.

Nguyện vọng lớn nhất của nàng, chính là có thể gả cho một danh sĩ giống như Đông Thăng công tử vậy.

Trần Húc có chút vô lực muốn than thở.

Hỏa lực của Chân Khương quá mạnh rồi.

Mình, có chút áp chế không nổi rồi.

Lại nghe bên cạnh, giọng Điêu Thuyền, theo đó truyền đến.

Yêu cầu của đại muội Chân gia, thiếp và Thái tỷ tỷ, liền thay phu quân thiếp, nhận lời rồi.

Nay chúng ta đã là người một nhà, gia tộc có chuyện khó khăn, cứ nói thẳng.

Thật sao.

Trong mắt Chân Khương, lóe lên một tia kinh hỉ.

Ánh mắt nàng, đảo qua Trần Húc, Điêu Thuyền và Thái Diễm.

Trong lòng Trần Húc, lại khá bất đắc dĩ.

Nhưng không biết vì sao, trong lòng, lại có một phần mừng thầm.

Hắn gật đầu nói: Có chuyện khó khăn, cứ nói thẳng đi.

Vâng.

Chân Khương gật đầu mạnh, Gia tộc thiếp đời đời kinh doanh, tích lũy được một số tài sản riêng, tại huyện Vô Cực, cũng được xem là một thương gia giàu có.

Trần Húc thầm nghĩ: Khương nhi cô nương, thật khiêm tốn quá.

Một thương gia giàu có.

E rằng là một hào thương lừng lẫy.

Phú khả địch quốc ấy chứ.

Chân Khương tự nhiên không biết suy nghĩ của Trần Húc, tiếp tục nói: Gia phụ sớm năm làm quan nhiều năm, khi còn tại thế, những người xung quanh, đều có phần kiêng dè.

Nhưng từ hai năm trước, sau khi gia phụ qua đời, có không ít người, liền để ý đến gia sản của thiếp.

Gia mẫu là phụ đạo nhân gia người phụ nữ đức hạnh, một thân khó chống đỡ.

Vốn định cho đại ca thiếp mưu cầu một xuất thân hiếu liêm, cũng để những người kia có phần kiêng dè.

Nhưng nào ngờ.

Trần Húc hơi nhíu mày.

Bắt đầu suy tư.

Đúng lúc này, một âm thanh của hệ thống, theo đó vang lên trong

đầu Trần Húc.

Đinh, kiểm tra thấy túc chủ đang đối mặt với lựa chọn, hiện nhiệm vụ cập nhật, xin hãy lựa chọn.

Lựa chọn một: Đồng ý yêu cầu của Chân Khương, giải quyết cục diện khó khăn của Chân gia.

Phần thưởng nhiệm vụ: Độ thiện cảm của năm chị em Chân Khương, Chân Thoát, Chân Đạo, Chân Vinh, Chân Mật, toàn bộ cộng 100.

Lựa chọn hai: Từ chối yêu cầu của Chân Khương, bỏ mặc không quan tâm.

Phần thưởng nhiệm vụ: Đặc tính Tuyệt Duyên Thể.

Đặc tính Tuyệt Duyên Thể: Độ thiện cảm ban đầu của tất cả mỹ nữ giảm 80.

Nhìn lựa chọn một, Trần Húc hơi nhướng mày.

Chân Khương, trước mắt hắn, đã được thấy rồi. 88 điểm mị lực kia, đã khá tốt rồi.

Còn những người khác thì sao.

Cũng nên gần như vậy thôi.

Trong đó, quan trọng nhất, chính là Chân Mật.

Chân Mật, đó chính là Lạc Thần trong lịch sử.

Mỹ nữ chân chính trong Tam Quốc.

Tào Thực còn vì nàng mà viết Lạc Thần Phú, danh truyền thiên cổ.

Độ thiện cảm của năm chị em, toàn bộ đều cộng 100.

Sao, tự do tự tại đến vậy ư.

Không, ta thích.

Nếu vậy, chẳng phải có nghĩa là, rể của Chân gia, chỉ có một người sao.

Xuy.

Kích thích đến vậy ư.

Trần Húc không khỏi khá hài lòng.

Tiếp tục nhìn xuống.

Chương 31

Khi nhìn lựa chọn hai, hắn có chút câm nín.

Đặc tính Tuyệt Duyên Thể.

Sao. lại cool như vậy.

Ách.

Nhưng đáng tiếc, loại đặc tính này không thích hợp với ta.

Ta, là muốn bá lăng thiên hạ mà.

Bá lăng thiên hạ, không có mỹ nữ bầu bạn, vậy thì, làm sao mà làm được.

Ngay lập tức, không chút do dự, hắn mặc niệm trong lòng: Hệ thống, ta lựa chọn lựa chọn một.

Trần Húc ngón tay nhẹ nhàng gõ trên mặt bàn, mãi một lúc sau mới nói: Khương nhi, đi thôi, chúng ta về nhà.

Vừa nói, hắn vẫy tay về phía mọi người.

Mọi người đồng loạt cười lớn, đi về phía ngoài viện.

Chỉ còn lại Chân Khương mặt đầy vẻ hàm tiếu.

Không lâu sau đó, Chân Khương từ bên trong đuổi ra.

Chỉ là lúc này, trang phục ban đầu của nàng, đã thay đổi.

Nhìn mái tóc dài phiêu dật kia, một bộ trường bào màu trắng, ngay cả Trần Húc, cũng ngây người nhìn một lúc.

Thấy Trần Húc đắm chìm trong mị lực của mình, trên mặt Chân Khương, đầy vẻ hỉ sắc.

Nàng yểu điệu cúi chào Trần Húc một lễ, dịu dàng nói: Chân

Khương bái kiến Trần lang.

Trần Húc đỡ Chân Khương dậy, lúc này mới dịu giọng nói: Khương nhi, đi thôi.

Ta xem thử, rốt cuộc ai to gan đến vậy, ngay cả nhà Khương nhi của ta cũng dám gây phiền toái.

Vừa nói, hắn một tay kéo Điêu Thuyền và Thái Diễm, từ phía sau lên.

Đoàn bốn người, đi về phía Xích Thố Mã.

Dưới sự kiên quyết yêu cầu của ba vị mỹ nữ, bốn người cùng cưỡi lên Xích Thố Mã.

Cũng may Xích Thố Mã, thân ngựa vốn dài, khả năng chịu tải lại mạnh.

Nếu không thì, e rằng thật sự có chút khó khăn.

Huyện Vô Cực, Chân gia.

Lúc này trong sân Chân gia, đang náo nhiệt.

Chân Trương thị, nhìn xem, đây là giấy nợ phu quân bà sinh tiền đã ký.

Nhìn xem, phu quân bà, đã ký khế đất.

Nay, trăm mẫu ruộng tốt phía đông kia, là của ta.

Chân Trương thị, bà, nợ cờ bạc của phu quân bà, khi nào thì trả đây.

Trong nhất thời, hiện trường ồn ào thành một đoàn.

Chân mẫu Trương thị vẫy vẫy tay nói: Chư vị, những giấy nợ, khế đất, nợ cờ bạc này, dù sao, cũng phải để thiếp xem xét kỹ lưỡng chứ.

Lời bà vừa dứt, một tráng hán lớn tiếng quát: Xem gì, Chân Trương thị, bà, chẳng phải muốn dây dưa sao.

Ta niệm tình bà là phụ đạo nhân gia, liên tục nhượng bộ, bà lại nghĩ con trai mình cử hiếu liêm có hy vọng, nên mới cứng rắn như vậy sao.

Đừng mơ.

Cử hiếu liêm.

Có ta ở đây, thằng nhóc nhà bà, có thể cử hiếu liêm sao.

Vừa nói, mọi người đồng loạt cười lớn.

Đầu Trương thị, bị ồn ào đến phát đau.

Bà gắng gượng cười nói: Chư vị, đưa giấy tờ cho thiếp, thiếp sẽ kiểm tra kỹ lưỡng.

Đợi kiểm tra xong, thiếp nhất định, sẽ thanh toán hết những khoản nợ này.

Đừng mơ.

Chẳng phải đang đùa sao.

Giấy tờ ở đây, nếu thực sự đưa cho bà, chẳng phải mất sạch sao.

Lại một trận huyên náo.

Thân thể Trương thị lay động, suýt chút nữa ngã quỵ.

Ba hôm hai bữa, đều náo loạn như vậy.

Bà thực sự có chút không chịu nổi nữa rồi.

Bà vịn vào tường, xoa xoa thái dương.

Một tiểu cô nương phấn điêu ngọc trác, từ trong cửa chạy ra.

Kéo kéo vạt áo Trương thị, nói: Mẫu thân, để con xoa bóp cho

người.

Trương thị thấy vậy, dịu giọng nói: Mật nhi ngoan, con về phòng trước đi, đọc sách một lát.

Mẫu thân một lát nữa sẽ vào.

Chân Mật nũng nịu quát một tiếng: Chư vị thúc bá, gia nghiệp Chân gia của chúng con ở đây, cũng không chạy đi đâu được.

Trước tiên đưa giấy tờ cho con, con kiểm tra rõ ràng rồi, tự nhiên sẽ xử lý gọn gàng.

Ồ.

Tiểu cô nương, lớn thật xinh đẹp.

Đây, chẳng phải là tiểu nữ nhi của Chân gia sao.

Chậc chậc.

Hay là thế này cũng được.

Khoản nợ cờ bạc kia, ta không cần nữa, tiểu nữ nhi nhà bà đi theo ta đi.

Vừa nói, người đó vươn tay, liền vồ lấy Chân Mật.

Trương thị lệ quát: To gan, ngươi, dám cướp giật sao.

Hắc hắc.

Cướp giật, thì làm sao.

Nợ cờ bạc trả thịt, thiên kinh địa nghĩa.

Người đó khẽ cười một tiếng, tiếp tục vồ lấy Chân Mật.

Chân Mật bao giờ từng thấy cảnh này.

Nàng, chẳng qua chỉ là một tiểu cô nương tám tuổi mà thôi.

Lúc này đã ngây người đứng tại chỗ.

Mắt thấy, Chân Mật sắp bị người đó tóm lấy.

Đúng lúc này, Bành một tiếng, cổng viện bị đá tung.

Một người, bước nhanh như gió xông vào.

Người đó, chính là Trần Húc.

Hắn xông đến trước mặt người kia, một cước bay, đá vào cổ tay người đó.

Ca sát một tiếng.

Cổ tay người đó, lập tức rũ xuống.

Hiển nhiên, dưới một cước của Trần Húc, cổ tay người đó đã đứt lìa.

Người đó ôm lấy cổ tay, thống khổ kêu la.

Mấy người bên cạnh, trong lòng lạnh lẽo, nhưng vẫn gượng gạo lớn tiếng quát: Ngươi, dám giữa chốn đông người hành hung sao.

Hành hung.

Trần Húc mỉm cười nhạt, nói: Dám cả gan cướp giật dân nữ, e rằng không muốn sống nữa rồi.

Ánh mắt hắn nhìn về phía người vừa rồi, lóe lên một tia sắc lạnh.

Dám vươn móng vuốt đến nữ nhân của ta.

Chỉ phế móng vuốt, còn là nhẹ đấy.

Không sai.

Chân Mật, chính là nữ nhân đã được ta nội định.

Cả đời, đều chỉ thuộc về một mình ta.

Chương 32

Ai nếu không biết điều, vậy thì, để ta, dạy cho hắn, biết điều.

Vừa nói, hắn lại bước tới một bước, một tay tóm lấy cánh tay người đó.

Người đó muốn giãy thoát, nhưng hắn đâu biết, mình đang đối mặt với ai.

Trần Húc trong tay khẽ dùng lực.

Ca sát mấy tiếng.

Xương cánh tay người đó, đã từng khúc đứt gãy.

Người đó không thể chịu đựng thêm nữa, thống khổ kêu một tiếng, ngã vật xuống đất.

Những người xung quanh, không ai ngờ Trần Húc lại hung tàn đến vậy.

Từng người một, đều sợ hãi không dám tiến lên.

Trần Húc quay đầu, dịu giọng nói với Chân Mật: Không sao chứ.

Trong mắt Chân Mật, lóe lên những đốm sáng nhỏ.

Ánh mắt sùng bái kia.

Khoảnh khắc vừa rồi, nàng, hoảng sợ tột độ.

Nhưng sau đó, một bóng lưng cao lớn, xuất hiện trước mặt nàng.

Từ khoảnh khắc đó, nàng biết, mình, sẽ không bao giờ quên được.

Nàng gật đầu mạnh, ngay sau đó yểu điệu cúi chào một lễ nói: Chân Mật tạ công tử.

Chân Mật.

Nhỏ tuổi như vậy, đã sở hữu tư dung tuyệt mỹ.

Gương mặt nhỏ nhắn kia, đã có vài phần khuynh thành chi sắc.

Dưới sự chú mục của Trần Húc, thuộc tính của Chân Mật, cũng xuất hiện trước mặt hắn.

Tên: Chân Mật Tuổi: 8 tuổi Thống soái: 15 Võ lực: 10 Trí lực: 65 Chính trị: 30 Mị lực: 85 Đặc tính: Khuynh Thành, Cổ Vũ.

Nhìn thuộc tính của Chân Mật, Trần Húc trong lòng âm thầm suy tính.

Nay nhỏ tuổi như vậy, đã có 85 điểm mị lực.

Nếu lớn thêm chút nữa, mị lực kia, ít nhất, cũng phải trên chín mươi chứ.

Đặc biệt là đặc tính Khuynh Thành kia.

Giống với đặc tính Khuynh Quốc của Điêu Thuyền, chính là Khuynh Quốc Khuynh Thành.

Trần Húc trong lòng thầm tán thưởng một tiếng.

Có thể gặp được Chân Mật, chuyến này đã không uổng phí.

Hắn lúc này mới chắp tay với Trương thị, nói: Trần Húc Trường An, bái kiến Trương phu nhân.

Trương thị hoàn hồn, cúi chào một lễ nói: Đa tạ Trần công tử.

Trong lòng bà, không biết Trần Húc, đột nhiên lại xông vào nhà.

Ngay lập tức, một bóng dáng uyển chuyển, từ bên ngoài chạy vào.

Nàng, hiển nhiên chính là Chân Khương.

Vừa chạy, vừa la lên: Mẫu thân, con về rồi.

Vừa nói, nàng liền trực tiếp lao vào lòng Trương thị.

Mãi một lúc sau, nàng mới từ trong lòng Trương thị thoát ra, giới thiệu: Mẫu thân, vị này, là Trần Đông Thăng Trường An, là. là phu quân của Khương nhi.

Trương thị lập tức cứng đờ tại chỗ.

Bà không dám tin nhìn Chân Khương, nói: Con gái.

Mí mắt bà đỏ hoe, dường như sắp rơi lệ.

Chân Khương kéo tay Trương thị, nói: Mẫu thân, không phải như người nghĩ đâu.

Trước đây, Đông Thăng, đã cứu đại ca và con, khỏi tay quân Hắc Sơn.

Hắc Sơn Tặc.

Trương thị biết sự khủng bố của Hắc Sơn Tặc.

Hắc Sơn Tặc, là thế lực mạnh thứ hai ở địa giới Ký Châu.

Cũng là thế lực duy nhất, dám đối đầu với Viên Thiệu.

Giống như việc kinh doanh mà gặp phải Hắc Sơn Tặc, hậu quả đó, bà có thể biết.

Bà quan tâm nói: Khương nhi, con, không sao chứ.

Vừa nói, bà vừa đánh giá Chân Khương từ trên xuống dưới.

Chân Khương xua xua tay, nói: Mẫu thân, con không sao.

Trần Húc bước tới, đi về phía mấy người kia.

Trong lòng mấy người kia hoảng sợ.

Tráng hán kia gượng gạo nói: Này, biết đánh nhau thì có thể quỵt nợ sao.

Vậy giấy nợ của tôi, có tác dụng gì chứ.

À.

Mấy người bên cạnh, cũng phụ họa theo.

Trần Húc một tay mò vào trong lòng, một tấm lệnh bài tướng quân xuất hiện trong tay hắn.

Cầm lệnh bài đứng trước mặt mọi người, lớn tiếng nói: Ngô nãi Uy Lỗ Tướng quân, đây là lệnh bài của ta.

Các ngươi nhìn xem, có dị nghị gì không.

Tráng hán kia thò đầu ra nhìn một cái.

Chỉ một cái, liền sợ hãi rụt cổ lại.

Thật. thật là tướng quân.

Giọng hắn, rõ ràng có chút lắp bắp.

Trần Húc thong dong vừa đi về phía trước, vừa cất lệnh bài đi.

Hắn lúc này mới đánh giá mọi người, kéo khóe miệng, lộ ra một nụ cười đầy ý vị trêu ngươi nói: Các ngươi, đưa đồ của các ngươi, cho ta xem.

Nếu là thật, bản tướng quân sẽ làm chủ cho các ngươi.

Nếu là giả thì. ha ha.

Hắn nhìn sang một bên, lạnh lùng cười một tiếng, nói: Vậy thì, đó chính là kết cục của các ngươi.

Hắn giơ tay ra.

Chỉ là những người kia, từng người một đều rụt tay về.

Hôm nay, ta ở đây, ra lời: Ai có giấy nợ, khế đất, hôm nay đưa cho ta, ta sẽ kiểm nghiệm một lượt.

Nếu là thật, ta sẽ làm chủ, Chân gia sẽ thanh toán đủ từng đồng.

Nếu là giả thì. ha ha.

Ta lấy hôm nay làm hạn.

Qua hôm nay, sẽ không tiếp đãi nữa.

Vừa nói, Trần Húc rút cây Vô Địch Bá Vương Thương đang đặt bên cạnh, nặng nề đâm xuống đất.

Bành.

Mảnh đá văng tung tóe.

Một cái hố sâu, xuất hiện trước mặt mọi người.

Cái hố sâu, ước chừng hơn nửa xích.

Những người đó hít vào một ngụm khí lạnh.

Nếu nhắm vào đầu người.

Hít.

Chương 33

Còn đâu dám dừng lại, từng người một, chạy ra ngoài.

Chậm.

Trần Húc khẽ quát một tiếng.

Từng người một, ngây người đứng tại chỗ, không dám động đậy chút nào.

Trần Húc tay phải, tùy ý rút cây Vô Địch Bá Vương Thương trên mặt đất ra.

Cầm trong tay, rung nhẹ vung ra mấy thương hoa, lúc này mới cười nói: Đã mời đến ăn chút gì rồi, vậy thì, cũng phải ăn chút gì rồi mới đi chứ.

Nếu không thì, đồ ăn mà phu nhân ta tự tay lấy, chẳng phải lãng phí sao.

Trần Húc quay đầu, nhạt giọng nói: Khương nhi, vào phòng lấy chút điểm tâm, chuẩn bị cho các vị bằng hữu.

Đương nhiên, cũng đừng quên lấy một ít bút mực.

Chân Khương lấy mấy loại bánh ngọt, kèm theo một ít bút mực.

Ngay sau đó đặt trong sân.

Trần Húc mỉm cười nhạt, nói: Các vị, mọi người để lại một bằng chứng.

Viết: Khoản nợ trước đã thanh toán, nay nợ Chân gia một trăm lượng hoàng kim.

Ngày mai trả lại.

Cuối cùng, đừng quên viết ngày tháng hôm nay.

Những người kia từng người một nhíu chặt mày, nhưng không muốn động bút.

Trần Húc liếc xéo mấy người đó một cái.

Ngay sau đó hướng mũi Vô Địch Bá Vương Thương trong tay xuống đất, từ từ nhấn xuống.

Thấy mũi Vô Địch Bá Vương Thương biến mất trên mặt đất, những người đó, đồng loạt hoảng sợ.

Từng người một lấy bút, quỳ trên mặt đất, bắt đầu viết.

Trần Húc nhận lấy, từng cái một lướt qua.

Dưới sự gật đầu đồng ý của Trần Húc, những người đó, liền chạy về phía cổng viện.

Chậm.

Trần Húc khẽ hô một tiếng, lại giống như một đạo kinh lôi, nổ tung trong tai những người đó.

Từng người một ngây người đứng tại chỗ, không dám động đậy chút nào.

Mãi một lúc sau, họ mới như robot, cứng ngắc quay người lại.

Nhìn về phía Trần Húc nói: Không biết công tử, có phân phó gì.

Ánh mắt Trần Húc, quét qua người những người đó.

Những người đó chỉ cảm thấy trong lòng kịch chiến, cả người, cũng không khỏi rụt cổ lại.

Trần Húc lúc này mới mỉm cười nhạt nói: Đã mời đến ăn chút gì rồi, vậy thì, cũng phải ăn chút gì rồi mới đi chứ.

Nếu không thì, đồ ăn mà phu nhân ta tự tay lấy, chẳng phải lãng

phí sao.

Những người đó thấy vậy, nào dám không nghe.

Từng người một, xông về phía bàn điểm tâm.

Ngay sau đó từng người một bất chấp thể diện, cứ thế mà ăn.

Ghi nhớ kỹ.

Trần Húc vẫn mỉm cười nhạt, Hôm nay, ta chỉ mời các ngươi ăn chút điểm tâm.

Nếu có ai ở bên ngoài nói xấu, để ta biết được thì. ha ha.

Hắn lộ ra một tia cười lạnh, ngay sau đó chân khẽ đạp xuống đất.

Sát.

Một trận âm thanh dày đặc theo đó vang lên.

Ngay sau đó, trên mặt đất đá, vậy mà xuất hiện từng vết nứt, loang lổ như mạng nhện.

Những người đó sợ đến hồn vía lên mây.

Quái vật gì thế này.

Từng người một điên cuồng gật đầu đáp.

Sợ rằng gật đầu chậm, đầu của mình, cũng sẽ giống như mặt đất kia.

Nhìn những người đó từng người một, trong ngàn ân vạn tạ rời đi.

Mọi người trong viện, đều mỉm cười lớn.

Những người đó sau khi ra khỏi viện, tự nhiên cũng thấy bên ngoài cổng, đội Hổ Báo Kỵ và Bạch Mã Nghĩa Tòng đang chỉnh tề xếp hàng.

Cảm nhận được khí thế khủng bố trên người Hổ Báo Kỵ và Bạch

Mã Nghĩa Tòng, họ biết, mình, đã hoàn toàn thôi rồi.

Sau khi những người đó toàn bộ rời đi, Trần Húc đem những giấy tờ mà hắn bắt họ viết, toàn bộ đều đưa cho Trương thị.

Trương thị mừng rỡ khôn xiết.

Không ngờ, vấn đề khó khăn đã vây hãm gia tộc mấy năm, vậy mà trong vòng một khắc đồng hồ ngắn ngủi, liền hoàn toàn giải quyết xong.

Trương thị nhìn về phía Trần Húc với ánh mắt đầy cảm kích, bà cúi chào Trần Húc một lễ nói: Đa tạ Đông Thăng công tử, đã thay Chân gia thiếp giải quyết khó khăn.

Toàn thể Chân gia trên dưới, cảm kích vô vàn.

Trần Húc không để ý xua xua tay, nói: Trương phu nhân khách khí rồi.

Trương thị hướng về phía người hầu của Chân thị, lớn tiếng nói: Mở chính môn, nghênh đón Đông Thăng công tử.

Mở chính môn Lệnh truyền xuống, được chuyển tiếp qua các phó nhân.

Chính môn mở rộng, Trần Húc bước vào đại sảnh Chân gia theo lời mời thịnh tình của Trương Thị.

Trương Thị nhìn Điêu Thuyền và Thái Diễm với vẻ mặt phức tạp.

So với Điêu Thuyền và Thái Diễm, con gái Chân Khương của bà căn bản không có chút ưu thế nào.

Sau khi chứng kiến sự bá khí của Trần Húc, lại thấy sự tinh nhuệ của Hổ Báo Kỵ và Bạch Mã Nghĩa Tòng, tâm trạng của Trương Thị đã thay đổi.

Buổi tối, Trương Thị kéo Chân Khương vào phòng.

Bà ngắm nhìn Chân Khương từ trên xuống dưới một lúc lâu rồi mới nói: Khương nhi à, cuối cùng con cũng đã lớn rồi.

Mẹ rất mừng.

Hôm nay, may mắn thay con đã giúp ta rất nhiều.

Chân Khương mỉm cười nói: Mẫu thân nói gì vậy, nữ nhi vốn là người của Chân gia, đây chẳng phải là việc nữ nhi nên làm sao.

Trương Thị vuốt ve tóc Chân Khương nói: Khương nhi à, từ nay về sau, con sẽ có phu quân rồi, mọi việc đều phải vì phu quân mà suy xét.

Chân Khương gật đầu mạnh mẽ nói: Mẫu thân yên tâm, Đông Thăng công tử vốn là người nữ nhi ngưỡng mộ.

Có thể được phu quân coi trọng, cũng là phúc phận của nữ nhi.

Sau này, nữ nhi tự nhiên sẽ vì phu quân mà phân ưu.

Ánh mắt Trương Thị đầy vẻ an ủi: Khương nhi nghĩ được như vậy, ta cũng yên tâm rồi.

Bà cau mày rồi lại giãn ra nói: Sau khi cùng phu quân đến Phái Quận, nhớ phải chiếu cố tốt mấy vị muội muội, đừng để họ chịu uất ức Tất nhiên rồi Chân Khương định nói, nhưng lại ngớ người ra, ngơ ngác nhìn Trương Thị nói: Mẫu thân Mật nhi cũng phải đi Phái Quận cùng con sao.

Ừm, Khương nhi trước đây chẳng phải vẫn luôn nói thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội sao.

Những năm qua, ta vẫn luôn mở rộng chúc phô quán cháo, là để người khác không nhòm ngó ta.

Đáng tiếc Trương Thị khẽ thở dài: Ta nhận ra rồi, phu quân là người có thể làm nên đại sự.

Đội quân tinh nhuệ đến vậy, e rằng hiếm người trong thiên hạ có thể địch nổi.

Chân gia ta cũng nên chọn phe rồi.

Nếu không, đợi đến khi Viên Thiệu, chủ của Ký Châu, rảnh tay, e rằng cũng sẽ không bỏ qua cho ta.

Nói đoạn, trên mặt Trương Thị lộ ra một nụ cười.

Vài ngày nữa, ta sẽ nói chuyện này với Đông Thăng công tử, Mật nhi sẽ cùng Đông Thăng công tử đi Phái Quận trước.

Vậy còn mẫu thân.

Chân Khương lo lắng hỏi.

Trương Thị giúp Chân Khương vuốt tóc: Công việc kinh doanh của ta cần phải sắp xếp một hai.

Đợi một thời gian nữa, khi ta đã an bài mọi việc xong xuôi, sẽ đến Phái Quận để chiếu cố con.

Trên mặt Chân Khương nở nụ cười ngọt ngào: Vâng, vậy con quyết định rồi Trong phòng, nhìn Trần Húc bước vào phòng mình, mặt Điêu Thuyền đỏ bừng.

Là người chủ trương yêu cầu, Điêu Thuyền tự nhiên biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo.

Trần Húc bước đến, ôm Điêu Thuyền vào lòng.

Chương 34

Điêu Thuyền thuận thế tựa đầu vào lòng Trần Húc.

Hít hà mùi hương quen thuộc và dễ chịu của Trần Húc, trên mặt nàng hiện lên vẻ say mê.

Mãi đến khi Trần Húc đặt nàng xuống giường, nàng mới tỉnh táo.

Từ mắt Trần Húc, nàng thấy mình đang đỏ bừng mặt.

Nàng đưa tay đặt lên ngực Trần Húc, dịu dàng nói: Phu quân, từ từ Trần Húc nhìn Điêu Thuyền, nhẹ giọng hỏi: Thiền nhi sợ sao.

Thiền nhi tuy chưa cùng phu quân hành hành lễ Chu Công.

Nhưng toàn bộ con người Thiền nhi, toàn bộ trái tim, đều thuộc về phu quân.

Chỉ là Điêu Thuyền dừng lại.

Chỉ là gì.

Trần Húc có chút khó hiểu hỏi.

Điêu Thuyền do dự nói: Chỉ là Thiền nhi muốn biết, sau câu vân y thường hoa dung, xuân phong phất hạm lộ hoa nùng là gì.

Trên mặt Trần Húc lộ ra vẻ chợt hiểu: Ồ Thiền nhi không phải là đang ghen với Thái Diễm và Chân Khương đấy chứ.

Không phải đâu.

Phu quân là người ưu tú như vậy, đương nhiên nên nạp thêm thê thiếp.

Về phương diện này, Thiền nhi cũng sẽ giúp phu quân tìm kiếm.

Thiền nhi chỉ muốn biết, vị trí của Thiền nhi trong lòng phu quân

Điêu Thuyền dịu dàng nói.

Trần Húc vuốt ve má Điêu Thuyền, nói: Thiền nhi, yên tâm.

Trong lòng ta, nàng vĩnh viễn là người quan trọng nhất.

Nói đoạn, nhìn dung nhan như họa của Điêu Thuyền, dịu giọng nói: Vân y thường hoa dung, xuân phong phất hạm lộ hoa nùng.

Nhược phi quần ngọc sơn đầu kiến, hội hướng dao đài nguyệt hạ phùng.

Ánh trăng dịu dàng, như để phối hợp, từ ngoài cửa sổ chiếu vào.

Lúc này trong mắt Trần Húc, chỉ có tuyệt thế giai nhân Điêu Thuyền.

Thân hình vừa vặn, thêm một phần thì béo, bớt một phần thì gầy.

Lại thêm dung mạo tinh xảo đến cực hạn.

Thực sự khiến Trần Húc hiểu rõ thế nào là khuynh quốc chi tư.

Nhìn Điêu Thuyền, những câu thơ này tự nhiên tuôn ra.

Trong lòng, không còn chút ngại ngùng nào.

Dường như, vốn dĩ là dành cho Điêu Thuyền vậy.

Điêu Thuyền lắng nghe Trần Húc ngâm thơ, nhìn ánh mắt đầy dịu dàng và chuyên chú của Trần Húc.

Cả người nàng như muốn tan chảy trong sự dịu dàng của Trần Húc.

Trong lòng nàng tràn ngập ngọt ngào.

Nàng biết, nàng đã tìm thấy rồi.

Tình yêu trọn đời của nàng.

Nàng biết.

Đời này, toàn bộ con người nàng, thân thể nàng, trái tim nàng, cùng với tất cả mọi thứ của nàng, đều sẽ chỉ thuộc về người trước mắt này.

Mắt nàng bắt đầu mơ màng.

Ngay sau đó ngẩng đầu lên, ấn đôi môi quyến rũ đó lên môi Trần Húc.

Cả người nàng tỏa ra một mị lực kinh người.

Trần Húc làm sao nhịn nổi, khó khăn nuốt nước bọt, lập tức nhào tới.

Ánh trăng trong phòng, dường như sợ làm phiền hứng thú đang nồng của hai người, cũng trở nên dịu dàng hơn rất nhiều.

Thái Diễm một mình ngồi bên bàn, ôm khuôn mặt ửng hồng, ngẩn người.

Thỉnh thoảng lại bật cười hai tiếng.

Trong lòng nàng vẫn chưa hiểu rõ.

Rõ ràng, nàng đã đi qua Vệ gia, cũng đã nhìn thấy Vệ Trạch từ xa.

Nhưng nàng lại không hề có ý định dừng ngựa.

Nàng phát hiện, mình đã phải lòng mùi hương của Trần Húc.

Mùi hương đó, tựa như tiếng đàn, khiến nàng không thể dứt ra.

Tay nàng khẽ vuốt lên Tiêu Vĩ Cầm, một khúc nhạc du dương, mềm mại tuôn ra.

Trong tiếng nhạc đó, lại ẩn chứa một nỗi tương tư nồng nàn.

Sáng hôm sau, mãi đến buổi trưa, Trần Húc và Điêu Thuyền mới ra khỏi phòng.

Cứ thế, lại một ngày trôi qua.

Đến trưa ngày thứ ba, Trần Húc mới cáo từ Trương Thị.

Trương Thị cũng không giữ lại nhiều.

Đông Thăng công tử, sau ngày hôm nay, xin làm phiền công tử, chiếu cố nhiều hơn.

Trần Húc cười lớn nói: Trương phu nhân khách khí rồi.

Khương nhi là phu nhân của mỗ, mỗ tự nhiên sẽ hết lòng chiếu cố.

Thực ra, không chỉ Khương nhi, mà bốn vị còn lại, mỗ cũng sẽ giúp chiếu cố.

Nhưng lời tiếp theo của Trương Thị lại khiến Trần Húc ngây người.

Chỉ nghe Trương Thị cười nói: Nếu vậy, đa tạ Đông Thăng công tử.

Đợi đến khi ta an bài mọi việc xong xuôi, sẽ đến Phái Quận, thăm Khương nhi, Thác nhi, Đạo nhi, Vinh nhi, Mật nhi Khoan đã.

Trần Húc ngây người.

Hoàn toàn ngây người.

Mỗ nói: Khoan đã, Trương phu nhân vừa nói gì.

Mỗ, không nghe lầm chứ.

Lầm rồi sao.

Đông Thăng công tử, không nghe lầm, ta, cũng không nói lầm.

Trương Thị chắp tay hành lễ với Trần Húc, nói: Chân Trương Thị này, xin Đông Thăng công tử giúp chiếu cố Mật nhi.

Xin Đông Thăng công tử, thành toàn.

Hạnh phúc đến quá đột ngột, khiến Trần Húc có chút không kịp

phản ứng.

Trương Thị tiếp tục nói: Thực ra, từ khi phu quân còn sống, ta vẫn luôn suy tư, Chân gia ta, rốt cuộc nên đứng về phía nào.

Không giấu gì ngài, Viên Thiệu ở Ký Châu, Công Tôn Toản ở U Châu, thậm chí cả Tào Tháo ở Duyện Châu, ta đều từng cân nhắc, nhưng vẫn không quyết định được.

Cho đến khi ngài xuất hiện.

Chân Trương Thị ta tuy là một nữ lưu, nhưng tự hỏi, khả năng nhìn người của ta cũng không tồi.

Ta biết, đợi khi ngài trở về Phái Quận, chính là ngày Đông Thăng công tử ngài bắt đầu cất cánh.

Chân gia ta bất tài, muốn nương tựa vào ngài.

Xin Đông Thăng công tử, thành toàn.

Nói đoạn, bà cúi người thật sâu.

Xin mời, nhanh nhanh mời đứng dậy.

Trần Húc khẽ ho một tiếng.

Thực sự không ngờ, Trương Thị lại quả quyết đến vậy.

Chắc hẳn, không hổ là người đang nắm quyền Chân gia ư.

Chương 35

Thấy Trương Thị mãi không đứng dậy, Trần Húc biết, Trương Thị đang đợi mình bày tỏ thái độ.

Chấp nhận hay từ chối.

Mỗ, có lý do gì để từ chối sao.

Trong lòng khẽ động.

Lúc này, tiếng của hệ thống cũng vang lên.

Đinh, chúc mừng túc chủ đối mặt với lựa chọn, nhiệm vụ cập nhật, xin lựa chọn.

Lựa chọn một: Từ chối yêu cầu của Chân Trương Thị, từ chối Chân gia.

Phần thưởng nhiệm vụ: Một cốc hạch đào trấp.

Lựa chọn hai: Chấp nhận yêu cầu của Chân Trương Thị, chấp nhận Chân gia.

Phần thưởng nhiệm vụ: Một phần năm gia sản của Chân gia.

Chân Khương, Chân Thác, Chân Đạo, Chân Vinh, Chân Mật năm người, cùng đến Phái Quận.

Được.

Nhiệm vụ, quả nhiên như dự đoán.

Nhìn phần thưởng nhiệm vụ lựa chọn một là hạch đào trấp, Trần Húc không khỏi cạn lời.

Hệ thống, cũng quá tinh quái rồi.

Trực tiếp nói, nếu chọn lựa chọn một thì cần phải bổ não, không

được.

Nhìn phần thưởng lựa chọn hai, Trần Húc triệt để yên tâm.

Khoan đã.

Có chút vấn đề.

Vì sao lại là một phần năm gia sản.

Không phải một phần sáu, hay một phần tư.

Giữa chừng, chẳng phải có một quy tắc đặc biệt sao.

Ngay sau đó, mỗ nhìn đến phía sau, tên của năm chị em Chân gia.

Trong đầu mỗ, lóe lên một tia sáng.

Chẳng lẽ.

Vì Chân Khương chỉ là một trong năm đóa kim hoa.

Vậy thì.

Chẳng phải có nghĩa là, chỉ cần thu phục bốn đóa kim hoa còn lại, thì bốn phần năm gia sản còn lại, cũng sẽ thuộc về tay mỗ sao.

Hít hà Sao lại chu đáo đến vậy.

Như vậy, lý do để thu phục Chân Mật lại có thêm một cái.

Mà, việc này, đã sớm nằm trong kế hoạch rồi.

Tự nhiên sẽ không để xảy ra bất kỳ sai sót nào.

Huống chi, cận thủy lâu đài tiên đắc nguyệt Ngay lập tức, mỗ thầm niệm trong lòng: Hệ thống, ta chọn lựa chọn hai.

Trần Húc hoàn hồn, mới phát hiện Trương Thị vẫn đang cúi người.

Mỗ vội nói: Trương phu nhân, nhanh nhanh mời đứng dậy.

Chuyện này, đôi bên đều có lợi, mỗ tự nhiên không có lý do gì để

không đồng ý.

Trương Thị rõ ràng thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Sau đó, Trần Húc liền trực tiếp tìm Triệu Vân.

Trần Húc ngồi đối diện Triệu Vân, nói: Tử Long, quận lân cận của chúng ta, có hiền tài nào không.

Hiền tài.

Triệu Vân cau mày, suy nghĩ một lúc.

Khoảnh khắc tiếp theo, đột nhiên mắt sáng lên, nhìn về phía Trần Húc nói: Chúa công, quận Cự Lộc ngay cạnh chúng ta, thực sự có một vị hiền tài.

Người đó học thức phi phàm, nổi tiếng là bậc tài năng.

Ồ.

Trần Húc tò mò nói: Không biết vị hiền tài đó họ tên là gì.

Người đó tên là Điền Phong, tự Nguyên Hạo, là người Cự Lộc.

Vốn dĩ nhậm chức dưới trướng Hàn Phức, nhưng vẫn luôn không được trọng dụng.

Sau đó liền từ quan về quê.

Triệu Vân thao thao bất tuyệt kể.

Trần Húc trong lòng mừng rỡ.

Hóa ra Điền Phong, lại đang ở nhà.

Đúng là thời cũng, vận cũng.

Sắp nhặt được bảo bối rồi.

Điền Phong, đó chính là mưu sĩ số một dưới trướng Viên gia.

Đáng tiếc, Viên lão gia lại không nghe kế của Điền Phong.

Nếu không, Viên Thiệu đâu có thất bại ở trận Quan Độ.

Ngay lập tức, mỗ thúc giục: Tử Long, việc này không nên chậm trễ, lập tức xuất phát.

Chậm trễ, e rằng sẽ bị Viên Thiệu thừa cơ đoạt mất.

Trần Húc nói xong, liền kéo Điêu Thuyền, Thái Diễm, Chân Khương ba người, đi ra ngoài.

Chỉ còn lại một mình Triệu Vân, ngây người đứng trong phòng.

Trong lòng Triệu Vân đang thầm nghĩ.

Rõ ràng không phải, gần đây, Viên Thiệu hai lần mời Điền Phong ra làm quan, Điền Phong đều không chịu.

Chúa công, dường như đều biết cả.

Điền Phong, hình như, cũng nổi tiếng ở Ký Châu mà.

Dường như thế.

Mỗ cũng vừa mới xuống núi không lâu, trong thiên hạ căn bản không có danh tiếng.

Thế mà Chúa công, đã sớm biết sự tồn tại của mỗ.

Triệu Vân gãi gãi đầu, có chút không hiểu vì sao, nhưng vẫn theo sau Trần Húc, đi ra ngoài.

Trần Húc quay người lên ngựa, sau đó kéo Điêu Thuyền và Thái Diễm lên theo.

Đến lượt Chân Khương, một cô bé bụ bẫm như được nặn từ bột ngọc, từ trong chạy ra.

Sau khi ra, nhìn thấy Trần Húc, mắt khẽ sáng lên, dịu dàng nói: Đông Thăng ca ca Vừa gọi, vừa chạy đến bên cạnh Trần Húc.

Đông Thăng ca ca, con cũng muốn ngồi Xích Thố Mã.

Trương Thị từ trong đi ra, nói: Mật nhi, con cùng các tỷ tỷ ngồi xe ngựa.

Không, con muốn ngồi cùng Đông Thăng ca ca.

Chân Mật nũng nịu.

Chân Khương bất đắc dĩ, chỉ có thể vuốt ve má Chân Mật, nói: Được rồi, vậy Mật nhi ngồi đây, tỷ tỷ sẽ đi xe ngựa.

Vâng, cảm ơn tỷ tỷ.

Nói đoạn, Chân Mật liền trèo lên mình Xích Thố Mã.

Xích Thố Mã cao tám thước, làm sao Chân Mật là một cô bé lại có thể trèo lên được.

Như vậy, ủy khuất Khương nhi.

Trần Húc gật đầu với Chân Khương.

Ngay sau đó tay khẽ dùng lực, kéo Chân Mật lên.

Chương 36

Chân Mật tựa vào lòng Trần Húc, rồi ngọt ngào nói: Thật tốt quá.

Ngay lúc đó, Điêu Thuyền ở phía trước, Chân Mật ở giữa, chiếm giữ phía trước Trần Húc.

Phía sau Trần Húc, là Thái Diễm đang ôm chặt lấy Trần Húc.

Trong lòng Trần Húc thầm may mắn.

May mắn thay Xích Thố Mã lớn, nếu không, e rằng, căn bản không thể ngồi hết cũng không thể kéo nổi.

Nét mặt Trương Thị có chút phức tạp.

Bà tự nhiên nhận ra, thái độ của Trần Húc đối với Chân Mật có sự khác biệt.

Thôi, đã vậy, nếu Chân Mật cũng thích, thì cứ như vậy đi.

Nhìn phía sau, hàng trăm xe tài vật, Trần Húc khẽ động lòng.

Những thứ này, đều là vật phẩm không chiếm nhiều diện tích.

Nếu đổi thành lương thảo các loại, e rằng, đủ nghìn xe.

Lúc này, mỗ mới thực sự có ấn tượng về gia sản của Chân gia.

Quả không hổ là một trong Tam đại tập đoàn cuối thời Hán.

Thực lực, không thể nói trước.

Về phương diện vận chuyển, vấn đề cũng không lớn.

Có năm nghìn Hổ Báo Kỵ và ba nghìn Bạch Mã Nghĩa Tòng hai đội kỵ binh tinh nhuệ ở đây, ai dám xấc xược.

Ngay lập tức, Trần Húc bốn người, cùng Triệu Vân, vội vã xuất phát.

Chỉ để lại tiểu tướng Từ Hoảng, dẫn theo Hổ Báo Kỵ và Bạch Mã Nghĩa Tòng, đi theo phía sau.

Sáng sớm ngày thứ hai, đoàn Trần Húc bốn người, đã đến quận Cự Lộc.

Sau một hồi hỏi thăm, mọi người dừng lại trước một tòa đình viện.

Sân vườn không lớn, nhưng nhìn từ bên ngoài, bên trong lại trồng mấy cây tùng.

Có lẽ nghe tiếng vó ngựa, từ trong nhà một người bước ra.

Người đó cao hơn bảy thước, nhưng khá gầy gò.

Chỉ liếc mắt nhìn Trần Húc, liền lắc đầu nói: Mấy người này, thực sự không biết từ bỏ.

Nếu muốn ta ra làm quan, cũng đơn giản thôi.

Lần trước ta đã nói rồi, hãy để Viên Thiệu, đích thân mời ta.

Nói đoạn, tay người đó khẽ vung.

Một chậu nước, liền bị hất ra sân.

Trần Húc giật mình.

Cái tính cách này.

Quả nhiên đủ thẳng thắn.

Mỗ và Triệu Vân nhìn nhau, đều từ mắt đối phương thấy được ý mừng rỡ.

May mắn thay đã vội vã đến đây.

Nếu không, nếu Viên Thiệu đích thân đến, không chừng Điền Phong, thực sự có thể bị Viên Thiệu chiêu mộ.

Hơn nữa, trong lịch sử, Điền Phong vốn dĩ không thuộc về Viên

Thiệu.

Trần Húc khẽ chú ý, thuộc tính của Điền Phong, hiện ra trước mặt mỗ.

Tên: Điền Phong Tuổi: 30 tuổi Thống suất: 72 Võ lực: 39 Trí lực: 96 Chính trị: 90 Mị lực: 68 Đặc tính: Thận trọng, Sách sĩ, Năng lại Quả nhiên.

Trần Húc trong lòng đại định.

Mỗ chắp tay hành lễ với Điền Phong, nói: Điền Nguyên Hạo, cửu ngưỡng đại danh, hôm nay được gặp mặt, vinh hạnh vô cùng.

Điền Phong nói xong, đã định bước vào trong nhà.

Khi nghe lời nói của Trần Húc, thân hình ông ta khẽ khựng lại.

Ngay lập tức quay người, nói: Không phải thuộc hạ của Viên Thiệu sao.

Tự nhiên không phải.

Trần Húc chắp tay hành lễ, cười lớn nói: Mỗ là Trần Húc ở Trường An, Triệu Tử Long ở Thường Sơn.

Điền Phong bước vài bước ra sân, vui vẻ nói: Chẳng lẽ là danh sĩ Trường An, Trần Đông Thăng.

Chính là mỗ.

Trần Húc cười đáp.

Điền Phong lại nhìn về phía Triệu Vân, hỏi: Chẳng lẽ là Triệu Tử Long đã dẫn dắt Nghĩa Tòng quận Thường Sơn, nhiều lần phá giặc Khăn Vàng.

Triệu Vân cũng chắp tay hành lễ, nói: Chính là mỗ.

Thì ra là bốn vị quý khách, nhanh nhanh mời vào trong.

Điền Phong nói đoạn, mở cửa viện, đón cả bốn người vào.

Mọi người nói chuyện trời nam biển bắc, tùy ý hàn huyên.

Điền Phong cũng từ lời Triệu Vân mà biết được địa bàn hiện tại của Trần Húc, là ở Phái Quận, Dự Châu.

Cuối cùng, mọi người bàn luận về cục diện hiện tại.

Đột nhiên, Điền Phong hứng thú.

Về sự nắm bắt cục diện hiện tại, ông ta tự nhận trong thiên hạ, không ai có thể hơn mình.

Ông ta đứng dậy, chắp tay sau lưng, nhìn về phía Trần Húc và Triệu Vân, nói: Không biết hai vị cho rằng, cục diện phương Bắc tiếp theo, sẽ phát triển như thế nào.

Một hồi hỏi thăm, không phải để phao chuyên dẫn ngọc tung gạch thu ngọc.

Thực tế, ông ta cũng không chuẩn bị để Trần Húc, Triệu Vân trả lời.

Bởi vì muốn nhìn rõ cục diện của tương lai, thực sự quá khó.

Ông ta từng gặp gỡ không ít văn thần võ tướng, cũng không ít bậc tài trí.

Nhưng không một ai, có khả năng nhìn rõ cục diện như ông ta.

Trần Húc không khỏi giật mình.

Tự nhiên mỗ đã nhìn ra.

Điền Phong sắp bắt đầu làm màu rồi.

Mỗ cũng vui vẻ chấp nhận.

Thông qua lời thuật của Điền Phong về cục diện, mỗ cũng có thể triệt để hiểu rõ năng lực của Điền Phong.

Lúc này, trong đầu mỗ, tiếng hệ thống cũng vang lên.

Đinh, kiểm tra túc chủ đối mặt với lựa chọn, nhiệm vụ hệ thống cập nhật, xin lựa chọn.

Lựa chọn một: Túc chủ lặng lẽ xem Điền Phong làm màu.

Phần thưởng nhiệm vụ: Một thẻ người tốt.

Lựa chọn hai: Dám làm màu trước mặt túc chủ.

Được thôi.

Cà khịa lại Điền Phong một trận.

Phần thưởng nhiệm vụ: Độ hảo cảm của Điền Phong + 100.

Nhìn phần thưởng nhiệm vụ của hai lựa chọn của hệ thống, Trần Húc chết trân tại chỗ.

Cũng, quá troll rồi.

Thực sự muốn lôi hệ thống ra, hỏi cho rõ ràng một phen.

Không, ngay lập tức, mỗ suy nghĩ kỹ lưỡng một phen.

Có vẻ như, logic này, thực sự có khả năng.

Chương 37

Bởi vì Điền Phong là người có tính cách tài năng kiểu kỹ thuật.

Người như vậy, chỉ khâm phục những người chuyên nghiệp hơn mình.

Trần Húc nhìn về phía Điền Phong, trong lòng thầm niệm: Xin lỗi nha, Nguyên Hạo.

Ta thực sự không muốn làm màu trước mặt huynh.

Nhưng ta, thực sự quá muốn chiêu mộ huynh.

Ngay lập tức, trong lòng mỗ nói với hệ thống: Hệ thống, ta chọn lựa chọn hai.

Chỉ nghe Điền Phong hắng giọng nói: Cục diện phương Bắc, nhìn từ hiện tại, có chút phức tạp.

Nói đoạn, ông ta nhìn về phía Trần Húc và Triệu Vân.

Trần Húc gật đầu, cười lớn nói: Nguyên Hạo nói rất đúng.

Hiện nay phương Bắc có Viên Thiệu, Trương Dương, Công Tôn Toản và Lưu Ngu bốn thế lực.

Nhưng, theo ta thấy, Trương Dương nhất định sẽ bại dưới tay Viên Thiệu.

Lưu Ngu thì sẽ trong cuộc giao tranh với Công Tôn Toản, bại trận.

Lúc đó, phương Bắc sẽ trở thành cuộc tranh bá giữa hai cường hào Viên Thiệu và Công Tôn Toản.

Điền Phong ngây người.

Không ngờ, vừa mới định nói, liền bị Trần Húc cướp lời trước.

Thôi, cũng đành vậy.

Nhưng vấn đề là, Trần Húc chỉ dùng vài lời ngắn gọn, liền hoàn toàn phơi bày cục diện tiếp theo.

Kiến giải của Trần Húc và của ông ta có nhiều điểm tương đồng.

Chỉ là Trần Húc, nhìn xa hơn, nhìn rõ hơn.

Trần Húc, cũng quá kinh khủng rồi.

Đại cục quan, giản trực quá mạnh mẽ.

Trong khoảnh khắc, trong lòng ông ta dâng lên một cảm giác nhận đồng.

Trần Húc nói xong, vẫn luôn chú ý động tĩnh của hệ thống.

Nhưng đợi rất lâu, cũng không nghe thấy tiếng nhắc nhở của hệ thống.

Trong lòng thầm nghĩ: Chẳng lẽ, làm màu khụ, diễn giải, không đủ sao.

Mỗ chỉ có thể khẽ ho một tiếng, bất đắc dĩ nói: Theo kiến giải của mỗ, cục diện hai cường tranh bá, cũng sẽ không kéo dài vài năm.

Sau đó, Viên Thiệu sẽ đánh bại Công Tôn Toản, độc bá bốn châu, trở thành bá chủ phương Bắc, danh xứng với thực.

Khoảnh khắc đó, Điền Phong khâm phục đến mức không thể khâm phục hơn được nữa.

Viên Thiệu trở thành bá chủ phương Bắc, đó, chỉ là một phỏng đoán mơ hồ trong lòng ông ta mà thôi.

Điền Phong không ngờ, Trần Húc lại hoàn toàn nói ra điểm đó.

Khoảnh khắc đó, ông ta thậm chí còn nghi ngờ.

Trần Húc, là mưu sĩ số một thiên hạ.

Mỗ, chẳng qua chỉ là một chiếc lá xanh mà thôi.

Triệu Vân, sớm đã nghe đến mức trợn mắt há mồm.

Không ngờ, cục diện, sẽ biến thành cảnh tượng như vậy.

Điền Phong danh tiếng lẫy lừng ở Ký Châu, trước mặt Chúa công, căn bản không có chút sức lực nào để chống đỡ.

Chúa công, thực sự quá mạnh rồi.

Về sự nắm bắt thời cuộc, về sự biến hóa của cục diện tương lai, thực sự kinh khủng.

Điền Phong trong lòng khâm phục, đứng dậy, nói lớn: Đông Thăng huynh nói, rất đúng.

Điền Phong khâm phục.

Nói đoạn, chắp tay hành lễ với Trần Húc.

Trần Húc thấy hệ thống mãi không có nhắc nhở, trong lòng hoảng sợ.

Lúc này thấy Điền Phong đứng dậy, trong lòng càng lo lắng hơn.

Không phải chứ, chẳng lẽ Điền Phong lại muốn cà khịa lại sao.

Hoặc giả, chẳng phải mỗ nói Viên Thiệu sẽ độc bá phương Bắc, khiến Điền Phong, động lòng với Viên Thiệu sao.

Nếu vậy, chẳng phải, kế hoạch chiêu mộ lần này, sẽ đổ sông đổ biển sao.

Không được.

Không thể để Điền Phong ra đi.

Ngay lập tức, Trần Húc cũng đứng dậy, chắp tay với Điền Phong, nói: Nhưng trong đó, lại có một vấn đề.

Điền Phong lập tức giật mình.

Vốn dĩ, ông ta định trực tiếp bày tỏ ý khâm phục.

Rồi thuận thế hỏi Trần Húc lần này đến đây, là vì việc gì.

Nếu Trần Húc nói, thì ông ta sẽ trực tiếp yêu cầu đầu quân cho Trần Húc.

Nhưng không ngờ, Trần Húc lại có cao kiến.

Trần Húc không nhìn vẻ kinh ngạc của Điền Phong, chỉ lớn tiếng nói: Viên Thiệu tuy có thể trở thành bá chủ phương Bắc, nhưng tính cách của ông ta, lại có một điểm chí mạng.

Đó chính là hảo mưu vô đoạn, ưu nhu quả đoạn.

Điều này, sẽ khiến Viên Thiệu trong những cuộc đối kháng sắp tới, bại trận Lời này vừa nói ra, Điền Phong triệt để ngây người.

Ông ta chưa từng nghĩ, có người lại có thể nhìn xa đến vậy.

Nhưng hôm nay, ông ta đã thấy rồi.

Người đó, đang ở trước mặt ông ta.

Trần Đông Thăng.

Triệu Vân, cũng với vẻ mặt sùng bái nhìn Trần Húc.

Trước đây chỉ thấy võ lực của Trần Húc.

Nhưng không ngờ, sự nắm bắt thời cuộc của Trần Húc, giản trực là không thể nghĩ bàn.

Chẳng phải đã thấy danh sĩ Ký Châu Điền Phong, trước mặt Trần Húc, không có chút sức lực nào để chống đỡ sao.

Điêu Thuyền và Thái Diễm hai người đang ngồi ở xa.

Cũng ngây ngẩn nhìn Trần Húc.

Lúc này, dường như đã hóa thân thành những tiểu mê muội.

Trở thành fan của Trần Húc.

Trong khoảnh khắc, cả hiện trường yên tĩnh đến mức nghe rõ tiếng kim rơi.

Trong lòng Trần Húc, lại hoảng sợ.

Mãi đến lúc này, tiếng nhắc nhở của hệ thống, vẫn chưa truyền đến.

Là sao vậy.

Chẳng lẽ không đủ sao.

Mỗ đã nói Viên Thiệu sẽ bại rồi mà.

Chương 38

Không đủ sao.

Hay là, phải nói thêm nữa.

Trong lúc lòng đang hoảng sợ, Điền Phong cuối cùng cũng hoàn hồn.

Ông ta cúi người thật sâu về phía Trần Húc: Nghe quân một lời, Điền Phong bỗng nhiên khai sáng.

Đông Thăng huynh tài thức kinh người, Điền Phong vô cùng khâm phục.

Lúc này, một tiếng hệ thống, vang lên trong đầu Trần Húc.

Đinh, chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ, phần thưởng nhiệm vụ: Độ hảo cảm của Điền Phong + 100.

Nghe tiếng hệ thống, Trần Húc trong lòng đại định.

Cuối cùng ổn rồi.

Mỗ cũng chắp tay hành lễ với Điền Phong nói: Mỗ lần này đến, chính là vì Nguyên Hạo.

Khẽ ho một tiếng, trong đầu mỗ đang sắp xếp ngôn ngữ, nghĩ xem nên chiêu mộ Điền Phong như thế nào.

Điền Phong đã sớm đợi Trần Húc bày tỏ ý định.

Lúc này ông ta càng chắp tay cúi người, chủ động nói: Điền Phong nguyện phụng ngài làm chúa công.

Mong chúa công không chê.

Biểu cảm của Trần Húc cứng lại.

Những lời lẽ đã chuẩn bị sẵn, lập tức không còn đất dụng võ.

Chẳng phải là để chiêu mộ Điền Phong sao.

Ngay lập tức, mỗ vui mừng khôn xiết.

Mỗ một tay đỡ Điền Phong dậy, cười lớn nói: Mỗ có được Điền Phong, thực sự là vinh hạnh của mỗ.

Mừng thay.

Hạnh phúc thay.

Điền Phong cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi dài.

Ông ta thực sự sợ Trần Húc không thu nhận mình.

Bởi vì lần đó, về sự nắm bắt thời cuộc, cũng như phân tích tương lai, ông ta hoàn toàn bại.

Ông ta cười lớn nói: Chúa công về sự nắm bắt thời cuộc, cũng như phân tích tương lai, thực sự có thể gọi là tuyệt diệu.

Điền Phong cho rằng, trên con đường này, Chúa công là đệ nhất đương thế.

Trần Húc liên tục xua tay.

Người nhà biết việc nhà.

Mỗ có thể biết những điều này, chẳng phải là nhờ xem Tam Quốc sao.

Vị trước mắt này, mới thực sự là thần nhân có thể dựa vào bản lĩnh để dự đoán cục diện tương lai.

Ngay lập tức mỗ cười nói: Nguyên Hạo quá khen rồi.

Lúc này, một tiếng vang lên trong đầu Trần Húc.

Đinh, chúc mừng túc chủ chiêu mộ Điền Phong, hoàn thành nhiệm vụ tiệt hồ.

Hoàn thành nhiệm vụ tiệt hồ Viên Thiệu, nhận được phần thưởng nhiệm vụ: Đặc tính của Viên Thiệu: Danh Thanh.

Trần Húc không khỏi giật mình.

À, ý gì.

Danh Thanh, chẳng phải có nghĩa là, danh tiếng trước đây của mỗ, chỉ giới hạn ở phương Bắc.

Bây giờ, lại không chỉ giới hạn ở phương Bắc nữa sao.

Nếu thực sự như vậy, thì đối với căn cứ địa ở Phái Quận của mỗ, thực sự quá quan trọng.

Phái Quận, trong lòng Trần Húc chợt động.

Căn cứ địa của mỗ, ở Phái Quận, Dự Châu, xung quanh cường hào vây kín.

Tuy mỗ có tự tin, dựa vào sức mạnh của hệ thống, có thể chiến thắng trong số các cường hào.

Nhưng như vậy, chẳng phải sẽ vô cùng vất vả sao.

Nhưng nếu thực sự muốn cục diện, lại mơ hồ không biết.

Dù sao, trong Tam Quốc nguyên bản, cũng không có Trần Húc.

Hiện nay Điền Phong, một nhân vật đỉnh cao của Tam Quốc, đang ở trước mặt mỗ, vừa vặn có thể thỉnh giáo một phen.

Ngay lập tức, mỗ chắp tay hành lễ với Điền Phong nói: Nguyên Hạo, Phái Quận của mỗ nằm ở Dự Châu, xung quanh cường hào vây kín.

Sau này nên phát triển như thế nào, xin Nguyên Hạo chỉ giáo.

Trong lòng Điền Phong vô cùng khâm phục viễn kiến của Trần Húc.

Nay thấy Trần Húc chủ động hỏi về cục diện tiếp theo, liền nghiêm túc lại.

Rõ ràng.

Trong lòng Chúa công nhất định đã có kế sách.

Sở dĩ hỏi, chẳng phải Chúa công đang thử thách ông ta sao.

Tuyệt đối không được lơ là.

Ông ta cau mày suy tư thật sâu, ngón tay nhẹ nhàng gõ trên bàn.

Sau khi suy nghĩ một lúc lâu, Điền Phong mới chậm rãi nói: Phái Quận của chúng ta nằm ở Dự Châu, phía Bắc có Tào Tháo, phía Đông có Đào Khiêm, phía Tây có Viên Thuật, Lưu Biểu.

Những người này, không ai không phải là kẻ có thực lực cường đại.

Chúa công nếu muốn làm nên đại sự, cần phải quyết định trước tiên chiếm cứ nơi nào.

Theo kiến giải của Phong, chúng ta có thể trước tiên lấy Phái Quận làm cơ sở, thôn tính Dự Châu, rồi chiếm cứ Từ Châu, Dương Châu.

Dùng ba châu này, rồi tiến về phía Tây, thôn tính Kinh Châu Nói xong, ông ta đầy kỳ vọng nhìn Trần Húc.

Thấy Trần Húc vẫn không nói gì, lòng ông ta treo lơ lửng.

Trần Húc lại khẽ cau mày.

Mỗ đang suy nghĩ một vấn đề.

Nếu thôn tính toàn bộ Dương Châu, thì, chẳng phải sẽ không có Tôn Quyền nữa sao.

Mà Tôn Quyền còn nhỏ, hiện tại Tôn Kiên đang bận rộn.

Điền Phong thấy Trần Húc vẫn không nói gì, trong lòng căng thẳng.

Ông ta vẫn luôn sắp xếp lại suy nghĩ.

Sợ khi phân tích sẽ xuất hiện sơ hở.

Nhưng một lúc lâu, ông ta cũng không hiểu.

Trần Húc khẽ ho một tiếng, vỗ tay tán thưởng: Không tồi.

Nguyên Hạo nói cực kỳ đúng.

Điền Phong thấy Trần Húc không có ý tự cho mình là đúng, mới thở phào nhẹ nhõm một hơi dài: Cuối cùng cũng vượt qua khảo nghiệm rồi.

Mọi người nghỉ ngơi một đêm tại nhà Điền Phong, sáng hôm sau, liền chuẩn bị lên đường.

Điền Phong đến bên cạnh Trần Húc, chắp tay hành lễ, rồi hỏi: Không biết Chúa công, có chuẩn bị đến Phái Quận nhậm chức không.

Trần Húc lắc đầu nói: Lần này, ta chuẩn bị đi Đông Lai một chuyến.

Đông Lai.

Điền Phong khẽ cau mày, nói: Chúa công, Đông Lai nằm ở Thanh Châu, giặc Khăn Vàng ở đó vô cùng hoành hành.

Nếu không có việc gì đặc biệt lớn, không đi thì tốt hơn.

Ở quận Đông Lai, có một vị dũng sĩ trung nghĩa, tên là Thái Sử Từ.

Người đó dũng mãnh phi phàm, ta muốn đích thân đi gặp ông ta.

Trần Húc nói đoạn, ngữ khí khá kiên định.

Chương 39

Điền Phong cảm thán nói: Chúa công quả nhiên yêu tài.

Triệu Vân cũng cười lớn nói: Đó là lẽ đương nhiên.

Hai chúng ta, chẳng phải cũng được Chúa công không ngại đường xa, đích thân tìm kiếm sao.

Đúng là như vậy.

Điền Phong cũng vỗ tay cười lớn.

Trần Húc suy nghĩ một chút nói: Tử Long, Nguyên Hạo, lần này đi quận Đông Lai, đường xá xa xôi.

Ta có lợi thế là Xích Thố Mã, vậy cứ để ta, đích thân đến quận Đông Lai là được.

Việc ở Phái Quận, ta vẫn không yên tâm.

Hay là, ba người chúng ta, mang binh mã đến Phái Quận.

Còn ta, thì đi Đông Lai một chuyến, như thế nào.

Triệu Vân khẽ cau mày nói: Chúa công, lần này, cứ để mỗ đi cùng, được không.

Hợp lực của hai chúng ta, cho dù có giặc Khăn Vàng vây hãm, cũng có thể đột phá.

Trần Húc lại lắc đầu, nói: Không thỏa đáng.

Phái Quận có hai người các ngươi tọa trấn, ta mới có thể kê cao gối mà ngủ yên.

Ở bên cạnh, Từ Hoảng đang rướn cổ, nói: Chúa công, chọn ta.

Mau chọn ta.

Ta nguyện ý đi cùng ngài đến Đông Lai.

Trần Húc cười vỗ vai tiểu tướng Từ Hoảng: Công Minh à, à, cứ ở bên cạnh Tử Long, học hỏi cho tốt.

Thương pháp của Tử Long, trong thiên hạ hiếm có ai địch nổi.

Nếu có thể học được vài chiêu, đảm bảo sẽ thu lợi không ít.

Thật sao.

Từ Hoảng nhìn về phía Triệu Vân, trong mắt đã có vài phần khác lạ.

Triệu Vân lắc đầu cười nói: Công Minh à, có Chúa công là một đại cao thủ như vậy mà không chịu thỉnh giáo, lại đi tìm mỗ Triệu Tử Long tướng quân, thương pháp của Chúa công, và của ngài, ai lợi hại hơn.

Từ Hoảng hỏi.

Triệu Vân khẽ thở dài, trên mặt lộ ra vài phần hồi ức nói: Đáng tiếc quá.

Công Minh à, trận đại chiến lần trước của Chúa công, ngươi lại không được xem.

Hay là như vậy đi, theo mỗ thấy, thương pháp của Chúa công là đệ nhất đương thế.

Lợi hại đến vậy sao.

Từ Hoảng trước đây chỉ biết Trần Húc lợi hại.

Dù sao, Trần Húc đã dễ dàng đánh bại hắn.

Nhưng không ngờ, thương pháp của Trần Húc, lại là đệ nhất đương thế.

Trong mắt hắn, lóe lên một tia sáng không rõ ràng.

Đang lừa ta sao.

Dữ liệu sai, hoảng quá.

Trần Húc cười lớn nói: Công Minh à, đừng bỏ lỡ cơ hội học tập từ Tử Long.

Nhìn khắp thiên hạ, thương pháp của Tử Long, cũng chỉ đứng dưới ta mà thôi.

Từ Hoảng ngây người.

Nửa ngày sau mới phản ứng lại, nói: Thì ra là vậy.

Hai người, là những người có thương pháp tốt nhất thiên hạ sao.

Chúa công đệ nhất.

Triệu Tử Long tướng quân đệ nhị.

Nói đoạn, cười lớn nói: Sau này, ta không lo rồi.

Triệu Vân cười nhạt nói: Công Minh, lần này, ngươi cứ ở bên cạnh mỗ, học hỏi đôi chút đi.

Thương pháp của Chúa công, quá đỗi huyền ảo, nếu trực tiếp học tập, e rằng khó mà lĩnh hội.

Từ Hoảng nghe vậy, liền theo sau Trần Húc và Triệu Vân, hưng phấn không ngừng.

Trần Húc lại bất đắc dĩ mỉm cười.

Có gì đâu.

Nếu chuyến đi này thuận lợi, e rằng mỗ sẽ đưa về một người nữa.

Thương pháp của người đó, cũng vô cùng lợi hại.

Trong phủ Châu Mục Nghiệp Thành.

Quách Đồ tay cầm quân tình, từ bên ngoài chạy vào.

Chúa công, quận Thường Sơn có quân tình khẩn cấp đưa đến.

Viên Thiệu đưa tay nhận, liếc mắt nhìn qua, không khỏi biến sắc mặt.

Thật to gan.

Trần Húc lại ngang ngược đến thế.

Lúc này, một thân vệ, từ bên ngoài chạy vào.

Báo.

Quận Cự Lộc có quân tình khẩn cấp đưa đến.

Viên Thiệu đưa tay nhận, mở ra xem, sắc mặt tối sầm.

Trần Húc, điều động nhiều kỵ binh tinh nhuệ như vậy, rốt cuộc có ý đồ gì.

Quách Đồ xem kỹ cả hai bản quân tình, rồi cau mày nói: Chúa công.

Theo ta thấy, Trần Húc lần này, chẳng qua là mượn đường mà thôi.

Thật sao.

Viên Thiệu nhìn về phía Quách Đồ.

Chính xác.

Nói đoạn, Quách Đồ từ trong tay áo lấy ra một văn thư, nói: Tin tức vừa truyền từ Trường An đến, trong thư nói rõ, danh sĩ Trường An Trần Húc, đã được phong làm Phái Quận Thái Thú.

Lần này chúng ta, chỉ cần kiên cố giữ thành là được.

Viên Thiệu khẽ cau mày nói: Như vậy, cũng tốt.

Ngay lập tức, lại nói với Quách Đồ: Công Tắc, đi cùng ta.

Ta lập tức xuất phát, đến Cự Lộc một chuyến, chiêu mộ Điền Phong Điền Nguyên Hạo về dưới trướng ta.

Người này tài trí phi phàm, nếu không thể vì ta mà dụng, ta thực sự, ăn ngủ không yên mất.

Vừa nói, vừa đã bước ra ngoài.

Dạ.

Quách Đồ đáp lời, vội vàng đi theo ra ngoài.

Hai con ngựa nhanh, phi như bay về phía quận Cự Lộc.

Nửa ngày sau, trong quận Cự Lộc, trước một tòa đình viện.

Viên Thiệu và Quách Đồ hai người, đứng ngoài đình viện.

Quách Đồ chủ động nói: Chúa công, xin đợi một lát, để thuộc hạ đến gõ cửa.

Viên Thiệu lại cười nhạt, nói: Để thể hiện thành ý của ta, lần này, cứ để ta đích thân.

Nói đoạn, Viên Thiệu chủ động quay người xuống ngựa.

Bước lên vài bước, lại phát hiện cửa viện đóng chặt.

Trong lòng ông ta không khỏi nhảy lên.

Một dự cảm bất tường, dâng lên trong lòng.

Ông ta cố kìm nén sự bất tường trong lòng, lớn tiếng gọi: Điền Nguyên Hạo.

Ta Viên Thiệu, theo yêu cầu của ngươi, đích thân đến đây, xin hãy hiện thân gặp mặt.

Gọi rất lâu, cũng căn bản không có ai mở cửa.

Mãi đến khi, phía sau ông ta, có một bà lão bưng một chậu quần áo đã giặt sạch đi đến.

Thấy hai người đáng thương, liền khuyên: Đừng gọi nữa.

Điền tiên sinh, đi rồi.

Đi.

Đi đâu.

Viên Thiệu vội vàng hỏi.

Đi Phái Quận đó.

Bà lão cau mày nói: Không phải, vừa sáng nay mới đi thôi.

Người gọi ông ấy đi, hình như có một người tên Trần Trần gì đó Trong lòng Viên Thiệu khẽ động, nói: Chẳng lẽ tên Trần Húc.

Đúng, đúng, là cái tên đó.

Người đó à, nghe nói là một danh sĩ, bản lĩnh, lớn lắm đấy.

Điền tiên sinh có thể đi theo người đó làm việc, cũng có phúc khí.

Tôi với ông ấy, làm việc phải chọn người như Trần Húc ấy Bà lão cứ lải nhải không ngừng.

Nhưng khiến Viên Thiệu tức giận đến mức đủ để hộc máu.

Không được, dù sao, chủ động hỏi thăm mà.

Chỉ có thể nặn ra một nụ cười, miễn cưỡng nói: À, à, đúng, đúng Cuối cùng cũng tiễn được bà lão chiến đấu lực bạo biểu đi rồi, Viên Thiệu mới thở phào nhẹ nhõm một hơi dài.

Điền Phong, có danh tiếng cực lớn ở Ký Châu.

Sau khi nhậm chức, ông ta liền chiêu mộ Điền Phong.

Nhưng không ngờ, hai lần chiêu mộ đều không thành công.

Chương 40

Lần này đích thân đến, lại bị tên Trần Húc kia tiệt hồ.

Điền Phong, là người ông ta muốn dùng làm mưu chủ.

Mưu chủ số một, lại cứ thế mà bị mất một cách không rõ ràng.

Điều có thể nhẫn, điều không thể nhẫn, đều không thể nhẫn.

Ông ta lớn tiếng hét: Công Tắc, lập tức truyền lệnh đến các quận.

Đóng chặt cửa thành, không thể để Trần Húc, mang mưu chủ Điền Nguyên Hạo của ta chạy mất.

Viên Thiệu đang phẫn nộ, Trần Húc tự nhiên không biết.

Cho dù biết, cũng chẳng thèm để ý.

Nếu Viên Thiệu dám khiêu khích, mỗ cũng không ngại, để Viên Thiệu nhớ đời.

Lúc này, mỗ đã cùng Điêu Thuyền, Thái Diễm, tiến vào cảnh nội Thanh Châu.

Khi lần đầu chia làm hai đường, mỗ vốn định để Điêu Thuyền và Thái Diễm, về Phái Quận trước.

Dù sao giặc Khăn Vàng ở Thanh Châu, thực sự quá hoành hành.

Nhưng Điêu Thuyền, thẳng thắn muốn đi cùng mỗ.

Nàng muốn tận hưởng, cái hành trình cùng Trần Húc, cưỡi ngựa đi khắp thiên hạ.

Lý do này, thì mỗ có thể chấp nhận.

Nàng muốn đi cùng, vậy thì đi thôi.

Cũng, không được tận hưởng sao.

Còn về Thái Diễm.

Lý do nàng đưa ra, hơi, cứng nhắc.

Nói, muốn ở bên cạnh Điêu Thuyền.

Nhưng muốn ở bên cạnh, ít nhất, cũng nên ngồi cạnh Điêu Thuyền chứ.

Nhưng Thái Diễm, nhất định không chịu.

Nhất định phải ngồi phía sau Trần Húc.

Như vậy, có thể bảo vệ Trần Húc tốt hơn.

Lời này vừa nói ra, suýt chút nữa làm Trần Húc bật cười.

Nhưng, dưới sự hấp dẫn của biểu cảm e thẹn của Thái Diễm, Trần Húc chỉ mải mê ngắm nhìn, quên cả cười rồi.

Cứ vậy, phía trước, phía sau kẹp chặt, phía trước, phía sau kẹp chặt thôi.

Dù sao kỵ thuật của mỗ là Đại Sư cấp, không sợ bị phân tâm.

Ừm, dù sao cho dù có phân tâm, cơ thể của mỗ, cũng sẽ tự nhiên phản ứng.

Đương nhiên.

Đừng hiểu lầm.

Mỗ, đang ngự ngựa.

Thật đấy.

Sau khi tiến vào Thanh Châu, mỗ mới phát hiện, so với những gì đã thấy trước đây, Thanh Châu, thực sự là khu vực bị giặc Khăn Vàng tàn phá nặng nề.

Suốt dọc đường, mỗ tiến thẳng về quận Đông Lai.

Sau một hồi hỏi thăm, cuối cùng mỗ cũng dò la được, nhà Thái Sử Từ, vốn ở huyện Hoàng, quận Đông Lai.

Chỉ khiến Trần Húc khá u uất là, lần này, mỗ lại đến công cốc.

Mẫu thân của Thái Sử Từ thì khá hiếu khách, chỉ đáng tiếc, Thái Sử Từ, lại không có ở nhà.

Bất đắc dĩ, mỗ chỉ có thể lén lút, để lại hai quán Ngũ Thù Tiền.

Trong phủ Tư Đồ Lạc Dương.

Vương Doãn và Đổng Trác hai người, ngồi đối diện nhau.

Đổng Trác vỗ vỗ cái bụng béo múp, lớn tiếng nói: Vương Tư Đồ, người mà ngài tiến cử, thực sự vô cùng lợi hại.

Vương Doãn rõ ràng giật mình, nói: Không biết Đổng Tướng Quốc có ý gì.

Đổng Trác uống cạn chén rượu, rồi cười lớn nói: Lần trước tiến cử cho ta người đó, danh sĩ Trường An Trần Húc ấy mà.

Lần này, hắn ta đã phô trương uy phong rất tốt.

Vương Doãn giúp Đổng Trác rót đầy chén rượu, rồi cười nói: Không biết Đông Thăng, đã làm gì.

À, hắn ta lại tiêu diệt toàn bộ giặc Bạch Ba và giặc Hắc Sơn.

Có thám tử báo, giặc Bạch Ba và giặc Hắc Sơn, toàn bộ đều không còn nữa.

Đổng Trác nói đoạn, cười lớn: Tốt lắm.

Tốt lắm.

Nói xong, một hơi uống cạn chén rượu.

Vương Doãn trong lòng chấn kinh.

Giặc Bạch Ba và giặc Hắc Sơn, đó đâu phải là những tên sơn tặc

tầm thường.

Giặc Bạch Ba đó, việc đã kéo dài nhiều năm rồi.

Những năm qua, Đổng Trác đâu có ít lần phái người, đi vây quét.

Nhưng kết quả thì sao.

Giặc Bạch Ba, vẫn cứ yên ổn, nhìn thế lực, lại càng ngày càng lớn mạnh.

Lần này, lại bị Trần Đông Thăng tiêu diệt sao.

Còn về giặc Hắc Sơn, thì càng kinh khủng hơn.

Giặc Hắc Sơn, vẫn luôn chiếm cứ ở Ký Châu, hiện nay, nghiễm nhiên đã trở thành một thế lực lớn.

Lại còn giao tranh qua lại với Châu Mục Ký Châu Viên Thiệu.

Một thế lực lớn như vậy, lại bị Trần Húc, tiêu diệt sao.

Trần Húc, lại lợi hại đến vậy sao.

Vương Doãn mắt đảo một vòng, vừa giúp Đổng Trác rót rượu, vừa nói: Hiếm khi Đông Thăng hành sự, lại khiến Tướng Quốc vui vẻ.

Hay là, ban thưởng cho Đông Thăng một chút, cũng tốt để Đông Thăng, hết lòng vì Tướng Quốc hiệu lực.

Đổng Trác cười lớn nói: Cũng tốt.

Trần Húc có tài năng như vậy, mới có thể hết lòng vì ta hiệu lực.

Vậy, ta sẽ phong hắn làm Chinh Lỗ Tướng Quân, lãnh Dự Châu Thứ Sử.

Nếu thực sự có tài năng, thì cứ tự mình đoạt lại toàn bộ địa bàn Dự Châu, từ tay Viên Thuật tên kia.

Vương Doãn trong lòng thầm kinh hãi.

Thủ đoạn của Đổng Trác, thực sự cao minh.

Như vậy, Trần Húc cho dù không muốn đối đầu với Viên Thuật, cũng không thể được nữa rồi.

Dù sao, Viên Thuật đang chiếm cứ phần lớn khu vực Dự Châu, nhưng chức vị Dự Châu Thứ Sử, lại rơi vào tay Trần Húc.

Làm sao Viên Thuật có thể cam tâm.

Chương 41

Nhưng hiện nay, tự nhiên phải đồng ý trước rồi nói sau.

Ngay lập tức, ông ta cười nói: Tướng Quốc quả nhiên có mắt nhìn người.

Vương Doãn, vô cùng kính phục.

Nói đoạn, tay ông ta khẽ vẫy về phía sau.

Một mỹ nhân, từ phía sau bước ra.

Người đó, chính là nghĩa nữ mà Vương Doãn vừa mới thu nhận vài ngày trước.

Đến bên cạnh Đổng Trác, giúp Đổng Trác rót rượu.

Không lâu sau, liền ngồi trên đùi Đổng Trác.

Trần Húc tự nhiên không biết.

Ở bên ngoài mỗ đang chiêu mộ hiền tài, còn chưa đến Phái Quận nhậm chức, thì lại được thăng quan rồi.

Trực tiếp từ Phái Quận Thái Thú, nhảy lên chức vị Dự Châu Thứ Sử.

Lúc này, mỗ đã ở trong cảnh nội Từ Châu.

Vừa đi, Trần Húc vừa nói chuyện với Điêu Thuyền và Thái Diễm.

Lúc đó, có một kỵ sĩ, từ phía sau, phi ngựa đến.

Người đó nhìn thấy mỗ, từ xa đã gọi lớn: Phía trước có phải Đông Thăng tiên sinh đương diện.

Trần Húc giật mình.

Quay đầu nhìn lại.

Liền thấy, phía sau mỗ, có một người trẻ tuổi, đang thúc ngựa, chạy như điên.

Người đó cao gần tám thước, râu đẹp.

Trần Húc trong lòng khẽ động, cười lớn nói: Mỗ chính là Trần Đông Thăng, không biết các hạ, họ quý tên gì.

Vì sao lại đuổi theo mỗ.

Người đó dừng lại trước mặt mỗ, rồi cười lớn nói: Đông Thăng tiên sinh, ngài, thật khiến ta phải đuổi một trận vất vả.

Ta, đã tìm ròng rã bốn ngày.

Người đó thở dài một hơi, rồi cười nói: Ngô, là Thái Sử Từ ở Đông Lai.

Mấy ngày trước Đông Thăng công tử đến nhà ta, lại để quên thứ này ở nhà ta Nói đoạn, Thái Sử Từ thò tay vào thắt lưng, lại lấy ra một túi tiền.

Tay ông ta khẽ tung, liền ném túi tiền đó về phía Trần Húc, nói: Đông Thăng tiên sinh, ngài, hôm đó để quên.

Bên trong có hai quán tiền, xin kiểm đếm Biểu cảm của Trần Húc ngây người.

Hai quán tiền, chẳng phải, mỗ đã cho mẫu thân của Thái Sử Từ sao.

Dù thế nào cũng không ngờ.

Tiền, lại có một ngày quay trở lại.

Mỗ nhìn về phía Thái Sử Từ.

Ngay lập tức thông tin thuộc tính của Thái Sử Từ, cũng hiện ra trước mặt mỗ.

Tên: Thái Sử Từ Tuổi: 25 tuổi Thống suất: 89 Võ lực: 96 Trí lực: 70 Chính trị: 60 Mị lực: 79 Đặc tính: Hào kiệt, Cương tướng, Tái Nhìn thuộc tính của Thái Sử Từ, Trần Húc cũng đã hiểu rõ.

Thái Sử Từ, là một mãnh tướng trong Tam Quốc.

Trong toàn bộ Tam Quốc, võ lực của ông ta, có thể xếp vào top mười.

Khả năng thống binh của ông ta, cũng vô cùng xuất sắc.

Quan trọng hơn, là phẩm chất của ông ta.

Không chỉ hiếu thuận, trung dũng.

Những điều này, cũng là lý do Trần Húc đích thân tìm kiếm Thái Sử Từ.

Thái Sử Từ chắp tay hành lễ với Trần Húc nói: Lần này, đa tạ Đông Thăng công tử đã đến thăm gia mẫu.

Thái Sử Từ xin được tạ ơn tại đây.

Hiện giờ, tiền ta đã trả lại rồi, ta sẽ không nán lại lâu nữa.

Nói đoạn, liền muốn cáo từ rời đi.

Trần Húc đưa tay ngăn lại, rồi thành khẩn nói: Khoan đã.

Tử Nghĩa, đã đến rồi, chúng ta, hà cớ gì không đến quán rượu bên cạnh ngồi một chút.

Thái Sử Từ thấy biểu cảm của Trần Húc khá thành khẩn, liền cười gật đầu nói: Nếu vậy, thì làm phiền rồi.

Trần Húc lần này mời Thái Sử Từ uống rượu, tự nhiên có dụng ý của mỗ.

Tình nghĩa giữa đàn ông, không có một bữa rượu nào, không thể kéo gần lại.

Nếu có.

Thì thêm một bữa nữa.

Hai người cũng khá hợp tính nhau.

Ba tuần rượu trôi qua.

Nhìn Thái Sử Từ đã nhập cuộc, Trần Húc cười lớn nói: Tử Nghĩa, với thân thủ của ngươi, vì sao không ra làm quan.

Thái Sử Từ nghe vậy, thở dài một tiếng.

Một lúc lâu sau mới nói: Mỗ cũng có ý này, đáng tiếc, vẫn luôn chưa tìm được minh chủ.

Trần Húc cười lớn nói: Vậy không biết Tử Nghĩa cho rằng, mỗ, như thế nào.

À.

Thái Sử Từ dường như căn bản không ngờ, Trần Húc lại nói như vậy.

Trần Húc đứng thẳng người, chắp tay hành lễ với Thái Sử Từ, nói: Tử Nghĩa, mỗ lần này đi, chính là đến Dự Châu, làm Phái Quận Thái Thú.

Sớm đã nghe danh Tử Nghĩa là dũng sĩ trung nghĩa, lại kiêm võ nghệ phi phàm.

Vì vậy, mỗ không ngại đường xa, đặc biệt đến tìm kiếm.

Thái Sử Từ ngẩn người, ngay sau đó cười lớn nói: Đông Thăng tiên sinh quá khen rồi, mấy ngày trước ta có nghe nói về sự tích của tiên sinh.

Bình định giặc Bạch Ba, giặc Hắc Sơn, không một việc nào không có lợi cho trăm họ thiên hạ, là hành động thiện lương.

Từ cũng biết tiên sinh có vạn phu bất đương chi dũng.

Từ bất tài, xin tiên sinh, chỉ giáo hai chiêu.

Trần Húc mắt khẽ sáng lên.

Xem ý này, chỉ cần đánh thắng, Thái Sử Từ liền nguyện ý phụng mỗ làm chủ sao.

Có gì mà phải tốt xấu, đánh bại hắn là được.

Vừa định đồng ý, lúc đó, mỗ thấy, dưới lầu có vô số người, chạy về phía đầu phố phía đông.

Những người đó vừa chạy vừa nói: Mọi người mau đi đi.

Lỗ đại thiện nhân, lại đang phát cháo.

Ùa ra Những người chạy, càng lúc càng đông.

Trong lòng Trần Húc, cũng dâng lên một chút tò mò.

Mỗ chỉ nghe nói về việc Trương phu nhân phát cháo.

Nhưng lại chưa từng thấy cảnh phát cháo.

Mỗ cười nhìn về phía Thái Sử Từ, nói: Tử Nghĩa, mỗ đối với việc phát cháo đó, lại khá tò mò, không biết, ngươi có muốn xem không.

Thái Sử Từ cười lớn nói: Hiện nay loạn thế, trăm họ nghèo khổ, hiếm khi thấy có người phát cháo, trong lòng mỗ, cũng khá tò mò.

Ta đi cùng.

Tốt.

Cùng đi.

Đoàn bốn người, liền theo dòng người, đi về phía trước.

Từ xa, mỗ đã thấy, trên một khoảng đất trống, có một chúc phô, đang phát cháo.

Trong chúc phô, một thanh niên, đang đích thân cầm vá, giúp người ta múc cháo.

Thanh niên đó, trông khá anh vĩ, vừa nhìn đã biết không phải nhân vật tầm thường.

Định thần nhìn kỹ, thuộc tính của thanh niên đó, cũng hiện ra trước mặt mỗ.

Chương 42

Tên: Lỗ Túc Tuổi: 20 tuổi Thống suất: 86 Võ lực: 64 Trí lực: 93 Chính trị: 95 Mị lực: 89 Đặc tính: Trầm trứ, Động viên, Phú hào Trần Húc không khỏi ngây người tại chỗ.

Lại Lỗ Túc.

Tên Lỗ Túc, trong Tam Quốc, ai mà không biết, ai mà không hiểu.

Trong Tam Quốc, ba đại gia tộc thương nhân, là Chân gia, Mi gia, Lỗ gia.

Lỗ Túc, chính là người của Lỗ gia.

Đặc biệt là đặc tính Phú hào trong đó, thực sự quá trực quan.

Chỉ là, Lỗ Túc, chẳng phải là người Giang Đông sao.

Sao lại ở Từ Châu.

Trong lúc phát cháo, Lỗ Túc, trong lòng cũng khá cảm khái.

Hiện nay chiến loạn đã nổi lên, thiên hạ phân tranh không ngừng.

Với kiến thức của mình, ông ta sớm đã nhìn rõ, những điều này, chẳng qua chỉ là khởi đầu mà thôi.

Tiếp theo, sẽ có càng nhiều càng nhiều chiến loạn.

Từ Châu nơi ông ta đang ở, là đất tứ chiến.

Với năng lực của Châu Mục Từ Châu Đào Khiêm hiện nay, căn bản không thể giữ được Từ Châu.

Như vậy, Từ Châu, chẳng mấy chốc sẽ rơi vào chiến loạn.

Cũng vì vậy, ông ta đã bàn bạc với tổ mẫu của mình.

Chuẩn bị, dời nhà.

Lần này, là lần phát cháo cuối cùng.

Sau ngày hôm nay, ông ta, sẽ rời khỏi Từ Châu.

Còn về việc đi đâu.

Ông ta cũng đã tính toán xong, hiện nay trong thiên hạ, nơi tương đối ổn định, phải kể đến vùng Giang Đông.

Trong lúc suy tư, một hạ nhân đi đến.

Thiếu gia, lão phu nhân hỏi, đồ đạc đã thu dọn gần xong, hỏi khi nào khởi hành.

Nhanh rồi, ta phát cháo xong lần này sẽ khởi hành.

Lỗ Túc đáp một tiếng, ngay sau đó liền hô hoán, bảo mọi người hành động nhanh hơn một chút.

Ông ta ngẩng đầu, muốn xem, có bao nhiêu hương lý đang đợi nhận cháo.

Lúc đó, ông ta thấy có bốn người, đang đứng từ xa nhìn.

Bốn người đó, vừa nhìn đã biết không phải nhân vật tầm thường.

Không nói đến hai vị nữ tử kia, tuy che mặt bằng khăn lụa trắng, nhưng đều khó che giấu dung nhan diễm lệ.

Mà là hai nam tử kia.

Vừa nhìn đã khiến ông ta trong lòng kinh hãi.

Đặc biệt là vị bên cạnh hai nữ tử kia.

Một cỗ bá khí, ẩn ẩn truyền ra.

Từ Châu, đã đến lúc có những nhân vật như vậy sao.

Ông ta giao chiếc vá trong tay cho hạ nhân, liền bước về phía bốn người đó.

Bốn người đó, chính là đoàn Trần Húc.

Lỗ Túc chắp tay với Trần Húc nói: Mấy vị quý khách từ xa đến, hôm nay được gặp, Lỗ Túc ba đời có phúc.

Trần Húc cũng cười lớn nói: Lỗ đại thiện nhân.

Cửu ngưỡng cửu ngưỡng a.

Lỗ Túc cười khổ xua tay nói: Ta đâu phải đại thiện nhân gì, ta chẳng qua thấy trăm họ nghèo khổ, chỉ giúp chút sức mọn mà thôi.

Mỗ cười mời: Mấy vị, hay là đến nhà ta, ngồi chơi một lát.

Trần Húc nhìn ba người kia một lượt, thấy ba người không có dị nghị, liền nói: Cũng tốt.

Nếu vậy, mỗ xin làm phiền rồi.

Không hay rồi, lát nữa, Tử Kính có thể làm chứng cho hai chúng ta chứ.

Lỗ Túc nghe vậy, rõ ràng ngẩn người nói: Hai vị.

Trần Húc và Thái Sử Từ hai người nhìn nhau cười, nói: Ta là Trần Húc, Thái Sử Từ.

Hai chúng ta đã hẹn, lát nữa, sẽ tỉ thí một phen.

Lỗ Túc nghe vậy, không khỏi cười lớn nói: Thật tốt.

Trước cửa nhà ta, vừa vặn có chỗ, có thể tỉ thí một phen.

Không, ngay sau đó, ông ta kinh hô: Trần huynh, chẳng lẽ, ngài không phải là Trần Đông Thăng ở Trường An sao.

Trần Húc khẽ gật đầu nói: Mỗ, chính là Trần Húc Trần Đông Thăng.

Cửu ngưỡng cửu ngưỡng.

Lỗ Túc chắp tay hành lễ.

Danh tiếng của Trần Húc, gần đây đã sớm truyền khắp nơi.

Không ngờ, Trần Húc, lại đến Từ Châu.

Khoan đã.

Ông ta ngây người nhìn về phía Trần Húc, nói: Trần huynh, ngài biết, ta tên Tử Kính.

Tên Lỗ Tử Kính.

Trong thiên hạ ai mà không biết, ai mà không hiểu.

Trần Húc haha cười.

Lỗ Túc chìm vào suy tư.

Ông ta cũng có chút danh tiếng ở Từ Châu.

Trong thiên hạ, lại có ai nhận ra ông ta.

Thái Sử Từ bên cạnh, cũng chìm vào suy tư.

Lúc nãy, ông ta không phản ứng.

Nhưng lúc này Lỗ Túc nhắc đến, ông ta mới nhớ ra.

Khi lần đầu gặp mặt Trần Húc, Trần Húc cũng vừa gặp đã gọi ra tên tự của ông ta.

Trong võ trường của Lỗ Túc gia.

Trần Húc và Thái Sử Từ đứng đối diện nhau.

Trong tay cả hai, đều cầm một cây trường thương.

Thái Sử Từ cười lớn nói: Lát nữa tỉ thí, xin Trần huynh đừng nương tay.

Trần Húc haha cười nói: Nếu vậy, vậy mỗ bắt đầu đây.

Nói đoạn, trường thương trong tay Trần Húc khẽ rung lên.

Vút Liên tiếp ba đạo thương ảnh, hiện ra trước mặt mọi người.

Cái gọi là cao thủ vừa ra tay, liền biết có hay không.

Thái Sử Từ hai mắt khẽ híp lại.

Ông ta cũng là người dùng thương.

Tuy ông ta cũng có thể vung ra thương ảnh, nhưng, căn bản không thể nhẹ nhàng như Trần Húc.

Nét mặt ông ta đanh lại.

Đăng Liên tiếp tiếng chân đạp đất vang lên.

Ngay lập tức hai người liền tiến đến gần.

Trường thương trong tay Trần Húc khẽ rung lên.

Chương 43

Vút Ba đạo thương ảnh, vẫn y như lúc nãy.

Thái Sử Từ vung thương, nghênh đón ba đạo thương ảnh.

Chỉ khoảnh khắc tiếp theo, ông ta chỉ cảm thấy eo mình đau nhói.

Ngay lập tức liền ngã vật xuống đất.

Trong lòng chấn động.

Một chiêu.

Chỉ một chiêu.

Liền bại trận.

Mà, một chiêu đó, trước khi tỉ thí, Trần Húc đã biểu diễn cho ông ta xem rồi.

Cũng, quá kinh khủng rồi.

Cả người ông ta ngây dại tại chỗ.

Trần Húc cười nhạt.

Vô Địch Bá Vương Thương trong tay thu lại.

Lúc này, mỗ mơ hồ cảm thấy, bên ngoài dường như có ai đó, đang nhìn.

Khi quay đầu nhìn lại, mỗ chỉ kịp thoáng thấy một bóng người.

Còn về là ai, mỗ căn bản không nhìn rõ.

Mỗ lắc đầu, không đi chú ý đến chuyện đó.

Nửa ngày sau, Thái Sử Từ mới hoàn hồn.

Mơ hồ, ông ta cảm thấy thương pháp của mình, dường như đã tìm

được hướng đột phá.

Ông ta cúi người thật sâu về phía Trần Húc, nói: Đa tạ Chúa công chỉ điểm.

Từ, cảm kích khôn cùng.

Trần Húc nghe vậy mừng rỡ.

Thái Sử Từ cũng đã thu nhận.

Ngay lập tức, một tiếng hệ thống, vang lên trong đầu mỗ.

Đinh, chúc mừng túc chủ, thành công chiêu mộ Thái Sử Từ.

Hoàn thành nhiệm vụ tiệt hồ Tôn Sách.

Hoàn thành nhiệm vụ tiệt hồ Tôn Sách, nhận được phần thưởng nhiệm vụ: Đặc tính của Tôn Sách: Dũng Tướng.

Đặc tính Dũng Tướng: Trong phạm vi túc chủ, năng lực công thành của quân ta tăng một thành.

Trần Húc gật đầu.

Không tồi.

Sau này chắc chắn không tránh khỏi việc công thành bạt trại.

Dũng Tướng, chắc chắn sẽ có tác dụng không nhỏ.

Tiếp theo, chính là Lỗ Tử Kính trước mắt này.

Lỗ Túc, trong Tam Quốc từng là người kế nhiệm chức Đại Đô Đốc của Chu Du.

Là một lương tài trị chính hiếm có.

Đương nhiên.

Vốn dĩ, mỗ không có kế hoạch thu phục Lỗ Túc này.

Nhưng, ai bảo ông ta tự đưa đến chứ.

Đồ đã vào tay, làm sao có chuyện để ra ngoài được.

Bốn người bước vào trong nhà.

Chỉ một cảnh tượng trước mắt, khiến mọi người, đều có chút ngây người.

Chỉ thấy các hạ nhân xung quanh, từng người từng người qua lại, không ngừng thu dọn đồ đạc.

Trần Húc nói: Tử Kính muốn dời nhà.

Lỗ Túc cũng không giấu diếm, cười gật đầu nói: Đúng là vậy.

Từ Châu, là đất tứ chiến, chiến loạn sắp tới.

Ta liền suy nghĩ, chuyển đến một nơi tương đối yên bình hơn một chút.

Trần Húc gật đầu, ngay sau đó cười lớn nói: Nếu vậy, thì đúng lúc.

Hay là Tử Kính cùng ta, đến Phái Quận một chuyến, như thế nào.

Lỗ Túc nói: Dự Châu Phái Quận.

Ông ta cười khổ một tiếng nói: Phái Quận ở Dự Châu đó, còn loạn hơn cả Từ Châu của ta.

Đông Thăng huynh, làm sao, lại muốn đến Phái Quận một chuyến.

Trần Húc khẽ cười nói: Ta lần này đến Phái Quận, là để nhậm chức Phái Quận Thái Thú.

Thì ra là vậy.

Lỗ Túc đứng thẳng người, chắp tay với Trần Húc nói: Chúc mừng Đông Thăng huynh, trở thành Phái Quận Thái Thú.

Trần Húc cũng đáp lễ, nói: Như vậy, Tử Kính cảm thấy thế nào.

Lỗ Túc có chút do dự.

Cái gọi là quân tử bất lập vu tiêu tường chi hạ quân tử không đứng dưới chân tường đổ. , đó chính là lý do ông ta muốn dời đi.

Nhưng hiện nay, Trần Húc lại muốn đến Phái Quận.

Phái Quận đó, lại càng không an toàn.

Thấy Lỗ Túc do dự, Trần Húc cười nói: Tử Kính, hiện nay thiên hạ phân tranh không ngừng, chiến loạn khắp nơi.

Lại có nơi nào, là đất an toàn tuyệt đối.

Cho dù hôm nay thực sự dời đến Giang Đông, ngày sau, Giang Đông cũng sẽ rơi vào chiến loạn.

Lỗ Túc gật đầu.

Điều này, không thể chối cãi.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, ông ta, ngây người.

Ông ta ngơ ngác nhìn Trần Húc, nửa ngày sau mới nói: Đông Thăng huynh đại tài.

Lỗ Túc khâm phục.

Trần Húc:.

Trên mặt mỗ vẫn như thường lệ, biểu cảm không có chút biến hóa nào, nhưng thực tế, trong lòng mỗ, đã dâng lên nghi vấn.

Lỗ Túc, có ý gì.

Nhưng thực tế, trong lòng Lỗ Túc, lại đã suy nghĩ trăm chuyển ngàn hồi.

Trong lòng ông ta, muốn dời đến Giang Đông, Trần Húc, làm sao lại biết được.

Vì sự an toàn, điều này, ngoài tổ mẫu ra, ông ta chưa từng tiết lộ với ai.

Ngay cả hạ nhân trong phủ, cũng phải đợi khi khởi hành, mới được báo cho biết.

Như vậy, không chút nghi ngờ, Trần Húc, đã suy đoán ra.

Điều này, có chút kinh khủng rồi.

Ông ta trầm ngâm một lát, nói: Xin hỏi Đông Thăng huynh chí hướng là gì.

Trần Húc cười nhạt nói: Thiên hạ đại thế, hợp lâu tất phân, phân lâu tất hợp.

Hiện nay Hán thất sắp suy sụp, chính là lúc chúng ta kiến công lập nghiệp.

Tử Kính hỏi ta chí hướng.

Ta chỉ có thể nói, chí hướng của ta, không chỉ dừng ở mười ba châu của Đại Hán.

Lỗ Túc kinh ngạc.

Hiện nay thiên hạ Đại Hán, tổng cộng chia thành mười ba châu.

Chí hướng của Trần Húc, không chỉ mười ba châu của Đại Hán sao.

Chương 44

Sau đó, là muốn thay Đại Hán đánh hạ toàn bộ địa bàn các tộc Đường Ti xung quanh sao.

Đó, mới thực sự là khai cương thác thổ.

Trong mắt tất cả người Hán, tranh bá thiên hạ, xưng cô đạo quả, phong vương bái tướng đều là mục tiêu cuối cùng.

Nhưng thực tế.

Trên mục tiêu đó, còn có một lý tưởng vĩ đại hơn.

Đó chính là, như tổ tiên vậy, khai cương thác thổ.

Ông ta hai mắt sáng quắc nhìn Trần Húc.

Lại nghe Trần Húc cười lớn nói: Nhân sinh, chỉ vỏn vẹn chưa đầy trăm năm, nếu không mưu cầu phúc lợi cho con cháu đời sau.

Ta chỉ sợ sau này, họ sẽ mắng ta.

Ý của mỗ, tự nhiên là: nếu người đời sau, biết có một người xuyên về cổ đại, lại không giúp giải quyết họa ngoại tộc.

Chỉ sợ sẽ có người chỉ trích xương sống của mỗ.

Nhưng lời này lọt vào tai Lỗ Túc, lại khiến ông ta trong lòng đại kinh.

Thì ra, ý của Trần Húc, là lưu danh muôn đời.

Ông ta không thể ngồi yên được nữa, đứng thẳng người, cúi thật sâu về phía Trần Húc nói: Chúa công chí hướng cao xa.

Túc vô cùng kính phục.

Túc, nguyện vì Chúa công hiệu khuyển mã chi lao.

Cùng lúc đó, một tiếng hệ thống, vang lên trong đầu mỗ.

Đinh.

Chúc mừng túc chủ đã chiêu mộ thành công Lỗ Túc, hoàn thành nhiệm vụ Cướp người của Tôn Quyền.

Hoàn thành nhiệm vụ Cướp người của Tôn Quyền, nhận được phần thưởng nhiệm vụ: đặc tính Chấn Hưng của Tôn Quyền.

Đặc tính Chấn Hưng: Trong phạm vi thế lực, tốc độ khai thác khu vực tăng hai thành.

Trần Húc khẽ sững sờ.

Chấn Hưng.

Hiệu quả này khá tốt đó.

Nếu chiếm được tất cả thành trì, chẳng phải tốc độ khai thác cả khu vực sẽ tăng hai thành sao.

Quả thực là thần kỹ phát triển thành trì.

Đỡ Lỗ Túc dậy, hắn cười lớn nói: Tốt.

Tốt lắm.

Ngay sau đó, một tay kéo Lỗ Túc, một tay kéo Thái Sử Từ, nói: Ta có sự giúp đỡ của hai vị, còn lo gì đại sự thiên hạ không thành.

Ngoài phòng, một giọng nói vang lên.

Chúa công, không thể quên ba người chúng ta được.

Vừa dứt lời, hai người từ bên ngoài nhanh chóng bước vào.

Người đi đầu, một thân áo bào trắng, chính là Triệu Vân.

Đi sát bên Triệu Vân, chính là Điền Phong và tiểu tướng Từ Hoảng.

Ba người cũng đã đến bên cạnh Trần Húc.

Tay của mấy người họ đặt chồng lên nhau.

Trần Húc cười lớn nói: Tốt.

Có các vị giúp đỡ, đó là cái phúc của Trần Húc ta.

Trần Húc tại đây, xin cảm ơn các vị.

Mọi người đồng loạt cười lớn.

Lỗ Túc đi về hậu viện bái kiến tổ mẫu, không nhắc tới nữa.

Còn Trần Húc, thì chuẩn bị lên đường đến Phái Quận.

Sáng sớm ngày thứ hai, mọi người cùng nhau xuất phát đi Phái Quận.

Khi Lỗ Túc nhìn thấy Hổ Báo Kỵ và Bạch Mã Nghĩa Tòng, sự chấn động trong lòng hắn có thể thấy rõ.

Lúc này, trong lòng hắn cũng dần dần cảm thấy may mắn.

Thì ra, Chúa công không chỉ có chí hướng cao xa, mà còn có một đội quân hùng mạnh.

Tại Tương Huyền, trị sở của Phái Quận, trước cổng phủ quận thủ.

Hai tiểu hoàng môn đang ngồi ở đó.

Trong lòng họ đầy phiền muộn.

Chuyện gì thế này.

Đến tuyên đọc thánh chỉ, chưa từng thấy bao giờ.

Lại còn không gặp được chính chủ.

Hỏi ra mới biết, chính chủ Trần Húc lại chưa từng nhậm chức tiền nhiệm.

Thật là quá đáng mà.

Trương Yến đón hai người vào phủ quận thủ, chiêu đãi trà ngon cơm tốt.

Nhưng vốn là một người thô lỗ, hắn làm sao hiểu được mấy chuyện này.

Bất quá, cơn giận trong lòng hai tiểu hoàng môn cũng dần dâng lên.

Song vì Đổng Tướng quốc rất coi trọng Trần Húc, bọn họ đâu dám nói gì.

Chỉ có thể không ngừng nhẫn nhịn.

Lại nhẫn nhịn.

Đoàn người Trần Húc hùng hổ tiến vào Phái Quận.

Vừa vào Phái Quận, Trương Yến liền cưỡi ngựa nhanh đến đón.

Chúa công, ngài cuối cùng cũng đến rồi.

Hai tiểu hoàng môn kia đã đợi mấy ngày rồi.

Gì.

Trần Húc sững sờ, nói: Tiểu hoàng môn.

Để làm gì.

Trương Yến trên mặt lộ vẻ vui mừng, cười lớn nói: Để tuyên đọc thánh chỉ.

Chúa công được thăng quan rồi.

Ừm.

Thăng quan.

Trần Húc có chút chưa kịp phản ứng.

Chức Thái thú còn chưa ngồi ấm chỗ, đã được thăng quan rồi.

Ách.

đã ngồi đâu.

Hiện tại, hắn còn chẳng biết phủ quận thủ của Phái Quận ở đâu.

Trần Húc cũng không vội, dù sao mấy tiểu hoàng môn đã đợi mấy ngày rồi, cũng chẳng thiếu một lát.

Hắn liền cùng mọi người đi về phía trước.

Chương 45

Dưới sự dẫn dắt của Trương Yến, đoàn người nhanh chóng đến cửa phủ quận thủ.

Thấy chính chủ đến, tiểu hoàng môn vội vàng ra tuyên đọc thánh chỉ.

Nhưng khi nhìn thấy đội kỵ binh tinh nhuệ phía sau Trần Húc, toàn thân họ run rẩy kinh hãi.

Bọn họ đi khắp nam bắc, đến các nơi quyền quý để tuyên đọc thánh chỉ, nhưng chưa từng thấy thuộc hạ của ai có đội quân tinh nhuệ như vậy.

Lại liếc nhìn Trần Húc một cái.

Hai người lòng đều chấn động kịch liệt.

Họ nhìn nhau, đều thấy sự sợ hãi trong mắt đối phương.

Lúc này, cuối cùng họ cũng tỉnh ra.

Không dám có chút bất mãn nào nữa, cẩn thận từng li từng tí, cung kính cúi đầu.

Nhìn thấy hai tiểu hoàng môn cung kính trước mặt Trần Húc, Trương Yến gãi đầu.

Hắn có chút mơ hồ.

Rõ ràng trước mặt hắn, hai tiểu hoàng môn kia còn rất kiêu ngạo.

Vậy mà trước mặt Chúa công, lại cung kính như vậy.

Chuyện này thật quá kỳ lạ.

Chẳng lẽ, trên người Chúa công thật sự có khí chất vương bá.

Đã trấn áp được hai người họ.

Điều này càng khiến hắn thêm vài phần khâm phục Trần Húc.

Nghe nói được phong Chinh Lỗ Tướng quân, kiêm nhiệm Dự Châu Thứ sử, khóe miệng Trần Húc bất giác khẽ nhếch lên.

Lúc này, trong đầu Trần Húc vang lên tiếng của hệ thống.

Đinh.

Phát hiện túc chủ đối mặt với lựa chọn, nhiệm vụ đã cập nhật, mời lựa chọn.

Lựa chọn một: Từ chối chức Dự Châu Thứ sử và Chinh Lỗ Tướng quân.

Phần thưởng nhiệm vụ: một trăm lượng vàng.

Lựa chọn hai: Từ chối chức Dự Châu Thứ sử và Chinh Lỗ Tướng quân, đồng thời đánh cho hai tiểu hoàng môn một trận.

Phần thưởng nhiệm vụ: hai cái hoa óc heo tươi.

Lựa chọn ba: Chấp nhận chức Dự Châu Thứ sử và Chinh Lỗ Tướng quân.

Phần thưởng nhiệm vụ: Chính trị + 10.

Mị lực + 5.

Danh tiếng + 100.

Nhìn phần thưởng của lựa chọn một, thật ra mà nói, nếu là lúc mới xuyên không đến cuối Hán, nó sẽ rất hấp dẫn.

Dù sao một trăm lượng vàng đối với người lúc đó cũng là một khoản tiền lớn.

Nhưng đối với hắn bây giờ, vừa mới có được một phần năm tài sản của nhà họ Chân, thì căn bản không có chút hấp dẫn nào.

Một phần năm tài sản nhà họ Chân đâu phải một trăm lượng vàng có thể so sánh được.

Khi nhìn lựa chọn hai, Trần Húc hết muốn nói.

Hoa óc heo tươi.

Không phải cần bổ não sao.

Thôi vậy, hệ thống này cứ thích bày trò.

Cũng khó cho hệ thống.

Mà hắn đâu phải loại người lỗ mãng như Lưu Đại Nhĩ.

Vả lại.

Chẳng qua là hai tiểu hoàng môn thôi mà.

Không phải nhân vật quan trọng.

So đo với bọn họ làm gì.

Chỉ phí công mất thân phận.

Phần thưởng của lựa chọn ba lại khiến Trần Húc mắt sáng rực.

Chính trị.

Mị lực.

Danh tiếng.

Ba thứ này đều là thứ tốt.

Ngay lập tức, hắn trong lòng nói với hệ thống: Hệ thống, ta chọn lựa chọn ba.

Ngay sau đó, Trần Húc đích thân bước tới, từ tay tiểu hoàng môn nhận lấy thánh chỉ.

Hắn lại đưa cho mỗi người một thỏi bạc.

Hai tiểu hoàng môn liên tục ngàn ân vạn tạ.

Triệu Vân bước lên phía trước, chắp tay nói: Chúc mừng Chúa công vinh thăng.

Chúc mừng Chúa công vinh thăng.

Trong chốc lát, tiếng chúc mừng vang lên không ngớt.

Ngoài cửa, Hổ Báo Kỵ và Bạch Mã Nghĩa Tòng cũng đồng loạt hô lớn.

Chúc mừng Chúa công vinh thăng.

Trong thành Phái Quận, Bạch Ba Quân và Hắc Sơn Quân đang tiếp quản phòng thủ thành cũng cao giọng chúc mừng.

Sát thì, tiếng reo vang khắp Phái Quận.

Cả thành Phái Quận không ai không chấn động.

Trần Đông Thăng của Trường An, cuối cùng cũng đến rồi.

Hai tiểu hoàng môn sợ đến tái mét mặt.

Họ đâu từng thấy nghi thức chúc mừng nào như thế này.

Sức mạnh của tân nhiệm Dự Châu Thứ sử Trần Đông Thăng thật sự khiến người ta phải kinh sợ.

Cùng lúc đó, tiếng hệ thống vang lên trong đầu Trần Húc.

Đinh.

Chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ, nhận được phần thưởng nhiệm vụ: Chính trị + 10.

Mị lực + 5.

Danh tiếng + 100.

Nhìn phần thưởng nhiệm vụ, trong lòng hắn thầm nghĩ.

Lần này, thăng làm Dự Châu Thứ sử cũng chỉ tăng 100 điểm danh

tiếng.

Mà không biết vì sao hai lần trước danh tiếng lại tăng 200 điểm.

Chương 46

Lần thứ hai thu phục Bạch Ba Quân tăng 200 điểm danh tiếng thì có thể hiểu được.

Nhưng lần đầu tiên, chỉ tiện tay đánh một tên côn đồ mà có thể tăng 200 điểm danh tiếng sao.

Cũng quá không thể tưởng tượng nổi rồi.

Trần Húc lắc đầu, không suy nghĩ thêm nữa.

Hắn chỉ nhìn về phía giao diện hệ thống.

Thông tin thuộc tính cũng đã hiện ra trước mặt hắn.

Tên: Trần Húc, tự Đông Thăng.

Tuổi: 18.

Thống suất: 105.

Võ lực: 108.

Trí lực: 80.

Chính trị: 50.

Mị lực: 75.

Đặc tính: Phục, Kiêu Hùng, Nhất Kỵ, Phú Hào, Nhân Chính, Lễ Hiền Hạ Sĩ, Khí Vận Vô Song, Danh Thanh, Dũng Tướng, Chấn Hưng.

Võ kỹ: Bá Vương Thương Pháp.

Kỹ năng: Đại sư cấp cận thân cách đấu thuật, Đại sư cấp kỵ thuật.

Các thuộc tính Chính trị, Mị lực cuối cùng cũng có chút tiến bộ.

Tuy là phế vật, nhưng nhìn vào lại cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Nhìn chuỗi đặc tính dài dằng dặc kia, trong lòng hắn dâng lên một cảm giác thành tựu.

Chậc chậc.

Đặc tính nhiều đến nỗi một hàng trong giao diện hệ thống còn không đặt hết.

Thỏa mãn quá.

Buổi tối, trong phủ quận thủ Phái Quận, đèn đóm sáng trưng.

Mọi người tề tựu một nơi, chúc mừng Trần Đông Thăng thăng quan.

Đây cũng là lần đầu tiên các văn thần võ tướng dưới trướng Trần Đông Thăng tụ họp.

Trần Húc giơ cao chén rượu, cười lớn nói: Các vị, sau ngày hôm nay, sẽ phải nhờ cậy các vị nhiều rồi.

Ta tại đây, mời các vị một chén.

Mọi người đồng loạt nâng chén.

Trần Húc ngửa cổ, uống cạn chén rượu.

Mọi người đều uống hết rượu trong chén.

Rượu được vài tuần, đồ ăn đã vơi.

Trương Yến bất mãn đứng dậy, nói: Chuyện của thằng giặc Đổng, làm thật không trượng nghĩa.

Trương Yến nhìn quanh mọi người, nói: Phong Chúa công một chức Dự Châu Thứ sử hữu danh vô thực, thì có ích gì.

Thái Sử Từ cười lớn nói: Bảo thằng giặc Đổng giao cả Dự Châu cho chúng ta, hắn cũng đâu lấy ra được.

Đúng lý đó.

Lỗ Túc gật đầu nói: Mặc kệ thế nào, ít nhất có danh xưng Dự Châu Thứ sử, ta liền trên địa bàn Dự Châu, chiếm được quyền chủ đạo.

Điểm này, chẳng phải rất tốt sao.

Mặt Điền Phong đỏ bừng, hiển nhiên đã uống không ít rượu.

Hắn khẽ ho một tiếng nói: Tình hình Phái Quận lần này khá vi diệu, Chúa công xin hãy cẩn thận đề phòng.

Trần Húc nâng chén rượu, nói: Binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn.

Có các vị cùng ta đồng lòng hợp sức, lo gì đại sự không định.

Nào, các vị cùng ta uống cạn chén này.

Trong chốc lát, ánh đèn đan xen.

Không khí trong đại sảnh lại trở nên náo nhiệt.

Dự Châu, quận Nam Dương.

Viên Thuật nặng nề ném bức thư trong tay xuống đất, gầm lên giận dữ: Thằng giặc Đổng sao dám làm như vậy.

Dương Hoằng vội nhặt bức thư trên đất lên.

Mở ra xem một cái, sắc mặt hắn cũng trở nên rất khó coi.

Hắn hơi trầm ngâm nói: Chúa công, Trần Húc kia vốn là danh sĩ Trường An, người ấy làm việc quả quyết, e rằng không dễ đối phó a.

Danh sĩ Trường An.

Viên Thuật giận đến cực điểm bật cười nói: Dám đến Dự Châu của ta tranh giành lợi lộc, cũng không xem thử mình có mấy cân mấy lạng.

Dương Hoằng nghe vậy, trong lòng liền lo lắng.

Kể từ khi nhận được tin Trần Húc được phong làm Phái Quận Thái thú, hắn đã bắt đầu tìm hiểu về Trần Húc.

Với sự tìm hiểu mấy ngày qua, Trần Húc này rất phi phàm.

Nếu Chúa công cứ chủ quan như vậy, e rằng sẽ chịu thiệt lớn trong tay Trần Húc.

Hắn liền khuyên: Chúa công, Trần Húc tuy tuổi không lớn, nhưng thực lực của hắn không thể xem thường.

Mấy ngày nay, một mình hắn đã tiêu diệt toàn bộ Bạch Ba Quân và Hắc Sơn Quân.

Ồ.

Viên Thuật có chút lay động.

Dương Hoằng gật đầu, ngữ khí rất nghiêm túc nói: Đúng vậy.

Ta nghe nói, Trần Húc đã chiêu mộ danh sĩ Ký Châu Điền Phong đi.

Vì chuyện này, Viên Thiệu đã phải chạy một chuyến áo bào trắng.

Viên Thuật nghe vậy thì sững sờ.

Nhưng ngay sau đó, hắn liền cười lớn: Tốt.

Rất tốt.

Ta thật muốn xem, lúc đó sắc mặt của thằng nhãi Viên Thiệu kia.

Đáng tiếc a.

Hắn hơi trầm ngâm nói: Nghe như vậy, ta thật muốn thử xem Trần Húc rốt cuộc là nhân vật thế nào.

Lòng Dương Hoằng chợt giật mình.

Biết là không ổn rồi.

Với sự hiểu biết của hắn về Viên Thuật, vị Chúa công này rất có khả năng sẽ ra tay thử thực lực của Trần Húc.

Hắn vội vàng khuyên: Chúa công, lúc này đã gần cuối đông, nếu huy động quân đội thì không thích hợp cho lắm.

Viên Thuật nhíu mày, hừ lạnh một tiếng nói: Trần Húc kia dám ra tay lấy đồ của ta, tự nhiên phải trả giá đắt.

Lần này, nhất định phải cho Trần Húc biết tay.

Để hắn biết, đồ của ta Viên Công Lộ, không phải muốn lấy là lấy được.

Dương Hoằng trong lòng thở dài một tiếng.

Đêm khuya, Trần Húc trở mình ngồi dậy.

Đắp lại chăn cho Điêu Thuyền, hắn mới ngồi đầu giường, yên lặng suy nghĩ.

Mình đang ở Phái Quận, liệu có nhân tài nào bị bỏ sót không.

Điêu Thuyền khẽ mở mắt, thấy Trần Húc đang ngồi đầu giường.

Nàng vươn người, khoác cho Trần Húc một chiếc áo khoác, rồi tựa vào vai Trần Húc, hỏi: Trần lang, sao vậy.

Trần Húc kéo chăn lên, che đi làn da đang lộ ra của Điêu Thuyền.

Hắn mới nói: Ta à, đang nghĩ ở Phái Quận này, liệu có nhân tài nào mà ta đã bỏ sót không.

Trần lang, chuyện này, chỉ cần hỏi xem chỗ nào không bị giặc Khăn Vàng quấy nhiễu, chẳng phải sẽ rõ ràng sao.

Điêu Thuyền cười nói.

Trần Húc bất giác mắt sáng rực.

Cách này hay.

Hắn quay đầu, nhìn dung nhan tuyệt mỹ của Điêu Thuyền.

Chương 47

Vươn tay, khẽ vuốt ve má Điêu Thuyền, cười nói: Thiền nhi quả nhiên là hiền nội trợ của ta.

Điêu Thuyền chớp chớp mắt, cười quyến rũ.

Một mùi hương đặc trưng của Điêu Thuyền phả vào mũi.

Trần Húc chỉ cảm thấy trong lòng, dường như có một dòng nhiệt dâng trào.

Hắn cúi đầu, dùng đôi môi lớn của mình phủ lên đôi môi nhỏ của Điêu Thuyền.

Ngay sau đó vươn tay, vuốt ve thân thể mềm mại hoàn mỹ đến cực hạn của Điêu Thuyền.

Nhiệt độ trong phòng bắt đầu tăng lên.

Ngay cả ánh trăng cũng trở nên dịu dàng.

Sáng sớm ngày thứ hai, Trần Húc với tinh thần sảng khoái, nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng ngủ.

Hắn đi thẳng đến tìm Lỗ Túc đang xử lý việc công, cười nói: Tử Kính, ngươi có biết, ở Phái Quận, những nơi nào không bị giặc Khăn Vàng quấy nhiễu không.

Lỗ Túc hơi sững sờ, nói: Chúa công có ý gì.

Trần Húc cười lớn nói: Ta nhân cơ hội này, tìm kiếm nhân tài.

Chúa công kế này rất hay.

Ta sẽ giúp Chúa công tìm.

Vừa nói, Lỗ Túc vội vàng đi về phía bên cạnh.

Không lâu sau, hắn đã lật một cuốn sách thẻ tre dày cộp đi tới.

Vừa đi vừa cười lớn nói: Chúa công, ta đã tra rõ.

Trong số các huyện thuộc Phái Quận của ta, ở Tiếu huyện có một thôn trang, nhân khẩu vẫn luôn không giảm.

Từ đó có thể thấy, nơi đó nhất định không bị quân Khăn Vàng quấy nhiễu.

Vừa nói, hắn đưa cuốn sách thẻ tre trong tay về phía Trần Húc.

Thuận theo hướng Lỗ Túc chỉ, Trần Húc liếc mắt một cái đã nhìn thấy tên thôn trang kia: Hứa Gia Thôn.

Lòng hắn bất giác khẽ chấn động.

Hứa Gia Thôn.

Tiếu huyện.

Chẳng lẽ, không phải Hứa Chử sao.

Đúng rồi.

Hứa Chử chẳng phải Tào Tháo đã thu phục ở gần đó sao.

Hay lắm.

Hắn suýt nữa quên mất vị mãnh nam này rồi.

Trần Húc liếc nhanh qua sách thẻ tre, ghi nhớ phương vị của Hứa Gia Thôn.

Ngay sau đó, hắn vội vàng chạy ra khỏi phủ quận thủ.

Lỗ Túc hỏi: Chúa công, sao vậy.

Tử Kính, đa tạ lời nhắc nhở của ngươi, ta đã biết ở Phái Quận có một vị đại tướng.

Ta đi rồi về ngay.

Vừa nói, Trần Húc đã chạy ra khỏi phủ quận thủ.

Chỉ còn lại Lỗ Túc, đang ngẩn người ở đó.

Điền Phong bước tới, vỗ vai Lỗ Túc, cười nói: Tử Kính, Chúa công sáng suốt trong việc nhìn người, phi thường nhân có thể sánh bằng.

Vị đại tướng mà ngài nói trong miệng, nhất định không phải người tầm thường.

Lỗ Túc nghe vậy, gật đầu cười nói: Như vậy thì tốt quá.

Ta bây giờ, đúng lúc đang cần người.

Bên ngoài phủ, Trần Húc phi thân lên Xích Thố Mã.

Phía sau hắn, tiểu tướng Từ Hoảng vội vàng đuổi theo.

Vừa chạy vừa kêu: Chúa công, đợi ta.

Cho ta đi cùng với ngài đi.

Cũng được.

Trần Húc đáp lời.

Hai người cùng nhau phi nhanh về phía Hứa Gia Thôn.

Đi nhanh một mạch, họ nhanh chóng đến một ngã tư.

Từ Hoảng nhìn quanh bốn phía.

Ngay sau đó, hắn phấn khích chỉ về bên trái nói: Chúa công, nhìn kìa, cái cây đằng trước kia, chắc là cây cổ thụ trăm năm.

Đi thêm khoảng một dặm nữa là đến Hứa Gia Thôn rồi.

Đúng lúc đó, một tiếng kêu giết chóc truyền vào tai hắn.

Nhìn kỹ, thấy phía trước cây cổ thụ trăm năm kia, có mấy trăm người đầu đội khăn vàng, đang rút lui theo hướng này.

Phía sau những người đó, là một đám bách tính.

Người đi đầu, thân hình cao hơn tám thước, lưng to tròn, tay cầm một thanh đao phác lớn bằng sắt tinh luyện.

Vừa nhìn đã biết là một mãnh sĩ.

Vị mãnh sĩ đó, vung thanh đao phác lớn bằng sắt tinh luyện trong tay, chém đổ đám giặc Khăn Vàng xung quanh.

Trong tay hắn, thỉnh thoảng lại phóng ra từng viên đá phi.

Người trúng chiêu, không ai không ngã xuống đất.

Chỉ một cái nhìn, Trần Húc liền biết, đó chính là Hứa Chử.

Nhìn kỹ.

Thuộc tính của vị mãnh sĩ đó đã hiện ra trước mặt hắn.

Tên: Hứa Chử.

Tuổi: 22.

Thống suất: 70.

Võ lực: 97.

Trí lực: 36.

Chính trị: 20.

Mị lực: 40.

Đặc tính: Nhất Kỵ, Hộ Vệ, Cường Kiện.

Trần Húc trong lòng đại hỉ.

Quả nhiên là Hứa Chử Hổ Si.

Chỉ là đám người phía trước kia, chẳng lẽ là tàn dư giặc Khăn Vàng sao.

Hắn nhìn về phía tên đầu mục kia.

Ngay sau đó, thông tin thuộc tính của người đó cũng đã hiện ra trước mặt hắn.

Tên: Hà Diên.

Tuổi: 25.

Chương 48

Thống suất: 50.

Võ lực: 60.

Trí lực: 30.

Chính trị: 12.

Mị lực: 25.

Trần Húc có chút cạn lời.

Được rồi.

Chẳng phải là một tên phế vật sao.

Hơn nữa còn là một tên phế vật mà hắn căn bản chưa từng nghe tên.

Hắn tay cầm Vô Địch Bá Vương Thương, đứng giữa đường.

Hà Diên thấy đường phía trước bị chặn.

Hắn hét lớn một tiếng, lao về phía Trần Húc.

Trần Húc chỉ khẽ mỉm cười.

Bóng thương trong tay lóe lên, Hà Diên liền bị đâm ngã ngựa, chết mất mạng.

Tiểu tướng Từ Hoảng thì phấn khích xông vào giữa đám giặc Khăn Vàng.

Giặc Khăn Vàng làm sao đỡ nổi, liền tứ tán bỏ chạy.

Hứa Chử đuổi theo phía sau, nhìn thi thể Hà Diên trên đất, thầm kinh hãi.

Hà Diên là một tên đầu mục Khăn Vàng.

Tuy thực lực không quá mạnh, nhưng cũng khá có dũng lực.

Vậy mà không ngờ, chỉ một lần chạm mặt, Hà Diên đã chết dưới thương của người khác.

Thương pháp này cũng quá kinh khủng đi.

Hứa Chử có chút sợ hãi, nhìn hai người Trần Húc, nói: Các hạ là ai.

Trần Húc khẽ mỉm cười: Ta là Trần Húc, là tân nhiệm Dự Châu Thứ sử.

Dự Châu Thứ sử.

Trong mắt Hứa Chử lóe lên một tia sợ hãi.

Hắn chắp tay nói: Nơi đây của ta không hoan nghênh người ngoài lắm, xin Trần Thứ sử thông cảm.

Lúc này, tiếng hệ thống vang lên trong đầu Trần Húc.

Đinh.

Phát hiện túc chủ đối mặt với lựa chọn, nhiệm vụ hệ thống đã cập nhật, mời lựa chọn.

Lựa chọn một: Theo yêu cầu của Hứa Chử, quay người rời đi.

Phần thưởng nhiệm vụ: mười con chiến mã.

Lựa chọn hai: Thu phục Hứa Chử, cướp người của Tào Tháo, đưa Hứa Chử vào dưới trướng.

Phần thưởng nhiệm vụ: mười bộ áo giáp.

Lựa chọn ba: Dùng sức mạnh thu phục Hứa Chử, cướp người của Tào Tháo, đưa Hứa Chử vào dưới trướng.

Phần thưởng nhiệm vụ: một viên Sức Chịu Đựng Đan.

Nếu cướp người thành công, sẽ nhận được ban thưởng ngẫu nhiên.

Nhìn phần thưởng của lựa chọn một, Trần Húc hoàn toàn cạn lời.

Quay người rời đi.

Làm thế để làm gì.

Chẳng lẽ chỉ để nhìn Hứa Chử một cái.

Hứa Chử đâu có đẹp như đại mỹ nữ kiều diễm quyến rũ Điêu Thuyền.

Hắn nhìn về phía lựa chọn hai.

Thu phục Hứa Chử, đối với hắn, vấn đề cũng không lớn.

Dù sao hắn có đặc tính Phục mà.

Chỉ là, hệ thống cũng quá keo kiệt rồi.

Mười bộ áo giáp.

Loại áo giáp mà binh sĩ bình thường dùng sao.

Chẳng lẽ đang trêu chọc ta sao.

Trần Húc trực tiếp nhìn về phía lựa chọn ba.

Ngay sau đó, hắn bị phần thưởng nhiệm vụ của lựa chọn ba hấp dẫn.

Sức Chịu Đựng Đan.

Thì ra, hệ thống, lại có đan dược sao.

Nếu vậy, sau này chẳng phải sẽ có Thể Chất Đan.

Tẩy Tủy Đan.

Liệu có Cửu Chuyển Kim Đan trong truyền thuyết không.

Xì.

Bất giác hắn hít vào một hơi khí lạnh.

Hệ thống này cũng quá mạnh mẽ đi.

Trần Húc nhìn xuống.

Sau khi dùng, có thể tăng một phần sức chịu đựng sao.

Trong lòng hắn bất giác đại hỉ.

Không tồi.

Rất không tồi.

Hiện tại, về mặt sức mạnh, hắn kinh khủng vô cùng.

Nhưng mấy ngày nay, hắn lại phát hiện ra một vấn đề.

So với sức mạnh của hắn, sức chịu đựng lại không đủ.

Nếu có thể tăng thêm một phần sức chịu đựng, đối với thực lực của hắn sẽ có sự nâng cao không nhỏ.

Chờ đã.

Trong lòng Trần Húc bất giác khẽ động.

Sức chịu đựng.

Chẳng phải vậy thì sức chịu đựng ở một số phương diện cũng sẽ được nâng cao tương ứng sao.

Xì.

Bất giác hắn hít sâu một hơi.

Chương 49

Thì ra điều huyền bí thật sự nằm ở đây.

Hắn đã quá ngây thơ rồi.

Thì ra, hệ thống này.

Hắn, thật sự đã nhìn lầm.

Không, hắn thích.

Hãy để những phần thưởng như thế này đến mãnh liệt hơn nữa đi.

Đến lúc đó, hắc.

Lòng Trần Húc bất giác khẽ lay động.

Ngay lập tức, hắn không do dự nữa, vội vàng trong lòng nói với hệ thống: Hệ thống, ta chọn lựa chọn ba.

Trần Húc nhìn Hứa Chử, cười lớn nói: Đã nghe Trọng Khang sức lớn như trâu đã lâu, hôm nay gặp mặt, quả nhiên lời đồn không sai.

Hứa Chử nghe vậy đại hỉ.

Ánh mắt nhìn Trần Húc cũng trở nên hiền hòa hơn nhiều.

Nhưng lại nghe Trần Húc tiếp tục nói: Đáng tiếc a đáng tiếc.

Đáng tiếc.

Hứa Chử nhướn mày.

Trần Húc có vẻ thất vọng lắc đầu, nói: Đáng tiếc là sức mạnh của ngươi, so với ta, lại quá cách xa.

Quá cách xa.

Hắn vừa lắc đầu vừa đi ra phía ngoài.

Chậm đã.

Hứa Chử hét lớn một tiếng: Sức mạnh của ta, không bằng ngươi sao.

Trần Húc khẽ mỉm cười, quay đầu nhìn Hứa Chử nói: Trọng Khang, nếu ngươi luyện thêm mấy năm nữa, có lẽ có thể so sánh với ta.

Còn bây giờ thì.

Vừa nói, hắn lắc đầu, vẻ mặt đầy tiếc nuối.

Ngay sau đó lại bước chân, đi ra ngoài.

Hứa Chử lớn tiếng hét: Chậm đã.

Ta với ngươi so tài xem ai có sức lực lớn hơn.

Trần Húc dừng bước, nói: So tài.

Không hứng thú.

Trừ khi.

Hứa Chử hỏi.

Trần Húc cười lớn nói: Vậy thì chơi lớn một chút.

Trừ khi ai thắng, người thua liền phải nhận người thắng làm chủ.

Hứa Chử đánh giá Trần Húc từ trên xuống dưới.

Vừa rồi một thương của Trần Húc thật sự kinh diễm.

Nhưng hắn nghĩ, Trần Húc cũng chỉ là thương pháp xuất sắc mà thôi.

Dù sao, với dáng người tay gầy chân khẳng khiu của Trần Húc, sức mạnh có thể mạnh đến đâu.

Trong lòng đã có chủ ý, liền cười lớn nói: Được.

Vậy ta đồng ý, nếu ngươi thua, thì phải nhận ta Hứa Chử làm chủ.

Đương nhiên.

Trần Húc khẽ gật đầu.

Từ Hoảng nghe vậy, bất giác có chút lo lắng kêu lên: Chúa công,.

Trần Húc lắc đầu, ra hiệu Từ Hoảng đừng nói nhiều.

Dưới sự dẫn dắt của Hứa Chử, mấy người đến sân luyện võ của Hứa Gia Thôn.

Xung quanh, chật kín dân làng Hứa Gia Thôn.

Những dân làng này, mỗi người đều thân thể cường tráng, nhưng so với Hứa Chử thì lại kém xa.

Dân làng từng người đồng thanh hô lớn, cổ vũ cho Hứa Chử.

Trước mặt họ, có một hàng tạ đá, các tạ đá được xếp theo thứ tự từ nhẹ đến nặng.

Hứa Chử lớn tiếng nói: Cách so tài của ta là, xem ai có thể nâng được tạ đá nặng hơn.

Vừa nói, hắn đi đến bên cạnh tạ đá nặng nhất.

Hắn ngồi xổm xuống, hai tay nắm lấy tạ đá.

Ngay sau đó thở ra một tiếng, hai tay dùng sức, nhấc tạ đá lên đỉnh đầu.

Giữ được đến bốn năm hơi thở.

Rồi mới đặt tạ đá trở lại mặt đất.

Trong đám đông xung quanh, bùng nổ một trận tiếng hoan hô, mọi người liên tục khen hay.

Hứa Chử vỗ vỗ tay, nhìn Trần Húc một cái, cười lớn nói: Thế nào.

Nhận thua không.

Trần Húc khẽ mỉm cười.

Hắn đến trước tạ đá mà Hứa Chử vừa mới nâng, chỉ thấy trên đó viết tám trăm cân.

Hắn cười gật đầu nói: Sức mạnh của Trọng Khang, quả nhiên kinh người.

Nghe Trần Húc nói vậy, trên mặt Hứa Chử lộ ra nụ cười đắc ý.

Trần Húc nhìn quanh bốn phía.

Hắn thấy bên cạnh cửa ngôi miếu cổ có hai con sư tử đá.

Chỉ không biết vì sao, hai con sư tử đá đó đều nằm ở cùng một bên cửa lớn.

Trong lòng hắn khẽ động, ngay sau đó liền đi về phía sư tử đá.

Hứa Chử bất giác sững sờ.

Ngôi miếu cổ đó là nơi mọi người thường ngày cúng bái.

Trần Húc, đi đến ngôi miếu cổ đó làm gì.

Trần Húc đến trước con sư tử đá ở cổng miếu cổ, vươn tay vỗ vỗ lên sư tử đá.

Ngay sau đó quay đầu, khẽ mỉm cười với Hứa Chử.

Lòng Hứa Chử bất giác khẽ giật mình một cách khó hiểu.

Trần Húc cười lớn nói: Ngươi xem, sư tử đá, vốn dĩ phải chia ra hai bên.

Hôm nay, ta sẽ giúp nó trở về vị trí cũ.

Vừa nói, thân hình hắn khẽ hạ xuống.

Ngay sau đó hai tay, ấn vào phía dưới sư tử đá.

Miệng khẽ hừ một tiếng, hai tay dùng sức.

Hắn liền nâng cả sư tử đá, cùng với bệ đá phía dưới, lên.

Sau đó, hắn nâng sư tử đá trên tay phải.

Cứ thế, hắn đi về phía bên kia của cổng miếu.

Dân làng Hứa Gia Thôn, từng người một đều nhìn ngây người ra.

Sư tử đá, toàn bộ đều được làm bằng đá xanh, nặng đến một ngàn năm trăm cân.

Bình thường, cần tám chín người hợp sức mới có thể di chuyển được.

Hứa Chử cũng nhìn đến mắt trợn tròn mồm há hốc.

Chương 50

Đây là, quái vật sao.

Trần Húc đến bên kia cổng miếu, mới đặt sư tử đá trong tay xuống đất.

Cuối cùng, không quên chỉnh cho hai con sư tử đá đối xứng nhau.

Xung quanh yên tĩnh một mảng.

Tiếng ồn ào vừa rồi đã biến mất từ lâu.

Mọi người nhìn Trần Húc bằng ánh mắt như nhìn quái vật.

Hứa Chử đến bên cạnh sư tử đá, vươn hai tay ra thử.

Mới phát hiện, với sức mạnh của hắn, đừng nói là nâng sư tử đá lên, ngay cả di chuyển một chút cũng khá miễn cưỡng.

Lúc này, hắn hoàn toàn tâm phục khẩu phục.

Hắn chắp tay cúi người về phía Trần Húc nói: Chúa công ở trên, xin nhận Hứa Chử một lạy.

Trọng Khang, mau mau đứng dậy.

Trần Húc vươn tay đỡ Hứa Chử dậy, rồi cười lớn nói: Ta có sự giúp đỡ của Trọng Khang, Dự Châu này, coi như đã định rồi.

Ngay sau đó, hắn nhìn Hứa Chử, nói: Trọng Khang, vừa rồi ta nhắc đến việc ta là Dự Châu Thứ sử, vì sao, ngươi hình như có chút. không vui.

Hứa Chử nghe vậy, thở dài một tiếng, nói: Chuyện này nói dài lắm.

Ngay lập tức, hắn kể tỉ mỉ mọi nguyên do.

Trần Húc mới hiểu.

Vị Dự Châu Thứ sử tiền nhiệm kia, tên là Khổng Trụ, cũng chính là người mà Trần Húc đã nghe Vương Doãn nhắc đến trước đây.

Khi còn tại nhiệm, ông ta không hề ra sức bảo vệ sự an toàn cho bách tính dưới quyền.

Hứa Gia Thôn bị giặc Khăn Vàng quấy nhiễu, dân chúng mang lương thực trong nhà đến cầu cứu Khổng Trụ.

Nhưng không ngờ, Khổng Trụ nhận lấy lương thực đã đưa đến, nhưng đối với việc tiêu diệt giặc Khăn Vàng thì lại không hề nhắc tới một chữ.

Cũng may có Hứa Chử đứng ra, dẫn dân làng Hứa Gia Thôn, chặn đứng hết lần này đến lần khác sự quấy rối của giặc Khăn Vàng.

Cuối cùng, Hứa Chử thở dài thườn thượt nói: Đáng tiếc, với sức lực của ta, cũng chỉ có thể bảo vệ được Hứa Gia Thôn mà thôi.

Hiện tại, trong thành Phái Quận, tuy không còn giặc Khăn Vàng số lượng lớn quấy nhiễu, nhưng thực ra, ở các nơi thuộc quyền cai trị, vẫn còn không ít tàn dư giặc Khăn Vàng.

Ánh mắt Trần Húc lộ vẻ suy tư sâu sắc.

Ngay sau đó, hắn nhìn Hứa Chử nói: Trọng Khang, ngươi khá quen thuộc với Phái Quận.

Ta sẽ điều động một đội binh mã, do ngươi phụ trách, dọn dẹp sạch sẽ toàn bộ tàn dư giặc Khăn Vàng dưới quyền Phái Quận của ta.

Ngươi thấy sao.

Hứa Chử nghe vậy đại hỉ.

Hắn cao giọng đáp: Đa tạ Chúa công.

Thuộc hạ nhất định sẽ tận tâm tận lực, làm tốt chuyện này.

Từ Hoảng thấy vậy, vội chen lên nói: Chúa công, vậy ta thì sao.

Ta có thể cùng Hứa Tướng quân đi không.

Công Minh, ngươi cũng muốn đi tiêu diệt giặc Khăn Vàng sao.

Trần Húc nghe vậy, quay đầu nhìn tiểu tướng Từ Hoảng.

Từ Hoảng chắp tay hành lễ, cung kính nói: Xin Chúa công cho phép.

Được.

Nhiệm vụ của ngươi, chính là phụ tá Trọng Khang, dọn dẹp sạch sẽ toàn bộ tàn dư giặc Khăn Vàng ở các nơi.

Vừa nói, hắn vỗ vỗ vai Từ Hoảng.

Vâng.

Từ Hoảng cao giọng đáp.

Dân làng Hứa Gia Thôn nghe vậy, từng người một hăng hái báo danh, muốn gia nhập đội ngũ tiêu diệt tàn dư giặc Khăn Vàng.

Trần Húc tự nhiên sẽ không từ chối, hắn giao chuyện này cho Hứa Chử, bảo Hứa Chử ghi nhận từng người một.

Lúc này, tiếng hệ thống vang lên trong đầu Trần Húc.

Đinh.

Chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ, nhận được phần thưởng nhiệm vụ: một viên Sức Chịu Đựng Đan.

Sức Chịu Đựng Đan đã được phát vào không gian chứa đồ, xin chú ý kiểm tra nhận.

Đinh.

Chúc mừng túc chủ đã chiêu mộ thành công Hứa Chử, hoàn thành nhiệm vụ Cướp người của Tào Tháo.

Hoàn thành nhiệm vụ Cướp người của Tào Tháo, nhận được phần thưởng nhiệm vụ: đặc tính Gian Hùng của Tào Tháo.

Đặc tính Gian Hùng: Trong phạm vi túc chủ đang ở, toàn bộ năng lực của quân đội phe ta tăng một thành.

Hay lắm.

Không những có được một viên Sức Chịu Đựng Đan, lại còn có đặc tính Gian Hùng của Tào Tháo.

Nhưng ngay sau đó, thần sắc Trần Húc bất giác sững lại.

Trên người hắn, tập hợp cả Kiêu Hùng của Đổng Trác và Gian Hùng của Tào Tháo vào làm một.

Kiêu Hùng, có thể khiến toàn bộ năng lực của quân đội phe địch trong phạm vi hiện tại đều giảm xuống một thành.

Còn Gian Hùng, thì khiến toàn bộ năng lực của quân đội phe ta trong phạm vi hiện tại đều tăng lên một thành.

Một tăng một giảm, liền chênh lệch đến hai thành.

Điều thú vị hơn nữa là, hắn lại đồng thời sở hữu cả Kiêu Hùng, Gian Hùng và Nhân Chính.

Thử hỏi cả thiên hạ này, ai có được chứ.

Điều này, đều không cản trở việc hắn đối xử tốt với bách tính dưới quyền.

Bởi vì họ, đều là dân chúng của hắn.

Trần Húc lắc đầu, không suy nghĩ kỹ nữa.

Hắn vội vàng nhìn vào không gian chứa đồ.

Quả nhiên.

Trong không gian chứa đồ, có một viên đan dược, đang yên lặng nằm ở đó.

Viên đan dược này, có màu vàng, toàn thân tròn trịa.

Trong lòng hắn đại hỉ.

Chỉ là nếu bây giờ dùng Sức Chịu Đựng Đan ở đây, cũng khá bất tiện.

Vả lại.

Cũng không thể thí nghiệm hiệu quả đan dược được.

Ngay lập tức, Trần Húc liền dẫn Hứa Chử, Từ Hoảng, cùng với mọi người Hứa Gia Thôn, vội vàng đi về phía phủ quận thủ.

Trần Húc vừa mới quay về Tương Huyền thành, liền thấy một đám đông bách tính, tất cả đều tụ tập trước quán cháo.

Trên mặt những bách tính đó đều có sắc mặt đói khát.

Từng người một, ôm một bát cháo, ngấu nghiến ăn.

Rõ ràng.

Đã lâu rồi, họ không được ăn no.

Trong lòng Trần Húc có chút khó chịu.

Lỗ Túc từ phía sau bước ra, chắp tay hành lễ với Trần Húc, cung kính nói: Chúa công, theo yêu cầu của ngài hôm qua, ta đã thiết lập quán cháo.

Ừm.

Trần Húc gật đầu, khẽ ừ một tiếng.

Lỗ Túc hơi do dự, tiếp tục nói: Chúa công, bách tính Phái Quận khổ quá rồi.

Đã quá lâu rồi, họ không được ăn no.

Trước đây giặc Khăn Vàng hoành hành, bách tính trong tay đã sớm không còn lương thực dự trữ.

Nếu cứ thế này, e rằng bách tính căn bản không trụ nổi.

Chuyện này cần giải quyết càng sớm càng tốt, nếu không, e rằng bách tính sẽ rời khỏi Phái Quận, trở thành dân lưu tán.

Chương 51

Đến lúc đó, nhân khẩu dưới quyền cai trị sẽ thất thoát rất nhiều.

Trong lòng Trần Húc bất giác thắt lại.

Bách tính rời khỏi Phái Quận sao.

Điều đó là đang đào tận gốc rễ của việc tranh bá thiên hạ của hắn.

Không được.

Hắn khẽ nhíu mày nói: Ta sẽ tăng thêm quán cháo, phát thêm cháo, giúp bách tính vượt qua thời kỳ khó khăn, ngươi thấy thế nào.

Lỗ Túc gật đầu nói: Cách này, ngược lại có thể thực hiện được.

Chỉ là nếu cứ như vậy, lương thực của chúng ta sẽ không đủ.

Đến lúc đó, quân đội của chúng ta đông như vậy, cũng sẽ vì thiếu lương thực mà không thể nuôi sống được.

Hắn không nói tiếp, nhưng ý tứ trong đó lại hiển nhiên.

Đó chính là giải tán quân đội.

Điều này hiển nhiên không phải điều Trần Húc muốn thấy.

Lỗ Túc khẽ thở dài, bất đắc dĩ nói: Chúa công, hay là, chúng ta hủy bỏ việc phát cháo đi.

Trần Húc rơi vào trầm tư.

Đúng lúc đó, tiếng hệ thống vang lên trong đầu Trần Húc.

Đinh.

Phát hiện túc chủ đối mặt với lựa chọn, nhiệm vụ hệ thống đã cập nhật, mời lựa chọn.

Lựa chọn một: Theo kiến nghị của Lỗ Túc, hủy bỏ việc phát cháo.

Phần thưởng nhiệm vụ: một trăm cây trường thương.

Lựa chọn hai: Từ chối kiến nghị của Lỗ Túc, tiếp tục phát cháo, duy trì hiện trạng.

Phần thưởng nhiệm vụ: một trăm lượng vàng.

Lựa chọn ba: Từ chối kiến nghị của Lỗ Túc, tiếp tục phát cháo, tăng cường mức độ phát cháo.

Phần thưởng nhiệm vụ: một ngàn cân khoai tây giống tốt.

Nhìn lựa chọn một, Trần Húc nhíu mày.

Nếu hủy bỏ việc phát cháo, bách tính dưới quyền sẽ không sống nổi.

Hiển nhiên, không khả thi.

Đến lúc đó, nếu không còn bách tính dưới quyền, vậy hắn làm một vị tư lệnh không quân sao.

Hắn nhìn về phía lựa chọn hai.

Một trăm lượng vàng trong lựa chọn hai, có thể giải quyết được cái cấp bách trước mắt.

Nhưng một trăm lượng vàng, thật sự quá ít, chỉ có thể đáp ứng nhu cầu tạm thời mà thôi.

Trần Húc nhìn về phía lựa chọn ba.

Nhìn phần thưởng của lựa chọn ba, lông mày hắn bất giác nhếch lên.

Một ngàn cân khoai tây giống tốt.

Khoai tây đúng là cây trồng năng suất cao danh xứng với thực.

Hơn nữa còn là một trong bốn loại lương thực chính của thế giới.

Sau khi ăn khoai tây, cảm giác no lâu, rất chống đói.

Bảo quản cũng tiện lợi.

Nếu có một ngàn cân khoai tây giống tốt, vấn đề thiếu lương thực vừa rồi sẽ được giải quyết một cách hoàn hảo.

Nghĩ vậy, Trần Húc không còn chút do dự nào nữa.

Trong lòng, hắn nói với hệ thống: Hệ thống, ta chọn lựa chọn ba.

Ngay lập tức, Trần Húc nói với Lỗ Túc: Tử Kính, từ hôm nay, ta mỗi ngày sẽ mở thêm mấy quán cháo, tăng cường mức độ phát cháo.

Để bách tính, đều có thể ăn no.

Lời này vừa thốt ra, bách tính xung quanh, từng người một đều quỳ xuống đất.

Đồng thanh hô lớn: Tạ Trần Dự Châu.

Trần Dự Châu anh minh.

Trong chốc lát, tiếng vang khắp bốn phía.

Trần Húc cũng không ngờ, động tĩnh lại lớn đến vậy.

Hắn giơ tay phải lên, hô với bách tính: Đồng chí tốt.

Đồng chí vất vả rồi.

Bách tính tuy không hiểu rõ, nhưng từng người một đều rất kích động.

Lỗ Túc bất giác vội nói: Chúa công, tuyệt đối không thể như vậy.

Đây là đường dẫn đến tai họa đó.

Trần Húc khẽ mỉm cười nói: Tử Kính đừng lo.

Chuyện này, ta có cách.

Lỗ Túc nghe vậy, có chút kinh ngạc nghi ngờ.

Nhưng thấy Trần Húc như vậy, hắn cũng chỉ đành bất đắc dĩ đáp: Vâng.

Lời Lỗ Túc vừa dứt, tiếng hệ thống liền vang lên trong đầu Trần Húc.

Đinh.

Chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ, nhận được phần thưởng nhiệm vụ: một ngàn cân khoai tây giống tốt.

Một ngàn cân khoai tây giống tốt đã được phát vào không gian chứa đồ, xin chú ý kiểm tra nhận.

Trần Húc vội vàng nhìn vào không gian chứa đồ.

Quả nhiên.

Trong không gian chứa đồ, có một đống lớn khoai tây, đang chất đống ở đó.

Trong lòng hắn đại hỉ.

Thành công rồi.

Ngay lập tức, Trần Húc thọc tay vào trong tay áo.

Lợi dụng cơ hội này, hắn lấy ra mấy củ khoai tây từ không gian chứa đồ của hệ thống.

Hắn mang khoai tây đến trước mặt Lỗ Túc, nói: Tử Kính xem, đây chính là phương thuốc tốt của ta để giải quyết vấn đề lương thực.

Lỗ Túc cầm lấy khoai tây, tỉ mỉ quan sát.

Ngay cả Hứa Chử và Từ Hoảng hai người cũng rất tò mò, mỗi người cầm một củ.

Họ nhìn trái nhìn phải.

Nhìn rất lâu, cũng không nhận ra đó là gì.

Chúa công, đây là thứ gì vậy.

Hứa Chử gãi đầu nói: Ta, chưa từng thấy bao giờ.

Mấy người đều nhìn về phía Trần Húc.

Lỗ Túc tự cho mình là người hiểu biết rộng.

Mấy năm nay, vì kinh doanh, hắn đi khắp nơi, cũng đã thấy không ít thứ.

Nhưng loại như trước mắt này, thật sự chưa từng thấy.

Trần Húc khẽ mỉm cười, nói: Nó, gọi là khoai tây.

Khoai tây, là loại cây trồng năng suất cao thật sự.

Có khoai tây này, vấn đề thiếu lương thực trước đây của ta, liền được giải quyết rồi.

Cây trồng năng suất cao.

Lỗ Túc hỏi.

Chính xác.

Trần Húc cười lớn nói: Khoai tây, mỗi mẫu có thể sản xuất được hai ba ngàn cân.

Hai ba ngàn cân.

Lỗ Túc sững sờ tại chỗ.

Con số này, thật sự quá đáng sợ.

Hiện tại, nếu trồng trọt bình thường, năng suất mỗi mẫu, nhiều nhất cũng chỉ hơn hai trăm cân.

Hai ba ngàn cân, trực tiếp gấp mười lần sao.

Chương 52

Trần Húc khẽ gật đầu.

Hắn nói vậy là cách nói bảo thủ.

Thực tế, ở đời sau, năng suất khoai tây mỗi mẫu, ít nhất cũng có thể đạt ba ngàn cân.

Cao nhất, thậm chí có thể đạt vạn cân.

Điêu Thuyền và Thái Diễm hai người vừa hay đi đến gần.

Nghe lời Trần Húc nói, cả hai đều đồng loạt che miệng.

Nhưng ngay sau đó, Điêu Thuyền dường như đã hiểu ra.

Khóe môi nàng hiện lên một nụ cười.

Nàng lẩm bẩm nói: Khoai tây, chắc, cũng là cây tiên chăng.

Thái Diễm nhìn Điêu Thuyền nói: Điêu Thuyền muội muội, vừa rồi muội nói gì vậy.

A.

Điêu Thuyền hoảng hốt nói: Không. không.

Mãi một lúc sau, Lỗ Túc hoàn hồn, bất đắc dĩ nói: Nhưng Chúa công, ngài nói đúng hết.

Nhưng chỉ vài củ khoai tây bé nhỏ. cũng không thể giải quyết vấn đề của chúng ta được.

Trần Húc cười lớn nói: Tử Kính, đi, ta dẫn ngươi đi xem khoai tây của ta.

Lỗ Túc vẻ mặt không hiểu gì:.

Trần Húc một tay kéo Lỗ Túc, đi về phía phủ quận thủ.

Đến bên ngoài một căn phòng chứa đồ trong phủ quận thủ, hắn đi vào trước một bước.

Ngay sau đó, tay hắn khẽ động.

Toàn bộ khoai tây trong không gian chứa đồ liền hiện ra trên đất.

Phía sau Trần Húc, Lỗ Túc và những người còn lại đều bước vào.

Nhìn đống khoai tây lớn trên đất, thần sắc của họ bất giác ngây người.

Trần Húc lại cười lớn nói: Đi, theo ta đi thử trồng khoai tây nào.

Bây giờ sao.

Lỗ Túc nói: Bây giờ không thích hợp đâu.

Chẳng phải sắp đến mùa đông rồi sao.

Chúng ta năm sau hãy trồng.

Đi đi, bây giờ trồng, vừa đúng lúc thích hợp.

Nói xong, Trần Húc liền kéo Lỗ Túc, đi ra ngoài.

Mấy người phía sau cũng khẩn trương theo sát.

Trần Húc ra ngoài, thấy Điêu Thuyền và Thái Diễm dường như đang thảo luận điều gì đó.

Hắn liền cười vẫy gọi: Thiền nhi, Chiêu Cơ, các nàng cũng đến rồi sao.

Điêu Thuyền tròng mắt đảo một vòng, nói: Trần lang, thiếp và Chiêu Cơ tỷ tỷ, cũng muốn xem, mấy củ khoai tây này, gieo trồng như thế nào.

Trần Húc ngược lại không từ chối.

Mấy người cùng nhau đi về phía ruộng đồng.

Dọc đường, có không ít người, nghe nói đi trồng khoai tây, từng người một cũng theo sau.

Mọi người đồng loạt đứng ở bờ ruộng.

Trần Húc cười lớn nói: Ở đây, có ai biết trồng trọt không.

Trong đám đông, một đám đông người bước ra.

Trần Húc trong số đó, chọn ra mười mấy người trung niên.

Sau đó hắn nói hết những điểm chính về cách trồng khoai tây.

Những người này, đã trồng trọt cả đời.

Phương pháp trồng khoai tây mà Trần Húc nói, cũng không có độ khó nào đáng kể.

Ngay lập tức, họ liền theo phương pháp mà Trần Húc đã nói, lần lượt trồng khoai tây xuống.

Nhìn ruộng khoai tây đã được trồng, Trần Húc liền dựng một tấm bảng bên cạnh ruộng.

Trên đó viết ba chữ Ruộng thí nghiệm.

Lỗ Túc hỏi: Chúa công, không biết. khoai tây này, đại khái khi nào có thể thu hoạch.

Trần Húc hơi hồi tưởng một chút.

Rồi mới cười giải thích: Khoai tây à, chắc là sau Tết đầu xuân thì có thể thu hoạch được.

Thấy mọi người đều nhìn, hắn liền giải thích thêm một câu: Đến lúc đó, chỉ cần thấy lá khoai tây úa vàng héo rũ, thì chính là mùa thu hoạch.

Kể từ đó, ruộng thí nghiệm liền trở thành nơi mọi người thường xuyên ghé thăm.

Mỗi ngày, họ đều đến xem, khoai tây rốt cuộc lớn lên thế nào rồi.

Những chuyện đó là về sau.

Lúc này, Trần Húc đối với những điều đó, không quá quan tâm.

Lúc này, hắn đã kéo Điêu Thuyền với vẻ mặt khó hiểu, vội vàng đi về phía phủ quận thủ.

Viên Sức Chịu Đựng Đan kia, đang chờ hắn thí nghiệm mà.

Thái Diễm vẻ mặt khó hiểu.

Đông Thăng, vì sao lại đi vội vàng như vậy.

Trong lòng nàng, dâng lên một tia bất an không rõ lý do.

Chẳng lẽ Đông Thăng, bị bệnh rồi sao.

Trần Húc kéo Điêu Thuyền, sau khi trở về phủ quận thủ, liền đi thẳng vào phòng.

Hắn vươn tay, lấy Sức Chịu Đựng Đan ra từ không gian chứa đồ.

Đan dược vừa được lấy ra.

Một mùi đan dược nồng nặc liền lan tỏa khắp cả phòng.

Lúc này, trên bề mặt viên Sức Chịu Đựng Đan, dường như có một luồng khí ấm áp bao bọc.

Vừa nhìn đã biết, đây không phải vật tầm thường.

Điêu Thuyền cẩn thận ghé sát lại, hít sâu một hơi.

Nàng mới nhìn Trần Húc nói: Trần lang, đây là tiên đan sao.

Trần Húc nhìn cảnh tượng trước mắt, cũng hít sâu một hơi.

Ngay sau đó hắn nuốt nước bọt, rồi cười nói: À, nó gọi là Sức Chịu Đựng Đan.

Một loại đan dược thôi.

Điêu Thuyền hiểu hiểu không hiểu gật đầu.

Trần Húc nóng lòng đưa đan dược vào miệng.

Đan dược vào miệng liền tan.

Một luồng dược lực, từ lồng ngực dâng lên.

Thoáng chốc, đã chảy khắp toàn thân hắn.

Tay hắn khẽ kéo.

Hắn đã kéo Điêu Thuyền đang ghé sát bên cạnh, vẻ mặt tò mò đánh giá, vào lòng.

Rồi mới cười nói: Thiền nhi, hay là, chúng ta thử nghiệm hiệu quả của Sức Chịu Đựng Đan nhé.

Thử nghiệm hiệu quả của Sức Chịu Đựng Đan.

Trên mặt Điêu Thuyền đầy khó hiểu, nói: Trần lang, định thử cái gì.

Trần Húc nhìn chằm chằm Điêu Thuyền, cười hắc hắc.

Ngay sau đó, hắn vươn tay, ôm Điêu Thuyền lên, đi về phía giường.

Chương 53

Thái Diễm từ bên ngoài, vội vàng chạy đến.

Vì lo lắng Trần Húc có phải bị bệnh rồi không, nàng đi thẳng đến bên ngoài phòng Trần Húc, muốn hỏi han đôi chút.

Nhưng ngay khoảnh khắc sau, trên gương mặt tươi cười của Thái Diễm, đã đỏ ửng một mảng.

Nàng khẽ lùi lại một bước, nói: Giữa ban ngày ban mặt mà.

Nhưng không biết vì sao, trong lòng nàng, lại ẩn ẩn dâng lên một tia chờ mong.

Nàng che mặt cười, mặt đầy e thẹn bỏ chạy.

Mãi đến khi mặt trời lặn về tây, Trần Húc mới ngồi dậy từ trên giường.

Nhìn Điêu Thuyền đã ngủ say, trong mắt hắn lóe lên một tia ôn nhu.

Hắn cúi người, khẽ hôn lên trán Điêu Thuyền.

Sau đó đắp lại góc chăn cho Điêu Thuyền, hắn mới khoác áo, bước ra khỏi phòng.

Nhìn hoàng hôn nơi chân trời, hắn vươn vai.

Quả nhiên, hiệu quả của Sức Chịu Đựng Đan phi thường.

Đúng lúc đó, Trần Húc nghe thấy một tràng tiếng bước chân.

Hắn bất giác sững sờ.

Đây là hậu viện của phủ quận thủ, người bình thường đâu được phép vào.

Trần Húc nhìn về phía phát ra tiếng bước chân.

Lờ mờ giữa những bóng cây, dường như hắn thấy một bóng dáng thiếu nữ.

Hắn bước nhanh mấy bước về phía đó.

Ngay sau đó liền thấy một bóng dáng thiếu nữ, biến mất ở cuối hành lang.

Hắn trong lòng nghĩ: Đây, chẳng phải Thái Diễm sao.

Chẳng lẽ có chuyện gì muốn tìm ta.

Thôi vậy, nơi Thái Diễm ở cũng không xa.

Hay là, đi xem một chút.

Nghĩ vậy, hắn liền đi về phía phòng Thái Diễm.

Thái Diễm đẩy cửa bước vào phòng, đóng sầm cửa lại.

Nàng mới tựa lưng vào cửa, vươn tay vỗ vỗ ngực.

Lúc này nàng, có chút hoảng loạn.

Hoảng.

Nàng thậm chí còn chưa hiểu rõ, lại lần nữa quay trở lại đó.

Cứ như ma xui quỷ khiến vậy.

Còn về việc đi làm gì.

Nàng cũng không biết.

Giữa lúc suy nghĩ lung tung, nàng nghe thấy một giọng nói vang lên ngoài cửa.

Chiêu Cơ, nàng có ở đó không.

Thái Diễm chết lặng.

Như ma xui quỷ khiến, nàng thốt ra một câu: Không có.

Lời vừa thốt ra khỏi miệng, đầu nàng liền ong lên một tiếng.

Nàng, là đại tài nữ đó.

Lại nói ra lời như vậy sao.

Nàng có điên không.

Gương mặt tươi cười của nàng đỏ bừng, ngay cả cổ cũng đỏ một mảng.

Trần Húc nghe vậy, cũng sững sờ.

Hắn kinh ngạc nói: Chiêu Cơ, nàng không sao chứ.

Mở cửa ra, để ta vào xem.

Thái Diễm lúc này, đã sớm hoảng hốt rồi.

Nàng cứng đờ tựa lưng vào phía sau cửa, nói: Đông Thăng công tử, thiếp không sao, chỉ là hơi mệt, muốn nghỉ ngơi một lát.

Mở cửa ra, để ta vào xem.

Trần Húc nói.

Đúng lúc đó, có thị tòng từ bên ngoài vội vàng bước vào.

Báo, Chúa công, bên ngoài Từ Hoảng tướng quân có tình hình quân sự khẩn cấp cầu kiến.

Trần Húc bất giác sững sờ.

Chuyện gì đã xảy ra.

Từ Hoảng chẳng phải đã cùng Hứa Chử đi tiêu diệt tàn đảng Khăn Vàng dưới quyền Phái Quận rồi sao.

Sao lại xuất hiện ở đây.

Ngay lập tức, hắn khẽ kêu vào phòng Thái Diễm: Chiêu Cơ, ta có tình hình quân sự khẩn cấp, cần phải đi xử lý trước.

Một lát nữa, ta sẽ bảo Thiền nhi đến xem nàng.

Vừa nói, hắn phân phó một tiếng với người hầu.

Liền vội vàng đi ra ngoài.

Thái Diễm trong phòng, thở phào nhẹ nhõm.

Cuối cùng cũng đi rồi.

Chỉ là, trong lòng, vì sao lại có chút thất vọng nhỉ.

Nàng mở hé một khe cửa.

Nhìn Trần Húc vội vàng đi, thậm chí muốn xông ra, giữ Trần Húc lại.

Trần Húc đến tiền sảnh, thấy Từ Hoảng đang đi đi lại lại ở đó, vẻ mặt đầy lo lắng.

Thấy Trần Húc xuất hiện, Từ Hoảng tiến lên chắp tay hành lễ, nói: Chúa công, đại sự không ổn rồi.

Có đầu lĩnh Khăn Vàng Nhữ Nam, Tiệt Thiên Dạ Xoa Hà Man, dẫn theo ba bốn vạn bộ hạ của hắn, đang lao về phía Hứa Gia Thôn.

Trần Húc nghe vậy, khẽ nhíu mày, nói: Khi nào sẽ đến.

Theo tình báo nhận được, bộ hạ của Hà Man đã phát binh từ Nhữ Nam mấy ngày trước, tiến về Hứa Gia Thôn.

Từ Hoảng đáp.

Sau khi ta nhận được tin tức, Hứa Tướng quân liền bảo ta báo cáo tình hình với Chúa công.

Hứa Tướng quân, đã về Hứa Gia Thôn trước một bước rồi.

Nghe lời Từ Hoảng, Trần Húc nhíu mày càng sâu.

Hắn cảm thấy trong đó, dường như có điểm mấu chốt mà hắn chưa nắm bắt được.

Ngay lập tức, hắn hô với thân vệ: Mời Điền Phong, Lỗ Túc hai vị, cùng với Triệu Vân, Thái Sử Từ hai tướng quân, đến đại sảnh bàn bạc việc quân.

Vâng.

Thân vệ tuân mệnh, vội vàng chạy ra ngoài.

Không lâu sau, Điền Phong và Lỗ Túc hai người, đồng loạt đến.

Sau một hồi hành lễ, hai người ngồi xuống bên cạnh.

Lỗ Túc thấy Từ Hoảng ngồi một bên, trên mặt có vẻ lo lắng, trong lòng liền thót một cái.

Trần Húc lớn tiếng nói: Lần này, ta triệu tập khẩn cấp, là vì Công Minh có tình hình quân sự khẩn cấp cần báo cáo.

Vừa nói, hắn nhìn về phía Từ Hoảng nói: Công Minh, nói lại những gì vừa rồi, cho Nguyên Hạo và Tử Kính nghe thêm lần nữa.

Ngay lập tức, Từ Hoảng liền nói lại những gì vừa rồi một lần nữa.

Chương 54

Điền Phong và Lỗ Túc hai người nghe vậy, đều lộ vẻ mặt khó hiểu.

Lỗ Túc nói: Chúa công, lần này đã gần cuối đông, vì sao Hà Man kia, lại vội vàng như vậy.

Trần Húc nghe vậy, cũng sững sờ.

Đúng rồi.

Chuyện này.

Theo lẽ thường, Hà Man dù muốn phát binh công đánh, cũng không vội trong chốc lát.

Hơn nữa, mục tiêu lại là Hứa Gia Thôn.

Hắn lẩm bẩm: Hà Man.

Cái tên này, hình như, có chút quen thuộc.

Đúng lúc đó, Từ Hoảng vỗ vỗ đầu, nói: Chúa công, lý do Hà Man phát binh Hứa Gia Thôn, là vì báo thù cho đệ đệ.

Báo thù cho đệ đệ.

Trần Húc nghe vậy, trong đầu lóe lên tia sáng.

Hà Man.

Lúc đó đi Hứa Gia Thôn tìm Hứa Chử, tên đầu mục Khăn Vàng bị hắn giết tên là Hà Diên.

Chẳng phải cũng họ Hà sao.

Chẳng lẽ, Hà Diên, là đệ đệ của Tiệt Thiên Dạ Xoa Hà Man.

Ngay lập tức, hắn nói với mấy người: Hà Man lần này xuất binh,

có lẽ liên quan đến một tên đầu mục Khăn Vàng mà ta đã chém giết ở Hứa Gia Thôn trước đây.

Tên của tên đầu mục đó, gọi là Hà Diên.

Lỗ Túc nghe vậy, vuốt râu nói: Như vậy, chuyện này liền đã rõ.

Trần Húc nhìn mọi người, nói: Lần này, nếu chỉ một mình Hà Man xuất binh, ứng phó thì không thành vấn đề lớn.

Chỉ là, ta sợ hắn, sẽ nhân cơ hội này, thừa thế xuất binh.

Đó cũng là lý do ta tìm các ngươi đến bàn bạc.

Chúa công lo lắng sâu sắc.

Điền Phong gật đầu nói: Mấy ngày gần đây, quân ta đang chú ý động hướng của mấy thế lực xung quanh.

Ta thấy Lương Quốc ở phía bắc của chúng ta, binh mã điều động có chút thường xuyên, dường như sắp có hành động.

Lương Quốc.

Trần Húc lẩm bẩm, ngay sau đó nói: Lương Quốc, là thế lực của Viên Thuật, không biết Thái thú của họ tên là gì.

Thái thú Lương Quốc, tên là Thư Trọng Ứng.

Vốn dĩ, Viên Thuật hình như có ý định bổ nhiệm người này làm Phái Quận Thái thú.

Chỉ vì Phái Quận đã rơi vào tay Chúa công, chuyện này mới cuối cùng bị bãi bỏ.

Điền Phong cười nói.

Trần Húc nghe vậy sững sờ.

Thì ra.

Hắn đã phá hỏng chuyện tốt của người ta.

Hèn chi Thư Trọng Ứng lại tích cực như vậy.

Thôi, hắn cũng không lo lắng.

Dù sao, Thư Trọng Ứng, cũng không phải là kẻ vô danh, năng lực chắc cũng không đến nỗi nào.

Lúc này, ngoài cửa, Triệu Vân và Thái Sử Từ, Trương Yến, Dương Phụng, Hàn Xiêm năm người, đồng loạt bước vào.

Nhìn năm người, Trần Húc cười lớn nói: Các vị, cuối cùng cũng đến rồi.

Các tướng đồng loạt chắp tay.

Triệu Vân mới nói: Chúa công, năm người chúng ta, theo yêu cầu của ngài, đã hoàn thành việc tinh giản Bạch Ba Quân và Hắc Sơn Quân.

Trần Húc nghe vậy, cười nói: Năm vị tướng quân vất vả rồi, không biết tình hình thế nào.

Chúng ta đã chọn lọc những người tinh nhuệ trong số đó, loại bỏ già yếu bệnh tật, được Bạch Ba Quân tổng cộng một vạn người.

Hắc Sơn Quân tổng cộng một vạn năm ngàn người.

Triệu Vân chắp tay đáp lời.

Tốt.

Rất tốt.

Trần Húc nghe vậy vô cùng vui mừng, Năm vị tướng quân quả nhiên là gửi than giữa trời tuyết.

Lần này, có giặc Khăn Vàng Nhữ Nam Tiệt Thiên Dạ Xoa Hà Man, dẫn theo hơn ba vạn người dưới trướng, xông đến đây.

Triệu Vân nghe vậy, chắp tay hành lễ nói: Chúa công.

Mạt tướng nguyện dẫn binh, tiền vãng nghênh địch.

Tử Long cứ yên tâm, nếu cần xuất binh, ta, tuyệt đối sẽ không quên ngươi đâu.

Trần Húc cười lớn nói.

Thái Sử Từ nghe vậy, cũng cao giọng nói: Chúa công, có mạt tướng.

Tốt.

Cứ yên tâm.

Trần Húc nhìn quanh, vươn tay mời: Các vị mời ngồi xuống trước.

Năm người đồng loạt chắp tay, rồi mỗi người tự ngồi xuống.

Lúc này, tiếng hệ thống vang lên trong đầu Trần Húc.

Đinh.

Phát hiện túc chủ đối mặt với lựa chọn, nhiệm vụ hệ thống đã cập nhật, mời lựa chọn.

Lựa chọn một: Mệnh Triệu Vân, tại Hứa Gia Thôn chờ đợi bộ hạ của Hà Man.

Phần thưởng nhiệm vụ: hai mươi cây trường thương.

Lựa chọn hai: Túc chủ đích thân dẫn binh, tại Hứa Gia Thôn chờ đợi bộ hạ của Hà Man.

Phần thưởng nhiệm vụ: năm mươi cây trường thương.

Lựa chọn ba: Hà Man cùng thế lực của hắn, dám dẫn binh xâm phạm, túc chủ há có thể ngồi yên chờ địch.

Lập tức mệnh Triệu Vân, Thái Sử Từ cùng các tướng khác dẫn binh xuất kích, nghênh kích địch bốn phương.

Phần thưởng nhiệm vụ: năm mươi con chiến mã.

Lựa chọn bốn: Hà Man cùng thế lực của hắn, dám dẫn binh xâm phạm, túc chủ há có thể ngồi yên chờ địch.

Lập tức đích thân dẫn binh xuất kích, nghênh kích địch bốn phương.

Phần thưởng nhiệm vụ: một bản đồ địa hình quân sự khu vực xung quanh Dự Châu.

Nhìn lựa chọn một và lựa chọn hai, Trần Húc khẽ nhíu mày.

Không nghi ngờ gì nữa, hai phương án này là cách làm ổn thỏa nhất.

Dù sao, có thời gian để chuẩn bị các hạng mục có mục tiêu.

Hơn nữa, địa hình gần Hứa Gia Thôn cũng có lợi cho phòng thủ.

Nhưng phần thưởng, lại kém quá.

Hắn lại nhìn về phía lựa chọn ba.

Năm mươi con chiến mã.

Đối với hắn hiện tại, số lượng này thật sự quá ít.

Hắn nhìn về phía lựa chọn bốn.

Nhìn phần thưởng của lựa chọn bốn, lòng hắn khẽ động.

Một bản đồ địa hình quân sự khu vực xung quanh Dự Châu.

Đối với hắn hiện tại, quả thực có sức hấp dẫn đáng kể.

Trước đây, hắn từng lệnh Lỗ Túc chỉnh lý bản đồ địa hình Phái Quận.

Nhưng bản đồ nhận được, lại khiến hắn căn bản không thể xem nổi.

Bản đồ địa hình, thật sự quá thô sơ.

Nếu có bản đồ địa hình quân sự khu vực xung quanh Dự Châu trong tay, vậy xuất kích thì xuất kích thôi.

Đến lúc đó, chỉ cần tìm được vị trí xuất kích tốt là được.

Ngay lập tức, hắn trong lòng thầm niệm với hệ thống: Hệ thống, ta chọn lựa chọn bốn.

Trần Húc nhìn khắp mọi người, rồi lớn tiếng nói: Các vị, Tiệt Thiên Dạ Xoa Hà Man kia, tuy nghe nói có ba bốn vạn người.

Nhưng, bộ hạ của hắn đa phần là già yếu bệnh tật tàn phế, nếu xét về tinh nhuệ, cũng không quá một vạn người.

Lần này, ta sẽ đích thân dẫn binh, chủ động xuất kích.

Hắn cười lớn nói: Lần này, nhất định phải khiến Hà Man kia, có đi không về.

Hà Man kia đã tự xưng là Tiệt Thiên Dạ Xoa, vậy hãy để hắn xuống địa phủ làm Dạ Xoa đi.

Mọi người nghe vậy, đều cười lớn.

Trong chốc lát, ai nấy đều khâm phục khí phách của Trần Húc.

Trong ánh mắt nhìn Trần Húc, cũng thêm vài phần kính phục.

Lời Trần Húc vừa dứt, tiếng hệ thống cũng vang lên.

Đinh.

Chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ, nhận được phần thưởng: một bản đồ địa hình quân sự khu vực xung quanh Dự Châu.

Bản đồ địa hình quân sự khu vực xung quanh Dự Châu, đã được đặt vào không gian chứa đồ của hệ thống, xin chú ý kiểm tra nhận.

Trần Húc vội vàng nhìn về phía không gian chứa đồ.

Chương 55

Quả nhiên.

Trong không gian chứa đồ, có một cuộn trục.

Hắn nhìn về phía Điền Phong, nói: Nguyên Hạo, ngươi đến đây.

Giới thiệu cho ta một chút về cục diện xung quanh Phái Quận của ta.

Vừa nói, hắn lấy cuộn trục ra, đặt lên bàn.

Vâng.

Điền Phong đáp một tiếng, ngay sau đó liền đứng dậy.

Hắn đi đến bên cạnh Trần Húc.

Nhưng, khi nhìn bản đồ địa hình quân sự trên bàn, hai mắt hắn trợn tròn.

Hắn ngây người nhìn chằm chằm bản đồ địa hình quân sự, vẻ mặt không thể tin được.

Mọi người đều vây quanh.

Nhưng, khi nhìn bản đồ địa hình quân sự trên bàn, từng người một, tất cả đều sững sờ tại chỗ.

Lỗ Túc là người hoàn hồn trước tiên.

Hắn bước vài bước lên phía trước, ghé sát mặt vào bản đồ địa hình quân sự, tỉ mỉ quan sát.

Càng nhìn càng kinh hãi.

Khi xuất tiền, theo lệnh của Trần Húc, Lỗ Túc đã cẩn thận chỉnh lý bản đồ địa hình của Bái Quận.

Nhưng những bản đồ còn lưu lại trong quận thật sự quá không chính xác.

Vì thế, ông phải phái người chuyên trách đi kiểm tra lại.

Nhưng điều đó cần thời gian.

Nhanh thì vài tháng, chậm thì nửa năm trời.

Vậy mà ngay trước mặt, một bản đồ đã phác thảo toàn bộ địa hình xung quanh.

Thật sự quá khó tin.

Chẳng lẽ Chúa công đã sớm có sự chuẩn bị.

Cũng không biết là đã bố trí từ khi nào.

Tầm nhìn thật sự quá vượt trội.

Thì ra.

Sở dĩ Chúa công chọn Bái Quận cũng đã có mưu đồ từ trước.

Vậy thì mấy hôm trước Chúa công bảo ta chỉnh lý bản đồ địa hình, chẳng phải là để xác nhận lại một lần sao.

Chúa công làm việc cũng quá cẩn trọng rồi.

Lỗ Túc nhìn Trần Húc với ánh mắt đầy khâm phục.

Hướng Trần Húc chắp tay vái chào, nói: Chúa công, Lỗ Túc xin bái phục.

Mọi người đều nhìn Lỗ Túc.

Lỗ Túc liền phân tích những gì mình vừa nghĩ ra từng chút một.

Mọi người đều bái phục.

Thấy vẻ mặt kính phục của mọi người, Trần Húc không tự chủ sờ sờ mũi.

Mình có anh minh thần võ đến vậy sao.

Cái này, hình như, chắc là, có chứ.

Nhưng ngay sau đó, lông mày hắn lại cau lại.

Không đúng.

Hình như đã bỏ sót điều gì đó.

Trần Húc nhìn giao diện hệ thống.

Cuối cùng cũng hiểu vấn đề nằm ở đâu.

Trong gợi ý nhiệm vụ hệ thống, có Tứ phương địch.

Không phải chỉ một mình Hà Man.

Hắn khẽ cau mày, nhìn về phía Điền Phong, nói: Nguyên Hạo, làm phiền, giải thích cho ta về tình hình địa thế xung quanh.

Tuân lệnh.

Điền Phong cung kính chắp tay vái chào Trần Húc, rồi mới chậm rãi nói.

Xung quanh ta, phần lớn khu vực Dự Châu, đều nằm dưới sự thống trị của Viên Thuật, điển hình như Nhữ Nam, Dĩnh Xuyên, Trần Quốc, Lương Quốc.

Thư Trọng Ứng ở Lương Quốc gần đây điều động binh mã thường xuyên, chúng ta nhất định phải đề phòng.

Còn về Trần Quốc, Dĩnh Xuyên, thì thuộc về Tôn Kiên.

Từ trước đến nay vẫn chưa có động thái nào khác, chắc là không có uy hiếp quá lớn.

Trần Húc không khỏi ngẩn người.

Nói: Nguyên Hạo, khoan đã, Tôn Kiên.

Đúng vậy.

Điền Phong gật đầu nói, Chúa công, Tôn Kiên sau khi phạt Đổng thất bại, vẫn luôn phò tá dưới trướng Viên Thuật.

Trần Húc khẽ cau mày, ngón tay nhẹ nhàng gõ lên bàn.

Trong ấn tượng của hắn, Tôn Kiên đã bị bắn chết khi giao chiến với Hoàng Tổ, Thái Thú Giang Hạ dưới trướng Lưu Biểu.

Vì thế, trưởng tử Tôn Sách và thứ tử Tôn Quyền của Tôn Kiên đã nhiều lần dẫn quân chinh phạt Hoàng Tổ, cuối cùng giết được Hoàng Tổ, báo thù cho Tôn Kiên.

Thời gian Tôn Kiên chết, phải là vào năm sau.

Như vậy, Tôn Kiên đáng lẽ phải đang giao chiến với Giang Hạ chứ.

Tiếp giáp với Kinh Châu là Nhữ Nam.

Tôn Kiên lại đi Dĩnh Xuyên, Trần Quốc.

Hoàn toàn không liên quan gì cả, được không.

Hắn nhìn về phía Điền Phong, nói: Nguyên Hạo, vậy Tôn Kiên, không có xung đột với bộ hạ của Lưu Biểu sao.

Điền Phong nghe vậy, thán phục nói: Chúa công quả nhiên tuệ nhãn như cự.

Khi chúng ta vừa mới nhập trú Bái Quận, bộ hạ của Tôn Kiên đã tiến về Nhữ Nam.

Mục đích của họ, đúng như lời Chúa công nói, là tấn công Giang Hạ.

Nhưng không biết vì lý do gì, họ lại đổi hướng, tiến vào lãnh địa Dĩnh Xuyên, Trần Quốc.

Trần Húc cau mày nói: Sau khi Tôn Kiên tiến vào lãnh địa Dĩnh Xuyên, Trần Quốc, có động thái gì không.

Vì thế, ta cũng đặc biệt cho người chú ý.

Nhưng lại bặt vô âm tín.

Điền Phong lắc đầu nói, Tôn Kiên, cứ như thể biến mất vậy, không còn một chút tin tức nào truyền ra nữa.

Trần Húc nghe vậy, lắc đầu nói: Tôn Kiên người này, không thể coi thường.

Nếu bặt vô âm tín, e rằng không phải đang ngấm ngầm làm chuyện xấu sao.

Lúc này, Lỗ Túc hướng Trần Húc chắp tay nói: Chúa công, có một chuyện, ta cần bẩm báo với ngài.

Khi ta vừa mới đến Bái Quận, ngài có ấn tượng về hai tên tiểu thái giám đó không.

Mọi người đều gật đầu.

Hai tên tiểu thái giám đó bị dọa đến mặt mày tái mét như vậy, sao mà quên được.

Lỗ Túc cau mày nói: Trước đó ta được biết từ hai tên tiểu thái giám đó, Chúa công, chức Dự Châu Thứ Sử này, vốn dĩ chuẩn bị giao cho Tôn Kiên.

Lúc đó, Viên Thuật dâng biểu yêu cầu lập Tôn Kiên làm Dự Châu Thứ Sử.

Lúc đó triều đình đều đã chuẩn bị ban chiếu rồi.

Chương 56

Chỉ vì Chúa công liên tiếp phá tan Bạch Ba Quân, hàng Hắc Sơn Quân, triều đình mới chuyển nhiệm mệnh Chúa công làm Dự Châu Thứ Sử.

Trần Húc chợt hiểu ra: Thì ra là vậy, Tôn Kiên không cam lòng vì ta đoạt chức Dự Châu Thứ Sử.

Nên hắn mới bỏ mặc Hoàng Tổ không đánh, mà quay sang Dĩnh Xuyên, Trần Quốc.

Sau đó, đáng lẽ hắn nên tấn công ta chứ.

Mọi người đều gật đầu.

Chuyện này cũng là lẽ thường tình.

Ai bị đoạt mất chức Thứ Sử, trong lòng có thể thoải mái sao.

Như vậy, ta bây giờ, đã xác định cần đề phòng, đó là Tôn Kiên ở Trần Quốc và Thư Trọng Ứng ở Lương Quốc.

Trần Húc nói xong, liền quay đầu nhìn về phía Điền Phong, nói: Nguyên Hạo, không biết Tào Tháo ở Duyện Châu, Đào Khiêm ở Từ Châu, Lưu Biểu ở Kinh Châu, có động thái gì không.

Điền Phong lắc đầu nói: Theo tình hình hiện tại, ba người đều không có động thái gì.

Trong lòng Trần Húc, ẩn ẩn cảm thấy có gì đó không ổn.

Hắn cẩn thận suy nghĩ.

Nhớ ra, năm sau, tức năm 192 Công nguyên, Từ Châu sẽ xảy ra một chuyện lớn.

Phụ thân của Tào Tháo là Tào Tung, trên đường đến Duyện Châu

đoàn tụ với Tào Tháo, đã bị bộ hạ của Đào Khiêm sát hại.

Sau đó, Tào Tháo lấy danh nghĩa báo thù cho phụ thân, đã tàn sát Từ Châu.

Trần Húc thầm suy nghĩ.

Lúc đó, là một cơ hội tốt.

Có lẽ, hắn cũng có thể nhân cơ hội năm sau, mưu đồ gì đó với Từ Châu.

Nhưng khoan đã, đó là chuyện sau này.

Hiện tại, điều quan trọng nhất, là cục diện trước mắt.

Trần Húc ngẩng đầu, nhìn mọi người nói: Tào Tháo người này, là kẻ kiêu hùng.

Là đối thủ lớn nhất của ta.

Ta nhất định phải chú ý đến người này.

Còn Đào Khiêm, người này tuy nhìn có vẻ khiêm tốn.

Nhưng đó chỉ là vẻ bề ngoài mà thôi.

Đối với người này, ta cũng cần đề phòng một hai.

Lưu Biểu ở Kinh Châu, thì lấy phòng thủ làm chính.

Chỉ cần ta nhanh chóng chiếm lấy thế lực của hắn, sẽ không có vấn đề gì lớn.

Ánh mắt hắn lướt qua những người ở phía dưới.

Triệu Vân, Thái Sử Từ, đều đồng loạt ưỡn ngực.

Họ biết, tiếp theo đây, là lúc quyết định xem có thể tham gia vào trận đại chiến này hay không.

Thấy dáng vẻ của Triệu Vân, Thái Sử Từ, Trần Húc không khỏi

bật cười.

Trần Húc cất giọng hào sảng nói: Tử Long.

Triệu Vân vội vàng đứng dậy, chắp tay vái chào Trần Húc, cung kính nói: Thuộc hạ có mặt.

Ta lệnh cho ngươi, suất Bạch Mã Nghĩa Tòng dưới trướng, đến Phong Huyện ở phía bắc thiết lập phòng tuyến.

Nhiệm vụ chính của ngươi, là theo dõi sát sao Tào Tháo.

Tuân lệnh.

Triệu Vân lĩnh mệnh, liền chuẩn bị cáo từ rời đi.

Trần Húc đứng dậy, đến trước mặt Triệu Vân nói: Tử Long, nhiệm vụ của ngươi rất quan trọng.

Tào Tháo người này không phải là người tầm thường.

Theo ta thấy, hắn chính là người ngoài ta ra, có hy vọng lớn nhất, có thể thôn tính thiên hạ.

Triệu Vân nghe vậy, sắc mặt không khỏi nghiêm nghị.

Không ngờ, Trần Húc đánh giá Tào Tháo cao đến vậy.

Hắn chắp tay cung thân nói: Chúa công cứ yên tâm.

Có ta ở đây, ta nhất định sẽ giữ vững Phong Huyện.

Tốt lắm.

Tử Long, ta tin ngươi.

Trần Húc tiến lên hai bước, vỗ mạnh vào vai Triệu Vân, nói: Nhưng ta có một lời, nhất định phải nói rõ với ngươi.

Lãnh địa của ta, có thể mất.

Quân đội của ta, có thể bại.

Nhưng Tử Long, huynh đệ của ta.

Ngươi, vạn vạn lần không thể có chuyện gì.

Bất kể lúc nào, nhất định phải sống sót trở về.

Triệu Vân nghe vậy, vô cùng cảm động.

Trong đôi mắt hổ, đã ẩn chứa lệ thủy.

Hướng Trần Húc cúi người thật sâu, nói: Chúa công cứ yên tâm.

Mạt tướng nhất định bảo vệ tốt bản thân.

Trần Húc vỗ vỗ vai Triệu Vân, rồi nhìn về phía mọi người.

Ánh mắt hắn lần lượt chuyển qua từng người.

Vừa nhìn, vừa cất giọng hào sảng nói: Chư vị, các ngươi là thần tử cốt cán của ta, là nguyên lão dưới trướng ta.

Điều ta dựa vào, chính là chư vị.

Lời nói hôm nay, ta cũng muốn nói với chư vị y như vậy.

Lãnh địa của ta, có thể mất.

Ta, có thể bại.

Nhưng mỗi một người trong các ngươi, vạn vạn lần không thể có chuyện gì.

Các ngươi đều là huynh đệ của ta.

Bất cứ lúc nào, cũng phải nhớ kỹ, phải sống sót.

Cho dù tạm thời đầu quân dưới trướng kẻ địch, ta, cũng sẽ tin tưởng.

Tin tưởng chúng ta, nhất định sẽ có ngày trùng phùng.

Đợi đến ngày đó, ta nhất định sẽ dẫn các ngươi, đi xem thế giới, rộng lớn đến nhường nào.

Một tràng lời vừa thốt ra, không một ai trong số những người có mặt không cảm động.

Từ xưa đến nay, chưa từng có một Chúa công nào, lại nói chuyện như vậy với tướng lĩnh dưới trướng mình.

Cũng chưa từng có một thuộc hạ nào, lại được đối đãi như vậy.

Trần Húc, lại có tấm lòng rộng lớn đến nhường nào.

Mọi người đồng loạt đứng dậy, hướng Trần Húc cúi người thật sâu, cung kính nói: Tạ Chúa công.

Thuộc hạ vạn lần chết cũng khó báo đáp đại ân của Chúa công.

Trong mắt họ, đều đã ngấn lệ.

Trần Húc gật đầu nói: Chư vị, đây là lời từ tận đáy lòng ta.

Mong chư vị, nhất định phải ghi nhớ trong lòng.

Những lời này, thật sự xuất phát từ trái tim hắn.

Bởi vì hắn, không giống với những người khác.

Chỉ cần đã nhận hắn làm chủ, thì đó chính là một ngày làm chủ, cả đời làm chủ.

Cho dù tạm thời bị ép buộc bởi tình thế, phải hàng phục người khác.

Cũng nhất định sẽ có ngày trở lại dưới trướng hắn.

Đối với điểm này, hắn tin tưởng tuyệt đối.

Trần Húc vẫy tay với mọi người, nói: Được rồi, mọi người ngồi xuống nói chuyện.

Mọi người đồng loạt ngồi xuống.

Triệu Vân một lần nữa cúi chào Trần Húc, rồi sau đó đi ra ngoài.

Hiển nhiên, là đi chỉnh đốn quân đội.

Ánh mắt Trần Húc lướt qua những người còn lại.

Chương 57

Thái Sử Từ và vài người khác, không khỏi trở nên căng thẳng.

Từ khi đầu quân dưới trướng Trần Húc đến nay, đây là lần đầu tiên họ trải qua một trận đại chiến.

Người nam nhi nào, mà chẳng muốn giết địch lập công.

Người nam nhi nào, mà chẳng muốn được phong hầu bái tướng.

Người nam nhi nào, mà chẳng muốn vợ đẹp con khôn.

Trần Húc khẽ mỉm cười, nhìn về phía Thái Sử Từ nói: Tử Nghĩa.

Thái Sử Từ đứng dậy.

Hướng Trần Húc chắp tay cung thân nói: Thuộc hạ có mặt.

Ta lệnh cho ngươi, suất năm nghìn Bạch Ba Quân dưới trướng, đồn trú ở Tiêu Huyện phía đông ta, phòng thủ Đào Khiêm.

Thái Sử Từ gật đầu mạnh mẽ, lớn tiếng đáp: Tuân lệnh.

Trần Húc tiếp lời: Đào Khiêm người này, không giỏi việc hành quân đánh trận cho lắm.

Nhưng cần cẩn thận hắn dùng mưu hèn kế bẩn.

Còn nữa, phải cẩn thận đám giặc Thái Sơn.

Đào Khiêm có khả năng sẽ mời giặc Thái Sơn ra tay.

Tuân lệnh.

Thuộc hạ đã rõ.

Thái Sử Từ lĩnh mệnh, cúi người thật sâu rồi quay người rời đi.

Trần Húc mới nhìn về phía Trương Yến nói: Phi Yến.

Trương Yến thân mình bật khỏi chỗ ngồi, chắp tay cung kính nói: Thuộc hạ có mặt.

Trần Húc chỉ vào khu vực giao giới giữa Nhữ Nam và Bái Quận, nơi đó có hai thành trì, Tân Dương và Tống Huyện.

Cất giọng hào sảng hạ lệnh: Ta lệnh cho ngươi dẫn năm nghìn binh sĩ dưới trướng, đến ba mươi dặm về phía đông ngoài thành Tân Dương thiết lập phục kích.

Lấy tiếng trống sấm làm hiệu.

Nghe thấy hiệu lệnh, liền lao ra tấn công.

Tuân lệnh.

Trương Yến lĩnh mệnh rời đi.

Trần Húc khẽ hô một tiếng: Dương Phụng, Hàn Xiêm hai tướng nghe lệnh.

Dương Phụng, Hàn Xiêm hai tướng, đồng loạt đứng dậy, cung kính nói: Mạt tướng có mặt.

Trần Húc lướt qua hai người, nói: Ta lệnh cho hai ngươi, dẫn năm nghìn binh sĩ dưới trướng, đến ba dặm về phía tây ngoài thành Tống Huyện thiết lập phục kích.

Lấy tiếng trống sấm làm hiệu.

Nghe thấy hiệu lệnh, liền lao ra tấn công.

Tuân lệnh.

Dương Phụng, Hàn Xiêm hai tướng đồng loạt lĩnh mệnh rời đi.

Trần Húc mới nhìn về phía Điền Phong, nói: Nguyên Hạo, làm phiền theo ta một chuyến, ngày mai ta sẽ xuất phát, chính diện nghênh kích Hà Man.

Điền Phong đứng dậy, chắp tay cung kính nói: Tuân lệnh.

Trần Húc mới nói với Lỗ Túc: Tử Kính, lần này ở nhà, làm phiền ngươi trông coi, số nhân mã còn lại của Hắc Sơn Quân, liền do ngươi điều phối.

Tuân lệnh.

Lỗ Túc cung kính lĩnh mệnh.

Trần Húc vỗ vỗ vai Lỗ Túc nói: Tử Kính, số binh sĩ còn lại được tuyển chọn từ Bạch Ba Quân và Hắc Sơn Quân, xin ngươi nhất định phải sắp xếp thỏa đáng.

Nói đến đây, lời nói của hắn hơi dừng lại.

Hắn nhớ đến việc Tào Tháo từng sử dụng chế độ truân điền.

Ngay lập tức liền cười nói: Có thể dùng họ, để làm truân điền.

Truân điền.

Lỗ Túc hơi ngạc nhiên.

Không sai.

Trần Húc gật đầu, Có thể biên chế quân đội, sắp xếp lại thành các tổ.

Sau đó phát đất đai cho họ.

Chỉ cần làm như vậy, như vậy, thế này thế này.

Ngay lập tức hắn liền đem chế độ truân điền mình biết, từng chút một nói cho Lỗ Túc.

Lỗ Túc nghe vậy, ánh mắt càng ngày càng sáng.

Đợi Trần Húc nói xong, Lỗ Túc liền chắp tay nói: Chúa công đại tài.

Phương pháp truân điền này, quả nhiên tinh diệu.

Làm như vậy, lại thêm phương pháp trồng khoai tây mà Chúa công đã cung cấp trước đó, vấn đề thiếu lương thực, liền triệt để được giải quyết.

Ngay sau đó, ông nói: Chúa công, phương pháp truân điền này, có tên gọi không ạ.

Trần Húc hơi trầm ngâm, nói: Thôi được, gọi là Quân Truân.

Tuyệt vời.

Thật sự tuyệt vời.

Điền Phong nghe vậy, khen ngợi không ngớt lời.

Ông tự cho mình tài hoa xuất chúng.

Nhưng bây giờ, so với Chúa công, lại kém xa.

Thấy mọi việc đã xong xuôi, Trần Húc liền quay người, đi về phía hậu viện.

Tiểu tướng Từ Hoảng, không còn ngồi yên được nữa.

Vừa rồi, hắn đã đứng dậy mấy lần.

Nhưng Trần Húc đều phớt lờ.

Nhìn đại sảnh trống rỗng, Từ Hoảng làm sao nhịn được.

Hắn nhảy vọt một cái, mấy bước đã đến trước mặt Trần Húc, nói: Chúa công, vậy còn ta thì sao.

Ngươi sao.

Trần Húc nhìn Từ Hoảng một cái, nói: Lần này Công Minh cứ cùng Tử Kính ở lại giữ Tương Huyện.

Nói xong, lại quay người rời đi.

Từ Hoảng không khỏi cuống quýt.

Tiến lên kéo Trần Húc lại nói: Chúa công, ta tự nhận dũng lược, không thua kém Dương Phụng, Hàn Xiêm.

Trần Húc gật đầu nói: Quả thật như vậy.

Từ Hoảng không hiểu nói: Vậy vì sao, họ đều có quân vụ trong người, mà lại riêng ta bị giữ lại.

Trần Húc khẽ thở dài nói: Công Minh, ta vốn có một quân vụ khẩn yếu, muốn giao phó cho ngươi.

Nhưng sợ ngươi tuổi còn quá trẻ, làm việc không đủ trầm ổn, ham công mạo hiểm.

Nên có chút không yên tâm, vì vậy mới thôi.

Lỗ Túc và Điền Phong đã đi sang một bên, đồng loạt nhìn nhau.

Trong mắt họ, đều có vài phần ý cười.

Từ Hoảng trịnh trọng chắp tay nói: Chúa công, ngài cứ yên tâm.

Ta nhất định làm theo lời dặn dò của ngài, tuyệt đối không mạo hiểm.

Thật sao.

Trần Húc nhìn Từ Hoảng một cái.

Từ Hoảng dứt khoát nói: Mạt tướng nguyện lập quân lệnh trạng.

Nếu lần này mạo hiểm, mạt tướng nguyện chịu quân pháp xử trí.

Tốt lắm.

Trần Húc vỗ mạnh một cái, nói: Công Minh, ngươi liền dẫn năm nghìn binh mã, đến Khổ Huyện.

Nếu Tôn Kiên hoặc Thư Trọng Ứng phái binh tập kích.

Chỉ cần giữ Khổ Huyện, kiên quyết không xuất chiến.

Rồi phái một ngựa nhanh, đến gần Tống Huyện báo cho ta biết.

Ta liền dẫn quân đến.

Tuân lệnh.

Đa tạ Chúa công.

Từ Hoảng vui vẻ lĩnh mệnh.

Ngay sau đó quay người, hưng phấn đi ra ngoài.

Nhìn Từ Hoảng đi ra khỏi phủ, Điền Phong mới cười nói: Chúa công, phép khích tướng của ngài dùng rồi, tiểu Từ tướng quân, suýt nữa thì khóc luôn rồi.

Trần Húc lắc đầu, nói: Lần này của ta, cũng là hành động bất đắc dĩ.

Tôn Kiên dũng mãnh, chính cần cái sự trầm ổn trong tính cách của Công Minh.

Lần này, chỉ cần Công Minh giữ vững Khổ Huyện, đợi khi ta và Nguyên Hạo đại quân hội quân, một trận chiến, có thể định được cục diện rồi.

Lỗ Túc và Điền Phong hai người, đều đồng tình, sau đó liền tự mình xuống dưới sắp xếp.

Trần Húc thì đi về phía hậu viện.

Hắn đi thẳng đến phòng của Thái Diễm, thấy Thái Diễm và Điêu Thuyền hai người, đang thì thầm tâm sự.

Thấy Trần Húc, hai người đồng loạt đứng dậy, hướng Trần Húc cúi chào.

Trần Húc tinh tường nhận ra, sắc mặt Điêu Thuyền cực kỳ tốt.

Sức hấp dẫn trên người nàng, dường như lại tăng thêm vài phần.

Khiến hắn không tự chủ bị Điêu Thuyền hấp dẫn.

Hắn nhìn về phía Thái Diễm đứng bên cạnh.

Mới phát hiện trên mặt Thái Diễm, có một vệt hồng nhạt.

Nhìn qua, khá là thuận mắt.

Chương 58

Hai nữ nhìn thấy Trần Húc cứ nhìn chằm chằm không chớp mắt, không khỏi bật cười khúc khích.

Trần Húc mới quan tâm hỏi: Chiêu Cơ, thân thể, không sao chứ.

Trong lòng Thái Diễm hiển nhiên có chút chột dạ, nhưng vẫn cố gắng trấn tĩnh nói: Đa tạ Đông Thăng tiên sinh quan tâm, thân thể thiếp thân không có gì đáng ngại.

Như vậy thì tốt rồi.

Trần Húc gật đầu.

Nhưng ngay sau đó, hắn khẽ dừng lại, nói: Chiêu Cơ, không biết phụ thân cô, ở Trường An có tốt không.

Trong lòng Thái Diễm không khỏi giật mình.

Nàng ngẩng mắt nhìn Trần Húc một cái, ngay sau đó lại lập tức cúi đầu xuống, nói: Không biết Đông Thăng tiên sinh, lời này có ý gì.

Trần Húc có chút do dự.

Hắn biết, liên hoàn kế của Vương Doãn, nhất định sẽ triển khai.

Năm sau, tức năm 192 Công nguyên, Đổng Trác sẽ bị Lữ Bố sát hại.

Không lâu sau đó, Thái Ung cũng sẽ bị Vương Doãn sát hại trong một buổi tụ họp, vì than thở về cái chết của Đổng Trác.

Bây giờ Thái Diễm đi theo bên cạnh hắn, đương nhiên phải tránh cho Thái Ung, lại một lần nữa gặp phải tai ương này.

Chỉ là, nếu nói thẳng ra như vậy, chỉ sợ Thái Diễm sẽ không tin.

Ngay lập tức, hắn hơi trầm ngâm, nói: Chiêu Cơ, có thể mời phụ thân cô, đến Bái Quận ta một chuyến.

Thái Diễm hơi ngẩn ra.

Ngay sau đó trên khuôn mặt tươi cười, đã lan tràn sắc hồng.

Nàng thẹn thùng nói: Không biết công tử cho rằng, lúc nào thì thích hợp hơn.

Trần Húc nghe vậy cau mày.

Đối với thời gian thực tế Thái Ung chết, hắn cũng không rõ lắm.

Nhưng, đã nói Đổng Trác chết vào tháng tư, thì thời gian Thái Ung chết, chắc chắn cũng là sau tháng tư.

Hắn liền nói: Chỉ cần là trước tháng tư năm sau, đều được.

Trái tim Thái Diễm đập loạn xạ.

Lời này của công tử, lại có ý gì.

Trước tháng tư, đều được.

Lại có chuyện gì, mà phụ thân nhất định phải có mặt.

Chẳng lẽ.

Cái chuyện đó sao Trong lòng, nàng cúi đầu thật sâu xuống.

Chỉ khẽ Ưm một tiếng.

Giọng nói cực kỳ nhỏ, Trần Húc dù ở khá gần Thái Diễm, cũng suýt nữa không nghe thấy.

Hắn cũng không để ý.

Chỉ khẽ dừng lại, nhìn về phía Điêu Thuyền nói: Thiền nhi, nếu tiện thì, cũng nhờ Vương Tư Đồ, đến Bái Quận ta một chuyến đi.

Lời hắn chưa nói xong, đã nghe Điêu Thuyền vui vẻ đồng ý nói:

Được ạ.

Thiếp nhất định sẽ bảo nghĩa phụ thiếp, đến trước tháng tư.

Trần Húc có chút ngạc nhiên nhìn Điêu Thuyền một cái.

Cứ cảm thấy ở giữa, hình như có chỗ nào đó không ổn.

Nhưng cẩn thận suy nghĩ, lại cũng không phát hiện ra.

Hắn lắc đầu, không suy nghĩ đến những chuyện này nữa.

Sở dĩ hắn bảo Vương Doãn đến, cũng có lý do riêng.

Lý do rất đơn giản, bởi vì theo quỹ đạo ban đầu, Vương Doãn, cũng sẽ chết.

Hai tháng sau khi Đổng Trác chết, Lý Giác, Quách Tỷ và những người khác công hạ Trường An.

Vào ngày hôm đó, Vương Doãn đã bị Lý Giác và những người khác giết chết.

Vương Doãn dù sao cũng là nghĩa phụ của Điêu Thuyền, nếu có thể cứu, thì cứu một mạng cũng được.

Dù sao cũng là chuyện tiện tay mà thôi.

Ít nhất, Thiền nhi, sẽ không vì thế mà đau lòng, vậy là đủ rồi.

Còn về Vương Doãn không chịu.

Thì, đó không phải là chuyện hắn quan tâm nữa.

Điêu Thuyền đứng dậy, đến sau lưng Trần Húc, xoa bóp vai Trần Húc nói: Trần lang, hôm nay, mệt mỏi lắm rồi phải không.

Lời này vừa thốt ra, sắc mặt Trần Húc không khỏi khựng lại.

Hắn quay đầu, nửa cười nửa không nhìn Điêu Thuyền.

Ngay cả Thái Diễm, trên mặt cũng hiện lên một tia kỳ lạ.

Điêu Thuyền tự biết mình lỡ lời, vội vàng biện giải nói: Thiếp thấy Trần lang, giữa lông mày có vẻ ưu tư, có chuyện gì sao.

Trần Húc một tay nắm lấy cánh tay mềm mại của Điêu Thuyền, kéo nàng vào lòng.

Ôm lấy Điêu Thuyền nói: Phu quân ngày mai liền phải xuất chinh.

Lần xuất chinh này, nhanh thì sáu bảy ngày, chậm thì nửa tháng.

Trên mặt Điêu Thuyền, hiện lên vài phần lo lắng nói: Trần lang ra ngoài, nhất định phải cẩn thận là trên hết.

Ừm, yên tâm đi.

Trần Húc khẽ gật đầu.

Ngay sau đó, nắm lấy tay Điêu Thuyền, đặt lên miệng hôn một cái.

Má Điêu Thuyền hơi ửng hồng.

Mặc dù những chuyện này, khi ở riêng với Trần Húc, thường xuyên xảy ra.

Nhưng có Thái Diễm ở đây, nàng sẽ đỏ mặt.

Trần Húc nhìn Thái Diễm ở không xa, ánh mắt khẽ lóe lên.

Ngay sau đó vươn tay, một tay kéo Thái Diễm.

Bàn tay khẽ dùng sức.

Thái Diễm làm sao ngờ được Điêu Thuyền lại làm như vậy.

Chỉ cảm thấy thân mình rùng mình một cái, người đã lao vào lòng Trần Húc.

Ôn hương noãn ngọc nhập hoài.

Ngay cả Trần Húc, cũng không ngờ.

Nhưng lúc này cơ hội khó có được, đương nhiên sẽ không bỏ qua.

Nếu không, chẳng phải là một gã đàn ông sắt đá sao.

Trần Húc một tay ôm.

Ôm cả Điêu Thuyền và Thái Diễm vào lòng.

Sắc mặt Thái Diễm đỏ bừng.

Lén lút ngẩng đầu, nhìn Trần Húc một cái.

Ngửi thấy mùi hương trên người Trần Húc, cả người nàng, dường như muốn tan chảy vậy.

Trần Húc không thể nhẫn nại thêm nữa.

Tay hắn siết chặt.

Nhưng ngay trước khi hắn có hành động tiếp theo, lại nghe ngoài phòng, có hạ nhân vội vã chạy đến.

Chương 59

Báo, Chúa công.

Hà Đông Quận có thư tín đưa tới.

Hà Đông Quận.

Trần Húc ngạc nhiên gãi gãi đầu.

Hà Đông Quận, hình như mình không quen ai cả.

Hắn vẫy tay với hạ nhân, liền muốn bảo hạ nhân rời đi.

Dù sao, hắn đang bận mà.

Nhưng lại cảm thấy ống tay áo siết chặt.

Cúi đầu nhìn xuống, phát hiện Thiền nhi đang kéo ống tay áo mình.

Lại nghe Thiền nhi khẽ nói: Hà Đông Vệ gia.

Trần Húc chợt vỡ lẽ.

Thì ra Vệ gia, ở Hà Đông Quận sao.

Gửi thư tín, muốn làm gì.

Lại thấy Thái Diễm đã đứng dậy, đi ra ngoài.

Trần Húc thấy vậy, trong lòng thở dài một tiếng.

Lúc này nếu thật sự để Thái Diễm một mình đối mặt, vậy thì, cũng quá không hợp tình hợp lý rồi.

Dù sao, Thái Diễm đi theo hắn mà.

Hắn đứng dậy, vươn tay, một tay kéo Thái Diễm lại.

Ngay sau đó kéo Thái Diễm vào lòng hắn.

Vươn tay trái, giúp Thái Diễm vuốt vuốt mấy sợi tóc lòa xòa trên

trán, nói: Yên tâm đi.

Chuyện này, cứ giao cho ta đi.

Ngay sau đó, hắn mở cửa, bước ra ngoài.

Trần Húc nhận thư tín, lướt qua một cái, lông mày liền khẽ cau lại.

Đúng như hắn dự liệu.

Trong thư, toàn là lời khiển trách.

Chậc chậc. lời lẽ, khá gay gắt đấy.

Nhưng khoan đã, có quan trọng sao.

Thái Diễm là nữ nhân của hắn, vậy là đủ rồi.

Còn về việc cướp nàng khỏi tay hắn.

Đùa à.

Hắn lấy lửa từ trong phòng, tùy tiện đốt lá thư đó đi cho xong.

Trần Húc vẫy vẫy tay, để tro tàn bay lượn trong không trung.

Lúc này, một giọng nói vang lên trong đầu hắn.

Đinh, kiểm tra thấy Túc chủ đang đối mặt với lựa chọn, nhiệm vụ hệ thống cập nhật, xin hãy lựa chọn.

Lựa chọn một: Đối với thư tín do Hà Đông Vệ gia gửi đến, không để ý tới.

Tự lừa mình dối người, giả vờ không thấy.

Phần thưởng nhiệm vụ: Một chiếc mặt nạ.

Lựa chọn hai: Hà Đông Vệ gia vậy mà dám khiêu khích Túc chủ, có thể nhịn, cái gì không thể nhịn.

Lập tức viết thư khiển trách.

Phần thưởng nhiệm vụ: Đại sư cấp thư pháp.

Khi nhìn lựa chọn một, Trần Húc không khỏi khẽ cau mày.

Chuyện tự lừa mình dối người, hắn không thể làm được.

Hắn liền nhìn về phía lựa chọn hai.

Nhìn lựa chọn hai, lông mày hắn cau càng sâu hơn.

Mình cũng viết thư khiển trách, nhưng cái đó, hình như, không được ra dáng cho lắm.

Nhưng ngay sau đó, hắn liền nhìn phần thưởng của lựa chọn hai.

Ngay lập tức trong lòng khẽ vui mừng.

Không tệ.

Buồn ngủ, liền được tặng gối đầu.

Vậy thì viết thư khiển trách thôi.

Nếu Vệ gia lại khiêu khích, thì đừng trách, hắn bắt họ phải trả giá.

Ngay lập tức, hắn liền nói trong lòng với hệ thống: Hệ thống, ta chọn lựa chọn hai.

Trần Húc nhún nhún vai nói: Hà Đông Vệ gia.

Thôi đi.

Trong mắt ta, chẳng qua chỉ là một tên nô tài giữ tiền thôi.

Thái Diễm lại cúi đầu xuống, nói: Đông Thăng công tử, đã làm phiền ngài rồi.

Trần Húc khẽ mỉm cười, nói: Vệ gia.

Không xứng để làm phiền ta.

Ta liền viết một phong thư.

Một lũ tiểu sửu khiêu lương, vậy mà cũng dám gây sự trước mặt

ta.

Vừa nói, hắn đã bước vào thư phòng.

Thái Diễm tự mình mài mực giúp Trần Húc, Điêu Thuyền thì giúp Trần Húc trải giấy ra.

Lúc này, một giọng nói của hệ thống, vang lên trong đầu hắn.

Đinh, chúc mừng Túc chủ lựa chọn thành công.

Nhận được phần thưởng nhiệm vụ: Đại sư cấp thư pháp.

Trần Húc chỉ cảm thấy một luồng ấm áp, tuôn khắp toàn thân.

Ngay sau đó, trong đầu hắn, từng hình ảnh một, xuất hiện theo.

Những hình ảnh này, không gì khác ngoài những điểm cốt yếu của thư pháp, cũng như phương pháp viết.

Hắn hơi trầm ngâm, liền viết lên giấy.

Từng nét bút, rơi xuống trên tờ giấy đó.

Từng trang giấy được viết liên tục, chỉ trong chốc lát, đã viết xong.

Hắn nhấc tay lên, liền đặt bút, lên giá bút.

Thái Diễm vừa mài mực, vừa xem nội dung mà Trần Húc viết.

Chỉ thấy nét bút của Trần Húc mảnh dẻ nhưng đầy mạnh mẽ, vận bút như bay.

Nhìn vào khiến người ta có một cảm giác tuấn lãng anh tú, khí thế cuộn mây cuốn gió.

Đôi mắt đẹp của nàng tròn xoe, không dám tin nhìn chằm chằm vào chữ trên giấy.

Chương 60

Không thể nào.

Thái Diễm, là một đại tài nữ.

Từ nhỏ, nàng đã được phụ thân dạy dỗ, luyện tập văn chương chữ nghĩa.

Cũng vì thế, đã luyện được một tay thư pháp tốt.

Trong thế hệ trẻ, nàng chưa từng gặp ai, có thư pháp tốt hơn mình.

Nhưng lúc này, nàng đã nhìn thấy.

Điều khiến nàng càng kinh ngạc hơn.

Thư pháp mà Trần Húc sử dụng, là một loại chữ nàng chưa từng thấy.

Mãi một lúc lâu, nàng mới nhìn về phía Trần Húc, nói: Đông Thăng công tử, chữ ngài viết, là loại thư pháp gì.

Thư pháp.

Trần Húc ngẩn người.

Vấn đề này, hắn thật sự chưa từng nghĩ tới.

Hắn cũng tùy tiện chọn một kiểu chữ thuận mắt, liền động bút.

Lúc này hắn mới phát hiện, chữ hắn viết, là Sấu Kim Thể.

Loại thư pháp này, do Tống Huy Tông sáng tạo.

Điều đó cũng có nghĩa là, người thời Hán mạt, chưa từng nhìn thấy loại Sấu Kim Thể này.

Ngay lập tức, Trần Húc sờ sờ mũi, nói: Loại thư pháp này, tên là Sấu Kim Thể.

Sấu Kim Thể sao.

Thái Diễm lẩm bẩm.

Trong ánh mắt nhìn Trần Húc, mang theo vài tia phức tạp.

Nàng, đang lúc học thư pháp của người khác.

Trần Húc, đã tự sáng tạo thư pháp rồi sao.

Khi nhìn hai dòng cuối cùng của lá thư, nàng lẩm bẩm nói: Nhĩ tào thân dữ danh câu diệt, bất phế giang hà vạn cổ lưu.

Các ngươi thân cùng danh đều sẽ diệt vong, nhưng giang hà vạn cổ vẫn lưu.

Nàng đọc liên tục mấy lần sau đó, che miệng lại.

Một dòng nước mắt trong suốt, lăn dài từ khóe mắt nàng.

Thấy Thái Diễm rơi lệ, Trần Húc vươn tay, nhẹ nhàng lau đi nước mắt cho nàng.

Chiêu Cơ, làm sao vậy.

Thái Diễm khẽ mỉm cười, nói: Cảm ơn công tử.

Trần Húc biết ý của Thái Diễm qua hai câu nói cuối đó.

Hắn vẫy vẫy tay, nói: Chiêu Cơ, nếu Vệ gia an phận, đến ngày đó, ta có thể để họ làm một phú ông yên ổn.

Nếu Vệ gia nhảy ra gây sự.

Ha ha.

Chiêu Cơ cứ yên tâm, ta sẽ cho họ thấy, thế nào là thực lực.

Trước thực lực tuyệt đối, dù có nhiều tiền đến mấy, cũng vô dụng.

Huống chi, lúc đó ai có tiền, cũng chưa chắc.

Vừa nói, Trần Húc một tay kéo Thái Diễm vào lòng.

Nhìn vào đôi mắt Thái Diễm, nói: Chiêu Cơ, may mà nàng chưa gả cho Vệ Trọng Đạo.

Vệ Trọng Đạo đó, mệnh không còn dài nữa.

Chậm nhất là năm sau, Vệ Trọng Đạo sẽ chết.

Cái gì.

Thân Thái Diễm không khỏi run lên.

Trần Húc nghiến răng nói: Nàng nghĩ, Vệ gia vì sao lại vội vàng muốn đón nàng về.

Lý do là vì Vệ Trọng Đạo đó, đã mắc bệnh nặng.

Vội vàng đón nàng về, chẳng qua là để xung hỉ cho Vệ Trọng Đạo mà thôi.

Thái Diễm nhìn chằm chằm Trần Húc, muốn phân biệt xem Trần Húc có đang nói dối không.

Nhưng không biết vì sao.

Trong lòng nàng, đã tin tất cả những gì Trần Húc nói đều là thật.

Nàng giận đến mức má ửng hồng, nói: Không được, ta phải viết thư cho phụ thân ta.

Hỏi xem, chuyện này, có thật không.

Vừa nói, nàng đã vội vàng chạy ra ngoài.

Trần Húc nhìn về phía Điêu Thuyền nói: Thiền nhi, ngươi ở bên cạnh, khuyên nhủ Chiêu Cơ một chút.

Vâng, Trần lang cứ yên tâm.

Điêu Thuyền gật đầu đáp.

Nhưng ngay sau đó, nàng khẽ hỏi: Trần lang, lời vừa rồi, là thật sao.

Trần Húc gật đầu, nói: Trong vòng một năm, Vệ Trọng Đạo nhất định sẽ chết.

Trong mắt Điêu Thuyền lấp lánh như sao, nàng nhìn Trần Húc.

Trần Húc có chút khó hiểu.

Nhưng lại nghe Điêu Thuyền kề sát bên Trần Húc, trên má hắn, như chuồn chuồn đạp nước, khẽ hôn một cái.

Một câu nói, cũng truyền vào tai hắn: Trần lang, nếu có hại cho thân thể, đừng động dụng tiên pháp.

Nhìn bóng dáng yêu kiều của Điêu Thuyền đi xa, Trần Húc cứ cảm thấy, hình như có chỗ nào đó không ổn.

Hắn gãi gãi đầu, có chút không hiểu vì sao.

Tiên pháp.

Mình cũng biết sao.

Sáng sớm hôm sau, Trần Húc vừa mới ngồi trên giường, thấy Điêu Thuyền từ bên ngoài, đẩy cửa đi vào.

Hắn dụi dụi mắt, khẽ hỏi: Chiêu Cơ, không sao chứ.

Nhưng điều khiến hắn không ngờ, Điêu Thuyền không trả lời.

Hắn quay đầu nhìn lại, lại phát hiện, bên cạnh Điêu Thuyền, có một người đang đứng.

Người đó, chẳng phải Thái Diễm sao.

Trong lòng hắn có chút kinh ngạc.

Thái Diễm, trước nay chưa từng, vào phòng hắn.

Hôm nay, lại sao vậy.

Khoảnh khắc tiếp theo, hắn liền phát hiện, Thái Diễm đã đi về phía hắn.

Trong lòng Trần Húc, không khỏi giật mình.

Có nên, kích thích như vậy không.

Nhưng lại thấy Thái Diễm hướng hắn cúi chào yểu điệu, nói: Nô gia xin phục thị Trần lang thay y phục.

Lúc này, Điêu Thuyền, cũng ở bên cạnh Thái Diễm.

Trong tay nàng, rõ ràng đang cầm ngoại y của Trần Húc.

Điêu Thuyền kéo Trần Húc từ trên giường dậy.

Ngay sau đó phục thị Trần Húc, giúp hắn mặc quần áo.

Những chuyện này, đôi khi Điêu Thuyền cũng làm như vậy.

Nhưng điều khiến hắn không ngờ.

Thái Diễm, cũng bắt đầu giúp hắn, chỉnh sửa y phục.

Trần Húc nhìn về phía Thái Diễm, lại thấy trên mặt Thái Diễm, đã đỏ bừng một mảng.

Nhưng động tác trên tay Thái Diễm, lại không hề dừng lại.

Trần Húc nghi ngờ nhìn Điêu Thuyền và Thái Diễm.

Chương 61

Không biết, đã xảy ra chuyện gì.

Hắn khẽ ho một tiếng, ghé tai Điêu Thuyền nói: Thiền nhi, ngươi, đã nói cho Chiêu Cơ biết rồi sao.

Điêu Thuyền quyến rũ nháy nháy mắt với Trần Húc.

Trần Húc, trong lòng không hiểu sao lại khẽ động.

Nhưng lại nghe Thái Diễm nghiêm túc nói: Trần lang cứ yên tâm, tất cả, đều là do nô gia tự nguyện.

Trần lang, đợi đến ngày trở về, nô gia liền. nô gia liền dâng hiến.

Giọng nói của nàng nhỏ như tiếng muỗi kêu.

Nếu tai Trần Húc không thính, nếu không, thật sự không thể nghe rõ.

Trong lòng hắn rung động, vươn tay kéo Thái Diễm vào lòng, nói: Đừng miễn cưỡng.

Thái Diễm xấu hổ đỏ mặt, khẽ Ưm một tiếng.

Dưới sự phục thị của hai người, Trần Húc nhanh chóng chỉnh trang xong mọi thứ.

Hai người tiễn Trần Húc, đến cửa phủ quận thủ.

Lúc này, Triệu Vân, đã ở cửa phủ quận thủ, đợi sẵn.

Thấy Trần Húc đi ra, mọi người đồng loạt hành lễ.

Triệu Vân tiến lên một bước nói: Chúa công, mạt tướng đã chuẩn bị xong, bất cứ lúc nào cũng có thể xuất phát.

Tốt.

Vậy thì xuất phát.

Trần Húc phất tay.

Mọi người đồng loạt lên ngựa, đi về phía thao trường.

Trần Húc quay đầu, nhìn vào ánh mắt của Điêu Thuyền và Thái Diễm.

Bước lên, một tay ôm cả hai người vào lòng.

Ngay sau đó, cúi đầu, hôn lên trán mỗi người một cái, nói: Chú ý chăm sóc tốt cho bản thân.

Ta đã để lại hai trăm Hổ Báo Kỵ cho các nàng.

Trọng Khang cũng sẽ trở về, bảo vệ bên cạnh các nàng.

Vâng.

Hai người đồng loạt gật đầu.

Điêu Thuyền khẽ mở đôi môi anh đào, nhẹ nhàng nói: Trần lang, thiếp và Chiêu Cơ tỷ tỷ, đợi chàng trở về.

Thái Diễm cũng mím mím môi, rồi nhẹ nhàng nói: Chú ý an toàn.

Trần Húc gật đầu, cất tiếng cười sảng khoái nói: Yên tâm đi.

Trong thiên hạ, người có thể giữ được ta, vẫn chưa ra đời.

Nói xong, hắn siết chặt hai người thật mạnh.

Ngay sau đó buông tay, lật người lên Xích Thố Mã.

Xích Thố Mã hí vang một tiếng, phi nước đại về phía thao trường.

Nhìn bóng dáng dần xa trên Xích Thố Mã, trong mắt Điêu Thuyền và Thái Diễm, đều lộ ra vẻ không nỡ.

Trần Húc bước vào trong thao trường.

Một luồng sát khí mạnh mẽ ập đến.

Trong thao trường, tất cả mọi người, đều chắp tay vái chào, lớn tiếng hô: Bái kiến Chúa công.

Nhất thời, tiếng hô chấn động bốn phía.

Trần Húc bước lên đài điểm tướng.

Nhìn xuống phía dưới, đội quân hùng tráng đó, không khỏi trong lòng trào dâng cảm xúc.

Hắn cất giọng hào sảng nói: Chư vị, hôm nay thấy các ngươi, trong lòng ta vô cùng khâm phục.

Các ngươi, là quân đội của ta.

Là lợi khí ta chinh chiến thiên hạ.

Ta hy vọng, có một ngày, ta có thể dẫn dắt các ngươi, giẫm đạp khắp mười ba châu Đại Hán.

Tiến ra thế giới.

Ta, mong chờ ngày đó.

Hy vọng, các ngươi cũng giống như ta, mong chờ ngày đó.

Hôm nay, ta liền phải bước những bước đầu tiên của cuộc chinh chiến thiên hạ.

Ta tin tưởng, chúng ta, nhất định sẽ giành chiến thắng.

Tin tưởng ta, chúng ta, tất thắng.

Dưới đài cao, binh sĩ từng người một lớn tiếng hô: Tất thắng.

Tất thắng.

Nhất thời, âm thanh vang vọng trời đất.

Trần Húc lớn tiếng hô: Tiếp theo, ta tuyên bố, xuất phát.

Rầm.

Trong thao trường, tất cả các đội quân, đều bắt đầu di chuyển.

Trần Húc trực tiếp từ trên đài cao, nhảy vọt xuống.

Lúc này, Xích Thố Mã, dường như có linh tính vậy.

Vừa vặn đến dưới chân Trần Húc.

Hắn kẹp bụng ngựa, phi nhanh đi.

Áo bào dài trên người, tung bay trong gió.

Triệu Vân và những người khác, nhìn đến mắt tròn xoe miệng há hốc.

Dưới sự dẫn dắt của Trần Húc, đại quân một đường tiến tới.

Hai bên đường, chật kín bách tính của Tương Huyện.

Từng người một, tay bưng bánh nướng tự làm.

Tay bưng cháo tự nấu.

Chỉ để binh sĩ ăn được một miếng.

Trần Húc thấy vậy, cũng có chút cảm động.

Đây, chính là bách tính dưới quyền hắn.

Từ khi rời Tương Huyện, các tướng sau khi bái kiến Trần Húc, liền tự mình đi về phía hướng đã định.

Trần Húc cùng Trương Yến, Dương Phụng, Hàn Xiêm, cùng nhau cấp tốc lướt đi về phía biên giới quận Nhữ Nam.

Có bản đồ quân sự địa hình, cũng không cần lo lắng sẽ lạc đường.

Hai ngày sau, liền đến khu vực giao giới giữa Nhữ Nam và Bái Quận.

Trương Yến và Dương Phụng, Hàn Xiêm, mỗi người dẫn quân mã dưới trướng, đi về phía địa điểm đã định.

Trần Húc thì dẫn Điền Phong, đồn trú cách cửa cốc vài dặm về phía trước.

Sáng ngày thứ hai, Trần Húc rảnh rỗi không có việc gì, liền cùng Điền Phong ngồi nói chuyện phiếm.

Sau một hồi trò chuyện, Điền Phong kinh ngạc như gặp thần tiên.

Bị Trần Húc làm cho ngây người hết lần này đến lần khác.

Đối với học thức của Trần Húc, quả thật kinh ngạc như gặp thần tiên.

Chúa công, quả thật thiên văn địa lý, không gì là không biết mà.

Lúc này, có kỵ mã trinh sát, trực tiếp xông vào.

Báo.

Chương 62

Chúa công.

Phía trước phát hiện đội quân Khăn Vàng do Hà Man suất lĩnh.

Trần Húc và Điền Phong hai người nhìn nhau cười, nói: Đến tốt lắm.

Hắn bước ra khỏi soái trướng, lật người lên ngựa, nói: Hổ Báo Kỵ, cùng ta nghênh địch.

Tuân lệnh.

Hổ Báo Kỵ đồng loạt lớn tiếng hô.

Rầm.

Năm nghìn Hổ Báo Kỵ, đồng loạt hành động.

Xa xa, Hà Man dẫn theo quân Khăn Vàng dưới trướng, lướt nhanh về phía trước.

Trong lòng hắn, đắc ý.

Hắn, chính là Tiệt Thiên Dạ Xoa.

Trong mắt hắn, hắn là người có võ lực số một trong quân Khăn Vàng Nhữ Nam.

Hắn quay đầu nhìn phó tướng bên cạnh, cất tiếng cười sảng khoái nói: Ngươi xem, bộ hạ của ta tinh nhuệ như vậy.

Lần này, ta nhất định phải cho tên tiểu nhi Trần Húc đó, thấy sự lợi hại của ta.

Phó tướng nghe vậy, cười lớn nói: Cừ Soái, ta điều động toàn bộ nhân mã, có phải, có hơi làm quá rồi không.

Hà Man vung vẩy cây thiết bổng trong tay, hậm hực nói: Vậy mà dám giết đệ đệ của Hà Man ta.

Tên Trần Húc đó, ta nhất định phải giết hắn.

Lúc này, đội ngũ, đã ra khỏi cửa cốc.

Phía trước, là một vùng đất trống trải, địa thế khá bằng phẳng.

Bộ tướng của Hà Man khuyên nhủ: Cừ Soái, nghe nói trong tay Trần Húc, có một đội thiết kỵ, chúng ta cần cẩn thận một chút.

Hà Man không để ý vẫy vẫy tay nói: Không sao cả.

Với cái tên tiểu nhi Trần Húc đó, cũng không dám chủ động xuất kích.

Lúc này, mặt đất bắt đầu rung chuyển.

Một trận tiếng trống sấm, cũng từ phía trước truyền đến.

Ngay sau đó, có một đội kỵ binh tinh nhuệ lớn, xông thẳng về phía họ.

Trong lòng Hà Man giật mình.

Hắn lớn tiếng hô, nói: Địch tập.

Trần Húc dựa vào Xích Thố Mã nhanh nhẹn, một mình đi đầu.

Nhìn phía trước, có một lượng lớn quân Khăn Vàng.

Ở ngay phía trước nhất của đám quân Khăn Vàng đó.

Có một người, đầu đội khăn vàng, thân mặc áo xanh, tay cầm thiết bổng.

Từ trong trận quân Khăn Vàng, xông ra.

Một tiếng hô lớn, cũng theo đó truyền đến.

Ngô nãi Tiệt Thiên Dạ Xoa Hà Man, ngươi có phải Trần Húc.

Trần Húc nhìn kỹ.

Thông tin thuộc tính của người đó, cũng xuất hiện trước mặt hắn.

Tên: Hà Man Tuổi: 29 Chỉ huy: 50 Võ lực: 76 Trí lực: 32 Chính trị: 12 Mị lực: 29.

Trần Húc khẽ mỉm cười.

Thuộc tính của Hà Man, thì võ lực, có thể nhìn được.

Còn lại, quả thật thảm không nỡ nhìn.

Hắn chỉ đối với vũ khí của Hà Man, khá là tò mò.

Trong những trận chiến này, lần đầu tiên thấy dùng thiết bổng.

Trần Húc cũng không đáp lời, chỉ kẹp bụng ngựa, xông thẳng về phía Hà Man.

Hà Man đại nộ.

Lại một lần nữa gầm lên: Hảo đảm.

Trước mặt Tiệt Thiên Dạ Xoa ta, vậy mà dám ngông cuồng đến thế.

Sợ là không muốn sống nữa rồi.

Khoảng cách giữa hai người, đang cực tốc tiếp cận.

Cây thiết bổng trong tay Hà Man, xoay tròn, bổ thẳng xuống đầu Trần Húc.

Thậm chí hắn còn có thể tưởng tượng được.

Khoảnh khắc tiếp theo, người trước mặt, sẽ đổ rầm xuống đất dưới một bổng.

Trần Húc liếc xéo Hà Man một cái, ngay sau đó Vô Địch Bá Vương Thương trong tay vung lên.

Bành.

Một tiếng kim loại va chạm sắc bén, theo đó vang lên.

Cây thiết bổng trong tay Hà Man, đã bay ra ngoài.

Cùng lúc đó, thân thể Hà Man, cũng bị một thương đâm xuyên.

Trong tiếng đổ rầm.

Thân thể Hà Man, nặng nề đổ xuống đất.

Trong mắt hắn, lóe lên một tia không cam lòng, ngay sau đó liền không còn hơi thở nữa.

Trần Húc cất tiếng cười sảng khoái nói: Hà Man đã chết, các ngươi còn không mau đầu hàng.

Ngoài thung lũng.

Có một đám lớn quân Khăn Vàng, đang tiến về phía trước.

Dẫn đầu có hai người, cưỡi trên lưng ngựa.

Bộ tướng tò mò nhìn về phía người bên cạnh, nói: Cừ Soái, vì sao chúng ta không đi cùng Tiệt Thiên Dạ Xoa, mà lại phải đi phía sau, lén lút theo dõi.

Cừ Soái khẽ mỉm cười, nói: Đứa cháu trong tộc ta, quá cuồng vọng.

Nếu để nó biết ta đi theo, chỉ sợ không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Đợi đến khi đứa cháu trong tộc ta giao chiến với người khác, ta lại từ bên cạnh xông ra, liền có thể giành thắng lợi hoàn toàn.

Chẳng phải tốt hơn sao.

Bộ tướng gật đầu bái phục nói: Cừ Soái anh minh.

Trên mặt Cừ Soái hiện lên vài phần đắc ý, cười nói: Không chỉ ta đi theo phía sau, ở bên trái, còn có một đội quân, đang trợ chiến.

Thần sắc bộ tướng liền chấn động.

Lúc này, một tiếng trống sấm, từ xa truyền đến.

Cùng lúc đó, mặt đất cũng theo đó rung chuyển.

Sắc mặt Cừ Soái, liền biến đổi nói: Hỏng rồi.

Chấn động dữ dội như vậy, chỉ sợ có một lượng lớn kỵ binh.

Cừ Soái, chúng ta mau chóng lên phía trước cứu viện đi.

Bộ tướng vội vàng kiến nghị.

Cừ Soái lắc đầu, nói: Không thể.

Phía trước là thung lũng.

Vài vạn quân của ta, căn bản không thể triển khai.

Hắn cau mày chặt, ngay lập tức phất tay nói: Truyền lệnh, vòng qua thung lũng, từ cánh phải bao vây sang.

Lại phái người, liên lạc với bộ hạ của Viên Thuật ở bên trái ta.

Bảo họ, từ cánh trái bao vây.

Tuân lệnh.

Đã có người lĩnh mệnh, đi truyền lệnh.

Xa xa, có một đội quân hơn một vạn người, cũng đang tiến về phía Bái Quận.

Giữa đội quân đó, có một đội kỵ binh vài nghìn người.

Ở vị trí trung tâm của đội ngũ này, có một vị tướng lĩnh, đang thầm suy tư.

Chương 63

Hắn tên là Lôi Bạc, là đại tướng dưới trướng Viên Thuật.

Một tiếng vó ngựa truyền đến.

Một tên trinh sát lật người xuống ngựa, nói: Báo Lôi tướng quân, bộ hạ của Hà Man, bị Trần Húc tập kích ngoài cửa cốc bên phải ta.

Nhanh như vậy.

Lôi tướng quân hiển nhiên giật mình, Họ còn chưa ra khỏi biên giới quận Nhữ Nam.

Có biết đối phương, là ai suất lĩnh không.

Một đội kỵ binh tinh nhuệ gần năm nghìn người, do Trần Húc đích thân suất lĩnh.

Tên trinh sát đó đáp.

Trần Húc sao.

Lôi tướng quân vuốt cằm, thầm cau mày.

Dương quân sư bảo ta đi theo phía sau Hà Man, đợi thời cơ.

Nhưng không ngờ, Trần Húc lại to gan như vậy, trực tiếp phục kích ngay tại biên giới quận Nhữ Nam ta.

Ngay lập tức, hắn nói với trinh sát: Đi thăm dò nữa.

Hắn quay đầu nhìn về phía bộ tướng bên cạnh nói: Lập tức liên lạc với bộ hạ của Hà Nghi.

Rồi truyền lệnh nói: Ta từ cánh trái bao vây, nhất định phải cùng bộ hạ của Hà Nghi, hình thành thế ba mặt bao vây.

Tốc độ hành quân của quân đội, đột nhiên tăng lên.

Trần Húc một mình dẫn đầu, tiên phong xông vào trận quân Khăn Vàng.

Nhất thời, trận quân Khăn Vàng đại loạn.

Vô Địch Bá Vương Thương trong tay Trần Húc thi triển ra.

Quân Khăn Vàng xung quanh, từng lớp từng lớp ngã xuống.

Cùng với Hổ Báo Kỵ xông vào giữa quân Khăn Vàng, một trận tàn sát, triệt để bắt đầu.

Quân Khăn Vàng, làm sao đã từng trải qua những chuyện này.

Nhất thời, quân Khăn Vàng tứ tán bỏ chạy.

Lúc này, một giọng nói, từ xa truyền đến.

Trần Húc khẽ cau mày.

Giọng nói đó, nghe giống kỵ binh.

Vô Địch Bá Vương Thương trong tay hắn quét ngang.

Quân Khăn Vàng xung quanh liền trống rỗng, hắn mới ngẩng đầu nhìn về phía bên trái.

Ở nơi đó, một đám bụi đất bay lên.

Tiếng vó ngựa, cũng theo đó truyền đến.

Địch tập.

Cũng không biết là quân đội phương nào.

Ngay sau đó, ở bên phải hắn, cũng có một trận tiếng hô giết chóc, từ xa truyền đến.

Trần Húc không khỏi khẽ hừ một tiếng: Ba mặt giáp công.

Đáng tiếc rồi.

Phía trước một mặt, đã tan tác gần hết rồi.

Lúc này, một giọng nói, vang lên trong đầu hắn.

Đinh, kiểm tra thấy Túc chủ đang đối mặt với lựa chọn, nhiệm vụ hệ thống cập nhật, xin hãy lựa chọn.

Lựa chọn một: Đối mặt với sự bao vây của Lôi Bạc và Hà Nghi, Túc chủ tiên hành hậu thoái, bỏ chạy thục mạng.

Phần thưởng nhiệm vụ: Một trăm cây trường thương.

Lựa chọn hai: Đối mặt với sự bao vây của Lôi Bạc và Hà Nghi, Túc chủ tạm thời tránh mũi nhọn, đợi bộ hạ của Trương Yến, Dương Phụng đến, rồi lại cùng xuất kích.

Phần thưởng nhiệm vụ: Năm mươi lạng vàng.

Lựa chọn ba: Đối mặt với sự bao vây của Lôi Bạc và Hà Nghi, Túc chủ trực tiếp xông thẳng vào, đại phá địch quân.

Phần thưởng nhiệm vụ: Một viên Tiến Giai Đan.

Tiến Giai Đan: Sau khi chiến mã sử dụng, có thể thăng cấp.

Nhìn các lựa chọn, Trần Húc trực tiếp bỏ qua.

Bỏ chạy thục mạng.

Là chuyện hắn có thể làm sao.

Nhìn lựa chọn hai, hắn, có chút động lòng.

Dù sao năm mươi lạng vàng, tuy không quá nhiều, nhưng cũng không ít.

Nhưng, khi nhìn lựa chọn ba, đôi mắt hắn khẽ sáng lên.

Hảo hán.

Xích Thố Mã, đã thần tuấn rồi.

Nếu sử dụng Tiến Giai Đan sau khi thăng cấp, chẳng phải sẽ càng siêu việt lên trời sao.

Còn về việc trực tiếp xông thẳng vào, đối với hắn, lại có gì khó.

Ngay lập tức, hắn liền nói trong lòng với hệ thống: Hệ thống, ta chọn lựa chọn ba.

Ngay sau đó, Trần Húc lớn tiếng gầm lên: Chư tướng sĩ, theo ta giết địch.

Lời vừa dứt, Xích Thố Mã dưới háng Trần Húc hí vang một tiếng, xông thẳng về phía bên trái.

Lôi Bạc dẫn theo binh sĩ dưới trướng, một đường cấp tốc hành quân.

Nghe thấy tiếng chém giết từ phía trước, không khỏi trong lòng đại hỉ.

Rõ ràng.

Bộ hạ của Trần Húc, đang giao chiến dữ dội với quân đội của Hà Man.

Ngay lập tức, tốc độ hành quân, lại tăng thêm vài phần.

Lúc này, đột nhiên phát hiện, đội quân do Trần Húc suất lĩnh, vậy mà lại xông thẳng về phía mình.

Trong lòng hắn, không khỏi rùng mình một cái.

Nhanh, tốc độ thật nhanh.

Hắn vung tay lớn.

Bảo kỵ binh dưới trướng, tiên phong xông lên trước.

Hắn, thì dừng lại tại chỗ.

Trần Húc nhìn trong phương trận địch, có một người mặc giáp trụ, vậy mà lại trốn ở phía sau.

Ngay lập tức liền nhìn kỹ.

Thông tin thuộc tính của người đó, cũng xuất hiện trước mặt hắn.

Tên: Lôi Bạc Tuổi: 31 Chỉ huy: 66 Võ lực: 73 Trí lực: 41 Chính trị: 13 Mị lực: 30.

Phát hiện người đó quả nhiên là chủ tướng của đối phương, hắn lớn tiếng hô: Lôi Bạc, đừng hòng chạy trốn.

Thấy Trần Húc vạch trần mưu đồ nhỏ của mình, dưới con mắt của mọi người, mặt Lôi Bạc đỏ bừng.

Không dám dừng lại tại chỗ, chỉ có thể theo kỵ binh, phóng ngựa xông lên nghênh chiến.

Trên sườn núi, Điền Phong nhìn Trần Húc một mình đi đầu, không khỏi trong lòng thắt chặt.

Ông lẩm bẩm nói: Nhưng kỵ binh tinh nhuệ của Viên Thuật, có đến hơn ba nghìn người.

Chúa công một mình xông thẳng vào, e rằng sẽ có nguy hiểm.

Trần Húc đã xông vào giữa trận địch trước một bước.

Hắn nhắm thẳng hướng Lôi Bạc, trực tiếp xông thẳng vào.

Vô Địch Bá Vương Thương trong tay liên tục đâm ra.

Đâm trúng liền chết.

Quét trúng ắt vong.

Chương 64

Kỵ binh xung quanh, không một ai, là đối thủ chỉ trong một hiệp.

Những chiến mã kỵ binh tinh nhuệ này, là do Viên Thuật tốn đại giá, mua từ Công Tôn Toản.

Lại tốn đại giá, tổ chức hơn một năm, mới cuối cùng thành lập được đội kỵ binh tinh nhuệ này.

Nhưng bây giờ, trước mặt Trần Húc, dường như chỉ là gà đất chó sành vậy.

Lúc này, Hổ Báo Kỵ đã xông tới.

Giao chiến với kỵ binh của Lôi Bạc.

Trong tiếng va chạm rầm rầm.

Kỵ binh tinh nhuệ dưới trướng Lôi Bạc, đã ngã xuống một hàng.

Lôi Bạc nhìn Trần Húc, một đường chém giết lao đến.

Hắn đã sợ vỡ mật.

Lúc này thấy Hổ Báo Kỵ cũng lợi hại như vậy, chỉ cảm thấy toàn thân rùng mình.

Hắn vung tay lớn, lớn tiếng quát: Lên, bao vây hắn lại cho ta.

Còn hắn, thì quay ngựa.

Dưới sự hộ vệ của thân vệ, chạy về phía sau.

Trong lòng Trần Húc đại cấp.

Lôi Bạc cũng quá giỏi chạy rồi.

Thấy khoảng cách càng ngày càng xa.

Nếu không đuổi kịp, chỉ sợ Lôi Bạc sẽ thật sự chạy mất.

Lúc này, một giọng nói của hệ thống, vang lên trong đầu hắn.

Đinh, chúc mừng Túc chủ hoàn thành nhiệm vụ, nhận được phần thưởng nhiệm vụ: Một viên Tiến Giai Đan.

Một viên Tiến Giai Đan, đã phát vào không gian trữ vật hệ thống, xin chú ý kiểm tra.

Nghe giọng nói của hệ thống, Trần Húc đại hỉ.

Hắn nhìn vào không gian trữ vật hệ thống.

Quả nhiên, ở nơi đó, có một viên đan dược.

Viên đan dược đó, toàn thân tròn trịa, hiện lên màu đỏ lửa.

Trong lòng hắn chợt nghĩ.

Viên Tiến Giai Đan đó, liền xuất hiện trong tay hắn.

Một mùi hương đan dược đặc trưng tỏa ra.

Ngay cả Xích Thố Mã cũng quay đầu nhìn lại.

Trần Húc vươn tay, đem viên Tiến Giai Đan đó, cho vào miệng Xích Thố Mã.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Trên thân Xích Thố Mã, dường như bốc lên một luồng lửa.

Một luồng khí thế vô hình, từ trên thân Xích Thố Mã, bốc lên.

Thân hình Xích Thố Mã, cũng trở nên cao lớn hơn.

Chỉ trong vài hơi thở, sự biến hóa này, liền triệt để hoàn thành.

Lúc này Trần Húc lại nhìn về phía Xích Thố Mã dưới háng.

Phát hiện Xích Thố Mã vốn cao tám xích, dài một trượng hai xích.

Lúc này đã biến thành cao một trượng, dài một trượng năm xích.

Màu đỏ ban đầu, càng trở nên đậm hơn vài phần.

Bốn chi của nó, cũng trở nên thô tráng hơn rất nhiều.

Điều càng khiến hắn cảm thấy không thể tin nổi.

Trên trán Xích Thố Mã, ẩn ẩn, dường như có một khối u đang nhô lên.

Tựa như một cái sừng vậy.

Nhìn sự biến hóa của Xích Thố Mã, Trần Húc đại hỉ.

Kỵ binh dưới trướng Lôi Bạc xung quanh, từng người một lại hoảng loạn.

Không dám đến gần bên cạnh Trần Húc.

Trần Húc lớn tiếng quát một tiếng, ngay sau đó hai chân kẹp chặt.

Xích Thố Mã đứng thẳng, phát ra một tiếng hí rống.

Tiếng hí vang vọng khắp chiến trường.

Ngay sau đó, Xích Thố Mã dậm chân trước xuống.

Khoảnh khắc tiếp theo, cả thân mình bay lên không trung, trực tiếp từ trên đầu kỵ binh phía trước, nhảy vọt qua.

Một cú nhảy, liền vượt qua được vài trượng xa.

Vô Địch Bá Vương Thương trong tay Trần Húc ngay sau đó quét ra.

Liên tiếp vài cú nhảy vượt, Xích Thố Mã đã nhảy ra khỏi vòng vây kỵ binh.

Kỵ binh dưới trướng Lôi Bạc, nhìn thấy thao tác này, đều nhìn đến ngây người.

Đây, là ngựa sao.

Lôi Bạc cảm thấy phía sau có điều lạ, quay đầu nhìn lại.

Sau khi nhìn, lại đại kinh thất sắc.

Xích Thố Mã dưới háng Trần Húc, sao lại trở nên thần dũng như vậy.

Trần Húc, vậy mà lại đã đến phía sau hắn.

Hắn liều mạng quất vào chiến mã dưới háng.

Nhưng tất cả, chẳng qua chỉ là công cốc mà thôi.

Vài hơi thở sau, Trần Húc đã đuổi kịp Lôi Bạc.

Trường thương trong tay, bổ thẳng xuống đầu Lôi Bạc.

Lôi Bạc vung đại đao trong tay, chống đỡ phía trước.

Đang.

Một tiếng vang giòn truyền đến.

Thì ra.

Đại đao trong tay Lôi Bạc, dưới một thương của Trần Húc, đã vỡ nát.

Chương 65

Ngay sau đó, trên trán Lôi Bạc, từ trên xuống hiện ra một vết máu.

Trên vết máu đó, có máu tươi chậm rãi rỉ ra ngoài.

Hảo. mạnh.

Lôi Bạc đổ rầm xuống ngựa, rồi không còn động tĩnh gì nữa.

Trần Húc lại một thương quét ra.

Cờ hiệu của Lôi Bạc, đổ sập.

Hắn quát lớn một tiếng, nói: Lôi Bạc đã chết.

Các ngươi, còn không mau đầu hàng.

Bộ hạ của Lôi Bạc, thấy đại kỳ đổ sập, lập tức loạn cả lên.

Lúc này, năm nghìn Hắc Sơn Quân do Trương Yến suất lĩnh, từ cánh trái của bộ hạ Lôi Bạc xông ra.

Lại có năm nghìn Bạch Ba Quân do Dương Phụng, Hàn Xiêm suất lĩnh, từ cánh phải của bộ hạ Lôi Bạc xông ra.

Bộ hạ của Lôi Bạc, không còn dũng khí chống cự nữa.

Bỏ chạy bỏ chạy.

Đầu hàng đầu hàng.

Trương Yến và Dương Phụng, Hàn Xiêm, đến bên cạnh Trần Húc.

Đồng loạt cúi người hành lễ, nói: May mắn không làm nhục mệnh lệnh.

Trần Húc lại khẽ mỉm cười, nói: Làm tốt lắm.

Cùng ta, phá luôn cả bộ của Hà Nghi.

Vừa nói, Trần Húc kẹp bụng Xích Thố Mã dưới háng.

Xích Thố Mã đã lướt nhanh về phía trước.

Trương Yến, Dương Phụng, tuy có chút không hiểu vì sao.

Nhưng cũng theo sát phía sau, xông thẳng vào.

Hà Nghi có chút mơ hồ.

Vừa mới đến, liền thấy đại quân của Lôi Bạc, đã kẻ chết kẻ hàng.

Thế bao vây trái phải tốt đẹp đâu rồi.

Mới bao nhiêu thời gian, đại quân của Lôi Bạc, đã hoàn toàn tan tác.

Không đúng.

Chẳng phải còn có đứa cháu trong tộc Hà Man sao.

Hắn, lại đi đâu rồi.

Lúc này, một tiếng gầm lớn, truyền vào tai hắn.

Hắn ngẩng đầu nhìn lại.

Chỉ thấy một con chiến mã đỏ rực, lướt nhanh về phía hắn.

Ngựa, hùng tráng đến vậy sao.

Đây, là chiến mã sao.

Đặc biệt là vị tướng lĩnh trên đó.

Vậy mà lại có uy thế như vậy.

Hắn nuốt nước bọt.

Trong lòng, không còn ý chí chiến đấu nữa.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, đồng tử Hà Nghi đột nhiên co lại.

Hắn phát hiện, tốc độ của con chiến mã đỏ rực phía trước, lại tăng thêm vài phần.

Hắn không còn tâm trí chiến đấu nữa, quay ngựa, liền đi về phía sau.

Trần Húc tự nhiên thấy quân Khăn Vàng.

Cũng thấy vị tướng lĩnh phía trước quân Khăn Vàng đó.

Hắn nhìn kỹ.

Thông tin thuộc tính của vị tướng quân đó, cũng xuất hiện trước mặt hắn.

Tên: Hà Nghi Tuổi: 33 Chỉ huy: 60 Võ lực: 72 Trí lực: 50 Chính trị: 15 Mị lực: 34.

Quả nhiên, chính là Hà Nghi.

Hắn thúc ngựa Xích Thố Mã.

Lúc này, hắn mới một lần nữa cảm nhận được sự biến hóa của Xích Thố Mã.

Tốc độ của Xích Thố Mã, so với trước đây, đã tăng lên đến ba phần.

Xích Thố Mã vốn dĩ nổi tiếng về tốc độ.

Bây giờ lại tăng thêm hai phần.

Trong thiên hạ, ai có thể sánh kịp.

Bên tai gió thổi vù vù.

Trần Húc vỗ vỗ đầu Xích Thố Mã, cất tiếng cười sảng khoái.

Hắn thúc ngựa nhảy vào giữa quân Khăn Vàng.

Vô Địch Bá Vương Thương trong tay liên tục đâm ra.

Quân Khăn Vàng tuy cố gắng chống cự hết sức.

Nhưng Trần Húc có sự trợ giúp của Xích Thố Mã, làm sao có thể chống đỡ được.

Xích Thố Mã vài lần nhảy vọt, đã đến phía sau Hà Nghi.

Một thương quét ra.

Oành.

Chiến mã dưới háng Hà Nghi, dưới một thương đó, bị bổ thành hai mảnh.

Nhưng Hà Nghi, lại nhanh hơn một bước nhảy xuống chiến mã, né được một đòn.

Trần Húc khẽ mỉm cười.

Hắn, là người đầu tiên né được một đòn của mình.

Mặc dù cách né tránh, có hơi không quang minh chính đại cho lắm.

Hắn kẹp bụng ngựa, lại một lần nữa đuổi theo.

Hà Nghi liên tục xuyên qua trong nội bộ quân Khăn Vàng.

Trần Húc nắm bắt cơ hội, giơ Vô Địch Bá Vương Thương trong tay lên, bổ mạnh ra.

Chương 66

Vô Địch Bá Vương Thương hóa thành một luồng sáng, bay thẳng ra xa hơn mười trượng.

Đâm xuyên Hà Nghi trên trường thương.

Ngay sau đó lại đâm sâu vào mặt đất.

Hắn vươn tay, từ tay một tên quân Khăn Vàng bên cạnh, cướp lấy một cây đại đao.

Vung tròn, lướt nhanh về phía nơi Hà Nghi đang ở.

Quân Khăn Vàng, từng người một đều hoảng loạn.

Họ làm sao đã từng thấy người đáng sợ như vậy.

Lúc này, dưới trướng Trần Húc, ba lộ đại quân, đã xông vào trận doanh quân Khăn Vàng.

Quân Khăn Vàng lập tức tan tác.

Trần Húc nắm chặt cán thương, khẽ dùng sức.

Vô Địch Bá Vương Thương đã, bị rút ra khỏi mặt đất.

Trong lòng hắn, có chút thất vọng.

Bộ hạ mà Viên Thuật phái ra, cũng quá yếu rồi.

Hắn lắc đầu, ngay sau đó liền nhìn về phía bắc.

Chắc chắn.

Tôn Kiên, Thư Trọng Ứng, và cả Tào Tháo, đều đã ra tay rồi chứ.

Hắn khẽ cười một tiếng.

Vậy thì cứ chờ xem.

Dưới trướng hắn Trương Yến, Dương Phụng, Hàn Xiêm ba người, đã bắt đầu thu gom tù binh.

Bản thân họ xuất thân từ quân Khăn Vàng, lần này chiêu mộ quân Khăn Vàng, cũng rất đắc tâm ứng thủ.

Điền Phong, cũng từ trên sườn núi, đi xuống.

Hắn đi thẳng đến trước mặt Trần Húc, cúi người bái nói: Thần dũng của Chúa công, thiên hạ vô song vậy.

Trần Húc haha cười lớn, nhưng cũng không phản bác.

Hắn chỉ đỡ Điền Phong dậy, rồi nói: Nguyên Hạo, ta sẽ thu thập một chút, chuẩn bị đi lên phía bắc.

Điền Phong hơi dừng lại, nói: Chúa công, ngài cho rằng Tôn Kiên và Tào Tháo, nhất định sẽ ra tay sao.

Trần Húc khẽ mỉm cười nói: Điểm này, Nguyên Hạo không cần nghi ngờ.

Tào Tháo người này, dã tâm cực lớn.

Nếu thấy có cơ hội, nhất định sẽ ra tay.

Hơn nữa, điều quan trọng nhất là, Tào Tháo, đang nhòm ngó đất Từ Châu.

Nếu chiếm được Bái Quận của ta, liền có thể hình thành thế bao vây đối với Từ Châu.

Làm như vậy, liền có thể một trận chiến hạ Từ Châu.

Điền Phong nghe vậy, trong lòng sáng tỏ, đối với sự coi trọng Tào Tháo, cũng càng tăng thêm vài phần.

Còn về Tôn Kiên thì sao, ta đã cướp mất chức Dự Châu Thứ Sử của hắn, hắn sao lại cam tâm.

Vừa nói, Trần Húc nhìn về phía bắc.

Điền Phong cau mày nói: Nhưng bây giờ, ngay cả bây giờ, ta cũng chưa nhận được tin tức Tôn Kiên xuất binh.

Không có tin tức, chính là một tín hiệu lớn nhất.

Theo ta thấy, Tôn Kiên nhất định đã ra tay rồi.

Nhìn về phía bắc, Trần Húc dường như đã nhìn thấy cảnh Tôn Kiên phát binh tấn công Khổ Huyện.

Hắn lẩm bẩm nói: Đáng tiếc thay, mệnh của Tôn Kiên, cũng quá ngắn rồi.

Chỉ sợ không lâu nữa, liền sẽ trúng tên mà tử trận rồi.

Cũng không biết, mình có thể làm gì không.

Cái gì.

Điền Phong ngẩn người.

Ông có chút không dám tin tai mình.

Trần Húc lại khẽ mỉm cười, nói: Không có gì.

Nguyên Hạo, bảo mọi người tăng tốc độ, ta lập tức xuất phát.

Tuân lệnh.

Nguyên Hạo mang theo vài phần nghi ngờ, đi xuống.

Chỉ là vừa đi, vừa lẩm bẩm nói: Chẳng lẽ, những gì bách tính đồn đại, đều là thật.

Chẳng lẽ Chúa công của ta, thật sự là thần tiên hạ phàm.

Nếu không phải vậy, thì cái bản lĩnh dự đoán sinh tử của người khác, cũng quá đáng sợ rồi.

Sau đó, Trần Húc và đoàn người, không ngừng nghỉ, xông thẳng

về phía Khổ Huyện.

Hổ Báo Kỵ đi trước, Hắc Sơn Quân và Bạch Ba Quân, thì theo sát phía sau.

Sau vài trận chiến tranh tẩy lễ, uy thế của Hổ Báo Kỵ, càng tăng thêm vài phần.

Trên người họ, ẩn ẩn có một luồng bá khí chiến đấu mãnh liệt.

Về tổn thất của Hổ Báo Kỵ, Trần Húc cũng khá bất lực.

Sau ba trận đại chiến liên tiếp, Hổ Báo Kỵ nguyên bản biên chế năm ngàn người, giờ chỉ còn hơn bốn ngàn ba trăm người.

Nếu tính thêm hai trăm người ở lại thành bảo vệ Điêu Thuyền và Thái Diễm, cũng chỉ còn hơn bốn ngàn năm trăm người, khiến ta vô cùng đau lòng.

Đáng tiếc, ta hoàn toàn không biết phương pháp luyện binh Hổ Báo Kỵ.

Dù có bổ sung thêm binh lính, cũng không thể có được chiến lực như Hổ Báo Kỵ.

Nếu có thể có được phương pháp luyện binh Hổ Báo Kỵ thì tốt quá rồi.

Như vậy, ta sẽ không còn sợ tổn thất Hổ Báo Kỵ nữa.

Trên tường thành Khổ Huyện.

Tiểu tướng Từ Hoảng đứng đó, thân người ẩn hiện khí chất trầm ổn.

Lúc này, một thị vệ vội vã chạy lên: Báo, Từ tướng quân, phát hiện địch nhân cách đây hai mươi dặm về phía trước.

Ước chừng hơn một vạn người.

Ồ.

Từ Hoảng quay người, nhìn thị vệ, hỏi: Có biết do ai thống lĩnh không.

Bẩm Từ tướng quân, cờ hiệu đối phương là chữ Tôn.

Tôn.

Từ Hoảng nghe vậy bật cười lớn: Quả nhiên như chúa công đã liệu, Tôn Kiên đó rốt cuộc không ngồi yên được nữa sao.

Từ Hoảng nhìn sang thị vệ bên cạnh, nói: Đá lăn và gỗ lăn đã chuẩn bị xong chưa.

Thị vệ cúi mình hành lễ: Tất cả đã chuẩn bị xong rồi ạ.

Mạt tướng còn theo lời chúa công dặn, chuẩn bị cả nước sôi và dầu nóng.

Tốt.

Rất tốt.

Từ Hoảng cất tiếng cười sảng khoái: Cứ đợi Tôn Kiên đó đến công thành.

Lần này, ta nhất định phải cho chúa công thấy, người đã không chọn sai người.

Trên một khoảng đất trống cách hai mươi dặm.

Tôn Kiên đang đứng trên một sườn dốc, nhìn về phía trước.

Trong lòng y có chút buồn bực.

Vốn dĩ, chức Dự Châu Thứ Sử là vật trong túi của y.

Nhưng không hiểu vì sao, lại bị Trần Húc kia đoạt mất.

Y, một trong Mười Tám lộ chư hầu, lại phải lưu lạc thành một chức Thái Thú Dĩnh Xuyên bé nhỏ.

Điều này thực sự khiến y bất mãn.

Phía sau, Tôn Sách bước lên nói: Phụ thân yên tâm.

Lần này chúng ta dốc toàn bộ binh lực, lại có Viên Thuật tương trợ, nhất định có thể một mẻ đoạt lấy Phái Quận.

Đến lúc đó Trần Húc không còn địa bàn, xem hắn làm sao giữ chức Dự Châu Thứ Sử.

Tôn Kiên gật đầu nói: Chính là đạo lý này.

Chương 67

Chỉ là, không hiểu vì sao, trong lòng ta luôn cảm thấy bất an.

Y nhìn Tôn Sách, nói: Ngô nhi, dũng khí của con, còn hơn cả ta.

Vị trí của Tôn gia ta, đều đặt cả lên người con.

Tôn Sách cúi mình: Phụ thân, hai cha con ta hợp sức, thiên hạ này, ai mà không thể chiến thắng.

Tôn Kiên vỗ vai Tôn Sách, một lần nữa động viên vài câu.

Rồi lẩm bẩm: Tính theo thời gian, đại quân Lôi Bạc dưới trướng Viên Thuật, hẳn đã hợp lực với quân Khăn Vàng của Hà Nghi, công hạ Tương Huyện rồi.

Y vẫy tay về phía sau, nói: Thông báo Trình Phổ, Hàn Đương, bảo bọn họ nhanh chóng chỉnh đốn binh mã.

Ta lập tức xuất phát, tránh đêm dài lắm mộng.

Vâng.

Tôn Sách lĩnh mệnh rời đi.

Chẳng mấy chốc, đại quân lại một lần nữa lên đường chinh phạt.

Nhìn lá cờ chữ Tôn xuất hiện trong tầm mắt, Từ Hoảng khẽ mỉm cười.

Tôn Kiên nhìn Khổ Huyện, thấy cửa thành đóng chặt, lông mày khẽ nhíu lại.

Khi nhìn thấy binh sĩ dày đặc trên tường thành Khổ Huyện, trong lòng y không khỏi thở dài.

Hỏng rồi.

Khổ Huyện, vậy mà đã sớm có chuẩn bị.

Trước đó y vẫn luôn giữ kín hành tung, nguyên nhân cơ bản là để có thể đánh hạ thêm nhiều huyện thành nhất có thể, trước khi bị quân của Trần Húc phát hiện.

Đương nhiên, nếu có thể trực tiếp chiếm đoạt cả Phái Quận thì tự nhiên là tốt nhất.

Chỉ là không biết, hành tung của y đã bị lộ rồi.

Giờ đây, y chỉ hy vọng binh lực trong đó đừng quá nhiều.

Tôn Kiên thúc ngựa đến trận tiền, nói: Người trên thành là ai, mau mau xuống ứng chiến.

Từ Hoảng lại cất tiếng cười lớn: Ta là Từ Hoảng dưới trướng chúa công.

Đừng hòng lừa ta xuống dưới.

Nếu muốn chiến, vậy thì lên đi.

Tôn Kiên cau chặt mày, bất đắc dĩ thở dài nói: Nếu không thể lừa ngươi xuống, vậy đành phải làm vậy thôi.

Ha, mang thang mây, xe công thành lên, chuẩn bị công thành.

Trong một khoảng thời gian, y cũng đã chuẩn bị kỹ càng để công hạ Phái Quận.

Trình Phổ, Hàn Đương, Hoàng Cái ba viên đại tướng bước lên.

Cả ba đồng loạt chắp tay hành lễ, nói: Chúa công, ba chúng thần nguyện tự mình leo thang mây, đoạt lấy công đầu.

Tôn Kiên nhìn ba người.

Vốn dĩ có bốn viên đại tướng, nay chỉ còn lại ba người.

Nếu lần này lại có tổn thất.

Y không dám nghĩ tiếp, chỉ gật đầu: Tất cả cẩn thận.

Ba người lĩnh mệnh lui xuống, chuẩn bị công thành.

Tôn Sách cũng bước lên, nói: Phụ thân, con cũng muốn trèo thang, lên tường thành.

Tôn Kiên trừng mắt nhìn Tôn Sách: Bá Phù, làm chúa công, nhất định phải chú ý an toàn của bản thân.

Cứ ở dưới mà xem cho kỹ.

Tôn Sách thấy Tôn Kiên nổi giận, trong lòng bất đắc dĩ, đành phải lui xuống.

Mười chiếc thang mây nối tiếp nhau dựng lên tường thành.

Khổ Huyện vốn là một tòa thành nhỏ.

Tường thành vốn không cao.

Giờ thang mây đã dựng xong, áp lực thủ thành tăng lên rất nhiều.

Từ Hoảng mấy lần muốn xuất thành ứng chiến.

Nhưng vì quân lệnh trạng đã lập với Trần Húc, nên đành phải thôi.

Y khẽ quát một tiếng: Truyền lệnh xuống, chuẩn bị sẵn nước nóng, dầu nóng.

Đợi khi địch bắt đầu leo tường, thì đổ xuống.

Không được, phải nhắm cho chuẩn.

Tuyệt đối không được lãng phí.

Trong chốc lát, phía dưới tường thành.

Dưới những chiếc vạc lớn, lửa bắt đầu cháy.

Trình Phổ, Hàn Đương, Hoàng Cái ba người, cũng là những sĩ binh cảm tử.

Mỗi người tranh nhau leo lên một chiếc thang mây, rồi lao về phía trên.

Từ Hoảng thấy vậy, trong lòng không khỏi kinh hãi.

Ba người đó, vừa nhìn đã biết không phải kẻ tầm thường.

Bộ giáp trên người họ không phải để đùa.

Hơn nữa.

Tốc độ leo của ba người cũng không phải những người khác có thể sánh bằng.

Từ Hoảng vồ lấy cây câu liêm đặt bên cạnh.

Phát hiện trong ba người đó, có một người tốc độ nhanh nhất.

Ngay lập tức, y đứng trước chiếc thang mây đó, dùng câu liêm đẩy chiếc thang mây ra.

Trình Phổ nhìn tường thành gần trong gang tấc, trong lòng đại hỉ.

Nhưng ngay sau đó, y thấy viên tướng lĩnh kia đang cười tủm tỉm nhìn mình.

Trong lòng y khẽ thở dài.

Quả nhiên.

Chiếc thang mây bắt đầu nghiêng ngả.

Biết tình hình không ổn.

Y dứt khoát nhảy xuống trước khi thang mây đổ.

Nhờ đó thoát được một kiếp.

Y cũng may mắn.

Tuy chân hơi bị thương một chút, nhưng cũng không sao đáng ngại.

Hàn Đương và Hoàng Cái hai người, thấy Trình Phổ nhảy xuống, trong lòng không khỏi trùng xuống.

Nhưng thấy Trình Phổ không sao, hai người mới thở phào nhẹ nhõm.

Tốc độ leo của họ lại tăng nhanh thêm vài phần.

Từ Hoảng quát lớn một tiếng: Đổ dầu.

Hoa lạp lạp.

Hai vạc dầu nóng, bốc khói đen, đổ ập xuống phía dưới.

Hàn Đương và Hoàng Cái hai người, đồng loạt kêu khổ.

Biết tình hình không ổn, lập tức cũng học Trình Phổ, nhảy xuống.

Tốc độ của hai người vốn chậm hơn Trình Phổ một chút.

Khi nhảy xuống, hai người vậy mà không bị thương nặng.

Khi họ định leo lên lại, một tiếng quát lớn truyền đến: Nghĩa Công, Công Phúc, mau quay về trước.

Hai người đành phải lui về.

Thiếu đi Trình, Hàn, Hoàng ba viên đại tướng quấy rối, Từ Hoảng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó, chiến cuộc rơi vào trạng thái giằng co.

Chương 68

Cứ thế, liên tục chiến đấu ba canh giờ.

Binh sĩ cũng thay phiên hết đợt này đến đợt khác.

Nhưng hai bên, đều không chiếm được lợi thế.

Thấy trời sắp tối, cũng chỉ còn một hai canh giờ nữa.

Trong lòng Tôn Kiên, lại có chút sốt ruột.

Không hiểu vì sao, trong lòng y luôn có chút không thoải mái.

Dường như có một loại cảm giác bất an.

Cũng vì cảm giác đó, khiến y luôn muốn nhanh chóng đoạt lấy Khổ Huyện.

Có được Khổ Huyện, y sẽ chiếm được thế chủ động.

Tiến có thể công, lui có thể thủ.

Tôn Sách bên cạnh lại bước lên nói: Phụ thân, hài nhi nguyện xông lên, leo lên thang mây đó.

Bên cạnh, Trình Phổ, Hàn Đương, Hoàng Cái ba người, cũng cảm nhận được sự lo lắng của Tôn Kiên.

Chủ động bước lên chắp tay cúi mình nói: Chúa công, xin cho chúng thần lại đi leo một lần nữa.

Tôn Kiên khẽ nhíu mày, vỗ mạnh vào vai ba người, nói: Đức Mưu, Nghĩa Công, Công Phúc, các ngươi vất vả rồi.

Tất cả cẩn thận.

Ba người chắp tay, lĩnh mệnh rời đi.

Tôn Sách cũng muốn đi, nhưng bị Tôn Kiên giữ lại.

Chỉ thấy y lắc đầu nói: Bá Phù, con hãy đi giữ hậu quân cho ta.

Ta làm phụ thân con, luôn cảm thấy có chút không ổn.

Tôn Sách vốn định cãi.

Nhưng thấy Tôn Kiên nét mặt nghiêm túc, đành phải tuân lệnh, đi về phía hậu quân.

Trình Phổ, Hàn Đương, Hoàng Cái ba người, cởi áo choàng ra, quấn vào tay.

Ba người đồng loạt chuẩn bị sẵn sàng, sau khi nhìn nhau một cái, liền lao lên tường thành.

Lần này, họ đã học khôn.

Ba người đều dốc hết sức lực, ra sức leo lên.

Nhanh chóng, họ đã đến giữa tường thành.

Lúc này, chợt phát hiện.

Trên tường thành, ở những vị trí tương ứng, xuất hiện từng khúc gỗ lăn.

Khúc gỗ lăn, e rằng to bằng cả thân người.

Nếu bị đập trúng, làm sao có đường sống.

Ba người chưa kịp nghĩ ra đối sách, mấy khúc gỗ đó đã bị ném xuống.

Trình Phổ hét lớn một tiếng, bị khúc gỗ lăn đập trúng, rơi xuống đất.

Hàn Đương thấy thế không ổn, thân hình loạng choạng, đu sang chiếc thang mây gần đó.

Chỉ có Hoàng Cái, lại linh cơ một động, nép sau lưng thang mây.

Thấy khúc gỗ lăn rơi xuống, liền vội vàng leo lên.

Chưa đầy mười mấy hơi thở, Hoàng Cái đã leo lên tường thành.

Từ Hoảng thầm kêu một tiếng không ổn.

Cầm Khai Sơn Phủ, liền xông lên phía Hoàng Cái.

Hai người chiến đấu thành một đoàn.

Hoàng Cái nhanh chóng rơi vào thế hạ phong.

Lúc này, một tiếng quát lớn vang lên.

Hóa ra, không biết từ lúc nào, Hàn Đương cũng đã leo lên tường thành.

Từ Hoảng linh cơ một động.

Bỏ Khai Sơn Phủ trong tay, đổi thành trường thương.

Y bắt chước thương pháp của Trần Húc, từng chiêu từng thức công tới.

Trong chốc lát, Hàn Đương và Hoàng Cái hai người, vậy mà rơi vào thế hạ phong.

Từ Hoảng vô cùng phấn chấn.

Y biết chúa công mạnh.

Nhưng không ngờ, thương pháp của chúa công, lại lợi hại đến thế.

Y chỉ quấn lấy chúa công, học được vài chiêu.

Nhưng khi thực sự dùng ra, lại vô cùng hữu dụng.

Trong lòng y, có chút lo lắng.

Nhưng về Trần Húc, y lại không có một chút lo âu nào.

Chúa công, sẽ kịp thời đến, vậy thì, nhất định sẽ kịp thời đến.

Xa xa.

Một lá đại kỳ chữ Trần, phấp phới trong gió.

Một đội kỵ binh mấy ngàn người, phi nhanh như bay.

Người dẫn đầu, cưỡi một con chiến mã đỏ thẫm.

Con chiến mã đó, vừa nhìn đã biết không phải vật tầm thường.

Chiều cao, hình thể của nó, vượt xa những con ngựa bình thường, không thể sánh bằng.

Đó chính là Trần Húc.

Phía sau, tự nhiên là Hổ Báo Kỵ.

Từ xa.

Trần Húc đã nghe thấy tiếng ngựa hí.

Ngay lập tức, y cất tiếng hô lớn: Chư tướng sĩ, xung kích.

Ta đi trước một bước.

Xung kích.

Từng tiếng hô vang vọng.

Tốc độ của thiết kỵ cũng tăng lên mấy thành.

Oanh long long.

Dưới vó ngựa giẫm đạp, một trận tiếng nổ vang vọng khắp bốn phương tám hướng.

Chương 69

Tôn Sách bất đắc dĩ ngồi ở phía sau đại quân.

Y có chút buồn chán.

Nhưng ngay lập tức, y cảm nhận được mặt đất rung chuyển.

Ngẩng đầu, y nhìn về phía trước.

Ở đó, dường như có một đội kỵ binh nhanh như chớp.

Y lật người lên ngựa, quát lớn: Địch tập.

Theo ta nghênh địch.

Tôn Kiên liên tục nhìn về phía hậu trận.

Lúc này, y cảm nhận được mặt đất rung chuyển.

Khi nhìn lại lần nữa, thấy xa xa khói bụi mù mịt.

Y khẽ nheo mắt, trong lòng không khỏi thầm kêu không ổn.

Y lật người lên ngựa, dẫn theo thân binh, xông về phía hậu quân.

Cùng lúc đó, Trình Phổ cũng lật người lên ngựa, chỉ huy thị vệ, xông tới.

Trần Húc đã đến trước thành Khổ Huyện, nơi này cách Khổ Huyện chưa đầy tám trăm mét.

Chỉ một cái nhìn, y đã thấy trên tường thành Khổ Huyện, có hai người đang giao chiến với Từ Hoảng.

Lông mày y khẽ nhíu lại.

Lúc này, trong đầu y, tiếng hệ thống vang lên: Đinh, kiểm tra thấy túc chủ đang đối mặt với lựa chọn, nhiệm vụ hệ thống cập nhật, xin hãy lựa chọn.

Lựa chọn một: Coi như không thấy.

Quay ngựa về.

Phần thưởng nhiệm vụ: một trăm lạng vàng.

Lựa chọn hai: Đứng ra, một mình xông trận.

Phần thưởng nhiệm vụ: Đại sư cấp tiễn thuật.

Một cây Bá Vương Cung.

Lựa chọn ba: Chờ đợi Hổ Báo Kỵ đến vị trí, đại quân xông sát.

Phần thưởng nhiệm vụ: một trăm chiến mã, một trăm cây trường thương.

Nhìn lựa chọn một, ta không do dự nhiều, liền loại bỏ.

Một trăm lạng vàng thì có ích gì.

Không cần cũng được.

Đương nhiên, mấu chốt là đã đến nơi rồi, làm gì có chuyện quay ngựa về.

Nhìn lựa chọn ba, cũng loại bỏ.

Lúc này, thấy Từ Hoảng đang chiến đấu với hai người, rõ ràng có người đã leo lên tường thành.

Nếu còn đợi thêm lát nữa, e rằng Khổ Huyện sẽ đổi chủ mất.

Không, bây giờ thì sao.

Vừa khéo.

Nhìn lựa chọn hai, ta nở một nụ cười khẽ.

Ngay lập tức, ta thầm nói với hệ thống trong lòng: Hệ thống, ta chọn lựa chọn hai.

Ngay sau đó, y thúc ngựa, xông về phía hậu quân của Tôn Kiên.

Khoảnh khắc tiếp theo, ánh mắt y khẽ nheo lại.

Y thấy, cách y không xa phía trước, có một tiểu tướng đang xông về phía y.

Người đó trông khá tuấn tú, một thân áo giáp bao bọc, tay cầm một cây trường thương.

Trần Húc nhìn kỹ, thông tin thuộc tính của tiểu tướng đó cũng hiện ra trước mắt y.

Tên: Tôn Sách, Tuổi: 17, Thống Suất: 92, Võ Lực: 95, Trí Lực: 69, Chính Trị: 68, Mị Lực: 89, Đặc tính: Dũng Tướng, Hào Kiệt, Quả Cảm, Anh Danh.

Hóa ra là Tôn Sách.

Trần Húc trong lòng cũng có vài phần hứng thú.

Tôn Sách, người được mệnh danh là Tiểu Bá Vương, tay cầm một cây Bá Vương Thương do thợ rèn danh tiếng ở Ngô Quận chế tạo.

Cây Bá Vương Thương đó nặng sáu mươi hai cân.

Ha ha.

Thật trùng hợp.

Ta tay cầm Vô Địch Bá Vương Thương, thân mang dũng khí của Bá Vương.

Hôm nay, Tiểu Bá Vương gặp phải Bá Vương thật.

Xem Tôn Sách có thể vùng vẫy thế nào.

Y xông lên, quát lớn: Tôn Bá Phù, nghe nói người đời gọi ngươi là Tiểu Bá Vương, vật cầm trong tay cũng là Bá Vương Thương, phải không.

Tôn Sách khẽ sững sờ, rồi gật đầu nói: Không sai.

Đây là mỹ danh mọi người ban cho ta, vật ta cầm trong tay, chính là Bá Vương Thương do danh tượng chế tạo.

Ha ha, Tiểu Bá Vương.

Bá Vương Thương.

Ngươi có xứng không.

Trong lời nói của Trần Húc, tốc độ của Xích Thố Mã đột nhiên tăng vọt.

Vô Địch Bá Vương Thương trong tay y rung lên, một thương bổ thẳng xuống đầu.

Tôn Sách lúc này đã tức giận.

Y vung Bá Vương Thương trong tay lên nghênh đón.

Bành.

Một tiếng động lớn vang lên.

Y chỉ cảm thấy hổ khẩu đau nhói, không thể nào giữ chặt Bá Vương Thương trong tay nữa.

Trần Húc lại khẽ mỉm cười.

Một thương nữa, bổ xuống.

Lúc này, Tôn Kiên đã xông ra từ bên cạnh.

Y quát lớn: Con ta, có ta đây.

Trong lời nói, y vung Tùng Văn Cổ Trán Đao trong tay, xông lên nghênh đón.

Khóe miệng Trần Húc nở một nụ cười mỉm.

Trong tay y đột nhiên phát lực, tốc độ của Vô Địch Bá Vương Thương đột nhiên tăng lên mấy phần.

Trước khi Tùng Văn Cổ Trán Đao của Tôn Kiên kịp tới, đã đập trúng Bá Vương Thương trong tay Tôn Sách.

Đang.

Bá Vương Thương trong tay Tôn Sách rung lên bần bật, phát ra một tiếng kêu lảnh lót.

Sau đó, Bá Vương Thương vậy mà gãy đôi từ giữa.

Tôn Sách không dám tin nhìn cây Bá Vương Thương đã gãy làm hai khúc trong tay.

Cây Bá Vương Thương trong tay y nặng sáu mươi hai cân, làm bằng tinh cương.

Chương 70

Nhưng giờ đây. dưới một thương của Trần Húc, vậy mà. vậy mà gãy rồi.

Sao có thể.

Trên đời này, lại có quái vật như vậy.

Hắn là người sao.

Lúc này nhát đao của Tôn Kiên đã chém xiên về phía Trần Húc.

Trường thương trong tay Trần Húc vươn ra.

Đang.

Một tiếng động vang lên.

Mũi thương của Vô Địch Bá Vương Thương vừa vặn điểm vào lưỡi Tùng Văn Cổ Trán Đao của Tôn Kiên.

Đồng tử Tôn Kiên đột nhiên co rút.

Sức mạnh của hắn, thật đáng sợ.

Lại có thể dễ dàng như vậy, dùng mũi thương điểm trúng lưỡi đao của y.

Hắn có phải là người có thể làm được việc đó không.

Ngay sau đó, y chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh lớn truyền đến.

Khiến thân thể y không tự chủ được mà lùi về phía sau.

Trần Húc lại nhìn người đó.

Gọi Tôn Sách là con ta, vậy không cần nói, người này, chắc chắn là Tôn Kiên không nghi ngờ gì.

Y nhìn kỹ.

Thông tin thuộc tính của người đó, cũng hiện ra trước mắt y.

Tên: Tôn Kiên, Tuổi: 36, Thống Suất: 94, Võ Lực: 93, Trí Lực: 77, Chính Trị: 70, Mị Lực: 89, Đặc tính: Kiêu Tướng, Uy Phong, Quả Cảm.

A. thuộc tính cũng khá tốt đấy chứ.

Không, đáng tiếc.

Lại gặp phải ta.

Y ngẩng đầu, nhìn Tôn Kiên một cái.

Chỉ một cái nhìn, đã khiến Tôn Kiên trong lòng lạnh toát.

Tay Tôn Kiên, hơi run rẩy.

Lực lớn truyền đến từ thương lúc nãy, thực sự quá khủng khiếp.

Lúc này, hổ khẩu, âm ỉ đau nhức.

Y quay đầu nhìn lại, rồi nhìn Tôn Sách đang cầm cây thương gãy trong tay, quát lớn: Bá Phù, sao không xông lên nghênh chiến.

Tôn Sách rên rỉ một tiếng: Phụ thân, Bá Vương Thương của con, gãy rồi.

Trần Húc lại khẽ mỉm cười, nói: Cây Bá Vương Thương hàng nhái đó, gãy rồi thì gãy thôi.

Trong lời nói, Vô Địch Bá Vương Thương trong tay y run lên.

Xoạt.

Liên tiếp ba đạo thương ảnh, xuất hiện trước mặt Tôn Kiên.

Tôn Kiên trong lòng lạnh toát.

Y trợn mắt nói: Bá Phù, con muốn nhìn phụ thân con, chết trước

mặt con sao.

Trong lời nói, y vung Tùng Văn Cổ Trán Đao trong tay, đã dốc toàn lực nghênh đón.

Phốc.

Một thương, đâm trúng vai phải Tôn Kiên.

Trong chốc lát, máu chảy như suối.

Ngay sau đó Trần Húc khẽ dùng lực.

Tôn Kiên liền bị hất ngã xuống ngựa.

Trần Húc tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy.

Một thương nữa, đâm về phía Tôn Kiên đang ngã trên đất.

Tôn Kiên trong lòng đại cấp.

Không còn để ý đến thể diện, y cố nhịn đau ở vai, lăn lộn trên đất.

Trình Phổ dẫn theo thị vệ, đã đến gần.

Tiểu tướng quân, đỡ mâu.

Trong lời nói, cây trường mâu trong tay y đã được ném đi.

Ngay sau đó y hai tay thoăn thoắt phía sau, rút ra hai cây đoản mâu từ sau lưng.

Hai tay vung vẩy, truy đuổi về phía Trần Húc.

Tôn Sách thấy Tôn Kiên ngã xuống, trong lòng đại kinh.

Y biết, nếu không xông lên nữa.

E rằng, y thực sự sẽ âm dương cách biệt với phụ thân mình.

Y giơ tay, đỡ lấy cây trường mâu Trình Phổ ném.

Mũi mâu vươn ra, liền nghênh đón.

Giữa mâu và thương, vốn có những điểm tương đồng.

Lúc này sử dụng, cũng không thành vấn đề lớn.

Trần Húc nghe thấy tiếng gió sau lưng.

Biết có hai đòn tấn công đang giáng xuống sau lưng y.

Y không quay đầu lại, chỉ dùng Vô Địch Bá Vương Thương trong tay, tùy ý quét ngang ra phía sau.

Đang.

Trong một tiếng nổ lớn.

Toàn bộ người Trình Phổ bay ngược ra ngoài.

Bành.

Thân người y còn đang giữa không trung, đã hộc ra một ngụm máu tươi.

Y lau máu tươi trên khóe miệng, muốn xông lên lần nữa.

Nhưng lúc này, y mới phát hiện, hổ khẩu đã nứt toác.

Trong lòng đại kinh.

Hắn, lại lợi hại đến vậy.

Ngay cả Lữ Bố, người được mệnh danh thiên hạ đệ nhất, e rằng cũng không hơn hắn là bao.

Chương 71

Trần Húc thúc hai chân, liền truy đuổi theo hướng Tôn Kiên đang chạy trốn.

Xung quanh, các thị vệ của Tôn Kiên, lũ lượt xông lên ngăn cản.

Trần Húc chỉ vung Vô Địch Bá Vương Thương trong tay ra, những thị vệ đó, liền từng người một bay ngược ra.

Bay giữa không trung, chưa kịp chạm đất, đã chết không toàn thây.

Tôn Sách đuổi đến sau lưng Trần Húc, một mâu, dốc toàn lực đâm về phía sau lưng Trần Húc.

Mũi mâu réo lên, đâm thẳng vào lưng Trần Húc.

Ánh mắt Trần Húc chỉ khẽ lướt qua.

Ngay sau đó Vô Địch Bá Vương Thương trong tay, tùy ý quét ngang ra phía sau.

Đang.

Thân mâu va chạm kịch liệt, Tôn Sách chỉ cảm thấy không thể nào giữ chặt được nữa.

Trường mâu đang lang một tiếng, rơi xuống đất.

Lúc này, hổ khẩu, đã rỉ ra máu tươi.

Trần Húc một thương nữa, bổ xuống phía sau.

Hưu.

Trên thân Vô Địch Bá Vương Thương, xuất hiện một tiếng kêu khẽ.

Tôn Sách trong lòng hoảng hốt.

Cảm nhận uy thế đáng sợ từ trường thương của Trần Húc, y không dám dừng lại nữa, trực tiếp từ trên ngựa, lật người xuống.

Ngay sau đó, một thương của Trần Húc, liền bổ xuống lưng ngựa.

Bành.

Trong chốc lát, máu thịt tung tóe.

Con chiến mã, dưới một đòn bổ, đã ngã xuống đất, không còn hơi thở.

Tôn Sách thống khổ kêu lên một tiếng.

Đó là chiến mã Khoái Hàng, con chiến mã yêu quý nhất của y.

Giờ đây, lại chết thảm ở đây.

Trần Húc ngẩng đầu, nhìn lên tường thành.

Có lẽ vì Từ Hoảng đã sa vào chiến đoàn.

Lúc này trên tường thành, thỉnh thoảng có vài binh sĩ leo lên, cũng bị thủ hạ của Từ Hoảng giết chết.

Vấn đề cũng không lớn.

Điều Trần Húc lo lắng nhất, lại là Từ Hoảng.

Từ Hoảng dù sao tuổi đời còn trẻ, kinh nghiệm chiến đấu chưa đủ.

Nếu cứ bị hai người bao vây tấn công, e rằng sẽ có nguy hiểm.

Y cũng không biết hai người kia là ai.

Lúc này cách đầu thành, chưa đầy bốn trăm mét.

Y nhìn kỹ.

Thông tin thuộc tính của hai người đó, cũng hiện ra trước mắt y.

Tên: Hàn Đương, Tuổi: 35, Thống Suất: 78, Võ Lực: 88, Trí Lực:

54, Chính Trị: 55, Mị Lực: 68.

Tên: Hoàng Cái, Tuổi: 36, Thống Suất: 79, Võ Lực: 87, Trí Lực: 75, Chính Trị: 65, Mị Lực: 66.

Hóa ra là hai trong bốn hổ tướng dưới trướng Tôn Kiên.

Người còn lại, chắc chắn cũng ở gần đây.

Chẳng lẽ, là người vừa nãy bị hất bay sao.

Từ Hoảng thấy Trần Húc đến, trong lòng cũng đại hỉ.

Chỉ là lúc này, thời gian kéo dài, khuyết điểm kinh nghiệm không đủ, đã bộc lộ ra.

Hơn nữa Hàn Đương và Hoàng Cái hai người, thân kinh bách chiến.

Hợp tác với nhau lại vô cùng ăn ý.

Mấy lần, Từ Hoảng bị Hàn Đương và Hoàng Cái hai người, nắm được sơ hở.

Điều đáng sợ hơn.

Những gì y học từ Trần Húc, chỉ vỏn vẹn vài chiêu thương pháp mà thôi.

Giờ chiêu thức đã dùng hết, tự nhiên rơi vào thế hạ phong.

Trần Húc khẽ nhíu mày.

Thấy Từ Hoảng rơi vào thế hạ phong, y chợt nghĩ đến nhiệm vụ vừa rồi.

Nhiệm vụ yêu cầu một mình xông trận.

Ta, đã xông rồi sao.

Chẳng lẽ, chưa đủ sâu chăng.

Ngay lập tức, y ngẩng đầu nhìn về phía Tôn Kiên.

Lúc này Tôn Kiên, đã ở giữa đại quân.

Y đã tìm được một con chiến mã, lật người lên ngồi.

Trần Húc thúc ngựa, thân hình Xích Thố Mã tung lên, lao về phía Tôn Kiên.

Tôn Kiên vung tay: Tướng sĩ, cùng ta xông sát.

Vâng.

Các tướng sĩ xung quanh, đồng loạt xông lên phía Trần Húc.

Trần Húc lại khẽ mỉm cười.

Vô Địch Bá Vương Thương trong tay liên tiếp điểm ra.

Mỗi lần điểm ra, nhất định có người ngã xuống.

Thương ra như rồng, không hề có chiêu hư.

Tôn Sách phía sau, đã từ dưới đất, nhặt lấy trường mâu, truy kích Trần Húc.

Trình Phổ, cũng cố nhịn vết thương trên người, xông tới tấn công Trần Húc.

Tôn Kiên thấy thế bao vây đã hình thành.

Y cũng hai tay nắm Tùng Văn Cổ Trán Đao, chém về phía Trần Húc.

Trong chốc lát, ba đòn tấn công, đồng loạt giáng xuống người Trần Húc.

Chương 72

Trần Húc lại thúc ngựa.

Xích Thố Mã đột nhiên nghiêng người, lướt đến trước mặt Tôn Kiên.

Ngay sau đó, Vô Địch Bá Vương Thương trong tay run lên.

Đã đỡ được một đao của Tôn Kiên.

Ngay sau đó trường thương trong tay giơ lên.

Tôn Kiên chỉ cảm thấy trên thân đao, có một luồng lực lớn truyền đến, khiến thân thể y, ngửa ra phía sau.

Bành.

Toàn bộ người y, lại một lần nữa từ trên ngựa ngã xuống đất.

Y chỉ cảm thấy vô cùng uất ức.

Hắn, đường đường là Mãnh Hổ Giang Đông, bao giờ lại thảm bại như vậy.

Nhưng lúc này y, lại không dám dừng lại tại chỗ.

Y đấm mạnh một quyền xuống đất.

Ngay sau đó lật người, chạy về phía sau.

Đối với hai đòn tấn công phía sau, Trần Húc lại hoàn toàn không để ý.

Lúc này, y chỉ có một ý niệm.

Xông tới.

Vì giờ đây chưa đủ sâu, vậy thì, cứ tiếp tục xông sâu hơn.

Trần Húc thúc ngựa, Xích Thố Mã truy đuổi về phía Tôn Kiên.

Trường thương trong tay liên tục quét ra.

Các binh sĩ xung quanh, toàn bộ đều ngã xuống đất.

Trong vài hơi thở, Trần Húc đã đến trước mặt Tôn Kiên.

Một thương, đâm về phía Tôn Kiên.

Cảm nhận thấy thương phong tập đến, Tôn Kiên không khỏi trong lòng lạnh toát.

Thân người y nghiêng người sang một bên né tránh.

Vừa vặn tránh được một thương.

Y không còn để ý gì nữa, lăn lộn liên tục trên đất.

Lúc này, trong đầu Trần Húc, tiếng hệ thống vang lên: Đinh, chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ, nhận được Đại sư cấp tiễn thuật, nhận được một cây Bá Vương Cung.

Bá Vương Cung đã phát vào không gian trữ vật hệ thống, xin chú ý kiểm tra.

Trần Húc trong lòng đại hỉ.

Y ngẩng mắt nhìn lên đầu thành.

Phát hiện Từ Hoảng đã rơi vào thế hạ phong.

Không còn do dự nữa, y thầm niệm trong lòng: Hệ thống, lĩnh thưởng.

Đinh, chúc mừng túc chủ, phần thưởng đã phát.

Lời hệ thống vừa dứt, trong đầu Trần Húc, liền xuất hiện từng khung cảnh.

Trong những khung cảnh đó, toàn bộ đều là hình ảnh giương cung lắp tên.

Ngay sau đó, y cảm thấy mình, dường như đã đắm chìm trong tiễn pháp từ nhiều năm nay.

Y nhìn vào không gian trữ vật hệ thống.

Chỉ thấy một cây trường cung màu vàng kim, đang yên lặng nằm ở đó.

Bên cạnh trường cung, có một túi tên.

Hẳn đó là Bá Vương Cung rồi.

Trần Húc lật tay, lấy Bá Vương Cung ra.

Ngay sau đó y ngẩng đầu nhìn lên đầu thành, giương cung lắp tên.

Thấy Trần Húc tay cầm một cây trường cung khí phách vô song, trong lòng Tôn Kiên đại cấp.

Y chính là nhờ vào binh sĩ, mới có thể né tránh vài đòn tấn công của Trần Húc.

Nếu Trần Húc dùng cung tên, e rằng y đã xong đời từ sớm.

Y dang chân, liền chạy về phía sau.

Bá Vương Cung trong tay Trần Húc, đã được kéo căng như trăng tròn.

Ngay sau đó trong lòng y khẽ động.

Thân cung, khẽ dịch chuyển sang một bên vài tấc.

Sau đó tay phải y buông ra.

Băng.

Dây cung rung lên bần bật.

Một mũi tên, đã xé toạc không khí, bay vút về phía tường thành.

Sau một mũi tên, lại một mũi tên nữa bắn ra.

Phía sau, Tôn Sách và Trình Phổ, đã đến sau lưng y.

Hai đòn tấn công, đánh về phía lưng y.

Trần Húc tay cầm Bá Vương Cung, quét ngang ra phía sau.

Bành.

Trình Phổ lại một lần nữa ngã xuống đất.

Trường mâu trong tay Tôn Sách, cũng theo tiếng mà rơi xuống đất.

Trình Phổ hô lớn: Thiếu tướng quân, mau chạy.

Hàn Đương và Hoàng Cái hai người đang giao chiến với Từ Hoảng, lúc này đang chiến đấu hăng say.

Dưới sự liên thủ, đã hoàn toàn áp chế Từ Hoảng.

Trong lòng y, cũng kinh hãi.

Tiểu tướng đó, sao lại đáng sợ đến vậy.

Dựa vào sức lực hợp tác của hai người, lại mượn kinh nghiệm chiến đấu phong phú, mới cuối cùng chiếm được thượng phong.

Hai người nhìn nhau một cái.

Đều thấy sự phấn khích trong mắt đối phương.

Ngay sau đó, Hàn Đương lộ ra một sơ hở.

Chỉ cần Từ Hoảng dám xông lên, liền có thể hoàn toàn định đoạt thắng bại.

Đến lúc đó, không những đoạt được Khổ Huyện, còn có thể dâng tiểu tướng đó cho chúa công.

Nhân tài như vậy, tuyệt đối không thể bỏ lỡ.

Chương 73

Lúc này, y đột nhiên cảm thấy có gì đó không ổn.

Một tiếng gió, truyền vào tai y.

Y vừa định né tránh, liền cảm thấy vai phải đau nhói.

Ngay sau đó toàn bộ người y, cũng bị hất bay ra ngoài.

Không thể nào nắm giữ trường thương nữa.

Đang lang một tiếng.

Trường thương rơi xuống đất.

Y mới phát hiện, trên vai phải của y, vậy mà cắm một mũi tên.

Mũi tên đó rung rẩy nhẹ nhàng.

Trong lòng y, không khỏi có chút mơ hồ.

Mũi tên bay từ đâu tới.

Y nhìn xuống phía dưới, phát hiện chiến trường phía dưới, cách đầu thành y đang đứng, ít nhất cũng phải hai ba trăm mét.

Sao có thể.

Khoảnh khắc tiếp theo, lại một tiếng gió nữa tập đến.

Y ngẩng đầu nhìn.

Lại phát hiện Hoàng Cái cũng thống khổ kêu lên một tiếng, bay ngược ra phía sau.

Trên cánh tay phải của Hoàng Cái, cũng cắm một mũi tên.

Hình dáng mũi tên, giống hệt mũi tên trên vai y.

Lần này, y đã biết.

Mũi tên, chính là từ dưới thành bay lên.

Chỉ là, ai, có thể có xạ thuật đáng sợ đến vậy.

Khoảng cách, đã vượt xa trăm bước.

Khoảnh khắc tiếp theo, đồng tử y không khỏi khẽ co rút lại.

Y nhìn thấy rồi.

Trong đại quân, có một người, đang tay cầm một cây trường cung đầy khí phách.

Điều khiến y cảm thấy đáng sợ, chính là người đó trường cung vừa quét.

Trình Phổ liền bay ra ngoài.

Vũ khí trong tay Tôn Sách, cũng bị quét rơi xuống đất.

Người đó, thật đáng sợ.

Đương nhiên, y không biết, Trần Húc đã nương tay.

Những mãnh tướng như Hàn Đương, Hoàng Cái, tự nhiên phải bắt sống về.

Từ Hoảng khẽ sững sờ.

Y chỉ cảm thấy trước mắt hoa lên, trước mặt y, hai người khiến y phải đỡ trái đỡ phải, liền đã bay ra ngoài.

Y nhìn kỹ.

Mới phát hiện, trên vai của hai người đó, toàn bộ đều cắm một mũi tên.

Trong lòng đại hỉ.

Chắc chắn là chúa công.

Chúa công đã ra tay rồi.

Y nhìn xuống dưới thành.

Quả nhiên.

Trong tay Trần Húc, lại cầm một cây trường cung khí phách phi phàm.

Y phấn khích đến mức muốn hét lớn.

Nhưng trong tình huống hiện tại, trường thương y run lên, mũi thương đã điểm vào ngực Hàn Đương.

Hàn Đương làm sao dám cử động.

Có thị vệ xông lên, trói Hàn Đương và Hoàng Cái lại.

Trong lòng Tôn Kiên, vốn dĩ đang kỳ lạ.

Kỳ lạ vì Trần Húc không bắn về phía y.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, toàn bộ người y sững sờ tại chỗ.

Miệng y há hốc, vẻ mặt không thể tin được.

Sao có thể.

Ở đây, cách đầu thành đó, e rằng cũng phải gần ba trăm mét.

Điều khiến y cảm thấy đáng sợ hơn.

Dưới hai mũi tên, hai viên đại tướng, đồng loạt trúng tên.

Thị vệ bên cạnh quát lớn: Chúa công, mau chạy.

Y mới phát hiện, không biết từ lúc nào, Trần Húc đã đến trước mặt y.

Tôn Kiên không còn để ý gì nữa.

Lợi dụng lúc thị vệ xông lên, y lật người lên ngựa, phi nhanh về phía sau.

Phía sau, Hổ Báo Kỵ đã phi nhanh đến.

Hơn nữa Từ Hoảng đại khai cửa thành, từ bên trong xông ra.

Dưới sự giáp kích của hai bên, quân của Tôn Kiên, lập tức đại bại.

Trình Phổ cắn răng, nói: Chúa công, mau chạy.

Bá Vương Cung trong tay Trần Húc khẽ giơ lên.

Giương cung lắp tên, một hơi bắn ra.

Hưu.

Một mũi tên, bay vút về phía sau lưng Tôn Kiên.

Lúc này, Trình Phổ hô lớn một tiếng.

Từ trên chiến mã, y nhảy xuống, chắn ngang đường bay của mũi tên.

Chương 74

Bành.

Trình Phổ trúng tên vào ngực, toàn bộ người y bay ngược ra ngoài.

Lông mày Trần Húc khẽ nhướng lên.

Y thúc ngựa xông lên, trường thương vung một cái, Trình Phổ liền bị hất bay.

Ngay sau đó y vươn tay, tóm lấy Trình Phổ trong tay.

Y mới phát hiện, mũi tên bắn Trình Phổ, nếu lệch đi vài tấc nữa, e rằng Trình Phổ đã phải bỏ mạng rồi.

Được.

Lại có thêm một viên đại tướng.

Không tệ.

Bây giờ xem ra, đã có ba viên đại tướng trong tay.

Thừa lúc này, Tôn Kiên và Tôn Sách hai người, đã chạy thoát.

Trần Húc lại bắn một mũi tên nữa.

Hưu.

Một mũi tên, chính xác trúng vào cánh tay phải của Tôn Kiên.

Lập tức máu tươi tuôn ra, nhuộm đỏ cánh tay phải của y.

Dưới một mũi tên này, toàn bộ người Tôn Kiên, cũng ngã sang một bên.

Lúc này, Tôn Sách khom lưng, tóm lấy Tôn Kiên trong tay.

Ngay sau đó y dùng tay phải dùng sức, kéo Tôn Kiên lên lưng

ngựa.

Hai người cùng cưỡi một con chiến mã, phi nhanh về phía xa.

Trần Húc định giương cung lắp tên lần nữa, lại phát hiện phía trước bóng người lấp ló, đã chắn ngang đường bay của mũi tên.

Dưới sự xung kích của Hổ Báo Kỵ, đại quân của Tôn Kiên, kẻ chạy kẻ hàng.

Tự có Từ Hoảng và những người khác, phụ trách dọn dẹp tàn cuộc.

Trần Húc thì ôm Trình Phổ, bay vút về phía Khổ Huyện thành.

Một khắc sau, Trần Húc ngồi trên đại đường, huyện lệnh Khổ Huyện cẩn thận đứng hầu một bên.

Trần Húc khẽ gật đầu, nói: Ngồi đi.

Huyện lệnh Khổ Huyện vốn định từ chối.

Nhưng dưới một ánh mắt của Trần Húc, y đã sớm mất hết dũng khí.

Ngoan ngoãn ngồi vào vị trí cuối cùng.

Trần Húc cũng không bận tâm, chỉ nhìn về phía người ở giữa đại đường.

Thông tin thuộc tính của người đó, cũng hiện ra trước mắt y.

Tên: Trình Phổ, Tuổi: 37, Thống Suất: 83, Võ Lực: 89, Trí Lực: 78, Chính Trị: 76, Mị Lực: 69.

Y bước lên, cười nói: Ta là Trần Húc, Trình Phổ tướng quân xả thân cứu chủ, ta vô cùng bội phục.

Trình Phổ khẽ hừ một tiếng.

Trần Húc cũng không tức giận, chỉ nhìn huyện lệnh Khổ Huyện,

nói: Không biết ở đây, có lương y nào không.

Huyện lệnh Khổ Huyện vội vàng đứng dậy, cúi mình nói: Bẩm chúa công.

Huyện của thuộc hạ, có một người tên Ngô Phổ, là đệ tử của Hoa Đà.

Trần Húc khẽ sững sờ, nói: Hoa Đà.

Chính xác.

Hoa Đà là người Tiếu Huyện thuộc Phái Quận chúng ta, y thuật của ông ấy, vô cùng tinh xảo.

Đệ tử của ông ấy là Ngô Phổ, cũng được chân truyền từ sư phụ Hoa Đà.

Huyện lệnh Khổ Huyện bẩm báo.

Danh tiếng Hoa Đà.

Đời sau ai mà không biết.

Ai mà không hiểu.

Chỉ là không ngờ, Hoa Đà, lại ở Tiếu Huyện dưới quyền cai trị của ta.

Như vậy, chẳng phải có thể thu Hoa Đà, vào dưới trướng sao.

Y cất tiếng nói: Không biết Hoa Đà, hiện đang ở đâu.

Khải bẩm chúa công.

Hoa Đà này, thích du ngoạn bốn phương.

Hành tung của ông ấy, hạ quan cũng không biết.

Huyện lệnh Khổ Huyện khẽ dừng lại, nói: Nhưng, Ngô Phổ đó, là đệ tử của Hoa Đà, có lẽ hắn đối với hành tung của Hoa Đà, sẽ có chút hiểu biết.

Trần Húc gật đầu: Cũng được.

Mau đi mời Ngô Phổ đến đây, chữa thương cho Trình Phổ tướng quân.

Huyện lệnh vội vàng chạy ra ngoài.

Chẳng mấy chốc, Ngô Phổ đã đến.

Ngô Phổ bước vào đường, cúi mình hành lễ với Trần Húc.

Trần Húc gật đầu nói: Ngô y sư, xin hãy giúp Trình Phổ tướng quân, xem vết thương do tên.

Vâng.

Ngô Phổ cung kính đáp lời, ngay sau đó liền giúp Trình Phổ kiểm tra.

Trần Húc thì nhìn về phía Ngô Phổ.

Thông tin thuộc tính của Ngô Phổ, cũng hiện ra trước mắt y.

Tên: Ngô Phổ, Tuổi: 25, Thống Suất: 10, Võ Lực: 30, Trí Lực: 68, Chính Trị: 50, Mị Lực: 60, Đặc tính: Y Thuật.

Y thuật của Ngô Phổ, quả nhiên rất tốt.

Chẳng mấy chốc, vết thương ở ngực Trình Phổ, đã được xử lý xong.

Nhìn vết thương của Trình Phổ, Trần Húc khẽ sững sờ, nói: Ngô y sư, không giúp Trình Phổ băng bó sao.

Băng bó.

Ngô Phổ khẽ ngớ người, nói: Trần tướng quân, không biết băng bó là gì.

Trần Húc nghe vậy, cũng ngẩn người.

Cảm tình.

Vào thời điểm này, chưa có băng gạc sao.

Không, sau khi băng gạc được băng lên, tác dụng đối với vết thương không ít.

Ngay lập tức, y cười giải thích: Băng bó, chính là lấy một miếng vải thoáng khí, băng lên vết thương.

Kiểu như thế này.

Trong lời nói, y dùng tay, khoa tay múa chân trên người Trình Phổ.

Làm như vậy, liền có thể cố định, bảo vệ, cũng như giảm bớt mất máu.

Ngô Phổ nghe mà hai mắt sáng rỡ.

Vỗ tay tán thán: Tuyệt diệu.

Thật sự tuyệt diệu.

Đề nghị của Trần tướng quân, thật sự tuyệt diệu.

Trong lời nói, y xé một mảnh từ vạt áo của mình, liền muốn băng lên.

Trần Húc sững sờ, nói: Ngô y sư, không. không khử trùng sao.

Một câu nói, khiến Ngô Phổ lại sững người.

Nhưng ngay sau đó, hai mắt Ngô Phổ sáng rỡ.

Cung kính nói: Trần tướng quân, không biết khử trùng, là ý gì.

Trần Húc bất đắc dĩ, chỉ có thể giải thích: Cái gọi là khử trùng, chính là cho băng gạc vào nước sôi và rượu.

Chương 75

Khụ, dùng nước sôi có thể, để đạt được mục đích diệt. khử trùng.

Hay.

Tuyệt vời.

Ngô Phổ cười lớn: Không ngờ, Trần tướng quân lại tinh thông y đạo đến vậy.

Ngô mỗ bội phục.

Chuyện này, ta nhất định phải nói cho sư phụ ta, ông ấy nhất định sẽ cảm thấy hứng thú.

Huyện lệnh đi sắp xếp nước sôi.

Trần Húc nhìn Ngô Phổ, nói: Nghe nói Ngô y sư, sư phụ là Hoa Đà.

Ngô Phổ cung kính nói: Chính xác.

Thảo dân theo sư phụ Hoa Đà, học y nhiều năm.

Đáng tiếc học y chưa tinh, để Trần tướng quân chê cười rồi.

Ngô y sư khách khí rồi.

Trần Húc khẽ mỉm cười, nói: Không biết Hoa y sư, hiện đang ở đâu.

Ta có thể có duyên gặp mặt một lần không.

Gia sư ở Tiếu Quận.

Nhưng không thích du ngoạn khắp nơi, xem bệnh cho người.

Lúc này phần lớn không có ở nhà.

Nếu Trần tướng quân muốn gặp gia sư, mỗ sẽ gửi một phong thư.

Tốt.

Trần Húc cười lớn: Như vậy, ta sẽ đợi tin tốt.

Y dừng lại một chút, nói: Có thể nói cho Hoa thần y biết, ta có chuyện quan trọng liên quan đến truyền thừa y đạo muốn bàn với ông ấy.

Ông ấy nhất định sẽ cảm thấy hứng thú.

Vâng.

Ngô Phổ trong lời nói, liền muốn lui xuống.

Trần Húc vẫy tay nói: Ngô y sư, đừng vội, ta, có hai vị bệnh nhân.

Ngô Phổ khẽ sững sờ.

Thấy bên ngoài, Hàn Đương và Hoàng Cái hai người, bị áp giải vào.

Trình Phổ nhìn Hàn Đương, Hoàng Cái hai người, không khỏi ngây người.

Bốn viên đại tướng dưới trướng Tôn Kiên, Tổ Mậu đã mất sớm, nay chỉ còn lại ba người bọn họ.

Nhưng giờ đây, cả ba người, toàn bộ đều bị Trần Húc bắt, vậy chẳng phải.

Y vội vàng hỏi: Nghĩa Công, Công Phúc, hai người, cũng bị bắt rồi sao.

Hàn Đương, Hoàng Cái hai người thấy Trình Phổ, cũng sốt ruột hỏi: Đức Mưu, huynh, cũng bị bắt rồi sao.

Chúa công thì sao.

Chúa công chắc là không sao.

Trình Phổ khi trả lời, có chút do dự.

Y nhìn thấy Tôn Kiên và Tôn Sách chạy thoát, nhưng cuối cùng có bị thương hay không, y lại không nhìn thấy.

Trần Húc không khỏi bật cười.

Các vị, muốn trò chuyện, đợi Ngô y sư, giúp băng bó vết thương trên người các vị, rồi hãy nói chuyện tiếp nhé.

Trong lời nói, y nháy mắt ra hiệu với Ngô Phổ.

Hàn Đương và Hoàng Cái hai người, cũng không kiên trì.

Chẳng bao lâu, Ngô Phổ liền xử lý xong vết thương.

Trần Húc cười nói: Ngô y sư, đến lúc đó có thể cùng Hoa Đà, đến Phái Quận tìm ta.

Ông ấy nhất định sẽ cảm thấy hứng thú.

Vâng.

Ngô Phổ cúi mình lui ra ngoài.

Ngay lập tức, Trần Húc nhìn xuống ba người Trình Phổ, nói: Ba vị tướng quân, gia nhập dưới trướng ta, chúng ta cùng nhau, tạo dựng một sự nghiệp lớn, thế nào.

Trình Phổ khẽ hừ một tiếng, không nói gì.

Hoàng Cái chỉ quay đầu đi.

Chỉ có Hàn Đương lắc đầu, lớn tiếng nói: Đừng phí lời nữa, ta, sẽ không đầu hàng.

Trần Húc thở dài một hơi, nói: Thực ra thì, gia nhập dưới trướng ta, là một lựa chọn không tồi chút nào.

Hàn Đương tò mò hỏi.

Trần Húc khẽ mỉm cười, nói: Bởi vì, những ngày tới, Tôn Kiên và

Tôn Sách cũng sẽ bị bắt.

Như vậy, các ngươi sẽ được đoàn tụ.

Hàn Đương:.

Trình Phổ:.

Hoàng Cái:.

Trần Húc xua tay, nói với Từ Hoảng: Công Minh, đưa ba vị này, xuống dưới đi, đợi đến ngày ta bắt được Tôn Kiên, rồi sẽ định đoạt.

Vâng.

Từ Hoảng cúi mình chắp tay, liền định dẫn ba người rời đi.

Lúc này, lông mày Hoàng Cái, lại nhíu lại, nói: Trần.

Trần tướng quân, xin đợi một chút, cho phép mỗ cùng Trình Phổ, Hàn Đương hai vị huynh đệ thương nghị một phen, thế nào.

Trần Húc khẽ sững sờ.

Y có chút không hiểu, Hoàng Cái, có ý gì.

Nhưng y cũng không vội vàng, liền gật đầu, nói: Như vậy, đi sang phòng bên cạnh thương lượng đi.

Từ Hoảng hiểu ý, dẫn ba người vào phòng bên cạnh, rồi đứng gác ngoài cửa.

Hàn Đương hừ lạnh một tiếng nói: Hoàng Cái, có ý gì.

Chẳng lẽ, muốn đầu hàng sao.

Lông mày Trình Phổ, cũng nhíu lại.

Y nhìn Hoàng Cái, nói: Công Phúc, huynh định làm gì.

Hoàng Cái quay đầu nhìn xung quanh, rồi mới hạ giọng nói: Đức Mưu, Nghĩa Công, nghe ta nói kỹ đây.

Vừa nãy Trần Húc đó cũng nói, muốn bắt cả chúa công và thiếu tướng quân.

Chúng ta, há có thể ngồi yên nhìn chúa công và thiếu tướng quân chịu nhục như vậy.

Trình Phổ nghe vậy, nhìn Hoàng Cái, cười khổ nói: Xem xem, ta giờ đây, đều đã trở thành tù nhân dưới trướng Trần Húc rồi, chúng ta, lại có thể có cách nào.

Hàn Đương hừ lạnh một tiếng nói: Nếu là ta, ta sẽ trực tiếp giết tướng xông ra ngoài.

Trong lời nói, y liền ghé sát cửa sổ, đẩy đẩy.

Hồ đồ.

Trình Phổ quát lớn một tiếng: Võ nghệ của Trần Húc cao siêu đến vậy, ngay cả hợp sức của chúa công, thiếu tướng quân và ba người chúng ta, độc chiến một người, còn không địch lại.

Trong tình trạng này, chúng ta làm sao có thể thắng.

Hàn Đương ngồi phịch xuống đất, thở dài thườn thượt: Ai. biết làm sao bây giờ đây.

Hoàng Cái lại hạ giọng, ghé sát vào hai người nói: Ta có thể giả vờ đầu hàng.

Đợi Trần Húc đối với ta buông lỏng cảnh giác, ta liền có thể cùng chúa công nội ứng ngoại hợp.

Đại sự có thể thành rồi.

Trình Phổ nghe vậy, trong mắt khẽ sáng lên, nói: Kế này thật diệu.

Nếu nắm bắt đúng cơ hội, e rằng, Phái Quận sẽ rơi vào tay chúa công.

Đến lúc đó, chức Dự Châu Thứ Sử của chúa công sẽ vững chắc rồi.

Hai người quay đầu nhìn Hàn Đương.

Hàn Đương đại liệt liệt nói: Chuyện này hai vị huynh đệ cứ quyết định đi.

Ta, không có ý kiến gì.

Ta chỉ có một thắc mắc, ta đầu hàng như vậy, Trần Húc, sẽ tin tưởng ta sao.

Cái này.

Trình Phổ cũng có chút á khẩu.

Hoàng Cái lại khẽ mỉm cười nói: Hai vị yên tâm.

Chúa công trước trận chiến này, đã từng cho người điều tra Trần Húc.

Binh lính dưới trướng hắn, có đại bộ phận là Bạch Ba tặc và Hắc Sơn tặc.

Sau khi chiêu hàng, Trần Húc liền không hề nghi ngờ gì.

Ngày nay thủ thành, cũng từng có Hắc Sơn tặc.

Chúng ta, tổng không đến nỗi ngay cả Hắc Sơn tặc, cũng không bằng chứ.

Lời này vừa ra, Trình Phổ, Hàn Đương hai người không còn dị nghị nữa.

Ba người sau một hồi bàn bạc, đều quyết định kế sách trá hàng.

Cửa phòng bị Hoàng Cái từ bên trong đẩy ra, ba người đều từ bên trong bước ra.

Hoàng Cái chắp tay với Trần Húc: Hoàng Cái nguyện hàng.

Xin chúa công thành toàn.

Lúc này, một tiếng hệ thống, vang lên trong đầu y.

Đinh, kiểm tra thấy túc chủ đang đối mặt với lựa chọn, nhiệm vụ hệ thống cập nhật, xin hãy lựa chọn.

Lựa chọn một: Công khai vạch trần kế sách trá hàng của ba người Trình Phổ, và chém đầu ba người.

Phần thưởng nhiệm vụ: một ngàn cân lương thực.

Một trăm lạng vàng.

Lựa chọn hai: Công khai vạch trần kế sách trá hàng của ba người Trình Phổ, và thả ba người đi.

Phần thưởng nhiệm vụ: một trăm chiến mã.

Một trăm bộ khôi giáp.

Lựa chọn ba: Giả vờ không biết kế sách trá hàng của ba người Trình Phổ, tiếp nhận ba người.

Chương 76

Phần thưởng nhiệm vụ: Phương pháp huấn luyện Hổ Báo Kỵ.

Một bộ Thôn Thiên Long Lân Giáp.

Khi nhìn nhiệm vụ, Trần Húc có chút không phản ứng kịp.

Trá hàng.

Ba người Trình Phổ muốn trá hàng.

Hèn chi.

Hèn chi sau khi ba người ra ngoài, giọng điệu đều thay đổi.

Hóa ra, đã bàn bạc kỹ lưỡng âm mưu rồi.

Nếu không có hệ thống nhắc nhở, e rằng ta đã trúng kế thật rồi.

Dù sao, ai mà biết, lại có màn kịch như vậy chứ.

Không, bây giờ thì sao.

Ai.

Khoan đã.

Dường như có gì đó không đúng.

Ta có đặc tính Nhân Chính cơ mà.

Trong đặc tính Nhân Chính, đã viết rõ ràng: lòng trung thành của thuộc hạ vĩnh viễn không giảm, thuộc hạ vĩnh viễn không phản bội.

Hừ.

Nếu vậy, trá hàng, chẳng phải tương đương với dâng đồ ăn tới sao.

Trần Húc hít một ngụm khí lạnh.

Kích thích đến vậy sao.

Y nhìn ba lựa chọn.

So với lựa chọn một, lựa chọn hai, thì lựa chọn ba chắc chắn là tốt nhất.

Cứ thế, chẳng phải tương đương với việc có được ba viên hổ tướng sao.

Ngay sau đó, khi nhìn phần thưởng của lựa chọn ba, y sững sờ.

Cũng quá. trùng hợp rồi.

Đúng là mưa đúng lúc mà.

Lần chiến đấu này, ba trận chiến trước, Hổ Báo Kỵ đã tổn thất năm trăm người.

Nếu tính thêm trận chiến cuối cùng với quân của Tôn Kiên, thì tổn thất chắc chắn sẽ lớn hơn.

Nếu cứ như vậy.

Số lượng Hổ Báo Kỵ chắc chắn sẽ ngày càng ít đi.

Giờ đây, có phương pháp huấn luyện Hổ Báo Kỵ, mọi chuyện, đều không thành vấn đề.

Lại thêm bộ Thôn Thiên Long Lân Giáp.

Trong truyền thuyết, Thôn Thiên Long Lân Giáp, là truyền từ Hoàng Đế.

Sau này được Tần Thủy Hoàng có được.

Có Thôn Thiên Long Lân Giáp hộ thân, Tần Thủy Hoàng mới có thể an toàn vô sự.

Ngay lập tức, y thầm niệm trong lòng với hệ thống: Hệ thống, ta chọn lựa chọn ba.

Ngay sau đó, Trần Húc nhìn về phía Hoàng Cái.

Trong lòng Hoàng Cái, đột nhiên thót một cái.

Thấy Trần Húc mãi không nói gì, trong lòng y không khỏi bất an.

Lúc này bị ánh mắt Trần Húc nhìn chằm chằm, tim y đập mạnh mẽ.

Y thầm nghĩ: Không lẽ bị phát hiện rồi sao.

Trần Húc cất tiếng cười lớn: Công Phúc nguyện hàng, ta Trần Húc, tự nhiên vô cùng hoan nghênh.

Trong lời nói, y đứng dậy.

Trong vài bước, đã đến trước mặt Hoàng Cái, tự mình cởi trói cho Hoàng Cái.

Hoàng Cái thấy Trần Húc không vạch trần kế sách của mình, trong lòng nhẹ nhõm hẳn.

Y phốc thông một tiếng, quỳ xuống trước mặt Trần Húc nói: Bái kiến chúa công.

Tốt.

Rất tốt.

Trần Húc vỗ vai Hoàng Cái, khá phấn khích.

Trình Phổ và Hàn Đương hai người, nhìn Hoàng Cái, trong lòng có chút phức tạp.

Tuy biết rõ là trá hàng.

Nhưng khi thấy Hoàng Cái quỳ dưới đất, gọi Trần Húc là chúa công.

Hai người, luôn cảm thấy có gì đó kỳ lạ.

Đương nhiên.

Để Trần Húc không nghi ngờ, thì y chắc chắn không thể vội vàng đầu hàng.

Trần Húc lại như quên mất Trình Phổ và Hàn Đương vậy.

Y chỉ ở đó, cùng Từ Hoảng, trò chuyện về tình hình chiến sự hôm nay.

Y khen ngợi Từ Hoảng một phen, khiến Trình Phổ và Hàn Đương hai người cảm thấy xấu hổ.

Gần như không có chỗ chui vào.

Trần Húc khen Từ Hoảng, chẳng phải là quá đáng sao.

Dù sao, trước đó, Từ Hoảng còn là đối thủ của họ.

Trong lòng y, cũng khá bất đắc dĩ.

Y thở dài thườn thượt một tiếng.

Trần Húc cố ý làm vậy.

Ai bảo mấy ông, lại muốn bày trò trá hàng cơ chứ.

Không, sau này, đều là thuộc hạ của ta, cũng không thể để mấy ông quá khó coi.

Thấy thời cơ gần chín muồi, y mới đến trước mặt Trình Phổ và Hàn Đương hai người.

Từng người một giúp họ cởi trói.

Chương 77

Rồi thành khẩn nói: Trình tướng quân, Hàn tướng quân, ta Trần Húc ở đây, thành tâm mời hai vị gia nhập dưới trướng ta.

Từ nay về sau, chúng ta cùng nhau, tạo dựng một sự nghiệp vĩ đại, thế nào.

Hai người trong lòng, khá cảm động.

Nhưng vì là trá hàng, hai người nhìn nhau một cái.

Ngay sau đó hai người không còn do dự nữa.

Chắp tay cúi mình hành lễ, nói: Chúa công tại thượng, xin thụ Trình Phổ trên Hàn Đương một lễ.

Trần Húc nghe vậy đại hỉ.

Y tự mình bước lên, đỡ hai vị tướng lên.

Rồi cười lớn nói: Tốt, quá tốt rồi.

Có ba vị tướng quân gia nhập, ta Trần Húc, tự nhiên vô cùng hoan nghênh.

Sau trận chiến này, ta nhất định, sẽ tổ chức ăn mừng thật long trọng.

Trình Phổ, Hàn Đương, Hoàng Cái ba người, đồng loạt cúi mình.

Trần Húc lại chuyển đề tài, nói: Chư vị, hôm nay, cùng ta, đánh lui kẻ địch phạm biên giới đó.

Vâng.

Từ Hoảng cúi mình đáp lời.

Ba người Trình Phổ trong lòng kinh ngạc.

Kẻ địch phạm biên giới, chẳng phải chính là Tôn Kiên đó sao.

Nhưng. tuy nghĩ vậy, nhưng họ đều không hỏi ra miệng.

Mọi người thu gom tàn binh, có được ba ngàn năm trăm binh mã tàn quân Tôn Kiên bỏ lại.

Trần Húc nhìn về phía ba người Trình Phổ, nói: Trình tướng quân, Hàn tướng quân, Hoàng tướng quân, hiện giờ, tạm thời ủy khuất các vị.

Ba vị, hãy dẫn theo ba ngàn năm trăm binh mã này.

Đợi sau khi quay về Tương Huyện, ta sẽ sắp xếp lại, thế nào.

Ba người Trình Phổ, ngây người nhìn Trần Húc.

Trong chốc lát, có chút không phản ứng kịp.

Lúc này, trong đầu Trần Húc, tiếng hệ thống vang lên.

Đinh, chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ, nhận được phần thưởng nhiệm vụ: Phương pháp huấn luyện Hổ Báo Kỵ.

Một bộ Thôn Thiên Long Lân Giáp.

Phần thưởng đã phát.

Thôn Thiên Long Lân Giáp, đã phát vào không gian trữ vật, xin chú ý kiểm tra.

Lời vừa dứt, phương pháp huấn luyện Hổ Báo Kỵ, như thể thể hồ quán đỉnh, xuất hiện trong đầu y.

Y dường như đã tinh thông phương pháp huấn luyện Hổ Báo Kỵ từ lâu.

Trần Húc đại hỉ.

Sau đó y nhìn vào không gian trữ vật hệ thống.

Quả nhiên.

Ở đó, một bộ áo giáp khí phách, đang yên lặng nằm ở đó.

Y không thể kiên nhẫn được nữa, liền đi ra ngoài.

Đợi sau khi Trần Húc và vài người khác đi khỏi, trong nha huyện chỉ còn lại ba người Trình Phổ.

Ba người, trong chốc lát, nhìn nhau.

Hàn Đương nói: Đức Mưu, Công Phúc, chúng ta có được binh quyền rồi sao.

Cũng quá nhanh rồi.

Hoàng Cái cũng có chút bất ngờ nói: Hắn đem toàn bộ binh lính vốn dưới trướng Tôn Kiên, đều giao cho chúng ta.

Hắn không sợ sao.

Trình Phổ lắc đầu.

Y cũng không hiểu, rốt cuộc là chuyện gì.

Trong kế hoạch.

Bước đầu tiên, chính là từ từ, giành được sự tín nhiệm của Trần Húc.

Bước thứ hai, mới tìm cách, có được binh quyền từ tay Trần Húc.

Nhưng. cũng quá đơn giản rồi.

Họ còn chưa làm gì.

Đã có được binh quyền.

Chẳng phải. nếu tìm được cơ hội tốt, thì có thể hành động rồi sao.

Trình Phổ nói: Công Phúc, huynh xem, tiếp theo, nên xử lý thế nào.

Hoàng Cái lộ ra vẻ trầm ngâm, nói: Cứ đợi thêm đã.

Thậm chí họ còn không biết.

Họ càng đợi. càng không có ý thức.

Khi nảy sinh một chút ý muốn phản bội, nội tâm, liền sẽ tự mình phủ nhận đi.

Khi Trần Húc mặc Thôn Thiên Long Lân Giáp xuất hiện, mọi người, toàn bộ đều nhìn ngây người.

Từng người một trừng lớn hai mắt, nhìn chằm chằm không rời.

Mãi một lúc sau, mới từng người một kinh ngạc thốt lên.

Trần Húc dẫn theo binh mã dưới trướng, xuất phát.

Lần này, mục tiêu của y, là phía bắc.

Trong phủ Quốc Tương nước Lương.

Thư Trọng Ưng đang đi đi lại lại trong phủ, vẻ mặt đầy lo lắng.

Lúc này, một thị vệ, từ bên ngoài chạy vào.

Báo.

Thư Quốc Tương, Trần Thái Thú kia, đang hướng về phía nước Lương của chúng ta, giết tới.

Thư Trọng Ứng sắc mặt tái mét, trắng bệch như tử thi.

Y vội nắm chặt tay thân vệ, nói: Nhanh, bẩm báo cho ta.

Thừa tướng, quân của Trần Thái thú cách biên giới Lương Quốc ta không đến trăm dặm.

Cái gì.

Thư Trọng Ứng sợ đến mức ngã bệt xuống đất.

Lúc này, y đã sớm hoảng loạn, lẩm bẩm: Làm, làm sao bây giờ.

Trần Húc thần dũng đến thế, ngay cả Tôn Kiên còn đại bại trở về.

Ta, lại làm sao chống đỡ được.

Ngay lập tức, y nhìn về phía thân vệ, nói: Chẳng phải binh mã của ta đã rút lui hết rồi sao.

Thân vệ gật đầu nói: Đúng là như vậy.

Binh mã của chúng ta chưa đến biên giới Phái Quận đã rút về rồi.

Làm sao đây.

Thư Trọng Ứng đi tới đi lui.

Mãi nửa buổi mới hạ quyết tâm, nói: Người đâu, mau thay y phục cho bản Thừa tướng, ta muốn đích thân đến biên giới Phái Quận, tạ tội với Trần Thái thú.

Dẫn theo văn võ thuộc hạ, y một đường thúc ngựa chạy nhanh.

Hai canh giờ sau, cuối cùng cũng đến biên giới Phái Quận.

Thư Trọng Ứng chỉnh trang y phục, rồi cung kính đứng yên chờ đợi ở biên giới.

Trong lòng, y không ngừng suy nghĩ.

Lát nữa gặp Trần Húc, nên ứng đối thế nào.

Cuối cùng, ba canh giờ sau, từ xa đã thấy bóng dáng Trần Húc.

Trên lưng con chiến mã màu đỏ thẫm cao lớn có phần khoa trương kia, một thân ảnh uy vũ đang cưỡi ngựa.

Chương 78

Y chỉnh trang mũ áo, bước về phía trước.

Thế nhưng khoảnh khắc tiếp theo, y phát hiện, Trần Húc căn bản không hề dừng bước.

Phía sau Trần Húc, đại quân hùng hậu cũng một đường theo sau.

Thư Trọng Ứng thấy vậy, có chút hoài nghi nhân sinh.

Y không hiểu rõ, y chờ ở đây lâu như vậy, vì cái gì.

Nếu Trần Húc không đến gây chiến hỏi tội.

Vậy, y ấy đã đi đâu.

Trần Húc một đường lướt nhanh về phía Đông Bắc.

Chuyến này, đương nhiên không phải đi Lương Quốc.

Tuy không quen biết Thư Trọng Ứng, nhưng nhìn dáng vẻ kia, ta liền đoán ra.

Chỉ là, ta có chút khinh thường.

Cứ để Thư Trọng Ứng ngồi trên ghế Thừa tướng thêm ít thời gian nữa đi.

Đợi đến sau Tết năm sau, rồi thu thập y ta cũng không muộn.

Lúc này, ta có người quan trọng hơn cần đối phó.

Tào Tháo cưỡi chiến mã, hành quân trong địa phận Sơn Dương.

Phía sau là hai vạn binh mã, đội quân tinh nhuệ dưới trướng y.

Y nhìn Hạ Hầu Đôn bên cạnh, nói: Nguyên Nhượng, lần này, quân của Tôn Kiên hẳn là đang tấn công rồi chứ.

Hạ Hầu Đôn gãi đầu: Mạnh Đức, theo ta thấy, binh quý thần tốc.

Trần Húc dù có phản ứng cũng không kịp nữa rồi.

Tào Tháo lại lắc đầu nói: Nguyên Nhượng à, một mặt, Diệu Tài cần phải học hỏi nhiều hơn.

Ngươi, dũng mãnh thì có thừa, nhưng không quá thích dùng mưu lược.

Ta lần này, chính là thừa lúc Trần Húc không rảnh để bận tâm đến ta, một lần đoạt lấy Phái Quận.

Nếu tốc độ của ta quá nhanh, khi đó, Trần Húc và Tôn Kiên chưa đánh nhau, chẳng phải sẽ rắc rối sao.

Nếu không cẩn thận, lại thành ra ta giúp Tôn Kiên thu hút hỏa lực.

Điều này, hoàn toàn không ổn.

Hạ Hầu Đôn gãi đầu, cười lớn: Chuyện này, Mạnh Đức cứ nắm chắc là được.

Mạnh Đức bảo ta đánh chỗ nào, ta đây, đánh chỗ đó.

Ài.

Tào Tháo chỉ vào Hạ Hầu Đôn.

Y biết tính cách của Hạ Hầu Đôn như vậy, nên không nói thêm gì nữa.

Y nhìn xung quanh, rồi hỏi thân vệ: Chúng ta, đến đâu rồi.

Thân vệ chắp tay: Chúa công, vừa rồi thám báo về, chúng ta cách Phái Quận không quá hai mươi dặm đường.

Tào Tháo trầm ngâm một lát, nói: Tốt.

Ta sẽ tăng tốc, sáng sớm mai ta nhất định phải hạ Phong Huyện, tiến quân đến Tương Huyện, thủ phủ của Phái Quận.

Đánh Trần Húc một trận bất ngờ.

Vâng.

Thân vệ lĩnh mệnh rời đi.

Sáng sớm ngày thứ hai, họ đã đến Phong Huyện.

Phong Huyện nằm ở biên giới Phái Quận, là huyện gần Duyện Châu nhất.

Nhìn Phong Huyện lờ mờ trong tầm mắt, Tào Tháo mừng rỡ.

Y giơ roi ngựa trong tay, lớn tiếng nói: Chư vị, hôm nay, ta sẽ một lần đoạt lấy Phong Huyện.

Tiến quân Tương Huyện.

Thuộc hạ ai nấy đều hò reo.

Ngay sau đó, tốc độ của họ bắt đầu tăng nhanh.

Chưa đầy nửa canh giờ, họ đã đến cổng thành Phong Huyện.

Tào Tháo giơ roi ngựa nói: Ai thay ta đoạt lấy Phong Huyện.

Ta sẽ ghi công.

Tào Hồng thúc ngựa xông ra, chắp tay hành lễ với Tào Tháo, nói: Chúa công, trận chiến đầu tiên này, hãy để ta.

Tốt.

Tào Tháo lớn tiếng cười, nói, Có Tử Liêm ra trận, đoạt Phong Huyện, dễ như trở bàn tay.

Tào Hồng kẹp bụng ngựa, liền xông về phía trước.

Đến chân thành, y lớn tiếng hô lên với trên thành: Ta là Tào Hồng dưới trướng Duyện Châu Thứ Sử Tào Tháo, các ngươi không mau mở cổng thành cho ta.

Trong lòng y khá phấn khích.

Phong Huyện, chẳng phải chỉ là một huyện thành nhỏ bé sao.

Tường thành mục nát như vậy.

Chắc chắn, trong thành, cũng không có nhiều người trấn giữ.

Nhìn mấy người lưa thưa trên đầu thành, y đã nắm chắc công lao đầu tiên này rồi.

Lúc này, một tiếng cười lớn truyền đến từ trên tường thành.

Chỉ thấy một tiểu tướng áo trắng, xuất hiện từ đầu thành.

Lớn tiếng cười nói: Ta là Triệu Tử Long ở Thường Sơn, kẻ nào, dám làm ồn ở đây.

Trong lòng Tào Hồng không khỏi giật mình.

Ngẩng đầu nhìn lên, lại phát hiện tiểu tướng áo trắng kia, quả thật anh dũng phi phàm.

Y chỉ vào tường thành, không dám tin nói:.

Huyện lệnh Phong Huyện.

Triệu Vân lắc đầu, nói: Không, huyện lệnh Phong Huyện là người khác, ta, chỉ là một tiểu tướng dưới trướng chúa công của ta mà thôi.

Không thể nào.

Tào Hồng ngây người tại chỗ.

Triệu Vân lại lớn tiếng cười nói: Thừa cơ chiếm Phái Quận ta, chuyện này, chúa công của ta đã sớm liệu trước.

Chỉ đáng tiếc thay, đáng tiếc thay.

Đáng tiếc cái gì.

Tào Hồng vô thức hỏi.

Triệu Vân nhìn Tào Hồng một cái, lộ ra vẻ mặt đứa nhỏ này có thể dạy dỗ được.

Rồi thở dài một tiếng nói: Đáng tiếc, ngươi đến, thật sự quá chậm rồi.

Ta đã đợi ở đây mấy ngày nay.

Dưới thành, Tào Tháo không dám tin nhìn đầu thành Phong Huyện.

Chẳng lẽ, hành động của ta, đã sớm bị người ta chuẩn bị rồi sao.

Y lẩm bẩm: Trần Húc sao.

À à.

Thật thú vị.

Y không ngừng vuốt râu cười nói: Chẳng lẽ một tiểu tướng, dưới trướng cũng không có mấy ngàn binh mã, lại có thể chặn hai vạn đại quân của ta ở ngoài Phong Huyện sao.

Trần Húc, thật sự là nằm mơ giữa ban ngày.

Tào Hồng lớn tiếng nói: Hỡi Triệu Tử Long kia, ngươi có dám xuống đây, giao chiến với ta một trận không.

Triệu Vân cười ha hả, nói: Có gì mà không dám.

Ngươi cứ đợi ta.

Vừa dứt lời, Triệu Vân dặn dò thân vệ bên cạnh: Các ngươi, giữ vững tường thành cho ta, ta đây, sẽ đi đây đi đó một chút.

Vâng.

Thân vệ đáp một tiếng.

Ngay sau đó liền trấn giữ ở các vị trí trên tường thành.

Triệu Vân xuống tường thành.

Cổng thành được mở ra, Triệu Vân dẫn theo một ngàn người dưới trướng, từ trong thành Phong Huyện, xông ra ngoài.

Ngay lập tức, theo yêu cầu của Triệu Vân, cổng thành lại được đóng lại.

Y đứng vững dưới chân thành, rồi nhìn Tào Hồng, lớn tiếng cười nói: Ngươi là Tào Hồng phải không.

Vậy thì, ta sẽ chiến một trận.

Tào Hồng khẽ hừ một tiếng, nói: Quả nhiên có gan đấy.

Chương 79

Thằng nhãi ranh hôi sữa.

Hôm nay, ta sẽ cho ngươi thấy, ta, Tào Hồng Tào đại gia đây lợi hại thế nào.

Vừa dứt lời, hai người cùng xông ra.

Chiến mã phi như bay.

Chưa đầy mười mấy nhịp thở, hai người đã giao đấu ở gần đó.

Tào Hồng khẽ quát một tiếng, thanh quan đao trong tay, bổ nặng xuống Triệu Vân.

Triệu Vân lại mỉm cười nhàn nhạt.

Thanh Long Đảm Lượng Ngân Thương trong tay vừa vung lên, liền nghênh đón thanh quan đao kia.

Dưới một thương, trong lòng Tào Hồng liền giật thót.

Tiểu tướng áo trắng trước mặt này, quả thực quá lợi hại.

Chiến chưa đầy năm hiệp.

Triệu Vân một thương đâm thẳng vào ngực Tào Hồng.

Tào Hồng né tránh không kịp, ngực trúng một thương.

Thấy tình hình không ổn, y vội vàng quay ngựa bỏ chạy.

Vì vết thương quá nặng, suýt chút nữa y ngã ngựa.

Nhưng may mắn thay, y nắm chặt cương ngựa, mới thoát được một kiếp.

Trong lòng Tào Tháo không khỏi chấn động.

Dưới trướng y, Tào Hồng đã là một mãnh tướng.

Thế mà không ngờ, tiểu tướng áo trắng trước mặt này, lại lợi hại đến thế.

Chỉ năm chiêu, đã đánh bại Tào Hồng.

Y đang định để Hạ Hầu Đôn ra tay.

Nhưng lại thấy bên cạnh, có một tướng lĩnh, đã vượt ra khỏi đám đông.

Đó chính là Nhạc Tiến.

Trong lòng Tào Tháo hơi yên tâm.

Nhạc Tiến người này, dũng lực phi phàm, là một mãnh tướng dưới trướng y.

Y vuốt râu cười lớn: Có Văn Khiêm ra tay, Phong Huyện không còn đáng lo nữa rồi.

Hạ Hầu Đôn cũng không khỏi than thở: Đáng tiếc.

Văn Khiêm ra tay nhanh quá.

Tào Tháo lườm Hạ Hầu Đôn một cái, nói: Nguyên Nhượng, Phái Quận nhiều thành trì như vậy, chẳng lẽ không đủ cho ngươi đánh sao.

Sau ngày hôm nay, ngươi hãy tự mình dẫn một quân, đi chinh chiến đi.

Hạ Hầu Đôn nghe vậy mừng rỡ, nói: Mạnh Đức lời này là thật sao.

Đương nhiên là thật.

Tào Tháo vuốt râu mỉm cười.

Hạ Hầu Đôn chắp tay với Tào Tháo, nói: Như vậy, ta xin ở đây, tạ ơn Mạnh Đức trước.

Nhạc Tiến thúc ngựa đến trước mặt Triệu Vân, rồi lớn tiếng cười nói: Ngươi là Triệu Tử Long phải không.

Để ta, Nhạc Tiến, thử sức với ngươi xem sao.

Triệu Vân mỉm cười nhàn nhạt, nói: Chỉ sợ, ngươi không đủ tư cách.

Nhạc Tiến khẽ hừ một tiếng nói: Bớt lời nhảm, dưới tay ta, sẽ thấy chân tướng.

Vừa dứt lời, y đã vung thanh trường thương trong tay, xông lên.

Hai người vừa giao đấu, Nhạc Tiến đã phát hiện ra sự lợi hại của Triệu Vân.

Y phát hiện, thương pháp của tiểu tướng áo trắng đối diện kia, thực sự quá kinh khủng.

Chống đỡ, thật sự quá tốn sức rồi.

Y cố hết sức, một thương nặng nề đâm ra.

Y có thể tung ra một thương đỉnh phong.

Nhưng điều khiến y không ngờ là, một thương đó, lại bị tiểu tướng áo trắng trước mặt, dễ dàng đỡ được.

Triệu Vân mỉm cười nhàn nhạt.

Ngay sau đó lại lần nữa vung nhẹ trường thương.

Trên mũi thương của y, hiện ra ba đạo thương ảnh.

Một thương này, chính là học từ Trần Húc.

Nhạc Tiến chỉ cảm thấy hoa mắt, đã mất dấu vết trường thương của đối phương.

Y chỉ có thể cố hết sức giơ thương lên, đỡ về phía trên.

Phốc.

Một tiếng động khẽ truyền đến.

Vai Nhạc Tiến, đã bị một đòn đánh trúng.

Cánh tay y đau nhói, đã ngã xuống ngựa.

Lúc này, một bóng người từ xa phóng đến.

Đó chính là Hạ Hầu Đôn.

Thì ra, Hạ Hầu Đôn thấy Nhạc Tiến chiêu đầu tiên đã ở thế hạ phong.

Liền biết không ổn.

Ngay lập tức y hô với Tào Tháo một tiếng, rồi vung trường thương, xông vào trung tâm chiến trường.

Triệu Vân đang định cúi người bắt Nhạc Tiến.

Thấy một người, đã đến gần.

Hạ Hầu Đôn lớn tiếng quát: Ta là Hạ Hầu Đôn dưới trướng chúa công của ta.

Ngay lập tức, thanh trường thương trong tay y dồn lực, đâm thẳng vào ngực Triệu Vân.

Triệu Vân mỉm cười nhàn nhạt, rồi lại lần nữa vung thương, nghênh đón.

Trường thương trong tay Hạ Hầu Đôn, chiêu nào cũng nhắm vào yếu hại của Triệu Vân.

Nhưng điều khiến y không ngờ.

Triệu Vân thường chỉ tùy ý gạt một cái, hoặc tùy ý điểm một chút.

Liền đỡ được công kích của y.

Trong lòng y kinh hãi.

Người có thương pháp lợi hại đến vậy, thực sự là lần đầu tiên y thấy trong đời.

Tào Tháo ban đầu thấy Hạ Hầu Đôn ra tay, trong lòng rất yên tâm.

Thế mà không ngờ, chỉ vỏn vẹn hai chiêu, Hạ Hầu Đôn đã rơi vào thế hạ phong.

Y nhìn Hạ Hầu Uyên bên cạnh, nói: Tiểu tướng áo trắng kia, tên là Triệu Tử Long.

Chính xác.

Hạ Hầu Uyên gật đầu đáp.

Ngay lập tức, y chắp tay với Tào Tháo nói: Chúa công, ta đi trợ giúp Nguyên Nhượng một chút.

Tốt.

Tào Tháo gật đầu nói, Diệu Tài cẩn thận đấy, tuyệt đối đừng làm thương tiểu tướng kia.

Hạ Hầu Uyên rùng mình.

Chương 80

Không được làm thương tiểu tướng kia.

Ngươi cũng phải có khả năng làm thương người ta đã.

Với thực lực mà tiểu tướng kia đang thể hiện, dù có liên thủ với Nguyên Nhượng, chỉ sợ cũng khó mà thắng được.

Nhưng những lời này, y sẽ không chủ động nói ra.

Chỉ gật đầu đáp: Vâng.

Y thúc ngựa, xông về phía vòng chiến của Triệu Vân và Hạ Hầu Đôn.

Vừa xông tới vừa lớn tiếng quát: Diệu Tài, để ta giúp ngươi một tay.

Hạ Hầu Đôn là người kiêu ngạo đến mức nào.

Nhưng lúc này, y lại không có cách nào khác.

Y biết, một mình y, căn bản không phải đối thủ.

Triệu Tử Long, quả thực quá lợi hại.

Đặc biệt là thương pháp thỉnh thoảng xuất hiện của y.

Mỗi chiêu, đều kinh khủng đến cực điểm.

Y phải dốc hết sức chống đỡ, mới có thể đảm bảo không bị thương.

Không.

Chỉ trong mười mấy chiêu ngắn ngủi, lưng y đã ướt đẫm mồ hôi lạnh rồi.

Trường đao trong tay Hạ Hầu Uyên vừa vung lên, liền gia nhập

vào vòng chiến.

Nhất thời, ba người chiến đấu thành một khối.

Ngày xưa có Tam Anh Chiến Lữ Bố.

Giờ đây, lại có hai anh em Hạ Hầu chiến Triệu Vân.

Tào Tháo ngơ ngẩn nhìn ba bóng người đang xông pha trên chiến trường.

Y nằm mơ cũng không ngờ, Triệu Tử Long này, lại lợi hại đến thế.

Trong lòng y, ý muốn chiêu mộ hiền tài càng mãnh liệt hơn.

Chỉ là, hai anh em Hạ Hầu, là hai đại tướng lợi hại nhất dưới trướng y.

Giờ đây hai tướng cùng ra, mà vẫn không thể làm gì được Triệu Vân, thì y, còn có cách nào nữa.

Điều khiến y cảm thấy kinh khủng nhất.

Triệu Vân kia, thật sự quá trẻ tuổi.

Giờ đây trẻ tuổi đã có thực lực như vậy, vậy nếu thêm vài năm nữa, thiên hạ, ai có thể địch lại y.

Trong lòng y, nảy ra một ý nghĩ hoang đường.

Chẳng lẽ, dưới Lữ Bố, người này, phải là đệ nhất sao.

Triệu Vân chiến đấu hăng say.

Trước đó, y cũng từng xin Trần Húc chỉ giáo mấy chiêu thương pháp.

Giờ đây khi giao chiến thi triển, lại liên tục thấy kỳ công.

Thương pháp của chúa công, quả nhiên phi thường không thể so sánh.

Hạ Hầu Đôn và Hạ Hầu Uyên hai người liên thủ đỡ một thương của Triệu Vân.

Họ thở dốc nặng nề.

Người trước mặt này, thực sự quá lợi hại.

Hai người nhìn nhau, đều thấy sự chấn động trong mắt đối phương.

Lại một trăm chiêu trôi qua.

Triệu Vân quát dài một tiếng.

Thanh Long Đảm Lượng Ngân Thương trong tay y vừa vung lên.

Xoẹt.

Liên tiếp ba đạo thương ảnh xuất hiện trước mặt hai anh em Hạ Hầu.

Đây, chính là một chiêu học từ Trần Húc.

Hai anh em Hạ Hầu cố hết sức chống đỡ.

Leng keng.

Một tiếng động khẽ truyền ra.

Mũ trụ của Hạ Hầu Uyên, đã bị một thương đánh bay.

Trong lòng đại kinh, không còn chút ý chí chiến đấu nào nữa.

Hai người điên cuồng thúc chiến mã, chạy về phía quân Tào.

Triệu Vân thúc chiến mã đuổi theo.

Đáng tiếc.

Chiến mã dưới yên y, tuy là tuấn mã, nhưng không bằng chiến mã dưới yên hai anh em Hạ Hầu.

Nhìn hai anh em Hạ Hầu rời đi, trong lòng y, cũng thở dài một

tiếng.

Lúc này, một tiếng ngựa chiến hí vang, vang vọng khắp chiến trường.

Mọi người đồng loạt quay đầu nhìn lại.

Lại phát hiện, ở đó, có một con chiến mã màu đỏ thẫm cao lớn dị thường, bốn vó như bay, đang điên cuồng lao về phía này.

Trên lưng con chiến mã màu đỏ thẫm đó, có một người, kiêu ngạo ngồi.

Người đó mặc một bộ áo giáp cực kỳ bá khí, tay cầm một thanh trường thương, nhìn xem, bá khí phi phàm.

Kẻ đang phi ngựa như điên, chính là Trần Húc.

Lúc này, một giọng nói của hệ thống, vang lên trong đầu y.

Đinh, kiểm tra Túc chủ đang đối mặt với lựa chọn, nhiệm vụ hệ thống cập nhật, xin hãy lựa chọn.

Lựa chọn 1: Khuyên Tào Tháo rút quân, hai bên ký kết minh ước, một năm không xâm phạm lẫn nhau.

Phần thưởng nhiệm vụ: Mười vạn cân lương thực.

Đặc tính Kiên Thủ.

Lựa chọn 2: Đại quân áp sát, dùng đại quân đánh bại Tào Tháo.

Chương 81

Phần thưởng nhiệm vụ: Một ngàn con chiến mã.

Đặc tính Xung Kích.

Lựa chọn 3: Một mình khiêu chiến quần hùng dưới trướng Tào Tháo, đại bại quân Tào.

Phần thưởng nhiệm vụ: Đặc tính Mãnh Giả.

Võ kỹ: Hoành Tảo Thiên Quân.

Danh Thanh + 200.

Đặc tính Kiên Thủ: Quân đội dưới trướng, lực phòng ngự tăng một thành.

Đặc tính Xung Kích: Quân đội dưới trướng, lực tấn công tăng một thành.

Đặc tính Mãnh Giả: Trong phạm vi khu vực cai trị, an ninh sẽ được cải thiện rõ rệt, sẽ không xuất hiện các tình huống như phản loạn, bạo động.

Hoành Tảo Thiên Quân: Có thể đồng thời tấn công kẻ địch trong phạm vi 180 độ phía trước.

Lực tấn công tăng đáng kể.

Nhìn lựa chọn 1, Trần Húc khẽ nhíu mày.

Ký kết minh ước với Tào Tháo, không xâm phạm lẫn nhau.

Đùa à.

Tào Tháo đã đánh đến địa bàn của ta rồi, mà còn ký minh ước với y.

Chẳng phải tự tìm phiền toái sao.

Người hiền bị người khinh, ngựa hiền bị người cưỡi.

Thân ở loạn thế, tất cả, đều phải dựa vào thực lực.

Nếu cứ mãi nhẫn nhượng, thì không chỉ Tào Tháo, mà ngay cả các chư hầu khác, chắc chắn cũng sẽ thừa cơ hành động.

Cũng vì vậy, lựa chọn thứ nhất, ta trực tiếp bỏ qua.

Ta nhìn sang lựa chọn thứ hai.

Nhìn lựa chọn 2, tuy là lựa chọn này cũng có thể chấp nhận được, nhưng cứ để ta chờ ở đây, tổng cảm thấy không được thoải mái cho lắm.

Ngay lập tức, ta nhìn sang lựa chọn 3.

Khi nhìn lựa chọn 3, ta không còn chút do dự nào nữa.

Chính là nó.

Thân là người sở hữu võ lực của Bá Vương, điều ta muốn, là khí phách độc chiến thiên hạ.

Hơn nữa, dưới trướng Tào Tháo, Điển Vi chưa gia nhập, Hứa Chử lại bị ta chiêu mộ đi rồi.

Vậy thì, ta cũng chưa từng không có khả năng một ngựa độc chiến quần tướng dưới trướng Tào Tháo.

Khi nhìn phần thưởng, trong lòng ta, một trận kích động.

Không nghi ngờ gì, đối với loại người có địa bàn như ta, Mãnh Giả, chính là một thần kỹ.

Chỉ cần có đặc tính Mãnh Giả, thì dưới trướng ta, an ninh sẽ được cải thiện rõ rệt.

Sẽ không còn xuất hiện phản loạn, bạo động.

Như vậy, ta có thể tìm cách thu phục những tên giặc Khăn Vàng kia, không cần lo lắng sẽ gây ảnh hưởng xấu đến lãnh địa của ta.

Lại nhìn chiêu Hoành Tảo Thiên Quân.

Kỹ năng này, có thể đồng thời tấn công kẻ địch trong phạm vi 180 độ phía trước.

Không nghi ngờ gì, đây chính là thần kỹ đánh hội đồng.

Không chỉ vậy.

Lựa chọn 3 sẽ tăng 200 điểm Danh Thanh.

Lợi ích của Danh Thanh, ta càng ngày càng thể nghiệm rõ ràng.

Một đường hành quân, nếu không phải có chút danh tiếng, ta cũng không thể nào tập hợp được những người này dưới trướng ta.

Ngay lập tức, ta không còn chút do dự nào nữa.

Trong lòng, ta nói với hệ thống: Hệ thống, ta chọn lựa chọn 3.

Không hề do dự, ta thúc Xích Thố Mã, trực tiếp xông thẳng vào trung tâm chiến trường.

Ngay lập tức lớn tiếng nói: Tào Mạnh Đức ở đâu.

Xin hãy ra mặt một lời.

Tào Tháo thấy vậy, liền thúc chiến mã, từ trong trận quân đi ra.

Bên cạnh y, Hạ Hầu Đôn và mấy người khác, đang theo sát.

Tào Tháo ngồi ngay ngắn trên ngựa, đánh giá Trần Húc.

Nhìn dáng vẻ anh vũ phi phàm của người trước mặt, trong lòng y không khỏi giật thót.

Y cúi đầu nhìn vóc dáng thấp bé của mình, trong lòng không khỏi có chút tự ti.

Y khẽ ho một tiếng, rồi chắp tay nói: Ta là Tào Tháo, dám hỏi ngươi là ai.

Trần Húc trên dưới đánh giá Tào Tháo.

Chỉ thấy người đó vóc dáng thấp bé, mắt hẹp râu dài.

Ta không khỏi khẽ thở dài.

Quả nhiên.

Tào Tháo, thật sự không đẹp trai chút nào.

Định thần nhìn lại, thuộc tính của Tào Tháo, cũng hiện ra trước mặt ta.

Tên: Tào Tháo.

Tuổi: 37.

Thống Soái: 96.

Võ Lực: 72.

Trí Lực: 90.

Chính Trị: 93.

Mị Lực: 93.

Đặc tính: Gian Hùng, Anh Danh, Thi, Truân Điền.

Nhìn thuộc tính của Tào Tháo, Trần Húc cũng thầm thán phục.

Quả nhiên, không hổ là Tào Mạnh Đức sao.

Ngoại trừ Võ Lực, những thuộc tính còn lại, toàn bộ đều trên 90.

Thuộc tính như vậy, thực sự là lần đầu tiên ta thấy.

Ngay cả Tôn Kiên, Tôn Sách hai người, cũng kém hơn một bậc không chỉ.

Trong lòng ta, không khỏi nảy ra một ý nghĩ.

Nếu có thể thu nhận Tào Tháo dưới trướng.

Chương 82

Để y dưới trướng ta, làm một năng thần trị thế, chẳng phải sẽ tốt hơn sao.

Như vậy, chẳng phải cũng chính ứng với câu: Năng thần trị thế, gian hùng loạn thế.

Có Tào Tháo trợ giúp, vậy thì, sau khi bình định mười ba châu.

Rồi một đường đánh về phía Tây, chẳng phải cũng sẽ tiện lợi hơn nhiều sao.

Trần Húc hồi thần, nhìn về phía Tào Tháo, khẽ ho một tiếng nói: Tào Mạnh Đức, đã ngưỡng mộ đã lâu.

Ta là Trần Húc ở Trường An.

Tào Tháo nghe vậy ngẩn ra, ngay sau đó cũng lớn tiếng cười nói: Thì ra là Trần Đông Thăng.

Ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu.

Y nhìn Trần Húc, nói: Đông Thăng huynh, một mình ra trận sao.

Trần Húc cười ha hả, nói: Ta có chút tính trẻ con, nên ỷ vào ngựa nhanh, để đại quân ta bị bỏ lại phía sau rồi.

Vừa dứt lời, ta nhìn những người phía sau Tào Tháo, trong mắt lóe lên một tia mong chờ nói: Chư vị, khó khăn lắm hôm nay mới có thời gian, không bằng, chúng ta giao chiến một trận thật đã, thế nào.

Tào Tháo nghe vậy ngẩn ra.

Ngay sau đó khẽ cười nói: Vì Đông Thăng huynh có nhã hứng như vậy, giao chiến một trận, cũng không phải là không được.

Chỉ không biết, Đông Thăng huynh muốn giao chiến một trận như

thế nào.

Chuyện này, ta thấy cũng đơn giản thôi.

Ánh mắt Trần Húc quét qua các võ tướng quân Tào.

Rồi mỉm cười nhàn nhạt nói: Các tướng dưới trướng Mạnh Đức cùng lên, ta một mình, độc chiến tất cả.

Ta ngừng lại một chút, nói: Mạnh Đức, hay là, ngươi cũng tham gia đi.

Lời này vừa thốt ra, xung quanh liền xôn xao.

Từ tình hình vừa rồi mà xem, họ cứ ngỡ, Trần Húc này, là một công tử ca ôn văn nhã nhặn.

Nhưng giờ nhìn lại, căn bản không phải vậy.

Hắn, cũng quá cuồng vọng rồi.

Một mình độc chiến nhiều người như vậy.

Chắc là chưa tỉnh ngủ đâu nhỉ.

Triệu Vân đến bên cạnh Trần Húc, chắp tay hành lễ với Trần Húc, nói: Chúa công.

Trần Húc cười nói: Tử Long, vất vả rồi.

Triệu Vân lắc đầu, vẻ mặt lại khá phấn chấn, nói: Chúa công, không bằng để mạt tướng cùng người, đồng ứng chiến thì sao.

Trần Húc lại cười xua tay, nói: Không sao.

Bọn họ cùng lên, cũng không phải đối thủ của ta.

Nghe Trần Húc nói như vậy, trong quân Tào, đã có người không thể ngồi yên được nữa rồi.

Vu Cấm kẹp bụng ngựa.

Dẫn đầu xông ra.

Y nhìn Trần Húc, lớn tiếng nói: Ta là Vu Cấm, xin được lĩnh giáo cao chiêu của các hạ.

Trần Húc định thần nhìn lại, thuộc tính của Vu Cấm, cũng xuất hiện trước mặt ta.

Tên: Vu Cấm.

Tuổi: 31.

Thống Soái: 87.

Võ Lực: 83.

Trí Lực: 75.

Chính Trị: 57.

Mị Lực: 50.

Trần Húc nhìn, cười lắc đầu nói: Vu Cấm sao.

Thực lực cũng được.

Nhưng, nếu đối thủ là ta thì, ngươi thực sự còn kém xa lắm.

Thôi, về đi.

Vu Cấm hừ lạnh một tiếng giận dữ: Tặc tử ngươi thật quá cuồng vọng.

Vừa dứt lời, thanh trường thương trong tay y vừa vung lên, liền xông về phía Trần Húc.

Trần Húc vẫn đứng nguyên tại chỗ, lặng lẽ nhìn Vu Cấm.

Đợi đến khi Vu Cấm đến gần, ta mỉm cười nhàn nhạt, ngay sau đó thanh Vô Địch Bá Vương Thương trong tay khẽ vung lên.

Liên tiếp ba đạo thương ảnh, xuất hiện trước mặt Vu Cấm.

Vu Cấm vội vàng vung thương, muốn đỡ đòn của Trần Húc.

Thế nhưng khoảnh khắc tiếp theo, trong lòng y, không khỏi lạnh lẽo.

Y phát hiện, mình căn bản không làm được.

Phốc.

Một tiếng vang lên, Vô Địch Bá Vương Thương của Trần Húc, đã đâm xuyên vai Vu Cấm.

Trong chốc lát, máu chảy như suối.

Trong quân Tào, mọi người, ai nấy đều trợn tròn mắt.

Một chiêu.

Chỉ vỏn vẹn một chiêu.

Vu Cấm đã bị thương.

Thực lực này, cũng thực sự quá kinh khủng rồi.

Vốn dĩ họ nghĩ, thực lực của Triệu Tử Long kia, đã đủ mạnh rồi.

Thế mà không ngờ, Trần Húc trước mặt này, thực lực của y, lại càng mạnh hơn nhiều.

Trường thương trong tay Trần Húc, khẽ khều lên áo giáp của Vu Cấm.

Thân thể Vu Cấm liền bị khều lên.

Ta nhìn thân thể Vu Cấm, rơi xuống ngựa của Triệu Vân.

Rồi ta cười nhìn Tào Tháo nói: Mạnh Đức, hay là, ngươi tặng thêm mấy người nữa đi.

Thế nào.

Ta nói cho ngươi biết, cơm nước ở chỗ ta, khá là không tệ đâu.

Tào Tháo nghe vậy, tay vuốt râu run lên mạnh mẽ.

Mấy sợi râu trên cằm, đã bị giật đứt.

Nhưng y lại như không hề hay biết.

Đôi mắt y, trợn tròn.

Y không dám tin nhìn Trần Húc.

Triệu Vân giao Vu Cấm vào tay những thân vệ phía sau.

Rồi lớn tiếng cười nói: Thương pháp của chúa công ta, hơn xa ta.

Giờ các ngươi, đã thể hội rồi chứ.

Tào Tháo khẽ nhíu mày, ngay sau đó lớn tiếng cười nói: Vì Đông Thăng huynh có nhã hứng như vậy, ta cũng không thể làm mất hứng của Đông Thăng huynh được.

Nói đoạn, y quay đầu, ra hiệu bằng mắt với hai anh em Hạ Hầu Đôn và Hạ Hầu Uyên.

Hạ Hầu Đôn vốn có tính khí nóng nảy.

Y hừ lạnh một tiếng, ngay sau đó kẹp bụng ngựa, liền xông vào trung tâm chiến trường.

Hạ Hầu Uyên sợ Hạ Hầu Đôn gặp bất trắc, cũng vội vàng theo ra.

Tào Nhân, Nhạc Tiến hai người, cũng kẹp bụng ngựa, theo ra.

Bốn người vây Trần Húc vào giữa.

Chương 83

Lúc này, một giọng nói, vang lên trong đầu Trần Húc.

Đinh, chúc mừng Túc chủ hoàn thành nhiệm vụ, nhận được phần thưởng nhiệm vụ: Đặc tính Mãnh Giả.

Võ kỹ: Hoành Tảo Thiên Quân.

Danh Thanh + 200.

Đặc tính Mãnh Giả: Trong phạm vi khu vực cai trị, an ninh sẽ được cải thiện rõ rệt, sẽ không xuất hiện các tình huống như phản loạn, bạo động.

Hoành Tảo Thiên Quân: Có thể đồng thời tấn công kẻ địch trong phạm vi 180 độ phía trước.

Lực tấn công tăng đáng kể.

Đinh, phần thưởng đã phát, xin hãy kiểm tra.

Đinh, chúc mừng Túc chủ Danh Thanh đạt 700, nhận được danh hiệu: Đỉnh Đỉnh Đại Danh.

Tiếng của hệ thống vừa dứt, trong đầu ta, liền xuất hiện một bộ võ kỹ.

Bộ võ kỹ này khá huyền ảo.

Lướt qua một cái, ta phát hiện bộ võ kỹ này, ta dường như đã luyện tập nhiều năm.

Đối với nhiều điểm mấu chốt trong đó, ta đã sớm hiểu rõ.

Trong lòng ta rất hài lòng.

Vì đã nhận được phần thưởng rồi, vậy thì, cũng phải thử nghiệm

một phen chứ.

Trần Húc quay đầu nhìn bốn người xung quanh.

Thuộc tính của bốn người, cũng lần lượt xuất hiện trước mặt ta.

Tên: Hạ Hầu Đôn.

Tuổi: 35.

Thống Soái: 89.

Võ Lực: 94.

Trí Lực: 60.

Chính Trị: 70.

Mị Lực: 75.

Tên: Hạ Hầu Uyên.

Tuổi: 29.

Thống Soái: 91.

Võ Lực: 93.

Trí Lực: 51.

Chính Trị: 64.

Mị Lực: 72.

Tên: Tào Nhân.

Tuổi: 24.

Thống Soái: 85.

Võ Lực: 88.

Trí Lực: 58.

Chính Trị: 50.

Mị Lực: 77.

Tên: Nhạc Tiến.

Tuổi: 33.

Thống Soái: 82.

Võ Lực: 87.

Trí Lực: 50.

Chính Trị: 55.

Mị Lực: 55.

Nhìn thuộc tính của bốn người, Trần Húc mỉm cười nhàn nhạt gật đầu, nói: Theo ta thấy, cứ để mọi người cùng lên đi.

Nếu không thì, chẳng phải lãng phí thời gian vô ích sao.

Bốn người nghe vậy, trong lòng đại nộ.

Hạ Hầu Đôn quát lớn một tiếng, trường thương trong tay cấp tốc đâm ra, liền đâm về phía ngực Trần Húc.

Trần Húc mỉm cười nhàn nhạt.

Tùy tiện gạt một cái, liền gạt đòn đâm đó ra.

Hạ Hầu Đôn chỉ cảm thấy trường thương trong tay chấn động mạnh.

Khiến y suýt chút nữa đã không nắm giữ được.

Hạ Hầu Uyên và ba người còn lại, cũng toàn bộ tấn công Trần Húc.

Vô Địch Bá Vương Thương trong tay Trần Húc liên tục điểm ra, dễ dàng, liền đỡ được tất cả những công kích đó.

Ngay sau đó, trong lòng ta khẽ động.

Ta cũng không biết uy lực của Hoành Tảo Thiên Quân kia, rốt cuộc thế nào.

Nghĩ đoạn, ta đột nhiên vung mạnh thương trong tay.

Vô Địch Bá Vương Thương phát ra một tiếng gào thét, tấn công về phía bốn người Hạ Hầu Đôn.

Bốn người tuy trong tay tê dại, nhưng thấy Trần Húc tấn công, tự nhiên không dám chậm trễ.

Ai nấy đều vung vũ khí trong tay, đỡ đòn đó.

Nhưng ngay lập tức.

Sắc mặt của họ, đồng loạt biến đổi.

Họ phát hiện, mình đã có chút coi thường chiêu của Trần Húc.

Trong một tiếng gào thét.

Hạ Hầu Đôn, Hạ Hầu Uyên và Tào Nhân ba người, đồng loạt trúng chiêu.

Ngay sau đó, họ chỉ cảm thấy một luồng kình lực kinh khủng truyền đến, khiến họ không còn nắm giữ được vũ khí trong tay nữa.

Những vũ khí đó, gào thét, bay vụt về phía xa.

Bành.

Vũ khí của ba người, trực tiếp cắm thẳng vào mặt đất.

Chương 84

Hạ Hầu Đôn ngẩng mắt nhìn.

Mới phát hiện, vũ khí của y, đã bay xa mấy trượng.

Đầu thương, đã cắm sâu xuống mặt đất.

Sắc mặt đại kinh.

Lúc này, Nhạc Tiến thấy tình hình không ổn, vội vàng một thương, đâm về phía Trần Húc.

Để phân tán sự chú ý của Trần Húc.

Trần Húc lại mỉm cười nhàn nhạt.

Ngay sau đó vươn tay trái, nắm lấy trường thương của Nhạc Tiến.

Tay ta dùng sức kéo về phía trước.

Nhạc Tiến chỉ cảm thấy một luồng lực lớn truyền đến.

Suýt chút nữa đã ngã ngựa.

Trong lòng y lạnh lẽo.

Vội vàng buông cả hai tay ra.

Trần Húc cầm trường thương của Nhạc Tiến, quay tròn trong tay.

Ngay sau đó tay trái ta dồn lực, ném trường thương về phía Tào Tháo.

Trường thương phát ra một tiếng gào thét, bay về phía Tào Tháo.

Trong lòng Tào Tháo đại khủng.

Y biết không ổn.

Nếu không hành động nữa, chỉ sợ y sẽ bỏ mạng tại chỗ.

Lúc này thúc ngựa rời đi, đã không kịp nữa rồi.

Ngay lập tức, y nghiêng người, liền ngã xuống ngựa.

Không dám dừng lại, thân thể y lăn lộn trên mặt đất.

Lúc này, một tiếng động trầm đục truyền đến.

Ngay sau đó máu thịt bay tứ tung.

Trên cơ thể, trên tóc, toàn bộ đều là những mảnh máu thịt.

Tào Tháo ngẩng đầu nhìn.

Mới phát hiện, con chiến mã kia, đã đổ gục xuống đất dưới một mũi tên.

Những mảnh máu thịt vừa rồi, hiển nhiên, chính là của con chiến mã đó.

Y đau đớn kêu lên một tiếng: Tuyệt Ảnh.

Ngựa Tuyệt Ảnh, là vật quý báu mà y yêu thích.

Bình thường, ngay cả anh em của y muốn thử cưỡi, y cũng không nỡ.

Thế mà giờ đây.

Trong lòng y, bi thương dâng trào.

Những người xung quanh, thấy Tào Tháo ngã ngựa, Tuyệt Ảnh bị giết.

Ai nấy đều hoảng loạn.

Họ vội vàng lật người xuống ngựa, đỡ Tào Tháo từ dưới đất dậy.

Tào Tháo lại đến bên cạnh Tuyệt Ảnh, đau đớn kêu khóc.

Tào Hồng ôm ngực, đến trước mặt Tào Tháo, nói: Chúa công, theo

ta thấy, chúng ta không bằng trực tiếp dùng đại quân vây giết đi.

Lúc này binh mã Trần Húc chưa đến, chính là cơ hội tốt nhất để đại quân ta xông vào giết.

Tào Tháo cũng là người quả quyết.

Y cắn răng nói: Được.

Theo kiến nghị của Tử Liêm, ta sẽ xông vào giết.

Tào Hồng đỡ Tào Tháo lên ngựa.

Y, thì từ chỗ thân vệ bên cạnh, lấy một con ngựa, rồi lật người cưỡi lên.

Tào Tháo vung tay, lớn tiếng quát: Chư tướng sĩ, cùng ta xông lên, xung kích.

Oanh long long.

Đại quân bắt đầu hành quân, xông về phía vòng chiến của Trần Húc.

Hạ Hầu Đôn, Hạ Hầu Uyên và mấy người khác, thừa lúc vừa rồi Trần Húc ném thương về phía Tào Tháo, đã lấy lại vũ khí của mình.

Lúc này, họ đã lần nữa giao chiến với Trần Húc.

Chỉ là, lần này, họ lại học được cách khôn ngoan hơn.

Chỉ cố gắng né tránh ở bên ngoài, chứ không đối đầu trực diện với Trần Húc.

Trần Húc kẹp bụng ngựa, đã đuổi đến trước mặt Hạ Hầu Đôn.

Vô Địch Bá Vương Thương trong tay vừa vung lên, liền đâm về phía Hạ Hầu Đôn.

Trong lòng Hạ Hầu Đôn đại cấp.

Y ngửa người ra sau, né một thương của Trần Húc.

Nhưng không ngờ.

Vô Địch Bá Vương Thương trong tay Trần Húc, chỉ tùy ý lướt xuống dưới một cái.

Xoẹt.

Một thương liền bổ vào ngực Hạ Hầu Đôn.

Đồng tử Hạ Hầu Đôn khẽ co rút.

Y không còn màng đến gì khác, trực tiếp chủ động ngã xuống ngựa, ngay lập tức, không dám dừng lại lâu, liền bắt đầu lăn lộn trên mặt đất.

Trần Húc thấy vậy, có chút buồn cười.

Anh em nhà Tào, ai nấy, đều ra cái dạng này.

Chậc chậc.

Lúc này, một tiếng nổ vang, truyền đến từ phía trước.

Ngẩng đầu nhìn lên, lại phát hiện đại quân Tào Tháo, đã xông về phía ta rồi.

Ánh mắt Trần Húc khẽ sáng lên.

Một mình xông trận sao.

Vậy để ta, lĩnh giáo lĩnh giáo, thực lực quân đội nhà Tào.

Chương 85

Ngay lập tức, Vô Địch Bá Vương Thương trong tay ta xiên xuống đất, ta cứ vậy, ngẩng đầu đứng sừng sững trước đại quân.

Tào Tháo nhìn Trần Húc dựng thương đứng ngựa, không khỏi giật thót trong lòng.

Người này, thực sự quá kinh khủng rồi.

Trong chốc lát, y có một loại ảo giác.

Hóa ra, Trần Húc trước mặt này, chính là Tây Sở Bá Vương tái thế.

Y lẩm bẩm: Trần Húc nếu không trừ, chỉ sợ sớm muộn gì cũng trở thành họa lớn trong lòng ta.

Một bên, Triệu Vân cũng dựng thương, đến bên cạnh Trần Húc.

Trần Húc nhìn Triệu Vân một cái, lớn tiếng cười nói: Tử Long, hôm nay, cứ để ta thử xem thực lực của tinh nhuệ nhà Tào thế nào.

Triệu Vân nghe vậy, cũng nhiệt huyết sôi trào.

Y vốn dĩ bình tĩnh, ít khi có lúc nhiệt huyết.

Đây, cũng là ưu điểm, cũng là nhược điểm của Triệu Vân.

Bởi vì bình tĩnh, khiến thương pháp của y, ít khi có sai sót. cũng bởi vì thiếu nhiệt huyết, khiến thương pháp của y, luôn bị mắc kẹt ở cảnh giới hiện tại, khó mà bước ra được bước cuối cùng đó.

Sư tôn của Triệu Vân chính là Thương Thần Đồng Uyên.

Khi Triệu Vân xuất sư, sư tôn đã từng nói: Thương pháp của Triệu Vân ổn định có thừa, nhiệt huyết không đủ.

Nếu Triệu Vân có thể có được nhiệt huyết của thiếu niên, để tinh tiến thương pháp, thì trong thiên hạ, sẽ không ai có thể địch lại y.

Giờ đây, bên cạnh Trần Húc, y dường như, đã cảm nhận được luồng nhiệt huyết đã mất đó.

Hai người cứ vậy, đứng sừng sững trước đại quân Tào Tháo.

Tào Tháo nhìn đại quân tinh nhuệ dưới trướng y.

Trong lòng y, dần dần bình tĩnh lại.

Quân trung quân, chính là đội quân tinh nhuệ nhất dưới trướng y.

Từ khi Trần Lưu cất binh, đội quân này, liền theo y Nam chinh Bắc chiến.

Sau trận Phái Thủy, y lại lần nữa chiêu mộ tinh binh Đan Dương, bổ sung vào đội quân này.

Từ đó về sau, đội quân tinh nhuệ này mỗi trận tất thắng, chưa từng gặp đối thủ.

Giờ đây, Trần Húc và Triệu Tử Long hai người, lại muốn chặn đội quân tinh nhuệ này, đơn giản là nằm mơ giữa ban ngày.

Tào Tháo cười khẩy một tiếng.

Ngay sau đó, keng một tiếng, y rút thanh Ỷ Thiên Kiếm đeo bên hông ra.

Ngay lập tức giơ cao Ỷ Thiên Kiếm qua đầu, lớn tiếng nói: Chư tướng sĩ, lập công dựng nghiệp, chính là ngày hôm nay.

Mọi người theo ta xông lên.

Oanh long long.

Dưới một phen khích lệ, sĩ khí của đại quân Tào Tháo, lại lần nữa được nâng cao.

Dưới trướng Tào Tháo, do nguyên nhân về chiến mã, nên kỵ binh không nhiều.

Nhưng tất cả kỵ binh, toàn bộ đều là tinh nhuệ.

Đại quân, tựa như một luồng hồng thủy, cuốn về phía Trần Húc.

Lúc này đội quân tiên phong, đã xông đến gần Trần Húc.

Trần Húc kẹp bụng ngựa, nhìn về phía sau một cái, lớn tiếng cười nói: Tử Long, đoạn hậu.

Vừa dứt lời, Xích Thố Mã dưới thân ta đột nhiên vọt ra.

Chưa đầy mấy nhịp thở, ta đã đến trước quân đội Tào Tháo, Vô Địch Bá Vương Thương trong tay liên tục điểm ra.

Vừa mới tiếp xúc, mấy binh sĩ trước mặt liền ngã xuống đất.

Ngay sau đó, binh sĩ xung quanh Trần Húc, lần lượt ngã xuống.

Ta quát lớn một tiếng, một chiêu Hoành Tảo Thiên Quân, đã được thi triển ra.

Xoẹt.

Phía trước, trong phạm vi gần hai trượng của Vô Địch Bá Vương Thương, tất cả binh sĩ, toàn bộ đều ngã gục xuống đất, không còn hơi thở nữa.

Tào Tháo nhìn mà mí mắt giật liên hồi.

Kinh khủng.

Thực sự kinh khủng.

Y chưa từng thấy, có người nào có thực lực như Trần Húc.

Y cũng lần đầu tiên thực sự thể hội, sự lợi hại của tuyệt thế mãnh tướng.

Trong lòng y, dấy lên một khao khát.

Một khao khát tìm kiếm mãnh tướng.

Nhưng trong lòng, đối với việc giết Trần Húc, lại càng thêm cấp thiết.

Nếu Trần Húc không bị trừ, Tào Tháo, sẽ ăn ngủ không yên.

Tào Tháo giơ cao Ỷ Thiên Kiếm trong tay, lớn tiếng quát: Chư tướng sĩ, hôm nay, ai bắt được Trần Húc, thưởng ngàn vàng.

Quan thăng hai cấp.

Lời này vừa thốt ra, binh sĩ bắt đầu điên cuồng.

Thưởng ngàn vàng.

Quan thăng hai cấp.

Những điều này, không gì không kích lệ họ.

Ngay cả Hạ Hầu Đôn và những người khác, cũng từng người bắt đầu hưng phấn.

Họ không ngừng di chuyển bên ngoài đại quân, tìm kiếm cơ hội.

Trần Húc lại thần sắc như thường, trong tay, Bá Vương Thương Pháp tự nhiên được thi triển ra.

Binh sĩ chưa kịp tiếp xúc, liền toàn bộ ngã gục trước mặt ta.

Ta ngẩng đầu nhìn về phía trước, phát hiện phía trước đã không còn binh sĩ nào nữa.

Ta không khỏi khẽ ngẩn ra.

Sao, dễ dàng vậy, đã giết xuyên qua rồi.

Quân Tào, cũng quá yếu ớt rồi.

Trần Húc điều khiển ngựa quay đầu, nhìn về phía sau.

Sau một hồi tìm kiếm, ta mới phát hiện, Tào Tháo đang ở phía

trước không xa.

Ta không khỏi đại hưng phấn, ngay sau đó kẹp bụng ngựa, Xích Thố Mã phát ra một tiếng hí dài, xông về phía trước.

Lần nữa xông vào quân Tào, Vô Địch Bá Vương Thương trong tay ta càng liên tục điểm ra.

Chương 86

Tào Tháo đang giơ cao Ỷ Thiên Kiếm, khi nhìn Trần Húc một cái.

Trong lòng y, không khỏi lạnh lẽo.

Y cảm nhận được một luồng sát ý, ập đến.

Khiến toàn thân y, lông tơ dựng đứng.

Ngay cả chiến mã dưới thân y, cũng bắt đầu bồn chồn bất an.

Khoảnh khắc tiếp theo, y liền thấy, Trần Húc đã xông thẳng về phía mình.

Y cố nén nỗi sợ hãi trong lòng, ngẩng cao giọng quát: Chư tướng sĩ, hôm nay chỉ cần bắt được Trần Húc, thưởng vạn vàng, quan thăng ba cấp.

Dưới lời hứa trọng thưởng như vậy, binh sĩ ai nấy đều gào thét, điên cuồng xông về phía Trần Húc.

Trần Húc thúc ngựa phi như điên, tốc độ tiến lên, căn bản không giảm chậm một chút nào.

Phía sau Trần Húc, Triệu Vân đang cố gắng chống cự.

Y, cuối cùng cũng cảm nhận được, khoảng cách to lớn giữa mình và Trần Húc.

Ngay cả khi có Trần Húc giúp đỡ ở phía trước, nhưng y vẫn cảm thấy sự xung kích cấp tốc của quân đội tinh nhuệ Tào Tháo.

Luồng xung kích đó, khiến y chỉ có thể dốc hết toàn lực, mới miễn cưỡng giữ vững được bản thân.

Gần rồi.

Gần hơn nữa rồi.

Lúc này, Trần Húc đã ở trước mặt Tào Tháo, cách đó không đến năm trượng.

Khóe môi ta khẽ nhếch, lộ ra một nụ cười mỉm.

Một nụ cười mỉm đó, trong mắt Tào Tháo, lại như nụ cười của ác quỷ.

Thân vệ của Tào Tháo, từng người dốc hết toàn lực chắn trước mặt Tào Tháo, muốn chặn Trần Húc lại.

Nhưng, họ đã thất vọng rồi.

Tốc độ tiến lên của Trần Húc, không hề chậm lại chút nào.

Khoảnh khắc tiếp theo, trường thương trong tay Trần Húc, cứ vậy, quét về phía Tào Tháo.

Trong lòng Tào Tháo đại cấp.

Y cảm nhận được mối đe dọa tử vong.

Không màng đến gì nữa, y cúi thấp người, toàn bộ người nằm sấp trên lưng ngựa.

Ngay sau đó, y liền nghe thấy một trận gào thét.

Âm thanh đó là do trường thương xé rách không khí mà ra.

Y kêu lớn một tiếng, khốn khổ thay.

Lần này, chỉ sợ, khó thoát khỏi kiếp nạn rồi.

Lúc này, Tào Hồng bên cạnh, gào lớn một tiếng, đã nhào lên.

Phốc.

Một tiếng động khẽ truyền ra, ngực Tào Hồng, đã vỡ ra một lỗ lớn.

Khi Tào Tháo ngẩng đầu nhìn, lại phát hiện, Tào Hồng đang chắn trước mặt y.

Chúa công, bảo trọng.

Vừa nói, Tào Hồng liền ngã xuống đất.

Không.

Tào Tháo đau đớn kêu lên một tiếng.

Tào Hồng, là huynh đệ từ nhỏ.

Từ khi đi theo y, mỗi trận chiến đều xung phong.

Giờ đây, lại vì y mà chắn đòn tấn công của Trần Húc, chết trước mặt y.

Trần Húc một thương đâm về phía Tào Tháo.

Tào Tháo cúi thấp người một cái.

Bành.

Mũ trụ của Tào Tháo, bị một thương, đâm trúng.

Trần Húc lại một thương đâm ra.

Tào Thuần bên cạnh, lúc này cũng kịp đến, nhảy lên ngựa của Tào Tháo, cố gắng che chắn trước mặt Tào Tháo.

Phốc.

Một thương, trực tiếp đâm vào vai Tào Thuần.

Trong chốc lát, máu tươi từ vai Tào Thuần, bắn ra.

Lý Điển, Tào Hưu và mấy người bên cạnh, đều kịp đến, cố gắng bảo vệ Tào Tháo.

Trong lòng Trần Húc thở dài: Mấy người dưới trướng Tào Tháo, quả nhiên đều là những kẻ trung dũng.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, ánh mắt ta không khỏi khẽ sáng lên.

Ta lập tức nhìn thấy thanh Ỷ Thiên Kiếm trong tay Tào Tháo.

Nhìn Ỷ Thiên Kiếm lóe sáng, ta liền biết đây không phải vật tầm thường.

Trong lòng ta động.

Tay trái ta vươn ra, một cái, liền nắm lấy Ỷ Thiên Kiếm trong tay.

Ngay sau đó dùng sức kéo, Ỷ Thiên Kiếm liền bị giật khỏi tay Tào Tháo.

Hạ Hầu Đôn, Hạ Hầu Uyên và mấy người bên cạnh, lúc này đã kịp đến, giao chiến với Trần Húc.

Nhạc Tiến, Tào Nhân, cũng đã đến.

Trần Húc tay phải đơn thủ cầm thương, tay trái cầm kiếm.

Cứ vậy, giao chiến với mọi người thành một khối.

Tào Tháo từ lưng ngựa đứng thẳng người dậy, lớn tiếng hỏi: Đầu của ta, còn đó không.

Y sờ sờ đầu mình, mới yên tâm.

Ngay sau đó y nhìn Trần Húc đang độc chiến sáu người Hạ Hầu Đôn ở không xa, trong mắt y lóe lên sự đố kỵ nồng đậm.

Đây, là lần y gần kề cái chết nhất trong đời.

Nếu không phải Tào Hồng, chỉ sợ.

Khoảnh khắc tiếp theo, đồng tử y đột nhiên co rút.

Y nhìn bảo kiếm trong tay trái Trần Húc, không khỏi giật thót trong lòng.

Đó, chẳng phải Ỷ Thiên Kiếm sao.

Chương 87

Ỷ Thiên Kiếm, là thần binh thượng cổ.

Y ngẫu nhiên mà có được.

Từ trước đến nay, y luôn mang theo bên mình, chưa từng rời thân.

Thế mà giờ đây, thanh Ỷ Thiên Kiếm, lại rơi vào tay Trần Húc.

Khiến y, làm sao không sốt ruột được.

Nhưng sốt ruột, thì có ích gì.

Trần Húc hai tay mỗi tay cầm một vũ khí, chiến đấu càng lúc càng thấy sảng khoái.

Trong miệng ta lớn tiếng quát một tiếng, ngay sau đó nắm bắt cơ hội, Hoành Tảo Thiên Quân theo đó được thi triển ra.

Xoẹt.

Trước mặt Hạ Hầu Đôn, Hạ Hầu Uyên, Tào Nhân, Nhạc Tiến bốn người, đồng loạt bị một thương quét trúng.

Ngực hai người Hạ Hầu Đôn, Hạ Hầu Uyên, đồng loạt bị xẻ ra một vết thương.

Sâu đến mức thấy cả xương.

Trên cánh tay phải của Tào Nhân, Nhạc Tiến, cũng xuất hiện một vết thương sâu, vũ khí trong tay họ, đồng loạt rơi xuống đất.

Nhìn thấy dưới một chiêu, sáu người Hạ Hầu Đôn đã rơi vào thế hạ phong, trong lòng Tào Tháo liền bất an.

Y, sợ hãi rồi.

Y sợ sáu đại tướng dưới trướng, toàn bộ đều bỏ mạng trong tay

Trần Húc.

Sáu đại tướng này, là những người y trọng dụng nhất dưới trướng.

Nếu toàn bộ đều bỏ mạng, Tào Tháo, còn dựa vào đâu để tranh bá thiên hạ.

Khoảnh khắc này, Tào Tháo vốn chưa từng động dao, đã hoàn toàn hoảng loạn.

Oanh long long.

Mặt đất, bắt đầu không ngừng rung chuyển.

Một trận tiếng vó ngựa, truyền đến từ phía trước bên trái.

Trong lòng Tào Tháo thắt lại, y nhìn về phía âm thanh truyền đến.

Chỉ thấy ở đó, khói bụi mịt mù, có một đội kỵ binh, từ trong đó, xông ra.

Trên người đội kỵ binh đó, tản ra một luồng khí thế cuồng mãnh.

Khiến y vừa nhìn, cũng không khỏi giật mình trong lòng.

Tinh nhuệ.

Tinh nhuệ trong tinh nhuệ.

Kỵ binh tinh nhuệ đến vậy, chỉ sợ trong thiên hạ, không ai có thể địch lại.

Nhìn phía trước đội kỵ binh đó, một lá cờ lớn chữ Trần, cao cao bay phấp phới.

Trong lòng Tào Tháo, liền thắt lại.

Kỵ binh của Trần Húc.

Trong tay Trần Húc, lại có kỵ binh tinh nhuệ đến vậy sao.

Không thể nào.

Ngay lập tức, giữa những lá cờ bay phấp phới, ba chữ lớn Hổ Báo Kỵ, cũng hiện vào mắt y.

Oanh.

Hổ Báo Kỵ, xông vào quân tả.

Vừa mới giao chiến, binh sĩ của y, liền ngã xuống một hàng.

Nhìn từng hàng, từng hàng binh sĩ ngã xuống như rau hẹ.

Khoảnh khắc này, Tào Tháo biết, không thể chiến đấu tiếp được nữa.

Y, nhất định phải rút lui.

Tào Tháo vô thức giơ tay phải lên, nhưng ngay sau đó, nhìn cánh tay phải trống không của mình, không khỏi ngẩn ra.

Thì ra, Ỷ Thiên Kiếm, đã bị Trần Húc đoạt mất rồi.

Nhưng lúc này, y lại không thể màng đến nhiều như vậy.

Y lớn tiếng quát: Tướng sĩ, cùng ta xông ra ngoài.

Vừa dứt lời, đại quân chuyển hướng, bắt đầu xông ra ngoài về phía xa.

Hạ Hầu Đôn và mấy người khác, cũng nghe thấy tiếng Tào Tháo.

Trong lòng đại cấp.

Lúc này họ, hoàn toàn bị áp chế, căn bản không có khả năng rời đi.

Một tia bất an, dâng lên trong lòng Hạ Hầu Đôn.

Chẳng lẽ, sáu người họ, toàn bộ đều phải bỏ mạng trong tay Trần Húc sao.

Lúc này, hơn trăm thân binh dưới trướng Tào Tháo, từ một bên

xông đến.

Thân binh dưới trướng Tào Tháo, ai nấy đều thắt lưng to, thân hình vạm vỡ, là những tráng sĩ có sức mạnh lớn.

Từng người, chắn trước mặt Trần Húc.

Trần Húc mỉm cười nhàn nhạt.

Vô Địch Bá Vương Thương trong tay ta liên tục điểm ra.

Những thân binh đó, toàn bộ đều ngã gục xuống.

Tia hy vọng vốn dĩ dấy lên trong Hạ Hầu Đôn, cũng theo đó mà tan biến.

Người trước mặt này, thực sự quá biến thái.

Dựa vào hơn trăm thân vệ, căn bản không thể chặn lại được.

Trong mắt Nhạc Tiến, lóe lên một tia quyết tuyệt.

Mau đi.

Y gào lớn một tiếng, thân thể đã từ lưng ngựa nhảy xuống, nhào về phía Trần Húc.

Trần Húc mỉm cười nhàn nhạt, một thương đâm về phía Nhạc Tiến.

Chỉ là khi một thương đâm ra, ánh mắt ta khẽ lóe lên.

Phốc.

Chương 88

Một thương, đâm vào ngực Nhạc Tiến.

Khoảnh khắc tiếp theo, Nhạc Tiến vươn hai tay ra, cố gắng ôm chặt Vô Địch Bá Vương Thương.

Không.

Hạ Hầu Đôn gào lớn một tiếng, liền muốn xông tới.

Hạ Hầu Uyên vội vàng kéo Hạ Hầu Đôn một cái, nói: Ca, mau đi.

Hạ Hầu Đôn, Hạ Hầu Uyên, Tào Nhân, Tào Thuần, Tào Hưu năm người, toàn bộ thúc ngựa, chật vật bỏ chạy.

Trần Húc nắm lấy Nhạc Tiến trong tay, đặt lên ngựa.

Ngay sau đó ta vươn tay lấy Bá Vương Cung, giương cung lắp tên.

Khóe môi ta nhếch lên một độ cong, nhắm vào gáy Hạ Hầu Đôn vừa mới bỏ chạy, bắn ra.

Xoẹt.

Mũi tên dài gào thét bay ra.

Hạ Hầu Đôn đang thúc ngựa phi như điên, cảm thấy có điều bất thường phía sau.

Y quay đầu, nhìn về phía sau.

Lúc này, một mũi tên của Trần Húc, vừa kịp đến.

Phốc.

Một mũi tên, trực tiếp bắn vào mắt trái Hạ Hầu Đôn.

A.

Hạ Hầu Đôn đau đớn kêu lên một tiếng.

Y, cũng là một kẻ ngoan cường.

Y vươn tay trái, một cái, liền nhổ mũi tên ra.

Trên mũi tên đó, con mắt trái của y, hiển nhiên đang xuyên trên đó.

Y lớn tiếng nói: Thân thể tóc da, thụ nhận từ cha mẹ.

Con mắt này, há có thể lãng phí.

Vừa dứt lời, y một cái liền bỏ mũi tên vào miệng, gỡ con mắt trái ra khỏi mũi tên.

Ngay sau đó nhai nuốt ngon lành.

Biểu tình Trần Húc, lại ngây người.

Chẳng phải, đây là tình tiết Hạ Hầu Đôn rút mắt nuốt sao.

Bị mình bắt gặp rồi.

Lúc này, một giọng nói của hệ thống, vang lên trong đầu ta.

Đinh, chúc mừng Túc chủ đã chặn đứng Tào Tính, hoàn thành nhiệm vụ tình tiết rút mắt nuốt.

Hoàn thành nhiệm vụ chặn đứng Tào Tính, nhận được phần thưởng nhiệm vụ: Đặc tính Xạ Trình: Tầm bắn cung tên tăng một thành.

Trần Húc khẽ ngẩn ra.

Thì ra là Xạ thủ Ngân Hà Tào Tính.

Thất kính thất kính.

Không ngờ lại có đặc tính Xạ Trình, cũng không tệ.

Đối với Đại sư cấp tiễn thuật, đây cũng là một sự trợ giúp không tồi.

Trần Húc ngẩng đầu, nhìn quân đội Tào Tháo đang chật vật bỏ chạy dưới sự truy sát kép của Hổ Báo Kỵ và Bạch Mã Nghĩa Tòng.

Trong lòng ta, khá là hài lòng.

Ngay lập tức, ta nhìn Nhạc Tiến trước mặt.

Không tệ.

Lại có thêm một lương tướng.

Nhưng ngay sau đó, ta khẽ giật mình.

Dường như, trong Ngũ Tử Lương Tướng, thêm Từ Hoảng, đã có ba người, ở trong tay ta rồi thì phải.

Trong thành Phong Huyện, trong nha huyện.

Trần Húc ngồi ngay ngắn trên nha huyện.

Huyện lệnh Phong Huyện cẩn thận đứng hầu bên cạnh.

Trần Húc nhìn huyện lệnh Phong Huyện một cái, nói: Ngồi đi, không cần câu nệ.

Vâng, chúa công.

Huyện lệnh Phong Huyện đáp một tiếng, ngay sau đó tìm một vị trí không quá nổi bật, ngồi xuống.

Trần Húc mỉm cười nhàn nhạt, nhìn hai người Nhạc Tiến, Vu Cấm phía dưới.

Nhạc Tiến và Vu Cấm hai người, không phải hạng tép riu.

Hai người này, là hai trong Ngũ Tử Lương Tướng.

Từng cùng Trương Liêu, Trương Cáp, Từ Hoảng, sánh ngang với thế gian.

Lúc này vết thương của Nhạc Tiến, Vu Cấm hai người, đã được xử lý.

Vết thương đã ngừng chảy máu.

Ta cười đứng dậy, đích thân giúp Nhạc Tiến, Vu Cấm hai người cởi trói.

Rồi ta cười nói: Nhạc tướng quân, Vu tướng quân, hai vị vất vả rồi.

Ta có ý định bình định thiên hạ, không biết hai vị, có hứng thú không.

Hai người nghe vậy, nhíu nhíu mày, nhưng không nói gì.

Bình định thiên hạ.

Nói thật, Tào Tháo cũng vậy.

Thế mà giờ đây, sau khi chứng kiến sự thần dũng của Trần Húc, cũng như sự tinh nhuệ của Hổ Báo Kỵ và Bạch Mã Nghĩa Tòng, họ, đã do dự.

Trần Húc thấy hai người không lên tiếng phản bác, ngay lập tức lớn tiếng cười nói: Hai vị nếu nguyện hàng, ta, Trần Húc, nhất định sẽ trải chiếu đón tiếp.

Lúc này, Triệu Vân trong bộ bạch bào bạch giáp, từ bên ngoài đi vào.

Y chắp tay hành lễ với Trần Húc, nói: Chúa công, may mắn không làm nhục mệnh.

Quân Tào đại bại trở về.

Binh mã mà y mang theo dưới trướng, không đến năm ngàn người.

Mạt tướng vừa thu dọn chiến trường, thu được hơn bốn ngàn tù binh quân Tào.

Nhạc Tiến, Vu Cấm hai người, thần sắc khá phức tạp.

Tào Tháo Nam chinh Bắc chiến, chưa từng gặp đối thủ.

Thế mà giờ đây, Tào Tháo lại gặp phải đại bại như vậy.

Không chỉ tinh nhuệ dưới trướng, tổn thất quá nửa, ngay cả hai người họ, cũng lần lượt bị bắt.

Trần Húc đứng dậy, vỗ vỗ vai Triệu Vân, cười nói: Tốt.

Trận này Tử Long vất vả rồi.

Không bị thương chứ.

Triệu Vân lớn tiếng cười nói: Chúa công cứ yên tâm.

Triệu Vân trên người, không hề hấn gì.

Chương 89

Chúa công quả nhiên thần dũng, chỉ sợ Lữ Bố kia, cũng còn kém xa đối thủ của chúa công.

Lúc trước xông trận, nếu không phải có chúa công ở phía trước hộ trì.

Triệu Vân chỉ sợ đã sớm bị thương rồi.

Trần Húc cười ha hả nói: Tử Long quá khiêm tốn.

Với võ nghệ của ngươi, lại cần ta hộ trì sao.

Nếu là Lữ Bố kia, ta thật sự sẽ giao đấu một trận.

Đáng tiếc lúc trước ở Trường An, ta cũng chưa từng giao đấu một trận, có chút đáng tiếc rồi.

Triệu Vân nghe vậy cười lớn, nói: Chỉ sợ rằng, Lữ Bố sau khi biết chiến tích của chúa công, sẽ không dám tỷ thí với chúa công nữa.

Cũng có thể.

Lữ Bố kia, dù sao, cũng là thiên hạ đệ nhất nhân hiện nay mà.

Trần Húc cười nói.

Vừa dứt lời, ta gọi Triệu Vân, ngồi xuống bên trái của ta.

Lúc này, có mấy viên tướng lĩnh, từ bên ngoài đi vào.

Người đi đầu, chính là Từ Hoảng.

Phía sau theo sau, thì là Trình Phổ, Hàn Đương, Hoàng Cái ba người.

Bốn người, đồng loạt chắp tay hành lễ với Trần Húc, nói: Mạt tướng bái kiến chúa công.

Trần Húc lớn tiếng cười nói: Tốt.

Chư vị tướng lĩnh vất vả rồi.

Các ngươi, mau mau ngồi xuống.

Mọi người đều tìm một chỗ, ngồi xuống.

Nhạc Tiến và Vu Cấm hai người đang đứng giữa đại đường, hơi ngạc nhiên.

Ngây người nhìn Trình Phổ, Hàn Đương, Hoàng Cái ba người.

Ba người đó, chẳng phải là ba hổ tướng dưới trướng Tôn Kiên sao.

Sao lại ở đây.

Nhìn dáng vẻ ba người, rõ ràng đã đầu hàng dưới trướng Trần Húc.

Hơn nữa, còn có vẻ khá được trọng dụng.

Trình Phổ vừa mới ngồi xuống, thần sắc liền ngẩn ra.

Ngây người nhìn hai người đang đứng trong đại đường.

Đó, chẳng phải Nhạc Tiến và Vu Cấm dưới trướng Tào Tháo sao.

Sao lại ở đây.

Năm ngoái khi thảo phạt Đổng Trác, y từng đi theo sau Tôn Kiên, tự nhiên cũng đã thấy Nhạc Tiến và Vu Cấm dưới trướng Tào Tháo.

Nhìn vết thương trên người hai người và biểu cảm của họ, Trình Phổ không khỏi bừng tỉnh.

Chỉ sợ hai người này, phần lớn cũng đã bị Trần Húc bắt giữ.

Ở đây, bằng cách này mà gặp gỡ Nhạc Tiến và Vu Cấm hai người, lại khá là ngượng ngùng.

Trần Húc thấy vậy, trong lòng không khỏi hiểu rõ.

Ta nhìn ba người Trình Phổ, lớn tiếng nói: Đức Mưu, Nghĩa Công, Công Phúc, binh mã dưới trướng các ngươi, chỉ huy, có thuận lợi không.

Trình Phổ sờ sờ mũi, khá là ngượng ngùng.

Nhưng Trần Húc hỏi, tự nhiên không thể không đáp.

Ngay lập tức, y đứng dậy, chắp tay hành lễ với Trần Húc nói: Chúa công, binh mã dưới trướng mạt tướng, chỉ huy khá là thuận lợi.

Như vậy rất tốt.

Vừa mới gia nhập, dưới trướng các ngươi không quá ba ngàn người, số lượng thực sự quá ít, đã ủy khuất ba vị rồi.

Trần Húc vừa nói, đại thủ vung lên nói: Lần này sau khi trở về Phái Quận, ta sẽ tăng binh cho ba người.

Trình Phổ cúi mình hành lễ, nói: Đa tạ chúa công.

Hàn Đương, Hoàng Cái hai người, cũng đồng loạt đứng dậy, cung kính nói: Đa tạ chúa công.

Nhạc Tiến và Vu Cấm hai người nhìn nhau.

Đều thấy một tia khát vọng trong mắt đối phương.

Dưới trướng Tào Tháo, họ, cũng chỉ là thân vệ mà thôi.

Còn về binh quyền của họ, phần lớn đều nằm trong tay Tào Tháo, cũng như các thân tín dưới trướng Tào Tháo như Hạ Hầu Đôn, Hạ Hầu Uyên, Tào Nhân và những người khác.

Hai người, tuy đi theo bên cạnh Tào Tháo, nhưng thực ra, căn bản không có quyền tự mình thống lĩnh binh mã.

Giờ đây, nghe Trần Húc nói.

Hiển nhiên, ba người Trình Phổ, cũng vừa mới đầu hàng Trần Húc.

Nhưng ba người Trình Phổ, lại đã có được quyền tự mình thống lĩnh binh mã.

Đây, là sự tín nhiệm đến mức nào.

Trần Húc thấy dáng vẻ của hai người, trong lòng hiểu rõ.

Ta lớn tiếng cười nói: Nhạc Tiến, Vu Cấm, hai vị là lương tướng đương thời.

Nếu có thể gia nhập ta, cũng là vinh hạnh của ta, Trần Húc.

Triệu Vân, Từ Hoảng và những người khác, lần lượt chào hỏi Nhạc Tiến, Vu Cấm hai người.

Giữa lời nói, có khá nhiều lời khen ngợi.

Nhạc Tiến và Vu Cấm cũng lần lượt đáp lời.

Lòng hư vinh của hai người, được thỏa mãn rất lớn.

Trần Húc liền đứng thẳng người, mấy bước đã đến trước mặt Nhạc Tiến, Vu Cấm hai người.

Rồi ta mỉm cười nói: Hai vị, nhìn xem, ta nếu cứ vậy mà thả các ngươi đi, cũng không thể nào được.

Không bằng, các ngươi có thể thử làm việc dưới trướng ta.

Nếu cảm thấy ta không bằng Tào Tháo, vậy thì, bất cứ lúc nào cũng có thể rời đi, thế nào.

Nhạc Tiến và Vu Cấm hai người, đồng loạt ngẩn ra.

Không ngờ, Trần Húc lại có thể.

độ lượng đến vậy.

Bất cứ lúc nào cũng có thể rời đi.

Đối với họ, căn bản là không thể tin được.

Hiển nhiên Trần Húc đã cho họ một bậc thang để xuống.

Khoảnh khắc tiếp theo, đôi mắt của họ, rơi vào bên hông Trần Húc.

Thanh kiếm treo bên hông Trần Húc, khá là quen thuộc.

Đó, hiển nhiên là Ỷ Thiên Kiếm.

Là bội kiếm của Tào Tháo.

Từ trước đến nay, Tào Tháo luôn rất yêu thích thanh Ỷ Thiên Kiếm này, luôn mang theo bên mình.

Thế mà giờ đây, lại ở bên hông Trần Húc.

Đồng tử họ đột nhiên co rút.

Chẳng lẽ.

Chương 90

Ỷ Thiên Kiếm của Tào Tháo, cũng bị Trần Húc cướp mất rồi sao.

Trong lòng họ, như sóng biển gầm thét.

Hai người nhìn nhau.

Đều thấy một tia kinh hãi trong mắt đối phương.

Ngay lập tức, hai người đồng loạt cúi mình chắp tay hành lễ, nói: Nhạc Tiến trên Vu Cấm, bái kiến chúa công.

Tốt.

Tốt cực kỳ.

Trần Húc lớn tiếng cười nói, Văn Khiêm, Văn Trạch, hai vị mau mau ngồi xuống.

Ta nhìn hai người, nói: Hơn bốn ngàn người vừa thu được từ tay Tào Tháo, sau ngày hôm nay, sẽ do hai ngươi phụ trách thống lĩnh.

Nhạc Tiến, Vu Cấm hai người nghe vậy đại hỉ.

Lần lượt quỳ xuống, nói: Đa tạ chúa công.

Nhưng, nếu hai vị rời đi, thì phải nhớ trả lại binh sĩ.

Trần Húc trêu chọc một câu.

Nhạc Tiến, Vu Cấm hai người, liên tục xua tay, miệng liên tục nói không dám.

Mọi người đồng loạt cười lớn.

Trần Húc lại nhìn ba người Trình Phổ với vẻ mặt có chút phức tạp, nói: Đức Mưu, Nghĩa Công, Công Phúc, các ngươi, không cần phải tiện tị đâu.

Sau lần này trở về, ta sẽ bổ sung binh mã cho các ngươi.

Còn về câu nói kia, ta cũng nói cho các ngươi nghe tương tự.

Nếu một ngày nào đó, các ngươi muốn rời đi, bất cứ lúc nào cũng có thể rời đi.

Ta, tuyệt không ngăn cản.

Vừa dứt lời, ta nhìn Triệu Vân, Từ Hoảng một cái, nói: Tử Long, Công Minh, chuyện này, hai người có thể làm chứng.

Trình Phổ, Hàn Đương, Hoàng Cái ba người nhìn nhau, trong lòng có chút bất an.

Vội vàng đứng dậy, chắp tay nói: Đa tạ chúa công tín nhiệm.

Nhìn dáng vẻ hoảng hốt đó, Trần Húc mỉm cười nhàn nhạt.

Đã vào cửa ta rồi, còn muốn quay về sao.

À à.

Chẳng lẽ đặc tính Nhân Chính, không phải để trưng bày sao.

Ánh mắt Trần Húc, quét qua các tướng sĩ dưới đường.

Mọi người đều mỉm cười nhìn nhau.

Chỉ có ba người Trình Phổ, trong ánh mắt, dường như có chút né tránh.

Trần Húc liền nhìn về phía Triệu Vân, nói: Tử Long.

Triệu Vân cúi mình hành lễ, nói: Chúa công.

Tử Long, lần này, ngươi cần vất vả một chuyến.

Chúa công có việc, cứ phân phó.

Triệu Vân cung kính đáp.

Tốt.

Tử Long, Bạch Mã Nghĩa Tòng dưới trướng ngươi đi như gió, hành động nhanh nhẹn nhất.

Cần làm phiền ngươi, đi đến Tiêu Huyện một chuyến.

Trần Húc hơi ngừng lại một chút, lại tiếp tục giải thích: Lần này, binh mã Đào Khiêm, đã đến Tiêu Huyện.

Ngươi cần đi đến Tiêu Huyện, trợ giúp Tử Nghĩa.

Vâng.

Triệu Vân cúi mình đáp.

Nhưng hơi do dự nói: Chúa công, binh mã Đào Khiêm tập trung, nếu chỉ có một mình mạt tướng đi, chỉ sợ.

Tử Long đừng lo.

Trần Húc mỉm cười nhàn nhạt, với vẻ mặt tự tin như nắm trong lòng bàn tay.

Đào Khiêm kia sau khi biết Viên Thuật, Tôn Kiên, Tào Tháo đều đại bại, nhất định không dám toàn lực xuất chiến.

Ta chỉ cần thắng một trận, Đào Khiêm và bộ phận thổ phỉ Thái Sơn mà y liên kết, nhất định sẽ tự động rút lui.

Ngươi và Tử Nghĩa hai người, đều là mãnh tướng cái thế.

Trận này, có ngươi và Tử Nghĩa hai người, là đủ rồi.

Triệu Vân nghe vậy, trên mặt hiện ra một tia hỉ sắc, cung kính đáp.

Ngay sau đó, y xoay người, liền muốn đi ra ngoài.

Từ Hoảng lại sốt ruột nói: Chúa công, mạt tướng liệu, cũng có thể cùng Triệu Tử Long tướng quân đi một chuyến.

Trần Húc không nói gì, chỉ nhìn về phía Triệu Vân.

Từ Hoảng vội vàng cầu cứu, nhìn về phía Triệu Vân.

Triệu Vân cười nói: Chuyện này, hoàn toàn do chúa công định đoạt.

Trần Húc lớn tiếng cười nói: Tốt.

Đã như vậy, Công Minh, ngươi cũng vất vả một chuyến, cùng Triệu Tử Long tướng quân đi.

Không vất vả.

Từ Hoảng đại hỉ, vội vàng đáp lời.

Tử Long, Công Minh, ta sẽ ở Tương Huyện, đợi các ngươi khải hoàn trở về.

Khi đó, ta sẽ bày tiệc, chúc mừng chư vị tướng quân lập công.

Cũng sẽ phong thưởng cho chư vị Đức Mưu, Nghĩa Công, Công Phúc, cũng như Văn Khiêm, Văn Trạch.

Mọi người đồng loạt cúi mình đáp lời.

Giữa một vùng hoang dã.

Tào Tháo tóc tai bù xù.

Y lật người, từ trên chiến mã nhảy xuống.

Chân y loạng choạng, suýt chút nữa ngã xuống đất.

Y nhận túi nước do thân vệ đưa lên, uống mấy ngụm thật mạnh.

Rồi mới nhìn quanh, vội vàng hỏi: Trần Húc, không đuổi theo chứ.

Hạ Hầu Uyên lắc đầu nói: Chúa công yên tâm, Trần Húc không truy kích.

Như vậy thật tốt.

Tào Tháo thở phào nhẹ nhõm.

Chàng nhìn khắp bốn phía, nhìn về phía các quân sĩ dưới trướng.

Lúc này, các quân sĩ dưới trướng, ai nấy đều tro bụi lấm lem.

Trên trán, trên người, đầy rẫy bùn đất, tất cả đều dơ bẩn.

Trông vô cùng chật vật.

Sĩ khí của họ cũng khá trầm lắng.

Tào Tháo thở dài một tiếng, nói: Ta sẽ cố gắng tiến về phía trước, tranh thủ sáng sớm ngày mai liền trở về Sơn Dương quận.

Chỉ cần trở về Sơn Dương quận, ta vẫn còn cơ hội chiến thắng.

Ta vẫn có thể chỉnh đốn lại quân đội.

Nói rồi, mọi người lại tiếp tục lên đường.

Trần Húc dẫn theo binh mã của mình, hướng về Bái quận.

Trên đường đi, mọi người đều rất phấn khởi.

Chiêu Cơ tỷ tỷ.

Điêu Thuyền vẻ mặt hưng phấn chạy vào phòng Thái Diễm.

Nghe tiếng Điêu Thuyền, Thái Diễm vội vàng dừng bút lông.

Ngay lập tức, vội vàng cất giấu bức thư pháp vừa viết trên bàn.

Nhưng Điêu Thuyền tiến vào quá nhanh.

Thái Diễm chưa kịp cất giấu bức thư pháp, Điêu Thuyền đã xông vào.

Điêu Thuyền vẻ mặt hiếu kỳ nhìn Thái Diễm, hỏi: Chiêu Cơ tỷ tỷ, tỷ đang viết gì vậy.

Trên mặt Thái Diễm, thoáng qua một tia đỏ ửng, lắp bắp nói: Không, không.

Điêu Thuyền nhanh tay, giật lấy.

Nhìn những dòng chữ tuyển tú trên giấy, khẽ mở môi đỏ nói: Đối

tửu đương ca, nhân sinh kỷ hà.

Thí như triêu lộ, khứ nhật khổ đa.

Thanh thanh tử câm, du du ngã tâm.

Chương 91

Đãn vị quân cố, trầm ngâm chí kim.

Nàng nhìn Thái Diễm, trên mặt thoáng qua một tia trêu chọc nói: Chiêu Cơ tỷ tỷ, tỷ nhớ Trần lang rồi sao.

Không. không có.

Thái Diễm mặt đỏ bừng, dùng tay che lại bức thư pháp.

Em nhớ, hình như trước đây có người từng nói, đợi Trần lang về sẽ dâng tặng cho chàng mà.

Điêu Thuyền vừa nói, vẻ mặt đắc ý.

Vừa nói, vừa nhìn Thái Diễm.

Thái Diễm xấu hổ đến mức muốn chui xuống đất, xấu hổ nói:.

Điêu Thuyền đột nhiên vỗ một cái vào trán, nói: Xem em kìa, quên cả chính sự rồi.

Chiêu Cơ tỷ tỷ, chúng ta mau ra ngoài nghênh đón đi, Trần lang, về rồi.

Thân thể Thái Diễm giật mình.

Không dám tin nhìn Điêu Thuyền.

Điêu Thuyền gật đầu nói: Em vừa nghe Hứa Chử tướng quân nói, không, Hứa Chử tướng quân đang đợi em bên ngoài rồi.

Thái Diễm vội vàng chỉnh lại y phục, rồi lại hỏi Điêu Thuyền: Thiền nhi muội muội, muội xem thiếp thế nào.

Tóc có gọn gàng không.

Y phục, có bị xộc xệch không.

Điêu Thuyền phì một tiếng, bật cười.

Chiêu Cơ tỷ tỷ, tỷ cứ yên tâm, mọi thứ đều rất tốt.

Tỷ xinh đẹp đến vậy.

Lát nữa chắc chắn sẽ mê hoặc Trần lang đến chết thôi.

Thái Diễm nũng nịu một tiếng.

Điêu Thuyền lại không nói nhiều.

Một tay kéo Thái Diễm, liền chạy ra ngoài.

Hai người dưới sự hộ tống của Hứa Chử và Hổ Báo Kỵ, đi ra ngoài.

Mới vừa đi được nửa đường.

Từ xa đã thấy, một con chiến mã màu đỏ tía vô cùng thần tuấn, phi nước đại từ xa đến.

Trên lưng con chiến mã màu đỏ tía đó, có một người, đang ngồi vững vàng ở đó.

Bộ giáp trên người, dưới ánh nắng mặt trời chiếu rọi, lấp lánh từng tia sáng vàng.

Điêu Thuyền và Thái Diễm hai người, vừa nhìn đã nhận ra, người đó, chính là Trần Húc mà các nàng ngày đêm mong nhớ.

Vội vàng chạy lên phía trước, nhỏ bước chạy lên đón.

Trần Húc tự nhiên cũng thấy hai người Điêu Thuyền và Thái Diễm.

Lật người xuống ngựa.

Điêu Thuyền và Thái Diễm hai người, cùng lúc nhào vào lòng Trần Húc.

Trần Húc ôm chặt hai người vào lòng.

Ngay sau đó hôn lên trán hai người, mỗi người một cái.

Sau đó, nhìn Hứa Chử đứng bên cạnh, giống như một ngọn tháp sắt.

Hướng về Hứa Chử gật đầu nói: Trọng Khang, mấy ngày nay, vất vả rồi.

Hứa Chử lắc đầu, nói: Chúa công, mạt tướng chỉ canh gác bên ngoài, không có gì vất vả cả.

Tốt.

Trần Húc vỗ vai Hứa Chử, nói: Đi thôi, chúng ta về phủ.

Nói rồi, chàng đưa tay.

Một tay kéo Điêu Thuyền, một tay kéo Thái Diễm.

Hứa Chử, thì chủ động giúp Trần Húc dắt ngựa.

Buổi tối.

Bái quận, Tương huyện, trong phủ Thái thú.

Mọi người hội tụ một đường.

Triệu Vân và Thái Sử Từ hai người, đi thẳng vào trong đại sảnh.

Hai người, cùng lúc hướng về Trần Húc cúi người một lễ, nói: Chúa công.

Trần Húc đứng dậy, đỡ hai người dậy, hỏi: Tử Long, Tử Nghĩa, tình huống thế nào rồi.

Thái Sử Từ cười lớn nói: Chúa công, quả nhiên đúng như ngài liệu.

Tên Đào Khiêm đó cùng giặc Thái Sơn, trước đó tấn công Tiêu huyện.

May mắn nhờ Tử Long tướng quân kịp thời đến, đã ngăn chặn

được thế công của bọn chúng.

Dưới sự yểm sát thừa thắng của mạt tướng, Đào Khiêm và bộ hạ giặc Thái Sơn đại bại.

Hiện giờ, đã rút về Từ Châu.

Nói xong, liền vuốt râu cười lớn.

Tốt.

Rất tốt.

Trần Húc cũng cười nói: Tử Nghĩa, Tử Long, chuyến này vất vả rồi.

Ánh mắt chàng, lướt qua mặt mọi người, từng người một.

Rồi nói lớn: Trong mấy trận đại chiến vừa rồi, ta mỗi trận đều thắng, mỗi lần thắng đều là đại thắng.

Có được chiến quả huy hoàng như vậy, tất cả đều nhờ chư vị tướng sĩ, không quản khó nhọc, đồng lòng hiệp lực.

Triệu Vân cười lớn nói: Chúa công, chuyến này tất cả đều nhờ chúa công bày mưu tính kế.

Lại còn đích thân chúa công trên chiến trường.

Nói rồi, vẻ mặt cảm khái: Ngài không thấy đâu, chúa công một mình đơn đấu sáu viên đại tướng dưới trướng Tào Tháo, quả thực khủng khiếp.

Từ Hoảng cũng đứng dậy nói: Ngài không thấy đâu.

Bộ dạng thảm hại của Tôn Kiên, Tôn Sách cha con bọn họ.

Mọi người cùng cười lớn.

Đợi mọi người cười xong, Trần Húc mới đứng dậy.

Nhìn xuống các tướng sĩ, nói: Để cảm tạ chư vị tướng sĩ vất vả,

đêm nay, ta sẽ mở tiệc mừng công.

Mọi người, không say không về.

Mọi người cùng đứng dậy, ôm quyền hành lễ, cười lớn: Đa tạ chúa công.

Buổi tối, trong đại sảnh, bắt đầu bận rộn.

Mọi người lần lượt bước vào trong đại sảnh, rồi tìm một chỗ ngồi.

Không lâu sau, từng món ăn ngon, lần lượt được dọn lên.

Nhất thời, chén đĩa giao nhau, vô cùng náo nhiệt.

Mọi người vừa uống rượu, vừa trò chuyện.

Rượu được ba tuần, thức ăn được năm món.

Triệu Vân chủ động đến bên cạnh Trình Phổ, nói: Đức Mưu, Nghĩa Công, Công Phúc, ta kính ba vị một chén.

Cùng phục vụ trong một doanh trướng, xin ba vị, chiếu cố nhiều hơn.

Triệu Vân thực lực cao cường, lại thêm chiến công hiển hách, nghiễm nhiên là người đứng đầu dưới trướng Trần Húc.

Trình Phổ ba người, tự nhiên không dám chậm trễ, vội vàng đứng dậy.

Trình Phổ cười nói: Tử Long tướng quân, ba huynh đệ chúng ta mới đến, còn phải nhờ ngài chiếu cố nhiều hơn.

Triệu Vân mỉm cười nói: Không sao.

Chỉ cần luôn nhớ rõ thân đang ở đâu.

Huynh đệ chúng ta, nhất định sẽ không quên.

Nói rồi, đối với mọi người nâng chén rượu lên, nói: Cũng không.

Chính như vậy.

Tử Long tướng quân nói rất phải.

Chúng tôi, tự đương vì chúa công mà dốc toàn lực.

Mọi người đều nói lớn.

Trình Phổ sợ đến sắc mặt không khỏi tái đi.

Trong lòng không khỏi thầm nghĩ: Chẳng lẽ, bị phát hiện rồi sao.

Quay đầu nhìn về phía chính giữa đại sảnh, trên chiếc ghế chủ tọa đó.

Chương 92

Lại thấy Trần Húc thần sắc như thường, đang mỉm cười nhìn họ.

Thấy ánh mắt mình nhìn tới, còn không quên nâng chén chúc.

Ba người cùng thở phào nhẹ nhõm.

Trình Phổ khẽ ho một tiếng, để che giấu sự bất an trong lòng, rồi cười nói: Tử Long tướng quân nói phải, chúng tôi đương nhiên sẽ dốc toàn lực phò tá chúa công.

Như vậy, rất tốt.

Nào, ta cạn chén này.

Nói rồi, Triệu Vân ngẩng cổ, uống cạn rượu trong chén.

Trình Phổ ba người, cũng vội vàng uống cạn rượu trong chén.

Trần Húc ngồi cao trên đài, chỉ lẳng lặng nhìn mọi thứ trước mắt.

Ý đồ của Triệu Vân khi làm như vậy, chàng tự nhiên biết rõ.

Không ngoài việc đã phát hiện Trình Phổ có chút không đúng.

Chẳng qua là gõ núi rung hổ mà thôi.

Chàng biết, đây không chỉ là ý của một mình Triệu Vân.

Trong đó, còn có ý của Lỗ Túc và Điền Phong.

Chỉ là, đối với chuyện này, chàng không hề lo lắng một chút nào.

Bởi vì, Nhân Chính không cần phải bố trí.

Chàng thông qua quan sát, cũng đã phát hiện ra rằng, ba người Trình Phổ, thực sự không thể sinh lòng hai dạ.

Nếu không, lần trước khi một mình thống lĩnh binh lính, đó là một

cơ hội không tồi.

Trong viện phủ Thái thú, Xương Ấp huyện, Sơn Dương quận.

Mọi người đều ngồi bệt trên mặt đất.

Tào Tháo, cũng ngồi xổm trên bậc thềm cổng lớn phủ Thái thú.

Nhìn bộ dạng ủ rũ của các bộ hạ, không khỏi nhíu mày.

Suy tư một lát, rồi khẽ ho một tiếng.

Thấy ánh mắt tất cả mọi người, đều nhìn mình, chàng mới nói lớn: Chư vị tướng sĩ.

Lần này, sở dĩ ta gặp phải đại bại như vậy, ta đã suy nghĩ kỹ lưỡng, phát hiện, ta đã sơ suất rồi.

Ta khinh địch, ta kiêu căng.

Đặc biệt là ta.

Hơn một năm qua, ta đã đánh thắng trận quá nhiều, thua trận quá ít.

Khiến ta có chút lơ là.

Thất bại là một điều tốt, thất bại có thể dạy ta cách chiến thắng.

Thất bại, có thể dạy ta cách nắm giữ thiên hạ.

Ta tuy bị trọng thương, nhưng Duyện Châu, vẫn nằm chắc trong tay ta.

Ta tin rằng, chỉ cần ta chấn chỉnh lại tinh thần, nhất định sẽ có ngày giành lại được lãnh thổ.

Thấy sĩ khí của mọi người đã phấn chấn hơn một chút, Tào Tháo mới quay người, bước vào phủ Thái thú.

Vừa bước vào cửa, liền thở dài một tiếng.

Phía sau, Hạ Hầu Đôn và Hạ Hầu Uyên hai người, cùng lúc theo vào.

Tào Tháo cấp thiết hỏi: Nguyên Nhượng, mắt của ngươi.

Hạ Hầu Đôn lắc đầu nói: Mắt của tôi, mất rồi thì mất.

Không ngại sự.

Tào Tháo tiến lên tra xét một phen, rồi khẽ thở dài: Vậy, ngươi không nghỉ ngơi cho tốt đi.

Hạ Hầu Đôn hồn nhiên vẫy vẫy tay, ngay lập tức lại thở dài: Mạnh Đức, không có tin tức của Nhạc Tiến và Vu Cấm sao.

Tào Tháo thở dài một tiếng, lắc đầu.

Tốt nửa ngày, mới nhìn về phía hai anh em họ Hạ Hầu, nói: Nguyên Nhượng, Diệu Tài, các ngươi thấy Trần Húc tên tiểu tử này thế nào.

Hạ Hầu Đôn nhíu mày sâu sắc, nói: Võ nghệ của người này, thực sự khủng khiếp.

Sáu người chúng tôi giao chiến với hắn, vẫn ở thế hạ phong.

Nhất thời, mọi người đều trầm mặc không nói.

Trần quận, trong phủ Thái thú.

Tôn Kiên cánh tay, đang quấn băng dày cộm.

Tôn Sách bước vào phủ.

Cúi người một lễ, nói: Phụ thân, vết thương trên cánh tay thế nào rồi.

Tôn Kiên xua tay nói: Không sao.

Chỉ là Đức Mưu, Nghĩa Công, Công Phúc ba người, có tin tức gì chưa.

Tôn Sách lắc đầu.

Tôn Kiên một quyền, đấm mạnh xuống bàn.

Nghiến răng nói: Đức Mưu ba người, từ khi ta khởi sự, vẫn luôn đi theo ta.

Là những đại tướng trọng yếu nhất dưới trướng ta.

Thế mà bây giờ, lại đồng loạt bị tên Trần Húc đó bắt đi.

Tên Trần Húc đó, lại lợi hại đến thế.

Khiến ta, đã coi thường hắn.

Nói rồi, nhìn Tôn Sách nói: Bá Phù.

Lập tức phái sứ giả liên hệ Trần Húc, dù thế nào, cũng phải chuộc Đức Mưu, về.

Bái quận, trong đại sảnh phủ Thái thú.

Trần Húc say khướt đi ra khỏi đại sảnh.

Thân vệ thấy vậy, vội vàng tiến lên, đỡ Trần Húc, đi về phía hậu viện.

Vừa đến ngoài phòng Trần Húc, nghe thấy tiếng cửa kẽo kẹt mở ra.

Thái Diễm và Điêu Thuyền hai người, từ trong đi ra.

Thấy Trần Húc bộ dạng say xỉn, trên mặt hai người, đều hiện lên một tia lo lắng.

Điêu Thuyền đối với thân vệ hô: Mau, đặt chàng lên giường.

Thân vệ đi rồi, Điêu Thuyền nháy mắt với Thái Diễm, ngay lập tức bước ra ngoài.

Thái Diễm mặt có chút đỏ.

Nàng thấy Trần Húc vẫn luôn say ngủ, liền đứng dậy, giúp Trần Húc múc một chậu nước.

Vừa giúp Trần Húc lau mặt, vừa khẽ thở dài, nhỏ giọng nói: Chàng, uống thành ra thế này.

Trong giọng nói của nàng, hình như có chút lo lắng, lại hình như, có chút nhẹ nhõm.

Đang định đứng dậy, lại thấy Trần Húc vốn dĩ đã say rượu, đột nhiên mở mắt ra.

Đôi mắt đó, cứ thế nhìn thẳng vào nàng.

Trong lòng nàng, đột nhiên hoảng sợ: Chàng, tỉnh rồi.

Trần Húc một tay kéo lấy tay Thái Diễm, nói: Không có mỹ nhân bên cạnh, ta, lại nào nỡ bỏ qua.

Sắc mặt Thái Diễm, đột nhiên đỏ bừng.

Giọng nói mềm mại: Trần.

Trần lang, chàng nằm một lát đi, thiếp đi lấy nước.

Nói rồi, liền định đứng dậy.

Trần Húc lại một tay kéo Thái Diễm vào lòng, cười nói: Nước, đâu có giải khát bằng.

Ngày hôm sau, Trần Húc mở mắt ra.

Nhìn Thái Diễm đang say ngủ, trong mắt chàng, thoáng qua một tia xót xa.

Chàng khẽ cúi người, hôn lên trán Thái Diễm.

Ngay lập tức, đứng dậy, khoác y phục, đi ra khỏi phòng.

Chương 93

Ra khỏi cửa, chàng đi về phía phòng Điêu Thuyền.

Ngay lập tức, dừng bước.

Một trận tiếng đàn du dương, truyền vào tai chàng.

Theo tiếng đàn, chàng đi về phía phát ra tiếng đàn.

Khi bước qua một cánh cổng viện.

Chàng thấy, trong một lương đình phía trước, Điêu Thuyền đang tĩnh lặng ngồi đó.

Trước mặt Điêu Thuyền, đặt một cây đàn.

Hệt như, lần đầu tiên chàng thấy nàng vậy.

Ngón tay nàng, khẽ lướt trên dây đàn.

Từ cây đàn, phát ra một trận âm nhạc du dương.

Chàng bước đến trước mặt Điêu Thuyền, tĩnh lặng nhìn Điêu Thuyền.

Nhìn làn da như ngọc của Điêu Thuyền.

Nhìn dung nhan động lòng người của Điêu Thuyền.

Một khúc nhạc kết thúc.

Điêu Thuyền ngẩng đầu.

Ngay sau đó, liền thấy Trần Húc đang đứng trước mặt.

Trần Húc tiến lên hai bước, nắm lấy tay Điêu Thuyền.

Trong tay khẽ dùng lực, Điêu Thuyền liền đứng dậy, dựa vào lòng chàng.

Chàng đưa tay, khẽ vuốt ve khuôn mặt Điêu Thuyền.

Điêu Thuyền đưa tay, nắm lấy tay Trần Húc.

Trần Húc giọng nói mềm mại: Ta đã làm em tổn thương sao.

Thiền nhi.

Vâng.

Giọng Điêu Thuyền kiên định chưa từng thấy.

Vậy, tối qua lại làm vậy.

Trần Húc hỏi.

Điêu Thuyền cười nói: Trần lang, thiếp có thể cảm nhận được, Chiêu Cơ tỷ tỷ đối với chàng đã động lòng.

Nhưng chàng vẫn luôn chưa từng sủng hạnh tỷ ấy, đối với Chiêu Cơ tỷ tỷ, thật không công bằng.

Nha đầu ngốc, em làm vậy, cũng quá ủy khuất bản thân.

Nói rồi, Trần Húc đưa tay ôm Điêu Thuyền vào lòng.

Điêu Thuyền rúc vào lòng Trần Húc, tìm một tư thế thoải mái, rồi ngọt ngào nói: Trần lang, chàng xuất sắc như vậy, một người như chàng, chắc chắn sẽ có rất nhiều nữ nhân.

Thiếp, chỉ hy vọng, trong lòng chàng, thiếp có một chỗ đứng.

Trần Húc ôm Điêu Thuyền thật chặt, giọng nói mềm mại: Yên tâm đi, Thiền nhi, em, trong lòng ta là quan trọng nhất.

Mãi mãi, đều là như vậy.

Vâng.

Điêu Thuyền ngẩng đầu, hôn sâu lên Trần Húc.

Trong phủ Tướng quốc.

Đổng Trác ngồi cao trên ghế chủ tọa, nhìn bức thư trong tay, cười lớn.

Dưới sảnh, Lữ Bố đầu đội mũ kim quan ba chạc cài tóc, mình khoác áo giáp liên hoàn hình thú mặt nuốt đầu, tay cầm Phương Thiên Họa Kích, vẻ mặt kiêu hãnh từ ngoài bước vào.

Chàng ôm quyền cúi người một lễ với Đổng Trác, nói: Nghĩa phụ, không biết có chuyện gì mà ngài vui vẻ đến vậy.

Đổng Trác ngẩng đầu, nhìn Lữ Bố, không khỏi cười lớn, nói: Phụng Tiên đến rồi.

Ta vừa nhận được chiến báo.

Con cũng xem đi.

Lữ Bố từ tay Đổng Trác, nhận lấy bức thư.

Chỉ một cái nhìn, trong lòng chàng, liền run lên.

Ngẩng đầu nhìn Đổng Trác, nói: Nghĩa phụ, Châu Mục Dự Châu, không biết là ai.

Đổng Trác cười lớn nói: Châu Mục Dự Châu, tên là Trần Húc.

Vốn là người Trường An.

Hắn năm nay, mới vừa rời Trường An đi.

Lữ Bố tim đập điên cuồng.

Là người đã đánh cho hắn một trận tơi tả, cướp đi Thất Tinh Bảo Đao đó.

Cố nén sự hoảng sợ trong lòng, nói: Trần Húc, vốn không phải là Thái thú Bái quận sao.

Sao lại nhanh chóng, thăng lên làm Châu Mục Dự Châu.

Đổng Trác cười lớn nói: Nhân vật như vậy, nếu không phải trong

tay ta không có phần thưởng thích hợp, nếu không thì, lẽ ra nên ban thưởng thêm một phen nữa.

Một chức Thứ Sử nho nhỏ, thật là tài năng lớn nhưng chức vụ nhỏ rồi.

Sớm biết Trần Húc lợi hại như vậy, ngày đó, nên giữ hắn lại bên cạnh ta, để hắn dốc lòng dốc sức vì ta.

Nói rồi, nhìn Lữ Bố, trên mặt thoáng qua một tia tò mò nói: Đáng tiếc a, lúc đó, ta không biết Trần Húc lợi hại đến thế.

Nếu không thì, con cũng phải để con ta và Trần Húc so tài một chút.

Xem ai, mới là đệ nhất thiên hạ.

Thân thể Lữ Bố khẽ run lên.

Trên mặt chàng, lại cố gượng cười nói: Nghĩa phụ nói đùa rồi.

Trần Húc tuy không tệ, nhưng, so với con vẫn còn kém xa.

Đổng Trác vỗ tay, nói: Được.

Lần tới, đợi Trần Húc về Trường An, nhất định phải để hắn, và Phụng Tiên, so tài một trận thật tốt.

Lữ Bố tim đập điên cuồng.

Nuốt nước bọt, rồi nói: Tất cả, tùy theo nghĩa phụ sắp xếp thôi.

Như vậy, rất tốt.

Đổng Trác vuốt râu cười lớn.

Nhìn Lữ Bố, nói: Phụng Tiên, thanh Thất Tinh Bảo Đao mà ta tặng con, có từng mang theo bên mình không.

Sắc mặt Lữ Bố, đột nhiên tái mét.

Cúi đầu, cố gượng cười nói: Nghĩa phụ, thanh Thất Tinh Bảo Đao

đó, con cất trong phủ.

Một vật quý trọng như vậy, con không dám mang theo bên mình.

Đổng Trác gật đầu nói: Cũng được.

Ta vốn nghĩ, đem thanh Thất Tinh Bảo Đao đó, tặng cho Trần Húc, lại vừa vặn rất thích hợp.

Lữ Bố nhìn Đổng Trác một cái thật sâu, nắm tay dần siết chặt.

Cúi người gật đầu nói: Vâng.

Lại nghe Đổng Trác cười nói: Cũng không biết phong Trần Húc, một tước vị gì tốt đây.

Thật là tốn công suy nghĩ.

Lữ Bố trong lòng thắt lại, cúi đầu nói: Nghĩa phụ, Trần Húc hiện tại vừa mới thăng chức, phong tước, không phải là quá nhanh sao.

Đổng Trác ha ha cười lớn nói: Phụng Tiên nói cũng có lý.

Vậy để ta, suy nghĩ thêm một chút.

Tư Châu, Hà Đông quận.

Gia chủ Vệ gia cầm bức thư trong tay, tức đến run người.

Đợi đọc đến cuối cùng, một chưởng đập mạnh xuống bàn.

Vô lý đến thế.

Quả thực là ức hiếp người quá đáng.

Bên cạnh, Vệ Trọng Đạo có chút không hiểu hỏi: Phụ thân, trong thư viết gì vậy.

Gia chủ Vệ gia tiện tay ném bức thư đi.

Vệ Trọng Đạo nhặt lên xem.

Thân thể chàng không tự chủ bắt đầu run rẩy.

Đợi đọc đến cuối cùng, miệng lẩm bẩm: Nhĩ tào thân dữ danh câu diệt, bất phế giang hà vạn cổ lưu.

Ngay lập tức, một ngụm máu tươi phun ra.

Toàn thân, ngã vật xuống phía sau.

Chương 94

Thấy Vệ Trọng Đạo vừa ngã, gia chủ Vệ gia trong lòng không khỏi giật mình, lớn tiếng hô: Người đâu.

Truyền y sư.

Truyền Dương y sư danh y số một Hà Đông quận.

Nhất thời, trên dưới Vệ gia, gà bay chó chạy.

Cả nhà, tất cả đều ngây người ngoài phòng Vệ Trọng Đạo, chờ đợi kết quả cứu chữa của Dương y sư.

Cửa phòng mở ra, Dương y sư từ trong đi ra.

Vệ mẫu vội vàng đón lên hỏi: Dương y sư, kết quả thế nào.

Dương y sư lắc đầu, thở dài nặng nề nói: Phu nhân, xin nén bi thương.

Tôi, đã cố hết sức rồi.

Vệ phu nhân khóc lóc thảm thiết.

Kéo tay áo Dương y sư nói: Dương y sư, ngài là y sư giỏi nhất Hà Đông quận.

Ngài, nhất định phải cứu con trai tôi.

Gia chủ Vệ gia cũng nhìn Dương y sư, cấp thiết nói: Dương y sư, xin ngài nhất định phải giúp chữa trị.

Nhu cầu dược liệu gì, ngài cứ nói, tôi nhất định sẽ tìm cho ngài.

Dương y sư lắc đầu, nói: Tôi đã cố hết sức rồi, tôi vừa mới truyền canh thang tục mệnh.

Tối đa, chỉ có thể kéo dài đến ngày mai.

Gia chủ Vệ gia nhíu mày sâu sắc, nắm tay chàng, siết chặt.

Ngay lập tức, quay người, đi ra ngoài.

Vệ phu nhân cấp thiết hỏi: Gia chủ, chàng đi đâu.

Ta, nhất định phải khiến tên Trần Húc đó, nợ máu phải trả bằng máu.

Nói rồi, tiếng bước chân của gia chủ Vệ gia, càng lúc càng xa.

Hà Đông quận, trong phủ Thái thú.

Thái thú Hà Đông quận Vương Ấp ngồi trên ghế chủ tọa, ở dưới, ngồi chính là gia chủ Vệ gia.

Trước mặt Vương Ấp, đặt một cái hộp.

Trong hộp, đặt từng thỏi vàng.

Gia chủ Vệ gia đứng dậy, cúi sâu một cái với Vương Ấp, nói: Vương Thái thú, chuyện này, xin ngài nhất định phải làm chủ cho Vệ gia tôi.

Sau khi thành công, Vệ gia tôi, nhất định sẽ có hậu lễ phụng thượng.

Vương Ấp tay, gõ nhẹ trên bàn.

Tốt nửa ngày, mới thở dài một tiếng nói: Gia chủ Vệ gia, ai, không phải ta không giúp.

Thật sự là tên Trần Húc đó, ở tận Dự Châu, làm sao ta, giúp được đây.

Gia chủ Vệ gia nghiến răng, từ trong lòng móc ra một cái hộp.

Bên trong, đặt một viên Dạ Minh Châu to lớn.

Vương Ấp đưa tay nhận lấy, nhìn đi nhìn lại, rồi nói: Cũng được.

Ta sẽ viết một phong thư, thỉnh Đổng Tướng quốc giúp ta quyết

định.

Đúng lúc đó, một giọng nói, vang lên bên ngoài.

Báo, Vương Thái thú, có công văn khẩn cấp.

Vương Ấp đưa tay nhận lấy, đi đến một góc, mở ra xem.

Sắc mặt không khỏi trầm xuống.

Hừ lạnh một tiếng, nói: Gia chủ Vệ gia, ngươi, dám hại ta.

Gia chủ Vệ gia một đầu đầy sương mù.

Không hiểu hỏi: Vương Thái thú, sao lại nói vậy.

Vương Ấp một tay, đập mạnh công văn xuống bàn.

Gia chủ Vệ gia trong lòng không khỏi trầm xuống.

Đợi đọc nội dung trong công văn, thân thể chàng run lên mấy cái.

Rồi ngẩng đầu, nhìn Vương Ấp nói: Vương Thái thú, Trần Húc liên tiếp đánh bại Viên Thuật, Tôn Kiên, Tào Tháo, Đào Khiêm sao.

Có thể sao.

Ngài, không viết sai chứ.

Viết sai.

Nói đùa sao.

Vương Ấp giận dữ mắng, Có thể có sai sao.

Đây là công văn.

Công văn ngươi biết không.

Chỉ vào gia chủ Vệ gia, quát hỏi: Gia chủ Vệ gia, ngươi an cái cư tâm gì.

Tên Trần Húc đó lợi hại đến thế, ngươi lại để ta, đi đối phó.

Uổng công ta ngày thường, chiếu cố Vệ gia như vậy.

Thật là vô lý đến thế.

Cút đi.

Cút ra khỏi phủ Thái thú.

Nói rồi, lớn tiếng quát: Người đâu.

Đuổi gia chủ Vệ gia, ra khỏi phủ cho ta.

Mấy tên thân binh, từ ngoài xông vào, ngay lập tức kéo gia chủ Vệ gia ra ngoài.

Bên ngoài, mưa như trút nước.

Gia chủ Vệ gia ngã ngồi trên mặt đất.

Quản gia đang đợi bên ngoài, vội vàng tiến lên, đỡ gia chủ Vệ gia dậy, nói: Lão gia, chúng ta, về nhà đi.

Trời cao ơi.

Gia chủ Vệ gia một tay đẩy quản gia ra.

Ngẩng đầu vọng thiên, nước mắt thuận theo má, hòa lẫn trong nước mưa chảy xuống.

Tại sao lại để ta đối địch với Trần Húc chứ.

Lời vừa dứt, toàn thân chàng, ngã vật ra phía sau.

Quản gia không khỏi lo lắng, đối với người bên cạnh vẫy tay ra hiệu nói: Mau.

Kiệu mau lên, lão gia ngất rồi.

Ngày hôm sau, trước cổng phủ Vệ gia, thay bằng hai chiếc đèn lồng trắng.

Các nơi trong phủ, cũng đều thay bằng màu trắng.

Từ ngoài cổng đi vào, thỉnh thoảng có thể nghe thấy từng tiếng ai oán truyền ra.

Người đi đường qua lại, nói: Vệ gia, xảy ra chuyện rồi sao.

Người bên cạnh ghé sát tai, nhỏ giọng nói: Ngươi không biết sao.

Thiếu gia Vệ gia Vệ Trọng Đạo, chết rồi.

Cái gì.

Người đó vẻ mặt không thể tin được.

Nghe nói, Vệ Trọng Đạo đó, sớm đã mắc bệnh nặng, mấy ngày trước, vốn định làm đám cưới vui vẻ.

Nhưng không ngờ.

Sắc mặt người đó, đột nhiên trở nên phức tạp.

Bái quận.

Trần Húc lười biếng ngồi dậy từ trên giường.

Điêu Thuyền thì đang bên cạnh, giúp Trần Húc thu thập bàn.

Đột nhiên, ánh mắt nàng sáng lên.

Thanh đao, chẳng lẽ là thanh của nghĩa phụ đó sao.

Nàng một tay cầm lấy thanh đao trên bàn, cẩn thận quan sát.

Ngay lập tức, quay đầu, nhìn Trần Húc, hỏi: Trần lang, thanh đao này, chàng lấy ở đâu vậy.

Trần Húc thò đầu ra nhìn.

Nhìn thanh Thất Tinh Bảo Đao trong tay Điêu Thuyền, thờ ơ nói: Thanh đao đó à, ta ở Trường An, lúc đánh một tên côn đồ nhỏ, nhặt được.

Trần Húc vừa từ trên giường đứng dậy, vừa cười nói: Ta thấy, nó

cũng khá đẹp, nên giữ lại bên mình.

Thiền nhi nếu thích, tặng cho em.

Côn đồ nhỏ.

Điêu Thuyền vẻ mặt không thể tin được.

Chương 95

Nhìn Trần Húc nói: Trần lang, chàng cho thiếp mở thanh đao này ra xem được không.

Trần Húc thờ ơ xua tay, nói: Thiền nhi cứ tùy ý.

Điêu Thuyền trong tay khẽ dùng lực.

Trong tiếng tăng nhiên vang lên, Thất Tinh Bảo Đao đã rút khỏi vỏ.

Nhìn trên thân đao khắc bốn chữ nhỏ Thất Tinh Bảo Đao, Điêu Thuyền không khỏi che miệng.

Trần Húc đi đến bên cạnh Điêu Thuyền, từ phía sau ôm chặt Điêu Thuyền.

Ép đầu mình vào má Điêu Thuyền, dùng mặt khẽ cọ vào khuôn mặt tươi cười của Điêu Thuyền, nói: Thiền nhi, một thanh đao, có gì đẹp đẽ đâu.

Làm sao sánh được với Thiền nhi của ta, xinh đẹp như tiên giáng trần.

Điêu Thuyền nũng nịu nói: Trần lang, đây, không phải là thanh đao bình thường.

Thất Tinh Bảo Đao.

Trần Húc ngẩn người.

Danh tiếng Thất Tinh Bảo Đao, ai mà không biết, ai mà không hay.

Nhưng thanh trong tay chàng, có thể là Thất Tinh Bảo Đao sao.

Chàng cười nói: Thiền nhi, đừng đùa ta nữa.

Thanh Thất Tinh Bảo Đao đó, là bảo đao hiếm có khó tìm, sao lại

có thể ở trong tay ta chứ.

Điêu Thuyền chớp chớp đôi mắt to tròn, nhìn Trần Húc nói: Trần lang, đây, cũng là điều thiếp muốn hỏi.

Thất Tinh Bảo Đao, sao lại ở đây.

Nói rồi, chỉ vào bốn chữ nhỏ trên Thất Tinh Bảo Đao: Thất Tinh Bảo Đao, vốn là vật của nghĩa phụ.

Thiếp vốn, đã từng thấy nó trong tay nghĩa phụ.

Trần lang, chàng xem, trên đó, viết tên Thất Tinh Bảo Đao kìa.

Trần Húc nhận lấy xem.

Quả nhiên.

Trên thân đao đó, rõ ràng khắc bốn chữ nhỏ Thất Tinh Bảo Đao.

Chàng ngẩn người.

Lúc đó, chàng chỉ bị viên ngọc quý hấp dẫn, mà không cẩn thận kiểm tra thân đao.

Điêu Thuyền kéo Trần Húc, ngồi xuống bên cạnh, rồi hỏi: Trần lang, chàng kể rõ cho thiếp nghe, làm sao lại có được thanh Thất Tinh Bảo Đao này.

Trần Húc cười nói: Hôm đó, ta chuẩn bị đi phủ Tư Đồ, cầu hôn Vương Tư Đồ.

Nhất thời đi vội vàng, va phải một tên côn đồ nhỏ.

Ta xin lỗi người đó, nhưng người đó lại nói lời thô tục.

Ta nhất thời tức giận, liền đánh cho tên côn đồ nhỏ đó một trận tơi tả.

Chàng lắc đầu, nói: Côn đồ nhỏ, côn đồ nhỏ.

Quả thực không chịu nổi một đòn.

Ta chỉ ba hai cái, đã đánh tên côn đồ nhỏ đó nằm bẹp xuống đất.

Trước khi đi, tên côn đồ nhỏ đó cảm thấy có chút ngại ngùng, liền đem thanh đao, tặng cho ta.

Điêu Thuyền nghe vậy, bật cười.

Trong căn phòng, đột nhiên sáng bừng lên mấy phần.

Chỉ nghe Điêu Thuyền che miệng cười trộm: Trần lang thật thích đùa.

Một thanh bảo đao như vậy, ai lại, tặng cho người khác chứ.

Chắc chắn là Trần lang đã dùng thủ đoạn.

Hoặc, là Trần lang đã cướp đoạt.

Trần Húc một tay kéo Điêu Thuyền vào lòng.

Vừa cù léc vừa nói: Dám nghi ngờ phu quân ta.

Điêu Thuyền bị cù léc đến hoa chân múa tay.

Nhất thời, xuân quang chợt hiện.

Ngoài phòng, Thái Diễm đẩy cửa bước vào.

Thấy bộ dạng hai người, không khỏi che miệng cười nói: Thì ra Trần lang đang động dụng gia pháp a.

Vậy thiếp, xin phép không vào.

Nói rồi, liền định rút lui.

Điêu Thuyền vội vàng nói: Chiêu Cơ. tỷ tỷ, mau, cứu em.

Trần Húc dừng cù léc.

Mấy bước đến cửa, kéo Thái Diễm vào.

Thái Diễm cũng không giãy dụa.

Điêu Thuyền đứng dậy, chỉnh sửa y phục một chút, rồi nói: Chiêu

Cơ tỷ tỷ, tỷ xem, thanh Thất Tinh Bảo Đao này, lại ở trong tay phu quân.

Nói rồi, đưa thanh Thất Tinh Bảo Đao trên bàn, cho Thái Diễm.

Thái Diễm nói: Thất Tinh Bảo Đao, không phải, nên ở trên người Lữ Bố sao.

Lữ Bố.

Trần Húc hỏi.

Thái Diễm gật đầu nói: Chuyện này, thiếp từng nghe phụ thân thiếp nhắc đến.

Thanh Thất Tinh Bảo Đao đó sau khi rơi vào tay Đổng Trác, liền được ban cho Lữ Bố.

Lữ Bố.

Điêu Thuyền che miệng, vẻ mặt không thể tin được nhìn Trần Húc.

Trần Húc trong lòng, cũng giật mình.

Nhưng ngay lập tức, liền lắc đầu.

Người đó, có thể là Lữ Bố sao.

Đừng đùa chứ.

Thực lực của người đó, thực sự quá kém.

Lúc đó, chàng gần như không tốn quá nhiều sức lực, đã đánh bại người đó.

Nếu là Lữ Bố, thì có chút không đúng phải không.

Chẳng lẽ, khả năng tay không của Lữ Bố, yếu đến vậy.

Trần Húc nói: Hoặc có lẽ, thanh Thất Tinh Bảo Đao đó, bị Lữ Bố tặng cho kẻ bại gia tử rồi sao.

Nhưng ngay lập tức, nói: Lữ Bố, hình như không có con trai phải không.

Điêu Thuyền:.

Thái Diễm:.

Chỉ nhìn Trần Húc với vẻ mặt sùng bái.

Đúng lúc đó, một thân vệ từ ngoài xông vào, nói: Chúa công, đại hỷ.

Củ khoai tây đó, đã mọc mầm khoai tây rồi.

Trần Húc nghe vậy ngẩn người.

Mọc mầm thì mọc mầm chứ.

Có gì đáng xem đâu.

Lại thấy Điêu Thuyền hứng thú nồng hậu đứng dậy, nói: Chiêu Cơ tỷ tỷ, chúng ta cùng đi xem mầm khoai tây đó thế nào đi.

Thái Diễm không mấy hứng thú.

Điêu Thuyền thấy vậy, ghé sát tai Thái Diễm, nhỏ giọng thì thầm mấy câu.

Mắt Thái Diễm, đột nhiên sáng bừng lên.

Lập tức từ trên ghế đứng dậy.

Ngay sau đó kéo tay phải Trần Húc nói: Trần lang, chúng ta, cùng đi xem đi.

Điêu Thuyền cũng kéo tay trái Trần Húc, nói: Trần lang, đi thôi, chúng ta đi xem đi.

Giọng nói quá thấp, Trần Húc chỉ mơ hồ nghe thấy những lời như tiên chủng.

Cũng không để ý.

Dưới lời mời nhiệt tình của hai người, Trần Húc chỉ đành bất đắc dĩ đứng dậy, đi về phía ruộng thí nghiệm.

Trên đường đi, chàng thấy rất nhiều người.

Mọi người đều lần lượt đi ra ngoài.

Tuy nhiên mặc dù là thường phục, nhưng bách tính sau khi thấy Trần Húc, ai nấy đều cung kính hành lễ.

Kể từ khi Trần Húc đến Bái quận, việc thi ân bố đức vẫn luôn không ngừng lại.

Hơn nữa, trong khoảng thời gian trước đó, mức độ thi ân bố đức, rõ ràng đã được nâng cao.

Chương 96

Trong lòng bách tính, sáng như gương vậy.

Thái thú đại nhân tốt như vậy, tìm ở đâu ra.

So với Thái thú tiền nhiệm, thì. hoàn toàn không thể so sánh.

Cũng vì thế, trong lòng bách tính, đều tôn kính Trần Thái thú.

Điêu Thuyền và Thái Diễm hai người, thì lần lượt đáp lại.

Vẻ tự hào trên mặt, lại không thể che giấu.

Đó, chính là phu quân của các nàng.

Đó, chính là phu quân mà các nàng tự hào.

Mọi người đi một mạch, nhanh chóng đến bên cạnh ruộng thí nghiệm.

Trần Húc ngẩng đầu nhìn.

Quả nhiên.

Trên ruộng thí nghiệm đó, đã điểm xuyết không ít màu xanh.

Trong lòng chàng, cũng khá vui mừng.

Nhìn tình hình này, xem ra khi mùa xuân đến, có thể thu hoạch khoai tây.

Đợi lứa khoai tây đầu tiên thu hoạch, chàng, lại có thể thử mở rộng diện tích trồng trọt.

Làm như vậy, đối với đại nghiệp thống nhất, có sự giúp đỡ rất lớn.

Chàng không chú ý, ở một phía khác của ruộng thí nghiệm, có một người, đang lén lút quan sát.

Người đó thân mặc áo vải, đầu đội khăn cát, thắt lưng treo một thanh trường kiếm.

Trần Húc cùng hai cô gái, đang định quay về.

Đúng lúc đó, một người đứng trước mặt chàng.

Chỉ thấy người đó chắp tay hành lễ với chàng, ngay lập tức cười nói: Vị huynh đài, hữu lễ rồi.

Trần Húc khẽ ngẩn người.

Ngay lập tức cũng ngẩng mắt nhìn.

Chỉ thấy người trước mặt, thân mặc áo vải, đầu đội khăn cát, thắt lưng treo một thanh trường kiếm.

Nhìn người đó, ẩn ẩn có ý xuất trần.

Trần Húc ôm quyền nói: Huynh đài có lời, không ngại nói thẳng.

Người đó cười lớn nói: Tôi là Đan Phúc, từ xa đến, không biết huynh đài quý tính.

Đối với khoai tây, có hiểu biết không.

Trần Húc thần sắc ngây người.

Đan Phúc.

Không phải Từ Thứ Từ Nguyên Trực sao.

Sao lại đến đây.

Chẳng lẽ, vì nghe tin đại thắng của mình.

Chàng định thần nhìn kỹ.

Thông tin thuộc tính của người đó, cũng hiện ra trước mặt chàng.

Tên: Từ Thứ Đan Phúc Tuổi: 18 tuổi Thống suất: 88 Võ lực: 64 Trí lực: 96 Chính trị: 80 Mị lực: 80 Đặc tính: Diệu, Thức Phá, Điều

Luyện.

Trần Húc giả vờ không nhận ra, chỉ cười nói: Thì ra là Đan huynh, cửu ngưỡng cửu ngưỡng.

Mỗ họ Trần.

Khoai tây, mỗ cũng biết đôi chút.

Khoai tây, là một loại cây trồng năng suất cao.

Nếu có thể được phổ biến, thì bách tính sẽ không còn phải lo lắng vì thiếu lương thực nữa.

Thật sao.

Từ Thứ rõ ràng giật mình.

Kinh ngạc nói: Trần huynh, khoai tây, đương chân có thần hiệu như vậy sao.

Trần Húc cười nói: Đương chân như vậy.

Không biết tiên sinh, chuyến này, đi đâu.

Từ Thứ rõ ràng có chút chưa hoàn hồn.

Tốt nửa ngày, mới chắp tay hành lễ, nói: Mỗ về Dĩnh Xuyên, đi ngang qua đây, nghe nói trong thành có cây trồng khoai tây, cố đặc biệt đến xem.

Thì ra là vậy.

Trần Húc cười chắp tay, nói: Chúng ta nhất kiến như cố, Đan tiên sinh không bằng đến phủ ta một chuyến, thế nào.

Từ Thứ suy nghĩ một lát, liền gật đầu đồng ý.

Hướng về Trần Húc chắp tay ôm quyền nói: Như vậy, xin quấy rầy rồi.

Ngay lập tức, Trần Húc liền dẫn Từ Thứ đi về phía phủ Thái thú.

Khi thấy phủ Thái thú, sắc mặt Từ Thứ, hiện lên vẻ kinh ngạc.

Nhìn Trần Húc, nói: Chẳng lẽ, Trần huynh chính là Châu Mục Dự Châu, Trần Đông Thăng sao.

Trần Húc nhìn Từ Thứ một cái.

Dám cá.

Từ Thứ trước mặt này, nhất định đã nhận ra chàng, mới chủ động tiến lên bắt chuyện.

Chàng, cũng không vạch trần, chỉ cười lớn nói: Chính như vậy.

Tại hạ Trần Húc, bái kiến Đan tiên sinh.

Nói rồi, chắp tay ôm quyền với Từ Thứ, nói: Tiên sinh, mời vào trong.

Từ Thứ cũng không từ chối, bước vào trong.

Hai người trong phủ Thái thú, phân ra chủ khách ngồi xuống.

Đã có hạ nhân, dâng lên rượu nước.

Từ Thứ chắp tay ôm quyền nói: Cửu văn đại danh Trần Đông Thăng, hôm nay được gặp, thực sự là tam sinh hữu hạnh.

Trần Húc cười lớn nói: Tiên sinh khách khí rồi.

Danh tiếng Nguyên Trực, Trần mỗ cũng đã ngưỡng mộ từ lâu.

Từ Thứ nghe vậy ngẩn người.

Nhìn Trần Húc, hỏi: Trần Thứ Sử, ngài nhận ra tôi.

Ha ha.

Trần Húc cười lớn, nói, Danh tiếng Nguyên Trực, sớm đã truyền khắp thiên hạ rồi.

Lại thấy Từ Thứ lắc đầu: Trần Thứ Sử, chuyến này, nếu không

sớm đưa ra quyết định, chỉ sợ, sẽ có đại họa lâm đầu.

Trần Húc thần sắc chợt cứng lại.

Cấp thiết hỏi: Tiên sinh sao lại nói vậy.

Lại thấy Từ Thứ đứng dậy, nhìn xung quanh.

Ngay lập tức chắp tay sau lưng, đôi mắt nhìn Trần Húc nói: Trần Thứ Sử, một đường đi, có phải đã nhiều lần được tên Đổng Trác đó đề bạt.

Trần Húc nghe vậy ngẩn người.

Không sai.

Trong mắt người ngoài, chẳng phải chàng được Đổng Trác đề bạt sao.

Trên mặt chàng trang ra vài phần kinh ngạc: Tức tiện như vậy, ta, lại sẽ có đại họa lâm đầu sao.

Từ Thứ ghé sát bên cạnh Trần Húc, nhỏ giọng nói: Trần Thứ Sử, ngài có biết, tên Đổng Trác đó, mệnh không còn lâu nữa.

Cái gì.

Trên mặt Trần Húc hiện ra vài phần kinh sắc.

Lần này, thì không phải giả vờ.

Trong lòng thầm nghĩ: Từ Thứ, hắn, sẽ không biết cả liên hoàn kế đó chứ.

Nếu thực sự như vậy, chẳng phải có nghĩa là, liên hoàn kế, đã bị lộ sao.

Làm như vậy, chẳng phải có nghĩa là, Đổng Trác cũng biết rồi sao.

Chàng nhíu nhíu mày, nhìn Từ Thứ nói: Không biết Nguyên Trực, làm sao lại biết được.

Từ Thứ dường như hài lòng với biểu hiện của Trần Húc, chỉ cười nói: Chuyện này, là do mỗ suy đoán.

Tên Đổng Trác đó, nhất định không sống quá tháng Năm năm sau.

Đến lúc đó, trong triều đường, nhất định sẽ phát sinh biến hóa kinh thiên động địa.

Trần Thứ Sử, nếu không sớm có kế hoạch, chỉ sợ, ngài cũng sẽ bị chỉ coi là một phe của Đổng Trác, mà bị liên lụy.

Nghe Từ Thứ suy đoán, Trần Húc khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Chương 97

Chắp tay cúi người: Nguyên Trực đại tài, Trần mỗ bội phục.

Không biết Nguyên Trực, có thể ở lại, giúp ta vượt qua cửa ải này.

Từ Thứ nghe vậy, dường như có chút do dự.

Trần Húc cười nói: Nguyên Trực nếu chịu ở lại giúp mỗ, mỗ, nguyện lấy chức Quân sư để đãi ngài.

Từ Thứ đứng dậy, chắp tay cúi người với Trần Húc: Từ Thứ bái kiến Chúa công.

Trần Húc đại hỷ.

Tiến lên một bước, đỡ Từ Thứ dậy, cười lớn nói: Tốt.

Có Nguyên Trực giúp đỡ, ta, như được một cánh tay vậy.

Hai người lại lần nữa phân ra chủ khách ngồi xuống.

Trần Húc cười tươi nói: Lời Nguyên Trực vừa rồi rất phải.

Tên Đổng tặc đó, nhất định không sống quá tháng Tư năm sau.

Từ Thứ nghe vậy, nhíu mày nói: Chúa công, chuyện này, có căn cứ không.

Lại nghe Trần Húc ghé sát bên cạnh Từ Thứ, nhỏ giọng nói: Bởi vì, liên hoàn kế đó, chính là do Trần mỗ hiến kế.

Từ Thứ nghe vậy, rõ ràng giật mình.

Miệng há to, đôi mắt trừng tròn xoe, vẻ mặt không thể tin được.

Tốt nửa ngày, mới hoàn hồn, nhìn Trần Húc nói: Chúa công lời này, là thật sao.

Tuyệt không lời hư giả.

Trần Húc cười tươi nói, Nếu không thì, Nguyên Trực nghĩ, mỗ làm sao, có được chức Thái thú Bái quận trước đây.

Lời này vừa nói ra, trên mặt Từ Thứ hiện lên vài phần chợt hiểu ra.

Đứng dậy, chỉnh lại mũ áo.

Ngay lập tức, cung cung kính kính cúi chào Trần Húc một cái, nói: Chúa công đại tài.

Từ Thứ kém xa vậy.

Trần Húc cấp thiết đứng dậy, một tay đỡ Từ Thứ dậy nói: Nguyên Trực, sao lại nói vậy.

Năm sau, chính là lúc ta tranh bá thiên hạ bắt đầu.

Kế sách của Nguyên Trực rất tốt, xin Nguyên Trực, nhất định phải giúp ta một tay.

Từ Thứ nghe vậy, gật đầu nói: Chúa công yên tâm, Từ Thứ nhất định sẽ dốc toàn lực vì ngài.

Tốt.

Trần Húc cười lớn.

Từ Thứ há miệng, nhưng không nói gì.

Trần Húc cười nói: Nguyên Trực có lời, nói thẳng không sao.

Từ Thứ nghiến răng nói: Từ mỗ đối với liên hoàn kế mà chúa công nói, khá là tò mò.

Không biết chúa công, có thể kể chi tiết về liên hoàn kế đó cho mỗ không.

Trần Húc chính muốn trả lời, đúng lúc đó, một giọng nói theo đó

vang lên.

Không biết diệu kế gì, hai chúng tôi, cũng muốn nghe một chút.

Nói rồi, hai bóng người, từ ngoài bước vào.

Trần Húc ngẩng đầu, thấy chính là Lỗ Túc và Điền Phong, liền từ trên mặt đất đứng dậy, nói: Tôi xin giới thiệu với ba vị.

Vị này, chính là danh sĩ Dĩnh Xuyên Từ Thứ.

Lỗ Túc ôm quyền một lễ nói: Tôi là Lỗ Túc.

Vị bên cạnh tôi, chính là Điền Phong.

Mọi người sau một hồi khách sáo, lại lần nữa ngồi xuống.

Điền Phong nhìn Trần Húc nói: Chúa công, vừa rồi khi chúng tôi vào, nghe nói đến liên hoàn kế.

Hai chúng tôi bất tài, cũng muốn nghe một chút.

Lỗ Túc, cũng vẻ mặt chăm chú lắng nghe.

Từ Thứ cười nói: Chư vị có biết, tên Đổng tặc đó, đã mệnh không còn lâu nữa.

Lời này vừa nói ra, Lỗ Túc và Điền Phong, sắc mặt đồng loạt thay đổi.

Lỗ Túc nhìn Từ Thứ, không thể tin được nói: Đương chân.

Nếu có thể trừ bỏ Đổng tặc, đó là phúc phận của thiên hạ.

Điền Phong nói rồi, thở dài một tiếng nói, Đáng tiếc, hiện nay Đổng Trác như mặt trời ban trưa.

Lại sao, dễ dàng lay chuyển được chứ.

Nói rồi, nhìn thần sắc Trần Húc.

Từ Thứ nghiêm túc gật đầu nói: Thiên chân vạn xác.

Nói rồi, nhìn Trần Húc nói: Chuyện này, tất cả đều nhờ chúa công.

Ngay lập tức, Lỗ Túc và Điền Phong, càng kinh ngạc hơn.

Hai người, vẻ mặt không thể tin được nhìn Trần Húc.

Từ Thứ lại tiếp tục nói: Chúa công trước đây, từng hiến lên kế sách trừ Đổng, tên là liên hoàn kế.

Lời này vừa nói ra, Lỗ Túc và Điền Phong hai người, kinh ngạc đến đứng bật dậy.

Ngây người nhìn Trần Húc, nói: Chúa công, lời này là thật sao.

Trần Húc gật đầu, thản nhiên nói: Chuyện này, cần phải bắt đầu từ trước khi mỗ nhậm chức Thái thú Bái quận.

Ngay lập tức, chàng kể lại toàn bộ chuyện trước đây, khi hiến liên hoàn kế cho Vương Doãn.

Đương nhiên, khi kể chuyện, một số lời, tự nhiên không nói ra ngoài.

Lần này, không chỉ Lỗ Túc và Điền Phong nghe mà ngây người.

Ngay cả biểu hiện của Từ Thứ, cũng không khá hơn là bao.

Đợi Trần Húc kể xong, ba người trực tiếp ngây người tại chỗ.

Tốt nửa ngày, ba người, mới cùng lúc đứng dậy, chắp tay cúi người với Trần Húc: Chúa công đại tài.

Chúng tôi, không bằng vậy.

Trần Húc lần lượt đỡ ba người dậy, rồi cười nói: Ba vị tiên sinh đại tài, mau mau mời ngồi.

Từ Thứ lại thở dài một tiếng nói: Trước đây mỗ nghĩ, chuyến này mỗ đến, là để giúp chúa công thoát khỏi tiếng xấu là cánh tay của Đổng Trác.

Nhưng không ngờ, thì ra, chúa công mới là dũng sĩ đi đầu trong việc phản Đổng trên khắp thiên hạ.

Nói rồi, nâng chén rượu trước mặt, nói: Chúa công, tôi kính ngài một chén.

Lỗ Túc cũng cảm thán một tiếng nói: Trừ bỏ Đổng tặc chi hậu, bách tính thiên hạ, chỉ sợ đều phải cảm tạ mưu kế của chúa công.

Chàng đứng thẳng người, nói: Túc, cũng kính chúa công ngài một chén.

Điền Phong cười lớn nói: Như vậy, tên Đổng tặc ác độc đó ngày tàn không còn xa, chuyện này, tất cả đều nhờ mưu kế của chúa công vậy.

Nói rồi, cũng nâng chén rượu đứng dậy, nói: Chúa công, tôi kính ngài một chén.

Trần Húc cũng nâng chén rượu, cười nói: Được ba vị tiên sinh coi trọng, thực sự là phúc phận ba đời của Trần mỗ.

Nào, hôm nay chúng ta, cạn chén này.

Nhất thời, chủ khách đều vui vẻ.

Rượu được ba tuần, thức ăn được năm món.

Trần Húc nhíu nhíu mày.

Chợt nghĩ đến một vấn đề.

Trong lịch sử, Từ Thứ vì mẫu thân bị Tào Tháo uy hiếp, rời bỏ Lưu Bị, đến trại Tào.

Bây giờ, vừa vặn giao chiến với Tào Tháo một trận.

Nếu Tào Tháo dò la được chỗ ở của mẫu thân Từ Thứ, chẳng phải, cũng nguy hiểm sao.

Ngay lập tức, chàng ngẩng đầu, nhìn Từ Thứ nói: Nguyên Trực, không biết mẫu thân ngài, hiện giờ ở đâu.

Mẫu thân tôi.

Từ Thứ nghe vậy ngẩn người.

Có chút không phản ứng kịp, không biết Trần Húc vì sao lại đề cập đến mẫu thân mình.

Ngay lập tức liền đáp: Mẫu thân tôi, hiện giờ ở quê nhà Nhữ Nam.

Trần Húc suy nghĩ một lát, nói: Nguyên Trực, chi bằng đưa mẫu thân, cũng cùng đến đây, thế nào.

Từ Thứ rõ ràng có chút do dự, nói, Mẫu thân tôi, phần lớn không rời cố thổ.

Trần Húc vỗ ngực nói: Chuyện này cứ giao cho tôi.

Bức thư này, do tôi viết.

Tin tôi đi, chỉ cần đưa bức thư này đến chỗ mẫu thân ngài.

Mẫu thân ngài, nhất định sẽ vui vẻ đến.

Trong ấn tượng của chàng, mẫu thân Từ Thứ, không tầm thường.

Sau khi biết Từ Thứ vì mình, rời bỏ Lưu Bị đầu quân Tào doanh, đã tự sát vì hổ thẹn.

Trần Húc ngay lập tức nhìn Lỗ Túc và Điền Phong.

Lỗ Túc xua tay nói: Chúa công, ngài biết đó, tôi từ nhỏ đã sống nương tựa vào bà nội.

Hiện giờ, bà nội tôi, đang ở trong thành Tương huyện của tôi.

Trần Húc gật đầu, nhìn Điền Phong.

Điền Phong nghe vậy, lại có chút do dự, nói: Chúa công, tôi có lão mẫu thân ở nhà.

Chỉ là nhà tôi cách đây, đường xá thực sự quá xa xôi.

Trần Húc suy nghĩ một lát, nói: Nguyên Hạo, làm phiền ngài viết một phong thư.

Tôi sẽ sai Hổ Báo Kỵ, đi nghênh đón.

Chàng lại giải thích thêm một câu nói: Hiện giờ tôi và Tào Tháo giao ác, nếu tên Tào Tháo đó lấy mẫu thân ra uy hiếp thì.

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Từ Thứ và Điền Phong, rõ ràng tái mét.

Trần Húc thấy vậy, lớn tiếng nói: Nào, mời chư vị tướng quân, cùng tiến lên một chút.

Ngay lập tức, lại lần nữa phân phó thân vệ: Nào, chuẩn bị lại một chút.

Hôm nay, ta muốn mở tiệc lớn, để chiêu đãi Nguyên Trực.

Nhận được tin Trần Húc, các vị tướng quân, vội vàng đến.

Đương nhiên không thiếu, những lời hàn huyên thân mật.

Sau khi thấy dưới trướng Trần Húc, lại có nhiều võ tướng như vậy, Từ Thứ rõ ràng có chút ngây người.

Hắn đã quan tâm đến Trần Húc, cũng được một thời gian rồi.

Hắn nhớ, trước trận đại chiến lần này, hình như, dưới trướng Trần Húc, cũng chỉ có vài viên đại tướng mà thôi.

Thế mà bây giờ, rõ ràng đã tăng gần gấp đôi.

Trần Húc thấy Từ Thứ như vậy, liền cười giải thích một phen.

Chương 98

Từ Thứ nghe vậy, hoàn toàn ngây người.

Danh tiếng Tôn Kiên, hắn tự nhiên biết.

Khi thảo Đổng, trong mười tám lộ chư hầu, Tôn Kiên cũng là một trong số đó.

Lại còn trong khi thảo Đổng, có một màn biểu hiện khá ấn tượng.

Thế mà bây giờ, ba đại tướng chủ lực dưới trướng Tôn Kiên, lại đều ở bên cạnh Trần Húc sao.

Hơi khó tin rồi.

Khi tiệc rượu đã diễn ra được hơn nửa, Từ Thứ chủ động đứng dậy, đi ra ngoài.

Trần Húc rõ ràng ngẩn người.

Chàng thấy Từ Thứ vẫy tay ra hiệu cho mình.

Ngay lập tức, chàng cũng đi ra ngoài.

Vừa ra ngoài, Từ Thứ liền kéo chàng vào một góc, nhỏ giọng nói: Chúa công, ba người Trình Phổ, Hàn Đương, Hoàng Cái đó, phải cẩn thận một chút.

Ồ.

Trần Húc có chút tò mò nhìn Từ Thứ.

Lại nghe Từ Thứ ghé sát bên cạnh Trần Húc, nói: Ba người đó, khẳng định trá hàng.

Trần Húc nghe vậy, hoàn toàn hứng thú.

Nhìn Từ Thứ nói: Làm sao ngươi biết.

Từ Thứ suy nghĩ một lát, nói: Chúa công, ngài xem, khi tôi nhắc đến việc hiệu trung chúa công, thần sắc của họ, rõ ràng có chút không đúng.

Lời nói, lại dừng lại.

Nhìn Trần Húc, nói: Chúa công, ngài, không phải đã sớm biết ba người đó, là trá hàng rồi sao.

Trần Húc gật đầu, ngay lập tức lại lắc đầu.

Hành động này, khiến Từ Thứ hoàn toàn bối rối.

Có chút khó hiểu nhìn Trần Húc, nói: Chúa công, ngài, ý gì.

Nguyên Trực, ba người đó là trá hàng, một điểm này, ngay ngày đầu tiên ta đã biết.

Nhưng biết rồi, ta, tại sao lại chấp nhận.

Trần Húc nói rồi, hai tay chắp sau lưng, lớn tiếng nói: Bởi vì ta tin tưởng, ta sẽ không phụ họ.

Ba người đó, cũng nhất định sẽ không phụ ta.

Từ Thứ nghe mà kinh ngạc và kính phục.

Hắn không ngờ, Trần Húc cư nhiên có tấm lòng rộng lớn như vậy.

Đối với Trần Húc cúi sâu một cái: Chúa công nhân nghĩa.

Từ Thứ bái phục.

Phía sau, có hai người, cũng dừng lại.

Nhìn nhau một cái, cũng từ ánh mắt đối phương, thấy được sự kính phục.

Ngay lập tức, cũng bước ra, đối với Trần Húc cúi sâu một cái, nói: Chúa công nhân nghĩa, Lỗ Túc trên Điền Phong bái phục.

Trần Húc mỉm cười, lại đưa tay đỡ ba người dậy.

Trong một góc nào đó, ba bóng người, vội vàng rời đi.

Trần Húc mỉm cười.

Hiện giờ, võ lực phi phàm, thính lực của chàng, cũng khá tốt.

Chàng biết, ba người vừa rời đi đó, nhất định là ba người Trình Phổ.

Đêm.

Sau khi tiệc rượu kết thúc.

Ba người Trình Phổ, mang theo tâm sự, tề tựu tại nhà Trình Phổ.

Hàn Đương lớn tiếng nói: Theo tôi thấy a, có chúa công nhân nghĩa như vậy, chúng ta trá hàng làm gì.

Chi bằng thật lòng đầu hàng Trần Húc, chắc chắn chúa công, cũng nhất định sẽ không bạc đãi chúng ta.

Hoàng Cái nhíu mày, lại nhíu sâu.

Kế trá hàng, là do hắn đề xuất.

Hiện giờ, hắn, tự nhiên phải đưa ra một phương án.

Thực ra, trong lòng hắn, cũng đã, lay động rồi.

Những điều hắn nghe tối nay, thực sự khiến hắn cảm động.

Biết rõ là trá hàng, mà vẫn nguyện ý giữ lại.

Điều đó, đâu phải người thường, có thể làm được.

Tấm lòng rộng lớn như vậy, thực sự khiến người ta kính phục.

Trình Phổ khẽ thở dài một tiếng.

Nhìn Hoàng Cái nói: Công Phúc, lời Nghĩa Công nói, rất phải.

Hiện giờ nhân lúc chúng ta chưa làm ra chuyện gì nguy hại đến chúa công, chi bằng, chúng ta cứ thật lòng đầu hàng chúa công đi.

Nói rồi, Trình Phổ và Hàn Đương hai người, cùng lúc nhìn Hoàng Cái.

Hoàng Cái cười khổ một tiếng nói: Từ trước đến nay, Đức Mưu vẫn luôn là đại ca của tôi.

Ký nhiên đại ca đã quyết định như vậy, tôi, tự nhiên không có ý kiến.

Trình Phổ nghe vậy, cười lớn nói: Tốt.

Vậy thì quyết định như vậy.

Hàn Đương ha ha cười lớn nói: Cái loại cuộc sống hai lòng, tôi Hàn Đương, đã chịu đủ rồi.

Trở về, cuối cùng cũng có thể sống một cuộc sống bình thường rồi.

Trình Phổ và Hoàng Cái hai người, cũng nhìn nhau cười.

Nhưng ngay lập tức, Trình Phổ có chút lo lắng nói: Nếu chúa công, không chịu tha thứ cho chúng ta, thì phải làm sao.

Hoàng Cái lại mỉm cười, nói: Chuyện này, cũng dễ thôi.

Sáng mai, ba chúng ta, đích thân đến, chịu roi thỉnh tội.

Trình Phổ nghe vậy, suy nghĩ một lát, liền gật đầu đồng ý nói: Như vậy, vậy thì quyết định như vậy.

Sáng sớm ngày hôm sau.

Ba người, Trần Húc vừa mới dậy, nghe ngoài cửa có thân vệ báo: Báo, chúa công, ngoài cổng Trình tướng quân, Hàn tướng quân, Hoàng tướng quân, đã quỳ rất lâu rồi.

Cái gì.

Trần Húc ngẩn người.

Mấy bước đến trước mặt thân vệ, nói: Cái gì.

Thân vệ lần nữa nói: Chúa công, Trình tướng quân, Hàn tướng quân, Hoàng tướng quân, ba vị tướng quân, đến phụ kinh thỉnh tội.

Lúc này, đã quỳ rất lâu bên ngoài rồi.

Trần Húc nhíu mày chặt lại, giận dữ quát: Vậy tại sao, giờ mới báo cho ta.

Thân vệ lắp bắp nói:.

Trình tướng quân ba người, không cho tiểu nhân làm phiền chúa công.

Trần Húc khẽ thở dài một tiếng, nói: Thôi được rồi.

Chuyện này, cũng không trách ngươi, lui xuống đi.

Nói rồi, vội vàng chạy ra ngoài.

Điêu Thuyền ở phía sau vội vàng gọi: Trần lang, hài tử của chàng.

Nhưng lúc này, Trần Húc đã chạy xa rồi, căn bản không nghe thấy.

Chàng đến ngoài phủ Thái thú.

Quả nhiên.

Ba người Trình Phổ, đang quỳ ở đó.

Chỉ thấy ba người, đều để trần nửa trên.

Phía sau lưng mỗi người, đều có một bó roi mây.

Bên cạnh, vây quanh một số người.

Đang chỉ trỏ ba người Trình Phổ.

Lỗ Túc thấy Trần Húc, chủ động tiến lên đón, nói: Chúa công, Trình tướng quân, nhất định muốn đích thân thỉnh tội với chúa công.

Trần Húc hướng về Lỗ Túc gật đầu, rồi cấp thiết tiến lên, đi đỡ ba

người.

Ba người vốn không muốn đứng dậy, nhưng Trần Húc, sức lực đâu phải tầm thường.

Cả ba người, đều được đỡ dậy.

Ba người cùng lúc ngẩn người.

Nhưng ngay lập tức, lại lần nữa quỳ xuống.

Chương 99

Trần Húc thở dài nói: Các ngươi, lại làm gì vậy.

Chúa công.

Tại trước đây, ba người chúng tôi không phải là thành tâm đầu hàng.

Trình Phổ nói rồi, ba người mỗi người hai tay, đều nâng một bó roi mây, giơ cao ngang đầu.

Trình Phổ lại tiếp tục nói: Nhưng bây giờ, chúng tôi đã nhận rõ tội lỗi của mình, nguyện ý thành tâm đầu hàng chúa công.

Xin chúa công trách phạt.

Trần Húc khẽ thở dài một tiếng, nói: Đức Mưu, ta trước đây đã nói rồi.

Chỉ cần các ngươi cảm thấy ta làm chưa đủ tốt.

Đối với ta có ý kiến, bất cứ lúc nào cũng có thể rời đi.

Lời đó, ta, đã nói rõ rồi.

Vẫn luôn có hiệu lực.

Trong mắt ba người, hiện lên vẻ cảm kích.

Nhưng ngay lập tức, đồng tử hơi co lại.

Thấy, Trần Húc căn bản không đi giày, mà là chân trần, chạy đến.

Hiện giờ, đang là mùa đông.

Đi giày, còn cảm thấy lạnh, huống chi là không đi giày.

Trình Phổ chỉ vào chân Trần Húc, nói: Chúa công,.

Trần Húc ngẩn người.

Rồi mới nhìn xuống đôi chân mình.

Lúc này mới phát hiện, mình đang chạy chân trần.

Gãi gãi gáy, có chút ngại ngùng cười nói: Vừa rồi nhất thời tình cấp, quên mất.

Ba người Trình Phổ đồng loạt cảm động.

Cúi sâu một cái: Chúa công, chúng tôi nguyện thề sống chết hiệu trung chúa công.

Trần Húc đỡ ba người dậy.

Sau đó đích thân giúp ba người, cởi bỏ bó roi mây phía sau lưng.

Sau đó, đích thân thỉnh người, tìm y sư, giúp ba người băng bó thuốc.

Lỗ Túc, Từ Thứ và những người khác, mục đổ toàn bộ quá trình.

Đối với Trần Húc, càng thêm kính trọng.

Trần Húc đã phái từng đội binh sĩ, tiền vãng các nơi, để đón gia đình Từ Thứ, Điền Phong, Thái Sử Từ và những người khác.

Chỉ vì lúc này chính trị đông quý, đường xá đi lại gian nan, việc đi lại chậm hơn một chút, cũng là điều khá bình thường.

Sau đó, mỗi ngày, Trần Húc liền cùng Điêu Thuyền, Thái Diễm hai người ở bên nhau.

Cuộc sống, cũng trôi qua khá thoải mái.

Chỉ là, trong lòng chàng, vẫn luôn có một chuyện, không thể yên tâm.

Thái Diễm mấy ngày nay, vẫn luôn mô phỏng thư pháp Sấu Kim Thể của Trần Húc.

Càng mô phỏng, tình yêu của nàng đối với Trần Húc, càng sâu đậm.

Sấu Kim Thể, vãng vãng sai một ly, đi một dặm.

Trong lòng nàng cảm thán.

Sấu Kim Thể do Trần lang độc sáng, quả nhiên không tầm thường.

Điêu Thuyền đến bên cạnh Trần Húc, đặt chén trà xuống, nói: Trần lang, chàng, không có tâm sự sao.

Thái Diễm cũng đặt bút lên giá bút, nhìn Trần Húc nói: Trần lang, mấy ngày nay, thần sắc của chàng, xác thực có chút không đúng.

Chi bằng liền nói hết tâm sự ra, hai chị em thiếp, cũng giúp chàng suy xét một chút.

Trần Húc khẽ nhíu mày nói: Ta chuyến này, đích xác có một nỗi lòng.

Ta biết có một mãnh tướng, có dũng khí vạn phu bất địch.

Nhưng hiện nay, đang phò tá dưới trướng người khác.

Ta đang do dự, muốn hay không muốn đi chiêu mộ một phen.

Thái Diễm đến bên cạnh Trần Húc, mỉm cười ngọt ngào, nói: Trần lang, chuyện này đảo cũng đơn giản.

Chỉ cần biết, nếu đi, có cơ hội chiêu mộ thành công không.

Trần Húc thần sắc chợt cứng lại.

Ngón tay chàng trên bàn, khẽ gõ.

Tốt nửa ngày, mới nói: Người đó hiện nay, khá là bất đắc chí.

Ta nếu chuyến này tiền vãng, đảo có bảy tám phần khả năng thành công.

Đã như vậy, vậy thì, còn có gì phải ưu lo.

Điêu Thuyền nói, Trần lang sợ tiền vãng chiêu lãm chi hậu, hồi bất mạ.

Trần Húc nghe vậy, vỗ tay cười lớn.

Đứng dậy, hướng về hai người cúi người: Đa tạ Diễm nhi, Thiền nhi, đã giúp phu quân giải hoặc.

Ngay lập tức, đưa hai tay ra, ôm chặt hai người, vào lòng.

Trần Húc ta có được Thiền nhi, Diễm nhi thân lại, thực sự là phúc phận ba đời của ta.

Điêu Thuyền và Thái Diễm hai người, cũng tựa đầu, vào lòng Trần Húc.

Sau một hồi ân ái, Điêu Thuyền và Thái Diễm hai người, liền bắt đầu giúp Trần Húc thu dọn.

Điêu Thuyền vừa thu dọn vừa nói: Trần lang, chuyến này, tốt nhất là nên mang theo Hứa tướng quân, cùng đi.

Trần Húc cười nói: Thiền nhi cứ yên tâm.

Không tin vào thân thủ của phu quân sao.

Trong thiên hạ, có thể giữ ta lại, không ai sinh ra được.

Điêu Thuyền bật cười, nói: Thiếp biết Trần lang thiên hạ vô song.

Chỉ là có một người tùy thân, cũng tiện có người sai khiến chứ.

Trần Húc gật đầu nói: Thiện.

Vào buổi trưa, Trần Húc liền dẫn theo Từ Hoảng, cùng với hai trăm Hổ Báo Kỵ, xuất phát.

Sở dĩ mang theo hai trăm Hổ Báo Kỵ, cứu kỳ nguyên nhân, là vì tấm lòng của hai vị phu nhân.

Một đường đi nhanh như bay, không tiêu tốn chút thời gian, liền

đến địa phận Duyện Châu.

Thấy đã vào địa phận Duyện Châu, Từ Hoảng có chút ngẩn người.

Nói: Chúa công, điểm đến của chúng ta, là đâu.

Trần Húc khẽ nhíu mày, nói: Công Minh, ta đã nói rồi, phải gọi ta là công tử.

Vâng, công tử.

Từ Hoảng ngượng nghịu nói, Không biết chúng ta chuyến này, đi đâu.

Chúng ta chuyến này, là đi Trần Lưu.

Rít.

Trần Lưu.

Từ Hoảng trong lòng đại kinh.

Chúa công, không phải, muốn ám sát Tào Tháo sao.

Trần Húc nghe vậy, lườm một cái, nói: Công Minh, đùa gì vậy.

Hiện giờ Tào Tháo tuy bị trọng thương, nhưng Duyện Châu của hắn, có không ít quân đội.

Ta trước đây không nói với ngươi sao.

Chuyến này ta đi, là vì một viên mãnh tướng.

Tên của hắn, gọi là Điển Vi.

Từ Hoảng nghe vậy, không khỏi tò mò nói: Chúa công, thực lực của Điển Vi đó, có mạnh không.

Trần Húc gật đầu nói: Mạnh.

Thực lực của Điển Vi, chỉ sợ có thể cùng Tử Long, phân cao thấp.

Rít.

Từ Hoảng hít một ngụm khí lạnh.

Thực lực của Triệu Vân, hắn đã tận mắt chứng kiến.

Điển Vi mà có thể cùng Triệu Vân phân cao thấp, thì thực lực đó. hắn, cũng cảm thấy khủng khiếp.

Ngay tức khắc, liền thúc giục, để Trần Húc nhanh chóng lên đường.

Ba ngày sau, trên một tửu lâu ở Trần Lưu quận.

Trần Húc một mình, ngồi trong tửu lâu.

Ngồi ở một vị trí cạnh cửa sổ trên tầng hai.

Vừa uống rượu, vừa nhìn xuống phía dưới.

Còn Hổ Báo Kỵ, vì mục tiêu quá lớn, đã được giữ lại ngoài thành.

Chương 100

Không bao lâu, Từ Hoảng từ dưới đi lên.

Một tay ngồi phịch xuống đối diện Trần Húc, nâng một chén rượu, uống cạn.

Thở dài một hơi, rồi ghé sát vào Trần Húc, nhỏ giọng nói: Chủ.

Công tử, tôi đã điều tra rõ rồi.

Trần Húc mỉm cười nói: Ồ.

Tình hình thế nào.

Từ Hoảng hạ thấp giọng nói: Người mà ngài muốn tìm a, đang dưới trướng Triệu Sủng.

Tôi, tôi đã điều tra rõ rồi.

Hắn chỉ là một quân sĩ bình thường.

Ồ.

Trần Húc nhíu mày.

Triệu Sủng.

Hoàn toàn chưa từng nghe nói.

Điển Vi vốn dĩ không trực tiếp nghe lệnh Trương Mạc sao.

Chỉ là một quân sĩ bình thường.

Nhãn quang của Trương Mạc, kém đến vậy sao.

Chẳng trách, Điển Vi lại bỏ Trương Mạc đi, đầu quân Tào Tháo.

Nhưng đối với Trần Húc, đây lại là một chuyện tốt.

Như vậy, việc chiêu mộ hắn, lại trở nên đơn giản hơn.

Chàng khẽ nhíu mày, rồi vẫy tay ra hiệu cho Từ Hoảng.

Từ Hoảng cấp thiết đứng dậy, ghé sát đầu lại.

Trần Húc ngay lập tức, liền cười nói: Công Minh, chỉ cần làm như thế này thế này, thế này thế này.

Từ Hoảng nghe vậy đại hỷ.

Vội vàng nhét một ít đồ ăn vào miệng, liền cáo từ rời đi.

Nhìn bóng lưng Từ Hoảng rời đi, Trần Húc lòng bàn tay hướng lên, năm ngón tay phải từ từ nắm lại.

Khóe miệng chàng, hiện lên một nụ cười.

Tào Tháo ngồi trong phủ Thứ Sử, vẻ mặt u uất.

Đúng lúc đó, một bóng người, cấp thiết chạy vào.

Người đó, chính là Hạ Hầu Đôn.

Nhìn Tào Tháo, nói: Chúa công.

Tôi đã tìm thấy mãnh tướng.

Cái gì.

Tào Tháo nghe vậy, đột nhiên từ chỗ ngồi đứng dậy.

Ba bước làm hai, đến trước mặt Hạ Hầu Đôn.

Một tay nắm lấy tay Hạ Hầu Đôn, cấp thiết nói: Nguyên Nhượng, ngươi thật sự đã tìm thấy mãnh tướng sao.

Hạ Hầu Đôn hưng phấn nói: Thiên chân vạn xác.

Mấy ngày nay, tôi vẫn luôn làm theo ý của Mạnh Đức, khắp nơi tra tìm mãnh tướng.

Ngài đoán xem.

Tào Tháo đưa một chén nước, rồi cấp thiết nói: Nguyên Nhượng,

đừng úp mở nữa.

Mau nói đi.

Hạ Hầu Đôn một hơi uống cạn nước, rồi nói: Mạnh Đức, dưới trướng Thái thú Trần Lưu Trương Mạc, có một viên mãnh tướng, tên là Điển Vi.

Có một lần, lá cờ nha môn ngoài doanh trại bị đổ xuống, ngài đoán xem, một người tiến lên, một tay liền dựng thẳng lá cờ nha môn đó lên.

Sức mạnh, có mạnh đến mức nào.

Tào Tháo cô đông một tiếng, nuốt nước bọt.

Lá cờ nha môn.

Một người liền có thể dựng thẳng.

Sức mạnh của người đó, chỉ sợ không dưới ngàn cân.

Lại nghe Hạ Hầu Đôn tiếp tục nói: Hơn nữa.

Điển Vi đó, trước đây, từng trong núi, tay không đánh chết một con mãnh hổ hung tợn.

Lời này vừa nói ra, Tào Tháo triệt để động lòng.

Chỉ là, Điển Vi đang dưới trướng Trương Mạc, điều đó, khiến hắn có chút khó khăn.

Chàng đứng dậy, đi đi lại lại nói: Chuyện này, chỉ sợ có chút khó làm.

Trương Mạc đó, là bạn thân của ta.

Ta nếu đào đại tướng dưới trướng hắn, chỉ sợ Trương Mạc, sẽ sinh lòng bất mãn.

Lời của hắn chưa nói hết, thấy Hạ Hầu Đôn cắt ngang nói: Mạnh

Đức, chuyện này không cần ưu lo.

Tôi đã dò la thanh sở.

Điển Vi đó, dưới trướng Trương Mạc, chỉ là một quân sĩ bình thường.

Hắn, cũng không trực tiếp do Trương Mạc quản lý.

Hắn ở dưới trướng Triệu Sủng dưới trướng Trương Mạc.

Triệu Sủng.

Trên mặt Tào Tháo, hiện ra vẻ kinh ngạc, nói, Sao ta, chưa từng nghe nói đến người này.

Hắn và Trương Mạc quan hệ cực kỳ tốt.

Kể từ khi Trần Lưu binh lính tụ tập, vẫn luôn ở bên nhau.

Cũng vì thế, đối với các đại tướng dưới trướng Trương Mạc, trong lòng hắn, cũng biết không ít.

Lại nghe Hạ Hầu Đôn xua tay, vẻ mặt thờ ơ nói: Triệu Sủng đó, chẳng qua là một Tư Mã bình thường dưới trướng Trương Mạc mà thôi.

Đương chân.

Tào Tháo nghe vậy đại hỷ.

Lớn tiếng cười nói: Trời giúp ta vậy.

Thật sự là trời giúp ta vậy.

Nguyên Nhượng, tốc tốc chuẩn bị một phen, ta tức khắc tiền vãng Trần Lưu.

Nếu chuyến này, thực sự có thể chiêu mộ được Điển Vi dưới trướng, ngươi, sẽ được ghi một công.

Hạ Hầu Đôn ôm quyền một lễ, nói: Vâng.

Lúc này, Trần Lưu quận, trước cửa một tửu lâu.

Từ Hoảng cười nói: Điển đại ca, tôi và ngài, công tử nhà tôi, ngưỡng mộ nhất những anh hùng như ngài.

Hôm nay, chúng ta cũng phải uống một chén thật ngon.

Điển Vi ngẩng đầu nhìn tửu lâu, nói:.

Chỉ sợ sẽ làm Từ tiểu huynh đệ và công tử nhà ngài, tốn kém rồi.

Lời thì nói vậy, nhưng chỉ vì chút tiền bạc mà anh em phải so đo tính toán.

Nói đoạn, Từ Hoảng kéo Điển Vi đi vào, nhưng tình thế có vẻ hơi khó xử.

Kéo mãi, chân Điển Vi vẫn không nhúc nhích nửa phân.

Đúng lúc đó, một giọng nói vang lên ở cầu thang.

Điển tráng sĩ, lần này ta có duyên hội ngộ nơi đây, ta cũng muốn cùng huynh uống một chén thật sảng khoái.

Người đó chính là Trần Húc.

Chỉ thấy vài bước đã đến bên cạnh Điển Vi, một tay túm lấy Điển Vi, rồi kéo lên lầu.

Từ Hoảng nhìn Trần Húc với vẻ mặt như nhìn quái vật.

Điển Vi cũng tò mò đánh giá Trần Húc, thực sự không ngờ, người trông nho nhã thư sinh trước mặt, vậy mà sức lực lại lớn đến vậy.

Đây là lần đầu tiên hắn gặp được người có thể kéo được mình.

Cũng vì thế, trong lòng hắn dâng lên chút hiếu kỳ, nên không hề giãy giụa.

Trên lầu hai, ba người chia chủ khách ngồi xuống.

Đôi kích của Điển Vi đặt lên bàn bên cạnh, cái bàn rõ ràng cũng

rung lên.

Lúc này không phải giờ ăn, nên trong tửu lâu cũng không có ai.

Trần Húc nhìn về phía Điển Vi.

Ngay lập tức, thông tin thuộc tính của Điển Vi hiện ra trước mặt hắn.

Tên: Điển Vi.

Tuổi: 27.

Thống suất: 72.

Chương 101

Võ lực: 98.

Trí lực: 34.

Chính trị: 30.

Mị lực: 44.

Đặc tính: Mãnh Giả, Hộ Vệ, Hào Kiệt.

Đúng lúc đó, một giọng nói của hệ thống vang lên trong đầu hắn.

Đinh, kiểm tra túc chủ đang đối mặt với lựa chọn, nhiệm vụ hệ thống được cập nhật, xin hãy lựa chọn.

Lựa chọn một: Kết bạn với Điển Vi, sau đó ai đi đường nấy.

Phần thưởng nhiệm vụ: Một trăm chiến mã.

Lựa chọn hai: Chinh phục Điển Vi, và thu Điển Vi làm thuộc hạ.

Phần thưởng nhiệm vụ: Một trăm lạng hoàng kim.

Lựa chọn ba: Giao chiến với Điển Vi một trận, đánh bại Điển Vi, và thu làm thuộc hạ.

Phần thưởng nhiệm vụ: Thần cấp cận thân cách đấu thuật.

Khi nhìn lựa chọn một, Trần Húc không khỏi bật cười.

Kết bạn.

Rồi ai đi đường nấy.

Chắc không phải đang đùa đấy chứ.

Lần này không quản đường sá xa xôi cả trăm dặm, đặc biệt từ Phái Quận đến đây, chỉ để kết bạn thôi ư.

Hắn tiếp tục nhìn xuống dưới.

Giữa lựa chọn hai và lựa chọn ba, hắn có chút do dự.

Nhưng sau khi nhìn phần thưởng của lựa chọn ba, mọi do dự đều tan biến hết.

Thần cấp cận thân cách đấu thuật.

Cái này mạnh đến mức không thể tin được cơ mà.

Trước đây, Đại sư cấp cận thân cách đấu thuật đã khiến hắn hưởng lợi không ít.

Hắn cũng không biết uy lực của Thần cấp cận thân cách đấu thuật sẽ đạt đến mức độ nào.

Ngay lập tức, hắn không còn do dự nữa.

Trong lòng, hắn nói với hệ thống: Hệ thống, ta chọn lựa chọn ba.

Trần Húc liền nhìn về phía Điển Vi, cười lớn tiếng nói: Điển tráng sĩ, ta họ Trần, tên là Trần Húc.

Công Minh và ta đã kết giao được một hảo hán.

Bình sinh ta thích nhất kết giao với anh hùng hảo hán.

Bởi vậy, đặc biệt chuẩn bị chút rượu nhạt ở đây, để bày tỏ tấm lòng.

Nói đoạn, hắn tự tay rót đầy một chén cho Điển Vi.

Điển Vi mỉm cười nói: Trần, Trần huynh khách khí rồi.

Ta đây chỉ là một người thô lỗ, đâu dám nhận là hảo hán, tráng sĩ gì.

Nhưng ta thấy khí lực của Trần huynh cũng phi thường.

E rằng còn trên cả ta.

Điển huynh không cần khiêm tốn.

Ta biết thực lực của Điển huynh phi phàm.

Trần Húc nói đoạn, nâng chén rượu lên, nói: Điển huynh, ta kính huynh một chén.

Ba người nâng chén qua lại.

Có Trần Húc ở đó, lại có Từ Hoảng thỉnh thoảng pha trò khuấy động không khí.

Hiện trường vô cùng náo nhiệt.

Sau khi uống cạn, Điển Vi đã cùng Trần Húc và Từ Hoảng hai người xưng huynh gọi đệ.

Trần Húc thấy tình hình đã ổn thỏa, liền liếc mắt ra hiệu cho Từ Hoảng.

Từ Hoảng hiểu ý, liền nhìn về phía Điển Vi, nói: Điển huynh, ta thấy thần sắc huynh, dường như có chút.

ưu sầu.

Điển Vi thở dài một tiếng.

Uống cạn chén rượu trong tay, nhưng không nói gì.

Từ Hoảng tự giác rót đầy chén cho Điển Vi.

Uống liền ba chén rượu vào bụng, Điển Vi ợ một tiếng.

Đặt mạnh chén rượu xuống bàn.

Rồi mới thở dài nói: Từ huynh đệ, ta, khổ quá.

Từ Hoảng không khỏi ngẩn ra.

Liếc nhìn Trần Húc một cái, rồi vội nói: Điển huynh, có nỗi khổ gì cứ nói ra.

Không biết ta và công tử nhà ta có thể giúp được gì không.

Điển Vi lắc đầu, Không cần đa tạ hảo ý của hai vị huynh đệ.

Ngay sau đó, hắn tiếp tục nói: Ai, ta không biết thu liễm.

Lần đó, ta thấy cờ nha môn trong quân đổ, liền theo bản năng tiến lên, một tay đỡ nó dậy.

Từ Hoảng nghe vậy, nuốt một ngụm nước bọt.

Cờ nha môn.

Cái đó mà một tay có thể đỡ được sao.

Hắn không nhìn cánh tay thô đến mức không tưởng của Điển Vi, rồi mới gật đầu ra vẻ đã hiểu.

Hắn phát hiện Trần Húc vẫn giữ vẻ mặt bình thản như thường.

Không khỏi hơi ngẩn ra.

Chẳng lẽ Chúa công đã biết chuyện gì rồi.

Nhưng hắn lại nghe Điển Vi tiếp tục nói: Lúc đó, rất nhiều người trong quân của ta đều khen ngợi ta hết lời.

Ngay cả Tư Mã của ta cũng kinh ngạc về sức mạnh của ta.

Ban đầu, ta cứ nghĩ, từ đó về sau, ta sẽ được trọng dụng.

Nhưng ai ngờ. mấy năm trôi qua, những người cùng nhập ngũ với ta đều đã được thăng chức, còn ta, vẫn chỉ là một quân sĩ nhỏ bé.

Điển Vi nói đoạn, lại nâng chén rượu, uống cạn.

Trần Húc tiến lại gần một chút, nói: Điển huynh, không biết huynh có từng cân nhắc, đổi một nơi khác không.

Đổi một nơi khác ư.

Điển Vi cười khổ nói, Cũng đúng, ta cũng muốn, nhưng nhìn xem,

một kẻ thô kệch như ta thì có thể đi đâu được chứ.

Một kẻ như ta, dù đi đến đâu, chẳng phải cũng chỉ làm một tiểu binh sao.

Từ Hoảng lại cười nói: Điển lão ca, ta và huynh vừa gặp đã như cố nhân, chi bằng, đến chỗ ta, huynh thấy thế nào.

Chỗ nào.

Điển Vi rõ ràng chưa phản ứng kịp.

Từ Hoảng cười nói: Đúng.

Chỗ ta.

Kéo kéo Điển Vi nói: Điển lão ca, chi bằng huynh cùng ta đi ngay bây giờ.

Điển Vi rõ ràng đã hơi say.

Lúc này có chút chậm phản ứng.

Hắn nói lắp bắp: Đến đó, ta, ta có thể làm gì.

Làm gì ư.

Ít nhất cũng là một tướng quân.

Trần Húc nhàn nhạt mở miệng.

Điển Vi rõ ràng bị giật mình.

Nhưng ngay sau đó, hắn liền cười nói: Hai vị huynh đệ, đừng đùa ta nữa.

Bộ dạng ta thế này, làm sao có thể làm tướng quân chứ.

Trần Húc mỉm cười nhàn nhạt, nói: Điển huynh đệ, yên tâm.

Chương 102

Nếu không thể làm tướng quân, vậy cứ hỏi ta xem sao.

Điển Vi lớn tiếng hô: Được.

Nhưng, phải chờ ta một chút, ta phải đi đón vợ con ta.

Điển huynh đừng lo.

Phu nhân và nhi tử của huynh, lúc này, đang chờ huynh ở ngoài thành.

Nói đoạn, Trần Húc vươn người, tay phải vươn ra.

Hắn tùy tiện nhấc đôi kích to lớn không tưởng của Điển Vi trên bàn lên.

Rồi quay người, đi ra ngoài.

Vừa đi, hắn vừa không ngừng múa đôi kích đó trên tay, cứ như đang biểu diễn vậy.

Trên mặt đầy vẻ khinh thường, miệng còn lẩm bẩm: Đôi kích này, hơi nhẹ quá, có thật là nặng tám mươi cân không vậy.

Từ Hoảng nghe vậy, mắt trợn tròn xoe.

Vừa nãy khi đôi kích đặt trên bàn, cái bàn rõ ràng đã rung lên.

Đôi kích đó sao có thể nhẹ được chứ.

Nhưng nhìn bộ dạng của Chúa công xem.

Sức lực này, cũng quá khủng bố rồi.

Hắn không kìm được mà nuốt nước bọt.

Trần Húc thấy Từ Hoảng không nhúc nhích, liền quay đầu, liếc nhìn Từ Hoảng một cái.

Từ Hoảng hiểu ý, vội vàng dìu Điển Vi đi ra ngoài, vừa đi vừa nói: Điển lão ca, yên tâm đi.

Thời vận tốt của huynh đã đến rồi.

Ba người, mỗi người cưỡi một con ngựa, rời khỏi Trần Lưu huyện.

Lúc này Điển Vi mới tỉnh rượu, nhìn Trần Húc và Từ Hoảng bên cạnh.

Ngay sau đó, hắn cười khổ một tiếng, nói: Trần huynh, Từ huynh, hai người, định đưa ta đi đâu vậy.

Trần Húc lớn tiếng cười nói: Điển huynh cứ yên tâm.

Ta, nhất định sẽ không hãm hại huynh đâu.

Điển Vi nhìn chằm chằm Trần Húc một lúc lâu, rồi mới thở dài nói: Vậy vợ con ta đâu.

Đúng lúc đó, một chiếc xe ngựa dừng lại trước mặt hắn.

Rèm xe ngựa vén lên, từ bên trong, một đứa trẻ bước xuống.

Đứa trẻ đó, toàn thân cơ bắp cường tráng.

Sau khi xuống xe ngựa, liền chạy thẳng về phía Điển Vi.

Đứa trẻ vừa chạy vừa mừng rỡ nói: Phụ thân, người thật sự ở đây.

Điển Vi một tay ôm lấy đứa trẻ, trên mặt lộ ra nụ cười vui vẻ, nói: Mãn nhi, con đây rồi.

Mẫu thân con đâu.

Lúc này, một người phụ nữ, từ trong xe ngựa bước ra.

Nàng khẽ cúi người chào mấy người.

Điển Vi cười lớn tiếng.

Người phụ nữ đó cúi người về phía Trần Húc nói: Thiếp thân có lễ.

Phu quân nhà thiếp thân tính tình đại đại liệt liệt, có nhiều chỗ đắc tội, thiếp thân xin ở đây bồi tội ạ.

Chưa kịp thỉnh giáo công tử, cao tính đại danh là gì ạ.

Trần Húc nghe vậy ngẩn ra.

Vợ của Điển Vi, rõ ràng, không tầm thường chút nào.

Xem ra, muốn chiêu hàng Điển Vi, phải vượt qua cửa ải của Điển phu nhân rồi.

Hắn vội ôm quyền thi lễ nói: Tẩu phu nhân khách khí rồi.

Ta họ Trần, tên là Trần Húc.

Ta và Điển huynh vừa gặp đã như cố nhân.

Liền mời Điển huynh cùng ta về Phái Quận.

Cũng không cần phải làm một quân sĩ nữa.

Người phụ nữ hơi động lòng.

Nàng trừng mắt nhìn Điển Vi một cái, rồi mới cúi người nói: Chẳng lẽ, Trần công tử chính là Dự Châu Thứ Sử Trần Đông Thăng.

Lời này vừa thốt ra, lòng Trần Húc khẽ động.

Hắn hiểu ra, ở đời sau, vì sao Điển Vi lại bỏ Trương Mạc theo Tào Tháo.

Theo tiến trình ban đầu, Điển Vi sẽ bỏ Trương Mạc, chuyển sang Tào Tháo khi Trương Mạc và Tào Tháo quyết liệt.

Lúc đó, Trương Mạc có Lữ Bố trợ giúp, đã chiếm cứ phần lớn Duyện Châu.

Người ngoài nhìn vào, đều cho rằng Trương Mạc chiếm thượng

phong.

Điển Vi có thể vào lúc đó, đưa ra hành động chuyển sang Tào Tháo.

Ánh mắt nhìn xa trông rộng đó, thực sự không giống Điển Vi.

Như vậy, phần lớn, là công lao của vị Điển phu nhân trước mắt này.

Trần Húc mỉm cười nhàn nhạt, nói: Chính xác, Tẩu phu nhân thật có mắt nhìn.

Điển phu nhân nghe vậy, vội kéo Điển Vi một cái.

Nhưng Điển Vi vẫn nhe răng cười, rõ ràng không phản ứng.

Điển phu nhân, ghé vào tai Điển Vi thì thầm vài câu.

Lúc đó, Điển Vi mới như tỉnh mộng, nói: Trần huynh, huynh thật sự là Trần Đông Thăng đã một mình đại chiến sáu tướng sao.

Trần Húc cười ha ha nói: Sao.

Điển huynh có hứng thú, so tài một chút không.

Điển Vi hô lớn một tiếng: Chính vậy.

Nói đoạn, hắn nhấc đôi kích lên, liền muốn giao chiến với Trần Húc một trận.

Điển phu nhân có chút cạn lời.

Nàng kéo kéo cánh tay Điển Vi.

Trần Húc đang chờ lời của Điển Vi.

Nếu không thì, nhiệm vụ của hắn, chẳng phải sẽ không hoàn thành sao.

Hệ thống yêu cầu, thông qua võ lực, để hàng phục Điển Vi triệt để.

Hơn nữa, với người như Điển Vi, nếu không giao chiến một trận, e rằng, hắn cũng sẽ không hoàn toàn quy phục.

Ngay lập tức, hắn cười lớn tiếng nói: Điển huynh, nếu đã muốn chiến, vậy ta, sẽ cùng huynh giao chiến một trận thật sảng khoái.

Được.

Điển Vi mừng rỡ hô.

Đúng lúc đó, một giọng nói của hệ thống, vang lên trong đầu Trần Húc.

Đinh, chúc mừng túc chủ lựa chọn thành công, và đã đạt được thỏa thuận tỷ thí với Điển Vi, phần thưởng đã được phát trước.

Giọng nói của hệ thống vừa dứt, một lượng lớn thông tin, tràn vào đầu Trần Húc.

Khoảnh khắc tiếp theo, trong đầu hắn, có thêm rất nhiều thứ.

Những thứ này, toàn bộ đều là kiến thức cận thân cách đấu.

Hắn chỉ cảm thấy những điều này, dường như đã khắc sâu vào linh hồn, khắc sâu vào cơ thể hắn, khiến hắn tùy ý là có thể thi triển ra được.

Trần Húc đã có đủ tự tin.

Ban đầu trong Tam Quốc, người có võ lực đứng đầu, phải kể đến Lữ Bố.

Chiến mã, Lữ Bố vô địch.

Nhưng về cận chiến, Điển Vi, thì xứng đáng là bá chủ Tam Quốc.

Còn bây giờ thì sao.

Ha ha.

Trần Húc tùy tay ném đôi kích cho Điển Vi.

Chương 103

Điển Vi chỉ cảm thấy trong tay nặng trịch.

Thế xông lên ban đầu của hắn cũng khựng lại.

Trần Húc liền lớn tiếng nói: Điển huynh, lời ta nói trước rồi nhé.

Nếu huynh thua ta, thì phải nhận ta làm chủ.

Nói đoạn, một luồng khí thế kiêu ngạo, ập đến.

Điển Vi không khỏi rùng mình.

Trần Húc, vừa nãy trông nho nhã thư sinh, lúc này lại có khí thế đến vậy.

Sức mạnh của đôi kích vừa rồi cũng khiến hắn kinh hãi.

Hắn không dám có chút khinh suất nào nữa, cười lớn nói: Trần huynh yên tâm, nếu huynh thắng được ta, ta sẽ theo huynh.

Nói đoạn, hai người bày ra thế trận.

Lần này, cả hai đều không lên ngựa.

Trần Húc tay cầm Vô Địch Bá Vương Thương.

Điển Vi hai tay xách đôi kích.

Trần Húc ôm quyền thi lễ về phía Điển Vi, Điển Vi cũng vội vàng đáp lễ.

Khí thế giữa hai người không ngừng tăng lên.

Các quân sĩ xung quanh, từng người một đều trợn mắt há mồm, nhìn hai người giữa trường.

Điển Vi tay phải vung lên.

Một kích từ tay phải của hắn, đã bay thẳng về phía Trần Húc.

Tiếng không khí nổ tung cũng theo đó vang lên.

Lòng Trần Húc rùng mình.

Phi kích.

Tuyệt kỹ phi kích của Điển Vi.

Không kịp suy nghĩ, hắn khẽ xoay người.

Phi kích đó lướt qua sát người hắn.

Sau đó rơi xuống đất cách đó vài trượng.

Trong chốc lát, đất đá bay tung tóe, một cái hố sâu cũng theo đó hình thành.

Đồng tử Trần Húc đột nhiên co rút lại.

Phi kích, tốc độ thật nhanh, lực đạo thật cuồng mãnh.

Hắn mím môi, chiến ý trong lòng cũng theo đó dâng trào.

Lúc đó, Điển Vi đã xông về phía Trần Húc.

Mỗi bước chân của hắn, trên mặt đất đều lưu lại một dấu chân sâu.

Oanh.

Trần Húc tay phải đơn độc cầm Vô Địch Bá Vương Thương, từng bước chân đạp xuống.

Từng cái hố sâu cũng hình thành trên mặt đất hắn đạp qua.

Thân hình hai người đã đến gần nhau.

Điển Vi một kích, mang theo một luồng kình phong, vung về phía mặt Trần Húc.

Vô Địch Bá Vương Thương trong tay Trần Húc, đã động.

Lần này, không hóa ra ba đạo thương ảnh.

Hắn trực tiếp vung Vô Địch Bá Vương Thương, bổ mạnh vào một kích của Điển Vi.

Lòng Điển Vi khẽ động, tốc độ một kích trong tay hắn, đột nhiên tăng lên mấy phần.

Đang.

Một tiếng kim loại va chạm sắc bén vang lên theo đó.

Điển Vi kinh hãi phát hiện, một kích của hắn, lại. lại bị đỡ được.

Không thể nào.

Hắn xoắn eo, đột nhiên phát lực.

Khoảnh khắc tiếp theo, hắn chỉ cảm thấy một luồng cự lực, truyền đến từ một kích.

Khiến hắn không kìm được mà lùi lại mấy bước.

Không thể nào.

Hắn tự nhận mình sức mạnh vô cùng, thiên hạ hiếm có.

Trước đây, chưa từng gặp người nào có sức lực lớn hơn mình.

Nhưng Trần Húc trước mặt này, chuyện gì vậy.

Trông nho nhã thư sinh, lại có sức mạnh cuồng mãnh đến vậy sao.

Chiến.

Điển Vi gầm lên một tiếng, chân đạp xuống đất, lại một lần nữa lao lên.

Chiến.

Trần Húc cũng gầm lên một tiếng.

Ngay sau đó, Vô Địch Bá Vương Thương trong tay hắn, bổ mạnh

về phía Điển Vi.

Điển Vi thấy thế không ổn, vội vàng giơ một kích lên đỡ.

Đang.

Thương và kích va chạm vào nhau.

Dưới một thương, cả người Điển Vi đều chìm xuống mấy phân.

Dưới hai chân hắn, xuất hiện hai dấu chân sâu.

Sự chấn động trong lòng Điển Vi không thể dùng lời nào hình dung được.

Một thương, lại có sức mạnh cuồng mãnh đến thế.

Hắn không nói thêm gì nhiều, thấy trường thương trong tay Trần Húc, đột nhiên biến hóa.

Khoảnh khắc tiếp theo, cây kích trong tay hắn, đã bay ra ngoài.

Điển Vi, vậy mà, lại tay không lao lên.

Chương 104

Lúc này, hắn đã dốc toàn lực.

Hệt như năm xưa, đối mặt với con mãnh hổ hung dữ kia.

Hay.

Trần Húc lớn tiếng cười, ngay sau đó vươn tay ném mạnh, ném Vô Địch Bá Vương Thương trong tay sang một bên.

Bành.

Một phần ba thân thương, đã chìm xuống dưới mặt đất.

Hắn, cả người đã lao lên.

Bành.

Một cú quật vai, Điển Vi bị quật xuống đất.

Mặt đất cũng rung lên.

Cứ như không chịu nổi lực đạo cuồng mãnh vậy.

Bành, bành, bành.

Liên tiếp ba lần, Điển Vi đều bị Trần Húc, quật xuống đất.

Trên mặt đất, lưu lại ba cái hố sâu.

Trần Húc khoanh tay đứng, lớn tiếng cười nói: Điển huynh, chi bằng chúng ta, dừng tay ở đây, huynh thấy thế nào.

Điển Vi lật người, bò dậy từ dưới đất.

Hắn đánh giá Trần Húc từ trên xuống dưới, lớn tiếng cười nói: Tốt.

Quá tốt rồi.

Từ nay về sau, lão Điển ta, cuối cùng cũng có thể như người khác, so tài một phen rồi.

Trần Húc nhướng mày.

Thần cấp cận thân cách đấu thuật, quả nhiên lợi hại.

Cận thân vật lộn thế này, thật sự. vô cùng kích thích.

Nhưng hắn lại nghe Điển Vi tiếp tục nói: Mấy năm nay, ta thật sự chưa có dịp nào so tài tử tế với ai.

Mấy người kia ấy à, sức lực quá nhỏ, vừa đụng đã đổ.

Nói đoạn, hắn mím môi, lại lao về phía Trần Húc.

Trần Húc cũng không đáp lời, chỉ cần nghênh chiến.

Muốn chiến, vậy thì, chiến thôi.

Sau hơn mười hiệp, Điển Vi cuối cùng cũng bị quật ngã và chịu phục.

Trần Húc lớn tiếng cười nói: Điển huynh, chỗ ta, có một gã to lớn cũng thập phần uy vũ, tên là Hứa Chử.

Không bằng, huynh có thể giao chiến mấy trận với hắn.

Điển Vi nghe vậy, đại hỉ nói: Được.

Vậy thì, từ hôm nay trở đi, ta sẽ theo huynh.

Nói đoạn, hắn đã quỳ một gối xuống đất, nói: Chúa công ở trên, xin nhận Điển Vi một lạy.

Những người xung quanh, sớm đã ngây người ra, chưa từng thấy lối đánh cuồng mãnh đến vậy.

Lực đạo, thật sự quá dã man.

Từ Hoảng nuốt nước bọt ừng ực.

Hắn nhận ra, hai người trước mắt này, quả thực mạnh đến mức không giống người.

Đặc biệt là Chúa công.

Trước đây khi nhìn Trần Húc di chuyển sư tử đá, hắn đã biết Trần Húc sức lực vô cùng.

Nhưng bây giờ, hắn mới thực sự hiểu.

Những gì nhìn thấy trước đây, chỉ là một góc của tảng băng chìm mà thôi.

Trong lòng hắn khẽ động.

Nếu có thể học được một chiêu nửa thức từ Chúa công, thì. hắn không kìm được mà kích động.

Trần Húc bước lên, kéo Điển Vi dậy.

Rồi lớn tiếng cười nói: Điển huynh có huynh tương trợ, thiên hạ, có thể định được rồi.

Điển Vi ngượng ngùng nói: Trần.

Trần Thứ Sử, ngài đối xử tốt với tôi.

Cả nhà già trẻ của tôi đều ở đây rồi, không thể để tôi bị đói được.

Trần Húc lớn tiếng cười nói: Điển huynh cứ yên tâm.

Nếu đã đến chỗ ta, một chức tướng quân, thì chắc chắn có.

Thật sao.

Điển Vi nói.

Thật.

Trần Húc gật đầu.

Được.

Nếu vậy, Chúa công có việc gì cứ nói, Điển Vi nhất định sẽ không chút từ chối.

Điển Vi nói đoạn, ôm quyền cúi người thật sâu.

Trần Húc vỗ vỗ vai Điển Vi nói: Điển huynh, không cần khách khí.

Ta có được Điển huynh tương trợ, thực sự là vinh hạnh của ta.

Trương Mạc không biết trọng dụng huynh, đó là tổn thất của hắn.

Điển Mãn phấn khởi lao vào lòng Điển Vi, lớn tiếng reo: Phụ thân làm tướng quân rồi.

Điển Vi cưng chiều xoa đầu Điển Mãn, cười nói: Sau này, Mãn nhi con phải lợi hại hơn cả phụ thân nữa nhé.

Đúng lúc đó, một giọng nói của hệ thống, vang lên trong đầu Trần Húc.

Đinh, chúc mừng túc chủ, chiêu mộ thành công Điển Vi.

Hoàn thành nhiệm vụ Cướp hồ Tào Tháo.

Hoàn thành nhiệm vụ Cướp hồ Tào Tháo, nhận được phần thưởng nhiệm vụ: 800 Hổ Vệ Quân dưới trướng Tào Tháo.

Hổ Vệ Quân.

Chẳng phải là đội bộ binh tinh nhuệ dưới trướng Tào Tháo sao.

Chính là đội Hổ Vệ Quân mà Điển Vi và Hứa Chử cùng thống lĩnh sao.

Theo quỹ tích trước đây, trong trận Tào Tháo đại bại ở Uyển Thành, chính đội Hổ Vệ Quân này đã liều chết chiến đấu.

Binh sĩ dưới trướng, ai nấy đều một người địch mười người, mới bảo vệ được Tào Tháo an toàn.

Trong lòng không khỏi đại hỉ.

Đáng tiếc, số lượng, thực sự hơi ít.

Một giọng nói của hệ thống, cũng vang lên trong đầu hắn.

Đinh, phần thưởng được phát.

Hổ Vệ Quân sẽ hội hợp với túc chủ vào giữa trưa hai ngày sau.

Có được Điển Vi, lại có được Hổ Vệ Quân, Trần Húc có chút đắc ý.

Hắn vung tay, nói: Chúng ta xuất phát, về Phái Quận.

Mọi người đồng loạt cúi người thi lễ, sau đó lên ngựa, lao nhanh về phía Phái Quận.

Bên ngoài một doanh trại quân ở Trần Lưu huyện.

Tào Tháo và Hạ Hầu Đôn đang đứng bên ngoài, nhìn vào trong.

Hạ Hầu Đôn chỉ tay, nói: Mạnh Đức, phía trước, là nơi Điển Vi ở.

Hay.

Tào Tháo vuốt râu cười lớn.

Chương 105

Trong lòng, thoáng một tia do dự: Nếu cứ thế này trực tiếp mang Điển Vi đi, nếu để Trương Mạc biết, e rằng sẽ sinh lòng không vui.

Nhưng trong lòng, cũng có chút lo lắng.

Nếu để Trương Mạc biết Điển Vi lợi hại, e rằng Trương Mạc, căn bản sẽ không nỡ để Điển Vi rời đi.

Nghĩ vậy, Tào Tháo không còn chút do dự nào nữa.

Hắn vung tay lớn, nói: Nguyên Nhượng, mau chóng mời Điển tráng sĩ ra đây cho ta.

Ta hứa chức Đô úy, không, ta hứa chức Giáo úy.

Hạ Hầu Đôn hơi khựng lại.

Vừa lên đã ban chức Giáo úy cho một tiểu binh.

E rằng, hơi không thích hợp thì phải.

Nhưng hắn nghĩ đến trận thua trước Trần Húc, liền nghiến răng.

Giáo úy thì Giáo úy vậy.

Hắn ôm quyền về phía Tào Tháo, rồi đi vào trong doanh trại.

Một khắc đồng hồ sau, Hạ Hầu Đôn từ trong doanh trại phi nhanh ra.

Tào Tháo lớn tiếng cười nói: Nguyên Nhượng, thế nào, Điển tráng sĩ đó, đã đồng ý chưa.

Hạ Hầu Đôn thở hổn hển mấy hơi, rồi mới lớn tiếng hô: Mạnh Đức, đại sự không hay rồi.

Điển tráng sĩ, không thấy nữa.

Tào Tháo trong lòng giật thót, vội hỏi: Chuyện xảy ra khi nào.

Chẳng lẽ Điển tráng sĩ, đã về nhà rồi.

Hạ Hầu Đôn lắc đầu, nói: Theo người cùng đội với Điển Vi nói, Điển Vi từ trưa hôm qua đi uống rượu xong, liền không thấy quay về nữa.

Vậy trưa hôm qua, hắn đi đâu uống rượu.

Tào Tháo vội hỏi.

Nghe người kia nói, có một tiểu huynh đệ họ Từ mời.

Tửu lâu đó hình như tên là Nghênh Khách.

Hạ Hầu Đôn hồi tưởng nói.

Tra.

Lập tức cho ta tra, tửu lâu Nghênh Khách đó ở đâu.

Tào Tháo trong lòng có một dự cảm chẳng lành.

Một khắc đồng hồ sau.

Trước cửa tửu lâu Nghênh Khách.

Đối mặt với Tào Tháo và mọi người, chủ quán hiển nhiên không dám giấu giếm chút nào.

Hắn kể hết tất cả những gì mình biết.

Nghe lời chủ quán nói, sắc mặt Tào Tháo đã đen sầm lại.

Hắn nghiến răng nói: Trần Húc.

Ngươi, sao dám làm thế.

Hắn gầm lên một tiếng nói: Tra.

Cho ta tra.

Ta muốn biết, hắn đi về hướng nào.

Quân sĩ tản ra khắp bốn phía.

Không lâu sau, Hạ Hầu Đôn liền báo cáo với Tào Tháo: Mạnh Đức, Trần Húc và Điển Vi đó, đi về phía Nam Môn.

Đuổi.

Nhất định phải đuổi kịp.

Trần Húc này ở Trần Lưu, chắc chắn không dám mang quá nhiều binh sĩ.

Tào Tháo lộ ra một tia hung ác, Nguyên Nhượng, cầm lệnh bài của ta, đi điều binh.

Có lẽ, lần này, ta có thể nhổ cỏ tận gốc, cũng không chừng.

Hạ Hầu Đôn nghe vậy đại hỉ.

Hắn một tay giật lấy lệnh bài trong tay Tào Tháo.

Rồi lên ngựa, hai chân kẹp mạnh bụng ngựa, lao nhanh về phía doanh trại.

Sáng ngày thứ hai, giữa một nơi hoang dã.

Tào Tháo đứng trên sườn đồi.

Nhìn năm nghìn binh mã bên cạnh, hắn không khỏi than thở tiếc nuối.

Nếu không phải sau trận binh bại trước, đã điều đi không ít binh mã, nếu không thì, binh sĩ Trần Lưu, chắc chắn sẽ không ít đến vậy.

Hắn nghĩ Trần Húc bên cạnh, phần lớn chỉ có vài trăm người tùy tùng, liền yên tâm.

Thám mã từ phía trước, phi nhanh đến.

Khi đến gần, hắn xuống ngựa, nói: Chúa công.

Phía trước mười dặm, phát hiện dấu vết kỵ binh di chuyển.

Ước tính sơ bộ, người tùy tùng, không quá hai trăm năm mươi người.

Thời gian qua đó, ước chừng một canh giờ trước.

Hai trăm năm mươi người.

Tào Tháo nhướng mày nói: Kết quả này, có chính xác không.

Thám mã lớn tiếng nói: Chúa công yên tâm, ta làm thám mã nhiều năm, dám lấy đầu ra đảm bảo.

Tào Tháo lớn tiếng cười, nói: Hay.

Quá hay rồi.

Nếu sự thành, ta nhất định sẽ ghi cho ngươi một công lớn.

Hắn nhìn về phía thuộc hạ, nói: Các tướng sĩ.

Lần này xin chư vị đồng tâm hiệp lực.

Ta hứa, nếu lần này, ai có thể thành công tập sát Trần Húc đó.

Ta sẽ cho thăng liên ba cấp.

Thưởng vạn kim.

Thưởng một tòa trạch viện.

Năm mươi thị nữ.

Hống.

Các tướng sĩ không khỏi kích động.

Nhìn binh sĩ dưới trướng, từng người một sĩ khí cao trướng, Tào Tháo không khỏi đại hỉ.

Hắn vung tay, lớn tiếng hô: Xuất phát.

Trần Húc đang dẫn theo thuộc hạ, một đường tiến lên.

Hắn nhìn về phía trước, lúc này, đã đến biên giới Duyện Châu và

Phái Quận.

Chỉ cần đi thêm vài dặm nữa, là sẽ vào Phái Quận.

Sau khi vào Phái Quận, nếu đi thêm vài chục dặm nữa, sẽ đến nơi trước đây giao chiến với Tào Tháo, là Phong Huyện.

Đúng lúc đó, một Hổ Báo Kỵ phi ngựa đến.

Hắn xuống ngựa, vội nói: Khải bẩm Chúa công.

Phía sau có đại quân đang truy đuổi.

Trần Húc ngồi thẳng người, nói: Có biết là thế lực nào, có bao nhiêu người, cách chúng ta bao xa không.

Ước chừng năm nghìn người, cách chúng ta, không đến mười dặm.

Thám mã hơi suy nghĩ rồi nói.

Thế lực nào thì tạm thời chưa rõ.

Nhưng nhìn binh giáp họ mặc, lại khá giống binh sĩ Trần Lưu.

Binh sĩ Trần Lưu.

Nghe lời của thám mã, Trần Húc hơi nhíu mày nói: Xem ra, phần lớn hành tung của ta đã bị tiết lộ rồi.

Điển Vi ôm quyền thi lễ, lớn tiếng nói: Chúa công.

Mạt tướng nguyện ở lại chặn hậu, ngăn địch.

Trần Húc mỉm cười nhàn nhạt, nói: Không sao.

Bọn chúng có binh, ta, chưa chắc đã không có.

Thời gian, sắp đến giữa trưa hai ngày sau.

Đội Hổ Vệ Quân đó, cũng sắp đến rồi.

Chương 106

Điển Vi nghe vậy đại hỉ, lớn tiếng cười nói: Chúa công cao minh.

Ngài đã sớm an bài binh mã tiếp ứng rồi.

Từ Hoảng nhíu mày.

An bài binh mã tiếp ứng sao.

Có vẻ, có gì đó không đúng.

Sau khi ra ngoài, hắn đi theo suốt, cũng không thấy Chúa công, an bài đội ngũ tiếp ứng nào cả.

Chẳng lẽ.

Chỉ là lời Chúa công nói để an định lòng quân.

Ngay lập tức, hắn ôm quyền thi lễ nói: Chúa công, mỗ nguyện suất hai trăm Hổ Báo Kỵ ở lại chặn hậu, xin Chúa công đi trước một bước.

Chúng ta sẽ theo sau ngay.

Hai trăm Hổ Báo Kỵ, cũng đồng loạt ôm quyền thi lễ nói: Xin Chúa công đi trước một bước.

Chúng ta sẽ theo sau ngay.

Trần Húc mỉm cười nhàn nhạt.

Đùa gì vậy.

Đây là địa bàn của Tào Tháo.

Những kẻ theo sau, phần lớn, là thuộc hạ của Tào Tháo.

Không chừng.

Tào Tháo đích thân dẫn đầu.

Trong tình huống đó, năm nghìn người, phát huy ra chiến lực, tuyệt đối không tệ.

Hổ Báo Kỵ, đúng là tinh nhuệ.

Nhưng đó, cũng phải có người thống lĩnh.

Hắn không cho rằng, sau khi thiếu hắn, đội Hổ Báo Kỵ đó, có thể sống sót giữa năm nghìn binh mã của Tào Tháo.

Sở dĩ nói vậy, chỉ là để khuyên hắn rời đi mà thôi.

Hắn cười nói: Chư vị, chuẩn bị, cùng ta nghênh địch.

Từ Hoảng tiến lên một bước, khuyên: Chúa công.

Trần Húc xua tay nói: Không cần khuyên nữa.

Chư vị yên tâm, ta, đã sớm chuẩn bị hậu chiêu rồi.

Mọi người nghe vậy, đều đại hỉ.

Oanh long long.

Một trận tiếng chiến mã phi nước đại.

Ngay sau đó, liền có một đại quân, từ phía sau đuổi đến.

Ở trung tâm đội bộ binh đó, có hai người, đang đứng ở đó.

Trong đó một người, chính là Tào Tháo.

Bên cạnh Tào Tháo, Hạ Hầu Đôn, cũng hiển nhiên ở trong hàng ngũ.

Ngay sau đó, Tào Tháo lớn tiếng cười nói: Đông Thăng huynh, không có việc gì khác sao.

Hôm nay, lại có hứng thú, đến Duyện Châu của ta một chuyến ư.

Trần Húc lắc đầu nói: Không có việc gì thì không có việc gì,

Duyện Châu, thực sự không vui lắm.

Hơn nữa, ta chuẩn bị về rồi.

Nói đoạn, hắn vẫy tay về phía Tào Tháo, nói: Không cần tiễn nữa.

Hạ Hầu Đôn lớn tiếng hô: Dừng lại.

Trần Húc cười lớn nói: Hạ Hầu huynh, vậy con mắt còn lại, huynh, cũng không muốn nữa sao.

Lời này vừa thốt ra, Hạ Hầu Đôn sợ đến mức vội vàng che mắt phải lại.

Những lời sau đó, hắn cũng không dám nói ra nữa.

Tào Tháo trừng mắt nhìn Hạ Hầu Đôn một cái, rồi mới lớn tiếng cười nói: Trần huynh, vẫn như trước, thích đùa thật.

Nhưng thấy Trần Húc mỉm cười nhàn nhạt, ngay sau đó, tay hắn, đã sờ về phía Bá Vương Cung trên lưng.

Tào Tháo không dám nói thêm nữa.

Hắn, biết uy lực cung tiễn của Trần Húc.

Thấy Trần Húc muốn ra tay thật, hắn vội vung tay, nói: Tướng sĩ, cùng ta xông lên.

Nói đoạn, thân hình hắn, đã ẩn vào sau gốc cây lớn.

Trần Húc lại mỉm cười nhàn nhạt.

Tay cầm Bá Vương Cung, hắn bắn về phía gốc cây lớn nơi Tào Tháo ẩn nấp.

Oanh.

Gốc cây theo đó vỡ vụn.

Mũi tên dài, xuyên qua gốc cây mấy tấc.

Tào Tháo chỉ cảm thấy tay mình đau nhói.

Cúi đầu nhìn.

Hắn mới phát hiện, cánh tay phải của mình, đã bị mũi tên xuyên qua cây, đâm ra một vết thương.

Lúc này, máu tươi đang tuôn ra từ vết thương.

Trong lòng đại hãi.

Gốc cây lớn mà hắn ẩn nấp, ít nhất cũng mấy chục năm tuổi.

Cây lớn như vậy, cũng có thể bị bắn xuyên qua sao.

Khoảng cách giữa hắn và Trần Húc, đủ ba trăm mét.

Tiễn thuật, cũng quá khủng bố rồi.

Hắn vội né người, ẩn vào giữa đám đông.

Trần Húc mỉm cười nhàn nhạt.

Cũng không mong, thật sự có thể bắn chết Tào Tháo.

Từ khoảng cách xa như vậy mà Tào Tháo đứng, có thể thấy, Tào Tháo rất kiêng kỵ cung tiễn.

Hắn đặt cung trở lại lưng, ngay sau đó tay phải cầm Vô Địch Bá Vương Thương, kẹp bụng ngựa, xông lên.

Bên cạnh hắn, Điển Vi cũng theo bên cạnh, xông ra.

Điển Vi không cưỡi ngựa, chỉ tay cầm đôi kích, không ngừng xông giết.

Từ Hoảng dẫn theo hai trăm Hổ Báo Kỵ, cũng tự nhiên không cam chịu kém cỏi.

Một hồi xung sát.

Xung quanh đã nhuộm thành màu đỏ.

Tào Tháo càng nhìn càng kinh hãi.

Ba người này, từng người một, đều khủng bố đến vậy.

Không chỉ Trần Húc như vậy, ngay cả gã mặt đen to lớn bên cạnh hắn.

Lòng hắn không khỏi khẽ động.

Chẳng lẽ người này, chính là Điển Vi.

Chương 107

Ngay lập tức, hắn lớn tiếng hô: Điển tráng sĩ, nếu huynh nguyện ý gia nhập dưới trướng ta, ta nguyện ban chức Giáo úy.

Điển Vi lại hừ lạnh một tiếng, không đáp lời.

Tào Tháo lại một lần nữa lớn tiếng hô: Ta ban thưởng vạn kim.

Thưởng một tòa trạch viện.

Năm mươi thị nữ.

Điển Vi vung đôi kích trong tay, tiếng hô gào không ngừng bên tai.

Phàm những ai tiếp cận xung quanh, toàn bộ đều bỏ mạng.

Không một ai thoát khỏi.

Nghe lời Tào Tháo nói, hắn khinh thường hừ một tiếng.

Ngay sau đó, liền nhìn về phía Trần Húc.

Chỉ một cái nhìn, lòng hắn liền chùng xuống.

Tốc độ giết người của Trần Húc, thực sự quá nhanh.

Một thương quét ra, liền có mấy người ngã xuống.

Một thương đâm tới, lại có mấy người bỏ mạng.

Tốc độ, so với hắn, phải nhanh hơn mấy phần.

Thấy mình rơi vào thế hạ phong, hắn không còn quan tâm đến những thứ khác, bắt đầu không ngừng xông giết.

Thấy Điển Vi không thèm để ý, Tào Tháo tức đến thổi râu trợn mắt.

Hắn, bao giờ mới gặp cảnh tượng như vậy.

Lại bị một binh sĩ bình thường, xem thường đến thế.

Trần Húc một bên vung Vô Địch Bá Vương Thương trong tay, một bên lớn tiếng cười nói: Điển huynh, hiệu suất giết người của huynh, có vẻ hơi thấp rồi đó.

Điển Vi giận dữ hét lên một tiếng, nói: Chờ đấy.

Nói đoạn, hai tay mỗi tay cầm một cây kích, thân hình xoay tròn kịch liệt.

Phàm những ai tiếp cận xung quanh, không một ai không bị nghiền nát.

Đồng tử Trần Húc, đột nhiên co rút lại.

Chiêu này, dùng để giết địch, cũng khá ổn đấy chứ.

Tào Tháo đại hận.

Hắn gầm lên một tiếng nói: Xông lên cho ta.

Ai mà giết được Trần Húc.

Ta thưởng mười vạn kim.

Mười tòa trạch viện.

Một trăm thị nữ.

Lời này vừa thốt ra, những binh sĩ vốn có chút sợ hãi, lại một lần nữa đỏ mắt, xông về phía Trần Húc.

Đúng lúc đó, mặt đất bắt đầu rung động.

Rõ ràng, có một đội quân, đang nhanh chóng tiếp cận.

Lòng Từ Hoảng chùng xuống, nói: Chúa công, có quân đội mới đến rồi, mau đi thôi.

Chậm trễ sẽ sinh biến.

Tào Tháo cảm nhận tiếng mặt đất rung động, liền quay đầu hỏi Hạ Hầu Đôn: Nguyên Nhượng, ngươi có gọi thêm quân đội nào khác không.

Hạ Hầu Đôn ngơ ngác lắc đầu, nói: Không có.

Lời này vừa thốt ra, lòng Tào Tháo, không khỏi giật mình.

Trong lòng, hiện lên một dự cảm chẳng lành.

Nhưng, hắn ôm chút may mắn, nói: Mọi người đừng lo.

Có lẽ là quận binh của Sơn Dương Quận.

Mọi người mau tranh thủ thời gian, thừa lúc hỗn loạn, xông lên giết.

Trần Húc ngẩng đầu nhìn trời, phát hiện lúc này, đã là giữa trưa.

Hắn lớn tiếng cười nói: Mọi người đừng lo.

Đó là quân đội của ta.

Lời vừa dứt, thấy từ xa, có gần nghìn người, xuất hiện ở đó.

Những người này, từng người một đều cao lớn, thể hình cường tráng, tay trái cầm khiên, tay phải cầm trường thương.

Họ cứ thế, xông giết.

Lòng Tào Tháo chùng xuống.

Hắn biết, đó, không phải quân đội của mình.

Khoảnh khắc tiếp theo, hắn liền phát hiện, đội quân đó đã giao chiến với thuộc hạ của mình.

Rất nhanh, đội quân tiên phong của thuộc hạ hắn, liền từng hàng từng hàng ngã xuống.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Trần Húc lớn tiếng cười: Quả nhiên không hổ danh Hổ Vệ Quân.

Đội Hổ Vệ Quân trực tiếp xông thẳng đến vị trí của Trần Húc, người dẫn đầu, thi lễ với Trần Húc, nói: Hổ Vệ Quân đến báo cáo.

Trần Húc lớn tiếng nói: Tốt.

Rất tốt.

Theo ta mà đồ sát đội quân trước mặt này.

Rõ.

Hổ Vệ Quân lớn tiếng hưởng ứng.

Trần Húc nhìn về phía Điển Vi, nói: Điển Vi, đội Hổ Vệ Quân này, giao cho huynh thống lĩnh.

Ta.

Điển Vi không khỏi ngẩn ra.

Hắn vội xua tay nói: Chúa công, cái này vạn vạn lần không được, mạt tướng không biết thống binh.

Trần Húc lớn tiếng nói: Đội Hổ Vệ Quân này, vốn là dành riêng cho huynh.

Huynh chỉ cần lấy thân làm gương, dẫn đầu giết địch là được.

Điển Vi nghe nói lấy thân làm gương giết địch, không còn chút nghi ngại nào nữa.

Ngay lập tức liền dẫn Hổ Vệ Quân xông giết.

Nơi nào họ đi qua, quân Tào đều lần lượt ngã xuống.

Tào Tháo thấy vậy, trong lòng đại cấp.

Hắn biết, lần này, lại thua rồi.

Hắn căm hận nói: Trần Húc, ngươi mai phục đội tinh nhuệ này từ bao giờ.

Đáng hận.

Đáng hận thay.

Hạ Hầu Đôn vội khuyên: Mạnh Đức, mau đi thôi.

Nếu không đi nữa, e rằng sẽ muộn.

Ngay lập tức, một đám thân vệ hộ tống Tào Tháo, chạy về phía sau.

Trần Húc thấy vậy, vươn tay sờ lên lưng.

Bá Vương Cung đã xuất hiện trong tay hắn.

Giương cung lắp tên, một hơi đã xong.

Khoảnh khắc tiếp theo, một mũi tên lông vũ, rời dây cung.

Bay về phía sau lưng Tào Tháo.

Hạ Hầu Đôn mắt tinh, vươn tay, đẩy Tào Tháo sang một bên.

Phập.

Chương 108

Một mũi tên, trực tiếp xuyên vào cánh tay phải của Hạ Hầu Đôn.

Trong chốc lát, máu tươi từ vết thương ở cánh tay phải tuôn ra.

Hạ Hầu Đôn hừ một tiếng.

Ngay sau đó rút kiếm, chém vào mũi tên lông vũ.

Đốt.

Một tiếng vang lên, mũi tên lông vũ bị chém đứt, chỉ còn lại một mũi tên.

Đồng thời, thân vệ phát hiện nguy cơ của Tào Tháo, vội vàng bảo vệ Tào Tháo và Hạ Hầu Đôn ở phía trước.

Nhìn Tào Tháo và Hạ Hầu Đôn hai người đang chật vật chạy trốn, Trần Húc mỉm cười nhàn nhạt.

Nửa canh giờ sau.

Điển Vi ôm quyền thi lễ với Trần Húc, nói: Chúa công, may mắn không phụ mệnh.

Hay.

Rất hay.

Trần Húc vung tay lớn, nói: Trận này, Điển Vi, Công Minh hai người chiến tích xuất sắc.

Ta sẽ ghi cho mỗi người một công lớn.

Đi thôi, chúng ta về Phái Quận.

Một đoàn người, hùng dũng oai vệ, khí thế ngất trời, tiến về phía Phái Quận.

Ngoài thành Trần Lưu.

Tào Tháo dựa vào gốc cây lớn, thở hổn hển nặng nề.

Hạ Hầu Đôn ôm quyền thi lễ nói: Mạnh Đức, ta điều tập nhân mã, chúng ta lại giết quay lại nhé.

Giết.

Giết cái gì.

Tào Tháo thở dài một tiếng, Lúc này, e rằng Trần Húc, đã sớm tiến vào cảnh nội Phái Quận rồi.

Nếu ta lại điều tập nhân thủ, đến lúc đó, nếu hắn lại bố trí một hai đội quân.

Không chừng, ngay cả ta, cũng sẽ lâm vào hiểm cảnh.

Hạ Hầu Đôn mạnh mẽ đấm một quyền vào gốc cây.

Thân cây rung bần bật, lá cây theo đó bay lả tả.

Hắn căm hận nói: Vậy chúng ta, thế này, bỏ cuộc sao.

Không, thì còn làm được gì nữa.

Tào Tháo thở dài một tiếng.

Hạ Hầu Đôn lớn tiếng nói: Chỉ là, Mạnh Đức, ngài cũng đã thấy, Điển Vi đó dũng mãnh đến vậy.

Sao có thể để Trần Húc chiêu mộ đi mất chứ.

Tào Tháo xoa xoa giữa trán, chỉ cảm thấy giữa trán hơi nhức nhối.

Hắn thở dài một hơi thật dài, rồi mới an ủi nói: Nguyên Nhượng, đừng nóng vội.

Đợi ta thu phục Thanh Châu Khăn Vàng, ta, nhất định sẽ cho Trần Húc đó một bài học.

Trần Húc cùng đoàn người trở về Phái Quận.

Trước cửa phủ Thái Thú Phái Quận.

Một nhóm văn võ, toàn bộ đều ra nghênh đón, lần lượt cúi mình, hành lễ với Trần Húc.

Trần Húc chủ động giới thiệu: Chư vị, đây chính là đại tướng Điển Vi mà ta chiêu mộ được trong chuyến đi này.

Người này sức lực vô cùng, có dũng khí vạn người không địch nổi.

Mọi người lần lượt chào hỏi Điển Vi.

Trần Húc liền nhìn về phía Lỗ Túc nói: Tử Kính, giúp ta sắp xếp một sân viện cho gia đình Điển Vi nhé.

Lỗ Túc gật đầu đáp: Rõ.

Hắn nhìn lại Điển Vi, lại phát hiện Điển Vi đã sớm cùng Hứa Chử, Triệu Vân, Thái Sử Từ và một số người khác, nói chuyện rất sôi nổi.

Đúng lúc đó, hai bóng dáng thanh tú, vội vã từ hậu viện đi ra.

Người dẫn đầu, hiển nhiên chính là Điêu Thuyền.

Phía sau theo sau, không phải Thái Diễm thì là ai.

Trần Húc dang rộng vòng tay, Điêu Thuyền liền như chim yến về tổ, lao vào lòng hắn.

Hắn ngẩng đầu nhìn, mới phát hiện, Thái Diễm đang đứng bên cạnh, mỉm cười duyên dáng nhìn hắn.

Trong nụ cười đó, một tia mị hoặc khó che giấu, đã lộ ra.

Lòng Trần Húc khẽ động, hắn bước lên một bước, ôm cả Thái Diễm vào lòng.

Ôm hương ấm ngọc vào lòng, khiến tay hắn, không kìm được mà siết chặt.

Trần Húc phát hiện, tay Điêu Thuyền, đã lạnh đến mức đỏ ửng.

Hắn không khỏi trách móc: Thiền nhi, Diễm nhi, lạnh như vậy, ra ngoài làm gì.

Cứ ở hậu viện, đợi ta là được rồi.

Nói đoạn, hắn vươn tay, nắm chặt tay Điêu Thuyền.

Mặt Điêu Thuyền, đỏ bừng.

Thấy Thái Diễm đang khúc khích cười bên cạnh, Trần Húc cũng nắm tay Thái Diễm.

Lập tức, mặt Thái Diễm, cũng đỏ bừng.

Trong này, là giữa đại sảnh đông người.

Có biết bao nhiêu người, đang nhìn vào.

Một số người, còn đang trêu chọc.

Trần Húc quay đầu nhìn, khẽ quát một tiếng: Đi đi, đừng hò hét.

Mọi người vội quay đầu đi, nhưng nụ cười trên mặt, lại không thể che giấu được.

Đừng để ý.

Ta đi đây.

Trần Húc nói đoạn, dẫn Điêu Thuyền và Thái Diễm, đi về phía hậu viện.

Ba người vào phòng Trần Húc.

Cảm nhận cái lạnh trong phòng, Trần Húc nhíu mày thật sâu.

Thái Diễm cười nói: Trần lang, ở đây ạ.

Ngài uống một chén trà nóng, làm ấm người nhé.

Ừm.

Trần Húc nhận lấy nước nóng, uống hai ngụm.

Hắn nhìn tác phẩm trên bàn sách, khen ngợi: Diễm nhi, Sấu Kim Thể của nàng, quả thật càng viết càng đẹp.

Thái Diễm dùng tay, vuốt vuốt mái tóc trước trán, cười nói: So với Trần lang, thì còn kém xa lắm.

Không hổ danh.

Nếu là nam nhi, thì chắc chắn là tài tử số một đương thời rồi.

Trần Húc cảm khái.

Thái Diễm hờn dỗi cười nói: Trần lang, ngài lại trêu thiếp.

Đúng lúc đó, một thân vệ từ bên ngoài đi vào.

Hắn lớn tiếng nói ngoài cửa: Chúa công, bên ngoài có người cầu kiến.

Trần Húc khẽ ho một tiếng nói: Là ai.

Chúa công, người đó, tên là Hoa Đà.

Đến theo yêu cầu của ngài.

Thân vệ đáp.

Hửm.

Trần Húc ngẩn người nói: Hoa Đà.

Ngay lập tức, hắn nói với Điêu Thuyền và Thái Diễm một tiếng, rồi chạy ra ngoài.

Hắn vội vã ra ngoài phủ Thái Thú, thấy có hai người, đang đứng ngoài phủ.

Người phía trước mặc bộ áo vải màu xanh, tuy tuổi đã khá cao, nhưng sắc mặt hồng hào, không hề lộ chút vẻ già nua.

Phía sau ông ta, theo sau một người trẻ tuổi.

Trên lưng người trẻ tuổi đó, đeo một cái giỏ thuốc.

Trần Húc vội ôm quyền thi lễ nói: Xin hỏi, ngài có phải Hoa Đà Hoa thần y không.

Người phía trước đó cũng ôm quyền thi lễ, nói: Danh thần y, quý bất dám nhận.

Mỗ chính là Hoa Đà, không biết tôn giá là ai.

Trần Húc mấy bước đi xuống bậc thang, lớn tiếng nói: Hoa thần y, mỗ chính là Trần Húc.

Hoa Đà vội vàng cúi mình thi lễ: Thảo dân Hoa Đà, bái kiến Trần Thứ Sử.

Trần Húc một tay đỡ Hoa Đà dậy, ngay sau đó kéo Hoa Đà, đi vào trong phủ Thái Thú.

Chương 109

Vừa đi vừa nói: Hoa thần y, ngài đến rồi.

Ta đã đợi, đợi ngài lâu lắm rồi.

Hoa Đà vội xua tay, nói: Trần Thứ Sử, danh thần y, Hoa Đà thực sự không dám nhận.

Cứ gọi ta là Hoa Đà là được rồi.

Trong lòng ông cảm động.

Ông chỉ là một y sư nhỏ bé.

Nghề mà ông theo đuổi, là phương kỹ, từ trước đến nay không được tầng lớp sĩ tộc coi trọng.

Trần Húc, lại là Dự Châu Thứ Sử, một đại quan một phương, một quan lại có quyền lực lớn.

Một lời của Trần Húc, liền có thể quyết định sinh tử của ông.

Thế nhưng không ngờ, Trần Húc lại đối đãi với ông hậu hĩnh đến vậy.

Trong chốc lát, Hoa Đà có chút chưa hoàn hồn.

Mãi đến khi Trần Húc bảo Hoa Đà ngồi xuống trong sảnh, Hoa Đà mới hoàn hồn.

Ông vội vàng đứng dậy, ôm quyền cúi mình về phía Trần Húc nói: Trần Thứ Sử vạn vạn lần không nên như vậy.

Ta, chỉ là một y sư mà thôi.

Trần Thứ Sử nếu có điều gì muốn, thảo dân nhất định không dám từ chối.

Trần Húc mỉm cười nhàn nhạt, nói: Hoa thần y, cứ an tâm ngồi xuống.

Yên tâm, ta đối với ngài, không hề có chút ác ý.

Ngược lại, ta đối với Hoa thần y, chỉ có sự kính trọng.

Trần Húc liền lớn tiếng nói: Người đâu, dâng trà ngon.

Dâng trà ngon nhất.

Đã có thị tòng đi xuống chuẩn bị.

Trần Húc liền cười nhìn về phía Hoa Đà nói: Hoa thần y, không biết, vì sao ngài lại theo nghề y.

Hoa Đà nghe vậy, đầu tiên ngẩn ra.

Thấy vẻ mặt Trần Húc không giả dối, ông mới thở dài một tiếng nói: Thảo dân sở dĩ theo nghề y, là vì chữa bệnh cứu người.

Thảo dân từ nhỏ nghèo khổ, đã quen nhìn người ta chịu đựng nỗi khổ của bệnh tật.

Cũng từ lúc đó, thảo dân liền hạ quyết tâm, muốn vì thế nhân giải trừ thống khổ.

Mấy năm nay, thảo dân đã cứu được một số người, cũng coi như đã hoàn thành tâm nguyện năm đó.

Chỉ tiếc, thế nhân nhiều khổ.

Lấy sức của một hai người như ta, giải trừ nỗi khổ của thế nhân, hà cớ gì mà khó đến vậy.

Lòng Trần Húc, lại khẽ động.

Ngay lập tức, hắn cười nói: Một hai người không thể, vậy nếu nhiều người hơn, ví dụ như một trăm người, một nghìn người thì sao.

Mắt Hoa Đà hơi sáng lên.

Nhưng ngay sau đó, ông liền cười khổ một tiếng nói: Trần Thứ Sử cười rồi.

Lão hủ mấy năm nay, cũng đã thu được một số đồ đệ.

Nhưng dù sao tinh lực cũng có hạn.

Hiện nay, cũng chỉ mới thu được ba người thôi.

Đúng lúc đó, một giọng nói của hệ thống, vang lên trong đầu hắn.

Đinh, kiểm tra túc chủ đang đối mặt với lựa chọn.

Nhiệm vụ hệ thống được cập nhật, xin hãy lựa chọn.

Lựa chọn một: Mặc kệ không làm.

Phần thưởng nhiệm vụ: Một trăm chiến mã.

Lựa chọn hai: Thu nhận Hoa Đà vào dưới trướng, để ông ta làm việc dưới trướng.

Phần thưởng nhiệm vụ: Một trăm lạng hoàng kim.

Lựa chọn ba: Thu nhận Hoa Đà vào dưới trướng, để ông ta làm việc dưới trướng, và thành lập y học viện.

Phần thưởng nhiệm vụ: Một viên Tốc Độ Đan.

Năm trăm lạng hoàng kim.

Nhìn lựa chọn một, Trần Húc nhíu nhíu mày.

Một trăm chiến mã, cũng không biết hệ thống, có thể lấy ra được không.

Hắn chuyển sang nhìn lựa chọn hai.

Phần thưởng của lựa chọn hai, một trăm lạng hoàng kim, cũng có thể chấp nhận được.

Dù sao cũng là đồ không công mà.

Ngay lập tức, hắn nhìn về phía lựa chọn ba.

Nhưng sau khi nhìn phần thưởng của lựa chọn ba, mọi do dự, đều tan biến hết.

Tốc Độ Đan.

Thật là bảo bối tốt.

Lần trước sau khi sử dụng Sức Mạnh Đan, hiệu quả đó, quả thật vô cùng rõ rệt.

Sau đó, độ hạnh phúc của hắn, cũng vì thế mà tăng lên không ít.

Hiện nay, hắn có thừa sức mạnh, nhưng tốc độ lại chưa đủ.

Nếu đối đầu với võ tướng có tốc độ cao, đối với hắn, cũng là một thử thách.

Nếu dùng Tốc Độ Đan, tốc độ của hắn, chắc chắn sẽ tăng lên một tầng nữa.

Võ công thiên hạ, duy nhanh bất phá.

Nếu ban đầu chỉ có thể xuất một chiêu trong thời gian đó, mà có thể xuất hai chiêu.

Thì đối với thực lực của hắn, cũng là một sự thăng tiến không nhỏ.

Không chừng.

Độ hạnh phúc của hắn, có thể lại một lần nữa có sự thăng tiến.

Còn về việc thu nhận Hoa Đà vào dưới trướng, và thành lập y học viện.

Hai việc này.

Thu nhận Hoa Đà vào dưới trướng, lợi ích đó, tự nhiên không cần nói nhiều.

Tương đương với việc cấp cho hắn, Thiền nhi, Diễm nhi sự an toàn về tính mạng, cấp cho tất cả mọi người dưới trướng hắn sự an toàn về tính mạng.

Đều đã mua một bảo hiểm.

Việc mở y học viện, chắc chắn sẽ đào tạo ra không ít học sinh y học.

Nếu để những học sinh y học này, gia nhập quân đội, làm binh lính y tế.

Thì tổn thất chiến đấu của binh sĩ dưới trướng, cũng sẽ vì thế mà giảm bớt rất nhiều.

Ngay lập tức, hắn liền thầm niệm trong lòng, nói với hệ thống: Hệ thống, ta chọn lựa chọn ba.

Ngay sau đó, Trần Húc nhìn về phía Hoa Đà.

Mỉm cười nhàn nhạt, nói: Hoa thần y, ta có một kiến nghị, ngài có thể cân nhắc.

Theo ý ta, ta có thể mở một y học viện, để quảng bá y thuật.

Y học viện.

Hoa Đà nói: Trần Thứ Sử, không biết y học viện đó, là như thế nào.

Trần Húc mỉm cười nhàn nhạt nói: Y học viện mà ta nói, thì gần giống với tư thục mà ngài thường thấy.

Chỉ là, tư thục này sẽ giảng dạy, chính là y thuật.

Lời Trần Húc vừa thốt ra, Hoa Đà liền đứng phắt dậy từ chỗ ngồi.

Hai mắt ông chằm chằm nhìn Trần Húc, tay ông, không ngừng run rẩy.

Ông run rẩy nói: Trần Thứ Sử, y thuật của ta, cũng có thể vào tư thục sao.

Nói đoạn, trên mặt ông, tràn đầy vẻ mong đợi.

Chương 110

Y thuật, chỉ là phương kỹ, tiểu thuật mà thôi.

Trong sĩ nông công thương, tối đa, cũng chỉ có thể xếp vào một loại công việc.

Mấy năm nay, ông đã trải qua quá nhiều sự bất mãn.

Trần Húc gật đầu nói: Hoa thần y, điều ta hứa, tự nhiên có thể làm được.

Ý của ta là, ở Phái Quận của ta, thành lập một y học viện, chiêu mộ học sinh từ bốn phương.

Y học viện, sẽ do Hoa thần y đảm nhiệm chức Viện Chính.

Hoa Đà nghe vậy, trên mặt ông, một hàng nước mắt trong trẻo theo đó tuôn rơi.

Ông phịch một tiếng quỳ xuống đất, cung kính dập đầu một cái với Trần Húc nói: Lão hủ tại đây, bái kiến Chúa công.

Chúa công đại nghĩa, lão hủ xin thay những người hành nghề y thiên hạ, tạ ơn ngài.

Trần Húc một tay đỡ Hoa Đà dậy, liên tục nói: Nguyên Hóa vạn vạn lần không thể như vậy.

Nguyên Hóa, ta hy vọng, có một ngày, y học viện có thể trở thành Thái Học giảng dạy y thuật.

Thân Hoa Đà run lên một cái, suýt chút nữa ngã xuống đất.

Thái Học.

Hoàn toàn không dám nghĩ tới mà.

Còn về vị bên cạnh Hoa Đà, thì ngốc ngếch đứng bên cạnh.

Hai mắt trợn tròn xoe, không dám tin tất cả những gì mình vừa nghe.

Trần Húc đỡ Hoa Đà ngồi vào chỗ, rồi mới lớn tiếng nói: Người đâu, giúp ta thỉnh Tử Kính đến.

Rõ.

Thân vệ đáp một tiếng, liền vội vã đi.

Không lâu sau, Lỗ Túc liền vội vã chạy đến.

Đến trước mặt Trần Húc, ông cung kính thi lễ, nói: Lỗ Túc bái kiến Chúa công.

Trần Húc vẫy vẫy tay về phía Lỗ Túc nói: Tử Kính, vị này là Hoa Đà, Hoa Nguyên Hóa, là thần y đương đại.

Hai người trao nhau một lễ.

Trần Húc liền cười nói: Tử Kính, ý của ta là, ở huyện của ta thành lập một y học viện, không biết chỗ nào, sẽ thích hợp hơn.

Thấy Lỗ Túc mờ mịt, hắn lại tiếp tục giải thích: Cái gọi là y học viện, chính là tư thục chuyên môn giảng dạy y thuật.

Hơn nữa, khi chọn địa điểm, phải dự trữ đủ không gian.

Nguyên Hóa, sẽ là Viện Chính của y học viện.

Lỗ Túc nghe vậy, trên mặt hiện vẻ kinh hãi.

Ông nhìn Hoa Đà một cái thật sâu, rồi mới đáp: Chúa công, nếu muốn thành lập một tư thục, ở phía đông bắc của huyện ta có một chỗ, thì có vẻ thích hợp hơn.

Trần Húc gật đầu nói: Vậy cũng tốt.

Chuyện này, giao cho Tử Kính, toàn quyền phụ trách.

Rõ.

Lỗ Túc cung kính lĩnh mệnh.

Trần Húc liền nhìn về phía Hoa Đà nói: Nguyên Hóa, nếu có việc, có thể thương lượng với Tử Kính.

Cũng có thể trực tiếp tìm ta.

Rõ.

Hoa Đà lau lau nước mắt trên mặt, cung kính đáp.

Ngay sau đó, ông há há miệng, nhưng lại không nói ra lời.

Trần Húc lớn tiếng cười nói: Nguyên Hóa, có việc gì, cứ nói thẳng.

Theo ý ta, không cần phải câu nệ như vậy.

Rõ.

Hoa Đà thi lễ, nói: Chúa công, trước đây ngài đã hướng dẫn đệ tử Ngô Phổ của ta, phương pháp băng bó, tiêu viêm, sau khi ta thực hành, phát hiện hiệu quả thực sự rất tốt.

Điều này, đối với việc hồi phục vết thương, có lợi ích rất lớn.

Ta ở đây, xin tạ ơn Chúa công.

Trần Húc nhàn nhạt gật đầu.

Chẳng phải vậy sao.

Những thứ đó, đều đã được hậu thế kiểm chứng, tự nhiên có công dụng tương ứng của nó.

Hoa Đà nói xong, liền chuẩn bị lui ra.

Trần Húc lại hơi khựng lại, nói: Nguyên Hóa, sau khi y học viện hoàn thành, đệ tử tên là Ngô Phổ kia, hoặc các đệ tử khác.

Chỉ cần ngài cho là thích hợp, đều có thể đến y học viện, đảm nhiệm chức giáo tập.

Bao gồm cả vị tiểu huynh đệ phía sau ngài.

Hoa Đà hơi do dự, nói: Chúa công, cái này, e rằng không thích hợp lắm.

Dù sao, đệ tử của ta.

Trần Húc xua tay, cười nói: Nguyên Hóa, điều này ngài không cần quá để ý.

Cái gọi là dùng người chỉ vì hiền tài mà.

Nếu có người có tài, cứ trực tiếp, ta sẽ bổ nhiệm là được.

Hoa Đà ôm quyền cúi mình về phía Trần Húc nói: Hoa Đà xin thay, tạ ơn Chúa công.

Đệ tử bên cạnh Hoa Đà, cũng cúi mình thi lễ.

Với vẻ mặt cảm kích nhìn Trần Húc.

Lời nói của Trần Húc, đối với ông ta, quá quan trọng.

Có lời nói của Trần Húc, sau khi ra sư, liền có được sự đảm bảo.

Giáo tập y học viện.

Địa vị đó, hoàn toàn không phải một y sư bình thường, có thể so sánh được.

Hoa Đà lui xuống.

Lúc này, trong đầu Trần Húc, một giọng nói của hệ thống, vang lên theo đó.

Đinh, chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ, nhận được phần thưởng nhiệm vụ: Một viên Tốc Độ Đan, năm trăm lạng hoàng kim.

Phần thưởng nhiệm vụ đã được phát, xin chú ý kiểm tra.

Trần Húc nhìn về phía không gian hệ thống.

Quả nhiên.

Trong không gian hệ thống đó, có một chồng kim điều, đang tĩnh lặng nằm ở đó.

Bên cạnh chồng kim điều đó, thì đặt một viên đan dược.

Viên đan dược đó toàn thể hiện màu xanh, toàn thân tròn trịa.

Vừa nhìn, liền biết đó không phải phàm phẩm.

Trần Húc hoàn hồn, phát hiện Lỗ Túc cũng muốn lui ra, liền giữ Lỗ Túc lại.

Hắn vỗ vỗ vai Lỗ Túc, nói: Tử Kính, hiện nay việc lớn nhỏ ở Phái Quận, đều đổ dồn lên người huynh, vất vả rồi.

Lỗ Túc cười nói: Chúa công khách khí rồi.

Nguyên Trực và Điền Phong hai người, cũng sẽ giúp xử lý một số chính vụ.

Trần Húc nghe vậy, nhướng mày, nói: Thật sao.

Nếu Nguyên Hạo sẽ giúp xử lý một số chính vụ, ta thì tin.

Nhưng Nguyên Trực thì.

Lỗ Túc cười gượng, nhưng không đáp.

Nghe thấy bên ngoài, Từ Thứ đang đi vào.

Hắn cười ôm quyền thi lễ với Trần Húc nói: Chúa công, đừng lo.

Đợi mạt tướng đi tìm hiền tài, thì được thôi.

Ồ.

Trần Húc tỏ ra hứng thú.

Từ Thứ là học sinh của Dĩnh Xuyên Thư Viện.

Dĩnh Xuyên Thư Viện, là một cơ sở đào tạo nhân tài nổi tiếng.

Đối với việc Từ Thứ sẽ tiến cử loại tài năng nào, Trần Húc khá có vài phần hứng thú.

Từ Thứ lớn tiếng nói: Mạt tướng có một người bạn, tên là Trần Quần, là danh sĩ Dĩnh Xuyên.

Cùng với mạt tướng, cũng là bạn học ở Dĩnh Xuyên Thư Viện.

Trần Quần ư.

Trần Húc cười lớn nói, Hay.

Nguyên Trực nói rất đúng.

Trần Quần Trần Trường Văn, quả thật là một nhân tài trị chính không thể bỏ qua.

Từ Thứ:.

Tôi còn chưa giới thiệu kỹ càng mà, chúa công đã biết rồi sao.

Nhìn vẻ mặt ngơ ngác của Từ Thứ, Trần Húc khẽ cười, nói: Trần Quần đó, ta từng nghe nói về người này trước đây.

Năng lực trị chính của người này quả thật rất tốt.

Nhưng cụ thể thì không rõ lắm, xin Nguyên Trực nói rõ hơn một chút.

Từ Thứ nhìn Trần Húc một cách sâu sắc.

Y phát hiện ra, chúa công của y, thật sự thâm tàng bất lộ.

Chương 111

Bất cứ ai, chúa công cũng đều biết sao.

Đơn giản là quá không thể tin nổi.

Ngay lập tức, y liền tiếp tục giới thiệu: Đúng như chúa công vừa nói, Trần Quần, tự Trường Văn, là đệ tử của Dĩnh Xuyên Trần thị.

Phụ thân của y, chính là Trần Kỷ.

Lời này vừa ra, Lỗ Túc cũng vì thế mà động lòng.

Y nhìn về phía Từ Thứ, hỏi: Nguyên Trực, Trần Quần đó, xuất thân từ Dĩnh Xuyên Trần thị sao.

Không sai.

Từ Thứ gật đầu nói, Trần Quần hiện tại đang nhàn rỗi ở nhà.

Mấy ngày trước, y có ý muốn xuất sĩ.

Chúa công hiện giờ danh vọng đang lên.

Chỉ cần một phong thư, mỗ lại kèm thêm một phong tiến cử thư, Trần Quần đó nhất định sẽ đến.

Trần Húc cười nói: Hay.

Nguyên Trực quả nhiên lợi hại.

Nếu Trần Quần đó thật sự ứng triệu, ta liền ghi cho ngươi một công lao.

Được.

Từ Thứ lộ vẻ mặt đắc ý, cười nói, Chúa công, công lao đó, ta nhất định sẽ có được.

Từ Thứ nhìn Trần Húc một cái, lại nảy sinh ý muốn khảo nghiệm.

Ánh mắt y chuyển động, trong lòng đã có chút tính toán.

Y cười nói: Chúa công, thuộc hạ còn có một mưu sĩ, không biết chúa công có ý muốn không.

Trần Húc nhìn thấy biểu cảm của Từ Thứ, trong lòng liền đã có suy tính.

Đa phần là Từ Thứ muốn thử dò xét ta.

Xem mắt nhìn người của ta như thế nào.

Thử dò xét ư.

Sao ta phải sợ.

Ngay lập tức, y liền cười nói: Hiện giờ, chính là lúc ta tranh bá thiên hạ, nhân tài tự nhiên càng nhiều càng tốt.

Nguyên Trực nếu có nhân tài tốt, cứ nói thẳng không sao.

Được.

Từ Thứ lớn tiếng nói, Có một người, đệ tử hàn môn, tên là Quách Gia, cùng ta, cũng là bạn học thân thiết.

Trần Húc nghe vậy mừng rỡ nói: Nguyên Trực, ngươi nói, có phải quỷ tài Quách Phụng Hiếu không.

Y một bước tiến lên, nắm lấy tay Từ Thứ, nói: Nguyên Trực, Phụng Hiếu đó, hiện giờ ở đâu.

Lúc này, Từ Thứ triệt để bị trấn trụ rồi.

Quách Gia có tài hoa.

Điểm này, không thể nghi ngờ.

Nhưng thực tế, Quách Gia lúc này danh tiếng chưa nổi, chỉ có một số người ở học viện Dĩnh Xuyên mới biết đến.

Nhưng bây giờ, nhìn bộ dạng Trần Húc, rõ ràng đã biết.

Đơn giản là có chút không thể tin nổi.

Từ Thứ sở dĩ lựa chọn Quách Gia, vì Quách Gia là người thật sự có tài hoa.

Đương nhiên, trong đó, có một phần ý muốn khảo nghiệm Trần Húc.

Y khẽ hắng giọng, nói: Chúa công đừng vội.

Quách Gia đó, lúc này đa phần, đang ở dưới trướng Viên Bản Sơ.

Cho mỗ viết một phong thư, trình bày rõ ràng mọi việc.

Phụng Hiếu, nhất định sẽ đến.

Trần Húc thoáng suy nghĩ.

Trong ấn tượng của ta, Quách Gia chính vì quá thất vọng về Viên Thiệu nên mới về quê.

Sau được Tuân Úc tiến cử, mới vào dưới trướng Tào Tháo.

Trần Húc vỗ vỗ vai Từ Thứ nói: Nguyên Trực, lần này, đa tạ ngươi.

Mặt Từ Thứ có chút đỏ lên.

Bị Trần Húc khen ngợi như vậy, Từ Thứ luôn có cảm giác hơi lạ.

Nhưng nghe Trần Húc lớn tiếng nói: Người đâu, mau giúp Nguyên Trực lấy giấy bút.

Chẳng mấy chốc, thị vệ mang theo giấy và bút đi vào.

Từ Thứ cầm giấy bút, nhanh chóng viết hai phong thư.

Y cung kính đưa hai phong thư cho Trần Húc.

Trần Húc chỉ cười nhạt, nói: Nguyên Trực đã viết, tự nhiên là tốt rồi.

Nói đoạn, y chỉ lấy hai phong bì, tự mình cho hai phong thư vào.

Từ Thứ thấy vậy, chắp tay hành lễ với Trần Húc.

Một cảm giác tin tưởng nồng đậm dâng trào trong lòng.

Y nói với Trần Húc: Chúa công, ngài cũng viết một phong thư đi.

Rồi như chợt nhớ ra, nói: Hoặc là, để thuộc hạ viết thay, cũng được.

Trần Húc nghe vậy ngẩn ra.

Viết thay ư.

E là không được trang trọng.

Ta đây, lại có kỹ năng Đại sư cấp thư pháp cơ mà.

Sợ gì mấy chuyện này.

Liền cười nhạt nói: Nguyên Trực, thư này do ta tự tay viết, mới có thể thể hiện thành ý của ta.

Cũng càng có thể biểu lộ tấm lòng cầu hiền như khát của ta.

Nói đoạn, Trần Húc đã đến bên án thư.

Từ Thứ thấy vậy, đích thân tiến lên, giúp Trần Húc mài mực.

Lỗ Túc cũng bước tới, xem Trần Húc sẽ viết gì.

Trần Húc thoáng trầm ngâm, liền bắt đầu viết trên giấy.

Từ Thứ ban đầu còn tò mò nhìn.

Nhưng dần dần, y sửng sốt.

Tay y cũng ngừng mài mực, cứ thế, ngẩn ngơ nhìn Trần Húc.

Lỗ Túc cũng không khá hơn là bao.

Ban đầu chỉ xem Trần Húc viết thế nào.

Nhưng dần dần, cả người y đều cứng đờ tại chỗ.

Đôi mắt y trợn tròn, cứ thế nhìn chằm chằm vào bức thư Trần Húc vừa viết.

Trần Húc viết xong, thu bút.

Rồi đặt bút lên bàn.

Cảm thấy có gì đó không đúng.

Sao lại yên tĩnh như vậy.

Y quay đầu, nhìn Từ Thứ và Lỗ Túc hai người, giống như tượng gỗ, đứng ngẩn ra tại chỗ.

Y không khỏi khẽ hắng giọng.

Một tiếng hắng giọng, khiến Từ Thứ và Lỗ Túc hai người giật mình tỉnh giấc.

Cả hai cùng hoàn hồn, nhưng đôi mắt vẫn dán chặt vào bức thư Trần Húc vừa viết.

Mãi một lúc lâu, Từ Thứ mới hoàn hồn, nói: Chúa công, chữ ngài, sao lại đại khí bàng bạc đến vậy.

Chữ đẹp.

Chương 112

Chữ đẹp.

Lỗ Túc cũng hoàn hồn, tán thán: Chữ của chúa công, mỗi nét đều mạnh mẽ có tiếng, rõ ràng có phong thái quân tử.

Lấy chữ đo người.

Nhìn chữ của chúa công, liền có thể thấy, chúa công, là một chính nhân quân tử thực sự.

Rất có phong thái nhân chủ.

Trần Húc không khỏi sờ sờ mũi.

Phong thái quân tử.

Có thể xưng là quân tử ư.

Có phong thái nhân chủ ư.

Chắc là được đi.

Trần Húc vừa rồi cũng không nghĩ nhiều, chỉ tùy hứng mà làm.

Lúc này mới phát hiện, lần đầu tiên y dùng, là Nhan Thể.

Nhan Thể, là do Nhan Chân Khanh ở hậu thế sáng tạo.

Chữ thể của y, chẳng phải khí thế hùng hồn, đại khí bàng bạc sao.

Lúc này, Điền Phong từ bên ngoài đi vào.

Y vuốt râu, cười lớn nói: Chư vị, có phải chúa công đã viết được một tác phẩm tuyệt vời không.

Nói đoạn, y đã đến trước mặt Trần Húc.

Đầu tiên y chắp tay hành lễ với Trần Húc, rồi mới nhìn xuống án

thư.

Vừa nhìn, liền ngây người tại chỗ.

Mãi một lúc lâu, y mới vỗ tay cười lớn: Chữ đẹp.

Quả nhiên chữ đẹp.

Văn này vừa ra, Trần Quần đó, nhất định sẽ thần phục dưới trướng chúa công.

Ba người liền tranh nhau truyền đọc.

Điêu Thuyền và Thái Diễm hai người, vừa từ hậu viện ra, vừa vặn đi ngang qua nghị sự sảnh.

Nhìn thấy cảnh tượng bên trong nghị sự sảnh, Thái Diễm thần tình hơi động.

Nàng quay đầu nhìn thị vệ nói: Chúa công, đang làm gì vậy.

Thị vệ cúi mình hành lễ với Thái Diễm nói: Chủ mẫu, chúa công, vừa mới viết một phong thư.

Các quân sư, đang truyền đọc.

Ồ.

Thái Diễm lần đầu nghe thị vệ gọi chủ mẫu, có chút đỏ mặt.

Nhưng nghe Trần Húc viết thư, đôi mày nàng liền nhướng lên.

Nàng kéo tay Điêu Thuyền, nói: Điêu Thuyền muội muội, nhìn xem, chúa công viết thư ư.

Hay là, chúng ta vào xem đi.

Điêu Thuyền hơi có ý động, nhưng nhìn vào nghị sự sảnh bên trong, nàng có chút do dự nói: E là không hay lắm Lời của nàng chưa dứt, liền bị Thái Diễm kéo vào trong nghị sự sảnh.

Chỉ thấy Thái Diễm yểu điệu hành lễ với Trần Húc nói: Trần lang.

Rồi lại yểu điệu hành lễ với Lỗ Túc và mấy người khác.

Điêu Thuyền mắt thấy đã vào rồi, cũng chỉ đành lần lượt hành lễ.

Lỗ Túc và mấy người kia, vội vàng đáp lễ, miệng xưng: Chủ mẫu.

Trần Húc thoáng nhìn qua, liền biết ý đồ của Thái Diễm.

Y cố ý giả vờ không biết, cười nói: Diễm nhi, đã đến rồi à.

Không biết, có chuyện gì sao.

Thái Diễm mặt hơi đỏ nói: Trần lang, thiếp và Điêu Thuyền muội muội vừa đi ngang qua cửa, thấy mọi người đang truyền đọc thư tín, liền nghĩ, cũng vào xem một chút.

Trần Húc thấy Thái Diễm sắc mặt hơi đỏ, gật đầu.

Lỗ Túc và mấy người khác, vội vàng đưa thư tín cho Thái Diễm.

Thái Diễm gật đầu cảm ơn, rồi mới nhìn vào thư tín trong tay.

Vừa nhìn, liền, ngây người.

Nàng lẩm bẩm nói: Chữ đẹp Mãi một lúc lâu, nàng mới hoàn hồn.

Ngẩng đầu, nhìn Trần Húc, kinh ngạc nói: Trần lang, loại chữ thể này, trước đây chưa từng xuất hiện.

Chẳng lẽ, đây lại là chữ thể do Trần lang vừa tự sáng tạo sao.

Lời này vừa ra, Lỗ Túc và mấy người bên cạnh, cũng đều giật mình.

Chữ thể mới ư.

Lỗ Túc nhìn Thái Diễm nói: Chủ mẫu, loại chữ thể này, trước đây chưa từng xuất hiện sao.

Đúng vậy.

Thiếp đã xem khắp những cuốn sách mà phụ thân thiếp cất giữ,

cũng chưa từng thấy loại chữ thể này.

Thiếp dám khẳng định, chữ thể này, trước đây chưa từng xuất hiện.

Thái Diễm tự tin nói.

Lời này vừa ra, Lỗ Túc và mấy người kia, đều kinh ngạc thán phục.

Họ đều biết phụ thân Thái Diễm là ai.

Phụ thân Thái Diễm, chính là Thái Ung.

Thái Ung là đại nho nổi tiếng đương thời, uy vọng rất cao trong giới sĩ nhân.

Trong nhà, sách vở cất giữ đã vượt quá vạn cuốn.

Thái Diễm, vậy mà đã xem hết những cuốn sách của phụ thân.

Chẳng phải, những cuốn sách Thái Diễm đã đọc, đã vượt quá vạn cuốn sao.

Điều đó, cũng quá khủng khiếp rồi.

Họ không khỏi kính nể.

Bây giờ Thái Diễm nói chữ thể này, chưa từng có trước đây, là do chúa công sáng tạo.

Thế là, họ đều nhìn Trần Húc.

Trần Húc vô thức sờ sờ mũi.

Chữ thể này, không phải ta sáng tạo.

Nhưng, không tiện giải thích a.

Làm sao bây giờ.

Y chỉ đành bất đắc dĩ nói: Chữ thể này, là ta sáng tạo đi Nghe Trần

Húc thừa nhận, mọi người đều hít vào một ngụm khí lạnh.

Ban đầu chỉ cho rằng chữ Trần Húc viết, đại khí bàng bạc, có một phong thái nhân chủ.

Nhưng bây giờ, chữ thể lại do chúa công sáng tạo.

Vậy chẳng phải, chúa công, chính là một nhân chủ sao.

Thế là, họ cùng nhau cúi mình hành lễ với Trần Húc, nói: Có thể phò tá dưới trướng chúa công, là phúc phận của chúng ta.

Thái Diễm nói: Trần lang, không biết, chữ thể này gọi là gì.

Nhan Thể.

Trần Húc vô thức trả lời.

Thái Diễm có chút không hiểu hỏi: Nhưng, vì sao lại gọi là Nhan Thể.

Mọi người cũng tò mò nhìn Trần Húc.

Trần Húc cũng bất đắc dĩ.

Nhan Chân Khanh sáng tạo, chẳng phải gọi là Nhan Thể sao.

Chương 113

Nhưng lúc này, trả lời như vậy, hiển nhiên không được.

Y chỉ đành nói mơ hồ: Chữ, chính là nhan mặt của người, nên lấy tên là Nhan Thể.

Sợ mọi người lại tiếp tục truy vấn, y chỉ đành chuyển đề tài, nói: À, sai người mang hai phong thư này, đi giao ra ngoài.

Ngoài cửa, hai thị vệ tranh nhau tiến lên.

Nhưng nghe Lỗ Túc đưa tay ngăn lại, nói: Chậm đã.

Thuộc hạ có một thỉnh cầu, xin chúa công chấp thuận.

Hai thị vệ, cùng dừng bước.

Trần Húc cũng nhìn Lỗ Túc, nói: Tử Kính có lời, cứ nói thẳng đi.

Lỗ Túc khẽ hắng giọng nói: Chúa công, thuộc hạ cho rằng, thư tín, cần phải viết thêm một phong nữa.

Ừm.

Trần Húc ngẩn ra.

Lỗ Túc nghiêm chỉnh nói: Chúa công, ít nhất, cũng phải viết cho Quách Gia một phong.

Để y, cảm nhận được thành ý của chúa công.

Trần Húc nghe vậy, nhìn Lỗ Túc một cái.

Y luôn cảm thấy Lỗ Túc, dường như có ý khác.

Không phải muốn chiêu mộ Quách Gia, mà y cũng cảm thấy có cần thiết.

Thế là, y liền đứng trước án thư, bắt đầu viết.

Ban đầu Trần Húc không để ý, nhưng sau khi viết xong, trong lòng y liền lạc đăng.

Phiền phức rồi.

Lỡ tay, lại viết ra một chữ thể mới.

Chữ thể này, là do Triệu Mạnh Phủ sáng tạo, tên là Triệu Thể.

Lần này, e là khó giải thích rồi.

Y có ý muốn viết lại một phong.

Nhưng Lỗ Túc và mấy người kia, từng người từng người đôi mắt trợn tròn, chăm chú nhìn vào bức thư vừa viết.

Trần Húc bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

Cũng chỉ đành như vậy.

Mãi một lúc lâu, mọi người mới từng người từng người hoàn hồn.

Lỗ Túc không khỏi tán thán: Chữ của chúa công, hoa mỹ không thiếu cốt lực, lưu loát không sa vào điệu đà, tiêu sái thấy cao nhã, tú dật toát khí chất thanh cao.

Lợi hại, quả nhiên lợi hại.

Thái Diễm tiến lên một bước, nhìn chằm chằm Trần Húc, trong mắt lóe lên vẻ lạ thường, nói: Trần lang, đây, lại là một chữ thể mới sao.

Trần Húc sờ sờ mũi: Cứ, gọi là Triệu Thể đi.

Thái Diễm khẽ cười duyên một tiếng nói: Không biết Trần lang, sẽ không sáng tạo ra Trương Thể, Vương Thể, Liễu Thể gì đó chứ.

Trần Húc cười bất đắc dĩ.

Đừng nói, thật sự để Chiêu Cơ, đoán đúng rồi.

Mấy chữ thể này, ta, thật sự đều biết.

Từ Thứ nhìn chằm chằm Trần Húc, dường như có chút không dám tin.

Mãi một lúc lâu mới nói: Chúa công, dùng loại chữ thể này để viết thư cho Quách Gia, thuộc hạ mới thật sự tin rằng, chúa công hiểu Quách Gia.

Rồi y nhìn mọi người nói: Có ai phát hiện không.

Chữ thể của chúa công, rõ ràng tùy người mà khác.

Trần Quần là thế gia Dĩnh Xuyên, chúa công liền dùng Nhan Thể đại khí bàng bạc.

Quách Gia, là một hàn môn, tính cách y, lại có chút tiêu sái bất cần đời, chúa công liền sử dụng loại Triệu Thể này.

Trên con đường thư pháp, chúa công, chính là đại gia đương thời, không ai sánh kịp.

Y sâu sắc cúi mình hành lễ nói: Từ Thứ bái phục.

Lỗ Túc và mấy người khác, cũng cùng nhau cúi mình hành lễ nói: Mỗ bái phục.

Trong mắt Điêu Thuyền, lấp lánh những ngôi sao nhỏ, vẻ mặt sùng bái nhìn Trần Húc.

Trần Húc có chút bất đắc dĩ.

Y vỗ vỗ vai Từ Thứ, nói: Nguyên Trực, chuyện tiếp theo, nhờ ngươi.

Từ Thứ gật đầu cúi mình nói: Chúa công yên tâm.

Mọi việc, cứ để thuộc hạ lo liệu.

Sau đó, Trần Húc liền một tay một người, ôm lấy Điêu Thuyền và Thái Diễm hai người, đi ra ngoài.

Khi đi ra khỏi nghị sự sảnh, tiếng tán thán của Lỗ Túc và mấy người kia, thỉnh thoảng lại truyền vào tai y.

Ra khỏi nghị sự sảnh, Trần Húc thở dài một hơi thật dài.

Y quay đầu, lại phát hiện Điêu Thuyền và Thái Diễm hai người, vẻ mặt sùng bái nhìn y.

Y khẽ cười nói: Thiền nhi, Diễm nhi, hai nàng, chuẩn bị đi đâu vậy.

Điêu Thuyền cười nói: Trần lang, hôm nay ánh nắng đẹp, thiếp liền tính cùng Chiêu Cơ tỷ tỷ, ra ngoài đi dạo một chút.

Được rồi, vậy ta, cùng đi dạo đi.

Trần Húc nói xong, liền đổi từ ôm sang nắm tay, Ta cũng tiện thể xem xem, bách tính dưới quyền của ta sống thế nào.

Y một trái một phải, nắm tay Thái Diễm và Điêu Thuyền hai người, đi về phía phố.

Lúc này đang là bữa cơm, các quán cháo trên phố, đang phát cháo.

Bên cạnh quán cháo, vây quanh không ít người.

Nhìn thấy Trần Húc ra, từng người từng người cúi mình hành lễ.

Trần Húc cũng lần lượt đáp lễ.

Đi bộ một cách không mục đích, ba người vừa đi vừa cười nói, cũng khá là thoải mái.

Lúc đó, bước chân Trần Húc, dừng lại tại chỗ.

Y nhìn về phía trước, lông mày cau chặt.

Điêu Thuyền và Thái Diễm đang nói chuyện, cũng cùng nhau nhìn về phía Trần Húc.

Rồi cùng nhìn về phía trước.

Giây tiếp theo, lông mày của họ, cũng đều nhíu lại.

Ở đó, ba đứa trẻ, đang co ro trong một ngôi nhà xiêu vẹo.

Nửa mái nhà đó, đã biến mất.

Ở cửa ngôi nhà đó, có một phụ nữ trung niên, đang múc nước ra ngoài.

Nhìn thấy ba đứa trẻ đó, Điêu Thuyền và Thái Diễm hai người mũi chợt cay cay.

Họ chạy nhanh đến trước mặt ba đứa trẻ, ân cần hỏi han.

Trần Húc đến bên cạnh người phụ nữ trung niên, hỏi: Đại tẩu, đây là chuyện gì vậy.

Người phụ nữ trung niên ngừng múc nước, nhìn Trần Húc.

Vì Trần Húc mặc thường phục, người phụ nữ trung niên đó không nhận ra y.

Bà chỉ thở dài một tiếng, nhưng không nói gì.

Trần Húc nhìn Điêu Thuyền và Thái Diễm.

Hai người hiểu ý.

Sau khi hai người hỏi han một lúc, Trần Húc mới hiểu ra.

Hóa ra, vì mấy ngày trước, mưa lớn xối xả, nhà của họ bị hỏng.

Không chỉ thế, mỗi khi trời mưa, trong nhà liền đầy nước.

Hôm qua vừa mới mưa, nước trong nhà, không phải đầy sao.

Trần Húc nói: Vậy phu quân của vị đại tẩu đó đâu.

Điêu Thuyền lắc đầu, nhưng không nói gì.

Trần Húc thở dài một tiếng.

Lúc đó, một giọng nói của hệ thống, vang lên trong đầu y.

Đinh, kiểm tra túc chủ đang đối mặt với lựa chọn, nhiệm vụ hệ thống cập nhật, xin lựa chọn.

Trong lãnh địa của túc chủ có một số căn nhà đã bị hư hỏng, bách tính không thể cư trú, cần phải sửa chữa.

Lựa chọn một: Mặc kệ.

Chương 114

Phần thưởng nhiệm vụ: Một gói trà cúc hoa.

Lựa chọn hai: Để bách tính tự bỏ tiền, giúp bách tính sửa chữa.

Phần thưởng nhiệm vụ: Một vạn cân lương thực.

Lựa chọn ba: Túc chủ tự bỏ tiền bỏ sức, giúp bách tính sửa chữa.

Phần thưởng nhiệm vụ: Gấp đôi khoản tiền sửa chữa đã sử dụng.

Trần Húc nhìn lựa chọn một, lắc đầu.

Trà cúc hoa ư.

Không phải, mắt ta không dùng tốt, để ta uống trà cúc hoa sáng mắt ư.

Hệ thống, cũng quá tinh nghịch rồi.

Trần Húc nhìn về phía lựa chọn hai.

Phần thưởng lựa chọn hai, cũng không ít, dù sao, cũng là không mất công mà có.

Nhưng trong đó, lại có một vấn đề.

Gia đình trước mắt, vì sao đến bây giờ, cũng không đi sửa chữa.

Nguyên nhân căn bản, chẳng phải vì không có tiền sao.

Trần Húc tin rằng, những người như thế này, không ít.

Nếu để những người này tự chịu trách nhiệm chi phí sửa chữa, thì ước chừng, sẽ có rất nhiều người, không tiến hành sửa chữa.

Y tiếp tục nhìn về phía lựa chọn ba.

Khi nhìn nội dung nhiệm vụ lựa chọn ba, y, sửng sốt.

Mặc dù trong lòng, lờ mờ có một ý niệm.

Nhưng khi lựa chọn đó thực sự được đặt trước mặt y, y lại, do dự.

Ở Phái quận, những căn nhà như vậy, nhất định không ít.

Nếu toàn bộ do y chi trả, thì không cần nói, nhất định là một con số khủng khiếp.

Không thể không được.

Gia sản của y, sẽ vì thế mà thu hẹp đi một nửa.

Làm như vậy, có đáng không.

Nhưng giây tiếp theo, khi nhìn thấy phần thưởng của lựa chọn ba.

Y cười rồi.

Phần thưởng nhiệm vụ gấp đôi khoản tiền sửa chữa.

Vậy chẳng phải, sau khi chi trả chi phí sửa chữa, y, lại có thể vì thế mà được thêm một phần ư.

Điều này, cũng quá mạnh mẽ rồi.

Nếu hệ thống là một người sống, y thật sự muốn ôm lấy thân nó mà hôn một cái À Phải là một mỹ nữ mới được Thế là, Trần Húc liền nói trong lòng với hệ thống: Hệ thống, ta lựa chọn lựa chọn ba.

Trần Húc khẽ hắng giọng.

Rồi y vẫy tay.

Một thị vệ từ phía sau đi lên.

Trần Húc lớn tiếng nói: Người đâu.

Mau đi mời người, giúp gia đình vị đại tẩu này sửa nhà.

Thị vệ đáp lời rồi lui xuống: Tuân lệnh.

Chẳng mấy chốc, Lỗ Túc vội vàng chạy đến, chắp tay hành lễ với Trần Húc.

Trần Húc ngẩn ra, nói: Tử Kính, sao lại đích thân đến vậy.

Lỗ Túc cười đáp: Chúa công đã đích thân đến rồi, thuộc hạ là hạ thần, sao có thể không đến chứ.

Trần Húc gật đầu nói: Như vậy, vất vả Tử Kính.

Lỗ Túc tiến lên, đưa cho người phụ nhân một ít đồ ăn.

Số lượng cũng không ít.

Rồi theo sau, mười mấy người, liền bắt đầu sửa chữa.

Người phụ nữ trung niên nhìn thấy, liền liên tục chắp tay cảm tạ Lỗ Túc.

Lỗ Túc xua tay, rồi cười nói: Đại tẩu cứ yên tâm, có chúa công và hai vị chủ mẫu ở đây, mọi việc, đều sẽ không sao cả.

Người phụ nữ trung niên nghe vậy, ngây người.

Rồi liền đối diện với ba người Trần Húc, cảm tạ rối rít.

Hàng xóm láng giềng nhìn thấy, không ai là không đồng thanh hô lớn: Trần Dự Châu anh minh.

Trần Dự Châu nhân nghĩa.

Trần Húc thấy vậy, vẫy vẫy tay với mọi người, nói: Chư vị, mọi người cứ yên tâm.

Từ hôm nay, ta sẽ sai người, đi khắp nơi kiểm tra nhà cửa.

Nếu thấy nhà ai không thể ở được, ta sẽ chịu trách nhiệm bỏ tiền, giúp mọi người sửa chữa.

Nếu nhà ai không thể cư trú, cũng có thể chủ động đề xuất thỉnh cầu.

Ta sau khi xác minh, nhất định sẽ giúp sửa chữa.

Ta hy vọng, mỗi một người, đều có thể có một năm tốt lành.

Bách tính xung quanh, đều ngây người.

Cứ thế nhìn Trần Húc.

Trần Húc không khỏi sờ sờ mũi.

Khó khăn lắm mới làm được một việc thiện, vậy mà lại bị lạnh nhạt.

Ta đây, dễ dàng lắm sao ta.

Khi y lẩm bẩm trong lòng, xung quanh bùng nổ một tràng hoan hô.

Trong tiếng hoan hô, xen lẫn tiếng ca tụng: Trần Dự Châu nhân nghĩa vô song.

Trần Dự Châu đại thiện nhân Trần Húc vẫy vẫy tay với mọi người, vội vàng rời đi.

Bên cạnh y, Điêu Thuyền vẻ mặt ngưỡng mộ nhìn Trần Húc.

Thái Diễm lo lắng nói: Trần lang, nếu cứ như vậy, e là tiền bạc trong kho phủ của thiếp, e là không đủ chăng.

Trần Húc thở dài một tiếng nói: Nàng cũng thấy rồi đó, bách tính khốn khổ như vậy.

Nếu để họ tự bỏ tiền, lại có mấy người, có thể bỏ ra.

Dân chúng dưới quyền ta, ta, tự nhiên phải gánh vác mọi thứ.

Thái Diễm không nói gì nữa, chỉ vẻ mặt ngưỡng mộ nhìn Trần Húc.

Lỗ Túc đi bên cạnh, dường như cũng nghe thấy một chút.

Y có chút lo lắng nói: Chúa công, tiền tài, e là một số lượng không nhỏ đâu.

Trần Húc thở dài một tiếng nói: Ta thân là Thứ Sử một châu, luôn phải làm gì đó cho bách tính dưới quyền.

Đến lúc đó, tiền sửa chữa, cứ đến chỗ ta mà lĩnh đi.

Y thoáng trầm ngâm nói: Tử Kính, hôm nay liền sai người, đến các huyện của Phái quận.

Đối với tất cả nhà cửa trong huyện, đều kiểm tra toàn bộ.

Nếu nhà ai, hư hỏng đến mức không thể ở được.

Liền sai người, tiến hành sửa chữa.

Lỗ Túc cúi mình hành lễ nói: Chúa công nhân nghĩa.

Trần Húc thoáng trầm ngâm, sợ Lỗ Túc chưa nghe rõ.

Liền vỗ vỗ vai Lỗ Túc nói: Tử Kính à, hiện nay thời tiết giá lạnh, mấy tháng sau, sẽ càng lạnh hơn.

Khi sai người kiểm tra nhà cửa, đều phải xem xét kỹ lưỡng.

Tuyệt đối không thể để bách tính, trong trời đông giá rét, ở trong những căn nhà dột nát.

Lỗ Túc kính sợ.

Y hướng về phía Trần Húc cúi mình thật sâu nói: Chúa công nhân nghĩa, thiên hạ hiếm có.

Trần Húc thở dài một tiếng: Tử Kính à, nhiệm vụ nặng nề và đường còn xa lắm.

Lỗ Túc chắp tay nói: Chúa công yên tâm, thuộc hạ, nhất định sẽ dốc toàn lực.

Trần Húc gật đầu, liền đi về phía trước.

Lúc đó, Lỗ Túc lại lần nữa mở miệng nói: Chúa công, thuộc hạ nguyện hiến năm trăm vạn Ngũ Thù Tiền, giúp chúa công, hoàn thành

đại nghiệp sửa chữa lần này.

Trần Húc bước chân dừng lại.

Chương 115

Y nhìn Lỗ Túc, nói: Tử Kính Lỗ Túc cười nhạt nói: Chúa công nhân nghĩa như vậy, thuộc hạ là thần tử, cũng không thể quá keo kiệt.

Trần Húc lắc đầu nói: Tử Kính, không cần như vậy.

Chúa công, yên tâm, thuộc hạ tỉnh táo mà.

Trần Húc mới biết Lỗ Túc, quả là một phú hào.

Ngay cả trong thuộc tính, cũng có đặc tính Phú hào.

Hiển nhiên, thuộc tính Phú hào, đã được hệ thống giám định.

Y khẽ thở dài một tiếng, vỗ vỗ vai Lỗ Túc, nói: Tử Kính, ta thay bách tính, cảm ơn ngươi.

Trên mặt Lỗ Túc, lộ ra chút ý cười.

Đằng sau, Điêu Thuyền và Thái Diễm hai người, cũng đều muốn cống hiến tiền riêng của mình.

Thái độ kiên quyết.

Trần Húc có chút bất đắc dĩ.

Y chỉ đành lần lượt đồng ý.

Đại sự mà.

Đến lúc đó, rồi trả lại cho họ là được.

Còn về việc thật sự dùng tiền riêng của Điêu Thuyền ư.

Chuyện đó, Trần Húc, không làm được.

Ta đây, đường đường là đại nam nhân.

Khi đoàn người Trần Húc, đến cửa phủ Thái Thú, đã là buổi

chiều.

Ở trước cửa phủ Thái Thú, vây quanh một đám đông người.

Nhìn thấy Trần Húc, từng người từng người, xông về phía y.

Khiến Trần Húc giật mình.

Y khẽ quát: Dừng lại.

Chuyện gì vậy.

Mọi người ồn ào.

Trần Húc một câu, cũng không nghe hiểu.

Y chỉ vào Triệu Vân đứng đầu, nói: Tử Long, đây là chuyện gì vậy.

Dưới sự kể lại của Triệu Vân, Trần Húc cuối cùng cũng hiểu ra.

Những người này, đều nghe hành động thiện nguyện, tự nguyện đến, muốn giúp quyên góp.

Nghe xong nguyên nhân này, Trần Húc triệt để cạn lời.

Tự nguyện quyên tiền ư.

Thật sự quá, hiếm có rồi.

Thấy bộ dạng hăng hái của mọi người, Trần Húc chỉ đành bất đắc dĩ lắc đầu nói: Chuyện này, tìm Tử Kính đi.

Mọi việc, do y đăng ký.

Rào rào Dòng người xô về phía sau.

Lỗ Túc ban đầu đang đứng xem kịch, chợt ngây người.

Y chưa kịp phản ứng, liền bị dòng người nhấn chìm.

Trần Húc lau mồ hôi trên trán.

Rồi y hướng về phía đám đông, hô một tiếng: Tử Kính, nhớ kỹ.

Nhớ để lại tiền dùng trong năm cho mỗi người.

Trong đám đông, vang lên một giọng nói yếu ớt.

Nghe, lại có chút giống giọng Lỗ Túc.

Trần Húc quay đầu, nhìn Điêu Thuyền và Thái Diễm đang đứng bên cạnh, lén lút cười.

Y tiến lên hai bước, một trái một phải, ôm hai người vào lòng.

Hai khuôn mặt cười, chợt trở nên đỏ bừng.

Đây, chính là giữa ban ngày ban mặt.

Tại hiện trường ít nhất, cũng có mấy trăm người.

Trước mặt đông người như vậy, họ, tự nhiên là rất xấu hổ.

Nhưng, cũng không biết từ đâu có dũng khí.

Hai người khẽ nghiêng đầu, liền cùng tựa vào ngực Trần Húc.

Cảm nhận hơi ấm trong lòng, y liền ôm hai người phụ nữ, đi vào phủ Thái Thú.

Chỉ, vừa mới bước vào phủ Thái Thú.

Y thấy Từ Thứ, bước lên đón, nói: Chúa công, phía trước có tình báo gửi đến.

Trần Húc đưa tay nhận lấy.

Trước đây y đã bố trí.

Sai Từ Thứ, chọn ra một số người nhanh nhẹn, đi đến các châu các nơi.

Mỗi tháng, đều sẽ phát lương hướng.

Nhiệm vụ của những người đó, cũng đơn giản.

Chính là, gửi về tình báo về địa phương mình đang ở.

Những tình báo này, do Từ Thứ phụ trách kiểm tra, đối chiếu, rồi căn cứ vào tầm quan trọng của tình báo, quyết định có giao cho Trần Húc xem xét hay không.

Cũng may, trong số những người này của Trần Húc, có không ít Bạch Ba Quân và Hắc Sơn Quân.

Thành phần Bạch Ba Quân và Hắc Sơn Quân, phức tạp.

Người ở các châu các nơi, đều có một số.

Hiện giờ, mạng lưới tình báo của y, đã sơ bộ hình thành hiệu quả.

Từ Thứ tiến lên nói: Chúa công, phần tình báo này, liên quan đến Vệ gia ở Hà Đông.

Thuộc hạ, chưa từng mở ra xem xét.

Trần Húc gật đầu, trong lòng thầm khen một tiếng.

Từ Thứ, dùng để làm công tác tình báo, cũng khá tốt mà.

Y mở ra xem một cái.

Rồi, liền ngây người.

Nội dung trên mảnh giấy không nhiều, chỉ có vỏn vẹn hai câu: Vệ Trọng Đạo đã chết.

Gia chủ Vệ gia, sau khi hôn mê tỉnh lại, thân thể không còn như trước.

Y gật đầu với Từ Thứ nói: Nguyên Trực, vất vả rồi.

Phần tình báo này, cứ giao cho ta xử lý đi.

Nói đoạn, y liền dẫn theo Điêu Thuyền, đi vào bên trong.

Trần Húc nhìn Từ Thứ, vội vội vàng vàng chạy vào trong đám đông.

Hiển nhiên là đi quyên góp rồi Y những chuyện này, không đi

quản.

Chương 116

Trần Húc dẫn theo Điêu Thuyền, Thái Diễm hai người, đi thẳng vào phòng.

Sau đó, y mới đưa mảnh giấy trong tay, cho Thái Diễm.

Thái Diễm sau khi xem xong, sắc mặt khá là phức tạp.

Nàng nhìn Trần Húc, mãi một lúc lâu mới nói: Trần lang, cảm ơn chàng.

Trần Húc:.

Có chút không hiểu vì sao, nhưng y ôm Thái Diễm vào lòng.

Y nhẹ nhàng nói: Yên tâm, con trai của nàng, không có quan hệ gì với ta.

Cùng lắm, có lẽ cũng bị bỏ rơi rồi thôi Thái Diễm khẽ ừ một tiếng, nhưng không nói gì.

Bên cạnh, Điêu Thuyền im lặng lui ra ngoài, trước khi đi, còn liếc mắt đưa tình với Trần Húc.

Trần Húc nhìn Thái Diễm trong lòng, trong lòng y không khỏi động.

Y nhẹ nhàng nói: Diễm nhi, nàng đã khỏe hơn chút nào chưa.

Thái Diễm gật đầu nói: Trần lang, thiếp không sao Ừm.

Trần Húc ôm Thái Diễm, nói, Diễm nhi, hay là, ta cho nàng xem đan dược nhé.

Thái Diễm nghe vậy, mặt đỏ bừng.

Trần Húc một tay cho vào ống tay áo.

Mượn cái che chắn đó, y lấy Tốc Độ Đan, từ không gian trữ vật ra.

Y mở lòng bàn tay, đặt Tốc Độ Đan, trước mặt Thái Diễm.

Trên đan dược, có từng vệt sáng mờ.

Nhìn, khá là huyền ảo.

Một mùi dược liệu nồng đậm, từ đan dược truyền ra.

Thái Diễm hít một hơi thật sâu.

Rồi, sắc mặt nàng, trở nên đỏ bừng hơn.

Nàng nhớ đến lần đó, vô ý, nghe lén Trần Húc nói chuyện.

Lần đó, Điêu Thuyền nói với nàng, chính là, Điêu Thuyền đang giúp Trần lang thử đan.

Nàng nhẹ nhàng nói: Trần lang, đây, là đan dược gì.

Diễm nhi, đây là một viên, gọi là Tốc Độ Đan.

Trần Húc cười nhìn Thái Diễm, nói, Diễm nhi, hay là, nàng thử hiệu quả của đan dược này xem.

Thái Diễm đã thẹn thùng cúi đầu.

Nhìn thấy Thái Diễm trước mặt, Trần Húc cuối cùng cũng sâu sắc thể hội được, cái gọi là, tú sắc khả xan.

Y vươn tay, liền ném Tốc Độ Đan, vào miệng nàng.

Tốc Độ Đan vừa vào miệng, liền đã tan ra.

Nàng chỉ cảm thấy trong lồng ngực, như có một dòng nước ấm, tuôn trào khắp cơ thể nàng.

Khiến cơ thể nàng, dễ chịu.

Rồi, nàng cảm thấy cơ thể mình, đều như nhẹ nhàng hơn mấy

phần.

Trần Húc không còn dừng lại nhiều nữa.

Tay y khẽ động, liền bế Thái Diễm lên, rồi ba bước thành hai bước, đến bên giường.

Sáng sớm hôm sau, thần sắc Thái Diễm, nhìn đã không còn gì đáng ngại.

Thấy Trần Húc đang ngẩn ngơ nhìn mình, Thái Diễm không khỏi khẽ trách.

Nhớ đến tối qua, mặt nàng, không khỏi đỏ lên.

Nàng khẽ xích lại gần, nói: Trần lang, năm nay trời, sao mà lạnh thế.

Sau khi hai người dọn dẹp xong, Điêu Thuyền, cũng đi vào.

Cảm nhận cái lạnh trong phòng, lông mày Trần Húc, nhíu chặt lại.

Điêu Thuyền cười nói: Trần lang, đang làm gì vậy.

Uống một tách trà nóng, làm ấm cơ thể đi.

Ừm.

Trần Húc nhận lấy nước nóng, uống hai ngụm.

Rồi y lại nói: Thiền nhi, Diễm nhi, hai hôm nay, lạnh không.

Nghe vậy, Điêu Thuyền liền không nhịn được oán trách: Năm nay trời, cũng không biết sao mà lạnh thế.

Thái Diễm cũng phụ họa theo: Phải đó, nếu cứ thế này, chắc chắn sẽ còn lạnh hơn.

Cũng không biết, sẽ lạnh đến mức nào.

Trần Húc nhìn người hầu, đang nhóm than củi.

Y quay đầu nhìn Thái Diễm và Điêu Thuyền hai người nói: Hai nàng có nghe nói về than đá không.

Điêu Thuyền nói: Than đá.

Thái Diễm cũng vẻ mặt không hiểu.

Trần Húc giải thích: Loại đó, có thể đốt, đá màu đen.

Lời này vừa ra, Điêu Thuyền vẻ mặt không hiểu.

Thái Diễm lại hỏi: Trần lang, chàng nói, có phải loại hắc thạch đó không.

Cũng gọi là yên thạch.

Trần Húc nghe vậy, lầm bầm: Hắc thạch.

Cái tên, cũng khá là phù hợp.

Y nhìn Thái Diễm nói: Diễm nhi, nàng biết hắc thạch sao.

Thái Diễm lưu loát nói: Nếu là hắc thạch, thiếp từng xem các ghi chép liên quan.

Trong Hán Thư, liền có ghi chép Dự Chương xuất thạch, khả nhiên vi tân, đó, chính là hắc thạch Nghe Thái Diễm lưu loát nói, dẫn kinh điển chứng minh, Trần Húc mới thực sự cảm nhận được, cái gọi là tài nữ.

Mãi một lúc lâu, Thái Diễm mới ngừng nói, nhìn Trần Húc nói: Đây, chính là những ghi chép về hắc thạch.

Trần Húc nuốt một ngụm nước bọt.

Quả nhiên không hổ là đệ nhất tài nữ, trí nhớ, đơn giản là vô địch rồi.

Y một tay ôm lấy Thái Diễm: Diễm nhi, nàng, đơn giản là thư viện di động của ta.

Thái Diễm nói: Thư viện di động.

Thái Diễm nói, Chỉ là thư viện cất giữ sách di động thôi sao.

Trần Húc cười ha hả nói: Không sai.

Chính là ý đó.

Ta đang nghĩ, thời tiết lạnh như vậy, than củi lại đắt đỏ.

Xem có thể dùng hắc thạch, thay thế để sưởi ấm không.

Thái Diễm gật đầu: Dùng hắc thạch để sưởi ấm ư.

Nàng thoáng suy nghĩ, rồi lại tiếp tục nói, Trần lang, trong sách vở, chưa từng ghi nhận có hắc thạch ở Phái quận.

Được.

Trần Húc gật đầu nói, Đợi một chút, ta đi tìm Tử Kính, tra một chút tài liệu của Phái quận ta.

Nói đoạn, y đã ra ngoài, rồi gọi Lỗ Túc.

Sau một hồi hỏi han, Lỗ Túc lắc đầu nói: Chúa công, Phái quận của chúng ta chưa từng phát hiện hắc thạch.

Trong lòng Trần Húc, có chút nghi ngờ.

Dựa theo tình hình kiếp trước mà xem, nơi này, thuộc về khu vực Hoài Nam, Hoài Bắc.

Bình thường, mỏ than, chắc chắn không thiếu.

Lúc đó, một giọng nói của hệ thống, vang lên trong đầu y.

Đinh, kiểm tra túc chủ đang đối mặt với lựa chọn, nhiệm vụ hệ thống cập nhật, xin lựa chọn.

Lựa chọn một: Chuyện than đá, đã không tìm được, vậy thì thôi.

Phần thưởng nhiệm vụ: Một vạn cân lương thảo.

Lựa chọn hai: Sai người đi tìm mỏ than, và khai thác.

Phần thưởng nhiệm vụ: Một bản bản đồ phân bố khoáng sản Dự Châu bản HD cuối đời Đông Hán.

Trần Húc nhìn lựa chọn một, lắc đầu.

Chỉ vừa mới gần mùa đông.

Nếu sau này còn lạnh hơn thì sao.

Ta, có than củi.

Nhưng còn những người khác thì sao.

Dù sao, than củi, thật sự quá đắt đỏ.

Ta, vì kế hoạch lâu dài, mỏ than, mỏ sắt các loại, chắc chắn phải tìm ra.

Trần Húc nhìn về phía lựa chọn hai.

Nhìn phần thưởng lựa chọn hai, Trần Húc liền quyết định ngay.

Được rồi.

Chương 117

Có bản đồ phân bố khoáng sản Dự Châu, liền có thể theo bản đồ mà tìm kiếm, tiến hành tra tìm.

Ta, chắc chắn có thể tìm thấy.

Cùng lắm là tốn thêm chút thời gian thôi.

Thế là, Trần Húc liền nói trong lòng với hệ thống: Hệ thống, ta lựa chọn lựa chọn hai.

Rồi, một giọng nói của hệ thống, vang lên trong đầu y: Đinh, chúc mừng túc chủ nhận được phần thưởng: Một bản bản đồ phân bố khoáng sản Dự Châu bản HD cuối đời Đông Hán.

Xét thấy tính đặc thù của nhiệm vụ, phần thưởng được phát trước vào không gian hệ thống.

Xin chú ý kiểm tra nhận.

Trần Húc nhìn vào không gian trữ vật hệ thống.

Quả nhiên.

Ở đó, có một bản địa đồ, đang nằm đó.

Trần Húc nhìn Lỗ Túc, nói: Tử Kính, Phái quận của ta, có người nào khá giỏi trong việc tìm kiếm khoáng mạch không.

Lỗ Túc nói: Tìm kiếm khoáng mạch.

Chúa công, những người này, tìm phong thủy địa lý, có lẽ sẽ có chút hữu ích.

Trần Húc gật đầu nói: Giúp ta tìm mấy người.

Ta muốn, tìm xem, trong địa phận Phái quận của ta, nơi nào có hắc

thạch.

Lỗ Túc vâng mệnh đi: Tuân lệnh.

Một canh giờ sau, Trần Húc ngồi trên đại sảnh, Lỗ Túc ngồi bên cạnh.

Phía dưới, thì ngồi mấy vị phong thủy sư.

Trần Húc nhìn mấy vị phong thủy sư đó, cười lớn nói: Chư vị, ta có một nhiệm vụ, giao cho mọi người.

Vị phong thủy sư lớn tuổi nhất đứng lên.

Y cúi mình hành lễ với Trần Húc, nói: Trần Thứ Sử, có việc gì, cứ việc phân phó.

Tiểu nhân nhất định sẽ dốc toàn lực phối hợp.

Thân hình người đó khẽ run lên, nói: Trần Thứ Sử, tiểu nhân vạn vạn không dám nhận xưng hô như vậy.

Tiểu nhân tên Trương Tuyền.

Trần Húc cười nói: Ngồi đi, không cần khách khí.

Trương Tuyền nghe lời ngồi xuống.

Trần Húc tò mò đánh giá Trương Tuyền, nói: Trương tiên sinh, nghe nói, đối với việc tìm khoáng, có chút nghiên cứu.

Trương Tuyền cẩn thận nói: Nghiên cứu thì không dám nhận, tiểu nhân chỉ là đọc được một số kinh nghiệm phong thủy địa lý do tiền nhân để lại thôi.

Như vậy thì tốt rồi.

Trần Húc cho tay vào trong ngực.

Đồng thời, y lấy bản đồ phân bố khoáng sản đó, từ không gian trữ vật hệ thống ra.

Lỗ Túc trong lòng tò mò, vội vàng tiến lên, đến bên cạnh Trần Húc.

Trần Húc trải bản đồ ra trên bàn.

Rồi cười nói: Mọi người đều nhìn xem.

Đây là một bản đồ phân bố khoáng mạch của Dự Châu ta.

Trong đó, có mỏ than, cũng chính là mỏ hắc thạch hiện tại.

Cũng có mỏ sắt.

Mọi người, hãy xem kỹ đi.

Theo bản đồ này, có thể tìm ra những mỏ khoáng đó không.

Lỗ Túc vừa nhìn, không khỏi trong lòng chấn động.

Quả nhiên như vậy.

Bản đồ, và bản đồ trước đây, tinh xảo y như nhau.

Y sắc mặt có chút phức tạp nhìn Trần Húc một cái.

Trong lòng, khá là tò mò.

Bản đồ như vậy, người bình thường nào, có thể làm ra được chứ.

Mà, trong đó, còn liệt kê rõ ràng vị trí của từng mỏ khoáng.

Đơn giản là không thể tưởng tượng nổi.

Chỉ không biết, những vị trí mỏ khoáng này có đúng hay không.

Nếu toàn bộ đều trùng khớp.

Hít một hơi Đằng sau chúa công, rốt cuộc có người như thế nào, đang giúp y làm việc.

Không dám nghĩ tiếp nữa Y nhìn về phía mấy vị phong thủy sư trước mặt, muốn biết, đối với bản đồ này, họ có cái nhìn như thế nào.

Mấy vị phong thủy sư, khá tò mò vây quanh.

Vừa nhìn, không khỏi giật mình kinh ngạc.

Trương Tuyền trên bản đồ, chỉ trỏ, lại dường như, đang hồi tưởng.

Mãi một lúc lâu, y mới chỉ vào một chỗ khoáng mạch trên đó, nói: Trần Thứ Sử, theo kinh nghiệm do tiền nhân để lại.

Chỗ này, dường như thật sự có dấu vết mỏ hắc thạch.

Vị bên cạnh, cũng nói: Theo kinh nghiệm tổ tiên ta để lại, ở gần đây, quả thật có dấu vết mỏ hắc thạch.

Chỉ là vị trí cụ thể, thì không dễ xác định.

Trần Húc nghe vậy, không khỏi mừng rỡ nói: Hay.

Chư vị, nếu tìm ra những mỏ khoáng này, ta Trần Húc, nhất định sẽ không bạc đãi mọi người.

Mấy người vội vàng cúi mình hành lễ, nói: Đa tạ Trần Thứ Sử.

Tiểu nhân nhất định không phụ sự ủy thác của Trần Thứ Sử.

Ừm.

Trần Húc đưa bản đồ cho Lỗ Túc, nói, Tử Kính, sai người, chép lại mấy bản đồ này, đưa cho mấy người ở đây.

Ngoài ra, lại sai thêm vài người, cùng đi, đến tìm khoáng.

Ta, trước tiên sẽ bắt đầu từ Phái quận của ta.

Trước tiên tìm mỏ hắc thạch và mỏ sắt.

Trần Húc đang nói, đột nhiên nhìn về phía những phong thủy sư đó, nói: Chư vị, khi tìm khoáng, có thể thử, đào sâu xuống một chút.

Hoặc là, có thể thử, tìm những vách đá, hoặc những nơi như vách núi cheo leo.

Phong thủy sư nghe vậy, đôi mắt không khỏi sáng lên.

Mặc dù trong đó có một số, căn bản không nghe hiểu.

Nhưng đại ý thì, đều đã hiểu rõ.

Những phong thủy sư đó sau khi lĩnh mệnh, đều lui ra ngoài.

Lỗ Túc do dự nói: Chúa công, vậy học viện y học đó, có cần đi xem không.

Trần Húc nghe vậy ngây người, nói: Nhanh vậy ư.

Lỗ Túc cười gật đầu nói: Nơi đó, vốn là một trang viên của một đại hộ gia đình.

Chỉ vì chiến loạn, gia đình đó đã rời khỏi Phái quận.

Thuộc hạ thấy cũng khá phù hợp.

Ồ.

Trần Húc cũng có chút hứng thú, cười nói, Nguyên Hóa, đã xem chưa.

Lỗ Túc cười nói: Khi thuộc hạ tìm kiếm trước đây, liền sai Hoa thần y đến xem rồi.

Trần Húc gật đầu cười nói: Đã như vậy.

Vậy không bằng, ta bây giờ liền đi xem đi.

Cứ gọi cả Nguyên Hóa đến nữa.

Được rồi, hai người cùng đi ra ngoài.

Tự nhiên có thị vệ, chạy đi mời Hoa Đà.

Chẳng mấy chốc, Hoa Đà đã đi đến bên cạnh.

Trần Húc không khỏi cười nói: Nguyên Hóa, tốc độ, thật sự là khá nhanh a.

Tâm tình Hoa Đà, nhìn khá tốt.

Y cúi mình hành lễ với Trần Húc: Bái kiến chúa công.

Mắt thấy công việc học viện y học, từng bước từng bước được đẩy mạnh.

Thuộc hạ làm sao có thể ngồi yên được.

Không phải, vừa mới tính, cùng Tử Kính bàn bạc thêm, liền nhận được truyền tin của chúa công.

Đi thôi, chúng ta cùng nhau, đi xem địa điểm học viện y học, rốt cuộc thế nào.

Trần Húc nói đoạn, mọi người đều lên ngựa.

Nơi đó cách vị trí hiện tại, cũng không xa.

Để chăm sóc Hoa Đà, tốc độ di chuyển, chậm.

Ngay cả như vậy, cũng không mất đến nửa khắc đồng hồ.

Trần Húc nhìn thấy một trang viên trước mặt.

Dưới sự dẫn dắt của Lỗ Túc, y đi vào trong.

Một trang viên, chia thành mấy viện lạc.

Trong mỗi viện lạc, đều có mấy gian nhà.

Chương 118

Trần Húc thầm gật đầu, đối với hiện giờ, một nơi như vậy, quả thật là đủ dùng rồi.

Y nhìn Hoa Đà, nói: Nguyên Hóa, không biết đối với nơi này, ông có ý kiến gì không.

Thần sắc Hoa Đà, kích động.

Y xoa xoa tay nói: Chúa công, nơi này dùng làm học viện y học, liệu có, quá lãng phí không.

Thuộc hạ trước đây đề xuất, nhưng Tử Kính lại kiên trì chọn nơi này.

Trần Húc tán thưởng nhìn Lỗ Túc một cái, cười nói: Tử Kính nói không sai.

Một học viện y học, ta không chỉ muốn xây, mà còn muốn xây thật lớn.

Đã vậy hai vị, đều không có ý kiến, vậy thì, cứ chọn học viện y học ở đây đi.

Chỉ là, cần phải xử lý một số chỗ.

Nói đoạn, Trần Húc ngồi xổm xuống.

Y tiện tay lấy một hòn đá bên cạnh, vẽ trên mặt đất.

Kết hợp với hậu thế, y chọn những bố trí trường học khả thi nhất, rồi vẽ ra.

Lỗ Túc và Hoa Đà hai người, nhìn mà mắt trợn tròn há hốc.

Nhìn mọi thứ chưa từng nghe, chưa từng thấy trước mắt, họ chìm vào trầm tư.

Trần Húc thấy đã vẽ xong xuôi, liền đứng lên.

Chỉ là, thấy Lỗ Túc và Hoa Đà hai người đang chìm đắm trong đó, y liền không lên tiếng quấy rầy.

Y chỉ đi dạo xung quanh, ngắm nghía.

Đừng nói.

Mấy sảnh lớn của trang viên này, diện tích đều không nhỏ.

Dùng làm phòng học, cũng vừa vặn phù hợp.

Khi quay trở lại, y phát hiện Lỗ Túc và Hoa Đà hai người, đang ghé vào nhau, thì thầm to nhỏ.

Trần Húc liền quay người, đi ra ngoài trang viên, dạo một vòng.

Đến khi dạo xong xuôi, Lỗ Túc và Hoa Đà hai người, cuối cùng cũng kết thúc thảo luận.

Họ đang vẻ mặt sùng bái nhìn Trần Húc.

Trần Húc khẽ hắng giọng nói: Tử Kính, ta vừa phát hiện, xung quanh đây, dường như cũng đang bỏ trống.

Lỗ Túc gật đầu nói: Chúa công, gần đây, vốn là mấy hộ nhà giàu.

Chỉ vì nguyên nhân chiến loạn, lần lượt dời đi rồi.

Vậy thì thế này.

Nếu xung quanh không có công dụng lớn, thì cứ để trống trước.

Để dự phòng sau này.

Trần Húc dứt khoát nói.

Lỗ Túc gật đầu ứng thuận.

Trần Húc nhìn Hoa Đà, cười nói: Nguyên Hóa, học viện y học vừa mở, e là phải vất vả cho ông rồi.

Hoa Đà đang nói, nụ cười trên mặt y cũng không ngừng: Chúa công, học viện y học, chính là nơi thực hiện lý tưởng trong lòng thuộc hạ.

Cho dù có khổ có mệt đến mấy, thuộc hạ cũng cam tâm tình nguyện.

Trần Húc vỗ vỗ vai Hoa Đà, cười nói: Nguyên Hóa, học viện y học là nơi tạo phúc vạn dân, sau này, cứ giao cho ông.

Viện chính, ngày sau, vất vả rồi.

Hoa Đà cung kính đáp: Tuân lệnh.

Mọi người ra khỏi trang viên.

Trần Húc dừng lại quan sát một hồi, rồi cười nói: Tử Kính, chọn một ngày lành tháng tốt, khai trương học viện y học.

Rồi hướng về Phái quận, trước tiên chiêu mộ một đợt học viên.

Lỗ Túc đáp lời.

Ký Châu, Nghiệp Thành.

Một thanh niên mặc áo xanh, đang cầm một phong thư, tỉ mỉ xem.

Sau khi xem xong, khóe môi y, cong lên một độ cung.

Có một người, từ phía sau y đi tới.

Nhìn Quách Gia, nói: Phụng Hiếu, chàng, thật sự muốn đi sao.

Quách Gia khóe môi cong lên một nụ cười, nói: Hữu Nhược, nếu như vậy, ngươi có hứng thú, cùng ta đi không.

Tuân Khảm rõ ràng khựng lại.

Trên mặt y, hiện lên chút suy tư.

Quách Gia cười nói: Hữu Nhược, ngươi xem, Văn Nhược đã sớm rời khỏi Viên Thiệu.

Bây giờ ta cũng muốn rời đi.

Ngươi cảm thấy, Viên Thiệu có phải minh chủ không.

Tuân Khảm cười cười, không tiếp lời.

Y chỉ chuyển đề tài, nói: Phụng Hiếu, theo như đã nói trước đây, ngươi về Dĩnh Xuyên sao.

Quách Gia khóe môi nhếch lên, cười lắc đầu.

Tuân Khảm ngẩn ra nói: Chẳng lẽ, Phụng Hiếu đã có nơi để đầu quân rồi.

Rồi, y nhìn vào phong thư trong tay Quách Gia, nói: Chẳng lẽ, có liên quan đến phong thư này.

Quách Gia gật đầu nói: Phong thư này, là do Nguyên Trực gửi.

Tuân Khảm nói: Nguyên Trực, bây giờ, ở đâu.

Đoán xem.

Quách Gia nói.

Tuân Khảm nói: Người có thể khiến Phụng Hiếu xem trọng, nhất định không phải nhân vật đơn giản.

Chỉ là hiện nay, thiên hạ quần hùng nổi dậy, nhất thời, ta lại không đoán ra được.

Nói đoạn, Tuân Khảm lắc đầu.

Quách Gia cười nhạt nói: Dự Châu.

Tuân Khảm trong lòng khẽ động nói: Dự Châu.

Chẳng lẽ chính là Trần Đông Thăng Thứ Sử Dự Châu mới nổi gần đây.

Quách Gia gật đầu.

Tuân Khảm nói: Trần Trường An người này, quả thật có chỗ đặc biệt.

Trên mặt Tuân Khảm, cũng lộ ra vẻ đồng tình.

Quách Gia cười đề nghị: Thế nào, ngươi có hứng thú cùng ta đi không.

Tuân Khảm rõ ràng có chút ý động, nhưng cuối cùng, lại lắc đầu.

Quách Gia khẽ thở dài một tiếng nói: Viên Bản Sơ người này, cố gắng học theo Chu Công lễ hiền hạ sĩ, nhưng y, lại không biết dùng người.

Muốn cùng Viên Bản Sơ, cùng nhau giúp thiên hạ vượt qua đại nạn, lập nên công nghiệp bá vương vĩ đại, khó lắm.

Hữu Nhược, ta ở chỗ Trần Trường An, đợi ngươi.

Nói đoạn, Quách Gia đã nhẹ nhàng rời đi.

Tuân Khảm nhìn Quách Gia rời đi, thở dài một tiếng.

Dĩnh Xuyên, Trần gia.

Trần Quần cầm phong thư trong tay, bước vào thư phòng Trần Kỷ.

Y cung kính hành lễ với Trần Kỷ nói: Phụ thân.

Trần Kỷ đặt xuống thẻ tre trong tay, cười nói: Trường Văn, con ngồi xuống đi.

Trần Quần ngồi xuống ghế dưới tay Trần Kỷ, nói: Phụ thân, đây là thư tín do Trần Đông Thăng, viết.

Ồ.

Trần Kỷ đưa tay nhận lấy.

Vừa nhìn sơ qua, liền lộ vẻ mặt kinh ngạc.

Rồi ông khẽ vuốt râu nói: Không ngờ, chữ Trần Đông Thăng, viết cũng khá tốt.

Rõ ràng có phong thái đại gia.

Không tệ.

Thật sự không tệ.

Mãi một lúc lâu, ông mới đặt xuống phong thư trong tay, nói: Trường Văn, theo kiến giải của con, thế nào.

Trần Quần cười nói: Theo con thấy, Trần Trường An, quả thật có tướng nhân chủ.

Mặc dù thời gian còn ngắn, nhưng thế đầu quật khởi, lại khá tốt.

Ồ.

Trong mắt Trần Kỷ, lộ ra chút ý cười, nói, Trước đây, con không phải vẫn quan tâm đến Lưu Huyền Đức và Tào Mạnh Đức sao.

Theo con thấy, ba người họ so với nhau, thế nào.

Trần Quần cười nhạt.

Y đứng dậy, chắp tay sau lưng, lưu loát nói: Lưu Huyền Đức người này, giỏi thu phục lòng người.

Nếu có thể sớm chiếm cứ địa bàn, thì có chút hy vọng.

Nếu cứ mãi như hiện tại, bốn phía phiêu bạt, e là khó lắm.

Còn về Tào Mạnh Đức người này, cũng khá phi phàm.

Chỉ là vừa mới, bại dưới tay Trần Húc, nếu không thể xoay chuyển càn khôn, e là Theo con thấy, đều không bằng Trần Đông Thăng đó.

Chương 119

Quan trọng hơn, lấy chữ đo người, Trần Đông Thăng có thể sáng tạo ra chữ thể như vậy, người đó, nhất định có tướng nhân chủ.

Nói xong, y nhìn về phía Trần Kỷ, nói: Không biết phụ thân nghĩ, thế nào.

Trần Kỷ vuốt râu khẽ cười nói: Đã Trường Văn có kiến giải như vậy, con cứ theo ý mình mà lựa chọn.

Trần Quần cúi mình hành lễ nói: Đa tạ phụ thân đại nhân chỉ điểm.

Trong ánh mắt Trần Kỷ, lộ ra ý kỳ vọng, nói: Trường Văn có tài trị thế, lần này đi, cần phải tận tâm tận lực.

Trần Quần nói xong, cúi mình hành lễ với Trần Kỷ, rồi lui ra ngoài: Phụ thân đại nhân yên tâm, con nhất định sẽ tận tâm tận lực, không phụ trọng trách.

Trần Kỷ nhìn Trần Quần rời đi, cười nhạt.

Rồi, ông dồn sự chú ý, vào phong thư trong tay.

Vừa xem, vừa không ngừng tấm tắc khen ngợi.

Phái quận, phủ Thái Thú.

Trần Húc đang ăn bữa trưa.

Lúc đó, thị vệ từ bên ngoài xông vào: Báo.

Bên ngoài có người cầu kiến.

Trần Húc tùy ý ăn một miếng, rồi cười nói: Không biết ai cầu kiến.

Thị vệ nói: Người đó, tên là Quách Gia.

Quách Gia.

Trần Húc chợt từ chỗ ngồi nhảy dựng lên.

Cầm đũa, y vội vàng đi ra ngoài.

Ba bước thành hai bước, chẳng mấy chốc, y đã ở ngoài phủ Thái Thú.

Lúc này, ở ngoài phủ Thái Thú, có một người mặc áo xanh, đang đứng ở đó.

Trần Húc vừa nhìn đã thấy người mặc áo xanh đó, lớn tiếng nói: Xin hỏi quý khách, có phải Quách Phụng Hiếu không.

Quách Gia nghe vậy ngẩn ra.

Rồi y chắp tay hành lễ, nói: Mỗ chính là Quách Gia, xin hỏi minh công, có phải Trần Đông Thăng không.

Trần Húc lớn tiếng cười vang.

Y chắp tay hành lễ với Quách Gia nói: Phụng Hiếu cuối cùng cũng đến rồi, mời, mau mau vào trong.

Nói đoạn, y một tay kéo lấy cánh tay Quách Gia, liền đi vào bên trong.

Chỉ là lúc này, đôi đũa trên tay y, lại rơi xuống đất.

Trần Húc thấy vậy, không khỏi hơi ngẩn ra.

Rồi, y liền cười lớn nói: Nghe tin Phụng Hiếu đến, ta nhất thời lại quên mất ta, đang cầm đũa.

Để Phụng Hiếu, chê cười rồi.

Quách Gia thấy vậy, không khỏi vô cùng cảm động, nói: Đa tạ minh công.

Khóe môi Trần Húc khẽ nhếch.

Rồi y không cho phép từ chối, kéo Quách Gia, liền đi vào bên trong.

Vừa đi vừa nói: Phụng Hiếu, chưa ăn cơm đúng không.

Ta, cũng đang ăn cơm, vừa hay cùng ăn đi.

Nói đoạn, y mời Quách Gia ngồi vào bàn.

Hai người ngồi xuống, y mới lớn tiếng nói: Người đâu.

Dọn món, dọn món ngon.

Thị vệ vội vàng chạy xuống.

Trần Húc mới nhìn Quách Gia, thuộc tính của Quách Gia, cũng xuất hiện trước mặt Trần Húc.

Tên: Quách Gia Tuổi: 21 Thống suất: 70 Võ lực: 18 Trí lực: 99 Chính trị: 84 Mị lực: 80 Đặc tính: Thần Nhãn, Sách Sĩ, Thức Phá Quả nhiên không hổ là quỷ tài Quách Phụng Hiếu.

Trí lực, thật sự lợi hại.

Y cười lớn nói: Phụng Hiếu một đường xa xôi, vất vả rồi.

Quách Gia lắc đầu, cười nói: Trên đường đi, cũng khá tốt.

Chẳng mấy chốc, món ăn đã được dọn lên.

Trần Húc liền mời Quách Gia cùng nhau, ăn một bữa thật thịnh soạn.

Sau khi rượu no cơm say, Quách Gia mới đứng thẳng người, chắp tay cúi mình hành lễ với Trần Húc nói: Đa tạ minh công khoản đãi.

Trần Húc nhìn Quách Gia, lớn tiếng nói: Tài của Phụng Hiếu, sánh ngang Trương Lương.

Ngô Trần Đông Thăng tuy rằng bất tài, nhưng có ý muốn sớm bình

định thiên hạ, trọng lập càn khôn.

Chinh phục các quốc gia Tây Vực, độc bá thế giới.

Xin Phụng Hiếu trợ ta một tay.

Nói đoạn, y hướng về phía Quách Gia cúi mình thật sâu hành lễ.

Quách Gia nghe vậy, vô cùng cảm động.

Thế là sâu sắc cúi mình nói: Chúa công đại tài, Quách Gia nguyện cống hiến sức chó ngựa.

Hay.

Tốt quá rồi.

Trần Húc một tay đỡ Quách Gia dậy, rồi cười nói, Có Quách Gia tương trợ, lo gì đại sự không thành.

Trần Húc nhìn về phía người bên cạnh, nói: Người đâu.

Mời Tử Kính, Nguyên Hạo, Nguyên Trực, đến nghị sự sảnh một lượt.

Chẳng bao lâu, Lỗ Túc, vội vàng đến.

Trần Húc cười giới thiệu với mọi người: Vị này, chính là Quách Gia Quách Phụng Hiếu.

Rồi, y lại giới thiệu Lỗ Túc và mấy người kia, cho Quách Gia.

Từ Thứ cười lớn nói: Phụng Hiếu, cuối cùng cũng đến rồi.

Quách Gia cũng chắp tay hành lễ, nói: Đa tạ Nguyên Trực đã tiến cử ta.

Gia, mới có thể gặp được chúa công.

Từ Thứ xua tay, nói: Phụng Hiếu không cần khách khí như vậy.

Thực ra, chúa công đã sớm biết đại danh quỷ tài Phụng Hiếu rồi.

Quách Gia có chút không dám tin: Thật sao.

Ta, không phải chỉ có chút danh tiếng trong Dĩnh Xuyên thư viện thôi sao.

Danh xưng quỷ tài, cũng chỉ là một biệt danh mà các bạn học trong Dĩnh Xuyên thư viện đặt cho.

Với danh tiếng hiện tại của ta, nếu không có người tiến cử, làm sao có thể truyền vào tai Trần Húc.

Trần Húc lại cười gật đầu nói: Danh tiếng của Phụng Hiếu, đã sớm vang danh thiên hạ, chỉ là, tự ngươi không biết mà thôi.

Quách Gia nghe vậy, đầu tiên ngẩn ra.

Nhưng rồi, y lại cười khổ một tiếng nói: Nếu không phải ta vừa từ Ký Châu, chịu lạnh nhạt.

Nếu không, ta thật sự suýt tin rồi. —Mọi người nghe vậy, cùng cười lớn.

Trần Húc thì cười nói: Chư vị, hôm nay, ta thiết yến, để đón tiếp Phụng Hiếu.

Mọi người tự nhiên vui vẻ đáp ứng.

Tự có thị vệ, đi đến các nơi, lần lượt thông báo.

Lúc này, một giọng nói của hệ thống, cũng vang lên trong đầu Trần Húc.

Đinh, chúc mừng túc chủ, chiêu mộ thành công Quách Gia.

Hoàn thành nhiệm vụ cướp đường Tào Tháo.

Hoàn thành nhiệm vụ cướp đường Tào Tháo, nhận được phần thưởng nhiệm vụ: Chiếu Dạ Ngọc Sư Tử của Tào Tháo.

Chiếu Dạ Ngọc Sư Tử sẽ sau một khắc đồng hồ, hội hợp với túc

chủ, xin chú ý kiểm tra nhận.

Trần Húc nhìn thấy cướp đường Chiếu Dạ Ngọc Sư Tử, không khỏi ngẩn ra.

Chiếu Dạ Ngọc Sư Tử, không nghi ngờ gì là một con danh mã.

Trong số rất nhiều chiến mã thời Tam Quốc, cũng có thể xếp vào hàng ngũ năm con đầu.

Y không khỏi lộ ra một nụ cười mỉm.

Đúng lúc đó, một thị vệ, từ bên ngoài nhanh chóng đi vào.

Rồi cúi mình hành lễ, nói: Bẩm chúa công, bên ngoài có một người cầu kiến.

Trần Húc hơi ngẩn ra.

Y quay đầu nhìn những người có mặt, rồi cười hỏi: Không biết người đó là ai.

Thị vệ cúi mình nói: Người đó, tên là Trần Quần.

Trần Quần.

Trần Húc nghe vậy, đầu tiên sững sờ, nhưng ngay sau đó lại vui mừng khôn xiết.

Hắn nhìn mọi người, nói: Đi.

Ta ra ngoài nghênh tiếp một chuyến.

Dứt lời, đã đi ra ngoài.

Sau lưng, Lỗ Túc cùng vài người nhìn nhau cười, đồng loạt bước ra.

Trên mặt Quách Gia lộ ra vẻ tán thưởng.

Trần Húc ra ngoài, chỉ thấy một người đang đứng đó.

Hắn mấy bước tiến lên, lớn tiếng nói: Các hạ chính là Trần Trường Văn.

Trần Quần ôm quyền hành lễ, nói: Mỗ chính là Trần Quần, không biết các hạ là ai.

Trần Húc ba bước rút thành hai, đến trước mặt Trần Quần, lớn tiếng cười nói: Mỗ là Trần Đông Thăng.

Trần Quần lộ nụ cười trên mặt, ôm quyền cung thân hành lễ nói: Trần Quần ra mắt Trần Thứ Sử.

Hay.

Rất hay.

Trần Húc một tay đỡ Trần Quần dậy, nói: Trường Văn cuối cùng cũng đến, mỗ mong Trường Văn đã lâu.

Dứt lời, Trần Húc hướng về phía Trần Quần cung thân một lễ, nói: Ngô có chí nuốt thiên hạ, không biết Trường Văn có thể giúp ngô một tay chăng.

Trần Quần nghe vậy khẽ giật mình, dường như không ngờ Trần Húc lại trực tiếp như vậy.

Nhưng hắn đã sớm hiểu rõ mọi chuyện, lúc này tự nhiên sẽ không từ chối.

Ngay lập tức, hắn cung thân hành lễ nói: Trường Văn bất tài, nguyện giúp chúa công sớm bình định thiên hạ, xin chúa công đừng chê tài mọn.

Trần Húc đại hỉ.

Hắn một tay đỡ Trần Quần dậy, sau đó lớn tiếng cười nói: Ngô có Trường Văn tương trợ, hà cớ gì đại sự chẳng thành.

Sau lưng, Lỗ Túc và mọi người cũng đã ra đến ngoài.

Chương 120

Nhìn thấy dáng vẻ Trần Húc và Trần Quần, liền đồng loạt tiến lên hành lễ.

Chúc mừng chúa công, lại có thêm một viên đống lương chi tài.

Chúc mừng chúa công, lại có thêm một danh quốc sĩ.

Trần Quần và mọi người cũng lần lượt chào hỏi.

Từ Thứ và Trần Quần ôm quyền chào nhau.

Khi nhìn thấy Quách Gia, vẻ mặt Trần Quần sững sờ một chút.

Nhưng ngay sau đó, hắn lớn tiếng cười nói: Ôi.

Phụng Hiếu và Nguyên Trực đều ở đây.

Rất hay.

Rất hay a.

Quách Gia tiến lên, ôm quyền hành lễ nói: Thật trùng hợp.

Gia cũng mới đến hôm nay.

Sau đó lại nói: Ngô và Ngài, đều do Nguyên Trực tiến cử.

Đương nhiên phải hướng Nguyên Trực hành một lễ.

Nói rồi, hắn ôm quyền hành lễ với Từ Thứ.

Trần Quần nghe vậy, nhìn Quách Gia thật sâu một cái, sau đó ôm quyền cười nói với Từ Thứ: Đa tạ Nguyên Trực tiến cử.

Trần Húc khẽ cau mày, luôn cảm thấy không khí ở đây có chút kỳ lạ.

Hắn nhìn kỹ vị trí đứng của Từ Thứ, Quách Gia và Trần Quần,

mới mơ hồ hiểu ra.

Kiếp trước, hắn từng xem ghi chép liên quan.

Trong Dĩnh Xuyên thư viện, đại thể chia làm hai hệ: Hàn môn và Thế gia.

Quách Gia và Từ Thứ xuất thân Hàn môn, tự nhiên thuộc về hệ Hàn môn.

Hai người họ là kiệt xuất của hệ Hàn môn.

Trần Quần, không nghi ngờ gì nữa, thuộc hệ Thế gia, cũng là kiệt xuất trong hệ Thế gia.

Tình hình bây giờ hắn là vì nguyên nhân này.

Trần Húc lớn tiếng cười một tiếng, sau đó tay trái nắm lấy Quách Gia, tay phải thì nắm lấy Trần Quần.

Kéo hai người lại gần, sau đó gọi Từ Thứ: Nguyên Trực, lại đây.

Hắn nắm ba bàn tay, nặng nề chồng lên nhau.

Ánh mắt Trần Húc đảo qua ba người, lớn tiếng nói: Ba vị đều là tuấn kiệt của Dĩnh Xuyên thư viện, xứng đáng là quốc sĩ.

Ta Trần Húc có thể có được sự giúp đỡ của ba vị, thực sự là may mắn tột cùng.

Xin ba vị, hãy gác lại thành kiến trong lòng.

Quách Gia, Trần Quần, Từ Thứ ba người đều lộ vẻ xấu hổ, đồng loạt hành lễ với Trần Húc.

Quách Gia lớn tiếng nói: Chúa công yên tâm.

Mỗ nhất định sẽ gác lại thành kiến cá nhân, toàn lực tương trợ chúa công.

Trần Quần và Từ Thứ cũng đồng loạt nói: Chúa công yên tâm, mỗ

nhất định toàn lực tương trợ chúa công.

Trần Húc gật đầu, sau đó gọi Lỗ Túc và vài người khác đến bên cạnh, rồi lớn tiếng nói: Hiện giờ thiên hạ phân loạn không ngừng, lại có ngoại tộc hổ thị đam đam.

Nếu không sớm bình định nội loạn, bình định thiên hạ, chỉ sợ, chúng ta sẽ có họa vong tộc diệt chủng.

Mỗ Trần Húc bất tài, nguyện vì thiên hạ tiên phong.

Sớm bình định nội loạn, quét sạch ngoại tộc.

Vì an lạc của chúng ta, kiến tạo cơ nghiệp bất thế.

Ta Trần Húc, ở đây, xin đa tạ chư vị.

Dứt lời, hắn cúi mình thật sâu trước mặt mọi người.

Trong lòng mọi người, nhiệt huyết sôi trào.

Đồng loạt cung thân, hành lễ với Trần Húc nói: Nguyện vì chúa công, dốc sức đến chết.

Đúng lúc này, sau lưng Trần Húc, từng đạo âm thanh cũng vang lên.

Nguyện vì chúa công, dốc sức đến chết.

Trần Húc không khỏi sững sờ, quay đầu nhìn ra phía sau.

Hắn phát hiện, Triệu Vân cùng các tướng sĩ, không sót một ai, đều đứng sau lưng hắn.

Lúc này đang cung thân hành lễ.

Trần Húc lớn tiếng cười nói: Chư vị mau mau đứng dậy.

Mọi người đều đứng thẳng người, nhưng trên mặt vẫn vô cùng kích động.

Trần Húc quay sang nhìn Triệu Vân, nói: Tử Long, sao lại ở đây.

Triệu Vân nghe vậy, cười ha hả nói: Chúa công, không phải đã bảo thân vệ thông báo, hôm nay thiết yến sao.

Phải.

Trần Húc vỗ vỗ đầu, nói: Đúng là như vậy.

Hôm nay, ta thiết yến, vì Phụng Hiếu và Trường Văn tiếp phong.

Mọi người, không say không về.

Mọi người đồng loạt đáp lời, liền cùng nhau đi vào Quận thủ phủ.

Đúng lúc này, một trận tiếng vó ngựa vang lên.

Mọi người có chút không để ý, dù sao ở Bái Quận, ngựa cũng không phải vật hiếm lạ.

Nhưng ngay sau đó, tiếng vó ngựa càng lúc càng gần, xen lẫn tiếng hí của chiến mã.

Lập tức, mọi người đồng loạt dừng bước.

Thông thường, nếu không có việc đặc biệt, chiến mã sẽ không được phép đến gần nội phủ.

Văn võ và binh sĩ dưới trướng Trần Húc đều sẽ tự giác tuân thủ quy định này, để thể hiện sự tôn trọng đối với Trần Húc.

Nhưng bây giờ, có chiến mã phi thẳng vào, chứng tỏ chắc chắn có việc phi thường xảy ra.

Trong lòng mọi người nghi ngờ, chẳng lẽ phía trước có quân tình khẩn cấp.

Tiếng vó ngựa càng lúc càng gần.

Một con chiến mã cao lớn xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Con chiến mã đó toàn thân màu vàng trắng, trông vô cùng cao lớn uy mãnh.

Bốn vó lại có màu vàng thuần.

Nhìn qua, khí độ bất phàm.

Bởi vì con chiến mã đó chạy cực nhanh, nhìn từ xa, giống như một tia điện đang bay.

Điều càng khiến mọi người kinh ngạc là, trên con chiến mã đó lại không có người.

Mọi người đồng loạt bị hấp dẫn.

Từng tiếng kinh hô không ngừng vang lên.

Ngựa hay.

Quả nhiên là ngựa hay.

Bảo mã như vậy, không biết của ai.

Trong lòng mọi người đồng loạt nảy sinh một nghi vấn: Bảo mã như vậy, từ đâu đến.

Con chiến mã đó thân hình như điện, phi thẳng về phía này.

Các tướng không khỏi kích động.

Trương Yến càng nóng lòng muốn thử.

Nếu con chiến mã này chậm lại, hắn sẽ tiến lên, bắt giữ nó.

Chỉ là, điều khiến hắn không ngờ tới là, con chiến mã đó phi thẳng qua trước mặt hắn, bay vút qua, hướng về phía Trần Húc.

Mọi người đồng loạt kinh hô.

Triệu Vân và Thái Sử Từ càng bước lớn, chạy về phía Trần Húc.

Chương 121

Trong miệng, lớn tiếng hô: Chúa công cẩn thận.

Trần Húc nhìn con chiến mã đang phi nước đại, khóe miệng mang theo một nụ cười.

Không nghi ngờ gì, đây chính là Trảo Hoàng Phi Điện mà hệ thống đã ban thưởng.

Nhìn thấy Trảo Hoàng Phi Điện sắp va vào người Trần Húc, mọi người không khỏi đồng loạt kinh hô.

Dù sao, sức mạnh của một con chiến mã đang phi nước đại nhanh như vậy, lớn đến nhường nào.

Nếu va trực diện, chỉ sợ sẽ tử vong ngay lập tức.

Bên cạnh, Lỗ Túc và những người khác cũng chạy về phía Trần Húc.

Nhưng nhất thời, căn bản không kịp.

Nhưng Trần Húc lại không hề sợ hãi.

Bước chân hắn không hề nhúc nhích.

Hắn đứng yên, mang theo một nụ cười nhạt, nhìn Trảo Hoàng Phi Điện đang phi nước đại.

Khi Trảo Hoàng Phi Điện đến trước mặt, Trần Húc từ từ đưa tay phải ra, làm động tác vuốt ve.

Trảo Hoàng Phi Điện đột nhiên dừng lại.

Cả thân ngựa đứng thẳng lên, phát ra một tiếng hí vang khắp bốn phía.

Ngay sau đó, hai chân trước quỵ xuống, cúi mình, hạ thấp cái đầu cao ngạo kia.

Nó cọ nhẹ vào tay Trần Húc, dường như đang hành lễ thần phục với Trần Húc.

Mọi người đều ngây người nhìn cảnh tượng trước mắt.

Ai nấy há hốc mồm, mắt trợn tròn.

Ngay cả Triệu Vân và Thái Sử Từ cũng dừng thân hình đang lao nhanh, ngây ngốc nhìn cảnh tượng trước mắt.

Nhất thời, hiện trường yên tĩnh đến lạ thường.

Trần Húc đặt tay nhẹ nhàng lên Trảo Hoàng Phi Điện.

Cả người hắn liền cưỡi lên trên.

Trảo Hoàng Phi Điện đứng thẳng dậy, một tiếng hí vang, phóng nhanh về phía xa.

Không lâu sau, Trần Húc cưỡi trên Trảo Hoàng Phi Điện, một lần nữa phi nước đại.

Lỗ Túc và Điền Phong nhìn nhau.

Đều nhìn thấy sự kinh hãi trong mắt đối phương.

Con ngựa có màu vàng trắng, bốn vó lại có màu vàng thuần.

Triều Hán lấy màu vàng làm tôn quý.

Đặc biệt màu vàng thuần, càng là màu dành riêng cho hoàng đế.

Bốn vó của con chiến mã này có màu vàng thuần, cũng quyết định ý nghĩa của nó, càng phi phàm hơn.

Bây giờ, một con chiến mã như vậy lại phi thẳng đến trước mặt chúa công, chẳng lẽ, đây là điềm báo của thượng thiên.

Báo hiệu chúa công sẽ lên ngôi hoàng đế.

Lúc này, không chỉ Lỗ Túc và Điền Phong hiểu ra, mà cả Quách Gia, Trần Quần, Từ Thứ cũng đều hiểu được thâm ý trong đó.

Đồng loạt hướng về giữa sân, nơi Trần Húc đang cao tọa trên Trảo Hoàng Phi Điện, quỳ xuống.

Trong miệng đồng loạt hô vang: Ngô chủ thánh minh.

Một loạt võ tướng do Triệu Vân dẫn đầu cũng đồng loạt quỳ xuống, trong miệng hô vang: Ngô chủ thánh minh.

Thân vệ và binh sĩ xung quanh cũng đồng loạt quỳ rạp xuống đất, trong miệng hô vang: Ngô chủ thánh minh.

Bách tính trên đường cũng từng người quỳ rạp xuống đất, trong miệng hô vang: Ngô chủ thánh minh.

Nhất thời, hiện trường chỉ còn mình Trần Húc, ngồi trên Trảo Hoàng Phi Điện.

Trảo Hoàng Phi Điện ngẩng cao đầu, đi trước mặt mọi người.

Trần Húc, dường như đang duyệt binh.

Trần Húc nhìn bốn phía, lớn tiếng nói: Mọi người mau mau đứng dậy.

Mọi người cung kính nói: Tạ chúa công.

Trong lòng Lỗ Túc phấn khích.

Nếu Trần Húc lên ngôi hoàng đế, vậy thì, đây chính là công lao từ thuở phò tá.

Đến lúc đó, lợi ích tự nhiên sẽ không thiếu.

Quách Gia và Trần Quần nhìn nhau.

Đều nhìn thấy vài phần may mắn trong mắt đối phương.

Biết rằng, họ đã chọn đúng người.

Triệu Vân nhìn Trảo Hoàng Phi Điện nói: Chúa công, không biết con chiến mã đó, có tên không.

Trần Húc gật đầu nói: Gọi là, Trảo Hoàng Phi Điện.

Quách Gia lớn tiếng cười nói: Chúc mừng chúa công, hạ hỷ chúa công.

Trời giáng điềm lành.

Đây chính là điềm báo đại hưng của chúa công.

Lỗ Túc và những người khác cũng đồng loạt tiến lên hành lễ.

Trần Húc lớn tiếng cười nói: Tất cả, đều cần chư vị dốc sức tương trợ.

Lỗ Túc đồng loạt cung thân nói: Chúng ta, đều nguyện vì chúa công, dốc sức đến chết.

Trần Húc ôm quyền hành lễ với mọi người, nói: Hay.

Ngô Trần Húc ở đây, đa tạ chư vị.

Đi thôi.

Hôm nay chúng ta, không say không về.

Mọi người đều cười lớn, đi vào trong.

Đêm đó, chén rượu giao nhau.

Nhất thời, vô cùng náo nhiệt.

Mọi người trong lòng cao hứng, ai nấy đều uống không ít rượu.

Quách Gia và Trần Quần hai người, cũng dưới một bữa tiệc rượu, hoàn toàn hòa nhập vào mọi người.

Trần Húc lắc lắc đầu, cố gắng để mình tỉnh táo hơn một chút.

Ban đầu, hắn không để tâm đến rượu thời Hán mạt.

Dù sao rượu ở đây, độ cồn thực sự quá thấp.

Nhưng không ngờ.

Uống mãi, lại có chút say.

Trần Húc tránh khỏi sự dìu đỡ của thân vệ, bước vào tẩm thất.

Theo tình hình luân phiên thì hôm nay, đáng lẽ Điêu Thuyền thị tẩm.

Bước vào phòng, lại phát hiện bên trong không có người.

Chỉ có mấy cây nến đỏ thắp sáng trên đầu giường.

Trần Húc không khỏi sững sờ.

Nhưng ngay sau đó, hắn liền cười, mang theo chút men say nói: Sao sớm vậy, đã chui vào trong chăn rồi.

Chương 122

Không đợi được sao.

Dứt lời, đã đến trước giường.

Chỉ là, cảnh tượng đập vào mắt khiến hắn không khỏi sững sờ.

Chân Khương.

Hắn nói: Khương nhi, sao lại ở đây.

Chân Khương đỏ mặt, nhỏ giọng nói: Thiếp thân hầu hạ Trần lang.

Trần Húc gật đầu, sau đó liền lật người chui vào chăn.

Ngày thứ hai, Trần Húc vươn vai một cái.

Ngay sau đó, ánh mắt hắn khẽ dừng lại.

Hắn giúp Chân Khương kéo chăn, sau đó mặc quần áo, rồi đi ra ngoài.

Không nhìn thấy nàng, ngay khi hắn đứng dậy, Chân Khương đã mở mắt.

Nàng, mang theo chút thẹn thùng, lại mang theo chút sùng bái, nhìn hắn.

Khi Trần Húc ra ngoài, hắn thấy Điêu Thuyền và Thái Diễm hai người, đang ngồi trong đình.

Hai người, dường như đang trò chuyện.

Trần Húc nhẹ ho một tiếng.

Điêu Thuyền và Thái Diễm hai người đồng loạt đứng dậy, cùng nhau cúi người chào Trần Húc.

Trần lang, tối qua nghỉ ngơi có tốt không.

Điêu Thuyền nói rồi, che miệng trộm cười.

Trần Húc trừng mắt nhìn Điêu Thuyền, nói: Thiền nhi, đều là chuyện tốt do nàng gây ra.

Điêu Thuyền vội vàng giật mình.

Mấy bước liền đến sau lưng Trần Húc.

Một bên xoa bóp vai cho Trần Húc, một bên nhỏ giọng giải thích: Trần lang, thiếp thân đã sớm đồng ý với Khương nhi muội muội, Khương nhi muội muội vốn đã chung tình với chàng.

Thiếp thân, cũng không thể trơ mắt nhìn Khương nhi muội muội, lấy nước mắt rửa mặt được chứ.

Trần Húc nghe vậy, không khỏi bật cười.

Cười nói: Lấy nước mắt rửa mặt.

Có khoa trương vậy sao.

Được rồi, tha cho nàng một lần.

Điêu Thuyền nghe vậy, reo lên một tiếng.

Nhưng lại nghe Trần Húc nói tiếp: Nhưng, vi phu phải phạt nàng.

Phạt nàng, trong vòng một tháng, giúp vi phu mài mực nhé.

Điêu Thuyền nghe vậy, khẽ mở đôi môi đỏ mọng nói: Nô gia tuân mệnh là được.

Nói rồi, nàng nháy mắt với Trần Húc.

Bước chân của Trần Húc khẽ khựng lại.

Thiền nhi, quả nhiên là một tiểu yêu tinh.

Trường An, Tướng quốc phủ.

Vương Doãn bước vào.

Thấy Đổng Trác đang cao tọa ở thượng thủ, liền ôm quyền cung thân nói: Vương Doãn ra mắt Đổng Tướng quốc.

Đổng Trác lớn tiếng cười nói: Vương Tư đồ đến rồi, mau mau mời ngồi.

Đã có thị nữ dâng trà nước.

Vương Doãn tạ ơn, sau đó nhìn Đổng Trác, nói: Không biết Tướng quốc gọi mỗ đến, có việc gì.

Đổng Trác lớn tiếng cười nói: Ta lần này triệu Vương Tư đồ đến, là vì chuyện của Trần Húc.

Ồ.

Vương Doãn lộ vẻ hiếu kỳ, nói: Không biết ý của Tướng quốc là gì.

Trần Húc đó, từ khi ra khỏi Trường An thành, liên tiếp đánh tan giặc Bạch Ba và giặc Hắc Sơn.

Gần đây, lại đại phá Viên Thuật và Tào Tháo, lập được chiến công hiển hách.

Đổng Trác vỗ vỗ bụng, cười lớn nói: Ý của ta là, ban cho Trần Húc một ít phần thưởng, để Trần Húc hoàn toàn phục tùng ta.

Giúp ta chinh phạt Viên Thuật và Tào Tháo.

Lôi kéo.

Cho mình sử dụng.

Đùa à.

Bây giờ, lão ta còn sắp tự thân khó bảo, còn tính mấy chuyện này.

Chỉ sợ ngay cả trong mơ cũng không biết, cái kế sách muốn đoạt

mạng hắn, chính là xuất phát từ kẻ hắn trọng dụng Trần Húc.

Đương nhiên, những điều này, Vương Doãn tự nhiên sẽ không chủ động nói ra.

Hắn chỉ nhẹ vuốt râu, nói: Lời của Tướng quốc rất đúng.

Trần Đông Thăng đó võ dũng bất phàm, lại kiêm có dũng có mưu, là nhân tài hiếm có.

Nếu Tướng quốc có thể lôi kéo một phen, để hắn giúp Tướng quốc phân ưu, đó quả thực là một mối lợi.

Đổng Trác nghe vậy cười lớn: Lời của Vương Tư đồ, rất hợp ý ngô.

Nhưng hắn cau mày nói: Chỉ là, không biết nên thưởng như thế nào đây.

Vương Doãn hơi suy nghĩ nói: Tào Tháo đó, chưa được triều đình ban thưởng, liền tự mình thăng chức Phấn Vũ Tướng quân.

Bây giờ Trần Húc đại bại Tào Tháo, tự nhiên phải cao hơn Tào Tháo một bậc.

Hay là phong làm Bình Đông Tướng quân, thế nào.

Đổng Trác nghe vậy, mắt lóe lên, vỗ tay cười lớn nói: Tuyệt diệu.

Chính phải như vậy.

Lời của Vương Tư đồ, rất hợp ý ngô.

Vậy không biết, có thể phong tước vị gì.

Vương Doãn khẽ cau mày, nói: Không biết ý của Tướng quốc, là thế nào.

Đổng Trác cười lớn nói: Ý ta là, phong Trần Húc làm Phí Đình Hầu, thế nào.

Vương Doãn giật mình nói: Phí Đình Hầu.

Chẳng phải là tước vị của Tào Tung sao.

Đổng Trác khinh thường bĩu môi nói: Phí Đình đó đang nằm trong địa phận Bái Quận.

Nằm trong phạm vi quản hạt của Trần Húc, phong cho Trần Húc thì vừa hay.

Vương Doãn tự nhiên sẽ không đưa ra dị nghị.

Ngay lập tức, Đổng Trác liền quyết định.

Tiểu hoàng môn, một đường khẩn trương vội vã, đi về phía Bái Quận.

Nhưng do thời tiết lạnh giá, khi đến Bái Quận, đã qua hơn nửa tháng.

Một thân vệ từ bên ngoài chạy vào, lớn tiếng bẩm báo: Chúa công.

Bên ngoài có tiểu hoàng môn, đến rồi.

Tiểu hoàng môn.

Trần Húc kinh ngạc nhìn thân vệ, nói: Có biết, là việc gì không.

Thân vệ phấn khích nói: Tiểu hoàng môn nói, chúa công ngài, lại thăng chức.

Trần Húc đang bưng chén trà uống, nghe vậy, một ngụm trà phun ra.

Hắn không dám tin nhìn thân vệ nói: Nói lại lần nữa.

Chúa công, tiểu hoàng môn nói, ngài thăng chức rồi.

Thân vệ nói rồi, khó che giấu sự phấn khích.

Trần Húc có chút cạn lời.

Sao lại thăng chức nữa.

Không nhầm chứ.

Hình như, mới vừa thăng chức xong mà.

Lỗ Túc lại phấn khích kéo Trần Húc một cái, nói: Chúa công, đi thôi, chúng ta đi nghe xem được tấn thăng thành gì rồi.

Trần Húc và Lỗ Túc cùng nhau đi ra ngoài.

Hai tiểu hoàng môn đó, sau khi nhìn thấy Trần Húc, vội vàng kiềm nén sự mệt mỏi của chuyến đi, nhỏ giọng nói: Xin Thứ Sử đại nhân tiếp chỉ.

Trần Húc gật đầu, nói: Hai vị công công, chúng ta, lại gặp mặt rồi.

Tiểu hoàng môn cười nói: Ra mắt Trần Thứ Sử.

Nhưng ngay sau đó, lại khẽ cười nói: Cha gia chúng ta nên đổi lời, gọi là Trần Châu Mục mới phải.

Trần Húc khẽ mỉm cười.

Sau một hồi công vụ tuyên chỉ theo lệ, Trần Húc mới hiểu ra.

Hóa ra.

Hắn được phong làm Dự Châu Mục, Bình Đông Tướng quân, Phí Đình Hầu.

Đúng lúc đó, một tiếng hệ thống cũng vang lên.

Đinh, kiểm tra thấy túc chủ đang đối mặt với lựa chọn, nhiệm vụ hệ thống cập nhật, xin lựa chọn.

Phí Đình Hầu, là tước vị của Tào Tung, cha của Tào Tháo, nếu chấp nhận, sẽ nhận được phần thưởng tiệt hồ.

Lựa chọn một: Từ chối nhận phong thưởng.

Phần thưởng nhiệm vụ: Hai trăm lượng hoàng kim.

Lựa chọn hai: Từ chối nhận phong thưởng, và đánh hai tiểu hoàng môn một trận.

Chương 123

Phần thưởng nhiệm vụ: Một cân bột óc chó.

Lựa chọn ba: Chấp nhận Dự Châu Mục, Bình Đông Tướng quân, Phí Đình Hầu.

Phần thưởng nhiệm vụ: Chính trị + 10.

Mị lực + 5.

Danh tiếng + 100.

Nhìn lựa chọn một, Trần Húc lắc lắc đầu.

Dự Châu Mục, Bình Đông Tướng quân, Phí Đình Hầu.

Trong đó, dù là chức vị nào mang ra, cũng không chỉ đơn giản là hai trăm lượng hoàng kim.

Cũng vì vậy, lựa chọn một, liền không cần nhắc đến.

Hắn nhìn sang lựa chọn hai.

Nhìn lựa chọn hai, hắn bất đắc dĩ thở dài một hơi.

Hệ thống thưởng bột óc chó, ý tứ là, nếu chọn lựa chọn hai, hắn cần phải bổ não.

Hắn nhìn sang lựa chọn ba.

Khi nhìn lựa chọn ba, hắn khẽ giật mình.

Hệ thống, sao lại tàn nhẫn vậy.

Bảy thành.

Trương Thị sẽ đồng ý sao.

Hắn lướt mắt nhìn Trương Thị, trong lòng có chút không chắc

chắn.

Nhưng vì hệ thống đã đưa ra lựa chọn này, vậy thì chắc chắn có thể thực hiện được.

Chỉ là làm thế nào để thực hiện, thì phải dựa vào hắn.

Phần thưởng lựa chọn ba, Đại sư cấp Tướng Mã thuật, không nghi ngờ gì cũng rất thực dụng.

Còn về Khứ Bệnh Đan để chữa bệnh cho chiến mã.

Cái đó tự nhiên cũng có chuẩn bị thì tốt hơn.

Ngay lập tức, hắn không còn do dự nữa, trong lòng nói với hệ thống: Hệ thống, ta chọn lựa chọn ba.

Ngay sau đó, Trần Húc vươn tay, từ tay tiểu hoàng môn, nhận lấy thánh chỉ và ấn quan.

Lại bảo Lỗ Túc tiến lên, đưa cho hai tiểu hoàng môn, mỗi người một ít bạc.

Ban đầu tiểu hoàng môn có chút lo lắng.

Dù sao, họ cũng biết thực lực quân đội của Trần Húc.

Thấy Trần Húc không gây khó dễ, còn chịu cho bạc, liền vạn phần cảm tạ.

Trần Húc thì không để ý.

Hoàn toàn không cần thiết, đi so đo với mấy nhân vật nhỏ bé này.

Hắn, đường đường là Hầu gia mà.

Nếu so đo với nhân vật nhỏ bé, chẳng phải tự mình mất mặt sao.

Nghe nói Trần Húc lại thăng quan, tất cả mọi người dưới trướng Trần Húc, tự nhiên đồng loạt chạy đến.

Lúc này thấy hắn, tự nhiên đồng loạt tiến lên, cúi mình nói với

Trần Húc: Chúc mừng chúa công.

Hạ hỷ chúa công.

Tướng sĩ dưới trướng Trần Húc cũng từng người lớn tiếng cúi chào.

Bách tính thuộc địa cũng từng người bắt đầu cúi chào.

Nhất thời, Bái Quận trở nên náo nhiệt.

Bách tính như ăn Tết vậy, chạy khắp nơi báo tin cho nhau.

Trần Húc thấy vậy, cũng có chút cảm động.

Những bách tính này, thực sự quá đáng yêu.

Đúng lúc đó, một tiếng hệ thống, vang lên trong đầu hắn.

Đinh, chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ, Chính trị + 10.

Mị lực + 5.

Danh tiếng + 100.

Đinh, chúc mừng túc chủ, được phong Phí Đình Hầu.

Hoàn thành nhiệm vụ kép tiệt hồ Tào Tung, Tào Tháo.

Hoàn thành nhiệm vụ tiệt hồ Tào Tung, nhận được phần thưởng nhiệm vụ: Đặc tính Tào Tung: Năng Ngôn.

Hoàn thành nhiệm vụ tiệt hồ Tào Tháo, nhận được phần thưởng nhiệm vụ: Đặc tính Tào Tháo: Trùn Điền.

Đặc tính Năng Ngôn: Khi giao tiếp với người khác, khả năng đạt được mục đích, tăng mạnh.

Đặc tính Trùn Điền: Trong phạm vi thế lực, tốc độ tăng lương thực, tăng hai thành.

Khi nhìn phần thưởng nhiệm vụ, Trần Húc không khỏi đại hỉ.

Đơn giản là thu hoạch lớn a.

Không chỉ nhận được phần thưởng nhiệm vụ.

Chính trị, Mị lực, Danh tiếng đều thu hoạch.

Còn nhận được phần thưởng tiệt hồ kép.

Nhìn đặc tính Năng Ngôn của Tào Tung, Trần Húc khẽ cau mày.

Năng Ngôn, dường như có vài điểm tương tự với đặc tính Phục mà hắn đã có trước đây.

Hơi suy nghĩ một chút, liền hiểu ra sự khác biệt.

Phục và Năng Ngôn, đều tập trung vào việc sử dụng ngôn ngữ.

Nhưng, Phục chỉ dùng để khuyên người.

Năng Ngôn, cũng có thể dùng để biện giải, hoặc thậm chí lừa gạt người khác.

Nhìn như vậy, Tào Tung này, không phải là một kẻ thiện lương a.

Không trách sau khi mua quan, lại có thể ngồi vững trên vị trí Thái úy một thời gian.

Nếu không phải do họa Khăn Vàng liên lụy, không chừng, hắn có thể tiếp tục dựa vào Năng Ngôn mà ngồi vững trên vị trí đó.

Trần Húc nhìn đặc tính tiệt hồ của Tào Tháo, Trùn Điền.

Đặc tính Trùn Điền, kết hợp với quân đồn điền trước đây, sản lượng, sẽ tăng lên rất nhiều.

Đừng thấy chỉ có hai thành.

Nhưng là cho tất cả địa bàn của Trần Húc.

Như vậy, con số tăng lên, thực sự không hề nhỏ.

Trần Húc trong lòng vô cùng sảng khoái, nhìn Lỗ Túc, nói: Tử

Kính, hay là, hôm nay, ta liền mở tiệc cháo rộng rãi, thể hiện ý cùng dân đồng vui.

Lỗ Túc nghe vậy, há hốc mồm, nhưng vẫn đáp lời.

Đã chiêu đãi bách tính, vậy thì nội bộ, tự nhiên cũng không thiếu một bữa tiệc nhỏ.

Lại thêm một trận chén rượu giao nhau.

Chương 124

Sau hai bữa tiệc rượu, quan hệ của mọi người, bỗng trở nên hòa hợp hơn rất nhiều.

Hiệu suất các mặt, cũng tăng lên không ít.

Đây, cũng là một niềm vui bất ngờ.

Quả nhiên.

Giữa những người đàn ông, không có một bữa rượu mà không kéo gần được quan hệ.

Nếu có, thì hai bữa.

Duyện Châu, Xương Ấp.

Tào Tháo đang đoan tọa trong thư phòng, viết thơ.

Từ khi bị Trần Húc liên tục đánh bại, Tào Tháo rất khó khăn mới điều chỉnh lại được tâm trạng.

Không phải.

Hắn phát hiện đã lâu không làm thơ, liền tranh thủ thời gian, làm một bài.

Đặt bút lông trong tay xuống, nhìn chữ trên giấy trong tay, vuốt râu cười nói: Không tệ.

Thật không tệ.

Chữ này, viết thật sự không tệ.

Đúng lúc đó, Hạ Hầu Đôn từ bên ngoài chạy vào.

Vừa chạy vừa nói: Mạnh Đức, đại sự không hay rồi.

Tào Tháo khẽ cau mày.

Hắn không ngẩng đầu nói: Nguyên Nhượng, đừng làm ta.

Hoảng hoảng trương trương như vậy, làm gì.

Bây giờ là mùa đông, liệu Trần Húc đó, cũng không dám đến Duyện Châu của ta làm càn.

Hạ Hầu Đôn ôm quyền hành lễ nói: Mạnh Đức, tước vị của cha đại nhân, bị đoạt rồi.

Cái gì.

Tào Tháo lập tức đứng dậy khỏi chỗ ngồi.

Sắc mặt hắn lập tức trầm xuống, nhìn chằm chằm Hạ Hầu Đôn, nói: Chuyện gì xảy ra.

Mạnh Đức, ta vừa nhận được tin tức.

Đổng Trác phong Trần Húc làm Phí Đình Hầu.

Hạ Hầu Đôn lớn tiếng nói.

Tay Tào Tháo run lên.

Bức tự vốn đang cầm trong tay, hoàn toàn xé toạc thành hai nửa.

Hắn lại không hề hay biết, chỉ cau mày chặt nói: Nguyên Nhượng, kể rõ sự tình, cặn kẽ.

Hạ Hầu Đôn kể rõ tình hình hắn đã tìm hiểu được.

Tào Tháo cau mày chặt, nói: Trần Húc đó, không chỉ đoạt tước vị của cha ta, còn được phong làm Bình Đông Tướng quân.

Duyện Châu Mục.

Hạ Hầu Đôn gật đầu.

Tào Tháo đau đớn kêu lên một tiếng, chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, suýt nữa không đứng vững được.

Hạ Hầu Đôn thấy vậy đại kinh.

Vội vàng tiến lên, một tay đỡ Tào Tháo, lo lắng nói: Mạnh Đức, không sao chứ.

Tào Tháo hai tay ôm đầu, miễn cưỡng nói: Không sao, đỡ ta nghỉ một lát là được Hạ Hầu Đôn đỡ Tào Tháo ngồi xuống, sau đó lớn tiếng hô: Người đâu.

Mau mời y sư.

Mời y sư giỏi nhất Nửa canh giờ sau.

Một loạt văn võ dưới trướng Tào Tháo, tất cả đều vẻ mặt căng thẳng nhìn y sư bên cạnh.

Y sư dừng động tác kiểm tra trong tay.

Tuân Úc vội vàng hỏi: Vương y sư, thân thể chúa công ta, thế nào rồi.

Vương y sư lắc đầu: Hiện giờ không có gì đáng ngại.

Tào Châu Mục sở dĩ như vậy, là do ưu tư quá độ, tâm tình u uất mà thành.

Chỉ cần chú ý, sau này không được ưu tư quá nhiều, chú ý thư giãn tâm tình, thân thể sẽ dần dần hồi phục.

Mọi người đồng loạt thở phào nhẹ nhõm.

Ánh mắt Tuân Úc khẽ lóe lên, hướng về phía Vương y sư ôm quyền hành lễ, nói: Như vậy, đa tạ Vương y sư.

Vương y sư cười gật đầu, sau đó mở hòm thuốc, lấy ra giấy bút, viết một phương thuốc.

Tuân Úc nhận lấy, xem qua một lượt, sau đó đưa phương thuốc trong tay cho quản gia Tào phủ bên cạnh.

Quản gia Tào phủ vội vàng đi xuống, sắp xếp việc hái thuốc và phối thuốc.

Vương y sư phối cho Tào Tháo một ít thuốc, liền đi ra ngoài.

Thần sắc Tuân Úc khẽ động, liền chào Hí Chí Tài một tiếng, sau đó đi theo Vương y sư, ra ngoài.

Tuân Úc đuổi theo Vương y sư ra đến ngoài sân, thấy không có người xung quanh, mới hỏi: Vương y sư, lời vừa rồi, có giữ lại điều gì không.

Vương y sư nghe vậy giật mình.

Tuân Úc thấy vậy, ôm quyền hành lễ, ngữ khí khá ôn hòa nói: Xin Vương y sư cứ nói thật, trong lòng mỗ cũng dễ có cách ứng phó.

Vương y sư thở dài một hơi nói: Tuân tiên sinh, bệnh đau đầu của Tào Châu Mục, có thể lớn có thể nhỏ.

Nếu sau này, Tào Châu Mục đều có thể làm theo lời mỗ, không ưu tư nữa, tâm tình cũng có thể thư giãn.

Vậy thì, chứng đau đầu của Tào Châu Mục, dưới sự giúp đỡ của những phương thuốc của mỗ, nhất định có thể cải thiện.

Thậm chí chữa khỏi tận gốc, cũng không phải việc khó.

Nếu Tào Châu Mục không thể làm được những điều trên, thì chỉ sợ Tuân Úc nghe vậy giật mình, lập tức sốt ruột nói: Chỉ sợ.

Vương y sư có chút do dự, nhưng thấy vẻ mặt sốt ruột của Tuân Úc, mới thở dài một tiếng thật dài nói: Chỉ sợ bệnh tình của Tào Châu Mục, sẽ càng ngày càng nghiêm trọng.

Đến lúc đó, thì không phải thuốc đá có thể chữa khỏi.

Sau một hồi trò chuyện với Vương y sư, Tuân Úc với tâm trạng khá nặng nề, một lần nữa trở lại tẩm thất của Tào Tháo.

Thấy mọi người đều vây quanh giường Tào Tháo, hắn tiến lên, gượng cười nói: Chư vị, hiện giờ chúa công thân thể bất an, cần nghỉ ngơi, chư vị, hãy sớm tản đi đi Mọi người đều gật đầu, sau đó cáo từ, liền đi ra ngoài.

Tào Tháo để cơ thể mình ngồi thoải mái hơn một chút, mới cười nói: Văn Nhược, lại đây ngồi.

Tuân Úc gật đầu, nghe lời ngồi xuống bên giường Tào Tháo.

Tào Tháo cười nói: Văn Nhược, không phải bệnh tình của ta, có chút không mấy lạc quan sao.

Tuân Úc nghe vậy, đứng dậy, ôm quyền hành lễ với Tào Tháo nói: Chúa công, Tuân Úc có một lời, không biết có nên nói hay không.

Tào Tháo lắc đầu cười nói: Văn Nhược, giữa ta và ngài, cần gì những hư lễ này.

Có gì cứ nói thẳng, ta, chịu đựng được.

Tuân Úc thần sắc ngưng trọng nói: Chúa công, bệnh tình của ngài không có gì đáng ngại.

Nhưng sau này, tuyệt đối không được ưu lo như vậy nữa.

Tào Tháo nghe vậy, thở dài một hơi thật dài.

Nhìn Tuân Úc nói: Văn Nhược à, trong lòng ta, thực sự ưu lo a.

Chúa công, sự ưu lo của ngài, Tuân Úc cảm động thân thiết, Trần Húc đó quả thực lợi hại, phi phàm.

Nhưng chúng ta, chưa chắc đã phải tranh phong đối địch với hắn.

Hay là chúng ta tạm thời tránh mũi nhọn của hắn.

Tuân Úc nói thao thao bất tuyệt, mọi chuyện dường như đã nằm trong lòng bàn tay.

Chỉ thấy hắn hướng về phía Tào Tháo ôm quyền hành lễ nói: Chúa công, kế hoạch ban đầu của chúng ta, không phải là trước tiên chiếm lấy quân Khăn Vàng Thanh Châu sao.

Lời này vừa thốt ra, vẻ mặt Tào Tháo liền sững sờ.

À.

Bấy lâu nay kế hoạch của hắn, chính là trước tiên chiếm lấy quân Khăn Vàng Thanh Châu.

Quân Khăn Vàng Thanh Châu có đến hàng triệu người, ngay cả thanh tráng cũng có hơn ba mươi vạn.

Có ba mươi vạn binh lực như vậy trong tay, hắn sợ gì Trần Húc làm càn.

Trong lòng hắn, sự u uất lập tức tan biến.

Hắn nặng nề gật đầu nói: Nếu vậy, thì cứ theo lời Văn Nhược.

Ta chỉnh đốn quân đội, trước tiên ra tay với quân Khăn Vàng Thanh Châu.

Quân Khăn Vàng Thanh Châu chiến lực khá mạnh, nếu có thể nắm trong tay quân Khăn Vàng Thanh Châu, đến lúc đó, ta liền đi tìm Trần Húc gây phiền phức, cũng không muộn.

Tuân Úc nghe vậy, há hốc mồm.

Hắn vốn muốn khuyên Tào Tháo, đừng mãi đối kháng với Trần Húc.

Chương 125

Bây giờ cách khôn ngoan nhất, chính là không đi chọc giận Trần Húc.

Nhưng hắn do dự một lát, cuối cùng, không nói ra.

Hắn chắp tay hành lễ với Tào Tháo, liền đi ra ngoài.

Khi ra ngoài, liền thấy Hí Chí Tài đi về phía hắn.

Hí Chí Tài chắp tay hành lễ với Tuân Úc, nói: Văn Nhược, bên chúa công, có khuyên được không.

Tuân Úc thở dài một tiếng, nói: Tạm thời, thì khuyên được rồi.

Chỉ là sau khi chúa công chiếm được quân Khăn Vàng Thanh Châu, nhất định sẽ đi tìm Trần Húc gây phiền phức.

Trần Húc đó thực sự quá đáng sợ.

Nếu dùng sức lực của chúng ta đối kháng với hắn, chỉ sợ là lấy trứng chọi đá, biết làm sao bây giờ.

Hí Chí Tài nói rồi, thở dài một hơi.

Hai người nhìn nhau, đều nhìn thấy sự bất lực sâu sắc trong mắt đối phương.

Bái Quận, trong Quận thủ phủ.

Trần Húc vươn vai một cái, đi ra ngoài.

Tối qua, thực sự đã say.

Đến trong sân, hắn thấy Điêu Thuyền và Thái Diễm, cùng với Chân Khương, đều đang phơi nắng ở đó.

Ba người Điêu Thuyền tuy đang phơi nắng, nhưng ánh mắt lại

luôn dán chặt vào phòng của Trần Húc.

Thấy Trần Húc ra, Điêu Thuyền, Thái Diễm và Chân Khương ba người, đồng loạt hướng về phía Trần Húc uyển chuyển hành lễ, nói: Thiếp thân bái kiến Hầu gia.

Trần Húc nghe vậy, không khỏi sững sờ.

Hắn, đã là Hầu gia rồi.

Hắn lớn tiếng cười nói: Thiền nhi, Diễm nhi, Khương nhi, mau mau đứng dậy đi.

Điêu Thuyền cười nói: Trần lang, bây giờ đã là Hầu gia, thực sự đáng mừng đáng chúc a.

Trần Húc xua tay, vẻ mặt không mấy để ý nói: Chẳng qua chỉ là một Đình Hầu mà thôi.

Cứ theo ta, sẽ có lúc phú quý.

Điêu Thuyền và mấy người kia, đồng loạt che miệng, vẻ mặt kinh ngạc vui mừng.

Trần Húc quay sang nhìn Chân Khương nói: Khương nhi, thế nào.

Ở đây, có quen không.

Chân Khương đứng dậy, uyển chuyển cúi chào nói: Hầu gia, thiếp thân ở đây rất vui vẻ, Chiêu Cơ tỷ tỷ và Điêu Thuyền tỷ tỷ, đều chăm sóc thiếp thân rất tốt.

Vui vẻ là tốt.

Trần Húc gật đầu, sau đó ngồi xuống giữa ba người, rồi nói tiếp: Chỉ là sau này, không cần gọi ta là Hầu gia.

Cứ gọi ta là Trần lang hoặc phu quân là được.

Vâng.

Chân Khương gật đầu, sau đó há hốc mồm, có chút muốn nói lại thôi.

Trần Húc nói: Khương nhi, không phải có lời muốn nói sao.

Chân Khương hai tay dùng sức nắm chặt, mới lấy hết dũng khí nói: Trần lang, mẫu thân thiếp thân đã từ Trung Sơn Quận đến đây rồi.

Nếu Trần lang có rảnh rỗi, xin hãy tiếp kiến một lần.

Mẫu thân thiếp thân, có việc muốn cùng Trần lang nói chuyện kỹ càng.

Trước đây mẫu thân thiếp thân đến mấy lần, nhưng vì Trần lang bận việc, nên không dám làm phiền Nói rồi, nàng cúi đầu, dường như có chút không dám đối mặt với Trần Húc.

Trần Húc có chút cảm giác kỳ lạ.

Khi lần đầu gặp mặt, Chân Khương khi đó khá dũng cảm, cũng không biết lúc đó, làm sao mà lấy hết dũng khí.

Hắn gật đầu, cười nói: Khương nhi, là nữ nhân của ta Trần Húc, vậy thì, mẫu thân của nàng ta tự nhiên sẽ lấy lễ đối đãi.

Vì mẫu thân đã đến nhiều lần, vậy lần này, ta sẽ đi xem thử đi.

Hắn khẽ mỉm cười nói: Ta không chọn ngày tốt bằng gặp ngày tốt, vậy liền đến phủ đệ, cùng mẫu thân nàng nói chuyện đi.

Chân Khương nghe lời Trần Húc, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng khôn xiết.

Trần Húc tôn trọng mẫu thân nàng, chính là ban cho nàng sự tôn trọng lớn nhất.

Vẻ mặt Trần Húc lại khẽ dừng lại, nói: Chỉ là không biết, mẫu thân nàng muốn bàn chuyện gì.

Cái này, mẫu thân thiếp thân cũng không nói kỹ, chỉ nhắc một câu, có liên quan đến chiến mã.

Chân Khương nói rồi, trên mặt đầy nụ cười.

Liên quan đến chiến mã.

Trong lòng Trần Húc, không khỏi khẽ động.

Chiến mã, là tài nguyên khan hiếm hiện nay.

Trước đây hắn có được phương pháp huấn luyện Hổ Báo Kỵ, nhưng vẫn chưa sắp xếp thực hiện, nguyên nhân cơ bản, chính là chiến mã.

Bái Quận, nằm ở Dự Châu, vị trí trung tâm trong Thập Tam Châu thiên hạ, là đất phát triển rồng thật sự.

Vị trí địa lý ở đây, cực kỳ quan trọng.

Nhưng đồng thời, vì nằm ở đất phúc của rồng, khiến chiến mã ở đây, khan hiếm.

Ngựa tốt, chủ yếu đến từ Tịnh Châu, Ký Châu và U Châu.

Trần Húc, lại chưa có được kênh cung cấp ngựa tốt này.

Sau khi sửa soạn sơ qua, Trần Húc liền dẫn Chân Khương, lên đường.

Gia đình họ Chân, cũng được sắp xếp ở một trạch viện không nhỏ trên một con phố chính trong nội thành Bái Quận.

Nơi này là khu vực trung tâm của Bái Quận, cũng là nơi các loại quan viên của Bái Quận cư trú.

Gia đình họ Chân có thể chiếm giữ một trạch viện không nhỏ ở đây, nguyên nhân cơ bản, chính là vì Trần Húc.

Trần Húc cưỡi trên Xích Thố Mã, Chân Khương ngồi trước mặt

hắn.

Không lâu sau, liền đến nơi cách gia đình họ Chân không xa.

Trên đường phố, thấy Trần Húc xuất hành, bách tính, chen chúc hai bên đường hoan nghênh.

Gia đình họ Chân.

Trương Thị ngồi trên sảnh đường, đang thầm lo lắng.

Lần này, khi chủ gia rút khỏi Ký Châu, đã chịu Viên Thiệu gây khó dễ.

Vì thế, đã phải trả một cái giá nào đó, cái này, thì vẫn có thể chấp nhận được.

Nhưng điều khiến bà có chút không thể chấp nhận được, là Viên Thiệu yêu cầu gia đình họ Chân, giao tất cả các kênh buôn bán chiến mã, vô điều kiện cho Viên Thiệu.

Không thể nào.

Buôn bán chiến mã, là một trong những trụ cột kinh doanh của gia đình họ Chân.

Gia đình họ Chân, từ trước đến nay, chủ yếu dựa vào kinh doanh chiến mã và lương thực.

Nếu giao tất cả kênh buôn bán chiến mã, vô điều kiện cho Viên Thiệu, thì công việc kinh doanh, sẽ thiếu một trong hai trụ cột lớn.

Điều đó, làm sao bà cam tâm được.

Nhưng nếu không giao ra, thì Viên Thiệu làm sao sẽ buông tha gia đình họ Chân.

Cũng vì vậy, Trương Thị liền đến Bái Quận, tìm Trần Húc.

Trước đây, bà đã đề xuất ý định nương tựa Trần Húc, Trần Húc

cũng đã đồng ý.

Lúc này, cũng chỉ có thể dựa vào Trần Húc ra tay thôi.

Trong lúc Trương Thị đang âm thầm suy nghĩ, quản gia vội vàng chạy vào.

Quản gia vừa mới vào trong nhà, liền thở hổn hển hô: Chủ mẫu, Trần Châu Mục, đến rồi.

Cái gì.

Trương Thị lập tức giật mình.

Cảm thấy một loại cảm giác được coi trọng.

Trần Húc, Trần Hầu gia, vậy mà lại tự mình đến.

Bà vội vàng hỏi: Trần Hầu gia, ở đâu rồi.

Chương 126

Đồng hành, có ai.

Có bao nhiêu người tùy tùng.

Quản gia vội vàng cung thân hành lễ nói: Trần Hầu gia, là cùng đại tiểu thư cùng nhau đến, bên cạnh chỉ có mấy thân vệ tùy tùng.

Khi mỗ vừa nhận được tin tức, đã thấy ở trên phố chính rồi.

Gần như vậy rồi sao.

Và Khương nhi, hai người.

Hô hấp của Trương Thị cũng không khỏi nặng nề.

Sự tín nhiệm như vậy là sao đây.

Bà vội vàng hô: Mau, mau mở chính môn.

Ta liền ra đón.

Nói rồi, bà vội vàng kiểm tra y phục một lượt, thấy không có gì thất lễ, mới lớn tiếng hô: Mật nhi, mau gọi ba vị tỷ tỷ, ra nghênh tiếp Trần Hầu.

Từng tiếng kinh hô, vang lên theo sau.

Ngay sau đó, Chân Mật là người đầu tiên chạy ra, vừa chạy vừa hô: Mẫu thân, không phải Đông Thăng ca ca, đến rồi sao.

Trương Thị vừa bước nhanh, vừa nói: À, bây giờ Đông Thăng ca ca, là Hầu gia.

Con phải chú ý một chút.

Con biết rồi.

Chân Mật vỗ tay, vẻ mặt phấn khích.

Không lâu sau, cả đoàn người, đều đã đứng ở cửa lớn.

Trần Húc từ xa, đã nhìn thấy Trương Thị và đoàn người.

Hắn khẽ mỉm cười.

Trương Thị vội vàng tiến lên đón, cúi người nói với Trần Húc: Ra mắt Trần Hầu.

Gia đình họ Chân trên dưới, cung nghênh Trần Hầu đại giá quang lâm.

Trần Húc gật đầu nói: Trương phu nhân khách khí rồi.

Nói rồi, hắn lật người xuống ngựa, cũng đỡ Chân Khương xuống ngựa.

Bên cạnh, Chân Mật đã không thể kiềm chế, sớm đã chạy lên đón nói: Đông Thăng ca ca, cuối cùng huynh cũng đến rồi Trần Húc cười nhìn Chân Mật.

Đã một thời gian không gặp, Chân Mật hình như lại xinh đẹp hơn một chút.

Hắn bắt đầu mong đợi Chân Mật sau khi trưởng thành.

Không biết sắc đẹp khuynh thành, sẽ như thế nào.

Trên đường, bách tính nghe nói Trần Húc đến, từng người xô lên phía trước.

Ai nấy đều kính trọng Trần Húc vô cùng.

Trần Hầu, đa tạ ngài đã sửa nhà cho gia đình ta.

Trần Hầu, nếu không có ngài kiên trì phát cháo, ba đứa con của gia đình ta đã không còn rồi.

Đa tạ Trần Hầu.

Trần Hầu anh minh.

Đa tạ Trần Hầu Từng trận tiếng khen ngợi, không ngừng vang lên.

Trần Húc quay người, vẫy vẫy tay với mọi người.

Trương Thị cười đến miệng không khép lại được.

Hành động này của Trần Húc, không khác gì đang làm nền cho gia đình họ Chân.

Họ Chân đến Bái Quận không lâu, tuy gia cảnh sung túc, nhưng muốn đứng vững cũng không dễ dàng gì.

Nhưng bây giờ, thì hoàn toàn khác rồi.

Trần Hầu đích thân đến thăm nhà, nữ nhân bên cạnh Trần Hầu, lại là người của họ Chân.

Cộng thêm quan hệ của Trần Hầu và tiểu thư nhà họ Chân, rõ ràng không hề tầm thường.

Có những nguyên nhân này, sau ngày hôm nay, ở Bái Quận chỉ cần không gây sự.

Sự tình, cũng không thể nào gây đến trên người họ được.

Tất cả, Trần Húc tự nhiên cũng cố ý làm.

Lúc này, ở cửa chính, rõ ràng đã được trang trí một chút.

Tuy vì thời gian gấp rút, trang trí khá vội vàng, nhưng thảm đỏ đã được trải.

Dưới sự dẫn dắt của Trương Thị, cùng sự đồng hành của Chân Mật và Chân Khương, Trần Húc bước trên thảm đỏ đi qua cửa chính, vào bên trong.

Trương Thị kiên quyết mời Trần Húc, ngồi lên vị trí chủ tọa.

Trần Húc từ chối một hồi, thấy từ chối không được, liền thong thả ngồi xuống.

Trương Thị mới ngồi xuống phía dưới.

Dưới sự sắp xếp của Trương Thị, vị trí của Chân Khương, hiển nhiên cao hơn Trương Thị nửa phần.

Bốn chị em còn lại của gia đình họ Chân, thì căn bản không có chỗ ngồi.

Chân Khương cảm kích nhìn Trần Húc một cái.

Biết mẫu thân Trương Thị và Trần Húc có lời muốn nói, liền tìm một cái cớ, dẫn Chân Mật, đều lui ra ngoài.

Trương Thị đứng dậy, cúi chào Trần Húc một cái nói: Đa tạ Trần Hầu, vì những gì ngài đã làm cho gia đình thiếp thân.

Trần Húc khẽ gật đầu nói: Không sao.

Chân Khương là nữ nhân của ta Trần Húc, đến Bái Quận, cũng là do ta đồng ý.

Ta, tự nhiên sẽ tạo điều kiện cho các nàng.

Nói rồi, hắn nhìn Trương Thị nói: Thành ý của ta, đã đủ rồi.

Tiếp theo, thì xem thành ý của Trương phu nhân thôi.

Lời của Trần Húc tuy nói bình đạm, nhưng trong đó lại ẩn chứa bá khí vô tận.

Bà biết, nếu trả lời không tốt, gia đình họ Chân, sẽ gặp khó khăn.

Ngay lập tức, Trương Thị vừa cân nhắc từng lời, vừa cẩn thận nói: Trần Hầu, gia đình thiếp thân chủ yếu làm ăn chiến mã và lương thực.

Bây giờ, thiếp thân xin chia sẻ việc kinh doanh chiến mã với ngài, xin Trần Hầu ngài chấp thuận.

Trần Húc nghe vậy, khẽ cau mày nói: Trương phu nhân, làm như

vậy, không phải vì Viên Thiệu, gây khó dễ cho nàng sao.

Trương Thị thở dài một tiếng nói: Đúng là như vậy.

Từ khi thiếp thân quyết định rút khỏi Ký Châu, Viên Thiệu liền tìm đến thiếp thân.

Yêu cầu thiếp thân giao tất cả các kênh giao dịch chiến mã của thiếp thân, toàn bộ giao ra.

Trương Thị không giấu diếm, kể rõ từng việc một.

Bà biết, chỉ có thành thật đủ trước mặt Trần Húc, Trần Húc mới có khả năng giúp đỡ.

Trần Húc trong lòng thầm vui.

Chiến mã, chính là vật khan hiếm.

Quả nhiên buồn ngủ, thì có người đưa gối.

Nhưng lúc này, chính là thời điểm tốt để ép giá, tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Hắn khẽ gật đầu nói: Trương phu nhân, không biết những chiến mã mà nàng buôn bán, phẩm chất tổng thể, thế nào.

Nếu là chiến mã bình thường, đối với ta mà nói, không có chút hấp dẫn nào.

Trương Thị thấy Trần Húc có hứng thú, trên mặt lộ ra một tia mừng rỡ nói: Trần Hầu yên tâm.

Chiến mã của gia đình thiếp thân, đều được lấy từ Ký Châu, U Châu hai châu.

Trần Hầu hẳn cũng biết, chiến mã sản xuất ở đó, đều là chiến mã thượng đẳng.

Không chỉ vậy, thiếp thân còn có kênh để lấy chiến mã ở Tịnh

Châu nữa.

Hiện giờ thiên hạ, U Châu, Ký Châu, Tịnh Châu đều là những nơi sản xuất chiến mã thượng đẳng.

Trần Húc gật đầu, nhưng không nói gì.

Trương Thị trong lòng không khỏi lo lắng.

Ngay lập tức, bà lại tiếp tục giải thích: Trong ngành buôn bán ngựa, gia đình thiếp thân kinh doanh nhiều năm.

Chương 127

Các mặt, đều khá thuận lợi.

Việc tiêu thụ chiến mã của thiếp thân, đã phân bố khắp Thập Tam Châu thiên hạ.

Trần Húc gật đầu, sau đó hỏi: Việc tiêu thụ chiến mã, đã phân bố khắp Thập Tam Châu sao.

Đúng là như vậy.

Không chỉ ở Dự Châu nơi thiếp thân đang ở hiện giờ, mà ngay cả hai châu Dương Châu, Kinh Châu ở phía nam, cũng từng có liên quan.

Chỉ là hiện giờ loạn thế, thiếp thân không dám làm quá lớn mà thôi.

Trương Thị tiếp tục giải thích.

Trần Húc cố ý thở dài một tiếng, nói: Đáng tiếc a.

Nếu ta chấp nhận đề nghị của nàng, cùng nàng chia sẻ kênh chiến mã, thì sẽ phải đối đầu với Viên Thiệu.

Nàng cũng biết đấy, hiện giờ ta đang ở giai đoạn phát triển toàn lực, các đối thủ xung quanh cũng khá nhiều.

Nếu vì vậy mà đối đầu với Viên Thiệu, lại rất bất lợi cho ta.

Lời này của Trần Húc vừa thốt ra, Trương Thị không khỏi sốt ruột.

Bà không ngờ, Trần Húc lại từ chối đề nghị của mình.

Nếu thực sự như vậy, gia đình họ Chân phải làm sao.

Lẽ nào phải giao toàn bộ việc kinh doanh chiến mã, vô điều kiện

cho Viên Thiệu.

Điều đó, làm sao bà cam tâm được.

Trương Thị cúi chào Trần Húc một lễ, khẩn thiết nói: Khẩn xin Trần Hầu ra tay giúp đỡ.

An nguy của gia đình họ Chân, bây giờ hoàn toàn nằm trong tay một mình Trần Hầu.

Nếu Trần Hầu nguyện ý ra tay, thiếp thân nguyện ý giao năm thành lợi nhuận từ việc buôn bán ngựa, cho Trần Hầu.

Năm thành.

Trần Húc cau mày.

Trương Thị trong lòng căng thẳng.

Thấy Trần Húc có động thái như vậy, bà hoàn toàn sốt ruột.

Nghiến răng nói: Sáu thành.

Chỉ cần Trần Hầu nguyện ý ra tay, thiếp thân nguyện ý giao sáu thành lợi nhuận từ việc buôn bán ngựa, cho Trần Hầu.

Sáu thành.

Trần Húc khẽ giật mình.

Thực sự không ngờ, Trương Thị lại quả quyết như vậy.

Quả nhiên không hổ là người thực sự chưởng đà gia đình họ Chân hiện nay.

Đúng lúc đó, một tiếng hệ thống, vang lên trong đầu Trần Húc.

Đinh, kiểm tra thấy túc chủ đang đối mặt với lựa chọn, nhiệm vụ hệ thống cập nhật, xin lựa chọn.

Lựa chọn một: Từ chối đề nghị của Trương Thị, từ chối tiếp tục đàm phán.

Phần thưởng nhiệm vụ: Một trăm chiến mã.

Lựa chọn hai: Chấp nhận đề nghị của Trương Thị, chia sẻ năm thành lợi nhuận buôn bán ngựa của gia đình họ Chân.

Phần thưởng nhiệm vụ: Một trăm lượng hoàng kim.

Lựa chọn ba: Từ chối đề nghị của Trương Thị, yêu cầu chia sẻ bảy thành lợi nhuận buôn bán ngựa của gia đình họ Chân.

Phần thưởng nhiệm vụ: Đại sư cấp Tướng Mã thuật.

Mười viên Khứ Bệnh Đan.

Khứ Bệnh Đan: Đan dược có thể chữa khỏi các bệnh của chiến mã.

Chủ yếu dành cho các loại bệnh thông thường, bệnh không thông thường và các loại bệnh khó chữa của chiến mã.

Nhìn lựa chọn một, Trần Húc bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

Loại lựa chọn đó, không nhìn cũng được.

Hắn nhìn sang lựa chọn hai.

Lựa chọn hai đối với hắn, thực ra cũng có thể chấp nhận được.

Hoàn toàn phù hợp với kỳ vọng tâm lý của gia đình họ Chân trước đây.

Ngay lập tức hắn nhìn sang lựa chọn ba.

Khi nhìn lựa chọn ba, hắn khẽ giật mình.

Hệ thống, sao lại ác như vậy.

Bảy thành.

Trương Thị sẽ đồng ý sao.

Hắn liếc mắt nhìn Trương Thị, trong lòng có chút không chắc

chắn.

Nhưng vì hệ thống đã đưa ra lựa chọn này, vậy thì chắc chắn có thể thực hiện được.

Chỉ là làm thế nào để thực hiện, thì phải dựa vào hắn.

Phần thưởng lựa chọn ba, Đại sư cấp Tướng Mã thuật, không nghi ngờ gì cũng rất thực dụng.

Còn về Khứ Bệnh Đan chữa bệnh cho chiến mã.

Cái đó tự nhiên cũng có chuẩn bị thì tốt hơn.

Ngay lập tức, hắn không còn do dự nữa, liền trong lòng niệm với hệ thống: Hệ thống, ta chọn lựa chọn ba.

Ngay sau đó, vẻ mặt Trần Húc không hề thay đổi.

Hắn chỉ lấy chén trà ra, từ từ dùng nắp trà gạt nhẹ, thong thả thưởng thức, vẻ mặt không hề gấp gáp.

Trương Thị có chút không ngồi yên được.

Bà nhìn Trần Húc nói: Trần Hầu, nhìn mặt tiểu nữ, xin ngài nhất định giúp thiếp thân.

Trần Húc đặt chén trà trong tay xuống, mới đánh giá Trương Thị một lượt, cười nói: Trương phu nhân yên tâm, mặt mũi của Khương nhi và Mật nhi, ta nhất định phải nể.

Như vậy, ta cũng không vòng vo với nàng nữa.

Bảy thành.

Ta muốn bảy thành lợi nhuận từ việc buôn bán chiến mã.

Nếu đồng ý, ta lập tức có thể đạt thành hiệp nghị.

Ta tự sẽ ra tay, bảo đảm an toàn cho nàng.

Nói rồi, ngón tay hắn gõ nhẹ lên mặt bàn, vẻ mặt thờ ơ.

Trương Thị do dự.

Bảy thành.

Con số này, đã vượt quá kỳ vọng ban đầu của bà.

Kỳ vọng ban đầu là năm thành.

Dù sao còn phải bỏ người, bỏ sức, các mặt cũng phải chịu trách nhiệm.

Nhưng bây giờ tình thế mạnh hơn người, cho dù không đồng ý, cũng không có cách nào.

Bà vốn muốn kiên trì thêm một chút, nhưng thấy Trần Húc vẻ mặt phong khinh vân đạm, liền có chút thiếu tự tin.

Nghiến răng, vậy thì vậy đi.

Bà nhìn Trần Húc nói: Trần Hầu, ngài phải đảm bảo chắc chắn sẽ ra tay.

À, Viên Thiệu.

Trần Húc khẽ mỉm cười, Chỉ cần Viên Thiệu dám ra tay, ta liền dám phái binh mã đối đầu với Viên Thiệu.

Nghe Trần Húc cam đoan, Trương Thị không còn do dự nữa, lớn tiếng nói: Như vậy, thiếp thân chấp nhận.

Trần Húc gật đầu nói: Chấp nhận rồi.

Trương phu nhân, ta muốn chiến mã, chiến mã thượng đẳng.

Nàng có cách nào giúp ta kiếm một ít không.

Trương Thị giật mình, hỏi: Không biết Trần Hầu cần bao nhiêu chiến mã thượng đẳng.

Trần Húc trong lòng hơi tính toán.

Hổ Báo Kỵ cộng với Bạch Mã Nghĩa Tòng bị tổn thất, cộng thêm

còn bảy tám trăm.

Lại cộng thêm việc huấn luyện hậu bị Hổ Báo Kỵ sau này.

Chương 128

Hắn cười nói: Nếu là chiến mã thượng đẳng, ban đầu cũng không cần quá nhiều, trước tiên sắp xếp khoảng năm nghìn con đi Lời này vừa thốt ra, Trương Thị giật mình.

Trương Thị rót thêm trà cho Trần Húc, mới nói: Trần Hầu, hiện giờ giá chiến mã rất cao, giá chiến mã bình thường không dưới hai vạn đến mười vạn tiền.

Giá chiến mã thượng hạng, càng trên hai mươi vạn tiền.

Một vạn con chiến mã thượng đẳng, thực sự không phải là một con số nhỏ.

Trần Húc nghe vậy, trong lòng cũng kinh ngạc.

Giá chiến mã thượng đẳng, thực sự có chút nằm ngoài dự liệu của hắn.

Lúc này, hắn có chút hiểu ra, vì sao chiến mã của Tào Tháo, lại ít như vậy.

Căn bản là không nuôi nổi mà.

Hắn cầm chén trà uống một ngụm, mới cười nói: Giá Trương phu nhân vừa báo, là giá thị trường.

Với thủ đoạn của Trương phu nhân, chi phí để kiếm chiến mã thượng đẳng, nhất định sẽ không cao như vậy.

Còn về số tiền này, thì cứ khấu trừ từ bảy thành lợi nhuận của ta đi.

Trương Thị nghe vậy, lộ ra một nụ cười khổ nói: Nếu vậy, thì cứ theo Trần Hầu.

Trần Húc biết, thu nhân phải thu tâm.

Không chỉ cần cây gậy lớn, mà còn cần kẹo ngọt.

Ngay lập tức, hắn khẽ cười một tiếng nói: Trương phu nhân cũng không cần như vậy, ta có thể phái một số hộ vệ, dùng để bảo vệ an toàn cho thương đội.

Lời này vừa thốt ra, mắt Trương Thị không khỏi sáng lên.

Bà đứng thẳng dậy, cúi chào Trần Húc một lễ nói: Như vậy, đa tạ Trần Hầu.

Trần Húc gật đầu, sau đó bưng chén trà, uống một ngụm.

Trong lòng, hắn đã có tính toán riêng.

Kênh buôn bán ngựa của Trương Thị phân bố khắp Thập Tam Châu, vậy nếu phái một số người đến đó, chẳng phải là có ngay một kênh tình báo có sẵn sao.

Như vậy, có thể hình thành sự bổ sung với mạng lưới tình báo mà hắn đã cho Từ Thứ thành lập trước đây.

Còn về nhân lực.

Cái này càng đơn giản.

Chỉ cần bảo Từ Thứ, chọn một số binh lính lão thành đáng tin cậy đã giải ngũ.

Hơn nữa, hiện giờ binh lính đồn điền vừa mới tuyển chọn, cũng khá nhiều.

Cứ tùy tiện chọn một số người là được.

Còn về vấn đề trung thành sau khi rời Bái Quận.

Cái này hắn không lo lắng nhất.

Dù sao đặc tính Nhân Chính, đã có sẵn rồi.

Đúng lúc đó, một tiếng hệ thống, vang lên trong đầu hắn.

Đinh, chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ, nhận được phần thưởng nhiệm vụ: Đại sư cấp Tướng Mã thuật.

Mười viên Khứ Bệnh Đan.

Chúc mừng túc chủ, mười viên Khứ Bệnh Đan đã được phát vào không gian hệ thống, xin chú ý kiểm tra.

Xin hỏi túc chủ, có muốn nhận ngay bây giờ không.

Trần Húc trong lòng đại hỉ.

Đại sư cấp Tướng Mã thuật, cuối cùng cũng có trong tay.

Hắn không còn do dự nữa, chọn nhận lấy.

Khoảnh khắc tiếp theo, một luồng thông tin ồ ạt tràn vào đầu hắn.

Ví dụ như Kinh nghiệm Tướng Mã, tập ghi chép về việc xem tướng ngựa của Bá Nhạc, và các loại kiến thức về tướng ngựa khác, tất cả đều tràn vào đầu hắn.

Những kiến thức này, hoàn toàn được hấp thu, lý giải.

Hắn chỉ cần kiểm tra sơ qua, trong lòng liền trào dâng một niềm vui sướng điên cuồng.

Bây giờ hắn, giống như một lão sư phó đã làm tướng ngựa mấy chục năm.

Một đại sư tướng ngựa với kiến thức lý luận phong phú.

Thậm chí, việc chữa trị các loại bệnh tật của ngựa trong sách, hắn cũng đã hiểu rõ trong lòng.

Trương Thị hơi do dự, liền cười nói: Trần Hầu, để bày tỏ lòng kính trọng của thiếp thân đối với Trần Hầu, gia đình thiếp thân đã chuẩn bị một nghìn con chiến mã thượng đẳng, lát nữa liền có thể đưa

đến.

Trần Húc nghe vậy, khẽ giật mình.

Tốc độ nhanh như vậy sao.

Trương Thị quả nhiên không phải nhân vật tầm thường.

Hắn nhìn Trương Thị thật sâu một cái, khẽ mỉm cười nói: Như vậy, thì đa tạ Trương phu nhân.

Một nghìn con chiến mã của Trương phu nhân ngô liền nhận lấy.

Mong Trương phu nhân mau chóng gửi bốn nghìn con chiến mã còn lại đến.

Đến lúc đó, có lẽ ta sẽ muốn bổ sung thêm chiến mã thượng đẳng.

Trương Thị nghe vậy lộ ra một nụ cười khổ, nhưng vẫn vỗ ngực nói: Trần Hầu cứ yên tâm, vì Chân Khương, gia đình thiếp thân cũng phải cố gắng làm việc thôi.

Trần Húc lớn tiếng cười nói: Ha ha Trương phu nhân là mẫu thân của Chân Khương, ta tự nhiên tin tưởng nàng.

Ngay sau đó, hắn nhớ đến chuyện Triệu Vân trước đây vì ngựa không tốt, dẫn đến việc không đuổi kịp Hạ Hầu Đôn.

Hắn liền cười hỏi: Trương phu nhân, không biết, có loại bảo mã nào, bảo mã thượng đẳng nào không.

Trương Thị giật mình, sau đó liền cười nói: Thật trùng hợp.

Trần Hầu, thiếp thân ở đây vừa hay có một con bảo mã.

Mới hôm qua vừa vận chuyển từ U Châu đến đây.

Thiếp thân có được con chiến mã đó cũng do âm sai dương thác.

Vì Viên Thiệu, hai đội săn ngựa của thiếp thân đã chuyển từ Ký Châu sang U Châu.

Không ngờ, lại gặp được một con bảo mã.

Nếu ngài có hứng thú, thiếp thân sẽ dẫn ngài đi xem thử.

Trần Húc nghe vậy đại hỉ nói: Hay.

Có bảo mã, tự nhiên phải đi xem, Trương phu nhân dẫn đường phía trước.

Hai người một đường đi, không lâu sau, liền đến hậu viện.

Trong hậu viện của Trương Thị, có một chuồng ngựa, hiện giờ bên trong chỉ có vài con ngựa thưa thớt.

Con ngựa mà Trương Thị nói, vừa hay ở trong đó.

Trần Húc chỉ nhìn một cái, trong lòng liền có chút thất vọng.

Con ngựa đó không phải là một con chiến mã thượng đẳng, nhưng còn xa mới đạt đến trình độ bảo mã.

Nhưng lại nghe Trương Thị thao thao bất tuyệt nói: Trần Hầu, con ngựa đó là một con bảo mã thượng đẳng.

Thiếp thân có một vị tướng mã sư chuyên nghiệp, có thể giám định con bảo mã đó cho ngài.

Nói rồi, bà vẫy tay về phía bên cạnh nói: Mời Lý đại sư, giúp giám định con bảo mã này.

Một lão giả từ bên cạnh đi ra, vẻ mặt không hề cười nói.

Hắn ôm quyền chào hai người, rồi nói: Con bảo mã này, là một con thiên lý mã thượng đẳng.

Nhìn cơ bắp của nó cường tráng mạnh mẽ, bốn vó của nó Vị lão giả đó không ngừng giảng giải, đúng lúc đó, một tiếng ngựa hí vang lên trong tai Trần Húc.

Trong lòng Trần Húc, không khỏi khẽ động.

Từ tiếng hí đó có thể nghe ra, con ngựa phát ra tiếng hí đó, rõ ràng là một con ngựa tốt hiếm có.

Hắn quay đầu, nhìn theo tiếng.

Ngay sau đó, ánh mắt hắn bị một con ngựa ở góc chuồng thu hút.

Con ngựa gầy màu vàng đó, toàn thân bệnh tật ốm yếu.

Xương sườn hiện rõ từng chiếc ra ngoài, lúc này đang nằm yếu ớt trong góc chuồng ngựa.

Chương 129

Tiếng hí vừa rồi, cũng là do con ngựa đó phát ra.

Trên mặt Trần Húc lộ ra nụ cười, đi về phía con ngựa gầy đó.

Trương Thị và Lý đại sư hai người, đồng loạt sững sờ.

Thấy Trần Húc chú ý đến con ngựa gầy đó, trong mắt họ, lóe lên một tia kinh ngạc.

Trương phu nhân và Lý đại sư vội vàng chạy đến bên Trần Húc.

Trương phu nhân nhìn Trần Húc, nhẹ nhàng nói: Trần hầu, khi con ngựa còn nhỏ, thiếp vốn tưởng đó là một con ngựa tốt.

Nhưng nay thiếp không thể không thừa nhận, thiếp đã nhìn nhầm rồi.

Lý đại sư cũng gật đầu nói: Thật đáng xấu hổ.

Một con liệt mã lại bị lão phu nhận lầm là hảo mã, đúng là lão phu đã nhìn nhầm rồi.

Ta đã sắp xếp xong, lát nữa sẽ có người mang nó đi xử lý.

Trần Húc liếc nhìn hai người, rồi cười lớn một tiếng nói: Nếu hai người không muốn, vậy nhượng con ngựa này cho ta đi.

Con ngựa này, ta muốn.

Trương phu nhân nghe vậy ngẩn ra, rồi liền giải thích: Trần hầu, nếu người muốn, tự nhiên có thể.

Chỉ là con ngựa này thực sự không phải hảo mã.

Những lời sau đó không thốt ra, nhưng hàm ý trong đó tự hiểu.

Đúng lúc đó, một giọng nói của hệ thống vang lên trong đầu Trần

Húc.

Đinh, phát hiện túc chủ đang đối mặt lựa chọn, nhiệm vụ hệ thống cập nhật, xin hãy lựa chọn.

Lựa chọn một: Theo lời Trương thị, từ bỏ thiên lý bảo mã Thấu Cốt Long.

Phần thưởng nhiệm vụ: Một trăm chiến mã.

Lựa chọn hai: Đem thiên lý bảo mã Thấu Cốt Long đi.

Phần thưởng nhiệm vụ: Hai nghìn bộ trang bị chuyên dụng cho Hổ Báo Kỵ.

Phương pháp huấn luyện Bạch Mã Nghĩa Tòng.

Nhìn phần thưởng của hệ thống, Trần Húc trong lòng hơi vui mừng.

Quả nhiên con thiên lý bảo mã kia tên là Thấu Cốt Long.

Thấu Cốt Long nguyên danh Hoàng Phiếu Mã, sở dĩ lại gọi là Thấu Cốt Long, nguyên nhân cơ bản là bởi vì con ngựa này dù đã ăn no cỏ, xương sườn vẫn lộ ra ngoài.

Nhìn một cái các lựa chọn của hệ thống, hiển nhiên, không cần phải do dự nữa rồi.

Phương pháp huấn luyện Bạch Mã Nghĩa Tòng, đối với ta lúc này, vô cùng quan trọng.

Dù sao, Hổ Báo Kỵ và Bạch Mã Nghĩa Tòng chính là hai quân bài kỵ binh chủ lực trong tay ta.

Chỉ khi nắm vững phương pháp huấn luyện Bạch Mã Nghĩa Tòng, ta mới có thể tìm cách mở rộng quy mô của Bạch Mã Nghĩa Tòng.

Như vậy, tác dụng của hai đội kỵ binh chủ lực này mới có thể

thực sự phát huy hết.

Còn về trang bị chuyên dụng của Hổ Báo Kỵ.

Cái đó tự nhiên là phải lấy rồi.

Ngay lập tức, ta liền nói trong lòng: Hệ thống, ta chọn lựa chọn hai.

Trần Húc khẽ cười nói: Trương phu nhân, con ngựa này giá bao nhiêu.

Trương phu nhân tuy trong lòng kinh ngạc, nhưng thấy Trần Húc kiên trì, liền gật đầu nói: Con ngựa này thiếp vốn muốn xử lý đi, đã Trần hầu người muốn, vậy con ngựa này không cần một đồng, người cứ mang đi đi.

Về việc con ngựa này không phải thiên lý mã.

Nàng một chút cũng không lo lắng, bởi vì đã mời mấy vị tướng mã đại sư đến xem rồi.

Ý kiến của mọi người đều nhất trí, đó là một con liệt mã, căn bản không có một chút giá trị nào.

Như vậy, Trần mỗ sẽ không khách khí nữa.

Trần Húc nói xong, vươn tay vỗ nhẹ lên mình con ngựa, Hy vọng Trương phu nhân đừng có mà hối hận.

Trương phu nhân nhìn về phía Lý đại sư.

Lý đại sư ngữ khí kiên định nói: Phu nhân cứ yên tâm, chắc chắn là con liệt mã.

Trương phu nhân gật đầu nói: Trần hầu cứ yên tâm.

Thiếp chắc chắn sẽ không hối hận.

Tốt.

Trần Húc nghe vậy cười lên.

Ngay lúc đó, một giọng nói của hệ thống cũng vang lên bên tai Trần Húc.

Đinh, chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ, nhận được phần thưởng nhiệm vụ: Hai nghìn bộ trang bị chuyên dụng cho Hổ Báo Kỵ.

Phương pháp huấn luyện Bạch Mã Nghĩa Tòng.

Trang bị chuyên dụng Hổ Báo Kỵ hai nghìn bộ đã được phát vào không gian hệ thống, xin hãy chú ý kiểm tra.

Lời vừa dứt, phương pháp huấn luyện Bạch Mã Nghĩa Tòng, dường như thể hồ quán đỉnh, xuất hiện trong đầu ta.

Phương pháp huấn luyện Bạch Mã Nghĩa Tòng, ta dường như đã tinh thông từ lâu.

Trần Húc đại hỉ, phương pháp huấn luyện Bạch Mã Nghĩa Tòng cuối cùng đã có trong tay.

Nhìn vào không gian hệ thống, quả nhiên, trong đó có hai nghìn bộ trang bị chuyên dụng của Hổ Báo Kỵ đang nằm yên tĩnh ở đó.

Trần Húc đánh giá một chút, liền hiểu ra vấn đề của con Thấu Cốt Long trước mắt.

Con Thấu Cốt Long này bị bệnh rồi.

Ta nhìn vào không gian hệ thống.

Ở đó có mười viên đan dược, đang yên tĩnh nằm đó.

Trần Húc trong lòng hiểu rõ, đó chắc chắn là Khứ Bệnh Đan mà hệ thống đã cấp để trị bệnh cho chiến mã.

Chỉ là lúc này, ta lại gặp khó khăn: Nếu trực tiếp lấy viên Khứ Bệnh Đan ra, lại không được thích hợp cho lắm.

Dù sao, Trương phu nhân và Lý đại sư đều đang ở đây.

Trần Húc hơi trầm ngâm, cười nói: Trương phu nhân, làm phiền người lấy bồ công anh, huyền sâm, kim ngân hoa.

Trương phu nhân nghe vậy ngẩn ra, rồi liền phân phó hạ nhân đi sắp xếp.

Nàng lại nói: Trần hầu, lời người vừa nói, chẳng lẽ là để trị liệu bệnh lở miệng ngựa.

Chẳng lẽ, con ngựa này bị bệnh lở miệng ngựa.

Chính là như vậy.

Trần Húc gật đầu nói, Con ngựa này sở dĩ gầy yếu, nguyên nhân cơ bản là bởi vì nó bị bệnh lở miệng ngựa.

Chỉ là vết lở miệng của nó nằm ở gốc lưỡi, không dễ phát hiện mà thôi.

Nói rồi, ta chỉ vào khoang miệng con ngựa gầy.

Trương phu nhân và Lý đại sư vội vàng tiến lên xem xét.

Quả nhiên, bên trong khoang miệng con ngựa, gốc lưỡi đã bị lở loét.

Hai người không khỏi nhìn nhau.

Triệu chứng này tự nhiên không xa lạ gì, chính là bệnh lở miệng ngựa.

Bệnh lở miệng ngựa là chứng bệnh thường gặp ở chiến mã, nhưng như bây giờ, mọc ở gốc lưỡi thì lại không thường thấy.

Mặc dù biết con ngựa bị bệnh lở miệng ngựa, nhưng họ vẫn không tin, con ngựa đó là một con hảo mã.

Trần Húc cũng không giải thích.

Đương nhiên, cũng không tiện giải thích.

Bệnh lở miệng ngựa của con ngựa, không phải là triệu chứng chính.

Bệnh thật sự, lại nằm trong cơ thể nó.

Loại bệnh đó, tên là Mã Vị Dăng Bệnh bệnh giòi trong dạ dày ngựa, là một loại bệnh ký sinh trùng mãn tính.

Sau khi mắc bệnh này, sẽ dẫn đến việc con ngựa bị khó tiêu, cơ thể suy nhược và các triệu chứng khác.

Phương pháp trị liệu, thì cần phải tiêu diệt ấu trùng giòi trong dạ dày ngựa.

Đợi hạ nhân của Chân phủ lấy dược liệu về, ta liền nhân cơ hội lấy ra một viên Khứ Bệnh Đan từ không gian hệ thống, cùng với dược liệu, nhét vào miệng con ngựa.

Chương 130

Không lâu sau, con ngựa liền đứng dậy.

Ngẩng đầu hí vang một tiếng lanh lảnh.

Tiếng hí vừa vang lên, sắc mặt Lý đại sư đứng bên cạnh không khỏi biến đổi.

Nghe từ âm thanh, con ngựa này thật sự có khả năng là một con hảo mã thượng đẳng.

Chỉ là nhìn con ngựa kia từng cái xương sườn vẫn lộ ra ngoài, ông ta mới yên tâm.

Nếu là hảo mã thượng đẳng, vậy hảo mã trong thiên hạ, còn nhiều đến mức nào chứ.

Trần Húc khẽ cười, tùy tức phất tay, để thân vệ dắt con Thấu Cốt Long kia đi ra ngoài.

Dưới sự chiêu đãi của Trương thị, cùng với sự nhiệt tình chào hỏi của hai tỷ muội Chân Khương, Chân Mật, bữa trưa này ăn tương đối không tệ.

Buổi chiều, Trần Húc liền cưỡi ngựa, đi về phía Quận thủ phủ.

Cưỡi trên chiến mã, Chân Khương nhân cơ hội tựa vào lòng Trần Húc, tận hưởng khoảng thời gian ở riêng hiếm hoi.

Do dự rất lâu, nàng nhẹ giọng hỏi: Trần lang, con ngựa gầy kia, thật sự là một con ngựa thượng đẳng sao.

Ngựa thượng đẳng.

Trần Húc khẽ cười nói, Thực ra con ngựa đó tên là Thấu Cốt Long, là một thiên lý bảo mã, một thiên lý bảo mã hiếm thấy.

Đáng tiếc, nếu không phải ta vừa hay đến đó, e rằng con ngựa đó đã bị chôn vùi rồi.

Không chừng, sẽ bị coi là liệt mã mà xử lý đi mất.

Trước đó Trương phu nhân muốn xử lý con ngựa như một liệt mã, Trần Húc không khỏi lắc đầu.

Chân Khương nghe vậy kinh hô một tiếng.

Con ngựa đó chính là Thấu Cốt Long trong truyền thuyết.

Trong truyền thuyết, Bá Lạc tướng mã đã nhìn trúng chính là Thấu Cốt Long.

Bởi vì Thấu Cốt Long dù đã ăn no, xương sườn vẫn lộ ra ngoài, nên người thường dễ lầm tưởng nó là một con liệt mã.

Nàng xinh đẹp liếc nhìn Trần Húc một cái nói: Trần lang, hay là người hãy giảng giải cho thiếp nghe đi.

Trần Húc nghe vậy, cười cười giải thích: Nhìn con ngựa này thân hình tuy gầy yếu, nhưng thực ra khung xương cực lớn, bốn móng lại chắc khỏe như cọc gỗ.

Ta kể từng chi tiết một, Chân Khương nghe mà ánh mắt sáng ngời liên tục.

Chân Khương từ nhỏ đã sinh ra trong Chân thị, lại là trưởng nữ của Chân thị.

Khi phụ thân còn sống, thường hay dạy một số phương pháp tướng mã, cũng thỉnh thoảng dẫn nàng đi khắp nơi xem ngựa.

Nên đối với thuật tướng mã tuy không tinh thông, nhưng nàng cũng biết không ít.

Nàng không khỏi tán thán: Trần lang, người ở phương diện tướng mã, cũng xứng đáng là đại sư.

Nói rồi, nàng che miệng cười trộm: Thuật tướng mã của người còn lợi hại hơn tất cả các đại sư tướng mã của gia đình thiếp.

Thiếp thấy rồi, không đến mấy ngày, mẫu thân thiếp nhất định sẽ phải hối hận.

Trần Húc chỉ siết chặt tay mình, tùy tức cười nói: Đa tạ phu nhân đã quá khen.

Chân Khương lại khẽ dựa người vào lòng ta, nhẹ giọng nói: Trần lang, có đôi khi thiếp cảm thấy như đang nằm mơ vậy, thiếp lại thật sự tìm được một người ưu tú như người.

Cũng không biết, rốt cuộc là kiếp nào đã tu được phúc phận này.

Trần Húc khẽ cười.

Ta để thân vệ đưa ngựa về trước, rồi cùng Chân Khương đi bộ thong thả.

Vừa mới về đến Quận thủ phủ, đã thấy Triệu Vân đang đợi ở cửa.

Ta cười lớn nói: Tử Long, tìm ta có việc gì sao.

Triệu Vân có chút ngượng ngùng nói: Chúa công, Bạch Mã Nghĩa Tòng dưới trướng mạt tướng trước đó đã tổn thất một số, mạt tướng muốn hỏi chúa công, có chiến mã nào có thể dùng để bổ sung không.

Trần Húc nghe vậy cười nói: Tử Long đến thật đúng lúc.

Ta vừa mới đàm phán xong với Chân thị, Chân thị sẽ cung cấp trước cho ta năm nghìn con chiến mã thượng đẳng.

Lần này sẽ giao trước một nghìn con.

Phía sau, giọng Lỗ Túc từ xa vọng lại: Chúa công, người có ở đó không.

Hai người đều ngẩn ra, cùng nhìn về phía nơi phát ra âm thanh.

Mới phát hiện, Lỗ Túc đã đi đến.

Lỗ Túc vừa đi đến, liền hướng Trần Húc ôm quyền hành lễ nói: Chúa công, Trương phu nhân đã cho người đưa tới một nghìn con chiến mã thượng đẳng.

Trần Húc nghe vậy cười nói: Ồ.

Chiến mã của Chân gia, nhanh vậy đã đưa tới rồi sao.

Lỗ Túc đáp: Chính là như vậy.

Vị quản sự của Chân gia đó đang đợi ở trong Nghị sự sảnh của chúng ta.

Được.

Trần Húc đáp một tiếng.

Triệu Vân phấn khởi nói: Tốt quá rồi.

Có những chiến mã thượng đẳng này, Hổ Báo Kỵ và Bạch Mã Nghĩa Tòng của mạt tướng, có thể được bổ sung.

Ông ta bỗng khựng lại.

Mãi một lúc sau, mới nhìn về phía Trần Húc nói: Chúa công, có phương pháp huấn luyện Hổ Báo Kỵ và Bạch Mã Nghĩa Tòng đó không.

Nói xong, Triệu Vân liền lắc đầu nói: Hổ Báo Kỵ và Bạch Mã Nghĩa Tòng đó đều là tinh nhuệ số một thiên hạ.

Làm sao lại dễ dàng huấn luyện ra được.

Ông ta thở dài một tiếng: Như vậy, mạt tướng chỉ có thể theo cách của mình mà huấn luyện thử.

Chỉ đáng tiếc, khẳng định không thể huấn luyện đạt đến trình độ tinh nhuệ như trước kia được.

Nhìn Triệu Vân cứ lẩm bẩm một mình ở đó, Trần Húc không khỏi có chút cạn lời.

Ta cười cười nói: Tử Long đừng lo.

Đợi ra ngoài xong, ta liền truyền cho ngươi phương pháp huấn luyện Hổ Báo Kỵ và Bạch Mã Nghĩa Tòng.

Triệu Vân đại hỉ.

Hướng Trần Húc ôm quyền nói: Chúa công quả nhiên vô sở bất năng.

Ngay cả phương pháp huấn luyện Hổ Báo Kỵ và Bạch Mã Nghĩa Tòng cũng biết.

Chẳng lẽ, trên đời thật sự có người sinh ra đã biết mọi thứ.

Trần Húc vỗ vỗ đầu Triệu Vân, cười nói: Tử Long, hồ đồ.

Trên đời này làm gì có người sinh ra đã biết mọi thứ.

Triệu Vân cười cười, nhưng hai mắt lại cứ nhìn chằm chằm Trần Húc, miệng thì thầm lẩm bẩm.

Trần Húc cũng không quản, chỉ dẫn Lỗ Túc, Triệu Vân hai người, đi đến Nghị sự sảnh bên ngoài.

Trong Nghị sự sảnh, quản sự của Chân gia đang đứng ở bên trong.

Thấy Trần Húc đi vào, vội vàng tiến lên đón.

Hướng Trần Húc cung kính hành lễ nói: Tham kiến Trần hầu.

Trần Húc cười nhạt nói: Ừm, ngồi đi.

Quản sự Chân gia nào dám thật sự ngồi xuống, chỉ cung kính nói: Trần hầu, phụng mệnh chủ mẫu, theo ước định đưa tới một nghìn con chiến mã thượng đẳng, kính xin Trần hầu nghiệm thu.

Trần Húc gật đầu nói: Cũng được.

Vậy ta đi xem một chút đi.

Xem chiến mã, phẩm chất rốt cuộc thế nào.

Triệu Vân và Lỗ Túc hai người, cũng mỉm cười gật đầu.

Mọi người cùng nhau đi ra ngoài.

Một hàng người, đến một thao trường bên ngoài.

Bên trong thao trường, có một nghìn con chiến mã, đang tụ tập lại một chỗ.

Trần Húc vừa đi, ánh mắt ta quét qua những con chiến mã đó.

Không lâu sau, trong lòng ta đã nắm rõ.

Ta mới nhìn về phía Triệu Vân nói: Tử Long, đi xem những chiến mã thượng đẳng này, dùng để huấn luyện Hổ Báo Kỵ và Bạch Mã Nghĩa Tòng thế nào.

Triệu Vân vội vàng chạy lên.

Lúc thì sờ đông sờ tây, giống như một đứa trẻ lớn vừa có được một món đồ chơi.

Mãi một lúc, ông ta mới gật đầu nói: Chúa công, những chiến mã này đều là chiến mã thượng đẳng không nghi ngờ gì nữa.

Tốt.

Trần Húc nhìn về phía quản sự Chân gia nói: Ngươi về trước đi, nói với chủ mẫu rằng, chất lượng của những chiến mã này, ta khá hài lòng.

Hy vọng sau này có thể tiếp tục duy trì.

Nhất định, nhất định.

Quản sự Chân gia cung thân đáp ứng, rồi liền lui ra phía sau.

Lỗ Túc cũng rời khỏi thao trường, đi xử lý chính vụ, chỉ còn lại

Trần Húc và Triệu Vân hai người.

Không lâu sau, Thái Sử Từ liền vội vàng chạy vào.

Hướng Trần Húc ôm quyền nói: Chúa công, người tìm mạt tướng.

Ngay lập tức ánh mắt ông ta liền rơi vào một nghìn con chiến mã bên cạnh, thần sắc không khỏi vui mừng nói: Chúa công, những chiến mã này, vừa mới đến sao.

Trần Húc gật đầu nói: Những chiến mã này Chân thị vừa mới đưa tới.

Sau này, sẽ đưa thêm bốn nghìn con chiến mã nữa.

Ta khẽ cười nói: Sau ngày hôm nay, nếu ta không có mặt ở đây, Hổ Báo Kỵ liền do Tử Nghĩa thống lĩnh.

Thái Sử Từ nghe vậy, trên mặt không che giấu được vẻ hưng phấn.

Chương 131

Vội vàng cung thân đáp ứng.

Trần Húc nhìn về phía Triệu Vân nói: Còn về Bạch Mã Nghĩa Tòng, thì tự nhiên do Tử Long phụ trách.

Triệu Vân cũng cung thân ôm quyền đáp ứng.

Tiếp theo, ta sẽ lần lượt dạy hai người phương pháp huấn luyện Hổ Báo Kỵ và Bạch Mã Nghĩa Tòng.

Lời này vừa nói ra, Triệu Vân và Thái Sử Từ hai người, đều ngây ra tại chỗ.

Triệu Vân lớn tiếng nói: Chúa công, Bạch Mã Nghĩa Tòng là tinh nhuệ kỵ binh hiếm có trên đời.

Huấn luyện phương pháp nếu truyền thụ cho mạt tướng, e rằng không thỏa đáng.

Thái Sử Từ cũng ôm quyền nói: Chúa công, mỗ e rằng sẽ phụ sự phó thác của chúa công.

Xin chúa công thu hồi mệnh lệnh.

Lời ta đã nói ra, làm gì có đạo lý thu hồi.

Trần Húc sắc mặt nghiêm nghị, một luồng bá khí lan tỏa ra xung quanh.

Thái Sử Từ và Triệu Vân hai người vội vàng quỳ xuống đất, cùng nói: Chúa công, mạt tướng không có ý đó, mạt tướng chỉ sợ sẽ phụ sự phó thác của chúa công.

Trần Húc không để ý phất phất tay nói: Không sao.

Tử Long, Tử Nghĩa, hai người chính là đại tướng mà ta trọng

dụng nhất.

Các ngươi cứ học đi, lại có ngại gì chứ.

Triệu Vân và Thái Sử Từ hai người, cùng cung thân hành lễ nói: Đa tạ chúa công.

Trong mắt, ánh lệ mừng rỡ lóe lên nhanh chóng.

Trần Húc lại không để ý phất phất tay.

Học đi, thì có thể làm gì.

Chẳng lẽ có thể thoát khỏi lòng bàn tay ta sao.

Huấn luyện cho tốt, thực lực của ta, mới sẽ càng mạnh hơn chứ.

Nếu không huấn luyện, chẳng lẽ để ta tự mình đi huấn luyện sao.

Ngay lập tức, ta liền giảng giải phương pháp huấn luyện Hổ Báo Kỵ cho Thái Sử Từ.

Thái Sử Từ lúc thì bừng tỉnh ngộ, lúc thì vỗ bàn tán thưởng.

Đợi Trần Húc giảng xong, ông ta vỗ tay cười lớn nói: Chúa công, phương pháp huấn luyện Hổ Báo Kỵ thực sự vô cùng tinh diệu.

So với phương pháp huấn luyện mà mạt tướng đã suy nghĩ, quả thực không thể nào lý giải nổi.

Sau đó, Trần Húc để Thái Sử Từ tiếp tục dụng tâm lĩnh hội phương pháp huấn luyện Hổ Báo Kỵ.

Ta thì gọi Triệu Vân sang một bên, bắt đầu giảng giải phương pháp huấn luyện Bạch Mã Nghĩa Tòng.

Sau một hồi giảng giải, Triệu Vân như nhặt được báu vật.

Ông ta tán thán: Chúa công, phương pháp huấn luyện Bạch Mã Nghĩa Tòng, quả thực tinh diệu.

Chưa từng nghĩ, chúa công ở trên con đường luyện binh, lại có tạo

nghệ sâu sắc đến như vậy.

Trần Húc mỉm cười gật đầu.

Sau đó khuyến khích hai người một câu, liền đi ra ngoài.

Triệu Vân và Thái Sử Từ hai người, thì bắt đầu tiêu hóa những điều vừa học.

Sau đó, Triệu Vân và Thái Sử Từ hai người, đem một nghìn con chiến mã vừa nhận được chia thành hai phần.

Hai người mỗi người dẫn theo năm trăm con chiến mã, cùng với những binh lính tinh nhuệ vừa được điều động từ trong quân, bắt đầu quá trình huấn luyện Hổ Báo Kỵ và Bạch Mã Nghĩa Tòng.

Nhìn những người đang rất cần mẫn, Trần Húc tiến lên khuyến khích vài câu.

Một hồi khuyến khích, khiến những binh sĩ kia, từng người một đều kích động đến cực điểm.

Không ít người đã quỳ xuống đất.

Trần Húc thấy vậy, chỉ đành xoa xoa mũi, rồi rời đi.

Nếu còn nán lại, e rằng việc huấn luyện căn bản không thể tiếp tục được.

Những ngày này, Trần Húc thỉnh thoảng cũng sẽ đến chuồng ngựa xem con Thấu Cốt Long kia.

Ta đã hoàn toàn cảm nhận được sự thần kỳ của Khứ Bệnh Đan.

Vào buổi chiều cùng ngày, con Thấu Cốt Long kia đã có thể tự nhiên ăn uống, tự nhiên vận động khắp nơi.

So với trạng thái bệnh tật ốm yếu trước đó, hoàn toàn khác biệt.

Sau đó, dưới sự chăm sóc của người nuôi ngựa, con Thấu Cốt

Long kia đang hồi phục với tốc độ kinh người.

Không đến mười mấy ngày, Thấu Cốt Long đã hoàn toàn thay đổi.

Lúc này Thấu Cốt Long đã được nuôi dưỡng rất béo tốt, thân cao đủ tám thước, toàn thân lông vàng óng, không hề có chút tạp sắc nào.

Đứng ở đó, liền có một luồng uy thế kinh người.

Trong tình huống như vậy, ngay cả người không hiểu về ngựa, cũng biết con chiến mã này nhất định là một bảo mã hiếm thấy.

Trần Húc đang ở đó xem Thấu Cốt Long, thấy Lỗ Túc đi đến.

Nhìn con Thấu Cốt Long trước mặt, trong lòng Lỗ Túc cũng có chút cảm khái.

Khi Trần Húc đưa con ngựa đó về, ông ta cũng đã xem qua rồi.

Lúc đó, con ngựa đó trông gầy yếu, khiến ông ta nhìn mà nhíu mày.

Nhưng bây giờ, chỉ chưa đến mười mấy ngày, con ngựa đã hồi phục đến cảnh tượng này, quả thực có chút không thể tin nổi.

Chứng kiến quá trình lột xác của con ngựa gầy, ông ta đã hoàn toàn phục tài tướng mã của Trần Húc.

Quả thực không phục không được mà.

Hiện giờ, ngay cả khi Trần Húc tùy tiện chỉ vào một con liệt mã, nói đó là một con thần câu, ông ta cũng sẽ tin.

Trần Húc thấy Lỗ Túc vẻ mặt đầy cảm khái, không khỏi trong lòng tò mò.

Kinh ngạc nói: Tử Kính, lần này, có chuyện gì sao.

Lỗ Túc mới hoàn hồn, chính sự đang ở ngay đây, ông ta chỉ mải mê ngắm con Thấu Cốt Long trước mắt, lại quên mất chính sự.

Hướng Trần Húc chắp tay nói: Chúa công, than mà người trước đó

đã sai các phong thủy tướng sư đi tìm, giờ đã tìm thấy rồi.

Ồ.

Trần Húc nghe vậy trong lòng vui mừng, nói: Hiện giờ người đó đang ở đâu.

Hiện giờ, đang đợi ở trong Nghị sự sảnh.

Lỗ Túc đáp lời.

Trần Húc khẽ cười nói: Ừm, đã như vậy, vậy ta đi ra ngoài đây.

Ta cùng Lỗ Túc đi vào Nghị sự sảnh.

Lúc này, bên trong Nghị sự sảnh, mấy vị phong thủy sư đã gặp trước đó đều có mặt.

Từng người một, trên mặt đều có vẻ hân hoan.

Trần Húc vừa bước vào, mọi người liền nhao nhao đứng dậy, cung thân hành lễ với Trần Húc.

Trong số đó, Trương Tuyền, người lớn tuổi nhất đứng dậy, trong tay cầm hai khối khoáng thạch, đi đến trước mặt Trần Húc nói: Trần hầu, hạ thần không phụ trọng thác, cuối cùng cũng tìm thấy hắc thạch.

Nói rồi, ông ta đặt hai khối đá đen sì trong tay xuống trước mặt Trần Húc.

Nhìn những khối đá trước mặt, Trần Húc trong lòng khá phấn khởi.

Ta đánh giá từ trên xuống dưới một lượt, quả nhiên là than.

Ta nhìn về phía Trương Tuyền nói: Trương tiên sinh, ngươi tìm thấy hắc thạch ở đâu.

Trương Tuyền cười cung kính nói: Trần hầu, hạ thần dựa theo bản đồ Trần hầu cung cấp, tiến hành một phen tìm kiếm.

Cuối cùng ở vị trí được chỉ trên bản đồ, tìm thấy một mỏ than nhỏ.

Không chỉ vậy, hạ thần ở gần đó, cũng phát hiện ra dấu vết của một mỏ than lớn khác.

Nghe lời Trương Tuyền nói, Trần Húc đại hỉ.

Cười lớn nói: Tốt.

Tốt lắm.

Chương 132

Xét thấy tốc độ tìm mỏ khá nhanh nhẹn, ta ở đây, sẽ trả thêm một nửa số tiền làm phần thưởng.

Mấy người Trương Tuyền, vội vàng cung thân nói: Đa tạ Trần hầu.

Hạ thần nhất định sẽ dốc toàn lực.

Ừm.

Trần Húc khẽ cười, nhìn về phía Lỗ Túc nói: Tử Kính, chuyện khai thác, ngươi hãy theo dõi cùng Trương tiên sinh.

Vâng.

Lỗ Túc đáp một tiếng.

Trần Húc nhìn về phía Trương Tuyền nói: Trương tiên sinh, lần này ngươi mang về bao nhiêu hắc thạch.

Trần hầu, lần này hạ thần mang về một ít nhưng số lượng không nhiều, tất cả đều ở bên ngoài.

Trương Tuyền đáp.

Trần Húc trong lòng hoan hỉ, trên mặt vẫn giữ vẻ bình thản nói: Đi, cùng ta đi xem một chút.

Nhìn từng bao than lớn trên xe ngựa trước mặt, ta không khỏi cười.

Nhưng ngay lập tức, lông mày ta hơi nhíu lại.

Ta nhìn về phía Trương Tuyền nói: Trương tiên sinh, than. hắc thạch, đã được xử lý chưa.

Trương Tuyền gật đầu nói: Trần hầu cứ yên tâm, những than này, hạ thần đã xử lý toàn bộ rồi, hạ thần gọi đó là tẩy than.

Như vậy rất tốt.

Các vị đã vất vả rồi.

Trần Húc nói xong, tiện tay nhấc từng bao than lớn lên, rồi đi vào trong Quận thủ phủ.

Trương Tuyền nhìn cảnh tượng trước mắt, cứ ngây người ra.

Phải biết rằng, trọng lượng của một bao than lớn, quả thực không hề nhẹ.

Lúc đó để đưa lên xe ngựa, phải bốn năm người hợp lực, mới kéo được bao than lên xe ngựa.

Nhưng bây giờ, nhìn Trần hầu dáng vẻ nhẹ nhàng như vậy, quả thực có chút hoài nghi nhân sinh.

Ông ta cứ đứng đó nhìn Trần Húc biến mất trong Quận thủ phủ, nửa ngày cũng không hoàn hồn.

Lỗ Túc gọi mấy tiếng, Trương Tuyền đều không phản ứng.

Mãi đến khi Lỗ Túc không nhịn được đẩy Trương Tuyền một cái, Trương Tuyền mới hoàn toàn tỉnh lại.

Nhìn dáng vẻ không dám tin của Trương Tuyền, Lỗ Túc bất đắc dĩ lắc đầu.

Trương Tuyền không khỏi tò mò hỏi: Lỗ đại nhân nhìn Trần hầu như vậy, không cảm thấy kinh ngạc sao.

Phải biết rằng, bao than lớn đó trước kia hạ thần và bốn năm người mới khiêng nổi.

Lỗ Túc nhún vai nói: Ta dần dần quen rồi.

Trương Tuyền:.

Với sự trợ giúp của than, mùa đông này đã trở nên tốt hơn rất nhiều.

Trần Húc sai người chế tạo lò than, đốt ở khắp mọi nơi.

Từ đó về sau, trong hậu trạch, trong Quận thủ phủ, đều trở nên ấm áp.

Ngay cả nơi Lỗ Túc làm việc, cũng trở nên ấm áp.

Từng người một thỉnh thoảng đều cảm thán: Nếu không có Trần Húc, cũng không biết đến bao giờ, mới có thể hưởng thụ sự ấm áp như vậy trong mùa đông.

Trong kế hoạch của Trần Húc, việc khai thác than cũng đang tiến hành một cách có trật tự.

Trước đó chiêu hàng Bạch Ba Quân, Hắc Sơn Quân, đã thu được một lượng lớn lao động.

Trong số những người này, không ít người đánh trận thì không được, nhưng dùng để làm những việc này thì lại rất phù hợp.

Theo thời gian trôi qua, trong quận nhà ta, một số bách tính cũng đã mua than.

Đối với việc định giá than, Trần Húc cũng không định quá cao.

Dù sao cũng là bách tính dưới quyền, kiếm lời gấp mười lần, cũng coi như đủ rồi.

Cảm nhận sự ấm áp do lò than mang lại, sự yêu mến của bách tính đối với Trần Húc, cũng ngày càng tăng.

Có đôi khi sự nhiệt tình đó, quả thực khiến Trần Húc nghi ngờ, mình có phải đã bán quá rẻ rồi không.

Sau đó, đêm Giao thừa cuối cùng cũng dần đến gần.

Đây là đêm Giao thừa đầu tiên của Trần Húc vào cuối Đông Hán.

Dưới sự sắp xếp của mọi người, khắp nơi, đều dán xuân liên theo đúng pháp độ, treo đèn lồng đỏ lớn.

Những điều này, đều tăng thêm không ít sắc ấm cho mùa đông giá lạnh.

Vào ngày Giao thừa, ta triệu tập tất cả văn võ dưới trướng lại một chỗ, cùng ăn một bữa cơm đoàn viên.

Đây cũng là bữa cơm tất niên theo đúng nghĩa.

Nhìn những văn võ dưới trướng này, trong lòng Trần Húc, khá có chút cảm khái.

Ta, chính là nền tảng như bây giờ.

Ta cũng là nền tảng để chinh chiến thiên hạ sau khi xuân đến.

Còn về binh sĩ dưới trướng, ta cũng không quá keo kiệt.

Sai người phát lương thực, tặng một miếng thịt heo và một giỏ than.

Thịt heo, trong dịp năm mới này, đã là một món quà không tệ rồi.

Binh sĩ, từng người một phấn khởi như lễ hội.

Tốt thôi.

Đúng là lễ hội thật.

Còn về than, đối với binh sĩ, lại là một thứ khá tốt.

Đó là sự ấm áp hiếm hoi trong những ngày đông lạnh giá.

Trong mấy ngày sau đó, Trần Húc đã tận hưởng một phen, những ngày tháng nhàn nhã vào cuối Hán.

Mọi việc của ta, đều do Điêu Thuyền, Thái Diễm, Chân Khương ba người, chăm sóc chu đáo.

Chỉ cần ăn uống, là được rồi.

Đút đến nơi, há miệng là có, cơm dâng tận tay.

Thời gian trôi qua thật nhanh, một ngày nọ, thân vệ vội vàng chạy vào.

Bẩm báo chúa công, đại sự không hay rồi.

Trần Húc nghe vậy, ngẩng đầu, lông mày hơi nhíu lại nói: Đã xảy ra chuyện gì.

Lại nghe thân vệ kia bẩm báo: Chúa công, khoai tây kia diện tích lớn bị vàng úa, e rằng. e rằng sắp chết rồi.

Trần Húc nhíu mày nói: Khoai tây sắp chết rồi.

Không thể nào.

Tuy ta chưa đi xem, nhưng những bách tính dưới quyền kia, đã đi rất cần mẫn rồi.

Có thể nào sắp chết được.

Nhưng ngay lập tức, trong lòng ta khẽ động.

Chẳng lẽ, khoai tây đã chín rồi sao.

Ngay lập tức, ta nhìn về phía tên thân vệ kia, hỏi: Kể chi tiết tình hình khoai tây đó cho ta nghe.

Thân vệ tự nhiên không dám giấu giếm, đem tất cả những gì mình biết, kể rành mạch từng chi tiết.

Nghe xong lời thuật lại của thân vệ, khóe miệng Trần Húc nở một nụ cười.

Chương 133

Quả nhiên không sai.

Hiển nhiên khoai tây đã chín rồi, chỉ là những người đó không biết mà thôi.

Ta loáng thoáng nhớ lại điều đã ghi chú trước đó.

Ngay lập tức, ta đáp một tiếng: Được rồi, ta sẽ đi.

Đang nói chuyện, Trần Húc liền chuẩn bị đứng dậy.

Đúng lúc đó, ta phát hiện, Điêu Thuyền đã ở bên cạnh ta từ lâu.

Ngay cả Thái Diễm, cũng vẻ mặt hiếu kỳ nhìn ta.

Lại nghe Điêu Thuyền khẽ mở đôi môi anh đào nói: Trần lang, ba tỷ muội thiếp đã lâu chưa ra ngoài, vậy người hãy dẫn thiếp ra ngoài xem khoai tây đi.

Thiếp đối với khoai tây, cũng khá quan tâm.

Nói rồi, nàng kéo tay Trần Húc, lay không ngừng, thỉnh thoảng còn ném ánh mắt quyến rũ.

Trần Húc bất đắc dĩ cười nói: Nếu vậy, thì cùng đi xem một chút đi.

Mấy ngày nay, cũng đã làm các nàng buồn chán rồi.

Ngay lập tức, mọi người cùng nhau, đi ra bên ngoài.

Ngoài Quận thủ phủ, Từ Thứ vẻ mặt sốt ruột đợi ở bên ngoài.

Thấy Trần Húc đi ra, vội vàng tiến lên nói: Chúa công, Tử Kính đã chạy đi rồi, chúng ta cũng nhanh đi thôi.

Trần Húc khẽ cười nói: Nguyên Trực, việc này không vội.

Đi tìm một ít cuốc chim thiết hạo các loại mang theo.

Từ Thứ dường như có chút không phản ứng kịp, nói: Chúa công, tìm cuốc chim, chẳng lẽ là để đào hết những củ khoai tây đã khô héo đó đi sao.

Trần Húc nghe vậy cười khổ một tiếng: Ai nói với ngươi, những củ khoai tây đó đã khô héo.

Những củ khoai tây đó, rõ ràng đã chín rồi được không.

Cái gì.

Từ Thứ hiển nhiên bị dọa giật mình, kinh hô nói: Nhanh vậy đã chín rồi sao.

Chúng, nhưng vừa mới trồng.

Trần Húc khẽ gật đầu nói: Đi đi.

Nhớ tìm một ít cuốc chim thiết cảo, xẻng sừ đầu các loại, khoai tây nằm dưới đất.

Thấy Trần Húc khẳng định như vậy, Từ Thứ phấn khởi.

Vội vàng chạy ra bên cạnh, hiển nhiên là đi tìm công cụ theo lời Trần Húc.

Điêu Thuyền, Thái Diễm, nghe Trần Húc nói khoai tây đã chín, từng người một cũng phấn khởi không thôi.

Lúc nãy, các nàng lo lắng muốn chết rồi.

Không lâu sau, Từ Thứ liền dẫn theo mấy người đi đến.

Trên người mấy người đó, hoặc xách hoặc cầm, đều mang theo một số công cụ đào đất.

Xe ngựa mà Từ Thứ đã chuẩn bị sẵn, đỗ ở một bên.

Trần Húc và ba người Điêu Thuyền, Thái Diễm, Chân Khương,

lên một chiếc xe ngựa.

Những người còn lại, thì đi theo bên cạnh.

Mọi người cùng nhau, đi về phía ruộng khoai tây.

Không lâu sau, mọi người liền đến gần khu ruộng thí nghiệm.

Lúc này, bên cạnh khu ruộng thí nghiệm tụ tập đầy người.

Trong số những người này, có người già, có trẻ nhỏ.

Có quan viên, có bách tính.

Từng người một sốt ruột chờ đợi.

Điền Phong nhìn về phía Lỗ Túc, vẻ mặt tiếc nuối nói: Tử Kính, nhìn xem, nhiều khoai tây như vậy đều khô héo hết rồi, chẳng phải là vì thời tiết quá lạnh sao.

Lỗ Túc cũng thở dài một tiếng nói: Có khả năng đó.

So với những năm trước, thời tiết năm nay lạnh hơn rất nhiều.

Ai.

Biết làm sao bây giờ.

Ngay cả Quách Gia, người bình thường có chút phóng túng không gò bó, lúc này cũng vẻ mặt nghiêm túc nói: Nhiều khoai tây như vậy, chúa công, liệu có cách nào không.

Lỗ Túc lắc đầu nói: Khó lắm.

Khoai tây đều đã thành ra bộ dạng này, làm gì có cách nào nữa.

Trừ phi, chúa công thật sự biết tiên thuật.

Nếu không, khó lắm.

Đúng lúc đó, một tiếng kinh hô truyền đến.

Trần hầu đến rồi.

Trần hầu đến rồi, mọi người mau nhường đường.

Trần hầu đến rồi, ta đều lo đến phát khóc rồi.

Trần hầu mau cứu khoai tây đi.

Trong những tiếng kinh hô từng trận, mọi người đều đồng loạt nhường ra một lối đi.

Lỗ Túc, Quách Gia, Triệu Vân và những người khác, cũng vội vàng bước lên đón.

Màn xe ngựa tùy đó mở ra, Trần Húc từ trên xe ngựa bước xuống.

Lỗ Túc và Quách Gia cùng những người khác, vội vàng ôm quyền cung thân nói: Bái kiến chúa công.

Trần Húc nhìn về phía Lỗ Túc và những người khác, rồi cười nói: Chư vị đều đến rồi sao.

Hiếm có hiếm có.

Sau đó nhìn về phía những bách tính đang quỳ rạp xuống nói: Mọi người đứng dậy đi, đừng vội, có lẽ đây là một chuyện tốt.

Mọi người từng người một đều ngẩn ra.

Chuyện tốt.

Không phải chứ.

Người này nhìn người kia, vẻ mặt không biết phải làm sao.

Ngay cả mấy người Lỗ Túc, cũng bị Trần Húc làm cho ngớ người ra.

Mồm há hốc, nửa ngày cũng không ngậm lại được.

Trần Húc lại không để ý, chỉ cất bước đi về phía ruộng khoai tây.

Hứa Chử lớn tiếng nói: Ta không nghe nhầm chứ.

Vừa nãy chúa công nói là chuyện tốt.

Điển Vi lắc đầu nói: Không nghe nhầm, chúa công quả thực nói vậy.

Vậy đợi gì nữa, mau đuổi theo đi.

Thái Sử Từ hô một tiếng.

Mọi người mới hoàn hồn, ai nấy đều theo sau Trần Húc, vây quanh bên cạnh ruộng khoai tây.

Trần Húc cúi người xuống, nhìn về phía khoai tây.

Nhìn từ bề ngoài, khoai tây quả thực đã trở nên khô héo vàng úa, một vẻ sắp chết đi.

Ta vươn tay về phía sau.

Từ Thứ hiểu ý, lấy một chiếc xẻng, đưa vào tay Trần Húc.

Trần Húc đưa tay nhận xẻng, tùy ý đào vài nhát bên cạnh cây khoai tây.

Nhanh chóng, khoai tây liền lộ ra trước mắt ta.

Ta mới cười lớn nói: Chư vị, nhìn xem, đây chính là khoai tây ta trồng.

Đã chín rồi.

Bách tính thấy vậy, từng người một tò mò xúm lại.

Chờ khi nhìn thấy một chùm khoai tây lớn trong tay Trần Húc, từng người một không khỏi kinh hô thành tiếng.

Chương 134

Lỗ Túc, cũng từng người một đều vây quanh.

Điêu Thuyền vươn tay, sờ sờ lên củ khoai tây trong tay Trần Húc.

Trần Húc chỉ tùy tay đưa củ khoai tây cho Điêu Thuyền, dẫn đến từng người một kinh ngạc không thôi.

Ta vẫy tay về phía Từ Thứ nói: Nguyên Trực, đi phát những công cụ này xuống, để mọi người thu hoạch hết những củ khoai tây này đi.

Vâng.

Từ Thứ đáp một tiếng, tùy tức bắt đầu sắp xếp.

Bách tính bên cạnh, thấy khoai tây sắp được thu hoạch, từng người một phấn khởi báo danh.

Không lâu sau, công cụ trong tay Từ Thứ liền được phát hết.

Mọi người cùng nhau, bắt đầu đào trong ruộng.

Theo từng bụi khoai tây được đào lên, từng tiếng kinh hô cũng theo đó truyền ra.

Trời ơi, nhìn xem, củ khoai tây này to quá.

Còn có, nhìn ta nè, ta một bụi, đủ mười mấy củ khoai tây.

Một củ khoai tây của ta, e rằng nặng hơn nửa cân ấy chứ.

Không ít người, nhặt một cành cây trên đất, cũng bắt đầu đào.

Thậm chí có người, ngay cả công cụ cũng không dùng, cứ thế tay không bắt đầu đào.

Ngay cả mấy người Hứa Chử, cũng bước lên trước, tay không đào.

Nhìn dáng vẻ vui vẻ của mọi người, trên mặt Trần Húc cũng đầy nụ cười.

Câu nói nhiều người sức mạnh lớn, đã được thể hiện đầy đủ trước mặt những người này.

Không lâu sau, dưới sự tham gia của một lượng lớn bách tính, không dùng bao lâu, những củ khoai tây này đều được đào hết ra.

Lỗ Túc, thì bắt đầu thống kê, rốt cuộc thu hoạch được bao nhiêu khoai tây.

Nửa canh giờ sau, kết quả cuối cùng đã được thống kê xong.

Lỗ Túc cầm một chồng giấy lớn, đi đến trước mặt Trần Húc, phấn khởi nói: Chúa công, đại phong thu.

Đại phong thu a.

Trần Húc cười hỏi: Tử Kính, được bao nhiêu vậy.

Chúa công, lần này, chúng ta tổng cộng thu hoạch được gần bốn vạn cân.

Lỗ Túc phấn khởi nói.

Trần Húc nghe vậy ngẩn ra.

Gần bốn vạn cân.

Tổng cộng trồng tám mẫu, nếu gần bốn vạn cân, thì có nghĩa là năng suất mỗi mẫu gần năm nghìn cân.

Con số này, dường như không thấp nhỉ.

Nhưng ngay lập tức, ta nhớ ra cân thời Hán mạt, chỉ bằng chưa đến nửa cân của hậu thế.

Như vậy, năng suất mỗi mẫu cũng chỉ vừa tròn hai nghìn cân, quy đổi thành mẫu của hậu thế, cũng không đến ba nghìn cân.

Con số này, cũng chỉ có thể coi là bình thường thôi.

So với năng suất ba nghìn cân mỗi mẫu của hậu thế, vẫn có một khoảng cách không nhỏ.

Cũng vì vậy, ta khẽ gật đầu, biểu cảm có chút bình thản.

Nhưng những người khác, nghe con số này, thì từng người một bắt đầu kinh hô.

Điêu Thuyền và Thái Diễm, không kìm được mà che miệng lại.

Từ Thứ, thì trừng lớn mắt, vẻ mặt không dám tin.

Bách tính xung quanh, từng người một đều ngừng nói chuyện.

Mồm há hốc, vẻ mặt không thể tin nổi.

Hiện trường vốn có chút ồn ào, bỗng chốc trở nên yên tĩnh.

Trong chốc lát, tiếng kim rơi có thể nghe thấy.

Mãi một lúc sau, không biết ai hô lên một tiếng: Trần hầu thật là Thần Nông giáng thế vậy.

Ngay lập tức, tiếng hô vang lên không ngớt.

Trần hầu thật là Thần Nông của đương thế.

Trần hầu thật là Thần Nông giáng thế.

Trần Húc xoa xoa mũi, bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

Thần Nông thì Thần Nông vậy.

Trần Húc vẫy vẫy tay, gọi Lỗ Túc đến.

Lỗ Túc đang ở bên cạnh cao giọng hô khẩu hiệu, vội vàng chạy nhỏ đến trước mặt Trần Húc.

Cung kính đứng bên cạnh Trần Húc nói: Chúa công, người tìm mạt tướng.

Trần Húc ý vị thâm trường nhìn Lỗ Túc một cái, cười nói: Ừm, ngươi và Nguyên Trực hai người sắp xếp, hôm nay khi ta mở quán cháo, tăng thêm khoai tây, để bách tính đều nếm thử trước.

Vâng lệnh.

Lỗ Túc cung kính đáp, liền định đi gọi Từ Thứ đang cao giọng hô hào bên cạnh.

Khoan đã.

Trần Húc lại gọi Lỗ Túc lại, Tử Kính, ngươi tìm người đem những củ khoai tây này, chọn lựa một lượt.

Những củ được chọn ra, dùng làm hạt giống cho lần trồng tiếp theo.

Khi chọn hạt giống, phải chọn củ có kích thước trung bình, vỏ mỏng, hình dạng đẹp.

Và trước khi trồng lại, nhớ phải cày đất một lượt.

Cứ như vậy, ta đã giảng giải lại toàn bộ những chi tiết cần chú ý khi chọn giống và trồng cây.

Lỗ Túc lắng nghe cẩn thận, tay không ngừng ghi chép, chỗ nào không hiểu, thỉnh thoảng lại hỏi vài câu.

Động tĩnh ở đây, sớm đã thu hút mọi người.

Như Điền Phong, Từ Thứ, đã sớm xích lại gần, dựng tai ở đó lắng nghe.

Trần Húc giao phó xong, liền rời đi.

Lỗ Túc, thì cùng mấy người khác tụ lại một chỗ, bắt đầu bàn bạc vấn đề khoai tây.

Vào chiều tối hôm đó, Trần Húc đã ăn khoai tây đã lâu không được

ăn.

Có lẽ vì đã quá lâu không ăn, ta cảm thấy khoai tây ăn, hương vị thật sự khá ngon.

Điêu Thuyền, Thái Diễm và mấy người nữa, cũng ăn rất ngon miệng.

Sau khi ăn xong, ta liền đi ra ngoài.

Trên đường phố bên ngoài, đang phát cháo.

Không ít bách tính đang vây quanh bên cạnh, bàn tán xôn xao.

Trần Húc chỉ cần nhìn thoáng qua, liền hiểu, chắc chắn đang bàn luận về khoai tây.

Trong lòng ta, lại có những chuyện khác.

Ta không nán lại bên ngoài lâu, trực tiếp đi về phía Quận thủ phủ.

Chỉ là khi đến Nghị sự sảnh, ta liền sững lại.

Chương 135

Chỉ thấy bên trong Nghị sự sảnh, Lỗ Túc và mấy người nữa, đang vây quanh ngồi ở đó.

Từng người một, phấn khởi chọn lựa khoai tây.

Trần Húc không khỏi có chút cạn lời.

Cái công việc chọn giống khoai tây, cũng đâu đến lượt những người này tự mình làm chứ.

Ta khẽ ho khan một tiếng.

Lỗ Túc nghe thấy âm thanh, vội vàng quay đầu lại.

Thấy Trần Húc, vội vàng đứng dậy, hướng Trần Húc ôm quyền hành lễ.

Trần Húc kinh ngạc nói: Tử Kính, các ngươi đều ở đây chọn khoai tây sao.

Chuyện nhỏ nhặt này, không giao cho hạ nhân đi làm.

Lỗ Túc cười hì hì nói: Chúa công, đây không phải chuyện nhỏ.

Đây có liên quan đến việc khoai tây của chúng ta sau này có thể phong thu không đó.

Điền Phong cũng cười nói: Chúa công, nhìn những hạt giống khoai tây này, mạt tướng dường như đã nhìn thấy những cánh đồng khoai tây bạt ngàn.

Đến lúc đó, ít nhất cũng phải thu hoạch được mấy chục vạn cân.

Lúc đó, chúng ta làm sao lại thiếu lương thực được chứ.

A.

Sản lượng khoai tây, cũng quá cao rồi.

Từ Thứ cũng không nhịn được nói, rồi nhìn về phía Trần Húc nói: Chúa công, nói với mạt tướng, những khoai tây này, chẳng phải là tiên chủng sao.

Tiên chủng.

Trần Húc có chút không hiểu rõ.

Đúng vậy.

Bây giờ bên ngoài sớm đã truyền ra rồi, nói chúa công chúng ta học được tiên thuật.

Có thể tùy tay lấy ra các loại tiên chủng.

Từ Thứ vừa nói, vừa hiếu kỳ nhìn Trần Húc.

Trần Húc bất đắc dĩ lắc đầu: Các ngươi, từng người một đều là túi khôn của ta, bây giờ thì hay rồi, lại đi tin những lời đồn đại của người khác.

Ta khẽ quát một tiếng nói: Được rồi, tất cả, bây giờ đã là đầu xuân rồi.

Thời tiết cũng dần dần ấm áp.

Ta nên suy tính chiến lược tiếp theo rồi.

Nghe Trần Húc nói vậy, mắt Quách Gia lập tức sáng lên.

Ông ta là người đầu tiên nói: Chúa công, Gia cho rằng, bước đầu tiên chúng ta cần làm, chính là. nướng thêm ít khoai tây ăn.

Trần Húc vỗ một cái vào vai Quách Gia: Phụng Hiếu của ta, từ khi nào, cũng thành kẻ háu ăn rồi.

Trên mặt Quách Gia không có chút ngượng ngùng nào, chỉ một vẻ nghiêm túc nói: Ăn và sắc là bản tính tự nhiên.

Trần Húc không thèm để ý nữa, chỉ hướng sang bên cạnh hô một tiếng nói: Đi, thông báo tất cả mọi người tăng ca.

Tăng ca.

Thân vệ lập tức ngớ người ra.

Trần Húc cười cười nói: Để mọi người đều mau đến, ta muốn mở hội nghị chiến lược đầu tiên của năm nay.

Vâng lệnh.

Thân vệ đáp một tiếng rồi chạy ra ngoài.

Những người trong Nghị sự sảnh, từng người một lại phấn khởi.

Quách Gia thậm chí còn vén tay áo lên nói: Cuối cùng cũng sắp bắt đầu rồi sao.

Ta, đã sớm nóng lòng lắm rồi.

Trần Húc liếc xéo Quách Gia một cái, khinh thường nói: Cái thân thể nhỏ bé đó của ngươi, được bao lâu.

Trong lòng, trái tim ông ta không khỏi hẫng một nhịp.

Ánh mắt, lại lần nữa đánh giá trên người Quách Gia.

Thực ra Quách Gia về vóc dáng, thân thể các phương diện, đều khá tốt, chỉ là thân thể có chút yếu.

Thấy Trần Húc đang đánh giá mình, trong lòng Quách Gia không khỏi có chút hoảng sợ.

Trần Húc khẽ cười, cuối cùng cũng nhớ ra.

Trong thời không vốn có, Quách Gia chính là đại diện cho việc yểu mệnh.

Hiện giờ, có ta ở đây, tự nhiên sẽ không để Quách Gia lại như kiếp trước.

Nếu không, chẳng phải quá đáng tiếc sao.

Ngay lập tức, ta hướng thân vệ nói: Đi, nhớ gọi cả Nguyên Hóa đến.

Vâng.

Thân vệ lĩnh mệnh rời đi.

Không lâu sau, mọi người từng người một đều theo lệnh đến.

Triệu Vân và Thái Sử Từ hai người, vừa bước vào Nghị sự sảnh, liền cao giọng nói: Chúa công, chúng ta khi nào xuất binh.

Trần Húc cười nói: Đừng vội, trước tiên hãy ngồi xuống, ta sẽ bàn luận chuyện này.

Điển Vi tay cầm song kích, bước đi hùng dũng tiến vào.

Thấy Trần Húc, lớn tiếng hô một tiếng nói: Chúa công, lần này cũng không thể quên mạt tướng.

Trần Húc bất đắc dĩ nói: Ngươi là mãnh tướng dưới trướng ta, ta làm sao có thể quên.

Vậy được.

Điển Vi hài lòng đi về phía sau.

Nhìn hàng loạt văn võ tướng lĩnh, trong lòng Trần Húc khá là mừng rỡ.

Hiện giờ danh tiếng đã có, danh tiếng lễ hiền hạ sĩ cũng đã vang xa.

Sau này việc chiêu mộ, chắc chắn cũng sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Ta dành thời gian, xem xét thuộc tính của mình.

Tên: Trần Húc, tự Đông Thăng.

Tuổi: 18.

Thống suất: 105.

Võ lực: 108.

Trí lực: 80.

Chính trị: 60.

Mị lực: 80.

Đặc tính: Phục, Kiêu Hùng, Nhất Kỵ, Phú Hào, Nhân Chính, Lễ Hiền Hạ Sĩ, Khí Vận Vô Song, Danh Thanh, Dũng Tướng, Chấn Hưng, Mãnh Giả, Xạ Trình, Năng Ngôn, Truân Điền.

Võ kỹ: Bá Vương Thương Pháp, Hoành Tảo Thiên Quân.

Kỹ năng: Thần cấp cận thân cách đấu thuật, Đại sư cấp kỵ thuật, Đại sư cấp tiễn thuật, Đại sư cấp thư pháp, Đại sư cấp tướng mã thuật.

Nhìn các đặc tính, Trần Húc trong lòng khá hài lòng.

Trên bảng hệ thống, đều đã xếp đầy hai hàng.

Những người như Tào Tháo, ngay cả nhiều nhất, cũng không quá bốn cái mà thôi.

Trong lòng, một cảm giác ưu việt nồng đậm, tự nhiên sinh ra.

Hầu gia ta.

Thật bá khí.

Lỗ Túc chủ động đứng lên nói: Chúa công, người của chúng ta đều đã tề tựu rồi.

Trần Húc hoàn hồn, nhìn những người phía dưới, rồi cười nói: Nguyên Hóa có ở đây không.

Hoa Đà có chút ngẩn người.

Vốn chỉ là một y sư mà thôi, bây giờ chúa công mở hội nghị chiến

lược, lại còn gọi cả ông ta.

Cũng vì vậy, khi ngồi trong Nghị sự sảnh, ông ta có chút chưa hoàn hồn.

Đợi đến khi Trần Húc gọi mình, càng không phản ứng.

Chương 136

Mãi đến khi Trần Quần bên cạnh gọi mấy tiếng, ông ta mới hoàn hồn.

Vội vàng đứng dậy, ôm quyền nói: Chúa công, thuộc hạ có mặt.

Ừm.

Nguyên Hóa à, ngồi đi.

Trần Húc cười nhìn Hoa Đà một cái, rồi ra hiệu cho Hoa Đà ngồi xuống, mới cười nói: Ngươi có chút không hiểu, vì sao ta lại gọi ngươi đến phải không.

Hoa Đà gật đầu, vẻ mặt ngơ ngác nói: Chúa công anh minh.

Thuộc hạ ta đến giờ vẫn chưa phản ứng kịp.

Mà, lúc nãy người gọi thuộc hạ, thuộc hạ cứ tưởng người gọi người khác.

Mọi người cười ồ lên.

Trần Húc chỉ cười nói: Nguyên Hóa, sau khi lần này kết thúc, đừng vội rời đi, ta có việc, cần ngươi giúp xử lý.

Vâng.

Chúa công cứ việc phân phó.

Hoa Đà cung kính nói.

Trần Húc thấy Hoa Đà vẻ mặt cung kính như vậy, liền cười nhìn những người còn lại.

Ánh mắt ta quét qua mọi người trong Nghị sự sảnh, rồi lớn tiếng nói: Không biết mọi người có nhận ra Hoa Đà không, à, chắc là nhận

ra phải không.

Nhưng ta ở đây, muốn giới thiệu lại với mọi người.

Vị Hoa Đà Hoa Nguyên Hóa này, chính là thần y số một của mười ba châu đương kim.

Ta có thể nói với các ngươi rằng, tên tuổi của ông ấy, ít nhất cũng sẽ lưu truyền mấy nghìn năm.

Lời này, tự nhiên không phải lời nói suông.

Danh tiếng Hoa Đà ở hậu thế, vang như sấm bên tai.

Hiện giờ có sáng kiến Học viện Y học này, danh tiếng của Hoa Đà sẽ càng lưu truyền xa hơn.

Mọi người nghe vậy, từng người một đều chấn động không tả xiết.

Trong số đó, không ít người có chút coi thường vị Hoa Đà này.

Dù sao Hoa Đà cũng chỉ là một y sư mà thôi.

Y sư chỉ là người có kỹ năng phụ, làm sao có thể ngang hàng với tướng sĩ.

Nhưng bây giờ, nghe Trần Húc nói vậy, mới thực sự hiểu rõ, đã coi thường vị Hoa Đà trước mắt này rồi.

Mọi người từ chấn động chuyển sang ghen tị sâu sắc.

Đúng vậy.

Ghen tị.

Danh truyền thiên cổ.

Đó là mục tiêu cuối cùng mà hết thế hệ này đến thế hệ khác phấn đấu.

Vị Hoa Đà có chút khiêm tốn trước mắt này, lại có thể thực hiện

được mục tiêu cuối cùng đó.

Hoa Đà nghe xong lời Trần Húc nói, cũng có chút ngớ người.

Ông ta chẳng phải chỉ là một y giả sao.

Làm sao có thể danh truyền thiên cổ được.

Không thể nào.

Nhưng ngay lập tức, là Học viện Y học.

Rồi.

Nhất định đó là nguyên nhân.

Ngay lập tức, ông ta đứng dậy, hướng Trần Húc cung kính hành lễ nói: Thuộc hạ đa tạ chúa công đã hậu ái.

Để thuộc hạ có thể cống hiến một phần tâm lực.

Thực ra tất cả mọi thứ bao gồm cả Học viện Y học, đều là công lao của chúa công.

Trần Húc hài lòng với thái độ của Hoa Đà, gật đầu nói: Nguyên Hóa không cần phải tự khiêm.

Nếu y thuật của ngươi không tinh xảo, ta cũng sẽ không giao phó trọng trách Học viện Y học cho ngươi.

Những người xung quanh, từng người một đều lộ ra vẻ bừng tỉnh.

Hóa ra là vậy.

Hóa ra Hoa Đà có thể danh truyền thiên cổ, là vì Học viện Y học.

Học viện Y học.

Trong lời đối đáp giữa Hoa Đà và chúa công, đã giải thích tất cả.

Ngay lập tức, từng người một đều nhìn về phía Trần Húc.

Luồng nhiệt huyết trong lòng, hoàn toàn dâng trào.

Trong lòng Triệu Vân, cũng kịch liệt đập thình thịch.

Điều này, từ trước đến nay chưa từng có.

Từ trước đến nay, ông ta vẫn được biết đến là người ổn định, điềm tĩnh, nhưng bây giờ, không thể không thừa nhận, ông ta đã động lòng rồi.

Ta cũng muốn lập công lập nghiệp.

Cũng muốn danh truyền thiên cổ.

Triệu Vân, muốn chứng minh giá trị của mình với thế nhân, với hậu thế.

Trong lòng, ông ta nhìn về phía Trần Húc, trong mắt ẩn chứa một ngọn lửa đang cháy hừng hực.

Quách Gia vẻ mặt khâm phục nhìn về phía Trần Húc.

Tự nhiên ông ta đã nhìn ra dụng ý của Trần Húc.

Trần Húc làm vậy, tự nhiên là để điều động sĩ khí của mọi người, để mọi người có thể dốc toàn lực.

Không nghi ngờ gì nữa, điểm nhập của Trần Húc rất tốt, ngay cả những người phóng túng không gò bó cũng vì thế mà động lòng.

Trong mắt ông ta lóe lên một tia hưng phấn.

Liếm liếm môi, đã vậy, thì thôi.

Hãy để quần hùng, được chứng kiến uy lực của Quách Phụng Hiếu ta.

Ánh mắt Trần Húc, vẫn luôn quét nhìn xuống phía dưới.

Thấy trong mắt những văn võ đó, ẩn hiện có lửa đang bùng lên.

Liền biết, ta đã thành công rồi.

Ta cười lớn nói: Chư vị, bây giờ có một cơ hội xuất hiện trước

mặt các ngươi, để các ngươi có cơ hội danh truyền thiên cổ, để các ngươi có cơ hội được người đời sau ghi nhớ.

Vậy thì, các ngươi có muốn nắm bắt cơ hội này không.

Đúng vậy.

Cơ hội này chính là đi theo ta, đi theo ta để sáng lập một đại công nghiệp.

Từng có người chúc mừng ta, chúc mừng ta trở thành Hầu gia.

Lúc đó, ta đã không nói gì, nhưng bây giờ, ta muốn nói với các ngươi, mục tiêu của ta không phải là Hầu gia.

Chỉ một Hầu gia nhỏ nhoi, là đủ thỏa mãn rồi sao.

A a.

Chương 137

Không thể nào.

Ta hy vọng, ta có thể trừ sạch giặc trong thiên hạ.

Đó, chính là mục tiêu cuối cùng của ta sao.

Không.

Ta nói với các ngươi, không phải.

Mục tiêu của ta, là toàn thế giới.

Ta muốn danh uy của Đại Tống ta, vang vọng khắp cả thế giới.

Phổ thiên chi hạ mạc phi vương thổ, suất thổ chi tân mạc phi vương thần.

Câu nói đó, chính là mục tiêu của ta.

Ta hy vọng, tất cả mọi người có mặt ở đây, đều đừng chỉ nhìn vào tước Hầu.

Ta hy vọng các ngươi có mục tiêu càng lớn lao hơn.

Các ngươi, có nguyện ý cùng ta phấn đấu không.

Thuộc hạ nguyện ý.

Mạt tướng nguyện ý.

Trong khoảnh khắc, bên trong Nghị sự sảnh, bùng nổ ra từng tiếng hô lớn.

Mọi người dường như bị ngọn lửa trong lòng đốt cháy, tất cả đều lớn tiếng gào thét.

Trần Húc lặng lẽ nhìn mọi thứ trước mắt.

Thân là người của hậu thế, tự nhiên ta biết tầm quan trọng của mục tiêu.

Những vị tỷ phú kia ở hậu thế, khả năng lớn nhất của họ chính là vẽ bánh.

Để thuộc hạ của mình, để nhà đầu tư nhìn vào một chiếc bánh khá hấp dẫn.

Như vậy, mọi người mới có thể đoàn kết thành một sợi dây thừng, liều mạng hướng tới mục tiêu đó mà phấn đấu.

Điều ta làm bây giờ, chính là điều đó.

Mãi lâu sau, thấy cảm xúc của mọi người hơi bình tĩnh lại một chút, ta mới lớn tiếng nói: Chư vị, mục tiêu của ta lớn lao như vậy, để thực hiện những mục tiêu này, trước tiên phải đánh bại tất cả các thế lực xung quanh chúng ta.

Các ngươi cũng thấy rồi, xung quanh ta quần hùng vây hãm, từng người một đều không phải hạng dễ đối phó.

Nhưng điều ta muốn nói với mọi người, là trong số những người này, ta là kẻ mạnh nhất.

Điều ta cần làm bây giờ, chính là hoàn toàn nghiền nát những kẻ đó, hoặc là đầu hàng, hoặc là chết.

Từng có người đặt một lựa chọn trước mặt ta, để ta đi lựa chọn.

Trong đó có bốn lựa chọn, trong đó đơn giản nhất chính là ở lại Trường An làm Tây Viên Giáo úy.

Mấy lựa chọn còn lại lần lượt là Ký Châu, Thanh Châu Lạc An quận, và quận nhà ta U Châu.

Trong những lựa chọn đó, Phái quận là khó khăn nhất.

Vì sao.

Bởi vì lúc đó, ta trên tay căn bản không có binh không có tướng, không có gì cả, ta chỉ có một bầu nhiệt huyết.

Nhưng ta vẫn nghĩa vô phản cố chọn nơi này.

Bởi vì, ta ở đây, đang cháy bỏng.

Nói rồi, ta vỗ mạnh một chưởng lên ngực.

Một tiếng động trầm đục, tùy theo đó truyền khắp cả hội nghị sảnh.

Mọi người không ai không cảm động.

Trần Húc tiếp tục lớn tiếng nói: Ta nguyện dùng nhiệt huyết của mình, viết nên một trang sử.

Ta muốn để quần hùng thiên hạ, ta muốn để những man di muốn quấy phá sự an lạc của ta nếm trải sự lợi hại của ta.

Bên trong Nghị sự sảnh, mọi người đều đồng loạt đứng dậy, lớn tiếng cao hô.

Điển Vi biểu hiện khoa trương nhất.

Cầm song kích, một kích đâm xuống đất.

Bành.

Trong chốc lát, đá vụn bay tán loạn.

Một cái hố sâu khổng lồ, xuất hiện bên trong Nghị sự sảnh.

Cũng may vị trí của ông ta ở phía sau cùng, mọi người mới không bị thương.

Biểu hiện của Hứa Chử, cũng không hề kém cạnh.

Ông ta đứng dậy, hai nắm đấm đập mạnh xuống bàn.

Bành.

Một tiếng động lớn truyền khắp phòng họp, trong khoảnh khắc, bàn ghế hóa thành mảnh vụn, vương vãi trên đất.

Ngay cả Trần Húc, cũng bị dọa giật mình.

Không ngờ, hiệu quả cổ động, lại tốt đến vậy.

Chẳng lẽ, Năng Ngôn và Phục, đang phát huy tác dụng.

Ta không dám cổ động tiếp, vạn nhất tiếp tục nữa, giúp mấy người này phá banh Nghị sự sảnh, thì gay to.

Trần Húc đi mấy bước đến phía trước nhất, tùy tức đặt bản địa hình quân sự Dự Châu lên đó.

Dùng vật nặng cố định lại.

Ta mới nhìn về phía mọi người phía dưới nói: Đây chính là bản đồ địa hình Dự Châu của ta, vậy thì, mọi người, trong số các thế lực xung quanh, người đầu tiên ta phải đối phó là ai.

Quách Gia là người đầu tiên đứng dậy, đối với cục diện hiện tại, ông ta đã nắm rõ.

Nên trong lòng, cũng có vài phần nắm chắc, hướng Trần Húc ôm quyền hành lễ, rồi lớn tiếng nói: Người chúng ta lần này cần đối phó đầu tiên, chính là Viên Thuật.

Trần Húc nghe vậy ngẩn ra, điều này, lại không trùng khớp với suy nghĩ của ta.

Nhưng ngay lập tức liền cảm thấy thoải mái.

Đúng là Quách Gia quỷ tài.

Hướng đi nhất quán như vậy, cũng tình có thể tha thứ được.

Chỉ nghe Quách Gia tiếp tục nói: Sở dĩ mục tiêu đầu tiên của chúng ta là Viên Thuật, nguyên nhân cơ bản là bởi vì, danh bất chính

tắc ngôn bất thuận.

Chúa công hiện giờ là Dự Châu Mục, nhưng phần lớn Dự Châu lại bị Viên Thuật chiếm giữ.

Khiến uy nghiêm của chúa công với tư cách là Dự Châu Mục bị ảnh hưởng.

Mọi người nghe vậy, đều bàn tán xôn xao.

Ngay cả Lỗ Túc, Từ Thứ, cũng đều gật đầu.

Trần Húc trong lòng, cũng không thể không thừa nhận, Quách Gia quả nhiên không hổ là Quách Gia.

Nhãn quan chiến thuật của ông ta quả thực không có gì để chê.

Chỉ đáng tiếc, Quách Gia ở một số phương diện có chút thiếu sót.

Ta khẽ vỗ vỗ tay lên bản đồ địa hình.

Tất cả mọi người xung quanh đều ngừng bàn tán, từng người một đều chuyển ánh mắt, toàn bộ đều chuyển sang trên người ta.

Trần Húc mới lớn tiếng nói: Lời Phụng Hiếu vừa nói khá có lý.

Có ai có ý kiến gì không.

Lời này vừa nói ra, mọi người đều hướng về Quách Gia ánh mắt ghen tị.

Chương 138

Trong hội nghị chiến lược như thế này, Quách Gia không nghi ngờ gì đã ra tay trước, chiếm lấy ưu thế.

Lỗ Túc lại đứng dậy nói: Chúa công, mạt tướng thấy Tào Tháo kia dường như khá có chút thực lực, chúng ta không thể không phòng bị.

Điền Phong đã tham gia trận chiến trước đó với Tào Tháo, cũng lớn tiếng nói: Không sai, Tào Mạnh Đức kia quả thực có chút thủ đoạn.

Không sai.

Trần Quần cũng lớn tiếng nói: Tuân Úc dưới trướng Tào Tháo có tài vương tá.

Có thể được Tuân Úc nhìn trúng, vậy Tào Tháo nhất định có chỗ hơn người.

Trần Húc gật đầu nói: Lời chư vị nói, đều khá có lý.

Dưới đây do ta tổng kết một lượt.

Trước tiên, điểm danh bất chính ngôn bất thuận của Quách Gia khá hay.

Vậy thì, mục tiêu bước đầu tiên của ta chính là Viên Thuật.

Nhưng thực ra, ta muốn nhắc một câu, Viên Thuật chỉ là mục tiêu công kích trên danh nghĩa của ta.

Ta tiếp theo, việc đầu tiên cần đối phó, có hai người.

Người thứ nhất chính là Tào Tháo.

Vừa nãy, Tử Kính, Nguyên Trực bao gồm cả Trường Văn đều đã nói ra vấn đề.

Tào Tháo kẻ này chính là kiêu hùng, lại còn có Tuân Úc, Hí Chí Tài, Hạ Hầu huynh đệ và những người khác giúp đỡ, nếu lớn mạnh liền sẽ trở thành kình địch của ta.

Nhưng theo ta thấy, Tào Tháo kia đã bị ta đánh sợ rồi, trọng tâm sẽ có chút chuyển dịch.

Mục tiêu tiếp theo của ông ta nên ở đây.

Nói rồi, tay Trần Húc, vỗ mạnh xuống bản đồ.

Nhìn Thanh Châu chỉ còn lại một góc trên bản đồ, mọi người rơi vào trầm tư.

Thanh Châu.

Tào Tháo đi Thanh Châu làm gì.

Quách Gia dường như phúc chí tâm linh, buột miệng nói: Thanh Châu Hoàng Cân.

Không sai.

Thanh Châu Hoàng Cân.

Trần Húc hướng Quách Gia ném một ánh mắt tán thưởng, Từ sau hai trận chiến trước đó, Tào Tháo tổn thất tướng sĩ nặng nề.

Hiện giờ binh lực tinh nhuệ dưới trướng đã chỉ còn mấy nghìn.

Trong tình huống như vậy, tự nhiên phải tìm kiếm binh nguyên.

Trong đó, Thanh Châu Hoàng Cân chính là nơi binh nguyên tốt nhất.

Binh nguyên Thanh Châu chất lượng cực cao, sau khi thành quân chiến đấu lực tương đối phi thường.

Trần Húc vừa nói ra, mọi người không ai không thán phục.

Ngay cả Quách Gia, cũng trong lòng cảm khái.

Trong lòng ông ta ẩn ẩn cảm thấy Tào Tháo sẽ có hành động, nhưng vẫn luôn không hiểu rõ Tào Tháo sẽ hành động như thế nào.

Nhưng qua Trần Húc nhắc nhở, mọi thứ đều bừng sáng.

Lời nói lần này của Trần Húc, tự nhiên là kết hợp tình hình kiếp trước.

Ở kiếp trước, Tào Tháo vào năm 192, cũng chính là năm nay đã hoàn thành công việc thu nhận Thanh Châu Hoàng Cân.

Cũng chính sau đó, nền tảng của Tào Tháo, mới hoàn toàn vững chắc.

Hiện giờ có ta ở đây, không thể nào để Tào Tháo như ý được.

Ánh mắt Trần Húc, quét qua trên người mọi người.

Mọi người biết, chúa công sắp chỉ phái người rồi.

Từng người một ngẩng đầu ưỡn ngực, muốn tranh thủ công lao đầu tiên của ngày hôm nay.

Trương Yến ngồi ở góc, trong lòng cũng khẩn thiết muốn được chúa công điểm danh.

Nhưng ông ta biết, dưới trướng chúa công có quá nhiều mãnh tướng, cũng không thể nào đến lượt mình.

Trong lòng ông ta đã không còn ôm hy vọng.

Đúng lúc đó, Trần Húc lớn tiếng hô: Phi Yến ở đâu.

Trương Yến nghe vậy đại hỉ.

Bỗng nhiên đứng dậy, lớn tiếng hô một tiếng nói: Mạt tướng có mặt.

Trần Húc ánh mắt nhìn chằm chằm Trương Yến, lớn tiếng nói: Phi Yến, ta giao cho ngươi xử lý chuyện này.

Ngươi có nắm chắc không.

Trương Yến đã run.

Trương Yến, người bình thường không sợ trời không sợ đất, đã run.

Không dám đáp ứng Trần Húc.

Bởi vì, hắn biết tầm quan trọng của nhiệm vụ này.

Hắn cũng đã gặp Tào Tháo.

Thật lòng mà nói, dưới sự áp chế của chúa công, hắn không thấy Tào Tháo đó lợi hại đến mức nào.

Nhưng chúa công nói Tào Tháo lợi hại, vậy chắc chắn là lợi hại, nên sợ làm hỏng việc.

Nếu làm hỏng, mất mặt bị phạt là chuyện nhỏ, nhưng nếu làm lỡ đại sự của chúa công thì phiền phức lớn rồi.

Thấy Trương Yến mãi không nói gì, Trần Húc có chút bất ngờ.

Khẽ nhíu mày hỏi: Phi Yến, ngươi sợ ư.

Không dám nhận à.

Trương Yến lớn tiếng đáp: Chúa công, mạt tướng không sợ.

Mạt tướng chỉ không biết phải làm thế nào để hoàn thành nhiệm vụ này.

Mạt tướng mất mặt là chuyện nhỏ, nhưng đại kế của chúa công tuyệt đối không thể trì hoãn được.

Trần Húc nghe vậy có chút kinh ngạc, quả thực không ngờ cái tên Trương Yến đen đúa to con này lại biết suy nghĩ nhiều đến vậy.

Hắn tán thưởng gật đầu nói: Tốt.

Tốt.

Phi Yến, ta hỏi, ngươi có quen với thủ lĩnh quân Hoàng Cân ở Thanh Châu không.

Trương Yến nghe vậy ngẩn ra.

Ngay sau đó liền cười nói: Ta có tiếp xúc với thủ lĩnh quân Hoàng Cân ở Thanh Châu tên Từ Hòa.

Người này khá hào sảng, ta và hắn cũng khá hợp tính.

Nói đến đây, hắn mới nhận ra mình đã lạc đề, vội vàng dừng miệng không nói nữa.

Nhưng ngay sau đó, một tia sáng lóe lên trong đầu, hắn bỗng nhiên hiểu ra.

Hắn nhìn về phía Trần Húc, ngạc nhiên nói: Chúa công, ý của người là, muốn ta đi tiếp xúc với Từ Hòa.

Không sai.

Trần Húc gật đầu, Phi Yến có thể tự mình nhận ra điểm này, quả thực rất tốt.

Ý của bản hầu là, hãy để ngươi tiếp xúc một phen với Từ Hòa đó, để hắn và Tào Tháo tiêu hao lẫn nhau.

Đến lúc đó, ta cũng không ngại cung cấp cho hắn một ít binh mã, giúp hắn đánh Tào Tháo mà.

Đương nhiên, ngươi cũng có thể cùng hắn, sống tốt ở đây.

Nếu muốn đầu hàng, thì phải ưu tiên cân nhắc ta trước.

Chư tướng nghe vậy, ai nấy đều cười lớn.

Trương Yến gật đầu nói: Chúa công, mạt tướng hiểu rồi.

Mạt tướng nhất định sẽ nói cho hắn nghe về những điều tốt đẹp ở đây.

Nhưng mỗ tướng có một yêu cầu.

Trần Húc nghe vậy ngẩn ra, nói: Phi Yến có lời gì, cứ nói thẳng không cần ngại.

Mạt tướng muốn mang theo một ít khoai tây, cho hắn đi nếm thử, để hắn cũng biết, cái gọi là tiên chủng Khái khoai tây.

Trương Yến nhận ra mình đã lỡ lời, vội vàng chữa lại.

Trần Húc bất lực gật đầu.

Tiên chủng.

Cái tiên chủng gì chứ.

Ta cũng muốn mà.

Chương 139

Không phản bác được một hai lần, hắn liền không quản nữa.

Càng phản bác những người đó lại càng hăng.

Đúng lúc đó, có hai người đứng dậy.

Đồng thanh nói: Chúa công, chuyện này ngã cũng muốn tham gia.

Trần Húc nghe vậy ngẩn ra.

Quân Hoàng Cân Thanh Châu, nói nghe hay thì là quân Hoàng Cân.

Thực tế không phải là giặc Hoàng Cân sao.

Chuyện loại giao thiệp với giặc Hoàng Cân này, chẳng lẽ có người tranh giành muốn đi.

Hắn nhìn theo tiếng nói, chỉ thấy hai người đứng dậy, chính là Dương Phụng và Hàn Xiêm.

Được rồi.

Hóa ra là hai tên chủ tướng giặc Bạch Ba.

Hắn cười nói: Hai vị có cách gì, cứ nói thẳng.

Dương Phụng và Hàn Xiêm nhìn nhau một cái, Dương Phụng mới nói: Chúa công, trước đây, ngã có tiếp xúc với Quản Hợi của quân Thanh Châu.

Ngã cho rằng, ngã không nên bỏ qua cả hai, như vậy, sẽ có thêm phần chắc chắn hơn.

Trần Húc nghe vậy khẽ nhíu mày, sau đó gật đầu nói: Tốt.

Ra ngoài, nhất định phải phối hợp lẫn nhau.

Nếu thành công, ta sẽ đồng thời ghi cho ba người một công.

Nếu có thể chiêu hàng quân Thanh Châu, đó chính là đại công một kiện.

Rõ.

Ba người đều hưng phấn lớn tiếng đáp.

Trương Yến vốn có chút uất ức, nhưng nghe chúa công cũng sẽ ghi công cho mình, nếu có thể chiêu hàng quân Thanh Châu, đó chính là đại công một kiện, liền hoàn toàn bình phục lại.

Trong lòng hắn đã hạ quyết tâm.

Từ Hòa, mày chết chắc rồi.

Ngay lập tức, hắn ôm quyền với Trần Húc nói: Chúa công, mỗ sẽ xuất phát ngay, tiến về Thanh Châu.

Trần Húc cười nói: Phi Yến, đừng vội.

Nghỉ ngơi hai ngày rồi xuất phát cũng không muộn.

Ngoài ra, binh sĩ dưới trướng ngươi nhớ tìm người tạm thời thay thế cho tốt.

Ánh mắt Trương Yến lướt qua mọi người, cuối cùng dừng lại trên người Từ Hoảng nói: Rõ.

Trần Húc mới nhìn về phía Dương Phụng và Hàn Xiêm nói: Hai người cũng vậy.

Dương Phụng và Hàn Xiêm cũng ôm quyền đáp: Rõ.

Nhạc Tiến và Vu Cấm đang ngồi một bên, tâm trạng khá phức tạp.

Nghe Trần Húc ở phía trên bàn luận cách đối phó Tào Tháo, khiến trong lòng hai người có một cảm giác kỳ lạ.

Ngay sau đó, hai người nhìn nhau một cái, đều nhìn thấy tia khao khát đó trong mắt đối phương.

Đồng thời đứng dậy, ôm quyền về phía Trần Húc.

Sau đó Vu Cấm nói: Chúa công, ngã hai người có chuyện muốn bẩm báo.

Trên mặt Trần Húc lộ ra một nụ cười.

Hắn đang chờ hai vị này.

Duyện Châu trong nội bộ Tào Tháo có một số vấn đề, nếu lợi dụng tốt, thì hiệu quả đả kích đối với Tào Tháo sẽ khá tốt.

Một chuyện này, cần chính là hai vị này.

Hắn cười nói: Văn Tắc, có chuyện gì cứ nói thẳng.

Vu Cấm hơi do dự, rồi lại nói: Chúa công, ngã có một kế có thể từ nội bộ Tào Tào Tháo mà làm suy yếu hắn.

Ồ.

Tốt lắm.

Trần Húc từ tốn khuyến khích.

Vu Cấm không phát hiện ra ý đồ của Trần Húc, chỉ thẳng thắn nói: Chúa công, là như thế này, Tào Tháo có một người bạn thân tên là Trương Mạc.

Trước đây có quan hệ khá tốt với Tào Tháo, nhưng mạt tướng lại biết, trong lòng Trương Mạc, đã oán hận Tào Tháo từ lâu rồi.

Nếu ngã và Văn Khiêm hai người, có cách đi đến Trần Lưu, thì có thể khiến Trương Mạc gây thêm rắc rối cho Tào Tháo.

Thiện.

Trần Húc lớn tiếng cười nói, Kế này thật diệu.

Nói rồi, hắn lại nhìn về phía Điển Vi nói: Điển Vi.

Điển Vi đang hoàn toàn tập trung lắng nghe Trần Húc nói, tuy rằng

đều không hiểu, nhưng chúa công, thật lợi hại a.

Hắn cũng khao khát có được một cơ hội, một cơ hội để lập công.

Lúc đó, thấy ánh mắt Trần Húc rơi vào người mình.

Hắn không khỏi mừng rỡ, nửa người đã đứng dậy, một vẻ mặt háo hức muốn thử.

Khoảnh khắc tiếp theo, hắn nghe thấy Trần Húc gọi tên mình, không chút do dự đứng dậy, lớn tiếng hô: Mạt tướng tại.

Những người xung quanh Điển Vi, chỉ cảm thấy tai mình ù đi, khiến họ không tự chủ mà che tai lại.

Điển Vi ngượng ngùng gãi gãi đầu.

Trần Húc thấy vậy, cũng khẽ mỉm cười, sau đó nói: Điển Vi, giao cho ngươi một nhiệm vụ.

Trần Húc còn chưa nói hết, đã nghe Điển Vi lớn tiếng hô: Mạt tướng bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ.

Trần Húc bất lực lắc đầu.

Điển Vi đánh trận thì không phải nói rồi, sức chiến đấu đó khá cao, nhưng đáng tiếc đầu óc có hơi đơn giản một chút.

Chẳng trách lúc ban đầu thu phục Điển Vi lại dễ dàng như vậy Khái Ngã vẫn có chút không yên tâm khi phái Điển Vi đi ra ngoài.

Điển Vi thấy Trần Húc mãi không nói gì, không khỏi có chút sốt ruột, lớn tiếng nói: Chúa công, nhiệm vụ người muốn giao cho ngã là gì.

Ánh mắt Trần Húc lướt qua Nhạc Tiến và Vu Cấm, trong lòng đã có phần tính toán.

Hắn khẽ cười một tiếng nói: Điển Vi, ngươi có quan hệ với

những người trong doanh trại đó như thế nào.

Điển Vi gãi gãi đầu nói: Ở đó, ngã và Triệu Sủng không hợp lắm, nhưng quan hệ với những người khác thì khá tốt.

Ngã có hẹn với một người để uống rượu.

Nghe Điển Vi nói, khóe miệng Trần Húc hiện lên một nụ cười nói: Vậy nếu để ngươi lại đi gặp những huynh đệ cũ đó, ngươi thấy thế nào.

Điển Vi nghe vậy mừng rỡ nói: Vậy thì tốt quá rồi.

Hắn còn thiếu ngã mấy bữa rượu.

Lần này, cũng để hắn bù lại luôn.

Nhưng ngay sau đó hắn dừng lại nói: Chúa công, ngã không đi nữa, huynh đệ ở đó tuy không tệ, nhưng ở đây chẳng phải tốt hơn sao.

Ở đây, chúa công đối đãi ngã lại tốt, ngã mỗi ngày cũng được sống sung túc.

Nói xong, hắn nhìn về phía Hứa Chử, Triệu Vân, Thái Sử Từ và những người khác ở bên cạnh.

Trên mặt Hứa Chử cũng lộ ra một nụ cười.

Triệu Vân thì bất lực lắc đầu.

Trần Húc hiểu ra, tám chín phần là tìm đối thủ để tỷ thí rồi.

Ai.

Đơn thuần, thật tốt.

Lại nghe Điển Vi nói: Chúa công, nhiệm vụ của ngã là gì.

Người không thể bạc đãi ngã được đâu.

Trần Húc ngẩn ra, sau đó cười nói: Được.

Điển Vi, nhiệm vụ của ngươi rất đơn giản, đi Trần Lưu tìm những huynh đệ từng sống chết với mình uống rượu, sau đó nói cho họ biết, ở đây ngươi sống rất tốt.

Điển Vi gãi gãi sau gáy nói: Chúa công, như vậy không hay lắm đâu, nếu cứ khoe khoang thì sẽ không có bạn bè đâu.

Trần Húc cười cười nói: Nhiệm vụ của ngươi là để họ biết, ở đây ngươi sống tốt, nếu muốn cùng ngươi trở về đây, cũng có thể mang về.

Điển Vi nghe vậy hai mắt trợn tròn xoe, mãi lâu sau mới nói: Chúa công, nhiệm vụ này, ngã thích.

Đa tạ chúa công.

Nói rồi, hắn ôm quyền hành lễ với Trần Húc.

Trần Húc gật đầu, sau đó nhìn về phía Nhạc Tiến và Vu Cấm bên cạnh nói: Văn Khiêm, Văn Tắc, địa điểm mục tiêu của hai vị lần này cũng ở Trần Lưu.

Lần này hai người đi cùng tướng quân Điển Vi, đến lúc cần thiết nhớ nhắc nhở hắn một hai.

Nhạc Tiến và Vu Cấm vội vàng đứng dậy, cung kính đáp.

Trần Húc mới nhìn về phía Điển Vi nói: Điển Vi, lần này đi cùng Văn Khiêm, Văn Tắc, nhớ phải nghe nhiều ý kiến của hai vị.

Điển Vi vừa định nói gì đó, lại nghe Trần Húc lạnh nhạt nói: Nếu không làm được, thì không cần đi nữa.

Điển Vi giật mình, vội vàng ôm quyền nói: Chúa công yên tâm, ngã nhất định sẽ nghe nhiều ý kiến của Vu Cấm và Nhạc Tiến.

Trần Húc mới gật đầu nói: Nếu ba vị lần này thuận lợi, ta sẽ ghi cho ba người một công.

Vu Cấm, Nhạc Tiến, Điển Vi ba người đều mừng rỡ, đồng thanh hô lớn: Đa tạ chúa công.

Trần Húc gật đầu, rồi lớn tiếng nói: Những điều trên là mục tiêu đầu tiên ta muốn đối phó, mục tiêu thứ hai, chính là Tôn Kiên.

Tôn Kiên.

Điền Phong nghe vậy có chút ngạc nhiên, Chúa công, ngã nghe nói Tôn Kiên khá dũng mãnh, nhưng bây giờ lại phải nương nhờ người khác, có cần ngã phải đối phó trọng điểm không.

Trần Húc nhìn về phía Điền Phong.

Chương 140

Tổng không thể nói rằng, ở đời sau, Tôn Sách chỉ bằng hơn một nghìn người, đã bình định Giang Đông, đặt nền móng cho cơ nghiệp tam phân thiên hạ chứ.

Hắn chỉ gật đầu nói: Nguyên Hạo, Tôn Kiên đó được mệnh danh là Giang Đông Mãnh Hổ, người này khá dũng mãnh, hơn nữa con trai hắn là Tôn Sách, được mệnh danh là Tiểu Bá Vương.

Cha con hai người liên thủ, thực lực không thể xem thường.

Hai người ở dưới trướng Viên Thuật thì thôi, một khi rời khỏi Viên Thuật, e rằng cuối cùng sẽ trở thành đại họa cho tâm phúc của ta.

Ý của ta, rất đơn giản, nhân cơ hội này thu Tôn Kiên và Tôn Sách hai cha con vào dưới trướng ta.

Nói xong, ánh mắt hắn lướt qua mọi người.

Thấy Quách Gia đang nháy mắt ra hiệu, muốn tìm Trình Phổ, Hàn Đương, Hoàng Cái ba người.

Trần Húc không lộ vẻ gì, khẽ nháy mắt.

Quách Gia, quả nhiên lợi hại.

Hoàn toàn trùng khớp với những gì hắn nghĩ.

Ánh mắt hắn, cuối cùng rơi vào ba người Trình Phổ.

Trình Phổ do dự một chút, đứng dậy nói: Chúa công, mỗ có một kế muốn hiến, có thể giúp chúa công thu phục Tôn Tôn Kiên hai cha con.

Trần Húc khẽ cười nói: Ba vị đừng quá bận tâm.

Chỉ cần Tôn Kiên hai cha con không cố chấp chống cự, bản hầu có

thể bảo đảm hai người không chết.

Nói xong, hắn nhìn về phía tất cả mọi người trong đại sảnh, nói: Rốt cuộc, mục tiêu của ta không chỉ là thống nhất thập tam châu.

Ta cần nhân tài, chỉ cần là nhân tài, chỉ cần không cố chấp chống cự, ta đều nguyện ý cho một cơ hội.

Trình Phổ cúi mình hành lễ nói: Đa tạ chúa công, Tôn Kiên hai cha con hiện tại tuy ở dưới trướng Viên Thuật, nhưng thực ra, giữa Tôn Kiên và Viên Thuật cũng không phải là một khối sắt.

Ngã có thể tìm cách ly gián Viên Thuật và Tôn Kiên hai cha con.

Đúng lúc này, Quách Gia cũng nhân thế đứng dậy, ôm quyền với Trần Húc nói: Chúa công, lời Trình Phổ tướng quân nói rất đúng.

Chủ bạc Lý Phong dưới trướng Viên Thuật, rất ham tiền tài.

Ngã có thể dùng lợi mà dụ hắn.

Vậy kế này tất thành.

Trần Húc nghe vậy gật đầu nói: Thiện, chuyện này cứ giao cho Phụng Hiếu chủ đạo, nếu cần người có thể tìm Tử Kính và Nguyên Trực phối hợp.

Sau khi thành công, cũng ghi một công.

Rõ.

Ba người đồng thanh đáp một tiếng.

Trần Húc lớn tiếng nói: Như vậy, hai đại họa tâm phúc đã có sự sắp xếp, vậy tiếp theo, ngã sẽ nói đến mục tiêu chính tiếp theo của ngã.

Ánh mắt hắn lướt qua tất cả mọi người.

Những người đó, tất cả đều ưỡn ngực, một vẻ mặt háo hức muốn

thử.

Trần Húc khá hài lòng, nhìn về phía Lỗ Túc nói: Tử Kính, Trường Văn.

Lỗ Túc, Trần Quần hai người đồng thời đứng dậy.

Trần Húc lớn tiếng nói: Hai người, phụ trách hậu cần, nhất định phải bảo đảm lương thảo và tất cả những gì đại quân cần.

Lỗ Túc và Trần Quần hai người, đồng thời ôm quyền cúi mình nói: Chúa công yên tâm, mỗ hai người nhất định không phụ trọng trách.

Trần Húc gật đầu, nhìn về phía Từ Thứ nói: Nguyên Trực, phụ trách công tác tình báo của ta, ngoài ra, chú ý sát sao động hướng của Duyện Châu, để bảo đảm an toàn cho Điển Vi, Vu Cấm, Nhạc Tiến ba người.

Từ Thứ đứng dậy, ôm quyền nói: Chúa công yên tâm, thuộc hạ nhất định không phụ trọng trách.

Trần Húc nhìn xuống phía dưới, mọi người vội vàng ưỡn ngực ngẩng đầu.

Trần Húc mới tiếp tục nói: Tử Long, Tử Nghĩa, Trọng Khang, Công Minh.

Những người được gọi tên, từng người một đứng ra, ôm quyền lớn tiếng đáp một tiếng.

Trần Húc hơi do dự, sau đó thấy ba người Trình Phổ, đều một vẻ mặt mong chờ.

Ngay lập tức tiếp tục lớn tiếng nói: Đức Mưu, Nghĩa Công, Công Phúc.

Ba người Trình Phổ, vội vàng từ chỗ ngồi đứng dậy, nặng nề ôm

quyền với Trần Húc.

Trần Húc đặt tay, vỗ mạnh một cái vào bản đồ địa hình, lớn tiếng nói: Phàm là những người được ta điểm danh, bắt đầu chỉnh đốn binh mã ngay hôm nay.

Phụng Hiếu, Nguyên Hạo làm quân sư, ba ngày sau, ta thân suất đại quân, binh phát Lương Quốc, sau đó một mạch về phía tây, thôn tính Trần Quốc, Dĩnh Xuyên.

Mọi người đồng loạt đứng dậy, cung kính đáp: Rõ.

Mọi người nhận lệnh, liền muốn đứng dậy rời đi, nhưng thấy Trần Húc khẽ cười nói: Mọi người đừng vội.

Ngã có chuyện muốn nói.

Nói rồi, hắn nhìn về phía Hoa Đà nói: Nguyên Hóa, gần đây học viện y học thế nào rồi.

Hoa Đà vội vàng đứng dậy nói: Chúa công, học viện y học kể từ khi khai giảng, đã có một số đệ tử nhập học.

Chỉ vì thời tiết quá lạnh, đi lại bất tiện, nên cũng chỉ có những người xung quanh huyện nhập học.

Các huyện khác thì chưa có động tĩnh gì.

Trần Húc gật đầu nói: Nguyên Hóa, chuyện học viện y học, rất quan trọng.

Cần Nguyên Hóa phải để tâm nhiều hơn.

Ta còn đang chờ ngươi cung cấp một lượng lớn y sư cho ta.

Hoa Đà ôm quyền hành lễ nói: Chúa công yên tâm, liên quan đến địa vị của y sư ngã, ngã nhất định sẽ dốc hết sức mình.

Trần Húc nhìn Lỗ Túc nói: Tử Kính, phát một bản công cáo, thông

báo cho tất cả bá tánh các quận, ta chiêu mộ rộng rãi những người nguyện ý trở thành y sư, để vào học viện y học học tập.

Lỗ Túc gật đầu đáp một tiếng.

Trần Húc mới nhìn Hoa Đà tiếp tục nói: Nguyên Hóa, bây giờ có người nào đắc lực không.

Ta muốn mang theo vài người tùy quân.

Hoa Đà hơi do dự nói: Nếu chúa công không chê, đệ tử Ngô Phổ của ngã có thể dùng được.

Trần Húc khẽ cười nói: Nguyên Hóa không cần tự khiêm, đệ tử Ngô Phổ đó ta từng gặp, nhân phẩm và y thuật đều là lựa chọn thượng hạng.

Lần này Ngô Phổ ta sẽ mang theo bên mình, để phòng khi cần thiết.

Hoa Đà nghe vậy mừng rỡ nói: Thuộc hạ thay Ngô Phổ tạ ơn chúa công.

Chư vị, lần này Nguyên Hóa có một chuyện làm rất tốt, đó chính là cử người không né tránh người thân.

Nói rồi, hắn tán thưởng nhìn Hoa Đà một cái, mới tiếp tục nói: Bản hầu dùng người vì hiền, dùng người vì tài.

Phàm ai có hiền có tài, ở chỗ ta, đều có thể được trọng dụng.

Đương nhiên, những người đức tài kiêm bị, thì mức độ được trọng dụng tự nhiên không cần phải nói.

Các ngươi, cũng cần phải tích cực tiến cử nhân tài.

Mọi người đồng thanh đáp rõ.

Nguyên Hóa, tiếp theo là chuyện thứ hai.

Nói rồi, ánh mắt Trần Húc lướt qua những người đang ngồi, trên mặt mang theo vẻ nửa cười nửa không.

Có không ít người bị nhìn đến sởn gai ốc.

Luôn cảm thấy trong ánh mắt Trần Húc, dường như ẩn chứa một ý nghĩa nào đó.

Trần Húc ôm quyền với Hoa Đà nói: Y thuật của Nguyên Hóa là thần y đương thế, tiếp theo, xin Nguyên Hóa hãy kiểm tra thân thể cho chư vị đang ngồi đây.

Đặc biệt là Quách Gia.

Lời này vừa thốt ra, mọi người đồng loạt ngẩn ra.

Kiểm tra thân thể.

Trong đám đông, vang lên tiếng thì thầm bàn tán.

Nhưng nghe Trần Húc cười nói: Ta không hy vọng, có một ngày nào đó, khi bản hầu thành công, chư vị lại không còn ở bên cạnh nữa.

Tử Long, Điển Vi, Trọng Khang, ba người hãy trông chừng cho ta, tuyệt đối không được để ai bỏ trốn.

Nói rồi, Trần Húc đã đi ra khỏi nghị sự sảnh.

Phía sau truyền đến tiếng đáp rõ của mấy người, cùng với tiếng than thở của mọi người.

Lờ mờ, dường như nghe thấy tiếng gầm lớn của Điển Vi: Phụng Hiếu, quay lại.

Hắn quay đầu lại, vừa vặn nhìn thấy Quách Gia như một con gà con, bị Điển Vi xách từ cửa vào trong.

Quách Gia đó, đang nhìn hắn với ánh mắt cầu cứu, miệng lớn tiếng hô: Chúa công.

Trần Húc giả vờ không thấy gì, quay đầu đi, giả vờ xoa xoa tay lẩm bẩm: Trời, sao lại lạnh thế này.

Nói rồi, hắn bước vào màn đêm.

Trần Húc về hậu viện, ôm Điêu Thuyền ngủ một giấc thật ngon.

Một giấc tỉnh dậy, chỉ cảm thấy tinh thần sảng khoái vô cùng.

Hắn bước ra ngoài, trực tiếp đi gặp Lỗ Túc.

Vào trong nhìn một cái, lại phát hiện bên trong chỉ có Lỗ Túc, Điền Phong và vài người khác, không khỏi cảm thấy nghi ngờ.

Thấy Trần Húc, Lỗ Túc và Điền Phong hai người đồng thời hành lễ.

Trần Húc nói: Tử Kính, Nguyên Hạo, chỉ có hai người ở đây sao.

Lỗ Túc cười khổ một tiếng nói: Chúa công, Phụng Hiếu, Trường Văn, hôm qua bị giày vò đến quá muộn, hôm nay có lẽ không đến được rồi.

Ừm.

Trần Húc có chút không hiểu.

Nhưng nghe Lỗ Túc giải thích: Chúa công, chính là tình hình kiểm tra tối qua.

Ngã và Nguyên Hạo hai người thân thể thì không có vấn đề gì lớn, theo ý Nguyên Hóa chỉ cần điều dưỡng một chút là được.

Nhưng Phụng Hiếu và Trường Văn hai người, vấn đề đó, lớn lắm.

Sau đó nói: Chúa công, yêu cầu của Hoa thần y, không quá cao sao.

Trần Húc lắc đầu nói: Không phải.

Chương 141

Tử Kính, ngươi phải biết, thân thể là cái vốn.

Chỉ có thân thể khỏe mạnh, mới có thể lập công dựng nghiệp tốt hơn.

Huống hồ, thân thể Phụng Hiếu đích xác có chút vấn đề, nếu bây giờ không kịp thời điều dưỡng, e rằng hối hận cũng đã muộn rồi.

Lỗ Túc và Điền Phong hai người, đồng thời ôm quyền hành lễ nói: Lời chúa công nói rất đúng, ngã đẳng đã được dạy bảo.

Đúng lúc đó, Quách Gia và Trần Quần hai người đang từ ngoài đi vào.

Nghe thấy lời Trần Húc, đồng thời cúi mình hành lễ nói: Đa tạ chúa công hậu ái.

Quách Gia nhanh chóng đi vài bước, đến bên cạnh Trần Húc nói: Chúa công, xem, có thể nào hỏi Hoa thần y, liệu liều thuốc của ngã có thể giảm bớt một chút không.

Trần Húc không nói gì, Trần Quần bên cạnh liền lắc đầu nói: Phụng Hiếu, Ngũ Thạch Tán đó, hãy ít dùng một chút đi.

Trần Húc khẽ cười nói: Phụng Hiếu, nếu không muốn chết yểu, hãy nghe lời Hoa thần y đi.

Quách Gia hơi rụt rè, nhưng thấy Trần Húc vẫy tay về phía xa.

Một cái ghế sắt di động từ xa đến.

Chính là Điển Vi.

Điển Vi đến trước mặt Trần Húc, ôm quyền nói: Chúa công.

Trần Húc gật đầu nói: Điển Vi, trong vài ngày tới, ngươi sẽ phụ

trách giám sát Phụng Hiếu uống thuốc.

Nếu hắn không uống, ta cho phép ngươi dùng biện pháp cưỡng chế.

Điển Vi ôm quyền nói: Rõ.

Quách Gia nghe vậy, lớn tiếng kêu lên: Khổ a.

Duyện Châu, Xương Ấp, trong phủ Châu Mục.

Tuân Úc từ ngoài đi vào, cúi mình hành lễ với Tào Tháo nói: Chúa công.

Văn Nhược, ngươi đến rồi, đến đây ngồi.

Tào Tháo ngẩng đầu, thấy tâm trạng khá tốt.

Tuân Úc cười nói: Chúa công, bên quân Hoàng Cân Thanh Châu, đã có tin tức rồi.

Ừm.

Nhanh vậy sao.

Tào Tháo đặt thẻ tre trong tay xuống một bên, mới hỏi, Bên quân Hoàng Cân Thanh Châu thế nào.

Từ Hòa yêu cầu ngã, cung cấp cho quân Hoàng Cân Thanh Châu mười vạn cân lương thực, mới đồng ý đầu hàng.

Nhiều vậy sao.

Tào Tháo nhìn về phía Tuân Úc, có chút đau lòng nói.

Tuân Úc cũng bất lực thở dài một tiếng.

Tào Tháo cắn môi, vỗ mạnh một cái xuống bàn nói: Cho hắn.

Đợi sau khi chiêu hàng quân Hoàng Cân Thanh Châu, ngã nhất định sẽ cho tên Trần Húc đó một bài học.

Tuân Úc lắc đầu nói: Nhưng chúa công, nếu ngã đưa mười vạn cân lương thực cho quân Hoàng Cân Thanh Châu, vậy ngã, e rằng sẽ gặp rắc rối rồi.

Tào Tháo đứng dậy, đi đi lại lại tại chỗ, mãi lâu sau mới nói: Kể từ hôm nay, bắt đầu từ ngã, ngã sẽ giảm lượng lương thực tiêu thụ.

Ngã chỉ cần vượt qua cửa ải khó khăn này, sau khi có được quân Hoàng Cân Thanh Châu, ngã sẽ nắm giữ quyền chủ động.

Tuân Úc chỉ có thể bất lực đáp một tiếng.

Nhưng ngay sau đó, lại nói: Chúa công, ngã nghe nói, Phái Quận dường như đang áp dụng chế độ truân điền.

Có lẽ sẽ giúp ích cho sản lượng lương thực của ngã.

Ồ.

Tào Tháo nghe vậy cũng có hứng thú nói, Văn Nhược không ngại đi tìm hiểu một chút.

Tuân Úc cúi mình đáp.

Tào Tháo bất lực thở dài một tiếng: Trần Húc đó thực sự lợi hại, bây giờ lại còn nghĩ ra truân điền, ai.

Nói rồi, hắn xoa xoa thái dương.

Tuân Úc thấy vậy không khỏi sốt ruột, vội vàng khuyên nhủ: Chúa công, thân thể của người mới vừa hồi phục một chút, không nên quá lao lực.

Chuyện này, cứ giao cho ngô đi làm.

Vậy thì làm phiền Văn Nhược rồi.

Tào Tháo khẽ thở dài.

Phái Quận.

Trong phòng.

Trần Húc nhàn nhã ngồi.

Bên cạnh hắn, Điêu Thuyền, Thái Diễm và Chân Khương đều ngồi cùng.

Điêu Thuyền nói với Trần Húc: Trần lang, ngày mai chàng phải xuất chinh rồi, hay là thiếp múa một điệu cho Trần lang xem nhé.

Trần Húc nghe vậy gật đầu.

Điêu Thuyền kéo Thái Diễm nói: Chiêu Cơ tỷ tỷ, hay là đàn một khúc cầm, giúp Trần lang vui vẻ một chút.

Thái Diễm liếc mắt nhìn Trần Húc một cái, sau đó gật đầu đáp ứng.

Hai người đồng loạt đứng dậy, cúi mình với Trần Húc.

Sau đó Thái Diễm nhẹ nhàng gảy đàn, trên Tiêu Vĩ Cầm, một khúc nhạc liền vang lên.

Giữa sân, thân hình Điêu Thuyền bắt đầu vũ động.

Khiến Trần Húc không khỏi thầm tán thưởng.

Điệu nhạc của Diễm nhi phối hợp với điệu múa của Thiền nhi, quả nhiên là một loại hưởng thụ.

Chân Khương, thì tự giác ngồi bên cạnh Trần Húc, giúp hắn bóc hoa quả.

Trần Húc há miệng, ăn hoa quả vào.

Đối với tình hình hiện tại, hắn không khỏi khá hài lòng.

Thế này, mới là nhân sinh chứ.

Sáng sớm hôm sau, Trần Húc thức dậy sớm.

Điêu Thuyền và Thái Diễm thì giúp Trần Húc mặc áo giáp.

Nhìn Trần Húc mặc lên Thôn Thiên Kỳ Lân giáp xong, vẻ uy vũ bá khí đó, trong mắt hai nàng tràn ngập vẻ ngưỡng mộ.

Ba người đi đến cổng phủ quận thủ.

Triệu Vân, Thái Sử Từ, đã đợi sẵn ở một bên.

Trần Húc nhìn về phía Lỗ Túc, Trần Quần hai người nói: Tử Kính, Trường Văn, Phái Quận đành phải nhờ cậy hai người rồi.

Lỗ Túc và Trần Quần vội vàng cúi mình hành lễ nói: Chúa công yên tâm.

Ngã đẳng nhất định không phụ trọng trách.

Thiện.

Có hai người ở đây, ta cũng yên tâm.

Trần Húc cười cười, sau đó nhìn về phía Hoa Đà.

Hoa Đà cung kính nói: Chúa công.

Trần Húc lớn tiếng nói: Nguyên Hóa, chuyện học viện y học nhờ cậy ngươi.

Chúa công yên tâm.

Hoa Đà cung kính đáp.

Trần Húc mới nhìn về phía Ngô Phổ phía sau Hoa Đà, cười nói: Ngô y sư, lần này tùy quân xuất hành, chắc phải vất vả rồi.

Ngô Phổ cười xua tay nói: Chúa công khách khí rồi, ngã nhất định sẽ dốc toàn lực.

Trần Húc vỗ vỗ vai Ngô Phổ, cười nói: Danh sư xuất cao đồ, nhân phẩm và y thuật của Ngô y sư, ngã tin tưởng ngươi.

Trên mặt Ngô Phổ hiện lên vài phần kích động nói: Đa tạ chúa công tín nhiệm.

Trên mặt Hoa Đà cũng lộ ra vẻ cảm kích.

Sau đó, Trần Húc đến bên cạnh Điêu Thuyền.

Điêu Thuyền giúp Trần Húc chỉnh sửa áo giáp, rồi không nỡ nói: Trần lang, người phải về sớm nhé.

Ừm, yên tâm đi.

Trần Húc khẽ gật đầu.

Thái Diễm tuy không nói gì, nhưng đôi mắt đẹp đó vẫn luôn dõi theo Trần Húc.

Ánh mắt quan tâm đó, ngay cả người mù cũng có thể nhìn ra.

Trần Húc bước lên một bước, ôm Điêu Thuyền và Thái Diễm vào lòng, nói: Ở nhà đợi ta, ta đã để lại cho hai người hai trăm Hổ Báo Kỵ, nếu có cần, có thể điều động.

Ừm.

Hai người đồng thanh khẽ ừ một tiếng.

Xích Thố Mã đã đến bên cạnh Trần Húc.

Trần Húc lật mình lên ngựa, hai chân kẹp vào bụng Xích Thố Mã.

Xích Thố Mã khẽ hí một tiếng, phóng nhanh về phía thao trường.

Trên thao trường, tất cả các tướng lĩnh, binh sĩ đều đứng nghiêm chỉnh.

Trần Húc cưỡi Xích Thố Mã, đi vào trong.

Thấy Trần Húc xuất hiện, tất cả mọi người đều ưỡn ngực, nhìn về phía Trần Húc.

Triệu Vân ôm quyền hành lễ với Trần Húc nói: Bạch Mã Nghĩa Tòng toàn viên có mặt, thỉnh chúa công kiểm duyệt.

Thái Sử Từ cũng ôm quyền hành lễ nói: Hổ Báo Kỵ thỉnh chúa

công kiểm duyệt.

Hứa Chử, Từ Hoảng và những người khác, cũng đồng loạt ôm quyền, lớn tiếng hô: Thỉnh chúa công kiểm duyệt.

Trên thao trường, âm thanh vang vọng khắp trời đất.

Trần Húc cưỡi trên Xích Thố Mã, nhìn những binh sĩ xếp hàng chỉnh tề, trong lòng cũng hào khí đại phát.

Hắn lớn tiếng hô: Ngày hôm nay, là sự khởi đầu cho công cuộc kiến công lập nghiệp của ngã.

Ngã hy vọng, tất cả mọi người đều có thể phấn dũng tranh tiên.

Ngã hy vọng, ngã có thể nhìn thấy một mặt dũng mãnh nhất của các ngươi.

Ngã hy vọng, các ngươi nghe tên ngã, liền sẽ nghe danh mà chạy trốn.

Ngã hy vọng, các ngươi, chính là đạo quân vô địch đó.

Hống, hống, hống.

Từng tiếng hô vang lên từ miệng binh sĩ.

Chương 142

Trần Húc lớn tiếng hô: Dưới đây ngã tuyên bố, xuất phát.

Oanh long long.

Đội ngũ bắt đầu di chuyển, tiếng vó ngựa, tiếng bước chân lập tức hòa vào làm một.

Trên đường phố bên ngoài, vô số bá tánh chen chúc đưa tiễn.

Từng tiếng hô vang, cũng truyền vào tai Trần Húc.

Chúc Trần Hầu kỳ khai đắc thắng.

Chúc Trần Hầu đại thắng trở về.

Trần Húc cưỡi trên chiến mã, vẫy tay chào bá tánh.

Một đoạn đường ngắn của Tương Huyện, đã đi rất lâu, mãi đến khi ra khỏi Tương Huyện, tốc độ của quân đội mới bắt đầu tăng lên.

Ngày thứ ba, quân đội đã tiến gần đến Lương Quốc.

Trong lãnh thổ Lương Quốc, trong phủ Quốc Tướng.

Thư Trọng Ứng đang ngồi trên đại đường.

Phía dưới đại đường, có vài người chia làm hai hàng.

Ở giữa đại đường, có sáu bảy mỹ nữ đang múa.

Thư Trọng Ứng nâng chén rượu trong tay nói: Chư vị, cùng ta cạn chén này.

Đa tạ Quốc Tướng đại nhân.

Mọi người đồng thanh đáp, sau đó cạn sạch rượu trong chén.

Đúng lúc đó, một thị vệ xông vào.

Báo.

Quốc Tướng đại nhân, Trần Hầu ở bên ngoài sát đến.

Thư Trọng Ứng nghe vậy ngẩn ra nói: Ai.

Trần Hầu, Trần Hầu nào.

Khoảnh khắc tiếp theo, hắn ngây người tại chỗ.

Thân thể ngã khuỵu xuống đất nói: Trần Đông Thăng Trần Hầu.

Thị vệ gật đầu: Chính là.

Thư Trọng Ứng khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, sau đó luống cuống nói: Làm sao, làm sao bây giờ.

Quốc Tướng, ngã đầu hàng nhé.

Đúng, đúng.

Cùng ngã ra thành nghênh đón.

Nói rồi, Thư Trọng Ứng vội vàng bò dậy từ dưới đất, bước chân lảo đảo đi ra ngoài.

Trần Húc đã đến trước thành Tuy Dương, Lương Quốc.

Hắn giơ roi ngựa trong tay, chỉ vào thành trì phía trước, cười lớn nói: Chư vị, ai đi giúp ngã gọi mở cửa thành.

Hứa Chử vừa định xung trận, nhưng ngay sau đó lại ngẩn người tại chỗ.

Gọi. mở cửa thành.

Hắn nhìn về phía Từ Hoảng bên cạnh, nhỏ giọng nói, Công Minh, chúa công, không nói đùa đấy chứ.

Từ Hoảng lắc lắc đầu, cười nói: Cứ xem đi, cửa thành đó, lát nữa sẽ mở thôi.

Hứa Chử một vẻ mặt không hiểu gì.

Nhìn về phía Trần Húc, thấy trên mặt Trần Húc nở một nụ cười nhàn nhạt, một vẻ mặt trấn định tự nhiên.

Từ Hoảng nhìn Hứa Chử nói: Trọng Khang, ngươi có đi không.

Không đi ngã đi đó.

Dám.

Hứa Chử lớn tiếng hô, Ai tranh giành, ngã sẽ liều mạng với người đó.

Nói rồi, hắn một mình một ngựa, phóng ra ngoài.

Vừa mới đến trước cửa thành, còn chưa kịp mở miệng, đã thấy một hàng người từ bên trong chạy ra.

Người dẫn đầu, thân mặc quan bào, trong tay cầm một chiếc mũ quan, chạy ra ngoài.

Một vẻ mặt mày râu rậm rạp, lúc này thân hình lôi thôi.

Từ xa, hắn liền quỳ sụp xuống đất, miệng hô lớn: Trần Hầu tha mạng.

Ngã, nguyện hàng.

Phía sau người đó, cũng có vài người đi theo, cũng đều là những kẻ béo tốt.

Hứa Chử cầm thanh đại khảm đao bằng thép tinh luyện trong tay, một vẻ mặt uất ức.

Còn chưa kịp mở miệng.

Đầu hàng cũng nhanh quá rồi chứ.

Hắn đến bên cạnh Thư Trọng Ứng, lớn tiếng hô: Ngươi là ai.

Thư Trọng Ứng quỳ sụp xuống đất, đầu cũng không dám ngẩng

lên nói: Ngô là Quốc Tướng Lương Quốc Thư Trọng Ứng, ngã nguyện hàng.

Hứa Chử quay đầu về phía Trần Húc gầm lớn một tiếng nói: Chúa công, hắn tên là Thư Trọng Ứng, có cần giết hắn không.

Một tiếng gầm lớn, khiến Thư Trọng Ứng giật mình.

Thân thể hắn đột nhiên run rẩy, những thớ thịt mỡ trên người cũng theo đó mà rung lên.

Đúng lúc đó, trong đầu Trần Húc, một giọng nói của hệ thống liền vang lên.

Đinh, kiểm tra túc chủ đang đối mặt với lựa chọn, nhiệm vụ hệ thống cập nhật, xin lựa chọn.

Lựa chọn một: Tiếp nhận Thư Trọng Ứng đầu hàng, phần thưởng nhiệm vụ: Dân tâm Lương Quốc 50, một trăm lượng vàng.

Lựa chọn hai: Giết tên quan tham Thư Trọng Ứng, phần thưởng nhiệm vụ: Đặc tính Hoặc Tâm.

Dân tâm Lương Quốc + 50.

Đặc tính Hoặc Tâm: Có thể càng hiệu quả hơn trong việc dẫn dụ, mê hoặc, kích động người khác.

Nhìn hai lựa chọn của hệ thống, Trần Húc khẽ mỉm cười.

Trước đó, hắn đã nhận được thông tin từ Từ Thứ, tên Thư Trọng Ứng này, không nghi ngờ gì là một tên quan tham, một tên đại tham quan.

Nhưng hắn thực sự không ngờ, ảnh hưởng của hắn đối với dân tâm lại lớn đến vậy.

Khi nhìn thấy đặc tính Hoặc Tâm, Trần Húc có chút mơ hồ, nhưng ngay sau đó liền mừng rỡ điên cuồng.

Hoặc Tâm, chắc chắn là thần kỹ a.

Không còn do dự nữa, trong lòng, hắn nói với hệ thống: Hệ thống, ngã chọn lựa chọn hai.

Trần Húc khẽ kẹp vào bụng Xích Thố Mã, đến trước mặt Thư Trọng Ứng, lớn tiếng nói: Thư Trọng Ứng, ngươi có nhớ đầu năm ngoái, vì tham ô mà khiến bá tánh chết đói không.

Thư Trọng Ứng nghe vậy, thân thể co rúm lại một trận, sau đó ngã khuỵu xuống đất.

Hắn muốn nói gì đó, nhưng lại lắp bắp mãi không thốt ra lời.

Trần Húc khẽ cười, sau đó Thương Bá Vương vô địch trong tay lóe lên.

Khoảnh khắc tiếp theo, một cái đầu bay lên trời.

Đồng thời, trong đầu Trần Húc, một giọng nói của hệ thống lại vang lên.

Đinh, chúc mừng hoàn thành nhiệm vụ, nhận được phần thưởng nhiệm vụ: Đặc tính Hoặc Tâm.

Dân tâm Lương Quốc + 50.

Đặc tính Hoặc Tâm: Có thể càng hiệu quả hơn trong việc dẫn dụ, mê hoặc, kích động người khác.

Những vị quan viên đi cùng Thư Trọng Ứng đều đã sợ vỡ mật.

Từng người một ngã nhũn xuống đất.

Hứa Chử hưng phấn hô: Chúa công, những người này làm sao.

Trần Húc nhìn mấy vị quan viên béo tốt đó vài lần, trong cảm nhận của hắn, hắn cũng đã hiểu rõ tâm lý của mấy người đó.

Hắn khẽ mỉm cười, sau đó vẫy vẫy tay về phía Hứa Chử.

Sau đó kẹp chặt bụng ngựa, một mình một ngựa đi về phía cửa thành.

Phía sau hắn, Hứa Chử hưng phấn đến trước mặt mấy vị quan viên đó.

Vài tiếng chém giết vang lên, vài cái đầu lại bay lên trời.

Ngay sau đó, Hứa Chử liền ôm lấy ấn quan lăn lóc dưới đất, chạy về phía Trần Húc.

Trần Húc đến trước cửa thành, những binh sĩ đó đều đã sợ ngây người.

Lúc này thấy Trần Húc, từng người một đều quỳ sụp xuống đất.

Miệng lớn tiếng hô: Cung nghênh Trần Hầu nhập thành.

Trong thành, bá tánh biết Trần Húc tiến vào thành sau đó, từng người một chạy đi báo tin cho nhau.

Nghe nói chưa, lần này đến chính là Trần Hầu.

Trần Hầu nào.

Còn có thể là Trần Hầu nào, chính là Trần Hầu ở Phái Quận đó.

Trời ạ, Trần Hầu nhân nghĩa vô song, yêu dân như con, ngã đã sớm nghe biểu huynh ở Phái Quận nói.

A, vừa mới giết cái tên Thư Quốc Tướng đó của ngã.

Thật sao.

Giết tốt lắm.

Chương 143

Đi đi.

Cùng đi nghênh đón thôi.

Trong thành, khắp nơi đều đang bàn tán xôn xao.

Ngay sau đó, người trên phố ngày càng đông, từng người một đều chen chúc hoan nghênh Trần Húc.

Trần Húc xoa xoa mũi, có chút không hiểu.

Danh tiếng của hắn ở Phái Quận cao, có thể hiểu được, nhưng ở Lương Quốc cũng được hoan nghênh đến vậy, hắn thực sự không hiểu a.

Nhưng, những chuyện không thông suốt, hắn tự nhiên sẽ không nghĩ nhiều.

Hắn chỉ vẫy vẫy tay về phía đám đông đang vây quanh.

Lập tức, trong đám đông vang lên một trận ồn ào.

Trong chốc lát, tiếng reo hò, tiếng hoan nghênh không dứt bên tai.

Khiến Hứa Chử phía sau, hưng phấn không thôi.

Cứ ôm quyền, vái lạy, như thể bá tánh đang hoan nghênh hắn vậy.

Trong phủ quận thủ, Trần Húc cao tọa trên đường.

Điền Phong thì ở một bên, phụ trách công việc tiếp nhận.

Hứa Chử tặc lưỡi, nói: Chúa công, ngã không hiểu.

Ngã còn chưa mở miệng, Quốc Tướng Lương Quốc sao lại tự mình đầu hàng vậy.

Chẳng lẽ vì ngã quá lợi hại, Quốc Tướng Lương Quốc đó bị dọa

sợ rồi.

Nói xong, hắn xoa xoa cằm, một vẻ mặt trầm tư.

Từ Hoảng không nói nên lời lắc đầu: Ngã Hứa tướng quân, tỉnh lại đi.

Ngươi nghĩ Quốc Tướng Lương Quốc đầu hàng là vì ngươi ư.

Hứa Chử liếc mắt nhìn Từ Hoảng một cái: Vậy ngươi nghĩ vì sao.

Ngã nói cho ngươi biết, là ngươi ghen tị.

Ghen tị ngã đoạt được công đầu.

Từ Hoảng khinh thường bĩu môi: Ngã Hứa tướng quân, lần này nếu ngã ra trận, kết quả cũng y hệt, Quốc Tướng Lương Quốc đó vẫn sẽ đầu hàng như bây giờ.

Vì sao ư.

Nói rồi, hắn nhìn về phía Trần Húc nói: Vì Quốc Tướng Lương Quốc đó, đã sớm bị chúa công dọa vỡ mật rồi.

Thật sao.

Hứa Chử có chút nghi ngờ nhìn Từ Hoảng một cái, nói, Ngươi không phải đang lừa ngã đấy chứ.

Ngã sẽ lừa ngươi ư, ngã và ngươi nói này, cuối năm ngoái, khi ngã theo chúa công đi ngang qua biên giới Lương Quốc, ngươi không thấy sao, bộ dạng của Quốc Tướng Lương Quốc đó, chậc chậc.

Cái đó gọi là một vẻ ti cung khuất tất.

Chúa công chỉ lộ mặt, đã khiến Quốc Tướng Lương Quốc đó sợ đến mức tè ra quần, đến biên giới Lương Quốc quỳ lạy chúa công.

Từ Hoảng kể lại chi tiết chuyện cuối năm ngoái, Thư Trọng Ứng đã quỳ lạy Trần Húc như thế nào.

Trần Húc bất lực lắc đầu, không thể không thừa nhận, khẩu tài của Từ Hoảng có chút đỉnh.

Chuyện đơn giản qua miệng Từ Hoảng, khiến ngay cả người từng trải cũng không khỏi muốn nghe vài đoạn.

Hay là sau này tạo ra vài mẩu chuyện nhỏ, cho Từ Hoảng nói nhỉ.

Hắn đang suy nghĩ, nhìn Từ Hoảng một cái.

Từ Hoảng chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh ập đến, khiến thân thể hắn không tự chủ mà run rẩy.

Điền Phong đã xử lý xong mọi thứ, bẩm báo với Trần Húc: Chúa công, đúng như đã nói trước đó, Thư Trọng Ứng trong nhiệm kỳ của mình, quả nhiên tham ô, vơ vét không ít tiền của bá tánh.

Đây là bằng chứng hắn đã vơ vét tiền của bá tánh.

Ngoài ra ngã ở trong kho tư của Thư Trọng Ứng, đã thu được không ít vàng bạc.

Trần Húc khẽ gật đầu nói: Chuyện này ngã đã biết hết rồi.

Điền Phong không khỏi kính sợ, chẳng lẽ chúa công không cần ra khỏi cửa mà biết chuyện thiên hạ sao.

Hắn nhìn về phía Trần Húc, trong mắt mang theo một tia kính sợ.

Trần Húc cũng không giải thích.

Điều này tự nhiên là công lao của cơ quan tình báo dưới trướng hắn.

Tuy cơ quan tình báo mới được thành lập không lâu, còn thiếu sót về tình báo ở các địa phương khác, nhưng tình hình xung quanh Dự Châu, đã nắm rõ gần như hết rồi.

Trần Húc nhìn về phía Điền Phong nói: Nguyên Hạo, ngươi có thể

đi trước an ủi bá tánh, dán cáo thị an dân.

Điền Phong gật đầu đáp rõ.

Trần Húc chuyển đề tài nói: Không biết trong Lương Quốc, có danh sĩ nào không.

Điền Phong cúi đầu bẩm báo: Chúa công, trong ngục giam đang giam giữ một người, dường như có chút bất phàm.

Ồ.

Trần Húc nghe vậy, cũng không khỏi có vài phần hứng thú.

Trong ấn tượng của hắn, Lương Quốc dường như không có nhân tài kiệt xuất nào, lẽ nào hắn đã nhớ nhầm rồi.

Người đó tên là Mãn Sủng, dường như vì đánh thiếu gia một phú hộ trong quận, bị bắt vào ngục.

Mãn Sủng.

Trần Húc nghe vậy sững sờ.

Trong ấn tượng của hắn, theo quỹ đạo ban đầu, Mãn Sủng là thuộc hạ của Tào Tháo, dường như gia nhập dưới trướng Tào Tháo cũng chính vào năm nay.

Nhưng trong ấn tượng, Mãn Sủng dường như không phải người Lương Quốc a.

Ngay lập tức, hắn cười với Điền Phong nói: Mãn Sủng đó đích xác là một nhân vật.

Nguyên Hạo, ngươi đi giúp ngã mời người này ra.

Điền Phong nghe vậy ngẩn ra.

Hắn cũng xem sổ sách mới biết Mãn Sủng là người bất phàm, nhưng thực sự không ngờ, chúa công chỉ nghe tên đã dường như biết

người này.

Chuyện này, quá thần kỳ rồi chứ.

Nhưng đối với khả năng của Trần Húc, hắn đã sớm kính trọng sâu sắc.

Những người này, đâu phải Trần Húc tự mình tìm hết đâu.

Ngay lập tức, hắn đáp một tiếng, cúi mình lui ra ngoài.

Không lâu sau, Điền Phong lại quay lại, phía sau Điền Phong có một người đi theo.

Người đó dáng người đoan chính, khi đi lại, dường như tự có một luồng khí thế.

Trần Húc cẩn thận đánh giá một lượt, thuộc tính của người đó cũng xuất hiện trước mặt hắn.

Tên: Mãn Sủng, tự Bá Ninh, Tuổi: 23, Thống suất: 85, Võ lực: 64, Trí lực: 82, Chính trị: 84, Mị lực: 70, Đặc tính: Kiên Thủ, Pháp Điển, Trấn Tĩnh.

Nhìn số liệu của Mãn Sủng, Trần Húc có vài phần ấn tượng.

Mãn Sủng là một nhân tài pháp trị, chẳng trách trong đặc tính của hắn có một đặc tính Pháp Điển.

Kết hợp thêm Kiên Thủ, cùng với số liệu không tệ, dùng người này để giữ thành thì khá tốt.

Người đó đến trước mặt Trần Húc, trực tiếp ôm quyền cúi mình nói: Mãn Sủng bái kiến Trần Hầu.

Cửu ngưỡng đại danh Trần Hầu, hôm nay có thể gặp mặt tại đây, thật may mắn.

Trần Húc lộ ra một nụ cười nói: Bá Ninh mau mau ngồi.

Mãn Sủng theo lời đứng thẳng người, nhìn Trần Húc nói: Trần Hầu có biết không, nếu người không đến, e rằng ngã sẽ bị tên quan chó Thư Trọng Ứng đó hành hạ đến chết.

Chuyện này, ngã lại khá tò mò.

Bá Ninh sao lại lưu lạc vào trong ngục vậy.

Trần Húc tò mò hỏi.

Mãn Sủng thở dài một tiếng nói: Ai, cũng tại ngã vận rủi.

Ngã vốn nhậm chức Đại Lý Huyện Lệnh ở Cao Bình Huyện, Đốc Bưu Trương Báo trong huyện tham ô nhận hối lộ, làm rối loạn chính sự.

Ngã tự nhiên không thể chịu đựng được, liền phái người bắt Trương Báo đó về quy án.

Nhưng ai ngờ, Trương Báo đó nhìn bề ngoài cường tráng, thực ra không phải là đồ thêu hoa gấm, ngã dùng một chút hình, Trương Báo đó liền không chịu nổi, chết trong ngục.

Ngã liền từ quan về quê, quê ngã ở Xương Ấp Duyện Châu, trên đường về quê đi ngang qua Lương Quốc.

Ngẫu nhiên gặp một thiếu gia phú hộ cường đoạt dân nữ, ngã nhất thời không chịu nổi, ngã liền tiến lên đánh tên thiếu gia đó một trận.

Chương 144

Tên quan chó Thư Trọng Ứng đó cư nhiên không thẩm vấn, liền trực tiếp giam ngã lại.

Hắn kể lại chi tiết.

Trần Húc nghe vậy, khá tò mò.

Trong ấn tượng, Mãn Sủng dường như không phải người bất cẩn như vậy, ngay lập tức liền hỏi: Dân nữ đó, thực sự là ngẫu nhiên gặp trên phố.

Lời này vừa thốt ra, trên mặt Mãn Sủng cư nhiên xuất hiện vài phần đỏ ửng.

Chỉ thấy hắn ngượng nghịu nói: Dân nữ đó là bạn thân thuở nhỏ của ngã, từ nhỏ đã cùng ngã thanh mai trúc mã.

Trần Húc nghe vậy ngẩn ra, sau đó cười lớn nói: Thì ra là vậy, như vậy, Bá Ninh lần này anh hùng cứu mỹ nhân, nhất định có thể ôm được mỹ nhân về.

Bản hầu ở đây, xin chúc mừng trước.

Trên mặt Mãn Sủng càng đỏ hơn nói: Đa tạ Trần Hầu.

Nhưng ngay sau đó, hắn quay đầu nhìn xung quanh nói: Trần Hầu, xin người gọi tên quan chó Thư Trọng Ứng đó ra đây, ngã nhất định phải cùng hắn tranh luận một phen.

Hắn, vì sao không phân biệt phải trái, liền giam ngã vào ngục.

Nói rồi, hắn cúi mình ôm quyền với Trần Húc.

Trần Húc cười nói: Bá Ninh nếu muốn tìm Thư Trọng Ứng đó, e rằng khó rồi.

Vì sao.

Mãn Sủng không hiểu, nhưng ngay sau đó dường như hiểu ra, liền lớn tiếng nói: Thư Trọng Ứng đó đã chạy trốn rồi ư.

Nếu như vậy, xin Trần Hầu phân binh, ngã nguyện tự mình đi truy bắt, mang Thư Trọng Ứng đó về.

Trần Húc khẽ cười, nhưng không nói gì.

Trong lúc Mãn Sủng đang cảm thấy khó hiểu, Hứa Chử lại lớn tiếng nói: Thư Trọng Ứng đó đã bị chúa công ngã, một thương đoạt thủ, cái đầu bay cao lắm.

Mãn Sủng chỉ cảm thấy tai mình ù đi, xoa xoa tai, sau đó lại ngẩn người tại chỗ.

Hắn lẩm bẩm nói: Thư Trọng Ứng đó chết rồi.

Thật sự chết rồi ư.

Trần Húc khẽ gật đầu.

Mãn Sủng vỗ tay cười lớn nói: Chết tốt.

Chết tốt a.

Loại quan chó như Thư Trọng Ứng, lẽ ra phải chết từ sớm rồi.

Ngã nghe, trong nhiệm kỳ của hắn, đâu có ít vơ vét tiền của bá tánh.

Nói rồi, hắn chắp tay với Trần Húc nói: Đa tạ Trần Hầu đã thay mỗ chém giết tên quan chó Thư Trọng Ứng đó.

Cũng đã trừ họa cho bá tánh Lương Quốc.

Trần Húc gật đầu nói: Không sao.

Thư Trọng Ứng đó làm ác quá đáng, bản hầu đã sớm biết trong lòng, nên mới một thương đâm chết hắn cho xong chuyện.

Mãn Sủng xoa xoa tay, ngượng ngùng nói: Trần Hầu, hay là ngã về trước nhé.

Trần Húc đánh giá Mãn Sủng một cái, cười nói: Ngươi, nóng lòng muốn đi gặp vị thanh mai trúc mã đó rồi ư.

Trên mặt Mãn Sủng hiện lên một nụ cười nói: Không giấu Trần Hầu, đúng là như vậy.

Ngã cũng đã lâu không gặp nàng.

Trần Húc khẽ cười nói: Như vậy cũng tốt.

Nhưng, bản hầu hỏi, ngươi, có nguyện ý làm Quốc Tướng Lương Quốc không.

Lời này vừa thốt ra, Mãn Sủng đứng sững lại.

Mãi lâu sau, hắn mới chỉ vào mình nói: Trần Hầu, người muốn ngã làm Quốc Tướng Lương Quốc.

Trần Húc gật đầu, khẽ cười nói: Chính là như vậy, ngươi, có hứng thú không.

Mãn Sủng nghe vậy, cúi mình sát đất nói: Đa tạ Trần Hầu, đa tạ chúa công, chúc hạ vạn tử cũng khó báo đáp ơn tri ngộ của chúa công.

Trần Húc đứng dậy, đỡ Mãn Sủng dậy nói: Tốt, rất tốt.

Lương Quốc có Bá Ninh trấn thủ, không còn lo lắng nữa.

Về đi, chắc chắn vị thanh mai trúc mã đó đang đợi ngươi không kịp rồi.

Mãn Sủng cáo tội một tiếng, chạy ra ngoài, nhưng ngay sau đó quay đầu lại nói: Chúa công, hôn sự của ngã, xem người có thể làm người chứng kiến giúp ngã không.

Trần Húc lớn tiếng cười nói: Ngươi, bản hầu chưa bao giờ làm

người chứng kiến cho ai.

Nhưng vì Bá Ninh đã đề xuất, bản hầu sẽ đồng ý vậy.

Mãn Sủng ôm quyền nói: Đa tạ chúa công.

Sau một hồi cảm ơn, hắn vội vàng chạy ra ngoài.

Khi ra đến cửa, hắn vấp phải ngưỡng cửa, suýt chút nữa ngã xuống đất.

Nhìn bộ dạng hưng phấn của Mãn Sủng, khóe miệng Trần Húc nở một nụ cười.

Điền Phong cười lớn nói: Chúa công, nhìn Mãn Sủng đó, hắn đã hưng phấn đến mức này rồi.

Triệu Vân và Thái Sử Từ từ ngoài đi vào, ôm quyền với Trần Húc nói: Chúa công, thành phòng Tuy Dương thành nội, toàn bộ đều đã nằm trong sự kiểm soát của ngã.

Trong thành trước đây có một toán giặc Hoàng Cân nhỏ lưu lạc, cũng đã bị ngã thu phục rồi.

Hắn nhìn Thái Sử Từ một cái, sau đó nói: Chúa công, theo những tên giặc Hoàng Cân đó nói, chúng từ huyện Bạc ở phía bắc nhất của Lương Quốc đến.

Khi nói đến đây, hắn có chút ấp úng.

Ồ.

Trần Húc nhìn về phía Triệu Vân nói, Tử Long có lời gì, cứ nói thẳng không cần ngại.

Chúa công, không biết có phải những tên giặc Hoàng Cân đó nói nhầm không, theo những tên giặc Hoàng Cân đó nói, ban đầu chúng đóng quân ở huyện Bạc, chỉ là có người dưới trướng Tào Tháo dẫn binh, không chống đỡ nổi nên mới chạy đến đây.

Ồ.

Trần Húc khẽ nhíu mày nói, Có chuyện này sao.

Tên giặc Hoàng Cân đó ở đâu.

Ngã đã cho chúng đợi bên ngoài phủ.

Cho chúng vào, ngã muốn hỏi thăm một chút.

Nghe Trần Húc nói vậy, Triệu Vân quay người ra khỏi phủ Quốc Tướng.

Không lâu sau, liền dẫn hai tên giặc Hoàng Cân từ ngoài vào.

Hai người đó vừa bước vào phủ, liền quỳ sụp xuống trước mặt Trần Húc: Trần Hầu tha mạng.

Ngã hai người đều nguyện ý.

Trần Húc đánh giá hai người một lượt, nhìn bộ dạng, dường như là tiểu đầu mục trong nội bộ giặc Hoàng Cân.

Hắn lớn tiếng nói: Ngã hỏi, trước đây, các ngươi bị quân Tào đuổi đến đây ư.

Hai người đứng dậy, người bên trái hoảng loạn nói: Trần Hầu, ngã trước đây ở huyện Bạc là một nhóm sơn tặc, cũng không biết nguyên nhân, quân Tào liền tấn công đến.

Nghe người đó kể, Trần Húc gật đầu.

Trong lòng hắn đã có vài phần xác nhận, những người đó đích xác là quân của Tào Tháo.

Hắn khẽ cười nói: Không biết các ngươi có nhìn rõ hiệu kỳ của người đó không.

Hiệu kỳ.

Người bên phải lẩm bẩm, sau đó mắt sáng lên nói, Tiểu nhân thấy

trên lá cờ đó viết một chữ Lý.

Lý.

Trần Húc hơi trầm ngâm.

Trong ấn tượng của hắn, vào thời kỳ này dưới trướng Tào Tháo họ Lý, cũng chỉ có Lý Điển một người thôi chứ.

Bây giờ Nhạc Tiến, Vu Cấm hai người đã lên đường đến Trần Lưu, tự nhiên không có ai có thể hỏi.

Trước đây hắn thực sự không ngờ, cánh tay của Tào Tháo, cư nhiên lại vươn dài đến vậy.

Đã đến tận Dự Châu rồi.

Nhưng huyện Bạc và quận Tế Âm Duyện Châu tiếp giáp nhau, với tính cách của Tào Tháo, chuyện này tám chín phần là thật.

Ngay lập tức, hắn khẽ vuốt cằm, khẽ cười nói: Kể cho ngã nghe chi tiết tình huống các ngươi chạm trán với người đó.

Hai tên giặc Hoàng Cân, kẻ nói lời ngã nói lời bắt đầu kể.

Trần Húc nhìn về phía Triệu Vân nói: Tử Long, người đó tám chín phần là Lý Điển dưới trướng Tào Tháo.

Lý Điển này, là một tướng lĩnh dưới trướng Tào Tháo, thân thủ chỉ dưới Văn Tắc, Văn Khiêm, khả năng thống binh cũng không yếu.

Lý Điển này bản tính thận trọng, ngã lo lắng tin tức ngã chiếm Tuy Dương truyền ra, Lý Điển đó e rằng sẽ có động thái.

Bạch Mã Nghĩa Tòng dưới trướng ngươi tốc độ nhanh, người này cứ giao cho ngươi giải quyết.

Thế nào.

Triệu Vân lớn tiếng cười nói: Rõ.

Chúa công cứ yên tâm, mỗ suất Bạch Mã Nghĩa Tòng dưới trướng ngã, nhất định sẽ bắt Lý Điển đó về.

Trần Húc lớn tiếng cười nói: Tốt.

Như vậy, Tử Long nhớ cẩn thận trên đường.

Triệu Vân ôm quyền hành lễ, vội vàng đi ra ngoài.

Trần Húc thì nhìn về phía Thái Sử Từ nói: Tử Nghĩa.

Thái Sử Từ có chút hâm mộ nhìn Triệu Vân, nghe Trần Húc phân phó, vội vàng ôm quyền hành lễ nói: Chúa công.

Tử Nghĩa, mệnh ngươi đi chiếm huyện Nãng, hai huyện Hạ Ấp.

Rõ.

Trên mặt Thái Sử Từ hiện lên một tia mừng rỡ, lĩnh mệnh rời đi.

Ba người Trình Phổ, có chút sốt ruột.

Kể từ khi theo Trần Húc, bây giờ vẫn chưa lập được công lao nào.

Bây giờ dưới trướng Trần Húc có nhiều người tài như vậy, nếu cứ tiếp tục như thế này, e rằng căn bản sẽ không được trọng dụng.

Họ muốn ra trận, thỉnh chiến với Trần Húc.

Nhưng ngay sau đó lại nhớ đến kế trá hàng trước đó.

Sau này tuy đã phụ kinh thỉnh tội, nhưng có vết nhơ trước đó, e rằng Trần Húc sẽ không hoàn toàn tin tưởng họ.

Ngay lập tức ba người nhìn nhau một cái, đều nhìn thấy vẻ bất lực trong mắt đối phương.

Đúng lúc đó, một giọng nói, vang lên bên tai họ.

Đức Mưu.

Trình Phổ ngẩng đầu nhìn, mới phát hiện, Trần Húc đang cười

tủm tỉm nhìn hắn.

Chương 145

Trong mắt không khỏi nóng lên, vội vàng ôm quyền cúi mình nói: Chúa công, mạt tướng tại.

Mệnh ngươi đi chiếm huyện Ngu.

Có làm được không.

Nghe Trần Húc nói, Trình Phổ cúi mình thật sâu, lớn tiếng nói: Chúa công cứ yên tâm, thuộc hạ nhất định không phụ trọng trách của chúa công, thề chết để báo đáp chúa công.

Trần Húc xua xua tay nói: Đức Mưu, với năng lực của ngươi chiếm huyện Ngu nhỏ bé, dư sức.

Ngoài ra, chuyện lần trước cấp phối binh mã cho ngươi, xử lý thế nào rồi.

Trình Phổ sững lại.

Thấy Trình Phổ không nói gì, Trần Húc nhìn về phía Điền Phong bên cạnh nói: Nguyên Hạo, chuyện tăng binh cho Đức Mưu, chưa xử lý sao.

Điền Phong chỉ có thể thành thật nói: Chúa công, kể từ khi trở về lần trước thì đã vào mùa đông, nên chưa phân phối binh nguyên.

Ừm, như vậy thì là bản hầu sơ suất rồi.

Trần Húc gật đầu nói, Ngã sẽ bổ sung đầy đủ cho ngươi, ngươi cứ thống lĩnh ba nghìn binh mã, tiến về chiếm huyện Ngu.

Nước mắt nóng hổi trong mắt Trình Phổ không thể kìm nén được nữa, hắn cúi lạy thật sâu xuống, miệng lớn tiếng nói: Thuộc hạ tuân lệnh.

Ánh mắt Trần Húc lướt qua Hàn Đương, Hoàng Cái hai người.

Hàn Đương, Hoàng Cái hai người vội vàng cúi đầu, ôm quyền hành lễ.

Không thể không thừa nhận, họ, đã động lòng rồi.

Trần Húc lại khẽ cười, không để ý đến họ, trực tiếp nhìn về phía Từ Hoảng.

Lúc này Từ Hoảng đã không thể kiềm chế được nữa, đang háo hức muốn thử ở một bên.

Thấy Trần Húc nhìn về phía mình, hắn vội vàng trong lòng kêu lên: Ngã.

Ngã, chúa công, có ngã.

Trần Húc cười nói: Công Minh.

Từ Hoảng vội vàng xuống phía dưới, cung kính hành lễ với Trần Húc nói: Chúa công.

Cứ phân phó.

Trần Húc gật đầu nói: Công Minh, mệnh ngươi suất ba nghìn binh mã, đi chiếm huyện Yên, ngươi có nguyện ý không.

Đa tạ chúa công, thuộc hạ nguyện ý.

Từ Hoảng nói xong, cúi mình thật sâu rồi đi ra ngoài.

Hàn Đương và Hoàng Cái hai người thấy Trần Húc không gọi tên mình, hơi thất vọng.

Nhưng ngay sau đó, cả hai khẽ thở dài một tiếng.

Đúng lúc đó, Trần Húc nhìn về phía Hàn Đương nói: Nghĩa Công.

Hàn Đương vội vàng bước ra khỏi hàng, ôm quyền cúi mình, trên mặt hắn tràn đầy vẻ mong chờ.

Nhưng nghe Trần Húc nói: Nghĩa Công, mệnh ngươi mang ba nghìn binh mã, đi chiếm huyện Ninh Lăng.

Hàn Đương nghe Trần Húc nói vậy, như thể nghe thấy thiên lôi giữa trời vậy.

Vội vàng cúi mình thật sâu với Trần Húc nói: Đa tạ chúa công tín nhiệm, thuộc hạ vạn tử cũng khó báo đáp đại ân của chúa công.

Trần Húc gật đầu nói: Nghĩa Công, thực lực của ngươi bản hầu đã biết rõ trong lòng, chỉ cần ngươi một lòng trung thành với bản hầu, bản hầu tự nhiên sẽ không bạc đãi ngươi.

Tạ chúa công.

Hàn Đương lớn tiếng hô.

Trần Húc đến trước mặt Hàn Đương, đỡ Hàn Đương dậy, rồi vỗ vỗ vai hắn nói: Đi đi, cẩn thận trên đường.

Rõ.

Hàn Đương bước chân mạnh mẽ đi ra ngoài.

Lúc này, Hứa Chử lại không thể ngồi yên được nữa.

Hắn đứng dậy đến trước mặt Trần Húc nói: Chúa công.

Ngươi quên ngã rồi sao.

Trần Húc cười nói: Trọng Khang, ta sẽ quên ngươi sao, huyện cuối cùng, chẳng phải để dành cho ngươi sao.

Hắn cười lớn nói: Trọng Khang, mệnh ngươi mang Hổ Vệ Quân, ngoài ra còn mang thêm hai nghìn binh mã, đi chiếm huyện Mông.

Hứa Chử lại xua xua tay nói: Chúa công, chiếm huyện Mông có tám trăm Hổ Vệ Quân của ngã là đủ rồi.

Trần Húc nửa cười nửa không nhìn Hứa Chử một cái, nói: Bây

giờ Điển Vi không có ở đây, Hổ Vệ Quân do một mình ngươi thống lĩnh, nếu Hổ Vệ Quân xảy ra vấn đề, Điển Vi sẽ không tha cho ngươi đâu.

Hứa Chử nghe vậy, hắc hắc cười nói: Chúa công yên tâm, dưới trướng ngã, Hổ Vệ Quân làm sao có thể xảy ra vấn đề.

Hắn ngừng lại nói: Hơn nữa, nếu Điển Vi đến, không chừng ai tha cho ai đâu.

Nói rồi, giọng điệu lại có vài phần sợ sệt.

Trần Húc cũng không vạch trần, chỉ khẽ cười.

Chỉ nghe Hứa Chử nói: Đa tạ chúa công, ngã sẽ đi tập hợp thêm hai nghìn binh mã.

Nói rồi, hắn vội vàng chạy ra ngoài.

Theo bước chạy của hắn, mặt đất cũng rung lên vài tiếng.

Khi huyện cuối cùng được phân phó đi, Hoàng Cái có chút bất lực thở dài một tiếng.

Cuối cùng vẫn không có cơ hội được dẫn binh xuất chinh.

Nhìn Trình Phổ và Hàn Đương hai người, tất cả đều hưng phấn mang binh mã đi, trong lòng hắn không khỏi buồn bã.

Trong đầu hắn hỗn loạn một mảnh.

Hắn thở dài thật dài một tiếng, có lẽ kế trá hàng trước đó của hắn đã bị phát hiện rồi.

Đúng lúc đó, thấy Trần Húc đến trước mặt mình, nói: Đi thôi, Công Phúc, cùng ngã ra ngoài đi dạo.

Hoàng Cái vô thức liền đáp một tiếng, đi theo sau Trần Húc.

Hai người một trước một sau đi trên đường phố.

Có lẽ vì ở xa đang có lễ chúc mừng, người qua lại không nhiều, nhưng chỉ cần người đi ngang qua Trần Húc, mỗi người đều sẽ lớn tiếng hô với Trần Húc: Trần Hầu nhân nghĩa.

Hoàng Cái ngơ ngác nhìn.

Không biết tự bao giờ, đã đến trên tường thành, trước mặt hắn chính là bên ngoài thành.

Trần Húc nhìn về phía xa, mãi lâu sau mới nói: Đức Mưu và Nghĩa Công hai người đều được phái đi dẫn binh, ngươi không có chút thất vọng nào sao.

Hoàng Cái vô thức muốn nói, nhưng lại nhíu nhíu mày, không nói gì.

Trần Húc lại quay đầu lại, khẽ cười nói: Công Phúc, kế trá hàng đó của ngươi rất hay.

Hoàng Cái giật mình.

Ngơ ngác nhìn Trần Húc, sau đó dường như hiểu ra, vội vàng tránh xa mép tường thành một chút, như thể làm vậy sẽ an toàn hơn.

Trần Húc tiếp tục nhìn về phía xa nói: Nếu ngã là ngươi, lần này, ngã cũng sẽ đi đến chỗ Tôn Kiên đó mà thi hành kế trá hàng, ngươi, có nguyện ý không.

Hoàng Cái vô thức muốn từ chối, nhưng ngay sau đó nhíu nhíu mày nói: Vì ngã.

Trần Húc khẽ cười nói: Vì ngươi không ai hợp thích hơn.

Hoàng Cái trầm mặc.

Ở một điểm, hắn đồng tình.

Hàn Đương tính tình thẳng thắn, chắc chắn không thích hợp đi trá hàng.

Còn Trình Phổ thì luôn là anh cả trong số mấy người, luôn chăm sóc mấy người, nhưng nếu bàn về cơ biến thì xa xa không bằng hắn.

Trần Húc không để ý đến hắn, lạnh nhạt đọc ra vài câu trong Tam Quốc Chí Tôn Kiên Truyện: Sơ Bình tam niên, Thuật sử Kiên chinh Kinh Châu, kích Lưu Biểu.

Biểu khiển Hoàng Tổ nghịch vu Phiền, Đặng chi gian.

Kiên. vi Tổ quân sĩ sở xạ sát.

Ban đầu Hoàng Cái không phản ứng, nhưng ngay sau đó cả người hắn như bị đóng băng vậy.

Hắn há to miệng, không thể tin nổi nhìn Trần Húc.

Mãi lâu sau, mới nói: Sao.

Trần Húc quay người, nhìn hắn, khẽ cười nói: Chuyện sắp xảy ra với Tôn Kiên.

Cả người Hoàng Cái cứng đờ tại chỗ.

Ngay sau đó hoàn hồn, không thể nào.

Chắc chắn là giả.

Thân thủ như Tôn Kiên, sao có thể chết dưới loạn tiễn của quân sĩ được.

Nhưng ngay sau đó, hắn nhớ đến những lời Trần Húc nói trước đó.

Những câu Viên Thuật sai Tôn Kiên chinh phạt Kinh Châu, đánh Lưu Biểu, trước đó khi ở chỗ Tôn Kiên, đã định ra.

Sau đó là phản công ở Phiền, Đặng, kế hoạch càng bí mật hơn.

Kế hoạch này ngoài Tôn Kiên, Tôn Sách và ba người họ ra, không ai biết.

Chẳng lẽ Trình Phổ và Hàn Đương đã nói cho Trần Húc biết.

Ý nghĩ đó nhanh chóng bị bác bỏ.

Vậy thì.

Trần Húc lại làm sao biết được.

Những lời đồn đại trước đây, trong lòng Hoàng Cái, hoàn toàn hỗn loạn.

Trần Húc khẽ cười, biết rằng, hắn đang nắm giữ chủ động.

Ngay lập tức vỗ vỗ vai Hoàng Cái, cười nói: Nếu ngươi thi hành kế trá hàng, giúp ta thu phục Tôn Kiên và Tôn Sách, vậy thì, Tôn Kiên sẽ không còn lo lắng về tính mạng nữa.

Trong lòng Hoàng Cái, hỗn loạn.

Hắn có chút không biết phải lựa chọn thế nào.

Chương 146

Đột nhiên, hắn nhìn về phía Trần Húc nói: Chúa công, vừa rồi người nói, trên đời có người thứ ba biết không.

Trần Húc lắc đầu nói: Lời nói ra từ miệng ngã, vào tai ngươi, nhưng chưa có người thứ ba nào biết.

Hoàng Cái thốt ra lời nói: Chúa công, tiên nhân sao.

Trần Húc khẽ cười lắc đầu.

Không biết tại sao, trong lòng Hoàng Cái lại càng tin tưởng hơn, hắn quỳ sụp xuống đất nói: Chúa công, mỗ nguyện thi hành kế trá hàng đó, giúp chúa công thu phục Tôn Kiên và Tôn Sách vào dưới trướng.

Trần Húc đỡ Hoàng Cái dậy, lúc này cậu có chút cảm ơn người thầy từng ép cậu làm bài tập.

Nếu không, cũng sẽ không nhớ ra một câu trong phần đọc hiểu này.

Thu hồi suy nghĩ, cậu vỗ vai Hoàng Cái rồi xoay người rời đi.

Tối hôm đó.

Tại thành Tuy Dương, thủ phủ của Lương Quốc, đã xảy ra một sự kiện lớn.

Vào nửa đêm, có kẻ cướp ngựa, phóng hỏa thiêu rụi một kho lương gần đó, rồi xuyên đêm phá cửa bỏ trốn.

Hiện trường hỗn loạn một phen, ngay cả Trần Hầu cũng đích thân đến trấn giữ chỉ huy.

Một trận đại hỏa cháy đến rạng sáng mới dần tắt.

Nhưng kho lương tại hiện trường đã sớm hóa thành tro tàn.

Sau khi xem thông báo an dân được đưa ra, mọi người mới hiểu ra rằng giặc Hoàng Cân đang quấy phá, và Trần Hầu đã phái người đi dẹp loạn Hoàng Cân tặc.

Mọi chuyện nhanh chóng được dẹp yên.

Tại thủ phủ Trần Huyền thuộc Trần Quốc, trong phủ quận thủ.

Tôn Sách vội vàng đi vào phủ quận thủ, vừa mới bước vào cửa đã lớn tiếng kêu lên: Phụ thân, Lương Quốc đã bị Trần Húc chiếm đóng rồi.

Vừa nói, y đưa tin tức trong tay lên.

Tôn Kiên vỗ mạnh xuống bàn, mắng: Đồ phế vật, thành sự bất túc bại sự hữu dư phế vật.

Tôn Sách cũng tức giận nói: Cái tên Thư Trọng đó đúng là phế vật, vậy mà dám mở cửa thành đầu hàng.

Con đã sớm đề xuất với Viên Thuật là thay người này rồi, nhưng Viên Thuật Tôn Kiên thở dài một tiếng nói: Đáng tiếc a, Viên Công Lộ bề ngoài có vẻ trọng dụng ta, nhưng thực chất lại đề phòng khắp nơi.

Thôi bỏ đi.

Lúc đó, một thân vệ chạy vào nói: Chúa công, có mật báo.

Tôn Kiên nhận lấy mở ra xem, lông mày hơi nhướn lên, rồi trên mặt lộ ra một tia vui mừng.

Tôn Sách hỏi: Phụ thân, có tin vui sao.

Tôn Kiên cười lớn nói: Tin vui.

Đại hỉ sự.

Hoàng Cái đã về rồi.

Một mồi lửa thiêu rụi kho lương của Trần Húc, thiêu hay lắm.

Tôn Sách nghe vậy ngẩn ra, rồi lập tức nhận lấy bản tin tức từ tay Tôn Kiên.

Chỉ lướt qua một cái, y đã nói: Phụ thân, Hoàng Cái chỉ nói bị bệnh đóng cửa không ra ngoài thôi mà, về rồi sao.

Tôn Kiên nghe vậy cười lớn: Nhìn trận hỏa hoạn đêm qua, nhất định không phải giặc Hoàng Cân, nếu là giặc Hoàng Cân thì cướp ngựa làm gì.

Hoàng Cái xưng bệnh đóng cửa không ra, phần lớn là vì y không ở Tuy Dương, sở dĩ Hoàng Cái đóng cửa không ra chỉ là để che mắt thiên hạ thôi.

Mấy tiểu kế sách của Trần Đông Thăng lừa người khác thì được, trước mặt ta thì chẳng có chút tác dụng nào.

Tôn Sách nghe vậy cười vang: Tốt.

Quá tốt.

Có Hoàng Tướng quân tương trợ, con lại có thêm một phần nắm chắc thắng lợi.

Nhưng ngay sau đó y lại nói: Phụ thân, vì sao chỉ có Hoàng Cái về thôi, hai vị tướng quân kia đâu rồi.

Hoàng Cái vì sao bây giờ mới về.

Tôn Kiên lông mày cũng hơi cau lại, nhưng lập tức phất tay nói: Chuyện này không vội, đợi Hoàng Cái về rồi, hỏi một câu là biết thôi.

Nghe bên ngoài có một trận ồn ào.

Tôn Sách nhíu mày nói: Kẻ nào bên ngoài làm ồn.

Thân vệ vội vàng bước lên nói: Tướng quân, Thiếu Tướng quân,

Hoàng Tướng quân về.

Hai người nghe vậy mừng rỡ.

Tôn Sách chắp tay với Tôn Kiên nói: Phụ thân thần, con vẫn không bằng được ngài.

Tôn Kiên cười phất tay, rồi nhảy dựng lên nói: Đi, Bá Phù, theo ta ra ngoài đón một chút.

Tại Phái Quận, phủ Thái Thú.

Quách Gia cười lớn nói: Chúa công, Hoàng Cái cũng là một người tàn nhẫn, để diễn trò mà dám thiêu rụi cả kho lương.

Trần Húc lại mỉm cười nói: Như vậy cũng tốt.

Như vậy mới có thể lấy được lòng tin của Tôn Kiên và Tôn Sách.

Dù sao bên trong ta căn bản cũng chẳng có lương thảo.

Ừm, tình hình bên trong không có lương thảo, ta đã nói với Hoàng Cái từ trước rồi, cũng vì nguyên nhân này mà y mới thiêu rụi cả kho lương.

Lúc đó, Điền Phong từ bên ngoài đi vào.

Chắp tay với Trần Húc nói: Chúa công, vừa nhận tin mật báo từ thám tử, Hoàng Cái hôm qua đã tiến vào Trần Huyền.

Tốt.

Tiếp theo ta sẽ tĩnh quan kỳ biến.

Trần Húc khẽ gật đầu.

Cứ như vậy liên tiếp hai ngày.

Một ngày nọ giữa trưa, thân vệ từ bên ngoài chạy vào, lớn tiếng bẩm báo: Chúa công, Triệu Tướng quân về.

Ồ.

Trần Húc nghe vậy cười nói, Mau, Tử Long đang ở đâu.

Lúc đó, một tràng tiếng bước chân gấp gáp vang lên theo sau.

Triệu Vân từ bên ngoài đi vào, bên cạnh y còn có một người.

Triệu Vân đến trước mặt Trần Húc, cung kính hành lễ: Chúa công, may mắn không phụ mệnh, người hoạt động ở Bạc Huyền kia quả nhiên là bộ hạ của Tào Tháo.

Không sai, mỗ đã hạ Bạc Huyền, đồng thời mang Lý Điển về.

Tốt.

Tử Long vất vả rồi.

Trần Húc cười nói.

Rồi nhìn về phía người kia, người đó cậu đã gặp một lần khi đối đầu với Tào Tháo trước đây.

Chỉ là lúc đó không biết tên người này thôi.

Nhìn kỹ lại, thuộc tính của người kia cũng hiện ra trước mắt cậu.

Tên: Lý Điển Tự: Mạn Thành Tuổi: 19 Thống soái: 80 Võ lực: 78 Trí lực: 78 Chính trị: 74 Mị lực: 60 Đặc tính: Thận Trọng, Bàn Vận, Trấn Tĩnh.

Quả nhiên là Lý Điển.

Trần Húc mỉm cười nói: Mạn Thành, đừng vô lễ.

Lý Điển chỉ khẽ hừ một tiếng, không nói gì.

Trần Húc chỉ mỉm cười nói: Sở vị lương cầm trạch mộc tê, hiền thần trạch chủ sự.

Tào Tháo liên tiếp tổn binh hao tướng, làm gì có tướng mạo của nhân chủ.

Lý Điển không nói gì.

Trần Húc bất đắc dĩ, biết Lý Điển e rằng không dễ dàng thuyết phục.

Chỉ phất tay nói: Tạm giam đi, mấy ngày nữa, đợi Tào Tháo đầu hàng rồi, y tất cũng không thể ngồi yên được Lý Điển trừng mắt nhìn Trần Húc nói: Ngươi, muốn làm gì với chúa công của ta.

Trần Húc mỉm cười nói: Ta muốn làm gì với chúa công của ngươi.

Không bằng Tào Tháo muốn làm gì với Hoàng Cân ở Thanh Châu thì đúng hơn Lý Điển nghe vậy, trên mặt hiện lên vẻ kinh ngạc: Chuyện này, sao ngươi lại biết được.

Không phải rõ ràng rành rành sao Trần Húc không nói thêm nữa, chỉ phất tay.

Thân vệ bước ra, lập tức dẫn Lý Điển xuống.

Lý Điển không khỏi vội vàng, lớn tiếng nói: Trần Trần Hầu, xin chờ ta, ta có lời muốn nói.

Trần Húc gật đầu nói: Nói đi.

Lý Điển dùng sức giãy ra, thoát khỏi tay thân vệ, rồi mới hỏi: Ta hỏi, Vu Cấm và Nhạc Tiến hai người đâu rồi.

Đi đâu rồi.

Không bị giết chứ.

Trần Húc có chút bất ngờ.

Cậu không ngờ, Lý Điển lại hỏi về Vu Cấm và Nhạc Tiến, xem ra quan hệ với Vu Cấm và Nhạc Tiến hẳn là không tệ.

Đây quả là một đột phá khẩu không tồi.

Ngay lập tức cậu cười nói: Vu Cấm và Nhạc Tiến hai người, lúc này có việc quan trọng phải làm, nhưng không theo ta về Lương

Quốc.

Lý Điển có chút nghi ngờ đánh giá Trần Húc, dường như đang phân biệt thật giả.

Trần Húc mỉm cười.

Lúc đó, một giọng nói từ bên ngoài truyền vào.

Chỉ thấy Hàn Đương chạy vội vào, nói: Chúa công, mạt tướng may mắn không phụ mệnh, đã dùng kế hạ được Ninh Lăng.

Ba nghìn binh mã không hao tổn chút nào Lý Điển, nhìn tình hình bên trong, không khỏi ngẩn ra.

Lý Điển cũng ngơ ngác nhìn Hàn Đương.

Hàn Đương này, y từng gặp trong liên minh mười tám lộ chư hầu, rõ ràng là một đại tướng đắc lực dưới trướng Tôn Kiên.

Lúc đó ngẫu nhiên gặp gỡ, quen biết nhau, nên có trao đổi.

Chương 147

Nhưng bây giờ, lại dưới trướng Trần Húc, giúp Trần Húc dẫn binh công hạ một huyện.

Hàn Đương nhìn Lý Điển, cười lớn một tiếng nói: Mạn Thành huynh đệ a, huynh cũng đến rồi à.

Vừa nói, y vỗ vai Lý Điển nói: Đến tốt.

Đến cùng với Vu Cấm và Nhạc Tiến một lòng hiệu lực cho Chúa công.

Nhìn xem, mới mấy ngày mà ta đã hạ được Ninh Lăng, thật thoải mái Lý Điển ngây người nghe Hàn Đương nói.

Cũng không cảm thấy phiền.

Dù sao, y cũng hiểu tính cách của Hàn Đương, lâu ngày gặp lại, nói nhiều một chút cũng là điều dễ hiểu.

Chỉ là y khá nhạy cảm với hai cái tên trong lời nói của Hàn Đương, mới hỏi: Nghĩa Công, Văn Khiêm, Văn Tắc cũng vì Trần Trần Hầu mà hiệu lực sao.

À.

Chuyện đó đã lâu rồi, không phải lần này hai người có việc nên không đến Lương Quốc.

Nhưng nhiệm vụ lần này của họ cũng quan trọng Hàn Đương vừa nói, bỗng nhiên dừng lại, nói: Mạn Thành, ngươi muốn gọi Chúa công là Trần Hầu sao.

Phải gọi là Chúa công mới đúng.

Hai người đang nói chuyện, lại có một người khác đi vào, người

đó, chính là Trình Phổ.

Chỉ thấy Trình Phổ đến trước mặt Trần Húc, cung thân nói: Chúa công.

Chúc hạ đã hạ được Ngu Huyền.

Trần Húc cười nói: Tốt.

Ngu Huyền là một đại huyện, Đức Mưu nhanh chóng hạ được như vậy, cũng khá không tồi.

Trình Phổ chắp tay hành lễ nói: Ngu Huyền vốn bị giặc Hoàng Cân chiếm giữ, mỗ lần này đến hạ Hoàng Cân tặc xong, binh lực nhờ vậy mà tăng thêm mấy nghìn người.

Trần Húc gật đầu nói: Rất tốt, Đức Mưu hãy nghỉ ngơi một chút, đợi những người còn lại tập hợp đủ rồi, ta sẽ đưa ra quyết định.

Trình Phổ đã nhìn thấy Hàn Đương và Lý Điển hai người, lúc này mới quay người nói: Nghĩa Công, huynh lại đi nhanh hơn ta một bước rồi.

Hàn Đương haha cười nói: Đức Mưu, ta cũng vừa mới đến.

Trình Phổ nhìn về phía Lý Điển, đưa tay ra nói: Chào mừng Mạn Thành gia nhập.

Nhưng không đợi Lý Điển phản ứng, y đã kéo Lý Điển lại.

Rồi cả người nhân cơ hội áp sát Lý Điển, nhỏ giọng nói: Mạn Thành, huynh còn do dự gì.

Dưới trướng Chúa công, Lý Ký có binh quyền, tiền đồ một mảnh sáng lạn, nếu bỏ lỡ cơ hội này, đừng hối hận đó.

Hơn nữa, nếu không tốt, Vu Cấm và Nhạc Tiến bọn ta sẽ gia nhập sao.

Lời này vừa thốt ra, Lý Điển triệt để ngây người.

Trong lòng y, một mảnh hỗn loạn.

Trần Húc nhìn mọi việc trong mắt, thấy thời cơ đã chín muồi, vài bước tiến đến bên cạnh Lý Điển, vỗ vai Lý Điển nói: Mạn Thành, thế nào.

Lý Điển nhìn Trình Phổ và Hàn Đương bên cạnh, lại nghĩ đến những lời vừa rồi, như ma xui quỷ khiến liền cung thân chắp tay nói: Lý Điển bái kiến Chúa công.

Tốt.

Rất tốt.

Trần Húc cười lớn nói, Tử Long, ngươi có bộ hạ của Mạn Thành ở đó không, nếu có, thì giao lại cho Mạn Thành đi.

Triệu Vân gật đầu nói: Chúa công, thuộc hạ có hai nghìn tàn binh của bộ hạ Mạn Thành, vậy hãy giao cho Mạn Thành đi.

Lý Điển ngây ngốc lắng nghe, có cảm giác như đang nằm mơ.

Quay một vòng, binh lính y đã dẫn theo trước đây đều trở về rồi sao.

Quá không thể tin nổi.

Điều càng khiến y cảm thấy không thể tin nổi, là một hàng tướng vừa mới đầu nhập dưới trướng Trần Húc, lại có tư cách lãnh đạo một đội quân, mà đội quân này lại là bộ hạ nguyên bản của y.

Trình Phổ tiến lên vỗ vai Lý Điển nói: Đừng ngạc nhiên, lúc ta mới đến cũng vậy, bao gồm cả Văn Khiêm và Văn Tắc.

Chúa công, rất rộng lượng, không có gì phải nghi ngờ đâu.

Hàn Đương có chút không phản ứng, lúc này mới đấm một quyền

vào ngực Lý Điển nói: Mạn Thành của ta, hóa ra bây giờ mới gia nhập sao.

Không sai, hoan nghênh gia nhập.

Lý Điển đáp lại hai người, rồi lại nhìn Trần Húc một cái với vẻ phức tạp, trong lòng ngũ vị tạp trần Trần Húc chỉ lớn tiếng nói: Chư vị, đợi mọi người hạ được các huyện xong, ta sẽ mở tiệc khánh công, cũng phong thưởng cho Mãn Sủng và Lý Điển.

Trong phủ vang lên một tràng tiếng hoan hô.

Trần Húc một mình đi ra ngoài.

Một mình cậu đi lang thang trên phố, nhìn những bách tính ăn mặc rách rưới đang vội vã đến quán cháo, tâm trạng có chút phức tạp Bách tính Lương Quốc, cũng quá nghèo khổ đi Vốn dĩ cứ nghĩ, khi vừa tiếp quản Phái Quận, những bách tính đó đã đủ nghèo rồi.

Nhưng bây giờ, bách tính Lương Quốc lại còn vượt xa những gì cậu đã thấy trước đây Suy nghĩ của cậu có chút hỗn loạn.

Lúc đó, một bóng dáng thanh thoát đi ngang qua trước mặt cậu.

Do trong đầu đang nghĩ chuyện, cậu không để ý.

Nhưng thấy người kia, lại lần nữa quay trở lại, cúi mình hành lễ nói: Xin hỏi đây có phải là Trần Hầu không.

Trần Hầu giật mình, khẽ gật đầu với người kia.

Lúc này cậu mới phát hiện, người đang hành lễ với mình là một nữ tử có thân hình tuyệt đẹp.

Chỉ có điều đáng tiếc, trên mặt vị mỹ nữ này che một tấm khăn lụa trắng.

Lúc này Trần Húc đã quen nhìn những mỹ nữ đẳng cấp như Điêu Thuyền, Thái Diễm nên tự nhiên sẽ không vì thế mà kinh ngạc.

Chỉ lướt qua một cái đã thu lại ánh mắt.

Nhưng nghe nữ tử kia tiếp tục nói: Trần Hầu, mỗ họ Cam, tên Cam Mai, là người ở Tương Huyền, Phái Quận.

Lần này đến Lương Quốc thăm một cô cô, không ngờ lại gặp được Trần Hầu, đúng là vận khí của nô gia.

Trần Húc cười nói: Nguyên lai là vậy, Trần mỗ hân hạnh.

Nô gia cũng vô cùng vinh hạnh.

Cam Mai lại lần nữa hành lễ.

Vừa lúc đó, một góc khăn lụa trắng rơi xuống, để lộ ra dung nhan tuyệt mỹ.

Điều càng khiến Trần Húc cảm thấy không thể tin nổi, là làn da mỹ nữ trắng như tuyết.

Trên làn da ẩn hiện những vầng sáng trắng luân chuyển, khiến người ta vừa nhìn đã sinh lòng thiện cảm.

Trần Húc ngẩn ra, làn da tốt đến vậy, như ngọc vậy sao.

Vô thức nhìn thêm hai lần, thuộc tính của người trước mặt cũng hiện ra trước mắt cậu.

Tên: Cam Mai Tuổi: 16 Thống soái: 27 Võ lực: 8 Trí lực: 58 Chính trị: 60 Mị lực: 86 Đặc tính: Nội Trợ.

Trần Húc không khỏi ngẩn ra.

Có đặc tính Nội Trợ, cậu nhìn chăm chú vào đặc tính Nội Trợ.

Giới thiệu về đặc tính Nội Trợ cũng hiện ra trước mắt cậu.

Đặc tính Nội Trợ: Năng lực toàn diện của phối ngẫu được tăng cường.

Quả nhiên không hổ là Nội Trợ.

Đích thị là hiền nội trợ a.

Mị lực cũng thật không thấp.

Trong Tam Quốc, có nhân vật hào kiệt nào tên này không.

Nhưng ngay sau đó, cậu nhớ ra, Cam Mai không phải là Cam phu nhân của Lưu Bị sao.

Quả nhiên không hổ danh là Ngọc mỹ nhân, làn da vừa nhìn đã như ngọc vậy Trần Húc mỉm cười, rồi thu lại ánh mắt.

Lúc đó, Cam Mai cười duyên nói: Không biết phủ Trần Hầu có rảnh không, nô gia là nữ tử đi lại ở nơi xa lạ, có chút sợ hãi Vừa nói, cô cúi người hành lễ với Trần Húc.

Trần Húc nhìn bộ dạng yếu ớt của Cam Mai, lại nhìn 8 điểm võ lực đáng thương kia, lập tức gật đầu nói: Cũng được, vậy để bản hầu tiễn cô một đoạn, chỉ không biết nhà cô cô ở đâu.

Cam Mai chỉ về phía trước nói: Ở phía trước không xa.

Vậy đi thôi Trần Húc vừa nói, liền ra dấu cho Cam Mai.

Nhưng ngay sau đó, cậu phát hiện có gì đó không ổn, hướng đi của Cam Mai không phải hướng đó sao.

Cậu nhìn về phía Cam Mai, phát hiện Cam Mai cũng đang lén lút đánh giá mình.

Ánh mắt hai người chạm nhau, trên mặt Cam Mai nổi lên một vệt hồng đỏ.

Trần Húc sờ sờ mũi, cũng không vạch trần tại chỗ, dù sao cũng là con gái người ta mà.

Đi được một lúc, Cam Mai chủ động nói: Trần Hầu, cảm ơn ngài đã giúp gia đình ta sửa chữa nhà cửa.

Trần Húc nghe vậy hơi sững sờ, rồi cười nói: Không cần khách sáo, đó là việc bản hầu, với tư cách Châu Mục, nên làm.

Cam Mai mặt hơi hồng nói: Trần Hầu khách khí rồi, nếu không có Trần Hầu, e rằng mùa đông này sẽ vô cùng khó khăn.

Trần Húc cười phất tay.

Cam Mai lại dường như đã cởi mở hơn nhiều, tiếp tục nói: Từ khi Trần Hầu đến Phái Quận, cuộc sống của chúng nô gia đã được cải thiện rất nhiều.

Bách tính ở Phái Quận, vì thế đều cảm thấy may mắn.

Không những giặc Hoàng Cân đều bị Trần Hầu đánh đuổi hết, nhà cửa của chúng nô gia cũng đã sửa chữa xong, trong nhà có than củi, mùa đông cũng không còn khó khăn như vậy nữa.

Thêm vào đó là việc mỗi ngày đều có cháo phát, bách tính chúng nô gia không còn phải lo lắng không sống nổi nữa Vừa nói, cô đột nhiên xoay người, cúi mình hành lễ với Trần Húc nói: Đa tạ Trần Hầu.

Đa tạ tất cả những gì Trần Hầu đã mang lại.

Trần Húc sờ sờ mũi, nếu không phải Cam Mai nhắc, cậu cũng không biết mình đã làm một số việc đó.

Nhưng nghe Cam Mai tiếp tục nói: Không sai, lần trước củ khoai tây đó thật sự rất ngon, sau này có thể ăn lại không.

Trần Húc cười lớn nói: Chuyện đó tự nhiên, ta đã giữ giống khoai tây rồi, đợi thêm mấy ngày nữa sẽ trồng xuống.

Thật sao.

Chương 148

Vậy thì tốt quá rồi.

Củ khoai tây đó hương vị rất ngon, tiếc là số lượng hơi ít.

Nếu có thể ăn thêm một chút nữa thì Vừa nói, Cam Mai ngẩng mắt nhìn Trần Húc, dường như đang chờ đợi.

Trần Húc khẽ ho một tiếng, lúc này nếu không biết cách tiếp lời, thì quả thật là một tên thẳng nam chính hiệu.

Cậu cười nói: Nếu cô nương có ý, có thể đến phủ quận thủ, rồi đến đó nhận thêm một ít.

Thật sao.

Trong lời nói của Cam Mai, tràn đầy niềm vui, Vậy thì, Cam Mai sẽ không khách khí nữa.

Vừa nói, cô cúi mình hành lễ với Trần Húc nói: Đa tạ Trần Hầu tiễn nô gia về nhà, tiểu nữ tử không sao cảm kích hết.

Nhà cô cô của tiểu nữ tử ở phía trước, không bằng Trần Húc tự nhiên hiểu ý Cam Mai, nhưng lại mỉm cười nói: Không bằng, ta xin cáo từ trước.

Vừa nói, liền bước chân muốn rời đi.

Nhưng nghe Cam Mai nhẹ nhàng nói: Trần Hầu, không biết Trần Hầu khi nào về Phái Quận.

Trần Húc ngẩn ra nói: Chuyện đó thì không biết.

Lần này, phải công lược Trần Quốc và Dĩnh Xuyên, không thể tránh khỏi việc phải ở lại hai quận đó mấy ngày.

Rồi lại nói: Hoặc có thể ít nhất mười ngày, nhiều nhất là nửa

tháng Cam Mai mặt hơi e lệ nói: Nếu tiện lợi, nô gia và Trần Hầu cùng về Phái Quận.

Rồi cô lại bổ sung: Dù sao bây giờ trên đường có chút không mấy bình yên Trần Húc gật đầu, tuy giặc Hoàng Cân ở Phái Quận đã bị dọn dẹp sạch sẽ, nhưng các quận khác thì chưa.

Cậu cười nói: Nếu đã vậy, lúc đó cô nương nếu về Phái Quận, có thể thử đến Quốc Tướng phủ tìm ta.

Đa tạ Trần Hầu, vậy nô gia đi trước.

Cam Mai chưa kịp nói xong, mặt đã đỏ bừng, nhưng cô ngẩng đầu nhìn Trần Húc thật kỹ một cái.

Rồi cúi mình hành lễ với Trần Húc, cắn môi, do dự một lúc, rồi xoay người đi vào căn nhà bên cạnh.

Trần Húc thấy rõ, sau khi Cam Mai vào, cô đứng ở cửa ngóng ra.

Đồng thời, bên trong truyền ra tiếng cười duyên của nữ tử.

Trần Húc không để ý, chỉ bước đi về phía trước Mấy ngày sau đó, Hứa Chử, Từ Hoảng, tất cả đều lần lượt mang tin tốt lành trở về.

Một ngày nọ, Thái Sử Từ vội vàng đi vào nói: Chúa công, mạt tướng may mắn không phụ mệnh, đã hạ được Nang Huyền, Hạ Ấp hai huyện, trong đó có hơn năm nghìn giặc Hoàng Cân, tất cả đều đã thu nạp vào bộ hạ.

Tốt.

Tử Nghĩa vất vả rồi.

Trần Húc đến trước mặt Thái Sử Từ, vỗ vai Thái Sử Từ nói, Tử Nghĩa lần này đường xá khá xa, lại liên tiếp giành được hai huyện, quả thật không dễ dàng.

Hôm nay, ta sẽ tổ chức tiệc khánh công cho ngươi.

Cũng phong thưởng cho Mãn Sủng, Lý Điển.

Thái Sử Từ chắp tay hành lễ nói: Đa tạ Chúa công.

Thân vệ, cũng tự mình lĩnh mệnh đi thông báo cho các văn thần võ tướng.

Đêm đó, trong phủ Quốc Tướng, mọi người tề tựu một chỗ.

Trần Húc nâng chén rượu, nhìn xuống những người trong nhà nói: Lần này, một là để khánh công cho chư vị tướng quân.

Chư vị tướng quân lao khổ, liên tiếp hạ được các huyện, bây giờ toàn bộ Lương Quốc đều nằm trong sự kiểm soát của ta.

Vậy, chư vị cùng ta cạn chén này.

Mọi người đồng loạt nâng chén.

Triệu Vân cười nói: Lần này hoàn toàn nhờ Chúa công, chúng mỗ không dám nhận công.

Thái Sử Từ cũng lớn tiếng nói: Chính xác là như vậy, nếu không có thần uy của Chúa công, tên giặc đó sẽ không hàng ngay khi nghe tin đâu.

Lời của Tử Long, Tử Nghĩa hai vị có lý.

Chúng mỗ chỉ là được nhờ ánh sáng của Chúa công thôi.

Trình Phổ cũng lớn tiếng cười nói.

Vừa nói, mọi người đồng loạt cạn chén rượu trong ly.

Đã có người hầu tiến lên rót rượu.

Trần Húc mỉm cười nói: Hai là, ta lại có thêm hai thành viên mới, đó là Mãn Sủng và Lý Điển.

Hai người này, đều là đại tài của thời thế.

Lần này là tiệc tiếp phong, để tiếp phong cho Mãn Sủng, Lý Điển

hai người.

Vậy, chư vị, cùng ta cạn chén này.

Mãn Sủng, Lý Điển hai người đồng loạt đứng dậy, nâng chén chào mọi người.

Mọi người tự nhiên đồng loạt hoan nghênh, cũng cạn chén rượu trong ly.

Ba là.

Trần Húc vừa nói, vừa nâng chén nhìn về phía Quách Gia và Điền Phong nói, Lần này Phụng Hiếu và Nguyên Hạo hai người, cũng khá vất vả, đáng được kính một chén.

Mọi người đồng loạt cúi người.

Quách Gia lại phất tay cười nói: Chúa công khách khí rồi, lần này hoàn toàn nhờ Chúa công, Quách Gia không dám nhận công.

Phụng Hiếu nói rất đúng.

Lần này mọi sự điều động đều là công lao của Chúa công, Điền Phong cũng không dám nhận công.

Trần Húc lại phất tay nói: Nếu không có hai vị quân sư trấn giữ, lần này có thể thuận lợi như vậy sao, vậy, chư vị cùng ta cạn chén này.

Mọi người đều đồng loạt cạn chén.

Trần Húc lại nhìn về phía Mãn Sủng nói: Bá Ninh, nghe nói lần trước đại hôn sắp diễn ra, không biết khi nào đại hôn a.

Mãn Sủng nghe vậy đứng dậy nói: Làm phiền Chúa công quan tâm, ngày đại hôn của mỗ, là ba ngày sau.

Đến lúc đó, mong các vị đến chung vui.

Chuyện đó tự nhiên, đến lúc đó chúng mỗ sẽ đến hết, không thể để Bá Ninh làm khổ gia đình ta.

Triệu Vân vừa nói, vừa nâng chén với Mãn Sủng.

Mãn Sủng tự nhiên không dám tự đại, vội vàng nâng chén đáp lễ.

Chính là như vậy, đến lúc đó chúng mỗ sẽ đến hết, cũng không biết nhà có đủ chỗ ngồi không Thái Sử Từ nói xong, cười trước.

Điền Phong cũng cười nói: Chư vị, nếu chưa kết hôn, thì phải nhanh lên đó.

Xem tốc độ của Bá Ninh nhanh đến mức nào, mới mấy ngày công phu đã có cả ngày cưới rồi.

Mọi người đồng loạt cười lớn.

Mãn Sủng lại phất tay nói: Ta a, là hôn ước từ nhiều năm trước rồi, bây giờ vừa hay hoàn thành hôn lễ.

Bây giờ tình hình thời cuộc, mọi việc từ giản tiện, chỉ có thể tùy theo đó thôi.

Mọi người chén chú chén anh một phen.

Sau tiệc rượu, mọi người đều đã ra về gần hết, Mãn Sủng lại cúi mình hành lễ với Trần Húc nói: Chúa công, ba ngày sau, xin Chúa công làm chứng cho mỗ.

Trần Húc cười nói: Chuyện đó tự nhiên, dù Bá Ninh không nói, bản hầu cũng sẽ đến.

Nhưng bản hầu cũng có một yêu cầu.

Mãn Sủng hơi sững sờ nói: Chúa công xin cứ nói.

Sau đại hôn vài ngày ngươi phải nhận chức Quốc Tướng Lương Quốc.

Ta muốn chuẩn bị động binh Trần Quốc.

Đa tạ Chúa công hậu ái.

Mỗ nhất định tận tâm tận lực, để báo đáp Chúa công.

Vài ngày nữa mỗ sẽ cùng Nguyên Hạo bắt đầu bàn giao công việc Không vội, đại hôn quan trọng hơn Trần Húc vỗ vai Mãn Sủng nói, Bá Ninh, đây chỉ là quyền nghi chi kế, đợi ngươi trải qua rèn luyện một phen rồi mỗ sẽ điều ngươi về bên cạnh.

Mãn Sủng cung thân nói: Đa tạ Chúa công.

Ba ngày sau, là ngày đại hôn của Mãn Sủng.

Buổi chiều, Mãn Sủng liền phái người đến đón.

Trần Húc dẫn theo một ban văn võ, dưới sự dẫn dắt của người kia, đi về phía nhà Mãn Sủng.

Mãn Sủng tự nhiên rất nhiệt tình đón ra, dẫn Trần Húc vào trong, để Trần Húc ngồi vào ghế trên.

Trần Húc cũng không từ chối.

Hôn lễ từng bước diễn ra, khiến Trần Húc cũng không khỏi mở rộng tầm mắt.

Hôn lễ thật sự có chút rườm rà, nhưng quả thật rất náo nhiệt.

Sau một loạt lễ nghi, tân lang Mãn Sủng mặt mày rạng rỡ dẫn tân nương vào động phòng.

Trần Húc ngồi ở bàn chính, cũng nếm thử một ít rồi, liền đi ra ngoài.

Nhìn không khí vui mừng bên ngoài, trong lòng Trần Húc cũng khẽ động niệm.

Lúc đó, một giọng nói hơi quen thuộc từ phía sau truyền đến.

Trần Hầu, không ngờ lại gặp ngài ở đây.

Trần Húc quay đầu nhìn lại, lại phát hiện người kia, chính là Cam Mai.

Cậu cũng không khỏi có chút kinh ngạc nói: Cam Mai, cô ở đây sao.

Cam Mai cười duyên một tiếng nói: Biểu tỷ của nô gia kết hôn, nô gia đã đến từ sớm.

Nguyên lai là vậy.

Trần Húc cười nói, Xem ra phu quân của biểu tỷ cô là Mãn Bá Ninh.

Bá Ninh người này năng lực khá tốt, hơn nữa tài mạo song toàn, quả thật là lương phối.

Vâng, biểu tỷ nô gia đối với phu quân, cũng khá hài lòng.

Cam Mai cười duyên, Trần Hầu, nô gia có thể cùng ngài đi dạo một chút không.

Trần Húc gật đầu.

Hai người cùng đi ra ngoài, Trần Húc thỉnh thoảng quay đầu lại, thần sắc lại ngẩn ra.

Ngày hôm đó gặp Cam Mai là ban ngày, nhưng bây giờ trời đã dần tối mới phát hiện, làn da Cam Mai tỏa ra ánh sáng óng ánh, quả thật như ngọc vậy.

Từ Ngọc mỹ nhân quả nhiên danh bất hư truyền.

Trên mặt Cam Mai nổi lên vệt hồng đỏ, nhẹ nhàng nói: Nô gia có thể lọt vào mắt Trần Hầu không.

Trần Húc vô thức gật đầu.

Lúc đó, một người vác nông cụ đi ngang qua bên cạnh, Cam Mai vô thức né sang bên.

Nhưng ai ngờ, chân bước hụt, thân hình liền ngã về một bên.

Chương 149

Trần Húc thấy vậy, vô thức bước lên một bước, đưa tay phải ra ôm lấy Cam Mai.

Ánh mắt Cam Mai có chút mê ly, trên khuôn mặt tươi cười dường như có thể nhỏ ra mật ngọt.

Trần Húc cũng bất giác có chút bị hấp dẫn.

Lúc đó, một tiếng ho nhẹ vang lên.

Hóa ra, phía sau, có một phu nhân đi đến.

Cam Mai vội vàng đứng thẳng người, e lệ cúi đầu nói: Mẫu thân.

Phu nhân kia đến trước mặt, thấy Trần Húc, vội vàng cúi mình hành lễ nói: Dân nữ bái kiến Trần Hầu, dân nữ không biết là Trần Hầu, có nhiều điều đắc tội.

Trần Húc phất tay nói: Không sao, vậy ta xin cáo từ trước.

Nhưng thấy phu nhân kia nói: Trần Hầu, đa tạ hôm đó đã giúp nô gia sửa chữa nhà cửa, dân nữ cảm kích vô cùng.

Không sao.

Trần Húc lông mày hơi nhướn lên nói, Nhận ra ta sao.

Rồi lập tức lộ ra vẻ bừng tỉnh nói: Nguyên lai là vị đại tẩu đó không ngờ lại gặp ở đây.

Trần Hầu trí nhớ thật tốt, tự nhiên là dân nữ.

Phu nhân kia cười nói, Mấy ngày trước nô gia thấy tiểu nữ thần sắc có chút khác lạ, trong lòng khá kỳ quái, hóa ra là đã gặp Trần Hầu.

Trần Hầu và tiểu nữ gặp nhau nhiều lần, cũng có duyên.

Không biết Trần Hầu, có lòng không.

Trong lòng Trần Húc khẽ động.

Sẽ bị gả con gái trực tuyến sao.

Nhưng nghe dân nữ kia tiếp tục nói: Khi còn nhỏ, tiên sinh trong thôn có nói, nữ nhi của nô gia quý không thể tả, có tướng hoàng gia, lúc đó dân nữ không để ý.

Nhưng bây giờ, nô gia lại tin rồi.

Bà nhìn về phía Trần Húc nói: Không biết Trần Hầu, có bằng lòng nạp tiểu nữ Cam Mai làm thiếp không.

Trần Húc thần sắc hơi sững sờ, không ngờ phu nhân kia lại trực tiếp như vậy, cậu quay đầu nhìn về phía Cam Mai.

Nhưng thấy Cam Mai đã e lệ đỏ mặt, ngón tay vặn vẹo vạt áo nói: Nô gia hoàn toàn theo mẫu thân làm chủ.

Vừa nói, cô ngẩng đầu nhìn Trần Húc một cái.

Phát hiện Trần Húc cũng đang đánh giá mình, vội vàng cúi đầu.

Trong tình cảnh này, Trần Húc làm gì có khả năng từ chối, gật đầu cười nói: Nếu đã vậy, cứ theo lời phu nhân.

Phu nhân kia nghe vậy đại hỉ.

Đêm ngày thứ hai, Trần Húc vào phòng, thấy Cam Mai đang đoan trang ngồi ở đầu giường.

Vài bước tiến lên, đến trước mặt Cam Mai.

Cam Mai chủ động đứng dậy, giúp Trần Húc cởi áo khoác trên người.

Trần Húc một tay nắm lấy cánh tay mềm mại đang giúp cậu cởi áo khoác nói: Cam Mai, chỉ có thể làm thiếp thất của bản hầu, không hối

hận sao.

Cam Mai chớp mắt với Trần Húc nói: Trần Hầu chính là anh hùng.

Có thể làm thiếp cho Trần Hầu, là điều Cam Mai cầu còn không được.

Hơn nữa, ngay từ ở Phái Quận nô gia đã sớm chú ý đến Trần Hầu, chỉ là Trần Hầu không biết thôi.

Trần Húc thần sắc hơi ngẩn ra nói: Ở Phái Quận lúc đó, ta hình như chưa gặp mặt cô mà.

Cam Mai che miệng cười nói: Lần thứ hai Trần lang đến nhà, nô gia đã ở nhà, lúc đó nô gia liếc nhìn Trần lang vài lần, trong lòng đã sớm chú ý đến Trần lang, chỉ là Trần lang không biết thôi.

Trần Húc bừng tỉnh nói: Nguyên lai cô chính là nữ tử đó a Cam Mai khẽ gật đầu nói: Để nô gia giúp Trần Hầu cởi áo Đồng thời, trong đầu cậu, một giọng nói của hệ thống cũng vang lên.

Đinh, chúc mừng túc chủ thành công có được Cam Mai.

Hoàn thành nhiệm vụ cắt đường Lưu Bị.

Hoàn thành nhiệm vụ cắt đường Lưu Bị, nhận được phần thưởng nhiệm vụ: đặc tính Cầu Tâm của Lưu Bị.

Đặc tính Cầu Tâm: Lực hướng tâm của bộ hạ và quân đội càng mạnh, sĩ khí càng cao ngất.

Chỉ là lúc này, Trần Húc đã không còn để ý đến nữa, vì có việc quan trọng phải làm.

Sau đó vài ngày, Trần Húc có chút lưu luyến.

Tại phủ quận thủ Nhữ Nam, Dự Châu.

Diêm Tượng lớn tiếng nói: Chúa công, lần này chúng ta cần đề

phòng Trần Húc chia binh làm hai đường.

Do đó, chúng ta nên nhanh chóng phái binh, tiền vãng chi viện Dĩnh Xuyên và Trần Quốc.

Viên Thuật nói: Thành Dĩnh Xuyên cao hào sâu, sao có thể dễ dàng công phá.

Trần Quốc có Tôn Kiên và Tôn Sách hai người, lại sao có thể dễ dàng bị mất.

Diêm Tượng trong lòng thở dài, nhưng vẫn nói: Chúa công, Trần Húc người này dã tâm cực lớn, hơn nữa văn võ dưới trướng y chiến lực khá mạnh, chúng ta tuyệt đối không thể đánh giá thấp.

Viên Thuật lông mày hơi cau lại.

Nhưng nghe Lý Phong cười nói: Chúa công, nếu chúng ta chia binh đi Dĩnh Xuyên và Trần Quốc, e rằng cả hai nơi đều không cứu được.

Vạn nhất Trần Húc công đánh quận Nhữ Nam của chúng ta, thì phải làm sao.

Theo ý kiến của chúc hạ, chủ lực của Tôn Kiên và Tôn Sách hai cha con đều ở Trần Quốc, hơn nữa hai người võ dũng, với sức lực của họ cộng thêm sự trợ giúp của thành trì Trần Quốc, hẳn có thể bảo đảm an toàn.

Viên Thuật nghe vậy, gật đầu nói: Lý Phong nói rất đúng.

Cứ làm theo cách này.

Rồi lớn tiếng nói: Mệnh Trương Huân làm chủ, Trần Lan làm phó, hai người dẫn tám nghìn binh mã, tiền vãng chi viện Dĩnh Xuyên.

Trương Huân và Trần Lan hai người đồng loạt ứng.

Viên Thuật phất tay, xoay người liền muốn đi về hậu viện.

Diêm Tượng thấy vậy, không khỏi vội vàng, nếu như vậy thì Trần Quốc nhất định không giữ được.

Vội vàng chắp tay nói: Chúa công, Trần Quốc nếu không cứu, e rằng nguy hiểm.

Cần biết, môi hở răng lạnh.

Huống chi, Trần Quốc và Dĩnh Xuyên, đều là lãnh địa của Chúa công.

Viên Thuật khẽ hừ một tiếng, liền muốn nổi giận.

Dương Hoằng thấy vậy, lại âm thầm thở dài một tiếng nói: Chúa công, mỗ nguyện dẫn năm nghìn binh mã tiền vãng Trần Quốc, xin Chúa công đồng ý.

Y tiến đến gần, nhỏ giọng nói: Tôn Kiên người này có chút dã tâm, cần có người trông chừng.

Viên Thuật gật đầu nói: Nếu vậy, Dương Hoằng vất vả rồi.

Mọi người rời khỏi đại điện, Diêm Tượng vội vàng nói: Chúa công vì sao không chấp nhận ý kiến của ta, ai Dương Hoằng lắc lắc đầu nói: Tính tình Chúa công, cũng không phải lần đầu tiên ngươi biết.

Lần này cũng chỉ có thể là ta đích thân tiền vãng, hy vọng có thể giúp đỡ được chút gì đó Lương Quốc, trong phủ Quốc Tướng, một thân vệ đi vào.

Báo, Chúa công.

Có tin tức tình báo từ Trần Quốc.

Trần Húc gật đầu, cười nói với Cam Mai: Mai nhi, ta đi rồi sẽ về ngay.

Cam Mai thân mật giúp Trần Húc sửa lại y phục trên người.

Trần Húc ra ngoài, thấy Quách Gia đang đợi ở trong phủ Quốc Tướng.

Thấy Trần Húc ra, Quách Gia tiến lên hành lễ nói: Chúc mừng Chúa công.

Đại sự thành rồi.

Ồ.

Trần Húc bước lên, nhận lấy tình báo từ tay Quách Gia.

Lướt qua một cái, liền lớn tiếng cười nói: Tốt.

Quả nhiên không nằm ngoài dự liệu của ta, Hoàng Cái ra tay, quả nhiên giành được lòng tin của Tôn Kiên.

Chính là như vậy.

Lần này để Hoàng Tướng quân giữ Dĩnh Xuyên, đối với chúng ta, quả thật là một cơ hội.

Quách Gia cười nói.

Nhưng ngay sau đó, hơi dừng lại nói: Chúa công, Hoàng Tướng quân liệu có vì thế mà lại một lần nữa ngả về Tôn Kiên không.

Trần Húc lại lắc lắc đầu, lớn tiếng cười nói: Phụng Hiếu, sở vị nghi nhân bất dụng, dụng nhân bất nghi.

Lần này ta đã dùng Hoàng Cái, ta tự nhiên tín nhiệm y.

Quách Gia nghe vậy, ngẩn ngơ nhìn Trần Húc.

Một lúc lâu sau, mới cung thân hành lễ nói: Chúa công hùng tâm quả nhiên phi phàm.

Quách Gia bội phục.

Trần Húc đưa tay đỡ Quách Gia dậy, hai mắt nhìn Quách Gia lớn tiếng nói: Phụng Hiếu, có tài kinh thiên vĩ địa.

Chỉ là trước giờ đều không có chỗ phát huy thôi.

Yên tâm, ở chỗ ta, ngươi có thể tùy tình phát huy mà không cần lo lắng.

Ta sẽ luôn tín nhiệm ngươi chứ không hề có chút nghi kỵ nào.

Quách Gia nghe vậy, khá cảm động nói: Chúa công.

Quách Gia được gặp Chúa công, thực sự là tam sinh hữu hạnh.

Trần Húc lớn tiếng cười nói: Mỗ được chư vị tướng trợ, thực sự là phúc của Trần Húc ta.

Quách Gia cung thân lại bái.

Khóe miệng Trần Húc hơi nhếch lên.

Sau khi đỡ Quách Gia dậy, cậu mới cười nói: Phụng Hiếu, việc của ta không nên chậm trễ, liền xuất binh, thế nào.

Chúa công nỡ lòng nào rời bỏ nữ kiều nương đó rồi sao.

Quách Gia trêu chọc nói.

Phụng Hiếu xem như quên mất cái thuốc đắng đó đi, bây giờ Lý Điển không có ở đây, xem ra chuyện này ta cần bàn bạc với Hứa Chử một chút Trần Húc sờ cằm, lẩm bẩm nói.

Quách Gia vội vàng cúi người nói: Chúa công, Quách Gia xin phục Trần Húc quay đầu hỏi: Phụng Hiếu, Trần Quần bây giờ đang ở đâu.

Chúa công, theo thời gian thì Trần Quần hẳn sắp về rồi, hay là ta phái tiếu thám đi điều tra thêm một chút.

Nửa canh giờ sau, một người vội vàng bước vào phủ Quốc Tướng.

Chắp tay hành lễ với Trần Húc nói: Chúa công ở trên.

Trần Quần đến muộn rồi.

Không muộn, không muộn.

Trần Húc đưa tay đón nói, Trần Quần một đường vất vả, hay là nghỉ ngơi một đêm trước.

Chúa công như vậy thì không cần thiết.

Có thể sớm đưa Dĩnh Xuyên vào dưới trướng Chúa công, Trần Quần ta, đã sớm nóng lòng không đợi được rồi.

Dù là lúc này ngủ, cũng không ngủ được a.

Nghe vậy, ba người đều cười lớn.

Trần Húc cũng cười nói: Có Trần Quần và Phụng Hiếu hai người ra tay, Dĩnh Xuyên sẽ không còn sóng gió nữa.

Rồi, cậu nói với thân vệ: À.

Truyền lệnh của bản hầu, lập tức mời chư vị tướng sĩ đến phủ một lượt.

Một khắc sau, trong phủ Quốc Tướng.

Một đám văn võ vội vàng, tề tựu một chỗ trong phủ.

Chương 150

Ánh mắt Trần Húc lướt qua mọi người, cuối cùng dừng lại trên người Mãn Sủng, nói: Tân lang quan của ta đến rồi, mọi người không hoan nghênh sao.

Mọi người đều lớn tiếng vỗ tay.

Mãn Sủng vội vàng chắp tay chào mọi người.

Trần Húc mới cười nói: Bá Ninh, lần này triệu tập ngươi, mong phu nhân đừng oán trách nhé.

Mãn Sủng vội vàng phất tay nói: Chúa công cứ yên tâm Trần Húc mới nhìn mọi người nói: Lần này triệu tập mọi người đến đây, là vì ta muốn động binh đánh Trần Quốc và Dĩnh Xuyên.

Lời cậu vừa dứt, Trình Phổ liền đứng dậy, chắp tay với Trần Húc nói: Chúa công, mỗ nguyện xung phong làm tiên phong, vì Chúa công mà bắt Hoàng Cái.

Chúa công, mỗ cũng nguyện cùng đi.

Hàn Đương cũng lớn tiếng nói, Cái tên Hoàng Cái đó vậy mà hành sự như vậy, trước khi đi dám đốt kho lương.

Lần này mỗ và Đức Mưu hai người, nhất định phải bắt cái tên Hoàng Cái đó về hỏi cho ra nhẽ.

Trần Húc nghe vậy nhìn Quách Gia một cái.

Quách Gia lắc lắc đầu.

Trong lòng Trần Húc thở dài một tiếng: Hoàng Cái, xin lỗi ngươi nhé.

Chuyện này, Trần Húc thật sự không thể nói rõ được.

Chỉ có thể chuyển đề tài nói: Hai vị đừng vội.

Có chuyện có thể sau này từ từ hỏi.

Hỏi.

Có gì mà hỏi.

Hoàng Cái đó làm quá tuyệt tình.

Ta nhất định phải cho y ăn một đao của ta.

Hàn Đương phẫn nộ nói.

Trần Húc trong lòng hiểu rõ, xem ra lần này, không thể để Trình Phổ và Hàn Đương hai vị hành động đơn độc.

Nếu không, nếu mà gặp Hoàng Cái, e rằng sẽ xảy ra thảm án nhân gian.

Cậu khẽ ho một tiếng nói: Chư vị, ta tin Hoàng Cái tất nhiên có nỗi khổ riêng, chuyện này không cần bàn luận nữa.

Dưới đây, ta sẽ phân công nhiệm vụ.

Vừa nói, cậu lấy ra bản đồ địa hình nói: Chư vị xin xem, đây là bản đồ Trần Quốc và Dĩnh Xuyên, lần này ta chuẩn bị đồng thời xuất binh Trần Quốc và Dĩnh Xuyên.

Cậu nhìn về phía Triệu Vân nói: Tử Long.

Triệu Vân vội vàng đứng lên, vẻ mặt vui mừng nói: Chúa công, mạt tướng có mặt.

Mệnh ngươi dẫn Bạch Mã Nghĩa Tòng của bộ hạ, ngày đêm gấp rút, vòng đường thẳng tiến Dĩnh Xuyên.

Triệu Vân có chút kinh ngạc, không biết Trần Húc vì sao lại sắp xếp như vậy, nhưng vẫn cung thân ứng: Đắc lệnh.

Mạt tướng nhất định hoàn thành nhiệm vụ.

Tử Long ra tay, bản hầu tự nhiên yên tâm.

Chỉ là lần này, cần mang theo Trần Quần.

Mọi người mới phát hiện, không biết từ lúc nào, Trần Quần đã lặng lẽ ngồi ở một bên.

Trong lòng Triệu Vân càng kinh ngạc hơn, nhưng cũng chỉ nghĩ Trần Quần là quân sư của mình, liền gật đầu đáp lại.

Thái Sử Từ lại chắp tay nói: Chúa công, thành trì quận Dĩnh Xuyên kiên cố, Bạch Mã Nghĩa Tòng của Tử Long e rằng không thể công hạ, không bằng mỗ và Tử Long cùng đi vậy.

Trần Húc lại lắc lắc đầu nói: Chuyện này không cần bàn luận nữa, có Tử Long và Trần Quần hai người, đã đủ rồi.

Tử Nghĩa, lần này công lược Trần Quốc cần phải dựa vào Hổ Báo Kỵ của ngươi.

Thái Sử Từ cung thân ứng.

Trần Húc mới lớn tiếng cười nói: Chư vị, những người còn lại, ngày mai sẽ cùng ta, xuất binh Trần Quốc.

Các tướng đồng loạt tiến lên, chắp tay đáp.

Trần Húc mới nhìn về phía Mãn Sủng nói: Bá Ninh.

Mãn Sủng biết, chuyện mình chờ đợi đã lâu, đã đến rồi.

Y nén lại sự kích động trong lòng đáp: Chúc hạ có mặt.

Sau khi ta rời đi, mệnh ngươi chấp hành chức Quốc Tướng Trần Quốc.

Tuy Mãn Sủng đã sớm có chuẩn bị, nhưng khi thực sự nghe được mệnh lệnh nhậm chức, y vẫn không kìm được sự hưng phấn trong lòng.

Y chắp tay nói: Tuân lệnh.

Sau đó, mọi người đồng loạt đi ra ngoài.

Triệu Vân hơi do dự một lúc, nhưng lại chủ động ở lại.

Lần xuất chinh này, có khá nhiều nghi vấn.

Thấy Triệu Vân không đi, Trần Húc và hai người kia đều cười.

Quách Gia lớn tiếng cười nói: Chúa công thức nhân chi minh, Quách Gia không bằng được.

Triệu Vân vẻ mặt không hiểu gì.

Quách Gia cười giải thích: Chúa công sớm đã biết Tử Long nhất định sẽ ở lại, hỏi rõ kế hoạch xuất chinh lần này, quả nhiên là vậy Triệu Vân nghe vậy, cũng cười cười nói: Chúa công, lần này Vân có khá nhiều chỗ không hiểu.

Kỵ binh khi công thành có nhiều điều không đủ, chính như Tử Nghĩa đã nói, thành trì quận Dĩnh Xuyên kiên cố, mỗ lo lắng không hoàn thành được nhiệm vụ Tử Long ngồi đi Trần Húc thấy Triệu Vân ngồi xuống, mới cười nói, Chuyện này không cần vội.

Đợi đến Dĩnh Xuyên, tự khắc sẽ có người ra tiếp ứng.

Triệu Vân:.

Triệu Long tướng quân, Chúa công đã sớm an bài người tiếp ứng ở Dĩnh Xuyên rồi, đến lúc đó chúng ta trực tiếp có thể đưa toàn bộ Dĩnh Xuyên vào trong tay.

Trần Quần vừa nói lời này, Triệu Vân ngẩn người tại chỗ.

Trần Húc cười phất tay nói: Cũng không phải là mưu kế ghê gớm gì, chỉ là làm khổ Hoàng Tướng quân thôi.

Tử Long nếu gặp Hoàng Tướng quân, xin hãy tha cho y một mạng.

Triệu Vân mới bừng tỉnh đại ngộ nói: Nguyên lai Hoàng Tướng quân đang dùng kế trá hàng.

Trước đây trong lòng mỗ vẫn thắc mắc, vì sao Hoàng Tướng quân lại đào tẩu, nguyên lai là như vậy Y cúi sâu một cái với Trần Húc nói: Chúa công thần minh, mỗ vô cùng bội phục.

Mỗ đêm nay sẽ lập tức xuất phát, thẳng tiến Dĩnh Xuyên giương oai.

Trần Húc cười vỗ vai Triệu Vân: Đại thiện.

Triệu Long tướng quân một đường hết sức cẩn thận.

Ngoài ra cần phòng bị viện binh dưới trướng Viên Thuật.

Cậu nhìn về phía Trần Quần nói: Lần hành quân gấp rút này, e rằng sẽ làm Trần Quần vất vả.

Trần Quần cười chắp tay nói: Có thể vì Chúa công mà tận một phần tâm lực, cũng là nguyện vọng của Trần Quần.

Ngày thứ hai, Trần Húc sớm đã dậy.

Cam Mai tự nhiên giúp cậu mặc y phục, đeo giáp, bận rộn một hồi.

Trong quá trình đó, hai người tự nhiên không thiếu những tiếp xúc thân mật.

Sau đó, Cam Mai mặt đỏ hồng đưa Trần Húc ra cửa.

Trần Húc tự nhiên cũng để lại hai trăm Hổ Báo Kỵ, để làm hộ vệ.

Đến bên ngoài phủ quận thủ, nhìn mọi người đã sớm chờ đợi ở bên ngoài, cậu vung tay, lớn tiếng hô: Xuất phát.

Ầm ầm Hổ Báo Kỵ liền dũng mãnh chuyển động, đại quân bắt đầu dũng mãnh tiến ra khỏi thành.

Điều khiến Trần Húc không ngờ, trên đường đi, lại lần nữa nhìn thấy cảnh chào đón hai bên đường.

Trong lòng có chút cảm xúc.

Từ khi rời Lương Quốc, trên đường đi khá thuận lợi.

Ngay cả khi có một toán Hoàng Cân nhỏ, cũng căn bản không cần Trần Húc ra tay, Từ Hoảng đã sớm gào thét xung phong ra.

Trần Húc nhận thấy một cách nhạy bén, càng tiến về phía tây, giặc Hoàng Cân xuất hiện càng thường xuyên.

Điều này khiến trong lòng cậu kinh ngạc.

Theo lý mà nói, đây đều là phạm vi thế lực của Viên Thuật, Viên Thuật Tư Không không biết dọn dẹp sao.

Cậu lắc lắc đầu, có chút không hiểu mạch não của Viên Thuật.

Ngay cả khi muốn mượn sức giặc Hoàng Cân, ít nhất cũng phải chiêu an chứ.

Dù sao, sau khi chiếm được, nhất định phải dọn dẹp một phen.

Trong phạm vi thế lực của mình, sao có thể dung túng người khác ngủ yên.

Đương nhiên, tất cả đều là chuyện sau này, đợi hạ được Trần Quốc, Dĩnh Xuyên rồi nói.

Cứ như vậy trong quá trình liên tục diệt các tiểu đội Hoàng Cân, bảy ngày sau, cuối cùng cũng đến thủ phủ Trần Huyền của Trần Quốc.

Nhìn thành trì sừng sững trước mặt, Trần Húc mỉm cười.

Thái Sử Từ chủ động xin chiến nói: Chúa công, Thái Sử Từ nguyện làm tiên phong, trợ Chúa công hạ Tôn Kiên và Tôn Sách.

Trần Húc gật đầu.

Thái Sử Từ một ngựa đi đầu, xông đến dưới thành trì, lớn tiếng quát: Ta là Thái Sử Từ, ai dám cùng ta một trận chiến.

Trên tường thành, Tôn Kiên lớn tiếng quát: Tên Trần Húc kia, vì cớ gì xâm phạm Trần Quốc của ta.

Tôn Kiên, ngươi ngày trước xâm phạm Phái Quận của ta, lại có lý lẽ gì.

Thái Sử Từ lớn tiếng quát, Hơn nữa, chủ của ta là Dự Châu Mục, đất đai Dự Châu đều thuộc sở hữu của chủ ta.

Ta khuyên ngươi mau đầu hàng.

Có thể tránh khỏi cái chết.

Nếu không, hối hận cũng đã muộn rồi.

Tôn Kiên giận dữ quát: Tên tặc tử an dám khi ta như vậy.

Đợi đó, dung ta xuống thành cùng ngươi một trận chiến.

Vừa nói, đã leo xuống tường thành, lật người lên chiến mã.

Rồi lớn tiếng quát: Nhị lang, theo ta cùng giết địch.

Vừa nói, Tôn Kiên tay cầm cây Tùng Văn Cổ Trảm Đao, đã một ngựa đi đầu, xông ra ngoài.

Chương 151

Thái Sử Từ một giáp vào bụng ngựa, nghênh chiến lên.

Lập tức cùng Tôn Kiên giao chiến một chỗ.

Trong khoảnh khắc, hiện trường vang lên tiếng binh khí chạm vào nhau.

Ban đầu, hai người đúng là kỳ phùng địch thủ, gặp nhau anh tài.

Tôn Kiên dựa vào võ dũng cá nhân, có thể đối chọi với địch.

Nhưng sau hai mươi chiêu, liền phát hiện có chút lực bất tòng tâm.

Trong lòng không khỏi âm thầm kêu khổ.

Tôn Sách trên tường thành nhìn xuống chiến cuộc bên dưới, không khỏi âm thầm sốt ruột.

Y lớn tiếng quát với Chu Trị: Xin Chu Tướng quân giúp giữ vững thành trì, con đi giúp phụ thân một tay.

Chu Trị gật đầu đồng ý.

Tôn Sách dẫn theo thân binh, tay cầm một cây trường thương, một ngựa đi đầu xông ra ngoài.

Trường thương trong tay Thái Sử Từ khẽ run.

Xoạt Liên tiếp ba đạo thương ảnh xuất hiện trước mặt Tôn Kiên.

Một chiêu không phải là chiêu thương bài của Trần Húc sao.

Trước mắt Thái Sử Từ cũng biết sao.

Nhìn chiêu thương quen thuộc vô cùng, thế nhưng căn bản không thể đỡ được, Tôn Kiên tức đến mức suýt thổ huyết.

Chỉ có thể hạ thấp người, né một chiêu.

Không dám tiếp tục ham chiến, lập tức thúc ngựa chạy về hướng thành trì.

Thái Sử Từ một giáp vào bụng ngựa, đuổi theo, rồi một thương quét về phía Tôn Kiên.

Tôn Kiên âm thầm kêu khổ.

Tôn Sách đang phi nhanh thấy vậy, vội vàng lớn tiếng nói: Phụ thân đừng lo, con đến rồi.

Vừa nói, y đã kịp đến bên cạnh Tôn Kiên, rồi một thương nghênh đón lên.

Hai thương chạm nhau, một lực lớn truyền đến Tôn Sách.

Tôn Sách trong lòng không khỏi âm thầm kinh hãi: Dưới trướng Trần Húc nhiều cao thủ như vậy sao.

Thái Sử Từ nhìn cây thiết thương trong tay Tôn Sách, cười lớn một tiếng nói: U, cây Bá Vương Thương phế phẩm trên tay ngươi đâu rồi.

Chậc chậc, ta biết rồi, bị Chúa công của ta đánh gãy rồi chứ gì.

Lời nói này khiến Tôn Sách một trận đại hận.

Ngay lập tức hai người giao chiến một trận.

Tôn Kiên nghiến răng nói: Bá Phù con trai ta, phụ thân giúp con hạ người này.

Vừa nói, cũng tham gia vào vòng chiến.

Ba người ngươi qua ta lại, thương đao qua lại, đánh thật náo nhiệt.

Tôn Kiên và Tôn Sách hai người tuy phối hợp ăn ý, nhưng ngặt nỗi Thái Sử Từ thương pháp cao minh, trong một lúc lại không thể hạ

được Thái Sử Từ.

Hứa Chử thấy vậy, lại không thể nhịn được nữa.

Y lớn tiếng quát: Tên tặc tử thật không biết xấu hổ, hai đánh một hảo hán.

Có giỏi thì xông vào ta Hứa Chử đây.

Vừa nói, y đã xông ra ngoài, nghênh chiến Tôn Kiên.

Ngay lập tức, hiện trường chia thành hai trận chiến.

Thái Sử Từ nghênh chiến Tôn Sách, hai người giao chiến ngươi qua ta lại.

Trần Húc ngồi trên Xích Thố Mã, xem thật say sưa.

Thái Sử Từ chiến Tôn Sách, chính là đại chiến kinh điển trong Tam Quốc Diễn Nghĩa kiếp trước.

Chưa ngờ, ở đây, lại một lần nữa tái diễn.

Không để ý, lần đại chiến này tuy hiện tại chưa phân thắng bại, nhưng Thái Sử Từ hơi chiếm thượng phong.

Dù sao Thái Sử Từ so với Tôn Sách hiện tại mạnh hơn 1 điểm võ lực.

Một phần nguyên nhân, có thể là do Tôn Sách mới 18 tuổi.

Bên Tôn Sách tuy hơi yếu thế, nhưng trong thời gian ngắn thì vấn đề không lớn.

Nhưng Tôn Kiên lại âm thầm kêu khổ.

Vốn dĩ cứ nghĩ người vừa ra trận là một cao thủ bình thường, võ lực chắc cũng không thể biến thái như Thái Sử Từ trước đây.

Dù sao, cao thủ đẳng cấp đó, trên thiên hạ cũng chỉ có lác đác vài người.

Nhưng điều khiến y không ngờ, vừa mới giao thủ, đã có chút không chịu nổi.

Sau năm mươi chiêu, hổ khẩu đã âm ỉ đau.

Không khỏi trong lòng sốt ruột, nếu cứ tiếp tục như vậy, nhất định sẽ bại trận.

Ngay lập tức, Tôn Kiên lớn tiếng quát: Mã lực không đủ, dung ta đổi một con chiến mã khác, rồi tái ứng chiến.

Vừa nói, liền thúc ngựa quay đầu, lùi về phía sau.

Tôn Sách nghe phụ thân hô hoán, trong lòng cũng âm thầm kinh hãi.

Tuy có thể ứng phó, nhưng dù sao tuổi còn nhỏ, lúc này khá vất vả, nếu tiếp tục giao chiến, e rằng cũng sẽ lực bất tòng tâm.

Hơn nữa, nếu Thái Sử Từ và Hứa Chử hai người cùng hợp công, thì làm sao có thể chống đỡ.

Ngay lập tức Tôn Sách dốc toàn lực, một thương vung về phía Thái Sử Từ.

Thừa lúc Thái Sử Từ nghiêng người về phía sau tạo khoảng trống, y vội vàng thúc chiến mã, lùi về phía sau.

Thấy Tôn Kiên và Tôn Sách chạy về phía thành trì, Thái Sử Từ và Hứa Chử hai người đồng loạt lớn tiếng quát, đuổi theo hai người.

Trần Húc thấy vậy, lông mày hơi nhíu lại.

Cậu đưa tay, lấy cây Bá Vương Cung đeo chéo sau lưng xuống.

Rồi khẽ quát một tiếng, Bá Vương Cung đã thành hình bán nguyệt.

Trần Húc cố ý lệch hướng cây Bá Vương Cung trong tay.

Xoẹt Một tiếng vang lên, mũi tên bay vút về phía chiến mã của

Tôn Kiên đang phi nhanh.

Đồng thời, cậu một giáp vào bụng Xích Thố Mã, phi nhanh về phía cửa thành.

Tôn Kiên nghe tiếng dây cung, vô thức dốc sức vung đao đỡ.

Nhưng ngay khoảnh khắc tiếp theo, một mũi tên trực tiếp cắm vào bụng chiến mã.

Chiến mã rên rỉ một tiếng, ngã gục xuống đất.

Tôn Kiên làm sao ngờ được có một mũi tên, chật vật ngã gục xuống đất.

Tôn Sách thấy vậy, trong lòng đại cấp, lớn tiếng quát: Phụ thân.

Ngay lập tức liền tiến lên cứu viện.

Trước mắt Tôn Kiên một đạo hồng quang lóe lên, khi nhìn lại, lại phát hiện có một con chiến mã màu đỏ tươi đang phi nhanh về phía cửa thành.

Chương 152

Tốc độ đó, giản dị mà kinh khủng.

Y biết không ổn, lập tức lớn tiếng quát: Bá Phù, mau đi.

Đừng quản ta.

Trần Húc đến rồi.

Tôn Sách nghe Tôn Kiên hô lên Trần Húc đến rồi, sợ đến hồn bay phách lạc.

Trước đây y từng cùng Tôn Kiên cha con giao thủ với Trần Húc.

Cảnh giao phong đó, bây giờ vẫn còn rõ mồn một trước mắt.

Trong một khoảng thời gian ngắn, Tôn Sách đã diễn luyện vô số lần dựa trên tình hình ngày đó.

Nhưng dù diễn luyện thế nào, vẫn không thể chiến thắng Trần Húc.

Trần Húc, hiển nhiên đã trở thành ác mộng trong lòng y.

Tôn Sách nuốt lệ quay người, phi nước đại về phía cửa thành.

Ngay lập tức, tất cả mọi người tại hiện trường, đều chứng kiến cảnh tượng trước mắt.

Phía trước có một tiểu tướng, đang điên cuồng thúc ngựa, dốc sức thúc chiến mã tiến lên.

Phía sau y, có một con chiến mã màu đỏ tươi, lại đang cấp tốc tiếp cận.

Trên con chiến mã màu đỏ tươi đó, ngồi một người, người đó thân khoác hồng sắc phi phong, mặc giáp thôn thiên kỳ lân, tay cầm một

cây Bá Vương Thương vô địch.

Một thân hồng sắc phi phong tung bay trong gió, uy phong lẫm liệt, bá khí phi phàm.

Mọi người không khỏi nhìn đến mắt tròn xoe mồm há hốc.

Rồi đồng loạt kinh hô: Tốc độ thật nhanh.

So sánh vị trí giữa hai người và cửa thành, mới thực sự hiểu được sự khủng khiếp của chiến mã dưới háng Trần Húc.

Ban đầu Tôn Sách cách cửa thành chỉ năm mươi trượng, Trần Húc cách cửa thành đến một trăm năm mươi trượng.

Nhưng không đến mấy hơi thở, Tôn Sách cách cửa thành còn hai mươi trượng, nhưng Trần Húc cách cửa thành cũng không còn bốn mươi trượng.

Tôn Kiên cũng ngây ngốc nhìn cảnh tượng trước mắt.

Trong lòng, chỉ còn lại tiếng thở dài.

Cứ tiếp tục như vậy, con trai Tôn Sách của y căn bản không thể chạy vào thành được.

Nhìn Trần Húc sắp sửa lướt qua bên cạnh, khoảng cách chỉ còn mười mấy trượng, Tôn Kiên lông mày hơi nhíu lại.

Khoảnh khắc tiếp theo, y lớn tiếng quát một tiếng, tay cầm đao xoay tròn, dốc hết sức lực toàn thân, ném cây Tùng Văn Cổ Trảm Đao trong tay về phía Trần Húc.

Trần Húc nghe tiếng gió, quay đầu nhìn lại, phát hiện một thanh trường đao, lông mày cũng hơi nhướn lên.

Chỉ thoáng nhìn qua, hắn liền hiểu rõ nguyên do.

Thanh đao đó chắc chắn là của Tôn Kiên ném tới, không chút nghi

ngờ.

Hắn nhếch miệng cười với Tôn Kiên.

Nhìn nụ cười của Trần Húc, Tôn Kiên chỉ cảm thấy cả người dựng hết cả lông tơ.

Khoảnh khắc tiếp theo, Vô Địch Bá Vương Thương trong tay Trần Húc nhẹ nhàng đón lấy thanh Tùng Văn Cổ Trán Đao đang bay tới, khẽ rung, khẽ xoay.

Thanh Tùng Văn Cổ Trán Đao kia dường như bị Bá Vương Thương của Trần Húc hút lấy, cứ thế xoay quanh.

Yên lặng.

Cả hiện trường một mảnh yên lặng.

Tất cả mọi người đều nín thở, không dám tin nhìn cảnh tượng trước mắt.

Từ trước đến nay chưa từng thấy, trên đời này, lại có kiểu thao tác như vậy.

Sức mạnh đó, phải lớn đến mức nào.

Thương pháp đó, phải tinh diệu đến mức nào.

Tôn Kiên chỉ cảm thấy khô miệng khát lưỡi, không tự chủ nuốt một ngụm nước bọt.

Tùng Văn Cổ Trán Đao nặng hơn bốn mươi cân, cú ném vừa rồi là dùng toàn lực.

Thế mà, Trần Húc lại nhẹ nhàng tiếp được.

Trong lòng hắn dâng lên một cảm giác thất bại.

Trong cơn phẫn nộ, Tôn Kiên nhảy lên chiến mã của một thị vệ bên cạnh, lao về phía Trần Húc.

Tôn Sách phóng ngựa cuồng bôn, nghe lời phụ thân, lại nhận ra vị trí của Trần Húc, liền biết không thể xông vào.

Ngay lập tức, hắn đổi hướng, lao sang một bên.

Vừa chạy vừa lớn tiếng hô: Phụ thân, đợi con, con nhất định sẽ dốc hết binh lính Dĩnh Xuyên đến cứu người.

Trần Húc nghe vậy, khóe môi khẽ nhếch.

Nếu không để hai người này trải qua một phen tuyệt vọng, sao có thể dễ dàng đầu hàng.

Lúc này, Tôn Kiên đã ở bên cạnh Trần Húc, tay cầm thanh đại đao vừa lấy từ thị vệ.

Hắn vung đại đao trong tay, nghênh chiến.

Vô Địch Bá Vương Thương trong tay Trần Húc khẽ rung, liền đánh văng đại đao của Tôn Kiên.

Cảm nhận thanh đại đao tuột khỏi tay, Tôn Kiên trong lòng đại kinh.

Tay trái của Trần Húc đột nhiên vươn ra, tóm lấy Tôn Kiên.

Cả người Tôn Kiên khẽ cúi xuống, phục trên lưng ngựa, muốn tránh cú tóm đó.

Thế nhưng, tay Trần Húc hơi trầm xuống, lại trực tiếp tóm gọn Tôn Kiên trong tay.

Khẽ hô một tiếng: Ba. , ngay sau đó, tay hắn dùng sức, tóm cả người Tôn Kiên lên, ném sang lưng Xích Thố Mã của mình.

Hiện trường tĩnh lặng như tờ.

Tôn Kiên có chút vô lực nằm sấp trên lưng ngựa, trong lòng đã dâng lên tuyệt vọng.

Nam chinh bắc chiến bao nhiêu năm, hắn chưa từng gặp phải người nào lợi hại đến thế.

Cũng chưa từng.

Ngay cả năm xưa, Lữ Bố trước Hổ Lao Quan, cũng không mang lại cảm giác áp bách lớn đến vậy.

Một tia ý niệm chợt dâng lên trong lòng: Chẳng lẽ, người này mới là thiên hạ đệ nhất.

Thái Sử Từ và Hứa Chử cuối cùng cũng hoàn hồn từ sự chấn động.

Hai người thúc ngựa, đuổi theo Tôn Sách.

Thế nhưng lại nghe Trần Húc lớn tiếng hô: Ta vào thành.

Lúc này, hiện trường mới bùng nổ một trận tiếng reo hò như sấm.

Trần hầu vô địch.

Trần hầu uy vũ.

Trần Húc không để ý đến những lời đó, chỉ điều khiển Xích Thố Mã, trực tiếp xông vào trong cửa thành.

Ngay sau đó, hắn lớn tiếng hô: Bỏ vũ khí xuống, ta tha cho các ngươi không chết.

Bên cửa thành, những binh sĩ trấn thủ thành đã chứng kiến cảnh vừa rồi, sớm đã không còn ý chí chiến đấu.

Đồng loạt bỏ vũ khí xuống.

Chu Trị, người vốn được ủy nhiệm trấn thủ thành, lúc này cũng không còn chiến ý.

Tướng quân đã bị bắt, thiếu tướng quân thì chạy mất, còn đánh sao.

Từng người từng người một đều bỏ vũ khí xuống.

Thái Sử Từ và Hứa Chử lo lắng Trần Húc có điều bất trắc, vội vàng chạy tới cửa thành.

Chương 153

Nhưng vừa đến sau cửa thành, cảnh tượng trước mắt khiến cả hai đều ngây người.

Chỉ thấy một mình Trần Húc hiên ngang đứng sừng sững bên trong cửa thành.

Bốn phía, đầy rẫy binh sĩ đầu hàng, nhìn số lượng, phải đến vài nghìn người.

Thật sự chỉ bằng sức lực một người, trấn nhiếp cả thành tướng sĩ.

Trong lòng kinh hãi khôn nguôi, đây thật sự là chuyện mà con người có thể làm được sao.

Trần Húc nhìn Thái Sử Từ và Hứa Chử, cười lớn nói: Tử Nghĩa, ngươi dẫn hai nghìn Hổ Báo Kỵ bám theo sau Tôn Sách, nếu hắn muốn đến Dĩnh Xuyên, cứ ở phía sau lùa đi.

Nếu hắn chạy về phía khác, liền bắt lấy.

Đắc lệnh.

Thái Sử Từ lĩnh mệnh, dẫn Hổ Báo Kỵ đuổi theo hướng Tôn Sách bỏ chạy.

Khóe miệng Trần Húc nở một nụ cười, rồi nhìn Hứa Chử nói: Trọng Khang, theo ta tiếp quản Trần Huyền.

Vâng.

Hứa Chử lớn tiếng đáp, theo sát phía sau Trần Húc.

Hai người đi đến đâu, mọi người đều quỳ phục nghênh đón.

Bách tính Trần Huyền nghe tin Trần Húc, từng người một đều

chạy đi báo tin cho nhau.

Trong Quận Thủ Phủ Trần Huyền.

Trần Húc khoác Thôn Thiên Kỳ Lân Giáp, ngồi ở vị trí thượng thủ.

Phía dưới, Hứa Chử, Từ Hoảng và những người khác chia ra ngồi hai bên.

Chính giữa đại đường, đứng một người.

Người này diện mạo đường đường, nhưng lúc này lại vô cùng chật vật.

Đó hiển nhiên chính là Tôn Kiên.

Tôn Kiên lăn lộn mấy vòng trên đất, giáp trụ dính đầy bụi tro, ngay cả tóc cũng dính đầy đất cát.

Trần Húc nhìn về phía Tôn Kiên, mới cười nói: Văn Đài, không có gì để nói sao.

Tôn Kiên khẽ hừ một tiếng nói: Kỹ nghệ không bằng người, ta không có gì để nói.

Bây giờ muốn giết hay muốn chặt, cứ tùy ngươi xử lý.

Trần Húc mỉm cười nhạt nói: Chẳng lẽ Văn Đài huynh, vẫn trông mong con trai Tôn Sách đến cứu sao.

Trong lòng Tôn Kiên khẽ giật mình, nhưng vẫn khẽ hừ một tiếng.

Đúng lúc đó, một kỵ binh phi nhanh đến.

Báo Chúa công, Triệu tướng quân đã gửi tin thắng trận.

Ồ.

Trần Húc vươn tay nhận lấy, ngay sau đó liền cười lớn nói: Tốt.

Tốt.

Trong lòng Tôn Kiên ngạc nhiên.

Trần Húc cười nói: Dĩnh Xuyên đã bị Tử Long lấy xuống rồi.

Nhanh vậy sao.

Tôn Kiên hoàn toàn kinh ngạc.

Điều này cũng quá khó tin rồi đi.

Trần Quốc vừa mới lấy xuống không lâu, tin tức Dĩnh Xuyên đã đến rồi sao.

Chẳng phải điều đó có nghĩa là, Trần Húc đã chiếm được Dĩnh Xuyên từ sớm hơn sao.

Trần hầu, vì sao chiếm được Dĩnh Xuyên nhanh đến vậy.

Tôn Kiên nói, Ta cố ý để lại năm nghìn binh mã ở Dĩnh Xuyên, giao cho Công Phúc trấn thủ.

Theo lý mà nói, tuyệt đối không thể thất thủ nhanh đến thế.

Trừ phi.

Trong lòng hắn không khỏi điên cuồng nhảy lên.

Trần Húc mỉm cười nhạt, nhưng không nói gì.

Quách Gia lại cười nói: Mưu kế của chúa công ta, sao có thể đoán được.

Chúa công ta đã sớm lệnh Tử Long dẫn Bạch Mã Nghĩa Tòng đến Dĩnh Xuyên, lại có Trần thị tử đệ Trần Quần tương trợ, chiếm lấy Dĩnh Xuyên quả thực dễ như trở bàn tay.

Tôn Kiên chỉ cảm thấy một trận vô lực.

Nhưng ngay sau đó, hắn lắc đầu nói: Không đúng.

Cho dù là như vậy, thành Dĩnh Xuyên cao ngất, lại có Công Phúc trấn thủ, tuyệt đối không thể thất thủ nhanh đến thế.

Trừ phi Trong ánh mắt hắn lóe lên một tia chấn động.

Chẳng lẽ ngay cả Hoàng Cái cũng bỏ ta mà đi rồi sao.

Hắn nhìn Trình Phổ và Hàn Đương trong phủ nói: Đức Mưu, Nghĩa Công, ta đối xử với hai người ra sao, vì sao lại bỏ ta mà đi.

Trình Phổ thở dài một tiếng nói: Tôn tướng quân, năng lực của chúa công không phải chúng ta có thể suy đoán được, cứ hàng phục đi.

Hàn Đương cũng quát lớn một tiếng nói: Chính là như vậy, bây giờ vừa hay, chi bằng hàng phục chúa công, ta cũng vừa hay có thể dốc sức vì chúa công.

Tôn Kiên một trận ngực nghẹn, cổ họng ngọt lịm, một ngụm máu tươi phun ra.

Trần Húc phất phất tay nói: Thôi được, đợi thêm vài ngày nữa, để hắn cam tâm tình nguyện đi.

Thị vệ từ bên cạnh bước ra, dẫn Tôn Kiên đi xuống.

Trần Húc nhìn xuống phía dưới, nói: À, dẫn Chu Trị lên đây.

Thị vệ đẩy Chu Trị vào.

Trần Húc cẩn thận nhìn Chu Trị, ngay sau đó thuộc tính của Chu Trị cũng xuất hiện trước mặt Trần Húc.

Tên: Chu Trị, Tuổi: 36, Thống suất: 72, Võ lực: 58, Trí lực: 76, Chính trị: 77, Mị lực: 50, Đặc tính: Năng Lại, Cương Chính.

Trần Húc nhìn người đó nói: Chu tướng quân, thế nào rồi.

Hàn Đương tiến lên vỗ vỗ vai Chu Trị nói: Ở trong quân, cũng không cần cố gắng chịu đựng, tướng quân và thiếu tướng quân nhất định sẽ quy phục dưới trướng chúa công.

Chu Trị nhìn Trình Phổ và Hàn Đương thật sâu một cái, mới gật

đầu nói: Mông chúa công không bỏ, mỗ nguyện hiệu trung với chúa công.

Tốt.

Rất tốt.

Trần Húc cười lớn nói: Hoan nghênh Chu tướng quân gia nhập.

Tôn Sách cắn một miếng lương khô trong tay, ngay sau đó nhìn về phía tường thành Dương Địch ở Dĩnh Xuyên xa xa.

Trong mắt hắn lóe lên một tia sáng.

Tới rồi.

Cuối cùng cũng tới rồi.

Trọn vẹn bốn ngày trời, ăn gió nằm sương, ngày đêm gấp rút, cuối cùng cũng đã đến Dĩnh Xuyên.

Bốn ngày qua, sau lưng hắn luôn có một chi kỵ binh truy đuổi.

Đã mấy lần, hắn đều nhìn thấy từ xa thủ lĩnh của chi kỵ binh đó.

Đó, hiển nhiên chính là người đã giao chiến với hắn trước đây Thái Sử Từ.

Hắn biết, với trạng thái hiện giờ, căn bản không thể là đối thủ của Thái Sử Từ.

Nhưng hắn hoàn toàn không lo lắng, bởi vì, có Dĩnh Xuyên.

Có năm nghìn tinh nhuệ đã để lại ở đó.

Có lão bộ hạ của phụ thân là Hoàng Cái.

Chỉ cần tiến vào Dĩnh Xuyên, vậy thì, hắn sẽ có cơ hội làm lại từ đầu.

Hắn nhìn về phía sau, lẩm bẩm nói: Phụ thân, đợi con.

Giọng nói của hắn tuy nhẹ, nhưng ngữ khí lại đầy kiên định.

Hắn mấy lần nhét lương khô trong tay vào miệng, khó khăn nuốt xuống, mới hơi chỉnh lại mái tóc rối bời.

Mấy ngày nay, hắn quá chật vật.

Nhưng, cuối cùng cũng sắp trở lại rồi.

Hắn, cái tiểu bá vương của ngày xưa.

Tôn Sách quay đầu nhìn lại phía sau, có tiếng vó ngựa xa xa truyền đến.

Hắn lật mình lên chiến mã, phi nhanh về phía cửa thành Dương Địch.

Không xa phía sau Tôn Sách.

Một đám Hổ Báo Kỵ dừng lại, nhìn về phía Thái Sử Từ trước mặt.

Một thiên phu trưởng bước ra hỏi: Thái Sử tướng quân, chúng ta phải làm gì.

Có muốn bắt giữ Tôn Sách không.

Thái Sử Từ lắc đầu nói: Không vội.

Chúa công bảo ta đi theo, ta cứ đi theo.

Tử Long hẳn đã chiếm được Dương Địch rồi.

Nói rồi, hắn phất tay.

Toàn bộ Hổ Báo Kỵ đều theo sau Thái Sử Từ, xa xa bám theo sau Tôn Sách.

Tôn Sách phóng ngựa cuồng bôn.

Nửa canh giờ sau, cuối cùng cũng đến bên ngoài thành Dương Địch.

Hắn lớn tiếng hô: Này, mau mau mở cửa thành.

Binh sĩ trên tường thành, có người nhận ra hắn, vội vàng lớn tiếng hô: Thiếu tướng quân về.

Chương 154

Mau mở cửa thành.

Một thiên phu trưởng bên cạnh giơ tay vỗ một cái vào đầu: Không ngốc sao, bây giờ chúa công của chúng ta là Trần hầu.

Tên binh sĩ xoa xoa gáy, có chút ngượng ngùng cười cười.

Thấy cửa thành không mở, tiếng vó ngựa phía sau xa xa truyền đến, trong lòng Tôn Sách dâng lên một dự cảm không lành.

Chết tiệt, không kịp rồi.

Hắn lớn tiếng hô: Hoàng tướng quân ở đâu, mau chóng mở cửa thành.

Thiên phu trưởng kia thở dài một tiếng nói: Thiếu tướng quân, muộn rồi.

Bây giờ chúa công của chúng ta là Trần hầu.

Tim Tôn Sách đập mạnh một cái.

Lại thấy phía trên tường thành, xuất hiện hai người.

Một trong số đó là Hoàng Cái, người còn lại mặc bạch bào bạch giáp, hiển nhiên hắn không quen biết.

Nhìn thấy Hoàng Cái, trong lòng Tôn Sách dâng lên một tia hy vọng, lớn tiếng hô: Hoàng tướng quân, mau mau mở cửa thành, thả ta vào.

Phía sau có kỵ binh đuổi theo.

Thế nhưng lại nghe Hoàng Cái thở dài một tiếng nói: Thiếu tướng quân, hàng phục đi.

Hoàng tướng quân, người cũng hàng rồi sao.

Tôn Sách không dám tin hỏi.

Hoàng Cái lắc đầu nói: Thiếu tướng quân, hàng phục đi.

Trần hầu đối đãi với người rất tốt.

Nhất định sẽ không bạc đãi tướng quân và thiếu tướng quân.

Tôn Sách một ngụm khí nghẹn ứ ở lồng ngực, chỉ vào Hoàng Cái, nửa ngày không nói nên lời.

Bao ngày qua, hắn chạy vì cái gì chứ.

Nếu sớm biết Hoàng Cái đã hàng, liều mạng chạy đến Dĩnh Xuyên làm gì.

Triệu Vân cười lớn một tiếng nói: Bá Phù, chủ ta kính trọng hán tử, hôm nay ngươi cứ hàng đi.

Phía sau, một đám Hổ Báo Kỵ đã bao vây hắn.

Hắn muốn bỏ chạy, nhưng lại phát hiện Hổ Báo Kỵ sớm đã vây kín xung quanh.

Trong nháy mắt, hắn bỗng hiểu ra tất cả mọi chuyện như có thần giao cách cảm.

Hắn ngửa mặt lên trời cười dài nói: Nguyên thì ra là như vậy Ngay sau đó, hắn chỉ cảm thấy cổ họng ngọt lịm, một ngụm máu tươi phun ra.

Thái Sử Từ chậm rãi bước ra từ trong trận nói: Tôn Bá Phù, ta thân tự đến bắt ngươi, ngươi có hàng không.

Muốn ta đầu hàng, đừng hòng.

Tôn Sách lau vết máu bên mép nói, Có giỏi thì đến bắt đi.

Vừa nói, hắn thúc ngựa, lao về phía một bên Hổ Báo Kỵ.

Thái Sử Từ lắc đầu, ngay sau đó thúc ngựa, theo sát phía sau.

Chưa đến vài chục hiệp, Thái Sử Từ một thương đánh vào Tôn Sách.

Tôn Sách trường đồ bôn ba, sức lực đã suy kiệt, liền ngã xuống ngựa.

Một đám Hổ Báo Kỵ đồng loạt tiến lên.

Ba ngày sau.

Trần Húc dẫn mọi người, cùng nhau đến Dương Địch thuộc Dĩnh Xuyên.

Trong Quận Thủ Phủ Dương Địch thuộc Dĩnh Xuyên.

Trần Húc cao ngồi ở vị trí thượng thủ, một hàng văn võ chia ra đứng hai bên.

Tôn Kiên và Tôn Sách thì khá chật vật đứng ở giữa đại đường.

Tôn Sách với giọng điệu áy náy nói: Phụ thân, hài nhi vô năng, không thể cứu phụ thân ra ngoài.

Tôn Kiên lắc đầu nói: Đây không phải lỗi của Bá Phù, thực sự là do Trần hầu quá lợi hại.

Trần Húc nhìn Tôn Kiên và Tôn Sách phía dưới, khẽ mỉm cười.

Cuối cùng cũng đã bắt được hai người.

Lúc đó, một giọng nói của hệ thống vang lên trong đầu hắn.

Đinh, kiểm tra túc chủ đang đối mặt với lựa chọn, nhiệm vụ hệ thống cập nhật, xin hãy lựa chọn.

Lựa chọn một: Giết Tôn Kiên và Tôn Sách.

Phần thưởng nhiệm vụ: Hai trăm lạng hoàng kim.

Lựa chọn hai: Là một minh chủ, nên có lòng bao dung, chiêu hàng

Tôn Kiên và Tôn Sách.

Phần thưởng nhiệm vụ: Năm nghìn Đan Dương Tinh Nhuệ.

Nhìn hai lựa chọn của hệ thống.

So với hai trăm lạng hoàng kim, không nghi ngờ gì năm nghìn Đan Dương Tinh Nhuệ càng hấp dẫn hơn.

Đan Dương từ xưa đã nổi tiếng sản sinh binh lính tinh nhuệ, kiếp trước Tào Tháo còn từng khen Đan Dương, đất của tinh binh vậy.

Với đội tinh nhuệ như vậy trước mắt, Trần Húc tự nhiên sẽ không chút do dự.

Hơn nữa, Tôn Kiên và Tôn Sách vốn dĩ hắn cũng muốn chiêu hàng, dù sao mục tiêu của hắn là cả thế giới.

Không chỉ các bộ tộc ngoại bang xung quanh, mà còn cả phương Tây.

Hiện tại phương Tây là Đế quốc La Mã, nếu không có chút vốn liếng, sao có thể chống lại phương Tây.

Chỉ là làm thế nào để thu phục, lại là một vấn đề lớn.

Ngay lập tức, hắn thầm nói với hệ thống trong lòng: Hệ thống, ta chọn lựa chọn hai.

Trần Húc tự mình tiến lên, giúp Tôn Kiên cười nói: Văn Đài, đừng nóng giận, ngồi xuống nói chuyện.

Tôn Kiên cũng không khách khí, phất tay áo một cái, liền ngồi xuống.

Ngay sau đó, hắn nhìn Hoàng Cái nói: Công Phúc, từ trước đến nay, ta tự hỏi đối đãi với ngươi không bạc bẽo, vì sao lại phản bội ta, làm ra hành vi vô sỉ.

Hoàng Cái lắc đầu, nhưng không nói gì.

Trần Húc khẽ thở dài một tiếng nói: Văn Đài, chuyện này Hoàng tướng quân có nỗi khổ riêng, lát nữa ngươi có thể bình tâm lại, nói chuyện với lão ta.

Tôn Kiên nhìn Hoàng Cái thật sâu một cái, rồi mới nhìn Trần Húc nói: Trần hầu bây giờ phụ tử hai người chúng ta đều rơi vào tay ngươi, muốn giết hay muốn chặt, tùy ngươi định đoạt.

Trần Húc cười nói: Tôn tướng quân, nếu ta muốn giết ngươi, mấy hôm trước ta đã không chỉ bắn vào bụng con chiến mã dưới chân ngươi.

Lời này vừa nói ra, thần sắc của Tôn Kiên và Tôn Sách đồng loạt khựng lại.

Tôn Kiên nhìn Trần Húc nói: Mũi tên trước đó, ngươi cố ý bắn vào bụng con chiến mã sao.

Tự nhiên.

Trần Húc mỉm cười nhạt, tự tin không thể tả.

Tôn Kiên nhíu chặt mày, nhìn chằm chằm Trần Húc, dường như đang phán đoán thật giả trong lời nói của Trần Húc.

Một lúc lâu sau, hắn mới nói: Không biết Trần hầu có thể giúp mỗ trình diễn một phen không.

Trần Húc khẽ mỉm cười nói: Có gì khó đâu.

Hắn giơ tay, lấy Bá Vương Cung bên cạnh xuống, rồi sải bước đi ra khỏi Quận Thủ Phủ.

Tôn Kiên vội vàng theo sát phía sau.

Những người khác cũng vội vàng đi theo ra.

Trần Húc chỉ tay về phía trước, nói: Công Đài, nhìn cây đại kỳ phía trước kia.

Nhìn khoảng cách của cây đại kỳ đó, phải đến ba trăm mét, trong lòng Tôn Kiên không khỏi thầm kinh ngạc.

Xa như vậy, mũi tên làm sao có thể bắn tới.

Cho dù bắn tới, làm sao có thể trúng đích.

Nhưng miệng hắn lại châm chọc nói: Thân cờ to lớn như vậy, muốn bắn trúng có gì khó.

Trần Húc lại mỉm cười nhạt nói: Thân cờ.

Ta khi nào nói muốn bắn thân cờ.

Trong tay hắn khẽ dùng sức, Bá Vương Cung đã được kéo thành mãn nguyệt.

Hắn quay đầu, nhìn về phía Tôn Kiên, cười nhẹ nói: Văn Đài, ý ta là bắn trúng nút thắt dây trên thân cờ đó.

Tôn Kiên nghe vậy không khỏi hơi sững sờ, ngay sau đó cười lắc đầu.

Nói đùa sao.

Ba trăm mét ngoài bắn trúng nút thắt dây trên thân cờ, có thể sao.

Xa như vậy, ngay cả thần xạ thủ hàng đầu đương thời cũng không làm được.

Đằng sau hai người, mọi người cũng đồng loạt tụ lại.

Tay phải Trần Húc khẽ buông ra.

Hưu Mũi tên đó phát ra một tiếng vút, bay thẳng về phía cây cờ đó.

Đốt.

Một tiếng động vang lên theo sau, mũi tên ghim vào thân cờ.

Ngay sau đó, lá cờ trên thân cờ liền bay xuống.

Mọi người đồng loạt phát ra một tiếng kinh thán.

Trần Húc mỉm cười nhạt nói: Văn Đài, đi thôi, xem ta có bắn trúng không.

Mọi người theo Trần Húc đến bên cạnh cây cờ, chỉ thấy trên đất rơi một đoạn dây thừng.

Nhìn đoạn dây thừng rơi xuống, chỗ bị đứt hiển nhiên chính là chỗ nút thắt.

Trong lòng Tôn Kiên vô cùng chấn động.

Điều này cũng quá khủng bố rồi.

Hắn lại thật sự bắn trúng nút thắt.

Chương 155

Quá khó tin rồi.

Ngay cả bây giờ, hắn vẫn có chút không dám tin.

Nhưng sự thật bày ra trước mắt, khiến hắn không thể không tin.

Trong lòng Thái Sử Từ cũng kinh thán.

Hắn tự nhận tiễn thuật cực mạnh.

Nhưng trước mặt Trần Húc lại kém không chỉ một bậc.

Văn Đài, ngươi thấy sao.

Trần Húc cười nói.

Tôn Kiên nhất thời nghẹn lời.

Trần Húc cười như không cười nhìn Tôn Kiên nói: Hay là ta lại lên ngựa so tài một phen, thế nào.

Trong lòng Tôn Kiên không khỏi giật mình.

Hắn nhớ đến trận chiến năm xưa.

Trong trận chiến đó, hắn và con trai Bá Phù liên thủ, đều bị Trần Húc đánh cho mấy lần ngã ngựa.

Vẻ chật vật đó, bây giờ hắn cũng không khỏi có chút đỏ mặt.

Tôn Kiên nhìn Tôn Sách, thấy Tôn Sách đang lắc đầu.

Ngay lập tức, hắn đổi ý niệm, lớn tiếng cười nói: Trần hầu cung ngựa thuần thục, quả nhiên không tầm thường.

Nhưng không biết công phu dưới ngựa thế nào.

Công phu dưới ngựa.

Trần Húc nghe vậy bật cười.

Hắn cười nói: Không biết Văn Đài muốn so tài thế nào.

Trần hầu dũng vũ, ta không bằng.

Theo ý kiến của ta, ta và con trai Bá Phù cùng ngươi so tài thuật cận thân cách đấu, thế nào.

Trần Húc trong lòng thở dài.

Không ổn.

So cận thân cách đấu.

Haizz, có Thần cấp cận thân cách đấu thuật, muốn thua cũng khó.

Tôn Kiên thấy Trần Húc không nói gì, trong lòng đại hỉ nói: Chẳng lẽ Trần hầu sợ rồi sao.

Sợ.

Trần Húc mặt không biểu cảm nói: Bản hầu từng sợ bao giờ.

Chỉ có một lời, ta cần nói rõ trước.

Nếu hai người thua, thì sẽ thế nào.

Tôn Kiên nghiến răng nghiến lợi nói: Nếu hai người chúng ta thua, tự nhiên tùy ngươi xử trí.

Ồ.

Trần Húc cười nói: Vậy nếu ta muốn ngươi quy thuận ta thì sao.

Tôn Kiên vốn không muốn trả lời, nhưng thấy mọi người đang nhìn, chỉ có thể nghiến răng nói: Tự nhiên mọi việc đều tùy Trần hầu xử trí.

Đã như vậy, còn đợi gì nữa.

Trần Húc vừa nói, một tay tóm lấy cánh tay Tôn Kiên, bước về

phía diễn võ trường bên cạnh.

Tôn Kiên vốn muốn vùng thoát, nhưng tay Trần Húc như gọng kìm sắt, khiến hắn căn bản không thể vùng thoát.

Trong lòng kinh thán.

Sức mạnh của Trần Húc quả nhiên kinh người.

Trong diễn võ trường, ba người đối lập.

Trần Húc móc móc tay về phía Tôn Kiên và Tôn Sách.

Tôn Kiên, Tôn Sách hai người lập tức đại nộ.

Tôn Kiên lớn tiếng hô: Trần hầu, cẩn thận đó.

Vừa nói, hắn đạp chân một cái, thân hình lao về phía Trần Húc.

Thân hình Tôn Sách cũng đột nhiên lao ra.

Hai người tạo thành thế ỷ giác, kẹp đánh Trần Húc.

Trần Húc đứng tấn vững vàng.

Những người vây xem, đồng loạt lau một vệt mồ hôi lạnh.

Chúa công đối phó với hai người hợp công, mà vẫn ung dung bình thản như vậy sao.

Trong lòng Tôn Kiên lửa giận bùng lên.

Tốc độ của hắn, đột nhiên tăng nhanh.

Trần Húc lại mỉm cười nhạt, ngay sau đó thân thể đã nghênh đón Tôn Kiên.

Bành Khi Tôn Kiên còn chưa kịp phản ứng, Trần Húc đã dùng một cú quăng vai, quăng Tôn Kiên xuống đất.

Ngay sau đó, thân hình lùi lại hai bước, nghênh đón Tôn Sách.

Bành Động tác như một.

Tôn Sách cũng bị quăng xuống đất.

Lúc này Tôn Kiên đã lại lao lên.

Trần Húc lại không hoảng không vội.

Một tay tóm lấy cánh tay Tôn Kiên, lần nữa quăng Tôn Kiên xuống đất.

Sau đó, hiện trường liên tục vang lên tiếng ngã.

Những người xung quanh, xem đến mức mắt trợn tròn miệng há hốc.

Từ trước đến nay chưa từng thấy một cảnh tượng cuồng mãnh như vậy.

Điều này, cũng quá khủng bố rồi.

Thái Sử Từ vô thức nuốt nước bọt.

Hắn rõ ràng thực lực của Tôn Kiên và Tôn Sách.

Cả hai đều là mãnh tướng hạng nhất đương thời, Tôn Sách lại càng không kém hắn là bao.

Nhưng bây giờ lại hoàn toàn không có sức chống trả, chúa công, cũng quá khủng bố rồi.

Vốn dĩ Hứa Chử có chút nóng lòng muốn thử, nhưng bây giờ, hắn hoàn toàn dập tắt ý nghĩ đó.

Hắn lắc đầu, cười khổ lẩm bẩm: Thôi rồi, ta cứ tiếp tục đi đánh tên biến thái Điển Vi kia đi Chỉ có Từ Hoảng không cho là gì, liếc liếc miệng: Nếu xem trận chiến của chúa công và Điển Vi tướng quân, đó mới là khủng bố.

Tôn Kiên và Tôn Sách hai người, đều bị đánh đến ngây người.

Chưa từng gặp một trận chiến khoa trương như vậy.

Đây, căn bản không phải chiến đấu.

Hoàn toàn là nghiền ép một chiều mà.

Thấy Trần Húc lại xông về phía mình, Tôn Kiên vội vàng giơ tay ra, cười khổ nói: Trần hầu, ta, phục rồi.

Nói xong, hắn trực tiếp ngồi phịch xuống đất.

À.

Nhanh vậy sao.

Trần Húc có chút chưa thỏa mãn nói, Hay là, chúng ta so tài thêm một lúc nữa.

Nghe lời Trần Húc, tim Tôn Kiên và Tôn Sách đồng loạt đập mạnh.

Trời ạ, hắn là người sao.

Tình hình này, chẳng lẽ đánh đến nghiện rồi sao.

Hai người vội vàng xua tay nói: Đủ rồi đủ rồi, ta phục rồi.

Hoàn toàn phục rồi.

Trần Húc cười như không cười nhìn hai người, nói: Xác định phục rồi.

Xác định.

Tôn Kiên và Tôn Sách hai người đồng loạt gật đầu.

Trần Húc gật đầu nói: Vậy được rồi.

Tôn Kiên và Tôn Sách hai người đều thở phào nhẹ nhõm.

Chương 156

Ngồi trên đất, thở hổn hển.

Nếu không phải ngại mất mặt, đã trực tiếp nằm vật ra đất rồi.

Tôn Kiên khó khăn lắm mới thở đều lại được, nhưng lại thấy Trần Húc đang nhìn chằm chằm hắn, vẻ mặt đó khiến hắn có chút rợn người.

Hắn liền nói: Sao vậy.

Gì cơ.

Trần Húc mỉm cười nhạt nói: Chẳng lẽ, ngươi đang tính chuyện cuốn đất trở lại.

Vừa nói, hắn xắn xắn tay áo.

Tôn Kiên và Tôn Sách hai người hoảng hốt.

Tôn Kiên nghiến răng một cái, quỳ một gối xuống đất nói: Tôn Kiên tham kiến chúa công.

Tôn Sách thấy phụ thân đã hàng, cũng quỳ một gối xuống đất nói: Tôn Sách tham kiến chúa công.

Trần Húc đại hỉ.

Hắn đỡ Tôn Kiên và Tôn Sách hai người đứng dậy, rồi cười lớn nói: Có phụ tử Văn Đài hai người tương trợ, lo gì thiên hạ không định.

Thấy Trần Húc trọng dụng mình như vậy, trong lòng Tôn Kiên mới hơi dễ chịu một chút.

Trần Húc vỗ vỗ vai Tôn Sách, cười nói: Quả nhiên hổ phụ không sinh chó con, Bá Phù dũng võ thiên hạ ít ai sánh bằng.

Tôn Kiên nghe vậy, mặt mày hớn hở nói: Chúa công khen quá lời rồi.

Cùng lúc đó, một giọng nói của hệ thống cũng vang lên trong đầu Trần Húc.

Đinh, chúc mừng túc chủ lựa chọn thành công, nhận được phần thưởng nhiệm vụ: Năm nghìn Đan Dương Tinh Nhuệ.

Trong lòng Trần Húc có chút mong chờ.

Cũng không biết đội Đan Dương Tinh Nhuệ đó, rốt cuộc sẽ mạnh đến mức nào.

Đúng lúc đó, thị vệ vội vàng chạy vào.

Báo.

Chúa công, có tướng lĩnh dưới trướng Viên Thuật dẫn quân đến.

Trần Húc nghe vậy sững sờ, ngay sau đó cười nói: Không biết tướng quân dẫn quân đó là ai.

Nghe nói là chủ tướng Trương Huân.

Trương Huân.

Trần Húc nhìn về phía Tôn Kiên.

Tôn Kiên cười lớn một tiếng nói: Trương Huân đó là một tướng lĩnh dưới trướng Viên Thuật, khá được Viên Thuật trọng dụng, còn về thực lực thì Hắn tặc lưỡi một cái, không nói gì thêm.

Trần Húc cười nói: Đi thôi, dù sao cũng rảnh rỗi, ta đi xem cũng được.

Ngay lập tức một hàng người liền đi lên tường thành.

Dưới tường thành, Trương Huân và Trần Lan hai người kiêu ngạo đứng trước trận.

Trần Lan lớn tiếng quát: Chúng ta từ xa đến, sao không mở cửa thành.

Mau gọi tên Tôn Kiên ra nghênh đón.

Thiên phu trưởng trên tường thành lắc đầu, nhưng không đáp lời.

Trần Húc và mọi người cùng nhau bước lên tường thành, thiên phu trưởng thấy vậy sững sờ, rồi vội vàng hành lễ.

Trần Húc nhìn xuống phía dưới, chỉ thấy phía dưới có gần vạn binh mã, hắn nhìn về phía hai tướng lĩnh đứng đầu.

Ngay sau đó thuộc tính của hai người cũng xuất hiện trước mặt hắn.

Tên: Trương Huân, Tuổi: 37, Thống suất: 72, Võ lực: 71, Trí lực: 45, Chính trị: 35, Mị lực: 35.

Tên: Trần Lan, Tuổi: 35, Thống suất: 67, Võ lực: 72, Trí lực: 50, Chính trị: 17, Mị lực: 30.

Trần Húc lắc đầu, thuộc tính của hai người này khá là bình thường.

Trần Lan thấy Tôn Kiên xuất hiện trên tường thành, liền giận dữ quát: Tôn Kiên, ta phụng mệnh chúa công từ xa đến, mau chóng mở cửa thành, thả chúng ta vào.

Nếu không, ta nhất định sẽ trị tội bất kính.

Trên mặt Tôn Kiên lóe lên vẻ giận dữ.

Mặc dù Viên Thuật nghe theo sự điều khiển của Tôn Kiên, nhưng thực chất là quan hệ hợp tác.

Từ trước đến nay những người dưới trướng Viên Thuật đều khá không tôn trọng Tôn Kiên.

Hắn vẫn luôn nhẫn nhịn đủ điều, nhưng bây giờ thì sao.

Tôn Kiên chắp tay cung thân nói: Chúa công, tên này thái độ hống hách, có thể cho mạt tướng xuống chém hắn không.

Trần Húc cười ha ha nói: Sớm nên như vậy, ta còn tưởng Văn Đài nhẫn nhịn công phu đã đến mức này rồi chứ.

Tôn Kiên nhìn Trần Húc thật sâu một cái, ngay sau đó phất tay áo, phi nhanh về phía tường thành.

Tôn Sách lại lớn tiếng nói: Phụ thân, con đi yểm trợ cho người.

Hai người cùng lúc, ra khỏi thành.

Trần Lan thấy Tôn Kiên từ trong thành đi ra, liền cười lớn nói: Tôn Kiên, mau dẫn chúng ta vào.

Nếu còn chậm trễ một bước, ta nhất định sẽ cáo tội bất kính chúa công trước mặt chúa công.

Tôn Kiên vốn không vui, lúc này lại đang tức giận.

Hắn cũng không nói gì, chỉ thúc ngựa, trực tiếp lao đến trước mặt Trần Lan.

Trần Lan thấy Tôn Kiên ra vẻ phục tùng, liền khá đắc ý cười lớn.

Khoảnh khắc tiếp theo, hắn chỉ cảm thấy trước mắt đao quang chợt lóe.

Rồi một đầu hắn liền đổ gục xuống đất.

Hắn chết mà vẫn không hiểu rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra.

Trương Huân phía sau thấy vậy đại kinh.

Hắn lớn tiếng quát: Tôn Kiên, gan to thật.

Tôn Kiên quay đầu, nhìn về phía Trương Huân.

Lời nói tiếp theo của Trương Huân không còn thốt ra được nữa,

thân hình hắn run lên, liền lùi về phía sau.

Vừa lùi vừa lớn tiếng hô với binh sĩ xung quanh: Mau, chặn Tôn Kiên lại, hắn mưu phản rồi.

Tôn Kiên cười lạnh một tiếng nói: Mưu phản.

Viên Thuật cũng xứng sao.

Tay cầm Tùng Văn Cổ Trán Đao, hắn thúc ngựa, phi nhanh về phía hướng Trương Huân đang ở.

Trương Huân thì trốn trong quân trận, được thị vệ bảo vệ, lùi về phía sau.

Cùng lúc đó, dưới trướng Trương Huân có không ít binh sĩ xông lên.

Tôn Sách dẫn theo một đám thị vệ cũng thúc ngựa tiến lên.

Hai cha con ra tay chém giết, toàn bộ binh sĩ đó đều ngã xuống dưới đao.

Chỉ sau một hồi ngăn cản, bộ hạ của Trương Huân đã nhân cơ hội rút lui xa.

Tôn Kiên lắc đầu nói: Đáng tiếc, tên Trương Huân đó chạy quá nhanh.

Đúng lúc đó, một chi quân đội từ xa xông đến.

Đó là một chi thương binh, chỉ thấy chi quân đội đó hành quân nhanh chóng.

Nhanh chóng đuổi kịp phía sau bộ hạ của Trương Huân.

Tôn Sách thấy vậy, than thở nói: Phụ thân, chi thương binh đó quân trận chỉnh tề, chiến lực của họ nhất định rất mạnh.

Tôn Kiên cũng nhíu mày nói: Chưa từng thấy, dưới trướng Viên

Thuật lại có binh sĩ tinh nhuệ đến thế.

Ta chưa từng thấy.

Đi, chúng ta mau về thành.

Vừa nói, hai người dẫn thị vệ lùi về phía sau.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, cả hai đồng loạt ngây người tại chỗ.

Chỉ thấy chi quân đội kia vừa tiếp xúc với bộ hạ của Trương Huân, hàng đầu tiên của bộ hạ Trương Huân liền đồng loạt ngã xuống.

Cùng với sự đột tiến của chi quân đội đó, bộ hạ của Trương Huân liền bị thu hoạch nhanh chóng như lúa chín.

Tôn Sách nói: Phụ thân, nhìn xem, chuyện gì vậy.

Hàng rồi sao.

Tôn Kiên cũng ngây người nhìn cảnh tượng trước mắt, một lúc lâu sau mới hoàn hồn nói: Xem ra, chi quân đội này nhất định không phải dưới trướng Viên Thuật rồi.

Chỉ không biết là tinh nhuệ của ai, lại lợi hại đến thế.

Lực chiến đấu, quả thực có thể gọi là khủng bố.

Tôn Kiên lắc đầu, nhưng ngay sau đó như chợt hiểu ra.

Hắn ngẩng đầu nhìn Trần Húc một cái.

Phát hiện trên mặt Trần Húc vẫn treo nụ cười nhạt như trước.

Trong lòng hắn, không khỏi dâng lên một tia đề phòng nói: Đội quân đó có lẽ là tinh nhuệ dưới trướng chúa công.

Tôn Sách hít một ngụm khí lạnh nói: Dưới trướng chúa công lại có binh sĩ tinh nhuệ đến thế Lời nói tiếp theo hắn không còn nói được

nữa, bởi vì hắn nhìn thấy chi Hổ Báo Kỵ đã lùa hắn đến Dương Địch.

Hắn thở dài một tiếng thật dài.

Lúc này Trần Húc đã xác nhận, chi quân đội vừa mới gia nhập vòng chiến, chính là Đan Dương Tinh Nhuệ mà hệ thống vừa tặng.

Hắn lớn tiếng nói về phía dưới: Văn Đài, chi quân đội phía trước đó là tinh nhuệ dưới trướng ta, xin hãy mau chóng tiến lên, phối hợp giết địch.

Tôn Kiên và Tôn Sách lần nữa thúc ngựa, lao về phía bộ hạ của Trương Huân.

Chương 157

Chỉ là, điều khiến họ không ngờ tới, là khi hai người lao đến trước mặt bộ hạ của Trương Huân thì Trương Huân đã sớm đầu rơi xuống đất.

Quân đội dưới trướng Trương Huân cũng đã sớm bỏ vũ khí xuống.

Ánh mắt phức tạp nhìn về phía chi tinh nhuệ binh sĩ trước mắt.

Lực chiến đấu, quả thực mạnh đến đáng sợ.

Tôn Kiên chủ động tiến lên hỏi: Xin hỏi phía trước, là vị tướng lĩnh nào dưới trướng chúa công.

Thế nhưng điều khiến hắn không ngờ tới, tướng lĩnh của chi quân đội đó dường như không nghe thấy lời hắn hỏi, căn bản không xuất hiện chào hỏi.

Tôn Kiên thấy vậy, lạnh lùng hừ một tiếng, ngay sau đó quay người bỏ đi.

Tôn Sách và thị vệ, tự nhiên cũng theo sau.

Trên tường thành, Tôn Kiên chắp tay nói với Trần Húc: Chúa công, chi quân đội tinh nhuệ phía dưới đó, không biết do ai thống lĩnh.

Trần Húc nghe vậy hơi sững sờ nói: Văn Đài, sao vậy.

Thế nhưng lại nghe Tôn Kiên giận dữ hừ một tiếng nói: Vị tướng quân đó thật vô lễ.

Mạt tướng chủ động tiến lên chào hỏi, nhưng vị tướng quân đó không thèm để ý thì thôi, lại còn không lộ diện.

Trần Húc ngây người.

Tình huống gì đây.

Đi tìm phụ huynh rồi sao.

Tôn Kiên tiến lên bày tỏ thiện ý với Đan Dương Tinh Nhuệ, Đan Dương Tinh Nhuệ không ai đáp lời, Tôn Kiên liền đi tìm phụ huynh rồi sao.

Lúc này Đan Dương Tinh Nhuệ đã vào cửa thành.

Trần Húc cười lớn nói: Văn Đài, đi theo ta.

Vừa nói, hắn liền đi xuống phía dưới.

Tôn Kiên khẽ hừ một tiếng, cũng theo sau Trần Húc.

Trần Húc xuống khỏi tường thành, Đan Dương Tinh Nhuệ chỉnh tề đứng thẳng trước mặt hắn.

Từng động tác một, chỉnh tề thống nhất.

Từ giữa đội ngũ bước ra một người, chắp tay cung thân chào Trần Húc nói: Thiên phu trưởng Đan Dương Tinh Nhuệ Cát Nguyên Tốn bái kiến chúa công.

Năm nghìn Đan Dương Tinh Nhuệ phía sau, cũng đồng loạt chắp tay cung thân chào Trần Húc nói: Bái kiến chúa công.

Trần Húc tự mình tiến lên, đỡ Cát Nguyên Tốn dậy.

Lực chiến đấu của chi Đan Dương Tinh Nhuệ này, vừa rồi đã hiển lộ rõ ràng.

Nhưng bây giờ giao chi Đan Dương Tinh Nhuệ này cho ai thống lĩnh, Trần Húc trong lòng có chút do dự.

Đúng lúc đó, một giọng nói của hệ thống vang lên trong đầu Trần Húc.

Đinh, kiểm tra túc chủ đang đối mặt với lựa chọn, nhiệm vụ hệ

thống cập nhật, xin hãy lựa chọn.

Lựa chọn một: Giao Đan Dương Tinh Nhuệ cho Thái Sử Từ thống lĩnh.

Phần thưởng nhiệm vụ: Một trăm lạng hoàng kim.

Lựa chọn hai: Giao Đan Dương Tinh Nhuệ cho phụ tử Tôn Kiên, Tôn Sách thống lĩnh.

Phần thưởng nhiệm vụ: Trung thành độ Tôn Kiên + 100.

Trung thành độ Tôn Sách + 100.

Phương pháp huấn luyện Đan Dương Tinh Nhuệ.

Lựa chọn ba: Giao Đan Dương Tinh Nhuệ cho Từ Hoảng thống lĩnh.

Phần thưởng nhiệm vụ: Một trăm con chiến mã.

Lựa chọn bốn: Túc chủ tự mình thống lĩnh, phần thưởng nhiệm vụ: Mười nghìn cân lương thảo.

Nhìn các lựa chọn nhiệm vụ trước mắt, Trần Húc bắt đầu suy nghĩ.

Lựa chọn ba khỏi nói, lập tức có thể loại trừ.

So với lựa chọn hai, lựa chọn một và lựa chọn bốn cũng hiển nhiên kém hấp dẫn hơn không ít.

Có được phương pháp huấn luyện Đan Dương Tinh Nhuệ, từ nay về sau, sẽ không cần lo lắng Đan Dương Tinh Nhuệ không có cách bổ sung.

Trung thành độ của Tôn Kiên và Tôn Sách + 100, điều này tự nhiên là thêm hoa trên gấm.

Làm như vậy, có thể càng yên tâm sử dụng hai người Tôn Kiên,

Tôn Sách.

Còn về lựa chọn bốn tự mình thống lĩnh.

Lúc nào cần thì, chẳng phải chỉ là một câu nói thôi sao.

Ngay lập tức, hắn không còn do dự nữa, thầm niệm trong lòng: Hệ thống, ta chọn lựa chọn hai.

Tôn Kiên ngây người nhìn cảnh tượng trước mắt.

Thực sự hắn không nghĩ tới, chi thương binh tinh nhuệ trước mắt này, lại không có tướng quân thống lĩnh.

Điều này cũng quá khó tin rồi.

Biểu hiện của chi thương binh tinh nhuệ vừa rồi, hắn tự nhiên đều thấy rõ.

Biểu hiện đó, thực sự có chút quá sức kinh diễm.

Cũng chính vì nguyên nhân này, hắn mới chủ động tiến lên chào hỏi.

Mới bị ăn một cái tị tử hôi gặp chuyện mất mặt.

Thế nhưng lúc này hắn mới phát hiện, trong tình huống không có tướng quân thống lĩnh, lại có thể đánh ra như vậy sao.

Cũng quá khó tin rồi.

Trong lòng hắn kinh thán, nếu có thể thống lĩnh chi quân đội này, chẳng phải công thành bạt trại, vô cùng thuận lợi sao.

Đúng lúc đó, bên tai hắn, vang lên giọng nói của Trần Húc.

Hắn vội vàng hoàn hồn, có chút ngại ngùng cười cười nói: Chúa công.

Ừm.

Trần Húc gật đầu nói: Không biết Văn Đài, có muốn thống lĩnh chi

Đan Dương Tinh Nhuệ này không.

Tôn Kiên quả thực không dám tin vào tai mình.

Nghe ý chúa công, chi thương binh tinh nhuệ này, muốn giao cho mình thống lĩnh sao.

Không thể nào chứ.

Dù sao, hắn mới vừa quy hàng, từng là một phương chư hầu, lại có ai sẽ thực sự tin tưởng hắn.

Giống như Viên Thuật trước đây vậy.

Thế nhưng lại thấy Trần Húc cười nói: Văn Đài, sau ngày hôm nay, năm nghìn Đan Dương Tinh Nhuệ này, liền giao cho phụ tử hai người các ngươi chỉ huy, thế nào.

Tôn Kiên và Tôn Sách hai người nghe vậy đại hỉ.

Nhưng ngay sau đó, Tôn Kiên sững sờ nói: Chúa công, năm nghìn người này toàn bộ đều là Đan Dương Tinh Nhuệ sao.

Trần Húc gật đầu.

Trong mắt Tôn Kiên lộ ra vẻ bừng tỉnh nói: Thì ra là Đan Dương Tinh Nhuệ, trách không được lại mạnh đến thế.

Ngay lập tức, phụ tử Tôn Kiên hai người đồng loạt cung kính cúi đầu nói: Đa tạ chúa công.

Mạt tướng vạn tử bất từ để báo đáp chúa công.

Trần Húc tiến lên một bước, đỡ hai người dậy.

Ngay sau đó vỗ vỗ vai Tôn Kiên nói: Văn Đài, Bá Phù, chỉ cần các ngươi dụng tâm, bản hầu nhất định sẽ không bạc đãi các ngươi.

Tôn Kiên và Tôn Sách hai người, đồng loạt cảm động.

Cùng lúc đó, trong đầu Trần Húc, một giọng nói của hệ thống cũng

vang lên theo.

Đinh, chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ, nhận được phần thưởng nhiệm vụ: Trung thành độ Tôn Kiên + 100.

Trung thành độ Tôn Sách + 100.

Phương pháp huấn luyện Đan Dương Tinh Nhuệ.

Khoảnh khắc tiếp theo, một luồng tin tức dũng nhập vào đầu hắn.

Sau đó, về phương pháp huấn luyện Đan Dương Tinh Nhuệ trước mắt, hắn đã hiểu rõ trong lòng.

Trong lòng không khỏi kinh thán.

Không hổ danh Đan Dương Tinh Nhuệ, phương pháp huấn luyện quả nhiên tinh diệu.

Thậm chí còn không kém Hổ Báo Kỵ là bao.

Trần Húc lớn tiếng cười nói: Chư vị, hôm nay bản hầu xin đứng ra, vào buổi tối sẽ thiết yến khoản đãi chư vị, xin mọi người đúng giờ đến.

Mọi người đồng loạt đáp lời.

Đêm, trong Quận Thủ Phủ Dĩnh Xuyên.

Chương 158

Mọi người tề tựu một đường.

Trần Húc lớn tiếng cười nói: Chư vị, hôm nay ta đã đón hai người bạn mới, chính là phụ tử Tôn Kiên và Tôn Sách.

Mọi người cùng ta nâng chén.

Trong chốc lát, mọi người đều nâng chén rượu trong tay.

Hoan nghênh Văn Đài, Bá Phù.

Đã nghe đại danh Văn Đài từ lâu, hôm nay có thể cùng tụ họp dưới trướng chúa công, cũng là một mối duyên phận.

Chính là như vậy.

Nhìn cảnh tượng hòa thuận vui vẻ trước mắt, trong lòng Tôn Kiên cũng khá cảm khái.

Đã lâu rồi hắn không trải qua một cảnh tượng như vậy.

Khi còn dưới trướng Viên Thuật, giữa mọi người chưa bao giờ hòa hợp đến thế.

Sau đó, Tôn Kiên hoàn toàn thả lỏng, cùng với các võ tướng khác, uống một bữa thật sảng khoái.

Trần Húc có chút hơi say.

Hắn lắc đầu, tự thấy sau khi đến Dĩnh Xuyên, chưa từng nhìn ngắm cảnh sắc trong thành, ngay lập tức liền đi ra ngoài.

Vừa mới ra khỏi Quận Thủ Phủ, hắn thấy một cô bé từ bên ngoài, vừa nhảy vừa đi vào.

Cô bé nhìn thấy hắn, liền mỉm cười ngọt ngào nói: Ca ca, có thấy

phụ thân và ca ca của muội không.

Trần Húc ngẩn ra, ngay sau đó cười nói: Tiểu cô nương, không biết phụ thân muội tên là gì.

Cô bé lại mỉm cười ngọt ngào, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo lộ ra hai lúm đồng tiền nói: Gia phụ Tôn KiênTrần Húc không khỏi ngẩn ra: Con gái Tôn Kiên.

Em gái Tôn Sách.

Chẳng lẽ là Tôn Thượng Hương sao.

Một trận gió đêm thổi qua, khiến cơn say của hắn cũng hơi tan đi vài phần.

Hắn mới cẩn thận đánh giá cô bé trước mặt.

Y phục trên người cô bé thì không có gì khác thường, chỉ là ống tay áo và eo đều được buộc bằng dây thắt.

Cô bé lớn lên khá tinh xảo, hệt như được điêu khắc từ ngọc vậy, đôi mắt to tròn long lanh không ngừng chớp chớp.

Khi mỉm cười lộ ra đôi lúm đồng tiền đáng yêu đó, vừa nhìn đã thấy là một mỹ nhân tương lai.

Sau đó, thuộc tính của cô bé cũng xuất hiện trước mặt hắn.

Tên: Tôn Thượng Hương, Tuổi: 9, Thống suất: 36, Võ lực: 45, Trí lực: 50, Chính trị: 20, Mị lực: 81, Đặc tính: Kiêu Cơ.

Nhìn thuộc tính của cô bé trước mắt, trong lòng Trần Húc chấn động.

Quả nhiên là Tôn Thượng Hương.

Đặc tính Kiêu Cơ, lại khá phù hợp với Tôn Thượng Hương.

Nhìn lại thuộc tính của Tôn Thượng Hương, dường như cũng

không hề yếu chút nào.

Đặc biệt là 81 điểm Mị lực kia, nếu trưởng thành, chắc chắn là 90+ a.

Tôn Thượng Hương thấy Trần Húc không nói gì, lông mày khẽ nhướn lên hỏi: Ca ca.

Trần Húc hoàn hồn, cười nói: Vị tiểu muội muội này, phụ thân và huynh trưởng đều ở bên trong, hay là, ta dẫn muội vào tìm.

Tôn Thượng Hương đánh giá hắn một lúc, rồi mới mỉm cười ngọt ngào nói: Được ạ, đa tạ ca ca.

Nói rồi, cô bé tự nhiên dùng bàn tay nhỏ bé kéo tay Trần Húc, đi vào bên trong.

Trần Húc ngẩn ra nói: Tiểu muội muội, không sợ ta sao.

Tôn Thượng Hương lắc đầu nói: Muội biết ca ca sẽ không làm hại muội.

Vì sao.

Tôn Thượng Hương khá nghiêm túc nhìn hắn một cái, nói: Vì y phục trên người ca ca đó, với lại, ca ca lớn lên đáng yêu như vậy, sao lại là người xấu chứ.

Trần Húc có chút cạn lời, từ cuối thời Hán đến giờ, đây thật sự là lần đầu tiên hắn bị người khác gọi là đáng yêu.

Không, dường như cảm quan của Tôn Thượng Hương, không tệ.

Chẳng lẽ mị lực của hắn, đã đến mức sát gái già trẻ lớn bé rồi sao.

Hắn ho khan một tiếng cười nói: Vậy đi thôi, Thượng Hương.

Vâng.

Tôn Thượng Hương lại kéo tay hắn, đi vào bên trong.

Nhưng ngay sau đó, cô bé dừng lại, nghiêng đầu nhỏ, vẻ mặt đầy khó hiểu nói: Ca ca, vì sao ca ca biết muội tên là Thượng Hương vậy.

Trần Húc chợt nhận ra, vừa rồi mình đã vô thức gọi thẳng tên Tôn Thượng Hương.

Không sao, lừa trẻ con, hắn giỏi mà.

Hắn cười nói: Bởi vì ta biết xem mệnh mà.

Thật sao.

Tôn Thượng Hương rõ ràng đã hứng thú, dứt khoát không đi vào nữa, mỉm cười ngọt ngào nói: Vậy ca ca, giúp muội xem mệnh đi.

Được thôi.

Trần Húc cẩn thận đánh giá Tôn Thượng Hương một lượt, lại nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Tôn Thượng Hương trong tay, cẩn thận nhìn đi nhìn lại.

Hắn mới cười nói: Muội tên Tôn Thượng Hương, phụ thân tên Tôn Kiên, ca ca tên Tôn Sách.

Oa, nói đúng ghê.

Tôn Thượng Hương phấn khích vỗ tay, nhưng ngay sau đó nghiêng nghiêng đầu nói: Ca ca, hình như có chút không đúng thì phải.

Sao vậy.

Muội vừa rồi đã nói với ca ca rồi mà, nếu không thì sao ca ca biết được.

Tôn Thượng Hương có chút chống nạnh.

Trần Húc lúc này mới phát hiện, vòng eo nhỏ nhắn của Tôn Thượng Hương và cả phần phía trên vòng eo nhỏ nhắn đó, cũng khá là tinh xảo.

Hắn cũng không biết sau này cô bé sẽ trưởng thành như thế nào, thực sự có chút mong chờ.

Hắn tự nhiên dời tầm mắt đi, cười nói: Được rồi, ta biết Thượng Hương có một ca ca tên là Tôn Quyền.

Oa, ca ca cũng biết sao.

Tôn Thượng Hương vỗ vỗ bàn tay nhỏ bé, phấn khích không thôi, Thì ra ca ca thật sự biết xem mệnh a.

Trần Húc không khỏi cạn lời, hóa ra vừa rồi cô bé căn bản không tin mình sao.

Vậy mà vẻ mặt lại phấn khích như thế.

Hắn có một cảm giác như bị tiểu Thượng Hương trước mắt xem trò hề.

Không được.

Nhất định phải thắng lại.

Ngay lập tức hắn cười nói: Đó là tự nhiên, ca ca ta xem mệnh lợi hại lắm.

Thật sao.

Tôn Thượng Hương đột nhiên ghé sát vào người hắn nói: Vậy ca ca giúp muội xem, Trần hầu, có thích muội không.

Trần Húc nghe vậy ngẩn ra, trực tiếp như vậy sao.

Mới chín tuổi thôi mà.

Vấn đề sâu sắc như vậy, có ổn không.

Không, ta thích.

Một luồng cảm giác sảng khoái dâng trào khắp toàn thân.

Hắn khẽ cười một tiếng nói: Vì sao lại hỏi câu hỏi này vậy.

Tôn Thượng Hương có chút ngượng ngùng nói: Vì Trần hầu là đại anh hùng mà.

Cô bé nói nhỏ: Muội chỉ nói cho ca ca biết thôi, đừng nói cho người khác nha.

Vừa nói, cô bé nhìn quanh bốn phía.

Trần Húc gật đầu nói: Đó là tự nhiên, bí mật giữa chúng ta, ta sao lại nói cho người khác.

Vâng, ca ca, đó là bí mật giữa chúng ta nha.

Tôn Thượng Hương mỉm cười ngọt ngào, lộ ra một lúm đồng tiền nhỏ nói: Phụ thân muội là anh hùng, mấy hôm trước phụ thân muội nói, Trần hầu là một đại anh hùng, có nên quy thuận hay không.

Muội dù sao cũng không hiểu, nhưng muội và phụ thân muội nghĩ, anh hùng và anh hùng tụ lại một chỗ, chẳng phải là Liên Minh Anh Hùng sao.

Như vậy, chẳng phải càng dễ dàng đánh bại kẻ xấu sao.

Xì Trần Húc chỉ cảm thấy một trận đau răng.

Thì ra, Liên Minh Anh Hùng là từ đó mà ra sao.

Không, dường như, thật sự khá có lý.

Đại anh hùng.

Trong lòng thầm sảng khoái, lời nói trẻ thơ không kiêng kỵ.

Tôn Thượng Hương sẽ như vậy, trong lòng cô bé nhất định cũng nghĩ như thế.

Thế nhưng lại thấy Tôn Thượng Hương kéo tay hắn, lắc qua lắc lại nói: Ca ca, muội nói đúng không.

Trần Húc cười nói: Đúng.

Đúng.

Thượng Hương nói đều đúng cả.

Tôn Thượng Hương lại mỉm cười ngọt ngào, lộ ra chiếc răng hổ nhỏ đáng yêu đó nói: Vậy thì.

Không, ca ca vẫn chưa trả lời câu hỏi của muội mà.

Câu hỏi.

Trần Húc nói.

Trần hầu, có thích muội không Vừa nói, Tôn Thượng Hương liền cúi thấp đầu, bắt đầu ngượng ngùng.

Trần Húc mơ hồ thấy trên khuôn mặt tươi cười của Tôn Thượng Hương, hiện lên một vệt ửng hồng.

Kết hợp với vòng eo nhỏ nhắn thắt chặt đó, thật sự rất đáng yêu.

Trong chốc lát, hắn lại có chút nhìn ngây người.

Một lúc lâu sau, Trần Húc mới hoàn hồn.

Hắn không khỏi có chút cạn lời, chẳng phải đây chỉ là một cô bé chín tuổi sao.

Đến mức như vậy sao.

Không, cô bé thật sự có một vài phần mị lực độc đáo.

Chương 159

Một bên, Tôn Thượng Hương lại đang nắm tay hắn, lắc qua lắc lại, bên tai truyền đến tiếng thúc giục của Tôn Thượng Hương.

Ca ca, sao không trả lời muội.

Trần Húc cúi người xuống, cười nói: Trần hầu, khẳng định sẽ thích muội.

Thật sao.

Trên mặt Tôn Thượng Hương lộ ra vài phần vẻ mong chờ.

Đó là tự nhiên, Thượng Hương đáng yêu như vậy, Trần hầu khẳng định sẽ thích Thượng Hương.

Trần Húc vừa nói, vừa khẳng định gật đầu.

Da.

Tôn Thượng Hương phấn khích vỗ tay, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng bừng, sát đáng yêu.

Ngay sau đó, cô bé đột nhiên ghé sát lại, khẽ hôn lên má Trần Húc.

Sau đó, cô bé vừa nhảy vừa đi khỏi, nhìn hướng đó, hiển nhiên là bên ngoài Quận Thủ Phủ.

Trần Húc ngây người nhìn Tôn Thượng Hương, lớn tiếng hô: Thượng Hương, không đi tìm phụ huynh của muội sao.

Tôn Thượng Hương quay đầu lại, mỉm cười ngọt ngào, lộ ra chiếc răng sữa nhỏ đáng yêu đó nói: Muội về nhà đợi phụ huynh của muội, cảm ơn ca ca Trần hầu.

Trần Húc ngây người nhìn Tôn Thượng Hương rời đi, không khỏi lộ ra một nụ cười khổ.

Xì, dường như bị Tôn Thượng Hương cô bé này trêu chọc rồi sao.

Cô bé, biết ta là Trần hầu sao.

Xì bây giờ mấy cô bé, đều lợi hại đến vậy sao.

Hắn hô về phía bóng lưng Tôn Thượng Hương: Thượng Hương, có cần ta đưa muội về không.

Tôn Thượng Hương giơ giơ chiếc roi nhỏ trong tay nói: Không sợ, muội có cái này.

Vừa nói, cô bé vừa nhảy vừa đi xa.

Trần Húc cạn lời lắc đầu, ngay sau đó phất phất tay với thị vệ bên cạnh.

Thị vệ hiểu ý, xa xa đi theo.

Thấy Tôn Thượng Hương đi xa, Trần Húc liền đi vào trong Quận Thủ Phủ.

Lúc đó, Tôn Kiên từ bên trong đi ra, chắp tay chào Trần Húc nói: Chúa công.

Trần Húc nhìn Tôn Kiên cười nói: Văn Đài à, chúng ta cùng đi dạo một chút đi.

Vâng.

Tôn Kiên thuận theo gật đầu.

Hai người đi dọc theo phía trước, lúc này trời vừa chập tối, xung quanh có không ít người đi đường.

Sau khi thấy Trần Húc, đều sẽ chắp tay hành lễ với Trần Húc.

Trần Húc cũng gật đầu đáp lại từng người.

Nhìn Trần Húc đi dọc đường, được người kính trọng như vậy, Tôn Kiên không khỏi có chút ghen tị.

Dĩnh Xuyên dưới trướng hắn, cũng đã vài tháng.

Hắn cũng đã bỏ ra chút tâm sức ở Dĩnh Xuyên, nhưng chưa từng được đối xử hậu hĩnh như vậy.

Hắn chợt nghĩ đến việc Trần Húc kiên trì muốn mở tiệm cháo, có lẽ, trong đó có một phần nguyên nhân, chính là điều này.

Chỉ là, theo hắn thấy, điều này thực sự không phải một cách hay.

Dù sao, nhà ai mà lại có lương thực thừa thãi chứ.

Hắn không khỏi tò mò, nói: Chúa công, Kiên cả gan, hỏi chí hướng của chúa công.

Chí hướng của ta.

Trần Húc khẽ mỉm cười nói: Văn Đài, ngươi có biết, thiên hạ rốt cuộc lớn đến mức nào không.

Nghe lời Trần Húc, Tôn Kiên hiển nhiên ngẩn ra.

Hắn gật đầu nói: Thiên hạ bao gồm mười ba châu của Đại Kinh chúng ta và các man di bên ngoài Đại Kinh như Đường Ti, Ô Tống, v. v.

Trần Húc thở dài một tiếng nói: Hiện nay Đại Kinh chúng ta đã rơi vào cục diện quần hùng cát cứ, nếu không có người nào tạo ra sự thay đổi, thì cục diện này sẽ kéo dài rất lâu.

Rất lâu.

Sau đó, cho dù ta có thể khôi phục thống nhất, quốc lực của ta cũng sẽ suy yếu cực độ.

Khi đó, quốc gia của chúng ta sẽ bị ngoại tộc ức hiếp.

Không, ta không muốn nhìn cục diện đó, ta hy vọng, ta có thể đánh ra ngoài.

Ta hy vọng, tất cả ngoại tộc, tất cả man di đều run rẩy trước mặt ta.

Cuối cùng, trên người hắn, tỏa ra một luồng hào khí kinh thiên.

Cảm nhận luồng hào khí đó trên người Trần Húc, trong lòng Tôn Kiên cũng âm thầm kinh ngạc.

Ánh mắt hắn sáng quắc nhìn chằm chằm Trần Húc, trong mắt lộ ra một tia tinh quang nói: Chúa công, đây chính là chí hướng của người sao.

Trần Húc lắc đầu nói: Không.

Đây, không phải chí hướng của một mình ta, là chí hướng của tất cả mọi người chúng ta.

Vừa nói, hắn vươn tay, vỗ mạnh vào vai Tôn Kiên, lớn tiếng nói: Văn Đài, giúp ta một tay, hoàn thành chí hướng này, được không.

Tôn Kiên nghe vậy hơi sững sờ, ngay sau đó trên mặt hắn lộ ra một nụ cười, cũng hào hứng nói: Mông chúa công hậu ái, Tôn Kiên nào dám không xả thân báo đáp.

Tốt.

Rất tốt.

Trần Húc lớn tiếng cười nói: Hãy để quần hùng thiên hạ, xem uy lực của chúng ta khi kết hợp lại.

Tôn Kiên cúi đầu thật sâu nói: Vâng.

Trần Húc quay người đi về phía Quận Thủ Phủ, nhưng ngay sau đó, hắn quay đầu lại nói: Văn Đài, con gái của ngươi thật sự rất đáng yêu.

Biểu cảm trên mặt Tôn Kiên liền cứng đờ.

Đêm, trong Quận Dĩnh Xuyên, tại Trần Phủ.

Trần Quần trực tiếp đi vào phòng Trần Kỷ, chào Trần Kỷ nói: Phụ thân, người tìm con sao.

Ừm, ngồi đi.

Trên mặt Trần Kỷ lộ ra một nụ cười nói: Trường Văn, gần đây con ở dưới trướng Trần hầu, thế nào.

Trần Quần lớn tiếng cười nói: Chúa công đối đãi với con rất hậu.

Hiệu lực dưới trướng chúa công, cũng khá là thoải mái.

Ừm.

Như vậy rất tốt.

Trần Kỷ vuốt râu cười nói: Đã như vậy, con càng nên tận tâm tận lực mới phải.

Trần Quần gật đầu nói: Hài nhi hiểu rồi.

Trần Kỷ ngừng lời, nói: Không biết Tôn Kiên và Trần hầu xử lý thế nào rồi.

Trần Quần hơi trầm ngâm nói: Văn Đài rất kính trọng chúa công.

Mọi sự điều độ đều tùy theo chúa công, dường như đã hoàn toàn quy tâm.

Trần Kỷ nhíu mày nói: Thật sao.

Thật.

Theo con thấy, Tôn Kiên và con trai Tôn Sách của ông ta nhất định sẽ trở thành trợ lực của chúa công.

Lời này vừa nói ra, Trần Kỷ không khỏi kinh ngạc.

Hắn khẽ nhíu mày nói: Nếu thật sự như vậy, vậy Trần Húc, vi phụ liền phải đánh giá lại rồi.

Chỉ sợ, Trần Húc còn lợi hại hơn ta tưởng tượng.

Trần Quần cười nói: Con nghĩ con nên toàn lực ủng hộ chúa công, không biết phụ thân có ý kiến gì.

Động tác vuốt râu của Trần Kỷ trên tay liền dừng lại, trên mặt lộ ra một tia suy tư sâu sắc.

Dĩnh Xuyên, Tuân gia.

Tuân Phỉ đỡ Tuân Sảng từ trên giường dậy, để ông ngồi dậy, rồi mới nói: Phụ thân, bây giờ người đang bị bệnh nặng, trời đã tối dần, hay là nghỉ ngơi cho tốt đi.

Tuân Sảng lắc đầu nói: Bây giờ Trần Húc đang quật khởi, chính là thời khắc then chốt, ta nếu không sắp xếp một chút, thật sự nằm ngủ không yên a.

Phỉ nhi, tình hình bên ngoài thế nào rồi.

Phụ thân, từ khi Trần hầu chiếm cứ Dĩnh Xuyên, đã mở rộng tiệm cháo, dán cáo thị an dân, lại còn nhờ sự trợ giúp của Trần gia, bây giờ danh tiếng cực kỳ tốt, được bách tính vô cùng yêu mến.

Tuân Sảng khẽ nhíu mày nói: Văn Nhược, ai bây giờ đang ở bên cạnh Tào Tháo, ai Ông nhìn Tuân Phỉ nói: Vậy Tuân Du bây giờ ở đâu.

Phụ thân, Tuân Du bây giờ vừa mới ra khỏi ngục, đang ở Trường An bồi hồi Tuân Sảng ho khan mấy tiếng, rồi mới nói: Cho người thông báo cho Tuân Du, bảo hắn mau chóng trở về.

Ý phụ thân đại nhân là, muốn hắn hiệu lực dưới trướng Trần hầu.

Tuân Sảng khẽ nhíu mày nói: Chính là như vậy.

Thằng nhóc Trần Húc này, ta nhìn không thấu Nghe Tuân Sảng nói như vậy, biểu cảm của Tuân Phỉ liền thay đổi.

Phụ thân là kinh học đại gia, rất ít khi nhìn không thấu người khác.

Bây giờ, lại không nhìn thấu Trần Húc, khiến Tuân Phỉ ngây người tại chỗ.

Đúng lúc đó, một cô gái từ bên ngoài đi vào, nhìn Tuân Sảng, cung kính phúc thân nói: Phụ thân đại nhân.

Nữ tử đó mấy bước đến bên Tuân Sảng, giúp ông dịch chăn, rồi nói: Phụ thân đại nhân, người khỏe hơn chưa ạ.

Tuân Sảng trên mặt lộ ra một nụ cười, nói: Thái nhi à, lại đây ngồi cạnh phụ thân.

Tuân Thái ngoan ngoãn ngồi cạnh Tuân Sảng.

Tuân Sảng nhìn Tuân Thái, cười nói: Thái nhi, nay con đã mười tám, nên tìm một phu quân rồi.

Phụ thân, người định gả con cho Âm Du sao.

Tuân Thái nói, Âm Du đó dường như không có tài hoa, nữ nhi có chút không vừa mắt Tuân Sảng lắc đầu, nụ cười trên mặt càng đậm, nói: Thái nhi, con thấy trong thiên hạ hiện nay, ai có thể lọt vào mắt con.

Thật sự sao ạ.

Tuân Thái nhìn Tuân Sảng một cái, nói, Phụ thân, hôm nay người lạ quá.

Tuân Sảng khẽ ho một tiếng, nói: Thái nhi, con cứ nói đừng ngại.

Nữ nhi cho rằng, anh hùng trong thiên hạ, duy chỉ có Trần Hầu mà thôi.

Lời này vừa thốt ra, mắt Tuân Sảng đột nhiên sáng ngời, ngay cả thân thể dường như cũng khỏe hơn một chút.

Trong mắt Tuân Phỉ bên cạnh, cũng lộ ra vài phần ý cười.

Sau một hồi trò chuyện với Tôn Kiên, tửu ý của Trần Húc cũng đã tan đi không ít.

Ta sải bước đi vào hậu viện quận thủ phủ.

Hiện giờ trong phủ không có nữ quyến, chỉ có một mình ta, ngược lại khá đơn giản.

Ta tùy tay đẩy cửa phòng, đi vào bên trong.

Chỉ trong khoảnh khắc tiếp theo, ta sững sờ.

Trước mặt ta, một khuôn mặt tươi cười tuyệt mỹ xuất hiện.

Làn da như ngọc đó dường như đang tỏa ra ánh sáng nhạt nhòa.

Chợt thấy nữ tử đó khẽ khàng hành lễ với ta, nói: Thiếp thân Cam Mai bái kiến Trần lang.

Ừm.

Đứng lên.

Trần Húc một tay đỡ Cam Mai dậy, rồi nói, Nàng đến khi nào vậy.

Cam Mai tươi cười rạng rỡ nhìn Trần Húc, đôi môi đỏ mọng khẽ mở nói: Trần lang, Mãn Thái thú phái người đưa thiếp đến.

Lại có Trần lang đặc biệt lưu lại hai trăm Hổ Báo Kỵ hộ tống, trên đường đi cũng không gặp nguy hiểm.

Trong khi nói, nàng giúp Trần Húc cởi áo khoác ngoài trên người, treo sang một bên.

Sau đó lại giúp Trần Húc rót một chén trà, đưa đến trước mặt Trần Húc, nói: Trần lang, uống chút trà cho tỉnh rượu.

Ừm.

Trần Húc uống hai ngụm, rồi một tay nắm lấy tay Cam Mai, kéo nàng ngồi xuống, mới cười nói, Suốt đường đi, vất vả cho nàng rồi

phải không.

Một chút cũng không vất vả.

Cam Mai khẽ cười lắc đầu, rồi tươi cười rạng rỡ nhìn Trần Húc.

Một lúc lâu sau, nàng mới nói: Trần lang, mấy ngày nay người đã vất vả rồi, hay là, thiếp thân hầu hạ người nghỉ ngơi sớm một chút nhé Trong đôi mắt nàng, dường như có sóng nước lưu chuyển.

Trên khuôn mặt tươi cười như ngọc đó, dường như có thể nhỏ ra nước.

Trần Húc không do dự nữa, một tay ôm lấy Cam Mai, đi về phía giường.

Trong khoảng thời gian tiếp theo, Trần Húc bắt đầu công việc an dân như thường lệ.

Chương 160

Đối với công việc này, những người dưới quyền ta đã khá hiểu rõ, mọi thứ đều được tiến hành một cách trật tự.

Triệu Vân cũng được Trần Húc phái đi tiễu trừ tàn dư giặc Khăn Vàng.

Trần Húc ta cũng hiếm khi rảnh rỗi.

Đôi khi, Quách Gia cũng tìm ta, đi dạo khắp thành Dương Địch, cuộc sống cũng thật tiêu sái.

Một ngày nọ, Quách Gia lại đến, hành lễ với Trần Húc, nói: Chúa công, hay là ta ra ngoài đi dạo một chút nhé.

Trần Húc cũng không để ý, chỉ cười gật đầu.

Hai người cùng nhau đi ra ngoài.

Sải bước trên phố thị, Quách Gia cũng thỉnh thoảng giới thiệu vài điều.

Nhưng ngay sau đó, trên mặt Trần Húc hiện ra vài phần tò mò, nói: Phụng Hiếu, nhìn những người này, họ đang đi chợ sao.

Đi chợ ư.

Quách Gia lắc đầu, Thời gian đi chợ cũng không đúng.

Hắn suy nghĩ một chút, rồi nói: Chủ Trần công tử, hay là ta cũng đi xem thử.

Trần Húc đối với điều này cũng có vài phần tò mò, liền thuận theo dòng người, đi về phía trước.

Hai người đi dọc đường, phát hiện càng đi về phía trước, lượng người càng đông.

Thấy vậy, Trần Húc càng thêm tò mò.

Thuận theo dòng người, họ đến một khoảng đất trống.

Ở đó dựng một đài cao.

Đài cao được xây gần sông, phía sau đài cao là sông Dĩnh Thủy.

Phía dưới đài cao, có không ít người đang tụ tập ở đó.

Trần Húc tò mò nói: Phụng Hiếu, ngươi có biết họ đang làm gì ở đó không.

Quách Gia cười gật đầu: Trần công tử, nhìn ở đó.

Thuận theo hướng Quách Gia chỉ mà nhìn, chỉ thấy bên cạnh đài cao đó, dựng một tấm bia đá.

Trên đó khắc ba chữ lớn: Nguyệt Đán Bình.

Trần Húc không khỏi toàn thân chấn động.

Nguyệt Đán Bình.

Là Nguyệt Đán Bình ư.

Nhớ rằng, câu bình luận của Tào Tháo kiêu hùng của thời loạn, năng thần của thời trị chính là do Hứa Thiệu, người chủ trì Nguyệt Đán Bình, bình luận.

Quách Gia cười giới thiệu nói: Trần công tử, Nguyệt Đán Bình mỗi tháng vào đầu tháng sẽ bình phẩm một lần.

Chỉ vì giặc Khăn Vàng mà đã ngừng bình phẩm đã lâu.

Không ngờ, hôm nay lại bắt đầu rồi.

Hắn nhìn về phía trước một lượt, nói: Đi thôi, Trần công tử, ở đó có vài chỗ trống.

Trần Húc và Quách Gia hai người, liền đi về phía chỗ trống trong đám đông.

Xung quanh một trận bàn tán cũng truyền vào tai Trần Húc.

Hứa Thiệu tiên sinh Nguyệt Đán Bình cuối cùng cũng bắt đầu rồi.

Không biết hôm nay sẽ bình phẩm ai đây.

Chắc cũng là nhân vật phong lưu của thiên hạ thôi.

Còn như ta thì, thôi rồi Huynh đài, không biết ngươi đã viết một bài thơ nào chưa.

Chỉ là tùy hứng sáng tác, không dám múa rìu qua mắt thợ Hai người đứng yên phía trước đài cao, góc độ ở đó khá tốt, thu hết mọi thứ phía trước vào tầm mắt.

Chưa được bao lâu, đám đông bắt đầu xôn xao.

Từng tràng hoan hô, tiếng hò reo truyền vào tai ta.

Trần Húc mới phát hiện, có người đang đi lên đài cao.

Người đó mặc một bộ thanh sam, bước đi khá tiêu sái, toát lên vài phần ý thoát tục.

Chẳng lẽ người này, chính là Hứa Thiệu ư.

Ngay lập tức, ta liền cẩn thận đánh giá, thông tin của người đó cũng xuất hiện trước mắt ta.

Tên: Hứa Thiệu, tự Tử Tương.

Tuổi: 42.

Thống suất: 30.

Võ lực: 30.

Trí lực: 85.

Chính trị: 50.

Mị lực: 80.

Đặc tính: Thần, Thiết Khẩu.

Quả nhiên là Hứa Thiệu.

Chỉ là đặc tính Thần, Thiết Khẩu này, lại khá có tính nhắm mục tiêu.

Ngay sau đó, Quách Gia liền bắt đầu giới thiệu: Trần công tử, vị này chính là Hứa Tử Tương, cũng là người chủ trì Nguyệt Đán Bình.

Trần Húc khẽ ừ một tiếng.

Chợt nghe Quách Gia tiếp tục giới thiệu: Nguyệt Đán Bình thông thường chia làm hai phần, phần thứ nhất là bình phẩm thi ca, phần thứ hai thì bình phẩm nhân vật trong thiên hạ Lúc này Hứa Thiệu đã ở trung tâm đài cao, hướng về phía dưới ôm quyền hành lễ.

Hắn mới cất cao giọng nói: Chư vị, bản nhân Hứa Thiệu, rất vui được gặp mọi người.

Cảm ơn mọi người đã đến.

Hôm nay là kỳ đầu tiên Nguyệt Đán Bình của ta được khôi phục.

Bên dưới đài nổ ra một tràng vỗ tay nhiệt liệt, xen lẫn không ít tiếng hò reo cổ vũ.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Trần Húc rõ ràng có cảm giác như đang xem một ngôi sao.

Đợi khi tiếng ồn bên dưới dần nhỏ đi, Hứa Thiệu mới tiếp tục nói: Hiện giờ tình hình Dĩnh Xuyên đã dần ổn định, lại có Trần Hầu quét sạch Khăn Vàng, giặc Khăn Vàng dần mất đi dấu vết.

Nếu không có vấn đề lớn gì, Nguyệt Đán Bình sẽ được tổ chức đúng kỳ hạn.

Dưới đây ta xin bắt đầu tiết mục đầu tiên của Nguyệt Đán Bình, không biết có vị công tử nào muốn Hứa mỗ bình phẩm một chút

không.

Phía dưới đài cao, đã có người không kìm được, tay cầm một thẻ tre đi lên phía trước.

Hướng về Hứa Tử Tương ôm quyền cung thân nói: Mỗ là Trương Sinh người Ký Châu, nay không quản ngàn dặm xa, liền muốn Hứa tiên sinh giúp bình phẩm một chút.

Đây là thi văn do mỗ sáng tác.

Hứa Tử Tương đưa tay nhận thi văn, hơi mở ra xem một chút.

Rồi gật đầu cười nói: Nếu đã vậy, mỗ xin thẳng thắn bình phẩm.

Thi văn của Trương tiên sinh, đọc lên khá uyển chuyển, tình cảm khá sâu sắc, nhưng hơi nặng nề về mặt chạm khắc, lại mất đi bản ý của thi văn.

Theo ta thấy, tác phẩm này có thể bình phẩm là nhị phẩm hạ đẳng.

Dưới đài cao, một tràng ồn ào.

Trương Sinh mà cũng chỉ nhị phẩm hạ đẳng thôi ư.

Đáng tiếc quá, nếu được bình phẩm là nhất phẩm, sẽ được truyền rộng khắp thiên hạ, được thế nhân biết đến Ai, xem ra thế này, thi văn của ta cũng không cần nữa rồi Trương Sinh có chút không nhịn được, cãi lại: Không biết trong mắt Hứa tiên sinh, thi ca của ai có thể là nhất phẩm.

Hứa Thiệu cười lớn nói: Trương tiên sinh hỏi rất hay.

Hứa mỗ chính có một bài thơ, muốn cùng văn sĩ thiên hạ thưởng thức.

Rồi hắn chắp hai tay sau lưng, cất cao giọng ngâm: Vân y thường hoa dung, xuân phong phất hạm lộ hoa nùng.

Nhược phi quần ngọc sơn đầu kiến, hội hướng dao đài nguyệt hạ phùng.

Bài thơ vừa ra, dưới đài im lặng như tờ.

Một lát sau, liền là một tràng tiếng vỗ tay khen ngợi.

Trên đài, Trương Sinh kia cũng cung kính hành lễ nói: Bài thơ này quả nhiên tuyệt diệu, Trương mỗ xin bái phục.

Xin hỏi Hứa tiên sinh, thơ này do ai sáng tác.

Dưới đài cao, Trần Húc vẻ mặt mộng lung.

Không ngờ, thơ của ta lại bị lấy ra, bị Hứa Tử Tương bình luận.

Thôi thì cũng được.

Quan trọng là, lại được bình là nhất phẩm.

Chương 161

Nghe tiếng bình phẩm ồn ào xung quanh, trong lòng Trần Húc có chút đắc ý.

Quách Gia cũng quay đầu nói: Trần công tử, bài thơ Hứa Tử Tương vừa ngâm đọc, quả nhiên lợi hại.

Chỉ mấy lời mà mỹ nhân tuyệt thế kia dường như sống động hiện ra trước mắt.

Người tài giỏi như vậy, không biết rốt cuộc là thần thánh phương nào.

Rồi, hắn nhìn về phía Trần Húc nói: Trần công tử, ngài thấy sao.

Trần Húc có chút ngượng, thơ này xuất từ miệng ta, chắc chắn là do ta làm, làm sao mà bình luận được.

Ta chỉ có thể gật đầu, ừm ừm mấy tiếng qua loa.

Quách Gia thấy Trần Húc tán đồng, liền tiếp tục thao thao bất tuyệt bình phẩm.

Nghe Quách Gia bình luận, Trần Húc lại kỳ lạ không cảm thấy phiền chán.

Dưới đài cao, Hứa Tử Tương đợi âm thanh xung quanh dần nhỏ đi, mới cất cao giọng nói: Trương công tử đã muốn biết, vậy ta sẽ nói cho biết.

Tác giả của bài thơ này, tất cả mọi người có mặt ở đây đều đã nghe tên.

Chính là, Châu Mục Dư Châu hiện nay của ta, Trần Hầu Trần Đông Thăng.

Trương Sinh cúi sâu một cái, nói: Chỉ biết Trần Hầu tác chiến dũng mãnh, trị lý lại vô cùng giỏi.

Nhưng chưa từng nghĩ thi ca của Trần Hầu cũng tuyệt diệu đến vậy.

Trương Sinh xin bái phục.

Dưới đài cao, mọi người nổ tung.

Lần này, tiếng ồn ào càng lớn hơn.

Mọi người ai nấy lớn tiếng vỗ tay bình luận.

Trần Húc không tự chủ được mà sờ sờ mũi.

Ngẩng đầu lên, phát hiện Quách Gia đang há hốc miệng, hai mắt trợn tròn, vẻ mặt không thể tin được.

Ta khẽ ho một tiếng.

Quách Gia mới hồi thần, nhìn Trần Húc nói: Chủ Trần công tử, thật vậy ư.

Trần Húc bất đắc dĩ gật đầu.

Quách Gia kêu lên một tiếng kinh ngạc.

Rồi dường như hoàn hồn, ghé sát tai Trần Húc nhỏ giọng nói: Chúa công, bài thơ đó quả thực tuyệt diệu.

Trong khi nói, hắn cúi sâu một cái trước Trần Húc, nói: Quách Gia, xin bái phục.

Trần Húc vội vàng đưa tay đỡ Quách Gia dậy, nói: Nhìn xem xung quanh có bao nhiêu người đang nhìn Quách Gia ngượng ngùng gãi đầu.

Một lúc lâu sau, tiếng bàn tán xung quanh mới dần lắng xuống.

Có người lớn tiếng hỏi: Hứa tiên sinh, không biết Trần Hầu còn có

thi tác nào lưu truyền không.

Hứa Tử Tương cười nói: Trần Hầu của ta là một người vô cùng khiêm tốn.

Tài làm thơ tuyệt vời như vậy, nhưng lại hiếm khi có thi tác lưu truyền.

Mọi người không khỏi than thở tiếc nuối.

Hứa Tử Tương kia lại cười nói: Mọi người đừng vội, ở đây ta thực sự có một bài thơ của Trần Hầu.

Trong khi nói, hắn cất cao giọng ngâm.

Đối tửu đương ca, nhân sinh kỷ hà.

Thí như triêu lộ, khứ nhật khổ đa.

Khái đương dĩ khảng, ưu tư nan vong.

Hà dĩ giải ưu.

Duy hữu Đỗ Khang.

Thanh thanh tử câm, du du ngã tâm.

Đán vi quân cố, trầm ngâm chí kim.

Dưới đài cao, lại một trận trầm mặc.

Một lát sau, một tràng tiếng vỗ tay khen ngợi lại vang lên.

Lần này, tiếng vỗ tay còn nhiệt liệt hơn nhiều so với vừa nãy.

Tiếng bàn tán xung quanh lại vang lên.

Mức độ thổi phồng khiến Trần Húc cũng có chút không nghe nổi nữa.

Quách Gia lại một lần nữa vẻ mặt không thể tin được nhìn Trần Húc.

Dường như lần đầu tiên mới quen biết Trần Húc.

Một lúc lâu sau, tiếng ồn bên dưới dần nhỏ đi, Hứa Tử Tương mới tiếp tục nói: Hai bài thơ của Trần Hầu, đều là tuyệt tác, đều có thể liệt vào nhất phẩm đương thời.

Nhưng theo ta thấy, bài thơ thứ hai, lại là một tác phẩm chưa hoàn chỉnh.

Mọi người xin hãy xem, Trần Hầu hiển nhiên đã tạo ra một sự dẫn dắt, nhưng nửa sau đó, mới là cao trào thực sự.

Chỉ đáng tiếc, ta không thể nghe được nửa còn lại của bài thơ đó.

Nói rồi, hắn thở dài một tiếng.

Lời này vừa thốt ra, dưới đài cao, cũng vang lên từng tràng tiếng thở dài.

Quách Gia trong lòng thầm nghĩ: Hứa Tử Tương hiện giờ danh tiếng cực thịnh, nếu Chúa công có thể mượn dùng một chút, hiệu quả nhất định không tồi.

Ngay lập tức, hắn ghé sát tai Trần Húc nhỏ giọng nói: Chúa công, bài thơ thứ hai thật sự còn nửa sau nữa sao.

Trần Húc cũng không nói nhiều, chỉ gật đầu nói: Xác thực có nửa sau.

Quách Gia không khỏi vui mừng nói: Chúa công, hay là người lên đài ngâm đọc luôn nửa sau đi ạ.

Hả.

Trần Húc hơi sững sờ.

Lúc đó, một tiếng của hệ thống vang lên trong đầu ta.

Đinh.

Phát hiện túc chủ đối mặt với lựa chọn, nhiệm vụ hệ thống cập nhật, xin hãy lựa chọn.

Tùy chọn một: Từ chối yêu cầu của Quách Gia, kiên quyết không lên đài.

Phần thưởng nhiệm vụ: Một vạn cân lương thực.

Tùy chọn hai: Đồng ý yêu cầu của Quách Gia, lên đài ngâm đọc nửa sau của Đoản Ca Hành.

Phần thưởng nhiệm vụ: Đặc tính: Nông Chính.

Danh tiếng + 100.

Đặc tính Nông Chính: Lương thực tại thành thị của túc chủ tăng lên rõ rệt.

Nhìn phần thưởng nhiệm vụ, lợi ích của Danh tiếng thì khỏi phải nói.

Đặc tính Nông Chính kia, Trần Húc ta cũng có chút thèm muốn.

Ngay lập tức, ta không do dự nữa, trong lòng thầm nói với hệ thống: Hệ thống, ta chọn tùy chọn hai.

Rồi, ta nhìn về phía Quách Gia, đón lấy ánh mắt đầy mong đợi của hắn.

Vừa định mở miệng, chợt nghe trên đài cao, Hứa Tử Tương lại cất tiếng: Hôm nay Trần Hầu vừa vặn có mặt tại Nguyệt Đán Bình của ta, không biết Trần Hầu có nguyện ý ghé thăm không.

Dưới đây, xin mọi người dùng những tràng pháo tay nhiệt liệt để chào đón Trần Hầu.

Lời của Hứa Tử Tương vừa dứt, xung quanh liền nổ tung.

Một tràng vỗ tay như sấm vang lên.

Kèm theo đó là những tiếng bàn tán sôi nổi của mọi người.

Trời ơi, Trần Hầu vậy mà đến.

Không biết Trần Hầu có nguyện ý chiếu cố không.

Thi ca của Trần Hầu quá chấn động.

Thực sự muốn nghe ngâm đọc nửa sau Trần Hầu ở đâu, mọi người mau tìm xem.

Nhìn kìa, mấy tên thân vệ phía sau không phải của Trần Hầu sao.

Trần Húc mới chợt hiểu ra, mấy tên thân vệ đi theo phía sau ta đã làm lộ hành tung của ta.

Sự nhiệt tình của mọi người xung quanh khiến ta có chút không ngờ.

Ta không tự chủ được mà sờ sờ mũi, thầm chửi bới: Chẳng lẽ danh vọng của ta đã cao đến thế rồi sao.

Tiếng vỗ tay vang vọng mãi không ngớt.

Quách Gia nhỏ giọng nói: Chúa công Trần Húc không do dự nữa, khẽ gật đầu, rồi sải bước đi ra.

Khi ta càng đi ra giữa đám đông, tất cả mọi người trên đài và dưới đài đều nhìn về phía ta.

Từng tràng tiếng bàn tán cũng vang lên.

Thật là Trần Hầu.

Trần Hầu thật sự đến rồi.

Ta trước đây chỉ nhìn từ xa, giờ nhìn Trần Hầu, thật sự rất có phong thái.

Không biết nửa sau của bài thơ đó, rất đáng mong đợi Trên đài cao, Hứa Tử Tương vẻ mặt kinh hỉ nhìn Trần Húc.

Hắn vốn đã nhìn ra thân phận của mấy tên thân vệ phía sau, nên mới lớn tiếng mời.

Chương 162

Hắn biết hành động của mình có phần đường đột, nhưng lại quá muốn biết nửa sau của bài thơ đó.

Hắn vội vàng đi xuống đài cao, đón lấy Trần Húc, lớn tiếng nói: Trần Hầu đại giá quang lâm, Hứa Thiệu có thất lễ không đón từ xa, mong Trần Hầu thứ tội.

Những người xung quanh, từng người bắt đầu hoan hô, tiếng vỗ tay càng thêm nhiệt liệt.

Khóe miệng Quách Gia hiện lên một nụ cười: Chúa công không hổ là Chúa công.

Hứa Tử Tương từ trước đến nay đều tâm cao khí ngạo, chưa từng ân cần với ai.

Năm đó, Tào Tháo ở Duyện Châu muốn gặp Hứa Tử Tương một lần, cũng phải dùng chút tiểu xảo, Hứa Tử Tương mới miễn cưỡng gặp mặt.

Nhưng giờ đây, Hứa Tử Tương không chỉ lớn tiếng mời Chúa công, Chúa công vừa mới lộ diện, Hứa Tử Tương liền tự mình xuống đài đón tiếp.

Bộ dạng ân cần đó, khiến ta nhìn mà còn thấy da gà nổi lên.

Chưa từng nghe Hứa Tử Tương đối với ai nhiệt tình đến vậy.

Không khỏi thầm nhủ trong lòng: Khoảng cách giữa Tào Tháo và Chúa công, thực sự quá lớn rồi.

May mắn thay ta đã chọn Chúa công, vạn hạnh. vạn hạnh.

Trần Húc nhìn Hứa Tử Tương bước xuống đài cao, trong lòng

cũng không khỏi ngạc nhiên.

Theo những gì ta biết kết hợp với ký ức kiếp trước, rõ ràng Hứa Tử Tương này là một người khá ngạo mạn.

Nhưng giờ đây, lời đồn có vẻ không đúng lắm nhỉ.

Chợt nghe Hứa Tử Tương cúi sâu một cái, nói: Trần Hầu, bài thơ đó, Hứa Thiệu mỗi lần đọc đều cảm thấy có ý nghĩa sâu xa.

Càng đọc, trong lòng càng thêm mong đợi.

Hôm nay nếu có chỗ nào đắc tội, mong Trần Hầu rộng lòng tha thứ.

Trần Húc đỡ Hứa Thiệu dậy, mới không để ý nói: Hứa tiên sinh khách khí rồi.

Chỉ là ta có chút tò mò, Hứa tiên sinh từ đâu mà có được hai bài thơ của ta vậy.

Hứa Thiệu nghe vậy, có chút ngượng ngùng nói: À, hai bài thơ này là khi ta đến Phái Quận, nghe thân vệ ngâm ở trước phủ Trần Hầu.

Thất lễ.

Thất lễ rồi.

Trong khi nói, hắn lại cúi sâu một cái.

Trần Húc mới chợt hiểu ra, cười nói một tiếng: Không sao.

Không biết hôm nay, Hứa mỗ có vinh dự được lắng nghe Trần Hầu ngâm đọc nửa sau của bài thơ đó không.

Hứa Thiệu trong khi nói, nín thở, hai mắt trực tiếp nhìn chằm chằm Trần Húc.

Trong mắt hắn, tràn đầy mong đợi.

Trần Húc nhàn nhạt gật đầu.

Hứa Thiệu thở phào một hơi dài, lớn tiếng cười nói: Tốt.

Tốt lắm.

Trong khi nói, hắn không khỏi cười lớn.

Hứa Thiệu mời Trần Húc lên đài cao.

Hắn mới nhìn quanh nói: Chư vị, vị bên cạnh ta đây, tất cả mọi người đều nhận ra.

Chính là Châu Mục Dư Châu của ta, Bình Đông Tướng quân, Phí Đình Hầu Trần Húc Trần Đông Thăng.

Lời vừa dứt, dưới đài cao lại vang lên tràng vỗ tay nhiệt liệt.

Trần Húc cũng ôm quyền hành lễ với phía dưới đài.

Phí Đình Hầu, có lẽ mọi người sẽ cảm thấy quen thuộc, như đã nghe ở đâu đó.

Hứa Thiệu nhìn quanh, rồi lớn tiếng cười nói.

Mọi người thấy quen thuộc cũng là điều dễ hiểu, bởi vì Phí Đình Hầu, trước đây chính là tước vị của Thái Úy Tào Tung.

Hắn nhìn về phía Trần Húc nói: Trần Hầu, liệu ngài có biết, tại sao tước vị Phí Đình Hầu lại đến tay ngài không.

Trần Húc nghe vậy nhún vai nói: Nói thật, ta cũng không thật sự rõ.

Khi ta nhận sắc phong lúc đó, cũng vô cùng hồ đồ.

Chắc là họ cảm thấy ta thích hợp hơn Tào Tung chăng.

Lời này vừa thốt ra, xung quanh lập tức nổ tung.

Vốn dĩ tưởng rằng lời nói của Trần Hầu sẽ khá khách khí, nhưng giờ đây, hoàn toàn không phải vậy.

Mọi người không khỏi dâng trào hứng thú.

Tiếng vỗ tay cũng càng thêm nhiệt liệt.

Hứa Thiệu cũng có chút kinh ngạc nhìn Trần Húc một cái, quả thực không ngờ Trần Húc lại nói như vậy.

Nhưng mà, như vậy mới đủ vị chứ.

Hắn lớn tiếng cười nói: Chư vị, hãy xem, Trần Hầu của ta bá khí đến nhường nào.

Nếu có ai muốn gia nhập, có thể nhanh chóng cân nhắc rồi.

Lời này vừa thốt ra, dưới đài cười ồ lên.

Không ít người đang suy nghĩ, liệu có nên nhanh chân ôm chặt đùi Trần Húc trước không.

Hứa Thiệu chuyển giọng, nhìn về phía Trần Hầu nói: Trần Hầu, Hứa Thiệu ta mạo muội hỏi một câu, bài thơ thứ hai đó, có phải còn nửa sau không.

Trần Húc gật đầu nói: Đúng là như vậy.

Vậy xin hỏi Trần Hầu, Hứa Thiệu ta có vinh dự được lắng nghe giai tác của Trần Hầu không.

Trong khi nói, Hứa Thiệu nhìn xuống phía dưới đài, nói: Chư vị, có muốn nghe không.

Nhanh.

Dưới đài cao, giữa một tràng cười, tiếng hò reo không dứt bên tai.

Trần Húc có chút kỳ quái nhìn Hứa Thiệu một cái.

Nếu Hứa Thiệu mà ở kiếp sau, thì chắc chắn là một MC nổi tiếng rồi.

Hắn quả nhiên đã nắm được vài phần bí quyết kiểm soát sân khấu rồi.

Hứa Thiệu quay đầu, hướng về phía Trần Húc ôm quyền nói: Trần Hầu, xin nhờ ngài.

Trần Húc lớn tiếng cười nói: Chư vị và Hứa tiên sinh, thực sự quá khách khí rồi.

Đã như vậy, Trần mỗ xin múa rìu qua mắt thợ.

Trần Húc khẽ ho một tiếng, rồi lớn tiếng ngâm.

Đối tửu đương ca, nhân sinh kỷ hà.

Thí như triêu lộ, khứ nhật khổ đa.

Khái đương dĩ khảng, ưu tư nan vong.

Hà dĩ giải ưu.

Duy hữu Đỗ Khang.

Thanh thanh tử câm, du du ngã tâm.

Đán vi quân cố, trầm ngâm chí kim.

Trăng sáng sao thưa, ô thước nam phi.

Nhiễu thụ tam táp, hà chi khả y.

Sơn bất yếm cao, hải bất yếm thâm.

Chu Công thổ bộ, thiên hạ quy tâm.

Yên tĩnh.

Sự yên tĩnh chưa từng có.

Trong khoảnh khắc, trên đài dưới đài, im lặng như tờ.

Và bầu không khí náo nhiệt vừa nãy, quả thực như hai thế giới khác biệt.

Sự yên tĩnh này kéo dài khá lâu.

Cũng không biết là ai, đã dẫn đầu vỗ tay.

Chương 163

Ngay lập tức, xung quanh là một tràng tiếng vỗ tay và hò reo cổ vũ.

Tiếng hoan hô, tiếng vỗ tay chấn động bốn phía.

Quách Gia vẻ mặt ngưỡng mộ nhìn Trần Húc.

Nhìn xem.

Đúng là Chúa công của ta.

Trong một bài thơ của Chúa công, sự khao khát hiền tài được thể hiện không chút che giấu.

Như vậy, e rằng sĩ tử tài năng trong thiên hạ đều sẽ có lòng hướng về.

Trong miệng Hứa Thiệu không ngừng lẩm bẩm đọc thơ của Trần Húc, không ngừng cảm thán: Thơ hay.

Thơ hay quá.

Bài thơ này đáng được liệt vào danh thiên, lưu truyền ngàn đời.

Sau đó, hắn mới vẻ mặt ngưỡng mộ nhìn Trần Húc, hệt như một tiểu mê đệ.

Bị một người đàn ông nhìn gần đến vậy, khiến Trần Húc có chút kỳ quái.

Ta vội vàng khẽ ho một tiếng.

Hứa Thiệu mới hồi thần, hướng về phía Trần Húc cúi sâu một cái, nói: Trần Hầu, vừa nãy ta bình phẩm có sai sót, mong thứ tội.

Hai bài thơ này, đáng lẽ phải thuộc về danh thiên ngàn đời, nên

được xếp vào hàng Tuyệt phẩm.

Lời này vừa thốt ra, dưới đài một trận ồn ào.

Tuyệt phẩm.

Từ trước đến nay chưa từng có bình giá này.

Danh thiên ngàn đời, vốn đã là bình giá cao nhất cho thi ca rồi.

Nhưng sau đó mọi người tỉ mỉ suy nghĩ, lại phát hiện hai bài thơ này, hoàn toàn xứng đáng với bình giá như vậy.

Hứa Thiệu nhìn về phía Trần Húc nói: Chưa xin hỏi Trần Hầu, đề mục của bài thơ này là gì.

Bài thơ này tên là Đoản Ca Hành.

Trần Húc trong khi nói, quét mắt nhìn một lượt tất cả mọi người dưới đài, rồi ôm quyền hành lễ.

Tại đây ta trịnh trọng phát ra một bản chiêu hiền lệnh.

Các sĩ tử tài đức có mặt tại đây cũng như không có mặt, tại đây, ta xin gửi lời mời đến chư vị.

Thành tâm mời chư vị gia nhập dưới trướng ta, cùng ta khai sáng một sự nghiệp vĩ đại.

Yên tĩnh.

Hiện trường lại một lần nữa yên tĩnh.

Mọi người đều không ngờ, Trần Húc lại trực tiếp chiêu hiền tại chỗ, gửi lời mời đến các sĩ tử tài đức trong thiên hạ.

Quách Gia lúc này, đã bái phục đến ngũ thể đầu địa.

Từ trước đến nay chưa từng có thao tác như vậy.

Thao tác này, quả thực chưa từng nghe, chưa từng thấy.

Nhưng thông qua thao tác này, lại đã đẩy Trần Húc ra trước mặt người thiên hạ.

Lúc đó, các sĩ tử có tài có đức trong thiên hạ, khi muốn gia nhập một thế lực, nhất định sẽ ưu tiên cân nhắc Trần Húc.

Dưới sự phối hợp của Đoản Ca Hành, uy lực của chiêu hiền lệnh quả thực đáng sợ.

Hứa Thiệu cũng vẻ mặt ngưỡng mộ nhìn Trần Húc.

Hắn đã học được từ Trần Húc rồi.

Một chiêu quảng bá này, quả thực đáng sợ đến cực điểm.

Trước đây, chưa từng thấy ai, cũng chưa từng có ai có thể thao tác như vậy.

Không còn nghi ngờ gì nữa, hai bài thơ danh thiên ngàn đời này chắc chắn sẽ được lưu truyền cực kỳ rộng rãi, và chiêu hiền lệnh cùng với hai bài thơ này, nhất định sẽ lập tức truyền vào tai các sĩ tử thức giả trong thiên hạ.

Như vậy, hiệu quả tuyên truyền quả thực quá đáng sợ.

Hứa Thiệu trong lòng khẽ động, lớn tiếng cười nói: Cũng nghe nói, Trần Hầu cầu hiền như khát vậy, một bản chiêu hiền lệnh, một bài Đoản Ca Hành, đã nói rõ đầy đủ sự khao khát của Trần Hầu đối với các sĩ tử tài đức.

Chư vị nếu có hứng thú, có thể đi tìm Trần Hầu.

Đương nhiên ở đây thì, tạm thời không cần vội.

Ta e rằng hiện trường sẽ quá đông đúc.

Vừa nói xong, hắn liền lớn tiếng cười.

Trần Húc có chút ngạc nhiên nhìn Hứa Thiệu một cái.

Ta thực sự không ngờ, Hứa Thiệu lại phối hợp đến vậy.

Nhưng mà, lại đúng ý ta.

Ta lớn tiếng cười nói: Đúng như vậy, như Hứa tiên sinh đã nói, ta ở trong quận thủ phủ, tĩnh chờ mọi người quang lâm.

Nói rồi, ta liền xoay người đi xuống.

Cùng lúc đó, trong đầu Trần Húc, một tiếng của hệ thống vang lên.

Đinh.

Chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ, đạt được phần thưởng nhiệm vụ: Đặc tính: Nông Chính.

Danh tiếng + 100.

Đặc tính Nông Chính: Lương thực tại thành thị của túc chủ tăng lên rõ rệt.

Trần Húc tặc lưỡi, khá là hài lòng.

Trong lòng ta lại nghĩ, cũng không biết Nông Chính có thể tăng sản lượng lương thực lên bao nhiêu.

Dù không biết con số cụ thể cũng không thành vấn đề lớn, chỉ cần so sánh sản lượng lương thực trước đây với sản lượng sau này, liền có thể rút ra tỷ lệ.

Có đặc tính Nông Chính và Truân Điền, cộng thêm việc để Lỗ Túc giúp đỡ quảng bá quân truân, trong thời gian ngắn, chắc chắn không cần lo lắng về lương thực nữa.

Hứa Thiệu thấy vậy sững sờ.

Hắn không ngờ Trần Húc lại trực tiếp như vậy.

Trần Hầu khoan đã.

Trong khi nói, hắn vội vàng chạy mấy bước nhỏ, đến trước mặt

Trần Húc, cúi sâu một cái, nói: Trần Hầu xin đợi một chút.

Không biết ta có thể bình phẩm cho ngài một chút được không.

Trần Húc quay đầu, nhìn Hứa Thiệu một cái, nói: Nếu vậy, đành làm phiền Hứa tiên sinh rồi.

Hứa Thiệu vội vàng xua tay, rồi nhìn chằm chằm Trần Húc.

Hắn nhìn Trần Húc hết lần này đến lần khác, nhìn đến mức Trần Húc cũng thấy trong lòng phát sợ.

Rồi hắn lẩm bẩm nói: Quái lạ thay, tướng mạo Trần Hầu, quý không thể tả.

Giọng hắn rất nhỏ, nếu không phải Trần Húc đang ở bên cạnh hắn, nếu không thì căn bản không thể nghe thấy.

Trần Húc có chút ngạc nhiên nhìn Hứa Thiệu một cái.

Hứa Thiệu này không hề đơn giản chút nào.

Chợt nghe Hứa Thiệu tiếp tục nhỏ giọng lẩm bẩm: Rõ ràng là tướng mạo thiên cổ nhất đế a.

Tuyệt vời, tuyệt vời quá Trần Húc đầu tiên sững sờ, rồi ngay sau đó liền âm thầm gật đầu.

Có sự trợ giúp của hệ thống, tự nhiên ta sẽ thống nhất Hán mạt, trở thành Hoàng đế.

Còn về thiên cổ nhất đế.

Thống nhất tất cả xung quanh, rồi lại đưa bản đồ phương Tây vào trong sự cai trị của ta, đó chẳng phải là thiên cổ nhất đế sao.

Chỉ là đối với Hứa Thiệu, ta lại càng thêm coi trọng.

Chương 164

Người này, thật sự có tài học thực sự a.

Trên mặt Hứa Thiệu hiện lên vẻ trịnh trọng chưa từng có, chỉ thấy hắn trịnh trọng cúi sâu một cái trước Trần Húc, nói: Trần Hầu, mạo phạm rồi.

Trần Húc vẻ mặt ngơ ngác.

Ta tiến lên một bước, đỡ Hứa Thiệu dậy, chợt nghe Hứa Thiệu nhỏ giọng nói: Trần Hầu là người sẽ thành thiên cổ nhất đế, nếu ta nói ra như vậy, e rằng sẽ có người bất lợi cho Trần Hầu, lần này ta xin nói ẩn ý một chút.

Trong khi nói, hắn thuận theo sự giúp đỡ của Trần Húc mà đứng thẳng người.

Hứa Thiệu xoay người nhìn xuống phía dưới đài, ánh mắt hắn quét qua tất cả mọi người bên dưới, rồi lớn tiếng cười nói: Mọi người thấy không, cái cúi đầu vừa nãy của ta, chính là bái kiến văn đàn nhất đế của ta.

Cũng vì lẽ đó, đối với Trần Hầu, ta xin bình luận: Làm văn có thể là văn đàn nhất đế, làm chính trị có thể là thiên cổ kiêu sở.

Hắn hướng về phía dưới ôm quyền nói: Kể từ hôm nay, Nguyệt Đán Bình xin ngừng bình phẩm.

Chư quân, hữu duyên gặp lại.

Trong khi nói, hắn lại cúi sâu một cái trước Trần Húc, rồi xoay người nghênh ngang bỏ đi.

Vừa đi vừa lớn tiếng cười nói: Không uổng một lời bình này, không uổng một đời này a.

Từ khi lời bình của Hứa Thiệu thốt ra, tất cả mọi người trên đài dưới đài đều im lặng không một tiếng động.

Từng người, tất cả đều ngây ngốc nhìn Trần Húc, và Hứa Thiệu đang nghênh ngang bỏ đi kia.

Một lúc lâu sau, dưới đài cao mới hoàn toàn bùng nổ, mọi người nhao nhao bắt đầu bàn tán.

Văn đàn nhất đế, thiên cổ kiêu sở.

Hứa Thiệu nói thật ư.

Bình giá cũng quá cao rồi phải không.

Thật sự khó tin, Trần Hầu vậy mà lại xứng đáng với bình giá cao đến vậy sao.

Trời ơi, Hứa Thiệu bị điên rồi sao.

Nguyệt Đán Bình vậy mà dừng rồi.

Không phải vừa nãy mới khai mạc lần đầu tiên sao Ta từ Tịnh Châu đến, thi tác của ta còn chưa được bình phẩm Trần Húc nhìn Hứa Thiệu rời đi, thực sự có chút bội phục tướng thuật của Hứa Thiệu.

Tướng thuật này quả thực có chút đáng sợ.

Ta tự nhiên nghe hiểu lời bình của Hứa Thiệu.

Theo ta thấy, e rằng tại hiện trường, trừ ta ra, cũng không biết có ai nghe ra hàm ý thực sự của lời bình đó không.

Câu bình phẩm của Hứa Thiệu văn đàn nhất đế, thiên cổ kiêu sở, quyết không phải ý thật của hắn.

Kết hợp với lời Hứa Thiệu vừa nói, e rằng ý thật của Hứa Thiệu phải là làm văn có thể là kiêu sở văn đàn, làm chính trị có thể là thiên cổ nhất đế.

Trần Húc nhân lúc mọi người đang bàn tán, nhanh chóng đi xuống.

Sau đó kéo Quách Gia, dưới sự giúp đỡ của thân vệ, nhân lúc phần lớn mọi người chưa phản ứng kịp, đã chen ra khỏi hiện trường Nguyệt Đán Bình.

Đi được vài trăm mét, Quách Gia mới phản ứng lại.

Hắn hướng về phía Trần Húc cúi sâu một cái, nói: Quách Gia xin bái kiến văn đàn nhất đế, bái kiến thiên cổ kiêu sở.

Trần Húc đưa tay đỡ Quách Gia dậy, vừa định nói gì đó, chợt nghe Quách Gia lẩm bẩm: Kỳ quái thật kỳ quái.

Vì sao nhất đế lại đứng trước kiêu sở.

Thật không hợp lý a.

Trần Húc nghe vậy sững sờ.

Nguyên nhân bên trong, ta tự nhiên hiểu rõ.

Câu phía sau thực ra là nói làm chính trị có thể là thiên cổ nhất đế, nói như vậy thì không có vấn đề gì rồi.

Chỉ là những điều này, lại không tiện nói kỹ.

Ngay lập tức, Trần Húc đưa tay vỗ vỗ vai Quách Gia nói: Đi thôi, Phụng Hiếu, có chuyện đang đợi ta.

Trong khi nói, ta sải bước đi về phía trước.

Quách Gia cũng sải bước đi theo sau Trần Húc, chỉ là trong ánh mắt hắn dường như có chút sâu xa.

Chuyện Hứa Thiệu bình phẩm Trần Húc, nhanh chóng truyền đến tai các thế gia lớn, các chư hầu.

Duyện Châu, trong Châu Mục phủ.

Tuân Úc sải bước đi vào thư phòng của Tào Tháo, vội vàng nói:

Chúa công, chuyện Hứa Thiệu bình phẩm Trần Húc, người đã nghe chưa.

Tào Tháo đang viết chữ, tay khẽ khựng lại.

Bốp.

Một tiếng giòn vang truyền đến, cây bút trong tay đã gãy thành hai khúc.

Tuân Úc: Dư Châu, trong quận thủ phủ quận Nhữ Nam.

Viên Thuật hừ lạnh một tiếng giận dữ, đưa tay túm lấy bàn, hung hăng hất đổ.

Rầm.

Một loạt tiếng động vang lên, tất cả bát đĩa trên bàn đều rơi xuống đất.

Hắn hận giọng nói: Thật là vô lý, quả thực quá vô lý.

Mau, truyền lệnh tất cả văn võ, ta muốn xuất binh.

Ta muốn đoạt lại lãnh địa của ta.

Ký Châu, trong Châu Mục phủ.

Quách Đồ tay cầm một cuốn sách, vội vàng chạy vào trong Châu Mục phủ.

Hắn nhìn Viên Thiệu, vội vàng nói: Chúa công, xin xem Hứa Thiệu bình phẩm Trần Húc.

Viên Thiệu đưa tay nhận lấy, chỉ lướt qua một cái, liền tùy tay ném cuốn sách xuống bàn.

Sắc mặt hắn có chút âm tình bất định, rồi chắp hai tay sau lưng, nặn ra một nụ cười, nói: Trần Húc chẳng qua chỉ là một tiểu nhân nhảy nhót, không đáng lo ngại.

Nhưng hai tay chắp sau lưng, lại nắm chặt vào nhau.

Trên lòng bàn tay, đã đỏ ửng một mảng.

Tuân Du một mình đi trên đường phố Trường An, lần này chuẩn bị đi bái kiến Vương Doãn.

Chỉ trong khoảnh khắc tiếp theo, một người bên cạnh hắn cung kính nói: Tuân công tử, có thư nhà của ngài.

Tuân Du thấy người đó có chút quen mắt, liền hỏi: Là người của Từ Minh công bên nhà ta sao.

Chính vậy.

Trong khi nói, người đó đưa thư nhà trong tay cho Tuân Du.

Vì sự tôn trọng đối với Tuân Sảng, Tuân Du cúi người nhận lấy.

Người đó sau đó liền lui xuống.

Tuân Du mở thư nhà ra xem lướt qua, liền trong lòng kinh hãi.

Hắn lẩm bẩm: Văn đàn nhất đế, thiên cổ kiêu sở.

Hắn đọc liên tiếp vài lần, rồi khóe miệng hiện ra một nụ cười, nói: Thú vị, thật thú vị.

Vậy thì, đi xem thử vậy.

Trong khi nói, hắn liếc nhìn phủ Vương Doãn đã không còn xa phía trước, nhàn nhạt cười, rồi phất tay bỏ đi.

Tuân gia.

Tuân Thái như mọi ngày, sải bước đi vào phòng phụ thân Tuân Sảng, thăm hỏi Tuân Sảng đang trọng bệnh.

Chỉ trong khoảnh khắc tiếp theo, thân hình nàng khựng lại.

Rồi nhanh chóng đến bên cạnh Tuân Sảng, một tay đỡ lấy Tuân Sảng: Phụ thân, người sao rồi.

Tuân Sảng che miệng khẽ ho một tiếng, nói: Ta ta phải đi bái kiến văn đàn nhất đế của ta Trong mắt Tuân Thái lộ ra một tia dị sắc, nói: Phụ thân, hay là để con đi cùng người nhé.

Được thôi, đi thôi.

Tuân Sảng sảng khoái đáp ứng.

Ngay lập tức, Tuân Thái không khỏi sững sờ.

Luôn cảm thấy, dường như, mình đã bị lừa.

Nhưng ngay sau đó, nàng lại vì sắp được gặp Trần Húc mà cao hứng.

Lúc đó, Tuân Phỉ đi vào, nói với Tuân Sảng: Phụ thân đại nhân, mã xa đã sắp xếp xong rồi ạ.

Ừm, đi thôi.

Tuân Phỉ và Tuân Thái hai người, một trái một phải đỡ Tuân Sảng lên mã xa, đi về phía quận thủ phủ Dĩnh Xuyên.

Trần Húc từ khi trở về từ Nguyệt Đán Bình, trong lòng luôn có chút lo lắng.

Với lời bình thiên cổ nhất đế của Hứa Thiệu, và hoài bão lớn, trong lòng ta không khỏi sốt ruột.

Hiện giờ đã là tháng Ba năm Sơ Bình thứ ba, tức tháng Ba năm 192.

Trong ấn tượng của Trần Húc, Đổng Trác chết vào hạ tuần tháng Tư năm 192.

Như vậy, thời gian không còn nhiều nữa.

Sau khi Đổng Trác chết, Lý Giác và Quách Tỷ hai người sẽ quay lại Trường An, lúc đó, cục diện thiên hạ sẽ có không ít biến hóa.

Ta phải tận dụng khoảng thời gian này trước đó, triệt để khống chế Dư Châu.

Có một châu Dư Châu trong tay, mới có đủ quyền phát ngôn.

Nếu có điều gì bất ổn, cũng có thể đưa ra ứng phó tương ứng, không cần lo lắng nội bộ sinh loạn, bị địch đánh úp từ phía sau.

Chương 165

Lúc đó, một tiếng của hệ thống, vang lên trong đầu ta.

Đinh.

Phát hiện túc chủ đối mặt với lựa chọn, nhiệm vụ hệ thống cập nhật, xin hãy lựa chọn.

Tùy chọn một: Trong ba ngày xuất phát công lược quận Nhữ Nam, đồng thời ngăn chặn Viên Thuật đi Dương Châu.

Phần thưởng nhiệm vụ: Ba ngàn Bạch Nhĩ tinh binh.

Tùy chọn hai: Tiếp tục ở Dĩnh Xuyên, không công lược quận Nhữ Nam.

Phần thưởng nhiệm vụ: Một vạn cân lương thảo.

Tùy chọn ba: Trong ba ngày xuất phát công lược quận Nhữ Nam, nhưng không quản Viên Thuật đi đâu.

Phần thưởng nhiệm vụ: Một ngàn Bạch Nhĩ tinh binh.

Nhìn nhiệm vụ này, Trần Húc khẽ mỉm cười.

Tùy chọn hai, không cần xem cũng được.

Hai tùy chọn một và ba, thì phù hợp với phân tích vừa nãy của ta.

Chỉ khác biệt ở chỗ, có cho Viên Thuật đi Dương Châu hay không.

Theo quỹ đạo ban đầu, Viên Thuật sau khi bị Tào Tháo đánh bại, liền tiến về Dương Châu.

Dương Châu quả thực là một địa bàn không tồi.

Tam quốc Ngụy Thục Ngô sau này chia ba thiên hạ, cơ sở lập quốc của nước Ngô, chẳng phải là Dương Châu sao.

Một vùng đất bảo địa như vậy, Trần Húc ta tự nhiên sẽ không nhường cho Viên Thuật.

Chờ sau khi ta thống nhất Dư Châu thành một đại bản doanh, liền tìm cách công lược Dương Châu.

Sở dĩ trì hoãn chưa hành động, một mặt là vì Dư Châu chưa định.

Mặt khác, là vì Từ Châu.

Ta đang đợi trận chiến Từ Châu.

Ngay sau đó Trần Húc nhìn vào phần thưởng nhiệm vụ của tùy chọn một và ba.

Bạch Nhĩ tinh binh trong phần thưởng nhiệm vụ đó, khiến ta thèm nhỏ dãi.

Bạch Nhĩ tinh binh vốn là tinh binh dưới trướng Trần Chấn Trần Đáo, thuộc loại đặc chủng bộ đội cuối thời Hán.

Đội quân này có sức chiến đấu mạnh mẽ, nhưng số lượng ít.

Trong trận Di Lăng, sau khi Lưu Bị đại bại, chính đội Bạch Nhĩ tinh binh này với gần ngàn người, đã chặn đứng mấy vạn quân Ngô trên con đường nhỏ Di Lăng, Lưu Bị nhờ đó mới có thể an toàn trở về Thục quốc.

Ba ngàn so với một ngàn.

Còn phải chọn sao.

Ngay lập tức, ta không do dự nữa, trong lòng thầm nói với hệ thống: Hệ thống, ta chọn tùy chọn một.

Ngay lập tức, Trần Húc vẫy tay ra hiệu cho thân vệ: Đi, gọi tất cả mọi người đến, ta muốn mở hội nghị chiến lược.

Tuân lệnh.

Thân vệ xoay người rời đi.

Chưa được bao lâu, Quách Gia, Trần Quần và Điền Phong ba người, vốn đang làm việc ở một bên, nhanh chóng chạy đến.

Cả ba đồng loạt hành lễ với Trần Húc.

Trần Húc cười nói: Lần triệu tập này, chủ yếu là bàn bạc cách đối phó với Viên Thuật.

Tốt quá, cuối cùng chúng ta cũng sắp bắt đầu đối phó Viên Thuật sao.

Điền Phong vuốt râu, lớn tiếng cười nói.

Quách Gia cũng không khỏi cười nói.

Chúa công tính toán hay lắm, đây chính là thời điểm thích hợp.

Đúng vậy, Dĩnh Xuyên và Trần Quốc ta đã xử lý gần xong, vừa hay có thể động binh với Viên Thuật đó.

Sau đó, Triệu Vân, Tôn Kiên cùng một nhóm võ tướng, cũng vội vàng đến.

Mọi người lần lượt bái kiến Trần Húc, bày tỏ sự khao khát công lược Viên Thuật.

Trần Húc tự nhiên lần lượt đáp lễ.

Thấy mọi người đã đến gần đủ, ta mới cười nói: Chư vị, hôm nay ta sẽ cùng bàn bạc, làm thế nào để công lược Viên Thuật.

Lời của ta vừa dứt, Hứa Chử liền cười nói: Có gì mà phải bàn bạc chứ, nhìn xem, những người lợi hại nhất trong quân Viên Thuật đều ở chỗ ta rồi, cứ trực tiếp đẩy tới là xong.

Mọi người nghe vậy, cười ha hả.

Tôn Kiên nghe vậy, cũng cười nói: Trọng Khang quá khen rồi.

Hứa Chử cười ha hả nói: Mỗ có điều muốn nói, theo ta thấy, cả nhà Viên Thuật cũng không đánh lại hai cha con ngài đâu.

Tôn Kiên vội vàng xua tay, liên tục nói: Trọng Khang nói vậy, thật là quá khen hai cha con ta rồi.

Trần Húc khá hài lòng gật đầu nói: Xem ra như vậy, chư vị đối với việc công lược Viên Thuật có đủ tự tin rồi phải không.

Ở đây, ta chỉ có một điểm muốn đề xuất, đó là không thể để Viên Thuật đi Dương Châu.

Trong khi nói, Trần Húc dùng tay, vỗ mạnh vào góc dưới bên phải bản đồ địa hình.

Mọi người nghe vậy sững sờ.

Triệu Vân càng đứng dậy, nói: Chúa công, ý ngài là Viên Thuật sẽ di chuyển về Dương Châu sao.

Chính là như vậy.

Trần Húc gật đầu.

Quách Gia tỉ mỉ suy nghĩ một hồi, rồi gật đầu nói: Không tồi, Chúa công nói có lý.

Hiện giờ cục diện này, Dương Châu không có thế lực quá lớn.

Một khi chiến sự ở Dư Châu bất lợi, Viên Thuật có khả năng sẽ tiến về Dương Châu.

Tôn Kiên đứng dậy nói: Viên Thuật đối với ta có chút đề phòng, khi mở hội nghị chiến lược, hắn thường sẽ không gọi hai cha con ta.

Nhưng mà, theo những gì ta biết, Viên Thuật từng phái Diêm Tượng đến Dương Châu điều tra một lượt.

Hiện giờ, phần lớn là Viên Thuật đang chuẩn bị đường lui.

Trần Quần cũng lớn tiếng cười nói: Không tồi, đúng là đạo lý đó, mỗ cho rằng lời Chúa công nói vô cùng có lý.

Trần Húc hài lòng gật đầu nói: Vì mọi người đều không có dị nghị, vậy thì, ta sẽ bắt đầu phân phái nhiệm vụ.

Tử Long.

Mạt tướng tại.

Triệu Vân ứng tiếng đứng ra.

Trần Húc gật đầu nói: Mệnh ngươi dẫn Bạch Mã Nghĩa Tòng, từ phía sườn tấn công, nếu quân Viên Thuật bỏ chạy, liền phụ trách truy đuổi.

Nếu bỏ chạy về Dương Châu, liền đuổi chúng về hướng khác.

Nói rồi, ta chỉ vào chỗ giao giới giữa Dư Châu và Dương Châu trên bản đồ, lại tiếp tục nói, Lúc đó sẽ có người ở biên giới Nhữ Nam phụ trách tiếp ứng.

Đắc lệnh.

Triệu Vân ứng đáp.

Trần Húc lớn tiếng nói: Thái Sử Từ.

Mạt tướng tại.

Thái Sử Từ ứng tiếng bước ra.

Mệnh ngươi làm hữu quân lần này, nhiệm vụ của ngươi là dẫn Hổ Báo Kỵ từ Trần Quốc tiến vào quận Nhữ Nam, cùng trung quân của ta hình thành thế ỷ dốc, xung phong phá vỡ đội quân Viên Thuật.

Tuân lệnh.

Thái Sử Từ lĩnh mệnh.

Tôn Sách dùng tay khẽ chạm vào Tôn Kiên, nói: Phụ thân, người

xem con có cơ hội không.

Tôn Kiên khẽ thở dài một tiếng, nhưng không nói gì.

Hiện giờ người đang ở dưới mái hiên nhà người, biết làm sao được.

Hơn nữa, hai cha con họ vừa mới gia nhập dưới trướng Trần Húc, chưa đến lượt cũng là bình thường.

Lúc đó, một tiếng vang lên bên tai ta.

Tôn Kiên, Tôn Sách.

Tôn Kiên và Tôn Sách hai người nghe vậy đại hỉ.

Lập tức bật dậy khỏi chỗ ngồi, hướng về Trần Húc ôm quyền cung thân nói: Mạt tướng tại.

Trần Húc lớn tiếng hô: Mệnh hai người làm tiên phong, suất lĩnh Đan Dương tinh binh dưới trướng.

Bất kể giặc Khăn Vàng dưới trướng Viên Thuật, phàm là cản đường hai người, tất cả đều nghiền nát.

Tôn Kiên và Tôn Sách hai người nghe vậy đại hỉ.

Vốn là dũng tướng, mệnh lệnh như vậy, tự nhiên đúng ý họ.

Ngay lập tức, họ ôm quyền cung thân hô: Tuân lệnh.

Trần Húc nhìn về phía góc, ba vị tướng khá khiêm tốn kia nói: Trình Phổ, Hàn Đương, Hoàng Cái.

Ba người đồng loạt đứng ra, lớn tiếng đáp: Mạt tướng tại.

Mệnh ba người các ngươi mỗi người dẫn ba ngàn quân, mai phục tại ba nơi Thận Huyền, Nhữ Âm Huyền, Phú Ba Huyền, để tạo thành thế chân vạc.

Nếu phát hiện có quân Viên Thuật, lập tức xuất kích, nhất định

phải đánh tan.

Nếu chúng cố chấp đi qua nơi các ngươi đóng quân, vậy thì, đánh cho tàn phế.

Trình Phổ, Hàn Đương, Hoàng Cái ba người, đồng loạt ứng đáp.

Điền Phong, Trần Quần.

Chức hạ tại.

Trần Húc nhìn về phía hai người nói: Hai người các ngươi hãy ở lại trấn thủ Dĩnh Xuyên.

Tuân lệnh.

Điền Phong và Trần Quần hai người cúi người ứng mệnh.

Từ Hoảng không khỏi có chút sốt ruột, đứng ra nói: Chúa công, còn ta thì sao.

Ngươi sao.

Trần Húc cười nói, Tự nhiên sẽ không thiếu Công Minh.

Mệnh ngươi và Hứa Chử hai người, làm trung quân lần này, cùng ta kề vai chiến đấu.

Tuân lệnh.

Từ Hoảng và Hứa Chử hai người đồng loạt lĩnh mệnh.

Trần Húc nhìn về phía Quách Gia, cười nói: Phụng Hiếu, như thường lệ, tùy quân làm quân sư của ta.

Quách Gia ứng đáp.

Trần Húc ánh mắt quét qua tất cả mọi người nói: Ta xuất chinh thời gian định vào giờ Thìn ba ngày sau.

Chúng tướng đồng loạt lớn tiếng hô: Tuân lệnh.

Sau đó, mọi người đồng loạt đi ra ngoài, chuẩn bị cho cuộc xuất chinh tiếp theo.

Trần Húc thu bản đồ địa hình lại, rồi đi ra ngoài.

Vừa ra đến ngoài, ta thấy một chiếc mã xa, đang đậu trước cửa quận thủ phủ.

Ta hơi dừng lại.

Chương 166

Chỉ thấy trên mã xa, một nam một nữ bước xuống.

Người nam tử kia là một trung niên, dáng người khá chỉnh tề.

Người nữ tử kia dáng người yểu điệu, khí chất phi phàm, chỉ là vì bị mã xa che khuất, nên ta không nhìn rõ chính diện.

Hai người đồng loạt xoay người, đưa tay vào bên trong mã xa.

Ngay sau đó, một lão giả được đỡ xuống.

Lão giả lưng thẳng tắp, chỉ là thân thể dường như có chút suy yếu, khi bước xuống mã xa liền ho khan vài tiếng.

Trần Húc hơi ngạc nhiên, không biết ba người này là ai.

Ta ngẩng đầu nhìn kỹ.

Ngay lập tức thông tin thuộc tính, xuất hiện trước mắt ta.

Tên: Tuân Sảng, tự Từ Minh.

Tuổi: 62.

Thống suất: 40.

Võ lực: 10.

Trí lực: 85.

Chính trị: 82.

Mị lực: 80.

Đặc tính: Danh Thanh, Văn Hóa, Học Giả.

Tên: Tuân Thái, tự Nữ Tuân.

Tuổi: 18.

Thống suất: 25.

Võ lực: 15.

Trí lực: 87.

Chính trị: 60.

Mị lực: 88.

Đặc tính: Thông Nghệ.

Tên: Tuân Phỉ, tự Trọng Phụ.

Tuổi: 32.

Thống suất: 85.

Võ lực: 82.

Trí lực: 82.

Chính trị: 80.

Mị lực: 70.

Đặc tính: Danh Thanh, Đốc Tướng, Văn Hóa.

Nhìn thuộc tính ba người, Trần Húc hơi sững sờ.

Tuân Sảng.

Tuân Sảng chẳng phải là gia chủ Tuân gia hiện tại sao.

Gia chủ Tuân gia đến đây làm gì.

Tình hình của Tuân Sảng, trước đây Trần Quần đã kể cho ta nghe.

Tuân Sảng trước đây từng giữ chức Tư Không, chỉ vì một thời gian trước bệnh nặng, mới trở về quê.

Đối với thuộc tính của Tuân Thái và Tuân Phỉ, ta cũng xem kỹ một chút.

Giá trị Mị lực của Tuân Thái là 88 điểm, nếu vậy, dung nhan của nàng nhất định rất không tồi.

Tuân Phỉ, nhớ là con trai của Tuân Sảng.

Bốn thuộc tính đều trên 80, thuộc tính cũng khá tốt.

Không hổ là người từng làm Xạ Thanh Giáo úy.

Tuân Phỉ và Tuân Thái hai người đỡ Tuân Sảng đứng vững.

Tuân Thái mới nhẹ giọng nói: Phụ thân, huynh trưởng, hai người đợi một lát, để con đi trước báo với thân vệ một tiếng.

Trong khi nói, nàng liền đi về phía trước cửa quận thủ phủ, chỉ là vừa mới bước đi, liền nhìn thấy Trần Húc đang đứng ở một bên.

Nàng sững sờ.

Tuy nàng chưa từng gặp Trần Húc ngoài đời, nhưng từng thấy họa tượng của Trần Húc.

Nàng nở nụ cười, như đóa hoa đang nở rộ.

Trần Húc chỉ cảm thấy cái lạnh xung quanh, dường như cũng tan đi một chút.

Ta mới phát hiện ra vị Tuân Thái trước mắt, dung nhan tươi cười mỹ lệ, dáng người uyển chuyển.

Tuân Thái mấy bước đến trước mặt Trần Húc, khẽ khàng hành lễ nói: Tuân gia Tuân Thái bái kiến Trần Hầu.

Trần Húc cũng ôm quyền hành lễ nói: Cô nương hữu lễ, xin hỏi có việc gì.

Tuân Thái khẽ cúi mình nói: Trần Hầu, phụ thân thiếp nghe danh Trần Hầu, đặc biệt đến tận cửa bái phỏng.

Trần Húc lớn tiếng nói: Làm sao được, làm sao dám để Từ Minh

công tự mình đến tận cửa.

Trong khi nói, ta mấy bước đã đến trước mặt Tuân Sảng.

Hướng về Tuân Sảng ôm quyền cung thân nói: Hậu học Trần Húc bái kiến Từ Minh công.

Tuân Sảng vội vàng hơi cúi mình nói: Làm sao dám nhận đại lễ như vậy của Trần Hầu.

Lão phu thân thể yếu kém, lễ tiết không chu đáo, mong Trần Hầu đừng trách.

Làm sao dám.

Bên ngoài có chút lạnh, mau mau mời vào trong.

Trong khi nói, ta mời ba người Tuân Sảng vào trong nhà.

Mọi người một phen trò chuyện, lại nói chuyện khá hợp ý.

Tuân Sảng khẽ ho vài tiếng, cười nói: Trần Hầu quả nhiên phi phàm.

Hôm nay gặp mặt, càng vượt xa danh tiếng.

Ta đã cho người thông báo cho Tuân Du, Tuân Du không bao lâu nữa sẽ đến.

Tuân Du.

Trần Húc nghe vậy sững sờ.

Tuân Du này, trong lịch sử đó là một người khá nổi tiếng.

Chính là mưu chủ của Tào Tháo, đặc biệt giỏi về phương diện quân lược.

Ngay lập tức, Trần Húc ôm quyền hành lễ nói: Như vậy đa tạ Từ Minh công.

Tuân Sảng xua tay nói: Trần Hầu là văn đàn nhất đế, thiên cổ kiêu

sở, Tuân thị chúng ta tự nhiên phải ủng hộ.

Trần Húc nghe vậy nhàn nhạt cười.

Chương 167

Có người đại diện Tuân gia trực ngôn bày tỏ thái độ, đối với việc ổn định cục diện Dĩnh Xuyên, lại có vài phần lợi ích.

Vì Tuân Sảng đã bày tỏ thiện ý của mình, Trần Húc tự nhiên cũng phải có chút biểu thị.

Ngay lập tức, ta cười hỏi: Từ Minh công thân thể không được khỏe, dưới trướng ta có một thần y tên Hoa Đà, hay là ta mời y, đến chẩn đoán cho Từ Minh công một phen.

Tuân Sảng nghe vậy vui mừng nói: Như vậy thì làm phiền Trần Hầu phí tâm rồi.

Tốt, hôm nay ta liền phái người mang thư đến Phái Quận, để Hoa Đà nhanh chóng đến, chẩn đoán cho Từ Minh công một chút.

Trần Húc lập tức đáp ứng.

Rồi, ta vẫy tay ra hiệu cho thân vệ.

Để Trường Văn phát một văn thư, bảo Nguyên Hóa nhanh chóng đến, chẩn đoán cho Từ Minh công.

Tuân lệnh.

Thân vệ lĩnh mệnh rời đi.

Tuân Thái khẽ khàng hành lễ nói: Đa tạ Trần Hầu.

Trần Húc xua tay, cười nói: Nữ Tuân không cần quá khách khí.

Tuân Thái sững sờ.

Rõ ràng nàng chưa từng nói tự của mình cho Trần Húc biết.

Trần Húc vậy mà lại biết.

Chẳng lẽ.

Giữa những ý niệm đang chuyển động, trên khuôn mặt tươi cười của nàng, phiêu đãng vài vệt hồng.

Nàng lén lút đánh giá Trần Húc, nhưng lại chạm phải ánh mắt Trần Húc.

Ngay lập tức ánh mắt nàng như con thỏ bị kinh sợ, chuyển đi chỗ khác.

Trần Húc chỉ nhàn nhạt cười.

Trong lòng ta cũng khá bất đắc dĩ.

Nhìn phản ứng của Tuân Thái, rõ ràng, nàng lại hiểu lầm rồi Một bên, Tuân Sảng và Tuân Phỉ hai người đều nhìn thấy tất cả.

Hai người nhìn nhau một cái, đều từ trong mắt đối phương nhìn ra vài phần ý cười.

Sau đó, ba người cùng Trần Húc lại trò chuyện phiếm một lúc, Tuân Sảng liền tỏ ra vài phần mệt mỏi.

Ngay lập tức, Tuân Phỉ liền hướng về phía Trần Húc ôm quyền hành lễ nói: Hôm nay được cùng Trần Hầu đàm đạo rất vui.

Học thức uyên bác của Trần Hầu thực sự khiến chúng ta khâm phục.

Chỉ là gia phụ thân thể không khỏe, không tiện ngồi lâu.

Trần Húc khẽ nói: Làm phiền Từ Minh công thân thể không khỏe, tự mình đến tận nơi, Trần Húc thực sự áy náy.

Lần tới, Trần Húc nhất định sẽ đến tận nhà bái phỏng.

Tốt.

Vậy cứ quyết định như vậy đi.

Lời vừa dứt, Tuân Sảng liền sảng khoái đáp ứng.

Hành động này, khiến Trần Húc không khỏi sững sờ.

Gì, tình huống gì đây.

Chẳng lẽ, muốn ta đến nhà họ sao.

Ta lắc đầu, không suy nghĩ thêm nữa.

Sau đó, ta tiễn ba người Tuân Sảng ra ngoài phủ.

Mãi đến khi ba người lên mã xa, mã xa rời khỏi cửa, Trần Húc mới xoay người đi vào trong quận thủ phủ.

Trưa ngày hôm sau, Trần Húc đang ở trong phủ sắp xếp các việc xuất chinh tiếp theo.

Lúc đó, một thân vệ từ bên ngoài đi vào.

Hướng về Trần Húc ôm quyền cung thân nói: Chúa công, có một người đến bái phỏng.

Không biết là người nào.

Trong khi nói, Trần Húc ngẩng đầu.

Bẩm báo Chúa công, người đó tự xưng là Tuân Du của Tuân gia Dĩnh Xuyên.

Nghe lời của thân vệ, Trần Húc không khỏi sững sờ.

Tuân Du.

Lại nhanh đến vậy ư.

Ta không khỏi có chút bất ngờ.

Hôm qua Tuân Sảng vừa mới nhắc đến, hôm nay đã đến rồi.

Như vậy, Tuân Sảng đã sớm cho người thông báo cho Tuân Du rồi Ta nhìn về phía Quách Gia nói: Phụng Hiếu, đi thôi, cùng ta ra ngoài

gặp Tuân Du một chút.

Quách Gia tự nhiên không có gì không theo.

Hai người cùng nhau, đi ra ngoài.

Trần Húc liếc mắt một cái liền nhìn thấy, bên ngoài quận thủ phủ đang đứng một người.

Người đó mặc một thân nho phục, tự toát ra một vẻ tiêu sái.

Quách Gia ghé sát tai Trần Húc, nhỏ giọng nói: Chúa công, người này chính là Tuân Du Tuân Công Đạt.

Trần Húc vừa định tiến lên, chợt thấy Tuân Du sải bước tới, ôm quyền cung thân nói: Tuân mỗ không mời mà đến, mong Trần Hầu đừng chê là tốt rồi.

Trần Húc hai bước tiến lên, đỡ Tuân Du dậy nói: Công Đạt sao lại nói lời này, Trần mỗ đã đợi Công Đạt lâu rồi.

Tuân Du nhìn Quách Gia bên cạnh một lượt, nói: Phụng Hiếu, đã lâu không gặp.

Hôm nay gặp mặt, phong thái của Phụng Hiếu còn hơn cả trước đây a.

Quách Gia nhe răng cười nói: Đó là điều tự nhiên, Chúa công của ta nhiều lần chiếu cố, ta tự nhiên sống rất tốt.

Tuân Du dùng tay chỉ vào Quách Gia, cười nói: Phụng Hiếu vẫn như trước đây vậy.

Kẻ tám lạng, người nửa cân.

Quách Gia cũng nhàn nhạt cười nói.

Nhân cơ hội này, Trần Húc cẩn thận đánh giá Tuân Du một phen.

Thuộc tính của Tuân Du cũng xuất hiện trước mặt Trần Húc.

Tên: Tuân Du.

Tuổi: 34.

Thống suất: 75.

Võ lực: 26.

Trí lực: 96.

Chính trị: 88.

Mị lực: 80.

Đặc tính: Trí Nang, Cơ Lược, Danh Thanh Nhìn thuộc tính của Tuân Du, Trần Húc khá hài lòng.

Trí lực cao tới 96 điểm, lại phối hợp với các đặc tính rõ ràng thuộc loại quân sư như Trí Nang, Cơ Lược.

Có thể thấy, Tuân Du trong phương diện bày mưu tính kế, khẳng định có chỗ hơn người.

Chợt nghe Tuân Du lớn tiếng cười nói: Trần Hầu, ta thấy nhân mã, lương thảo của Trần Hầu đều đã chuẩn bị xong xuôi, chẳng lẽ, là chuẩn bị xuất chinh công đánh quận Nhữ Nam sao.

Trần Húc cũng không phủ nhận, chỉ gật đầu nói: Chính là như vậy, ta chuẩn bị hai ngày sau xuất chinh, công đánh quận Nhữ Nam.

Tốt.

Quận Nhữ Nam đó chính là nên sớm nắm giữ trong tay.

Trong khi nói, Tuân Du ôm quyền nói, Du biết có một người, có thể giúp Trần Hầu hoàn thiện mưu lược này, không biết Trần Hầu có muốn biết không.

Không biết là ai, xin tiên sinh nói rõ.

Người này chính là Dương Hoằng, thủ tịch mưu sĩ dưới trướng

Viên Thuật.

Hiện giờ đang ở gần Trần Quốc của ta, chỉ cần bắt được hắn, thì Viên Thuật sẽ vạn vô nhất thất không còn gì cả.

Nghe kiến nghị của Tuân Du, Trần Húc mắt sáng ngời.

Ta một tay nắm lấy cánh tay Tuân Du nói: Thật ư.

Thiên chân vạn xác Hoàn toàn chính xác.

Tốt.

Xin tiên sinh nhất định phải dạy ta.

Trần Húc hướng về phía Tuân Du ôm quyền hành lễ.

Tuân Du lại đáp lễ nói: Mấy ngày trước, Dương Hoằng, thủ tịch mưu sĩ dưới trướng Viên Thuật, tự mình suất binh cứu Trần Quốc, chỉ vì Trần Hầu chiếm Trần Quốc quá nhanh, Dương Hoằng mới cứu không kịp.

Hiện giờ hắn đã rút về Tây Hoa Huyền, chỗ giao giới giữa Trần Quốc và quận Nhữ Nam, ta chỉ cần phái ít người đi, liền có thể bắt được hắn.

Như vậy thực sự quá tốt rồi.

Trần Húc một tay kéo lấy cánh tay Tuân Du nói, Công Đạt xin theo ta.

Rồi, tay trái ta lại kéo lấy cánh tay Quách Gia, cùng nhau đi vào bên trong.

Nhìn bản đồ địa hình trước mắt, Tuân Du rõ ràng sững sờ tại chỗ.

Trước đây hắn từng nhậm chức Hoàng Môn Thị Lang ở Trường An, đã thấy vô số bản đồ, nhưng ngay cả bản đồ tốt nhất trong số đó, cũng không bằng một phần mười bản đồ trước mắt này.

Mức độ tinh xảo của bản đồ trước mắt, quả thực khiến người ta phải thán phục.

Hắn cẩn thận xem xét một lượt, rồi lớn tiếng than: Chỉ riêng bản đồ của Trần Hầu, đã phi phàm không người nào sánh bằng.

Chương 168

Không biết bản đồ này, xuất từ tay ai.

Trần Húc nghe vậy sững sờ.

Chợt nghe Tuân Du cười giải thích: Du trước đây từng nhậm chức Hoàng Môn Thị Lang ở Trường An, chỉ vì một số nguyên nhân mà bị giam vào lao ngục.

Theo ta thấy, bản đồ trước mắt này so với bản đồ ở Trường An, cũng tinh tế hơn không ít.

Bởi vậy Du mới trong lòng tò mò.

Ngay lập tức ta nhàn nhạt cười nói: Bản đồ này là do người của ta chế tác.

Công Đạt, không biết Dương Hoằng đó đang ở đâu.

Tuân Du dùng tay chỉ vào một điểm trên bản đồ nói: Mấy ngày trước ở chỗ này, theo ta thấy, Dương Hoằng đó sẽ theo con đường này đi về phía tây nam, thẳng đến Bình Dư Tốt.

Trần Húc lớn tiếng cười nói, rồi vẫy tay ra hiệu cho thân vệ, Đi, mau chóng giúp ta đi tìm Tử Long.

Ngay sau đó lại dừng lại nói: Ngoài ra để Tôn Kiên phụ tử cũng cùng đến.

Đắc lệnh.

Thân vệ lĩnh mệnh chạy ra ngoài.

Vài người trò chuyện phiếm một lúc, Trần Húc tò mò hỏi: Không biết Công Đạt trước đây vì chuyện gì mà vào ngục.

Tuân Du nghe vậy hơi khựng lại, trong mắt khẽ chuyển dường

như đã hạ quyết tâm.

Hắn mới nhìn quanh bốn phía, rồi thở dài một tiếng nói: Đổng Trác loạn chính, ta cùng Tư Đồ Vương Doãn, Hà Ung từng bí mật mưu tính giết Đổng Trác, chỉ là không biết vì sao sự việc bị tiết lộ, bị giam vào lao tù.

Hà Ung chịu không nổi tự sát mà chết, ta không biết vì sao lại được thả ra, nghe nói là do Vương Doãn ra tay.

Vốn định đi hỏi một phen, nhưng lại nghe nói Chúa công đang chiêu hiền nạp năng, liền từ bỏ ý định này mà đến đầu quân.

Trong khi nói, ánh mắt hắn chăm chú nhìn Trần Húc: Không biết Minh công, có nguyện ý thảo phạt Đổng tặc không.

Trần Húc nghe vậy cười nói: Thời gian của Đổng tặc không còn nhiều, không cần thảo phạt nữa rồi.

Ồ.

Mắt Tuân Du và Quách Gia đều sáng lên, nói: Không biết Minh công vì sao lại nói như vậy.

Trần Húc dùng mắt ra hiệu.

Quách Gia tiến lên, đóng chặt cửa lớn sảnh nghị sự.

Trần Húc mới hơi hạ thấp giọng nói: Thời gian của Đổng tặc không còn nhiều nữa rồi.

Sao.

Tuân Du nghe vậy rõ ràng sững sờ.

Trần Húc nhàn nhạt cười nói: Theo ta phỏng đoán, Đổng tặc nhiều nhất không quá một tháng nữa, sẽ chết nơi đất khách.

Lời này vừa thốt ra, Tuân Du, Quách Gia hai người đồng loạt lộ ra

vẻ kinh hãi.

Tuân Du càng nói: Minh công vì sao lại nói như vậy.

Ta từ Trường An đến, cũng chưa thấy có ai chinh phạt Đổng tặc đó.

Biểu cảm của Trần Húc không hề thay đổi, chỉ nhàn nhạt cười nói: Bởi vì Đổng Trác kia, thân ở hiểm địa mà không tự biết.

Tuân Du và Quách Gia hai người càng thêm tò mò.

Trần Húc cũng không che giấu, chỉ cười nói: Nhiều nhất là tháng sau, Lữ Bố kia tất sẽ lấy đầu Đổng tặc.

Trong mắt Tuân Du và Quách Gia, đồng loạt lóe lên vẻ chấn kinh.

Rồi Tuân Du lắc đầu nói: Lữ Bố kia là nghĩa tử của Đổng tặc, làm sao lại hành sự như vậy.

Không biết Minh công nghe từ đâu.

Trần Húc nghe vậy cười, rồi hạ thấp giọng nói: Bởi vì kế sách đó chính là xuất từ tay ta.

Ta cũng không che giấu, đem nội dung của liên hoàn kế, tiết lộ cho hai người một phen.

Ngay lập tức, Tuân Du và Quách Gia hai người đồng loạt đứng sững tại chỗ.

Họ không dám tin mà nhìn Trần Húc.

Quách Gia hướng về phía Trần Húc ôm quyền cung thân nói: Quách Gia cho đến ngày hôm nay, mới biết được mưu kế này của Chúa công, tài năng của Chúa công Quách Gia ta thực sự còn xa mới bằng.

Tuân Du cũng thở dài một tiếng: Nếu ta sớm có được lương sách

như Minh công, làm sao phải chịu nỗi khổ lao tù kia, Hà Ung cũng sẽ không đến nỗi thân tử Nói rồi, hắn hướng về phía Trần Húc ôm quyền cung thân nói: Minh công đại tài, Tuân Du ta còn xa mới sánh kịp.

Trần Húc đỡ hai người dậy, thuận tay nắm chặt lấy cánh tay Tuân Du nói: Công Đạt, nay Hán thất khuynh đổi, bách tính lầm than.

Ta có ý bình định thiên hạ, trả lại cho bách tính một cái lãng lãng càn khôn, thỉnh Công Đạt trợ ta một tay.

Tuân Du cười ha hả, lập tức ôm quyền cung thân nói: Chúa công tại thượng, xin nhận của Tuân Du một lạy.

Trần Húc vội vàng đỡ Tuân Du dậy, nói: Ngô có Công Đạt giúp đỡ, đại sự thành hĩ.

Ngay tại lúc này, một đạo âm thanh hệ thống vang lên trong đầu Trần Húc.

Đinh, chúc mừng túc chủ, thành công chiêu mộ Tuân Du.

Hoàn thành nhiệm vụ tiệt hồ Tào Tháo.

Hoàn thành nhiệm vụ tiệt hồ Tào Tháo, hoạch đắc nhiệm vụ tưởng thưởng: Tào Tháo đặc tính Anh Danh.

Đặc tính Anh Danh: Nhờ vào danh thanh kiệt xuất, khiến cho lương bổng quân nhu cần thiết để duy trì binh sĩ dưới trướng giảm đi đáng kể.

Nghe âm thanh của hệ thống, Trần Húc không khỏi ngẩn ra, nhưng lập tức liền đại hỉ.

Lại tiệt hồ Tào Tháo.

Sướng thật.

Theo quỹ đạo ban đầu, Tuân Du chẳng phải là mưu chủ dưới trướng Tào Tháo sao.

Nhưng hôm nay, hắc hắc.

Nhìn phần thưởng nhận được nhờ tiệt hồ Tào Tháo, Trần Húc không khỏi vui vẻ.

Đặc tính Anh Danh này đối với thế lực địa bàn càng lớn thì càng có lợi ích to lớn.

Như vậy, số lượng binh sĩ có thể điều động sẽ tăng lên tương ứng.

Binh lực sẽ trở nên sung túc hơn không ít.

Ngẫm lại Tào Tháo, hắn tổng cộng chỉ có bốn cái đặc tính, phân biệt là Gian Hùng, Anh Danh, Thi Ca, Truân Điền.

Hiện nay trong bốn cái đặc tính, bởi vì Trần Húc tiệt hồ nên đã sở hữu Gian Hùng, Anh Danh cùng với Truân Điền, chỉ còn sót lại cái Thi Ca là chưa lấy được.

Nếu cứ tiếp tục tiệt hồ thế này, chẳng lẽ cả bốn đặc tính đều sẽ bị ta cướp sạch hay sao.

Cảm giác này, thực sự là quá sảng rồi.

Chưa được bao lâu, Triệu Vân cùng cha con Tôn Kiên đều vội vàng chạy tới.

Vừa tiến vào phòng nghị sự, liền đối với Trần Húc thi lễ nói: Chúa công.

Trần Húc gật đầu ứng một tiếng, lập tức nói: Vị này là Tuân Du Tuân Công Đạt, là tân Quân sư của chúng ta.

Mấy người bọn họ chào hỏi lẫn nhau một hồi.

Trần Húc mới cao giọng nói: Ta lần này triệu các ngươi đến, là bởi vì Công Đạt mang về một cái tin tức, Dương Hoằng đang ở ngay phụ cận Trần Quốc chúng ta.

Dương Hoằng.

Mắt Tôn Kiên hơi sáng lên, nói: Dương Hoằng là thủ tịch mưu sĩ dưới trướng Viên Thuật, về mặt mưu lược hoàn toàn có chỗ hơn người.

Hơn nữa hắn đối với hết thảy sự tình của Viên Thuật đều nắm rõ như lòng bàn tay, nếu có thể bắt được người này, thì đại sự thành hĩ.

Chính là như thế.

Trần Húc chỉ vào Tây Hoa huyện trên bản đồ, nói: Mấy hôm trước vị trí Dương Hoằng ở ngay tại Tây Hoa huyện, các ngươi có thể men theo Tây Hoa huyện đi về hướng Bình Dư để lục soát.

Nói xong, hắn nhìn về phía Tuân Du hỏi: Công Đạt, lần này binh lực của Dương Hoằng thế nào.

Tuân Du gật đầu nói: Lần này Dương Hoằng dưới trướng vốn có năm ngàn binh mã, chỉ là qua vài lần chém giết, hiện nay không đủ một ngàn người.

Tôn Kiên đối với Trần Húc ôm quyền nói: Chúa công, ta nguyện đi bắt Dương Hoằng kia, xin chúa công ưng thuận.

Trần Húc gật đầu nói: Thiện.

Nhiên tắc lần này hành sự, chú trọng nhất là tốc độ.

Cho nên do Triệu Vân mang theo Bạch Mã Nghĩa Tòng cùng phụ tử hai người các ngươi, cùng nhau đi tới.

Triệu Vân, Tôn Kiên và Tôn Sách ba người đồng thanh lĩnh mệnh rời đi.

Lúc này Dương Hoằng đang dẫn đầu dưới trướng không đủ một ngàn người, ngồi nghỉ tại một chỗ trên sườn núi.

Đã ra khỏi Tây Hoa huyện, tiến vào địa phận Nhữ Dương huyện.

Theo tính toán của hắn, chỉ cần hai ngày nữa là có thể đến được đại bản doanh Bình Dư.

Nhớ tới tình huống trước đó, trong lòng hắn liền thở dài một tiếng.

Nếu chúa công nghe theo kiến nghị của hắn, thì đâu đến nỗi này.

Hiện nay Trần Huyện, Dĩnh Xuyên song song thất thủ, cha con Tôn Kiên, Tôn Sách bị bắt, Viên Thuật đã mất đi cơ hội thắng lớn nhất.

Hắn vốn muốn đợi cơ hội, xem có thể đánh lén một hai hay không, nhưng Dĩnh Xuyên và Trần Quốc thực sự phòng thủ kín không kẽ hở, hắn cũng không có biện pháp.

Thở dài một tiếng, hắn đứng dậy, nói với thân vệ bên cạnh: Truyền lệnh xuống, chúng ta tức khắc lên đường, tăng tốc độ, tranh thủ trước khi trời tối đi thêm một đoạn đường.

Đúng lúc này, một trận tiếng vó ngựa vang lên, mặt đất cũng bắt đầu chấn động.

Trong lòng Dương Hoằng không khỏi chấn động.

Có đại phê kỵ binh đi ngang qua.

Tại thời điểm này, điểm ấy cực kỳ bất thường.

Chiến mã giá cả cực kỳ đắt đỏ, khiến cho chi phí tổ chức kỵ binh trở nên khoa trương.

Hiện nay sẽ xuất hiện ở chỗ này, chỉ có hai loại khả năng, một loại là bộ hạ của chúa công Viên Thuật, loại kia thì là Trần Húc.

Nghĩ tới đây, hắn vội vàng hô to: Nhanh lên, chú ý ẩn nấp.

Tìm địa phương trốn đi.

Tất cả binh sĩ toàn bộ ẩn tàng trong rừng cây rậm rạp.

Dương Hoằng trong lòng khẽ động, tìm một thân vệ có vóc người tương tự mình, đổi trang phục với hắn.

Đem mình giả trang thành dáng vẻ của thân vệ.

Trong lòng của hắn nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Như vậy, cho dù thật sự bị phát hiện, cũng không đến mức bị bắt.

Đúng lúc này, một đại đội kỵ binh từ con đường phía dưới chạy tới.

Nhìn bọn họ chuẩn bị rời đi, Dương Hoằng thở phào một cái.

Đang tật nanh ở phía dưới, chính là ba người Triệu Vân, Tôn Kiên và Tôn Sách.

Một đường giục ngựa, từ Dĩnh Xuyên chạy tới Tây Hoa huyện, chỉ là không tìm được Dương Hoằng, mới một đường truy tung tới đây.

Chương 169

Triệu Vân mày hơi nhíu lại, khẽ quát một tiếng: Chậm.

Lập tức hắn xoay người xuống ngựa, đi đến một bên, nhìn cỏ dại bị giẫm đạp phía dưới sườn núi, lông mày nhíu chặt.

Tôn Kiên đi đến bên cạnh Triệu Vân nói: Tử Long, thế nào.

Văn Đài, ta phát hiện tình huống nơi này có chút không đúng.

Triệu Vân nói, đưa tay chỉ về phía chỗ vừa phát hiện.

Tôn Kiên thấy thế, lông mày cũng hơi nhíu lại nói: Quả nhiên có chút vấn đề.

Hai người nhìn lên, phát hiện bụi cỏ hướng lên trên có không ít dấu vết bị giẫm đạp.

Triệu Vân vung tay lên nói: Lục soát, cho ta vây sườn núi lại, cẩn thận tìm kiếm một phen.

Bạch Mã Nghĩa Tòng nhao nhao xuống ngựa, bắt đầu tìm kiếm.

Không bao lâu, bộ hạ của Dương Hoằng liền bị tìm ra.

Lục tục ngo ngoe có người bị lôi ra.

Nhìn những người này, Triệu Vân cao giọng nói: Dưới trướng người nào.

Có một người chủ động đáp: Bẩm tướng quân, chúng ta là người dưới trướng Dương Hoằng.

Triệu Vân và Tôn Kiên hai người nhìn nhau cười một tiếng nói: Ta hỏi ngươi, Dương Hoằng hiện tại ở đâu.

Tên tiểu binh kia chỉ chỉ sườn núi bên phải.

Ở đó có một đám cây bụi thấp, nếu không chú ý nhìn thật đúng là phát hiện không được.

Mắt thấy bị phát hiện, Dương Hoằng bất đắc dĩ, liền để tên thân vệ đã đổi trang phục dẫn đầu đi ra.

Triệu Vân hô to một tiếng nói: Ai là Dương Hoằng.

Mau mau đi ra.

Dương Hoằng trong lòng than thầm.

Quả nhiên bị tìm thấy, bất quá cũng may đã sớm có sở liệu, làm ứng đối.

Nhưng ngay lập tức, trong lòng hắn lộp bộp một cái, thầm kêu một tiếng hỏng bét.

Vội vàng cúi thấp đầu, dùng tay cào bùn, ở trên mặt hồ loạn bôi vài cái.

Tên thân vệ cải trang kia đứng ra, cao thanh hô: Mỗ chính là Dương Hoằng các ngươi muốn tìm.

Triệu Vân thấy thế đại hỉ.

Đại thủ vung lên nói: Mang đi.

Tôn Kiên lông mày nhíu nhíu, ghé vào bên người Triệu Vân nói: Tử Long, người này không phải Dương Hoằng.

Hả.

Triệu Vân nói, Hắn cùng người khác đổi trang phục.

Tôn Kiên gật đầu, lập tức tiến lên xem xét.

Rất nhanh Dương Hoằng thật liền bị Tôn Kiên tìm ra.

Nhìn Dương Hoằng, Tôn Kiên cao giọng cười nói: Đức Hoằng, biệt lai vô dạng.

Dương Hoằng cười khổ một tiếng nói: Văn Đài huynh, biệt lai vô dạng.

Triệu Vân, Tôn Kiên và Tôn Sách mang theo Dương Hoằng, đi suốt đêm, hướng về Dĩnh Xuyên.

Chạng vạng tối ngày thứ hai, liền chạy tới Dương Địch.

Trần Húc đang dùng bữa trong nhà, thấy thân vệ đi vào, cao giọng nói: Chúa công, ba vị tướng quân Triệu Vân, Tôn Kiên, Tôn Sách đã trở về.

Trần Húc đại hỉ.

Gật đầu nói: Vậy mau để Tử Long bọn họ vào đi.

Ngoài ra mời ba người Phụng Hiếu, Công Đạt, Nguyên Hạo tới đây cùng ta.

Lập tức, ba người Triệu Vân đi vào, đối với Trần Húc cung thân thi lễ nói: Chúa công, ngô đẳng không phụ sự gửi gắm, đã mang Dương Hoằng về.

Tốt.

Tử Long, Văn Đài, Bá Phù, ba người vất vả rồi.

Trần Húc cao giọng cười nói.

Lần này nếu không phải Văn Đài nhận biết Dương Hoằng, chúng ta suýt chút nữa để Dương Hoằng chạy thoát.

Triệu Vân nói, đem sự tình phát sinh tại sườn núi kể lại một lần.

Trần Húc nhìn về phía bên cạnh, Dương Hoằng với khuôn mặt dính đầy bùn đất, cười ha hả nói: Dương Hoằng tiên sinh quả nhiên là thủ tịch mưu sĩ dưới trướng Viên Thuật.

Dương Hoằng cười khổ một tiếng nói: Hiện nay mỗ là tù dưới

bậc, muốn chém muốn giết, tất nghe tôn tiện.

Lập tức lại lắc đầu thở dài nói: Nếu không phải chúa công chấp ý không chịu nghe mưu kế của ta, đâu đến nỗi này.

Đâu đến nỗi này a.

Trần Húc cao giọng nói: Dương tiên sinh, nếu Viên Thuật kia không chịu nghe mưu kế của tiên sinh, không bằng đầu nhập dưới trướng ta, như thế nào.

Mỗ cam đoan, nhất định sẽ không bạc đãi ngươi.

Dương Hoằng ngẩn ra, lại không nói chuyện.

Tôn Kiên ở một bên cũng thở dài nói: Dương tiên sinh, ngô có một lời có lẽ ngươi có thể nghe một chút.

Chúa công cùng Viên Thuật kia hoàn toàn khác biệt, ta vừa mới đầu nhập dưới trướng chúa công, liền được quyền chỉ huy năm ngàn Đan Dương tinh binh.

Chiến đấu lực của Đan Dương tinh binh kia, có lẽ ngươi không đại khái rõ ràng.

Đó là sự tồn tại ngang hàng với Bạch Mã Nghĩa Tòng mà chúng ta dẫn theo trước đó.

Dương Hoằng giật mình, trong mắt hiện lên một tia không thể tin.

Hắn kinh ngạc nhìn về phía Tôn Kiên nói: Là thật.

Tôn Kiên chém đinh chặt sắt nói: Lời ta nói câu câu là thật, tuyệt không một câu hư ngôn.

Dương Hoằng nhìn về phía Trần Húc, sắc mặt pha tạp.

Trong miệng lẩm bẩm nói: Văn đàn nhất đế, thiên cổ kiêu sở.

Hồi lâu sau, nắm đấm trong tay bỗng nhiên nắm chặt, triều về phía

Trần Húc ôm quyền cung thân nói: Chúa công tại thượng, Dương Hoằng nguyện hàng.

Trần Húc vội vàng cất bước tiến lên, đem Dương Hoằng đỡ dậy nói: Tốt.

Quá tốt rồi.

Như vậy, bại cục của Viên Thuật định hĩ.

Trong lúc nói chuyện, hắn định thần đánh giá Dương Hoằng một phen, thuộc tính của Dương Hoằng cũng xuất hiện trước mặt hắn.

Họ tên: Dương Hoằng, tự Đức Hoằng Tuổi: 38 tuổi Thống suất: 65 Võ lực: 25 Trí lực: 82 Chính trị: 80 Mị lực: 40 Đặc tính: Khán Phá, Biện Tài, Thương Tài.

Thuộc tính cũng quy củ, Trí lực và Chính trị cũng tạm được.

Bất quá 82 Trí lực liền trở thành thủ tịch mưu sĩ dưới trướng Viên Thuật.

Viên Thuật đích xác có chút thảm a.

Lại nghe Dương Hoằng nói: Chúa công, ta quan sát binh sĩ, lương thảo toàn bộ đều tề bị, là chuẩn bị công đánh Nhữ Nam quận rồi sao.

Trần Húc gật đầu nói: Đích xác là thế, lấy kế hoạch ta định ra trước đó, Thìn thời ngày mai, ta liền binh phát Nhữ Nam quận.

Không biết Đức Hoằng có gì có thể dạy ta.

Dương Hoằng thở dài một tiếng nói: Cũng được.

Đã như vậy, xin chúa công thử giảng thuật một phen, hiện nay bố trí như thế nào.

Trần Húc cũng không chối từ, đem nhất ứng bố trí, toàn bộ đều giảng thuật một lần.

Nghe nội dung Trần Húc nói, Dương Hoằng ngây người hồi lâu.

Lương cửu, mới thở dài một tiếng nói: Như thế, bại cục của Viên Thuật định hĩ.

Không biết mưu này xuất từ tay người nào.

Khóe miệng mọi người đều phù hiện tiếu ý, đồng loạt nhìn về phía Trần Húc.

Dương Hoằng lăng lăng nói: Chẳng lẽ những cái này, đều xuất từ tay chúa công.

Mọi người nhao nhao gật đầu.

Dương Hoằng thở dài một tiếng nói: Chúa công quả nhiên lợi hại.

Nhưng mỗ có một lời, không biết có nên nói hay không.

Đức Hoằng cứ nói đừng ngại.

Trần Húc cao giọng cười nói, Giữa chúng ta, không cần khách sáo như vậy.

Chúa công, ta cho rằng, chúng ta cần đề phòng Viên Thuật bắc thượng, từ Nam Dương bắc thượng Ký Châu tìm Viên Thiệu.

Hả.

Tôn Kiên ở một bên có chút không hiểu nói, Xưa nay, hiềm khích giữa Viên Thuật và Viên Thiệu rất nhiều, hai người gần như thế đồng thủy hỏa, Viên Thuật làm sao lại đi tới Ký Châu đầu bôn Viên Thiệu.

Quách Gia hơi nhíu mày nói: Viên Thuật cùng Viên Thiệu chính là huynh đệ cùng cha khác mẹ, bất hòa giữa hai người, nguyên nhân ban đầu là vì Viên Thuật bất mãn Viên Thiệu chỉ là một thứ tử mà lại có được sự phát triển lớn như vậy.

Nếu Viên Thuật hướng Viên Thiệu cúi đầu, thì Viên Thiệu nể tình

thân huynh đệ, định nhiên sẽ thu lưu Viên Thuật.

Chính là cái đạo lý này.

Tuân Du cũng gật đầu nói, Điểm ấy, đúng là cần phải chú ý.

Nếu để cho Viên Thuật và Viên Thiệu hợp hai làm một, vậy đối với việc chúng ta về sau công lược Ký Châu, có hại không nhỏ.

Trần Húc cũng gật đầu.

Hắn nhớ lại, dựa theo quỹ tích phát triển nguyên bản, cuối cùng khi Viên Thuật đi đến đường cùng, đích xác bắc thượng đi tìm Viên Thiệu.

Chỉ vì bị Lưu Bị ngăn trở, đại tướng Kỷ Linh dưới trướng Viên Thuật cũng bị Trương Phi chém chết.

Nghĩ tới đây, hắn gật đầu nói: Chư vị nói rất có lý.

Nhưng bắc thượng, có ba con đường, không biết Viên Thuật kia sẽ đi đường nào.

Dương Hoằng cười nói: Trong lòng chúa công sớm có định kế, cớ gì khảo giáo ta.

Mọi người đều ngẩn ra, lập tức thuận theo ánh mắt Dương Hoằng nhìn lại, chỉ thấy tay Trần Húc, hách nhiên đang chỉ tại trên Đại Hồ Sơn.

Quách Gia giật mình, lập tức cười to nói: Chúa công quả nhiên lợi hại.

Một lời trúng đích.

Tuân Du và Điền Phong hai người, cũng cao giọng cười to nói: Trí tuệ của chúa công, ngô đẳng không bằng vậy.

Dương Hoằng mới cười nói: Viên Thuật sẽ đi dải Đại Hồ Sơn,

đây cũng là kết luận ta đưa ra dựa trên sự hiểu biết đối với Viên Thuật.

Nhưng không ngờ, chúa công tùy tiện liền minh bạch nguyên do trong đó.

Quả nhiên lợi hại.

Trần Húc có chút mộng.

Hắn nào có minh bạch cái gì.

Căn bản không có nghĩ tới.

Vì sao lại chỉ tại trên Đại Hồ Sơn.

Hắn cũng không biết a.

Vừa rồi chỉ là tùy ý vỗ một cái, vừa vặn chỉ hướng Đại Hồ Sơn, cái này tìm ai nói lý lẽ đi.

Chẳng lẽ, cái đặc tính Khí Vận Vô Song kia tác dụng rồi.

Tuy rằng trong lòng thầm nghĩ vậy, trên mặt lại chỉ thản nhiên cười nói: Đã như vậy, ta liền khiển một thượng tướng, đi tới Đại Hồ Sơn chặn đường.

Hắn có chút do dự, dựa theo thiết lập, nhân tuyển tốt nhất tự nhiên là Triệu Vân.

Chương 170

Nhưng nhiệm vụ của Triệu Vân là vẫn luôn du dắt tại sở bộ Viên Thuật, xua đuổi Viên Thuật.

Thái Sử Từ một mình lĩnh một quân, nhiệm vụ cũng tương đương trọng yếu.

Đương hạ, hắn nhìn về phía Tôn Kiên nói: Văn Đài, nhiệm vụ này liền giao cho ngươi.

Ta cấp ngươi năm ngàn tinh nhuệ, tại dưới Đại Hồ Sơn chặn đường Viên Thuật.

Đa tạ chúa công.

Tôn Kiên nghe vậy đại hỉ, bất quá lập tức nói: Chúa công, vậy chức Tiên phong.

Trần Húc thản nhiên cười nói: Tiên phong nhất chức, có Bá Phù ở đây, đối phó dưới trướng Viên Thuật là đủ rồi.

Tôn Kiên và Tôn Sách hai người vui mừng quá đỗi.

Như vậy, liền tương đương với lĩnh hai quân, đây là sự tín nhiệm hạng gì.

Hai người cùng nhau cúi người chào thật sâu nói: Đa tạ chúa công tín nhiệm, phụ tử hai người chúng ta tất định hiệu tử lực.

Trần Húc đỡ Tôn Kiên, Tôn Sách hai người dậy nói: Văn Đài, Bá Phù, vạn vạn không thể như thế.

Giờ khắc này, ánh mắt Dương Hoằng nhìn về phía Trần Húc cũng trở nên có chút không giống.

Nguyên bản lúc Tôn Kiên nói, hắn cũng chỉ bán tín bán nghi.

Nhưng hôm nay, sự thật bày ở trước mắt.

Hắn lẩm bẩm nói: Hoặc là, lần này ta thật sự chọn đúng rồi.

Trần Húc đối với mọi người cao giọng cười nói: Chư vị chờ lần này sự thành, ta liền thiết yến, mọi người không say không về.

Tốt.

Mọi người ầm ầm đáp ứng.

Trần Húc vỗ vỗ bờ vai Dương Hoằng nói: Đến lúc đó Đức Hoằng phải uống nhiều hai chén.

Dương Hoằng vui vẻ ưng thuận nói: Nhất định nhất định.

Lần này xuất chinh, Đức Hoằng liền cùng Phụng Hiếu, Công Đạt cùng nhau làm quân sư lần này đi.

Dương Hoằng ứng dạ rời đi.

Mọi người liền bắt đầu bận rộn.

Chạng vạng tối, Hoa Đà vội vã đi tới, đối với Trần Húc chắp tay nói: Bái kiến chúa công, Hoa Đà phụng mệnh chạy tới, xin chúa công phân phó.

Trần Húc ngẩng đầu, nhìn thấy Hoa Đà, không khỏi đại hỉ.

Bất quá lập tức liền nói: Nguyên Hóa làm sao tới nhanh như vậy.

Từ Phái quận đến Dĩnh Xuyên, xa xa không chỉ hai ngày quang cảnh.

Hoa Đà cao giọng cười nói: Lần này cũng là sự có trùng hợp, mấy ngày trước ta vừa vặn ở Trần Quốc, nhận được tin tức chúa công tương triệu, ta liền đi suốt đêm.

A.

Nguyên Hóa không biết vì sao lại ở Trần Quốc.

Trần Húc có chút kỳ quái nói.

Ta lần này đến Trần Quốc, là vì Y học viện chiêu sinh.

Mãn Sủng tổ chức bách tính tham gia Y học viện chiêu sinh, ta lần này tới liền chọn lựa, nhìn xem trong đó phải chăng có người thích hợp học y.

Như thế, ngược lại làm phiền ngươi rồi.

Nguyên Hóa vì sự phát triển của Y học viện, bỏ ra rất nhiều a.

Trần Húc đứng dậy, mời Hoa Đà ngồi xuống một bên.

Hoa Đà cảm tạ một phen rồi nói: Chúa công, xem công văn, lần này là vì chẩn trị cho Từ Minh Công.

Chính là như thế, thân thể Từ Minh Công kia có bệnh.

Cho nên chuyên trình để Nguyên Hóa chạy một chuyến, thật vất vả rồi.

Hoa Đà lại khoát tay áo nói: Chúa công có tri ngộ chi ân, Hoa Đà vạn tử khó báo vạn nhất.

Chúa công có việc cứ việc phân phó, mỗ dẫu không quản ngàn dặm, cũng sẽ đi suốt đêm.

Tốt.

Trần Húc cao giọng cười to, Bản hầu có được Nguyên Hóa, thực là may mắn của ta vậy.

Hoa Đà ôm quyền thi lễ, lập tức lại nói: Chúa công tựa hồ ngày mai liền muốn xuất chinh.

Vậy việc chẩn bệnh.

Không biết xử lý như thế nào.

Chính là như thế, Thìn thời ngày mai, bản hầu liền muốn xuất

chinh.

Trần Húc nhớ tới Tuân Sảng dặn đi dặn lại, bảo hắn nhất định phải tới, liền nhíu nhíu mày nói, Đã như vậy, chúng ta liền xuất phát đi tới Tuân thị.

Dạ.

Hoa Đà ứng một tiếng.

Đương hạ hai người cùng nhau đi ra phía ngoài, lập tức xoay người lên ngựa, đi về hướng Dĩnh Âm nơi Tuân thị cư ngụ.

Bên trong Tuân gia.

Tuân Phỉ một đường chạy chậm, tới trong phòng Tuân Sảng nói: Phụ thân đại nhân, Trần Hầu đến rồi.

Cái gì.

Tuân Sảng mở mắt, nhìn về phía Tuân Phỉ.

Tuân Phỉ tới bên giường Tuân Sảng nói: Phụ thân đại nhân, Trần Hầu đến rồi.

Trước mắt đã tiến vào Dĩnh Âm.

Trọng Phụ, mau đỡ ta dậy.

Tuân Sảng lo lắng nói.

Dưới sự giúp đỡ của Trọng Phụ, Tuân Sảng rất nhanh đứng dậy, bắt đầu thu thập.

Trần Húc và Hoa Đà tiến vào địa phận Dĩnh Âm, đương hạ chạy thẳng tới Tuân gia.

Tuân Sảng trầm ngâm một hồi, mới nói: Trọng Phụ, mau an bài xuống dưới, mở rộng chính môn.

Nghênh đón Trần Hầu.

Phụ thân, chỉ sợ không đại hợp thích đi.

Tuân Phỉ gấp gáp nói.

Làm theo lời ta.

Tuân Sảng khẽ quát một tiếng, xong liền ho nhẹ.

Được.

Tuân Phỉ nhẹ vỗ vỗ lưng Tuân Sảng, nhìn khí sắc Tuân Sảng thuận hơn một chút, mới vội vã chạy ra ngoài.

Tuân Sảng một mình ngồi ở trong phòng, trong miệng lẩm bẩm nói: Văn đàn nhất đế, thiên cổ nhất.

Trần Húc rất nhanh tới trước cửa Tuân gia, nhìn chính môn Tuân gia mở rộng, không khỏi ngẩn ra.

Giống như Tuân gia các loại thế gia, dưới tình huống bình thường, cũng không có khả năng mở chính môn đi.

Trong lòng hắn thầm nghĩ: Chẳng lẽ, hôm nay có nhân vật trọng yếu muốn tới.

Bất quá lập tức, nghi hoặc trong lòng càng nặng.

Tuân Sảng kia trước đó làm Tư Không, Tuân gia lại là thế gia, có thể làm cho Tuân gia mở rộng chính môn, lại phải là cấp bậc gì.

Chẳng lẽ Hoàng đế đích thân tới.

Nhưng Lưu Hiệp, lại làm sao có thể tới nơi này.

Hoa Đà cũng một mặt mờ mịt, nhìn về phía Trần Húc nói: Chúa công, chúng ta tới có phải không đúng lúc.

Trần Húc chưa kịp trả lời, đã thấy bên trong chính môn, có mấy người đi ra.

Người đi đầu, hách nhiên chính là Tuân Sảng.

Tại bên cạnh Tuân Sảng, là Tuân Phỉ, một tay nâng đỡ Tuân Sảng.

Một đoàn người chậm rãi hướng phía Trần Húc đi tới.

Đợi đến gần, Tuân Sảng ôm quyền thi lễ nói: Cung nghênh Trần Hầu đại giá quang lâm.

Trần Húc lúc này có chút mộng, nhưng Tuân Sảng đều đã nghênh đón ra, chỉ có thể bước nhanh nghênh đón.

Lập tức đối với Tuân Sảng ôm quyền cung thân nói: Hậu học mạt tiến Trần Húc, bái kiến Từ Minh Công.

Hoa Đà cõng hòm thuốc, cũng đối với Tuân Sảng cung thân thi lễ.

Trần Húc có chút nghi hoặc nói: Từ Minh Công, hôm nay Tuân phủ chẳng lẽ có quý khách lâm môn.

Tuân Sảng cao giọng cười nói: Trần Hầu, chẳng lẽ không phải là quý khách của Tuân gia ta sao.

Trần Húc trong lòng tuy rằng có sở sai trắc, nhưng khi nghe được Tuân Sảng mở rộng chính môn là vì nghênh đón mình, vẫn có chút thụ sủng nhược kinh.

Từ Minh Công, lễ ngộ này thực sự quá nặng rồi.

Nói xong, triều về phía Tuân Sảng ôm quyền thi lễ.

Tuân Sảng ôm quyền đáp lễ, cao giọng nói: Đi thôi.

Trần Hầu chính là quý khách mà Tuân gia ta thỉnh cũng thỉnh không được.

Nào, Trần Hầu mời vào bên trong.

Nói chuyện, Trần Húc và Hoa Đà hai người liền được Tuân Sảng nghênh đón vào.

Trên đường đi, không ít người Tuân gia đều phân liệt tại hai bên,

cung kính hướng về Trần Húc hành lễ trí ý.

Trong những người này, gia phó Tuân gia tự nhiên có mặt, có chút cư nhiên là người chủ gia Tuân thị.

Bất quá, Trần Húc thậm chí tại trong những người kia, nhìn thấy Tuân Thái.

Tuân Thái tựa hồ cố ý trang điểm một phen, làm cho kẻ nhìn quen tuyệt sắc như hắn thấy được, cũng không khỏi hai mắt tỏa sáng.

Tuân Sảng và Trần Húc hai người ngồi xuống bên trong đại sảnh.

Trần Húc liền đi thẳng vào vấn đề nói: Từ Minh Công, Hoa thần y ngày đó ta đã tìm được.

Nói xong, tay hơi dẫn nói: Vị này là Nguyên Hóa, nãi đương thế chi thần y.

Tuân Sảng tựa hồ không ngờ Trần Húc trực tiếp như thế, có chút xuất hồ ý liêu.

Nhưng người già thành tinh, tự nhiên sẽ không biểu lộ ra, đương hạ cười nói: Trần Hầu quả nhiên là người giữ chữ tín.

Nhanh như vậy, liền giúp ta mang thần y tới.

Lập tức nhìn về phía Hoa Đà nói: Hoa thần y đường xa tới đây, một đường vất vả rồi.

Hoa Đà khoát tay áo nói: Chúa công tương triệu, mỗ tự nhiên toàn lực chạy tới.

Nói xong, lược lược nhíu mày nói: Từ Minh Công, xem bộ dáng của bệnh tình, chỉ sợ tương đương trầm trọng a.

Gần đây có phải ăn uống không ngon, tinh thần bất tế, toàn thân mệt mỏi hay không.

Tuân Sảng nghe vậy đại kinh nói: Hoa thần y quả nhiên không hổ danh thần y.

Sở ngôn triệu chứng, cùng ta giống nhau như đúc.

Hiện nay, một ngày ta đại bộ phận thời gian đều ở trên giường.

Thực tại tinh lực bất tế a.

Thần y chi danh quý không dám nhận.

Hoa Đà đứng dậy nói, Đợi ta vì Từ Minh Công chẩn đoán một phen, liền hết thảy đều rõ.

Một phen vọng văn vấn thiết nhìn, nghe, hỏi, sờ mạch về sau, Hoa Đà gật đầu nói: Hạnh hảo trước đó Từ Minh Công hưu dưỡng pha tốt.

Nếu không phải như thế, chỉ sợ Từ Minh Công chống đỡ không nổi ngày hôm nay.

Từ Minh Công chờ một chút, chờ ta châm cứu một phen, lại phụ lấy dược thạch, liền vô ưu hĩ.

Như thế, đa tạ Hoa thần y.

Tuân Sảng nói, trên mặt cũng nhiều hơn mấy phần tiếu dung.

Chương 171

Hoa Đà một phen hành châm xong, liền tại dưới sự hướng dẫn của Tuân Phỉ, đi một bên viết phương thuốc.

Trước khi đi, Tuân Sảng đối với Tuân Phỉ ra hiệu bằng mắt.

Tuân Phỉ khi đi ra ngoài, liền đem hạ nhân hầu hạ bên cạnh, cũng cùng nhau mang đi ra ngoài.

Tuân Sảng mới cười nhìn về phía Trần Húc nói: Trần Hầu a, ngươi nói xem, cái mạng này của ta là do ai cứu.

Hả.

Trần Húc chết trân tại đương trường.

Đang nói đùa sao.

Kêu là do ta cứu.

Ta căn bản không có cứu được không.

Lại thấy Tuân Sảng ghé vào phụ cận nói: Trần Hầu, cái Liên Hoàn Kế kia, nhớ kỹ sao.

Ông.

Trần Húc chỉ cảm thấy đầu óc ông ông.

Liên Hoàn Kế một chuyện, tuy rằng nói cho mấy người Quách Gia, nhưng cũng chỉ giới hạn trong mấy người đó mà thôi.

Còn người ngoài, lại chưa bao giờ nói.

Hiện nay Đổng Trác đang lộng quyền, nếu truyền đi, chỉ sợ sẽ có họa sự phát sinh.

Trong đầu lóe lên một cái ý niệm: Nếu thật sự tiết lộ, vậy không

được, chỉ có thể trảm thảo trừ căn.

Đương hạ, hắn liền triệt để trấn định lại.

Tâm niệm vừa chuyển, nói: Từ Minh Công, không biết Liên Hoàn Kế này, là ý gì.

Tuân Sảng thấy sắc mặt Trần Húc không có một tia biến hóa, trong lòng không khỏi thầm khen một tiếng.

Trần Húc có thể có thành tựu như thế, quả nhiên không bình thường.

Hắn cười nói: Trần Hầu yên tâm, ngô cùng Tư đồ Vương Doãn là minh hữu.

Đổng tặc tàn phá bừa bãi, năm ngoái ta liền cùng Vương Doãn thương lượng xem nên như thế nào trừ bỏ Đổng tặc.

Chỉ là mỗ thân thể khó chịu, liền từ chối Tư Không chi chức, chỉ lưu tại Trường An tiến hành mật mưu.

Trương Ôn kia chính là người kế nhiệm chức Tư Không sau ta.

Cũng là sau khi Trương Ôn chết không lâu, Vương Doãn tìm ta, nói có diệu kế trừ Đổng, ta mới hồi chuyển Dĩnh Xuyên tu dưỡng.

Cư y sư chẩn đoán, nếu ta tiếp tục tại Trường An thao trì, lao lực quá độ chỉ sợ ta căn bản sống không nổi.

Trần Húc mới chợt hiểu ra.

Nguyên lai là bởi vì hiến Liên Hoàn Kế, mới khiến cho Tuân Sảng không cần quá thao lao, xem như gián tiếp cứu hắn một mạng.

Trần Húc trong lòng thầm nói: Thời gian điểm của Tuân Sảng ngược lại khớp được.

Hắn triển nhan cười một tiếng nói: Đây là Từ Minh Công cát nhân

thiên tướng, gặp dữ hóa lành.

Tuân Sảng nghe vậy cười nói: Trần Hầu a Trần Hầu, ngươi đây là không tin tưởng lão phu.

Gần đây ta hỏi thăm Vương Doãn việc trừ Đổng tiến hành như thế nào rồi, tại ta luôn mãi truy vấn, Vương Doãn lão tiểu tử kia mới đem chuyện Liên Hoàn Kế xuất từ tay Trần Hầu nói cho ta biết.

Lão phu thực sự không nghĩ tới, Trần Hầu còn trẻ như vậy, liền đã có đảm thức dũng lược như thế, thực sự để lão phu lau mắt mà nhìn.

Hậu sinh khả úy, hậu sinh khả úy a.

Nói xong, hắn không ngừng ho khan.

Hồi lâu sau, mới thuận khí, cười nói: Ai, già rồi, không còn dùng được nữa.

Trần Húc cười nói: Từ Minh Công khả biệt như thế, chờ Nguyên Hóa giúp ngài trị hết bệnh, những ngày sau này còn dài lắm.

Tốt.

Vậy thừa mông Trần Hầu cát ngôn.

Tuân Sảng cao giọng cười nói.

Lập tức lại hạ thấp thanh âm nói: Trần Hầu yên tâm, việc này ta chưa từng nhắc với bất kỳ ai, cũng sẽ không hướng bất kỳ người nào nhắc tới.

Trần Húc không nói gì.

Chuyện này, hắn tự nhiên sẽ không thừa nhận.

Vạn nhất Tuân Sảng đang lừa hắn thì sao.

Lại nghe Tuân Sảng tiếp tục nói: Trần Hầu, Hứa Tử Tương cấp lời bình thực sự quá. lợi hại, phải cẩn thận một số người có tâm.

Trần Húc thản nhiên gật đầu, trong lòng lại nghĩ, không biết Tuân Sảng đoán được bản ý của lời bình kia chưa.

Hay chỉ châm đối biểu ý của lời bình.

Hắn gật đầu ôm quyền nói: Đa tạ Từ Minh Công nhắc nhở, Trần Húc trong lòng tỉnh được.

Tuân Sảng lại ho khan vài tiếng, mới bưng trà nước bên cạnh nói: Trần Hầu, uống trà.

Trần Húc gật đầu, bưng nước trà, nhấp một miếng.

Đúng lúc này, Tuân Thái bưng một cái chén từ bên ngoài đi vào nói: Phụ thân, đến giờ uống thuốc rồi.

Nhìn thấy Trần Húc, nàng đối với Trần Húc doanh doanh thi lễ nói: Tuân Thái kiến qua Trần Hầu.

Trần Húc thản nhiên cười nói: Nữ Tuân khách khí.

Lông mày hắn hơi nhíu, trong lòng có chút nghi hoặc.

Tuân Thái phảng phất biết nghi vấn của Trần Húc, nói: Thuốc này đã để Hoa thần y xem qua, có thể tiếp tục uống.

Trần Húc mới chợt hiểu gật gật đầu.

Tuân Sảng cười đem thuốc trong chén uống hết.

Tuân Thái triều về phía Trần Húc triển nhan cười một tiếng, mới lui ra ngoài.

Nụ cười kia của Tuân Thái, phảng phất như tiên hoa nở rộ, làm cho tâm tình Trần Húc mạc danh tốt lên rất nhiều.

Hắn cũng thản nhiên cười cười, đĩ tác đáp lại.

Tuân Sảng đem hết thảy đều nhìn ở trong mắt, ghé vào bên người Trần Húc, tiếu ý ngâm ngâm nói: Trần Hầu, không biết đã có hôn phối

hay chưa.

Trần Húc kinh ngạc nhìn lại, lại nghe Tuân Sảng lãng tiếu một tiếng nói: Không biết Trần Hầu cho rằng, Tuân Thái nhà ta như thế nào.

Đối với tình huống hôn nhân, Trần Húc cũng có chút mộng.

Hơi nhíu mày nói: Cái này, bên trong phủ đệ tại Phái quận của ta, đã có thê thất.

Tuân Sảng tựa hồ sớm có định kế, khẽ cười nói: Cái này cũng không sao, chúng ta có thể hiệu phỏng cổ lễ.

Trong Trang Tử có ghi chép chi pháp Tam thê, chúng ta cũng có thể hiệu phỏng theo.

Nữ nhi Tuân Thái nhà ta làm Bình thê của Trần Hầu, Trần Hầu cho rằng như thế nào.

Trần Húc tư tự có chút hỗn loạn.

Trong cách nghĩ của hắn, Thái Diễm là đệ nhất tài nữ, phụ thân lại là đại nho Thái Ung, khẳng định muốn chiếm cứ một vị trí thê tử.

Còn Điêu Thuyền, hắn cũng có ý nâng lên một vị trí thê.

Lại tăng thêm Tuân Thái.

Mạo tự đã chiếm đầy vị trí Tam thê.

Đúng lúc này, trong đầu hắn, một đạo âm thanh hệ thống vang lên.

Đinh, kiểm trắc túc chủ diện lâm tuyển trạch, hệ thống nhiệm vụ canh tân, thỉnh tuyển trạch.

Tuyển hạng một: Tiếp nạp đề nghị của Tuân Sảng.

Nhiệm vụ tưởng thưởng: Phương pháp huấn luyện Bạch Nhĩ tinh binh.

Tuyển hạng hai: Cự tuyệt đề nghị của Tuân Sảng.

Nhiệm vụ tưởng thưởng: Hoàng kim một lượng.

Nhìn xem ban thưởng của hệ thống, Trần Húc có chút vô ngữ.

Hệ thống thiên hướng tính, năng tái minh hiển một chút sao.

Hoàng kim một lượng, cũng có ý tứ lấy ra tay.

Bất quá phương pháp huấn luyện Bạch Nhĩ tinh binh, vô luận như thế nào cũng phải lấy được.

Còn chuyện tiếp nạp đề nghị của Tuân Sảng, nạp Tuân Thái làm bình thê.

Khụ.

Như thế thiên kiều bách mị mỹ nữ ở phía trước, nào có đạo lý đẩy ra ngoài.

Còn về vị trí thê không đủ chia.

Đây gọi là chuyện sao.

Đến lúc đó, làm cái thiên cổ nhất đế là được.

Đương hạ, hắn tại trong lòng đối với hệ thống nói: Hệ thống, ta tuyển trạch tuyển hạng một.

Lập tức, Trần Húc nhìn về phía Tuân Sảng, ôm quyền thi lễ nói: Đa tạ Từ Minh Công hậu ái, vậy mỗ liền khước từ bất cung.

Tốt, thậm tốt.

Tuân Sảng không khỏi đại hỉ.

Bên ngoài đại sảnh.

Tuân Phỉ bồi tiếp Hoa Đà, từ bên ngoài đuổi trở về.

Lần này, Hoa Đà trực tiếp đích thân ra tay, giúp Tuân gia phối tốt

dược liệu.

Vừa tới ngoài đại sảnh, liền thấy Tuân Thái đang ở ngoài cửa, bồi hồi đi lại.

Chương 172

Tuân Phỉ đi lên phía trước, nói: Tiểu muội, ở chỗ này làm gì.

Tuân Thái trong lòng không khỏi nhảy một cái.

Nhìn thấy Tuân Phỉ và Hoa Đà, vội vàng xoay người, vội vã che mặt đi.

Trên khuôn mặt kia, sớm đã bố mãn hồng vựng.

Tuân Phỉ hơi ngẩn ra, lập tức liền phản ứng lại.

Cười triều Hoa Đà nói: Hoa thần y, chiếu tình hình này, Tuân gia ta cùng Trần Hầu sẽ trở thành thân gia.

Hoa Đà:.

Tuân Phỉ cũng không giải thích, chỉ triều về phía Hoa Đà đưa tay dẫn nói: Hoa thần y, thỉnh.

Hoa Đà ôm quyền nói: Tuân tiên sinh khách khí.

Hai người cùng nhau đi vào trong đại sảnh.

Tuân Sảng nhìn thấy Tuân Phỉ, vui vẻ nói: Trọng Phụ, ngồi.

Trần Hầu đáp ứng hôn sự cùng Tuân Thái rồi.

Thật sao.

Tuân Phỉ nghe vậy đại hỉ, triều về phía Hoa Đà thản nhiên cười một tiếng, mới nói, Không biết hôn kỳ định tại khi nào.

Tuân Sảng nhìn về phía Trần Húc nói: Trần Hầu, ngươi cho rằng thế nào.

Trần Hầu lông mày hơi nhíu lại.

Tháng sau tức tháng tư, Đổng Trác sẽ chết.

Tiếp theo đó Thái Ung, Vương Doãn chết, hai người nếu nghe lời hắn, hắn là sẽ may mắn thoát khỏi.

Sau đó liền Lý Giác, Quách Tỵ loạn Trường An.

Những sự tình này quá tạp, hắn hơi trầm ngâm nói: Không biết Từ Minh Công cho rằng, tháng sáu như thế nào.

Tháng sáu.

Tuân Phỉ lăng tại đương trường, lập tức hơi nhíu mày nói, Trần Hầu, kết hôn cần Tam thư Lục lễ, toàn bộ quá trình phiền phức.

Tháng sáu nói, chỉ sợ thời gian thượng không kịp đi.

Tuân Sảng lông mày hơi tỏa, nhìn về phía Trần Húc nói: Trần Hầu, dĩ ngã quan chi, ngươi không phải người gấp gáp như vậy.

Nguyên nhân nào, khiến ngươi tiêu cấp như thế.

Chẳng lẽ, có biến cố gì sẽ phát sinh.

Trần Húc trong lòng thầm khen.

Khá lắm.

Tuân Sảng lão gia hỏa này quả nhiên lợi hại.

Nhân lão thành tinh a.

Cư nhiên từ một câu nói, liền phân tích ra nhiều như vậy.

Trên mặt hắn tự nhiên sẽ không biểu hiện ra.

Chỉ thản nhiên cười nói: Hiện nay nãi đa sự chi thu, hết thảy giản lược.

Tuân Sảng trong lòng nhảy một cái.

Lập tức liền phản ứng lại.

Căn cứ tin tức trước đó từ chỗ Tư đồ Vương Doãn, Vương Doãn

nói rất mơ hồ.

Vương Doãn chỉ nói đang dựa theo kế hoạch tiến hành, nhưng đến tột cùng thời gian chân chính tru sát Đổng Trác theo kế hoạch, lại căn bản không có chỉ ra.

Hắn mục quang quýnh quýnh nhìn chằm chằm Trần Húc, muốn tìm ra một tia dấu vết, nhưng lại làm cho hắn thất vọng rồi.

Tại trên mặt Trần Húc, hắn chỉ thấy được đạm nhiên.

Tuân Sảng trong lòng âm thầm kinh thán.

Trần Húc thực sự quá khủng bố.

Mới bất quá mười tám tuổi, liền có thành phủ như thế, nếu lại qua mấy năm, vậy còn đến mức nào.

Đương hạ, hắn không do dự nữa nói: Tốt.

Đã Trần Hầu nói như thế, vậy cứ dựa theo Trần Hầu mà làm.

Nhưng phụ thân, thời gian chúng ta căn bản không kịp.

Tuân Phỉ nhíu mày nói.

Tuân Sảng lại thản nhiên cười nói: Không sao.

Tam thư Lục lễ có một số thứ, ta có thể hợp nhất.

Trần Hầu vừa rồi nói có đạo lý, hiện nay nãi đa sự chi thu, sự cấp tòng quyền.

Tuân Phỉ thấy Tuân Sảng đánh nhịp, cũng không dám lại có dị nghị.

Đương hạ, thời gian liền định tại hai mươi ngày sau, đây cũng là một cái giờ lành lớn nhất trong tháng này.

Theo lời Tuân Sảng, ngày này nãi đại cát chi nhật.

Nhất thiết giai nghi.

Trần Húc đối với cái này ngược lại không hiểu rõ lắm, chỉ âm thầm tính toán thời gian.

Phát hiện hai mươi ngày sau khẳng định đã lấy được Nhữ Nam.

Đương hạ liền gật đầu đồng ý.

Do đó, hôn kỳ cũng chân chính xác định xuống.

Trần Húc trong lòng trầm ngâm.

Hiện nay Tuân gia cùng hắn đã có hôn ước, đã Tuân gia đem Tuân Thái gả cho hắn, vậy cũng không ngại đề điểm Tuân gia một chút.

Đương hạ, hắn liền cười nói: Từ Minh Công, dĩ ngã quan chi, sự tình trong lòng ngài vừa rồi, chỉ sợ chậm nhất là tại tháng sau.

Tuân Sảng ngẩn ra.

Sự tình trong lòng ta.

Chuyện gì.

Nhưng lập tức lập mã liền minh ngộ.

Sự tình trong lòng hắn vừa rồi, há không phải là trừ đi Đổng Trác sao.

Chẳng lẽ.

Hắn muốn hỏi thăm một phen, lại phát hiện Trần Húc đã đứng dậy.

Trần Húc đứng dậy, nhìn về phía Hoa Đà nói: Nguyên Hóa, thân thể Từ Minh Công như thế nào.

Hoa Đà ôm quyền cung thân cung kính nói: Chúa công yên tâm, ta trước đó đã giúp Từ Minh Công phối tốt dược liệu.

Chỉ cần uống thuốc đúng giờ là được.

Trần Húc gật đầu, mới đối với Tuân Sảng ôm quyền thi lễ nói: Đa

tạ Từ Minh Công khoản đãi, vậy bản hầu xin cáo từ trước.

Tuân Sảng há to miệng, chỉ có thể bất đắc dĩ đồng ý.

Đương hạ Tuân Sảng và Tuân Phỉ hai người, đích thân tiễn Trần Húc đi ra phía ngoài.

Chỉ là vừa mới đi ra khỏi đại sảnh, liền thấy có một người đang ở bên ngoài ngó dáo dác.

Người này hách nhiên chính là Tuân Thái.

Tuân Thái thấy bọn họ đi ra, mặt đỏ lên, che lấy mặt liền muốn đào tẩu.

Nhưng một khắc sau, nàng dừng lại hỏi: Trần Hầu muốn đi.

Trần Húc thản nhiên cười nói: Chính là như thế, ngày mai phải xuất chinh, ta liền phải đi.

Nhìn Tuân Thái, phát hiện lúc này Tuân Thái đỏ mặt, ngược lại pha vi đáng yêu.

Tuân Thái không khỏi gấp.

Nàng sở dĩ vẫn luôn ở bên ngoài nghe lén, còn không phải vì hôn sự giữa nàng cùng Trần Hầu sao.

Nhưng bây giờ lại ngay cả đàm đô không đàm, liền muốn đi.

Thìn thời ngày mai liền xuất chinh.

Vậy đến khi nào mới có cơ hội lại bàn.

Chẳng lẽ. hỏng rồi.

Nàng không dám lại nghĩ tiếp, vội vàng giả vờ ho khan vài tiếng.

Chương 173

Thừa dịp ho khan, nàng dùng tay che miệng, dùng ánh mắt ra hiệu Tuân Sảng.

Tuân Sảng lại giả vờ không nhìn thấy.

Cái này, nhưng làm cho Tuân Thái gấp chết.

Nhưng một cái nữ hài tử gia, cũng không thể biểu hiện được quá lộ liễu.

Nàng chỉ có thể cười nói: Trần Hầu, sao nhanh như vậy đã đi rồi.

Hay là lưu lại, dùng xong cơm tối rồi đi.

Trần Húc kinh ngạc nhìn Tuân Thái một chút, cái này đã vào vị trí phu nhân rồi.

Trên mặt hắn lại không có biểu hiện ra, chỉ thản nhiên cười nói: Không được, trong phủ sớm có chuẩn bị, vả lại Từ Minh Công thân thể khó chịu, cần phải nghỉ ngơi nhiều, liền không quấy rầy nữa.

Tuân Thái nhìn thoáng qua Tuân Sảng.

Từ trên mặt phụ thân, nàng nhìn ra quyện ý nồng đậm, lại kết hợp làm việc và nghỉ ngơi bình thường liền biết, phụ thân nên nghỉ ngơi.

Đương hạ liền nói: Trần Hầu, vậy hay là đi đình tử một bên ngồi một chút, ta gảy cho ngài một khúc cầm.

Như thế, có chút lộ liễu.

Nhưng thực sự nàng gấp rồi.

Chỉ cần ổn định Trần Húc, lại hỏi thăm phụ thân, xem ở giữa không xảy ra vấn đề gì.

Lại nghe Trần Húc thản nhiên cười nói: Đa tạ hảo ý của nữ Tuân, nhưng trước khi xuất chinh có một số an bài muốn bố trí.

Bản hầu cần sớm đi trở về xử lý, liền không quấy rầy.

Nói xong, hắn hướng phía bên ngoài đi ra ngoài.

Tuân Thái gấp.

Lại phát hiện Trần Húc đã đi ra ngoài một khoảng cách không nhỏ.

Nàng dậm chân một cái, vừa định đuổi theo.

Lại nghe Tuân Sảng khẽ ho một tiếng nói: Nữ Tuân, được rồi.

Được rồi.

Tuân Thái thật dài thở dài một tiếng.

Lại nghe Tuân Phỉ đang đỡ Tuân Sảng đi ngang qua, khẽ nói một câu: Trần Hầu đáp ứng rồi.

A.

Tuân Thái kinh hô một tiếng, lập tức vội vàng dùng tay che miệng.

Chỉ là kinh hỉ chi ý trên mặt, lại cũng che giấu không được.

Nhưng lập tức liền hại tu.

Nghĩ đến vừa rồi, bộ dáng cấp thiết kia, làm cho nàng cảm thấy có chút không cách nào đối mặt Trần Húc.

Nhưng mắt thấy Trần Húc đi xa, trong lòng nàng nhất cấp, lại vội vàng đi theo.

Chỉ là tại sau đó, rốt cuộc không có dũng khí như trước đó.

Tại chỗ cửa chính, lúc Trần Húc và Hoa Đà cùng Tuân Sảng cáo biệt, Tuân Thái mới lấy dũng khí đi ra.

Đối với Trần Húc doanh doanh thi lễ nói: Trần Hầu nhất lộ bảo

trọng, mong Trần Hầu sớm ngày đắc thắng trở về.

Trần Húc gật đầu cười nói: Nữ Tuân yên tâm đi, ta định sẽ không phụ ước hẹn hôm nay.

Xấu hổ.

Hại tu.

Đương diện bị Trần Húc vạch trần tâm sự, nhiêu dĩ thông tuệ như Tuân Thái, nhất thời ở giữa cũng có chút hoảng loạn.

Bất quá Tuân Thái không hổ là Tuân Thái.

Chỉ thấy nàng triển nhan cười một tiếng nói: Ngô diệc nhiên.

Trần Húc thật sâu nhìn Tuân Thái một cái.

Nữ tử cười đẹp như hoa này, đích xác không phụ chữ Thông trong đặc tính Thông Nghệ.

Hắn xoay người lên ngựa, lập tức triều về phía mọi người phất phất tay, nghênh ngang rời đi.

Nhìn Trần Húc cưỡi trên Xích Thố Mã, trong mắt Tuân Thái hiện lên một tia khâm mộ chi sắc.

Lập tức không biết dũng khí từ đâu tới, cao giọng hô: Ta chờ chàng.

Trần Húc ngẩn ra.

Quay đầu nhìn lại, thấy khuôn mặt tươi cười như hoa của Tuân Thái, cùng với bàn tay nhỏ bé không ngừng vẫy động.

Hắn cảm thấy, nên có biểu thị.

Đương hạ, hắn gật đầu, trùng trùng nói một tiếng: Tốt.

Trong tầm mắt Tuân Thái, Trần Húc chỉ còn lại có một cái bóng lưng mơ hồ, nhưng nàng vẫn chăm chú nhìn.

Tuân Phỉ đi đến bên người Tuân Thái nói: Nữ Tuân, chúng ta nên trở về rồi.

Tuân Thái quay đầu, nhìn về phía Tuân Phỉ nói: Huynh trưởng, Trần Húc thật sự đồng ý rồi sao.

Tuân Phỉ gật gật đầu nói: Ừm, chỉ là đi qua, chỉ có thể làm Bình thê.

Ta không quan tâm, thật sự.

Ta chỉ muốn làm bạn tả hữu, là thê tốt nhất, là thiếp cũng được.

Tuân Thái nói, nụ cười trên mặt lại chưa bao giờ gián đoạn.

Sáng sớm ngày thứ hai, Trần Húc đã dậy thật sớm.

Cam Mai ở bên cạnh, giúp hắn mặc vào bộ Thôn Thiên Kỳ Lân Giáp.

Nhìn Trần Húc mặc vào Thôn Thiên Kỳ Lân Giáp dáng vẻ uy vũ, nàng nhịn không được vươn ngọc tí, từ phía sau ôm lấy Trần Húc.

Cam Mai đem đầu tựa ở phía sau lưng Trần Húc, nhu thanh nói: Trần lang, nhất định phải an toàn trở về.

Trần Húc đem Cam Mai ôn nhu kéo đến trước mặt, lập tức tại trên trán nàng trùng trùng hôn một cái nói: Yên tâm đi.

Tối đa nửa tháng, Nhữ Nam liền ở trong tay ta.

Nói xong, tự tin vô cùng.

Sau đó, hắn sải bước hướng phía bên ngoài đi đến.

Cam Mai tắc đi theo phía sau hắn, một mực tiễn đưa đến Quận thủ phủ nội.

Nhìn thấy Triệu Vân đang đợi ở đó, Trần Húc lãng tiếu một tiếng nói: Tử Long, Tử Nghĩa, chư vị vất vả sớm a.

Triệu Vân đồng loạt đối với Trần Húc cung thân hành lễ.

Triệu Vân mới nói: Chúa công.

Hết thảy đều an bài thỏa đáng, tùy thời có thể xuất phát.

Tốt.

Đã như vậy, vậy liền xuất phát đi.

Trần Húc lãng tiếu một tiếng, lập tức trùng trùng ôm Cam Mai, liền xoay người lên chiến mã.

Lập tức hắn nhìn Trần Quần, Điền Phong hai người nói: Trường Văn, Nguyên Hạo, Dĩnh Xuyên và Trần Quốc liền nhờ cậy hai vị.

Chúa công yên tâm đi.

Trần Quần, Điền Phong hai người ôm quyền cung thân, đồng thanh đáp.

Xuất phát.

Trần Húc lãng quát một tiếng, lập tức kẹp bụng ngựa.

Xích Thố Mã phát ra một tiếng hí vang, dẫn đầu hướng phía giáo trường chạy tới.

Nhìn binh sĩ chỉnh tề liệt trận trong giáo trường, trong mắt Trần Húc càng thêm hài lòng.

Trải qua những ngày chiến đấu này, hắn có thể minh xác cảm nhận được, những binh sĩ này càng thêm tinh nhuệ.

Ngay cả trên người Hổ Báo Kỵ, cũng nhiều hơn một loại khí thế vô địch.

Trong lòng hắn sinh ra một loại minh ngộ, chỉ cần mang theo mọi người một mực thắng tiếp, như vậy, chiến lực của quân đội này sẽ càng ngày càng cao.

Trong lòng hắn cũng có chút hiếu kỳ, cũng không biết trần nhà chiến lực của những quân đội này rốt cuộc ở nơi nào.

Trần Húc ba bước cũng làm hai bước, đã đạp lên trên đài cao.

Nhìn binh sĩ phía dưới, cao giọng cười nói: Chư vị, trong các ngươi có không ít người cùng ta từ Phái quận một đường đi tới.

Có một số thì vừa mới gia nhập.

Nhưng trong mắt ta, từ ngày gia nhập dưới trướng Trần Húc ta, liền là bào trạch.

Vậy cái gì gọi là bào trạch.

Cái gọi là bào trạch giả, là người mà ngươi nguyện ý đem phía sau lưng của mình, chân chính yên tâm giao ra.

Như vậy, ta hỏi các ngươi, các ngươi yên tâm đem phía sau lưng giao cho người đứng bên cạnh mình sao.

Binh sĩ dưới đài cao, từng cái nhìn nhau đánh giá.

Trần Húc thản nhiên cười nói: Ta tin tưởng trong lòng chư vị, đều có cái nhìn của mình.

Có lẽ yên tâm, có lẽ không yên tâm.

Chương 174

Nhưng hôm nay đáp án, đều không trọng yếu, trọng yếu là, tại sau ngày hôm nay thì sao.

Nếu như một mực không nguyện ý đem phía sau lưng của mình giao cho bào trạch, như vậy, làm sao cam đoan chiến đấu lực.

Ta hi vọng, tại trong đại chiến lần này, các ngươi có thể thử đem phía sau lưng của mình giao ra, giao cho trong tay người bên cạnh.

Như vậy, chúng ta mới có thể chuyên chú vào phía trước.

Như vậy, chúng ta mới có thể thẳng tiến không lùi.

Lần đại chiến này rất trọng yếu.

Bởi vì chúng ta muốn đối mặt, chính là Viên Thuật.

Các ngươi nói, Viên Thuật mạnh sao.

Đích xác Viên Thuật kỳ thật rất mạnh, nhưng bây giờ ma, ha ha.

Hiện nay Viên Thuật, bị ta đánh cho khốn thủ một chỗ, chỉ có thể bị ta treo lên đánh.

Viên Thuật như vậy, lại mạnh ở đâu.

Cũng bởi vậy, mục tiêu của ta rất đơn giản, đó chính là đánh tan hắn.

Chư vị tướng lĩnh cùng binh sĩ phía dưới, đồng thanh hô to: Đánh tan.

Đánh tan.

Trần Húc ánh mắt đảo qua trước mặt tất cả mọi người, mới lãng thanh đại quát nói: Xuất phát.

Oanh long long.

Quân đội bắt đầu khai bạt, đại địa vì đó chấn động.

Quân sĩ từng cái ngẩng đầu ưỡn ngực, hướng phía bên ngoài đi đến.

Trên đường đi, bách tính tự phát tụ tập tại một chỗ.

Vì binh sĩ đưa lên lương khô tự chế.

Còn có từng tiếng hoan hô.

Trần Húc có thời điểm đều đang nghĩ, những bách tính này không phải là quá dễ dàng thỏa mãn rồi.

Chỉ cần cho bọn hắn một cái sinh hoạt tương đối an ổn, chỉ cần không quá phận bóc lột, bọn họ liền sẽ phát ra từ chân tâm ủng đái.

Từ sau khi ra khỏi Dương Địch thành, tốc độ quân đội dưới quyền Trần Húc lập tức tăng lên.

Một đường dựa theo kế hoạch đã định, hướng phía trước tật lược mà đi.

Trên đường đi, Tôn Sách với tư cách tiên phong, tại phía trước hoành trùng trực chàng.

Mới đầu còn có một số Hoàng Cân tặc không mở mắt, nhưng sau khi kiến thức Tôn Sách cùng Đan Dương tinh binh cường hãn, đám Hoàng Cân tặc này triệt để mất đi dũng khí.

Cũng bởi vậy, Trần Húc tiền hành càng thêm trôi chảy hơn không ít.

Một đường đi, chém gai góc, liên khắc vài tòa thành trì.

Một ngày này, thuận lợi cầm xuống Thượng Thái.

Bên trong Thượng Thái huyện thành.

Trần Húc cao cư tại trên huyện nha đại điện.

Tôn Sách, Hứa Chử, Từ Hoảng hách nhiên tại liệt.

Quách Gia cao giọng cười nói: Chúa công, vừa mới nhận được tin tức, Tử Nghĩa tướng quân đại hoạch toàn thắng, đã cầm xuống Nam Đốn huyện.

A.

Trần Húc không khỏi hai mắt tỏa sáng.

Phía trước Thượng Thái huyện, chính là trị sở Nhữ Nam quận Bình Dư, cũng là đại bản doanh của Viên Thuật.

Nam Đốn huyện nằm ở bên trái Thượng Thái, phía trước Nam Đốn cũng là Bình Dư.

Hắn cao giọng cười nói: Như vậy, cái đinh thông hướng Bình Dư đã toàn bộ bị nhổ tận gốc, tiếp theo chính là lúc chúng ta vây công Viên Thuật.

Tuân Du cũng vuốt râu cười nói: Chúa công, một đường đi tới này, Viên Thuật quân như thế bì nhược, thực sự có chút không chịu nổi một kích a.

Quách Gia nghe vậy cười nói: Công Đạt a, không phải Viên Thuật quân quá yếu, là chúng ta quá mạnh.

Tuân Du nghe vậy ngẩn ra, lập tức liền cười nói: Đích xác là thế, ta luôn cảm thấy, dưới mấy trận đại chiến tại Nhữ Nam quận, chiến đấu lực của chúng ta dường như lại bay lên một cái bậc thang.

Quách Gia gật đầu nói: Ta cũng có cảm giác này.

Ta cẩn thận nghĩ nghĩ, có lẽ mấy câu nói trước khi xuất chinh của chúa công đã nổi lên tác dụng.

A.

Tuân Du lâm vào trầm tư, hồi lâu mới gật đầu nói, Đích xác là thế.

Đem phía sau lưng giao cho bào trạch, chúa công đối với dụng binh tác chiến cảm ngộ sâu sắc, thực sự phi ngô đẳng có thể so sánh a.

Quách Gia cũng thâm hữu cảm xúc gật đầu, ánh mắt nhìn về phía Trần Húc cũng tràn đầy kính sợ.

Dương Hoằng ở một bên vẫn không nói chuyện, lúc này trong lòng chỉ có chấn hám.

Hắn vẫn cho là Trần Húc mạnh.

Nhưng không nghĩ tới, Trần Húc cư nhiên mạnh đến tình trạng như thế.

Một đường đi, Triệu Lăng, Định Dĩnh, Thượng Thái ba tòa huyện thành, mỗi một tòa Viên Thuật đều phái trọng binh bả thủ.

Nhưng mỗi một tòa đều bị Trần Húc nhẹ nhõm cầm xuống.

Chân chính đứng tại bên người Trần Húc, mới chân chính kiến thức Trần Húc đáng sợ.

Trong lòng hắn âm thầm may mắn.

Cũng may đã làm ra quyết định chính xác, đầu nhập dưới trướng chúa công.

Nếu không nếu ở dưới trướng Viên Thuật, khi biết được Thượng Thái, Nam Đốn bị công hạ, thì sẽ tức hổn hển bực nào.

Dương Hoằng cao giọng cười nói: Chúa công, dĩ ta đối với Viên Thuật hiểu rõ, biết được tin tức Thượng Thái, Nam Đốn bị công hạ, Viên Thuật nhất định sẽ tức đến mức bả cái bàn đều hất tung.

Mọi người nghe vậy, đồng loạt cười to.

Nhữ Nam quận, Quận thủ phủ nội.

Trần Kỷ vội vàng chạy vào bên trong Quận thủ phủ, run giọng nói: Chúa công, vừa mới nhận cấp báo, Thượng Thái huyện và Nam Đốn huyện, toàn bộ đều bị công hạ rồi.

Cái gì.

Viên Thuật không dám tin tưởng há to miệng, đôi mắt trừng đến tròn vo, tròng mắt đều sắp rớt xuống.

Hồi lâu sau, mới bạo quát một tiếng nói: Mới mấy ngày, ngươi nói cho ta biết, hai đường tổng cộng sáu tòa huyện thành có trọng binh bả thủ đều mất rồi.

Nói xong, hắn trùng trùng hất một cái: Phế vật, toàn bộ đều là phế vật.

Bành.

Cái bàn bị lật tung trên mặt đất, thẻ tre ở trên tán loạn đầy đất.

Nếu cẩn thận xem xét, liền sẽ phát hiện, những thẻ tre này toàn bộ là tin tức thành trì hãm lạc.

Diêm Tượng bên cạnh khẽ thở dài một tiếng.

Dương Hoằng là đệ nhất mưu sĩ dưới trướng Viên Thuật, hắn thì là đệ nhị mưu sĩ.

Tại một khắc Dương Hoằng bị Trần Húc bắt giữ, tịnh Dương Hoằng đầu nhập dưới trướng Trần Húc kia, hắn liền biết, Viên Thuật bại định rồi.

Bởi vì bố trí ở nơi này, đối với Dương Hoằng căn bản không có một tia bí mật đáng nói.

Lại thêm sự dũng mãnh của Trần Húc dưới trướng.

Diêm Tượng mấy lần khuyên can, để Viên Thuật cải biến bố trí, sớm chuẩn bị rút lui.

Nhưng tính tình bướng bỉnh của Viên Thuật nổi lên, vẫn luôn ồn ào nói cái gì mà, ta là đích truyền Viên gia, chết cũng không thể lui.

Hắn khẽ thở dài một tiếng nói: Chúa công, chúng ta phải sớm làm chuẩn bị, trễ thì e rằng không kịp.

Dương Châu kia có Trường Giang thiên hiểm có thể thủ, chỉ cần chúng ta chiếm cứ Dương Châu, lại thêm tự thân căn cơ thượng tại, liền có ngày đông sơn tái khởi.

Viên Thuật giận hừ một tiếng nói: Diêm Tượng, lời ấy là có ý gì, ta muốn bại sao.

Ta là đích truyền Viên gia, Viên gia tứ thế tam công, môn sinh cố lại trải rộng thiên hạ, làm sao sẽ bại.

Diêm Tượng tại trong lòng thở dài một tiếng, nhưng vẫn khuyên nhủ: Chúa công, Trần Húc tất định tại trên đường lui của chúng ta làm bố trí, chỉ là lúc này thời gian còn sớm, bố trí kia tất định có lỗ hổng có thể tìm.

Nếu lại trì hoãn một chút, chỉ sợ hối hận không kịp.

Nói xong, hắn một mặt ân thiết nhìn Viên Thuật, kỳ phán Viên Thuật có thể chọn dùng.

Viên Thuật lại nổi trận lôi đình nói: Người đâu a, đem cái tên nhiễu loạn quân tâm này lôi ra ngoài cho ta.

Giam vào đại lao, đợi ta đánh lui Trần Húc kia, sẽ xử trí.

Nói xong, mấy tên thân vệ xông vào, áp giải Diêm Tượng đi ra phía ngoài.

Diêm Tượng hô to nói: Chúa công, nghe ta một lời, đây là thắng bại nhất thời, chỉ cần chúng ta lui về Dương Châu, đại sự có thể kỳ a.

Viên Thuật một tay nhặt lên thẻ tre, trùng trùng triều về phía Diêm

Tượng ném đi.

Ba.

Thẻ tre đập vào trên vách tường một bên, phát ra một trận thúy hưởng.

Trần Kỷ chỉ đứng ở một bên, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Hồi lâu sau, Viên Thuật mới bình phục lại, đại thủ vung lên nói: Người đâu, gọi tất cả mọi người tới, ta muốn xuất kích.

Cho Trần Húc kia đòn cảnh cáo.

Bình Dư thành ngoại, bên trong một chỗ doanh trướng.

Trần Húc đang làm an bài cuối cùng: Chư vị, sáng sớm ngày mai, chúng ta liền xuất kích, công kích Bình Dư.

Chúng tướng đồng thanh đáp ứng.

Chương 175

Từ Hoảng cao giọng cười nói: Chư vị, đêm nay mọi người nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai chúng ta một lần hành động cầm xuống Bình Dư.

Hứa Chử gật đầu nói: Tốt, vậy hôm nay trực đêm như thường lệ đi.

Đúng lúc này, một đạo âm thanh hệ thống, tại trong đầu Trần Húc vang lên.

Đinh, kiểm trắc túc chủ diện lâm tuyển trạch, hệ thống nhiệm vụ canh tân, thỉnh tuyển trạch.

Đêm nay giờ Tý, sẽ có Trần Kỷ dưới trướng Viên Thuật dẫn đầu tám ngàn người dạ tập, thỉnh túc chủ tiến hành tuyển trạch.

Tuyển hạng một: Mặc kệ.

Nhiệm vụ tưởng thưởng: Lương thảo một vạn cân.

Tuyển hạng hai: Rút ra khỏi Thượng Thái thành.

Nhiệm vụ tưởng thưởng: Chiến mã một trăm con.

Tuyển hạng ba: Tương kế tựu kế, phản công Bình Dư, đánh quân Viên Thuật một cái trở tay không kịp.

Nhiệm vụ tưởng thưởng: Đặc tính Dạ Chiến.

Đặc tính Dạ Chiến: Tại thời điểm chiến đấu ban đêm, sĩ tốt dưới trướng tầm nhìn gia tăng một thành, chiến đấu lực tăng cường một thành.

Trong ba cái tuyển hạng hệ thống đưa ra, mặc kệ khẳng định không được.

Rút ra khỏi Thượng Thái thành, cái này cũng không phải phong cách của Trần Húc.

Vậy liền còn lại tuyển hạng ba.

Quan trọng nhất là, cái đặc tính Dạ Chiến ban thưởng ở tuyển hạng ba kia, làm cho Trần Húc có chút thèm nhỏ dãi.

Về sau hành quân tác chiến, định nhiên thiếu không được dạ chiến, có cái này liền nhiều thêm một phần bảo đảm.

Đương hạ, hắn liền tại trong lòng, đối với hệ thống nói: Hệ thống, ta tuyển trạch tuyển hạng ba.

Lúc này mọi người thương nghị xong xuôi, Hứa Chử đang muốn đi tới an bài.

Trần Húc cao giọng nói: Trọng Khang, chư vị, trở về.

Hứa Chử kinh ngạc quay lại, hỏi: Chúa công, phát sinh chuyện gì.

Trần Húc nhìn mọi người, cao giọng nói: Đêm nay, quân Viên Thuật sẽ tập doanh.

Cái gì.

Mọi người không khỏi đồng loạt ngẩn ra.

Hình thế như hiện nay, quân Viên Thuật còn dám xuất binh tập doanh.

Từ Hoảng nói: Chúa công, tình thế hiện nay, Viên Thuật hoàn toàn liệt thế rõ ràng như thế, Viên Thuật hẳn là sẽ khốn thủ, sẽ không chủ động xuất kích chứ.

Trần Húc lắc đầu nói: Đêm nay giờ Tý, quân Viên Thuật sẽ tập doanh.

Theo ta đoán chừng, tướng quân tập doanh có khả năng chính là

Trần Kỷ.

Trần Kỷ.

Dưới trướng Viên Thuật còn có hào nhân này.

Mọi người đồng loạt quay đầu nhìn về phía Dương Hoằng.

Dương Hoằng gật đầu nói: Không sai.

Trần Kỷ người này ở dưới trướng Viên Thuật nhiều năm, rất được Viên Thuật tín nhiệm.

Quách Gia gật đầu nói: Chúa công lời ấy rất có lý.

Viên Thuật người này không thể dùng lẽ thường để luận.

Chỉ là không biết lúc dạ tập kia, quân Viên Thuật sẽ có bao nhiêu người.

Không sai, nếu biết được nhân số cụ thể, vậy chúng ta chỉ cần làm tương ứng bố trí là được.

Tuân Du cũng nói.

Từ Hoảng gật đầu nói: Việc này ngược lại cũng đơn giản, chỉ cần dưới trướng ta ba ngàn người, mai phục tại bên ngoài doanh địa, chờ quân Viên Thuật chạy tới, ta lại từ bên cạnh đánh ra, liền vô ưu hĩ.

Mọi người đồng loạt nhìn về phía Trần Húc.

Trần Húc giả vờ nhíu mày, hơi trầm ngâm một hồi, mới nói: Theo ta đoán chừng, lần này là quân Viên Thuật cô chú nhất trịch được ăn cả ngã về không, nhân số sẽ không quá ít.

Có khả năng, nhân số sẽ có tám ngàn chi số.

Cái gì.

Nghe được lời nói này, mọi người đồng loạt kinh hô một tiếng.

Đây chính là dạ tập.

Thời điểm ban đêm, do tồn tại khó khăn trong tổ chức quân đội, có một số người có chứng quáng gà các loại vấn đề, khiến cho nhân số dạ tập, bình thường sẽ không quá cao.

Giống như tám ngàn người dạ tập, từ trước tới giờ chưa từng gặp qua.

Tôn Sách nhíu mày nói: Chúa công, số lượng này phải chăng có chút quá nhiều.

Tám ngàn người, chỉ sợ tiếng vó ngựa, tiếng bước chân người, đều sẽ bộc lộ tự thân đi.

Tuân Du cũng gật đầu nói: Chính là như thế.

Dạ tập nhân số tám ngàn người, đích xác có rất nhiều vấn đề.

Trần Húc trong lòng cũng có chút nghi lự.

Nhưng đã là hệ thống nói, vậy tự nhiên sẽ không có sai.

Hắn vỗ mạnh tay xuống bàn nói: Việc này cứ quyết định như vậy, ta liền lấy dạ tập nhân số tám ngàn người, làm tương ứng an bài.

Liên tiếp thắng lợi, lại thêm uy vọng của Trần Húc vốn cực cao, lúc này hắn đánh nhịp, mọi người cũng không có dị nghị gì nữa.

Trần Húc cao giọng cười nói: Chư vị, hôm nay ta không những muốn phá quân Viên Thuật dạ tập, còn muốn tương kế tựu kế, phản công Bình Dư, đánh cho Viên Thuật một cái trở tay không kịp.

Lời vừa nói ra, mọi người đồng loạt hai mắt tỏa sáng.

Lại nghe Trần Húc tiếp tục nói: Tôn Sách.

Mạt tướng tại.

Tôn Sách hưng phấn hô to.

Mệnh ngươi mai phục tại bên ngoài doanh địa, chờ quân Viên

Thuật giết tới, liền từ hậu phương quân Viên Thuật đánh ra, ngăn chặn đường lui của quân Viên Thuật.

Tôn Sách cao giọng nói: Tuân mệnh.

Ánh mắt Trần Húc rơi vào trên người Từ Hoảng, cao giọng quát: Từ Hoảng.

Mạt tướng tại.

Trong mắt Từ Hoảng tràn đầy hưng phấn.

Mệnh ngươi mai phục tại bên phải doanh địa, chờ quân Viên Thuật giết tới, liền từ bên phải đánh ra.

Từ Hoảng cao giọng hô: Đắc lệnh.

Trần Húc nhìn về phía Hứa Chử nói: Trọng Khang.

Mạt tướng tại.

Hứa Chử cao giọng đại quát, đem lỗ tai người chung quanh chấn đắc ông ông.

Mệnh ngươi tọa trấn trung quân, chờ quân Viên Thuật giết tới, phụ trách ngăn trở quân Viên Thuật công kích.

Đắc lệnh.

Hứa Chử hưng phấn nói.

Quách Gia nghe vậy, không khỏi ngẩn ra, nói: Chúa công, vậy ngài thì sao.

Mọi người mới phản ứng lại, trung quân do Hứa Chử tọa trấn, vậy chúa công đi đâu.

Từng cái toàn bộ đều nhìn về phía Trần Húc.

Trần Húc lại thản nhiên cười nói: Ta.

Tự nhiên là mai phục tại Bình Dư thành ngoại.

Đợi bên kia chiến sự vừa nổi lên, ta liền giả trang thành đắc thắng chi sư dưới trướng Viên Thuật, trá khai cửa thành, công nhập Bình Dư thành.

Nghe vậy, mọi người ai nấy đều mắt tròn mắt dẹt, há hốc mồm kinh ngạc.

Ngay cả Quách Gia và Tuân Du cũng ngẩn người tại chỗ.

Không ngờ lại có thao tác như thế này.

Trần Húc chỉ cười nhạt, nói: Trọng Khang, số y phục quân Viên Thuật ta bảo mang theo trước đó, đã mang đủ chưa.

Hứa Chử hớn hở lấy từ bên cạnh ra một bao quần áo lớn, nói: Chúa công yên tâm, trong doanh trướng bên cạnh còn có mấy ngàn bộ.

Trần Húc vỗ vai Hứa Chử, tán thưởng: Tốt.

Không tệ.

Lát nữa binh sĩ theo ta xuất chinh, hãy bảo bọn họ thay số y phục này vào.

Quách Gia nói: Chúa công, số y phục này đã chuẩn bị từ sớm sao.

Trần Húc chưa kịp nói, Hứa Chử đã cười đáp: Không sai, đống này là chúa công giao cho ta làm lúc còn ở Dĩnh Xuyên.

Một số là quân phục thay ra của hàng quân, một số lấy từ trong kho huyện thành.

Quách Gia lộ vẻ chấn kinh, nói: Chúa công tư lự sâu xa, thực không phải bọn ta có thể so sánh.

Tuân Du cũng cúi đầu bái thật sâu: Chúa công quả nhiên không hổ là thiên cổ kiêu sở, Tuân Du bội phục.

Dương Hoằng trong lòng càng thêm chấn động.

Lúc này hắn mới phát hiện, so với Trần Húc, cái danh hiệu đệ nhất mưu sĩ của hắn thật giống như một trò cười.

Hắn cúi người thật thấp: Chúa công, Dương Hoằng phục rồi.

Trần Húc vội đỡ mấy người dậy, cười nói: Chư vị hà tất phải đa lễ như vậy.

Chúng ta đồng tâm hiệp lực, triệt để hạ thành Bình Dư.

Thực ra, trước đó hắn đâu có nghĩ nhiều như vậy, chỉ là thuận miệng phân phó một câu mà thôi.

Nhưng những lời này hắn chỉ giữ trong lòng, trên mặt tự nhiên sẽ không biểu lộ ra mảy may.

Ngay sau đó, Trần Húc vỗ vai Dương Hoằng, nói: Đức Hoằng, chuyến này đi Bình Dư, ngươi hãy đi cùng một chuyến.

Vạn nhất cửa thành có biến cố, cũng tiện giúp đỡ xử lý.

Dương Hoằng cung kính đáp: Nhạ.

Trần Húc vẫy tay gọi thân vệ.

Hai tên thân vệ chạy vào.

Trần Húc liếc nhìn một cái, thuận tay viết một tấm thủ lệnh, giao vào tay thân vệ nói: Hai người các ngươi lập tức đến thành Nam Đốn, giao bức thư này tận tay Tử Nghĩa.

Hai tên thân vệ cung kính hành lễ, vội vã rời đi.

Trần Húc lúc này mới cười nói: Ta từ cửa Bắc Bình Dư công vào, để Hổ Báo Kỵ của Tử Nghĩa từ cửa Đông công vào.

Cửa Tây thành Bình Dư giáp Hồng Hà, như vậy, quân Viên Thuật muốn chạy, cũng chỉ có thể chạy qua cửa Nam.

Đây là kế vây ba thả một.

Quách Gia vỗ tay cười lớn, Diệu.

Kế của chúa công thật tinh diệu.

Như vậy, Viên Thuật chỉ có thể chạy cửa Nam.

Lại để Tử Long tướng quân đi theo chặn đường, đại sự đã định.

Tuân Du cũng cảm thán: Như thế, chỉ sợ đêm nay Bình Dư sẽ rơi vào tay chúng ta.

Dương Hoằng trầm ngâm một lúc mới nói: Không sai.

Ta thực sự không nghĩ ra Viên Thuật còn biện pháp nào để thủ được thành Bình Dư.

Đêm khuya.

Giờ Tý.

Trần Kỷ dẫn theo tám ngàn quân, một đường hướng về doanh địa của Trần Húc.

Từng người ngậm tăm, ngựa bọc vó, nhân số tuy đông nhưng không gây ra tiếng động lớn.

Chương 176

Trần Kỷ nhìn doanh trướng cách đó một dặm, khóe miệng nhếch lên một độ cong, nhỏ giọng nói: Đã là giờ nào rồi mà còn ngủ say như thế.

Một chút tâm phòng bị cũng không có, vậy thì đi chết đi.

Dứt lời, hắn phất tay một cái.

Trong chốc lát, nhân mã dưới trướng tăng tốc, lao về phía trước.

Doanh trướng phía trước càng lúc càng gần, Trần Kỷ thậm chí còn nhìn thấy biểu tình kinh khủng trên mặt binh sĩ canh cửa doanh.

Trong lòng hắn dâng lên một cỗ khoái ý.

Hôm nay, chính là lúc Trần Kỷ ta dương danh.

Xem ta đại phá Trần Húc, phá vỡ cái thần thoại bất bại của hắn.

Hắn cao giọng quát: Tướng sĩ, theo ta giết.

Kẻ nào chém đầu Trần Húc, thăng quan hai cấp, thưởng ngàn vàng.

Lời vừa dứt, tự có lính truyền lệnh truyền đạt xuống dưới.

Nhất thời, đám thuộc hạ như phát điên, lao vào trong doanh trướng.

Khi xông vào doanh trướng, mọi chuyện thuận lợi dị thường, ngay cả một chút trở ngại cũng không gặp phải.

Điều này khiến Trần Kỷ càng thêm kiên định, hôm nay chính là lúc kiến công lập nghiệp.

Nhưng khi xông vào trung quân, hắn phát hiện trước mặt xuất

hiện một đội bưu hình đại hán.

Những người này ai nấy thân hình khôi ngô, thể hình kiện tráng, tay trái cầm khiên, tay phải cầm trường thương, đứng chắn ngay trước mặt.

Đặc biệt là người đứng đầu, lưng hùm vai gấu, khí thế bức người.

Trong lòng Trần Kỷ không khỏi trầm xuống.

Ý thức được tình hình không ổn, hắn liền muốn lui lại phía sau.

Đúng lúc này, trong doanh địa chiêng trống vang lên dồn dập.

Ngay sau đó, từ phía sau và bên phải của hắn, toàn bộ đường lui đều bị chặn lại.

Trần Kỷ kinh hãi.

Hắn biết mình đã trúng kế.

Đối phương sớm đã có mai phục.

Trong cái khó ló cái khôn, hắn hô to: Chư vị tướng sĩ, theo ta giết ra từ phía bên trái.

Giết.

Chúng tướng sĩ nhao nhao hô to, biết giờ khắc này là lúc sinh tử tồn vong, toàn bộ đều liều mạng lao về bên trái.

Hứa Chử, Tôn Sách, Từ Hoảng ba người cũng không ngăn cản, chỉ từ ba hướng yểm sát tới.

Trần Kỷ khó khăn lắm mới chạy đến phía bên trái doanh địa, lại phát hiện nơi đó sớm đã bị các loại xe cộ, chướng ngại vật chặn đường.

Ngay lúc này, một ngọn lửa từ trên xe lương thảo bốc lên.

Trong chốc lát, cỏ khô và củi trên xe bắt đầu cháy rực.

Lửa cháy ngút trời.

Ba lộ đại quân của Hứa Chử, Tôn Sách, Từ Hoảng chém giết tới nơi.

Trần Kỷ trong lòng cuống cuồng.

Muốn quay lại chém giết, lại phát hiện quân sĩ sớm đã không còn lòng dạ chiến đấu, đành chán nản thở dài.

Hứa Chử quát lớn: Mau, cho quân sĩ mang theo lệnh bài của Trần Kỷ, đưa tới cho chúa công.

Trần Húc lúc này đang mai phục ở giữa thành Bình Dư và doanh địa, thấy trong doanh địa lửa cháy, liền cho quân sĩ bắt đầu chuẩn bị.

Sau khi chờ đợi một lát, hắn liền xuất phát về phía thành Bình Dư.

Trên đầu thành Bình Dư, Kỷ Linh đang đứng quan sát.

Thấy phía xa lửa cháy ngút trời, hắn không khỏi đại hỉ.

Hắn vội vã chạy xuống tường thành, cưỡi chiến mã, phóng về phía quận thủ phủ.

Báo.

Chúa công, đại hỉ.

Đại hỉ a.

Kỷ Linh vừa xông vào quận thủ phủ, vừa lớn tiếng hô.

Viên Thuật vội vàng đứng dậy, đi ra nghênh đón, gấp gáp hỏi: Phục Nghĩa, chiến huống thế nào.

Kỷ Linh ôm quyền cung thân nói: Chúa công, phía trước doanh trại quân Trần Húc lửa cháy rợp trời, nhất định là Trần Kỷ tướng quân đã đắc thủ rồi.

Tốt.

Tốt a.

Viên Thuật cười lớn sảng khoái, Quá tốt rồi.

Như vậy, đại sự đã định.

Phục Nghĩa, mau đi chỉnh đốn binh mã, đợi trời sáng ta sẽ giết ra.

Đánh cho hắn trở tay không kịp.

Khóe miệng Viên Thuật lộ ra một tia ngoan lệ, Văn đàn nhất đế.

Thiên cổ kiều sở.

Ta đảo muốn xem xem, sau khi Trần Húc chết, còn có kẻ nào tâng bốc hắn nữa không.

Hắn nghiến răng nghiến lợi nói: Lần này, vô luận như thế nào, ta nhất định phải để Trần Húc chết tại quận Nhữ Nam của ta.

Dứt lời, nương theo tiếng xoảng vang lên lanh lảnh.

Hắn rút bảo kiếm bên hông, đâm phập vào cây cột bên cạnh.

Kỷ Linh vội vã đi ra ngoài.

Dưới chân tường thành Bình Dư, mấy ngàn binh sĩ từ phía xa cuồn cuộn kéo đến.

Trong tay bọn họ toàn bộ đều giơ đuốc.

Nhìn từ xa, giống như một con rắn lửa khổng lồ.

Trần Húc một ngựa đi đầu.

Lần này hắn không cưỡi Xích Thố Mã, dù sao mục tiêu của Xích Thố Mã thực sự quá mức rõ ràng.

Làm theo lời Dương Hoằng dặn, hắn đè thấp giọng, bắt chước ngữ khí của Trần Kỷ hô lên: Mau mở cửa thành cho bản tướng quân.

Trên tường thành vọng xuống: Không biết là vị tướng quân nào.

Trần Húc lớn tiếng nói: Hỏi ta là ai.

Bản tướng quân vừa mới đi ra ngoài một chuyến, các ngươi đã quên bản tướng quân rồi sao.

Mau mở cửa thành, nếu làm lỡ quân tình, chỉ sợ các ngươi gánh tội không nổi đâu.

Trên tường thành có quân sĩ hô: Tướng quân, đưa đuốc lại gần một chút, ta nhìn không rõ.

Dương Hoằng ghé vào tai Trần Húc, thì thầm vài câu.

Đuốc cái con khỉ.

Trần Húc giận dữ mắng, Ta đại thắng trở về, cư nhiên dám ngăn cản ta.

Ta bẩm báo chúa công, sợ là ngươi không sống nổi đâu.

Bảo thổ đế Từ Lập lăn ra đây cho ta.

Đang nói, điếu lam giỏ treo được thả xuống.

Trần Húc vừa chửi bới vừa đặt lệnh bài của Trần Kỷ lên đó.

Từ Lập cầm lệnh bài của Trần Kỷ trong tay, lại nhìn sang một quân sĩ bên cạnh.

Quân sĩ kia ghé vào người Từ Lập nói: Từ Giáo úy, binh sĩ bên dưới toàn bộ đều mặc y phục của quân ta.

Xác định sao.

Từ Lập hỏi.

Chương 177

Từ Giáo úy yên tâm, ta nhìn kỹ lắm rồi.

Không sai được.

Quân sĩ kia vỗ ngực.

Từ Lập lúc này mới phất tay nói: Nghe thấy chưa.

Bây giờ lập quân công thưởng cho mọi người.

Mau, mở cửa thành.

Dưới sự hợp lực của hơn mười quân sĩ, cửa thành chậm rãi mở ra.

Từ Lập vội vàng từ trên tường thành chạy xuống, tay cầm lệnh bài của Trần Kỷ, cung kính đứng một bên.

Thấy cửa thành mở ra trước mặt, Trần Húc phất tay một cái.

Ngay lập tức hắn một ngựa đi đầu, lao vào trong thành.

Bá Vương Thương trong tay liên tiếp điểm xuất, binh sĩ ngoài cửa thành toàn bộ đều ngã xuống đất thân vong.

Từ Lập đang suy nghĩ xem giải thích với Trần Kỷ thế nào, nghe thấy động tĩnh ở cửa thành liền ngẩng đầu nhìn lên.

Đúng lúc này, trước mặt hắn thương ảnh lóe lên, cả người liền ngã vật xuống đất.

Hắn trừng lớn hai mắt, nhìn theo hướng Trần Húc rời đi, trong miệng hô: Địch.

Ngay sau đó liền tắt thở.

Trần Húc đã sớm hỏi rõ phương hướng, lập tức xác định vị trí, lao

vút về phía quận thủ phủ.

Hắn giống như một mũi tên nhọn vô kiên bất tồi, phàm là kẻ nào chắn đường đều bị một thương đoạt mạng.

Đang chỉnh đốn binh mã ở giáo trường, Kỷ Linh đột nhiên dừng động tác.

Hắn quan sát một chút, lập tức sắc mặt đại biến, quát lớn: Địch tập kích.

Chư vị quân sĩ, theo ta đến quận thủ phủ cứu chúa công.

Binh sĩ sau lưng vừa mới chuẩn bị xong, lúc này tự giác đi theo sau Kỷ Linh.

Kỷ Linh trong lòng có chút hoảng loạn.

Nghe động tĩnh thì rõ ràng cửa Bắc đã xảy ra vấn đề.

Nghe tiếng động, nhân mã của địch không ít.

Bất hạnh là, cái giáo trường hắn vừa đứng cách quận thủ phủ không xa.

Nhưng hiện tại, khoảng cách đến quận thủ phủ cũng không quá trăm mét.

Đúng lúc này, hắn nhìn thấy Nhạc Tựu và Lương Cương cùng nhau từ trong quận thủ phủ đi ra.

Hắn quát lớn: Nhạc tướng quân, Lương tướng quân, cửa Bắc thất thủ, hai vị mau mau đến xem sao.

Nhạc Tựu, Lương Cương nghe vậy ngẩn ra.

Lương Cương liền cười lớn nói: Tốt.

Ta đi xem thử, xem tên mao tặc nào to gan, ngay cả ta cũng dám quấy nhiễu.

Dứt lời, hắn kẹp bụng ngựa, lao vút đi.

Nhạc Tựu lại không động, nhìn Kỷ Linh đang chạy tới, nói: Phục Nghĩa, đã xảy ra chuyện gì.

Kỷ Linh nhíu mày nói: Ta hoài nghi đại quân Trần Húc tập kích.

Cái gì.

Nhạc Tựu kinh hãi, Sao có thể.

Chúa công vừa nói chẳng phải dạ tập thành công, muốn chúng ta thừa thắng truy kích sao.

Đúng lúc này, phía cửa Bắc lửa cháy bốc lên.

Tim hai người không khỏi thắt lại.

Kỷ Linh thở dài: Việc này nói ra rất dài, ta quan sát cửa Bắc chỉ sợ xảy ra đại sự rồi.

Phục Nghĩa tự đi đi, bảo hộ chúa công quan trọng hơn.

Phía trước để ta đi ngăn cản một hai.

Dứt lời, Nhạc Tựu liền thúc ngựa, hướng cửa Bắc lao đi.

Kỷ Linh quát lớn: Nhạc tướng quân bảo trọng.

Nhạc Tựu đầu cũng không ngoảnh lại, chỉ vẫy tay về phía sau.

Trần Húc một đường bôn tập, từ xa liền thấy một viên tướng quân từ hướng quận thủ phủ xông tới.

Lông mày hắn hơi nhíu lại.

Đám người Viên Thuật này bị làm sao vậy.

Nửa đêm nửa hôm còn không đi ngủ.

Hắn đâu biết rằng, Viên Thuật tưởng dạ tập thành công, muốn thừa thắng truy kích.

Lương Cương quát lớn một tiếng: Mao tặc phương nào, dám can đảm làm càn trước mặt bản đại gia.

Dứt lời, hắn giơ đại đao trong tay, bổ xuống đầu Trần Húc.

Trần Húc tay phải khẽ run, trên mũi Bá Vương Thương huyễn hóa ra ba đạo thương ảnh.

Phốc.

Một cái lỗ máu to bằng miệng bát xuất hiện trên ngực Lương Cương.

Lương Cương chỉ thấy ngực đau nhói, lập tức ngã xuống đất, không còn khí tức.

Hắn nằm mơ cũng không ngờ, tên mao tặc trong miệng lại lợi hại như vậy.

Trần Húc thúc ngựa, thở dài một tiếng.

Trước đó sợ lúc lừa mở cửa thành bị bại lộ nên không cưỡi Xích Thố Mã.

Dù sao Xích Thố Mã thực sự quá nổi bật.

Hiện tại con ngựa này tuy cũng là lương câu, nhưng so với Xích Thố thì kém quá xa.

Nếu có Xích Thố ở đây, chỉ sợ đã sớm đến quận thủ phủ.

Chỉ hy vọng còn kịp.

Kỷ Linh tung người xuống ngựa, chạy thẳng vào quận thủ phủ.

Lúc này Viên Thuật cũng nghe thấy động tĩnh, từ bên trong đi ra.

Thấy Kỷ Linh, Viên Thuật nhíu mày nói: Phục Nghĩa, xảy ra chuyện gì, tại sao lại ồn ào như thế.

Kỷ Linh vội vàng ôm quyền cung thân nói: Chúa công, cửa Bắc chỉ

sợ xảy ra biến cố.

Ta hoài nghi bộ hạ của Trần Húc tập kích.

Cái gì.

Viên Thuật thất kinh, Sao có thể, Kỷ Linh ngươi vừa nãy chẳng phải nói doanh trướng Trần Húc lửa cháy rồi sao.

Lời còn chưa dứt, đã nghe thấy tiếng ngựa dồn dập của Nhạc Tựu.

Hắn quát lớn: Chúa công đại sự không ổn.

Phía trước đại loạn, có đại quân xông tới.

Từ xa ta thấy Lương Cương bị người ta một thương đâm chết rồi.

Cái gì.

Viên Thuật vẻ mặt chấn kinh.

Kỷ Linh quát lớn: Chúa công, mau lên ngựa.

Trần Húc tiến lên một lúc, liền nhìn thấy quận thủ phủ.

Hắn không khỏi đại hỉ.

Lập tức xuống ngựa, vài bước liền xông vào bên trong.

Tìm kiếm tứ phía một lượt cũng không thấy tung tích Viên Thuật.

Trong lòng hắn không khỏi trầm xuống.

Trần Húc thấy mấy tên gia phó tay xách nách mang, từ trong phủ vội vã chạy ra ngoài.

Hắn liền quát lớn một tiếng, ba chân bốn cẳng lao đến trước mặt một tên gia phó, xách hắn lên như xách gà con, quát hỏi: Viên Thuật ở đâu.

Tên gia phó kia run lẩy bẩy, không dám giấu giếm chút nào, vội

nói: Chủ.

Chương 178

Viên Thuật chạy về hướng cửa Nam rồi.

Trần Húc ném mạnh tên gia phó xuống đất, đầu cũng không ngoảnh lại đuổi theo ra ngoài.

Lúc này, binh mã dưới trướng cũng đã đến bên ngoài quận thủ phủ.

Hắn lên ngựa, phất tay nói: Chư vị, Viên Thuật chạy về cửa Nam rồi, cùng ta đuổi theo.

Dứt lời, hắn thúc ngựa truy kích.

Mọi người đồng thanh hô lớn, đi theo sau Trần Húc.

Đi không bao xa, Trần Húc liền thấy phía trước có một tướng lĩnh cưỡi ngựa đứng chắn giữa đường.

Sau lưng tướng lĩnh kia có không ít binh sĩ.

Tướng lĩnh đó chính là Nhạc Tựu.

Thấy Trần Húc, hắn quát lớn: Ngô nãi Nhạc Tựu, người tới là ai.

Đường này không thông, mau đổi đường khác.

Trần Húc không khỏi bật cười.

Hắn cao giọng nói: Vị tướng quân này, ta quan sát ngươi có mấy phần hài hước, hay là đổi sang đầu quân dưới trướng ta làm một tiếu tinh diễn viên hài thì thế nào.

Nhạc Tựu gãi đầu, có chút không hiểu.

Nhưng ngay sau đó, hắn quát lớn: Đã không nghe khuyên bảo, vậy đừng trách đại đao của ta vô tình.

Hắn kẹp chặt bụng ngựa, quát nhẹ một tiếng giá, liền lao về phía Trần Húc.

Trần Húc cũng không đáp lời, chỉ tung ngựa nghênh đón.

Khi hai ngựa giao nhau, Nhạc Tựu quát lớn một tiếng, chém xéo một đao về phía Trần Húc.

Một đao này tốc độ cực nhanh.

Nhạc Tựu không khỏi đại hỉ.

Đây là một đao mạnh nhất từ khi hắn học đao đến nay.

Hắn tự tin một đao này định có thể chém người trước mắt làm hai đoạn.

Trong lòng thầm than: Chỉ tiếc cho một bộ da nang đẹp đẽ.

Sắc mặt Trần Húc không chút biến đổi, chỉ rung Bá Vương Thương trong tay.

Bá.

Trên mũi thương liên tiếp huyễn hóa ra ba đạo thương ảnh.

Phốc.

Một thương trực tiếp đâm vào ngực Nhạc Tựu.

Nhạc Tựu nhìn ngực mình, vẻ mặt không dám tin.

Hai mắt hắn trừng tròn vo, lẩm bẩm: Không thể nào.

Lời còn chưa dứt, liền ngã gục xuống đất, tắt thở.

Trần Húc giơ cao Bá Vương Thương, xông vào trận hình quân địch.

Không có tướng lĩnh chỉ huy, đám binh sĩ này làm sao cản nổi Trần Húc.

Không bao lâu, hắn liền từ bên kia giết ra.

Binh sĩ dưới trướng cũng phấn dũng tranh tiên.

Binh sĩ của Viên Thuật thấy Trần Húc như thần ma giáng thế, đâu dám ứng chiến, nhao nhao tứ tán đào tẩu.

Trần Húc dẫn theo binh mã tiếp tục đuổi về phía Nam.

Đi không bao lâu, từ xa đã thấy cửa thành Nam.

Trước cửa thành, có một viên tướng đứng sừng sững.

Người đó tay cầm Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao, ngạo nghễ đứng đó.

Thấy Trần Húc, hắn quát lớn: Ngô nãi Kỷ Linh, người tới là ai, báo danh tính.

Kỷ Linh.

Trần Húc có chút hiếu kỳ.

Kỷ Linh người này hắn tự nhiên biết.

Là đại tướng đệ nhất dưới trướng Viên Thuật, thanh Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao trên tay nặng tới năm mươi cân.

Định thần nhìn kỹ, thuộc tính của Kỷ Linh hiện ra trước mắt.

Tên: Kỷ Linh, tự Phục Nghĩa Tuổi: 37 Thống suất: 80 | Võ lực: 87 | Trí lực: 54 | Chính trị: 48 | Mị lực: 50 Đặc tính: Điện Quân, Chuyên Chú, Thái Nhiên.

Thuộc tính này, tương đối khá đấy chứ.

Hay là thu phục hắn.

Ngay lập tức, Trần Húc múa Bá Vương Thương, lao về phía Kỷ Linh.

Trong lòng Kỷ Linh run lên.

Người trong nghề vừa ra tay liền biết có hay không.

Trần Húc tùy tính múa một đường thương hoa như vậy, hắn liền biết trận chiến này khó khăn rồi.

Hắn quát lớn một tiếng, thúc ngựa nghênh đón.

Khi đến trước mặt Trần Húc, hắn vận toàn bộ kình lực, bổ một đao xuống.

Một đao này là toàn lực xuất thủ.

Nhìn một màn trước mắt, trong mắt Trần Húc lóe lên tia tán thưởng.

Hắn giương Bá Vương Thương lên đỡ một đao kia.

Kỷ Linh chỉ thấy tim đập mạnh, hai mắt trừng lớn.

Toàn lực nhất kích thế mà bị đỡ được.

Khóe miệng Trần Húc nhếch lên.

Hắn cũng giống như Kỷ Linh, đập một thương xuống.

Bành.

Kỷ Linh chỉ thấy trên Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao truyền đến một cỗ cự lực, khiến hắn suýt chút nữa không cầm nổi.

Trong lòng kinh hãi tột độ.

Sao có thể.

Hắn từ nhỏ trời sinh thần lực, vũ khí trong tay nặng hơn năm mươi cân, vậy mà giờ đây cư nhiên không đỡ nổi một kích.

Trần Húc cười nhạt, lại đập thêm một thương về phía Kỷ Linh.

Gió rít gào thét.

Kỷ Linh trong lòng kịch chấn.

Vội vàng giơ đao đỡ đòn.

Bành.

Chương 179

Một tiếng vang thật lớn, cự lực từ trường thương truyền tới.

Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao trong tay không thể cầm nổi nữa, rơi đương lang xuống đất.

Trần Húc thúc ngựa đến bên cạnh Kỷ Linh, xách hắn lên khỏi lưng ngựa, thuận tay ném cho thân vệ phía sau.

Thân vệ tiến lên trói gô Kỷ Linh lại.

Trần Húc không để ý đến hắn, chỉ thúc ngựa lao ra khỏi cửa thành.

Tìm kiếm xung quanh một vòng cũng không thấy bóng dáng Viên Thuật.

Đúng lúc này, một con bạch mã phi tới.

Trên lưng ngựa là một bóng người áo trắng.

Người ngựa đi thẳng đến trước mặt Trần Húc, ôm quyền hành lễ nói: Chúa công, Triệu tướng quân bảo ta đến bẩm báo, ngài ấy đã bám theo quân Viên Thuật rồi.

Tốt, rất tốt.

Trần Húc cười lớn.

Bị Bạch Mã Nghĩa Tòng của Triệu Vân nhắm vào, với tốc độ của Bạch Mã Nghĩa Tòng thì chạy đằng trời.

Hắn yên tâm quay lại trong thành.

Vừa vào thành, liền thấy Thái Sử Từ xông tới, ôm quyền nói: Chúa công.

Mạt tướng đến chậm.

Trần Húc cười ha hả: Tử Nghĩa đến đúng lúc lắm, cùng ta đi bình định loạn cục trong thành.

Trần Húc đi trước, Thái Sử Từ theo sau, hai người dẫn theo Hổ Báo Kỵ và quân sĩ giết vào trong thành.

Qua một hồi xung sát, loạn cục trong thành Bình Dư nhanh chóng được bình định.

Sau đó, đám Hứa Chử, Tôn Sách, Từ Hoảng cũng lần lượt đuổi tới.

Bình Dư thành triệt để rơi vào tay Trần Húc.

Tại quận thủ phủ Bình Dư.

Trần Húc ngồi trên cao tại đại đường, mấy người Hứa Chử chia ra đứng hai bên.

Kỷ Linh bị thân vệ giải vào.

Nhìn Kỷ Linh bị trói gô, Trần Húc cười nhạt.

Hắn có chút hứng thú với đặc tính Điện Quân của Kỷ Linh.

Lúc nãy vì xem Viên Thuật chạy chưa nên không quan sát kỹ.

Giờ nhìn lại, thuộc tính Kỷ Linh lại hiện ra, hắn chăm chú nhìn vào đặc tính Điện Quân: Đặc tính Điện Quân: Khi rút lui, phòng ngự của bộ đội bản thân tăng lên rõ rệt.

Trần Húc lúc này mới vỡ lẽ.

Kỷ Linh có thể đỡ được hai chiêu của hắn, chẳng lẽ là nhờ công lao của đặc tính này.

Hắn ho nhẹ một tiếng nói: Kỷ Linh, nay quân Viên Thuật đã đại bại, chi bằng đầu hàng ta đi, thế nào.

Kỷ Linh hừ nhẹ: Chúa công của ta nhất định sẽ quay lại, đến lúc

đó ai thắng ai bại còn chưa biết được.

Khóe miệng Trần Húc nhếch lên: Viên Thuật.

Ha ha.

Giờ phút này hắn chỉ sợ đang mệt mỏi bôn ba giữ mạng thôi.

Ta không ngại nói thẳng cho ngươi biết, ta đã sớm an bài đại tướng dưới trướng là Triệu Tử Long trấn thủ ở ngoài cửa Nam.

Thật sao.

Kỷ Linh trong lòng kịch chấn, buột miệng kinh hô.

Triệu Tử Long là ai, hắn đương nhiên biết.

Đó là đại tướng đệ nhất dưới trướng Trần Húc.

Là sự tồn tại có thể một mình đơn đấu với hai đại tướng Hạ Hầu Đôn, Hạ Hầu Uyên của Tào Tháo.

Tuy tòng quân không lâu, nhưng từ khi đi theo Trần Húc đến nay, mỗi trận đều đại thắng.

Thời gian tuy ngắn nhưng thanh danh đã vang dội.

Một câu Bạch bào tướng quân Triệu Tử Long, chư hầu ai ai không biết.

Trần Húc cười nhạt: Tự nhiên.

Nếu không ngươi cho rằng vì sao ta lại độc độc để trống cửa Nam.

Kỷ Linh ngẩn người tại chỗ.

Hồi lâu sau mới thở dài một tiếng, trong đôi mắt hổ cư nhiên chảy ra nước mắt.

Trần Húc có chút động dung nói: Thế nào, Kỷ tướng quân, ta kính ngươi là một hán tử, nếu hàng, ta sẽ không để ngươi tham gia đại

chiến với Viên Thuật, thế nào.

Kỷ Linh trầm mặc, không nói gì.

Lúc này, có hai người từ bên ngoài đi vào.

Một người trong đó nhìn Kỷ Linh, thở dài nói: Kỷ tướng quân, sự việc đã đến nước này, chấp mê bất ngộ thì có ích gì.

Kỷ Linh ngẩng đầu nhìn người tới, toàn thân chấn động, lộ vẻ kinh ngạc: Diêm Tượng, ngươi cũng hàng rồi.

Đứng bên cạnh Diêm Tượng là Dương Hoằng, hắn mỉm cười nói: Phục Nghĩa, lúc này không đầu hàng còn đợi đến khi nào.

Nhìn Dương Hoằng và Diêm Tượng, trong lòng Kỷ Linh có chút giằng co.

Trần Húc thấy thời cơ đã chín muồi, bước lên phía trước, đích thân cởi trói cho Kỷ Linh, vỗ vai hắn cười lớn: Kỷ tướng quân, bản hầu kỳ vọng sự gia nhập của ngươi, cùng ta cộng sang một phen vĩ nghiệp.

Kỷ Linh nhìn Trần Húc, hồi lâu mới ôm quyền cung thân nói: Chúa công tại thượng, xin nhận của Kỷ Linh một lạy.

Trần Húc cười lớn: Tốt.

Hôm nay ta lại có thêm một viên hổ tướng, lại được một viên lương mưu, có chư vị đỉnh lực tương trợ, lo gì đại sự không thành.

Để mấy người ngồi xuống, hắn mới nhìn sang Diêm Tượng.

Thuộc tính Diêm Tượng hiện ra: Tên: Diêm Tượng Tuổi: 35 Thống suất: 31 | Võ lực: 16 | Trí lực: 77 | Chính trị: 78 | Mị lực: 45 Đặc tính: Gián Chỉ, Luận Khách.

Trần Húc tặc lưỡi.

Có còn hơn không.

Đúng lúc này, tiếng hệ thống vang lên trong đầu hắn.

Đinh, chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ, hoạch đắc nhiệm vụ tưởng thưởng: Đặc tính Dạ Chiến.

Đặc tính Dạ Chiến: Khi chiến đấu vào ban đêm, tầm nhìn của sĩ tốt dưới trướng tăng thêm một thành, sức chiến đấu tăng cường một thành.

Trần Húc không khỏi đại hỉ.

Như vậy, lúc Triệu Vân truy kích sẽ thuận tiện hơn không ít.

Triệu Vân dẫn theo Bạch Mã Nghĩa Tòng bám theo phía sau quân Viên Thuật.

Chỉ là do đêm khuya, tầm nhìn quá kém, việc truy tung khá phí sức.

Nếu không phải tốc độ Bạch Mã Nghĩa Tòng đủ nhanh, cho dù theo sai cũng có thể tìm lại được, bằng không thì đã sớm mất dấu.

Nhưng sau đó, Triệu Vân dừng lại trước một ngã ba đường, nhíu mày khó xử.

Vừa định phân binh truy kích thì cảm giác trước mắt sáng lên một chút.

Tầm nhìn vốn lờ mờ dường như tốt hơn, phía trước không xa thấp thoáng có bóng người di chuyển.

Triệu Vân đại hỉ, phất tay dẫn quân đuổi theo.

Viên Thuật hiện tại đang hoảng loạn.

Bên cạnh hắn chỉ còn chưa đến hai vạn binh mã.

Nếu không phải phút cuối Kỷ Linh kéo đại quân lại cản hậu, chỉ sợ ngay cả hai vạn cũng không còn.

Hắn ngồi trên sườn dốc thở dài.

Từ xa một con ngựa chạy tới, là đại tướng Hàn Hạo.

Viên Thuật vội hỏi: Thế nào, có tung tích của Phục Nghĩa không.

Hàn Hạo lắc đầu: Chúa công, chưa từng thấy Kỷ tướng quân.

Viên Thuật than dài: Chỉ sợ Phục Nghĩa hung đa cát ít.

Hàn Hạo nói: Chúa công, mỗ cho rằng chúng ta lúc này nên xuôi Nam, tìm một nơi an trí, từ từ phát triển chờ ngày đông sơn tái khởi.

Viên Thuật lắc đầu: Mấy ngày trước Diêm Tượng khuyên ta đi Dương Châu, ta không nghe.

Giờ hối thì đã muộn.

Nay ta nên theo kế của Diêm Tượng, đi Dương Châu.

Hàn Hạo vội can: Chúa công, không ổn.

Chương 180

Vạn vạn không thể đi Dương Châu.

Khi đó đi Dương Châu còn có hy vọng.

Nhưng giờ, với biểu hiện của Trần Húc, hắn nhất định đã mai phục sẵn trên đường đi Dương Châu rồi.

Trước có phục binh, sau có truy binh, ta dù có ngàn bàn thủ đoạn cũng vô lực hồi thiên a.

Viên Thuật giận dữ hừ một tiếng, Đừng ở đây làm loạn quân tâm.

Giờ đang lúc dùng người nên ta không so đo với ngươi.

Hắn quát lớn: Người đâu, ra lệnh đại quân tiến về hướng Dương Châu.

Ầm ầm.

Đại quân nhổ trại di chuyển.

Lúc này, Triệu Vân đang đứng cách Viên Thuật hai dặm.

Một tên Bạch Mã Nghĩa Tòng phi tới báo: Triệu tướng quân, quân Viên Thuật di chuyển về hướng Dương Châu rồi.

Tốt.

Triệu Vân mỉm cười, Như vậy đợi chúng ta tứ diện giáp kích, đại phá địch quân.

Dứt lời, hắn phất tay lệnh cho toàn quân bắt đầu truy kích.

Từ khi vào thành Bình Dư, Trần Húc mới cảm nhận chân thực sự khốn khổ của bách tính nơi đây.

Mức độ khốn cùng vượt xa tưởng tượng của hắn.

Nhìn những người dân áo quần lam lũ, hắn hỏi Dương Hoằng: Đức Hoằng, bách tính Bình Dư sao lại nghèo đến mức này.

Dương Hoằng thở dài: Chúa công, tất cả đều do giặc Khăn Vàng.

Có thể ngài không biết, mức độ tàn phá của chúng ở đây khủng khiếp thế nào.

Ồ.

Trần Húc nhíu mày, Ta biết Hoàng Cân ở Nhữ Nam hoành hành, nhưng sao đến mức này.

Dương Hoằng lắc đầu bất lực: Chúa công, trong quận Nhữ Nam, chỉ tính riêng Hoàng Cân quy mô lớn đã có bốn nhóm: Lưu Tích, Cung Đô, Hoàng Thiệu và hai huynh đệ Hà Man, Hà Nghi.

Bốn nhóm này, bao gồm cả nhóm Hà Man Hà Nghi đã bị chúa công tiêu diệt, mỗi nhóm đều có mấy vạn người.

Lực lượng đông đảo như vậy, bách tính Nhữ Nam sao có thể không khổ.

Trần Húc chau mày: Viên Thuật không quản sao.

Viên.

Công Lộ sau khi vào Nhữ Nam liền chiêu làm mấy nhóm này về dưới trướng.

Nhưng chỉ là trên danh nghĩa mà thôi.

Dương Hoằng nói, Thực tế bọn chúng nắm binh quyền trong tay, dẫn theo thuộc hạ hoạt động khắp nơi.

Viên Thuật không biết đường chỉnh đốn sao.

Trong lời nói của Trần Húc ẩn chứa lửa giận.

Thật không ngờ một đại chư hầu như Viên Thuật lại quản lý đại

bản doanh tệ hại như vậy.

Đúng lúc này, hệ thống vang lên: Đinh, kiểm trắc túc chủ diện lâm tuyển trạch, hệ thống nhiệm vụ đổi mới, thỉnh tuyển trạch.

Tuyển hạng 1: Đắc nhiêu nhân xử thả nhiêu nhân tha được thì tha, thả cho Hoàng Cân Nhữ Nam.

Thưởng: Trường thương 500 cây.

Tuyển hạng 2: Tân cừu cựu hận cùng tính một lượt, thay bách tính báo thù, hạ lệnh chiêu hàng trong 7 ngày.

Kẻ trái lệnh, Giết.

Giết đến khi sợ thì thôi.

Thưởng: Đặc tính Uy Thế.

Đặc tính Uy Thế: Trên người tự mang uy nghiêm và khí thế, trong phạm vi nhất định, sĩ khí của địch quân dễ dàng giảm xuống.

Trần Húc không do dự chọn ngay phương án 2.

Hắn nhìn sang bên cạnh, hô lớn: Phụng Hiếu.

Quách Gia đáp: Chúa công.

Truyền lệnh xuống, hạn trong bảy ngày, mệnh cho giặc Khăn Vàng trong địa phận Nhữ Nam bất phân lớn nhỏ, bất luận xa gần, nhất định phải đến Bình Dư đầu hàng ta.

Giao ra binh quyền.

Nếu không, tất cả các đầu mục Hoàng Cân, giết không tha.

Trần Húc nói đến câu cuối, thanh sắc câu lệ, sát khí tỏa ra khiến mọi người không dám ho he.

Quách Gia vội vàng ứng tiếng, lần đầu tiên thấy Trần Húc nổi giận lớn như vậy, hắn vội chạy đi sắp xếp.

Trần Húc hỏi Dương Hoằng: Đức Hoằng, có biết đại bản doanh của bọn Hà Man, Hà Nghi ở đâu không.

Chúa công, bọn chúng vốn ở gần Phú Ba, nhưng sau khi chủ lực bị chúa công tiêu diệt, đám già yếu tàn binh còn lại đã bị bộ hạ của Lưu Tích thôn tính rồi.

Dương Hoằng đáp.

Trần Húc gật đầu: Công Đạt, việc phát cháo, an dân cứ theo lệ cũ mà làm.

Nhạ.

Tuân Du kéo Dương Hoằng đi sắp xếp.

Bách tính vây quanh chòi phát cháo, cảnh tượng khiến Trần Húc xót xa.

Hắn thực sự cảm nhận được trách nhiệm đè nặng trên vai.

Đã xuyên việt lại có hệ thống, nếu không làm nên sự nghiệp thì để hậu nhân nhìn vào thế nào.

Ít nhất cũng phải làm cho lời bình Thiên cổ nhất đế của Hứa Thiệu trở thành sự thật.

Lúc này, các nơi đóng quân của Hoàng Cân đã nháo nhào.

Trên một ngọn núi nhỏ, hai đầu mục đang tụ tập.

Ta nói Liêu Hóa, ngươi thực sự muốn đầu hàng à.

Đỗ Viễn khó hiểu hỏi.

Liêu Hóa nghiêm túc gật đầu: Đương nhiên là thật.

Ta nói cho ngươi biết, Trần Hầu là anh hùng nhất đẳng thiên hạ, lúc này đi đầu quân chính là gặp đúng thời cơ.

Đỗ Viễn lắc đầu: Nhưng trên đó viết phải giao binh quyền.

Như vậy sao tiêu dao tự tại được như bây giờ.

Không được, ta không thể để ngươi đi.

Hắn giật lấy hành lý của Liêu Hóa.

Liêu Hóa thở dài: Đỗ Viễn a Đỗ Viễn, ngươi không đi thì thôi.

Trả hành lý cho ta, ta đi, được không.

Đỗ Viễn quát lớn: Người đâu.

Liêu Hóa muốn phản, trói hắn lại cho ta.

Liêu Hóa lắc đầu bất lực, rút trường đao bên hông ra.

Tại Ngưu Đầu Sơn.

Lưu Tích đang mở tiệc rượu.

Một thuộc hạ hỏi: Cừ soái, Trần Hầu ra lệnh trong bảy ngày phải quy hàng, chúng ta làm sao bây giờ.

Làm sao.

Lưu Tích cười lớn, Trần Húc là cái thá gì.

Bảy ngày thì bảy ngày, bằng vào hắn cũng xứng.

Một kẻ tên Đại Ngưu bên tay phải cười nói: Các vị đương gia cứ uống rượu ăn thịt, tên Trần Húc đó dám đến, Đại Ngưu ta xé xác hắn.

Lưu Tích cười lớn: Chư vị yên tâm.

Thế lực của ta giờ mạnh gấp đôi trước kia.

Cho dù là Viên Thuật cũng không dám ho he trước mặt ta, bằng vào một tên Trần Húc.

Nếu hắn dám đến, ta một đao chém chết.

Sau khi lệnh chiêu hàng phát đi, Trần Húc không để tâm nữa.

Không muốn sống thì cứ việc làm phản.

Trưa hôm sau, thân vệ báo có người đến hàng.

Ồ.

Tên là gì.

Trần Húc hỏi.

Tên là Liêu Hóa.

Liêu Hóa.

Trần Húc cười lớn, Không tồi, cho vào đi.

Một thiếu niên chít khăn vàng bước vào, quỳ xuống: Chúa công tại thượng, Liêu Hóa nguyện hàng.

Trần Húc nhìn kỹ thiếu niên, thuộc tính hiện ra: Tên: Liêu Hóa, tự Nguyên Kiệm Tuổi: 18 Thống suất: 75 | Võ lực: 78 | Trí lực: 70 | Chính trị: 47 | Mị lực: 46 Đặc tính: Huyết Lộ, Ngoan Kiện, Đảm Lực.

Liêu Hóa, đây chính là Trường thọ tiên sinh.

Theo quỹ tích Tam Quốc, hắn về sau làm đại tướng Thục quốc.

Trần Húc cười nói: Nguyên Kiệm, lần này đến cũng khá nhanh a.

Chúa công triệu tập, ta tự nhiên phải nhanh chóng đến.

Liêu Hóa nói, Vốn trên núi còn có đầu mục tên Đỗ Viễn.

Nhưng hắn cản trở ta, còn định bắt ta lại, ta đành một đao giết hắn.

Trần Húc gật đầu: Như vậy, ngươi cứ đi theo bên cạnh Tử Nghĩa học tập trước đi.

Sau đó, lục tục có các nhóm Hoàng Cân đến hàng.

Ngày thứ tư, Cung Đô dẫn quân đến.

Ngày thứ năm, Hoàng Thiệu đến.

Đến sáng ngày thứ tám, Trần Húc hỏi Dương Hoằng: Còn ai chưa hàng.

Lưu Tích ở Ngưu Đầu Sơn chưa hàng.

Trần Húc cười nhạt: Vậy đi thôi.

Hắn gọi Tôn Sách dẫn theo Đan Dương tinh binh, cùng Dương Hoằng tiến về Ngưu Đầu Sơn.

Lưu Tích đang uống rượu thì nghe tin Trần Húc dẫn năm ngàn quân đến.

Hắn cười lớn: Năm ngàn quân mà dám đến Ngưu Đầu Sơn, chán sống rồi sao.

Chương 181

Lấy vũ khí cho ta.

Đại Ngưu đứng dậy: Cần gì Cừ soái ra tay.

Để ta xuống chém hắn.

Lưu Tích nói: Tốt.

Đợi Đại Ngưu trở về, ta tự mình kính ngươi một ly.

Đại Ngưu vác búa đi xuống núi, dẫn năm ngàn người xông ra.

Lúc này Trần Húc đã đến lưng chừng núi.

Đại Ngưu chắn đường quát: Người tới dừng bước.

Nếu dám tiến thêm một bước, xem Đại Ngưu ta bổ chết ngươi.

Khóe miệng Trần Húc nhếch lên, Bá Vương Thương trong tay rung lên.

Phốc.

Một lỗ máu lớn xuất hiện trên ngực Đại Ngưu.

Hắn ngã vật xuống đất.

Tôn Sách dẫn quân xông lên.

Trần Húc bước từng bước, mỗi bước đi lại có vài tên sơn tặc ngã xuống.

Đám Hoàng Cân sợ vỡ mật bỏ chạy tứ tán.

Tên lính chạy về báo tin Đại Ngưu đã chết.

Phế vật.

Lưu Tích đập bàn, xách đại đao đi ra.

Trần Húc bước lên đài cao trên đỉnh núi, nơi các đầu mục đang đứng.

Lưu Tích quát: Đứng lại.

Trần Húc không để ý.

Lưu Tích giận dữ: Nếu ngươi.

Lời chưa dứt, Bá Vương Thương đã quét tới.

Lưu Tích hoảng sợ lùi lại nhưng mũi thương như có mắt, đâm thẳng vào ngực hắn.

Lưu Tích chết không nhắm mắt.

Trần Húc tiếp tục đi tới, mỗi bước lại lấy mạng vài người.

Tôn Sách dẫn quân bắt hết đám đầu mục định bỏ chạy.

Đám đầu mục quỳ xuống cầu xin tha mạng.

Trần Húc nhìn bọn chúng, lạnh lùng nói: Giết sạch đi.

Lời vừa dứt, tiếng kêu thảm thiết vang lên, đám đầu mục bị giết sạch.

Bọn sơn tặc còn lại sợ hãi nằm rạp xuống đất.

Đinh, chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ, nhận thưởng: Đặc tính Uy Thế.

Tôn Sách đứng cạnh cảm nhận được khí thế trên người Trần Húc thay đổi, khiến hắn suýt chút nữa muốn quỳ xuống, trong lòng càng thêm cung kính.

Sự kiện Ngưu Đầu Sơn lan truyền, các nhóm Hoàng Cân còn lại sợ hãi quy hàng.

Nhữ Nam quận trong hai ngày đã hoàn toàn nằm trong tay Trần Húc.

Ngày hôm sau, Trần Húc cùng Quách Gia tụ tập.

Quách Gia lo lắng về Triệu Vân.

Lúc này hệ thống báo: Đinh, chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ, nhận thưởng: Bạch Nhĩ Tinh Binh ba ngàn người.

Trần Húc đại hỉ.

Bạch Nhĩ Tinh Binh Quân tai trắng trên lông trắng rốt cuộc đã tới tay.

Đây là cấm vệ quân của Lưu Bị, do Trần Đáo thống lĩnh.

Hắn cười nói với Quách Gia: Phụng Hiếu, Tử Long làm việc ta yên tâm.

Theo ta thấy, giờ này hắn đã hoàn thành nhiệm vụ chặn đường rồi.

Quách Gia mừng rỡ.

Mọi người đều vui mừng.

Quách Gia hỏi: Chúa công, làm sao người biết.

Trần Húc cười bí hiểm: Không vội, hai ngày nữa tin tức về sẽ rõ.

Đúng lúc này, thân vệ vào báo có người cầu kiến tên là Trần Đáo.

Trần Húc sững lại: Trần Đáo.

Trần Thúc Chí.

Đám Quách Gia ngạc nhiên.

Quách Gia cười: Xem ra Trần Đáo này chắc chắn không phải nhân vật tầm thường.

Tuân Du thắc mắc, Từ Hoảng giải thích rằng những người Trần Húc biết tên đều rất lợi hại, như Quách Gia, Tuân Du, hay chính Từ Hoảng.

Trần Húc đi ra ngoài, thấy một người tướng mạo anh vĩ.

Hắn cười nói: Người tới có phải Trần Đáo Trần Thúc Chí.

Trần Đáo vội hành lễ: Trần Đáo bái kiến Trần Hầu.

Trần Húc đỡ dậy, nhìn thuộc tính: Tên: Trần Đáo, tự Thúc Chí Tuổi: 18 Thống suất: 88 | Võ lực: 92 | Trí lực: 78 | Chính trị: 60 | Mị lực: 66 Đặc tính: Hộ Vệ, Điều Luyện, Trung Dũng.

Thuộc tính quá tốt.

Trần Húc mời Trần Đáo vào trong.

Mọi người chuyện trò vui vẻ.

Trần Húc hỏi về chuyện luyện binh.

Trần Đáo khiêm tốn chia sẻ tâm đắc về việc luyện một đội quân tên là Bạch Nhĩ Tinh Binh, mỗi người một địch mười.

Trần Húc dựa vào kiến thức hệ thống bổ sung thêm cho phương pháp của Trần Đáo, khiến mọi người mắt chữ O mồm chữ A.

Trần Đáo cũng bội phục sát đất.

Đúng lúc này, thân vệ chạy vào báo: Chúa công, bên ngoài có mấy ngàn tinh binh đang chạy tới.

Trần Húc cười lớn: Mọi người chớ hoảng.

Đó nhất định là ba ngàn Bạch Nhĩ Tinh Binh của ta.

Trần Đáo:.

Quách Gia:.

Tuân Du:.

Mọi người vội vàng đứng dậy, đi ra ngoài phủ quận thủ.

Tùy sau đó liền nhìn thấy một đội quân đang cuồng bôn tới.

Nhìn nhân số, ước chừng khoảng ba ngàn người.

Chưa đến trước mặt, liền đã có thể cảm nhận được một cỗ khí thế cuồng mãnh phả vào mặt.

Rõ ràng, đây là một đội tinh nhuệ trong tinh nhuệ.

Chỉ nhìn từ uy thế, e rằng không kém hơn Đan Dương tinh binh dưới trướng là bao.

Tuân Du bước lên vài bước, dò hỏi: Chúa công, đội quân này nhìn chiến lực vô cùng cường hãn.

Nhược bằng có ý đồ xấu, e rằng sẽ rất phiền phức.

Hay là ta triệu Tử Nghĩa hộ giá đi.

Trần Húc lúc này lại rất bình tĩnh.

Bởi vì hắn đã nhận ra đội quân trước mắt này, chính là Bạch Nhĩ Tinh Binh.

Thực sự vì đặc điểm của đội quân này quá mức rõ ràng.

Hắn điềm nhiên lắc đầu nói: Công Đạt chớ lo.

Đây chính là đội Bạch Nhĩ Tinh Binh ta vừa nói.

Nhìn lông đuôi bò trắng trên đầu bọn họ, tên gọi cũng từ đó mà ra.

Mọi người tề tề nhìn lại.

Quả nhiên, đội quân tinh nhuệ đang cuồng bôn tới kia, trên đầu hách nhiên có lông đuôi bò trắng làm trang sức.

Chương 182

Lúc này, Hứa Chử dẫn theo Hổ Vệ Quân, hô to Bảo hộ chúa công, từ một bên vọt ra.

Trần Húc chỉ phất phất tay, ra hiệu mọi người chớ hoảng.

Ba ngàn Bạch Nhĩ Tinh Binh đi thẳng đến trước cửa phủ quận thủ.

Sau đó đồng loạt hướng về phía Trần Húc bão quyền cung thân nói: Bạch Nhĩ Tinh Binh, đến báo danh với chúa công.

Cảm nhận được sự uy hiếp từ Bạch Nhĩ Tinh Binh, Hứa Chử vội vàng hộ vệ bên người Trần Húc.

Trần Húc cười đẩy Hứa Chử ra, lúc này mới cười nhạt bước lên phía trước nói: Chư vị đều đứng dậy đi.

Nhạ.

Ba ngàn Bạch Nhĩ Tinh Binh đồng thanh hô to một tiếng, lúc này mới đứng dậy.

Mọi người toàn bộ đều ngây ngẩn cả người.

Mặc dù biết là một chuyện, nhưng khi tận mắt nhìn thấy ba ngàn quân tinh nhuệ toàn bộ đều hướng Trần Húc cung thân hành lễ, vẫn không tránh khỏi sự chấn động trong lòng.

Trần Húc lúc này lại hơi có chút do dự.

Hắn đang nghĩ, có nên giao đội Bạch Nhĩ Tinh Binh trước mắt này vào tay Trần Đáo hay không.

Ngay lúc này, một đạo thanh âm hệ thống vang lên trong đầu Trần Húc.

Đinh, kiểm trắc túc chủ đang đối mặt lựa chọn, nhiệm vụ hệ thống đổi mới, thỉnh lựa chọn.

Lựa chọn 1: Do túc chủ thống lĩnh Bạch Nhĩ Tinh Binh.

Phần thưởng nhiệm vụ: Áo giáp một trăm bộ.

Lựa chọn 2: Đem Bạch Nhĩ Tinh Binh giao cho Trần Đáo thống lĩnh.

Phần thưởng nhiệm vụ: Độ trung thành của Trần Đáo + 100.

Chiến đấu lực của Bạch Nhĩ Tinh Binh tăng thêm một thành.

Lựa chọn 3: Đem Bạch Nhĩ Tinh Binh giao cho người khác ngoài túc chủ và Trần Đáo thống lĩnh.

Phần thưởng nhiệm vụ: Lương thực một vạn cân.

Nhìn các lựa chọn của hệ thống, Trần Húc cười.

Căn bản không cần suy nghĩ, thỏa thỏa là chọn phương án hai a.

Lựa chọn phương án hai, không chỉ độ trung thành của Trần Đáo đạt max trị số, mà chiến đấu lực của Bạch Nhĩ Tinh Binh cũng được tăng lên.

Quan trọng hơn là, Trần Đáo biết phương pháp huấn luyện Bạch Nhĩ Tinh Binh.

Như vậy cũng có thể khiến cho Bạch Nhĩ Tinh Binh càng thêm tinh nhuệ.

Chuyện tốt nhất cử đa đắc như vậy, đi đâu mà tìm.

Ngay lập tức hắn nói thầm trong lòng: Hệ thống, ta chọn phương án hai.

Trần Húc lúc này mới nhìn về phía Trần Đáo, cười nói: Thúc Chí, đội Bạch Nhĩ Tinh Binh này có vừa ý ngươi không.

Trần Đáo nhìn đội Bạch Nhĩ Tinh Binh trước mắt, sớm đã trợn mắt há hốc mồm.

Từ trước tới nay, chưa từng có một đội quân nào hợp ý hắn như thế.

Phảng phất như chính tay hắn huấn luyện ra vậy.

Lúc này nghe Trần Húc hỏi, hắn vội vàng gật đầu nói: Chúa công, đội quân này vừa nhìn liền biết không đơn giản, định nhiên là tinh nhuệ trong tinh nhuệ.

Hơn nữa, đội Bạch Nhĩ Tinh Binh này cư nhiên giống hệt như đội quân tinh nhuệ mà ta vẫn hằng tưởng tượng.

Chúa công quả nhiên lợi hại, cư nhiên có thể luyện ra Bạch Nhĩ Tinh Binh tinh nhuệ như thế, Trần Đáo bội phục.

Nói xong, hắn cúi người thật sâu.

Trần Húc một phen đỡ Trần Đáo dậy, cười sảng khoái nói: Thúc Chí, đã đội Bạch Nhĩ Tinh Binh này vừa ý ngươi, vậy ta liền giao nó cho ngươi.

Bình thường thì cứ theo những gì ta vừa giảng, hảo hảo thao luyện là được.

Trần Đáo kích động đến nói không nên lời.

Hắn run rẩy cánh tay, hồi lâu mới phịch một tiếng quỳ rạp xuống đất, cung kính nói: Mạt tướng vạn chết khó báo đáp tri ngộ chi ân của chúa công.

Lúc này, trong đầu Trần Húc, thanh âm hệ thống cũng vang lên.

Đinh, chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ, đạt được phần thưởng: Độ trung thành của Trần Đáo + 100.

Chiến đấu lực Bạch Nhĩ Tinh Binh tăng thêm một thành.

Trần Húc đỡ Trần Đáo dậy, vỗ vỗ vai hắn nói: Thúc Chí, vạn vạn không thể như thế.

Ngươi phải nhớ kỹ, bất kể như thế nào, bảo toàn an toàn của chính mình mới là quan trọng nhất.

Ánh mắt Trần Đáo càng thêm kiên định, mục quang sáng quắc nhìn chằm chằm Trần Húc, lớn tiếng nói: Tạ chúa công.

Trần Húc gật đầu.

Lập tức, ánh mắt hắn quét qua tất cả mọi người tại trường, cao giọng nói: Chư vị, đều là rường cột của bản hầu, bản hầu có một câu muốn trọng thân lại một lần.

Bất kể tình huống tương lai như thế nào, giữ lại thân thể hữu dụng mới là quan trọng nhất.

Chư vị thiết ký.

Thiết ký.

Mọi người không ai không động dung, đồng loạt cúi người đáp: Chúa công yên tâm.

Thuộc hạ đã rõ.

Sau đó, Trần Đáo lại thỉnh giáo thêm mấy phương pháp huấn luyện Bạch Nhĩ Tinh Binh, rồi hưng phấn đi huấn luyện đội quân mới tới tay này.

Trần Húc cảm nhận được, khí thế trên người đám Bạch Nhĩ Tinh Binh kia, mạc danh tăng lên một chút.

Từ xa, Thái Sử Từ rảo bước đi tới.

Nhìn thấy Trần Húc, không khỏi hiếu kỳ nói: Chúa công, vừa rồi ta đụng phải một đội quân tinh nhuệ, uy thế kia hầu như có thể so sánh với Hổ Báo Kỵ dưới trướng của ta.

Cũng không biết đội quân đó do người phương nào luyện ra.

Mọi người nghe vậy, đồng loạt quay đầu nhìn Trần Húc.

Thái Sử Từ ban đầu có chút không hiểu.

Hồi lâu, mới phản ứng lại: Chẳng lẽ, đội quân đó là do chúa công luyện.

Mọi người tề tề gật đầu.

Tuân Du càng cười nói: Không sai, đội quân Tử Nghĩa vừa gặp đó, chính là Bạch Nhĩ Tinh Binh do chúa công luyện.

Thái Sử Từ lúc này mới hoảng nhiên: Hóa ra là như thế, ta còn tưởng dưới trướng chúa công lại có thêm vị luyện binh đại gia nào, đang định cùng hắn giao lưu một hai.

Nhưng hóa ra là do chúa công làm, vậy thì không có gì lạ.

Mọi người đều ngẩn ra.

Cái gì gọi là không có gì lạ.

Cũng quá khinh miêu đạm tả rồi.

Tuân Du hiếu kỳ nói: Tử Nghĩa, vì sao lại nói vậy.

Vừa rồi đội quân kia ngươi cũng thấy rồi, đó chính là tinh nhuệ trong tinh nhuệ.

Thái Sử Từ cười lớn một tiếng: Nếu là người khác huấn luyện ra tinh nhuệ như thế, ta sẽ tán thán một phen.

Nhưng nếu là do chúa công làm, vậy thì là chuyện đương nhiên.

Chẳng lẽ các ngươi quên, cho đến nay, chúa công đã huấn luyện ra bao nhiêu bộ đội tinh nhuệ rồi sao.

Mọi người ngẩn người, bắt đầu cẩn thận hồi tưởng.

Thái Sử Từ bẻ ngón tay đếm: Hổ Báo Kỵ dưới trướng ta, Bạch

Mã Nghĩa Tòng dưới trướng Tử Long, Hổ Vệ Quân dưới trướng Trọng Khang, Đan Dương tinh binh dưới trướng Văn Đài và Bá Phù, cùng với đội Bạch Nhĩ Tinh Binh vừa rồi.

Những đội này, có đội nào không phải là tinh nhuệ trong tinh nhuệ.

Có đội nào không phải là vương bài trong vương bài.

Mọi người toàn bộ đều chết lặng tại chỗ.

Vấn đề này, trước đây bọn họ thật sự chưa từng nghĩ tới.

Nhưng lúc này ngẫm lại, lại phát hiện đúng như Thái Sử Từ nói, những đội quân chúa công ra tay luyện, không có đội nào không phải là cực phẩm.

Từng người một đều dùng vẻ mặt kính bội nhìn Trần Húc.

Đây, chính là chúa công của bọn họ sao.

Chúa công của bọn họ, nguyên lai lợi hại như vậy sao.

Trần Húc thấy mọi người đều kính bội nhìn mình, vội ho nhẹ một tiếng nói: Tử Nghĩa, chuyện trước đó bảo ngươi tuyển chọn tinh nhuệ, làm thế nào rồi.

Thái Sử Từ cung kính nói: Chúa công yên tâm, ta tới đây chính là vì báo cáo việc này.

Qua sàng lọc, ta từ trong đám Hoàng Cân quân vừa quy hàng, tuyển ra được tinh nhuệ binh sĩ, tổng cộng một vạn hai ngàn người.

Ít như vậy.

Trần Húc không khỏi ngẩn ra.

Bất quá nghĩ lại dáng vẻ tay bồng tay bế của đám Hoàng Cân tặc kia, liền hiểu rõ gật đầu.

Lập tức cười nói: Như thế, liền vất vả Tử Nghĩa cùng chư vị rồi.

Còn về những người còn lại sau khi tuyển chọn, liền cân nhắc cho đi làm truân điền đi.

Nhạ.

Thái Sử Từ cung kính đáp.

Chương 183

Lập tức lại nói: Chúa công, không biết việc truân điền này, ta nên tìm ai.

Trần Húc lại ngẩn ra, ánh mắt hắn quét qua mọi người tại trường.

Thật lâu sau mới khẽ thở dài một tiếng: Lại đợi hai ngày, dung ta suy nghĩ kỹ càng, xem việc này giao cho ai thì thích hợp.

Nếu thực sự tìm không ra người, liền để Tử Kính vất vả, đi biên chế một chuyến đi.

Nhạ.

Thái Sử Từ gật đầu đáp ứng.

Ngày hôm sau giữa trưa, Trần Húc từ hậu viện đi ra.

Vươn vai một cái, chỉ cảm thấy ngủ khá thoải mái.

Lập tức liền nhìn thấy dáng vẻ nhíu mày nhăn trán của Tuân Du, bèn hỏi: Công Đạt, vì chuyện gì mà phát sầu vậy.

Tuân Du dùng tay day day thái dương, hồi lâu mới thở dài một tiếng nói: Còn không phải vì chuyện truân điền mà chúa công nói sao.

Hiện giờ địa bàn dưới trướng chúng ta lớn rồi, quân đội cũng tương ứng gia tăng, lương thực hao phí cũng nhiều hơn.

Lại thêm thời gian vài năm tới, khẳng định chinh chiến không ngừng.

Binh mã chưa động, lương thảo đi trước, cứ như vậy, lương thực liền thành vấn đề cấp bách cần giải quyết.

Muốn giải quyết vấn đề lương thực, liền phải dựa vào truân điền.

Như thế, việc truân điền chính là chuyện đương vụ chi cấp.

Nhưng hiện giờ, Tử Kính một người chưởng quản việc truân điền căn bản lo không xuể, cần phải tìm cho hắn một phó thủ.

Chỉ là truân điền nhìn thì đơn giản, nhưng muốn lý giải rõ ràng thì cần một chút trình độ.

Ai, loại nhân tài này khó tìm a.

Trần Húc có chút mặc nhiên.

Đích xác.

Truân điền nhìn qua thì đơn giản, nhưng người thực sự có thể chơi tốt, hình như thật sự không có mấy người.

Ngay lúc này, thân vệ từ bên ngoài chạy vào bẩm báo: Chúa công, ba vị tướng quân Trình Phổ, Hàn Đương, Hoàng Cái đã trở lại.

A.

Đức Mưu đã về rồi sao.

Vậy mau cho vào đi.

Trần Húc nói, lập tức phất phất tay: Không, ta đích thân ra ngoài nghênh tiếp.

Nói xong, nhìn về phía mọi người trong sảnh: Chư vị, ba vị tướng quân Đức Mưu đắc thắng trở về, mọi người theo ta ra nghênh đón một chút đi.

Nói xong, liền đi đầu bước ra ngoài.

Đám người Quách Gia, Tuân Du cũng phân phân đi theo.

Ra khỏi phủ quận thủ, Trần Húc liếc mắt liền thấy ba người Trình Phổ, Hàn Đương, Hoàng Cái đang đợi bên ngoài.

Thấy Trần Húc đi ra, ba người vội vàng bão quyền cung thân nói:

Mạt tướng bái kiến chúa công.

Trần Húc ba bước cũng làm hai, đi đến trước mặt ba người, nhất nhất nâng dậy, mới cất tiếng cười to nói: Tốt.

Về là tốt rồi.

Ba vị tướng quân vất vả rồi.

Trình Phổ bão quyền nói: Chúa công, lần này toàn nhờ chúa công liệu địch tiên cơ, chúng ta dựa theo phân phó của chúa công, mai phục tại Thận Huyền, Nhữ Âm Huyền, Phú Ba Huyền.

Vị trí ba huyện này phẳng phất như một cái túi.

Quả nhiên như chúa công sở liệu, bộ hạ của Viên Thuật vừa vặn tiến vào cái túi mai phục của chúng ta.

Chúng ta đồng loạt xông ra, đại bại bộ hạ Viên Thuật, giết địch bảy ngàn, bắt tù binh gần bốn ngàn người.

Hiện giờ bộ hạ của Viên Thuật đã không đủ vạn người.

Tốt.

Rất tốt.

Trần Húc vỗ vai Trình Phổ, cười lớn nói: Chư vị lao khổ công cao.

Đại thắng ngày hôm nay, toàn nhờ công lao của chư vị a.

Sau đó nhìn quanh một chút hỏi: Không thấy Tử Long đâu nhỉ.

Khởi bẩm chúa công, Tử Long tướng quân đã đuổi theo yểm sát rồi.

Trình Phổ nói xong, đẩy một người bị trói gô như bánh tét bên cạnh ra: Chúa công, đây là một viên địch tướng do Tử Long tướng quân bắt sống.

Nếu không phải hắn giả trang thành Viên Thuật, khiến cho Viên

Thuật đào thoát.

Bằng không mà nói, trận chiến này chúng ta tất định có thể bắt sống Viên Thuật.

Nói đến đây, hắn thở dài một tiếng, trong giọng nói tràn đầy vẻ tiếc nuối.

Trần Húc vỗ vỗ vai Trình Phổ an ủi: Đức Mưu không cần nóng vội.

Viên Thuật hiện giờ uyển như chó nhà có tang, lại có Tử Long truy sát phía sau, Văn Đài lại tọa trấn ở vùng Đại Hồ Sơn dĩ dật đãi lao.

Hà sầu đại sự bất định.

Lời vừa dứt, người bị trói kia liền kinh hô:.

Ngươi làm sao biết chúa công ta muốn đi đường Đại Hồ Sơn.

Rõ ràng mấy ngày trước chúng ta mới vừa định ra phương lược.

Trần Húc cười nhạt, vươn tay phải năm ngón từ từ nắm thành quyền nói: Nhất cử nhất động của hắn, sớm đã nằm trong dự liệu của ta.

Hắn định ra phương án một là đi Dương Châu, chờ ngày đông sơn tái khởi phải không.

Còn phương án hai, chính là đi Đại Hồ Sơn bắc thượng tìm Viên Thiệu.

Người nọ há hốc mồm, mắt sắp lồi ra ngoài, không dám tin nói: Sao có thể, sao có thể.

Đây là phương án chúng ta mới định ra mấy ngày trước a.

Trần Húc cười nhạt, tùy ý đánh giá người trước mắt.

Ngay sau đó, thuộc tính của người này cũng hiện ra trước mặt Trần Húc.

Tính danh: Hàn Hạo, tự Nguyên Tự Tuổi: 28 Thống suất: 70 | Võ lực: 73 | Trí lực: 72 | Chính trị: 90 | Mị lực: 60 Đặc tính: Truân Điền, Thái Nhiên, Nông Chính.

Nhìn thuộc tính người này, Trần Húc giật mình.

Chính trị của tên này sao cao thế.

Đúng lúc này, thanh âm hệ thống vang lên trong đầu hắn.

Đinh, kiểm trắc túc chủ đang đối mặt lựa chọn, nhiệm vụ hệ thống đổi mới, thỉnh lựa chọn.

Lựa chọn 1: Giết Hàn Hạo, nhất liễu bách liễu.

Phần thưởng nhiệm vụ: Trường mâu một trăm cây.

Lựa chọn 2: Thả Hàn Hạo, để hắn đi đâu cho mát thì đi.

Phần thưởng nhiệm vụ: Hoàng kim một trăm lượng.

Lựa chọn 3: Tiệt hồ Tào Tháo, thu Hàn Hạo vào dưới trướng, đồng thời ủy thác làm chủ quản việc truân điền.

Phần thưởng nhiệm vụ: Độ trung thành của Hàn Hạo + 100.

Trị an Nhữ Nam + 30.

Nếu tiệt hồ thành công, sẽ nhận được phần thưởng ngẫu nhiên.

Nhìn nhiệm vụ hệ thống, Trần Húc ngây ra một lúc.

Nếu theo tiến trình nguyên bản, Hàn Hạo sẽ bị Tào Tháo thu vào dưới trướng sao.

Nhìn lại Hàn Hạo một lần nữa, hắn mới phát hiện tên này không chỉ chỉ số chính trị cao xuất kỳ, mà trong đặc tính còn có hai cái liên quan đến nông chính.

Cẩn thận suy tư một phen, hắn mới nhớ ra, Hàn Hạo cùng Tảo Chi cũng giống nhau, chính là người đề xuất chế độ truân điền cho Tào Tháo.

Trong một thời gian dài đều là người chủ quản truân điền dưới trướng Tào Tháo.

Trần Húc quét lại ba lựa chọn nhiệm vụ.

Lập tức cười nhạt, tính thiên hướng của hệ thống cũng quá rõ ràng rồi.

Còn gì phải nghĩ nữa, khẳng định chọn phương án ba a.

Ngay lập tức, Trần Húc nói thầm: Hệ thống, ta chọn phương án ba.

Đánh giá Hàn Hạo, trong lòng hắn lại đang suy tư làm thế nào để thu phục người này.

Nhìn thái độ thì có vẻ Hàn Hạo khá trung thành với Viên Thuật.

Hắn liếc nhìn Dương Hoằng đang đứng bên cạnh.

Dương Hoằng hiểu ý, liền bước lên nói: Hàn tướng quân, Dương mỗ cho rằng, lúc này bỏ tối theo sáng, đầu nhập dưới trướng chúa công, cũng chưa muộn.

Hàn Hạo nhìn Dương Hoằng, thần sắc phức tạp nói: Quân sư, nếu không phải chuyển đầu dưới trướng Trần Húc, nói không chừng ta sẽ không thua.

Dương Hoằng lắc đầu nói: Không, Hàn tướng quân sai rồi.

Ngay khi ta còn chưa đầu nhập dưới trướng chúa công, ngài ấy đã chế định xong phương án tương ứng, bao gồm việc phục kích tại Thận Huyền, Nhữ Âm Huyền, Phú Ba Huyền.

Nghe Dương Hoằng thao thao bất tuyệt, thần sắc Hàn Hạo càng

thêm phức tạp.

Lúc này, Kỷ Linh từ bên ngoài đi vào, cung thân với Trần Húc: Chúa công, số binh sĩ quy hàng của Viên Thuật trước đó, cộng lại hơn bốn ngàn người, đã tiến hành biên chế lại.

Chương 184

Không biết đội quân này nên giao cho ai thống lĩnh, thỉnh chúa công kỳ hạ.

Khi nói chuyện, trong lòng hắn dâng lên một cỗ khát vọng.

Khát vọng thống lĩnh một đội quân, nhưng lập tức lại tự mình phủ định.

Bất quá chỉ là một hàng tướng, những người này lại từng là thuộc hạ cũ của hắn, nếu để hắn thống lĩnh, chúa công làm sao yên tâm.

Sự tình này rơi vào người ai cũng sẽ không yên tâm a.

Hắn thầm than một tiếng.

Trần Húc cười nhạt nói: Đã là bộ hạ của Viên Thuật, vậy giao cho Phục Nghĩa thống lĩnh đi.

Hả.

Kỷ Linh kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Trần Húc: Chúa công, bọn họ nãi là cựu bộ dưới trướng ta, giao cho ta mà nói, e rằng. không đại hợp thích đi.

Có gì không hợp thích.

Trần Húc cười lớn nói: Vốn là cựu bộ của ngươi, giao cho ngươi vừa vặn hợp thích.

Trong mắt Kỷ Linh có chút chần chờ bất định.

Không biết Trần Húc có phải đang thử thám hay không.

Dương Hoằng thấy thế cười nói: Phục Nghĩa yên tâm đi.

Ta nghe Phụng Hiếu nói, chúa công trước nay đều xử trí như vậy,

ngươi cứ yên tâm là được.

Kỷ Linh nghiêm túc nhìn Trần Húc một cái.

Thấy biểu tình Trần Húc không giống làm bộ, mới cúi đầu thật sâu: Chúa công tín nhiệm, mạt tướng không có gì để báo đáp.

Nguyện vì chúa công hiệu tử lực.

Trần Húc bước lên đỡ Kỷ Linh dậy: Phục Nghĩa cứ yên tâm, cái gọi là dùng người thì không nghi, nghi người thì không dùng.

Đám cựu bộ này ngươi cứ yên tâm thống lĩnh đi.

Nhạ.

Kỷ Linh cung kính đáp.

Lập tức đứng dậy, liếc mắt liền thấy Hàn Hạo đang đứng một bên, không khỏi ngẩn ra.

Sau đó đại hỉ nói: Nguyên Tự, ngươi cũng tới rồi.

Tốt, tốt quá rồi.

Nói xong, ôm chầm lấy Hàn Hạo: Sau này ta lại có thể cùng nhau kề vai chiến đấu.

Hàn Hạo cũng đại hỉ, nhưng lập tức ánh mắt có chút phức tạp: Phục Nghĩa,. ngươi cũng hàng rồi.

Kỷ Linh cười lớn nói: Nguyên Tự, ngươi cũng thấy rồi.

Chúa công đãi ta rất tốt, ta không thể không hàng a.

Nói xong vỗ vỗ vai Hàn Hạo: Thế nào, ngươi cũng hàng đi.

Như vậy, huynh đệ chúng ta lại có thể cùng nhau uống rượu ăn thịt rồi.

Trần Húc thấy thời cơ chín muồi, đích thân bước lên cởi trói cho Hàn Hạo, rồi vỗ vai hắn, sang sảng nói: Nguyên Tự, bản hầu hoan

nghênh ngươi gia nhập.

Hàn Hạo nhìn qua Dương Hoằng, Kỷ Linh, rồi ánh mắt rơi trên người Trần Húc, lúc này mới bão quyền cung thân nói: Chúa công tại thượng, thuộc hạ nguyện hàng.

Tốt.

Trần Húc đỡ Hàn Hạo dậy, cười nói: Có Nguyên Tự giúp đỡ, việc truân điền của ta vô ưu hĩ.

Nghe Trần Húc nhắc đến truân điền, mắt Hàn Hạo sáng lên: Chúa công, ngài muốn tiến hành truân điền.

Trần Húc gật đầu cười: Kỳ thực việc truân điền ta đã sớm thực hành.

Chỉ là hiện giờ cần một người chuyên môn phụ trách việc này.

Hắn giả vờ hỏi: Nguyên Tự, chẳng lẽ ngươi tinh thông việc truân điền.

Hàn Hạo ngượng ngùng cười nói: Tinh thông thì không dám nhận, chỉ là đối với việc truân điền, ta có chút tâm đắc mà thôi.

Kỷ Linh cười lớn chen vào: Nguyên Tự, ngươi quá khiêm hư rồi.

Chúa công và Viên Thuật hoàn toàn không giống nhau, trước mặt chúa công có chuyện gì cứ nói thẳng.

Chúa công, năm ngoái Nguyên Tự đã từng tiến ngôn với Viên Thuật yêu cầu bắt đầu tiến hành truân điền.

Đáng tiếc Viên Thuật không thèm nghe.

Trần Húc nhướng mày.

Không ngờ Hàn Hạo lại đề xuất truân điền sớm như vậy, trình độ quả nhiên tương đương không tồi.

Hắn cười nói: Tốt.

Nguyên Tự, đã như vậy, chức quan truân điền liền giao phó cho ngươi.

Hàn Hạo có chút khó xử: Chúa công,. ta mới vừa quy hàng, e rằng không đại hợp thích a.

Trần Húc cười nhạt: Không sao.

Ta tin tưởng ánh mắt của mình, ta tin tưởng ngươi có thể làm được.

Hàn Hạo nghe vậy đại vi cảm động: Hàn Hạo đa tạ chúa công tín nhiệm.

Nguyện vì chúa công hiệu khuyển mã chi lao.

Trần Húc vỗ vỗ vai Hàn Hạo: Hảo hảo làm đi.

Nếu xử lý tốt, sau này ta sẽ giao toàn bộ việc truân điền của cả Dự Châu cho ngươi.

Hàn Hạo cảm kích đến rơi nước mắt: Tạ chúa công.

Cùng lúc đó, trong đầu Trần Húc vang lên thanh âm hệ thống.

Đinh, hoàn thành nhiệm vụ, đạt được phần thưởng: Độ trung thành của Hàn Hạo + 100.

Trị an Nhữ Nam + 30.

Đinh, chúc mừng túc chủ thành công chiêu lãm Hàn Hạo.

Hoàn thành nhiệm vụ tiệt hồ Tào Tháo.

Hoàn thành nhiệm vụ tiệt hồ Tào Tháo, đạt được phần thưởng ngẫu nhiên: Đặc tính Thi của Tào Tháo.

Đặc tính Thi: Khi bộ đội phe mình kích phá bộ đội địch, sĩ khí quân địch sẽ giảm xuống.

Trần Húc nhướng mày.

Như vậy, bốn cái đặc tính của Tào Tháo đều bị hắn tiệt hồ hết rồi.

Cũng quá kình bạo một chút đi.

Cũng không biết lần sau nếu lại tiệt hồ Tào Tháo thì sẽ lấy được cái gì.

Hắn không khỏi có chút chờ mong.

Trần Húc nhìn sang Quách Gia nói: Phụng Hiếu, việc truân điền kia cứ giao toàn quyền cho Nguyên Tự đi.

Ngươi từ nay thoát ra khỏi đống chính vụ đó, nếu không ta thật sợ làm cái thân thể yếu ớt của Phụng Hiếu mệt hỏng mất.

Quách Gia cúi sâu người trước Trần Húc: Xem ra chúa công thật sự hiểu ta.

Tính cách ta trời sinh không thích xử lý mấy cái chính vụ rắc rối này.

Hắn dang tay nói: Chúa công, nhưng chính vụ Nhữ Nam quận nên giao cho ai.

Hử.

Trần Húc ngẩn ra, rồi quét mắt qua mọi người.

Thuộc tính của từng người hiện ra trước mặt hắn.

Trừ Quách Gia, Tuân Du ra, người có chỉ số chính trị cao nhất tại trường chính là Hàn Hạo và Dương Hoằng.

Hiện giờ Hàn Hạo phụ trách truân điền, sau này còn phải lo truân điền cả Dự Châu.

Vậy chính vụ Nhữ Nam quận tự nhiên giao cho Dương Hoằng.

Dương Hoằng trí lực 82, chính trị 80, dùng để quản lý một quận là

dư dả.

Hắn liền cười nói với Dương Hoằng: Đức Hoằng, Nhữ Nam quận liền giao cho ngươi quản lý trước, không biết ý ngươi thế nào.

Chúa công, cái này không ổn đâu.

Dù sao tư lịch ta còn nông cạn.

Dương Hoằng th thấp thỏm bất an.

Trần Húc xua tay: Nếu không có nguyên nhân đặc biệt, cứ quyết định như vậy đi.

Dương Hoằng bão quyền: Thuộc hạ nhất định không phụ sự ủy thác của chúa công.

Trần Húc gật đầu.

Mọi người dần rời đi, chỉ còn lại Quách Gia đứng một bên.

Thấy người đi đã gần hết, Quách Gia mới bước lên hỏi: Chúa công, cũng không biết bên phía Viên Thuật rốt cuộc thế nào rồi.

Trần Húc nhíu mày: Việc này hẳn là không cần lo lắng, Trình Phổ không phải nói Tử Long đã đuổi theo yểm sát rồi sao.

Quách Gia gật đầu: Chỉ là ta lo lắng Viên Thuật sẽ lại diễn trò hoán trang đổi quần áo, như vậy e rằng lần này có khả năng sẽ xảy ra vấn đề.

Nếu không thể nhổ cỏ tận gốc, e rằng sẽ sinh thêm sự đoan.

Nếu lỡ để Viên Thuật bắc thượng hội hợp với Viên Thiệu, sợ rằng ta sẽ có thêm một kình địch.

Lời này của Quách Gia làm tim Trần Húc thót một cái.

Đừng nói là thật nha.

Trong lịch sử, mấy vụ như vậy quả thực không ít.

Riêng Tào Tháo đã có mấy lần kinh điển rồi.

Trong đại quân, nếu Viên Thuật thực sự giống như lần trước, đổi trang phục với người bên cạnh, Triệu Vân mười phần hết bảy tám phần là nhìn không ra.

Nhưng lập tức tâm hắn khẽ động.

Triệu Vân nhìn không ra, nhưng hắn nhìn ra được a.

Nếu hắn đi, Viên Thuật muốn mông hỗn qua ải là chuyện cực khó.

Đúng lúc này, hệ thống lại lên tiếng.

Đinh, kiểm trắc túc chủ đang đối mặt lựa chọn, nhiệm vụ hệ thống đổi mới, thỉnh lựa chọn.

Viên Thuật sẽ áp dụng phương pháp hoán trang, từ trong tay Triệu Vân và Tôn Kiên đào thoát, thuận theo tiểu khê ở Đại Hồ Sơn trốn xuống núi.

Lựa chọn 1: Mặc kệ Viên Thuật đào thoát.

Phần thưởng nhiệm vụ: Ngũ Thù Tiền một đồng.

Lựa chọn 2: Mệnh thân vệ truyền lệnh cho Triệu Vân và Tôn Kiên, bảo bọn họ nghiêm phòng tử thủ.

Phần thưởng nhiệm vụ: Chiến mã năm trăm con.

Lựa chọn 3: Túc chủ đích thân xuất mã, trảm Viên Thuật dưới mã hạ.

Phần thưởng nhiệm vụ: Danh thanh + 100.

Chương 185

Dân tâm Dự Châu + 30.

Viên Thuật là một phương chư hầu, nếu túc chủ đích thân chém giết, sẽ ngẫu nhiên nhận được phần thưởng trên người Viên Thuật.

Do là lần đầu tiên chém giết chư hầu, nếu thành công sẽ nhận được phần thưởng song trọng gấp đôi.

Nhìn nhiệm vụ hệ thống, Trần Húc ngẩn người.

Tàn khốc vậy sao.

Giết Viên Thuật có phần thưởng ngẫu nhiên.

Lại còn nhân đôi.

Còn về lợi ích của danh thanh thì hắn đã thể hội nhiều lần, không cần nói nhiều.

Dân tâm Dự Châu đối với việc khống chế cả châu có lợi ích cực lớn.

Còn chờ gì nữa.

Hệ thống, ta chọn phương án ba.

Trần Húc nhìn Quách Gia nói: Phụng Hiếu, đi thôi.

Nói xong liền đi về phía trước.

Quách Gia ngơ ngác: Chúa công, ý gì.

Đi đâu.

Trần Húc cười nhạt: Ta biết Viên Thuật sẽ dùng phép hoán trang để đào mệnh.

Ta đi Đại Hồ Sơn, giết tên Viên Thuật đó.

Quách Gia nói: Nhưng chúa công, ta đi cũng vô dụng a.

Nếu Viên Thuật dùng phép hoán trang, ta cũng nhận không ra.

Vô phương.

Trần Húc cười nói: Nếu Viên Thuật ở trước mặt ta, ta có biện pháp nhận ra.

Quách Gia ngẩn ra, rồi nói: Chúa công, mang theo Dương Hoằng cùng đi, càng ổn thỏa.

Như thế cũng tốt.

Trần Húc gật đầu, phân phó thân vệ: Gọi Dương Hoằng và Trần Đáo lập tức đến giáo trường, ta lập tức xuất phát.

Nhạ.

Thân vệ lĩnh mệnh đi.

Sau đó hắn cùng Quách Gia lên ngựa phi về phía giáo trường.

Lúc đến nơi, Trần Đáo đã đợi sẵn.

Trần Húc hô lớn: Thúc Chí, mau chóng bị tề binh mã, chúng ta tức khắc xuất phát.

Đại Hồ Sơn, trong Hồ Lô Cốc.

Đám người Viên Thuật đang điên cuồng chạy trốn.

Lúc này hắn đã hạ quyết tâm chạy tới Ký Châu.

Tuy rằng hướng Viên Thiệu cúi đầu là mất mặt, nhưng lúc này trong lòng hắn chỉ có vô tận cừu hận.

Hắn dẫn tàn quân chạy thẳng vào sơn cốc.

Hồ Lô Cốc là con đường tốt nhất để đi Ký Châu.

Hai bên là hai ngọn núi, đường đi chính là khe giữa hai ngọn núi

đó, cấu thành địa hình như một cái hồ lô, càng đi vào trong càng hẹp.

Kiều Nhuy gấp gáp nói: Chúa công, phía trước e rằng sẽ có nguy hiểm.

Viên Thuật quệt mồ hôi nói: Không ngại.

Việc ta bắc thượng tìm Viên Thiệu là quyết định trong lúc thương xúc, Trần Húc làm sao biết được.

Trong này đoạn đoạn không thể nào có mai phục.

Nói xong vung tay lớn, cho quân lính xông vào trong.

Đi được vài trăm mét, liền thấy một người hoành đao lập mã, đứng chặn giữa đường.

Phía sau người đó là một đội quân chỉnh tề.

Người nọ cười nhạt: Viên Thuật, muốn đi đâu a.

Viên Thuật đại kinh thất sắc: Văn Đài, cư nhiên là ngươi.

Ta lúc trước đãi ngươi không bạc chứ.

Cử tiến ngươi đảm nhiệm chức Dự Châu Thứ sử.

Niệm tình xưa, có thể tha ta một lần không.

Tôn Kiên lắc đầu: Viên Thuật, ta biết cách làm của ngươi.

Vô phi là mượn tay ta giúp ngươi thanh trừ dị kỷ mà thôi.

Phế thoại ít nói, nạp mạng đi.

Nói xong đã xông thẳng về phía Viên Thuật.

Viên Thuật kinh hãi.

Trình độ của Tôn Kiên hắn quá rõ, dù ở thời kỳ đỉnh phong hắn cũng không phải đối thủ, huống chi giờ đây quân lính khốn đốn.

Lúc này Kiều Nhuy hét lớn: Chúa công đi trước, ta cản hắn lại. rồi

thúc ngựa lao lên.

Viên Thuật vội lệnh hậu quân chuyển thành tiền quân, chạy ngược lại phía sau.

Lập tức, một đại đội bạch mã kỵ binh xuất hiện trước mặt.

Đội quân này phảng phất như ác mộng trong lòng hắn, mỗi lần gặp đều hiểm tượng hoàn sinh.

Viên Thuật biết không ổn, liền cùng thân vệ bỏ ngựa, leo lên ngọn núi bên cạnh.

Dưới núi tiếng hò hét rung trời.

Trên núi, Viên Thuật được thân vệ giúp đỡ liều mạng leo lên.

Dưới núi, Triệu Vân hét lớn với Tôn Kiên: Văn Đài, ta không biết mặt Viên Thuật, nơi này để ta giải quyết, ngươi mau đi truy Viên Thuật.

Tôn Kiên đáp: Như thế, Tử Long cẩn thận. rồi dẫn thân vệ đuổi theo.

Thấy Tôn Kiên càng lúc càng gần, thân vệ bên cạnh Viên Thuật nói: Chúa công, thân hình ta và ngài tương tự, đổi y phục cho ta, bọn hắn sẽ nhận không ra.

Hai người lập tức đổi đồ.

Thấy có người đuổi tới, Viên Thuật dẫn mười mấy tên thân vệ giả vờ hoảng hốt chạy sang đường nhỏ, còn tên thân vệ đóng giả thì dẫn đại bộ phận chạy hướng khác.

Tôn Kiên phía sau liếc mắt nhìn, thấy bóng lưng Viên Thuật liền vung tay đuổi theo hướng đó.

Viên Thuật chạy trốn thục mạng, tìm được một con suối nhỏ, thuận theo dòng suối cuối cùng cũng xuống được chân núi.

Quay đầu nhìn lại, chỉ còn hai tên thân vệ bên cạnh.

Tất cả mọi thứ của hắn đều bị hủy trong tay Trần Húc.

Hắn ngẩng đầu nhìn Đại Hồ Sơn, nghiến răng hận thanh nói: Trần Húc, ngươi đợi đấy cho ta.

Ta nhất định sẽ trở lại.

Đúng lúc này, một giọng nói vang lên bên tai hắn: Không, ngươi về không được, bởi vì ngươi đi không xong rồi.

Thanh âm này gần như ác mộng.

Viên Thuật ngẩng đầu, thấy Trần Húc đang đứng cách đó không xa, đạm tiếu nhìn hắn.

Phong tư kia y hệt đêm truy sát ở Bình Dư thành.

Đang một tiếng, binh khí trong tay Viên Thuật rơi xuống đất.

Hắn run rẩy nói: Sao có thể, sao có thể.

Trần Húc cười nhạt: Ngươi tưởng để mấy tốp người phía trước mặc y phục của ngươi là có thể dẫn dụ ta sao.

Đừng đùa.

Cùng lúc đó, giao diện thuộc tính của Viên Thuật hiện ra.

Tính danh: Viên Thuật, tự Công Lộ Tuổi: 38 Thống suất: 55 | Võ lực: 69 | Trí lực: 75 | Chính trị: 60 | Mị lực: 45 Đặc tính: Trá Mưu, Sử Dịch, Chinh Thuế, Ác Danh.

Nhìn thuộc tính Viên Thuật, Trần Húc gật đầu.

Đây chính chủ không nghi ngờ gì rồi.

Đây là lần đầu tiên hắn thấy đặc tính phụ tiêu cực.

Như cái Ác Danh kia rõ ràng là xấu.

Đặc tính Ác Danh: Do danh thanh quá ác liệt, khiến số binh sĩ cần thiết để duy trì thống trị gia tăng trên diện rộng.

Trần Húc ngẩn ra.

Chương 186

Cũng quá ngoan độc đi.

Không phải vừa vặn tương phản với Anh Danh sao.

Viên Thuật không dám tin: Không có khả năng a.

Mấy tốp người trước ngay cả ta cũng nhận không ra a.

Dương Hoằng trong lòng cũng kinh ngạc.

Vừa rồi có ba tốp người đi các hướng khác nhau, hắn định đuổi theo nhưng chúa công ngăn lại, khẳng định đó là giả.

Hắn theo Viên Thuật mấy năm cũng không nhận ra, chúa công làm sao biết.

Nhưng hiện tại hắn chỉ muốn hô to: Chúa công anh minh.

Viên Thuật hét lớn: Không có khả năng.

Ta Viên gia tứ thế tam công, ta Viên Thuật là dòng dõi đích truyền.

Ngươi không thể giết ta.

Nói xong liền quay đầu bỏ chạy.

Trần Húc cười nhạt, không đuổi theo, chỉ lấy Bá Vương Cung từ sau lưng xuống, kéo căng như trăng rằm.

Hắn lạnh lùng nói: Viên Công Lộ, nhớ kỹ, kiếp sau đừng đối đầu với ta.

Tay phải buông lỏng.

Hưu.

Mũi tên xé gió bay đi, trong nháy mắt đã đến sau lưng Viên Thuật.

Viên Thuật cảm giác phía sau có dị, quay đầu lại kinh hô: Không.

Một khắc sau, mũi tên cắm phập vào ngực hắn.

Dư thế không giảm, kéo hắn bay ngược về sau vài bước, ghim thẳng vào thân cây lớn.

Hắn giãy giụa giơ tay, chỉnh lại đầu quan trên đầu, sau đó cả người không còn thanh tức.

Thanh âm hệ thống vang lên trong đầu Trần Húc.

Đinh, chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ, đạt được Danh thanh + 100.

Dân tâm Dự Châu + 30.

Đinh, túc chủ đích thân chém giết chư hầu Viên Thuật, đạt được đặc tính của Viên Thuật: Trá Mưu.

Do là lần đầu tiên chém giết chư hầu, nhận được phần thưởng song trọng.

Đinh, chúc mừng túc chủ đạt được đặc tính của Viên Thuật: Chinh Thuế.

Đặc tính Trá Mưu: Trong phạm vi gần thành trì dưới trướng, năng lực công thành của địch giảm xuống.

Đặc tính Chinh Thuế: Tiền bạc thu được từ thành trì dưới trướng tăng thêm một thành.

Hai tên thân vệ còn lại định chạy trốn sau cây, Trần Húc cũng không do dự, mỗi tên một mũi tên kết liễu.

Dương Hoằng nhìn Viên Thuật chết trước mặt, trong lòng có chút không dễ chịu.

Một người từng ý khí phong phát, chiếm giữ Dự Châu, sinh sát dư

đoạt, là một trong vài đại chư hầu thiên hạ, cư nhiên cứ như vậy vô thanh vô tức mà chết.

Hắn thở dài một tiếng.

Trần Húc nhìn hắn một cái, rồi quát lớn: Hồi doanh.

Đám người Triệu Vân và Tôn Sách nghe tin Trần Húc đã giết Viên Thuật thì biểu cảm vô cùng đặc sắc.

Triệu Vân lắc đầu bất đắc dĩ: Quả nhiên phải là chúa công ra tay, cũng không biết chúa công rốt cuộc tìm ra Viên Thuật thế nào.

Tên Viên Thuật này giống như con chuột, quá biết trốn.

Tôn Kiên đứng trên sườn núi, nhìn cảnh sắc phía dưới hồi lâu không nói.

Thật lâu sau mới trường thán một tiếng: Viên Công Lộ, đi đường bình an.

Tin tức này truyền ra, thiên hạ chấn động.

Ký Châu, Phủ Châu Mục.

Quách Đồ cầm công văn chạy vào hét lớn: Chúa công, đại sự không ổn.

Viên Công Lộ, hoăng chết.

Viên Thiệu bật dậy, trừng mắt: Không có khả năng.

Hai ngày trước ta vừa nhận tin Công Lộ muốn tới chỗ ta.

Quách Đồ đưa công văn ra.

Viên Thiệu xem xong giận dữ mắng: Giỏi cho Trần Húc, dám động đến người Viên gia ta.

Người đâu, bị tề binh mã, ta muốn xuất binh.

Quách Đồ vội khuyên: Chúa công, hiện giờ đang giao chiến với

Công Tôn Toản, nếu phân tâm sang Trần Húc sợ sẽ bị lưỡng đầu thọ địch.

Trần Húc ở Dự Châu quá xa, cách một Tào Tháo, chi bằng dụ Tào Tháo đánh Trần Húc.

Viên Thiệu do dự hồi lâu mới thở dài đồng ý.

Duyện Châu, Phủ Châu Mục.

Tào Tháo day day mi tâm hỏi Tuân Úc về chuyện Thanh Châu Hoàng Cân quân.

Tuân Úc đề cử Mao Giới đi đàm phán.

Lúc này thân vệ báo tin dữ từ Dự Châu.

Tào Tháo đọc thư xong kinh hãi: Sao có thể.

Không có Viên Thuật kiềm chế, Trần Húc chẳng phải càng thêm cường đại.

Nghĩ đến hai lần thảm bại dưới tay Trần Húc, Tào Tháo cảm thấy đầu đau như búa bổ, trời đất quay cuồng.

Tuân Úc vội đỡ lấy hắn, gọi người lấy thuốc.

U Châu.

Công Tôn Toản cười lớn: Tốt.

Trần Húc giết Viên Thuật, Viên Thiệu nhất định hận thấu xương.

Nói không chừng ta có thể hợp tác với Trần Húc.

Nghe nói hắn cũng có Bạch Mã Nghĩa Tòng.

Có thể giao lưu một chút.

Từ Châu.

Đào Khiêm xem thư, sắc mặt biến đổi liên tục, than: Từ Châu hai

bên đều là hạng lang sói.

Vốn tưởng Tào Mạnh Đức là gian hùng, giờ xem ra Trần Đông Thăng mới là kiêu hùng cái thế.

Trường An.

Đổng Trác cười ha hả, khen ngợi Trần Húc với Vương Doãn.

Vương Doãn trong lòng kinh hãi nhưng cũng mừng thầm vì Trần Húc phát triển có lợi cho Hán thất.

Đổng Trác muốn thăng quan cho Trần Húc, hỏi ý Lữ Bố.

Lữ Bố nghe tin, sắc mặt âm tình bất định, ghen tức bỏ đi.

Dĩnh Xuyên, Tuân phủ.

Tuân Sảng vui mừng xem thư báo tin thắng trận của Trần Húc, hối thúc con gái Tuân Thái chuẩn bị hôn sự.

Tuân Thái thẹn thùng mài mực cho cha viết thư giục Trần Húc về hoàn hôn.

Trần Húc trở về Nhữ Nam trong sự chào đón nồng nhiệt của bách tính.

Sau khi Viên Thuật bị diệt, mọi thứ đi vào quỹ đạo.

Tại huyện Phú Ba, quận Nhữ Nam.

Một thiếu niên quỳ lạy mẹ già, xin đi tòng quân đầu bôn Trần Hầu.

Người mẹ đồng ý, gói ghém đồ đạc cho con.

Thiếu niên tên Lữ Mông, 14 tuổi, đến trước phủ quận thủ xin gặp.

Chương 187

Thân vệ thấy hắn nhỏ tuổi không cho vào, Lữ Mông liền xông vào hét lớn gọi Trần Hầu.

Trần Húc nghe tiếng, cho gọi vào.

Hắn nhìn thiếu niên tên Lữ Mông, thuộc tính hiện lên: Tính danh: Lữ Mông Tuổi: 14 Thống suất: 85 | Võ lực: 73 | Trí lực: 50 | Chính trị: 40 | Mị lực: 49 Đặc tính: Thủy Chiến, Nhất Tâm, Đảm Lượng.

Trần Húc ngẩn người, chỉ số này hơi thấp, có lẽ do chưa trưởng thành.

Hắn nhớ điển cố Sĩ biệt tam nhật, đương quát mục tương khán Kẻ sĩ ba ngày không gặp, phải nhìn bằng con mắt khác về Lữ Mông.

Hắn đồng ý nhận Lữ Mông với điều kiện phải chăm chỉ đọc sách.

Lữ Mông mừng rỡ đồng ý.

Trần Húc giao Lữ Mông cho Quách Gia dạy dỗ.

Quách Gia nghi hoặc vì không thấy thiên phú đọc sách ở thiếu niên này, nhưng vẫn tuân lệnh.

Trần Húc cười thầm, hắn rất mong chờ xem Lữ Mông sau này sẽ trưởng thành đến mức nào.

Lúc này, thanh âm hệ thống lại vang lên trong đầu hắn.

Đinh, chúc mừng Túc chủ, thành công chiêu mộ Lữ Mông.

Hoàn thành nhiệm vụ tiệt hồ Tôn Quyền.

Hoàn thành nhiệm vụ tiệt hồ Tôn Quyền, nhận được phần thưởng: Đặc tính Tôn Quyền Giáo Hóa.

Giáo Hóa: Trong phạm vi thế lực, tốc độ bồi dưỡng nhân tài tăng lên rõ rệt.

Dựa trên sự công nhận đối với Lữ Mông, Trần Húc liền ném hắn cho Triệu Vân đi tu tập thương pháp.

Trong hai ba ngày sau đó, Trần Húc thấy Lữ Mông thường xuyên ôm thẻ tre ngồi một mình một chỗ.

Cũng từng thấy hắn ở trong giáo trường không ngừng luyện tập thương pháp.

Một ngày nọ, Quách Gia cười tìm đến Trần Húc.

Chúa công, người ngài tiến cử là Lữ Mông kia, thiên tư quả thực không tệ, đáng tiếc là có chút hoang phế rồi.

Ồ.

Nói nghe thử xem.

Trần Húc có chút hứng thú hỏi.

Quách Gia ngồi xuống bên cạnh, lúc này mới cười nói: Lữ Mông trước đây luôn cảm thấy học tập vô dụng, cho nên vẫn luôn không chịu học.

Bất quá lần này xác thực không giống nhau, vì để được lưu lại, hắn đã bỏ công phu khổ luyện.

Có lẽ một năm sau, sẽ có tiến bộ rõ rệt.

Trần Húc gật đầu nói: Như thế, làm phiền Phụng Hiếu rồi.

Bất quá, dưới sự dạy bảo của ngươi, Lữ Mông chắc chắn sẽ trở thành một vị văn võ toàn tài.

Quách Gia ôm quyền nói: Chúa công, Gia có một chuyện không rõ.

Phụng Hiếu có chuyện cứ nói thẳng.

Trần Húc đạm nhiên cười nói.

Quách Gia nói: Chúa công làm sao biết được vị Lữ Mông này thiên tư bất phàm.

Trần Húc trong lòng nhảy dựng.

Làm sao biết được.

Vừa rồi là bởi vì biết rõ sự phát triển sau này của Lữ Mông.

Theo quỹ tích nguyên bản, sau này Lữ Mông chính là Đại Đô đốc Đông Ngô.

Nhưng chuyện này lại không thể nói rõ.

Hắn chỉ cười nhạt nói: Ngã chỉ là thấy hắn tư duy biện luận rõ ràng, điều lý phân minh, hẳn là kẻ có thể đào tạo.

Ồ.

Chúa công thật sự là suy đoán ra sao.

Trong lời nói của Quách Gia mang theo vài phần nghi hoặc.

Trần Húc tự nhiên sẽ không để lộ sơ hở, khá tự nhiên gật đầu.

Quách Gia đang định dò hỏi tiếp, lại nghe bên ngoài có một tên thân vệ đi vào.

Tên thân vệ kia khom người nói với Trần Húc: Chúa công, có thư tín từ Dĩnh Xuyên.

Trần Húc gật đầu nói: Dâng lên cho ta xem.

Nhìn thấy thư tín là do Tuân Sảng viết, hắn không khỏi sững sờ.

Nhưng nhìn nội dung bên trong, hắn cười khổ.

Nhanh như vậy sao.

Lược tính toán một chút, phát hiện lúc này đã là trung tuần tháng

ba.

Hắn nhìn về phía Quách Gia nói: Phụng Hiếu, ta thu dọn một chút, chuẩn bị hai ngày sau, ban sư hồi Dĩnh Xuyên.

Nhạ.

Quách Gia đáp một tiếng, chợt nói, Chúa công, đột nhiên ban sư hồi Dĩnh Xuyên.

Chẳng lẽ là vì phong thư trong tay.

Trần Húc gật đầu nói: Chính là như thế, thư này là Từ Minh công viết.

Từ Minh công.

Chẳng lẽ Tuân gia có việc.

Quách Gia nói xong liền lắc đầu, chợt hai mắt sáng lên, cười nói: Nguyên lai là như thế, là chuyện thúc giục hôn sự a.

Trần Húc thấy Quách Gia cười vui vẻ, liền nói: Cũng không biết Hứa Chử hiện tại có rảnh hay không, đến lúc đó để hắn quản một chút chuyện uống thuốc của ngươi.

Nụ cười của Quách Gia cứng đờ, ngượng ngùng nói: Chúa công, ta gần đây vẫn luôn dựa theo yêu cầu của Hoa thần y mà uống thuốc, ngài yên tâm đi.

Sự vụ phồn mang như thế, không cần vì chuyện này mà quá mức bận tâm.

Trần Húc cũng chỉ hù dọa Quách Gia một chút, lúc này lại nói: Đi nhiều ngày như vậy, cũng không biết Thanh Châu Hoàng Cân bên kia thế nào rồi.

Chúa công, chuyện này ta đang muốn báo cáo, ngày hôm qua nhận được thư tín của Quản Hợi, Tào Tháo bị Thanh Châu Hoàng Cân quân

hố thảm rồi.

Quách Gia nói xong liền cười lớn.

Ồ.

Trần Húc hứng thú nói, Phụng Hiếu, nói kỹ cho ta nghe.

Quách Gia thao thao bất tuyệt: Thủ lĩnh Thanh Châu Hoàng Cân quân là Từ Hòa yêu cầu Tào Tháo cung cấp mười vạn cân lương thực, liền đầu thành với Tào Tháo, Tào Tháo đồng ý rồi.

Như hôm nay Tào Tháo đem mười vạn cân lương thực cho Thanh Châu Hoàng Cân quân, nhưng Từ Hòa lại dưới sự khuyên bảo của Quản Hợi, lại đổi ý rồi.

Hiện tại Tào Tháo lại phái Mao Giới cùng đối phương đàm phán.

Trần Húc nghe vậy cười to: Tốt.

Quản Hợi lần này làm tốt lắm.

Trở về sau này, ta sẽ ghi công cho hắn.

Hắn nhìn về phía Quách Gia nói: Phụng Hiếu, hiện nay chuyện tuyển chọn nhân tài kia, làm thế nào rồi.

Quách Gia nghe vậy, cười khổ nói: Chúa công, chuyện này ta cảm thấy mệt muốn chết.

Từng người từng người một, chút năng lực cũng không có lại cứ vãng lai trong quận thủ phủ, không hiểm mệt chết sao.

Chúa công, ngã cảm thấy nên tìm một người chuyên môn phụ trách việc này đi, chuyện này a, ngã thật có chút làm không xuể.

Nói xong, hắn triều Trần Húc ôm quyền khom người hành lễ.

Trần Húc nghe vậy, trong lòng khẽ động.

Hình như, vừa rồi nghe nói đến Mao Giới, tựa hồ là một nhân tài

không tồi.

Trong ấn tượng, Mao Giới là người thanh liêm chính trực, quan trọng nhất là, Mao Giới giúp Tào Tháo quản lý tuyển bạt cùng tiếp nạp nhân tài.

Hiện nay danh tiếng Trần Húc càng lúc càng vang dội, người đến đầu quân càng ngày càng nhiều.

Đặc biệt là mấy ngày nay.

Nhưng vấn đề khiến hắn và Quách Gia đều tương đối khổ não là, tuy rằng người đầu quân không ít, nhưng trong đó đại đa số đều là hạng tầm thường.

Người chân chính có thể dùng, lại quá ít.

Liền cần có một người giúp hắn chuyên môn phụ trách chắt lọc.

Ánh mắt hắn khẽ sáng lên.

Đúng lúc này, một đạo thanh âm hệ thống vang lên trong đầu hắn.

Đinh, kiểm trắc Túc chủ gặp phải lựa chọn, hệ thống nhiệm vụ cập nhật, mời lựa chọn.

Mao Giới nãi là hảo thủ về phương diện tuyển bạt và quản lý nhân tài, hiện nay Mao Giới thân tại Thanh Châu Hoàng Cân quân, chính là cơ hội tốt để ra tay.

Lựa chọn 1: Đối với Mao Giới bỏ mặc.

Nhiệm vụ tưởng lệ: Thiết kiếm một thanh.

Lựa chọn 2: Phái người tiến về Thanh Châu, khuyên hàng Mao Giới.

Nhiệm vụ tưởng lệ: Lương thảo mười vạn cân.

Lựa chọn 3: Đơn giản, thô bạo, trực tiếp đem Mao Giới đoạt về.

Nhiệm vụ tưởng lệ: Lương thảo hai mươi vạn cân.

Nhìn hệ thống nhiệm vụ, Trần Húc chỉ lược nhìn lướt qua liền có đáp án.

Hiện nay Quản Hợi, Dương Phụng, Lý Xiêm ba người đều tại Thanh Châu Hoàng Cân quân.

Ba người này mỗi một người đều là tráng hán, Mao Giới bất quá chỉ là một văn sĩ mà thôi.

Để ba người bọn họ đem Mao Giới đoạt về, kia là dư xài.

Ngay lập tức, hắn ở trong lòng nói với hệ thống: Hệ thống, ngã lựa chọn tuyển chọn 3.

Trần Húc cất cao giọng cười nói: Phụng Hiếu, ngã nghe nói cái tên Mao Giới kia là một chuyên gia về phương diện quản lý nhân tài.

Lời này vừa nói ra, mắt Quách Gia khẽ sáng lên.

Chương 188

Hắn ghé vào bên người Trần Húc, nhỏ giọng nói: Chúa công, hay là ta đem tên Mao Giới kia đoạt về, thấy thế nào.

Sợ là không đại hảo đi.

Trần Húc cố ý nói.

Quách Gia lại cười nói: Chúa công, kỳ thật trong lòng ngài đã sớm có biện pháp, cũng đừng giấu ta nữa.

Trần Húc cũng không giấu giếm, cười lớn nói: Vậy liền đoạt nha của hắn.

Phụng Hiếu, ngươi phụ trách viết phong mật tín cho ba người Trương Yến, để bọn hắn theo mật tín hành sự.

Nhạ.

Quách Gia khom người lui xuống.

Trần Húc tắc mệnh thân vệ gọi Dương Hoằng và Hàn Hạo tiến vào.

Hắn đứng dậy, đi đến trước mặt Dương Hoằng nói: Đức Hoằng, Nhữ Nam quận liền giao cho ngươi.

Dương Hoằng hơi sững sờ nói: Chúa công, ngài muốn trở về rồi.

Trần Húc gật đầu nói: Không sai, ngã chuẩn bị hai ngày sau sẽ về Dĩnh Xuyên.

Nhữ Nam quận ngươi cũng quen thuộc, trị lý sẽ có không ít tiện lợi, sau này liền cần Đức Hoằng phí tâm nhiều hơn.

Ngoài ra chuyện truân điền, Nguyên Tự nếu có nhu cầu, ngươi cũng cần ra sức phối hợp.

Dù sao truân điền nãi là đại sự của chúng ta.

Chúa công yên tâm.

Hoằng nhất định không phụ sự ủy thác của Chúa công.

Dương Hoằng nói xong, khom người hành lễ.

Trần Húc vỗ vỗ vai Dương Hoằng nói: Ân.

Ngươi làm việc, ngã yên tâm.

Dương Hoằng đại vi cảm động, lần nữa triều Trần Húc ôm quyền hành lễ, lập tức lui ra ngoài.

Trần Húc đi đến bên cạnh Hàn Hạo, nói: Nguyên Tự, thế nào, truân điền tiến hành thuận lợi không.

Hàn Hạo gật đầu nói: Trước đó dưới sự giúp đỡ của Quân sư, đã có sở tiến triển.

Tử Kính huynh cũng đã đem hạt giống khoai tây vận chuyển đến, mấy ngày này liền có thể gieo hạt.

Trần Húc cũng vỗ vỗ vai Hàn Hạo nói: Nguyên Tự, hảo hảo nỗ lực, ngã cho ngươi ba tháng thời gian, đem Nhữ Nam quận hảo hảo chỉnh đốn một phen.

Chờ bên này có sở khởi sắc, liền trở lại bên cạnh ngã.

Ý của ngã là để ngươi phụ trách công tác truân điền của tất cả thành trì dưới trướng.

Hàn Hạo cảm kích nói: Đa tạ Chúa công.

Hàn Hạo nhất định tận tâm kiệt lực, để báo đáp ơn tri ngộ của Chúa công.

Trần Húc gật đầu nói: Chỉ cần có năng lực, dụng tâm nỗ lực, ngã nhất định sẽ không bạc đãi các ngươi.

Nhạ.

Hàn Hạo cung kính đáp.

Hai ngày sau, đại quân khai bạt, hướng về Dĩnh Xuyên mà đi.

Bình Dư trong thành, tự nhiên thiếu không được tràng diện bách tính đưa tiễn đầy cảm động.

Dĩnh Xuyên quận, Tuân gia.

Tuân Thái vẻ mặt tiêu cấp lôi kéo Tuân Phỉ, đi ra phía ngoài.

Tuân Phỉ nhìn Tuân Thái đang một thân nữ cải nam trang, vẻ mặt câm nín nói: Nữ Tuân, muội cũng quá khoa trương rồi đi, nếu để phụ thân biết, sợ là sẽ bị huấn cho một trận.

Tuân Thái nhăn cái mũi nhỏ, khẽ hừ một tiếng nói: Phụ thân đại nhân mới không nỡ huấn muội đâu.

Muốn huấn cũng là huấn huynh trưởng, vì không trông coi tốt muội.

Vẻ mặt Tuân Phỉ cứng đờ.

Hình như từ nhỏ đến lớn, Tuân Thái thật sự chưa từng bị phụ thân đại nhân huấn.

Ngược lại là hắn, mỗi lần đều sẽ bị liên lụy.

Haizz.

Hắn thở dài một tiếng.

Tuân Thái gấp gáp, khẽ hừ một tiếng nói: Muốn lỡ mất thời gian Trần Hầu nhập thành, muội duy huynh là hỏi.

Không lỡ được.

Tuân Phỉ vẫn cứ chậm rì rì đi ra phía ngoài, vừa đi vừa nói, Đều đã sớm hai cái canh giờ rồi, sao có thể lỡ.

Tuân Thái nghe vậy, sắc mặt hơi ửng hồng, nhưng kiều hừ một tiếng nói: Huynh trưởng, nhanh lên, lại nhanh lên một chút.

Nơi xa, Tuân Sảng cùng quản gia đứng một chỗ, nhìn hai người đang hưng phấn đi ra ngoài.

Quản gia do dự nói: Gia chủ, có cần khuyên một chút không.

Tuân Sảng đạm nhiên cười nói: Không sao, giữa những người trẻ tuổi, đi lại nhiều cũng tốt.

Nói xong, liền hướng về hậu viện đi đến.

Quản gia cũng đạm nhiên cười, lập tức liền đi theo.

Trần Húc mang theo đại quân, đi thẳng về Dĩnh Xuyên.

Xa xa, liền nhìn thấy Dương Địch thành.

Lập tức, hắn liền phát hiện cửa thành Dương Địch đứng đầy người.

Trần Húc hơi sững sờ.

Sau đó liền phát hiện, những người kia bắt đầu huyên náo.

Lập tức, từng đạo tiếng hoan hô tùy theo vang lên.

Hoan nghênh Trần Hầu trở về.

Hoan nghênh Trần Hầu.

Cung nghênh Trần Hầu khải hoàn.

Trần Húc đảo có chút ngoài ý muốn.

Lúc xuất chinh cũng thường có bách tính đưa tiễn, nhưng lúc trở về mà ra tận cửa thành nghênh tiếp ra dáng thế này, thật sự là lần đầu tiên gặp.

Hắn lẩm bẩm nói: Dân tâm của ngã, cao như vậy sao.

Quách Gia nghe vậy, không khỏi cười nói: Chúa công, hiện nay ngài tại Dự Châu dân tâm, kia thật là vạn dân sở hướng a.

Nhược ngài đi ra đăng cao nhất hô, người hưởng ứng đông như mây a.

Trần Húc có chút mặc nhiên, chỉ cảm thấy bách tính đối với hắn nhiệt tình, về phần những cái khác, gần đây đảo không quá rõ ràng.

Không, hẳn là có liên quan đến đợt nhiệm vụ gần nhất.

Cảm thụ được bách tính nhiệt tình, Trần Húc một bên đối với bách tính vẫy tay, một bên hướng về Dương Địch đi đến.

Lập tức, hắn nhìn thấy Tuân Phỉ trong đám người.

Cái này đảo không phải vì mắt hắn tinh.

Thật sự là vì vị tiểu huynh đệ bên cạnh Tuân Phỉ kia, thật sự có chút quá mức nhiệt tình.

Tuy rằng không biết vị tiểu huynh đệ kia, nhưng không biết vì sao, tổng cảm thấy có chút quen mắt.

Định tình xem xét.

Thuộc tính của vị tiểu huynh đệ kia xuất hiện trước mặt hắn.

Vẻ mặt của hắn hơi sững sờ.

Không thể nào, vị tiểu huynh đệ nhiệt tình như lửa này, cư nhiên là Tuân Thái nữ cải nam trang.

Bảo sao lại quen mắt như vậy.

Khóe miệng hắn khẽ cong, trong lòng đã có chủ ý.

Trần Húc đi đến trước mặt Tuân Phỉ, đối với Tuân Phỉ ôm quyền nói: Trọng Phụ huynh, đã lâu không gặp.

Tuân Phỉ cũng ôm quyền nói: Cung nghênh Trần Hầu khải hoàn.

Bên cạnh Tuân Thái cũng ôm quyền nói: Cung kính Trần Hầu khải hoàn.

Trần Húc nhìn về phía Tuân Thái, giả vờ tò mò nói: Không biết vị tiểu huynh đệ này cao tính đại danh.

Đảo sinh đến khá tuấn tú.

Trọng Phụ huynh, vị tiểu huynh đệ này cũng là người Tuân gia sao.

Tuân Phỉ vừa muốn nói gì đó, thấy Tuân Thái khẽ ho khan một tiếng nói: Trần Hầu, ngã gọi là Tuân Thái, nãi là tòng đệ của Tuân Phỉ.

Tuân Thái.

Trần Húc có chút muốn cười, nhưng nén cười giả vờ nói, Xin hỏi là chữ Thái trong Thái điểu sao.

Thái điểu.

Tuân Thái vẻ mặt không hiểu ra sao, một đôi mắt to nhìn chằm chằm Trần Húc.

Trần Húc đạm nhiên cười nói: Sở vị Thái điểu, chính là con chim đi ăn rau.

Chim ăn rau.

Tuân Thái nghiêng đầu, vẻ mặt mờ mịt.

Nhìn khuôn mặt nghiêng tinh xảo kia, thật có một loại phong tình khác biệt.

Thấy Tuân Thái đang ở một bên suy tư, Trần Húc tắc kẹp bụng ngựa, hướng về cửa thành đi vào.

Tuân Thái thấy Tuân Phỉ đang ở đó len lén cười, liền dò hỏi: Huynh trưởng, Thái điểu mà Trần Hầu nói là chim gì.

Tuân Phỉ thu nụ cười, lắc đầu nói: Vi huynh cũng không biết.

Nói xong, hắn lại bật cười.

Tuân Thái vẻ mặt khó hiểu.

Trần Húc trở về quận thủ phủ, mới vừa tiến vào trong phủ liền ngẩn ra.

Nhìn trong phủ, hai nữ đang vẻ mặt ý cười nhìn hắn.

Hai nữ này, hách nhiên chính là Điêu Thuyền cùng Thái Diễm.

Thấy hắn tiến vào, hai nữ cất bước tiến lên, một trái một phải ôm lấy cánh tay hắn, liền đi vào bên trong.

Chương 189

Trần Húc nói: Thiền nhi, Diễm nhi, các nàng đến lúc nào.

Điêu Thuyền vũ mị cười nói: Ngã hôm qua mới đến, ngã sở dĩ không đi nghênh tiếp Trần lang, là muốn cho Trần lang một cái kinh hỉ.

Hai nữ đem đầu đều dựa vào trên người hắn, hưởng thụ lẫn nhau thân nhiệt.

Điêu Thuyền u u nói: Trần lang, trước đó chàng nói hôn kỳ với ngã, không phải là ở bốn tháng sau sao.

Sao lại biến thành tháng ba rồi.

Thái Diễm cũng nói: Đúng vậy, Trần lang để cho phụ thân ngã và Vương Tư đồ trước tháng tư phải tới.

Trần Húc sững sờ.

Lập tức lại minh ngộ.

Trước đó ý của hắn là để Thái Ung và Vương Tư đồ rời khỏi Trường An trước tháng tư, dùng cái này để tránh kiếp nạn Thân Vẫn chết tiếp theo.

Khả không nghĩ tới, Thái Diễm và Điêu Thuyền đều hiểu lầm.

Tại lúc này, một đạo thanh âm hệ thống vang lên trong đầu hắn.

Đinh, kiểm trắc Túc chủ gặp phải lựa chọn, hiện hệ thống nhiệm vụ cập nhật, mời lựa chọn.

Lựa chọn 1: Giả vờ không có nghe thấy, dựa theo kế hoạch cũ tiến hành, trước tiên cưới một mình Tuân Thái.

Nhiệm vụ tưởng lệ: Hoàng kim hai trăm lượng.

Lựa chọn 2: Đã hiểu lầm, vậy thì tương kế tựu kế.

Dứt khoát song hỷ lâm môn, đồng thời đem Điêu Thuyền cùng Thái Diễm cũng cưới luôn.

Nhiệm vụ tưởng lệ: Chúa công đặc tính: Thiên Hòa.

Chúa công đặc tính Thiên Hòa: Trong phạm vi thế lực dưới trướng Túc chủ, sẽ không phát sinh thiên tai, ví dụ như cuồng phong, bạo vũ, hạn hán, bão tố v. v.

Nhìn hệ thống nhiệm vụ, Trần Húc ngẩn ra.

Hệ thống cư nhiên còn có Chúa công đặc tính.

Thiên Hòa.

Kia chẳng phải là ý vị đã có Nhân Hòa, lại thêm Địa Lợi.

Bất quá cái gọi là Chúa công đặc tính Thiên Hòa này, xác thực tương đương cường hãn.

Không có thiên tai, sẽ không có cuồng phong, bạo vũ, hạn hán, bão tố, như vậy đối với khu vực cai trị ích lợi không phải là một chút ít.

Chuyện này, có cái gì phải do dự.

Ngay lập tức, hắn liền ở trong lòng nói: Hệ thống, ngã lựa chọn tuyển chọn 2.

Trần Húc thấy hai nữ đều đang nhìn mình, liền cười lớn một tiếng nói: Sở dĩ ngã đem thời gian dời lại sớm, nguyên nhân căn bản là vì, tháng tư có một chuyện đại sự sắp phát sinh.

Ân.

Hai nữ tề tề sững sờ.

Bị Trần Húc xưng là đại sự, vậy nhất định là chuyện không tầm thường.

Chỉ là Trần Húc không nói chi tiết, các nàng cũng không tiện hỏi nhiều.

Trần Húc cười nói: Ngày hai mươi lăm tháng ba này, là một ngày tốt.

Đến lúc đó, ngã một lần đem ba người các nàng cưới về.

Hai nữ trên mặt tràn đầy tu hồng.

Thái Diễm lại cắn cắn môi, có chút muốn nói lại thôi.

Điêu Thuyền đưa tay vỗ vỗ tay Thái Diễm, an ủi: Chiêu Cơ tỷ tỷ, không cần lo lắng, phụ thân bên kia khẳng định sẽ đáp ứng.

Trần Húc nói: Diễm nhi, làm sao vậy.

Thái Diễm cắn cắn môi, nói: Phụ thân ngã, có khả năng sẽ không đáp ứng.

Trần Húc sững sờ, nói: Vậy trước đó làm thế nào thuyết phục phụ thân nàng.

Ngã nói Trần lang rất giỏi thư pháp, sáng tạo ra mấy loại thư pháp, lâm mô Sấu Kim Thể của Trần lang, phụ thân ngã mới hân nhiên đáp ứng.

Thái Diễm ngượng ngùng nói.

Trần Húc trong lòng khẽ động nói: Vậy phụ thân nàng có phải hay không đối với thư pháp đặc biệt yêu thích.

Thái Diễm nhẹ nhàng gật đầu.

Trần Húc cất cao giọng cười nói: Việc này đơn giản, đến lúc đó ngã lại cho nhạc phụ xem mấy loại thư thể mới, không chừng nhạc phụ liền đồng ý rồi.

Thái Diễm và Điêu Thuyền hai người tề tề sững sờ, kinh hô nói:

Lại có mấy loại thư thể.

Trần Húc sờ sờ mũi gật đầu đáp một tiếng, chợt cười lớn nói: Lại không được, ngã lại làm mấy bài danh thiên, để nhạc phụ phẩm giám một hai.

Thái Diễm và Điêu Thuyền hai người lúc này vẻ mặt sùng bái nhìn Trần Húc.

Trần Húc hỏi: Không biết hai vị nhạc phụ, khi nào có thể tới.

Thái Diễm kiều tu nói: Phụ thân ngã mấy ngày trước đã đến, không bao lâu nữa liền sẽ tới nơi.

Trần Húc gật đầu cười nói: Như thế rất tốt.

Hắn quay đầu nhìn về phía Điêu Thuyền nói: Thiền nhi, xem ra Vương Tư đồ bên kia thì sao.

Điêu Thuyền lắc đầu, sắc mặt có chút ảm đạm.

Nhưng lại thấy Trần Húc đạm nhiên cười nói: Thiền nhi chớ lo, hôn sự giữa chúng ta, lúc trước Vương Tư đồ đã đáp ứng rồi.

Trần Húc đạm đạm nói: Lại không được, ngã đi đem Vương Tư đồ trói lại, thế nào.

Điêu Thuyền nghe vậy, phì cười một tiếng.

Nàng lắc đầu nói: Nghĩa phụ bên kia rút không ra thời gian, cũng không ngại.

Chỉ cần có thể cùng Trần lang ở một chỗ, ngã liền tâm mãn ý túc rồi.

Điêu Thuyền nói chuyện, trên mặt mang theo vài phần kiều tu, để Trần Húc trong lòng đại động.

Hắn sờ sờ gò má Điêu Thuyền, lại vuốt vuốt trán Thái Diễm nói:

Các nàng nhớ ngã không.

Hai nữ tuy rằng kiều tu, nhưng đều gật đầu.

Trần Húc cười nói: Đã như thế, vậy chúng ta còn chờ cái gì.

Điêu Thuyền nghe vậy, trên mặt ý xấu hổ càng sâu.

Thái Diễm lại đứng lên nói: Trần lang, ngã vừa rồi quyển sách kia mới xem được một nửa, ngã đi trước.

Điêu Thuyền: Chiêu Cơ tỷ tỷ.

Trần Húc một phen đem Điêu Thuyền ôm lấy, đi về hướng bên giường.

Vương Doãn và Thái Ung hai người, tề tề ngồi ở trên sườn núi, nhìn về phía trước cách đó không xa Dương Địch thành trì.

Thái Ung lắc đầu nói: Vương Tư đồ, đều đã tới rồi, lại không cho nữ nhi biết, cũng thật sự là thú vị.

Vương Doãn đạm nhiên cười nói: Ngã lần này tới nãi là vì tước vị của Trần Hầu.

Lập tức hắn nhìn về phía Thái Ung nói: Trần Đông Thăng ưu tú như vậy, ngươi cũng đừng làm khó hắn.

Thái Ung khẽ hừ một tiếng nói: Nữ nhi của ngã nãi là đại gia khuê tú, sao có thể nhuyễn cấm ở trong lãnh địa.

Ngươi lại làm sao biết là nhuyễn cấm ni.

Vương Doãn liếc xéo Thái Ung một cái.

Thái Ung nhất thời nghẹn lời.

Vương Doãn lắc đầu nói: Không sai biệt lắm là được rồi, trừ bỏ Trần Đông Thăng, ngươi lại đi đâu tìm hiền tế tốt như vậy.

Thái Ung giống như không nghe thấy, chỉ cầm một tờ giấy, ở đó

yên lặng nhìn.

Nhìn tự thể trên đó, hách nhiên chính là Sấu Kim Thể.

Ngày thứ hai giữa trưa, thân vệ vội vội vàng vàng chạy vào nói: Chúa công, thượng sai đến rồi.

Trần Húc ngẩn ra nói: Thượng sai.

Chúa công, thượng sai nói ngài lại cao thăng.

Nghe lời của thân vệ, Trần Húc ngây ngẩn tại đương trường.

Không phải mới vừa thăng quan sao.

Không những thăng quan, còn phong Hầu.

Giờ lại thăng quan nữa.

Hắn lắc đầu, không đi tế cứu cái này nữa, cất bước hướng về phía ngoài đi ra.

Đến bên ngoài quận thủ phủ, phát hiện có hai vị lão nhân, đang cười ngâm ngâm nhìn hắn.

Hắn không khỏi ngẩn ra.

Người đứng đầu cất cao giọng cười nói: Trần Đông Thăng, không nhận ra ngã sao.

Vương Tư đồ, ngài tới rồi.

Trần Húc cười nói.

Lập tức hắn nhìn về phía bên người Vương Tư đồ.

Chỉ thấy người kia tuy rằng tuổi tác không nhỏ, nhưng trên người ẩn ẩn tự mang khí thế.

Trong lòng thầm nghĩ: Người này tất định không phải người tầm thường.

Định tình xem xét, thuộc tính của người kia cũng xuất hiện trước mặt hắn.

Tính danh: Thái Ung, tự Bá Giai Niên kỷ: 59 tuổi Thống suất: 26 Võ lực: 18 Trí lực: 88 Chính trị: 82 Mị lực: 80 Đặc tính: Học giả, Danh thanh, Văn hóa, Giáo hóa.

Trần Húc sững sờ, người này lại là Thái Ung.

Vương Doãn và Thái Ung hai người, cùng nhau tới.

Ngay lập tức, hắn vẫy tay về phía bên người.

Thân vệ ghé vào bên người hắn, Trần Húc nhỏ giọng phân phó vài câu.

Thân vệ lĩnh mệnh, chạy vào trong quận thủ phủ.

Vương Doãn khẽ ho khan một tiếng nói: Đông Thăng, tới, ngã giúp ngươi giới thiệu một hai.

Vị này chính là Thái Ung, nãi là đương đại đại nho.

Đang nói, hắn triều Trần Húc nháy mắt ra dấu.

Trần Húc khom người cúi đầu nói: Hậu học mạt tiến Trần Húc, bái kiến Bá Giai công.

Vương Doãn và Thái Ung hai người tề tề ngẩn ra.

Bất quá hai người rất nhanh liền cho rằng, là Thái Diễm đã nói trước.

Thái Ung đạm nhiên cười nói: Trần Hầu quá khách khí rồi.

Trần Húc đảo cũng không để ý, Thái Ung đúng là một đại nho chân chính.

Từ những đặc tính kia, liền có thể thấy được một phần.

Vương Doãn cười lớn một tiếng nói: Trần Hầu, lão phu lần này

đến nãi là có công vụ tại thân.

Chi bằng ngã trước tiên đem công sự làm xong thế nào.

Nói xong, hắn giơ lên thánh chỉ trong tay.

Chương 190

Trần Húc kỳ quái nói: Vương Tư đồ, chuyện tuyên chỉ này, cần ngài đích thân tới.

Vương Doãn cười nói: Cấp cho Trần Hầu tuyên chỉ nãi là đại sự, có thể đích thân đi một chuyến, cũng là vinh hạnh của lão phu.

Trần Húc có chút không quá thích ứng.

Vương Doãn khách khí như vậy.

Có chút không đúng lắm a.

Trong lòng tính toán, trên mặt lại cười nói: Đa tạ Vương Tư đồ sĩ ái.

Vất vả cho Vương Tư đồ rồi.

Không sao.

Vương Doãn khẽ ho khan một tiếng nói, Trần Hầu tiếp chỉ.

Chỉ nhanh chóng đọc một lần, liền đem ý chỉ cùng ấn tín, toàn bộ đều nhét vào trong tay Trần Húc.

Trần Húc mới phát hiện, mình bị phong làm Trấn Đông Tướng quân, Thành Võ Hầu, Dự Châu Mục.

Vương Doãn vỗ vỗ tay nói: Như thế công vụ liền kết thúc, tiếp theo là tư vụ.

Trần Húc trong lòng lại đang suy tư.

Thành Võ Hầu nãi là Huyện hầu trong Liệt hầu.

Là đỉnh phong trong Hầu tước.

Nhưng Thành Võ huyện lại tương đương lạ lẫm.

Trần Húc có chút kỳ quái nói: Vương Tư đồ, hình như dưới trướng ngã tịnh không có Thành Võ huyện.

Vương Doãn gật đầu nói: Không sai, phong ấp Thành Võ huyện của ngươi nãi là tại Duyện Châu.

Lời này vừa nói ra, Trần Húc ngẩn ra.

Đổng Trác để hắn thảo phạt Tào Tháo ý đồ, đều đặt ở ngoài sáng rồi sao.

Tại lúc này, một đạo thanh âm hệ thống vang lên trong đầu hắn.

Đinh, chúc mừng Túc chủ thụ phong Trấn Đông Tướng quân, Thành Võ Hầu, Danh thanh + 100.

Đinh, chúc mừng Túc chủ danh thanh đạt 1100, hoạch đắc xưng hào: Danh Động Thiên Hạ.

Điêu Thuyền và Thái Diễm hai người, tề tề từ hậu viện bước nhanh đi ra.

Phân biệt đi đến trước mặt Vương Doãn và Thái Ung, tề tề phúc một phúc nhún người hành lễ.

Trần Húc mới cười nói: Vương Tư đồ, Bá Giai công, mời vào bên trong.

Hai người tề tề hướng về bên trong đi vào.

Vương Doãn đem Trần Húc kéo vào một gian mật thất, mới cười nói: Trần Hầu phong thải càng hơn vãng tích, đáng mừng đáng chúc a.

Trần Húc ôm quyền nói: Vương Tư đồ ngài mới là phong thải bất phàm, khiến mỗ khâm phục.

Vương Doãn cười lớn nói: Trần Hầu thật biết nói chuyện.

Hắn ghé vào bên người Trần Húc, nhỏ giọng nói: Ngã lần này tới,

nãi là thụ Đổng Trác thác phụ, để ngã nói cho ngươi, giúp hắn giải quyết Tào Tháo và Đào Khiêm.

Trần Húc sững sờ.

Đổng Trác để hắn giải quyết Tào Tháo, hắn có thể lý giải.

Nhưng để hắn giúp đỡ giải quyết Đào Khiêm, thì có chút kỳ quái.

Lại thấy Vương Doãn từ trong tay áo lấy ra một phong thư tín, đưa tới trong tay Trần Húc.

Trần Húc mở ra xem, quả nhiên, nội dung trong thư giống hệt như lời Vương Doãn nói.

Lại nghe Vương Doãn đạm nhiên cười nói: Đương nhiên, Đông Thăng cũng có thể lựa chọn không nghe.

Mục đích chân thực của ngã lần này tới, nãi là cùng Đông Thăng thương lượng chuyện tru diệt Đổng Trác ở bước mấu chốt cuối cùng.

Hắn trên dưới đánh giá Trần Húc một chút, nói: Đông Thăng, ngươi đắc tội Lữ Bố lúc nào.

Ân.

Trần Húc ngẩn ra, có chút không hiểu ra sao.

Lại nghe Vương Doãn nói: Đây chính là mục đích thứ hai của ngã, tên Lữ Bố kia tựa hồ đối với ngươi, rất nhiều địch ý.

Trước đó nghe ngã muốn tuyên đọc phần ý chỉ này, hắn trực tiếp phủi tay bỏ đi.

Trần Húc lại bắt đầu hồ nghi.

Chẳng lẽ những lời Điêu Thuyền và Thái Diễm nói trước đó, là thật.

Lập tức, hắn từ trong thư phòng lấy ra Thất Tinh Bảo Đao, đặt ở

trước mặt Vương Doãn.

Vương Doãn sững sờ nói: Cái này không phải của ngã.

Khụ, đây không phải là Thất Tinh Bảo Đao sao.

Đao này, không phải nên ở trong tay Đổng Trác.

Không đúng, lần trước Đổng Trác đã đem đao ban cho Lữ Bố.

Hắn hồ nghi nhìn Trần Húc một cái nói: Đao này làm sao lại ở trong tay ngươi.

Trần Húc cười khổ nói: Ngã hôm đó đánh một tên côn đồ.

Nói xong, hắn liền đem tình huống hôm đó đều giảng lại một lần.

Vương Doãn ngây ngẩn tại đương trường.

Hồi lâu, mới thở dài một tiếng nói: Đông Thăng, người ngươi đánh, hơn phân nửa chính là Lữ Bố.

Như thế, hết thảy liền nói thông rồi.

Sớm biết hắn dũng vũ như vậy, cần gì dùng đến Lữ Bố.

Nhìn Trần Húc, trong mắt hắn hiện lên một tia phức tạp nói: Đông Thăng, ngươi có võ lực như thế, lại vì sao giấu giếm sâu như vậy.

Vương Doãn nói ra lời này, Trần Húc liền ngẩn ra ở đó.

Hắn nói: Không nên a.

Ngã đánh là Lữ Bố, sao có thể.

Vương Doãn trừng Trần Húc một cái nói: Vậy ngã hỏi ngươi, người ngươi đánh rốt cuộc ăn mặc thế nào.

Trần Húc hồi ức nói: Ngã đánh người kia, trên đầu cắm hai cái lông gà.

Vương Doãn câm nín ngẩng đầu nhìn trời, hồi lâu mới nói: Đó đâu

phải lông gà, đó rõ ràng là Trĩ Kê Linh, tượng trưng cho Lữ Bố anh dũng thiện chiến.

Trần Húc lắc đầu nói: Lữ Bố, không phải là thiên hạ đệ nhất sao.

Yếu như vậy.

Vương Doãn vẻ mặt nhìn quái vật, nhìn Trần Húc.

Trần Húc khẽ ho khan một tiếng.

Lúc này hồi tưởng lại tình huống lúc đó, cũng cảm thấy có chút phỉ di sở tư.

Có khả năng bởi vì lúc đó xuất thủ quá đột nhiên, chiêu thức quá cổ quái, Lữ Bố bị đánh mộng đi.

Hoặc là, Lữ Bố không thiện bộ chiến.

Hắn lắc đầu, không đi so đo cái này nữa.

Lại nghe Vương Doãn thần tình nghiêm túc vài phần nói: Đông Thăng, Lữ Bố khẳng định đang tìm cơ hội, muốn cùng ngươi trên lưng ngựa nhất quyết thư hùng.

Lần sau gặp hắn, vạn vạn phải cẩn thận một chút mới được.

Trần Húc bình tĩnh gật đầu nói: Đa tạ Vương Tư đồ, Trần Húc minh bạch.

Như hôm nay, hắn đã sớm kim phi tích bỉ.

Lữ Bố muốn cùng hắn đấu.

A a.

Vương Doãn nhìn về phía Trần Húc, hạ thấp giọng nói: Đông Thăng, sự tình về việc tru diệt Đổng Trác, tiến hành được không sai biệt lắm, bước mấu chốt cuối cùng, ngã muốn để ngươi hỗ trợ tham tường một hai.

Trần Húc gật đầu nói: Vương Tư đồ khách khí, có chuyện cứ nói thẳng.

Vương Doãn cười dò hỏi: Đông Thăng, theo ý ngươi, một bước cuối cùng ngã nên xử lý như thế nào.

Trần Húc đạm nhiên cười nói: Việc này đảo cũng đơn giản, chỉ cần mời Lữ Bố ẩm yến, kích thích đố hỏa trong lòng hắn là thành.

Vương Doãn hai mắt sáng lên, ghé sát người vào nói: Đông Thăng nói lại kỹ càng hơn chút.

Trần Húc đối với việc này, đảo một điểm không hoảng.

Lúc ở hậu thế, đoạn ngắn về Liên Hoàn Kế cuối cùng, hắn xem kỹ rất nhiều lần.

Đương nhiên, hắn khẳng định sẽ không thừa nhận, là vì xem Điêu Thuyền.

Khụ.

Hắng giọng một cái, hắn mới kỹ càng nói: Vương Tư đồ, đem Lữ Bố mời uống rượu, rượu tới bảy tám phần, như thế như thế, như vậy như vậy.

Cuối cùng lại để mỹ nhân dùng ngôn ngữ kích bác, tắc đại sự thành hĩ.

Vương Tư đồ đại duyệt, vỗ tay cười nói: Tốt.

Có phương pháp này của Đông Thăng, Liên Hoàn Kế định nhiên vô ưu hĩ.

Hắn đứng dậy, đối với Trần Húc khom người thi lễ nói: Trần Hầu, nếu có thể trừ bỏ Đổng tặc, Trần Hầu đáng cư thủ công.

Trần Húc vội vươn tay đỡ Vương Doãn nói: Nếu có thể trừ bỏ Đổng tặc, toàn dựa vào Vương Tư đồ.

Nếu không có Vương Tư đồ điều độ, kế này làm sao sẽ thành.

Hai người lẫn nhau chối từ một phen, Vương Tư đồ mới cười nói: Không biết Đông Thăng khi nào cùng tiểu nữ Điêu Thuyền thành hôn.

Trần Húc cất cao giọng cười nói: Vương Tư đồ tới thật đúng lúc.

Hôn kỳ kia, liền định tại hai ngày sau.

Trùng hợp như thế.

Vương Doãn cũng không khỏi kỳ quái, Như thế, ngã liền chờ hai người đại hôn xong lại đi.

Trần Húc nghe vậy đại hỉ nói: Tốt, vậy thật sự là quá tốt rồi.

Trước đó Thiền nhi vì Vương Tư đồ không thể tới mà âm thầm rơi lệ.

Ngừng lại một chút, hắn nói: Vương Tư đồ, vậy Đổng Trác vì sao để ngã đối phó Đào Khiêm.

Đông Thăng a, Đổng Trác muốn ngươi đối phó Tào Tháo và Đào Khiêm, việc Tào Tháo kia không cần nói nhiều, ngươi chắc trong lòng cũng hiểu rõ.

Về phần Đào Khiêm ma, truy cứu nguyên nhân, là vì Đào Khiêm trước đó từng cùng Viên Thuật kết minh.

Ân.

Trần Húc sững sờ, Vậy ngã lần trước đem Viên Thuật kết liễu, cũng không thấy Đào Khiêm nhảy ra a.

Vương Doãn khinh thường bĩu môi nói: Tên Đào Khiêm kia kỳ thật có dã tâm rất lớn, hình tượng lão người tốt hắn biểu hiện ra, chẳng qua là mua danh chuộc tiếng mà thôi.

Đông Thăng ngươi ở bên cạnh hắn, cần cẩn thận hắn giở trò xấu.

Trần Húc gật đầu nói: Kỳ thật ngã vẫn luôn đề phòng Đào Khiêm chơi xấu.

Về phần chính diện đối chiến, nếu hắn dám, ngã định để hắn có đi không về.

Vương Doãn cười lớn nói: Tốt.

Rất tốt.

Đông Thăng, nếu có một ngày, ngã cần ngươi nhập Trường An cần vương, không biết, ngươi nguyện ý hay không.

Vương Doãn nói ra lời này, Trần Húc ngây ngẩn tại đương trường.

Hắn nhíu mày nói: Vương Tư đồ, ngài cũng biết, ngã cá nhân bình nhật tản mạn quen rồi, lại không thích ở Trường An làm quan.

Nếu thích, ngày đó ngã cũng sẽ không chọn Bái quận.

Nhưng nếu Vương Tư đồ có việc, chỉ cần phái một người thân tín, truyền tin tới, ngã định khởi binh tương trợ.

Vương Doãn nghe vậy, cảm động nói: Có lời này của Đông Thăng, Vương Doãn ngã hậu cố vô ưu hĩ.

Chương 191

Về phần Đông Thăng không nguyện làm bạn bên cạnh Hoàng đế, đảo cũng có pháp khả giải.

Nói xong, hắn thần bí cười một tiếng.

Hai người sau đó liền đi ra mật thất.

Trần Húc mới phát hiện, Thái Ung đã sớm ở bên ngoài chờ.

Hắn đi mấy bước lên trước, đối với Thái Ung thi lễ nói: Bá Giai công.

Thái Ung gật đầu nói: Đi thôi, bồi ngã đi một chút.

Trần Húc sững sờ.

Có chút kinh ngạc với phản ứng của Thái Ung.

Vương Doãn vỗ vỗ vai Trần Húc, cười nói: Đi thôi, Bá Giai huynh tuy rằng làm người có chút cổ hủ, nhưng lại không phải người không nói đạo lý.

Hai người hảo hảo giao lưu một phen là được.

Thái Ung có chút kinh ngạc nhìn Vương Doãn một cái, tựa hồ đối với thái độ của Vương Doãn có chút kỳ quái.

Vương Doãn ghé vào bên người Thái Ung, nhỏ giọng nói: Bá Giai huynh, còn nhớ lời bình ngữ của Hứa Thiệu kia không.

Thái Ung ngẩn ra, vừa định nói gì, lại thấy Vương Doãn lắc đầu nói: Quý không thể tả, quý không thể tả a.

Vừa lắc đầu, vừa hướng ra phía ngoài đi đến.

Thái Ung trong lòng khẽ thở dài một tiếng, chợt nói: Đi thôi.

Hai người ra khỏi quận thủ phủ, một đường hướng về phía trước chậm rãi đi tới.

Hiện tại chính là ban ngày, trên đường gặp không ít bách tính.

Mỗi một vị bách tính, đều sẽ dừng lại, đối với Trần Húc chào hỏi.

Trong ngôn ngữ, ý cung kính kia khiến Thái Ung cũng không khỏi âm thầm xưng kỳ.

Lúc này tới gần giờ cơm, trong thành đang thi cháo.

Nhìn tiệm cháo, Thái Ung tò mò nói: Trần Hầu, ngã quan sát trong thành, tựa hồ có không ít tiệm cháo.

Chẳng lẽ là vị thiện nhân nào làm.

Trần Húc lắc đầu nói: Những tiệm cháo này, đều là của quận thủ phủ Dĩnh Xuyên quận làm.

Ân.

Thái Ung tò mò nói, Dĩnh Xuyên quận không phải dưới trướng Trần Hầu sao.

Chẳng lẽ những tiệm cháo này đều là Trần Hầu làm.

Trần Húc thở dài một hơi nói: Bách tính sinh hoạt không nổi, biết làm sao bây giờ.

Là bách tính dưới trướng ngã, ngã tự nhiên muốn cam đoan bọn hắn có thể sống sót.

Lời này vừa nói ra, Thái Ung ngẩn ra.

Ngơ ngác nhìn Trần Húc, hồi lâu mới đi đến bên cạnh tiệm cháo, tỉ mỉ nhìn, nghe.

Lại tìm mấy vị bách tính, trò chuyện một hồi.

Hồi lâu, hắn mới du du thở dài nói: Không ngờ Trần Hầu cư nhiên

vì bách tính như thế, trước đó ngược lại là ngã trách oan ngươi.

Trần Húc đạm nhiên cười nói: Không sao, hôm nay một lần nữa nhận thức, cũng không muộn.

Tốt.

Vậy liền từ hôm nay bắt đầu nhận thức đi.

Tâm tình của Thái Ung, tựa hồ cũng tốt hơn không ít.

Hắn thần sắc phức tạp nhìn Trần Húc một cái nói: Trần Hầu, không biết đối với nữ nhi Thái Diễm của ngã, ngươi có ý nghĩ gì.

Trần Húc trong lòng nhất động.

Chẳng lẽ Thái Ung muốn buông lỏng.

Hắn lập tức nghiêm túc nói: Diễm nhi, nãi là đương thế đệ nhất tài nữ, một điểm này không thể nghi ngờ.

Ngã cùng nàng, cũng hỗ sinh tình tố.

Lúc trước, lần đầu tiên ngã gặp nàng, nàng vừa vặn bị Bạch Ba tặc cướp bóc, tình huống lúc đó quá khẩn cấp, ngã liền xuất thủ.

Khả ngã không nghĩ tới, từ sau đó, chúng ta liền nhìn trúng đối phương.

Ngã thật sự muốn hảo hảo chiếu cố Diễm nhi, để Diễm nhi được hạnh phúc.

Nghe Trần Húc khen ngợi Thái Diễm, Thái Ung mặt có vẻ đắc ý.

Lúc này nghe Trần Húc nói như vậy, Thái Ung nói: Khả lúc đó, vì sao ngươi không đem Chiêu Cơ đưa trở về ni.

Đưa trở về.

Trần Húc đạm nhiên cười nói, Không biết đưa về Trường An của Bá Giai công, hay đưa về Hà Đông.

Nếu đưa về Trường An, rất rõ ràng, Bá Giai công sẽ đem nàng đưa về Hà Đông.

Đưa về Hà Đông, ngã thật sự không nguyện.

Vì sao, chẳng lẽ lúc đó, ngươi liền đối với Thái Diễm có mưu đồ nào đó.

Thái Ung truy vấn.

Trần Húc đạm nhiên cười một tiếng.

Đối với Thái Diễm có mưu đồ.

Kia là tất nhiên rồi.

Thật vất vả xuyên việt đến Hán mạt, đối mặt tuyệt sắc như Thái Diễm, tự nhiên sẽ có sở mưu đồ.

Chỉ là những lời này, tự nhiên sẽ không nói ra.

Hắn chỉ cười nhạt nói: Bởi vì ngã biết, Vệ Trọng Đạo kia mệnh không còn lâu nữa.

Lời này vừa nói ra, mày Thái Ung không khỏi nhảy một cái.

Đây, chính là chỗ hắn nghĩ mãi không thông nhất.

Trước đó, khi Vệ Trọng Đạo chưa ly thế, hắn liền nhận được thư tín của nữ nhi Thái Diễm.

Trong thư viết rõ ràng rành mạch: Vệ Trọng Đạo mệnh không còn lâu nữa.

Lúc đó, hắn là không tin.

Nhưng sau đó, lại tin.

Cũng không thể không tin.

Bởi vì người phái đi ra ngoài thăm dò cận huống của Vệ Trọng Đạo, truyền tin tức về, nói Vệ Trọng Đạo bệnh thệ.

Do đó không thể không tin.

Hắn nhìn về phía Trần Húc nói: Trần Hầu, ngã muốn biết, ngươi làm sao biết Vệ Trọng Đạo mệnh không còn lâu nữa.

Trần Húc có chút câm nín.

Lời này, để hắn trả lời thế nào.

Chỉ có thể thần bí cười cười, lại không nói chuyện.

Hồi lâu, mới đáp phi sở vấn nói: Bá Giai công, ngươi biết vì sao ngã nhất định muốn ngươi cuối tháng tư tới Dự Châu không.

Thái Ung sững sờ, nói: Không phải vì hôn sự sao.

Đúng.

Nhưng còn có một nguyên nhân khác.

Trần Húc nhìn về phía Thái Ung, biểu tình vô cùng ngưng trọng nói, Bởi vì nếu ngươi lưu tại Trường An thành, sau tháng tư ngươi sẽ chết.

Lời này vừa nói ra, Thái Ung trong lòng nhảy dựng, chỉ cảm thấy lông tóc dựng đứng.

Tức tiện là ban ngày, cũng cảm giác được một cỗ hàn ý thấu xương.

Trần Húc lại không đi quản phản ứng của Thái Ung, chỉ cười nhạt nói: Đừng tưởng rằng ngươi đang thu thập tư liệu Hán triều thì Đổng Trác sẽ không giết ngươi.

Bá Giai công, thời đại thật sự không giống nhau.

Nói xong, hắn từ trong tay áo rút ra bốn tờ giấy, nhét vào trong tay Thái Ung.

Lập tức xoay người, dương trường nhi khứ.

Thái Ung nhìn bóng lưng Trần Húc, hồi lâu không có hồi thần.

Mãi đến khi bóng lưng Trần Húc biến mất trong tầm mắt, hắn mới cúi đầu, mở ra tờ giấy trong tay.

Một khắc sau, đồng khổng hắn mãnh liệt co rút lại.

Cấp mang hướng về phía sau lật xem.

Trực đến khi đem bốn tờ giấy toàn bộ đều xem hết, mới sắc mặt phức tạp nhìn thoáng qua phương hướng Trần Húc rời đi.

Lập tức liền ngồi xuống bên cạnh, ngón tay bắt đầu lâm mô.

Khi Trần Húc trở về quận thủ phủ, Thái Diễm đang chờ.

Nhìn thấy hắn, Thái Diễm vội vàng chạy chậm tới nói: Trần lang, chàng cùng phụ thân ngã, nói chuyện thế nào rồi.

Lập tức, nàng nhìn về phía sau lưng Trần Húc, lại không phát hiện thân ảnh Thái Ung, không khỏi nói: Trần lang, phụ thân ngã đâu.

Trần Húc tự nhiên không thể nói, đem Thái Ung ném ở một bên.

Hắn chỉ tiến lên, một phen ôm lấy Thái Diễm nói: Yên tâm đi, phụ thân nàng nhìn chữ ngã viết, kiến liệp tâm hỉ thấy cái lạ thì thích, muốn nhìn kỹ một chút.

Ồ.

Thái Diễm nói, Trần lang cho mấy loại thư thể.

Trần Húc cười nhạt nói: Bốn loại đi.

Thái Diễm mới yên lòng nói: Phụ thân ngã cực thích thư pháp, nếu bỗng nhiên nhìn thấy bốn loại thư thể, khẳng định sẽ phế tẩm vong thực.

Không chừng, đã bắt đầu lâm mô rồi.

Nói xong, nàng ghé sát vào bên tai Trần Húc nói: Trần lang, cảm

ơn chàng.

Cảm thụ được độ ấm bên tai, Trần Húc một phen ôm lấy Thái Diễm, hướng về phía sau đi đến.

Chương 192

Thái Diễm thẹn đến mức đem đầu chôn xuống nói: Hiện nay phụ thân ngã đang ở đây, đừng để ngài nhìn thấy.

Trần Húc từ hậu viện đi ra, vẫn không thấy Thái Ung.

Trong lòng không khỏi lộp bộp một cái.

Thái Ung sẽ không chết đói, Thái Ung sẽ không nghĩ quẩn chứ.

Ngay lập tức, hắn liền hướng về phía ngoài đi ra.

Khi đi tới địa phương chia tay với Thái Ung trước đó, mới phát hiện, Thái Ung đang ghé vào trên một tảng đá, thỉnh thoảng dùng bút vẽ cái gì đó.

Trong lòng tò mò, vội đi tới.

Lập tức liền ngẩn ra.

Chỉ thấy Thái Ung đang ghé vào trên tảng đá kia, đối với mấy tờ giấy kia, thỉnh thoảng lâm mô.

Hắn hơi có chút động dung.

Thái Ung, cũng quá chuyên chú một chút.

Trách không được sẽ trở thành đương đại đại nho, lại là văn học gia, thư pháp gia.

Càng tự sáng tạo ra Phi Bạch tự thể, ảnh hưởng vô số người đời sau.

Ở bên cạnh quan khán hồi lâu, Thái Ung cũng không có phát hiện hắn.

Hắn đưa tay vỗ vỗ Thái Ung.

Thái Ung ngẩng đầu, nhìn thấy Trần Húc, Thái Ung lộ ra một tia tươi cười nói: Trần Hầu a.

Lập tức, liền lần nữa tiếp tục lâm mô.

Trần Húc bất đắc dĩ, chỉ có thể lôi kéo hắn đi về quận thủ phủ.

Ngày thứ nhất.

Ngày thứ hai.

Thái Ung đều không có xuất hiện.

Duy nhất để Trần Húc thoáng yên tâm là, cho người đưa cơm vào, đảo ăn hết rồi.

Thẳng đến ngày thứ ba.

Một ngày này, nãi là ngày đại hôn của Trần Húc.

Một buổi sáng sớm, Thái Ung rốt cục từ trong phòng đi ra.

Nghe được tin tức, Trần Húc vội vàng chạy tới.

Nhìn bộ dáng Thái Ung bình yên vô sự, Trần Húc trong lòng yên tâm không ít.

Nhìn thấy Trần Húc, Thái Ung cất cao giọng cười nói: Thư pháp của Đông Thăng, quả thực quá tinh diệu.

Bốn loại thư pháp kia, mỗi một loại lão phu đều chưa từng nghe thấy, chưa từng nhìn thấy.

Diệu, thật sự là diệu a.

Trần Húc có chút câm nín.

Đều là lúc nào rồi a.

Còn giảng cái này.

Lại nghe Thái Ung nói: Đông Thăng, hôm nay không phải cùng

Chiêu Cơ đại hôn sao.

Ngươi ở trong này làm gì.

Trần Húc nói: Bá Giai công, đồng ý ngã cùng Diễm nhi thành hôn rồi.

Thái Ung thật dài thở dài nói: Chiêu Cơ có thể tìm được ngươi, cũng là thiên ý sử nhiên.

Vậy cứ như thế đi.

Hy vọng ngươi có thể hảo hảo đối đãi nàng.

Trần Húc ôm quyền khom người nói: Đa tạ Bá Giai công thành toàn.

Đi thôi đi thôi.

Mau đi làm việc của ngươi đi.

Thái Ung cất cao giọng cười nói, Hôm nay có thể sẽ tương đương bận rộn.

Ngã cũng nên đi chuẩn bị một phen.

Nói xong, đã xoay người lên ngựa, kẹp bụng ngựa, bôn hướng về phía Thái gia.

Vì nhu cầu nghênh thân, cũng vì để sau này Thái Ung cùng Vương Doãn tại Dĩnh Xuyên có cái an thân chi sở, Trần Húc đã sớm chuẩn bị cho mỗi người một chỗ trang viên.

Trần Húc tắc bắt đầu chuẩn bị.

Bởi vì muốn đi ba nơi, nghênh ba lần thân.

Cho nên mắt thấy giờ lành không sai biệt lắm, hắn liền sớm xoay người lên Xích Thố mã, đi theo xa đội, hướng về nhà Thái Diễm tiến phát.

May mắn ba nhà đều cự ly Dĩnh Xuyên quận thủ phủ không quá xa, nếu không mà nói, một ngày này, chỉ sợ ngay cả thời gian nghênh thân cũng không đủ.

Trần Húc cưỡi trên Xích Thố mã.

Ở phía trước hắn, một đội nghi trượng mở đường.

Ở sau lưng hắn, chúng văn võ phân liệt hai bên, tề tề đi theo.

Võ có Triệu Vân, Thái Sử Từ, Tôn Kiên, Tôn Sách, Điển Vi, Hứa Chử, Trần Đáo.

Văn có Quách Gia, Lỗ Túc, Tuân Du, Trần Quần, Từ Thứ, Điền Phong.

Một đoàn người chừng mấy trăm, hạo hạo đãng đãng, hướng về nhà Thái Ung đi đến.

Tại hai bên đội nghênh thân, vô số bách tính đi theo.

Bọn hắn đi theo bên cạnh đội nghênh thân, vẫn luôn hướng về phía trước đi tới.

Một màn này, khiến Trần Húc khá cảm động.

Thật sự không nghĩ tới, ngày thành thân, cư nhiên sẽ có nhiều bách tính như vậy, nguyện ý chứng kiến thời khắc quan trọng trong nhân sinh của hắn.

Ở trên lưng ngựa Xích Thố cao hơn hẳn một cái đầu, hắn đối với bách tính ôm quyền ra hiệu.

Bách tính từng người từng người hoan hô không ngừng, tiếng chúc mừng không dứt.

Càng có không ít đứa bé, từng đứa chạy bên cạnh hoan hô.

Giờ khắc này, trong lòng Trần Húc tràn ngập một loại cảm giác

thỏa mãn.

Có lẽ, loạn thế, chính là phải vì bách tính trong loạn thế, lưu lại chút gì đó.

Hoặc là, loạn thế, sứ mệnh của hắn, liền là phải vì hậu thế, vì tương lai lưu lại điểm gì đó.

Xa xa, nhìn thấy trang viên Thái Ung.

Tại cửa trang viên, đèn lồng đỏ treo thật cao.

Cửa lớn một mảnh màu đỏ, khắp nơi đều dương dật không khí vui mừng.

Buổi sáng mới vừa gặp Thái Ung, đang đứng ở ngoài cửa lớn, xa xa nhìn hắn.

Thái Ung lúc này nhìn so với trước đó hoàn toàn bất đồng.

Nụ cười trên mặt phảng phất như phát ra từ nội tâm.

Tại khi xa đội tới cửa trang viên, Thái Ung nghênh đón, chủ động cười nói: Trần Hầu, mời vào bên trong.

Trần Húc liền dưới sự dẫn dắt của Thái Ung, hướng về bên trong đi vào.

Chương 193

Một đường đi tới, khắp nơi đều là nhan sắc vui mừng, ngay cả trên cây cối, cũng bị treo dải lụa đỏ.

Tại sau khi dâng lên tín vật, dâng trà chờ một loạt lễ nghi, Trần Húc rốt cục từ trong tay Thái Ung, đón được Thái Diễm.

Thái Ung vỗ vai Trần Húc nói: Đông Thăng, Chiêu Cơ giao cho ngươi.

Trần Húc trọng trọng gật đầu, đầy miệng đáp ứng nói: Bá Giai công yên tâm là được.

Nắm tay Thái Diễm nhu nhược phảng phất không xương, trong lòng hắn đại hỉ.

Một khắc này có một loại xúc động muốn ôm nàng.

Đem Thái Diễm đưa lên kiệu hoa đỏ thẫm một khắc này, trong lòng hắn, tựa hồ nhiều hơn một chút đồ vật.

Hắn biết, đó chính là trách nhiệm.

Sau đó, Trần Húc liền mang theo đội nghênh thân, đi tới phủ Vương Doãn.

Phủ Vương Doãn, ở cách đó một con phố không xa.

Hai nhà cự ly không quá xa.

Bởi vì khu vực này, nãi là khu phố quan trọng nhất của toàn bộ Dĩnh Xuyên, tất cả nhân vật quan trọng, toàn bộ đều được an trí ở trong này.

Trong này bảo an, cũng là nghiêm mật nhất.

Tại trung tâm nhất của khu phố, hách nhiên chính là trang viên

Trần Húc chuẩn bị cho mình.

Một tòa trang viên chiếm địa diện tích cực rộng.

Hôn lễ sau đó, cũng sẽ cử hành ở trong này.

Trước cửa nhà Vương Doãn không xa, liền nhìn thấy, Vương Doãn phảng phất như một lão nhân gia bình thường, đứng ở cửa trông mòn con mắt.

Nhìn thấy đội nghênh thân của Trần Húc đến, triều bên cạnh phất phất tay, ra hiệu tấu nhạc lại lớn tiếng thêm một chút.

Sau đó mới cất bước nghênh ra nói: Đông Thăng tới rồi, tiểu lão nhi ngã khả chờ đợi đã lâu.

Tại sau một loạt quá trình, Trần Húc cũng từ trong tay Vương Doãn, đón được Điêu Thuyền.

Thậm chí từ trong tay Điêu Thuyền, cảm nhận được một trận run rẩy.

Tại một khắc đem Điêu Thuyền đưa lên xe ngựa, hắn nhu thanh nói: Thiền nhi, nửa năm, ngã rốt cục đem nàng nghênh lên kiệu hoa.

Cảm ơn, Trần lang.

Thanh âm Điêu Thuyền tùy theo truyền đến, nương theo đó, là một trận tiếng nức nở.

Tại sau đó, Trần Húc mang theo đội nghênh thân, tới Dĩnh Âm.

Tuân phủ, là nơi náo nhiệt nhất trong ba nhà, cũng là người nhiều nhất.

Trần Húc nhìn thấy, tại cửa chính Tuân gia tụ tập rất nhiều người.

Quách Gia ở bên tai hắn, nhỏ giọng nói: Vị kia chính là Tuân Úc.

Trần Húc vì đó sững sờ.

Không nghĩ tới, Tuân Úc cũng trở về rồi.

Định tình nhìn lại, thuộc tính Tuân Úc, cũng xuất hiện trước mặt hắn.

Tính danh: Tuân Úc, tự Văn Nhược Niên kỷ: 29 tuổi Thống suất: 65 Võ lực: 18 Trí lực: 96 Chính trị: 100 Mị lực: 90 Đặc tính: Vương tá, Danh thanh, Nhân mạch, Đốc lệ.

Nhìn mấy cái thuộc tính của Tuân Úc, trong lòng Trần Húc cũng một trận cảm thán.

Trừ bản thân ra, lần thứ nhất nhìn thấy, có người năng lực trị đạt tới 100.

Nội chính cường như vậy, đặt ở bên phía Tào Tháo, thật sự có chút đáng tiếc.

Trong lòng hắn, thậm chí có một cỗ xúc động.

Một cỗ xúc động muốn đào Tuân Úc về.

Tại khi hắn đánh giá Tuân Úc, Tuân Úc cũng đang ở bên kia đánh giá Trần Húc.

Tuân Úc lần thứ nhất nhìn thấy Trần Húc, nhìn thấy Trần Húc, không khỏi khẽ thở dài một tiếng.

Lại nhìn nhân mã sau lưng Trần Húc, mới trường thán một tiếng.

Chúa công lão Tào gia, chỉ sợ khó khăn rồi.

Tinh khí thần của nhân mã dưới trướng Trần Húc, cùng với bên kia, hoàn toàn không giống nhau a.

Dưới trạng thái như vậy, mới có thể đem tất cả tài năng của con người phát huy ra.

Trần Húc thu hồi ánh mắt, biết hiện tại chính sự quan trọng hơn.

Tuân Sảng chủ động nghênh đón, đối với hắn cực kỳ thân thiết nói: Đông Thăng rốt cục đến rồi, lão đầu ngã khả sớm chờ không kịp.

Trần Húc cất cao giọng cười nói: Gặp qua Từ Minh công, thân thể Từ Minh công, càng lúc càng khang kiện.

Có Hoa thần y dưới trướng Đông Thăng ra tay, thân thể a, một ngày tốt hơn một ngày.

Lập tức, hắn liền lôi kéo tay Trần Húc, đi vào bên trong.

Tại sau một phen quá trình, hắn cũng như nguyện từ trong tay Tuân Sảng, đón được Tuân Thái.

Tuân Sảng vỗ tay Trần Húc, cao giọng nói: Hôm nay ngã khả đem Tuân Thái giao vào tay ngươi rồi.

Trần Húc trọng trọng gật đầu.

Tại sau khi đem Tuân Thái đưa lên xe ngựa, liền mang theo đội nghênh thân, trở về trang viên.

Trang viên kia, là nơi chiếm địa rộng nhất trong khu vực, cũng là nơi trang hoàng hào hoa nhất.

Vì trang hoàng chỗ trang viên này, khả đem Trần Quần, Điền Phong hai người vội muốn chết.

Lôi kéo ba vị tân nương khí chất khác nhau, bộ nhập trong lễ đường, trong lòng Trần Húc tràn đầy kích động.

Chung quanh, cũng vang lên một phen tiếng chúc mừng.

Tại sau khi đem ba người đưa vào ba gian tân phòng, Trần Húc mới đi ra.

Có không ít tân khách, đang ở bên ngoài chờ.

Các lộ chư hầu, nhao nhao phái người đến, dâng lên hạ lễ, biểu

đạt ý cung chúc.

Trong đó không thiếu năng thần mãnh tướng, tự nhiên muốn hảo hảo gặp mặt một lần.

Hoặc là có thể lưu lại chút gì đó.

Tại lúc này, một đạo thanh âm hệ thống vang lên trong đầu hắn.

Đinh, chúc mừng Túc chủ hoàn thành nhiệm vụ, hoạch đắc nhiệm vụ tưởng lệ: Chúa công đặc tính Thiên Hòa.

Chúa công đặc tính Thiên Hòa: Trong phạm vi thế lực dưới trướng Túc chủ, sẽ không phát sinh thiên tai, ví dụ như cuồng phong, bạo vũ, hạn hán, bão tố v. v.

Trần Húc lão hoài đại úy.

Chúa công đặc tính Thiên Hòa, rốt cục tới tay.

Xuất phát từ tò mò, hắn nhìn thoáng qua thuộc tính giao diện, thuộc tính của mình cũng xuất hiện trước mặt hắn.

Tính danh: Trần Húc, tự Đông Thăng Niên kỷ: 18 tuổi Thống suất: 105 Võ lực: 108 Trí lực: 80 Chính trị: 60 Mị lực: 80 Đặc tính: Phục, Kiêu hùng, Nhất kỵ, Phú hào, Gian hùng, Nhân chính, Lễ hiền hạ sĩ, Khí vận vô song, Danh thanh, Dũng tướng, Chấn hưng, Mãnh giả, Xạ trình, Năng ngôn, Truân điền, Hoặc tâm, Cầu tâm, Anh danh, Uy thế, Dạ chiến, Trá mưu, Chinh thuế, Thi, Giáo hóa Chúa công đặc tính: Thiên Hòa Võ kỹ: Bá Vương Thương Pháp, Hoành Tảo Thiên Quân.

Kỹ năng: Thần cấp cận thân cách đấu thuật, Đại sư cấp kỵ thuật, Đại sư cấp tiễn thuật, Đại sư cấp thư pháp, Đại sư cấp tướng mã thuật.

Nhìn một cái, ngay cả hắn đều bị giật mình.

Thật sự không nghĩ tới, cư nhiên đã có nhiều đặc tính như vậy.

Tại trên hệ thống giao diện, đều xếp tới hàng thứ ba.

So với người khác tối đa cũng chỉ có bốn cái đặc tính, tại phương diện này ưu thế, thật sự quá lớn một chút.

Càng làm cho hắn vui mừng là, phát hiện trên giao diện thuộc tính cư nhiên nhiều hơn một dòng mới Chúa công đặc tính.

Như thế xem ra, Chúa công đặc tính cũng định nhiên có không ít.

Trong lòng ý niệm khẽ động.

Chương 194

Cũng không biết Tào Tháo có Chúa công đặc tính gì không.

Nếu có thể đem chi thưởng đoạt, vậy thì quá tuyệt vời.

Trần Húc đi tới đại sảnh, đầu tiên nhìn thấy nãi là sứ giả đại biểu Công Tôn Toản.

Người kia đi đến trước mặt Trần Húc, đối với Trần Húc nâng chén cung kính nói: Trần Hầu.

Ngã nãi là Điền Dự, lần này đại biểu Chúa công.

Cung chúc Trần Hầu tân hôn đại hỉ.

Ngã kính trước một chén.

Dựa theo quỹ tích nguyên bản, Điền Dự người này, về sau sẽ gia nhập dưới trướng Tào Tháo.

Tại những năm bị phái đi Bắc cương, trước sau đánh bại Ô Hoàn, Đường Ti các bộ.

Uy danh Điền Dự, cũng để vô số người Hồ vì đó đảm hàn.

Tại trong tập đoàn Tào Ngụy, nãi là đệ nhất nhân đương chi vô quý.

Trần Húc chăm chú đánh giá Điền Dự một chút.

Cùng lúc đó, thuộc tính Điền Dự, cũng xuất hiện trước mặt hắn.

Tính danh: Điền Dự, tự Quốc Nhượng Niên kỷ: 21 tuổi Thống suất: 85 Võ lực: 80 Trí lực: 78 Chính trị: 70 Mị lực: 68 Đặc tính: Danh kính, Phong sát, Quả dục.

Cũng vì thế, hắn cũng nâng chén đáp lễ, cất cao giọng cười nói:

Tốt.

Có lao Quốc Nhượng đích thân tới, bất thắng vinh hạnh.

Tới, ngã cạn trước vì kính.

Nói xong, hắn ngửa cổ, đem rượu trong chén uống một hơi cạn sạch.

Điền Dự vội vàng đem rượu trong chén uống cạn, mới ngượng ngùng nói: Trần Hầu quá khách khí rồi, ngã bất quá chỉ là một viên tiểu tướng dưới trướng Chúa công ngã mà thôi.

Trần Húc cất cao giọng cười nói: Nhân vật như Quốc Nhượng, đều chỉ có thể ở thủ hạ Công Tôn tướng quân làm một viên tiểu tướng.

Chẳng lẽ nhân tài trong tay Công Tôn tướng quân, dĩ nhiên nhiều như thế.

Quốc Nhượng không bằng tới chỗ ngã, ngã cho ngươi quyền lợi độc lĩnh một quân.

Quách Gia bưng chén rượu, cũng đi tới bên cạnh nói: Không sai.

Chúa công ngã thích nhất nhân tài.

Chỉ cần Quốc Nhượng tới trong quân ngã, độc lĩnh cái ba năm ngàn người, định nhiên không thành vấn đề.

Điền Dự hơi có chút động dung.

Nhưng chắp tay chối từ nói: Đa tạ Trần Hầu mỹ ý.

Nhiên Công Tôn tướng quân có ơn tri ngộ với ngã, ngã không thể cứ thế bỏ đi.

Trần Húc gật đầu, cất cao giọng cười nói: Không sao.

Bản hầu sẽ vẫn luôn chờ đợi Quốc Nhượng, ngày sau nếu chỗ

Công Tôn tướng quân có sở bất hài không vui, có thể tới chỗ bản hầu.

Bản hầu định cấp ngươi binh quyền độc lĩnh một quân.

Đa tạ hậu ái của Trần Hầu.

Đã như thế, vậy Điền Dự liền đi trước cáo lui.

Nói xong, Điền Dự đi về hướng một bên.

Nhìn bóng lưng Điền Dự, Quách Gia nói: Chúa công, đối với Điền Dự tựa hồ khá. tôn trọng.

Trần Húc gật đầu nói: Quốc Nhượng giết ngoại tộc, là một tay hảo thủ, ngày sau chúng ta đối kháng ngoại tộc, cần nhiều mãnh tướng như vậy.

Quách Gia thật sâu nhìn Điền Dự một cái, lập tức than nói: Đáng tiếc Điền Dự tại chỗ Công Tôn Toản, không cách nào đào.

Không vội.

Trần Húc đạm nhiên cười nói, Tên Công Tôn Toản kia cũng không được mấy năm.

Trong mắt Quách Gia, tinh mang lóe lên nói: Chúa công như thần, Gia bội phục sát đất.

Trần Húc sững sờ, cái gì mà như thần.

Bất quá là năng lực tiên tri của người hậu thế mà thôi, nhưng hắn lại không đi phản bác.

Một bên Tuân Úc đi lên trước, đối với Trần Húc thi lễ nói: Tuân Úc cung chúc Trần Hầu đại hỉ.

Trần Húc cất cao giọng cười nói: Có thể nhìn thấy Văn Nhược, chuyến đi này liền không uổng công.

Tuân Úc không khỏi ngẩn ra, chợt liền cười nói: Trần Hầu quá

khách khí rồi.

Tới, ngã kính ngài một chén.

Nói xong, hắn nâng chén rượu trong tay, hướng về Trần Húc ra hiệu.

Trần Húc cũng nâng chén rượu, đáp lại nói: Tới, ngã uống cạn chén này.

Nói xong, liền đem rượu trong chén, uống một hơi cạn sạch.

Mới cười nói: Tuân Úc không bằng ở Dĩnh Xuyên ngã đi nhiều nhìn nhiều một chút, không chừng, sẽ không nỡ về Duyện Châu.

Tuân Úc lắc đầu cười nói: Trần Hầu nói đùa.

Bất quá dưới trướng Trần Hầu, bách tính an cư lạc nghiệp, đích xác để Úc có chút tự thẹn không bằng a.

Trần Húc cất cao giọng cười nói: Nếu Văn Nhược thích, liền ở Dĩnh Xuyên ở lại thế nào.

Ngã ở bên cạnh trang viên của ngã giữ lại cho ngươi một tràng căn nhà, được không.

Trần Hầu chớ có nói đùa, Chúa công có ơn tri ngộ với ngã, ngã tự đương toàn lực báo đáp.

Tuân Úc nói xong, triều Trần Húc ôm quyền thi lễ, liền hướng về một bên đi đến.

Quách Gia cười nghênh đón nói: Chúa công, Tuân Úc ngã nhìn rồi, chúng ta vẫn là đi tìm người khác đi.

Trần Húc lại đạm nhiên cười nói: Ai biết được, không chừng ngày nào đó, Tuân Úc liên đồng Tào Tháo đều đầu nhập dưới trướng ngã thì sao.

Quách Gia nghe vậy, gật đầu cười nói: Như thế rất tốt.

Nếu lấy thế đầu của Chúa công hiện nay, chỉ sợ ngày đó sẽ không xa.

Trần Húc gật đầu, lập tức, một người từ bên cạnh nghênh đón.

Chỉ thấy người kia một thân nho phục, khá có chút ý thanh nhã.

Trần Húc định tình xem xét, thuộc tính người này cũng xuất hiện trước mặt hắn.

Tính danh: Mi Trúc, tự Tử Trọng Niên kỷ: 25 tuổi Thống suất: 85 Võ lực: 80 Trí lực: 78 Chính trị: 70 Mị lực: 68 Đặc tính: Điều phối, Động viên, Phú hào.

Nhìn đặc tính, Trần Húc không khỏi ngẩn ra.

Lại một cái Phú hào.

Nhìn tên Mi Trúc, không khỏi hoảng nhiên.

Mi Trúc khả không phải là một đại phú hào sao.

Mi gia nãi là cự thương tề danh với Chân gia, dùng cự phú hào thương hình dung, một điểm cũng không quá đáng.

Mi Trúc, hiện nay không phải ở dưới trướng Đào Khiêm sao, chẳng lẽ lần này tới, là đại biểu Đào Khiêm.

Mi Trúc đi đến trước mặt Trần Húc, đối với Trần Húc ôm quyền thi lễ nói: Cửu văn phong thải Trần Hầu bất phàm, hôm nay gặp mặt, quả nhiên bất đồng phàm hưởng.

Trần Húc cất cao giọng cười nói: Mi Tử Trọng quả nhiên nhã lượng cao khiết, khiến người ta bội phục.

Mi Trúc ngây ngẩn tại đương trường.

Không nghĩ tới, không có tự giới thiệu, Trần Húc cư nhiên liền

nhận được hắn.

Trần Húc lại đạm nhiên cười nói: Tử Trọng lần này là vì Đào Khiêm mà đến.

Mi Trúc trong lòng không khỏi nhảy dựng.

Đây, là bí mật nội tâm của hắn.

Lần này mặt ngoài là đại biểu Đào Khiêm, nhưng thực tắc không phải.

Mi gia nãi là thương giả chi gia, tư sản thượng ức.

Nhưng do địa vị thương nhân thấp hèn, hiện nay trong loạn thế, cần đầu kháo một phương thế lực, mới có thể cam đoan Mi gia không đến mức gặp tai họa.

Cũng vì thế mà đầu thân tại dưới trướng Đào Khiêm.

Nhưng hiện nay, lại phát hiện Đào Khiêm tịnh không phải minh chủ, cố trong lòng có chút ý nghĩ khác.

Trong não hiện lên đủ loại ý niệm, nhưng ngoài miệng lại cất cao giọng cười nói: Trần Hầu nói đùa, ngã lần này chính là vì chủ ngã Đào Cung Tổ.

Trần Húc gật đầu, ghé vào bên người Mi Trúc, cười nói: Tử Trọng nếu có ý, có thể vào phủ tìm ngã nói chuyện một chút.

Mi Trúc không có trả lời, chỉ bưng chén rượu nói: Cung chúc Trần Hầu đại hôn, ngã Mi Trúc kính một chén.

Mời.

Trần Húc ngửa cổ, đem rượu trong chén uống một hơi cạn sạch.

Hai người lại hàn huyên vài câu.

Lỗ Túc cười nghênh đón nói: Tử Trọng huynh, biệt lai vô dạng lâu

rồi không gặp vẫn khỏe chứ.

Mi Trúc ngẩn ra, đợi nhìn thấy Lỗ Túc, liền cười nói: Xa không bằng Tử Kính huynh a, Tử Kính huynh hiện nay khả là quăng cốt cánh tay đắc lực được Trần Hầu ỷ trọng.

Lỗ Túc cất cao giọng cười nói: Nếu Tử Trọng huynh có ý, cũng có thể trở thành quăng cốt dưới trướng chủ ngã, chẳng phải đẹp thay.

Mi Trúc hạ thấp giọng nói: Tử Kính chớ có nói đùa, nếu để chủ ngã biết, chỉ sợ ngã mạng hưu hĩ.

Ba người tề tề thất tiếu.

Sau đó, Trần Húc liền đi về hướng bàn chủ, nơi đó ngồi, nãi là ba vị nhạc phụ.

Lúc này ba người, đảo trò chuyện khá hợp ý.

Trần Húc chủ động nghênh đón, ôm quyền nói: Bá Giai công, Vương Tư đồ, Từ Minh công, ngã Trần Húc tới chậm, mong thứ tội.

Đông Thăng nói đùa, tới, mau ngồi bên cạnh.

Vương Doãn chiêu hô Trần Húc, ngồi xuống.

Trần Húc giơ chén rượu nói: Ngã kính ba vị một ly.

Ba người tề tề bưng chén rượu.

Vương Doãn lại cất cao giọng cười nói: Thực thoại nói thật, ngã đảo rất tò mò, Đông Thăng làm sao khuyên phục được Bá Giai huynh.

Từ Minh công không biết a, một đường đi tới, ngã khả khuyên mấy lần.

Khả cuối cùng, Bá Giai công lăng vẫn cứ không buông miệng.

Trần Húc không có nói chuyện, Thái Ung lại cười lớn một tiếng nói: Một là, tự nhiên là Vương Tư đồ, vẫn luôn không nề hà khuyên

bảo ngã.

Chương 195

Hai là, ngã cảm thấy Đông Thăng có mấy lời, nói rất có đạo lý.

Ba là, ngã bị chữ của Đông Thăng làm kinh ngạc rồi.

Lời này vừa nói ra, Vương Doãn và Tuân Sảng hai người tề tề kinh hô xuất thanh.

Vương Doãn nhìn Thái Ung, không dám tin nói: Bá Giai huynh, bản thân huynh là thư pháp đại gia, cư nhiên lại bị chữ của Đông Thăng làm cho kinh sợ.

Bá Giai huynh, cái kia Phi Bạch Thể đã là nhất tuyệt, trên đời này, người có thể thắng được huynh, e rằng hầu như không có đâu nhỉ.

Tuân Sảng cũng không hiểu nói.

Thái Ung lắc đầu cười nói: Các ngươi còn chưa xem chữ Đông Thăng viết sao.

Vương Doãn và Tuân Sảng hai người đều ngẩn ra.

Cẩn thận nhớ lại, mới phát hiện đúng là chưa từng xem Trần Húc viết chữ.

Vương Doãn cười nói: Bá Giai, mau đem chữ của Đông Thăng ra, để cho ta xem một chút.

Thái Ung rõ ràng có chút do dự.

Tuân Sảng cười nói: Xem một chút thôi mà, người của Đông Thăng đều ở đây, sợ cái gì.

Sợ ta cướp à.

Thái Ung bất đắc dĩ, chỉ có thể từ trong ngực lấy ra một xấp bốn tờ giấy.

Bốn tờ giấy được gấp chỉnh tề.

Tùy tức, ông cẩn thận từng li từng tí rút một tờ ra.

Sau đó lại đem ba tờ còn lại thu hồi vào trong ngực cất kỹ.

Vương Doãn vội vàng dọn dẹp bát đũa trên bàn.

Thái Ung cẩn thận đem giấy đặt lên bàn, vuốt cho phẳng phiu.

Vương Doãn cùng Tuân Sảng hai người lập tức ghé mắt nhìn xem.

Ban đầu còn có chút lơ đễnh, cho rằng Thái Ung chuyện bé xé ra to.

Nhưng khi nhìn thấy chữ viết trên giấy, hai mắt bọn họ trừng lớn, há hốc mồm, vẻ mặt không dám tin.

Trần Húc có chút lo lắng, sợ hốc mắt hai người bọn họ liệu có chịu nổi cường độ lồi ra của nhãn cầu hay không.

Hồi lâu sau, Vương Doãn mới hồi thần, ghé sát vào mặt giấy, cẩn thận xem xét.

Biểu hiện của Tuân Sảng cũng không khá hơn là bao.

Đợi hai người xem xét hồi lâu, Tuân Sảng mới hỏi: Bá Giai huynh, đây là thư thể gì.

Thái Ung nhún vai, bất đắc dĩ nói: Người sáng tạo ra loại thư thể này đang ngồi ở kia, sao không đi hỏi hắn.

Tuân Sảng nhìn về phía Trần Húc nói: Đông Thăng, đây là thư pháp gì.

Trần Húc thoáng đánh giá một phen, mới đạm nhiên cười nói: Này là Sấu Kim Thể.

Ta hỏi là, đây thật sự do ngươi sáng tạo ra sao.

Lúc Tuân Sảng nói chuyện, ánh mắt vẫn luôn nhìn chằm chằm

Trần Húc.

Trần Húc vốn muốn nói không phải.

Đây là thư thể do Tống Huy Tông Triệu Cát sáng tạo ra.

Nhưng tiếp đó lại không tiện giải thích, Tống Huy Tông là chuyện gì.

Triệu Cát lại là ai.

Chỉ có thể yên lặng gật đầu.

Vương Doãn cùng Tuân Sảng hai người liên tục cảm thán nói: Hậu sinh khả úy.

Khoáng thế kỳ tài a.

Khóe miệng Thái Ung giật giật.

Có chút không chấp nhận được.

Chỉ một loại Sấu Kim Thể liền là khoáng thế kỳ tài, vậy nếu xem tiếp ba loại thư thể kia, chẳng phải muốn lên trời rồi sao.

Ông bất đắc dĩ thở dài một hơi nói: Vương Tư đồ, Từ Minh công, đừng vội khen đầy lời như thế, xem ba loại còn lại đi đã.

Thở dài một tiếng, ông lại từ trong ngực lấy ra ba tờ giấy khác.

Theo ba loại thư thể lần lượt mở ra trước mặt Vương Doãn cùng Tuân Sảng.

Từng trận kinh thán không ngừng truyền đến.

Cũng may bàn chủ tiệc này, vì để cho ba vị nhạc phụ uống được thống khoái một chút, không gọi người ngoài.

Nếu không, thật không biết trong này sẽ biến thành cái dạng gì.

Sau đó, Vương Doãn cùng Tuân Sảng từ chỗ Thái Ung đòi một tờ, bị Thái Ung vô tình cự tuyệt.

Bọn họ liền đem ánh mắt ném lên người Trần Húc.

Trần Húc chỉ có thể cam kết cho mỗi người bọn họ hai bức chữ, lúc này mới xong chuyện.

Sau đó, Trần Húc lấy cớ có việc, liền rời khỏi bàn tiệc.

Ra ngoài rồi, hắn mới thở hắt ra một hơi.

Sự nhiệt tình này, thật sự có thể so sánh với fan hâm mộ đời sau.

Đáng tiếc, fan hâm mộ này không phải mỹ nữ.

Khụ.

Trần Húc đi về phía khu vực cuối cùng, nơi đó là vị trí của tất cả thuộc hạ dưới trướng.

Thấy Trần Húc đến, Triệu Vân, Quách Gia cùng tất cả văn võ đều đứng lên, nghênh đón.

Đám người đồng loạt nâng chén rượu trong tay nói: Cung chúc chúa công thành hôn đại hỷ.

Nhìn một đám văn võ đông đúc, hắn cũng nâng chén rượu trong tay, cất cao giọng cười nói: Đa tạ chư vị, Trần Húc ta có ngày hôm nay, hoàn toàn nhờ chư vị đỉnh lực tương trợ.

Hôm nay, mọi người đều phải uống thật tốt.

Không say không về.

Đám người ầm vang đáp ứng.

Trần Húc ngửa cổ, đem rượu trong chén uống một hơi cạn sạch.

Đám người tự nhiên cũng không cam lòng rớt lại phía sau, nhao nhao uống cạn.

Trần Húc cười nói: Chư vị, có người đi theo ta không ít thời gian, có người thì mới vừa vặn gia nhập.

Nhưng ta cam đoan, nếu thật sự muốn có một phen tác vi, thật sự muốn dương danh lập vạn, như vậy, đi theo ta là đúng rồi.

Nhìn xem tốc độ thăng tiến của ta.

Nhìn xem tốc độ khuếch trương địa bàn của ta.

Hiện tại trong tay ta có cả Dự Châu, như vậy tiếp theo, ta sẽ sở hữu càng nhiều.

Ta trước đó liền nói cho các ngươi, mục tiêu của ta, không tại mười ba châu.

Mục tiêu của ta, là đem tất cả ngoại tộc đánh nằm sấp xuống.

Mọi người cùng nhau cố gắng.

Ta tin tưởng, ta sẽ càng ngày càng mạnh, chư vị cũng sẽ càng ngày càng mạnh.

Nói xong, hắn nhìn về phía hai tráng hán khôi ngô bên cạnh nói: Điển Vi, Hứa Chử.

Mạt tướng tại.

Hai người đồng thanh đáp.

Trần Húc ra lệnh: Mệnh lệnh hai người các ngươi đứng ở một bên cửa, ai nếu chưa uống say mà đi ra khỏi đây, thì khiêng trở về.

Bắt tiếp tục uống.

Nhạ.

Bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ.

Điển Vi cùng Hứa Chử hai người đồng thanh đáp ứng.

Trên mặt không ít người lộ ra vài phần khổ sắc.

Đã là lời Trần Húc nói, thì Điển Vi cùng Hứa Chử chắc chắn sẽ chấp hành đến cùng.

Trần Húc bưng chén rượu nói: Nào, chư vị, ta lại uống ba chén.

Sau ba chén, hắn liền quang minh chính đại đi ra khỏi phòng.

Chỉ lưu lại một đám người sướng ẩm ở bên trong.

Chương 196

Trần Húc sải bước, đi về phía hậu viện trang viên.

Cũng tại thời điểm này, một đạo âm thanh hệ thống vang lên trong đầu hắn.

Đinh, chúc mừng túc chủ, thành công cưới được Tuân Thái.

Hoàn thành nhiệm vụ Tiệt hồ Âm Du.

Hoàn thành nhiệm vụ Tiệt hồ Âm Du, đạt được nhiệm vụ ban thưởng: Đặc tính Âm Du Sách Sĩ.

Đặc tính Sách Sĩ: Định da kế lược, càng dễ dàng đạt được thành công.

Âm Du là ai.

Là phu quân trên quỹ tích nguyên bản của Tuân Thái a.

Nhưng hết thảy, hiện tại cùng hắn đều không có quan hệ, bởi vì hiện tại Tuân Thái chỉ thuộc về hắn.

Trần Húc không có rảnh đi để ý tới những thứ này, bởi vì lúc này, có chuyện quan trọng hơn muốn làm.

Tại hậu viện, có ba vị mỹ kiều nương đang chờ.

Hắn bước nhanh hơn, trực tiếp đẩy cửa phòng Thái Diễm ra.

Trần Húc đóng cửa phòng lại, cất bước tiến lên, nhẹ nhàng xốc khăn voan đỏ của Thái Diễm lên.

Theo khăn voan đỏ bị xốc lên, lộ ra gương mặt vừa thẹn thùng vừa vui mừng của Thái Diễm.

Dung nhan tuyệt mỹ, dưới ánh nến hồng chiếu rọi càng thêm tú

sắc khả xan, khiến cho người ta tâm động.

Hắn rốt cuộc kìm nén không được, duỗi ra hai tay, đỡ lấy đôi vai thơm của Thái Diễm, nhu thanh nói: Diễm nhi, sắc trời đã tối.

Chúng ta nghỉ ngơi thôi.

Thái Diễm lắc đầu nói: Phu quân, chúng ta chưa từng hành đồng lao chi lễ.

Chưa hành hợp cẩn chi lễ.

Trần Húc cùng Thái Diễm hai người đi tới bên bàn.

Sớm có thị nữ đưa lên một cái đĩa, bên trong là một miếng thịt.

Thái Diễm gắp một miếng thịt, đưa vào trong miệng hắn.

Hắn nhấm nuốt một phen, mới cười nói: Mùi vị thật sự tương đối khá.

Nói xong, hắn cũng gắp một miếng thịt, đưa tới bên miệng Thái Diễm nói: Phu nhân, nàng cũng ăn.

Sau đó, thị nữ đưa lên hai chén rượu, đây chính là rượu hợp cẩn.

Hắn từ trên khay thị nữ đưa tới, cầm lấy hai chén.

Đem trong đó một chén đưa tới trong tay Thái Diễm.

Hai người rất nhanh liền làm xong nghi thức uống rượu giao bôi.

Trần Húc có chút không kịp chờ đợi, phất tay cho lui những thị nữ kia.

Lần nữa phủ lên hương kiên của Thái Diễm nói: Phu nhân, như hôm nay ta có thể nghỉ ngơi rồi chứ.

Trên mặt Thái Diễm thoáng hiện một tia hồng vựng.

Tại trong ánh mắt mong chờ của Trần Húc, nàng thẹn thùng gật đầu.

Gương mặt tuyệt mỹ kia đã sớm đỏ bừng.

Trần Húc đâu còn nhịn được, một tay bế bổng Thái Diễm, đi về phía giường.

Đến nửa đêm, hắn đẩy cửa phòng Điêu Thuyền ra.

Trần Húc vài bước liền đi tới bên người Điêu Thuyền.

Đem khăn voan đỏ của nàng bỏ đi, mới nhu thanh cười nói: Phu nhân quả nhiên có khuynh quốc chi sắc, e rằng trong thiên hạ, tú sắc lấy nàng làm đầu.

Thật sao.

Điêu Thuyền kinh hỉ nói.

Trần Húc nhu thanh nói: Đó là tự nhiên.

Thiền nhi, nàng không biết mình có khuynh quốc chi sắc sao.

Điêu Thuyền lắc đầu nói: Điêu Thuyền đời này có phu quân, là vinh hạnh của Điêu Thuyền.

Hôm nay trở thành bình thê của phu quân, càng hoảng hốt như đang nằm mơ vậy.

Trần Húc đỡ vai Điêu Thuyền nói: Thiền nhi, nàng phải biết rằng, nàng ở trong lòng ta là trân quý nhất.

Ân.

Điêu Thuyền nặng nề gật đầu.

Nghe được câu nói này của Trần Húc, gương mặt xinh đẹp kia phảng phất muốn chảy ra nước.

Trần Húc sở dĩ nói như vậy, tự nhiên là có nguyên nhân.

Vừa rồi lúc đón dâu, hắn liền cảm nhận được sự không tự tin trong lòng Điêu Thuyền.

Có lẽ bởi vì trong ba vị phu nhân, thân phận Điêu Thuyền là thấp nhất.

Bởi vì Điêu Thuyền chỉ là nghĩa nữ của Vương Doãn.

Trên thân phận, so với Thái Diễm thì không thể bằng, cảm giác so với Tuân Thái cũng kém hơn nhiều.

Cũng bởi vậy, nội tâm Điêu Thuyền có chút tự ti mặc cảm.

Trần Húc kéo Điêu Thuyền tới bên bàn ngồi xuống, nhu thanh nói: Phu nhân, chúng ta đi hành đồng lao, hợp cẩn chi lễ trước đi.

Ân.

Hai người ngồi đối diện, mạch mạch hàm tình.

Sau một phen nghi thức, Trần Húc một phen đem Điêu Thuyền ôm vào trong lòng nói: Phu nhân, bây giờ đã là nửa đêm, hay là chúng ta sớm chút nghỉ ngơi đi.

Ân.

Gương mặt khuynh quốc khuynh thành của Điêu Thuyền sớm đã đỏ bừng.

Trần Húc một phen bế nàng lên, đi về phía giường.

Sau mấy canh giờ, lần nữa dưới sự thúc giục của Điêu Thuyền, hắn hướng về phía phim trường thứ ba đi đến.

Lần này, rốt cục cảm nhận được chỗ tốt của Sức Mạnh Đan.

Không hề mệt.

Hệ thống xuất phẩm, tất là tinh phẩm.

Khi Trần Húc đẩy cửa phòng Tuân Thái ra, thấy Tuân Thái đang lẳng lặng ngồi ở bên giường.

Nghe thấy tiếng mở cửa, Tuân Thái khẽ mở môi son nói: Ai.

Trần Húc nhu thanh nói: Là ta.

Tuân Thái rõ ràng buông lỏng một chút.

Trần Húc cất bước tới bên giường, đem khăn voan đỏ của Tuân Thái nhẹ nhàng vén lên.

Khi tay của hắn đụng phải người Tuân Thái, nàng rõ ràng căng thẳng.

Trần Húc cười lạp lạp tay Tuân Thái, nhu thanh nói: Thái điểu, đi thôi, chúng ta đi hành đồng lao, hợp cẩn chi lễ.

Ân.

Gương mặt xinh đẹp của Tuân Thái sớm đã đỏ thấu.

Nàng cúi đầu, nặng nề gật đầu.

Theo một bộ lễ nghi hoàn tất, cảm xúc khẩn trương của Tuân Thái rõ ràng đã tốt hơn rất nhiều.

Mặc dù trên mặt vẫn đầy hồng vựng như vừa rồi, nhưng ít ra động tác không còn cứng ngắc như vậy.

Trần Húc kéo nàng, đi về phía giường.

Tuân Thái nói: Phu.

Phu quân, thiếp thân có một vấn đề muốn hỏi.

Ân.

Trần Húc đạm nhiên cười nói, Phu nhân có lời gì, cứ nói thẳng.

Phu quân, ta biết ý nghĩa của từ Thái điểu kia.

Tuân Thái nói, Là chỉ ăn chim của rau sao.

Trần Húc thần tình cứng lại: Phu nhân, cách giải thích này là ai nói cho nàng.

Là huynh trưởng nói cho ta biết, bất quá ta luôn cảm thấy, hình như có chút không đúng lắm.

Trên mặt Tuân Thái pha chút nghi hoặc.

Trần Húc đạm nhiên cười nói: Không sai, chính là ý tứ ăn chim của rau.

Ân.

Tuân Thái gật đầu, toàn tức nói, Phu quân, ta biết rồi, vừa rồi cái cách nói Thái điểu kia, quả nhiên là chàng trêu chọc ta.

Ân.

Trần Húc có chút ngạc nhiên nói, Phu nhân, lời này lại từ đâu mà nói a.

Tuân Thái cười nói: Tuân Thái ta cũng thục đọc kinh sử, trong lời nói kia rõ ràng có chút không đối ngẫu.

Phu quân, vẫn là nói thật với ta đi.

Trần Húc đạm nhiên cười một tiếng.

Rõ ràng là cái bẫy, ta đường đường là một người chịu sự hun đúc của hiện đại, có thể mắc lừa sao.

Hắn cười nói: Phu nhân, nếu ta lại không tranh thủ thời gian, e rằng trời đều muốn sáng.

Gương mặt Tuân Thái lập tức đỏ thấu.

Thân thể của nàng cũng rõ ràng trở nên căng thẳng.

Hiển nhiên hiện tại nàng rất khẩn trương, nhưng vẫn nhẹ nhàng Ân một tiếng.

Trần Húc xoay người một cái, liền nhào tới.

Chương 197

Mãi cho đến giữa trưa ngày thứ hai, Trần Húc mới rời giường.

Là Chúa công, là người lớn nhất, tự nhiên cũng không có ai dám giục.

Trần Húc ung dung đi ra bên ngoài.

Thấy Trần Húc, đám người đều nhao nhao vấn an.

Tâm tình Trần Húc khá tốt, cũng nhất nhất đáp lại.

Chỉ là khi đến Chính Vụ Viện, hắn mới phát hiện trong này chỉ có lác đác vài người.

Để hắn càng thêm kinh ngạc chính là, Lỗ Túc cư nhiên cũng đang ở đây.

Hắn đi lên phía trước, cười nói: Tử Kính, sau ngày hôm nay, ngươi liền lưu tại Dĩnh Xuyên đi.

Còn về phần Phái quận, cứ giao cho người khác đi xử lý là được.

Ngươi cảm thấy ai thích hợp, thì đề cử người đó lên.

Lỗ Túc bão quyền cung thân nói: Đa tạ chúa công.

Ân.

Trần Húc gật đầu nói, Ngươi làm việc, ta yên tâm.

Sau đó hỏi: Phụng Hiếu bọn họ đâu rồi.

Lời của hắn vừa mới ra khỏi miệng, Lỗ Túc liền không nhịn được cười nói: Chúa công, người quên lời ngày hôm qua rồi.

Ta nói gì.

Trần Húc khó hiểu nói.

Lỗ Túc cười nói: Chúa công, hôm qua người không phải để Điển Vi cùng Hứa Chử hai người canh giữ cửa, để mọi người uống nằm sấp xuống mới cho đi sao.

Ân.

Trần Húc gật đầu nói, Đích xác là như thế.

Lỗ Túc cười khổ nói: Lời này vừa nói ra, đừng nói những người khác, ngay cả Phụng Hiếu toàn bộ đều uống nằm sấp, đoán chừng hiện tại vẫn chưa tỉnh.

Trần Húc nói: Vậy sao Tử Kính lại không có việc gì.

Lỗ Túc nghe vậy im lặng nói: Chúa công, ai nói ta không có việc gì.

Không được, ta nhịn không được.

Nói xong, vội vội vàng vàng chạy ra phía ngoài.

Ngay sau đó, liền nghe thấy một trận tiếng ẩu tả.

Trần Húc bất đắc dĩ lắc đầu: Ai, những người này, thân thể quá hư a.

Vừa lắc đầu, vừa bước nhanh rời khỏi Chính Vụ Viện.

Ra bên ngoài, thấy Điển Vi cùng Hứa Chử hai người đang đọ sức.

Cũng may hai người là tay không tấc sắt vật lộn, nếu mang theo vũ khí, e rằng mảnh đất này cũng không còn cách nào nhìn.

Thấy hai người đánh đến chính hàm, hắn cũng không có ý đi quấy rầy.

Đang muốn đi ra phía ngoài, lại nghe Điển Vi cao giọng hô: Chúa công, khoan hãy đi.

Trần Húc dừng bước lại, quay đầu nhìn lại nói: Điển Vi, có

chuyện gì.

Điển Vi vài bước vọt tới trước mặt Trần Húc: Chúa công, sự tình người bảo ta làm trước đó, ta vẫn luôn làm.

Bất quá, hôm nay có không ít huynh đệ muốn theo ta cùng một chỗ gia nhập quân ta.

Trần Húc gật đầu, có chút lơ đễnh nói: Như thế cũng tốt, cứ để cho bọn họ gia nhập là được.

Nhạ.

Điển Vi hưng phấn hét lớn một tiếng, liền muốn đi ra phía ngoài.

Trần Húc hiếu kỳ thuận miệng hỏi một câu: Điển Vi, không biết lần này muốn gia nhập quân ta, tổng cộng có bao nhiêu người.

Hình như có ba bốn trăm người đi.

Điển Vi có chút không xác định nói.

Trần Húc sững sờ, nhiều như vậy.

Điển Vi chiêu mộ năng lực mạnh như vậy.

Hắn có chút nghi hoặc hỏi: Những người này, đều là người ở đâu.

A, hôm qua sáng sớm liền theo ta đến đây, hôm qua uống rượu của chúa công, đang hưng phấn lắm đây.

Điển Vi cười to nói.

Lúc này, Trần Húc cũng không chuẩn bị vội vã đi, nhìn về phía Điển Vi, hiếu kỳ nói: Điển Vi, làm sao ngươi chiêu mộ được nhiều người như vậy.

Ngươi làm thế nào.

Điển Vi gãi gãi cái ót, có chút ngượng ngùng nói: Kỳ thật cũng không có gì, ta là dựa theo ý tứ của chúa công mà làm a.

Sau khi ta đi, mỗi ngày ta đều mời các huynh đệ uống rượu.

Mới đầu chỉ là mấy cái quan hệ tốt, về sau mọi người thấy rượu thịt không tệ, uống lại có thể tận hứng, liền truyền ra.

Ta khẩu tài không tốt, ta chỉ tùy tiện giảng một chút về cuộc sống ở bên này.

Ta mỗi lần gom lại mấy bàn, để bọn hắn tùy tiện uống.

Ta còn chưa nói gì, bọn họ đã từng cái đòi gia nhập.

Trần Húc có chút im lặng.

Nên nói cái gì.

Quả thực là năng lực chấp hành bạo bằng a.

Ngạnh sinh sinh uống ra ba bốn trăm người, Điển Vi, quả thực quá mạnh.

Hắn vỗ vỗ bả vai Điển Vi nói: Điển Vi làm không tệ.

Vất vả rồi.

Điển Vi gãi đầu, cất cao giọng cười.

Bất quá ngay sau đó, hắn như nhớ tới cái gì nói: Chúa công, ta tựa hồ nhìn thấy tên Trương Yến kia, hình như trói lại một người, vây lại.

Mắt Trần Húc sáng lên: Thật chứ.

Điển Vi gật đầu nói: Là thật a, chiều hôm qua, hắn còn hướng ta khoe khoang đây.

Trần Húc trong lòng thầm nghĩ: Người kia, chẳng lẽ là Mao Giới không thành.

Hắn cất cao giọng cười nói: Vậy ngươi ở đây chờ, để Trương Yến đem người kia mang đến cho ta xem một chút.

Nhạ.

Điển Vi hưng phấn chạy đi.

Không bao lâu sau, Trương Yến, Dương Phụng cùng Hàn Xiêm ba người liền đi tới.

Bên cạnh Trương Yến, đi theo một vị văn sĩ.

Trần Húc đánh giá vị văn sĩ kia một chút, thuộc tính của văn sĩ kia cũng xuất hiện ở trước mặt hắn.

Họ tên: Mao Giới, tự Hiếu Tiên Tuổi: 31 tuổi Thống suất: 78 Võ lực: 41 Trí lực: 77 Chính trị: 87 Mị lực: 60 Đặc tính: Nhãn Lực, Liêm Chính, Thao Đà.

Nhìn thuộc tính Mao Giới, Trần Húc pha vi hài lòng.

Cao tới 87 điểm Chính trị, cùng với Nhãn Lực và Liêm Chính hai hạng đặc tính, quả thực là vì sự tuyển trạch nhân tài và quan lại mà đo ni đóng giày a.

Nhãn Lực có thể cam đoan không đến mức chọn sai nhân tài.

Liêm Chính, là chỉ liêm khiết công chính, cam đoan tại trên việc tuyển bạt nhân tài và sử dụng, có thể làm đến công bằng công chính.

Nhưng đối với Thao Đà, hắn có chút không hiểu.

Cẩn thận suy nghĩ một hồi, mới ẩn ước nhớ tới.

Tại trong quỹ tích nguyên lai, khi Xích Bích chi chiến, Tào Tháo trúng kế chém Thái Mạo xong, thủ hạ không có tướng lĩnh thủy quân.

Liền đem Mao Giới cùng Vu Cấm hai người nhậm mệnh làm Thủy quân Đô đốc, thống lĩnh thủy quân.

Như vậy xem ra, Mao Giới cùng Vu Cấm hai người, cư nhiên am hiểu thủy chiến.

Không tồi, về sau lúc tiến về Giang Đông, liền có thể dùng tới.

Trương Yến, Dương Phụng cùng Hàn Xiêm ba người cất bước tiến lên, đối với Trần Húc đồng loạt bão quyền cung thân nói: Mạt tướng bái kiến chúa công.

Ân, đều đứng lên đi.

Trần Húc cất cao giọng cười nói, lập tức nhìn về phía một bên nói, Người bên cạnh đây hẳn là Mao Hiếu Tiên a.

Trương Yương nghiêng người nói: Chính xác, đây là Mao Giới.

Trần Húc đánh giá Mao Giới, cười nói: Cửu ngưỡng Hiếu Tiên liêm khiết công chính, có thức nhân chi minh, hôm nay được gặp, quả nhiên danh bất hư truyền a.

Mao Giới trong lòng hơi sững sờ.

Không nghĩ tới, Trần Húc cư nhiên nhận ra mình.

Bất quá chỉ là một văn sĩ nho nhỏ, Trần Húc cư nhiên có thể một chút nhận ra.

Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng trên miệng lại khẽ hừ một tiếng nói: Ta vốn cho rằng Trần Hầu là một vị minh chủ.

Nhưng hôm nay nhìn thấy, lại thất vọng cực kỳ a.

Trần Hầu chính là đãi khách như thế sao.

Cư nhiên thừa dịp ta không đề phòng, đem ta trói lại.

Nói xong, hắn nhẹ nhàng giãy giãy dây thừng.

Trần Húc thấy thế, cất bước tiến lên, tự thân đem dây thừng trên người Mao Giới từng cái cởi bỏ, mới cười nói: Trương Yến ba người bọn họ, cũng là thấy Hiếu Tiên tài hoa xuất chúng, nhất thời nóng vội, mới ra hạ sách này.

Trương Yến hướng về phía Mao Giới ôm quyền một cái nói: Hiếu

Tiên huynh, ta trước đó nhiều chỗ đắc tội, xin đừng nên quái tội mới là.

Lần này, Mao Giới chỉ nhìn Trương Yến một chút, không nói gì.

Tại thời điểm này, một người từ bên ngoài đi vào.

Đối với Trần Húc cung thân thi lễ nói: Thuộc hạ bái kiến chúa công.

Trần Húc nhìn Mãn Sủng trước mặt, hiếu kỳ nói: Đứng lên đi, không biết Bá Ninh đến đây, là vì chuyện gì.

Mãn Sủng nhìn Mao Giới ở một bên, nói: Chúa công, ta là vì Hiếu Tiên mà đến.

Nga.

Trần Húc hiếu kỳ nói, Bá Ninh quen biết Hiếu Tiên.

Đúng vậy.

Mãn Sủng gật đầu nói, Ta trước đó từng cùng một chỗ cầu học, tư giao không tệ.

Hắn nhìn về phía Mao Giới nói: Hiếu Tiên huynh, biệt lai vô dạng.

Từ lúc Mãn Sủng tiến đến, ánh mắt Mao Giới liền vẫn luôn chăm chú nhìn Mãn Sủng.

Lúc này lại cười khổ một tiếng nói: Bá Ninh huynh phong thái càng hơn ngày xưa, chỉ đáng tiếc, ta Hiếu Tiên lại trở thành tù nhân dưới trượng.

Hiếu Tiên huynh sao lại nói lời ấy.

Mãn Sủng kéo cánh tay Mao Giới, mời ngồi xuống một bên.

Mới cười nói: Hiếu Tiên huynh, không biết lúc ở bên Tào Tháo, đảm nhiệm quan vị gì.

Mao Giới cười khổ một tiếng nói: Ta mới vừa vặn gia nhập dưới trướng Tào Mạnh Đức không lâu, tấc công chưa lập, lại nói gì đến quan vị.

Chương 198

Bất quá chỉ là một người nhàn tản mà thôi.

Hắn hiếu kỳ hỏi: Bá Ninh huynh trước đó không phải đang làm Huyện lệnh đại nhân sao, sao lại tới nơi này.

Mãn Sủng lắc đầu nói: Cái chức Huyện lệnh đại nhân kia không làm cũng được.

Ta lúc ấy thấy Huyện trung Đốc Bưu tham ô hối lộ, liền đem hắn bắt, nhưng ai từng nghĩ.

Hắn đem tao ngộ trước đó kể lại một lần.

Mao Giới cũng than thở một tiếng.

Bất quá lập tức nhìn Trần Húc một chút nói: Cái chức Huyện lệnh đại nhân kia không làm cũng được.

Ta quan sát Bá Ninh huynh khí vũ hiên ngang, chắc hẳn Bá Ninh huynh đã được cao tài.

Trần Húc nghe vậy, trong lòng nhảy một cái.

Biết kịch hay đến rồi.

Mãn Sủng đạm nhiên cười nói: Mông chúa công coi trọng, bây giờ thiểm vi Lương Quốc Quốc tướng.

Lời vừa nói ra, tay Mao Giới rõ ràng cứng lại tại nguyên chỗ.

Hồi lâu sau, mới gượng cười nói: Như thế, chúc mừng Bá Ninh huynh cao thăng.

Tài cán của Bá Ninh huynh rốt cuộc cũng có đất dụng võ.

Mãn Sủng gật đầu nói: Đúng vậy.

Chúa công có thức nhân chi minh, giỏi nhất dùng người.

Không bằng Hiếu Tiên huynh cũng gia nhập dưới trướng chúa công ta, cùng ta làm việc, được không.

Mao Giới rõ ràng có chút do dự, quay đầu nhìn Trần Húc một chút, lại không nói gì.

Trần Húc biết đến lúc ra tay, cất cao giọng cười nói: Hiếu Tiên, nếu nguyện ý gia nhập dưới trướng ta, ta liền để cho ngươi chủ quản việc tuyển bạt cùng nhậm dụng tất cả nhân tài dưới trướng.

Lời này vừa nói ra, không riêng gì Mao Giới, tất cả mọi người tại tràng toàn bộ đều sững sờ tại nguyên chỗ.

Chức vị này không phải chức vị quá cao, nhưng tương phản, cái quyền lợi này thực sự quá cao.

Nếu Mao Giới tiếp nhận, vậy chẳng phải nói, tất cả mọi người tại tràng thăng tiến đều sẽ chịu ảnh hưởng của Mao Giới.

Ngay cả Mãn Sủng cũng có một nháy mắt thất thần.

Trước đó chỉ biết Mao Giới bị bắt, nhưng không nghĩ tới, chúa công đối với Mao Giới cư nhiên coi trọng như thế.

Mao Giới quay đầu, tò mò đánh giá Trần Húc nói: Trần Hầu, lời ấy là thật.

Tự nhiên.

Lời Bản hầu nói, câu câu là thật.

Trần Húc đạm nhiên cười nói.

Vậy không biết Trần Hầu, vì sao lại đối với mỗ ủy dĩ trọng trách như thế.

Lúc nói chuyện, trong mắt Mao Giới hiện lên một tia hiếu kỳ.

Trần Húc đạm nhiên cười nói: Nguyên nhân kỳ thật vừa rồi ta đã nói, ta biết Hiếu Tiên liêm khiết công chính, có thức nhân chi minh.

Mao Giới nhìn Mãn Sủng một chút, khóe mắt khẽ nhếch.

Lập tức mới hướng về phía Trần Húc thi lễ thật sâu nói: Chúa công tại thượng, Mao Giới nguyện hàng.

Trần Húc vài bước đi đến bên người Mao Giới, vỗ vỗ bả vai hắn, cất cao giọng cười nói: Tốt.

Như thế rất tốt.

Ngô được Hiếu Tiên, nhân tài tuyển bạt vô ưu rồi.

Tại thời điểm này, trong đầu hắn, một đạo âm thanh hệ thống tùy theo vang lên.

Đinh, chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ, thành công đoạt lấy Mao Giới, đạt được nhiệm vụ ban thưởng: Lương thảo hai mươi vạn cân.

Trần Húc chép miệng, hai mươi vạn cân tuy rằng không nhiều, nhưng cũng có thể dùng.

Lỗ Túc, Trần Quần cùng Quách Gia ba người, từ bên ngoài đi vào, đối với Trần Húc đồng loạt bão quyền nói: Chúa công, ngài tìm chúng ta.

Ân.

Trần Húc gật đầu nói, Vị này là Mao Giới Mao Hiếu Tiên, ngày sau liền phụ trách nhân tài tuyển bạt cùng nhậm dụng.

Lời này vừa nói ra, ba người đều động dung.

Cùng nhau nhìn về phía Mao Giới, trong ánh mắt mang theo vài phần hiếu kỳ.

Nhưng nhìn nửa ngày, cũng không có nhìn ra Mao Giới có chỗ nào xuất kỳ.

Trần Húc đạm nhiên cười nói: Mao Giới tại phương diện nhìn người, có kiến giải độc đáo.

Vọng chư vị, ngày sau phải đồng tâm hiệp lực mới là.

Mao Giới đối với Trần Húc bão quyền cung thân nói: Đa tạ chúa công coi trọng.

Mao Giới định đương toàn lực ứng phó, không phụ sự ủy thác của chúa công.

Ân.

Trần Húc thản nhiên gật đầu.

Mao Giới đi tới trước mặt Lỗ Túc, Trần Quần, Quách Gia ba người, bão quyền nói: Mao Giới mới đến, xin ba vị chiếu cố nhiều hơn.

Ba người đều đáp lễ lại.

Trong lòng Mãn Sủng lại khá là phiền muộn.

Vốn cho rằng mình lăn lộn cũng không tệ lắm, muốn ở trước mặt lão đồng học Mao Giới khoe khoang một chút tự tin.

Nhưng không ngờ tới, chỉ đoán trúng mở đầu, lại không có đoán trúng kết quả.

Lão đồng học nguyên bản là tù nhân, đảo mắt liền trở thành tổng quản tuyển bạt nhân tài.

Quyền hành này, so với một cái Quốc tướng còn muốn trọng hơn nhiều.

Nhân sinh chuyển chiết, phải nhanh như vậy sao.

Hắn cúi thấp đầu, đi về phía bên ngoài.

Trần Húc thấy thế, hơi sững sờ.

Tâm niệm thoáng chuyển, liền minh ngộ.

Thì ra Mãn Sủng thấy lão đồng học Mao Giới cao thăng, trong lòng có chút không vui.

Hắn đạm nhiên cười một tiếng.

Mãn Sủng là nhân tài khó được về phương diện pháp điển.

Bản thân hắn định vị cho Mãn Sủng cũng không phải là Quận thủ, Quốc tướng các loại, mà là muốn để Mãn Sủng chưởng quản Tư pháp.

Hiện như bây giờ chức Quốc tướng, bất quá là để cho Mãn Sủng luyện tay nghề một chút, có chút kinh nghiệm mà thôi.

Theo địa bàn tăng lớn, Tư pháp một khối này cũng càng ngày càng quan trọng.

Khóe miệng Trần Húc nhìn về phía Mãn Sủng mang theo một tia độ cong, cất cao giọng nói: Bá Ninh, chuẩn bị đi đâu a.

Mãn Sủng bị giật nảy mình.

Phảng phất như học sinh trốn học bị bắt, trong lòng nhảy một cái.

Hắn lập tức thẳng người lên, làm bộ như không có việc gì nói: Chúa công, ta tại Lương Quốc có chút sự tình, liền đi về trước.

Trần Húc lắc đầu nói: Bá Ninh, không cần trở về nữa.

Lời này vừa nói ra, Mãn Sủng hoảng rồi.

A.

Hắn vô thức kinh hô lên tiếng, lập tức lại cúi đầu ủ rũ nói, Nhạ.

Động tĩnh bên này, sớm đem sự chú ý của mọi người chung quanh

toàn bộ đều hấp dẫn tới.

Mấy người nhìn về phía Mãn Sủng, trong ánh mắt mang theo một tia. liên mẫn.

Ánh mắt này, làm cho trong lòng Mãn Sủng kịch chiến.

Muốn phản bác lại, nhưng không có cái lo lắng, bởi vì hắn bị cách chức rồi.

Trần Húc nguyên bản đang suy nghĩ, nên thiết trí một cái quan chức dạng gì.

Lúc này mới hồi thần.

Thấy Mãn Sủng bộ dáng đồi phế cùng ánh mắt đồng tình của những người xung quanh, không khỏi thần tình hơi ngẩn ra.

Lập tức minh ngộ, nguyên lai là mình không nói rõ ràng, làm cho những người này sinh ra hiểu lầm.

Lập tức, Trần Húc ho nhẹ một tiếng nói: Bá Ninh, khoan hãy vội.

Mãn Sủng kinh ngạc ngẩng đầu.

Thấy Trần Húc đang hướng hắn vẫy gọi, hắn do dự đi về phía Trần Húc.

Trần Húc vỗ vỗ bả vai Mãn Sủng, cười nói: Bá Ninh, đừng nóng vội mà.

Ta sở dĩ không để cho ngươi đi Lương Quốc, chỉ là không muốn đại tài tiểu dụng mà thôi.

Mãn Sủng nghe vậy, trong lòng chấn động.

Ngẩng đầu, trong mắt mang theo vài phần hi vọng.

Trần Húc đạm nhiên cười nói: Ta hỏi ngươi, Bá Ninh có phải tinh thông đối với pháp điển hay không.

Chúa công làm sao biết được.

Mãn Sủng vẻ mặt bất khả tư nghị.

Chương 199

Chuyện này, từ khi tới Dự Châu, hắn chưa từng hướng người khác nhắc tới.

Trần Húc ho nhẹ một tiếng.

Lời này, có chút không dễ trả lời.

Chẳng lẽ nói là nhìn ra.

Tự nhiên là nhìn đặc tính của Mãn Sủng a.

Đặc tính của Mãn Sủng là Kiên Thủ, Pháp Điển, Trấn Tĩnh.

Ba cái này, rõ ràng là chuẩn bị cho Tư pháp a.

Hơn nữa, ở đời sau, Tào Tháo cũng đem Mãn Sủng dùng tại vị trí Tư pháp.

Trần Húc chỉ đạm nhiên cười nói: Bá Ninh tài cán đột xuất như thế, ta nhìn một cái liền biết.

Biểu tình Mãn Sủng vì đó mà cứng lại, trong lòng như kình đào hải lãng.

Hắn thu liễm ý nghĩ trong lòng, cười gật đầu nói: Chính như chúa công nói, Mãn Sủng ta sở học chính là Pháp gia.

Về phương diện pháp điển, có chút hứa thiển kiến.

Nghe hai người đối thoại, mấy người tại tràng đều cùng nhau tim đập một cái.

Nhìn một cái liền biết.

Thật sự nhìn là đúng sao.

Chẳng lẽ là Vọng khí thuật trong truyền thuyết.

Cổ nhân có phép Vọng khí, nhìn một cái, liền biết người sang hèn, người suy lạc.

Thậm chí có người cao minh, thông qua Vọng khí chi thuật có thể biết được vương triều hưng suy.

Chẳng lẽ chúa công, biết Vọng khí thuật.

Trần Húc tự nhiên không biết ý nghĩ nội tâm mấy người, đạm nhiên cười nói: Ý của ta là để Bá Ninh chưởng quản Tư pháp, không biết Bá Ninh thấy thế nào.

Lời này vừa nói ra, người chung quanh, từng cái lộ vẻ kinh ngạc.

Chúa công đối với Mãn Sủng, cư nhiên coi trọng đến trình độ này.

Mao Giới càng đối với Mãn Sủng sinh ra tình cảm hâm mộ.

Trái tim Mãn Sủng bắt đầu kịch liệt nhảy lên.

Từ nhỏ đến lớn, đối mặt với các việc trong nhà, đều có thể bình tĩnh đối mặt, nhưng giờ khắc này lại không làm được như dĩ vãng.

Thực sự là quá giật mình.

Chưởng quản Tư pháp.

Ngắn ngủi bốn chữ, nhưng quyền hành trong đó lại cực lớn.

Này liền mang ý nghĩa, trên đến bá quan văn võ, dưới đến bách tính tẩu tốt, đều có quyền sinh sát trong tay.

Quyền lợi bực này, lại há một người mới gia nhập dưới trướng Trần Húc không đủ hai tháng, có thể sở hữu.

Lập tức, Mãn Sủng lắc đầu nói: Chúa công hậu ái, Mãn Sủng tự biết năng lực có hạn, thẹn không dám nhận.

Trần Húc sững sờ.

Không nghĩ tới, Mãn Sủng cư nhiên sẽ cự tuyệt hắn.

Quả nhiên là Pháp gia xuất thân, lý trí đến đáng sợ.

Hắn đạm nhiên cười nói: Bá Ninh không cần sợ hãi, ngươi muốn cái gì ủng hộ, ta đều có thể cho.

Hắn bước hai bước đến bên người Mãn Sủng, vỗ vai Mãn Sủng nói: Từ hôm nay trở đi, từ ta trở xuống, đều phải theo pháp mà trị.

Không biết Bá Ninh thấy thế nào.

Trái tim Mãn Sủng đập càng nhanh hơn.

Tay của hắn, gắt gao nắm chặt lại.

Nhưng một khắc sau, đột nhiên trấn tĩnh lại.

Lại không có một tia khẩn trương, đối với Trần Húc cúi người đến đáy nói: Đa tạ chúa công tín nhiệm.

Mãn Sủng nguyện làm lợi kiếm của chúa công.

Chí tử bất hối.

Tốt.

Rất tốt.

Trần Húc một phen đem Mãn Sủng đỡ dậy, cười nói, Có Mãn Sủng tương trợ, Dự Châu định rồi.

Chức Lương Quốc Quốc tướng, mời Mãn Sủng nghĩ định một người, để làm người kế nhiệm ngươi.

Mãn Sủng gật đầu đáp ứng.

Lập tức nhìn Mao Giới một chút, trong mắt tràn đầy đấu chí.

Những người xung quanh, đồng loạt hướng Trần Húc cúi người.

Trong lòng Trần Húc lại có sự tính toán.

Hắn muốn lập uy cho Mãn Sủng.

Chỉ có như thế, mới có thể để cho Mãn Sủng chân chính có uy nghiêm.

Đột phá khẩu, liền tại trên người Trần Húc.

Một khắc sau, trong lòng hắn hơi động.

Khóe miệng hắn treo một tia mỉm cười, trong lòng đã có một cái chủ ý.

Một cái chủ ý tốt có thể nhất cử lập uy.

Cổ có Thương Ưởng dựng gỗ lập tín, cái gọi là, chính là vì pháp trị kiến lập tín dự.

Hôm nay, hắn liền muốn lấy thân thử pháp, đạt tới mục đích lập tín cho pháp trị.

Trần Húc nhớ tới một cái kịch tình, đó chính là Cát phát đại thủ Cắt tóc thay đầu.

Cái kịch tình này vốn phát sinh trên người Tào Tháo, hiện tại, hắn muốn tiệt hồ nhiệm vụ kịch tình này.

Đến lúc đó, vừa lập được uy, lại được ban thưởng tiệt hồ, chẳng phải nhất cử số đắc.

Quan trọng nhất là, đặc tính trên người Tào Tháo bị tiệt hồ xong, nhìn xem có thể lại tiệt hồ được gì.

Trần Húc ở một bên suy tư, xem làm thế nào mới có thể hoàn thành cái tiệt hồ này.

Tại thời điểm này, một đạo âm thanh hệ thống tùy theo vang lên trong đầu hắn.

Nhiệm vụ ban thưởng hai mươi vạn cân lương thực, đã phát phóng vào hệ thống không gian, xin chú ý kiểm tra và nhận.

Nhìn thấy nơi này, trong lòng Trần Húc không còn lo lắng.

Đối với mấy người đạm nhiên cười nói: Đi thôi, ta mới có hai mươi vạn cân lương thực, cần chúng ta đi vận chuyển.

Mấy người nghe vậy, đều sững sờ.

Trần Húc cũng không giải thích, chỉ vung tay lên.

Đám người liền mang theo hiếu kỳ, đi theo sau lưng hắn, đi thẳng ra ngoài.

Tiện thể gọi thêm hơn một trăm đồn điền binh.

Xích Thố mã của Trần Húc vốn nhanh, đợi đến khi ra cửa thành, chỉ kẹp bụng ngựa một cái, liền đem đám người ném ở sau lưng.

Sau đó, tại bên ruộng tìm một chỗ trống trải, đem hai mươi vạn cân lương thực trong không gian hệ thống, toàn bộ đều lấy ra.

Nhìn đống lương thực chất cao như núi trên mặt đất, hắn hài lòng gật đầu.

Chương 200

Lúc Quách Gia bọn họ tới nơi, nhìn thấy lương thực trên mặt đất, không khỏi toàn bộ đều ngẩn người.

Lỗ Túc càng là kinh ngạc nhìn Trần Húc một chút, nói: Chúa công, không biết số lương thực này, từ đâu mà có.

Trần Húc chỉ hời hợt nói: Số lương thực này, là phú thương tặng cho ta.

Lời này vừa nói ra.

Lỗ Túc mấy người lộ ra vẻ thì ra là thế.

Quách Gia càng là tiến lên, vỗ vỗ bả vai Trần Húc nói: Mị lực của chúa công, thật là vô địch.

Quách Gia ta, phục.

Hay là hôm nào chúa công dạy ta một chút.

Trần Húc:.

Lúc này một đầu sương mù, không biết Quách Gia đang nói cái gì.

Bất quá tùy tiện tìm một cái cớ, sao mấy vị đều hiểu.

Xá tình huống.

Lắc đầu, hắn không còn đi so đo những cái này, trở tay một bàn tay vỗ vào trên vai Quách Gia nói: Tranh thủ thời gian làm việc đi.

Đồn điền binh liền bắt đầu bận rộn.

Trần Húc nhìn ruộng lúa mạch bên cạnh nói: Ruộng lúa mạch này, qua chút thời gian nữa, liền có thể được mùa rồi nhỉ.

Lỗ Túc gật đầu nói: Không sai, theo tình huống dĩ vãng, ruộng lúa

mạch sẽ thành thục vào tháng sáu.

Ân, bảo bọn họ cẩn thận một chút, ngàn vạn lần đừng giẫm đạp lên lúa mì, nếu có kẻ giẫm đạp, chém.

Trần Húc nói xong, nhìn về phía Mãn Sủng nói, Bá Ninh, đây liền coi như là lần đầu tiên ngươi hành quân pháp sau khi nhậm chức.

Mãn Sủng cung kính nói: Nhạ.

Chờ chuyển cũng không sai biệt lắm, Trần Húc cưỡi Xích Thố mã liền muốn chạy về trong thành.

Khi đi qua bờ ruộng bên cạnh, một con nhím băng qua.

Hai chân hắn kẹp bụng ngựa, dây cương trên tay thoáng kéo về bên cạnh một chút.

Xích Thố mã linh tuệ cỡ nào, lập tức liền hướng về phía ruộng lúa mạch bên cạnh vọt tới.

Chờ Xích Thố mã vọt vào ruộng lúa mạch, Trần Húc mới ghìm dây cương, ra hiệu Xích Thố mã dừng lại.

Hắn vội vàng trở mình xuống ngựa.

Nhìn xem lúa mạch bị giẫm ngã rạp trên ruộng, không khỏi đau lòng nhức óc nói: Lúa mạch tốt như thế này, đáng tiếc a.

Đám người cũng sửng sốt.

Ngay sau đó, vội vàng chạy tới, hỏi thăm Trần Húc tình huống.

Trần Húc khoát tay áo, ngăn lại đám người hỏi thăm.

Hắn mới nhìn về phía Mãn Sủng nói: Bá Ninh, chuyện này ấn theo quân pháp xử trí, ta nên nhận tội gì.

Biểu tình Mãn Sủng nghiêm túc, cất cao giọng nói: Vừa rồi chúa công có lệnh, nếu có người giẫm đạp ruộng lúa mạch, chém.

Trần Húc cất cao giọng nói: Đã như thế, vậy liền chấp hành quân pháp.

Nhạ.

Mãn Sủng ứng một tiếng.

Lập tức sang lang một tiếng vang nhỏ, trường kiếm bên hông rút ra.

Cất bước tiến lên, liền hướng về phía Trần Húc đi đến.

Trên mặt hắn không có một tia biểu tình, nghiêm túc đến để cho người ta sợ hãi.

Trong lòng Trần Húc cũng có chút đánh trống.

Cảm thấy tựa hồ lọt một sự kiện, đó chính là không có bắt chuẩn tính cách của Mãn Sủng.

Mãn Sủng, sẽ không thật sự chém chứ.

Trần Húc vừa nghĩ như thế, tại thời điểm này, Quách Gia cất cao giọng nói: Chúa công, Xuân Thu có nói, Pháp bất gia vu tôn Pháp luật không áp dụng lên người tôn quý.

Trần Húc ngẩng đầu, nhìn Quách Gia một chút, trong lòng đại định.

Hắn ho nhẹ một tiếng nói: Nếu pháp bất gia vu tôn, vậy cần pháp luật có tác dụng gì.

Hôm nay ta định da pháp luật, lại vi phạm, lấy gì phục chúng.

Quách Gia cung thân nói: Chúa công, bây giờ người gánh vác đại nghiệp thảo phạt nghịch tặc, nếu người bỏ mình, vậy ai người dẫn đầu mọi người, hoàn thành đại nghiệp thảo tặc.

Trần Húc lông mày hơi nhíu lại.

Lỗ Túc cũng cung thân nói: Chúa công, lấy đại nghiệp thảo tặc làm trọng a.

Trần Quần đám người, cũng đồng loạt khuyên nhủ.

Đồn điền binh chung quanh, cũng từng cái quỳ rạp xuống đất nói: Chúa công, lấy đại nghiệp làm trọng a.

Trần Húc nhìn quanh mọi người nói: Bây giờ ta gánh vác đại nghiệp thảo tặc, nhưng pháp không thể bỏ.

Hôm nay ta nguyện Cát phát đại thủ Cắt tóc thay đầu, để nghiêm quân pháp.

Hắn nhìn Mãn Sủng một chút nói: Bá Ninh thấy thế nào.

Mãn Sủng bão quyền cung thân nói: Thân thể phát phu, thụ chi phụ mẫu, bất cảm tổn hủy.

Cát phát đại thủ chính là Khôn hình vậy.

Mãn Sủng nguyện thay chúa công hành hình này.

Trần Húc trong lòng nhảy một cái.

Nhìn về phía Mãn Sủng, phát hiện trong ánh mắt Mãn Sủng tựa hồ có chút kích động.

Tại lúc này, một đạo âm thanh hệ thống vang lên trong đầu Trần Húc.

Đinh, kiểm trắc túc chủ diện lâm lựa chọn, hệ thống nhiệm vụ đổi mới, xin lựa chọn.

Lựa chọn một: Giao cho Mãn Sủng chấp hành hình phạt cắt tóc, nhiệm vụ ban thưởng: Trường kiếm một trăm thanh.

Lựa chọn hai: Do túc chủ tự mình chấp hành hình phạt cắt tóc, nhiệm vụ ban thưởng: Hồng thự Khoai lang, Ngọc mễ Ngô lương

giống ưu lương mỗi loại một ngàn cân.

Trần Húc trước đó còn đang do dự, có nên để Mãn Sủng chấp hành hình phạt cắt tóc hay không.

Dù sao, thật sự có chút bắt không chuẩn tính cách Mãn Sủng.

Nhưng khi nhìn thấy cái lựa chọn thứ hai, liền lại không có chút do dự nào.

Tại trong lòng, đối với hệ thống nói: Hệ thống, ta tuyển lựa chọn hai.

Lập tức, hắn cất cao giọng nói: Để tỏ rõ uy nghiêm, lần này do ta tự mình chấp hành.

Quát khẽ một tiếng, tay nắm lấy chuôi kiếm, nhẹ nhàng rút một cái.

Sang lang một tiếng, Ỷ Thiên Kiếm tùy theo xuất vỏ.

Hắn giơ cao Ỷ Thiên Kiếm nói: Đây là Ỷ Thiên Kiếm, là thượng cổ thần binh, nay Bản hầu dùng kiếm này chấp hành Khôn hình, để làm nghiêm pháp điển.

Lưu lại thân mang tội, để quét sạch thiên hạ tặc đảng.

Lấy đó đoái công chuộc tội.

Nói xong, Trần Húc đưa tay nắm lấy tóc, lập tức tay phải vung lên.

Một đạo kiếm quang lóe lên, tóc của hắn đứt ngang.

Đám người đồng loạt cung thân cao giọng hô: Chúa công.

Trong đầu hắn, một đạo âm thanh hệ thống tùy theo vang lên.

Đinh, chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ, đạt được nhiệm vụ ban thưởng: Hồng thự cùng Ngọc mễ lương giống ưu lương mỗi

loại một ngàn cân.

Hồng thự cùng Ngọc mễ lương giống ưu lương mỗi loại một ngàn cân, đã phát phóng vào hệ thống không gian, xin chú ý kiểm tra và nhận.

Đinh, chúc mừng túc chủ hoàn thành kịch tình nhiệm vụ Cát phát đại thủ, hoàn thành nhiệm vụ Tiệt hồ Tào Tháo.

Hoàn thành nhiệm vụ Tiệt hồ Tào Tháo, đạt được nhiệm vụ ban thưởng: Chúa công đặc tính: Bá Đạo.

Chúa công đặc tính Bá Đạo: Khi đối chiến, tất cả người của thế lực đối phương chịu uy nhiếp mà toàn bộ năng lực hạ xuống.

Trần Húc đại hỉ.

Như vậy, liền có hai cái Chúa công đặc tính.

Rõ ràng, cái đặc tính Chúa công Bá Đạo này, tương đối cấp lực.

Mặc dù không biết đến tột cùng sẽ có bao nhiêu trình độ hạ xuống, nhưng tất cả mọi người toàn năng lực đều sẽ hạ xuống, quang một điểm này liền bất đồng phàm hưởng.

Hắn đem sự chú ý phóng tới trên lương giống, nhìn về phía hệ thống không gian.

Tại trong hệ thống không gian, một đống khoai lang và một đống ngô, chỉnh chỉnh tề tề đống phóng ở đó.

Có khoai lang, ngô, cộng thêm trước đó là khoai tây, chỉ cần đem ba loại này toàn bộ đều mở rộng ra, như vậy dưới trướng, sẽ không còn vì thiếu lương mà phiền não.

Chỉ là hiện tại không phải thời điểm lấy ra khoai lang, ngô, hắn thu hồi ánh mắt.

Sau đó, Trần Húc đem tóc trong tay đưa tới trong tay Mãn Sủng

nói: Bá Ninh, có thể lấy vật này làm nghiêm pháp điển.

Mãn Sủng cúi người đến đáy nói: Đa tạ chúa công.

Trần Húc tóc tai tản ra, trở mình lên ngựa, đi về phía quận thủ phủ.

Ánh mắt đám người nhìn về phía Trần Húc, cực kỳ phức tạp.

Phải nói, Khôn hình là một loại khốc hình, chỉ có sẽ thi gia lên người phạm nhân, để nhục nhã nhân cách phạm nhân.

Chúa công, cư nhiên chủ động đối với mình thi triển Khôn hình, một điểm này, làm cho mọi người đại vi kính phục.

Trên đường đi, có không ít bách tính chủ động tiến lên hỏi thăm, hỏi phát sinh chuyện gì.

Tại sau khi biết sự tình vừa rồi, từng người trong mắt toát ra ý kính trọng.

Chạng vạng tối trở về, Thái Diễm, Điêu Thuyền cùng Tuân Thái càng kinh hô lên tiếng, biểu đạt sự quan thiết đối với hắn.

Thẳng đến lúc này, hắn mới hiểu được, Khôn hình đối với người hiện tại ý nghĩa thế nào.

Trưa ngày thứ hai, Trần Húc đem Quách Gia, Lỗ Túc mấy vị gọi vào bên người, cất cao giọng cười nói: Phụng Hiếu, Tử Kính, Trường Văn, đều tới đây, ta cho các ngươi nhìn xem lương giống mới mà ta có được.

Trần Húc vừa nói ra lời này, ánh mắt Quách Gia liền sáng lên.

Bọn hắn đã kiến thức qua sản lượng khủng bố của khoai tây mà chúa công xuất ra trước đó.

Cho nên, thứ chúa công lần này lấy ra, cũng sẽ không quá kém.

Chương 201

Mấy người liếc nhau một cái, lập tức đi theo sau lưng Trần Húc.

Lần này Trần Húc trực tiếp đi tới một cái nhà kho ở hậu viện quận thủ phủ.

Trong này là nhà kho tư nhân, bình thường đều để trống không.

Hắn đi trước một bước đẩy cửa đi vào nhà kho, lập tức tâm niệm vừa động, những cái khoai lang cùng ngô kia, toàn bộ đều chất đống trên mặt đất.

Khi Quách Gia đi vào nhà kho, một màn trước mắt làm cho từng người toàn bộ đều nhìn ngây người.

Bất quá do có kinh nghiệm trước đó, bọn họ rất nhanh liền hồi thần.

Lập tức vài bước vọt tới trước mặt khoai lang và ngô.

Quách Gia nói: Chúa công, đây là cái gì.

Cái trong tay ngươi gọi là Hồng thự Khoai lang, còn bên cạnh đống kia là Ngọc mễ Ngô.

Trần Húc cười trả lời.

Chúa công, vậy chờ một chút.

Nói xong, Quách Gia cầm lấy khoai lang liền đi ra phía ngoài.

Vừa đi vừa nói: Ta mau đi làm một ít nếm thử.

Trần Húc cười nói: Nếu ăn Hồng thự, sống cũng có thể ăn.

Nói xong, hắn cầm một cái khoai lang.

Lập tức nhìn bốn phía một chút, mắt thấy chung quanh không có

chủy thủ dao găm các loại, liền một tay rút ra Ỷ Thiên Kiếm bên hông, bắt đầu gọt vỏ.

Nhìn xem Trần Húc cầm Ỷ Thiên Kiếm ở đó gọt vỏ khoai lang, biểu tình đám người cổ quái.

Quách Gia lẩm bẩm nói: Gọt vỏ, không phải là chuyện của dao phay sao.

Thượng cổ thần binh Ỷ Thiên Kiếm, sao lại luân lạc tới tình trạng như thế.

Nếu Ỷ Thiên Kiếm có linh, chỉ sợ sẽ tại chỗ khóc thét a.

Lỗ Túc cùng Trần Quần hai người nghe vậy, đồng loạt gật đầu.

Cũng vì Ỷ Thiên Kiếm mà minh bất bình.

Trần Húc lại đầu cũng không ngẩng, không thèm để ý chút nào nói: Nếu Ỷ Thiên Kiếm có linh, chỉ sợ sẽ vì ta khai phát ra công năng mới cho nó mà cao hứng mới đúng.

Ngài nói thế, chúng ta cũng không biết nói gì.

Quách Gia mấy người nghe vậy, trầm mặc một chút.

Trần Húc lúc này gọt xong khoai lang, đem khoai lang chia làm bốn phần.

Quách Gia giơ tay nhận lấy khoai lang, lập tức không kịp chờ đợi bỏ vào trong miệng.

Tại cảm nhận được trong miệng cam điềm, rất nhanh liền đem một phần khoai lang trong tay ăn sạch sành sanh.

Lỗ Túc thấy thế, cũng bắt đầu không kịp chờ đợi nhấm nháp.

Tại sau đó, Quách Gia liền bắt đầu thể nghiệm hành trình dùng kiếm gọt khoai lang.

Một khắc đồng hồ sau, Trần Húc cất cao giọng nói: Hồng thự cùng Ngọc mễ, thời điểm gieo hạt, chỉ cần giống với khoai tây là được.

Hắn ngồi ở vị trí đầu, cẩn thận giảng thuật những chú ý hạng mục của Hồng thự cùng Ngọc mễ.

Phía dưới bậc thang.

Quách Gia, Lỗ Túc, Trần Quần cùng Điền Phong nghe tin chạy đến, phảng phất như học sinh tiểu học, chăm chú nghe giảng.

Qua hai ngày sau, Trương Yến, Dương Phụng cùng Hàn Xiêm ba người chuẩn bị lên đường.

Bọn hắn muốn đi Thanh Châu Hoàng Cân quân bên kia, tiếp tục ngáng chân Tào Tháo.

Nhạc Tiến cùng Vu Cấm hai người, cũng lần nữa đi Duyện Châu, hoàn thành công tác ly gián đối với Trương Mạc.

Còn về phần Điển Vi, thì lưu lại.

Trần Húc tự mình tiếp kiến bọn họ, đưa lên lời cổ vũ.

Từng người phảng phất như bị đánh máu gà.

Vương Doãn, Thái Ung cùng Tuân Sảng ba người, cũng cùng nhau tới Quận thủ phủ.

Ách, hiện tại nơi này không gọi là Quận thủ phủ.

Trần Húc đem Dự Châu Châu Mục Phủ thiết trí tại Dĩnh Xuyên, nguyên bản Quận thủ phủ cũng biến thành Dự Châu Châu Mục Phủ.

Vương Doãn xoa tay nói: Đông Thăng, chữ trước đó ngươi đáp ứng ta cùng Từ Minh huynh, có thể hay không hỗ trợ sắp xếp.

Trần Húc nghe vậy cất cao giọng cười nói: Vương Tư đồ, Từ

Minh công, hai vị chờ giây lát, ta liền bắt đầu viết.

Nói xong, hắn từ bên cạnh lấy ra bút mực.

Vương Tư đồ thì tự mình tiến lên, giúp Trần Húc mài mực.

Trần Húc đề bút, chấm mực nước.

Nhưng một khắc sau, hắn xách bút, sững sờ tại nguyên chỗ.

Tuân Sảng đợi hồi lâu, cũng không thấy Trần Húc hạ bút, liền nói: Đông Thăng a, không phải là không biết viết cái gì chứ.

Không có việc gì, tùy tiện viết chút đều được.

Dù sao a, chỉ cần là ngươi viết thư thể mới, ta đều thích.

Đúng không.

Vương Doãn cùng Thái Ung đồng loạt gật đầu: Chính là như thế, Từ Minh công nói rất hay.

Trần Húc lại lắc đầu, có chút ngượng ngùng nói: Bá Giai công, có thể hay không đem chữ trong ngực, lấy ra cho ta xem một chút.

Làm sao vậy.

Thái Ung có chút khó hiểu.

Mắt thấy Trần Húc kiên trì, Thái Ung cũng đành nhận lời.

Từ trong ngực, cẩn thận từng li từng tí đem bốn tờ giấy kia lấy ra.

Trần Húc xem xét một phen, mới hiểu rõ.

Lập tức đề bút, vung lên.

Cầm tờ giấy trong tay, Vương Doãn cùng Tuân Sảng hai người hài lòng vạn phần.

Thái Ung trong lòng lại có chút hiếu kỳ, nói: Đông Thăng, không biết vừa rồi ngươi đang nhìn cái gì.

Nghe Thái Ung nói như vậy, Vương Doãn cùng Tuân Sảng hai người cũng đồng loạt quay đầu.

Bọn hắn cũng trong lòng nghi hoặc.

Tại dưới sự luôn mãi truy vấn, Trần Húc gãi gãi đầu, có chút ngượng ngùng nói: Ta vừa rồi chỉ nhớ rõ Sấu Kim Thể, lại quên ba loại còn lại rốt cuộc là thư thể gì.

Nghe Trần Húc nói như vậy, ba người đều ngây ra như phỗng tại đương trường.

Trần Húc tự nhiên sẽ không nói cho bọn hắn, thư thể trong đầu hắn thực sự quá nhiều.

Hôm đó chỉ tùy ý tuyển bốn loại, còn về phần rốt cuộc tuyển thư thể gì, căn bản không thèm để ý.

Dưới tình huống bình thường, đâu còn nhớ rõ viết thư thể gì chứ.

Thái Ung thật sâu nhìn Trần Húc một chút nói: Đông Thăng a, lão phu ta chuẩn bị cùng Vương Tư đồ cùng nhau hồi Trường An.

Trần Húc sững sờ nói: Nhanh như vậy.

Vương Doãn gật đầu nói: Ngươi cũng biết, ta có chút việc không yên lòng.

Trần Húc gật đầu, tự nhiên biết Vương Doãn ám chỉ, không ngoài việc tru sát Đổng Trác.

Hắn cười nói: Vương Tư đồ, chuyện kia cũng không gấp tại nhất thời, lại ở thêm mấy ngày rồi đi, cũng không muộn.

Vương Doãn lắc đầu nói: Ta không thể lưu lại, ta luôn cảm thấy cái tên Lữ Bố kia có chút vấn đề.

Bên trong, khả năng muốn xảy ra chuyện.

Trần Húc lông mày cũng nhíu lại.

Việc tru Đổng, quan hệ đến sự phát triển của cả cục thế phía sau.

Nếu ở giữa xảy ra chút chuyện, thật sự tương đối phiền toái.

Vương Doãn ghé vào bên người Trần Húc nói: Chuyện ta ngày đó cùng ngươi ước định, mong Đông Thăng vạn vạn ghi ở trong lòng.

Vương Tư đồ yên tâm là được.

Mỗ nhớ kỹ.

Trần Húc vừa nói, vừa nặng nề gật đầu.

Vương Doãn hài lòng gật đầu nói: Có Đông Thăng ở bên ngoài làm hậu viện, trong lòng ta cũng an định không ít.

Nhìn Trần Húc, hắn tràn đầy cảm thán nói: Đời ta làm được chính xác nhất một sự kiện, chính là quen biết Đông Thăng.

Nói xong, hắn vỗ vỗ bả vai Trần Húc, trong mắt tràn đầy tán thưởng.

Trần Húc nghĩ đến tất cả những gì Vương Doãn phải trải qua sau này, trong lòng có chút không đành lòng nói: Vương Tư đồ, nếu ngày nào đó chán ghét, không ngại tới Dự Châu ta cư trú, như thế nào.

Vương Doãn ánh mắt vì đó sáng lên nói: Đông Thăng a, Dự Châu được ngươi quản lý, thực sự làm cho ta vì đó kinh thán.

Tại trước mặt ngươi, những cái trị thế chi năng thần kia, những cái vương tá chi tài kia, hết thảy đều không bằng, kém xa tít tắp.

Trần Húc cất cao giọng cười nói: Vương Tư đồ quá khen.

Vương Doãn khẽ thở dài một hơi, có chút lưu luyến nói: Đi thôi, ta ngày mai liền đi.

Nếu ở lại Dự Châu tiếp, ta chỉ sợ ta sẽ không nỡ đi mất.

Trần Húc cười ha ha một tiếng nói: Vương Tư đồ nếu lưu tại Dự Châu, ta tự nhiên hoan nghênh đến cực điểm.

Vương Doãn lắc đầu, thật dài thở dài một tiếng.

Chương 202

Trần Húc nhìn về phía Thái Ung nói: Vương Tư đồ có yếu sự tại thân, muốn đi ta không tiện câu lưu.

Chỉ là Bá Giai công, lại cần gì phải đi vội vàng như thế.

Lấy ta thấy, không bằng cứ ở lại Dĩnh Xuyên, mỗi ngày nhìn xem sách, viết chút chữ, nghiên cứu một chút thi từ, chẳng phải tốt hơn.

Trần Húc vừa nói ra lời này, Thái Ung không khỏi có chút ý động.

Bất quá ngay sau đó, liền lắc đầu nói: Thôi, ta muốn dùng tấm thân hữu dụng của ta, làm chút chuyện cho thiên hạ đương kim.

Thái Ung nếu lần này trở về, vậy hơn phân nửa sẽ đi theo quỹ tích nguyên bản.

Như thế, không ra hai tháng, vị đương đại đại nho này liền sẽ bởi vậy mà chết đi.

Không khỏi có chút quá đáng tiếc.

Trong lòng Trần Húc lại khẽ động.

Lấy tình huống Thái Ung như bây giờ, nếu tòng sự sự nghiệp giáo dục, thì vô cùng thích hợp.

Một điểm này, có thể thấy được từ bốn cái đặc tính của Thái Ung: Học giả, Danh thanh, Văn hóa, Giáo hóa.

Những thứ này tổng hợp lại, quả thực phảng phất như vì giáo dục mà đo ni đóng giày vậy.

Tại thời điểm này, một đạo âm thanh hệ thống cũng ở trong đầu hắn vang lên.

Đinh, kiểm trắc túc chủ diện lâm lựa chọn, hệ thống nhiệm vụ đổi

mới, xin lựa chọn.

Lựa chọn một: Mặc cho Thái Ung rời đi, thẳng đến bỏ mình.

Nhiệm vụ ban thưởng: Hoàng kim một trăm lượng.

Lựa chọn hai: Lấy lý do tòng sự sự nghiệp giáo dục, đem Thái Ung lưu tại Dĩnh Xuyên.

Nhiệm vụ ban thưởng: Trí lực + 10.

Nhìn hệ thống ban thưởng, Trần Húc không có chút do dự nào.

Tại trước mặt Trí lực + 10, một trăm lượng tính là gì.

Lập tức, tại trong lòng đối với hệ thống nói: Hệ thống, ta tuyển lựa chọn hai.

Trong lòng Trần Húc bắt đầu trầm ngâm.

Thái Ung lưu, khẳng định là muốn lưu.

Nhưng làm thế nào để đem Thái Ung lưu lại, lại có thể hảo hảo suy nghĩ một phen.

Quay đầu nhìn Tuân Sảng một bên, ánh mắt không khỏi hơi sáng lên.

Nhớ tới Dĩnh Xuyên Thư Viện.

Không sai.

Nếu luận nhân tài căn cứ thời Hán mạt, không thể nghi ngờ, Dĩnh Xuyên Thư Viện là người nổi bật trong đó.

Nhân tài trong đó, cũng tương đối nhiều.

Nhưng hết thảy những thứ này, Trần Húc lại có chút không thỏa mãn.

Đem Dĩnh Xuyên Thư Viện nạp nhập môn hạ, lại đi khuếch trương, sau đó lại đem đông đảo tuổi trẻ tuấn ngạn võng la dưới

trướng, để bọn hắn tiến vào Dĩnh Xuyên Thư Viện học tập.

Đây mới là phương thức thuận tiện nhất.

Nghĩ tới đây, Trần Húc nhìn về phía Tuân Sảng nói: Từ Minh công, nghe nói Quách Gia đều xuất thân từ Dĩnh Xuyên Thư Viện, không biết hiện như bây giờ, cận huống Dĩnh Xuyên Thư Viện thế nào.

Tuân Sảng ngẩn người, không biết Trần Húc vì sao lại hỏi Dĩnh Xuyên Thư Viện.

Bất quá cũng không giấu diếm, chỉ khẽ thở dài một tiếng nói: Bây giờ Dĩnh Xuyên Thư Viện vẫn còn, chỉ là, kim phi tích bỉ.

Dĩnh Xuyên Thư Viện là do phụ thân ta sáng lập, cũng tại trong tay hắn hưng thịnh.

Quách Gia, Trần Quần, Từ Thứ, Tuân Du, Tuân Úc đám người, đều xuất thân từ Dĩnh Xuyên Thư Viện, đây cũng là thời đại phồn thịnh nhất của Dĩnh Xuyên Thư Viện.

Chỉ đáng tiếc, từ khi phụ thân ta qua đời đến nay, Dĩnh Xuyên Thư Viện lại càng ngày càng xuống dốc.

Bây giờ, danh thanh Dĩnh Xuyên Thư Viện vẫn còn, nhưng sớm đã không bằng lúc trước.

Trần Húc nghe vậy, có chút không hiểu nói: Từ Minh công, vì sao Dĩnh Xuyên Thư Viện lại rơi vào cảnh huống như thế.

Mỗ trong lòng thực sự có chút không hiểu.

Tuân Sảng thở dài một hơi nói: Nguyên nhân trong đó có rất nhiều, trong đó nguyên nhân trực tiếp nhất chính là phụ thân ta ly thế.

Đây cũng có thể coi là điểm thứ nhất.

Thứ hai, là bởi vì cục thế.

Bây giờ thiên hạ phân tranh nổi lên bốn phía, nhất là Dĩnh Xuyên càng là khu vực trọng tai của Hoàng Cân tặc.

Dưới cục thế như thế này, học sinh lại làm sao nhập viện tu tập.

Thứ ba, chính là sư tư giáo viên.

Khi phụ thân ta còn tại thế, giáo tập của Dĩnh Xuyên Thư Viện chủ yếu do phụ thân ta cùng Thủy Kính tiên sinh cùng nhau phụ trách, nhưng bây giờ chỉ còn lại một mình Thủy Kính tiên sinh, lại có chút độc mộc nan chi.

Lại thêm ta cũng mới vừa phản hồi.

Trần Húc trong mắt lại hơi sáng lên nói: Lấy ta thấy, không bằng để Bá Giai công cùng Từ Minh công cùng một chỗ, chủ trì Dĩnh Xuyên Thư Viện như thế nào.

Tuân Sảng lại vỗ tay cười to nói: Như thế tự nhiên là tốt nhất, chỉ là bây giờ trong thư viện, sinh nguyên nguồn học sinh khuyết thất, đây mới là vấn đề lớn nhất.

Trần Húc thấy thế, trong lòng đại hỉ.

Chờ, chính là câu nói này.

Hắn liền hướng về phía Tuân Sảng ôm quyền một cái nói: Từ Minh công, lấy ta thấy, Dĩnh Xuyên Thư Viện liền nạp nhập Dự Châu quận ta, trở thành Quan học như thế nào.

Ân.

Tuân Sảng lông mày hơi nhíu lại nói, Không biết Đông Thăng ý muốn như thế nào.

Trần Húc đạm nhiên cười nói: Từ Minh công chớ vội.

Ý của ta là trọng chấn Dĩnh Xuyên Thư Viện, đã Từ Minh công không nguyện, vậy chuyện này coi như thôi.

Tuân Sảng khẽ thở dài một hơi nói: Nói thật, ta bây giờ tâm nguyện lớn nhất chính là trọng chấn Dĩnh Xuyên Thư Viện.

Dĩnh Xuyên Thư Viện là tâm huyết cả đời của phụ thân, nếu có thể trọng chấn Dĩnh Xuyên Thư Viện, cho dù đem Dĩnh Xuyên Thư Viện chuyển nhượng cho người, ta cũng ở sở bất tích.

Trần Húc cất cao giọng cười nói: Từ Minh công cao nghĩa.

Chậm đã.

Tuân Sảng lại lắc đầu nói, Đông Thăng, chí ít ngươi phải xuất ra lý do, để cho ta tin tưởng, ngươi có thể trọng chấn Dĩnh Xuyên Thư Viện.

Trần Húc đạm nhiên cười nói: Việc này đảo đơn giản.

Ta có thức nhân chi minh, e rằng thiên hạ ít có người năng cập.

Nga.

Trong mắt Tuân Sảng hiện lên một đạo tinh quang nói, Đông Thăng tự tin như thế.

Đó là tự nhiên.

Trần Húc đạm nhiên cười một tiếng.

Đã như thế, vậy ta liền khảo nghiệm ngươi một chút.

Tuân Sảng cất cao giọng cười nói, lập tức lôi kéo cánh tay Trần Húc nói, Đông Thăng đi theo ta.

Hai người vừa ra khỏi Châu Mục Phủ, Vương Doãn cùng Thái Ung cũng vội vàng đi theo ra ngoài.

Tuân Sảng lôi kéo Trần Húc, đi thẳng tới bên cạnh xe ngựa Tuân gia.

Lúc này, trên khoảng đất trống bên cạnh xe ngựa Tuân gia, có mấy

đứa bé đang chơi đùa ở đó.

Hắn chỉ vào mấy đứa bé kia, cất cao giọng cười nói: Đông Thăng, đứng ở chỗ này, giúp mỗ nhìn xem một chút.

Vị hậu bối nào có thể làm rường cột cho Tuân gia.

Vương Doãn cùng Thái Ung hai người, đồng loạt hít vào một ngụm khí lạnh.

Chiêu này của Tuân Sảng, cũng thực sự quá độc một chút.

Mấy đứa bé kia, lớn chừng mười tuổi, nhỏ tối đa cũng chỉ bốn năm tuổi.

Lúc còn nhỏ như vậy, tâm tính đều chưa định.

Muốn cách một khoảng cách xa như vậy, lại nên phán đoán như thế nào.

Trần Húc cũng sững sờ.

Thực sự không nghĩ tới Tuân Sảng cư nhiên sẽ xuất ra chiêu này.

Bất quá đáng tiếc, hắn đụng phải ta.

Khóe miệng hắn mang theo một vệt độ cong, mỉm cười: Như thế, ta liền cùng ngài đánh cược một lần.

Nếu nhìn chuẩn, liền đem Dĩnh Xuyên Thư Viện phân nhập danh nghĩa của ta, như thế nào.

Tuân Sảng đứng ngây ra như phỗng tại chỗ.

Hồi lâu sau, ông mới thở dài một hơi thật dài, nói: Dĩnh Xuyên thư viện là tâm huyết cả đời của phụ thân ta, nếu thực sự có thể lấy lại vinh quang năm xưa, thì giao cho ngài cũng có sao đâu.

Ông nhìn về phía Trần Húc, nói tiếp: Trần Hầu, cái cược này, ta nhận.

Tốt.

Đã như vậy, thì bắt đầu đi.

Trần Húc đạm nhiên cười một tiếng.

Trong lúc nói chuyện, hắn đã nhìn về phía mấy đứa nhỏ ở phía trước.

Đồng thời, thuộc tính của đám trẻ cũng hiện ra trước mặt hắn.

Khi nhìn đến đứa lớn nhất trong số đó, mắt hắn không khỏi hơi sáng lên.

Bảng thuộc tính hiện ra: Tên họ: Tuân Uẩn Tuổi: 10 tuổi Thống suất: 55 | Võ lực: 30 | Trí lực: 68 | Chính trị: 73 | Mị lực: 50.

Chương 203

Tuân Uẩn.

Trần Húc kỹ càng hồi ức lại, hắn nhớ Tuân Uẩn là trưởng tử của Tuân Úc, làm quan đến chức Hổ Bí Trung Lang tướng, chỉ là hình như chết sớm tảo yêu.

Nhìn thuộc tính, mới mười tuổi mà Chính trị đã đạt 73, nếu trưởng thành, ít nhất cũng là nhân vật có thuộc tính 80+ .

Ngay lập tức, hắn cười nhạt nói: Tử Minh công, ngài xem, trong mấy đứa nhỏ kia, đứa lớn tuổi nhất chính là một khối ngọc thô.

Vừa nói, tay hắn vừa chỉ về phía trước.

Thuận theo hướng tay Trần Húc, mọi người đều nhìn về phía Tuân Uẩn.

Trong mắt Tuân Sảng hiện lên vài phần kinh ngạc.

Trần Húc vừa mở miệng, ông liền biết người Trần Húc nói đến là Tuân Uẩn, trưởng tử của Tuân Úc.

Tuân Úc cũng đem trưởng tử gửi nuôi trong gia tộc, mong rằng có thể được Tuân gia bồi dưỡng.

Ông vẫn luôn rất yêu thích đứa cháu này.

Quả thực Tuân Uẩn khá linh tuệ, nghiễm nhiên có vài phần phong thái của cha nó.

Quan trọng nhất là năng lực học tập của Tuân Uẩn rất mạnh.

Cũng vì thế, ông rất coi trọng nó.

Tuy không biết Trần Húc làm thế nào, nhưng chỉ trong thời gian ngắn ngủi như vậy đã có thể chọn trúng đích tôn Tuân Uẩn.

Phần nhãn lực này, quả thực bất phàm.

Trong lòng ông không khỏi dâng lên vài phần kính ý.

Nhưng ngay sau đó, ông lại cười nói: Nhãn lực của Trần Hầu quả nhiên tương đương bất phàm.

Đứa nhỏ lớn tuổi nhất kia là trưởng tử của Tuân Úc.

Đích xác có phong thái của cha nó.

Vương Doãn và Thái Ung đứng bên cạnh đều ngẩn người.

Hai người nhìn nhau một cái, đều thấy được vẻ kinh hãi trong mắt đối phương.

Tuân Sảng thừa nhận rồi.

Họ thậm chí còn nghi ngờ, có phải Tuân Sảng đang diễn kịch với Trần Húc không.

Kiểu thông đồng với nhau ấy.

Nhưng ngay sau đó, họ liền lắc đầu.

Họ hiểu rất rõ con người Tuân Sảng, đó là bậc khiêm khiêm quân tử chân chính, lãnh tụ của sĩ nhân.

Với phẩm tính của ông, sao có thể đi thông đồng với người khác.

Nghĩ tới đây, trong lòng họ không khỏi dâng lên sóng to gió lớn.

Đang suy nghĩ thì lại nghe Tuân Sảng lắc đầu nói: Trần Hầu, Tuân Uẩn kia mười tuổi, trong tộc ta cũng có chút danh tiếng.

Mỗ cho rằng, không ngại nhìn thêm trong số những đứa nhỏ tuổi hơn xem sao.

Trần Húc nhìn Tuân Sảng, hồi lâu mới nói: Nếu ta nhìn chuẩn tiếp, ngài cũng không thể lại thoái thác như thế nữa đâu đấy.

Sắc mặt Tuân Sảng không khỏi đỏ lên.

Việc này quả thực ông làm có chút vấn đề.

Ông gật đầu nói: Trần Hầu cứ yên tâm.

Được, đã như vậy, để ta xem lại.

Trần Húc nói xong, lần nữa nhìn về phía mấy đứa bé.

Ngay sau đó, khi nhìn thấy một đứa bé đang đuổi bắt đánh nhau với những đứa khác, ánh mắt hắn không khỏi sáng lên.

Đứa bé này trông chỉ chừng năm tuổi, cũng là đứa nhỏ nhất trong đám.

Thuộc tính của nó hiện ra trước mặt hắn.

Tên họ: Tuân Sân Tuổi: 5 tuổi Thống suất: 30 | Võ lực: 8 | Trí lực: 36 | Chính trị: 40 | Mị lực: 30.

Nhìn cái thuộc tính này, hắn không khỏi ngẩn người.

Cũng quá ngoan ghê gớm rồi.

Mới năm tuổi thôi mà.

Thuộc tính Chính trị đã đuổi kịp một số người trưởng thành rồi.

Muốn nghịch thiên sao.

Hắn lại bắt đầu lục lọi ký ức.

Tuân Sân.

Hình như đúng là một nhân vật tàn nhẫn.

Từ nhỏ đã nổi tiếng, cùng Trần Quần tu sửa Ngụy Luật, rất có phong thái pháp luật gia.

Chỉ một chữ: Trâu.

Ngay lập tức, hắn liền cười nói: Tử Minh công, đệ tử Tuân gia quả nhiên bất phàm a.

Nhìn vị kia xem.

Đúng, chính là vị nhỏ tuổi nhất, đuổi không kịp người khác nên ngồi dưới đất khóc kia.

Tương lai tất thành đại khí.

Hả.

Ánh mắt Tuân Sảng sáng lên.

Ông nhìn theo hướng Trần Húc chỉ, quả nhiên thấy một đứa bé đang ngồi dưới đất khóc.

Đứa bé kia tên là Tuân Sân, con thứ ba của Tuân Úc.

Ông vuốt râu, trong lòng lại âm thầm suy nghĩ.

Từ tình hình hiện nay xem xét, Tuân Sân tư duy biện luận và năng lực học tập rất mạnh, nhưng các biểu hiện còn lại thì bình thường.

Cũng không biết tương lai nên phát triển thế nào.

Ông liền dò hỏi: Đông Thăng, không biết Tuân Sân nên đi theo hướng nào bồi dưỡng.

Trần Húc lắc đầu nói: Tử Minh công a, đứa bé mới chừng này tuổi, nói nên bồi dưỡng theo hướng nào thì quả thực là quá sớm.

Vương Doãn và Thái Ung cũng gật đầu.

Vương Doãn cười nói: Tử Minh huynh, huynh có chút cường nhân sở nan ép người quá đáng rồi.

Ở cái tuổi còn đang chơi bùn này, làm sao có thể phán đoán vị lai sẽ đi hướng nào chứ.

Vương Tư đồ nói có lý.

Tử Minh huynh, huynh cũng không thể ép người quá đáng được.

Thái Ung cũng cất tiếng cười to nói.

Tuân Sảng cũng gật đầu.

Ông cũng cảm thấy câu hỏi của mình có chút vấn đề.

Quả thực có chút.

ép người quá đáng.

Ông bèn ho nhẹ một tiếng, định bỏ qua chuyện này.

Lại nghe Trần Húc cười nói: Đứa nhỏ này đảo cũng khá thú vị, ta không ngại xem thử một chút.

Theo ta thấy, đứa nhỏ này nếu có thể học chút luật pháp, ngược lại có thể trở thành một vị đại gia bậc thầy một đời.

Bất quá ta nói trước, đây chỉ là một phương hướng phát triển cho đứa bé, nếu đi theo hướng này, sẽ có khả năng thành công rất lớn.

Nghe Trần Húc nói như thế, ba người Vương Tư đồ đều ngẩn ra.

Chương 204

Một vị đại gia.

Đánh giá này thực sự quá cao.

Muốn trở thành đại gia một đời, đồng nghĩa với việc trong đám người cùng thế hệ, phải là nhân vật kiệt xuất xứng đáng.

Nếu trong gia tộc có thể ra một nhân vật như vậy, thì gia tộc ở thế hệ đó nhất định sẽ tiếp tục hưng thịnh.

Vương Tư đồ ngơ ngác nhìn Trần Húc, không biết nên nói gì.

Tuân Sảng vừa rồi định nói chuyện, lúc này cũng há hốc mồm, cứng đờ tại chỗ.

Thần sắc Thái Ung cũng không khá hơn là bao, trừng đôi mắt, nhìn chằm chằm Trần Húc.

Trần Húc không để ý đến ba người, chỉ khẽ thở dài một tiếng: Đáng tiếc a, đáng tiếc.

Lời này vừa thốt ra, cả ba người toàn thân đều run lên một cái.

Tuân Sảng càng khẩn trương nhìn về phía Trần Húc, kích động nói: Đông Thăng, có biến cố gì chăng.

Trần Húc lại thở dài một tiếng nói: Tử Minh công, bản hầu cho ngài mượn Hoa Đà nhé.

Trở về, cho người kiểm tra kỹ càng một chút đi.

Tuân Sảng nghe vậy, trong lòng thót lên một cái.

Ông lo lắng nói: Trần Hầu, ngài ngàn vạn lần phải nói thật với ta, Sân nhi nó làm sao.

Trần Húc bất đắc dĩ thở dài nói: Không chỉ Tuân Sân, mà cả Tuân Uẩn, hai người này đều có tướng chết yểu tảo yêu.

Lời này vừa ra, ba người Vương Doãn, Thái Ung, Tuân Sảng đều ngây dại.

Tuân Sảng càng hét lớn, lao vào trong phủ Châu Mục.

Không lâu sau, Hoa Đà bị Tuân Sảng mời ra.

Lúc Hoa Đà đi ra vẫn còn vẻ mặt ngơ ngác, chưa hiểu rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Nhìn thấy Trần Húc, ông cung kính hành lễ với Trần Húc: Chúa công.

Trần Húc gật đầu nói: Nguyên Hóa, giúp Tử Minh công xem cho mấy đứa nhỏ kia một chút đi.

Dạ.

Hoa Đà tuân mệnh.

Trong tiếng ngàn ân vạn tạ của Tuân Sảng, Hoa Đà bắt đầu chẩn đoán.

Mới đầu thì không có vấn đề gì quá lớn, nhưng khi xem đến Tuân Uẩn và Tuân Sân, mày Hoa Đà liền nhíu lại.

Ông thở dài một tiếng nói: Tử Minh công, hai đứa nhỏ này lúc trong bụng mẹ sinh sản có chút không thuận lợi.

Tuân Sảng gật đầu nói: Xác thực có một chút. chẳng lẽ có gì không ổn.

Hoa Đà gật đầu nói: Hai vị thiếu gia thân thể có chút ẩn tật.

Bất quá vấn đề không lớn, chỉ cần kiên nhẫn điều dưỡng, liền có thể bảo đảm vô ngu.

Nói xong, ông lấy giấy bút ra kê đơn thuốc.

Cầm dược phương, Tuân Sảng vẻ mặt bội phục nhìn Trần Húc.

Hồi lâu sau mới cúi người vái chào: Trần Hầu, mỗ phục.

Từ hôm nay trở đi, Dĩnh Xuyên thư viện quy về sở hữu của Trần Hầu.

Nếu tiện, mỗ nguyện ở trong đó làm một giáo thư tượng thầy dạy học, dạy dỗ kẻ sĩ.

Chỉ là mỗ có một thỉnh cầu, xin Trần Hầu vụ tất nhất định cho mấy đứa nhỏ nhà ta cũng cùng vào học tại Dĩnh Xuyên thư viện.

Trần Húc chắp tay đáp lễ Tuân Sảng: Như thế Trần Húc ta liền nhận.

Còn về mấy đứa nhỏ trong gia tộc, đến tuổi đi học cũng cứ vào thư viện cả đi.

Tuân Sảng chắp tay khom người, đáp ứng.

Trần Húc nhìn về phía Thái Ung nói: Bá Giai công, không biết ngài có ý định lưu lại Dĩnh Xuyên thư viện không.

Thái Ung có chút choáng váng.

Đến giờ ông vẫn chưa phản ứng kịp.

Hai đứa nhỏ kia có ẩn tật mà Trần Húc đều có thể nhìn ra.

Chuyện này cũng quá khoa trương rồi chứ.

Lúc này nghe Trần Húc hỏi, ông hơi do dự.

Tuân Sảng nghe lời Trần Húc lại rất ý động.

Nếu có Thái Ung đương thế đại nho tọa trấn, thì khả năng Dĩnh Xuyên thư viện huy hoàng trở lại sẽ được nâng cao rất nhiều.

Ngay lập tức, ông ghé sát bên người Thái Ung, cười lớn nói: Bá

Giai huynh, huynh xem, Dĩnh Xuyên thư viện ta nay có Thủy Kính tiên sinh, lại có thêm Tuân Sảng ta, nếu lại thêm huynh tọa trấn, thì lực lượng sư tôn này tuyệt đối khủng bố.

Như thế, mấy người chúng ta cùng nhau tạo ra đệ nhất thư viện Đại Kinh, thế nào.

Thái Ung có chút do dự.

Tuân Sảng lại trực tiếp kéo Thái Ung sang một bên.

Hai người nhỏ giọng thì thầm.

Ẩn ước trong đó, Trần Húc hình như nghe được mấy từ kiểu ngoại tôn cháu ngoại.

Sau đó, khi Tuân Sảng và Thái Ung quay lại, Thái Ung không do dự nữa mà gật đầu đồng ý.

Chỉ là Trần Húc phát hiện, Thái Ung thường xuyên nhìn về phía mình.

Ánh mắt đó tổng khiến Trần Húc cảm thấy là lạ.

Lúc này, một đạo âm thanh hệ thống vang lên trong đầu hắn.

Đinh, chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ, hoạch đắc nhiệm vụ tưởng lệ: Trí lực + 10.

Tiếng hệ thống vừa dứt, Trần Húc liền phát hiện đại não mình thanh minh hơn rất nhiều.

Những chuyện trước kia có chút mơ hồ, lúc này đều đã rõ như lòng bàn tay.

Hắn bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

Rõ ràng, Thái Ung đang đánh chủ ý đến chuyện con trai của Thái Diễm rồi.

Có chút tâm luy mệt tim.

Thôi kệ, cứ quan tâm xem sao.

Chỉ cần giữ được Thái Ung lại là thành công.

Đợi ba người rời đi, Trần Húc liền ngồi xuống, tỉ mỉ suy nghĩ.

Hiện nay Dĩnh Xuyên thư viện đã vào tay, lại có Thái Ung và Tuân Sảng hai vị đại gia tọa trấn.

Việc cấp bách bây giờ là võng la thiên hạ anh tài.

Về việc này, trong lòng hắn đã sớm có vài nhân tuyển.

Đứng mũi chịu sào chính là Gia Cát Lượng, Bàng Thống, Lục Tốn.

Ngay lập tức hắn vẫy tay gọi thân vệ.

Thân vệ chạy chậm đến trước mặt Trần Húc, cung kính hành lễ: Chúa công.

Trần Húc gật đầu nói: Đi gọi Nguyên Trực tới giúp ta.

Thân vệ lĩnh mệnh đi, Trần Húc lấy giấy bút, viết tin tức của vài người lên giấy.

Không lâu sau, Từ Thứ vội vã chạy vào nói: Chúa công, ngài tìm ta.

Trần Húc cười nhạt nói: Đến đây, Nguyên Trực ngồi bên này.

Hắn kéo cánh tay Từ Thứ ngồi xuống bên cạnh, mới cười nói: Nguyên Trực, chỗ ta có tin tức vài đứa trẻ, phiền ngươi tìm giúp ta.

Từ Thứ cười khổ nói: Chúa công, hiện nay công tác tình báo thực sự thiên đầu vạn tự rối như tơ vò, mỗ quả thực có chút lực bất tòng tâm a.

Trần Húc đối với việc này cũng có thể hiểu được.

Hiện nay bên ngoài chiến sự không ngừng, nhân viên nội bộ cũng liên tục điều động.

Vì vậy sự vụ tự nhiên bận rộn.

Hắn vỗ vỗ vai Từ Thứ nói: Như vậy quả thực vất vả cho Nguyên Trực rồi.

Từ Thứ hơi do dự, chắp tay nói: Chúa công, xem có thể giúp ta thêm một người, dùng để quản lý công tác tình báo không.

Trần Húc bắt đầu suy tư.

Hiện nay, công tác tình báo dưới trướng hắn có hai đường dây.

Một đường là lúc ở Phái quận đã sắp xếp bố trí xuống.

Một đường khác là thông qua buôn bán chiến mã mà bố trí.

Cả hai đường dây này đều do Từ Thứ đại diện chủ quản.

Công tác tình báo nội bộ cũng hối tụ về chỗ Từ Thứ.

Chương 205

Những tình báo này do Từ Thứ tra nghiệm xong mới giao đến tay Trần Húc.

Nếu tất cả đều do Từ Thứ chưởng quản thì đúng là có chút phiền toái.

Quan trọng nhất là tình báo trong ngoài đều do một người nắm giữ thì có chút không ổn.

Thích hợp nhất tự nhiên là chia ra vài đường dây để quản lý, hoặc là chia ra trong ngoài mà quản.

Chỉ là để ai tiếp nhận một phần công việc này lại làm hắn khó nghĩ.

Giây lát sau, lông mày hắn khẽ động.

Hắn nhớ tới một người.

Người này chính là Pháp Chính dưới trướng Lưu Bị trong quỹ tích nguyên bản.

Pháp Chính cực giỏi kỳ mưu, là một người tính tình yêu ghét rõ ràng.

Nhân vật như vậy, nếu chưởng quản công tác tình báo bên ngoài thì lại khá thích hợp.

Dưới tay Lưu Bị, Pháp Chính cũng từng chưởng khống công tác tình báo đối ngoại, chính là mưu chủ của Lưu Bị.

Nghĩ tới đây, hắn vỗ vỗ vai Từ Thứ cười nói: Nguyên Trực, nếu thật sự cần người giúp ngươi san sẻ, liền dùng mạng lưới tình báo dưới tay ngươi đi tìm một người.

Từ Thứ nghe vậy hơi ngẩn ra: Chúa công, không biết là người phương nào.

Người này tên là Pháp Chính, là nhân sĩ Phù Phong, nhìn tình huống hiện nay thì hẳn là đang ở Phù Phong.

Trần Húc đáp.

Từ Thứ đại hỉ nói: Tốt.

Mỗ đi tìm ngay.

Cuối cùng, y cũng cầm tờ giấy Trần Húc vừa viết đi.

Phù Phong quận.

Một thiếu niên nhận lấy một nửa cái bánh từ tay bạn mình, ăn ngấu nghiến.

Đợi ăn gần xong mới thở dài một hơi nhẹ nhõm.

Sau đó, y nhét một mẩu bánh nhỏ còn lại vào trong ngực, vỗ vỗ, lau miệng, vẻ mặt đầy thỏa mãn.

Người bạn bên cạnh đưa bầu nước qua, nói: Hiếu Trực, giữ lại chút đó làm gì.

Thiếu niên này hách nhiên chính là Pháp Chính, bạn tốt của y tên là Mạnh Đạt.

Pháp Chính cười nói: Ngươi xem, nếu ta ăn hết bánh rồi, vậy buổi tối đói thì ăn cái gì.

Lời này vừa ra, Mạnh Đạt cũng thở dài một hơi thật dài.

Lập tức y nhìn nửa cái bánh còn thừa trong tay, cũng trân trọng cất đi.

Mới nhìn Pháp Chính nói: Hiếu Trực, hiện nay nạn đói càng ngày càng nghiêm trọng, những ngày tiếp theo e rằng chúng ta sẽ khó khăn

đây.

Lông mày Pháp Chính cũng hơi nhíu lại, bứt một cọng cỏ ngậm trong miệng.

Giây lát sau, lông mày y khẽ nhướng lên nói: Tử Khánh, hay là chúng ta rời khỏi Phù Phong, đi Ích Châu thì thế nào.

Ích Châu.

Mạnh Đạt có chút do dự nói, Lộ trình vị miễn quá xa rồi chứ.

Đường xa như vậy, cái ăn của chúng ta kiếm đâu ra.

Pháp Chính đạm nhiên cười nói: Không sao, từ hôm nay ta mỗi ngày để thừa lại một nửa cái bánh, như vậy trên đường không cần lo nữa rồi.

Pháp Chính và Mạnh Đạt đang thì thầm to nhỏ, thì tại một quán rượu cách đó không xa, có một người đang lẳng lặng quan sát.

Người này tên là Vương Ân, vốn là người Phù Phong.

Chỉ là hắn gia nhập Bạch Ba tặc đi đến Dự Châu.

Hiện nay lại tự nguyện về Phù Phong làm công tác tình báo.

Hắn xách bầu rượu trong tay, lại gọi chủ quán lấy hai cái bánh, liền đi về phía Pháp Chính và Mạnh Đạt.

Vương Ân đi tới bên cạnh Pháp Chính và Mạnh Đạt, cười lớn nói: Hai vị tiểu huynh đệ, bồi đại gia uống hai ngụm chứ.

Trên mặt Pháp Chính lộ ra ý cảnh giác.

Vương Ân lại không để ý, chỉ tùy ý nằm nghiêng xuống bên cạnh, ngửa cổ uống một ngụm rượu.

Mạnh Đạt nuốt nước miếng, vừa định nói gì đó lại bị Pháp Chính trừng mắt một cái.

Vương Ân một tay cầm rượu, một tay cầm bánh, cứ thế ăn uống.

Nhìn Vương Ân ăn ngon lành, Mạnh Đạt rốt cuộc không nhịn nổi nữa, chạy đến bên cạnh Vương Ân nói: Đại huynh, ta bồi huynh uống hai ngụm.

Vương Ân không nói gì, chỉ mãnh liệt uống một ngụm, thuận tay liền đưa túi rượu qua.

Mạnh Đạt cầm túi rượu tu một ngụm, mới lau miệng nói: Thư thái.

Vương Ân nhìn Mạnh Đạt một cái, lập tức đưa cái bánh chưa ăn trong tay qua.

Mạnh Đạt cười lớn nói: Đa tạ đại huynh. rồi nhận lấy bánh từ tay Vương Ân.

Hắn xé bánh thành hai nửa, đưa một nửa cho Pháp Chính.

Pháp Chính đâu chịu nhận.

Mạnh Đạt lại căn bản mặc kệ, trực tiếp nhét bánh vào trong ngực Pháp Chính, rồi cầm nửa kia nhai ngấu nghiến.

Pháp Chính nuốt nước miếng, nhưng vẫn nín nhịn sự xúc động trong lòng.

Vương Ân ăn xong miếng bánh trong tay, liền đứng dậy đi về phía bên cạnh.

Mạnh Đạt đưa ra túi rượu trong tay, truy vấn: Đại huynh, túi rượu của huynh.

Vương Ân phất phất tay nói: Không dùng đến nữa, để lại cho các ngươi.

Ta phải rời khỏi nơi này rồi.

Mạnh Đạt chạy chậm vài bước, truy vấn: Đại huynh, huynh muốn đi đâu a.

Vương Ân xoay người, đạm nhiên cười một tiếng nói: Dự Châu.

Trần Hầu đang rộng mở đón nhận anh hùng thiên hạ, ta muốn đi xem một chút.

Nói xong, hắn phất tay, đầu cũng không ngoảnh lại mà đi thẳng.

Mạnh Đạt lăng lăng đứng tại chỗ, hồi lâu mới lắc lắc túi rượu trong tay, cười ngây ngô hắc hắc.

Pháp Chính cũng ngơ ngác nhìn Vương Ân rời đi, hồi lâu không hồi thần.

Mạnh Đạt chạy chậm về bên cạnh Pháp Chính, lắc túi rượu nói: Làm một ngụm.

Pháp Chính nhận lấy, uống một ngụm mới nói: Chúng ta đi thôi.

Đi đâu.

Mạnh Đạt có chút khó hiểu hỏi.

Dự Châu.

Pháp Chính nói xong, đầu cũng không ngoảnh lại mà đi về phía trước.

Từ từ, bánh của ta còn chưa ăn xong mà.

Mạnh Đạt vừa nói vừa đuổi theo.

Dự Châu, Dĩnh Xuyên.

Nhìn tường thành cao vút phía trước cùng đám người rộn ràng, Pháp Chính phủi bụi trên quần áo.

Sau lưng y, Mạnh Đạt đưa tay lên miệng, hô lớn: Dĩnh Xuyên, Mạnh Đạt ta đến rồi.

Trần Húc đang an tọa trong phủ Châu Mục.

Lúc này, Từ Thứ rảo bước đi vào, vừa đi vừa hô: Chúa công, người ngài cần tìm đã đến rồi.

Trần Húc ngẩn ra: Ai.

Từ Thứ cười nói: Pháp Chính.

Trần Húc đứng dậy, cùng Từ Thứ đi ra ngoài.

Tại bên ngoài phủ Châu Mục, Trần Húc nhìn thấy hai người đang đứng đó.

Hai người trông chừng mười lăm mười sáu tuổi.

Định thần nhìn lại, thuộc tính của hai người cũng hiện ra trước mặt hắn.

Tên họ: Pháp Chính, tự Hiếu Trực Tuổi: 16 tuổi Thống suất: 84 | Võ lực: 47 | Trí lực: 96 | Chính trị: 80 | Mị lực: 55 Đặc tính: Ngôn Độc, Quỷ Kế, Sách Sĩ.

Tên họ: Mạnh Đạt, tự Tử Khánh Tuổi: 16 tuổi Thống suất: 75 | Võ lực: 77 | Trí lực: 73 | Chính trị: 67 | Mị lực: 55 Đặc tính: Phục, Phiến Động, Công Danh.

Nhìn thuộc tính hai người, Trần Húc hơi ngẩn ra.

Mua một tặng một sao.

Thuộc tính của Pháp Chính tự nhiên không cần bàn cãi.

Chương 206

96 điểm Trí lực phối hợp với ba cái đặc tính kia, thỏa thỏa là một thiên sinh quân sư.

Còn về Mạnh Đạt, cái gã bán chủ ba lần này sao.

Mới đầu ở dưới trướng Lưu Chương, sau đó chủ động nghênh đón Lưu Bị vào Ích Châu, về sau lại đầu hàng Tào Ngụy, quan hệ với Tào Phi tương đương không tệ.

Cuối cùng lúc muốn phản hồi Thục quốc thì bị Tư Mã Ý giết chết.

Đối mặt với loại người này, hắn có chút do dự không biết có nên thu nhận hay không.

Nhưng ngay sau đó, thần tình hắn hơi khựng lại.

Hình như căn bản không cần lo lắng cái gì.

Bởi vì sau khi gia nhập dưới trướng hắn, căn bản không có ai có thể phản bội a.

Hơn nữa, sau khi thu được hắn, một phát tiệt hồ hớt tay trên cả Lưu Chương, Lưu Bị cùng Tào Ngụy ba nhà, chẳng phải là thỏa thỏa trúng thưởng ba lần.

Nghĩ tới đây, lời to rồi.

Nhìn thấy Trần Húc bước ra, Pháp Chính và Mạnh Đạt vội vàng nghênh đón.

Pháp Chính chắp tay khom người nói với Trần Húc: Pháp Chính kiến qua Trần Hầu.

Mạnh Đạt cũng vội vàng chắp tay khom người nói: Mạnh Đạt kiến qua Trần Hầu.

Trần Húc đỡ hai người dậy, mới cười lớn nói: Hiếu Trực, Tử Khánh đường xa đến đây, một đường vất vả rồi.

Từ Thứ cùng Pháp Chính, Mạnh Đạt cũng chào hỏi lẫn nhau.

Trần Húc mới một trái một phải kéo cánh tay hai người, cười nói: Hiếu Trực, Tử Khánh, mời vào bên trong.

Nói xong kéo hai người đi vào trong.

Pháp Chính và Mạnh Đạt thấy vậy, trong mắt đều lộ ra vài phần vui mừng.

Sau khi bốn người ngồi xuống, Trần Húc mới nói: Người đâu, lên rượu, rượu ngon.

Thân vệ lĩnh mệnh đi.

Hắn mới nhìn hai người nói: Hiếu Trực, Tử Khánh, hai vị từ đâu đến.

Bẩm Trần Hầu, chúng ta từ Phù Phong tới.

Pháp Chính cung kính nói.

Trần Húc có chút cảm khái nói: Phù Phong quận cự ly với Trường An cũng không xa.

Cũng không biết nơi đó hiện tại thế nào.

Pháp Chính thở dài một tiếng nói: Phù Phong quận hiện nay đang gặp nạn đói, lại nghe được Trần Hầu rộng mở đón nhận hiền tài thiên hạ, hai người chúng ta mới không quản ngàn dặm xa xôi đến cậy nhờ Trần Hầu.

Nói xong, hắn chắp tay thi lễ với Trần Húc.

Tốt.

Đến rất hay.

Trần Húc cười to nói, Hai vị cứ an tâm ở lại đây, thế nào.

Mạnh Đạt có chút ý động, chỉ đưa mắt nhìn về phía Pháp Chính.

Pháp Chính lắc đầu cười nói: Trần Hầu, hai người chúng ta tài hoa có hạn, chỉ sợ khó lọt vào mắt Trần Hầu a.

Hiếu Trực nói đùa.

Hiếu Trực là bậc trí mưu chi sĩ nhất đẳng đương thời, Mạnh Đạt cũng là lương tài đương thế.

Sao lại nói thế.

Trần Húc vừa nói ra lời này, mắt Pháp Chính và Mạnh Đạt không khỏi sáng lên.

Tay Mạnh Đạt đều đang run nhè nhẹ.

Hai người nhìn nhau, đều thấy được sự kích động trong lòng đối phương.

Hai người đồng thời đứng dậy, cung kính hành lễ với Trần Húc: Chúa công tại thượng, xin nhận Pháp Chính trên Mạnh Đạt một lạy.

Trần Húc đứng dậy, vài bước đi đến bên cạnh hai người, cười lớn nói: Hai vị mau đứng lên.

Nói xong đỡ từng người dậy.

Đồng thời, trong đầu Trần Húc vang lên âm thanh của hệ thống.

Đinh, chúc mừng túc chủ thành công chiêu lãm Pháp Chính.

Hoàn thành nhiệm vụ tiệt hồ Lưu Chương, tiệt hồ Lưu Bị song trọng nhiệm vụ.

Hoàn thành nhiệm vụ tiệt hồ Lưu Chương, hoạch đắc nhiệm vụ tưởng lệ: Lưu Chương đặc tính Trúc Thành.

Hoàn thành nhiệm vụ tiệt hồ Lưu Bị, hoạch đắc nhiệm vụ tưởng

lệ: Lưu Bị đặc tính Thoát Thỏ.

Đặc tính Trúc Thành: Tốc độ xây dựng cạm bẫy và thiết bị của bộ đội bản thân tăng lên.

Đặc tính Thoát Thỏ: Cơ động lực của bộ đội bản thân tăng lên khi rút lui.

Đinh, chúc mừng túc chủ thành công chiêu lãm Mạnh Đạt.

Hoàn thành nhiệm vụ tiệt hồ Lưu Chương, tiệt hồ Lưu Bị, tiệt hồ Tào Phi tam trọng nhiệm vụ.

Hoàn thành nhiệm vụ tiệt hồ Lưu Chương, hoạch đắc nhiệm vụ tưởng lệ: Lưu Chương đặc tính Cố Thủ.

Hoàn thành nhiệm vụ tiệt hồ Lưu Bị, hoạch đắc nhiệm vụ tưởng lệ: Lưu Bị đặc tính Tái.

Hoàn thành nhiệm vụ tiệt hồ Tào Phi, hoạch đắc nhiệm vụ tưởng lệ: Tào Phi đặc tính Sử Dịch.

Đặc tính Cố Thủ: Lực phòng ngự của quân đội dưới trướng tăng thêm một thành.

Đặc tính Tái: Sau khi bộ đội bản thân bị đánh bại, tỷ lệ thành công khi phản kích tăng lên.

Đặc tính Sử Dịch: Tính điều động của binh sĩ, nhân viên dưới trướng tăng lên.

Nhìn thấy phần thưởng tiệt hồ từ Mạnh Đạt cũng đã về tay, Trần Húc đại hỉ.

Như vậy, bốn đặc tính của Lưu Bị cũng đã bị tiệt hồ hết rồi.

Nếu lần sau lại tiệt hồ Lưu Bị nữa thì không biết sẽ được cái gì.

Hắn không khỏi bắt đầu mong đợi.

Trần Húc nghĩ vậy nhưng trên mặt không hề biến sắc.

Hắn nhìn Từ Thứ bên cạnh nói: Nguyên Trực, sau này Hiếu Trực sẽ cùng ngươi chưởng quản tình báo, thế nào.

Từ Thứ ở bên cạnh vẫn luôn quan sát Pháp Chính.

Từ ngôn hành cử chỉ vừa rồi của Pháp Chính, tự nhiên y nhìn ra sự bất phàm của hắn.

Hơn nữa, chúa công coi trọng như thế, sao có thể sai.

Y liền chắp tay thi lễ với Trần Húc rồi cười nói: Đa tạ chúa công.

Y quay đầu nhìn Pháp Chính nói: Hiếu Trực, ngươi cứ đi theo Nguyên Trực làm công tác tình báo trước, ý ngươi thế nào.

Pháp Chính tự nhiên không có dị nghị, cúi người vái chào Trần Húc: Đa tạ chúa công hậu ái.

Trần Húc đỡ Pháp Chính dậy, vỗ vai hắn nói: Hiếu Trực, công tác tình báo phiền toái, cần phải dụng tâm mới được.

Pháp Chính vỗ ngực nói: Chúa công cứ yên tâm.

Ta nhất định không phụ sự ủy thác của chúa công.

Sau đó hắn cung thân với Từ Thứ nói: Từ nay về sau, xin Nguyên Trực huynh chiếu cố nhiều hơn.

Từ Thứ gật đầu cười nói: Hiếu Trực quá khách khí rồi.

Cùng nhau nỗ lực nhé.

Trần Húc thấy hai người chung sống hòa hợp, cười lớn nói: Tốt.

Rất tốt.

Như thế, công tác tình báo của ta vô ưu rồi.

Mạnh Đạt ở bên cạnh lại sốt ruột.

Hắn chắp tay với Trần Húc nói: Chúa công, còn ta thì sao.

Trong lòng Trần Húc lược lược suy tư một phen.

Với đặc tính của Mạnh Đạt, nói thật, nếu giao một quận cho Mạnh Đạt thì thật sự không yên tâm.

Ngay lập tức mắt hắn hơi sáng lên.

Hắn nghĩ ra một biện pháp hay.

Trong ba đặc tính của Mạnh Đạt, hai cái đầu là Phục và Phiến Động.

Nếu thả người này ra ngoài, để hắn đi sang thế lực đối địch phá hoại, đó mới là lựa chọn không tồi.

Đến lúc đó làm đối thủ bị đảo lộn long trời lở đất, thế mới gọi là sướng.

Như vậy xem ra, quả nhiên mỗi người đều có chỗ dùng.

Chỉ là chưa dùng đúng chỗ mà thôi.

Nghĩ thế, Trần Húc cười nói: Tử Khánh, ngươi cứ đi theo bên cạnh Tuân Du làm phó thủ trước đi.

Mạnh Đạt đại hỉ nói: Dạ.

Trần Húc dẫn Mạnh Đạt đi giao lưu với Tuân Du một phen, cũng tư hạ nói chuyện kỹ với Tuân Du về đặc điểm của Mạnh Đạt.

Tuân Du nghe nói Mạnh Đạt sau này sẽ chuyên môn làm công tác địch hậu phía sau địch, thì vô cùng hưng phấn.

Sau khi sắp xếp ổn thỏa cho Pháp Chính và Mạnh Đạt, Trần Húc triệt để yên tâm.

Những ngày sau đó, mỗi khi rảnh rỗi hắn liền bồi tiếp Thái Diễm, Điêu Thuyền và Tuân Thái, cuộc sống cũng tiêu dao tự tại.

Một ngày nọ, Lỗ Túc từ bên ngoài đi vào.

Hắn thi lễ với Trần Húc: Chúa công, đợt khoai lang, khoai tây đầu tiên đã bắt đầu trồng, mời chúa công đến xem qua.

Trần Húc cân nhắc đây là lần đầu gieo trồng khoai lang, bèn gật đầu nói: Như thế cũng tốt.

Hắn đi theo Lỗ Túc và mọi người tới bên cạnh ruộng thí nghiệm.

Mọi người nhìn thấy Trần Húc, nhao nhao cung thân hành lễ: Chúa công.

Trần Húc đạm nhiên cười, ra hiệu cho mọi người đứng dậy.

Bá tánh chung quanh mắt thấy Trần Húc xuất hiện, từng người hoan hô cao giọng.

Trường diện cực kỳ náo nhiệt.

Đối với việc này Trần Húc đã sớm quen, chỉ vẫy tay chào bá tánh.

Sau đó, một đám truân điền binh cùng bá tánh bắt đầu gieo hạt.

Trần Húc thì đi loanh quanh bốn phía quan sát.

Chương 207

Hiện nay ruộng đất ở đây đã có quy mô.

Nhìn lớn nhỏ cũng phải đến mấy trăm mẫu.

Những ruộng đất này đều nối thành một dải, trông rất hùng vĩ.

Lúc này, một người ăn mặc như nông phu đi về phía hắn, chắp tay thi lễ: Hương dã nông phu tham kiến Trần Hầu.

Trần Húc mới đầu không để ý, chỉ chắp tay đáp lễ.

Nhưng khi đối phương đứng thẳng người dậy, Trần Húc nhìn qua liền hơi ngẩn người.

Tuy đối phương ăn mặc như nông phu, nhưng khí vũ hiên ngang, có vài phần khí chất xuất trần.

Có vấn đề.

Người này nhất định không phải nông phu bình thường.

Chẳng lẽ có cao nhân cố ý giả làm nông phu đến dò xét ta.

Trần Húc định thần nhìn kỹ.

Đồng thời, thuộc tính của đối phương cũng hiện ra trước mặt hắn.

Tên họ: Tư Mã Huy, tự Đức Thao, hiệu Thủy Kính Tuổi: 54 tuổi Thống suất: 50 | Võ lực: 20 | Trí lực: 88 | Chính trị: 80 | Mị lực: 80 Đặc tính: Chiêm Bặc, Trầm Trứ, Bố Trận, Phản Kế.

Nhìn thuộc tính đối phương, Trần Húc hơi sững sờ.

Người này là Thủy Kính tiên sinh.

Nhìn đặc tính, không những biết bói toán mà còn biết bố trận.

Trong lịch sử nguyên bản, Thủy Kính tiên sinh là một ẩn sĩ chân

chính.

Không chỉ bồi dưỡng được Gia Cát Lượng và Bàng Thống, mà còn tiến cử hai người họ cho Lưu Bị.

Chỉ là sao Thủy Kính tiên sinh lại ở chỗ này.

Chẳng lẽ chuyên môn đến gặp hắn.

Nghĩ tới đây, khóe miệng hắn nhếch lên một độ cong.

Thủy Kính tiên sinh tự nhiên không biết mình đã bị nhìn thấu.

Lúc này ông đang tỉ mỉ đánh giá Trần Húc.

Sở dĩ ông đến đây, nguyên nhân căn bản chính là tò mò.

Thời gian gần đây danh tiếng của Trần Húc quả thực quá vang dội.

Lại thêm việc Dĩnh Xuyên thư viện cư nhiên bị Tuân Sảng chuyển nhượng cho Trần Húc.

Rồi Tuân Sảng, Thái Ung hai người lại tán thưởng Trần Húc hết lời.

Cũng vì thế mà ông sinh ra vài phần tâm hiếu kỳ, mới cao hứng đến xem.

Thủy Kính tiên sinh trong lòng thầm tán thán.

Trần Húc có thể được Từ Minh công và Bá Giai công đồng thời coi trọng, quả nhiên không phải hạng lãng đắc hư danh.

Ông nói lớn: Trần Hầu, sơn dã nông phu có một chuyện muốn hỏi, không biết Trần Hầu có thể giải đáp một hai.

Trần Húc cười nhạt nói: Lão nhân gia có chuyện cứ nói thẳng.

Ta nay cũng đã năm mươi tư tuổi, cũng thấy qua không ít vật lạ.

Nhưng hai loại cây Trần Hầu trồng, ta lại chưa từng thấy bao giờ.

Nói xong, Thủy Kính tiên sinh chắp tay thi lễ: Xin Trần Hầu giúp ta giải hoặc.

Trần Húc cười nói: Lão nhân gia không cần khách khí.

Nói xong, hắn kéo cánh tay Thủy Kính tiên sinh lôi ra ruộng nói: Lão nhân gia, người xem, cái này là khoai tây.

Bên cạnh là khoai lang.

Thì ra đây là khoai tây.

Thủy Kính tiên sinh xem xét một hồi, mới nhìn Trần Húc nói: Trần Hầu, ta nghe người ta nói một mẫu khoai tây có thể thu hoạch bốn, năm ngàn cân.

Theo lão phu thấy, đây nhất định là lời đồn đại phố phường, không đủ tin.

Không biết Trần Hầu nghĩ thế nào.

Trần Húc nghe Thủy Kính tiên sinh nói, theo bản năng định trả lời.

Mẫu sản bốn năm ngàn cân.

Thời Hán mạt này, sản lượng khoai tây sao có thể cao thế.

Chẳng phải là nói phét sao.

Nhưng nghĩ lại, không đúng a.

Thời Hán mạt một cân tương đương với nửa cân đời sau, như vậy thì bốn năm ngàn cân chẳng phải chỉ tương đương với hơn hai ngàn cân đời sau sao.

Một mẫu sản sinh hai ba ngàn cân, hoàn toàn nằm trong phạm vi bình thường.

Còn hơi ít ấy chứ.

Trần Húc hồi ức kỹ càng.

Mới nhớ ra lần thu hoạch trước, sản lượng khoai tây tính ra mẫu sản cũng gần năm ngàn cân đơn vị thời Hán.

Ngay lập tức Trần Húc ho nhẹ một tiếng nói: Không phải vậy.

Khoai tây là cây trồng cao sản, mẫu sản bốn năm ngàn cân là chuyện đương nhiên.

Theo ta thấy, lần này mẫu sản nhất định sẽ còn cao hơn.

Lời này vừa ra, Tư Mã Huy ngẩn người ngay tại chỗ.

Vốn dĩ ông tưởng rằng Trần Húc sẽ tán đồng với mình.

Như vậy ông có thể chỉ điểm giang sơn, bảo Trần Húc đốc thúc dưới trướng sửa cái tật khoác lác.

Nhưng hiện giờ, Trần Húc cư nhiên nhận.

Còn cho rằng mẫu sản bốn năm ngàn cân là quá thấp.

Ông há miệng, ngơ ngác đứng tại chỗ.

Trần Húc lại chỉ cười nhạt.

Hồi lâu sau, Thủy Kính tiên sinh mới hồi thần, nhìn Trần Húc với ánh mắt phức tạp: Lời Trần Hầu nói là thật.

Tuyệt không hư ngôn.

Trần Húc khẳng định.

Thủy Kính tiên sinh thở dài nói: Nếu quả thật như Trần Hầu nói, thì cái danh Thần Nông tại thế của Trần Hầu, không sai chút nào.

Trần Húc vội xua tay nói: Vạn lần không dám nhận lời lão tiên sinh.

Ánh mắt Thủy Kính tiên sinh càng thêm phức tạp.

Ông chắp tay với Trần Húc nói: Mỗ có một chuyện không rõ, thế gian thực sự có thuật Vọng khí nhìn khí sắc đoán mệnh sao.

Trần Húc nghe vậy có chút cạn lời.

Làm ơn đi.

Thủy Kính tiên sinh mới là đại lão được không.

Biết thuật bói toán, biết trận pháp.

Mấy cái đó ta đều không biết.

Hắn lắc đầu nói: Lão tiên sinh, thuật Vọng khí chỉ là lời đồn đại mà thôi.

Trong hiện thực làm sao mà có được.

Thủy Kính tiên sinh gật đầu nói: Vốn dĩ mỗ cũng nghĩ như thế, chỉ là mấy hôm trước nghe đồn Trần Hầu biết thuật Vọng khí, đặc biệt đến cầu giáo một hai.

Trần Húc xua tay nói: Thủy Kính tiên sinh, thuật Vọng khí, Trần mỗ đích xác không biết.

Ân, như thế thì đa tạ Trần Hầu.

Thủy Kính tiên sinh nghĩ nghĩ, đột nhiên khựng lại.

Ông ngơ ngác nhìn Trần Húc, hồi lâu mới nói: Trần Hầu quen biết ta.

Trần Húc mới phát hiện mình lỡ miệng.

Hắn cười nhạt nhưng không nói gì.

Thủy Kính tiên sinh hơi kinh ngạc.

Chương 208

Tò mò nhìn Trần Húc một cái, trong lòng như có điều suy nghĩ.

Trên mặt ông không lộ ra, cung kính hành lễ với Trần Húc: Tư Mã Huy tham kiến Viện trưởng.

Trần Húc mới nhớ ra mình còn có cái đầu hàm Viện trưởng Dĩnh Xuyên thư viện.

Hắn vội đỡ Thủy Kính tiên sinh dậy: Thủy Kính tiên sinh vạn vạn không thể đa lễ như thế.

Hắn cười nói: Thủy Kính tiên sinh khó khăn mới đến đây, chi bằng cùng ta đi dạo một chút.

Thủy Kính tiên sinh gật đầu, hai người liền đi về phía trước.

Lúc này, một thiếu niên từ ruộng chạy tới.

Thiếu niên này tướng mạo khá bình thường, nhưng trên người dường như có một cỗ khí chất nho sinh.

Thấy thiếu niên chạy đến trước mặt Thủy Kính tiên sinh, cung kính nói: Tiên sinh.

Thủy Kính tiên sinh cười cười nói: Ân, thế nào.

Đã học được cách trồng khoai tây chưa.

Ân.

Thiếu niên kia đáp một tiếng.

Trần Húc trong lòng suy nghĩ.

Gọi Thủy Kính tiên sinh là tiên sinh.

Như vậy là đồ đệ của Thủy Kính tiên sinh.

Định thần nhìn lại, thuộc tính của thiếu niên kia hiện ra trước mặt hắn.

Tên họ: Bàng Thống, tự Sĩ Nguyên Tuổi: 13 tuổi Thống suất: 82 | Võ lực: 30 | Trí lực: 94 | Chính trị: 83 | Mị lực: 38 Đặc tính: Phượng Sồ, Thạch Binh, Trí Nang, Phiến Động.

Nhìn thuộc tính thiếu niên, Trần Húc một trận cạn lời.

Bàng Thống trông như thế này sao.

Hoàn toàn nhìn không ra a.

Bất quá thuộc tính của Bàng Thống đúng là ra gì đấy.

Mới 13 tuổi mà Trí lực đã đạt 94, nếu trưởng thành, ít nhất cũng 97+ chứ.

Lại thêm Thống suất và Chính trị chắc cũng phải 85+ .

Điều khiến hắn hài lòng nhất là mấy cái đặc tính của Bàng Thống.

Mấy cái này trong số các mưu sĩ đều là loại tương đương hảo dụng.

Thủy Kính tiên sinh cười giới thiệu: Đây là Trần Hầu, con không phải vẫn luôn muốn bái kiến sao.

Bàng Thống nghe vậy, quay đầu nhìn Trần Húc.

Mắt hắn bỗng mở to, cúi người thật sâu chào Trần Húc: Học sinh bái kiến Viện trưởng.

Trần Húc đỡ Bàng Thống dậy, cười nói: Sĩ Nguyên không cần đa lễ.

Thủy Kính tiên sinh:.

Bàng Thống:.

Trong lòng hai người kinh ngạc.

Hai chữ Sĩ Nguyên này, sư đồ hai người chưa từng tiết lộ ra ngoài.

Vốn dĩ, tên tự biểu tự sớm nhất cũng phải đến mười lăm mười sáu tuổi mới đặt, nhưng Bàng Thống tự cảm thấy học đã có chút thành tựu, liền cầu Thủy Kính tiên sinh đặt cho một cái.

Thủy Kính tiên sinh từ chối không được đành đồng ý.

Chỉ dặn Bàng Thống khoan hãy vội nói ra ngoài.

Cũng vì thế, hai chữ Sĩ Nguyên trừ hai người họ ra, hầu như không ai biết.

Nhưng hiện giờ, Trần Húc vừa mới gặp mặt đã gọi ra tên tự.

Bảo sao không kinh hãi.

Bàng Thống nói: Trần Hầu biết ta.

Trần Húc đạm nhiên gật đầu.

Mày Thủy Kính tiên sinh hơi nhíu lại, lập tức cười lớn một tiếng nói: Trần Hầu, xin giúp ta xem Sĩ Nguyên, xem thiên tư ngộ tính thế nào.

Thiên tư của Sĩ Nguyên.

Trần Húc lắc đầu nói, Thiên tư Sĩ Nguyên tự nhiên là cực tốt.

Một câu kinh tài tuyệt diễm cũng không hề quá đáng.

Lời này vừa ra, tim Thủy Kính tiên sinh không khỏi nảy lên.

Ông cũng nhìn trúng tiềm lực của Bàng Thống, nhưng đó là sau khi quan sát kỹ càng mới xác nhận.

Không ngờ Trần Hầu chỉ đánh giá một cái đã nhìn ra.

Thức nhân chi minh sự sáng suốt khi nhìn người của Trần Hầu quả nhiên bất đồng phàm hưởng.

Trong lòng ông nảy sinh một ý niệm.

Chẳng lẽ Trần Hầu thực sự biết phép Vọng khí.

Trần Húc tự nhiên không biết suy nghĩ của Thủy Kính tiên sinh.

Hắn đưa cả hai người về phủ Châu Mục.

Sau khi ba người ngồi xuống, Trần Húc cười hỏi: Không biết Sĩ Nguyên có định vào học tại Dĩnh Xuyên thư viện không.

Bàng Thống lắc đầu nói: Chưa từng, ta chỉ đi theo bên cạnh Thủy Kính tiên sinh.

Bất quá nếu Dĩnh Xuyên thư viện hưng thịnh trở lại, ta tự nhiên sẽ muốn vào thư viện học.

Trần Húc gật đầu nói: Chính là như thế, Dĩnh Xuyên thư viện do Thủy Kính tiên sinh chấp giáo, lại có thêm Từ Minh công và Bá Giai huynh, đều là đại gia đương thế.

Nếu có thể sư tòng theo học ba vị đại gia, đó là chuyện vinh hạnh cỡ nào.

Ánh mắt Bàng Thống càng ngày càng sáng.

Trần Húc thấy có hi vọng, liền tiếp tục dụ dỗ.

Hồi lâu sau, Bàng Thống mới nhìn Trần Húc nói: Trần Hầu, không biết Trần Hầu thân là Viện trưởng, có đích thân dạy học không.

Nói xong, thần tình hắn mang theo vài phần hưng phấn, giống như một tiểu mê đệ fan cuồng gặp thần tượng.

Trần Húc hơi ngẩn ra.

Ngay sau đó xua tay nói: Có Thủy Kính tiên sinh, Từ Minh công, Bá Giai công ba vị đại tài đương thế ở đây, ta cần gì phải đi múa rìu qua mắt thợ.

Lại nghe Bàng Thống lắc đầu quầy quậy: Chữ viết của Trần Hầu chính là nhất tuyệt đương thế.

Hôm đó ta trèo tường. khụ, hôm đó lúc Từ Minh công đến đã thấy, chữ đó thực sự khiến người ta không nhịn được kinh thán.

Trần Húc đang định từ chối, lại nghe Thủy Kính tiên sinh chắp tay nói: Viện chính nếu rảnh rỗi, chi bằng đến dạy một chút, cũng là thỏa mãn ân thiết chi tình của mọi người.

Trần Húc quay đầu nhìn sang, thấy vẻ mặt thành khẩn của Thủy Kính tiên sinh, liền gật đầu nói: Như thế cũng tốt.

Lúc này, Pháp Chính từ bên cạnh đi tới nói: Chúa công, học tử ngài muốn tìm, đã tìm được rồi.

Hả.

Trần Húc nghe vậy tinh thần chấn động.

Pháp Chính bộ dáng muốn nói lại thôi.

Trần Húc xua tay nói: Không sao.

Vị này là giáo tập của Dĩnh Xuyên thư viện Thủy Kính tiên sinh, là đại gia đương thế.

Hiếu Trực cứ nói thẳng.

Bàng Thống cũng cười nói: Ta cũng sắp vào học Dĩnh Xuyên thư viện rồi, Viện chính tìm đồng môn cho ta sao.

Trần Húc gật đầu: Không sai.

Bàng Thống chớp chớp đôi mắt to nói: Pháp Chính tiên sinh thật trẻ tuổi.

Chắc cũng không lớn hơn ta bao nhiêu đâu nhỉ.

Pháp Chính gật đầu cười nói: Pháp Chính năm nay mười sáu tuổi.

Mông nhờ chúa công không chê, mới được nhậm chức dưới trướng chúa công, để báo tri ngộ chi ân của ngài.

Trần Húc cười lớn nói: Hiếu Trực không cần quá tự khiêm.

Tài cán của Hiếu Trực không cần nói nhiều, chỉ cần dụng tâm, phong hầu toàn nhiên không thành vấn đề.

Tư Mã Huy nghe vậy, tỉ mỉ đánh giá Pháp Chính một phen.

Phong hầu, đó là kỳ vọng của bao nhiêu người.

Nhưng ở trước mặt Pháp Chính, cư nhiên dễ như trở bàn tay.

Đôi mắt Bàng Thống lại sáng lên.

Tò mò hỏi: Viện chính, sau này ta cũng có thể nhậm chức dưới trướng ngài không.

Đó là tự nhiên.

Trần Húc vỗ vỗ vai nhỏ của Bàng Thống nói, Sĩ Nguyên ngày nào xuất sư học xong thì cứ tìm ta.

Ta nhất định sắp xếp cho Sĩ Nguyên thỏa thỏa đáng đáng.

Bàng Thống dường như sợ Trần Húc đổi ý, vội vàng đáp: Được.

Viện chính, vậy cứ quyết định thế nhé.

Trần Húc cười lớn: Tốt.

Quyết định như vậy.

Bản hầu nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy.

Sĩ Nguyên cũng vạn vạn phải giữ lời mới được.

Bàng Thống gật cái đầu nhỏ: Được.

Chương 209

Ta nhất định học tập thật tốt, để báo đáp tri ngộ chi ân của Viện chính.

Mọi người đều cười to.

Sau đó, Pháp Chính và Tư Mã Huy chào hỏi nhau.

Pháp Chính mới nói: Chúa công, Gia Cát Lượng kia nay mười hai tuổi, đang ở quận Thái Sơn, Từ Châu.

Cha hắn trước kia từng làm Quận thừa ở Thái Sơn quận, chỉ là hai năm trước vì bệnh mà qua đời.

Hiện nay Gia Cát Lượng cùng thúc phụ là Gia Cát Huyền sống cùng nhau.

Trần Húc gật đầu.

Trong ấn tượng của hắn, theo quỹ tích nguyên bản thì Gia Cát Huyền sau này được Viên Thuật mời làm Dự Châu Thái thú.

Chỉ là hiện nay Viên Thuật đã bị hắn thu thập rồi, vậy chuyện này cứ giao cho hắn làm đi.

Nghĩ thế, hắn gật đầu nói: Việc này Hiếu Trực làm rất tốt.

Hắn vẫy tay gọi thân vệ ngoài cửa, phân phó: Đi tìm Tử Kính đến đây.

Thân vệ vâng dạ, vội vã đi.

Không lâu sau, Lỗ Túc chạy đến, cung kính thi lễ với Trần Húc: Chúa công, ngài tìm ta.

Trần Húc gật đầu cười nói: Ân, Tử Kính, Dự Châu ta có vị trí Quận thủ nào đang bỏ trống không.

Lỗ Túc chắp tay bẩm báo: Khởi bẩm chúa công, trước đó Lương Quốc quốc tương Mãn Sủng điều nhậm, vị trí Lương Quốc quốc tương đang bỏ trống.

Tốt.

Trần Húc cười nói, Như vậy, thảo một phần công văn, phái một người đáng tin cậy đến Thái Sơn quận, mời Gia Cát Huyền xuất nhậm chức Lương Quốc quốc tương.

Dạ.

Lỗ Túc gật đầu nhận lệnh.

Trần Húc trong lòng lược suy nghĩ.

Liền bổ sung: Nhớ cho người nói rõ, Dĩnh Xuyên thư viện ta có ba vị đại gia đương thế tọa trấn, cháu trai hắn là Gia Cát Lượng, Gia Cát Quân, bao quát cả Gia Cát Cẩn, đều có thể vào Dĩnh Xuyên thư viện học tập.

Lỗ Túc gật đầu: Dạ.

Nhưng ngay sau đó, y cười nói: Chúa công, Gia Cát Lượng kia hẳn không phải nhân vật tầm thường, chi bằng để ta đích thân đi một chuyến.

Ta đối với Thái Sơn quận cũng khá hiểu rõ, ngược lại có thể bớt đi chút phiền toái.

Trần Húc nghe vậy cười nói: Như thế cũng không tệ.

Chỉ là vất vả cho Tử Kính rồi.

Lỗ Túc xua tay nói: Nguyện vọng của Lỗ Túc là được phân ưu cho chúa công.

Tốt.

Chuyến này đi một đường cẩn thận.

Trần Húc lược tư lượng nói, Tử Kính, hiện nay Thái Sơn tặc ở Thái Sơn quận đang càn rỡ, để Trần Đáo mang theo ít binh sĩ đi cùng ngươi.

Lỗ Túc thi lễ thật sâu, cung kính nói: Đa tạ chúa công quan thiết.

Ta tức khắc xuất phát, không bao lâu sẽ quay về.

Công tác trong tay tạm thời giao cho Trường Văn và Nguyên Hạo.

Trần Húc cười nói: Rất tốt.

Tử Kính sớm đi sớm về.

Chúa công yên tâm.

Nói xong, Lỗ Túc đi ra ngoài.

Tư Mã Huy nhìn toàn bộ quá trình vừa rồi, lúc này kỳ quái nói: Viện chính, không biết Gia Cát Lượng kia là nhân vật phương nào, cư nhiên có thể lao động đến Lỗ Tử Kính dưới trướng ngài đích thân xuất mã.

Gia Cát Lượng a, đứa bé này tuy tuổi còn nhỏ, nhưng thiên tư lại bất phàm.

Nói xong, Trần Húc cười nhạt.

Hả.

Nghe vậy, Tư Mã Huy thực sự hứng thú, tò mò hỏi, Không biết so với Sĩ Nguyên thì thế nào.

Bàng Thống nghe thấy cũng ưỡn ngực, ngẩng đầu lên, vẻ mặt tò mò nhìn Trần Húc.

Trần Húc cười nhạt nói: Theo ta thấy, thiên tư của Gia Cát Lượng không dưới Sĩ Nguyên.

Lời này vừa ra, tim Tư Mã Huy đập mạnh một cái, thốt lên: Thật chứ.

Có thể ngay trước mặt mà nói thiên tư Gia Cát Lượng không dưới Bàng Thống, chẳng phải rõ ràng là thiên tư Gia Cát Lượng cao hơn Bàng Thống sao.

Nói như vậy chỉ là giữ lại chút mặt mũi cho hai thầy trò mà thôi.

Điều này khiến ông kinh hãi.

Ông hiểu rõ thiên phú của Bàng Thống, người có thiên tư cao hơn Bàng Thống, trong thiên hạ ít lại càng ít.

Dễ dàng như vậy liền bị Trần Húc tìm ra.

Trần Húc lại cười nói: Tuyệt không hư ngôn.

Trong mắt Tư Mã Huy lóe lên một tia không thể tin nổi.

Lại nghe Trần Húc giải thích: Thực ra so sánh đơn thuần như thế cũng không thỏa đáng.

Theo ta thấy, Sĩ Nguyên có thể bồi dưỡng thành kỳ mưu chi sĩ, cực giỏi mưu lược.

Còn Gia Cát Lượng thì là toàn tài, có thể bồi dưỡng thành chính lược, mưu thuật, hậu cần, thống lược. vô sở bất hội không gì không biết, vô sở bất tinh không gì không giỏi chi toàn tài.

Tư Mã Huy hít ngược một hơi khí lạnh.

Hai mắt ông trừng tròn vo, nhìn chằm chằm Trần Húc.

Ông bị dọa rồi.

Toàn tài.

Chính lược, mưu thuật, hậu cần, thống lược không gì không giỏi.

Đánh giá này thực sự quá cao.

Người thường chỉ cần có tài hoa ở một phương diện nào đó đã là chuyện phi thường rồi.

Cư nhiên có người có thể trở thành toàn tài không gì không biết, không gì không giỏi.

Thiên tư này đáng sợ đến mức độ nào.

Hồi lâu sau, Tư Mã Huy mới hồi thần nói: Loại ngọc thô này thế sở hãn hữu hiếm có trên đời.

Trần Hầu làm sao tìm được.

Chẳng lẽ, Trần Hầu thực sự biết thuật Vọng khí hay sao.

Trần Húc trước đó nhìn đặc tính của Tư Mã Huy, trong đó có một đặc tính Chiêm Bặc.

Liền trêu chọc nói: Thủy Kính tiên sinh am hiểu thuật Chiêm Bặc, không ngại bói một quẻ, chẳng phải hết thảy đều biết sao.

Lại nghe Tư Mã Huy lắc đầu than thở: Mỗ trước đó đã bói vài lần, đáng tiếc phàm là chuyện liên quan đến Trần Hầu, quẻ tượng liền một mảnh mơ hồ.

Mỗ chỉ có thể đích thân đến bái phỏng Trần Hầu.

Nghe vậy, Trần Húc triệt để ngây người.

Tư Mã Huy cũng quá đỉnh rồi.

Đều cho ra quẻ.

Nhưng quẻ tượng mơ hồ là cái quỷ gì.

Hắn nói: Không biết quẻ tượng mơ hồ mà Thủy Kính tiên sinh nói là khái niệm gì.

Tư Mã Huy cười nói: Ta cả đời bói toán hàng trăm hàng ngàn lần, mỗi lần dựa theo quẻ tượng hiển thị mà làm, liền có thể có bảy tám

phần nắm chắc.

Nhưng nếu liên quan đến Trần Hầu, quẻ tượng lại căn bản mơ hồ một mảnh.

Quả thực làm cho lão phu khó hiểu a.

Trong lòng Trần Húc lại có vài ý niệm lóe lên.

Hắn nghĩ tới một khả năng.

Chẳng lẽ là do nguyên nhân Hệ thống, khiến cho Tư Mã Huy không thể bói ra.

Nếu như vậy thì Hệ thống thực sự tương đương cấp lực.

Tuy nghĩ vậy nhưng trên mặt hắn cũng phối hợp lộ ra vẻ mờ mịt.

Tư Mã Huy thấy Trần Húc mãi không nói, liền hỏi: Không biết Trần Hầu có biết nguyên do trong đó không.

Xin chỉ giáo một hai.

Trần Húc trong lòng nghĩ: Quẻ không linh, tự nhiên là do học nghệ không tinh.

Nhưng lời này tự nhiên không thể nói ra.

Vô cớ đắc tội Tư Mã Huy cũng không cần thiết.

Hắn chỉ khẽ thở dài: Đáng tiếc bản hầu đối với thuật kỳ môn chiêm bặc lại dốt đặc cán mai, không cách nào giúp đỡ Thủy Kính tiên sinh.

Đôi mắt Thủy Kính tiên sinh vẫn luôn nhìn chằm chằm Trần Húc.

Hồi lâu sau mới gật đầu nói: Như thế thì đúng là đáng tiếc thật.

Nói xong, ông đứng dậy: Trần Hầu, nếu ngày nào rảnh rỗi, nhất định phải đến Dĩnh Xuyên thư viện một chuyến.

Mỗ tại Dĩnh Xuyên thư viện tĩnh hầu Trần Hầu.

Thủy Kính tiên sinh cứ yên tâm.

Trần Húc cười lớn, Dù sao ta cũng là Viện chính của Dĩnh Xuyên thư viện mà.

Trần Hầu nói rất đúng.

Tư Mã Huy cung kính thi lễ, liền đi ra ngoài.

Trần Húc đứng dậy tiễn khách.

Bàng Thống vừa rồi vẫn luôn trò chuyện với Pháp Chính.

Lúc này thấy Tư Mã Huy muốn đi, chỉ đành vẫy tay từ biệt Pháp Chính.

Nhìn bộ dạng hai người, ngược lại có vài phần ý tứ lưu luyến chia tay.

Lúc ra đến bên ngoài phủ Châu Mục, Tư Mã Huy đột nhiên quay đầu nói: Trần Hầu nếu lúc nào phương tiện, xin dùng thuật Vọng khí chỉ điểm mỗ một hai mới được.

Chương 210

Tư Mã Huy bái tạ.

Nói xong cúi người thật sâu.

Trần Húc có chút cạn lời, vừa định tiến lên đỡ, thuận tiện biện giải hai câu.

Lại thấy Tư Mã Huy đứng thẳng người, lập tức xoay người sải bước đi ra ngoài.

Trần Húc nhún nhún vai.

Thuật Vọng khí.

Nói thật, hắn cũng muốn biết a.

Từ Châu, Thái Sơn quận.

Gia Cát Lượng về đến nhà, nhìn thấy Gia Cát Huyền, cung kính hành lễ: Thúc phụ.

Ân.

Gia Cát Huyền đáp một tiếng, sau đó đặt bút trong tay xuống, cười nói, Khổng Minh, xem xem mấy chữ thúc phụ viết thế nào.

Gia Cát Lượng đi tới trước bàn, nghiêm túc xem xét.

Rồi cung kính nói: Chữ của thúc phụ càng ngày càng tinh tiến, Lượng tự thẹn không bằng.

Gia Cát Huyền dường như rất hài lòng, cười lớn nói: Mấy chữ này là Từ gia chỉ định muốn có.

Lát nữa ta mang đến cho người ta xong, sẽ đi mua chút đồ ăn, hôm nay chúng ta ăn một bữa thật ngon.

Trong mắt Gia Cát Lượng cũng lóe lên một tia sáng: Như thế, đa tạ thúc phụ.

Ánh mắt Gia Cát Huyền chợt lóe nói: Khổng Minh, con cũng viết vài chữ đi.

Gia Cát Lượng xua tay nói: Thúc phụ, vườn rau sau nhà cần tưới nước rồi, con không làm phiền thúc phụ nữa.

Nói xong, hắn chắp tay thi lễ với Gia Cát Huyền rồi đi ra phía sau.

Gia Cát Huyền thở dài một hơi thật dài, lắc đầu nói: Đáng tiếc Gia Cát gia kỳ lân nhi của ta, lại chỉ có thể khuất cư trong căn nhà nát này.

Haiz.

Đúng lúc này, một giọng nói vang lên ngoài cửa.

Xin hỏi chủ nhân có nhà không.

Gia Cát Huyền trong lòng khẽ động, chẳng lẽ buôn bán tới cửa rồi.

Đến đây, ngài xin chờ một chút.

Đáp một tiếng, ông vội vàng thu dọn một chút rồi mới chạy chậm ra ngoài.

Lỗ Túc và Trần Đáo hai người đang đứng ngoài đình viện.

Trước mắt là một gian nhà cũ nát, mái hiên còn có chỗ bị thủng.

Trần Đáo nói: Tử Kính huynh, không nhầm chứ.

Gia Cát Lượng mà chúa công nói lại ở trong gian nhà cũ nát thế này sao.

Lỗ Túc gật đầu nói: Định nhiên sẽ không sai.

Chỉ không ngờ phòng ốc cư nhiên rách nát đến mức này.

Tiểu Gia Cát cũng chịu không ít khổ cực a.

Haiz.

Mệnh Gia Cát Lượng cũng quả thực không tốt.

Trần Đáo thở dài một tiếng, nhưng ngay sau đó cười nói, Hiện nay có chúa công ở đây, lo gì không thể phi hoàng đằng đạt, quang tông diệu tổ.

Thúc Chí nói rất đúng.

Lỗ Túc cũng có chút cảm xúc, tế ngộ của nhân sinh đúng là không thể nắm bắt.

Năm ngoái hắn bất quá chỉ là một gã nhà giàu ở Từ Châu, nay đã là Tòng sự một châu.

Trong tay nắm trọng quyền, có thể một lời định sinh tử người khác.

Đang cảm khái thì nghe thấy tiếng bước chân.

Hắn vội nói: Thúc Chí, chủ nhân đi ra rồi, chúng ta nói ít hai câu, miễn cho chủ nhân hiểu lầm.

Ân.

Trần Đáo khẽ ân một tiếng, lập tức đứng bên cạnh Lỗ Túc.

Gia Cát Huyền vội vàng đi ra, nhìn thấy hai người đứng ngoài viện.

Hai người này nhìn phong thái khí độ liền biết định nhiên bất phàm.

Ngay lập tức ông chạy chậm vài bước đến trước mặt Lỗ Túc và Trần Đáo, chắp tay khom người, cung kính nói: Hai vị quý khách, tại hạ Gia Cát Huyền hữu lễ.

Lỗ Túc và Trần Đáo cũng chắp tay đáp lễ.

Lỗ Túc cười nói: Tại hạ Lỗ Túc tự Tử Kính, vị này là Trần Đáo tự Thúc Chí.

Chúng ta là người dưới trướng Trần Hầu, đặc biệt đến cầu kiến Gia Cát Huyền tiên sinh.

Trần Hầu.

Là Dự Châu Trần Hầu sao.

Gia Cát Huyền mang theo vài phần cấp thiết hỏi.

Lỗ Túc gật đầu: Chính phải.

Nghe vậy, Gia Cát Huyền kích động.

Trần Hầu kia là nhân vật phong vân đương kim.

Nhắc tới Trần Hầu, thiên hạ ai người không biết, ai người không hay.

Quan trọng hơn là cái danh lễ hiền hạ sĩ của Trần Hầu lại càng không ai không biết.

Ngay lập tức, ông vội vàng mở cửa viện, nghiêng người nói: Hai vị quý khách, mau mau mời vào trong.

Ba người vào trong nhà, phân chủ khách ngồi xuống.

Lỗ Túc liếc mắt liền thấy bức thư họa đang mở trên bàn, liền cười nói: Gia Cát Huyền tiên sinh đang viết chữ sao.

Có thể cho mỗ xem một chút không.

Tử Kính tiên sinh nếu có hứng thú, cứ xem tự nhiên.

Gia Cát Huyền vừa nói vừa thân thiết đón Lỗ Túc qua.

Lỗ Túc vừa xem vừa vuốt râu cười nói: Chữ tốt.

Dận Nghị huynh viết được một tay chữ tốt.

Quả thực hiếm thấy.

Tử Kính huynh quá khen rồi.

Gia Cát Huyền chắp tay thi lễ.

Lập tức cười khổ nói: Ta có tự tri chi minh, chữ của ta tuy công chỉnh nhưng lại thiếu vài phần phong cốt, chỉ sợ khó đăng đại nhã chi đường.

Hả.

Lỗ Túc không khỏi kỳ quái, Không ngờ Dận Nghị huynh cư nhiên có kiến giải như thế.

Hẳn là đã thấy qua không ít chữ tốt mới phải.

Hổ thẹn.

Ta vừa rồi phẩm bình như thế, bất quá là bình thường nhìn chữ của cháu trai ta, mới có cảm phát mà thôi.

Câu này của Gia Cát Huyền vừa nói ra, mắt Lỗ Túc liền hơi sáng lên.

Đến rồi.

Cháu trai mà Gia Cát Huyền nói, chính là Gia Cát Lượng trong miệng chúa công chứ gì.

Hắn nhìn Trần Đáo một cái, đều thấy được vài phần hưng phấn trong mắt đối phương.

Lỗ Túc vội vàng truy vấn: Không ngờ cháu trai Dận Nghị huynh cư nhiên liễu đắc như thế.

Xin thỉnh giáo danh húy của cháu trai tiên sinh.

Năm nay bao nhiêu tuổi rồi.

Tử Kính huynh khách khí rồi.

Cháu trai ta tên là Gia Cát Lượng, năm nay mười hai tuổi.

Gia Cát Huyền nói đến đây, thở dài một tiếng: Phụ thân nó hai năm trước đã đi, lúc đi đặt cho nó cái tên tự, gọi là Khổng Minh.

Gia Cát Lượng, tự Khổng Minh.

Lỗ Túc và Trần Húc hai người lẩm bẩm, ánh mắt càng lúc càng sáng.

Đối chiếu được rồi.

Toàn bộ đều khớp.

Đây chính là người mà chúa công muốn tìm.

Tâm tình của hai người cũng không kìm được mà kích động.

Lỗ Túc vội vàng truy vấn: Bất tri vị Gia Cát Lượng kia hiện đang ở đâu.

Gia Cát Huyền tự nhiên không biết suy nghĩ của Lỗ Túc và Trần Húc, chỉ cười nói: Điệt tử cháu của ta hiện đang ở bên cạnh ta.

Lúc này nó đang tưới nước ở hậu viện.

Thất lễ rồi, ngã chính là nên gọi nó ra, để nó hướng hai vị bái kiến hành lễ.

Nói đoạn, ông ta liền đứng dậy, đi ra cửa, vẫy tay về phía hậu viện.

Gia Cát Lượng từ hậu viện đi vào, đối với Gia Cát Huyền bão quyền thi lễ: Thúc phụ.

Khổng Minh, trong nhà có hai vị quý khách, mau tiến lên bái kiến.

Gia Cát Huyền phân phó.

Gia Cát Lượng gật đầu nói: Vâng, thúc phụ.

Trong lòng hắn khẽ động, lập tức nhỏ giọng hỏi: Thúc phụ, không

biết hai vị quý khách này từ đâu tới.

Gia Cát Huyền tùy ý đáp: Nghe nói là từ chỗ Trần Hầu.

Trần Hầu.

Gia Cát Lượng ánh mắt đại lượng, lập tức hướng về phía Gia Cát Huyền cung thân nhất bái, Chúc mừng thúc phụ, rốt cục đã được đền bù mong muốn.

Gia Cát Huyền tim đập mạnh một cái, trên mặt tràn đầy hỉ sắc nói: Là thật.

Tự nhiên.

Vị Trần Hầu kia quảng nạp thiên hạ anh tài, nhất định là nghe được thanh danh của thúc phụ, mới phái người đến chiêu lãm.

Gia Cát Lượng tín thệ đán đán nói.

Gia Cát Huyền trên mặt tràn đầy vẻ kinh hỉ, hướng về phía Gia Cát Lượng chắp tay nói: Nếu quả thật như Khổng Minh lời nói, thúc phụ nhất định sẽ không quên Khổng Minh.

Yên tâm đi thúc phụ.

Gia Cát Lượng thản nhiên gật đầu, vẻ mặt tính trước kỹ càng.

Nói đoạn, hắn liền đi theo Gia Cát Huyền vào trong phòng.

Lập tức, Gia Cát Lượng hướng về phía Lỗ Túc và Trần Húc cung thân thi lễ nói: Gia Cát Lượng bái kiến hai vị quý khách.

Lỗ Túc và Trần Húc, từ khi Gia Cát Lượng bước vào trong phòng, liền bắt đầu tế tế dò xét Gia Cát Lượng.

Chương 211

Chỉ thấy Gia Cát Lượng tướng mạo xuất chúng, cử chỉ đắc thể, hai người trong lòng đều rất hài lòng.

Lúc này thấy Gia Cát Lượng thi lễ, hai vị cũng vội vàng bão quyền đáp lễ.

Hai người biết rõ, Gia Cát Lượng hơn phân nửa sẽ được Trần Húc trọng dụng, lúc này tự nhiên rất khách khí.

Lỗ Túc cười nói: Đã sớm nghe nói Khổng Minh văn tài phong lưu, hôm nay gặp mặt, quả nhiên bất đồng phàm hưởng.

Gia Cát Lượng nói: Tiên sinh nghe qua tên ngã.

Lỗ Túc gật đầu nói: Khổng Minh thanh danh sớm đã lan xa, chúa công ta là Trần Hầu cũng sớm đã biết rõ.

Gia Cát Lượng nghe vậy, trong lòng khẽ động.

Hắn tự nhiên nghe nói qua Trần Hầu.

Trần Húc quật khởi, nghiễm nhiên chính là một cái truyền kỳ.

Hắn nghĩ, ngày sau học hành có thành tựu, có thể tiến đến chỗ Trần Hầu hiệu lực.

Nhưng không ngờ, Trần Hầu cư nhiên nghe nói qua tên hắn.

Hắn vội vàng cung kính nói: Không biết danh húy của hai vị tiên sinh.

Tại hạ Lỗ Túc Lỗ Tử Kính.

Lỗ Túc cười nói, Vị này là đại tướng dưới trướng chúa công ta, Trần Đáo Trần Thúc Chí.

Lỗ Tử Kính.

Gia Cát Lượng kinh hô một tiếng.

Gia Cát Huyền có chút khó hiểu nói: Khổng Minh vì sao kinh ngạc như thế.

Xưa nay rất ít khi thấy trên người Khổng Minh xuất hiện vẻ kinh ngạc.

Thường ngày chỉ có ung dung không vội, phảng phất hết thảy đều trong tầm kiểm soát của Khổng Minh.

Gia Cát Lượng bão quyền nói: Thúc phụ tới Từ Châu không lâu, khả năng có chỗ không biết.

Tử Kính tiên sinh nãi là đại thiện nhân nổi tiếng ở Từ Châu.

Tại Từ Châu, ngày nào cũng thi hành việc thiện nấu cháo phát chẩn.

Từ năm ngoái đi theo Trần Hầu đến nay, càng là đứng đầu quan văn dưới trướng Trần Húc.

Gia Cát Huyền ánh mắt sáng lên, vội cung thân nói: Tại hạ năm ngoái mới tới Từ Châu, không biết Tử Kính huynh, có chỗ đãi mạn, mong hãy bao dung.

Lỗ Túc khoát tay áo, lập tức đỡ Gia Cát Huyền dậy.

Nhìn Gia Cát Huyền, hắn mới lãng thanh cười nói: Dận Nghị huynh khách khí.

Ngã hai người chuyến này đến đây, là do chúa công Trần Hầu ta thấy Dận Nghị huynh học thức phi phàm, muốn mời về làm Quốc tướng nước Lương.

Không biết Dận Nghị huynh có ý đó không.

Tuy rằng trong lòng sớm có suy đoán, nhưng vừa nghe được bổ nhiệm làm Lương Quốc Quốc tướng, trong lòng Gia Cát Huyền cực kỳ hân hỉ.

Hắn hướng về phía Lỗ Túc thật sâu thi lễ nói: Đa tạ chúa công coi trọng.

Mỗ nguyện xuất nhậm chức Lương Quốc Quốc tướng.

Đa tạ Tử Kính huynh, Thúc Chí huynh.

Hai vị đường xa vất vả, chi bằng ở lại tệ xá nghỉ ngơi một đêm rồi hãy đi, như thế nào.

Lỗ Túc lại khoát tay áo nói: Cái này chỉ sợ không đại tiện.

Ngã hai người tới đây, để phòng ngừa Thái Sơn tặc, tùy hành mang theo hai trăm quân sĩ.

Xe ngựa sớm đã chuẩn bị thỏa đáng ở bên ngoài, Dận Nghị huynh hơi chút thu thập một hai, liền theo ta rời đi nơi này.

Chúng ta tức khắc xuất phát, như thế nào.

Gia Cát Huyền lược một do dự nói: Cũng tốt.

Chỉ cần đợi một lát, ta còn có một đứa cháu là Gia Cát Quân, đi tư thục còn chưa về.

Không sao.

Lỗ Túc đảo cũng không gấp.

Mấy người ngồi xuống, trò chuyện một hồi.

Một phen nhàn liêu chi hậu, Lỗ Túc và Trần Đáo rõ ràng cảm giác được Gia Cát Lượng bất phàm.

Trong lòng cũng thầm than chúa công lợi hại.

Lỗ Túc nhớ kỹ Trần Húc chúc thác, biết rõ Gia Cát Lượng còn có

một vị huynh trưởng tên là Gia Cát Cẩn, liền hỏi: Không biết nhà Dận Nghị huynh có mấy người.

Ta sai người an bài xe ngựa.

Nếu cần, ta sẽ cho người đi chuẩn bị thêm một chiếc.

Không sao.

Gia Cát Huyền cười cười nói, Vốn dĩ ta cùng ba đứa cháu cùng nhau cư trú.

Chỉ là hiện nay, đứa cháu lớn của ta tứ xứ du lịch, nên chưa từng ở nhà.

Lỗ Túc trong lòng than nhẹ, nhưng gật đầu nói: Cũng chỉ có thể như thế.

Ân, ta sẽ nghĩ cách lưu lại thư tín, nếu Tử Du trở về, liền sẽ biết rõ tường tình.

Nói đoạn, Gia Cát Huyền thân thủ viết xuống một phong thư, đặt ở trên bàn.

Một đoàn người nhìn về phía tòa thành trì cao ngất nơi xa.

Lỗ Túc chỉ về phía trước, lãng thanh cười nói: Thế nào, kia chính là Dĩnh Xuyên.

Gia Cát Huyền cảm thán nói: Thành trì so với các quận ở Từ Châu, tựa hồ đều phải cao hơn không ít.

Chính là như thế, thành trì này y theo lệnh chúa công, tiến hành tu thiện và gia cao.

Nên so với các thành trì khác, sẽ cao hơn không ít.

Lỗ Túc vuốt trường tu giải thích, trong lời nói lộ ra sự cung cẩn đối với Trần Húc.

Gia Cát Lượng ngồi ở xe ngựa bên cạnh, nghe mấy người đàm thoại, đối với Trần Húc lòng hiếu kỳ càng trọng.

Người tới đón tiếp hai vị, đều không phải nhân vật tầm thường.

Lỗ Túc học thức đàm thổ, hắn cũng cảm nhận được, đó tuyệt đối không phải vật trong ao.

Một vị khác tên gọi Trần Đáo, từ xa liền có thể cảm nhận được một cỗ khí thế sắc bén, định nhiên là một vị mãnh tướng.

Lại thêm hai trăm sĩ tốt dưới trướng, lệnh hành cấm chỉ, tinh nhuệ thời xưa cũng không hơn thế này.

Xuyên qua cửa sổ xe ngựa, nhìn tòa thành trì cao hơn một đoạn rõ rệt ở phía xa, trong lòng Gia Cát Lượng cũng dâng lên một cỗ hướng vãng chi ý.

Giữa trưa, Trần Húc đang cùng Quách Gia, Tuân Du mấy người thương lượng chiến lược bố trí tiếp theo.

Lúc này, Lỗ Túc và Trần Đáo từ bên ngoài vội vàng đi vào.

Hai người đối với Trần Húc thi lễ nói: Chúa công, người của Gia Cát gia đã tới.

Nga.

Trần Húc đưa tay vỗ vỗ bả vai hai người cười nói, Tốt.

Tử Kính, Thúc Chí, hai vị một đường vất vả.

Để bọn họ trực tiếp đi đại sảnh đi.

Lập tức hắn lại khoát tay nói: Thôi được rồi, ta sẽ tự mình ra ngoài xem sao.

Nói đoạn, hắn liền hướng ra phía ngoài đi tới.

Quách Gia mấy người cũng nhìn về phía mấy người bên cạnh nói:

Đi thôi, chúng ta cũng đi gặp vị tiểu thiên tài trong miệng chúa công.

Trần Húc ra đến bên ngoài, thấy mấy người đang hậu ở đó.

Người trung niên đi đầu chính là Gia Cát Huyền.

Ngoài ra hai người trẻ tuổi, hẳn là Gia Cát Lượng và Gia Cát Quân.

Tỉ mỉ nhìn thoáng qua, thuộc tính của ba người cũng tùy theo xuất hiện ở trước mặt hắn.

Gia Cát Huyền Tự Dận Nghị 30 tuổi.

Thống suất: 50, Võ lực: 33, Trí lực: 80, Chính trị: 85, Mị lực: 55.

Gia Cát Lượng Tự Khổng Minh 12 tuổi.

Thống suất: 90, Võ lực: 20, Trí lực: 94, Chính trị: 91, Mị lực: 83.

Đặc tính: Ngọa Long, Trận Pháp, Vương Tá, Nhãn Lực.

Gia Cát Quân Tự Tử Hoành 6 tuổi.

Thống suất: 25, Võ lực: 8, Trí lực: 23, Chính trị: 20, Mị lực: 25.

Nhìn thuộc tính khủng bố của Gia Cát Lượng, Trần Húc có chút mộng.

Trời ạ, mới chỉ là một đứa bé mười hai tuổi thôi mà.

Có cần thiết phải khoa trương như vậy không.

Nhưng chuyển niệm nghĩ lại, Gia Cát Lượng là một mầm mống tốt như thế, nếu không hảo hảo bồi dưỡng thì chẳng phải là hoang phế rồi sao.

Hơn nữa, Gia Cát Lượng lúc này tuy rằng thông tuệ phi phàm, nhưng rất nhiều nơi đều cần được điêu trác.

Ngay lập tức trong lòng hắn liền quyết định chủ ý.

Chương 212

Trần Húc trong lòng ý niệm chớp động, trên mặt lại bất động thanh sắc, chỉ thấy hắn đạm đạm cười một tiếng.

Gia Cát Huyền mang theo Gia Cát Lượng, Gia Cát Quân hai người vội vàng tiến lên, đối với Trần Húc cung thân thi lễ nói: Gia Cát Huyền bái kiến chúa công.

Gia Cát Lượng cũng bão quyền thi lễ.

Trần Húc cười đỡ Gia Cát Huyền dậy, mới nói: Dận Nghị, một đường xa xôi, vất vả rồi.

Gia Cát Huyền khoát tay nói: Đa tạ chúa công quan tâm.

Trên đường đi, Tử Kính huynh và Thúc Chí huynh chiếu cố rất nhiều.

Muốn nói vất vả, cũng nên là hai vị ấy mới phải.

Lỗ Túc và Trần Đáo vội cười chắp tay bão quyền.

Trần Húc đối với năng lực của Gia Cát Huyền đã có hiểu biết, biết rõ Gia Cát Huyền nếu làm Lương Quốc Quốc tướng thì khẳng định vấn đề không lớn.

Hắn liền cười nhạt nói: Cứ như vậy đi, ngươi ở Dĩnh Xuyên nghỉ ngơi mấy ngày, lĩnh lược phong quang Dĩnh Xuyên.

Sau đó liền đi Lương Quốc nhậm chức.

Tiền nhiệm Lương Quốc Quốc tướng là Mãn Sủng, tình huống tương quan của Lương Quốc, ngươi có thể cùng Mãn Sủng giao tiếp một hai.

Nói xong, hắn vẫy tay với thân vệ.

Thân vệ hiểu ý, chạy đi thông báo Mãn Sủng đến.

Gia Cát Huyền cung thân tái bái nói: Đa tạ chúa công tri ngộ chi ân.

Trần Húc vỗ vỗ bả vai Gia Cát Huyền nói: Dận Nghị, hảo hảo nỗ lực.

Chúa công yên tâm.

Gia Cát Huyền kích động cung thân thi lễ.

Trần Húc đỡ Gia Cát Huyền dậy, mới nhìn về phía Gia Cát Lượng.

Gia Cát Lượng người này mặt như quan ngọc, hảo một cái phiên phiên công tử ca.

Hắn đang đánh giá Gia Cát Lượng, Gia Cát Lượng cũng đang đánh giá Trần Húc.

Trong lòng Gia Cát Lượng cũng thầm giật mình.

Trần Húc quả nhiên khí độ bất phàm.

Thấy Trần Húc đang nhìn mình, Gia Cát Lượng cung thân thi lễ nói: Thảo dân Gia Cát Lượng, tham kiến Trần Hầu.

Trần Húc lãng thanh cười nói: Tốt.

Rất tốt.

Cặp mắt nhìn thẳng vào Gia Cát Lượng nói: Hiện nay bản hầu đã nạp Dĩnh Xuyên thư viện vào dưới trướng.

Bản hầu làm Viện chính, lại có Bá Giai Thái Ung, Từ Minh công cùng Thủy Kính tiên sinh ba vị đương thế đại gia làm giáo tập.

Một cái Dĩnh Xuyên thư viện như vậy, Khổng Minh, ngươi thích không.

Gia Cát Lượng cung thân thi lễ nói: Đa tạ Trần Hầu hậu ái.

Lượng định không phụ Trần Hầu sở vọng.

Tốt.

Cứ quyết định như vậy đi.

Trần Húc lãng thanh cười nói.

Lại thấy Gia Cát Lượng cung thân thi lễ nói: Trần Hầu, không biết Dĩnh Xuyên thư viện kia, ngài sẽ đến giáo tập sao.

Trần Húc ngẩn người.

Vấn đề này, trước đó Bàng Thống liền hỏi qua một lần.

Hiện nay Gia Cát Lượng lại hỏi một lần nữa.

Hắn đạm đạm cười nói: Dĩnh Xuyên thư viện có ba vị đương thế đại gia, lại cần gì Trần mỗ đi hiến xấu.

Gia Cát Lượng mày hơi nhíu lại nói: Lượng khẩn thỉnh Trần Hầu tiền vãng nhất giáo.

Trần Húc lược một trầm ngâm, lập tức liền gật đầu nói: Như thế cũng tốt.

Ngay lúc này, một đạo âm thanh của hệ thống vang lên trong đầu Trần Húc.

Đinh, chúc mừng túc chủ, thành công chiêu lãm Gia Cát Huyền.

Hoàn thành nhiệm vụ Tiệt hồ Viên Thuật.

Hoàn thành nhiệm vụ Tiệt hồ Viên Thuật, hoạch đắc nhiệm vụ tưởng lệ: Đặc tính Chúa công của Viên Thuật: Danh Lợi.

Đặc tính Chúa công Danh Lợi: Đối với địch phương thế lực sử dụng mưu lược thành công suất được đề thăng.

Đặc tính chúa công Danh Lợi.

Danh lợi, chẳng phải có nghĩa là đem tranh danh trục lợi đặt ở vị trí đầu tiên.

Nếu như thế, vậy thì thật đúng là rất hợp với tỳ tính của Viên Thuật.

Như vậy, hắn liền có ba cái đặc tính chúa công, phân biệt là Thiên Hòa, Bá Đạo và Danh Lợi.

Nhìn lần này tiệt hồ thành công, Trần Húc trong lòng lại có thêm vài phần tư lượng.

Viên Thuật còn chưa ly thế, nhưng tiệt hồ có thể thành công, vậy chẳng phải có nghĩa là. chỉ cần tồn tại, mặc kệ có còn tại thế hay không, đều có thể tiệt hồ thành công.

Trường An, Tư đồ phủ.

Lữ Bố nhìn thoáng qua đại môn Tư đồ phủ, lập tức kính trực xông vào bên trong.

Vừa xông vào vừa hô: Tư đồ công, ngã tìm ngài uống rượu.

Vương Doãn vội vàng từ bên trong đi ra.

Thấy Lữ Bố mang theo vài phần túy ý, ông ta nói: Lữ tướng quân, sao lại uống say như thế.

Nói đoạn, vội vàng tiến lên nâng đỡ.

Lữ Bố lại vung tay lên nói: Ngã không say.

Vương Doãn đứng không vững, suýt chút nữa ngã xuống đất.

Trọng tân đứng vững xong, mới hỏi: Tướng quân, lại có cớ sự gì.

Lữ Bố lãng thanh cao hát nói: Lấy rượu, ngã muốn uống.

Nói đoạn, liền hướng vào trong Tư đồ phủ đi tới.

Vương Doãn mày hơi nhíu lại, lập tức đi theo sau Lữ Bố.

Hai người kính trực đi tới một chỗ mật thất, phân chủ khách ngồi xuống.

Tả hữu hạ nhân đưa lên rượu thịt.

Vương Doãn cho lui tất cả mọi người, mới rót đầy cho Lữ Bố một chén.

Lữ Bố một ngụm liền đem rượu trước mắt uống cạn.

Lập tức đem chén rượu nện mạnh xuống bàn, nói: Tư đồ công, mấy ngày trước vì sao bế môn không tiếp khách.

Vương Doãn bão quyền nói: Mỗ mấy ngày trước, thụ mệnh Thái sư đi ngoại địa xử lý công vụ, tịnh không ở trong thành Trường An.

Cho nên không cách nào cùng tướng quân gặp mặt.

Lữ Bố thật dài thở dài một tiếng nói: Ngã hôm nay trong lòng phiền muộn, không chỗ phát tiết, đặc biệt tìm tướng quân uống rượu.

Vương Doãn trong lòng khẽ động.

Chẳng lẽ cơ hội mà Đông Thăng nói, đã tới rồi.

Ông ta bất động thanh sắc nói: Tướng quân, sở vi hà sự a.

Ngã sở vi giả, chính là vì nghĩa nữ của Tư đồ công.

Lữ Bố nói đoạn, thở dài thườn thượt.

Vương Doãn tay hơi khựng lại, kinh đạo: Đã qua nhiều ngày như vậy, chẳng lẽ Thái sư chưa đem tiểu nữ đưa cho tướng quân.

Lữ Bố giận dữ nói: Tên Đổng Trác kia đã sớm tự mình sủng ái đã lâu rồi.

Lại có chuyện như thế.

Làm sao có thể.

Vương Doãn trên mặt mang theo vài phần hoài nghi.

Ngay lúc đó, Lữ Bố đem sự tình phát sinh trước đó, nhất ngũ nhất thập kể lại một lần.

Vương Doãn thống tâm tật thủ, hồi lâu không nói nên lời.

Lúc này, trong lòng ông ta thầm khen lạ kỳ.

Phản ứng của Lữ Bố, cư nhiên giống hệt như những gì Trần Húc đã nói trước đó.

Cũng quá thần kỳ rồi.

Hồi lâu, ông ta mới thở dài một tiếng nói: Không ngờ Thái sư cư nhiên làm ra chuyện cầm thú như thế.

Lữ Bố sắc mặt đỏ bừng nói: Ngã hôm nay đến thăm thê tử ta, không ngờ lại bị Đổng Trác bắt gặp.

Đổng Trác kia lại đem Phương Thiên Họa Kích ta để một bên ném về phía ta.

Nếu không phải ngã phản ứng nhanh, chỉ sợ. sớm đã mạng tang cửu tuyền rồi.

Nói đoạn, hắn uống cạn chén rượu, tay nắm chặt chén rượu nghiến răng nghiến lợi.

Vương Doãn tế tế tư tác lời Trần Húc nói.

Mới thật dài thở dài một tiếng nói: Thái sư dâm nghĩa nữ của ta, đoạt thê tử của tướng quân.

Chương 213

Thiên hạ ai nấy đều vì chuyện này mà cười nhạo chúng ta.

Nhiên ngã nãi là một kẻ già nua, không đáng nhắc tới.

Chỉ tiếc cho tướng quân.

Tướng quân nãi là cái thế anh hùng, sao có thể chịu kỳ sỉ đại nhục như thế.

Lữ Bố rốt cuộc nhịn không được nữa.

Nộ hỏa trùng thiên, song thủ vung lên, đem cái bàn bên cạnh đẩy ngã xuống đất.

Vương Doãn thấy thế, vội vàng khuyên: Lão phu nhất thời lỡ lời, xin tướng quân bớt giận.

Lữ Bố quát to một tiếng nói: Ngã thề phải trừ Đổng tặc, để tiết mối hận trong lòng.

Vương Doãn vội vàng khuyên: Tướng quân vạn vạn không thể như thế.

Vương Doãn trong lòng kinh thán.

Thường nghe nói bày mưu nghĩ kế, quyết thắng ngoài ngàn dặm, vẫn luôn chưa từng tận mắt kiến thức.

Nhưng hôm nay, những gì Trần Húc làm được, lại còn hơn xa như thế.

Chuyện này có thể đoán trúng cũng Thôi, cư nhiên ngay cả phản ứng của Lữ Bố, ngôn từ đều tương tự như nhau.

Đối với nhân tâm suy đoán và chưởng khống, phải đạt tới trình độ nào a.

Lữ Bố nhìn về phía Vương Doãn nói: Ngã muốn giết Đổng tặc, nại hà ngã cùng Đổng tặc có tình phụ tử, nếu thật giết Đổng tặc, sợ bị người trong thiên hạ cười chê a.

Vương Doãn lắc đầu nói: Không phải vậy.

Tướng quân họ Lữ, Thái sư họ Đổng.

Lúc Thái sư ném kích, có từng niệm tình phụ tử chăng.

Dĩnh Xuyên, Châu mục phủ.

Từ Thứ vội vã chạy vào, đối với Trần Húc thi lễ nói: Trường An cấp báo.

Trần Húc mở ra xem, cười nhạt gật đầu nói: Ngày Đổng tặc thân tử, ở ngay gần đây.

Từ Thứ hiếu kỳ nói: Chúa công, cấp báo ấn triện của ngài, ta trực tiếp trình báo lên, cũng không biết bên trong viết cái gì.

Trần Húc đạm đạm cười một tiếng, lập tức đem cấp báo trong tay đưa tới.

Từ Thứ chỉ nhìn lướt qua, sắc mặt nghiêm nghị nói: Chúa công, việc này can hệ trọng đại, có muốn gọi Quách Gia tới thương nghị một phen.

Trần Húc gật đầu nói: Như thế cũng tốt.

Dưới sự phân phó của hắn, thân vệ lĩnh mệnh đi.

Do sự việc lần này quá trọng đại, nên chỉ thông tri vài người.

Không lâu sau, Quách Gia, Lỗ Túc, Điền Phong, Tuân Du, Trần Quần, cùng với Từ Thứ vừa đưa tình báo, tất cả đều có mặt.

Trần Húc hắng giọng, mới cười nói: Chư vị đều là quăng cốt cánh tay đắc lực của Trần Húc ta, hôm nay tập hợp mọi người ở đây, là vì

một đại sự.

Do sự quan trọng đại, nên ta hi vọng mọi người sau khi ra khỏi phòng họp này, liền không thể có chút nào thảo luận.

Chúng nhân nghe vậy, trong lòng đều rùng mình.

Trần Húc chưa bao giờ nghiêm lệ như thế, có thể thấy được tính quan trọng của sự tình lần này.

Lời này vừa nói ra, Quách Gia trong lòng khẽ động.

Đương tức bão quyền nói: Chúa công yên tâm, Gia nhất định nghiêm thủ bí mật.

Năm người còn lại cũng nhao nhao bão quyền hứa hẹn.

Trần Húc ánh mắt quét qua mọi người, mới cười nói: Chư vị, chuyện ta nói hôm nay, chính là trừ Đổng tặc.

Khả năng có người đã có sở nhĩ văn nghe thấy, có người đối với chuyện này không hiểu lắm.

Hiện nay việc trừ Đổng tặc đã đến quan đầu cuối cùng.

Theo ta thấy, trong vòng mười ngày, việc trừ Đổng sẽ đại công cáo thành.

Giới thời, ta nên phát triển như thế nào, mời mọi người sướng sở dục ngôn thoải mái nói.

Điền Phong lãng thanh nói: Chúa công, mỗ cho rằng, sau khi Đổng tặc thân tử, ngã có thể nghênh đón Thiên tử.

Như vậy, ngã liền chiếm được đại nghĩa.

Lỗ Túc lại lắc đầu nói: Việc này không ổn, nếu thật sự nghênh đón Thiên tử, chỉ sợ chúa công sẽ bị Thiên tử hạn chế.

Nếu xử lý không tốt, sẽ lưu lại tiếng xấu.

Không đáng.

Tuân Du nhíu mày nói: Nhưng nếu không nghênh Thiên tử, nhỡ Thiên tử rơi vào tay người khác, lúc đó lại quá phiền toái.

Lúc này Quách Gia thở dài một tiếng nói: Hiện nay Đổng tặc tuy rằng bạo ngược, không được lòng người.

Nhưng cũng chính vì như thế, mới cần thu mua nhân tâm.

Như vậy ngã mới có thể du nhận hữu dư.

Nếu chư hầu khác nghênh Thiên tử đi, hiệp thiên tử dĩ lệnh chư hầu, thì về sau, chỉ sợ xử sự sẽ khó khăn.

Nhưng nếu thật sự nghênh đón Thiên tử, vậy chúng ta hành sự, định nhiên sẽ có chỗ hạn chế.

Nếu Thiên tử kia không biết điều, chỉ sợ chúng ta sẽ vì thế mà chịu tiếng xấu.

Như vậy quả thực là tình cảnh lưỡng nan a.

Trừ phi, ngã có biện pháp, để Thiên tử tiếp tục trung lập như hiện tại.

Như vậy mới sự hữu khả vi.

Trần Húc trong lòng cũng đang tư lượng.

Ngay lúc này, một đạo thanh âm hệ thống vang lên trong đầu hắn.

Đinh, kiểm trắc túc chủ diện lâm tuyển trạch, hệ thống nhiệm vụ đổi mới, thỉnh lựa chọn.

Sau khi trừ Đổng, diện lâm khốn hoặc có nên nghênh đón Thiên tử hay không.

Tuyển hạng nhất: Nghênh Thiên tử về, tôn Thiên tử, giao ra binh quyền.

Nhiệm vụ tưởng lệ: Đặc tính Lãng phí.

Tuyển hạng nhị: Nghênh Thiên tử về, hiệp Thiên tử dĩ lệnh chư hầu.

Nhiệm vụ tưởng lệ: Đặc tính Ác danh.

Tuyển hạng tam: Không nghênh Thiên tử, tọa thị để người khác nghênh đi Thiên tử.

Nhiệm vụ tưởng lệ: Đặc tính Bất trung.

Tuyển hạng tứ: Không nghênh Thiên tử, nếu Thiên tử gặp nạn tắc giúp Thiên tử bình loạn.

Nhiệm vụ tưởng lệ: Hán Thiên tử thân phong Dị tính Vương.

Đặc tính Lãng phí: Binh lương tiêu hao của bộ đội dưới trướng gia tăng.

Đặc tính Ác danh: Danh thanh ác liệt, khiến cho binh sĩ cần thiết để duy trì thống trị gia tăng biên độ lớn.

Đặc tính Bất trung: Dễ dàng bị thế lực khác công kích và quấy nhiễu.

Nhìn hệ thống tuyển hạng, Trần Húc không khỏi hơi ngẩn người.

Bốn cái tuyển hạng thật thú vị.

Hầu như tương đương đem cục diện dưới mắt toàn bộ liệt kê ra.

Quan trọng hơn là phần thưởng.

Phần thưởng đặc tính, tựa hồ chính là dự báo hậu quả của việc làm đó.

Khi nhìn thấy phần thưởng của Tuyển hạng tứ, trong lòng hắn khẽ động.

Dị tính Vương sao.

Phải thừa nhận, hắn động tâm rồi.

Sau khi Đông Kinh thành lập, do chịu cảnh tỉnh từ Loạn bảy nước thời Tây Kinh, trong gần hai trăm năm qua, chưa từng sắc phong một vị Dị tính Vương nào.

Nếu có thể trở thành Dị tính Vương, vậy chẳng phải là đệ nhất nhân trong mấy trăm năm qua.

Nghĩ đến đây, Trần Húc không còn chút do dự nào.

Tại trong lòng, hắn nói với hệ thống: Hệ thống, ta chọn Tuyển hạng tứ.

Lập tức Trần Húc nhìn về phía mấy người, khẽ ho khan một tiếng.

Chương 214

Dưới một tiếng ho nhẹ này, mấy người nguyên bản đang thì thầm to nhỏ, toàn bộ đều im lặng.

Mọi người từng cái một đều nhìn về phía Trần Húc.

Trần Húc mới cười nói: Chư vị nói đều có lý, nhưng cá nhân ta khuynh hướng về việc không nghênh Thiên tử.

Không biết mọi người ý kiến thế nào.

Quách Gia gật đầu nói: Nếu không nghênh Thiên tử, ta cũng cần phải bảo đảm Thiên tử không thể rơi vào tay kẻ khác.

Như vậy, liền có một vấn đề lớn nhất: Làm sao bảo đảm Thiên tử không bị cướp.

Trần Húc gật đầu nói: Muốn bảo đảm Thiên tử không bị cướp đi, việc này đảo cũng dễ dàng.

Ta chỉ cần tại thời điểm có người cướp, xuất thủ đánh cho đối phương nằm rạp xuống là được.

Lời này vừa nói ra, mọi người đều cười to.

Trần Húc lại nhìn về phía Từ Thứ nói: Nguyên Trực, việc này liền cần ngưỡng trượng tình báo hệ thống dưới trướng của ngươi.

Chúa công yên tâm, hiện nay Chu biên Trường An ta đã sớm theo phân phó của chúa công, an bài nhân thủ.

Chỉ cần có người tiến vào Trường An, ta đệ nhất thời gian liền có thể biết được.

Từ Thứ nói đoạn, hướng về phía Trần Húc bão quyền.

Trần Húc cười gật đầu: Tốt.

Đã như vậy, mọi người chờ xem kịch vui trong thành Trường An đi.

Ánh mắt mọi người nhìn về phía Trần Húc đều mang theo vài phần kính sợ.

Trường An, Tư đồ phủ.

Vương Doãn nhìn thư tín của Trần Húc trong tay, rốt cục yên lòng, lãng thanh cười to.

Lập tức đem tin tức giấu kỹ trong mật thất, mới đi ra ngoài.

Không bao lâu, lão phó nhà Vương Doãn ra khỏi phủ, trước sau đi tới phủ Lữ Bố và phủ Lý Túc.

Hai ngày sau, thành Trường An phát sinh một đại sự.

Đổng tặc tại dưới chiếu dụ của Thiên tử, đi tới đài Phong Thiền tiến hành đại điển phong thiền.

Nhưng ai ngờ, khi Đổng tặc đang bước lên đài giai, Lữ Bố đột nhiên chạy nhanh vài bước, đến bên cạnh Lý Túc ở phía trên đài Phong Thiền.

Sau đó, Lữ Bố cư cao lâm hạ, dùng Phương Thiên Họa Kích đâm vào ngực Đổng tặc.

Từ đó, Đổng tặc từng bất khả nhất thế, triệt để thân tử.

Tin tức phảng phất như mọc cánh, truyền ra bốn phía.

Nhất thời, quần hùng chấn kinh.

Ký Châu, Châu mục phủ.

Viên Thiệu cùng Quách Đồ, Phùng Kỷ hai người đang thương lượng chiến lược tiếp theo.

Lúc này, Thư Thụ vội vã tiến vào, đối với Viên Thiệu cung thân

thi lễ, lãng thanh nói: Chúa công, Trường An cấp báo.

Viên Thiệu thân thủ tiếp lấy, vừa kiểm tra, liền trong lòng kinh hãi.

Lập tức lãng thanh cười to nói: Tốt a.

Đổng tặc kia rốt cục chết rồi.

Thư Thụ, Quách Đồ và Phùng Kỷ ba người nghe vậy, đều kinh đạo: Chúa công, là do người phương nào làm.

Viên Thiệu thân thủ đem tín kiện đưa cho hai người.

Hai người mở ra xem.

Thư Thụ trong lòng hơi an tâm nói: Hảo một cái Lữ Bố, nếu là chư hầu khác, chỉ sợ người này liền trở thành nơi mà dân tâm thiên hạ hướng về a.

Lập tức, hắn bước lên phía trước, hướng Viên Thiệu bão quyền, lãng thanh nói: Chúa công, lúc này chính là lúc nên nghênh Thiên tử đại giá về Ký Châu, định đô thành ở Nghiệp Thành, tắc thiên hạ định hĩ.

Viên Thiệu trong lòng khẽ động, đang muốn đáp ứng.

Một bên Quách Đồ lại lắc đầu than: Không ổn.

Kế này không ổn.

Chúa công, ngã lúc này đang cùng Công Tôn Toản giao thủ, nếu ngã binh phát Trường An, e rằng Công Tôn Toản đánh lén, tắc Ký Châu ngã nguy hĩ.

Phùng Kỷ cũng khuyên: Chúa công, lúc này ngã nên thủ U Châu trước, hợp lực lượng U Ký hai châu, lại hạ Thanh Châu.

Nếu lúc này tiết ngoại sinh chi, e rằng đa sinh sự đoan, phản bất

mỹ.

Viên Thiệu trong lòng do dự.

Thư Thụ gấp gáp, bước tới trước mặt Viên Thiệu nói: Chúa công, lúc này Đổng Trác vừa chết, chính là lúc Trường An nhân tâm hoảng hoảng, chính là lúc ngã nghênh Thiên tử tây quy.

Nếu bỏ lỡ lương cơ bực này, chỉ sợ hối chi vãn hĩ.

Quách Đồ giận hừ một tiếng nói: Thư Thụ, nếu lúc nghênh Thiên tử tây quy bị Công Tôn Toản thừa cơ, tắc cơ nghiệp chúa công tận số hủy hoại trong một sớm.

Ngươi an tâm gì chứ.

Chỉ sợ Thư Thụ, đã nhận chỗ tốt của Công Tôn Toản.

Phùng Kỷ lời còn chưa nói hết, Viên Thiệu liền khoát tay áo nói: Việc này dung hậu tái nghị.

Hôm nay cao hứng, ngã đương đại bãi yến tịch, quảng yêu tứ phương hào kiệt.

Duyện Châu, Châu mục phủ.

Tào Tháo đang ngồi bên bàn sách, day day thái dương huyệt.

Thời gian gần đây, sự tình Thanh Châu Hoàng Cân làm hắn tốn nhiều suy nghĩ.

Trước đó, lại vừa xảy ra chuyện binh sĩ Trần Lưu ngoại đào.

Có mấy trăm sĩ tốt, cư nhiên sấn cơ trốn khỏi Duyện Châu, chạy tới Dự Châu.

Sau đó, lại có một nhóm mấy trăm người nữa, lần nữa phản đào đi Dự Châu.

Nhất thời, nhân tâm trị hạ hoảng hoảng.

Hắn trong lòng đại nộ, hạ thủ đoạn lôi đình, mới đem việc này áp xuống.

Nhưng nguyên ủy sự tình, lại làm hắn tốn nhiều suy nghĩ.

Ngay lúc này, Tuân Úc bước nhanh vào.

Kính trực tới trước mặt Tào Tháo, bão quyền thi lễ nói: Chúa công.

Tào Tháo mở mắt, nhìn Tuân Úc một cái nói: Văn Nhược đấy à, ngồi.

Chúa công, Trường An kịch biến, Đổng tặc chết rồi.

Tuân Úc nói đoạn, thanh âm đều đang run rẩy.

Tào Tháo nghe vậy, mắt mạnh mẽ trợn to, thân mình đằng một tiếng đứng dậy nói: Lời này là thật.

Chúa công thỉnh xem, tình báo từ Trường An gửi về.

Tuân Úc nói đoạn, đem chiến báo trong tay giao qua.

Tào Tháo mở ra xem, nhất thời ngửa mặt lên trời cười to nói: Đổng tặc a Đổng tặc, rốt cục chết rồi.

Đáng tiếc ta không thể thủ nhận lão tặc, đảo tiện nghi cho tên Lữ Bố kia.

Tuân Úc mày hơi nhíu lại nói: Lương cơ như thế, đáng tiếc a đáng tiếc.

Tào Tháo trong lòng nhất động, hỏi: Văn Nhược hà ý.

Lúc này Đổng tặc thân tử, Trường An quần long vô thủ.

Ngã nếu nghênh Thiên tử về Duyện Châu, trí vu Trần Lưu ta.

Tắc thiên hạ hà sầu bất định.

Tuân Úc thở dài một tiếng nói.

Chỉ tiếc dân tâm trị hạ bất định, Thanh Châu Hoàng Cân tặc lại trì trì không có cái chuẩn tín.

Như chi nại hà a.

Tào Tháo day day mi tâm nói: Đáng tiếc thời cục như thế, như chi nại hà a.

Hắn nhìn về phía Tuân Úc nói: Văn Nhược, Lữ Bố kia mượn đại nghĩa tru Đổng tặc, có thể hay không hiệp thiên tử dĩ lệnh một chúng chư hầu chúng ta.

Tuân Úc lắc đầu nói: Việc này chúa công đảo không cần ưu lự.

Lữ Bố kia bất quá chỉ là một tên phản phúc tiểu nhân mà thôi.

Dĩ kiến thức của hắn, vấn đề không lớn.

Tào Tháo nghe vậy cũng cười to nói: Hạnh hảo a hạnh hảo.

Tuân Úc hiếu kỳ nói: Chúa công nhân hà phát tiếu.

Ta cười Trần Húc kia chung quy bất trí a.

Có dũng lực bực này, lại không hành sự tru trừ Đổng tặc, hiện nay bị Lữ Bố thừa cơ, há chẳng phải thật đáng tiếc.

Nói đoạn, lãng thanh cười to.

Tuân Úc trong lòng cũng an tâm hơn một chút.

Gật đầu nói: Chúa công nói rất đúng.

Chương 215

Hạnh hảo lần này người trừ Đổng không phải là Trần Hầu, bằng không, Trần Hầu mượn danh vọng trừ Đổng tặc lần này, chỉ sợ sẽ được dân tâm thiên hạ hướng về, giới thời chúng ta chỉ sợ càng khó khăn hơn.

Tào Tháo nghe vậy, cười càng thêm lớn tiếng.

Từ Châu, Châu mục phủ.

Đào Khiêm nhìn tình báo trong tay, lãng tiếu nói: Đổng tặc rốt cục chết rồi.

Hiện nay Đổng tặc vừa chết, xem Trần Hầu còn nhảy nhót thế nào.

Hắn không phải mượn thế Đổng tặc làm chỗ dựa sao.

Ngay lập tức, trong lòng ông ta khẽ động nói: Đào Thương, thay ta chuẩn bị giấy mực, ta muốn viết thư một phong, đạn hặc tên Trần Húc y phụ Đổng tặc, trợ trụ vi ngược.

Kẻ nguy hại Đại Kinh ta như thế, nhất định phải diệt trừ trước.

Dự Châu, Châu mục phủ.

Trần Húc đang tư tác, ngón tay nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn.

Một bên trầm ngâm một bên lẩm bẩm tự ngữ: Dựa theo kế hoạch của ta, Đổng tặc thân vẫn đã hai ngày, tình báo cũng nên tới rồi.

Hiện nay Thái Ung không ở Lạc Dương, ngược lại không cần lo lắng.

Tàng thư của Thái Ung, gần đây cũng sẽ đến nơi.

Tiếp theo, đảo là một cơ hội tốt để thu phục Tây Lương quân.

Lúc này, Từ Thứ từ bên ngoài vội vã chạy vào.

Hướng về phía Trần Húc chắp tay nói: Chúa công, Trường An cấp báo.

Nói đoạn, đem tình báo đưa vào tay Trần Húc.

Trần Húc mở ra xem, liền vui vẻ ra mặt nói: Tốt.

Rất tốt.

Quả nhiên như ta sở liệu, mảy may không sai a.

Từ Thứ nghe vậy, tim đập mạnh một cái.

Thí thăm dò hỏi: Chúa công, thế nhưng việc trừ Đổng đã có tiến triển.

Trần Húc lãng thanh cười to nói: Đổng tặc, chết rồi.

Nói đoạn, đem tình báo trong tay đưa cho Từ Thứ.

Từ Thứ xem xét một hồi, cũng cười to nói: Tốt a.

Quá tốt rồi.

Lập tức, hướng về phía Trần Húc bão quyền nói: Chúa công, đây là hỉ sự bằng trời.

Ta triệu tập mọi người đến tụ họp, như thế nào.

Trần Húc gật đầu nói: Như thế rất tốt.

Không lâu sau, văn võ toàn bộ đều chạy tới.

Từ Thứ đem chuyện Đổng Trác đã chết, cùng với Liên hoàn kế tru Đổng, cũng nhất tịnh nói một lần.

Quách Gia vỗ tay cười nói: Đổng tặc rốt cục thân tử.

Quá tốt rồi.

Lập tức hướng về phía Trần Húc cung thân nhất bái nói: Chúa

công như thần, quyết thắng thiên lý chi ngoại, giết chết Đổng tặc tại Trường An.

Đây là cử chỉ tạo phúc vạn dân a.

Chúng ta nên quảng vi tuyên truyền, để cho người trong thiên hạ đều biết.

Chính là như thế.

Lỗ Túc cũng khen, Ngày đó mười tám lộ chư hầu thảo Đổng, lại vô công mà phản.

Hiện nay chúa công bằng vào liên hoàn kế, thay người trong thiên hạ trừ đi Đổng tặc.

Đáng chịu người trong thiên hạ kính ngưỡng.

Phụng Hiếu, Tử Kính nói rất đúng.

Trần Quần cũng cười nói, Nghĩa cử như thế, nếu chúa công không nói, chỉ sợ người trong thiên hạ còn bị che trong hũ.

Ta chỉ cần mệnh lệnh người truyền bá trong tửu tứ, lại dán thông cáo ở hương lý, tắc thiên hạ đều biết vậy.

Kế này rất hay.

Tuân Du cũng lớn tiếng khen hay.

Triệu Vân càng bước ra một bước nói: Chúa công, việc này giao cho mấy người chúng ta hoàn thành.

Chúng ta nhất định thay chúa công đem tin tức tán biến các châu các quận.

Ngay lúc này, một đạo âm thanh vang lên trong đầu Trần Húc.

Đinh, kiểm trắc túc chủ diện lâm tuyển trạch, hệ thống nhiệm vụ đổi mới, thỉnh lựa chọn.

Túc chủ định ra liên hoàn kế, tịnh diêu khống chỉ huy, thành công trừ đi Đổng tặc.

Nhiên thiên hạ nhân bị che trong hũ, cần có người đem việc này tuyên dương ra ngoài.

Tuyển hạng nhất: Minh truyện: Túc chủ sai người quảng vi tuyên dương, trương thiếp bố cáo, tán tin tức ở tửu tứ.

Nhiệm vụ tưởng lệ: Danh thanh + 100.

Tuyển hạng nhị: Ám truyện: Túc chủ biên đồng dao, để đồng tử thay nhau truyền xướng.

Lại để tình báo nhân viên các nơi giả bộ vô ý gian tán bá.

Nhiệm vụ tưởng lệ: Danh thanh + 150.

Hoàng kim một trăm lượng.

Tuyển hạng tam: Không truyền: Đào Khiêm tức sắp dâng sớ, đem túc chủ quy về Đổng tặc dư nghiệt, yêu cầu tru trừ, giới thời tái hành phản chuyển.

Nhiệm vụ tưởng lệ: Danh thanh + 200.

Địa hình đồ Đại Kinh mười ba châu.

Nhìn hệ thống tưởng lệ, Trần Húc hơi ngẩn người.

Tế tế nhìn ba cái tuyển hạng, trong lòng dĩ nhiên có so tính.

Địa hình đồ có chỗ tốt, hắn sớm đã thâm hữu thể hội.

Trước đó chế định chiến lược, mỗi lần có thể có tính nhắm vào, địa hình đồ kia cũng chiếm không ít công lao.

Trần Húc trước đó còn đang phiền não vì tiếp theo bắc tiến Trường An mà không có địa hình đồ tương ứng.

Không ngờ, Địa hình đồ Đại Kinh mười ba châu, cứ thế tới rồi.

Chỉ có chút kinh ngạc, vì sao ba cái tuyển hạng tăng danh thanh lại có sở sai biệt.

Nhưng sảo sảo tư lượng, trong lòng liền minh ngộ.

Tuy rằng hai loại phương thức tuyên truyền trước đều có thể đem danh thanh truyền dương ra ngoài, nhưng khẳng định không bằng phản chuyển lật ngược tình thế, làm cho người ta ấn tượng khắc sâu.

Đảo cùng phong cách sao tác media play thời hiện đại có vài phần tương tự.

Không ngờ, hệ thống tuyển hạng cư nhiên ám hợp sao tác chi đạo, chẳng lẽ hệ thống cũng hiểu sao tác hay sao.

Đương hạ không do dự nữa, trong lòng nói với hệ thống: Hệ thống, ta chọn Tuyển hạng tam.

Chúng nhân tề tề đối với Trần Húc bão quyền cung thân nói: Cứu cánh dùng phương pháp gì, thỉnh chúa công định đoạt.

Trần Húc lại khoát tay áo nói: Chư vị, ta biết rõ mọi người đều vì danh thanh của ta mà suy nghĩ.

Nhưng ta cho rằng việc này không vội.

Ta có thể vì người trong thiên hạ trừ đi Đổng tặc, tâm nguyện của ta liền dĩ nhiên đạt thành, cho dù người trong thiên hạ không biết ta, không hiểu ta, thì có quan hệ gì.

Chúng nhân nghe vậy, đều sinh lòng kính ngưỡng.

Quách Gia lông mày khẽ động, tiến lên một bước nói: Chúa công, việc trừ Đổng tặc vốn là chúa công định ra liên hoàn kế, lại có chúa công diêu khống chỉ huy.

Vương Doãn và Lữ Bố kia mới có thể thành sự.

Vốn dĩ chúa công nên được danh thanh.

Mọi người, nói có đúng không.

Chúng nhân tề tề ứng hòa.

Tôn Kiên vốn là một trong mười tám lộ chư hầu, lúc này nghe tin Đổng tặc đã chết, càng kích động không thôi.

Hắn vái chào tới đất nói: Chúa công, hoàn thành tráng cử như thế nãi là công tại xã tắc, lợi tại bách tính.

Ta nguyện thay chúa công tứ xứ tuyên dương.

Trần Húc ánh mắt quét qua mọi người.

Mới thở dài một tiếng nói: Ý của chư quân, Trần Húc ta, lại làm sao không rõ.

Chỉ là Trần Húc ta vốn không phải kẻ mua danh chuộc tiếng.

Chương 216

Ta có thể vì người trong thiên hạ trừ tặc, tâm nguyện đã đủ.

Việc này không cần bàn lại.

Thân mình vừa chuyển, hắn liền hướng ra phía ngoài đi tới.

Nhưng lập tức, quay người nói: Chư quân, việc này không thể loạn truyền.

Ngoài ra, hôm nay đại hỉ, bản hầu thiết yến, không say không về.

Lại cấp bách tính phân phát lương thực các loại, để cùng dân đồng khánh.

Chúng nhân tề tề ứng dạ, lập tức liền hoan hô.

Trần Húc lại trực tiếp cất bước ra khỏi nghị thất sảnh.

Quách Gia mày hơi nhíu lại.

Hắn, nhìn không thấu rồi.

Nguyên bản cho rằng, sở dĩ Trần Húc không đáp ứng đề nghị, nãi là hành dĩ thối vi tiến chi pháp lấy lùi làm tiến.

Nhưng không ngờ, Trần Húc cư nhiên thật sự cự tuyệt, không cho truyền bá.

Nhìn bóng lưng Trần Húc rời đi, lông mày hắn càng nhíu càng sâu.

Lập tức hướng về phía thân ảnh Trần Húc thật sâu nhất bái nói: Chúa công, ngã Quách Gia, phục.

Lỗ Túc cũng hướng về phía Trần Húc thật sâu thi lễ nói: Chúa công quả nhiên cao nghĩa, ngã Lỗ Túc, phục.

Trên triều đường, mười một tuổi trĩ tử Lưu Hiệp cao tọa phía trên.

Vương Doãn là người đầu tiên đứng ra, bão quyền cung thân nói: Bệ hạ, quốc tặc Đổng Ương đã phục tru tại ngoài Chính Dương môn.

Đại Kinh ngọc vũ trừng thanh, thiên hạ hoan khánh a.

Đây là hảo sự, hảo sự bằng trời a.

Lưu Hiệp dùng thanh âm non nớt, vang lên: Tuyên chỉ.

Lập tức đại thái giám thủ phủng thánh chỉ, tuyên đọc nói: Hoàng đế có chỉ, sách phong Vương Doãn làm Thần Tướng, tổng lãm triều chính.

Phong Lữ Bố làm Trung Nghĩa Hầu, thụ Phấn Vũ tướng quân.

Lữ Bố cuồng hỉ, vội vàng xuất liệt đáp ứng.

Lại thấy Vương Doãn chắp tay xuất liệt nói: Bệ hạ, thần vạn bất cảm thụ chức Thần Tướng.

Lưu Hiệp mày hơi nhíu lại, nói: Vương Tư đồ, vì sao không nguyện thụ chức Thần Tướng kia.

Vương Doãn hơi khựng lại.

Vốn dĩ chủ yếu công lao thuộc về Trần Húc.

Nhưng đã nhận được thư tín của Trần Húc.

Thư tín trung ngôn minh: Trừ phi có người ô miệt Trần Húc, nếu không thì không được đem chuyện Trần Húc tham dự trừ Đổng trương dương ra ngoài.

Cũng bởi vậy, lúc này giờ khắc này, nhất thời không biết nên trả lời thế nào.

Chỉ có thể thật sâu cung thân bái đạo: Bệ hạ.

Lưu Hiệp mày thâm tỏa, hồi lâu mới nói: Đã như vậy, chuyện Vương Tư đồ phong Thần Tướng dung hậu tái nghị.

Hiện nay Vương Doãn tiếp tục làm Tư đồ, Lục thượng thư sự, tổng lãm triều chính, như thế nào.

Vương Doãn đối với cái này, tự nhiên không có gì không thể, đương hạ cung kính lĩnh mệnh.

Đại thái giám ở bên cạnh lãng thanh nói: Có việc khởi tấu, không việc bãi triều.

Lúc này, Quang lộc đại phu Dương Bưu xuất liệt nói: Bệ hạ, thần có bản khởi tấu.

Lưu Hiệp gật đầu nói: Ái khanh thỉnh giảng.

Nay có Từ Châu mục Đào Khiêm thượng thư, yêu cầu nghiêm trừng Trần Húc Trần Đông Thăng.

Khi quốc tặc Đổng Trác tại vị, Trần Đông Thăng chính là nanh vuốt của Đổng Trác, vì Đổng tặc sạn trừ dị kỷ.

Hiện nay Đổng tặc tuy đã trừ, nhiên Trần Húc nhưng nhưng vị cư Huyện hầu, mục thủ Dự Châu một phương.

Đào Khiêm thỉnh cầu bệ hạ nghiêm trừng Trần Đông Thăng, trả lại cho Đại Kinh một cái thanh bình.

Hoa Hâm cũng xuất liệt nói: Khải bẩm bệ hạ, Duyện Châu mục Tào Tháo thượng thư, khi Đổng tặc tại vị, Trần Húc ứng mệnh Đổng tặc, vô cớ công đánh Duyện Châu.

Trí sử Duyện Châu bách tính lưu ly thất sở.

Tào Tháo khẩn thỉnh bệ hạ nghiêm trừng Trần Húc.

Thị trung Triệu Ôn cũng đứng ra, cung thân nói: Khải bẩm bệ hạ, Ký Châu mục Viên Thiệu thượng thư.

Khi Đổng tặc tại vị, Trần Húc ứng mệnh Đổng tặc, vô cớ công đánh Dự Châu, sát hại quốc chi đống lương Viên Thuật.

Viên Thiệu thỉnh cầu bệ hạ, vụ tất nghiêm trừng Trần Húc.

Tư không Sĩ Tôn Thuỵ cũng đứng ra nói: Bệ hạ, hiện nay quần tình kích phẫn, nếu không xử trí Trần Húc kia, chỉ sợ thiên hạ bất an nột.

Bệ hạ.

Chúng nhân tề tề quỳ xuống.

Triều đường chi nội, đầy tiếng trách cứ.

Nhất thời, Trần Húc trở thành đích ngắm của mọi người, mâu đầu đều chỉ hướng Trần Húc.

Lữ Bố ở bên cạnh, nhìn đến hưng phấn không thôi.

Hắn cũng đứng ra nói: Bệ hạ, thần thỉnh vụ tất nghiêm trừng Trần Húc kia.

Trước đó vô cớ bị đánh, hắn vẫn còn căm phẫn.

Vương Doãn nhìn đến có chút mộng.

Cục thế biến hóa nhanh như thế.

Nhìn quanh, phát hiện hơn phân nửa người đều quỳ rạp trên mặt đất.

Những người kia, từng cái một quần tình kích ngang, phảng phất Trần Húc thương hại người nhà bọn họ vậy.

Vương Doãn nhớ tới biện pháp Trần Húc viết trong thư, mới an tâm hơn một chút.

Tuy rằng không biết có hữu dụng hay không, nhưng đem những kẻ quỳ xuống kia, toàn bộ đều ghi tạc trong lòng.

Tùy tức chỉ đạm đạm cười một tiếng, liền ngang thủ đứng tại đường tiền.

Đã Đông Thăng đối với hết thảy sớm có chuẩn bị, vậy còn cần sợ gì.

Quốc tặc Đổng Trác, Đông Thăng đều có thể tính chuẩn, mấy tên tiểu sửu này trong mắt Trần Húc, tự nhiên không đáng nhắc tới.

Tái giả, hiện nay Vương Doãn nãi là người tổng lãm triều chính.

Sự tình, còn có thể nhảy ra khỏi bàn tay ông sao.

Quả nhiên.

Lưu Hiệp một đôi mắt, cầu trợ nhìn về phía Vương Doãn.

Vương Doãn trong lòng bất nhẫn, vốn định đáp lại.

Nhưng nhớ tới trong thư Trần Húc nói, liền cắn răng, coi như không nhìn thấy.

Lưu Hiệp chỉ đành mở miệng nói: Vương Tư đồ, không biết ngài cho rằng, sự tình mọi người nghị luận, nên xử trí thế nào.

Vương Doãn mới tựa hồ như vừa hồi thần.

Khẽ ho khan một tiếng nói: Bệ hạ, Vương Doãn cho rằng, đương nghiêm trừng.

Chúng nhân nghe vậy, tề tề ngẩn người.

Vương Doãn không phải thân cận với Trần Đông Thăng sao.

Hiện nay, lại có bộ dáng này.

Chẳng lẽ Vương Doãn thật sự muốn trừ đi Trần Húc.

Nghĩ đến đây, chúng nhân trong lòng đại định.

Lưu Hiệp cũng gật đầu nói: Đã Vương Tư đồ có quyết đoán, vậy liền theo ý Vương Tư đồ, nghiêm trừng Trần Húc.

Lời hắn còn chưa nói hết, liền bị Vương Doãn đánh gãy.

Chỉ thấy Vương Doãn bão quyền cung thân nói: Khải bẩm bệ hạ, thần có bản muốn thượng trình.

Lưu Hiệp cười nói: Vương Tư đồ không cần như thế, hiện nay Vương Tư đồ tổng lãm triều chính, có việc cứ nói thẳng.

Bệ hạ, mấy ngày trước, Dự Châu mục Trần Húc thượng thư: Yêu cầu bệ hạ nghiêm trừng những kẻ ô miệt, trí sử thanh dự hắn bị tổn hại.

Lời này vừa nói ra, chúng nhân trong lòng đều rùng mình.

Trần Húc thượng thư rồi.

Bất quá, thượng thư đã lâu, cũng không thấy Trần Húc phản bác thế nào.

Lưu Hiệp cũng lộ vẻ khó xử nói: Vương Tư đồ, xem kìa.

Vương Doãn lãng thanh cười nói: Bệ hạ, có một chuyện, Trần Hầu vẫn luôn bảo ta đừng công bố ra chúng.

Tịnh ngôn minh, nếu không có ai mượn việc này ô miệt hắn, liền để lão phu vĩnh viễn đừng công bố chuyện này ra.

Lão phu tuy tâm hữu bất an, nhưng dựa theo yêu cầu của Trần Hầu, đem việc này ẩn xuống.

Chương 217

Nhưng lão phu không ngờ, cư nhiên thật sự sẽ có người, lấy việc này công kích Trần Hầu.

Lưu Hiệp nói: Không biết Vương Tư đồ nói là chuyện gì.

Bệ hạ, chính là việc tru trừ quốc tặc Đổng Trác.

Vương Doãn bước lên phía trước, lãng thanh nói, Liên hoàn kế tru trừ quốc tặc Đổng Trác sử dụng, nãi là do Trần Húc Trần Hầu cung cấp.

Tại trong toàn bộ quá trình tru trừ Đổng Trác, cũng là Trần Hầu ở phía sau diêu diêu chỉ huy hết thảy.

Nếu không có Trần Hầu đàn tinh kiệt lự, nếu không có Trần Hầu bày mưu nghĩ kế, làm sao có ngày Đổng tặc thụ thủ hôm nay.

Nói xong, ông ta xoay người, chỉ vào từng người đang quỳ rạp trên mặt đất, nộ xích nói: Các ngươi từng người một, hãm hại trung lương như thế, làm sao tâm an a.

Thật sự uổng vi Hán thần.

Nói đoạn, ông ta phất tay áo.

Lời này vừa nói ra, những kẻ quỳ trên mặt đất kia thân mình run lên.

Nếu là thật, vậy phiền toái của bọn họ, khả lớn rồi.

Dương Bưu nhìn về phía Vương Doãn nói: Vương Tư đồ, nói liên hoàn kế là do Trần Húc sở định, lại còn diêu khống chỉ huy.

Ngài đang nói đùa sao.

Diêu khống chỉ huy việc tru Đổng.

Lại há là nhân lực có thể hoàn thành.

Triệu Ôn cũng lắc đầu.

Tư không Sĩ Tôn Thuỵ lại nói: Vương Tư đồ, lời ngài nói đích xác có chút phỉ di sở tư.

Không biết có bằng chứng không.

Bằng chứng.

Vương Doãn giận hừ một tiếng nói, Vừa hay.

Bằng chứng ta toàn bộ đều mang theo trên người.

Nói đoạn, từ trong ngực cẩn thận lấy ra một xấp giấy, cẩn thận vuốt phẳng.

Mới cầm xấp giấy, đối với Lưu Hiệp thi lễ nói: Bệ hạ, đây là tư tín Trần Húc gửi cho ta.

Bên trong bao hàm toàn bộ chi tiết của nửa sau liên hoàn kế.

Tại dưới sự ra hiệu của Lưu Hiệp, đại thái giám bước xuống, đem toàn bộ giấy trong tay Vương Doãn cầm lấy, trình cho Lưu Hiệp.

Lưu Hiệp mở ra xem, trong lòng liền vui vẻ nói: Trần Hầu, viết được một tay chữ tốt.

Lập tức, càng xem càng kinh ngạc, càng xem càng hưng phấn.

Một hơi đem toàn bộ xấp giấy xem hết một lần, mới tán thán nói: Chữ tốt.

Ủy thực chữ tốt.

Người phía dưới nghe được hai mặt nhìn nhau.

Bệ hạ, làm sao vậy.

Bên cạnh đại thái giám khẽ ho khan một tiếng.

Lưu Hiệp mới phản ứng lại, là đang tra quan hệ giữa Trần Đông Thăng và việc tru Đổng.

Vừa rồi nhìn chữ Trần Húc quá mức hưng phấn.

Dẫn đến toàn bộ tinh lực, đều đặt ở việc hân thưởng chữ rồi.

Đương hạ lại lần nữa tế tế xem xét một lần.

Lần này, hắn không cười nổi nữa.

Triệt để bị chấn kinh.

Chưa từng có ai, cư nhiên có thể đem hết thảy bố trí tinh chuẩn như thế.

Phản phục nhìn đủ ba lần, hắn mới ý do vị tận nói: Tính không bỏ sót, hoàn hoàn tương khấu.

Không ngờ Đại Kinh ta cư nhiên có người như thế.

Không ngờ Trần Húc vì Đại Kinh ta, cư nhiên bỏ ra tâm lực lớn như thế.

Thật nãi là quả nhân chi hạnh thậm, quốc chi hạnh thậm, Đại Kinh chi hạnh thậm a.

Nghe Lưu Hiệp một phen cảm thán, có không ít người than tọa trên mặt đất.

Dương Bưu lại cắn răng, cường biện nói: Mấy thứ này, có phải Vương Doãn vì bảo trụ Trần Húc, mà ngụy tạo không.

Lời này vừa nói ra, Vương Doãn nhìn Dương Bưu, cười to.

Hồi lâu, mới lắc đầu, thở dài nói: Dương Bưu a Dương Bưu, ngài đã xem chữ của Trần Hầu chưa.

Chữ của Trần Hầu, ngay cả Thái Bá Giai Thái Ung thấy cũng tự thán phất như.

Chữ tốt như vậy, lại đâu phải ta có thể mô phỏng được.

Theo ta thấy, chỉ sợ thiên hạ gian cũng không một người có thể mô phỏng.

Lời này vừa ra, toàn trường chấn động.

Vương Doãn lại đạm đạm cười một tiếng nói: Không tin, có thể hỏi Bệ hạ.

Chúng nhân đem ánh mắt đầu hướng về phía Lưu Hiệp.

Chỉ thấy Lưu Hiệp gật đầu nói: Đích xác như thế.

Chữ của Trần Hầu, nãi là chữ đẹp nhất mà ta từng thấy.

Nói đoạn, đem những mật tín kia, đưa cho đại thái giám nói: Đi, cho mấy vị đại nhân nhìn xem.

Dương Bưu một phen xem xét xong, mới tề tề than tọa trên mặt đất.

Trong miệng, thỉnh thoảng cảm thán: Chữ tốt.

Lưu Hiệp mới đứng dậy, nhìn xuống chúng nhân nói: Chư vị, hiện tại đã tra rõ.

Trần Hầu không chỉ định ra liên hoàn kế, càng tại trong quá trình tru trừ quốc tặc Đổng Trác, bày mưu nghĩ kế.

Quả nhân cho rằng, đương cư thủ công, không biết mọi người ý kiến thế nào.

Vương Doãn lãng thanh cao hảm đạo: Bệ hạ thánh minh.

Sau lưng Vương Doãn, một ban người tề tề ứng dạ.

Lưu Hiệp nhìn về phía Vương Doãn nói: Vương Tư đồ, không biết ngài cho rằng, ứng đương phong thưởng như thế nào.

Vương Doãn hơi nhíu mày nói: Bệ hạ, Trần Hầu đã là Huyện hầu,

tước vị bên trên lại thưởng vô khả thưởng.

Nếu lại thăng, liền phải phong làm Dị tính Vương.

Lời này vừa nói ra, Lưu Hiệp mày cũng nhíu lại.

Vương thất có tổ huấn, Dị tính không được phong Vương.

Không thể phá quy củ này.

Thấy Lưu Hiệp như thế, Vương Doãn liền nói: Bệ hạ, chi bằng tấn phong hắn làm Chinh Đông tướng quân đi.

Lập tức nhớ tới sự tình Trần Húc giao thác trước đó, liền tiếp tục nói: Bệ hạ, tại Trần Hầu trước đó, Dự Châu thụ Hoàng Cân tàn phá, cố tương đối bần khốn.

Trần Hầu kinh doanh tương đối khó khăn.

Bệ hạ có thể hay không đem Nam Dương quận nhất tịnh thưởng cho Trần Hầu.

Lưu Hiệp gật đầu nói: Những việc này Vương Tư đồ nhất tịnh thao trì là được.

Đa tạ bệ hạ.

Vương Doãn cung kính ứng dạ.

Trần Húc nằm ở lương đình phơi nắng.

Đầu hắn gối lên đùi Tuân Thái.

Tuân Thái bón trái cây vào miệng hắn, cũng thỉnh thoảng giúp Trần Húc nhét hai hạt nho.

Tại chính trung ương lương đình, Thái Diễm nhẹ nhàng gảy đàn.

Một khúc Phượng Cầu Hoàng, từ ngón tay nàng lưu chuyển ra.

Tùy theo một khúc Cao Sơn Lưu Thủy, Điêu Thuyền chậm rãi khởi vũ.

Vũ tư ưu mỹ a na, làm cho Trần Húc dù đã kiến quán ba nữ, cũng không khỏi hai mắt phóng quang.

Một khúc kết thúc, Thái Diễm và Điêu Thuyền hai người cũng nhất tịnh ngồi quây bên người Trần Húc.

Điêu Thuyền nhét cho Trần Húc một quả trái cây, nói: Phu quân, đang nghĩ gì vậy.

Trần Húc nuốt trái cây xuống, mới cười nói: Ta đang nghĩ, lần này ta lại muốn thăng quan rồi.

Điêu Thuyền:.

Thái Diễm:.

Tuân Thái:.

Ngay lúc này, một danh thân vệ từ bên ngoài vội vã chạy vào.

Đối với Trần Húc lãng thanh nói: Chúa công, sứ giả Trường An tới.

Ba người Điêu Thuyền, Thái Diễm, Tuân Thái từng cái một vẻ mặt vô ngữ nhìn Trần Húc.

Mới ngắn ngủi nửa năm thời gian, phu quân Trần Húc của các nàng, liền từ Phái quận Thái thú liên tiếp ba lần thăng chức.

Hiện nay đã là Trấn Đông tướng quân, Thành Võ Hầu, Dự Châu Mục.

Tốc độ này, quả thực nhanh đến không biên giới.

Trần Húc theo thân vệ ra ngoài Châu mục phủ, thấy có một vị sứ giả đang đứng tại đó.

Người kia bước nhanh nghênh đón nói: Trần Hầu, chúc mừng ngài vinh thăng.

Trần Húc khẽ cười nói: Thiên sứ một đường vất vả, hữu lao rồi.

Trần Hầu khách khí, ta lần này tới, nãi là phụng mệnh Thiên tử, đến tuyên đọc thánh chỉ.

Người kia tiếp tục nói.

Chương 218

Trần Húc cung thân tiếp chỉ.

Người kia một phen tuyên đọc xong, Trần Húc biết mình được phong làm Chinh Đông tướng quân, Dự Châu Mục kiêm Kinh Châu Thứ sử, đồng thời đem Nam Dương quận hoạch nhập dưới trướng hắn.

Về phần Hầu tước, hiện nay đã là Huyện hầu, phong vô khả phong, chỉ có thể như thế thôi.

Trần Húc hài lòng gật đầu, cái chức Kinh Châu Thứ sử này, mới là mục đích lần này của hắn.

Chính là muốn lấy khối địa bàn Nam Dương quận kia.

Nam Dương quận nãi là siêu cấp đại quận có số lượng nhân khẩu tối đa ở Đông Kinh.

Nhân khẩu của nó thậm chí có thể so sánh với nhân khẩu của cả một châu như U Châu.

Cũng bởi vậy, thực lực các phương diện của Nam Dương quận, tuyệt không phải quận bình thường có thể so sánh.

Đương nhiên, càng quan trọng hơn một điểm, Nam Dương quận ách thủ hầu lung yết hầu của Trường An và Kinh Châu.

Nam Dương quận đi về phía nam thông thủy lộ, trực tiếp có thể đạt tới trị sở Tương Dương của Kinh Châu.

Đi về phía bắc, trực tiếp có thể thông Trường An.

Trực thông Trường An điểm này, chính là điều Trần Húc muốn.

Đồng thời, cũng hoàn thành tiền đề nhiệm vụ thụ phong Dị tính

Vương trước đó.

Hiện nay vạn sự đã chuẩn bị, chỉ chờ Lý Giác, Quách Tỷ chi loạn.

Chờ Lý Giác, Quách Tỷ vừa loạn, liền từ Nam Dương quận xuất phát, binh phát Trường An.

Trần Húc đối với người tuyên chỉ gật đầu nói: Thiên sứ đường xa vất vả, mời vào trong nghỉ ngơi một lát.

Nói đoạn, tùy tay lấy ra một khối bạc vụn đưa tới.

Người kia thuận tay nhận lấy, mới nói: Trần Hầu, hiện nay Thiên tử ý chỉ tuyên đọc hoàn tất, nhưng Tư đồ đại nhân chúc thác, ta còn chưa hoàn thành.

Nói đoạn, lấy ra một phong thư tín đưa cho Trần Húc.

Trần Húc sảo sảo xem xét, liền minh bạch.

Thư tín bên trong viết quá trình toàn bộ tranh đoan trên triều đường lần này.

Đạm đạm cười một tiếng nói: Như thế, đa tạ thiên sứ.

Nói đoạn, lại lần nữa thân thủ mò ra một khối bạc vụn, đưa vào tay người kia.

Người kia tự nhiên cảm ân đái đức, thái độ cực kỳ cung thuận.

Đối với việc này Trần Húc đảo không để ý.

Rốt cuộc, bất quá chỉ là chút tiền lẻ mà thôi.

Lúc này, trong đầu Trần Húc, một đạo âm thanh hệ thống vang lên.

Đinh, chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ, hoạch đắc nhiệm vụ tưởng lệ: Danh thanh + 200.

Đại Kinh mười ba châu địa hình đồ.

Nhiệm vụ tưởng lệ: Đại Kinh mười ba châu địa hình đồ phát

phóng vào hệ thống không gian, thỉnh túc chủ chú ý tra thu.

Trần Húc nhìn vào hệ thống không gian.

Quả nhiên.

Tại trong không gian hệ thống, có một cái quyển trục đang lẳng lặng nằm ở đó.

Đây chắc chắn là Đại Kinh mười ba châu địa hình đồ.

Lúc này, văn võ dưới trướng, nhao nhao tiến lên, hướng hắn chúc mừng.

Trần Húc vung tay lên nói: Chư vị, theo ta đi tăng ca.

Chúng nhân đại hỉ nói: Vâng, chúa công.

Lúc này, các đại chư hầu trong thiên hạ đều nhận được một cái tin tức.

Nhất thời, thiên hạ vì đó chấn động.

Từ Châu, Châu mục phủ.

Đào Thương cấp cấp mang mang chạy vào, vừa chạy vừa nói: Phụ thân đại nhân, Trường An cấp báo.

Đào Khiêm vội vàng từ bên trong đi ra.

Phụ thân đại nhân, thân thể bất thích, cần phải đa đa hưu dưỡng mới phải.

Đào Thương quan thiết nói.

Đào Khiêm khoát tay áo, lo lắng hỏi: Có phải triều đình muốn xử trảm Trần Húc.

Đào Thương lắc đầu nói: Con cầm thư tín liền vội vàng chạy tới, chưa kịp kiểm tra.

Cũng được, đưa đây.

Đào Khiêm nói đoạn, tiếp lấy thư tín.

Mở ra thư tín xem xét, cả người liền bất tự cấm run rẩy.

Đào Thương nói: Phụ thân đại nhân, phát sinh chuyện gì.

Đào Khiêm tay run rẩy, thư tín trong tay dĩ nhiên rơi xuống đất, lại vẫn chưa biết.

Hồi lâu, mới phóng thanh đại hảm nói: Trần Húc hại ta.

Đào Thương từ dưới đất nhặt lên thư tín, chỉ thấy phía trên viết chín chữ lớn: Ngươi, hãm hại trung lương, uổng vi Hán thần.

Lạc khoản: Vương Doãn.

Tâm tình Tào Tháo khá là thư sướng.

Hắn đang chờ sau lần thượng thư này, triều đình đối với Trần Húc xử lý.

Lần này, nãi là do lão nhi Từ Châu Mục Đào Khiêm đề nghị.

Hắn cũng nhân đó, mượn cơ hội nghiêm trừng Đổng tặc dư đảng lần này, hướng Trần Húc giội một bát nước bẩn, cũng tương đương không tệ nha.

Rốt cuộc, hiện nay Trần Húc, danh thanh quá thịnh.

Lúc này, Tuân Úc cầm thư tín đi vào.

Tào Tháo lãng thanh cười nói: Có phải là từ Trường An gửi tới.

Tuân Úc gật đầu, liền đem thư tín trong tay đưa qua.

Trên mặt hắn, diện vô biểu tình.

Tào Tháo trong lòng lộp bộp một cái.

Phản ứng này của Tuân Úc quá phản thường.

Bình thường Tuân Úc đều một bộ dáng khiêm khiêm quân tử, cực

ít khi có biểu hiện một mặt như thế.

Nhìn thư tín trong tay, trong lòng hắn lóe lên một tia bất an.

Ngạnh lấy da đầu mở ra xem.

Lập tức liền nghiến răng nghiến lợi nói: Đào Khiêm lão nhi.

Trong lòng lại đang thầm tiếc hận, nếu có thể giải quyết được Trần Húc, vậy thì quá tuyệt, đáng tiếc a.

Tuân Úc nghe vậy, sắc mặt sảo sảo dịu đi.

Ký Châu, Châu mục phủ.

Viên Thiệu nắm thư tín trong tay, một chưởng trùng trùng đập lên bàn, lãng thanh quát: Khởi hữu thử lý.

Lương cơ như thế, cư nhiên không đem Trần Húc kia bắt lại, đáng tiếc a.

Đáng tiếc.

Dự Châu, Nghị thất sảnh.

Một ban văn võ toàn bộ đều hưng phấn ngồi ở phía dưới.

Trần Húc tắc đứng thẳng ở phía trước nhất.

Chương 219

Trong tay cầm một phần quyển trục.

Đem quyển trục treo xong, đồng thời với lúc quyển trục chậm rãi mở ra, toàn bộ Đại Kinh mười ba châu địa hình đồ, liền triển hiện ở trước mặt mọi người.

Chúng nhân từng cái một đứng lên, trừng to mắt nhìn phần địa hình đồ kia.

Trần Húc cũng tỉ mỉ nhìn một chút, chất lượng địa hình đồ thực sự tương đương không tệ.

Địa hình đồ đem tất cả quan ải, tất cả thành trì, bao quát địa hình, toàn bộ đều triển hiện ra.

Càng làm cho hắn vui mừng chính là, tại ngoại vi Đại Kinh mười ba châu, những khu vực của ngoại tộc như Đường Ti, Khương Hán, Phù Dư, v. v. cũng được triển hiện ra.

Như vậy, đối với việc sau này hiểu rõ ngoại tộc, phản kích ngoại tộc có quan hệ không ít chỗ tốt.

Pháp Chính kinh thán nói: Chúa công, người làm ra phần dư đồ này dưới trướng ngài, quả thực quá lợi hại.

Làm sao làm được tinh xảo như thế.

Trần Húc chỉ đạm đạm cười một tiếng, lại không trả lời.

Quen rồi.

Dù sao mỗi một người, đều sẽ kinh thán một phen.

Trần Húc vỗ tay lên địa đồ, lãng thanh nói: Chư vị, hiện nay Thiên tử đem Nam Dương quận cho ta, tiếp theo, ta liền muốn đem Nam

Dương nắm trong tay.

Nhưng do vị trí địa lý của Nam Dương quận đặc thù, nếu Nam Dương quận vừa mất, môn hộ Tương Dương liền triệt để mở ra.

Liêu rằng Lưu Biểu kia, sẽ không dễ dàng giao ra Nam Dương quận như thế.

Chuyến này, chúng ta liền thương lượng một phen, xem nên phái người nào xuất chinh.

Quách Gia gật đầu nói: Chúa công nói rất đúng.

Lưu Kinh Châu kia tuy rằng không nhiệt trung đối ngoại khoách trương, nhưng Nam Dương quận quan hệ đến an nguy của Tương Dương, liệu rằng hắn sẽ không tọa thị đâu.

Không sai, Nam Dương quận nãi là Đông Kinh đệ nhất đại quận, một miếng thịt béo như vậy, Lưu Biểu khẳng định không nỡ nhả ra.

Tuân Du cũng gật đầu cười nói.

Điền Phong cũng nhíu mày nói: Theo ta độ chi suy đoán, Nam Dương quận kia khẳng định có tàn dư thế lực của Viên Thuật.

Nếu những thế lực kia kiến cơ sớm, trước khi ngã công hạ Bình Dư liền triệt tẩu, thì khẳng định chưa thần phục ngã.

Điển Vi quát to một tiếng nói: Chúa công, ngã nguyện mang theo Hổ Vệ quân tám trăm người, thề đem Nam Dương quận thủ về.

Tôn Kiên tiến lên một bước nói: Chúa công, mỗ nguyện đái lĩnh Đan Dương tinh binh dưới trướng, vì chúa công thủ Nam Dương quận.

Thái Sử Từ cũng lãng thanh nói: Chúa công, Hổ Báo Kỵ dưới trướng ngã, chỉnh quân hoàn tất, tùy thời có thể xuất phát.

Trần Húc khoát tay áo nói: Chư vị tướng quân, xem ra rất có chiến

ý nha.

Ngay lúc này, một đạo âm thanh vang lên trong đầu Trần Húc.

Đinh, kiểm trắc túc chủ diện lâm tuyển trạch, hệ thống nhiệm vụ đổi mới, thỉnh lựa chọn.

Tuyển hạng nhất: Để tướng quân dưới trướng đái quân, lấy xuống Nam Dương quận.

Nhiệm vụ tưởng lệ: Lương thực mười vạn cân.

Tuyển hạng nhị: Do túc chủ đái quân, lấy xuống Nam Dương quận.

Nhiệm vụ tưởng lệ: Lương thảo ba mươi vạn cân.

Nhìn hai cái tuyển hạng của hệ thống, Trần Húc có chút do dự.

Từ hệ thống tưởng lệ mà xem, hai cái tuyển hạng chênh lệch hai mươi vạn cân lương thực.

Nếu nhìn như thế, hiện tại khẳng định chọn tuyển hạng hai là thích hợp nhất.

Nhưng đám người dưới trướng này.

Trần Húc một bên tự khảo, một bên đánh giá địa hình đồ trước mắt.

Một khắc sau, ánh mắt hắn hơi co rụt lại.

Hắn nhìn thấy rồi, ở trên địa đồ kia, có một cái địa danh gọi là Bác Vọng Huyền.

Trong lòng hắn khẽ động.

Chẳng lẽ Bác Vọng Pha Dốc Bác Vọng liền ở nơi này.

Tế tế hồi ức lại.

Mới nhớ ra, Hỏa thiêu Bác Vọng Pha, cũng không phải phát sinh

tại Tân Dã.

Tân Dã liền ở Nam Dương.

Nếu dựa theo quỹ tích nguyên bản, Hỏa thiêu Bác Vọng Pha nãi là trận chiến đầu tiên sau khi Gia Cát Lượng xuất sĩ.

Cũng tại sau trận chiến đó, Quan Vũ và Trương Phi hai người, mới đối với Gia Cát Lượng ngôn thính kế tòng.

Trần Húc không khỏi có chút động tâm.

Cái kịch tình Hỏa thiêu Bác Vọng Pha này, nếu có thể tiệt hồ, cũng không biết sẽ đem lại phần thưởng tiệt hồ gì.

Cũng không biết lần này tiệt hồ, là tiệt hồ Gia Cát Lượng, hay là tiệt hồ Lưu Bị.

Bốn cái đặc tính của Lưu Bị, lần trước đã tiệt hồ xong rồi.

Nếu lại tiệt hồ, cũng không biết sẽ tiệt hồ được cái gì.

Mấy cái đặc tính của Gia Cát Lượng kia, cũng làm cho hắn rất là thèm thuồng.

Tê.

Mạo tựa đều không chịu thiệt a.

Đã muốn Hỏa thiêu Bác Vọng Pha, vậy liền cần đến lúc đó kiến cơ hành sự.

Như vậy, Nam Dương nhất chiến, liền cần do chính hắn thân tự lĩnh binh.

Đương hạ, Trần Húc trong lòng, nói với hệ thống: Hệ thống, ta chọn Tuyển hạng nhị.

Trần Húc nhìn lướt qua tất cả mọi người đang ngồi, rồi chậm rãi nói: Chư vị, quận Nam Dương là thông đạo quan trọng nối liền Nam

Bắc, can hệ trọng đại.

Lần này, sẽ do ta đích thân lĩnh quân.

Mọi người trong lòng thoáng chút thất vọng.

Nhưng câu nói tiếp theo của Trần Húc liền khiến tinh thần của họ phấn chấn trở lại.

Chỉ nghe Trần Húc cười nhạt nói: Chư vị, quận Nam Dương là đại quận đứng đầu thiên hạ, diện tích rộng lớn, các huyện trực thuộc cũng rất nhiều, tổng cộng có tới ba mươi bảy huyện.

Lần này để ứng phó với chính biến Trường An sau đó, ta muốn dùng thế lôi đình, nhất cử bắt lấy quận Nam Dương, cho nên số lượng tướng lĩnh cần thiết cũng khá nhiều.

Có vị nào muốn cùng đi không.

Lời này vừa nói ra, chúng tướng sĩ lần nữa xốc lại tinh thần, toàn bộ đều khát vọng nhìn Trần Húc.

Trong lòng Trần Húc lúc này lại đang suy tính về các chi tiết của trận hỏa thiêu Bác Vọng Pha.

Trong quỹ tích lịch sử ban đầu, hỏa thiêu Bác Vọng Pha xảy ra vào năm 202, Tào Tháo phái đại tướng Hạ Hầu Đôn làm chủ tướng, Vu Cấm, Lý Điển làm phó tướng, lĩnh mười vạn quân tiến công Lưu Bị.

Khi đó Lưu Bị đang đóng quân ở huyện Tân Dã thuộc quận Nam Dương.

Lúc ấy Gia Cát Lượng vừa mới được tam cố mao lư mời xuống núi, liền mệnh cho Quan Vũ, Trương Phi hai người mai phục ở hai bên sườn Bác Vọng Pha, mệnh cho Triệu Vân làm tiên phong nghênh chiến, cố ý đánh không lại rồi bại lui.

Nghĩ đến đây, hắn nhìn thoáng qua Triệu Vân, thấy Triệu Vân đang

trưng ra vẻ mặt nóng lòng muốn thử.

Hắn thầm than trong lòng.

Triệu Vân hiện nay sớm đã là đệ nhất danh tướng dưới trướng hắn, danh truyền bốn phương, không phải là tiểu nhân vật danh bất kiến kinh truyện trong lịch sử nữa.

Nếu để hắn đi giả bại dụ địch thâm nhập, liệu có phải là quá giả hay không.

Nhưng Bạch Mã Nghĩa Tòng của Triệu Vân xác thực là hảo thủ để dụ địch thâm nhập.

Đang lúc có chút do dự, một đạo âm thanh của hệ thống vang lên trong đầu hắn.

Đinh, kiểm trắc túc chủ đang đối mặt lựa chọn, nhiệm vụ hệ thống đổi mới, thỉnh lựa chọn.

Kiểm trắc dưới trướng túc chủ có các nhân vật kịch tình tham gia hỏa thiêu Bác Vọng Pha trong lịch sử: Triệu Vân, Vu Cấm, Lý Điển.

Cố gắng khôi phục nguyên mạo của trận hỏa thiêu Bác Vọng Pha, tùy theo số lượng ba nhân vật kịch tình ban đầu đăng tràng nhiều hay ít sẽ đạt được phần thưởng khác nhau.

Lựa chọn 1: Ba vị nhân vật kịch tình ban đầu đều đăng tràng.

Phần thưởng nhiệm vụ: Thể Chất Đan một viên, Chiếu Dạ Ngọc Sư Tử Triệu Vân chuyên chúc, Hoàng kim một trăm lượng.

Lựa chọn 2: Ba vị nhân vật kịch tình ban đầu không đăng tràng.

Phần thưởng nhiệm vụ: Ngũ Thù Tiền một ngàn mai.

Lựa chọn 3: Một phần trong ba vị nhân vật kịch tình ban đầu đăng tràng, nhân vật đăng tràng bao hàm Triệu Vân.

Chương 220

Phần thưởng nhiệm vụ: Hoàng kim một trăm lượng.

Chiếu Dạ Ngọc Sư Tử Triệu Vân chuyên chúc.

Lựa chọn 4: Một phần trong ba vị nhân vật kịch tình ban đầu đăng tràng, nhân vật đăng tràng không bao hàm Triệu Vân.

Phần thưởng nhiệm vụ: Hoàng kim một trăm lượng.

Nhìn xem các tuyển hạng của hệ thống, mắt Trần Húc khẽ sáng lên.

Thể Chất Đan.

Lại là một loại đan dược mới.

Trước đó là Sức Bền Đan cùng Tốc Độ Đan, Trần Húc sau khi sử dụng đã được lợi rất nhiều.

Hiện nay Thể Chất Đan này chắc chắn cũng sẽ không tệ.

Còn Chiếu Dạ Ngọc Sư Tử kia trong quỹ tích ban đầu cũng là bảo mã tọa hạ của Triệu Vân.

Ngay lập tức, hắn không do dự nữa, nói với hệ thống trong lòng: Hệ thống, ta chọn lựa chọn 1.

Trần Húc nhìn về phía Triệu Vân, cười nhạt nói: Lần này ta cần dụ địch thâm nhập, Bạch Mã Nghĩa Tòng của Triệu Vân tốc độ nhanh nhất, dụ địch thâm nhập là thích hợp nhất.

Người đầu tiên, liền chọn ngươi đi.

Triệu Vân nghe vậy, lập tức bước ra ôm quyền cung thân nói: Đa tạ Chúa công.

Trần Húc nhìn về phía Vu Cấm, Nhạc Tiến.

Hai người cảm nhận được ánh mắt của Trần Húc, hơi có chút kích động.

Nhiệm vụ lần trước đã hoàn thành không sai biệt lắm.

Chỉ đợi thời cơ có lợi, Trương Mạc kia sẽ ở phía sau cho Tào Tháo một đòn trầm trọng.

Nhưng từ đó về sau, bọn họ không được kiến công thụ thưởng, trong lòng cũng có chút bất đắc dĩ, thực sự là lương tướng dưới trướng Chúa công quá nhiều.

Trần Húc cười nhạt nói: Văn Khiêm, Văn Tắc, lần trước nhiệm vụ ở Trần Lưu hoàn thành xuất sắc, lần này cũng cùng đi đi.

Hai người vội vàng đứng dậy, lãng thanh đại quát: Nhạ.

Trần Húc lại nhìn về phía Lý Điển bên cạnh hai người.

Lý Điển cảm nhận được ánh mắt của Trần Húc, liền ôm quyền nói: Chúa công, thuộc hạ khẩn cầu cùng Văn Khiêm, Văn Tắc cùng đi.

Trần Húc tự nhiên thuận nước đẩy thuyền nói: Mạn Thành, đã như vậy, ngươi cũng cùng đi đi.

Điển Vi thấy thế, vội vàng đứng dậy nói: Chúa công, ngài cũng không thể bên trọng bên khinh được.

Nhiệm vụ Trần Lưu lần trước ta cũng đi, chẳng lẽ ta hoàn thành không tốt sao.

Ta cũng thỉnh cầu theo Chúa công xuất chiến.

Trần Húc nghe vậy, gật đầu nói: Được rồi, vậy ngươi cũng đi một chuyến.

Điển Vi hét lớn một tiếng: Thuộc hạ lĩnh mệnh.

Nhất thời, mọi người xung quanh đều phải bịt lỗ tai lại.

Những người tiếp theo, Trần Húc cũng không cần cố kỵ nhân vật kịch tình gì nữa, dù sao ba vị nhân vật kịch tình đều đã chọn xong rồi.

Điều này cũng có nghĩa là, những tướng lĩnh tiếp theo có thể tùy ý lựa chọn.

Chúng nhân đều hít sâu một hơi kích động.

Hiện nay đã chọn được năm viên đại tướng, nghĩa là số người còn lại được cùng đi sẽ không quá nhiều.

Tôn Kiên càng thêm bức thiết.

Trước đó Trần Húc đã giao cho hắn một nhiệm vụ tốt: Tại núi Đại Hồ chặn giết Viên Thuật đã cùng đường bí lối.

Nếu hoàn thành tốt, liền xứng đáng là đầu công.

Đáng tiếc, lại bị cái thuật hoán trang của Viên Thuật che mắt, để Viên Thuật chạy thoát.

Nếu không phải Chúa công kịp thời xuất hiện, chỉ sợ thật sự đã để tên Viên Thuật kia chạy mất.

Cũng bởi vậy, tâm tình muốn xin chiến lần này của hắn cực kỳ bức thiết.

Hắn đứng dậy, ôm quyền cúi người thật sâu nói: Chúa công, lần trước ta không giữ được Viên Thuật, là mỗ thất trách.

Lần này ta khẩn cầu Chúa công cho ta thêm một cơ hội, ta nguyện lấy công chuộc tội.

Trần Húc nhìn về phía Tôn Kiên, cười nói: Văn Đài, chuyện lần trước ngươi làm cũng không sai sót.

Đã thành công ngăn chặn Viên Thuật lại, nếu không phải như thế,

bản hầu dù có đi cũng truy không kịp.

Tôn Kiên lắc đầu nói: Chúa công, mỗ thủ tại núi Đại Hồ mục đích là để lưu lại Viên Thuật.

Trơ mắt để Viên Thuật đào thoát cũng là sự thật.

Mạt tướng khẩn cầu lấy công chuộc tội.

Thấy Tôn Kiên như thế, Trần Húc liền gật đầu nói: Như vậy, Tôn Kiên, Tôn Sách, hai cha con ngươi cũng cùng đi đi.

Nhạ.

Hai người cùng nhau cung thân ôm quyền, hưng phấn hô to.

Ánh mắt Trần Húc quét qua mặt mọi người.

Thái Sử Từ ôm quyền nói: Chúa công, Hổ Báo Kỵ thỉnh cầu xuất chiến.

Trần Húc nghe vậy lắc đầu nói: Tử Nghĩa, lần này bản hầu liền không mang ngươi đi.

Không lâu sau ta sẽ binh phát Trường An, đến lúc đó Hổ Báo Kỵ mới là chủ lực.

Trong khoảng thời gian này hãy cố gắng thao luyện, ngàn vạn lần không thể để mất uy phong Hổ Báo Kỵ trước mặt Tây Lương thiết kỵ.

Thái Sử Từ ban đầu nghe Trần Húc không mang theo mình thì khá buồn bực.

Nhưng sau đó nghe những lời tiếp theo của Trần Húc, hai mắt hắn càng ngày càng sáng.

Nếu có thể đánh bại Tây Lương thiết kỵ, vậy thì Hổ Báo Kỵ mới danh xứng với thực là kỵ binh đệ nhất thiên hạ.

Còn có cái gì so với điều này càng có sức dụ hoặc hơn.

Ngay lập tức hắn trọng trọng ôm quyền nói: Thuộc hạ nhất định không phụ sự gửi gắm của Chúa công.

Trần Húc gật đầu cười nhạt nói: Rất tốt.

Tử Nghĩa, ta tin tưởng ngươi sẽ không làm mỗ thất vọng.

Trong lòng mọi người hơi có chút ghen tị.

Thái Sử Từ thế là đã được nội định danh ngạch cho đại chiến lần sau.

Nhưng cũng không có cách nào.

Ai bảo người ta thống lĩnh Hổ Báo Kỵ, là kỵ binh đệ nhất dưới trướng Chúa công chứ.

Còn về Triệu Vân.

Hắn ngược lại không quan trọng.

Bản thân hắn cũng không phải loại phong cách tranh cường hiếu thắng.

Hơn nữa, Bạch Mã Nghĩa Tòng dưới trướng hắn là khinh kỵ binh, lấy tốc độ thủ thắng.

So với Hổ Báo Kỵ dưới trướng Thái Sử Từ là hai loại phong cách hoàn toàn khác biệt.

Tự nhiên sẽ không đi so đo.

Trần Đáo thoáng do dự, cũng đứng dậy nói: Chúa công, ta từ khi gia nhập dưới trướng Chúa công đến nay thốn công chưa lập.

Lần này ta cũng khẩn cầu cùng đi.

Trần Húc nhìn Trần Đáo, cũng muốn xem Bạch Nhĩ tinh binh kia rốt cuộc thành sắc như thế nào.

Lập tức gật đầu nói: Đã như vậy, Trần Đáo cũng đi một chuyến.

Trần Đáo lập tức kích động ôm quyền cung thân nói: Đa tạ Chúa công.

Hứa Chử khá buồn bực nói: Chúa công, ngài xem ta đều đứng dậy lâu như vậy rồi, ngài đều không nhìn thấy sao.

Trần Húc cười nhạt nói: Trọng Khang, ngươi cũng muốn đi à.

Ta tưởng ngươi chỉ là ngồi mệt, đứng dậy một lát.

Hứa Chử lãng thanh đại quát: Chúa công, mạt tướng thỉnh cầu một trận chiến.

Được rồi.

Trần Húc gật đầu.

Hứa Chử hưng phấn liên tục hô to.

Từ Hoảng thò người ra nói: Chúa công, cũng mang theo tiểu tướng được không.

Nếu không, ta giúp ngài khiêng thương được không.

Trần Húc trợn trắng mắt nói: Ngươi xác định muốn khiêng thương.

Đang nói, hắn từ bên cạnh cầm lấy Bá Vương Thương, thuận tay múa một cái thương hoa.

Từ Hoảng sợ rồi.

Hắn biết phân lượng của Bá Vương Thương.

Lần trước nhất thời không quan sát, suýt chút nữa bị nện gãy chân.

Nhưng lúc này lời mạnh miệng đã nói ra, tự nhiên không thể nhận túng được.

Lập tức hắn liền đi lên phía trước, hai tay ôm Bá Vương Thương

nói: Chúa công, thương này liền để mỗ khiêng thay ngài.

Trần Húc có chút im lặng.

Trong ấn tượng, ghi chép trong Tam Quốc Diễn Nghĩa thì Từ Hoảng nổi tiếng là trầm ổn trấn định, thái nhiên tự nhược.

Chương 221

Tại sao Từ Hoảng dưới trướng hắn lại hoàn toàn khác biệt.

Chẳng lẽ chỉ vì chưa trải qua sự độc đả của xã hội.

Không đi suy nghĩ những thứ này nữa, hắn gật đầu nói: Vậy được thôi.

Làm phiền Từ tướng quân giúp ta khiêng Bá Vương Thương tới Nam Dương nhé.

Từ Hoảng nghe vậy, lộ ra sắc mặt khổ qua nói: A.

Xa như vậy a.

Nhưng ngay sau đó phản ứng lại, liền hưng phấn nói: Nhạ.

Nói xong, ôm Bá Vương Thương, từng bước từng bước đi về vị trí cũ.

Nhìn bộ dạng khoa trương giở trò kia, Trần Húc dứt khoát không nhìn nữa.

Hắn cười nói: Những tướng lĩnh này, theo ta cùng đi.

Phụng Hiếu, Công Đạt, Nguyên Hạo làm quân sư.

Pháp Hiếu Trực, ngươi cũng ở bên cạnh đi theo học tập một chút đi.

Quách Gia, Tuân Du, Điền Phong, Pháp Chính đều đồng thanh ứng nhạ.

Sau khi chuẩn bị thỏa đáng, Trần Húc liền muốn thu dọn một chút, chuẩn bị tan họp.

Đúng lúc này, Quách Gia ôm quyền thi lễ nói: Chúa công, Quách

Gia có một việc muốn hỏi.

Trần Húc gật đầu nói: Phụng Hiếu có lời gì cứ nói thẳng.

Người ngồi ở đây đều là quăng cốt dưới trướng bản hầu.

Nhạ.

Quách Gia gật đầu nói: Nghe ý Chúa công vừa rồi, Trường An sắp sửa phát sinh động loạn.

Trần Húc gật đầu: Không sai.

Trường An động loạn, chỉ sợ là trong vòng hai tháng tới.

Đến lúc đó, nếu ta không ra tay, chỉ sợ Trường An rung chuyển, vi họa không thua kém gì Đổng tặc.

Lời này vừa nói ra, mọi người đều kinh hãi.

Trong nghị sự sảnh vang lên từng trận kinh hô.

Lỗ Túc càng thất thanh nói: Chẳng lẽ lại phải tái diễn kiếp nạn trước đó một lần nữa sao.

Đổng Trác sở dĩ bị gọi là quốc tặc, tai họa hắn gây ra quả thực tương đương nặng nề.

Phóng túng binh sĩ tại Lạc Dương cướp bóc phú hộ, vơ vét tài vật, lỗ lược phụ nữ.

Những tội hành này, khánh trúc nan thư.

Trần Húc gật đầu.

Lý Giác, Quách Tỷ chi loạn, xét về mặt nguy hại thì không hề kém cạnh.

Hai người này suất quân công nhập Trường An xong, không chỉ giết Vương Doãn và nhiều triều quan, sau đó Lý Giác, Quách Tỷ lại tàn sát lẫn nhau, thiêu giết cướp bóc tại một dải Trường An, khiến

thành Trường An phồn thịnh trở thành phế tích.

Hắn muốn ngăn chặn tất cả những điều sắp xảy ra.

Đương nhiên, quan trọng hơn là hắn cần thông qua việc đánh phục Lý Giác, Quách Tỷ để hoàn thành nhiệm vụ kia.

Đến lúc đó, liền có thể bằng vào việc này mà phong Vương.

Phá vỡ quán lệ Đông Kinh dị tính bất đắc phong Vương.

Chư vị yên tâm, nếu Chúa công trong lòng đã có định kế, vậy thì thảm trạng kia định nhiên sẽ không phát sinh.

Điền Phong an ủi nói, Chúa công ra tay, lúc nào từng thất thủ.

Lời này vừa nói ra, trong lòng mọi người mới hơi an tâm.

Trần Húc lúc này mới nhìn mọi người nói: Việc này sự quan trọng đại, thỉnh mọi người nghiêm thủ bí mật mới được.

Mọi người đều đáp ứng.

Trần Húc cười nhạt nói: Chư vị yên tâm, ta đã sớm có người nghiêm mật giám sát nơi đó.

Hắn nhìn về phía Từ Thứ nói: Nguyên Trực, giảng cho mọi người nghe một chút, để mọi người cũng yên tâm hơn.

Từ Thứ nghe vậy gật đầu nói: Chư vị, tất cả Chúa công đã sớm có an bài từ trước khi Đổng tặc đền tội.

Hiện tại nhân viên tình báo dưới trướng ta đã trà trộn vào trong mấy cánh quân sắp phát sinh động loạn kia, nghiêm mật thám thính hết thảy.

Mọi người không khỏi kinh thán một tiếng.

Từ Hoảng càng nói: Nguyên Trực huynh, năng lực tình báo của huynh từ lúc nào lại lợi hại như vậy.

Từ Thứ cười to nói: Tất cả tự nhiên là công lao bày mưu nghĩ kế của Chúa công.

Ta chỉ có thể nói một câu, năng lực tình báo của ngài ấy so với những gì chúng ta nhìn thấy còn mạnh hơn không ít.

Hít.

Mọi người đều hít sâu một hơi khí lạnh.

Trần Húc lại không thèm để ý phất tay nói: Đã như vậy, ta liền định tại ba ngày sau, binh phát Nam Dương.

Nhạ.

Mọi người đồng thanh ứng nhạ, lập tức lĩnh mệnh rời đi.

Trần Húc trở về, tự nhiên cùng Điêu Thuyền ôn tồn một phen.

Sáng sớm ngày thứ ba, Trần Húc dậy thật sớm dưới sự phục vụ của Điêu Thuyền.

Không lâu sau, Thái Diễm và Tuân Thái hai người cũng chạy tới.

Dưới sự thu dọn tỉ mỉ của hai người, một bộ trang bị của Trần Húc đều đã mặc lên người.

Chỉ thấy hắn thân mặc Thôn Thiên Kỳ Lân Giáp, khoác một tấm áo choàng đỏ, tay cầm một cây Bá Vương Thương, quả nhiên uy phong lẫm lẫm.

Dưới sự bồi đồng của ba người, Trần Húc đi tới cửa phủ Châu Mục.

Triệu Vân đã sớm đứng chờ ở bên cạnh.

Trần Húc lần lượt ôm ba người thật chặt nói: Ba vị phu nhân yên tâm, tối đa không quá một tháng, bản hầu sẽ trở về.

Trên gương mặt tuyệt mỹ của Điêu Thuyền mang theo vài phần

ửng đỏ nói: Phu quân một đường trân trọng.

Thái Diễm và Tuân Thái hai người cũng gật đầu.

Trần Húc xoay người, phi thân lên Xích Thố Mã.

Kẹp chặt bụng ngựa, Xích Thố Mã ngửa mặt lên trời tê minh một tiếng, lập tức sải bốn vó, hướng về phía giáo trường cuồng bôn.

Bước vào trong giáo trường, nhìn một lượt tướng sĩ, hắn bước nhanh lên cao đài.

Chư vị, hôm nay, chúng ta xuất phát, khai phó Nam Dương.

Ta tin tưởng, chỉ cần chúng ta đồng tâm hiệp lực, quận Nam Dương thóa thủ khả đắc.

Lần trước, ta nói với các ngươi về bào trạch.

Cái gọi là bào trạch, chính là người mà ngươi nguyện ý đem lưng của mình thực sự yên tâm giao cho hắn.

Lần trước, ta bảo các ngươi có thể thử đem lưng của mình giao ra, giao vào trong tay người bên cạnh.

Ta vui mừng phát hiện, các ngươi làm được.

Vậy thì, ta hi vọng lần này, chúng ta lại thử tiến thêm một bước.

Thử đem lưng của mình, đem bên sườn của mình, giao cho hai người bên cạnh.

Các ngươi, chỉ cần chuyên chú vào phía trước.

Như vậy mới có thể một đi không trở lại.

Ta tin tưởng, chúng ta sẽ thu được chiến tích càng thêm huy hoàng.

Thương vong của chúng ta sẽ trở nên càng nhỏ càng ít.

Hiện tại ta tuyên bố, xuất phát.

Chúng ta tất thắng.

Tất thắng.

Từng tiếng hô cao vút vang lên.

Trong tiếng hô vang vọng, quân đội cũng tùy theo khai bạt.

Dưới sự liệt đội hoan tống của bách tính, cùng những lời chúc phúc ân cần, quân đội mang theo ý chí chiến đấu sục sôi rời khỏi Dương Địch, hướng về phía quận Nam Dương mà đi.

Kinh Châu, trong phủ Châu Mục.

Lưu Biểu ngồi ở phía trên, cầm ý chỉ trong tay, ngầm trầm ngâm.

Quận Nam Dương là đại quận đứng đầu dưới trướng, tuy rằng bởi vì nguyên nhân Viên Thuật mà không hoàn toàn chưởng khống, nhưng nếu bảo hắn dễ dàng nhường lại như vậy, tự nhiên là không cam lòng.

Trong miệng lẩm bẩm nói: Trần Húc a Trần Húc.

Phía dưới Thái Mạo bước ra khỏi hàng nói: Chúa công, Trần Húc kia khinh người quá đáng.

Mạt tướng nguyện soái đại quân tiến về Nam Dương, đem tên Trần Húc kia đuổi ra khỏi quận Nam Dương.

Khoái Lương nhíu mày nói: Chúa công, Trần Húc kia dũng mãnh phi phàm, lại thêm dưới trướng hắn binh tinh lương túc, mãnh tướng như mây, khủng bố.

Lời của hắn còn chưa nói hết, Thái Mạo liền hừ nhẹ một tiếng nói: Khoái Lương hà xuất thử ngôn.

Trần Húc kia dưới trướng binh tinh lương túc, chẳng lẽ dưới trướng Chúa công toàn tôm tép tướng cua sao.

Ngô nãi là đệ nhất đại tướng dưới trướng Chúa công, ta không tin, tên Trần Húc kia mọc ba đầu sáu tay hay sao.

Khoái Việt cười khuyên: Sự dũng mãnh của Thái tướng quân, ai người không biết, ai người không hiểu.

Huynh trưởng ta cũng không phải ý đó.

Chỉ là để Thái tướng quân lúc xuất chinh, cẩn thận quỷ kế của Trần Đông Thăng kia.

Thái Mạo lúc này mới vuốt râu, cười lớn một tiếng nói: Dị Độ yên tâm.

Ta nhất định sẽ cẩn thận.

Lưu Biểu do dự.

Chương 222

Hắn nhíu mày, vẫn luôn không nói gì.

Thái Mạo thấy thế, lần nữa hướng về phía Lưu Biểu ôm quyền nói: Chúa công, Trần Húc kia không bao lâu nữa sẽ khai bạt, chúng ta cần sớm ra quyết đoán.

Binh quý thần tốc a Chúa công.

Một bên Hàn Tung lại cười lớn một tiếng nói: Chúa công, việc này cần gì lo lắng.

Lần này là Trần Húc chiếm thổ địa của ta, chẳng lẽ chúng ta phải chắp tay nhường cho hay sao.

Mỗ nguyện làm quân sư, theo Thái Mạo tướng quân xuất chinh, nhất định đem Trần Húc kia đuổi ra khỏi quận Nam Dương của ta.

Lưu Biểu thở dài một tiếng nói: Như vậy, cũng được.

Liền do hai người các ngươi, điểm tề binh mã, xuất chinh quận Nam Dương.

Hai người cùng nhau cung thân ứng mệnh.

Lại nghe Lưu Biểu tiếp tục nói: Trần Húc kia không phải tầm thường, các ngươi chỉ cần đem hắn đuổi ra khỏi quận Nam Dương là được, ngàn vạn lần không thể tiến vào địa phận Dự Châu.

Thái Mạo và Hàn Tung hai người tự nhiên gật đầu đáp ứng.

Nhìn hai người rời đi, mày Khoái Lương nhíu lại.

Chạng vạng tối.

Khoái Lương nhìn Khoái Việt chủ động tìm đến nói: Dị Độ, hôm nay vì sao không để ta tiếp tục khuyên can.

Trần Đông Thăng kia dũng mãnh phi phàm, điều binh khiển tướng càng thần hồ kỳ thần.

Đối thủ mạnh như vậy, Thái Mạo tướng quân làm sao có thể đối phó.

Khoái Việt lắc đầu thở dài một tiếng nói: Huynh trưởng, huynh cũng không phải không biết tính cách của Lưu Cảnh Thăng.

Trước đó do dự như vậy, chẳng phải đã biểu lộ rõ là muốn xuất chinh sao.

Hơn nữa, Thái Mạo kia là em vợ của Lưu Cảnh Thăng, xưa nay đều nắm binh quyền trong tay.

Nếu đắc tội hắn, há chẳng phải tự tìm phiền toái.

Nhưng nếu như thế, chỉ sợ sẽ làm phật lòng Trần Húc a.

Khoái Lương thở dài thườn thượt.

Thời cục như thế, biết làm thế nào.

Khoái Việt cũng bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

Trần Húc nhìn Uyển Thành tường cao hào sâu phía trước, không khỏi cười nhạt.

Uyển Thành được xưng là Nam Đô, địa vị chính trị trọng yếu, càng là trung tâm dã thiết nghiệp lúc bấy giờ, là đại đô thị công thương nghiệp.

Đồng thời cũng liên hệ thông đạo từ Thăng Long tới Kinh Tương, địa vị quân sự cũng không phải tầm thường.

Nếu không phải Trần Húc lần này tru diệt Đổng Trác, chỉ sợ Thiên tử cũng sẽ không đem nơi này đặc ý chuyển cho hắn trấn thủ.

Khóe miệng hắn nhếch lên một độ cong, tay phải vung lên nói:

Tướng sĩ, theo ta tiến công.

Ầm ầm.

Chiến mã bắt đầu bôn đằng.

Một đám binh sĩ, đều hướng về phía trước xông tới.

Một lát sau, Trần Húc dẫn theo một đám văn võ tới ngoài thành Uyển Thành.

Trần Húc nhìn tường thành Uyển Thành phía trước, lãng thanh cười nói: Chư vị tướng sĩ, ai cùng ta bắt lấy Uyển Thành.

Điển Vi sớm đã kìm nén không được nói: Chúa công, để cho mỗ.

Trần Húc gật đầu nói: Như vậy cũng tốt.

Điển Vi hét lớn một tiếng, hướng về phía trước liền vọt ra.

Hắn đứng lại dưới chân tường thành, cao giọng hô: Mỗ nãi là Điển Vi dưới trướng Chúa công, ai dám cùng ta quyết một trận tử chiến.

Trên tường thành Uyển Thành, trên mặt Thái Mạo lộ ra một tia cười nhạt.

Tại hắn xem ra, Trần Húc sở dĩ tại Dự Châu lũ chiến lũ thắng, căn bản nguyên nhân là do bọn Viên Thuật, Tào Tháo quá yếu.

Hiện nay, hắn Thái Mạo đã tới.

Nghe Điển Vi khiêu chiến phía dưới, Thái Mạo cười nhạt nói: Ai dám xuống thành, cùng tên to con đen thui kia đánh một trận.

Em trai Thái Mạo là Thái Hòa đã bước ra, đối với Thái Mạo ôm quyền nói: Huynh trưởng, dung ta xuống dưới, cùng tên to con kia đánh một trận.

Thái Mạo mày hơi nhíu lại nói: Thái Hòa, tên to con kia nhìn khá

có khí lực, ngươi cần cẩn thận mới được.

Thái Hòa lại không thèm để ý phất tay nói: Không sao.

Ta cưỡi chiến mã, hắn là một bộ tướng, có thể làm gì được ta.

Thái Mạo gật đầu cười nói: Cũng tốt.

Điển Vi cái tên này chưa từng nghe qua, bất quá chỉ là một tên vô danh tiểu tốt mà thôi.

Chuyến này đi diệt uy phong của hắn cũng tốt.

Thái Hòa xuống tường thành, phiên thân lên ngựa.

Cửa thành mở ra, Thái Hòa mang theo thân vệ lao ra ngoài.

Trần Húc thấy có người ứng chiến, không khỏi có chút hiếu kỳ.

Bộ chiến thực lực của Điển Vi, trừ hắn ra, chỉ sợ không ai có thể địch nổi.

Vậy mà có người dám ứng chiến.

Cẩn thận đánh giá, thuộc tính của người kia cũng hiện ra trước mặt hắn.

Tên họ: Thái Hòa Tuổi tác: 27 tuổi Thống suất: 43 Võ lực: 58 Trí lực: 20 Chính trị: 34 Mị lực: 33.

Nhìn thuộc tính Thái Hòa, Trần Húc hơi sửng sốt.

Đây không phải là một con tôm nhỏ sao.

Dám cùng Điển Vi đối chiến.

Nhưng ngay lập tức hắn liền phản ứng lại.

Điển Vi bất quá chỉ là một tiểu tốt mà thôi, từ khi gia nhập dưới trướng hắn đến nay, cũng chưa từng ra chiến trường.

Người này nhất định là thủ thành tướng quân coi Điển Vi thành vô

danh tiểu tốt rồi.

Hắn cười nhạt nói: Như vậy cũng tốt.

Liền để Điển Vi ra oai một chút cũng tốt.

Thái Hòa đứng lại trước mặt Điển Vi, lập tức hét lớn một tiếng nói: Tên to con kia, còn không mau mau đầu hàng, ta liền tha cho ngươi không chết.

Nếu không, cẩn thận thương của ta không có mắt.

Mọi người nghe vậy, đều sững sờ, lập tức cười to ra tiếng.

Thực lực của Điển Vi, bọn họ đều nhìn ở trong mắt.

Bình thường lúc đối chiến với Hứa Chử, chiến lực biểu hiện ra quả thực khủng bố.

Hứa Chử lắc đầu nói: Đáng tiếc.

Để Điển Vi tên này chiếm tiên cơ rồi.

Điển Vi nghe vậy cũng sững sờ.

Trước đó hắn không biết mình có bao nhiêu lợi hại, nhưng sau khi giao chiến với Hứa Chử liền biết rõ.

Hiện nay nghe Thái Hòa nói như thế, lại cười nói: Bớt nói nhảm, chúng ta thủ hạ kiến chân chương.

Khóe miệng Thái Hòa xả ra một nụ cười lạnh nói: Tên to con, đừng trách ta dùng mã chiến khi phụ ngươi.

Nói xong, kẹp bụng ngựa, cả người xông lên phía trước.

Điển Vi bạo quát một tiếng, chân phải dậm mạnh, người hướng về phía chiến mã xông tới.

Khoảng cách một người một ngựa càng ngày càng gần.

Ngay lúc một người một ngựa giao nhau, Điển Vi vung tay kích

trong tay phải, đập mạnh lên mặt ngựa.

Bành.

Trong chốc lát, huyết nhục hoành phi.

Chiến mã phát ra một tiếng hí thảm, thân mình bay lên, lập tức cắm đầu ngã xuống đất.

Thái Hòa đâu liệu được một màn này, nhất thời không quan sát, trực tiếp ngã xuống đất.

Hắn đang định đứng dậy, Điển Vi đã tới trước mặt.

Chỉ thấy tay kích bên trái của Điển Vi vung lên, từ trái qua phải cứa qua cổ Thái Hòa.

Một đạo máu tươi bắn ra.

Chương 223

Thái Hòa cả người trọng trọng ngã xuống đất.

Từ lúc một người một ngựa giao nhau bắt đầu, ngắn ngủi mấy hơi thở, Thái Hòa cùng với chiến mã liền đã mất mạng.

Kinh hãi.

Thân vệ dưới trướng Thái Hòa toàn bộ đều kinh hãi tại đương trường.

Bọn họ nào từng thấy quái vật khủng bố như thế.

Một khắc sau, không biết ai hét lớn một tiếng: Mau chạy a.

Ngay sau đó, tất cả thân vệ đều hoảng loạn, nhao nhao tứ tán bỏ chạy.

Điển Vi lại nhếch miệng cười, cũng không đi truy đuổi, chỉ vung tay kích, trái phải khai cung, ném về phía trước.

Phi kích xoay tròn, gào thét bay về phía đám thân vệ Thái Hòa.

Bành.

Lại có mấy tên thân vệ bị phi kích nện ngã xuống đất.

Điển Vi bước lên phía trước, nhặt lại phi kích.

Sau đó hắn cũng không lui lại, đứng tại chỗ, hướng về phía tường thành hét lớn: Mỗ là Điển Vi, người nào dám ứng chiến.

Sắc mặt Thái Mạo khó coi.

Thái Hòa là em họ hắn, từ nhỏ quan hệ đã tương đối không tệ.

Vốn tưởng tên Điển Vi kia danh bất kiến kinh truyện, thực lực cũng định nhiên chẳng mạnh đi đâu, vừa vặn cho em họ kiếm chút

công lao.

Nào ngờ công lao không kiếm được, Thái Hòa lại vì vậy mà mệnh tang cửu tuyền.

Một kích liền đập chết một con chiến mã.

Đem chiến mã đập bay.

Sức mạnh này, thực sự có chút đáng sợ a.

Cũng không biết Trần Húc rốt cuộc từ đâu tìm ra những quái vật này.

Thái Mạo nhìn Điển Vi một cái.

Chẳng lẽ hắn phải tự mình lên.

Thái Mạo đang đánh giá Điển Vi, Trần Húc cũng đang đánh giá Thái Mạo.

Nhìn người trên thành đầu kia, tất định là chủ tướng Uyển Thành.

Lập tức cẩn thận đánh giá.

Thuộc tính đối phương cũng hiện ra trước mặt hắn.

Tên họ: Thái Mạo, tự Đức Khuê Tuổi tác: 27 tuổi Thống suất: 75 Võ lực: 73 Trí lực: 76 Chính trị: 73 Mị lực: 50 Đặc tính: Thao Đà, Nhân Mạch, Kinh Hoảng.

Trần Húc hoảng nhiên.

Nguyên lai đây là Thái Mạo.

Thuộc tính này cũng tương đối bình quân a.

Đặc tính Kinh Hoảng.

Chẳng lẽ có nghĩa là nếu đánh cho Thái Mạo sợ, hắn sẽ không ra khỏi thành nữa.

Nếu nhìn như vậy, há chẳng phải phải cân nhắc công thành chiến rồi.

Điển Vi thấy không có ai ra khỏi thành ứng chiến, liền quát to: Sợ rồi sao.

Không dám ứng chiến nữa à.

Ngô Cự đi tới nói: Thái tướng quân, ta nguyện cùng tên to con kia đánh một trận.

Thái Mạo có chút lo lắng nói: Tên to con kia khí lực có chút không hợp thói thường, Hàn tướng quân phải cẩn thận mới được.

Không sao.

Vừa rồi trận chiến của Thái Hòa tướng quân ta cũng nhìn thấy, tên to con kia cũng chỉ là khí lực lớn một chút.

Ta dùng trường thương cùng hắn triền đấu, vấn đề không lớn.

Ngô Cự không thèm để ý nói.

Thái Mạo gật đầu nói: Như vậy cũng tốt.

Hàn tướng quân vụ tất cẩn thận.

Ngô Cự trèo lên chiến mã, dẫn theo một ngàn binh mã ra khỏi thành.

Trần Húc thấy lại có người ra ứng chiến, liền định thần đánh giá một chút.

Lập tức thuộc tính của người này cũng hiện ra trước mặt hắn.

Tên họ: Ngô Cự Tuổi tác: 42 tuổi Thống suất: 41 Võ lực: 66 Trí lực: 24 Chính trị: 50 Mị lực: 39.

Nhìn thuộc tính Ngô Cự, Trần Húc bĩu môi.

Một con tạp ngư.

Không nhìn cũng được.

Lại thấy Ngô Cự tới trước mặt Điển Vi, lãng quát một tiếng nói: Ngột na hắc đại cá nhi, ta Ngô Cự cùng ngươi đánh một trận.

Nói xong, vỗ chiến mã, liền hướng về phía Điển Vi xông tới.

Điển Vi bước tới nghênh đón.

Ngô Cự lại ỷ vào tốc độ chiến mã và sự sắc bén của trường thương, chỉ xa xa bám lấy, thỉnh thoảng hướng Điển Vi đâm một thương, nhưng không cùng Điển Vi chính diện xung đột.

Điển Vi mắt thấy mãi không thể cùng Ngô Cự chính diện giao thủ, lập tức giận dữ nói: Ngột na Ngô Cự, cùng ta hảo hảo đánh một trận.

Ngô Cự lại cười lớn nói: Tên to con, có gan thì đuổi theo ta.

Dứt lời lại đâm một thương về phía Điển Vi.

Điển Vi trong lòng giận dữ.

Hắn xông lên, một tay túm lấy cây trường thương kia, lập tức dùng lực kéo mạnh xuống phía dưới.

Bành.

Ngô Cự cả người liền bị lôi xuống ngựa.

Điển Vi đuổi tới.

Ngô Cự phản ứng cũng không chậm, một cái xoay người đứng dậy, liền muốn lần nữa leo lên ngựa.

Điển Vi thấy thế, trường thương trong tay mãnh liệt ném ra.

Trường thương gào thét cắm phập vào thân thể Ngô Cự.

Ngô Cự thảm hô một tiếng, cắm đầu ngã xuống đất, thổ ra mấy ngụm bọt máu, rồi không còn khí tức.

Binh sĩ sau lưng hắn từng người hoảng hồn, nhao nhao chạy về

phía cửa thành.

Điển Vi đứng dưới chân tường thành, cao thanh đại quát: Còn ai nữa.

Mau mau xuống đây, cùng ta quyết một trận tử chiến.

Thái Mạo nhìn cái chết thảm của Ngô Cự, rùng mình một cái.

Hắn lập tức hạ lệnh: Khóa chặt cửa thành.

Kẻ nào dám mở cửa thành, giết chết bất luận tội.

Điển Vi quát to: Mau mau xuống đây, cùng ta quyết một trận tử chiến.

Thái Mạo cao giọng hô: Người đâu, bắn tên cho ta, bắn chết tên to con dưới thành kia.

Nhất thời, tên như mưa xuống.

Điển Vi huy động thủ kích trong tay.

Thủ kích gào thét, xoay tròn như gió, những mũi tên kia nhao nhao rơi xuống đất.

Chương 224

Điển Vi vừa lui lại, vừa quát to: Hảo hán bắn lén, mau mau xuống thành, cùng ta nhất quyết thư hùng.

Thái Mạo lại cười lạnh một tiếng nói: Có gan thì công thành đi, ta chờ ngươi.

Nói xong, phóng thanh đại hảm: Trần Húc, ta là thủ tịch đại tướng dưới trướng Lưu Biểu Thái Mạo.

Ta liền ở trong Uyển Thành chờ ngươi, có gan thì đánh vào đây.

Trần Húc đang định đáp lời, đúng lúc này, một đạo âm thanh của hệ thống vang lên trong đầu hắn.

Đinh, kiểm trắc túc chủ đang đối mặt lựa chọn, nhiệm vụ hệ thống đổi mới, thỉnh lựa chọn.

Lựa chọn 1: Đối với yêu cầu của Thái Mạo không thèm để ý.

Phần thưởng nhiệm vụ: Trường thương một trăm cây.

Lựa chọn 2: Là nam nhân, đụng tới khiêu chiến là phải lên.

Đáp ứng yêu cầu của Thái Mạo.

Phần thưởng nhiệm vụ: Xe đục tường hai mươi chiếc.

Lâm Trùng Lữ Công Xa hai mươi xe, Phích Lịch Xa hai mươi chiếc.

Túng.

Đó không phải tính cách của hắn.

Nam nhân sao có thể túng.

Không nói nhiều, phải cương.

Ngay sau đó, Trần Húc nhìn phần thưởng nhiệm vụ của hai lựa chọn, không khỏi cười nhạt.

Thỏa rồi.

Hắn nhớ được Phích Lịch Xa là phiên bản thăng cấp của xe bắn đá.

Phích Lịch Xa sớm nhất là do Tào Tháo lần đầu sử dụng trong trận Quan Độ, uy lực mạnh hơn nhiều so với xe bắn đá thông thường.

Còn Lâm Trùng Lữ Công Xa kia càng là công thành khí giới đời Tống mới có.

Vào thời đó, đây là công thành chiến xa lớn nhất thế giới.

Nhìn thấy những thứ này, hắn biết lần công thành này vấn đề không lớn rồi.

Lập tức hắn nói với hệ thống trong lòng: Hệ thống, ta chọn lựa chọn 2.

Quách Gia nhíu mày, đi tới bên cạnh Trần Húc nói: Chúa công, lúc này chúng ta không chuẩn bị công thành khí giới.

Tường thành Uyển Thành cao như vậy, nếu hôm nay công thành, chỉ sợ có nhiều bất tiện.

Chi bằng đợi chúng ta chuẩn bị xong công thành khí giới, rồi hãy công thành cũng không muộn.

Trần Húc phất tay nói: Không cần, việc này ta đã sớm có chuẩn bị.

Nói xong, mặc kệ Quách Gia đang ngẩn người, hắn bước lên phía trước nói: Thái Mạo, ngươi muốn ta công thành.

Vậy ta liền công cho ngươi xem.

Thoại âm vừa dứt, một đạo âm thanh hệ thống vang lên trong đầu

hắn.

Chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ, hoạch đắc phần thưởng nhiệm vụ: Xe đục tường hai mươi chiếc.

Lâm Trùng Lữ Công Xa hai mươi xe, Phích Lịch Xa hai mươi chiếc.

Xe đục tường hai mươi chiếc, Lâm Trùng Lữ Công Xa hai mươi xe, Phích Lịch Xa hai mươi chiếc đã phát vào hệ thống không gian, thỉnh túc chủ chú ý kiểm tra nhận.

Trần Húc nhìn vào không gian hệ thống.

Quả nhiên, trong không gian hệ thống, xe đục tường, Lâm Trùng Lữ Công Xa cùng với Phích Lịch Xa toàn bộ đều đang nằm ở đó.

Trong lòng đại định.

Tuân Du và Điền Phong hai người đi tới bên cạnh Trần Húc nói: Chúa công, chúng ta chưa từng chuẩn bị công thành khí giới, phải làm sao bây giờ.

Trần Húc cười nhạt nói: Không sao.

Nói xong, hô lớn với mọi người: Tướng sĩ thỉnh chờ một chút, dung ta đi lấy công thành khí giới, phá tan Uyển Thành, cùng Thái Mạo quyết một trận tử chiến.

Lập tức, hắn nói với Điển Vi: Điển Vi, mang theo Hổ Vệ Quân của ngươi, cùng ta đi lấy công thành khí giới.

Nhạ.

Điển Vi hét lớn một tiếng, lập tức dẫn Hổ Vệ Quân theo sau Trần Húc.

Quách Gia, Tuân Du đám người cũng đi theo sau Trần Húc.

Trần Húc ỷ vào Xích Thố Mã nhanh, kẹp bụng ngựa, Xích Thố Mã liền bỏ mọi người lại phía sau.

Đợi sau khi rẽ qua một khúc quanh, phía trước liền là một bãi đất trống.

Tâm niệm vừa động, hắn liền đem tất cả công thành khí giới lấy ra.

Khi mọi người tới nơi Trần Húc đang đứng, đều sững sờ.

Không ngờ Trần Húc cư nhiên thực sự chuẩn bị công thành khí giới.

Những công thành khí giới này lại càng khác biệt hoàn toàn so với những gì bọn họ biết.

Đặc biệt là Lâm Trùng Lữ Công Xa kia, càng mang lại sự chấn hám cực lớn.

Quách Gia đi tới bên cạnh Lâm Trùng Lữ Công Xa, nhìn cỗ xe cao mấy trượng, dài mấy chục trượng này, hai tay nhẹ nhàng vuốt ve, trong miệng chậc chậc tán thán.

Lập tức, hắn quay đầu nhìn Trần Húc nói: Chúa công, không biết công thành khí giới khổng lồ này tên gọi là gì.

Trần Húc chỉ cười nhạt nói: Chiến xa này tên gọi Lâm Trùng Lữ Công Xa.

Lâm Trùng Lữ Công Xa.

Quách Gia tán thán một tiếng nói, Lợi hại.

Lâm Trùng Lữ Công Xa này vừa nhìn đã biết không phải vật phàm.

Bất quá trong ấn tượng của ta, dường như chưa từng thấy ai dùng qua.

Hắn nhìn về phía mấy người Tuân Du, Điền Phong bên cạnh.

Tuân Du, Điền Phong cũng lắc đầu, biểu thị chưa từng thấy qua.

Quách Gia sau đó nói: Theo điển tịch ghi chép, thời nhà Chu dường như có người dùng chiến xa tương tự, bất quá thể hình kia kém xa sự to lớn của cái này, công năng của nó cũng kém xa sự hoàn thiện của cái này.

Lập tức mọi người đều đem ánh mắt hướng về phía Trần Húc.

Trần Húc sờ mũi.

Lâm Trùng Lữ Công Xa này là công thành khí giới đời Tống mới có, không ai thấy qua cũng là bình thường.

Nhưng tất cả những điều này cũng không cách nào giải thích rõ ràng.

Hắn chỉ có thể làm ra vẻ bất đắc dĩ nói: Kỳ thực, cái này chỉ là trên cơ sở ban đầu, trải qua đại lượng cải tạo mà thôi.

Mọi người mới hoảng nhiên.

Lập tức mọi người nhìn về phía hai loại công thành khí giới còn lại.

Bọn họ phát hiện, những công thành khí giới này toàn bộ đều chưa từng thấy qua.

Nhìn mọi người giống như những đứa trẻ hiếu kỳ, Trần Húc chỉ có thể nói sang chuyện khác: Chư vị, nếu còn chờ nữa thì hôm nay công thành sẽ không kịp mất.

Mọi người mới hồi thần.

Nhìn từng quân sĩ Hổ Vệ Quân phảng phất như trâu mộng đang đẩy những công thành khí giới cỡ lớn chậm rãi đi về phía tường thành, binh sĩ trên tường thành trong lòng liền run sợ.

Từng người châu đầu ghé tai, xì xào bàn tán.

Trong lòng Thái Mạo cũng hoảng rồi.

Vốn tưởng rằng Trần Húc căn bản không có chuẩn bị, nào ngờ chỉ một lát sau, Trần Húc liền đẩy ra nhiều công thành khí giới như vậy.

Chẳng lẽ đã sớm có chuẩn bị rồi sao.

Trần Húc đẩy ra những công thành khí giới này, trước đó không thấy, ngay cả nghe cũng chưa từng nghe.

Khổng lồ như thế, chừng một hai mươi cỗ.

Tường thành này chỉ sợ căn bản chịu không nổi.

Trần Húc sở dĩ lần này đáp ứng công thành chiến, không chỉ vẻn vẹn bởi vì những công thành khí giới này.

Nguyên nhân quan trọng hơn là hắn không thể nhận túng.

Nếu lần này nhận túng, những chư hầu khác có thể sẽ cho rằng hắn không giỏi công thành.

Đến lúc đó, những chư hầu kia vừa thấy tình huống không đúng liền rúc vào trong thành trì, vậy mới là phiền phức.

Thực sự là đại phiền toái.

Lần này, Trần Húc muốn cho tất cả chư hầu đều biết: Trần Húc hắn không sợ bất kỳ tòa thành kiên cố nào.

Uyển Thành này chính là con gà để giết cho khỉ xem.

Theo công thành khí giới thôi tiến, cuộc chiến tranh đoạt Uyển Thành cũng tiến vào giai đoạn bạch nhiệt hóa.

Mười cỗ Lâm Trùng Lữ Công Xa trực tiếp đối mặt với tường thành.

Chương 225

Trên Lâm Trùng Lữ Công Xa, chỉnh tề đứng mấy hàng cung tiễn thủ.

Từng đợt mưa tên hướng về phía tường thành bắn tới.

Ở phía dưới, xe đục tường cũng đã tới trước cửa thành.

Từng đại lực sĩ thân thể cường tráng đang ra sức đẩy xe đục tường, va vào cửa thành.

Đằng xa.

Phích Lịch Xa càng thỉnh thoảng phát ra tiếng sấm, những tảng đá khổng lồ hướng về phía tường thành nện tới.

Thái Mạo vội vàng ứng chiến, chỉ phát hiện những thủ đoạn thủ thành chuẩn bị trước đó đều mất đi thần hiệu nguyên bản.

Mãi cho đến khi màn đêm buông xuống, cuộc công thành Uyển Thành vẫn không có khởi sắc.

Quách Gia, Tuân Du, Điền Phong ba người cùng đi lên.

Quách Gia dẫn đầu mở miệng nói: Chúa công, hôm nay không sai biệt lắm rồi, nếu đánh tiếp nữa sẽ ảnh hưởng hiệu suất công thành.

Trần Húc gật đầu, lập tức vung tay lên, cho quân lui xuống.

Đêm đến, Quách Gia, Tuân Du hai người tới doanh trướng của Trần Húc.

Nhìn thấy Trần Húc, hai người ôm quyền thi lễ.

Trần Húc cười nói: Phụng Hiếu, Tuân Du, trong lòng hai người có lương sách công thành không.

Quách Gia, Tuân Du hai người nhìn nhau một cái, lập tức trong lòng cùng động.

Quách Gia cười nhìn Trần Húc nói: Chúa công trong lòng sớm đã có định kế, cần gì thăm dò hai người chúng ta.

Tuân Du cười lớn nói: Chúa công, ba người chúng ta cùng viết đáp án vào lòng bàn tay, thế nào.

Hai người kia cùng khen hay.

Trần Húc cùng hai người mỗi người cầm một cây bút, xoay lưng đi.

Đợi viết xong, ba người cùng xòe tay ra.

Chỉ thấy trên lòng bàn tay mỗi người đều hách nhiên viết hai chữ to: Cổ Táo.

Ba người thấy thế, nhìn nhau cười to.

Một loại cảm giác tinh tinh tương tích tự nhiên sinh ra.

Sau đó, Trần Húc liền gọi Nhạc Tiến, Vu Cấm, Lý Điển vào, an bài sự tình sau đó.

Ba người Nhạc Tiến nghe vậy đại hỉ, vội vàng chạy xuống chuẩn bị.

Canh ba.

Chúng tướng sĩ trong Uyển Thành đang ngủ say sưa.

Thái Mạo cũng đang làm mộng đẹp.

Đúng lúc này, từng tiếng động lớn vang lên.

Ầm ầm.

Tiếng xe bắn đá.

Thái Mạo từ trong mộng đẹp kinh tỉnh, lãng thanh đại quát: Thân

vệ.

Thân vệ từ bên ngoài chạy vào nói: Tướng quân, dường như có người công thành.

Cái gì.

Thái Mạo hoảng rồi.

Tuy rằng án lệ công thành ban đêm rất ít, nhưng những công thành khí giới dưới trướng Trần Húc đem lại trùng kích thực sự quá lớn.

Nếu một cái không cẩn thận, chỉ sợ Uyển Thành sẽ thất thủ.

Sau khi mặc giáp trụ xong xuôi, hắn vội vàng chạy ra ngoài, vừa chạy vừa hô to: Mau mau ứng chiến.

Có địch binh công thành.

Sĩ tốt sớm bị tiếng vang lớn đánh thức, toàn bộ đều mặc xong trang bị, xông về phía tường thành.

Chỉ là khi Thái Mạo tới bên tường thành, lại phát hiện nào có ai công thành.

Chỉ thấy ngoài thành có không ít người đang khua chiêng gõ trống.

Lại có người đang cầm búa lớn gõ vào đá.

Thái Mạo đứng trên tường thành, thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Lúc này gió đêm thổi qua, hắn chỉ cảm thấy lạnh sưu sưu.

Lúc này mới phát hiện, vì khẩn trương mà sớm đã đổ mồ hôi đầy người.

Hàn Tung cũng vội vã chạy tới, vội vàng hỏi: Thái tướng quân, không phải có địch quân công thành sao.

Thái Mạo lắc đầu nói: Ta vừa rồi tham tra, không phải có người công thành, chẳng qua là Trần Húc thi triển nhiễu dân chi sách mà thôi.

Đáng giận.

Động tĩnh lớn như vậy làm sao mà ngủ được.

Hàn Tung mắng nhiếc bỏ đi.

Thái Mạo cũng lắc đầu, trở về ngủ.

Chỉ là đến canh tư, Thái Mạo mới vừa ngủ không bao lâu, lại một trận tiếng cổ táo vang lên.

Chỉ là lần này lại đổi một cái phương vị.

Thái Mạo lần nữa dậy, chạy vội lên tường thành.

Vẫn như trước đó, lần này vẫn là nghi binh chi kế.

Hàn Tung lần nữa mắng nhiếc trở về ngủ.

Thái Mạo lại không còn tâm tình ngủ nữa.

Tâm hắn triệt để hoảng rồi.

Dứt khoát ở lại trên tường thành, dựa vào tường thành ngủ một đêm.

Mãi cho đến lúc bình minh, hắn mới từ trong mông lung tỉnh lại.

Cứ như vậy liên tiếp ba ngày.

Mỗi ngày sáng sớm, Trần Húc sẽ dẫn sĩ tốt dưới trướng, đẩy công thành khí giới đi công thành.

Đến buổi tối, liền để Nhạc Tiến, Vu Cấm, Lý Điển thay phiên dẫn sĩ tốt đi cổ táo ở các cửa thành.

Còn về việc tại sao quân của Trần Húc không bị ảnh hưởng.

Đơn giản a.

Bởi vì hắn cho tướng sĩ dưới trướng toàn bộ đều bịt lỗ tai lại.

Còn về việc sợ bị Thái Mạo tập kích.

Vậy cũng phải Thái Mạo dám mới được.

Hắn tại xung quanh doanh trại an bài không ít binh sĩ tuần tra.

Mãi cho đến ngày thứ tư.

Lúc Trần Húc công thành, minh hiển cảm giác được binh sĩ luân chuyển trên Uyển Thành tinh thần trạng thái không đúng.

Quách Gia cũng nhìn ra vấn đề của quân Thái Mạo.

Hắn đi lên phía trước nói: Chúa công, cơ hội của chúng ta đến rồi.

Trần Húc gật đầu nói: Không vội.

Hôm nay vẫn công thành như bình thường, đợi tối nay, ta xem tình huống rồi định.

Sau đó, hắn vẫy tay gọi Triệu Vân, Tôn Kiên, Tôn Sách, Điển Vi.

Chương 226

Mấy người đi lên nói: Chúa công.

Trần Húc cười nhạt nói: Ân.

Chiều nay lúc công thành, các ngươi cùng với tướng sĩ dưới trướng không cần lên nữa.

Triệu Vân trong lòng khẽ động nói: Chúa công, có phải sắp quyết thắng bại rồi không.

Trần Húc gật đầu nói: Không sai.

Chiều nay các ngươi cùng binh sĩ dưới trướng cố gắng nghỉ ngơi.

Tối nay canh tư, ta chuẩn bị công thành.

Triệu Vân, Điển Vi mấy người đều hưng phấn dị thường.

Canh ba.

Tiếng cổ táo lần nữa vang lên.

Một lát sau, Quách Gia vội vã đi vào nói: Chúa công, việc này thành rồi.

Thế nào.

Trần Húc hỏi thăm.

Lần này, trên tường thành chỉ có lác đác vài chục người có phản ứng.

Đồng thời hoàn toàn khác biệt với trước đó, lần này Thái Mạo lại không lộ diện.

Trên mặt Quách Gia mang theo vài phần vui vẻ.

Trần Húc vỗ tay cười to nói: Thiện.

Như thế xem ra, việc này thành rồi.

Canh tư.

Khi trên tường thành lần nữa vang lên tiếng cổ táo, bộ hạ của Thái Mạo căn bản không coi là chuyện to tát.

Khi Lâm Trùng Lữ Công Xa bị đẩy tới bên cạnh tường thành, người trên tường thành cũng không để ý.

Mãi cho đến khi thang trên Lâm Trùng Lữ Công Xa được bắc lên, binh sĩ thủ trên tường thành mới như ở trong mộng mới tỉnh.

Từng người đứng dậy, hô hoán lớn tiếng.

Chỉ là đã quá muộn.

Tôn Kiên, Tôn Sách hai người dẫn đầu xông lên đầu thành.

Tại sau lưng bọn họ, binh sĩ trên mười mấy cỗ Lâm Trùng Lữ Công Xa cuồn cuộn không ngừng xông lên.

Không đến một khắc đồng hồ, cửa thành đã bị hai cha con Tôn Kiên, Tôn Sách từ bên trong mở ra.

Trần Húc suất lĩnh sĩ tốt dưới trướng, một ngựa đi đầu.

Ở sau lưng hắn, Triệu Vân, Từ Hoảng hai người theo sát.

Trần Húc không dừng lại nhiều, một đường cuồng bôn tới huyện nha Uyển Thành.

Tới cửa huyện nha, hắn lập tức xuống ngựa, xông vào bên trong.

Đợi khi Trần Húc lôi Thái Mạo từ trong chăn ra, Thái Mạo vẫn một mặt không biết làm sao.

Nhìn bộ dạng mộng đổng của Thái Mạo, Trần Húc lắc đầu.

Tướng lĩnh bực này, muốn làm gì.

Dứt khoát một thương kết quả cho xong việc.

Sau đó hết thảy liền đơn giản hơn nhiều.

Lúc trời sáng, Uyển Thành đã triệt để đổi chủ.

Lúc này, Lưu Biểu đối với chuyện này vẫn hoàn toàn không biết gì cả.

Nhìn chiến báo ngày hôm trước, hắn cười lớn nói: Tốt a.

Đức Khuê làm tốt lắm.

Cố thủ Uyển Thành, đem Trần Húc lao lao chặn ở cửa vào quận Nam Dương.

Bên cạnh Thái Trung cũng cười nói: Hết thảy đều nhờ Chúa công lãnh đạo hữu phương, biết người thiện dùng.

Nếu không thì huynh trưởng cũng sẽ không có chiến tích như thế.

Lưu Biểu chỉ vào Thái Trung, cười nói: Ngươi a, chỉ biết chọn lời dễ nghe mà nói.

Đúng lúc này, một tên thân vệ từ bên ngoài vội vã chạy vào.

Vừa chạy vừa hô: Chúa công, Uyển Thành cấp báo.

Lưu Biểu sững sờ, lập tức cười nói: Tốt.

Để cho ta xem một chút, Đức Khuê lại đem tin tức tốt gì cho ta.

Nói xong, thuận tay nhận lấy tình báo.

Chỉ là một khắc sau, cả người hắn ngây ra như phỗng.

Ngay cả thư tín trong tay rơi xuống đất cũng không phát giác.

Thái Trung thấy thế, liền tiến lên nhặt thư tín.

Chỉ nhìn lướt qua, sắc mặt hắn liền đại biến, lẩm bẩm nói: Uyển Thành mất rồi, huynh trưởng chết rồi.

Uyển Thành.

Triệu Vân đối với việc tiếp thu thành trì có kinh nghiệm tương đối phong phú, cũng bởi vậy mọi việc đều không cần Trần Húc quan tâm nhiều.

Lúc này, Trần Húc đang đứng trước bản đồ địa hình, tỉ mỉ trầm tư.

Từ trên bản đồ địa hình có thể thấy, Bác Vọng Pha là một địa danh cách Uyển Thành không xa, nằm giữa Uyển Thành và huyện Trĩ.

Điểm này, hôm qua hắn đã đi xem xét một phen.

Tại bên cạnh Bác Vọng Pha có hai khu rừng rậm.

Đường đi ở Bác Vọng Pha chật hẹp, nhưng cây cối hai bên lại sum xuê.

Nơi này quả thực là tràng địa tuyệt hảo để thực thi phóng hỏa án a.

Nhớ lại vụ án phóng hỏa Bác Vọng Pha. khụ, chi tiết trận hỏa thiêu Bác Vọng Pha, trong lòng hắn cũng chậm rãi có phương lược.

Ngoài cửa, một ban văn võ lấy Quách Gia, Triệu Vân cầm đầu đều đẩy cửa đi vào, đối với Trần Húc cùng nhau cung thân thi lễ.

Trần Húc mới thu hồi tư tự, chiêu hô mọi người ngồi xuống, cười nói: Gia, trận chiến Uyển Thành lần này, vất vả cho chư vị rồi.

Mọi người đều lắc đầu.

Triệu Vân càng cười nói: Tất cả đều là công lao bày mưu nghĩ kế của Chúa công, chúng ta chỉ là chạy cái chân mà thôi.

Trần Húc nghe vậy sững sờ.

Lúc này hắn mới phát hiện, bất tri bất giác, trên người Triệu Vân đang phát sinh một loại thuế biến nào đó.

Hiện nay trên người Triệu Vân nghiễm nhiên nhiều thêm vài phần

tự tin cùng ung dung.

Trong lòng hắn đối với sự trưởng thành của Triệu Vân càng thêm hứng thú.

Hắn cười nhạt nói: Chư vị không cần khiêm tốn.

Lần này có thể nhanh chóng bắt lấy Uyển Thành như vậy, toàn nhờ chư vị đỉnh lực tương trợ.

Nói xong, hướng về phía mọi người chắp tay thi lễ một cái.

Mọi người vội vàng cung thân đáp lễ.

Trần Húc lúc này mới cười nói: Chư vị, tiếp theo, chủ chiến trường của ta đặt tại nơi này.

Vừa nói, hắn vừa ấn tay lên bản đồ.

Mọi người cùng nhìn lại, mới phát hiện hai chữ to Bác Vọng hách nhiên nằm ở đó.

Tại bên cạnh hai chữ to kia, bị người dùng bút đánh dấu một vùng nhỏ, bên cạnh viết ba chữ nhỏ: Bác Vọng Pha.

Thanh âm Trần Húc lần nữa vang lên trong nghị sự sảnh.

Chư vị, tiếp theo vì tiết kiệm thời gian, ta sẽ tiến hành phân binh.

Nhân mã hiện có của ta sẽ chia làm hai đường.

Mọi người đều lộ ra vẻ hưng phấn, từng người tụ tinh hội thần lắng nghe.

Chương 227

Chỉ có trên mặt Quách Gia lộ ra vẻ đăm chiêu.

Trần Húc sở dĩ phân binh, một phần nguyên nhân là vì tiết kiệm thời gian, một phần nguyên nhân khác tự nhiên là vì kịch tình hỏa thiêu Bác Vọng Pha mà hắn vẫn luôn suy tính.

Hắn nhìn về phía mọi người phía dưới.

Mọi người biết hiện tại là thời gian quan trọng để tuyển tướng, toàn bộ đều nóng lòng muốn thử.

Trần Húc cười nhạt nói: Ta gọi tên, thỉnh đứng ra.

Thấy mọi người gật đầu, hắn mới tiếp tục nói: Tôn Kiên, Tôn Sách.

Tôn Kiên, Tôn Sách hai người vội vàng đứng ra.

Hứa Chử vội vàng đứng lên nói: Chúa công, bọn mỗ không kịp chờ rồi.

Trần Húc nghe vậy cười nói: Đã như vậy, Hứa Chử cũng đi một chuyến đi.

Hứa Chử cười gãi gãi đầu.

Sau đó Trần Húc nhìn mọi người nói: Trần Đáo.

Từ Hoảng.

Phụng Hiếu.

Tuân Du.

Theo từng cái tên được báo ra, những người được điểm danh không ai không hưng phấn mạc danh.

Những người không được điểm danh thì vẻ lo lắng càng thêm rõ ràng.

Trần Húc tiếp tục thản nhiên nói: Những người này làm một đường, do Tôn Sách làm chủ tướng, Phụng Hiếu, Tuân Du làm quân sư, từ ba huyện Vũ Dương, Bỉ Dương, Thái Dương bắt đầu, một đường xuôi nam, thu phục mười mấy tòa huyện thành phía nam quận Nam Dương.

Vừa nói, tay hắn vừa ra dấu trên bản đồ.

Những người vừa bị điểm danh toàn bộ đều nhìn xem những huyện thành này, đem phương vị của chúng ghi nhớ kỹ càng.

Trần Húc lại nhìn về phía Quách Gia nói: Phụng Hiếu, Công Đạt, lát nữa do hai người phụ trách, đem địa đồ các huyện phía nam vẽ tay lại một bản, dùng cho việc công lược các huyện phía nam lần này.

Quách Gia, Tuân Du hai người vội vàng gật đầu đáp ứng.

Những người không được điểm tên không khỏi có chút gấp.

Điển Vi càng đứng lên nói: Chúa công, ngài đem ta quên rồi sao.

Trần Húc lại cười nhạt nói: Ta làm sao có thể quên ngươi.

Tiếp theo những người không được điểm danh, toàn bộ cùng ta một đường, công lược mười mấy huyện phía bắc còn lại.

Hắn nhìn Điển Vi, trong ánh mắt mang theo vài phần trêu chọc nói: Thế nào, Điển Vi không nguyện ý đi cùng bản hầu sao.

Hứa Chử vội vàng nói: Điển Vi, nếu không ngươi nhường vị trí cho ta, thế nào.

Điển Vi nghe vậy, lại hắc hắc cười nói: Chúa công, có thể theo ngài một đường tự nhiên là tốt nhất.

Nói xong, hướng về phía Hứa Chử trợn trắng mắt nói: Trọng

Khang, ngươi chết cái tâm phân tâm này đi.

Hắn hạ thấp âm lượng, nhỏ giọng lầm bầm: Ta lại không ngốc.

Với cái tảng môn của Điển Vi, dù có hạ thấp âm lượng, tất cả mọi người trong sảnh nghị sự cũng đều nghe thấy.

Nhất thời, tất cả mọi người tại tràng đều vui vẻ.

Trần Húc lần nữa dặn dò: Tôn Kiên.

Tôn Kiên vội vàng cung thân nói: Mạt tướng tại.

Trần Húc gật đầu nói: Lần này công lược các huyện phía nam quận Nam Dương, đường xá xa xôi, huyện thành đông đảo, vụ tất chú ý an toàn.

Hết thảy phải nghe theo sự bố trí của Phụng Hiếu, Công Đạt mới được.

Tôn Kiên gật đầu ứng doãn nói: Chúa công yên tâm, bố cục chiến lược lần này, ta nhất định lấy Phụng Hiếu, Công Đạt làm trọng.

Tốt.

Có mấy người các ngươi tại, ta cũng yên tâm rồi.

Trần Húc gật đầu, lập tức phân biệt vỗ vỗ vai ba người Tôn Kiên, Quách Gia, Tuân Du.

Lập tức những người phụ trách công lược các quận phía nam toàn bộ hướng về phía Trần Húc cung thân một cái, rồi đều lui xuống chuẩn bị.

Ngay sau đó, Trần Húc lại tiếp tục an bài: Lần này ta công lược phía bắc, mục tiêu thủ yếu là ở chỗ này.

Tay hắn chỉ vào trên chữ Bác Vọng, mới cười nói: Chỗ này ta hai ngày trước đã đi xem xét một phen, Nguyên Hạo cũng đi cùng một

chuyến.

Vị trí này có cái dốc tên gọi Bác Vọng Pha.

Đường đi phía trước Bác Vọng Pha khá chật hẹp, hai bên toàn bộ đều là rừng rậm.

Cho nên lần này ta sẽ sử dụng hỏa công Bác Vọng Pha chi kế.

Mọi người nghe vậy, câu tinh thần đều chấn động.

Minh hiển là có một trận đại chiến.

Lại nghe Trần Húc tiếp tục nói: Để ngăn cản ta, huyện Bác Vọng đã tụ tập không ít người, muốn cho ta một đòn nghênh đầu thống kích.

Đã như vậy, ta dứt khoát liền tương kế tựu kế.

Tử Long.

Triệu Vân từ trong mấy người đứng ra.

Tử Long, ngươi làm tiên phong lần này.

Triệu Vân đại hỉ nói: Mạt tướng tuân mệnh.

Điển Vi một bên không vui, cao giọng hô: Chúa công, ta nguyện làm tiên phong lần này.

Triệu Vân gấp.

Vội nói: Chúa công, ngài là Hầu gia, kim khẩu ngọc ngôn, cũng không thể sửa đổi.

Trần Húc nghe vậy vui vẻ, cười nhạt nói: Ta bất quá là một cái Hầu gia, đâu ra kim khẩu ngọc ngôn.

Lập tức hắn tiếp tục nói: Tử Long, ngươi làm tiên phong lần này, nhưng có một yêu cầu, chỉ được bại, không được thắng.

Triệu Vân trước đó khá đắc ý, nhưng nghe chỉ được bại không được thắng, lập tức khổ sở cái mặt.

Bại, thực sự là không có kinh nghiệm a.

Hắn khổ sở mặt nói: Chúa công, ngài xem có phương tiện đổi người khác hay không.

Ta thực sự không có kinh nghiệm bại trận, sợ diễn không giống a.

Lời này vừa nói ra, mọi người đều vui vẻ.

Chưa từng bại.

Lời này cũng nói được.

Nhưng chuyển niệm nghĩ lại, hình như đúng là thật.

Từ khi xuất binh đến nay, thật đúng là chưa từng bại.

Nghĩ tới đây, tâm khí của bọn họ tức thì đề lên.

Nguyên lai chúng ta từng người đều là thường thắng tướng quân a.

Trần Húc cũng khá bất đắc dĩ.

Phân phối như vậy tự nhiên là có cân nhắc của hắn.

Nhiệm vụ Bác Vọng Pha lần này, hắn đem định vị của mình đặt vào định vị của Gia Cát Lượng và Lưu Bị trong quỹ tích ban đầu.

Điều này cũng có nghĩa là hắn cần tọa trấn trung quân.

Để cố gắng khôi phục nguyên kịch tình, Triệu Vân liền thành người trá bại dụ địch lần này.

Hắn lắc đầu nói: Tử Long, lần này phi ngươi mạc chúc.

Nhiệm vụ lần này cho ngươi là sau khi trá bại, phải dụ địch thâm nhập.

Đem địch nhân dẫn tới một dải Bác Vọng Pha.

Nếu thành công, ta ghi ngươi đầu công.

Nghe Trần Húc nói như thế, mắt Triệu Vân đều sáng lên.

Gật đầu nói: Tốt.

Triệu Vân tuân lệnh.

Trần Húc tiếp tục an bài nói: Điển Vi, suất hai ngàn binh mã, mai phục tại phía bên trái con đường phía trước Bác Vọng Pha.

Ở chỗ này.

Vừa nói, hắn vừa ra dấu vị trí cụ thể.

Điển Vi cao giọng ứng nhạ.

Trần Húc lại nhìn về phía Nhạc Tiến nói: Văn Khiêm, ngươi suất hai ngàn binh mã, mai phục tại phía bên phải con đường phía trước Bác Vọng Pha.

Chính là chỗ này.

Vừa nói, hắn vừa chỉ vị trí mai phục bên phải.

Nhạc Tiến đứng dậy, cung kính ứng nhạ.

Trần Húc nhìn về phía Vu Cấm, Lý Điển còn lại nói: Văn Tắc, Mạn Thành, một khi lửa cháy, hai người các ngươi phụ trách ở phía sau yểm sát.

Vu Cấm, Lý Điển hai người cùng nhau ứng nhạ.

Trần Húc lúc này mới cười nhìn về phía Điền Phong nói: Nguyên Hạo, nhiệm vụ phóng hỏa lần này, giao cho ngươi.

Điền Phong tự nhiên không gì không thể.

Sáng sớm ngày hôm sau, Trần Húc liền tới phụ cận Bác Vọng Pha.

Triệu Vân thì mang theo ba ngàn binh mã, đi tới huyện Bác Vọng.

Lúc này bên trong huyện Bác Vọng, tụ tập gần hai vạn binh mã.

Phía trên có một viên đại tướng đoan tọa, người này tên là Trương Doãn, là tâm phúc đại tướng của Thái Mạo.

Hắn nhìn về phía dưới, lãng thanh cười to nói: Chư vị, Thái tướng quân lần trước bị trúng gian kế của Trần Húc, mới thất thủ thân vẫn.

Ta, nhất định phải báo thù cho Thái tướng quân.

Chương 228

Lần này Trần Húc phân binh, đến công đánh huyện Bác Vọng ta, bất quá chỉ là khu khu ba ngàn nhân mã, do Triệu Vân thống lĩnh.

Ta ý muốn suất lĩnh toàn bộ binh mã, dốc hết toàn lực, vụ tất đem ba ngàn binh mã của tên Triệu Vân này một mẻ hốt gọn.

Bên dưới có phó tướng khuyên nhủ: Trương tướng quân, lần này công đánh huyện Bác Vọng của chúng ta là đầu hào đại tướng Triệu Vân dưới trướng Trần Húc.

Kẻ này tự mình lĩnh binh đến nay, chưa từng đánh thua trận nào.

Là thường thắng tướng quân danh xứng với thực, lại thêm thực lực xuất chúng, trận chiến này, chỉ sợ không ổn a.

Trương Doãn vẻ mặt hiện lên sắc không vui, nói: Lời này là ý gì.

Tên Triệu Vân kia chẳng lẽ có ba đầu sáu tay hay sao.

Lại nói, Triệu Vân thác đại như thế, cư nhiên chỉ mang theo bộ hạ ba ngàn binh mã đi trước.

Trận này, ta nhất định phải khiến hắn đi được về không được.

Phó tướng muốn khuyên nữa, bị Trương Doãn trừng mắt một cái liền ngậm miệng lại.

Ngoài thành Bác Vọng, Triệu Vân ngồi trên lưng chiến mã.

Lúc này trong miệng hắn đang lẩm bẩm tự nói: Ngàn vạn lần đừng đáp ứng đơn đấu.

Ngàn vạn lần đừng đáp ứng.

Nếu đáp ứng, quá trình tiếp theo thật sự sẽ khá gian nan.

Với võ lực như hiện nay của hắn, muốn bại cho đám võ tướng bình thường kia, cũng có độ khó rất lớn.

Nhưng hiện giờ, binh lâm thành hạ, cũng không thể không xuất chiến gọi hàng.

Ngay lập tức hắn kẹp bụng ngựa, chiến mã bước về phía trước vài bước.

Nhìn lên trên tường thành, hắn cao giọng hô: Thủ quân huyện Bác Vọng nghe đây, mau chóng mở cửa thành, nghênh ta nhập thành.

Trương Doãn từ trên tường thành lộ ra cái đầu.

Nhìn Triệu Vân bên dưới, hắn cười nói: Tên Triệu Vân kia, chớ có phóng túng, đợi bản tướng xuống quyết nhất tử chiến với ngươi.

Dứt lời, hắn liền cấp bách chạy xuống phía dưới tường thành.

Theo cửa thành được mở ra, Trương Doãn ra lệnh cho vị phó tướng vừa khuyên can kia mang theo hai ngàn binh mã lưu thủ huyện Bác Vọng.

Còn mình thì mang theo dưới trướng gần hai vạn người, hạo hạo đãng đãng đi ra ngoài thành.

Ngay sau đó, Trương Doãn đối với Triệu Vân lãng thanh đại quát: Tên Triệu Vân kia, để Trương Doãn ta cùng ngươi quyết nhất thắng phụ.

Nói xong, hắn kẹp bụng ngựa, liền hướng về phía Triệu Vân vọt tới.

Triệu Vân lúc này ngớ người.

Vốn dĩ, khi nhìn thấy Trương Doãn mang theo nhiều binh mã đi ra như vậy, trong lòng hắn hưng phấn đến cực điểm.

Vốn cho rằng tên Trương Doãn kia sẽ mang theo binh sĩ, điên

cuồng lao về phía hắn.

Như vậy, hắn liền có thể thuận thế chạy về phía sau.

Nếu làm thế, quả thực bại đến không có một tia lỗ hổng.

Quả thực có thể bại đến tương đương hoàn mỹ.

Nhưng hiện giờ, tên Trương Doãn kia cũng không biết dây thần kinh nào không đúng, cư nhiên muốn cùng hắn tiến hành đơn đấu.

Không phải đang nói đùa chứ.

Đơn đấu với ta a.

Không có chút tự mình hiểu mình nào sao.

Trong lúc cấp bách, Triệu Vân linh cơ nhất động, đại quát một tiếng: Đứng lại.

Hạ thủ của ta không chém tướng vô danh, ngươi trở về đi, kêu đại quân của ngươi lên xung sát.

Vốn tưởng rằng, yêu cầu này, quả thực hoàn mỹ đến cực điểm.

Đến lúc đó, Trương Doãn dưới cơn nóng giận, liền sẽ suất đại quân trùng kích.

Trương Doãn xác thực như hắn sở liệu đã nổi giận.

Đại nộ.

Nhưng phản ứng sau đó của Trương Doãn, lại làm Triệu Vân vạn vạn không ngờ tới.

Chỉ thấy Trương Doãn nộ quát một tiếng: To gan.

Để ta đánh bại ngươi, xem ngươi còn lời gì để nói.

Dứt lời, hắn liền lấy tốc độ nhanh hơn, hướng về phía Triệu Vân vọt tới.

Triệu Vân bất đắc dĩ, chỉ có thể kẹp bụng ngựa nghênh đón.

Nhớ tới sau hội nghị, Trần Húc dặn dò nhiều lần, hắn bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

Mệnh khổ a.

Trận này, Triệu Vân tự nhiên không thể buông tay ra đánh.

Nếu không, nhỡ hai ba thương liền kết liễu đối phương, đối phương sợ hãi thì làm sao bây giờ.

Hai mươi chiêu sau, phỏng chừng cũng đã không sai biệt lắm.

Hắn mới đập một thương vào cánh tay Trương Doãn.

Trương Doãn bị đau, suýt chút nữa từ trên chiến mã ngã xuống.

Vội vàng quay đầu ngựa, chạy về phía đại quân.

Vừa chạy, hắn vừa quay đầu đại quát một tiếng: Hảo tiểu tử, cư nhiên dám ám toán bản tướng quân.

Triệu Vân bị chọc cười.

Cũng may mắn.

Hết thảy tiếp theo, đảo ngược lại làm hắn cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Chỉ thấy Trương Doãn sau khi về đến quân đội, đại thủ vung lên, nộ quát một tiếng: Trùng kích.

Cho ta nghiền nát tên Triệu Vân kia.

Oanh long long.

Một vạn năm ngàn dư người, hướng về phía địa phương Triệu Vân đang đứng vọt tới.

Triệu Vân thấy thế, thật dài thở phào nhẹ nhõm.

Trên mặt hắn lộ ra một tia mỉm cười.

Cuối cùng, có thể hoàn thành nhiệm vụ.

Ngay lập tức, hắn vung tay lên nói: Rút.

Dưới trướng ba ngàn dư Bạch Mã Nghĩa Tòng, cũng từng người hưng phấn xoay người, chạy về phía sau.

Triệu Vân điều chuyển đầu ngựa, không quên hô to một tiếng: Tên Trương Doãn kia, hôm nay tiên tha cho ngươi một mạng.

Lần tới tất định lấy đầu trên cổ ngươi.

Sau đó mới kẹp bụng ngựa, chạy về phía sau.

Trương Doãn giận dữ, bạo quát một tiếng: Trùng kích, nghiền nát bọn chúng.

Dứt lời, hắn cũng kẹp bụng ngựa, đi theo đại quân, hướng về phía Triệu Vân xung sát.

Triệu Vân cố ý để Bạch Mã Nghĩa Tòng chú ý khống chế tốc độ, đừng để những nhân mã phía sau bị bỏ xa quá, rớt lại mất.

Đồng thời, hắn còn vừa chạy vừa không quên trào phúng một câu.

Trương Doãn tức giận đến hỏa mạo tam trượng, tự mình mệnh lệnh toàn quân, đuổi sát không buông.

Nhìn phía trước cách đó không xa hai bên mật lâm, Triệu Vân vui mừng khôn xiết.

Đại quát một tiếng: Trương Doãn, ngươi chờ đó, ngày mai ta liền lấy đầu trên cổ ngươi.

Nói xong, liền vọt vào Bác Vọng Pha.

Dưới trướng có giáo úy nhắc nhở: Trương tướng quân, mật lâm phía trước kia, khủng bố có trá.

Trương Doãn lúc này tức điên, tự nhiên nghe không lọt.

Chỉ vung tay lên nói: Xông.

Bắt sống cho ta.

Nói xong, liền một ngựa đi đầu, vọt vào bên trong.

Chương 229

Đợi khi vọt vào bên trong, chỉ thấy hai bên đều tự truyền đến tiếng hô to, ngay sau đó hai đội nhân mã từ bên cạnh xông ra.

Phía trước Triệu Vân vừa mới đang đào tẩu, cũng xoay người vọt trở lại.

Tại bên cạnh Triệu Vân, nhiều thêm một viên tướng lĩnh thân cưỡi chiến mã màu đỏ thẫm.

Người nọ tay cầm một cây trường thương, mình mặc Thôn Thiên Kỳ Lân Giáp, đoan chính là uy phong lẫm lẫm.

Vừa nhìn qua, hắn liền nhận ra, thình lình chính là Trần Húc.

Trong lòng hắn hoảng hốt.

Ngay lập tức liền quay ngựa chạy về phía sau.

Trần Húc lại đạm đạm cười, ỷ vào ngựa nhanh, vượt qua Triệu Vân, đuổi tới bên người Trương Doãn.

Ngay sau đó trường thương trong tay ưỡn lên.

Khắc kế tiếp, nơi cổ Trương Doãn có một đạo huyết tiễn trùng thiên.

Ngay sau đó, Trương Doãn liền một đầu ngã quỵ trên mặt đất.

Binh sĩ tẫn giai hoảng loạn, sôi nổi chạy về phía sau.

Lúc này mới phát hiện, tại hai bên đường lúc đi vào, hỏa diễm trùng thiên.

Mạo hiểm ánh lửa trùng thiên, thật vất vả mới trốn thoát ra ngoài.

Lại phát hiện ở trước mặt bọn họ, hai viên đại tướng đang mang

theo mấy ngàn người, đang chờ đợi bọn họ.

Trận chiến này.

Binh mã huyện Bác Vọng tổn thất hầu như không còn.

Trọn vẹn một vạn năm ngàn dư người, trừ bỏ bị bắt làm tù binh năm sáu ngàn người, hơn vạn người còn lại, toàn bộ đều táng thân Bác Vọng Pha.

Trần Húc sau đó yểm sát tới huyện Bác Vọng.

Huyện lệnh huyện Bác Vọng mắt thấy đại thế đã mất, liền mở cửa thành nghênh đón Trần Húc nhập nội.

Khi Trần Húc an đốn hàng binh xong xuôi, một đạo âm thanh của hệ thống cũng vang lên bên tai Trần Húc.

Đinh, chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ Bác Vọng Pha, hoạch đắc nhiệm vụ tưởng lệ: Thể Chất Đan một viên, Chiếu Dạ Ngọc Sư Tử Triệu Vân chuyên chúc, Hoàng kim một trăm lượng.

Một viên Thể Chất Đan, Hoàng kim một trăm lượng đã gửi vào không gian túc chủ, thỉnh chú ý kiểm tra và nhận.

Chiếu Dạ Ngọc Sư Tử Triệu Vân chuyên chúc sẽ vào sáng sớm ngày mai xuất hiện tại đông giao năm dặm huyện Bác Vọng.

Thỉnh túc chủ chú ý đi đến kiểm tra và nhận.

Đinh, chúc mừng túc chủ hoàn thành kịch tình nhiệm vụ Hỏa thiêu Bác Vọng Pha, hoàn thành nhiệm vụ tiệt hồ Gia Cát Lượng.

Hoàn thành nhiệm vụ tiệt hồ Gia Cát Lượng, hoạch đắc nhiệm vụ tưởng lệ: Đặc tính Gia Cát Lượng: Nhãn lực.

Đặc tính Nhãn lực: Khả năng phát hiện nhân tài cùng sơ hở trong trận pháp, kế lược được nâng cao trên diện rộng.

Trần Húc đoan tọa tại đại đường huyện nha, tâm tư của hắn, lại đặt ở những phần thưởng vừa mới đạt được kia.

Sở hữu đặc tính Nhãn lực, khiến cho hắn càng dễ dàng nhìn thấu kế lược và chiến lược của người khác.

Vô nghi khiến cho khi bài binh bố trận, nhiều thêm một tầng bảo đảm.

Sau đó hắn liền nhìn về phía hệ thống không gian.

Quả nhiên, tại trong hệ thống không gian, có một viên đan dược đang lẳng lặng nằm ở nơi đó.

Tâm hạ đại hỉ.

Ngay lập tức, thừa dịp lúc này chung quanh không có người, hắn liền đi về phía hậu viện.

Xoay người tiến vào trong một gian phòng trống.

Sau đó đánh giá bốn phía một chút, thấy chung quanh không người, liền đem viên đan dược kia từ trong hệ thống không gian lấy ra.

Đan dược vừa mới lấy ra, một cỗ mùi thuốc nồng đậm liền di mạn cả căn phòng.

Vội vàng đem Thể Chất Đan bỏ vào trong miệng.

Một cỗ dược lực từ ngực hắn sản sinh, dũng biến toàn thân hắn.

Chỉ cảm thấy thân thể của mình dường như đang phát sinh một loại biến hóa nào đó.

Khí huyết trên người dũng động, tản ra vô tận sức sống.

Tinh thần cũng theo đó tốt hơn rất nhiều.

Tâm hạ đại hỉ.

Quả nhiên hệ thống xuất phẩm, tất thuộc tinh phẩm.

Trần Húc nhất thời cảm thấy thần thanh khí sảng, lần nữa đi ra đại đường huyện nha.

Lúc này Triệu Vân, Điển Vi từ bên ngoài đi vào.

Khi nhìn thấy Trần Húc, không khỏi đều tề tề ngẩn ra.

Điển Vi nhỏ giọng nói: Tử Long tướng quân, Chúa công, hình như có chút không giống lắm rồi.

Triệu Vân gật đầu nói: Xác thực như thế, Chúa công nhìn cả người dường như tinh thần hơn rất nhiều.

Chẳng lẽ võ lực của Chúa công, lại có sở tinh tiến.

Nhạc Tiến kinh ngạc nói.

Lời này vừa nói ra, mọi người tề tề hít ngược một hơi khí lạnh.

Thực lực Chúa công khủng bố bậc nào, nếu lại có sở tinh tiến, vậy còn để cho người khác sống sao.

Trần Húc chỉ đạm đạm cười.

Toàn tức cười an bài nói: Kinh qua trận hỏa thiêu Bác Vọng Pha này, binh lực phía bắc quận Nam Dương trống rỗng, tiếp theo, liền cần các vị tướng quân nhân cơ hội bắt lấy các huyện còn lại.

Văn Khiêm, Văn Tắc, Mạn Thành.

Nhạc Tiến, Vu Cấm, Lý Điển ba người tề tề đứng ra.

Trần Húc đạm đạm cười nói: Mệnh ba người các ngươi, vào sáng sớm ngày mai mỗi người thống binh ba ngàn, đem các huyện phía tây Bác Vọng như Cức Dương, Niết Dương, toàn bộ đều nạp vào dưới trướng ngã quân.

Nhạc Tiến ba người tề tề khom người ứng mệnh.

Trần Húc lại nhìn về phía Điển Vi, cười nói: Ngươi mệnh thu lấy

Kỷ huyện phía bắc Bác Vọng, cũng mang theo ba ngàn nhân mã.

Nói xong, đem mấy cái huyện trên bản đồ, toàn bộ đều dùng tay chỉ một lần.

Điển Vi cẩn thận nhìn, đợi Trần Húc toàn bộ đều giảng xong, đại quát một tiếng: Nhạ.

Trần Húc mới nhìn về phía Triệu Vân.

Triệu Vân vội vàng đi ra nói: Chúa công.

Ân, Tử Long, mấy huyện phía đông còn lại, liền giao cho ngươi.

Trần Húc vừa nói ra lời này, Triệu Vân pha có chút hưng phấn gật gật đầu.

Liền muốn đi ra ngoài an bài, lại nghe Trần Húc chế chỉ nói: Tử Long.

Sáng sớm ngày mai không vội xuất phát.

Triệu Vân sửng sốt nói: Ý tứ của Chúa công là.

Trần Húc đạm đạm cười nói: Ngày mai giữa trưa lại xuất phát cũng không muộn.

Triệu Vân trong lòng tuy rằng kỳ quái, nhưng cũng không có nói thêm nữa.

Sáng sớm ngày thứ hai, Trần Húc cưỡi Xích Thố Mã, từ huyện Bác Vọng xuất phát, đi về phía đông.

Theo di động, hắn phát hiện trong giao diện hệ thống, có một cái quang điểm cũng đang di động.

Xích Thố Mã một đường phi bôn, rất nhanh liền đến địa phương hệ thống chỉ định.

Trần Húc mới vừa dừng lại không bao lâu, liền có một con ngựa

từ nơi xa phi bôn tới.

Xa xa nhìn lại, chỉ thấy đó là một con bảo mã thông thể tuyết trắng.

Trên thân ngựa hồn nhiên nhất sắc, không có nửa sợi lông tạp.

Trần Húc âm thầm tán thán.

Quả nhiên là Chiếu Dạ Ngọc Sư Tử.

Cùng bộ dáng một thân bạch y bạch khôi của Triệu Vân kia, thật sự pha có chút tương phối.

Không lớn một hồi công phu, con bảo mã kia liền tới trước mặt Trần Húc.

Chương 230

Trần Húc xoay người đi về hướng huyện Bác Vọng.

Làm hắn có chút kinh hỉ chính là, con Chiếu Dạ Ngọc Sư Tử kia vẫn luôn đi theo phía sau hắn, một đường đi về huyện Bác Vọng.

Bên trong huyện Bác Vọng.

Triệu Vân ở trong phòng đợi một hồi, liền ngồi không yên.

Đi đến ngoài cửa huyện nha, sau khi hỏi thăm thân vệ, mới phát hiện Trần Húc đã đi ra ngoài.

Trong lòng có chút nôn nóng.

Tác tính ngồi xổm trên mặt đất, suy tư phương pháp cải tiến thương pháp.

Tại cái thời điểm này, một đạo tiếng chiến mã hí vang ở nơi xa truyền đến.

Triệu Vân ngẩng đầu, nhìn nơi xa, có một con chiến mã màu đỏ thẫm cuồng bôn tới.

Trong lòng vui vẻ, lãng thanh cười nói: Nguyên lai là Chúa công đã về.

Toàn tức liền nghênh đón.

Tốc độ Xích Thố Mã rất nhanh, không lớn một hồi công phu, liền đến trước mặt hắn.

Nhưng ngay sau đó, hắn nhìn thấy ở phía sau Xích Thố Mã, cư nhiên có một con chiến mã đi theo.

Con chiến mã kia thông thể tuyết trắng, trên người không có một tia tạp sắc.

Làm người vừa nhìn liền tâm sinh yêu thích.

Triệu Vân lắc lắc đầu, hiển nhiên là một con bảo mã Chúa công mới tìm được, hắn cũng không thể có tâm ký du.

Toàn tức, đối với Trần Húc cung kính thi lễ một cái nói: Chúa công, ngài rốt cuộc đã về.

Trần Húc gật gật đầu nói: Tử Long, sao lại đến sớm như thế.

Triệu Vân một bên tiến lên, đem Trần Húc đỡ xuống Xích Thố Mã, một bên ngượng ngùng cười nói: Ta đây không phải là nôn nóng xuất chiến sao.

Nôn nóng xuất chiến.

Không vội.

Trần Húc đạm đạm cười, toàn tức chỉ chỉ con bảo mã phía sau nói, Tử Long, cảm thấy con chiến mã này như thế nào.

Triệu Vân trên dưới đánh giá một phen, mới lãng thanh cười nói: Ngựa này thông thể tuyết trắng, toàn thân không một tia tạp sắc.

Vừa rồi lúc bôn hành, tốc độ cực nhanh, có thể thấy được, nhất định là một con bảo mã.

Thượng đẳng thiên lý bảo mã.

Bất quá toàn tức, hắn liền cười nói: Tướng mã thuật của Chúa công lợi hại như vậy, có thể làm Chúa công nhìn trúng, tự nhiên là thiên lý danh câu.

Nói xong, sự yêu thích trong mắt cũng che giấu không được.

Trần Húc đạm đạm cười nói: Như thế nào, thích không.

Triệu Vân lúc này đang đánh giá con Chiếu Dạ Ngọc Sư Tử kia, lúc này nghe Trần Húc nói, theo bản năng đáp: Thích.

Lời vừa ra khỏi miệng, hắn liền phản ứng lại.

Vội giải thích nói: Chúa công, ta không phải ý tứ kia.

Lời hắn còn chưa nói xong, nghe Trần Húc đạm đạm cười nói: Tử Long nếu thích, con ngựa này, liền tặng cho ngươi.

Triệu Vân ngây ngẩn cả người.

Trần Húc muốn đem thiên lý bảo mã tặng cho hắn, hắn vạn vạn không nghĩ tới.

Đây chính là thiên lý bảo mã a.

Hơn nữa, lấy nhãn lực của hắn nhìn, con ngựa này, liền tính đặt trong đám thiên lý bảo mã, đó cũng là nhất đẳng nhất.

Thiên lý bảo mã chủng cấp biệt này, mọi người cầu đều cầu không được.

Khả như kim, Chúa công lại muốn tặng cho hắn.

Hắn có chút mộng.

Nhất thời chi gian không có phản ứng lại.

Trần Húc vỗ vỗ bả vai Triệu Vân nói: Đi thôi.

Triệu Vân mới phản ứng lại, không dám tin tưởng nói: Chúa công, thật sự đem con thiên lý bảo mã này tặng cho ta.

Trần Húc có chút vô ngữ.

Gật gật đầu nói: Nhanh lên đi.

Nếu không cần, ta liền tặng cho người khác.

Triệu Vân vừa nghe liền gấp.

Sao có thể.

Chiến mã đối với võ tướng mà nói, tác dụng kia chính là cực đại.

Một con thiên lý bảo mã, có thể đem thực lực triệt để phát huy ra.

Ngay lập tức, đối với Trần Húc thật sâu cúc cung nói: Triệu Vân tạ Chúa công tự mình vì ngã tìm thiên lý bảo mã, ngã nguyện vì Chúa công hiệu tử lực.

Trần Húc xua xua tay nói: Đi thôi.

Ân.

Triệu Vân dậm chân nhảy đến trước mặt con bảo mã kia, ngay sau đó thân hình nhảy lên, liền phi thân lên chiến mã.

Kẹp bụng ngựa, con bảo mã kia phát ra một tiếng hí vang, hướng về phía xa lao đi.

Hồi lâu sau, Triệu Vân mới lần nữa cưỡi bảo mã quay lại, nhìn Trần Húc lãng thanh cười nói: Chúa công, không biết con bảo mã này tên gọi là gì.

Trần Húc đạm đạm cười nói: Ngựa này tên gọi Chiếu Dạ Ngọc Sư Tử.

Triệu Vân khẽ vuốt chiến mã, lẩm bẩm nói: Chiếu Dạ Ngọc Sư Tử.

Ngựa tốt, tên hay.

Trần Húc lãng thanh cười nói: Được rồi, nếu nôn nóng đi thu phục mấy huyện cách vách, hiện tại liền có thể đi được rồi.

Nhạ.

Triệu Vân cung kính ứng một tiếng, ngay sau đó lui xuống.

Cứ như vậy liên tiếp hai ngày.

Tin tức các huyện thành chung quanh bị thu quy kỳ hạ, không đoạn truyền đến.

Một ngày, thân vệ cấp bách đi vào nói: Chúa công, bên ngoài có một người trẻ tuổi cầu kiến.

Trần Húc gật đầu nói: Không biết người nọ, họ tên là gì.

Lại nghe thân vệ bẩm báo nói: Kêu là Ngụy Diên.

Ngụy Diên.

Trần Húc hơi hơi ngẩn ra.

Ngụy Diên chính là một tướng tài không tồi.

Hắn không quang võ nghệ phi phàm, ngay cả trên quân lược cũng có tài năng tương đương.

Cái Tử Ngọ Cốc kỳ mưu do hắn đề xuất kia, tương đương có tính khả thi.

Ngay lập tức, Trần Húc đối với thân vệ gật gật đầu nói: Thỉnh người trẻ tuổi kia vào đi.

Toàn tức cười nói: Ta đi ra ngoài xem một chút.

Dứt lời, liền đi ra phía ngoài.

Bên ngoài, nhìn thấy có một người đang đứng ở nơi đó.

Kỳ nhân thân dài tám thước, mặt đỏ như xích, hiển nhiên, người này chính là Ngụy Diên.

Nhìn thấy Trần Húc, người nọ liền khom người cúi đầu nói: Thảo dân Ngụy Diên bái kiến Trần Hầu.

Mượn cơ hội này, Trần Húc cũng cẩn thận đánh giá Ngụy Diên một chút.

Ngay sau đó, thuộc tính của Ngụy Diên, cũng xuất hiện ở trước mặt hắn.

Tính danh: Ngụy Diên, tự Văn Trường.

Niên kỷ: 17 tuổi.

Thống suất: 88.

Võ lực: 94.

Trí lực: 72.

Chính trị: 49.

Mị lực: 40.

Đặc tính: Tảo thảo, Hào kiệt, Nộ phát, Luyện binh.

Nhìn thuộc tính Ngụy Diên, Trần Húc pha có chút vừa lòng.

Võ lực, thống soái đều không thấp.

Tuổi cũng mới mười bảy tuổi, có tính trưởng thành tương đương.

Ngay lập tức gật gật đầu, đạm đạm cười nói: Văn Trường không cần đa lễ.

Ngụy Diên thẳng thân mình, bất quá toàn tức hơi hơi thác ngạc nói: Trần Hầu nhận ra thảo dân.

Trần Húc đạm đạm cười nói: Đó là tự nhiên.

Giống như thiếu niên anh kiệt bậc này như Văn Trường, bản hầu sớm tại Dự Châu chi thời liền dĩ nhiên nghe văn thanh danh của ngươi.

Ngụy Diên trong sự thác ngạc mang theo vài phần cảm động.

Trần Húc lại ba bước cũng làm hai bước, dĩ nhiên tới bên người Ngụy Diên.

Vươn tay, một phen giữ chặt cánh tay Ngụy Diên nói: Đi, tùy ta vào trong uống rượu.

Như thế, đa tạ Trần Hầu.

Ngụy Diên cung kính bão quyền.

Hai người vừa vào bên trong, phân chủ khách ngồi xuống.

Trần Húc mới lãng thanh cười nói: Không biết Văn Trường từ nơi nào tới.

Ngụy Diên cung kính nói: Trần Hầu, lão gia ta nãi huyện Nghĩa Dương quận Nam Dương, vẫn luôn muốn dùng tấm thân hữu dụng này, kiến lập một phen công nghiệp.

Như kim nghe văn Trần Hầu từ Dự Châu tới, đặc biệt tương đầu.

Trần Húc lược nhất suy tư, mới nhớ tới tại phía nam quận Nam Dương, có một cái huyện thành tên là huyện Nghĩa Dương.

Chương 231

Lãng thanh cười to nói: Như thế, Văn Trường tùy bản hầu cùng nhau, sớm bình thiên hạ như thế nào.

Ngụy Diên thân mình cúi rạp xuống đất: Ngụy Diên bái kiến Chúa công.

Hảo.

Thái hảo liễu.

Có Văn Trường chi trợ, thiên hạ lo gì bất định.

Trần Húc cũng pha có chút hưng phấn.

Ở thời hậu thế, hắn vẫn luôn có hứng thú đối với Ngụy Diên.

Trong đó một cái nguyên nhân rất lớn, chính là vì Ngụy Diên có cái Tử Ngọ Cốc kỳ mưu kia.

Nếu có thể hảo hảo điêu trác một phen, lấy Gia Cát Lượng làm chính, gia nhập Ngụy Diên làm kỳ.

Kỳ chính tương hợp, không chừng, thật sự sẽ có một phen kỳ hiệu.

Nhưng đáng tiếc, Gia Cát Lượng tài hoa tuyệt thế, nhưng sinh tính chung quy không thích lộng hiểm.

Đương nhiên, nguyên nhân đối với Ngụy Diên cảm hứng thú, tự nhiên không chỉ một điểm này.

Hắn đối với cái phản cốt sau đầu Ngụy Diên, có lòng hiếu kỳ cực đại.

Trần Húc tới trước người Ngụy Diên, ánh mắt nhìn chằm chằm vào sau đầu Ngụy Diên.

Phát hiện, tại khoảng giữa hai khối xương chẩm sau đầu Ngụy Diên, xương cốt sảo sảo có chút đột ra.

Chắc hẳn đây chính là cái gọi là phản cốt đi.

Bất quá, đối với việc này hắn đảo không cho là đúng.

Phản chính có đặc tính Nhân Chính tại thân, ai cũng phản không được.

Lại nói, phản cốt cũng chưa chắc thật sự sẽ phản.

Không có do dự nhiều, một phen đem Ngụy Diên đỡ dậy nói: Sau ngày hôm nay, cần Văn Trường đỉnh lực tương trợ mới được.

Nguyện vì Chúa công hiệu khuyển mã chi lao.

Ngụy Diên cũng hưng phấn cao hảm.

Trần Húc lãng thanh cười nói: Văn Trường, uống rượu.

Hai người rượu quá ba tuần, thân vệ tiến vào bẩm báo nói: Chúa công, Tử Long tướng quân khiển tín sử tới báo, vừa mới bắt hạ Vũ Dương.

Trần Húc lãng thanh cười nói: Hảo.

Rất tốt.

Thân vệ lui xuống lúc sau, trong lòng Ngụy Diên, lại hơi hơi có chút do dự.

Trần Húc nhìn bộ dáng dục ngôn lại chỉ của Ngụy Diên, không khỏi tò mò nói: Văn Trường, có phải có lời muốn nói.

Ngụy Diên đứng dậy ra giữa, đối với Trần Húc khom người thi lễ một cái nói: Chúa công, Ngụy Diên bất tài, muốn thống binh trợ Chúa công bắt hạ huyện Nghĩa Dương.

Bất quá toàn tức, hắn liền nói: Chúa công, thuộc hạ thất ngôn.

Trần Húc lại lãng thanh cười nói: Văn Trường có tâm này là chuyện tốt, có gì thất ngôn chứ.

Nhìn Ngụy Diên nói: Không biết Văn Trường nhu cầu bao nhiêu binh mã.

Ngụy Diên nghe vậy đại hỉ.

Không nghĩ tới, Trần Húc cư nhiên thật sự nguyện ý cấp binh mã.

Hắn, bất quá chỉ là một tên vô danh tiểu tốt vừa mới đầu nhập dưới trướng Chúa công mà thôi.

Lại được khí trọng bực này.

Môi hắn có chút run rẩy.

Trần Húc tới bên người Ngụy Diên, vỗ vỗ bả vai Ngụy Diên nói: Văn Trường, muốn bao nhiêu binh mã, cứ nói thẳng.

Chúa công, ta muốn một ngàn binh mã.

Bất, ta muốn năm trăm binh mã là được.

Nghe lời nói có chút do dự kia của Ngụy Diên, Trần Húc đạm đạm cười nói: Đã như thế, ta liền cấp cho ngươi ba ngàn binh mã, như thế nào.

Ngụy Diên nghe vậy, ngẩn tại đương trường.

Thật sự không nghĩ tới, Chúa công cư nhiên sẽ cấp tín nhiệm lớn như vậy.

Toàn tức sau khi hồi thần, đối với Trần Húc khom người thi lễ một cái nói: Ngụy Diên tạ Chúa công.

Đa tạ Chúa công tín nhiệm.

Mạt tướng nguyện vì Chúa công hiệu tử lực.

Trần Húc đạm đạm cười nói: Văn Trường chuẩn bị khi nào xuất

phát.

Chúa công, ta hiện tại xuất phát.

Ngụy Diên pha có chút cấp thiết nói.

Văn Trường, không vội.

Trần Húc nói xong, tự mình rót đầy cho Ngụy Diên một tôn rượu nói, Đợi uống chén rượu này, lại đi cũng không muộn.

Toàn tức, đem tôn rượu vừa mới rót đầy đưa cho Ngụy Diên.

Ngụy Diên sau khi nhận lấy tôn rượu, tay hơi hơi có chút run rẩy.

Đem rượu trong tôn uống một hơi cạn sạch, mới bão quyền khom người nói: Như thế, mạt tướng đi đây.

Trần Húc gật gật đầu, ngay sau đó lạp cánh tay Ngụy Diên nói: Văn Trường lần đi này, lên đường cẩn thận.

Liền tính không bắt được Nghĩa Dương, chúng ta bàn bạc kỹ hơn là được.

Nhưng vô luận như thế nào, cũng vạn vạn phải bảo toàn tự thân mới được.

Ngụy Diên thật sâu nhìn Trần Húc một cái, trong mắt ẩn có lệ quang thoáng hiện.

Toàn tức trọng trọng gật đầu nói: Nhạ.

Ngay lập tức, liền hướng về phía sau lui ra ngoài.

Nhìn bóng dáng Ngụy Diên biến mất, khóe miệng Trần Húc lộ ra một tia tò mò.

Hắn đang kỳ đãi, sẽ đạt được khen thưởng gì.

Án theo tình huống của Ngụy Diên mà xem, Ngụy Diên trước theo Lưu Biểu, sau đó theo Lưu Bị.

Như vậy, chẳng phải ý nghĩa rằng, sẽ đạt được hai tầng tiệt hồ đại thưởng.

Trong đó một cái, quan hệ đến Lưu Bị.

Hắn nhưng rõ ràng nhớ rõ.

Đặc tính của Lưu Bị, bị tiệt hồ hết rồi.

Tại cái thời điểm này, một đạo âm thanh của hệ thống, như ước hẹn mà đến, vang lên trong đầu hắn.

Đinh, chúc mừng túc chủ, thành công chiêu lãm Ngụy Diên.

Hoàn thành nhiệm vụ song trọng: Tiệt hồ Lưu Biểu, tiệt hồ Lưu Bị.

Hoàn thành nhiệm vụ tiệt hồ Lưu Biểu, hoạch đắc nhiệm vụ tưởng lệ: Đặc tính Lưu Biểu: Nhân mạch.

Hoàn thành nhiệm vụ tiệt hồ Lưu Bị, hoạch đắc nhiệm vụ tưởng lệ: Chiến pháp Lưu Bị: Tề xạ.

Đặc tính Nhân mạch: Danh vọng của túc chủ tại trong giới sĩ nhân được đề thăng, khi chiêu lãm càng dễ dàng hoạch đắc thành công.

Chiến pháp Tề xạ: Có thể sử dụng sĩ tốt dưới trướng thống nhất xạ kích, khiến cho uy lực xạ kích được đề thăng.

Nhìn hệ thống khen thưởng, Trần Húc không khỏi hơi hơi thác ngạc.

Lại nhiều thêm một cái chiến pháp xuất hiện.

Chiến pháp.

Trần Húc có chút không rõ cái này.

Ngay lập tức, mở ra giao diện hệ thống, thuộc tính cũng xuất hiện ở trước mặt hắn.

Tính danh: Trần Húc, tự Đông Thăng.

Niên kỷ: 19 tuổi.

Thống suất: 105.

Võ lực: 108.

Trí lực: 90.

Chính trị: 60.

Mị lực: 80.

Đặc tính:.

Nhân mạch.

Chúa công đặc tính: Thiên hòa, Bá đạo, Danh lợi.

Võ kỹ: Bá Vương Thương Pháp, Hoành Tảo Thiên Quân.

Kỹ năng: Thần cấp cận thân cách đấu thuật, Đại sư cấp kỵ thuật, Đại sư cấp tiễn thuật, Đại sư cấp thư pháp, Đại sư cấp tướng mã thuật.

Chiến pháp: Tề xạ.

Quả nhiên, tại phía dưới cùng của thuộc tính, nhiều thêm một cái tuyển hạng chiến pháp.

Tề xạ.

Xem ra như vậy, nếu sử dụng cung binh, lại sử dụng chiến pháp Tề xạ, uy lực của nó, chẳng phải sẽ có một sự đề thăng rõ rệt.

Nghĩ đến đây, không khỏi nổi lên vài phần tò mò.

Ngay lập tức, liền cấp bách đi về phía giáo trường.

Chương 232

Trong giáo trường, hắn mang theo cung binh, thí nghiệm vài lần.

Phát hiện sau khi sử dụng chiến pháp Tề xạ, uy lực bắn tên quả nhiên có sự đề thăng không nhỏ.

Trong lòng pha có chút vừa lòng.

Như vậy, đảo cũng có thể thử sử dụng cung binh.

Tiện đà nếu có thể đạt được chiến pháp kỵ binh, uy lực của nó chẳng phải càng mạnh.

Đợi khi trọng tân trở lại quận thủ phủ Uyển Thành, phát hiện cửa quận thủ phủ, có một người đang đứng nghênh đón.

Người nọ thình lình chính là Từ Thứ Từ Nguyên Trực.

Từ Thứ tiến lên hai bước bão quyền cung thân nói: Chúa công.

Trần Húc hơi hơi nói: Nguyên Trực, làm sao vậy.

Từ Thứ cười nói: Chúa công sao có thể thiếu được tình báo của ngã.

Trần Húc nghe vậy, một phen giữ chặt cánh tay Từ Thứ nói: Đi, chúng ta vào trong tế liêu.

Sau một phen giao đàm, Trần Húc đối với cục thế như hiện nay, đã càng thêm minh liễu.

Nhưng làm hắn pha có chút kinh ngạc chính là, Từ Thứ vài lần đều đề nghị kết thúc đàm thoại sớm.

Ở thời điểm trước kia, lại chưa từng có như vậy.

Trần Húc mắt thấy nói chuyện cũng không sai biệt lắm, liền lãng

thanh cười nói: Nguyên Trực, đường xa vất vả, hãy sớm chút nghỉ ngơi đi.

Từ Thứ gật gật đầu nói: Xác thực như thế.

Chúa công, cũng sớm chút nghỉ ngơi đi.

Nói xong, trên mặt hắn lộ ra vài phần ý cười kỳ quái.

Ngay sau đó liền xoay người rời đi.

Trần Húc hơi hơi nhíu mày.

Tổng cảm thấy Từ Thứ hôm nay, tựa hồ có chút quái quái.

Hình như tâm tư, tịnh vị toàn bộ đặt ở mặt trên tình báo.

Lắc lắc đầu, trong lòng thầm nghĩ: Có lẽ Nguyên Trực từ Dự Châu đuổi tới, có chút quá mệt mỏi đi.

Nghĩ vậy, liền đi về phía hậu viện.

Hôm nay một phen diễn luyện, sớm chút nghỉ ngơi cũng tốt.

Trần Húc như vãng thường, đi tới phòng của mình, đẩy cửa đi vào.

Toàn tức, ngây ngẩn cả người.

Chỉ thấy, tại trong phòng của hắn, có một nữ tử đang lẳng lặng ngồi ở nơi đó.

Chỉ là đèn trong phòng có chút ám đạm, nhìn không chân thiết mà thôi.

Nhìn thấy Trần Húc tiến vào, mỹ nữ kia vội vàng đứng thẳng thân mình, đối với Trần Húc doanh doanh thi lễ một cái.

Trần Húc thấy nữ tử kia dáng người đảo pha có chút yểu điệu, trong lòng càng kinh nghi nói: Ngươi là người phương nào.

Lại nghe mỹ nữ kia môi son khẽ mở nói: Dân nữ họ Phiền, là

người Quế Dương thị, dám hỏi tôn giá có phải là Trần Hầu.

Khi nói chuyện, thần sắc pha có chút câu cẩn.

Trần Húc gật gật đầu nói: Không sai, ngã chính là Trần Húc.

Không biết cô nương nhân cớ gì lại ở trong phòng của ngã.

Nữ tử kia hơi hơi ngẩng đầu, trên mặt hiện lên một tia hân hỉ.

Thật sâu đánh giá Trần Húc một cái, toàn tức vội cúi đầu, mới nói: Một gã thanh sam nho sĩ, bảo mỗ ở trong này chờ đợi Trần Hầu.

Thanh sam nho sĩ.

Trần Húc hơi hơi động niệm, liền minh bạch.

Đó chẳng phải là Từ Thứ sao.

Nguyên lai hết thảy đều là do Từ Thứ giở trò quỷ.

Ta thấy cứ quái quái.

Hắn mại bộ tiến lên nói: Tên thanh sam nho sĩ kia, có phải kêu là Từ Thứ Từ Nguyên Trực.

Chỉ nghe nữ tử kia lược nhất do dự nói: Tên thanh sam nho sĩ kia toàn danh, nô gia đảo không biết.

Ngã chỉ biết hắn họ Từ, nãi là người dưới trướng Trần Hầu.

Tựa hồ nghĩ tới cái gì, nàng lại tiếp tục bổ sung nói: Trần Hầu, nô gia năng kiến được Trần Hầu, nãi là nô gia tam sinh hữu hạnh.

Lúc này nàng hơi hơi ngẩng đầu, lộ ra khuôn mặt tươi cười kia.

Trần Húc mới nhìn rõ chính kiểm của nữ tử.

Chỉ thấy nữ tử diện có khuynh thành chi sắc, làn da trên mặt càng là thổi qua liền phá.

Cho dù là trong tất cả những người hắn từng gặp, cũng chỉ đứng

sau Điêu Thuyền cùng Thái Diễm.

Trần Húc hơi hơi có chút thác ngạc.

Nữ tử bực này, sẽ là hạng người vô danh.

Toàn tức trong đầu hiện lên một cái ý niệm, họ Phiền.

Chẳng lẽ là Phiền phu nhân hay sao.

Trong quỹ tích nguyên tiên, Thái thú Quế Dương Triệu Phạm có một người chị dâu, họ Phiền, người xưng Phiền phu nhân.

Phiền phu nhân có khuynh thành chi sắc, thân đoạn càng là tuyệt giai.

Triệu Phạm vốn định gả nàng cho Triệu Vân, lại bị Triệu Vân cự tuyệt.

Chẳng lẽ chính là thử nữ hay sao.

Ngay lập tức, Trần Húc định tình nhìn lên, thuộc tính của nữ tử cũng xuất hiện ở trước mặt hắn.

Tính danh: Phiền Ngọc Phiền phu nhân.

Niên kỷ: 17 tuổi.

Thống suất: 11.

Võ lực: 15.

Trí lực: 72.

Chính trị: 45.

Mị lực: 90.

Đặc tính: Nội trợ.

Trần Húc mới bừng tỉnh.

Quả nhiên là Phiền phu nhân.

Thảo nào có tuyệt sắc như thế.

Trần Húc dẫn Phiền Ngọc tới một bên ngồi xuống, mới nói: Cô nương ngồi đi, vì sao lưu lạc đến nơi này, tế tế nói với ngã.

Phiền Ngọc do dự nói: Trần Hầu, kỳ thật ngã sở dĩ ở chỗ này, nãi là mông ơn Từ tiên sinh cứu giúp.

Nga.

Trần Húc kinh ngạc nói, Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cô nương không ngại tế tế nói ra.

Nói xong, hắn rót cho Phiền Ngọc một chén trà.

Phiền Ngọc bưng trà, tay hơi hơi có chút run rẩy.

Hồi lâu sau, mới nói: Trần Hầu, trong nhà nô gia thanh bần, không có kế sinh nhai.

Nghe văn Dự Châu Trần Hầu nhân nghĩa, tâm sinh ngưỡng mộ, liền cùng mẫu thân ngã cùng nhau từ Quế Dương xuất phát, đi về hướng Dự Châu.

Bất hạnh giữa đường gặp sơn tặc, mẫu thân ngã vì cứu ngã, bị sơn tặc làm hại.

Ngã đang lúc tẩu đầu vô lộ, Từ tiên sinh mang theo một đội binh sĩ đem sơn tặc giết lui, ngã mới được cứu.

Từ tiên sinh báo cho nô gia, nãi là người dưới trướng Trần Hầu.

Nô gia nghe vậy, trong lòng hoan hỉ, liền đem chuyện ngã vốn muốn đi Dự Châu đầu nhập Trần Hầu nói ra.

Nhưng Từ tiên sinh lại nói Trần Hầu không ở Dự Châu, nãi ở tại Nam Dương cảnh nội.

Bảo nô gia ở trong này chờ đợi Trần Hầu.

Chưa từng nghĩ, ngã cư nhiên thật sự chờ được Trần Hầu.

Nói xong, nàng nhìn chằm chằm Trần Húc một cái, trong mắt ẩn ẩn có thu ba lưu chuyển.

Trần Húc nghe Phiền Ngọc nói, hơi hơi nhíu mày nói: Không biết đám sơn tặc kia ở nơi nào.

Đợi ngã phái thủ hạ đem chúng tẫn số tiêu diệt.

Phiền Ngọc đứng dậy, doanh doanh thi lễ một cái nói: Đa tạ Trần Hầu, nô gia nguyện lấy thân báo đáp.

Nàng liền chuyển lời nói: Trần Hầu, ngã từ năm ngoái bắt đầu, mỗi lần nghe được truyền văn về Trần Hầu, liền tâm sinh ngưỡng mộ.

Như kim hữu hạnh được thấy chân nhan Trần Hầu, hoảng như trong mộng một bàn.

Chương 233

Hôm nay sắc trời đã tối, không bằng sớm chút an nghỉ đi.

Nàng ngẩng đầu, đỉnh đỉnh nhìn Trần Húc, trên mặt mãn là vẻ thẹn thùng.

Tuyệt sắc nữ tử trước mắt, biểu tình trên mặt kia hân hỉ trung mang theo vài phần tu sáp.

Trong tu sáp, lại có vài phần kỳ hứa.

Làm cho Trần Húc tức tiện nhìn quen tuyệt sắc, cũng có chút động tâm.

Cười cười nói: Phiền Ngọc, ngươi nhưng phải nghĩ kỹ rồi.

Ân.

Phiền Ngọc biểu tình trên mặt càng thêm tu sáp, kia một đôi mắt to chớp chớp.

Toàn tức giống như hạ quyết tâm, nhẹ bước liên bộ, đi tới phía sau Trần Húc, giúp Trần Húc khoan y giải đái.

Tại cái thời điểm này, một đạo âm thanh của hệ thống, tại trong đầu Trần Húc vang lên.

Đinh, chúc mừng túc chủ, thành công hoạch đắc Phiền Ngọc.

Hoàn thành nhiệm vụ tiệt hồ Triệu Phạm.

Hoàn thành nhiệm vụ tiệt hồ Triệu Phạm, hoạch đắc nhiệm vụ tưởng lệ: Đặc tính Triệu Phạm: Bất khuất.

Đặc tính Bất khuất: Sĩ khí dưới trướng, không dễ dàng hạ hàng.

Lúc này Trần Húc sớm đã không có thời gian đi để ý tới những thứ

này.

Ngày thứ hai quá ngọ thời phân, Trần Húc mới từ trong mộng tỉnh lại.

Nhìn gợi ý của hệ thống tối hôm qua, hắn mới nhìn về phía giao diện hệ thống.

Nhìn khen thưởng tiệt hồ trên giao diện hệ thống, không khỏi hơi hơi ngẩn ra.

Triệu Phạm.

Triệu Phạm là ai.

Hình như trong Tam Quốc, căn bản không có người nào danh hào này a.

Bất quá căn cứ theo tình huống tiệt hồ khen thưởng mà xem, rõ ràng cái tên Triệu Phạm này, chính là người nam nhân đã sớm ly thế của Phiền thị trong quỹ tích nguyên tiên.

Trần Húc lắc lắc đầu.

Quản nhiều như vậy làm gì.

Chỉ cần có khen thưởng là được.

Toàn tức, Trần Húc nhìn bên người mình, Phiền Ngọc kia đang chớp chớp mắt to nhìn hắn.

Thấy hắn nhìn sang, Phiền Ngọc hại tu nhắm mắt lại.

Trần Húc giả trang không có nhìn thấy, chỉ lẩm bẩm nói: Sao muộn thế này rồi, còn chưa tỉnh.

Nói, liền đứng dậy bắt đầu mặc quần áo.

Chỉ là không biết từ lúc nào, phía sau hắn, một đôi ngọc thủ giúp hắn chỉnh lý quần áo.

Quay đầu nhìn lại, nhìn thấy một dung nhan tuyệt mỹ.

Bất chính là Phiền Ngọc.

Phiền Ngọc lúc này đang đỏ mặt, giúp hắn mặc Thôn Thiên Kỳ Lân Giáp.

Một bên hỗ trợ mặc, một bên nói: Phu.

Phu quân, hôm nay muốn đi đâu sao.

Trần Húc gật gật đầu nói: Hôm nay đi xem đám sơn tặc kia xử lý sạch sẽ chưa.

Trên mặt Phiền Ngọc hiện xuất sắc cảm kích, đối với Trần Húc doanh doanh cúi đầu nói: Phiền Ngọc tạ phu quân.

Trần Húc không thèm để ý xua xua tay nói: Giữa ta và nàng, hà nhu những hư lễ này.

Toàn tức, dưới sự đưa tiễn của Phiền Ngọc, kính trực ra khỏi hậu viện.

Kính trực đi về phía chính vụ viện của quận thủ phủ.

Từ Thứ nhìn thấy hắn, đối với hắn cung thân thi lễ một cái nói: Chúa công, tối hôm qua ngủ ngon chứ.

Trần Húc bạch Từ Thứ một cái, toàn tức nói: Nguyên Trực, ngã có một việc muốn hỏi.

Từ Thứ vội bão quyền nói: Chúa công có việc, cứ việc phân phó là được.

Ân.

Ngã muốn biết, ngươi ngộ kiến Phiền thị ở nơi nào.

Đám sơn tặc kia, xử lý sạch sẽ chưa.

Trần Húc nói xong, một đôi mắt vẫn luôn nhìn chằm chằm Từ

Thứ.

Từ Thứ không dám đại ý, cung kính nói: Chúa công, ngã nãi là tại trên đường từ quận Nam Dương đi Dự Châu gặp được.

Ngã đương thời vừa lúc vội về Uyển Thành, thấy đám Hoàng Cân tặc đang hành hung liền ra tay.

Về phần đám sơn tặc kia, lúc sáng sớm, ngã liền cùng Tử Long tướng quân nói rồi, sau đó Tử Long tướng quân liền mang theo binh đi ra ngoài.

Tính tính thời gian, hẳn là sắp về rồi.

Quả nhiên, lời nói của Từ Thứ vừa dứt, bên ngoài liền có một người vội vã chạy vào.

Vừa chạy vừa nói: Nguyên Trực, ngã án theo yêu cầu của ngươi, đem sơn tặc rửa sạch sạch sẽ.

Người tới, thình lình chính là Triệu Vân.

Triệu Vân nói tới đây, lại rốt cuộc không nói được nữa.

Bởi vì hắn nhìn thấy Trần Húc.

Triệu Vân vội vàng đối với Trần Húc cung thân thi lễ một cái nói: Chúa công.

Trần Húc gật gật đầu nói: Nghe Tử Long nói, đám sơn tặc kia rửa sạch sạch sẽ rồi.

Triệu Vân gật gật đầu nói: Chúa công yên tâm, hết thảy đều làm thỏa đáng.

Kia một hỏa tiểu sơn tặc, tổng cộng cũng bất quá hơn trăm người.

Ngã đem sở hữu sơn tặc toàn bộ đều xử lý sạch sẽ.

Trần Húc gật gật đầu nói: Như thế liền tốt.

Tử Long vất vả.

Nói xong, vỗ vỗ bả vai Triệu Vân.

Triệu Vân vội cung thân nói: Chúa công, bổn là chức trách của mỗ.

Trần Húc không hề nói nhiều, chỉ nhìn về phía Từ Thứ nói: Nguyên Trực, cùng Văn Đài, Phụng Hiếu liên hệ.

Huyện Nghĩa Dương, ngã giao cho Ngụy Diên.

Từ Thứ gật gật đầu.

Bất quá toàn tức, Từ Thứ cùng Triệu Vân hai người, đều nghi hoặc nhìn Trần Húc nói: Chúa công, Ngụy Diên kia là ai.

Trần Húc lược nhất trầm ngâm nói: Một người trẻ tuổi có sở kiến thụ tại luyện binh, thống binh cùng với trên võ nghệ.

Lời này vừa nói ra, ánh mắt Từ Thứ cùng Triệu Vân hai người tề tề sáng lên.

Triệu Vân thí tham tính hỏi: Chúa công, hay là, ngã đi tìm hắn tỷ thí tỷ thí.

Trần Húc đạm đạm cười nói: Nhìn rồi làm đi.

Trong lòng lại mang theo vài phần tò mò.

Cũng không biết Ngụy Diên trải qua hai bên Triệu Vân cùng Từ Thứ trui rèn, có thể hay không biến thành so với trong lịch sử càng cường một chút.

Một khoảng thời gian tiếp theo, Trần Húc liền ở lại trong Uyển Thành.

Tin tức các huyện thành trong cảnh Nam Dương bị bắt hạ, cũng không đoạn truyền đến.

Đối với việc này, hắn pha có chút vừa lòng.

Nửa tháng sau, Triệu Vân, Điển Vi, liền đem thành trì phụ cận Uyển Thành, toàn bộ đều thu nhập dưới trướng Trần Húc.

Phía nam quận Nam Dương, tắc bởi vì cự ly quá xa, Tôn Kiên đang tiếp tục công tác thu phục.

Ước chừng hai mươi ngày sau.

Tôn Kiên, Tôn Sách, Quách Gia, Tuân Du một hàng người, kính trực hướng về phía quận thủ phủ đi tới.

Sau khi nhìn thấy Trần Húc, tề tề cung thân hành lễ nói: Thuộc hạ kiến quá Chúa công.

Trần Húc không khỏi vui vẻ nói: Về là tốt rồi, chư vị mau mau thỉnh.

Tôn Kiên mới lãng thanh cười nói: Khải bẩm Chúa công, thuộc hạ chờ không phụ sự kỳ đãi của Chúa công, dĩ nhiên bắt hạ các huyện phía nam quận Nam Dương.

Hảo.

Trần Húc lãng thanh cười nói, Thậm hảo.

Thử phiên chư vị lao khổ công cao, đương vì chư vị hảo hảo khánh công.

Tôn Kiên đám người bão quyền cung thân nói: Đa tạ Chúa công.

Trần Húc nhìn về phía Tôn Kiên nói: Văn Đài, đã từng có tin tức Ngụy Diên Ngụy Văn Trường chưa.

Tôn Kiên cười nói: Chúa công yên tâm, lúc ngã trở về, nghe văn Nghĩa Dương rơi vào tay chúng ta.

Tính tính thời gian, Ngụy Diên kia cũng nên sắp về rồi.

Như thế liền tốt.

Trần Húc hơi hơi thở phào nhẹ nhõm.

Tại cái thời điểm này, một người từ bên ngoài đi vào.

Đối với Trần Húc cung thân thi lễ một cái nói: Mạt tướng Ngụy Diên, bái kiến Chúa công.

Trần Húc lãng thanh cười nói: Văn Trường về thật nhanh.

Thật là nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến.

Tại trường mấy người, quân lộ vẻ mờ mịt.

Trần Húc lúc lời nói ra khỏi miệng, liền ý thức được không ổn.

Đương tức chuyển dịch đề tài nói: Văn Trường, như thế nào.

Ngụy Diên cung thân nói: Mạt tướng không phụ Chúa công sở thác, đem Nghĩa Dương công hạ.

Hảo.

Chương 234

Như kim sở hữu huyện thành quận Nam Dương toàn bộ đều rơi vào trong tay ngã.

Vì cảm tạ đại gia tân khổ phó xuất, hôm nay bản hầu vì chư vị khánh công.

Chúng ta không say không về.

Hảo.

Mọi người tề tề hoan hô.

Lúc này, Lương Châu cảnh nội, Kim Thành quận nội.

Ba người vây ngồi cùng nhau, sắc mặt đều không tốt.

Cũng không nói chuyện phiếm, chỉ một ly tiếp theo một ly uống rượu.

Tại thời điểm này, một người từ bên ngoài vội vã đi vào.

Nhìn người tới, ba người tề tề buông xuống chén rượu.

Trong đó một người vội vàng hỏi: Thế nào.

Hồi lâu sau, một người buông xuống chén rượu trong tay, nhìn về phía mấy người tại trường nói: Quách Dĩ, xá thư ta viết, Vương Doãn đồng ý sao.

Quách Dĩ cũng không nói chuyện.

Chỉ kính trực đi đến bên bàn, bưng một ly rượu, một hơi cạn sạch.

Mới thở dài một tiếng nói: Vương Doãn, cự tuyệt.

Lời này vừa nói ra, hai người tại tòa tề tề kinh hô.

Vương Doãn, chẳng lẽ thật sự muốn đuổi tận giết tuyệt hay sao.

Sao có thể như thế, chẳng lẽ thật không cho chúng ta đường sống sao.

Tề tề đem ánh mắt đầu hướng về phía người ngồi ở thượng thủ kia.

Quách Dĩ càng nói thẳng hỏi: Lý Thôi, lấy cái chủ ý đi, đi hay ở, một lời mà quyết.

Lý Thôi trầm ngâm hồi lâu, mới nhìn về phía mọi người nói: Vi kim chi kế cũng không có biện pháp nào khác.

Không bằng chúng ta cứ thế, tán hỏa cho xong chuyện.

Đại gia mỗi người tuyển cái phương hướng đào sinh đi thôi.

Mọi người vừa nghe, trầm mặc lương cửu.

Ngay sau đó sôi nổi đứng dậy, chuẩn bị trở về thu thập tế nhuyễn, các tự đào mệnh.

Tại cái thời điểm này, một người từ bên ngoài đi vào.

Người tới thân dài tám thước, diện mạo pha có chút bất tục.

Người tới, thình lình chính là Giả Hủ.

Chỉ thấy hắn lãng thanh cười nói: Chư vị, toàn bộ đều không muốn sống nữa sao.

Thử ngôn vừa ra, bốn người sắc mặt tề tề biến đổi.

Lý Thôi lại hai mắt tỏa sáng, nhìn về phía Giả Hủ, cung kính nói: Không biết tiên sinh, có gì dạy ta.

Giả Hủ chỉ đạm đạm cười nói: Nếu thử phiên cứ như vậy độn tẩu, các tự ly khai.

Như vậy, từ hôm nay trở đi, liền phải sống những ngày tháng mai danh ẩn tích.

Bốn người các ngươi tại thời Đổng tướng quốc, chính là không thiếu đắc tội người.

Các ngươi cảm thấy, bọn họ sẽ bỏ qua cho một đám người không có binh quyền sao.

Vương Doãn đã định chủ ý muốn đuổi tận giết tuyệt các ngươi.

Đến lúc đó, không có binh quyền tại thủ, các ngươi lại như thế nào là đối thủ của bọn họ.

Lời này vừa nói ra, bốn người sắc mặt trở nên khó coi.

Chính như Giả Hủ sở ngôn, tại lúc Đổng Trác đương tướng quốc mấy năm, bọn họ chính là không thiếu đắc tội người.

Như kim, nếu không có binh quyền tại thủ, lại như thế nào bảo đảm an toàn của mình.

Lý Thôi đối với Giả Hủ bão quyền cung thân nói: Thỉnh tiên sinh chỉ điểm, ngã nên xử lý như thế nào.

Quách Dĩ, Trương Tế, Phiền Trù ba người, cũng đối với Giả Hủ bão quyền cung thân nói: Thỉnh tiên sinh chỉ điểm.

Giả Hủ cũng không nói chuyện, chỉ tại nguyên địa ngồi xuống.

Lý Thôi thấy vậy, tự mình tiến lên giúp Giả Hủ rót một ly rượu.

Giả Hủ bưng chén rượu, một hơi cạn sạch.

Lý Thôi lần nữa giúp Giả Hủ rót một ly.

Cứ như vậy liên tiếp ba ly rượu xuống bụng, Giả Hủ mới đạm đạm cười nói: Biện pháp đảo cũng đơn giản.

Thấy Giả Hủ mở miệng, bốn người toàn bộ đều vây ngồi lại đây.

Đối với Giả Hủ, bốn người tự nhiên biết sự lợi hại.

Kia chính là mưu sĩ đệ nhất đẳng thủ hạ của Đổng tướng quốc.

Giả Hủ ánh mắt đảo qua trên mặt bốn người, ngay sau đó khóe miệng hơi hơi nhếch lên nói: Như kim Đổng tướng quốc vừa chết, Trường An thành lòng người chưa định, các ngươi chỉ cần triệu tập nhân thủ, sát bôn Trường An.

Nếu thành công, tắc toàn bộ đều có thể thân cư cao vị, đem quốc gia chưởng tại trong tay.

Nếu không thành công, chư vị lại đi cũng không muộn.

Giả tiên sinh sở ngôn thậm phải.

Lý Thôi đối với Giả Hủ bão quyền thi lễ.

Nhưng toàn tức, lại thật dài thở dài một tiếng nói, Chỉ đáng tiếc, ngã như kim trên tay chỉ có mấy ngàn binh mã, binh mã ít như thế lại như thế nào đối phó được Lữ Bố kia.

Giả Hủ lại đạm đạm cười, lại không có nói chuyện.

Lý Thôi thấy thế, trong lòng hơi hơi động.

Vội vàng bão quyền cung thân nói: Thỉnh Giả tiên sinh bất lận tứ giáo.

Nếu bọn ta sự thành, bốn người bọn ta nguyện tề tề phụng tiên sinh làm quân sư.

Toàn tức, triều ba người còn lại sử một cái ánh mắt.

Quách Dĩ, Trương Tế, Phiền Trù ba người hội ý, cũng học Lý Thôi, đối với Giả Hủ bão quyền cung thân nói: Thỉnh Giả Hủ bất lận tứ giáo.

Bốn người bọn ta, nguyện tề tề phụng tiên sinh làm quân sư.

Giả Hủ uống một ngụm rượu, mới đạm cười nói: Bốn vị tướng quân trong tay binh mã số lượng ít, bất quá là bởi vì lần này sự phát đột nhiên, Tây Lương quân bị đánh tan mà thôi.

Chỉ cần bốn vị tướng quân đăng cao nhất hô, tắc Tây Lương quân nguyên ban nhân mã đều sẽ sôi nổi đầu nhập dưới trướng tướng quân.

Đến lúc đó người ứng giả vân tập, như thế, còn sầu không có binh mã hay sao.

Bốn người nghe vậy, trong mắt tề tề sáng lên.

Lý Thôi lãng thanh cười nói: Hảo.

Có tiên sinh chi trợ, hà sầu đại sự bất thành.

Hắn nhìn về phía ba người tại tòa nói: Từ hôm nay trở đi, Giả tiên sinh liền vì quân sư của ngã, không biết mấy vị nghĩ như thế nào.

Quách Dĩ ba người tề tề ứng hạ.

Chỉ là lúc này, Giả Hủ lại lắc lắc đầu nói: Bốn vị tướng quân, trước khi chúng ta đến Trường An, thỉnh đối với hành tung của ngã tiến hành bảo mật mới được.

Lời này vừa nói ra, bốn người tề tề nhìn Giả Hủ, không rõ Giả Hủ thử cử dụng ý.

Lý Thôi càng nói: Không biết Giả tiên sinh thử cử có gì dụng ý.

Giả Hủ đạm đạm cười.

Hắn tự nhiên có tính toán của mình.

Nếu tin tức của hắn lộng đến mọi người đều biết, vậy đến lúc đó, hắn làm sao thần không biết quỷ không hay mà rời đi.

Tự nhiên, hết thảy tự nhiên sẽ không tuyên gia vu khẩu.

Chỉ đạm cười nói: Nếu Vương Doãn biết có ngã xuất mưu hoa sách cho các ngươi, tự nhiên sẽ có sở châm đối.

Lý Thôi chuyển niệm nghĩ, cảm thấy pha có đạo lý, liền gật đầu ứng doãn.

Ngay lập tức, lấy Lý Thôi, Quách Dĩ, Trương Tế, Phiền Trù bốn người cầm đầu, lấy Giả Hủ làm quân sư, mọi người bắt đầu chỉnh binh.

Khắp nơi tuyên dương: Triều đình muốn đem người Tây Lương đuổi tận giết tuyệt, ngã đẳng nên phấn lực phản kháng mới được.

Nếu thành công, tắc thiên hạ đều tại trong tay.

Người Lương Châu nghe triều đình muốn đem bọn họ toàn bộ đuổi tận giết tuyệt, từng người sôi nổi hưởng ứng.

Nam Dương quận, Uyển Thành.

Từ Thứ cấp bách hướng về phía quận thủ phủ đi vào.

Sau khi nhìn thấy Trần Húc, cung thân nói: Chúa công, cấp báo Lương Châu.

Nga.

Trần Húc từ trên bàn án ngẩng đầu, nhìn thoáng qua Từ Thứ nói, Trình lên.

Đoạn thời gian này, tuy rằng thân tại quận Nam Dương, nhưng hắn vẫn luôn không quên nhượng thám tử quan chú động hướng Lương Châu cùng với chung quanh Trường An.

Từ trong tay Từ Thứ nhận lấy tình báo.

Mở ra xem, khóe miệng hắn liền mang theo một tia độ cong.

Đạm đạm cười nói: Cuối cùng, muốn bắt đầu rồi sao.

Nghĩ đến khen thưởng Dị Tính Vương kia, trong lòng Trần Húc liền không khỏi kích động.

Hồi lâu sau, mới lãng thanh nói: Nguyên Trực, thông tri đại gia, sáng sớm ngày mai ngã liền hồi Dĩnh Xuyên.

Từ Thứ nói: Chúa công, là Trường An có biến.

Trần Húc đạm đạm gật đầu nói: Không sai.

Chuyện tình ngã nhắc tới trước đó, muốn bắt đầu rồi.

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Từ Thứ không khỏi biến đổi.

Chương 235

Mày thâm tỏa nói: Chúa công, Trường An thành thật sự muốn phát sinh kịch biến sao.

Bên ngoài Quách Gia cùng Tuân Du hai người đi vào.

Nghe lời Từ Thứ nói, mày bọn họ cũng hơi hơi ngưng lại, ngay sau đó đối với Trần Húc tề tề thi lễ.

Quách Gia càng tiến lên vài bước nói: Chúa công, lần này Trường An thành kịch biến, có thể tránh cho được không.

Trần Húc nhìn về phía Quách Gia cùng Tuân Du cập Từ Thứ, thấy ba người trên mặt quân có vẻ đam ưu.

Đạm đạm cười nói: Phụng Hiếu, Công Đạt, Nguyên Trực, không cần ưu lự.

Lần này ngã sớm có chuẩn bị, định nhiên sẽ không để Lạc Dương thảm án lần nữa phát sinh.

Quách Gia ba người tề tề bão quyền nói: Chúa công nhân nghĩa.

Trần Húc đạm đạm gật đầu nói: Sự bất nghi trì, ngã ngày mai sáng sớm liền hồi Dĩnh Xuyên.

Nhạ.

Ba người tề tề ứng hạ.

Mệnh lệnh rất nhanh liền truyền đạt đi xuống, bên trong Uyển Thành, tất cả mọi người đều bắt đầu chuẩn bị.

Trong lòng Trần Húc, lại đang tư lượng, quận Nam Dương rốt cuộc giao cho ai quản lý.

Quận Nam Dương thuộc về Kinh Châu, bên cạnh Lưu Biểu hổ thị

đam đam.

Tuy rằng Lưu Biểu là thủ hộ chi khuyển, nhưng chó gấp, cũng cắn người a.

Cố, người lưu tại nơi này phụ trách trấn thủ, năng lực không thể quá yếu.

Nhưng nếu đem Quách Gia, Điền Phong lưu tại nơi này, hắn lại không muốn.

Rốt cuộc, khu khu một cái quận thủ đối với Quách Gia, Điền Phong, quả thực là đại tài tiểu dụng.

Ngay lập tức, Trần Húc đối với thân vệ bên ngoài vẫy vẫy tay.

Toàn tức đối với thân vệ phân phó nói: Đi kêu Nguyên Hạo tới giúp ngã.

Không lớn một hồi công phu, Điền Phong đi vào, hướng Trần Húc thi lễ một cái nói: Chúa công, tìm ngã.

Ân.

Trần Húc gật gật đầu, ngay sau đó đạm đạm cười nói, Nguyên Hạo, ngã ngày mai liền chuẩn bị hồi Dĩnh Xuyên, chỉ là quận Nam Dương, không biết giao cho ai trị lý.

Bên người ngươi, có nhân tuyển nào không.

Hoặc giả, trong quận Nam Dương có khả dụng chi tài không.

Điền Phong gật gật đầu nói: Chúa công, có một việc ngã đang muốn bẩm báo.

Mấy ngày trước, ngã tại trong Uyển Thành phát hiện một danh nhân tài, ngã vốn định quan sát thêm mấy ngày lại hướng Chúa công bẩm báo.

Nhưng như kim cục thế có biến, ngã tự nhiên chờ không được.

Trần Húc nghe vậy, mày nhướng lên nói: Không biết người nọ họ tên là gì.

Chúa công, tên của người nọ kêu là Văn Sính.

Điền Phong cung kính ứng nói.

Văn Sính.

Trần Húc hơi hơi ngẩn ra.

Văn Sính người này, hắn tự nhiên biết.

Thời điểm mới bắt đầu, Văn Sính ở dưới trướng Lưu Biểu, phụ trách trấn thủ phía bắc Kinh Châu.

Sau khi Lưu Biểu chết, hắn tùy con của Lưu Biểu là Lưu Tông cùng đầu kháo Tào Tháo.

Bị Tào Tháo ủy thác trọng nhậm trấn thủ Giang Hạ mấy chục năm.

Tại thời điểm trấn thủ Giang Hạ, càng đối trị hạ ân uy tịnh thi, danh chấn địch quốc, khiến Đông Ngô không dám tiến phạm.

Đương nhiên, quan trọng nhất chính là, nếu đem Văn Sính nạp nhập dưới trướng, như vậy, liền sẽ đạt được song trọng tưởng lệ: tiệt hồ Lưu Biểu cùng tiệt hồ Tào Tháo.

Tào Tháo chính là một cái đại bảo khố, như kim đào lâu như vậy cũng không có đào sạch sẽ, cũng không biết lần này sẽ tiệt hồ được cái gì.

Lưu Biểu kia, cũng là một cái đại bảo khố chưa khai phá.

Nghĩ đến đây, không khỏi trong lòng hỏa nhiệt.

Không sai, Văn Sính kia chính là nhân tuyển tốt nhất tọa trấn quận

Nam Dương.

Trần Húc lãng thanh cười nói, Bắt hạ Văn Sính, đương cấp Nguyên Hạo ký thượng nhất công.

Lời này vừa nói ra, Điền Phong ngốc lăng tại đương trường.

Không nghĩ tới, hắn chỉ sảo sảo đề ra một câu, Chúa công liền dĩ nhiên biết Văn Sính người này.

Toàn tức phản ứng lại, mới đối Trần Húc cung thân thi lễ một cái nói: Điền Phong đa tạ Chúa công.

Lại nghe Trần Húc tiếp tục nói: Nguyên Hạo, đi thôi, mang ngã đi gặp người này.

Nhạ.

Điền Phong không nói thêm gì nữa, mang theo Trần Húc hướng ra phía ngoài đi đến.

Hai người một đường tiền hành, rất nhanh liền đến một chỗ dân phòng.

Dân phòng không lớn, thậm chí có chút cũ nát.

Tại bên ngoài dân phòng, có một người trẻ tuổi đang diễn luyện kiếm pháp.

Trần Húc định tình nhìn lại, thuộc tính của người nọ cũng xuất hiện ở trước mặt hắn.

Tính danh: Văn Sính, tự Trọng Nghiệp.

Niên kỷ: 18 tuổi.

Thống suất: 85.

Võ lực: 86.

Trí lực: 75.

Chính trị: 75.

Mị lực: 70.

Đặc tính: Kiên thủ, Bất khuất, Kiên lao, Thao đà.

Nhìn thuộc tính Văn Sính, Trần Húc tương đương vừa lòng.

Thỏa thỏa tiết tấu thủy lục lưỡng thê.

Quận Nam Dương bắc liên Trường An, Lạc Dương, đông liên Tương Dương, là chiến lược yếu địa.

Lại vừa lúc xử tại lưu vực Hán Thủy, thủy hệ phát đạt.

Đem Văn Sính thủy lục lưỡng thê đặt tại quận Nam Dương, lại vừa lúc thích hợp.

Lúc này, Văn Sính đình chỉ diễn luyện kiếm pháp.

Quay đầu, nhìn thấy Trần Húc hai người đang đứng ở ngoài viện, nhìn qua liền thấy khí độ bất phàm.

Trong lòng hắn liền nhảy dựng.

Trong lòng minh bạch hai người định nhiên bất phàm, ngay lập tức liền đề kiếm bão quyền nói: Hai vị quý khách hảo.

Mỗ nãi Văn Sính, kiến quá nhị vị quý khách.

Trần Húc gật gật đầu, bão quyền nói: Ngã và bằng hữu của ngã vô ý đi ngang qua, thấy võ nghệ của các hạ tương đương bất tục, mới dừng lại chốc lát, không quấy rầy chứ.

Quý khách nói nơi nào lời nói.

Có thể nhập được mắt của hai vị quý khách, nãi là Văn Sính may mắn.

Văn Sính xua xua tay.

Toàn tức lại cười nói: Hai vị quý khách nếu không chê, không

bằng nhập ốc nội ngồi một lát.

Trần Húc gật gật đầu nói: Như thế cũng tốt.

Văn Sính mở ra cửa viện, đem Trần Húc cùng Điền Phong hai người nghênh nhập ốc nội.

Trong nhà tuy rằng có chút cũ nát, nhưng thu thập đến tương đương chỉnh tề, làm người vừa nhìn liền tâm sinh hảo cảm.

Ba người phân chủ khách ngồi xuống, Văn Sính mới nhìn Trần Húc hai người nói: Nhị vị quý khách vừa thấy liền khí độ bất phàm, thân phận định nhiên bất tục.

Không biết nhị vị từ đâu tới.

Muốn đi về nơi đâu a.

Nói đến đây, hắn lược lược một đốn nói: Nhị vị không cần hiểu lầm.

Ngã chỉ quan nhị vị không phải nhân sĩ Nam Dương, ngã tổ cư tại đây, đối với Nam Dương pha có hiểu biết, cố mới có câu hỏi này.

Hai vị nếu không phương tiện, đảo không cần trả lời.

Trần Húc đạm đạm cười nói: Cũng không có gì không phương tiện.

Ngã hai người bổn không phải nhân sĩ Nam Dương.

Nói xong, hắn cùng Điền Phong đối thị một cái, mới tiếp tục nói: Ngã hai người như kim định cư Dự Châu, mới đến Nam Dương không lâu, lần này đến đây nãi là vì tìm phóng hiền tài.

Dự Châu.

Tìm phóng hiền tài.

Trong lòng Văn Sính liền nhảy dựng.

Chỉ là Trần Húc hai người mặc nãi là tiện trang, cũng không hảo xác định.

Chỉ có thể thí tham dò hỏi: Uyển Thành cảnh nội, mỗi một chỗ ngã đều tương đương quen thuộc.

Liền tính Nam Dương ba mươi dư huyện, ngã cũng chỉ có lác đác vài huyện chưa đi qua.

Nếu tôn khách nhu cầu, ngã cũng có thể mang tôn khách tiến đến tìm phóng.

Trần Húc nghe vậy không khỏi tò mò nói: Đương chân.

Như thế xem ra, huynh đài xác thực kinh nghiệm du lịch phong phú a.

Văn Sính lại xua xua tay nói: Tôn khách chê cười, nơi nào so được với tôn khách, viễn khóa hai châu chi địa.

Trong lòng hắn nghĩ muốn cùng Trần Húc lạp cận quan hệ, liền cười nói: Không biết nhị vị tìm phóng hiền tài là ai.

Ngã gần mấy ngày nay vừa lúc rảnh rỗi, không bằng do mỗ mang nhị vị tiến đến liền được.

Đa tạ Trọng Nghiệp hảo ý.

Trần Húc cùng Điền Phong đối thị một cái, cũng từ trong mắt Điền Phong nhìn ra vẻ vừa lòng.

Ngay lập tức lãng thanh cười nói, Hiền tài ngã hai người muốn tìm, lần này tìm được rồi, lại không cần Trọng Nghiệp phí tâm.

Nguyên lai tôn giá dĩ nhiên tìm được rồi.

Như thế đảo muốn chúc mừng nhị vị.

Trong thanh âm Văn Sính, thấu ra chút ít thất vọng.

Chương 236

Bất quá toàn tức, hắn liền nói: Nhị vị như thế nào biết tự của mỗ.

Chẳng lẽ nhị vị sớm nhận ra tại hạ.

Trần Húc lãng thanh cười nói: Không gạt Trọng Nghiệp, ngã thử phiên đến đây, chính là vì ngươi.

Vì ngã.

Văn Sính rõ ràng giật mình kinh hãi.

Trong lòng tuy rằng có sở sai trắc, nhưng khi chân chính nghe được đáp án, nan miễn có chút kinh ngạc.

Vội xua tay nói: Văn Sính nơi nào đương được hai chữ hiền tài.

Chỉ là mỗ pha có chút tò mò, không biết nhị vị là phương nào thần thánh.

Trên mặt Trần Húc, lộ ra vài phần đạm đạm ý cười.

Điền Phong, cũng kháp hảo xử giới thiệu nói: Vị này chính là Trấn Đông Tướng Quân, Thành Võ Hầu, như kim Dự Châu Châu Mục, Kinh Châu Thứ Sử Trần Đông Thăng.

Văn Sính nghe vậy, vội vàng đứng dậy.

Đối với Trần Húc cung thân thi lễ một cái nói: Nguyên lai là Trần Hầu thân lâm, thảo dân đa có đãi mạn chi xử, thỉnh Trần Hầu chớ trách mới được.

Trần Húc đứng dậy, một phen đem Văn Sính đỡ dậy.

Mới lãng thanh cười nói: Trọng Nghiệp không cần khách khí.

Ngã nãi là Trần Húc, vị này nãi là quân sư dưới trướng ngã, Điền

Phong.

Ngã hai người đến đây, nãi là chuyên nghiệp vì Trọng Nghiệp.

Không biết Trọng Nghiệp, đối với chức quận thủ quận Nam Dương, có ý không.

Lời này vừa nói ra, toàn bộ trái tim Văn Sính liền mãnh nhiên nhảy động.

Không nghĩ tới, Trần Hầu vừa mở miệng liền ném ra một cái dụ hoặc lớn như vậy.

Thất thước nam nhi, ai không muốn mang ba thước kiếm, lập bất thế công nghiệp.

Ai không muốn dương mi thổ khí, quang tông diệu tổ.

Sảo sảo bình định cảm xúc, hắn mới lấy ngữ khí tận lượng bình tĩnh dò hỏi: Không biết Trần Hầu nói lời này, là có gì dụng ý.

Trần Húc thấy Văn Sính nhanh như vậy liền trấn tĩnh xuống dưới, trong lòng không khỏi thầm khen một tiếng.

Lãng thanh cười nói: Trọng Nghiệp, ngã liền ăn ngay nói thật với ngươi.

Ngã đẳng không ngày nữa liền muốn rời khỏi quận Nam Dương, đi về Dự Châu.

Chỉ là như kim quận Nam Dương sơ định, bản hầu lại không yên lòng, liền nghĩ tìm kiếm một người đắc lực khả kháo, đem toàn bộ quận Nam Dương thác phó cho hắn.

Không biết Trọng Nghiệp có ý không.

Trần Húc nói xong, cứ như vậy đạm đạm nhìn Văn Sính.

Lần này, Văn Sính rốt cuộc không cách nào bảo trì đạm nhiên như

vừa rồi.

Đây chính là tin tốt bằng trời a.

Hắn định định nhìn Trần Húc, phảng phất đang xác nhận tin tức này có thuộc thực hay không.

Trực đến khi Trần Húc cười gật gật đầu với hắn, hắn mới cung thân cúi đầu nói: Thuộc hạ Văn Sính bái kiến Chúa công.

Trần Húc một phen đem Văn Sính đỡ dậy.

Mới lãng thanh cười nói: Hảo.

Thậm hảo.

Ngô đắc Trọng Nghiệp, tắc quận Nam Dương vô ưu hĩ.

Điền Phong cũng tiến lên cung hạ nói: Chúc mừng Chúa công đắc một lương tướng.

Trần Húc gật gật đầu nói: Đa mệt Nguyên Hạo tuệ nhãn thức nhân.

Nếu không bản hầu lại như thế nào năng phát hiện lương tài như Trọng Nghiệp.

Điền Phong bão quyền cười nói: Hết thảy bất quá là bổn phận của thuộc hạ mà thôi.

Trần Húc một tay giữ chặt cánh tay Điền Phong, một tay giữ chặt cánh tay Văn Sính nói: Đi, hai vị, bồi ngã hảo hảo hợp kế hợp kế.

Nói xong, ba người liền ngồi cùng nhau, nhất nhất câu thông về tình huống quận Nam Dương, cùng với biện pháp trị lý quận Nam Dương.

Hồi lâu, Trần Húc vừa lòng vỗ vỗ bả vai Văn Sính nói: Hảo.

Trọng Nghiệp quả nhiên lợi hại.

Như thế, đối với quận Nam Dương, bản hầu lại không còn nửa phần ưu lự.

Chỉ là sáng sớm ngày mai, ngã đẳng liền phải rời đi, quận Nam Dương liền tân khổ Trọng Nghiệp rồi.

Văn Sính cười gật gật đầu nói: Chúa công yên tâm là được.

Trần Húc lại dặn dò nói: Quận Nam Dương nãi là yếu đạo giao thông nam bắc, cũng là thông đạo ngã đi Trường An, Lạc Dương.

Vạn vạn không thể sơ thất, thỉnh Trọng Nghiệp vụ tất tiểu tâm mới được.

Văn Sính vỗ vỗ ngực nói: Chúa công yên tâm, mỗ nhất định thế thủ hảo Nam Dương, định sẽ không để xảy ra sơ thất.

Tại cái thời điểm này, một đạo âm thanh của hệ thống, tại trong đầu Trần Húc vang lên.

Đinh, chúc mừng túc chủ, thành công chiêu lãm Văn Sính.

Hoàn thành nhiệm vụ song trọng: Tiệt hồ Lưu Biểu, tiệt hồ Tào Tháo.

Hoàn thành nhiệm vụ tiệt hồ Lưu Biểu, hoạch đắc nhiệm vụ tưởng lệ: Đặc tính Lưu Biểu: Địa lợi.

Hoàn thành nhiệm vụ tiệt hồ Tào Tháo, hoạch đắc nhiệm vụ tưởng lệ: Chiến pháp Tào Tháo: Đầu thạch.

Đặc tính Địa lợi: Khi vị trí thuộc phạm vi thế lực phe mình, năng lực bộ đội bản thân tăng lên.

Chiến pháp Đầu thạch: Khi sử dụng đầu thạch xa, phích lịch xa đẳng công thành khí giới, phá hoại lực đối với thành phòng gia tăng.

Nhìn phần thưởng của hệ thống, Trần Húc cả mừng.

Quả nhiên.

Sau khi chiêu mộ được Văn Sính, liền nhận được phần thưởng tiệt hồ song trọng.

Trong đó, nếu dùng Địa Lợi vào lãnh thổ phòng thủ thì tương đương không tồi.

Còn chiến pháp Đầu Thạch, đối với việc sử dụng đầu thạch xa xe ném đá sẽ càng dễ dàng công phá thành trì hơn.

Hiện nay lại có thêm Phích Lịch Xa cùng các lợi khí khác, sau này khi phá thành cũng sẽ trở nên dễ dàng hơn nhiều.

Nghĩ đến đây, hắn tỏ vẻ khá hài lòng gật gật đầu.

Sau đó, Trần Húc liền dẫn theo Điền Phong, Văn Sính hai người đi về phía phủ Quận thủ Nam Dương.

Đợi sau khi đến phủ Quận thủ, hắn liền giới thiệu Văn Sính cho tất cả mọi người.

Sau khi mọi người chào hỏi lẫn nhau, hắn cười vang nói: Chư vị, từ hôm nay trở đi, chức Nam Dương Quận Thái thú sẽ giao cho Văn Sính.

Mọi người tự nhiên nhao nhao chúc mừng.

Nam Dương quận nãi là thiên hạ đệ nhất đại quận, vô luận là nhân khẩu hay diện tích đều là lớn nhất.

Cho nên vị trí Quận thủ này có sức hấp dẫn rất lớn.

Văn Sính nghe mọi người chúc mừng, cũng nhất nhất đáp lễ.

Trong mắt Ngụy Diên thoáng qua một tia ảm đạm.

Bản thân hắn đối với chức Nam Dương Quận Thái thú không có hứng thú quá lớn, bởi vì mục tiêu của hắn là làm một gã tướng quân.

Một gã tướng quân chinh chiến tứ phương, lại dựa vào quân công để phong hầu.

Giống như Trần Húc vậy.

Cho nên sau khi biết được danh tiếng Trần Húc, hắn tinh dạ kiêm trình đi gấp ngày đêm, đến bái nhập dưới trướng Trần Húc.

Nhưng hết thảy, sau khi công hạ Nghĩa Dương, đã có chút ít chuyển biến.

Nguyên bản vì gia cảnh bần hàn, hắn phải chịu đựng láng giềng xem thường.

Nhưng khi dẫn binh mã công hạ Nghĩa Dương xong, hắn triệt để cảm nhận được sự sùng kính và úy kỵ của mọi người.

Điều này khiến hắn đối với việc làm mục thủ một phương có một tia khát vọng.

Quách Gia thấy vậy, liền ghé vào tai Trần Húc, nhỏ giọng nói: Chúa công, nhìn biểu tình của Văn Trường, dường như có chút không thích hợp.

Trần Húc ngẩn ra, nhìn về phía Ngụy Diên.

Quả nhiên, thấy Ngụy Diên đang một mặt ủ rũ cúi đầu, đi về phía bên ngoài.

Trần Húc khẽ động ý niệm, trong lòng đã có vài phần suy đoán.

Hắn ba bước cũng làm hai bước, đi đến bên cạnh Ngụy Diên, đi theo Ngụy Diên cùng nhau ra ngoài.

Ngụy Diên nhìn thấy Trần Húc, vội vàng bão quyền thi lễ nói: Chúa công.

Ân, Văn Trường, đi dạo với ta một chút đi.

Trần Húc thản nhiên cười nói.

Ngụy Diên gật gật đầu.

Hai người cùng nhau đi về phía bên ngoài.

Khi đến một chỗ không người, Trần Húc nhìn bên cạnh có hai tảng đá, liền đối với Ngụy Diên nói: Văn Trường, ngồi đi.

Ngụy Diên vốn có chút câu nệ, bất quá dưới sự kiên trì của Trần Húc, cũng không có từ chối nhiều.

Hai người liền cùng ngồi xuống tảng đá bên đường.

Nhìn đường xá phía xa người người nhốn nháo, Trần Húc cười nhìn về phía Ngụy Diên hỏi: Văn Trường, ngươi có chí hướng không.

Ngụy Diên sững sờ.

Đương nhiên là có chí hướng, chí hướng của hắn rất cao.

Nhưng theo tình huống hiện nay, thậm chí có chút không thực tế.

Chương 237

Hắn gãi gãi đầu, có chút ngại ngùng nói: Chúa công, từ nhỏ đã vậy, ta xác thực có chút ý nghĩ.

Ta muốn trở thành một đại danh tướng.

Ta muốn lấy quân công phong hầu.

Ta muốn danh truyền thiên cổ.

Nhưng ngay sau đó hắn lắc đầu nói: Chúa công, ta biết chí hướng này của ta xác thực quá không thực tế.

Khi ta còn nhỏ, hàng xóm láng giềng cũng thường lấy việc này ra chê cười ta.

Lời của hắn còn chưa nói hết, liền thấy Trần Húc gật gật đầu nói: Văn Trường, có chí hướng này là tốt.

Ngươi yên tâm, ta tin tưởng ngươi có thể thực hiện cái chí hướng này.

Ngụy Diên nghe vậy sững sờ.

Không ngờ tới Trần Húc cư nhiên sẽ nói như vậy.

Thấy Ngụy Diên một mặt không thể tin nổi, Trần Húc thản nhiên cười nói: Văn Trường, chỉ cần ngươi ở dưới trướng ta, toàn lực ứng phó, như vậy, vài năm sau, ngươi sẽ phát hiện, ngươi đã hoàn thành mục tiêu này.

Ngụy Diên ngây ngẩn cả người, ngơ ngác nói: Chúa công, lời ấy. là thật sao.

Trần Húc cười nói: Đương nhiên là thật.

Không tin sao.

Không tin tưởng ta sao.

Lời này vừa nói ra, Ngụy Diên vội vàng xua tay nói: Chúa công, lời của ngài Ngụy Diên ta tự nhiên tin tưởng.

Chỉ là. chỉ là.

Trong lòng hắn lại nói không nên lời.

Trần Húc vỗ vỗ vai Ngụy Diên nói: Đừng nghĩ nhiều như vậy, trên phương diện thống binh, ngươi có thiên phú, thiên phú võ học của ngươi cũng rất cao.

Hai cái kết hợp lại, muốn thực hiện lấy quân công phong hầu, căn bản không thành vấn đề.

Nhìn xem ta, năm ngoái, ta bất quá chỉ là một giới bạch thân, nhưng hiện nay thì sao.

Trong lúc Trần Húc nói chuyện, trên thân thể hắn cũng tản mát ra một cỗ tự tin nồng đậm: Như hôm nay, ta đã là Hầu gia đỉnh phong.

Phong vô khả phong.

Ngươi xem, ta làm được không.

Ngụy Diên ngây ngẩn cả người.

Bất quá ngay sau đó, hắn xua tay nói: Chúa công, ngài nãi là văn đàn nhất đế, thiên cổ kiều sở.

Tự nhiên không phải hạng phàm phu tục tử như chúng ta có thể đánh đồng.

Trần Húc cười nói: A, Văn Trường a, kỳ thật a, ta và ngươi giống nhau, cũng bất quá là một người trẻ tuổi mà thôi.

Chỉ là trong lòng ta, so với ngươi nhiều hơn vài phần nhiệt huyết thôi.

Cũng so với ngươi đi trước vài bước.

Ta tin tưởng, chỉ cần ngươi phấn khởi tiến lên, phong hầu, căn bản không thành vấn đề.

Văn Trường, Bản hầu tin tưởng ngươi nhất định có thể.

Trong mắt Ngụy Diên chớp động tinh quang.

Hắn đứng dậy, đối với Trần Húc hoán quyền cung thân nói: Chúa công, Ngụy Diên đã hiểu.

Ta nhất định nỗ lực, không phụ sự kỳ vọng của chúa công.

Trần Húc vỗ vỗ bên cạnh, ra hiệu Ngụy Diên ngồi xuống.

Lúc này mới cười dò hỏi: Vậy vừa rồi, là chuyện gì xảy ra.

Ngụy Diên cắn cắn môi, không có nói chuyện.

Trần Húc thản nhiên cười nói: Có phải bởi vì nhìn thấy Văn Sính trở thành Nam Dương Thái thú, trong lòng có chút ghen tị hay không.

Ngụy Diên lược lược do dự một chút, mới nói: Chúa công, mấy ngày trước, sau khi ta lĩnh binh công hạ Nghĩa Dương, ta phát hiện, những kẻ nguyên bản coi thường ta, trong ánh mắt nhìn ta đã nhiều hơn kính sợ, nhiều hơn bội phục.

Nhân thử, ta mới nghĩ nếu ta có thể làm Nam Dương Thái thú, như vậy những người kia há không phải.

Lời của hắn không có nói tiếp, nhưng kỳ thật hàm nghĩa lại không cần nói cũng biết.

Trần Húc cười gật gật đầu nói: Thì ra là thế, Bản hầu đã hiểu.

Hắn nhìn về phía Ngụy Diên nói: Văn Trường, như vậy ta liền cho ngươi hai lựa chọn.

Một cái là ta giao cho ngươi năm ngàn binh mã, để ngươi trấn thủ

Nam Dương quận.

Một cái khác là tùy ta cùng nhau đi Trường An kiến thức phong cảnh bất đồng.

Ngụy Diên nghe vậy, thân mình dừng lại.

Hắn nhìn Trần Húc, trong mắt lóe lên một tia không dám tin.

Chuyện đi Trường An, sớm đã truyền khai trong đám người bọn họ.

Tuy rằng hắn mới vừa gia nhập không bao lâu, nhưng cũng nghe được tin tức này.

Nếu có thể đi theo chúa công đi Trường An, kia không thể nghi ngờ là cơ hội tốt ngàn năm có một.

Nói không chừng, liền sẽ trong cơ hội lần này, đạt được chiến công không nhỏ.

Chỉ là hắn cũng nghe người khác nhắc tới, lần này chúa công sẽ không mang quá nhiều người.

Ngay lập tức, Ngụy Diên không do dự nữa, đối với Trần Húc thi lễ nói: Chúa công, ta nguyện tùy ngài cùng nhau tiến về Trường An.

Ân.

Trần Húc nhìn Ngụy Diên, hài lòng gật gật đầu, Như vậy, liền đi theo ta cùng đi Trường An đi.

Chỉ là, phải hảo hảo rèn luyện binh sĩ dưới trướng.

Nhạ.

Ngụy Diên cung thân ứng mệnh.

Trong cảm giác của Trần Húc, Ngụy Diên ở quỹ tích ban đầu, bởi vì các loại nguyên nhân, có chút bị mai một.

Hoặc giả, không có đem tiềm năng phát huy ra hết.

Nhưng hiện nay, Ngụy Diên còn trẻ như vậy liền đi theo bên cạnh hắn.

Hắn muốn nhìn xem, nếu có sự điều giáo của hắn, lại cho Ngụy Diên cơ hội thực chiến, Ngụy Diên rốt cuộc sẽ đi đến trình độ nào.

Trần Húc đứng dậy, phủi phủi bụi đất trên mông, mới hướng phủ Quận thủ đi đến.

Chỉ là cùng lúc đó, thanh âm Trần Húc cũng theo đó truyền vào trong tai Ngụy Diên.

Ta cho ngươi thời gian ba ngày, mang theo binh mã về Nghĩa Dương một chuyến, đem chuyện của ngươi xử lý tốt triệt để.

Hãy nhớ kỹ, không cần bó tay bó chân.

Đại trượng phu hành sự, ngửa không thẹn với trời, cúi không thẹn với đất, vấn tâm vô quý là tốt rồi.

Thanh âm dừng lại một chút, lại vang lên lần nữa: Ba ngày sau, trực tiếp về Dĩnh Xuyên.

Nhớ kỹ, đừng chỉnh ra sự tình quá lớn.

Ngụy Diên vì đó sững sờ, lập tức liền cao giọng đáp: Thuộc hạ đa tạ chúa công.

Trần Húc không có quay người, chỉ đưa tay triều phía sau vẫy vẫy.

Khi trở lại hậu viện phủ Quận thủ, hắn phát hiện Phiền Ngọc đã chuẩn bị một bầu rượu, đang chờ ở trong phòng.

Trần Húc khẽ giật mình nói: Ngọc nhi, uống rượu sao.

Phiền Ngọc đối với Trần Húc doanh doanh thi lễ nói: Trần lang nãi là anh hùng đương thế.

Hãy để nô gia hảo hảo bồi chàng.

Trong lúc nói chuyện, nàng đã đi tới bên cạnh Trần Húc, giúp Trần Húc rót đầy một chén.

Ngay sau đó, nàng xoay người, triều Trần Húc mỉm cười.

Nụ cười kia tẫn hiển vẻ mị hoặc.

Trần Húc đưa tay kéo một cái, đem Phiền Ngọc kéo vào trong ngực.

Sáng sớm hôm sau, Trần Húc dậy thật sớm, chỉnh bị tốt hết thảy.

Chỉ phát hiện Phiền Ngọc đang nằm đó ngủ không tỉnh.

Bất đắc dĩ, chỉ có thể đem Phiền Ngọc bế vào trong xe ngựa, do nha hoàn chiếu cố.

Hắn tắc mang theo binh mã dưới trướng, một đường đi về phía Dự Châu.

Lúc này hắn mới chân chính phát hiện ra chỗ tốt của Thể chất đan.

Tinh lực hiện nay của hắn tương đương sung mãn.

Do thời gian tương đối gấp, nên hắn cùng một đám văn võ mang theo hai đội ngũ có tốc độ khá nhanh đi trước hướng Dĩnh Xuyên tiến phát.

Những người còn lại, Trần Húc để Nhạc Tiến, Vu Cấm, Lý Điển chờ người dẫn dắt.

Căn dặn Nhạc Tiến để hắn cố ý thả chậm tốc độ, chậm rãi hành quân.

Chương 238

Hai ngày sau, Trần Húc liền mang theo một đám văn võ chạy về Dĩnh Xuyên.

Trong quận Dĩnh Xuyên, biết Trần Húc muốn về, mọi người đều bận rộn hẳn lên.

Vô số bách tính toàn bộ đều chuẩn bị dũng mãnh lao tới cửa thành nghênh đón.

Do nhân số quá nhiều, cửa thành đều bị chặn kín.

Trần Húc bất đắc dĩ, kẹp bụng ngựa, vượt chúng ra nói: Chư vị hương thân, chư vị huynh đệ tỷ muội, tiếp theo ta có hội nghị muốn mở, thỉnh chư vị hỗ trợ nhường ra một con đường.

Lời của hắn vừa dứt, đám người trong nháy mắt hướng hai bên tách ra.

Càng làm cho hắn kinh ngạc chính là, trong đám người tự phát có người đứng ra, giúp duy trì trật tự đám đông.

Trần Húc cười vang nói: Đa tạ chư vị.

Ngay sau đó hắn kẹp bụng ngựa, Xích Thố Mã một ngựa đi đầu, hướng về phía trong cửa thành chạy tới.

Tại phía sau hắn, những người còn lại cũng toàn bộ đi theo vào.

Thái Diễm, Điêu Thuyền cùng các nàng đã sớm chờ hầu ở trong phủ Châu mục.

Thấy Trần Húc về, vội vàng tiến lên, đối với Trần Húc doanh doanh thi lễ.

Trần Húc từ trên lưng Xích Thố Mã nhảy xuống, vài bước liền

đến trước mặt tam nữ.

Tam nữ phảng phất như chim yến về tổ, chui vào trong ngực Trần Húc.

Trần Húc liền đối với thân vệ hô một tiếng: Đi đem những quan viên văn võ mà ta yêu cầu tìm đến đây, ta muốn ở trong nghị thất mở cuộc họp.

Một đám thân vệ toàn bộ hướng về bốn phía tản ra, chia nhau đi tìm quan viên văn võ.

Không bao lâu sau, một đám quan viên văn võ đều chạy tới, từng người đối với Trần Húc cung thân hành lễ.

Trần Húc tự gật đầu dĩ tác hồi ứng.

Trong sảnh nghị sự.

Trần Húc quay đầu nhìn về phía Từ Thứ nói: Nguyên Trực, ngươi nói một chút, đem tình báo lấy được từ Lương Châu nói rõ cho mọi người.

Từ Thứ gật đầu đi ra, đối với mọi người nói: Hiện nay trong cảnh nội Lương Châu, bộ hạ cũ của Đổng Trác là Lý Giác, Quách Tỷ các loại, đã khởi sự.

Đăng cao nhất hô, tại Lương Châu cảnh nội người hưởng ứng như mây.

Mới bất quá bốn năm ngày thời gian, liền tụ tập một hai vạn người.

Chuẩn bị trong vòng năm ngày, binh phát Trường An.

Trần Húc gật gật đầu nói: Nguyên Trực, trong thành Trường An ứng đối thế nào.

Nhạ.

Từ Thứ đáp một tiếng, mới nói, Hiện nay trong thành Trường An cũng không có sách lược ứng đối.

Trần Húc thở dài một hơi nói: Nếu theo tốc độ này phát triển tiếp, chỉ sợ Lý Giác, Quách Tỷ cuối cùng tụ tập nhân số sẽ ở mức mười vạn chúng.

Lời này vừa nói ra, mọi người cùng nhau kinh hô lên.

Ngay cả Từ Thứ cũng không thể tin được nhìn Trần Húc nói: Chủ nhân, Lý Giác, Quách Tỷ thật sự có thể tụ tập nhiều người như vậy.

Trần Húc gật gật đầu nói: Không thể phủ nhận, trong đó tất nhiên có lão nhược tàn binh.

Nhưng cho dù trừ đi phần nước trong đó, theo ta tính toán, ba bốn vạn khẳng định là có.

Có không ít người thở phào một hơi.

Ba bốn vạn binh mã, đơn giản hơn nhiều.

Trần Húc lại lắc đầu nói: Chư vị, phải chú ý một điểm, đó là thành phần trong những người đó.

Như hôm nay Lý Giác, Quách Tỷ chiêu mộ, nãi là Tây Lương quân cựu bộ.

Tây Lương quân vốn năng chinh thiện chiến, trong đó Tây Lương Thiết Kỵ sức chiến đấu càng là danh chấn thiên hạ.

Đổng Trác liền ỷ vào chi Tây Lương Thiết Kỵ này mới ngồi vững vị trí Tướng quốc.

Mọi người hít sâu một hơi khí lạnh.

Danh tiếng Tây Lương Thiết Kỵ, người ngồi ở đây ai mà không biết, ai mà không hiểu.

Ngay cả Quách Gia, Tuân Du biểu tình cũng dị thường khó coi.

Trần Húc lại than thở: Có một điểm, ta muốn nói rõ cho mọi người, kia Tây Lương Thiết Kỵ không phải là khủng bố nhất, khủng bố nhất là một đội quân khác.

Khi Đổng tặc còn sống, từ trong Tây Lương Thiết Kỵ chọn lựa ra ba ngàn người tinh nhuệ nhất, tạo thành Phi Hùng Quân.

Từ đó có thể thấy được mức độ tinh nhuệ của Phi Hùng Quân này.

Mà Phi Hùng Quân kia liền nắm giữ ở trong tay Lý Giác.

Quách Gia nói: Chúa công, nếu Phi Hùng Quân thật sự tinh nhuệ như vậy, kia vì sao lúc Đổng tặc thân tử, Phi Hùng Quân lại không có chút động tĩnh nào.

Trần Húc thản nhiên cười nói: Đơn giản, bởi vì Bản hầu biết Phi Hùng Quân lợi hại, liền để Vương Doãn đem thời gian chọn tại lúc Phi Hùng Quân rời đi.

Khi đó Đổng Trác mệnh Lý Giác, Quách Tỷ suất Phi Hùng Quân thủ hộ Mi Ổ.

Cho nên đợi đến khi Lý Giác, Quách Tỷ biết được tin tức, Đổng Trác đã thân tử.

Lý Giác, Quách Tỷ liền dẫn theo Phi Hùng Quân đi thẳng về Lương Châu.

Chúa công quả nhiên anh minh.

Quách Gia từ đáy lòng tán thán một tiếng.

Quách Gia biết, mưu kế chính là chi tiết.

Chỉ có xử lý tốt từng cái chi tiết, kế sách chế định ra mới có thể thuận lợi đạt thành.

Như vậy xem ra, muốn giải vây Trường An, chỉ sợ tương đương khó khăn a.

Tuân Du cũng cảm thán một câu.

Hắn từng làm quan tại Lạc Dương và Trường An, tự nhiên đối với sức chiến đấu của Tây Lương Thiết Kỵ có sự hiểu biết tương đương.

Tuân Du nói ra lời này, mọi người cùng nhau gật đầu.

Độ khó đã bày ra trước mặt.

Lập tức, từng người một toàn bộ đều nhìn về phía Trần Húc.

Ánh mắt Trần Húc đảo qua trên mặt tất cả mọi người, cuối cùng rơi vào trên người Thái Sử Từ.

Hắn thản nhiên cười nói: Đến lúc đó, nói không chừng Hổ Báo Kỵ của ta liền phải cùng Phi Hùng Quân chiến một trận.

Tử Nghĩa, có tin tưởng đối phó Phi Hùng Quân không.

Thái Sử Từ lời nói dừng lại, ngay sau đó cười khổ một tiếng nói: Chúa công, ta. ta có tin tưởng.

Nhưng ta cảm giác thực lực Phi Hùng Quân kia chỉ sợ tương đương bất phàm a.

Trần Húc tiến lên vỗ vỗ vai Thái Sử Từ nói: Không sao.

Đến lúc đó cùng lắm thì Bản hầu đích thân xuất thủ.

Lời này vừa nói ra, Thái Sử Từ hưng phấn.

Hắn cười vang nói: Đã có chúa công xuất thủ, kia vạn sự vô ưu hĩ.

Có chúa công tại, vậy Hổ Báo Kỵ ta nhất định có thể cán phiên Phi Hùng Quân.

Trong lời nói của hắn tràn đầy sự tự tin mãnh liệt.

Trần Húc gật gật đầu nói: Theo ta kết hợp tình báo mà xem, kia Tây Lương quân đại khái sẽ tại tháng sáu chia quân vây Trường An.

Hiện nay là tháng năm.

Sự bất nghi trì, ta chỉnh bị hai ngày, hai ngày sau xuất phát đi Tây Lương, giải vây Trường An.

Trần Quần có chút lo lắng nói: Chúa công, chúng ta nếu sớm xuất binh, có thể hay không bị người lấy cớ.

Dù sao quy mô binh lực điều động lớn như thế, động tĩnh tất định không nhỏ.

Trần Húc nghe vậy, tán thưởng nhìn Lỗ Túc một cái nói: Không sai.

Tử Kính sở ngôn rất đúng.

Hắn thoáng dừng lại một hồi.

Trong lòng mọi người đều lộ ra vẻ tò mò.

Trần Húc mới thản nhiên cười nói: Việc này đảo cũng không khó.

Nguyên Hạo trước đó liền đã có bố trí.

Trong lúc nói chuyện, hắn nhìn về phía Điền Phong.

Điền Phong cười đứng ra nói: Không sai, việc này là dựa theo an bài của chúa công.

Từ sau khi chúng ta hồi sư, phía bắc Nam Dương quận xuất hiện đại phê Hoàng Cân dư nghiệt.

Chúa công bất đắc dĩ, chỉ có thể phái đại quân trấn áp.

Hắn cười nhìn về phía mọi người nói: Chư vị cho rằng, kế này như thế nào.

Quách Gia vỗ tay cười to nói: Diệu.

Quả nhiên diệu.

Như vậy, vô ưu hĩ.

Tuân Du cũng cười vang nói: Chính là như thế.

Chương 239

Kế này đại thiện.

Chúng ta thanh tiễu Hoàng Cân tặc, ai cũng không nói ra được cái gì.

Phía bắc Nam Dương quận cự ly Trường An, bất quá số ngày lộ trình.

Lại càng thêm phù hợp.

Trần Húc nhìn về phía Lỗ Túc nói: Tử Kính, trước đó để ngươi điều tập lương thảo, chuẩn bị xong chưa.

Lỗ Túc gật gật đầu nói: Chúa công yên tâm, lương thảo vào mấy ngày trước, mượn cớ thanh tiễu Nam Dương quận, đã vận đến bên trong Nam Dương quận.

Hiện nay chính do Hứa Chử tướng quân thủ hộ.

Tốt.

Trần Húc hài lòng gật gật đầu.

Hiện nay hết thảy tựa hồ đã chuẩn bị xong, chờ đại quân nhổ trại.

Bất quá, hắn có một ý tưởng to gan.

Đó chính là đơn kỵ sấm Lương Châu.

Dự Châu, trong phủ Châu mục, nghị sự sảnh.

Trần Húc nhìn về phía Từ Thứ, nghĩ đến cảnh tượng thành Trường An sau khi bị Lý Giác, Quách Tỷ chiếm đóng, dân chúng lầm than.

Không khỏi thở dài một hơi nói: Nguyên Trực, ta tức khắc viết

thư một phong, phái người tống vãng Trường An, giao vào trong tay Vương Tư đồ.

Từ Thứ cung kính nói: Nhạ.

Ngay lập tức, Trần Húc viết thư một phong, đem tình huống Tây Lương viết xuống.

Từ Thứ cầm thư, vội vàng đi ra ngoài.

Trường An.

Vừa tan tảo triều, Thị trung Triệu Ôn vội vàng chạy chậm đuổi theo Vương Doãn.

Đối với Vương Doãn cung thân thi lễ nói: Vương Tư đồ, Tây Lương quân lần nữa dâng thư, yêu cầu xá miễn tử tội cho bọn hắn, không biết Vương Tư đồ cho rằng như thế nào.

Vương Doãn giận hừ nói: Xá miễn tử tội.

Nói đùa.

Những năm nay, bọn hắn đi theo Đổng Trác, rốt cuộc phạm vào bao nhiêu sự tình.

Vi họa một phương đều là nhẹ.

Còn muốn xá miễn.

Ngay sau đó hắn chỉ vào mũi Triệu Ôn nói: Triệu Tử Nhu, ta nói cho ngươi biết, hiện nay Đổng Trác đã chết.

Ngươi cũng phải đem vị trí của mình đặt cho chính.

Đừng có luôn nghĩ xá miễn, xá miễn cái gì đó.

Nói xong, hắn hất bào tụ, dương trường mà đi.

Chỉ còn lại Triệu Ôn dừng lại tại nơi đó, sắc mặt lúc xanh lúc trắng biến ảo.

Vương Doãn ngồi kiệu, về tới bên ngoài phủ Tư đồ.

Hắn vén rèm lên, xa xa liền thấy ngoài phủ Tư đồ vây quanh không ít người.

Thấy hắn vén rèm, quản gia chủ động đi lên phía trước, đối với Vương Doãn cung kính nói: Lão gia, hai ngày nay ngoài phủ lại tụ tập không ít người, từng người một toàn bộ đều cầm lễ vật.

Vương Doãn khẽ hừ một tiếng nói: Tặng lễ.

Đã muộn.

Mấy năm trước lúc Đổng Trác còn tại, bọn hắn đi theo Đổng Trác vi họa.

Như hôm nay Đổng Trác đổ, liền muốn thoát tội.

Đi bảo bọn hắn toàn bộ đều trở về.

Mang lễ vật cũng toàn bộ đều trả lại cho ta.

Quản gia tự nhiên không dám nói nhiều, lập tức lĩnh mệnh, hướng về phủ Tư đồ vội vàng chạy đi.

Ngay sau đó, dưới sự a xích của quản gia, đám người bên ngoài phủ Tư đồ bất đắc dĩ tán đi.

Sắc mặt bọn hắn cực kỳ khó coi.

Ngồi ở trên kiệu, nhìn bộ dáng bọn hắn rời đi, Vương Doãn giận hừ một tiếng nói: Tra.

Cho ta nghiêm tra.

Tất cả những kẻ vi họa, toàn bộ đều phải nghiêm tra.

Trong phủ Tư đồ.

Quản gia chạy chậm vào thư phòng Vương Doãn, đối với Vương Doãn cung thân thi lễ nói: Lão gia, có thư tín từ Dĩnh Xuyên.

Vương Doãn buông thẻ tre bên tay, ngẩng đầu, trên mặt lộ ra một tia cười ý nói: Là của Đông Thăng sao, mau trình lên cho ta xem.

Quản gia đem thư tín giao vào trong tay Vương Doãn.

Vương Doãn mở ra, mày liền nhíu lại.

Ngay sau đó liền sắc mặt đại biến, bàn tay cầm thư tín cũng hơi có chút run rẩy.

Hắn đối với quản gia hô: Nhanh, cho ta chuẩn bị kiệu, ta muốn đi Tuyên Sự Điện.

Ngay sau đó hắn liền đứng dậy, cầm thư tín, chạy chậm ra ngoài phủ, trực tiếp ngồi lên kiệu.

Tuyên Sự Điện.

Vương Doãn vội vàng chạy vào Tuyên Sự Điện, cười vang đại quát nói: Nhanh.

Tìm chư vị đại thần đến nghị sự.

Không bao lâu sau, vài vị đại thần đã tới.

Vương Doãn nhìn về phía Triệu Ôn nói: Tử Nhu, nghĩ một phần chiếu thư xá miễn, ngoài ra lập tức phái một người tiến về Lương Châu, cùng Lý Giác, Quách Tỷ đàm phán.

Triệu Ôn nghe vậy không khỏi sững sờ nói: Tư đồ công, lúc nãy không phải ngài không cho phép xá miễn sao.

Vương Doãn mặt mũi khá khó coi nói: Lý Giác, Quách Tỷ phản rồi.

Lời này vừa nói ra, mọi người cùng nhau kinh hô lên.

Đây cũng không phải là chuyện nhỏ.

Số lượng binh mã Tây Lương thực sự không ít, Triệu Ôn càng tiến

lên dò hỏi: Vương Tư đồ, việc này quan hệ trọng đại, là thật sao.

Tự nhiên.

Vương Doãn đem thư tín trong tay lấy ra.

Mọi người xem xét một phen, đều thất sắc kinh hãi.

Ngay lập tức, liền do Triệu Ôn phái người, mang theo xá thư tiến về Lương Châu.

Chỉ là mọi người đều không có phát hiện, sắc mặt Triệu Ôn có chút âm tình bất định.

Lương Châu.

Lý Giác, Quách Tỷ hai người đang vây quanh cùng một chỗ uống rượu.

Đúng lúc này, một gã thân vệ từ bên ngoài chạy vào, đối với Lý Giác và Quách Tỷ nói: Tướng quân, bên ngoài có xá thư từ Trường An.

Cái gì.

Lý Giác, Quách Tỷ hai người nghe vậy đại hỉ.

Cười vang nói: Mau mời.

Mời sứ giả vào.

Bất quá ngay sau đó, bọn hắn cùng đứng dậy nói: Khoan, chúng ta nghênh ra ngoài liền.

Hai người cùng nhau ra bên ngoài, thấy sứ giả liền bão quyền thi lễ.

Lý Giác cười nói: Sứ giả từ xa tới, một đường vất vả.

Đến, mau mau mời vào bên trong.

Lý tướng quân, Quách tướng quân khách khí.

Mời.

Sứ giả nói xong, đi thẳng vào bên trong.

Lý Giác và Quách Tỷ hai người mày nhíu lại.

Bất quá ngay sau đó, bọn hắn nhìn nhau một cái, liền đi theo.

Thấy sứ giả đại lạt lạt ngồi ở trên chủ tọa, mày bọn hắn nhíu càng sâu.

Hai người tại phía dưới ngồi định.

Lý Giác cười vang nói: Không biết thiên sứ đến, sở vì chuyện gì.

Tên sứ giả kia thản nhiên cười nói: Ta chuyến này đến, nãi là mang theo xá thư.

Trong lúc nói chuyện, hắn nhìn về phía Lý Giác, Quách Tỷ hai người nói: Nhị vị tướng quân, còn không mau quỳ xuống tiếp thu xá thư.

Quách Tỷ nghe vậy, muốn phát tác.

Chương 240

Lý Giác đưa tay đem Quách Tỷ ngăn lại, lập tức âm thầm lắc đầu.

Quách Tỷ mới thôi.

Hai người lập tức quỳ xuống, tiếp nhận xá thư.

Sứ giả mới cười vang nói: Rất tốt.

Hiện nay trong thành ta binh mã chừng hai ba vạn, chiến tướng vô số, lại có thiên hạ đệ nhất mãnh tướng Lữ Bố tọa trấn, ta khuyên các ngươi sớm ngày tức binh ngừng chiến là tốt nhất.

Nếu không, sớm muộn đầu rơi xuống đất.

Hai vị tướng quân nãi là người thức thời, sẽ không đến mức bất trí như thế chứ.

Nói xong, hắn nặng nề hừ một tiếng, liền hướng về phía bên ngoài đi ra.

Quách Tỷ mặt mũi âm trầm đến mức có thể vắt ra nước.

Lúc này, sắc mặt Lý Giác cũng đen kịt một mảnh.

Hai người nhìn nhau một cái, Lý Giác thở dài một tiếng nói: Thôi.

Chúng ta cứ thế tức binh là được.

Đúng lúc này, một đạo thanh âm từ phía sau truyền đến.

Nếu hai vị tướng quân thật sự cứ thế tức binh, kia chỉ sợ đại họa không xa.

Trong lúc nói chuyện, một người đi ra.

Người này hách nhiên chính là Giả Hủ.

Hai người nhìn thấy Giả Hủ, cung kính bão quyền nói: Không biết

vì sao tiên sinh lại có cách nói như vậy.

Trên mặt Giả Hủ lộ ra một tia cơ phúng nói: Hai vị tướng quân, chẳng lẽ không có nhìn ra dáng vẻ sứ giả vừa rồi sao.

Lý Giác lắc đầu nói: Sứ giả tuy rằng thái độ không tốt, nhưng xá thư là thật.

Vậy liền như thế đi.

Lời của hắn còn chưa nói hết, Giả Hủ liền cắt ngang nói: Hiện nay hai vị tướng quân còn binh quyền trong tay, mà sứ giả đã có phản ứng như vậy.

Nếu hai vị tướng quân ngưng binh qua, sẽ thành cục diện như thế nào.

Lý Giác và Quách Tỷ hai người nhìn nhau một cái, đều từ trong mắt đối phương nhìn ra một tia do dự.

Quách Tỷ hỏi: Vậy lấy kế của tiên sinh, nên làm thế nào.

Giả Hủ thản nhiên cười nói: Tức khắc khởi binh, binh phát Trường An.

Trên mặt Quách Tỷ có chút do dự.

Bất quá ngay sau đó, hắn liền nhìn về phía Lý Giác nói: Trĩ Nhiên, ta quan sát Vương Tư đồ kia chỉ thi hành hoãn binh chi kế mà thôi.

Không bằng theo lời tiên sinh, tức khắc khởi binh, binh phát Trường An.

Lý Giác rõ ràng có chút do dự.

Hắn cứ đi đi lại lại, có chút không quyết định chắc chắn được.

Hồi lâu, tay phải hắn nắm chặt, mới nhìn về phía hai người nói: Đã như thế, ta tức khắc chỉnh binh.

Trên mặt Giả Hủ lộ ra một tia cười ý.

Quách Tỷ cũng gật đầu nói: Tốt.

Ta tức khắc đi chỉnh binh.

Lý Giác lại cười nói: Ta đi trước thỉnh vu tế thầy cúng, xem hôm nay khởi binh, có phù hợp hay không.

Hai người nghe vậy, biểu tình vì đó dừng lại.

Nam Dương quận.

Từ Thứ vội vàng chạy vào huyện nha Ly Huyện, đem tình báo đưa vào trong tay Trần Húc.

Trần Húc mở ra xem, phía trên chỉ có ngắn ngủi một dòng chữ.

Xá thư đã hạ, nhiên hợp đàm thất bại, Lý Giác, Quách Tỷ khởi binh, binh phát Trường An.

Trần Húc thật dài thở dài một tiếng.

Đem tình báo trong tay đưa cho Từ Thứ.

Từ Thứ xem xong, biểu tình trên mặt cũng phức tạp.

Trần Húc biểu tình trở nên nghiêm túc, nhìn về phía Từ Thứ nói: Nguyên Trực, đi thông tri Văn Trường đến huyện nha gặp ta một chuyến.

Từ Thứ sắc mặt khẽ biến nói: Chúa công, thật sự muốn cô thân phạm hiểm.

Trần Húc thản nhiên cười nói: Yên tâm đi.

Tái giả, ta cũng không phải cô thân một mình, ta sẽ mang theo Văn Trường cùng nhau, đi Trường An kiến thức một chút.

Từ Thứ muốn khuyên nữa, Trần Húc lại cười xua tay nói: Yên tâm đi.

Đến lúc đó, chỉ cần làm theo lệnh mà hành sự, ta sẽ không xảy ra chuyện.

Từ Thứ gật gật đầu nói: Nếu chúa công tâm ý đã quyết, Từ Thứ cũng không tốt khuyên nữa.

Chỉ hi vọng chúa công nhất định phải lấy an toàn bản thân làm trọng.

Yên tâm đi.

Trần Húc thản nhiên cười nói, Người có thể lưu lại ta, chỉ sợ còn chưa có xuất sinh.

Không bao lâu sau, Ngụy Diên hưng phấn chạy vào.

Trần Húc vỗ vỗ vai Ngụy Diên nói: Văn Trường, thế nào, có hứng thú bồi ta đi Lương Châu một chuyến không.

Ngụy Diên sững sờ nói: Chúa công, không phải đi Trường An sao.

Trần Húc thản nhiên cười nói: Trước đi Lương Châu, lại đi Trường An.

Tốt.

Chúa công, vậy chờ ta, chúng ta liền xuất phát.

Ngụy Diên hưng phấn.

Trong lúc nói chuyện, hai người ra khỏi huyện nha.

Dẫn đầu võ tướng là Triệu Vân, Thái Sử Từ, Tôn Kiên.

Dẫn đầu mưu sĩ là Quách Gia, Tuân Du, toàn bộ đều đứng ở bên ngoài.

Quách Gia cất bước tiến lên nói: Chúa công, chuyến này đi, xác thực có chút phong hiểm.

Trần Húc xua tay nói: Yên tâm, ta chuyến này đi là vì giải quyết kẻ

đứng sau màn kia, nếu người kia không giải quyết, một hồi binh họa này chỉ sợ khó rồi.

Quách Gia gật gật đầu nói: Như vậy chúa công hết thảy cẩn thận.

Triệu Vân nghênh đón nói: Chúa công, không bằng ta và ngài cùng đi đi.

Vạn nhất thật sự có biến cố, hợp lực hai người chúng ta, cũng vấn đề không lớn.

Trần Húc lắc đầu cười nói: Tử Long, ta chuyến này đi lại không phải đi liều mạng.

A, nhớ kỹ mang theo Bạch Mã Nghĩa Tòng của ngươi, kịp thời chạy đến là được.

Triệu Vân tự nhiên cung kính ứng mệnh.

Ngay sau đó lại quay đầu, dặn dò Ngụy Diên một phen.

Trần Húc triều một đám người sau lưng vẫy vẫy tay, lập tức phi thân lên thiên lý bảo mã Thấu Cốt Long.

Sở dĩ không cưỡi Xích Thố Mã, nguyên nhân căn bản là vì Xích Thố Mã quá chói mắt.

Nếu cưỡi Xích Thố Mã, há không phải nói cho người khác biết, Trần Húc đến rồi.

Trần Húc kẹp bụng ngựa, Thấu Cốt Long ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng hí vang, hướng về phía xa lao đi.

Ngụy Diên tắc gắt gao đi theo phía sau.

Mọi người không biết là, đúng lúc này, một đạo thanh âm hệ thống vang lên trong đầu Trần Húc.

Đinh, chúc mừng túc chủ lựa chọn thành công, do nhiệm vụ tương

đối đặc thù, Đại sư cấp tiềm hành thuật sớm cấp phát.

Nhiệm vụ khen thưởng Thể lực đan một mai, sẽ cấp phát sau khi hoàn thành nhiệm vụ thu phục Giả Hủ.

Nhìn thấy Đại sư cấp tiềm hành thuật, hắn không có chút do dự nào, lựa chọn nhận lấy.

Ngay lập tức, trong đầu hắn, vô số tin tức tiềm hành thuật theo đó xuất hiện.

Cùng lúc đó, trên thân thể hắn, một cỗ dòng nước ấm cũng theo đó dũng hiện.

Chỉ cảm thấy thông thể thư thái.

Hồi lâu, cỗ tin tức kia mới biến mất không thấy, dòng nước ấm trong thân thể cũng theo đó biến mất.

Hắn có một loại cảm giác.

Thật giống như ở trên Đại sư cấp tiềm hành thuật, tẩm dâm mấy chục năm lâu.

Chỉ cần hắn muốn, liền có thể tùy tâm sở dục thi triển ra.

Trong lòng Trần Húc không khỏi cả mừng.

Sở dĩ hắn sẽ lựa chọn cùng Ngụy Diên cùng đi Lương Châu và Trường An, nguyên nhân căn bản chính là vì cái nhiệm vụ này.

Tại mấy ngày trước khi mở quân lược hội nghị, một cái thanh âm hệ thống vang lên trong đầu hắn.

Tuyển hạng một: Đơn kỵ tiến về vị trí Tây Lương phản quân, đem Giả Hủ thu phục.

Có thể mang một gã tùy tùng Nhiệm vụ tưởng thưởng: Đại sư cấp tiềm hành thuật.

Thể lực đan một mai.

Tuyển hạng hai: Tùy đại quân cùng xuất phát, chờ sau khi đánh bại đại quân, lại thu phục Giả Hủ.

Chương 241

Nhiệm vụ tưởng thưởng: Hoàng kim hai trăm lượng.

Tuyển hạng ba: Không thu phục Giả Hủ.

Nhiệm vụ tưởng thưởng: Ngũ Thù Tiền mười mai.

Giả Hủ là ai.

Đó chính là một trong những mưu sĩ đỉnh tiêm của Tam Quốc.

Chân chính Độc sĩ.

Càng quan trọng hơn là, sau khi thu phục Giả Hủ, cũng sẽ nhận được phần thưởng tiệt hồ Tào Tháo.

Cũng vì vậy, khi nhìn thấy nhiệm vụ hệ thống, hắn không có chút do dự, liền lựa chọn tuyển hạng một.

Lương Châu.

Đợi chân chính đến đất Lương Châu, mới phát hiện nơi này bần cùng.

Lúc này, hắn đang ngồi tại một chỗ trong tửu lâu.

Nói là tửu lâu, không bằng nói là một cái quán rượu nhỏ càng phù hợp hơn một chút.

Hắn lắc đầu, không đi quản những thứ này nữa, chỉ bưng bát rượu, uống một ngụm.

Đúng lúc này, Ngụy Diên từ bên ngoài đi vào.

Đối với Trần Húc theo bản năng liền muốn chắp tay, nhưng bị Trần Húc dùng một ánh mắt chế chỉ.

Trần Húc cười hỏi: Như thế nào.

Ngụy Diên ghé vào tai Trần Húc nói: Đã thám thính minh bạch, ở phía trước.

Ân.

Trần Húc gật gật đầu nói, Vất vả, uống trước mấy bát, chúng ta liền xuất phát.

Hai người cưỡi chiến mã, một đường hướng về phía trước.

Lúc này, trong quân doanh Lý Giác, Quách Tỷ.

Lý Giác, Quách Tỷ hai người bước nhanh đi ra, nhìn hai người ngoài doanh trướng, cười vang đại tiếu nói: Tốt a.

Lý Mông, Vương Phương rốt cục đến.

Hai người này, hách nhiên là cựu tướng dưới trướng Đổng Trác nguyên bản: Lý Mông, Vương Phương.

Lúc này nghe tin Lý Giác, Quách Tỷ khởi binh, liền suất lĩnh binh mã dưới trướng đến tương đầu.

Nhanh, hai vị huynh đệ bên trong mời.

Quách Tỷ cười lớn, đem hai người đón vào.

Giả Hủ yên lặng nhìn hết thảy, hồi lâu, mới thở dài một tiếng, yên lặng uống một ngụm rượu.

Hắn có nỗi khổ bất đắc dĩ.

Vương Doãn muốn đem tất cả cựu tướng Đổng Trác toàn bộ tru sát, Giả Hủ hào vô nghi vấn cũng bị lên bảng.

Không chỉ như thế, bởi vì nguyên tiên vì Đổng Trác xuất mưu bày kế, thứ tự danh sách của hắn khá cao.

Hắn biết, nếu muốn sống sót, trừ phi Vương Doãn đổi chủ ý hoặc là để Vương Doãn biến mất.

Như hôm nay, hắn không có năng lực để Vương Doãn đổi chủ ý, chỉ có thể lựa chọn để Lý Giác, Quách Tỷ khởi binh, công hạ Trường An, từ đó để Vương Doãn biến mất.

Hắn không biết là, tại cách đó không xa, cũng có một người đang lẳng lặng quan chú.

Người này, hách nhiên chính là Trần Húc.

Trần Húc phát động Đại sư cấp tiềm hành thuật, sau đó lẻn vào chỗ quân doanh này.

Hắn nhìn thấy Lý Mông và Vương Phương quy hàng.

Hai phương thế lực Lý Mông, Vương Phương mang tới binh sĩ chừng gần hai vạn người.

Nếu thật sự để hai người quy hàng Lý Giác, Quách Tỷ thành công, kia hào vô nghi vấn, thực lực Lý Giác, Quách Tỷ sẽ tăng vọt.

Hắn lắc đầu, không đi suy nghĩ những thứ này nữa.

Đem lực chú ý lần nữa đặt ở trên người vị thanh sam văn sĩ phía trước.

Thuộc tính của vị thanh sam văn sĩ kia cũng xuất hiện trước mặt hắn.

Tính danh: Giả Hủ, tự Văn Hòa Niên kỷ: 40 tuổi Thống suất: 88 Võ lực: 55 Trí lực: 98 Chính trị: 85 Mị lực: 57 Đặc tính: Quỷ kế, Ngôn độc, Phong sát, Sách sĩ.

Nhìn thấy thuộc tính của Giả Hủ, Trần Húc cả mừng.

Không hổ là Độc sĩ Giả Hủ.

Người thường nói: Mưu quốc dễ, mưu thân khó.

Giả Hủ là người chân chính đem mưu thân phát huy đến cực hạn.

Tại Hán mạt, là đệ nhất nhân về mưu thân.

Hắn biết, Giả Hủ sở dĩ sẽ xúi giục lần động loạn này, nguyên nhân căn bản cũng là vì tự vệ.

Trần Húc nhìn nhìn bốn phía, thấy không ai quan chú bên này, mới cất bước đi lên phía trước.

Giả Hủ bưng bát rượu uống một ngụm.

Nhưng đợi khi hắn buông bát rượu xuống, ngạc nhiên phát hiện, tại bên bàn, hách nhiên đã ngồi một người.

Người kia cũng không khách khí, chỉ thấy hắn tùy tay chộp lấy vò rượu, hướng trong miệng quán một ngụm, mới cười nói: Văn Hòa, rượu ngon như vậy, cũng không mời ta cùng uống sao.

Lời này vừa nói ra, cả người Giả Hủ đều muốn nổ tung.

Theo bản năng liền muốn cao thanh hô hoán.

Đúng lúc này, một đạo thanh âm vang lên bên tai hắn.

Nếu muốn giữ mạng, đừng hô.

Trong lúc nói chuyện, một thanh trường kiếm xuất hiện trên bàn.

Giả Hủ hai mắt nhìn chằm chằm thanh trường kiếm trên bàn.

Đồng khổng hắn mạnh mẽ co rút lại, ngay sau đó thần sắc chậm rãi khôi phục bình tĩnh.

Người này, hách nhiên chính là Trần Húc.

Trần Húc cười nói: Văn Hòa, quy hàng ta, được không.

Giả Hủ thản nhiên cười nói: Ta cũng không còn đường nào khác để đi, đúng không.

Trần Hầu.

Trần Húc thản nhiên cười nói: Không hổ là Giả Văn Hòa, chỉ bằng

Ỷ Thiên Kiếm, liền đoán được thân phận của ta.

Không sai.

Không uổng công ta không quản xa xôi ngàn dặm.

Hắn rót đầy một bát cho Giả Hủ nói: Hắn là Văn Hòa trong lòng sớm có quyết đoán đi.

Giả Hủ cười nói: Chỉ là ta tò mò, Trần Hầu viễn tại Dự Châu, vì sao lại muốn tới đất Lương Châu không lông không cánh này.

Văn Hòa, ta tới đây có hai cái mục đích, một cái là ngươi, một cái là phía sau ngươi.

Trần Húc nói xong, đem rượu trong bát uống một hơi cạn sạch.

Về phần nguyên nhân sao, nói cho ngươi cũng không sao.

Bởi vì ta không muốn đại địa Thăng Long bị ngoại tộc dòm ngó.

Bởi vì ta muốn chế tạo một cái thịnh thế.

Giả Hủ nghe vậy, trường thân đứng dậy, đối với Trần Húc cung thân thi lễ nói: Bái kiến chúa công.

Trần Húc gật gật đầu nói: Ngồi, chúng ta lại uống thêm một bát.

Giả Hủ uống một ngụm, nói: Chúa công, nếu ta phóng thanh đại hô, ngài bất ly bất khai tòa quân doanh này.

Trần Húc thản nhiên cười nói: Văn Hòa, giao cho ngươi một cái nhiệm vụ, đem chuyện Lý Mông, Vương Phương đầu hiệu Lý Giác phá hỏng.

Giả Hủ không có trả lời, nghe thấy xa xa có tiếng bước chân binh sĩ truyền đến.

Theo bản năng nhìn về hướng binh sĩ đi tới, phát hiện đó là một đội tuần tra binh.

Tâm đầu hắn căng thẳng, vội muốn nhắc nhở Trần Húc.

Chỉ là đợi khi hắn quay đầu, mới phát hiện Trần Húc đã không còn tung tích.

Chương 242

Trong lòng hắn cuồng khiêu.

Võ nghệ của Trần Hầu, chỉ sợ so với trong lời đồn đại còn mạnh hơn rất nhiều.

Giả Hủ theo bản năng rụt cổ lại, nếu vừa rồi không có đầu hàng, chẳng phải là thân thủ dị xử đầu một nơi thân một nẻo.

Nhìn tuần tra binh hướng về phía hắn cung kính thi lễ rồi đi xa, hắn nhẹ nhàng nhấp một ngụm rượu.

Đúng lúc này, một đạo thanh âm lần nữa vang lên bên cạnh hắn.

Văn Hòa, rượu ta cầm đi trước.

Nhớ kỹ nhiệm vụ ta giao cho ngươi.

Giả Hủ vội ngẩng đầu nhìn lại, bên cạnh hắn nơi nào có người.

Vội vàng nhìn về phía mặt bàn.

Lại phát hiện trên đó, vò rượu kia đã biến mất không thấy.

Lập tức, Giả Hủ ngây ngẩn ngay tại chỗ.

Đợi khi tỉnh lại, bất tự cấm rùng mình một cái.

Lúc này mới phát hiện, sau lưng hắn sớm đã bị mồ hôi lạnh thấm ướt.

Giả Hủ đứng dậy, khóe miệng lộ ra một tia cười nhạt, lẩm bẩm nói: Trần Hầu sao.

Cũng không tệ.

Ngay sau đó hắn phủi phủi y phục trên người, hướng về trong quân doanh đi vào.

Tại trên một cái đại thụ cách đó không xa, Trần Húc đang nhàn nhã ngồi ở đó.

Bên cạnh hắn hách nhiên đặt một vò rượu.

Hắn nặng nề quán một ngụm rượu, nhìn Giả Hủ đi về phía quân doanh, trên mặt lộ ra một tia tươi cười.

Cùng lúc đó, trong đầu hắn, một đạo thanh âm hệ thống theo đó vang lên.

Đinh, chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ, đạt được nhiệm vụ tưởng thưởng: Thể lực đan một mai.

Chúc mừng túc chủ, Thể lực đan một mai đã cấp phát vào không gian hệ thống, thỉnh chú ý tra thu.

Chúc mừng túc chủ chiêu mộ Giả Hủ thành công, hoàn thành nhiệm vụ tiệt hồ Tào Tháo.

Chúc mừng túc chủ tiệt hồ Tào Tháo, đạt được chiến pháp Tào Tháo: Kỳ Tập.

Chiến pháp Kỳ Tập cấp tập: Khi phát động chiến pháp, tốc độ hành tiến của bộ hạ tăng lên rõ rệt, sẽ có xác suất tương đương tạo thành địch phương hỗn loạn.

Nhìn thấy chiến pháp Kỳ Tập, trong lòng Trần Húc vui vẻ.

Chiến pháp này tới đúng lúc.

Đến lúc nghênh kích Lý Giác, Quách Tỷ, chính là cần cái chiến pháp kỳ tập này.

Không chỉ tốc độ hành quân nhanh hơn, còn có xác suất tương đương tạo thành địch phương hỗn loạn.

Quả thực quá thích hợp.

Trần Húc đem lực chú ý đặt lên Thể lực đan.

Thâm tri công hiệu của Thể lực đan, hắn khá hưng phấn liếm liếm môi.

Lập tức liền nhìn vào trong không gian hệ thống.

Quả nhiên, tại nơi đó, có một mai đan dược đang lẳng lặng nằm đó.

Hắn chép chép miệng, lập tức lấy ra Thể lực đan, ném vào trong miệng.

Đan dược nhập khẩu tức hóa.

Một cỗ dược lực tự lồng ngực tuôn ra.

Trong nháy mắt, liền đã lưu biến toàn thân hắn.

Cảm thụ biến hóa trên thân thể, trong lòng hắn đại vi hưng phấn.

Ngay sau đó, một cỗ tiếng ồn ào truyền vào trong tai hắn.

Trần Húc ngẩng đầu nhìn lại, mới phát hiện trong quân doanh, có một người đang hùng hùng hổ hổ, thỉnh thoảng quay đầu hô lên hai câu.

Ở bên cạnh hắn, có một người đang lôi kéo, vừa khuyên bảo, vừa tăng nhanh bước chân.

Tại phía sau bọn hắn, Lý Giác xách một thanh trường kiếm vọt ra.

Vừa chạy vừa hô to: Đứng lại cho ta.

Ngay sau đó, Quách Tỷ cũng từ bên trong vọt ra.

Chạy nhanh vài bước, một phen kéo Lý Giác lại, ra sức lôi Lý Giác về phía trong doanh trướng.

Sau lưng mọi người, Giả Hủ từ trong doanh trướng đi ra.

Trần Húc nhìn một màn này, không khỏi thầm khen một tiếng.

Giả Hủ quả nhiên đủ lợi hại.

Mới bao lớn công phu, liền đem Lý Mông và Vương Phương vốn thỏa thỏa sẽ gia nhập khuyên đi rồi.

Nhìn Lý Mông và Vương Phương hai người phi thân lên ngựa, sau đó một đại phê nhân mã tuyệt trần mà đi, Trần Húc thản nhiên cười cười.

Giả Hủ quay trở lại chỗ vừa rồi uống rượu.

Quay đầu triều bốn phía nhìn nhìn, lập tức lắc đầu, cảm thấy mình nghĩ nhiều.

Nơi này nãi là quân doanh trọng địa, chúa công có thể tiến vào đã cực không dễ dàng.

Nơi nào có khả năng sẽ lại tiến vào.

Ngay lập tức, hắn liền hướng về doanh trướng đi đến.

Trần Húc tự nhiên nhìn thấy hết thảy, thản nhiên cười, lập tức xoay người từ trên cây nhảy xuống.

Một khắc sau, thân hình hắn chậm rãi trở nên mơ hồ.

Hắn cũng lần nữa tiến vào trong doanh trướng.

Sau khi Giả Hủ cất bước tiến vào doanh trướng, biểu tình hắn liền cứng đờ.

Thấy Trần Húc đang ngồi ở bên trong, vẫy vẫy tay với hắn.

Hắn vội vàng đóng cửa doanh trướng lại.

Mới vài bước đến trước mặt Trần Húc, đối với Trần Húc cung thân thi lễ nói: Giả Hủ bái kiến chúa công.

Trần Húc thản nhiên cười nói: Văn Hòa đang tìm ta.

Trong lòng Giả Hủ kinh hãi.

Lập tức gật gật đầu nói: Không biết chúa công đối với kết quả có hài lòng không.

Trần Húc thản nhiên cười nói: Làm không tệ.

Hạnh hảo vừa rồi không có thêm một mồi lửa, dẫn hỏa thiêu thân.

Giả Hủ trong lòng nhảy dựng.

Vừa rồi, hắn xác thực không có tận toàn lực.

Kỳ thật lúc nãy, nếu thêm một mồi lửa, hai phương thế lực kia tất định sẽ đánh nhau.

Nhưng hắn cảm thấy, Trần Húc cần để cho chi đội ngũ này bảo trì cường đại như hiện nay.

Hắn ngẩng đầu, đánh giá Trần Húc một chút.

Trần Húc chỉ thản nhiên cười nói: Được rồi, vừa rồi làm rất tốt.

Để cho chi đội ngũ này tiếp tục đi xuống, tin tưởng chúng ta rất nhanh sẽ gặp lại.

Trần Húc nói xong, liền hướng về phía bên ngoài đi ra.

Chương 243

Giả Hủ vội vàng xoay người dò hỏi: Chúa công, binh mã dưới trướng, không biết đã chuẩn bị xong chưa.

Trần Húc thật sâu nhìn Giả Hủ một cái.

Nếu không phải có đặc tính Nhân Chính, không chỉ có thể bảo đảm độ trung thành của thuộc hạ không giảm xuống, còn có thể bảo đảm thuộc hạ vĩnh viễn sẽ không phản bội.

Nếu không thì đối với cái tên Giả Hủ này thật sự có điểm không yên lòng.

Hắn gật gật đầu nói: Yên tâm, như ngươi muốn, chuẩn bị xong rồi.

Trong lòng Giả Hủ nhảy dựng, thầm nghĩ: Quả nhiên.

Lập tức lại nói: Ta nên tìm ngài ở đâu.

Không cần tìm ta, ta sẽ tìm ngươi.

Trần Húc thản nhiên cười, lập tức đi ra doanh trướng.

Giả Hủ vén rèm cửa, lại đi xem xét, lại nơi nào còn thân ảnh Trần Húc.

Khóe miệng hắn nụ cười càng đậm, bước chân cũng càng thêm nhẹ nhàng vài phần.

Sau đó, Giả Hủ liền khôi phục bộ dáng kia, phảng phất như chưa từng gặp qua Trần Húc.

Trần Húc đi về phía trước một đoạn cự ly, thấy Ngụy Diên đang đứng trên một tảng đá, khẩn trương nhìn quanh.

Thấy hắn trở về, Ngụy Diên vội vàng chạy lên trước nói: Chúa

công, ngài đã về, không xảy ra chuyện gì chứ.

Trần Húc thản nhiên cười nói: Tự nhiên.

Ta bất quá đi phía trước dạo chơi, có thể xảy ra chuyện gì.

Ngụy Diên thần tình vì đó mà ngưng trệ.

Dạo chơi.

Nơi đó chính là đại doanh mấy vạn nhân mã của Lý Giác và Quách Tỷ a.

Nếu bị phát hiện, chỉ sợ phiền toái lớn rồi.

Nhưng nhìn Trần Húc một mặt thoải mái, hắn chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu.

Mấy ngày gần đây, hắn triệt để phát hiện sai biệt giữa mình và Trần Húc.

Sai biệt này, quả thực không thể dùng đạo lý để tính toán.

Có đôi khi, hắn thậm chí muốn hoài nghi nhân sinh.

Thấy Ngụy Diên một mặt ngốc trệ, Trần Húc khẽ quát một tiếng nói: Văn Trường, thu thập một chút, chúng ta đi thôi.

Nói xong, Trần Húc đã phi thân lên Thấu Cốt Long.

Ngụy Diên vội vàng thu thập một phen, mới vội vàng đuổi theo nói: Chúa công, chúng ta đi đâu.

Trường An.

Trần Húc thản nhiên cười, Mang ngươi đi xem Trường An.

Ngay sau đó lại bổ sung một câu: Nhớ kỹ, gọi ta là Trần công tử.

Ngụy Diên vội chắp tay nói: Đa tạ chủ.

Trần công tử.

Mấy ngày sau, trong một tòa tửu lâu tại Trường An.

Trần Húc đang ngồi ở bên cửa sổ.

Bên cạnh hắn, Ngụy Diên đang ngồi ở đó.

Trần Húc thấu qua cửa sổ nhìn đối diện một chút, tại đó, phủ Tư đồ vẫn như cũ, không có biến hóa quá lớn.

Đúng lúc này, một người vội vàng từ trên kiệu bước xuống, dưới sự dẫn dắt của hộ vệ, hướng về trong phủ Tư đồ đi vào.

Trần Húc ngẩn ra.

Vào phủ Tư đồ không cần bẩm báo, trực tiếp dẫn vào, thân phận không thấp.

Hắn nhìn chằm chằm người kia.

Thuộc tính của người nọ cũng xuất hiện trước mặt hắn.

Tính danh: Triệu Ôn, tự Tử Nhu Niên kỷ: 55 tuổi Thống suất: 35 Võ lực: 20 Trí lực: 80 Chính trị: 88 Mị lực: 66.

Triệu Ôn.

Trần Húc thầm tư tác.

Triệu Ôn này tự hồ quan vị không thấp a.

Nhìn Triệu Ôn bộ dáng cấp thiết như thế, trong phủ Tư đồ, chỉ sợ có một phen thuyết pháp a.

Triệu Ôn vào trong viện chờ, hộ vệ tắc hướng về bên trong đi vào.

Không bao lâu sau, hộ vệ đi ra báo cho Triệu Ôn có thể vào.

Triệu Ôn mới vội vàng chạy vào thư phòng Vương Doãn.

Thấy Vương Doãn đang xem họa, lập tức đối với Vương Doãn bão quyền thi lễ nói: Vương Tư đồ, tìm ta.

Vương Doãn xoay người, nộ quát một tiếng nói: Nhìn xem ngươi làm chuyện tốt gì.

Không phải nói Lý Giác, Quách Tỷ đáp ứng lui binh rồi sao.

Đáy mắt Triệu Ôn thoáng qua một tia ngoan lệ, ngoài miệng lại đáp: Thủ hạ của ta hồi báo, chính là bẩm báo như vậy.

Thế nào.

Chẳng lẽ đã xảy ra biến cố gì không thành.

Hỏi ta xảy ra biến cố gì.

Vương Doãn giơ tay cầm phần tình báo trên bàn, triều Triệu Ôn ném tới.

Nhìn xem, Lý Giác, Quách Tỷ một đường đi về phía Trường An.

Sáng sớm ngày mai, ta nhất định phải tham ngươi một bản.

Triệu Ôn nhặt lên xem xét.

Hắn cúi đầu thấp xuống, chỉ là khóe miệng lại lộ ra một tia cười lạnh.

Trần Húc nhìn Triệu Ôn hưng trùng trùng đi ra.

Do dự một lát, không có đi xuống.

Đợi Vương Doãn gấp, khẳng định sẽ tìm đến hắn.

Chủ động thấu đi lên, ngược lại không hay.

Trên tảo triều ngày hôm sau.

Tảo triều vừa mới bắt đầu, Vương Doãn liền đứng ra đối với Lưu Hiệp cung thân nói: Bệ hạ, thần có bản khải tấu.

Lưu Hiệp gật gật đầu nói: Tư đồ có việc cứ nói thẳng.

Vương Doãn cung thân nói: Bệ hạ, hiện nay cựu tướng dưới

trướng quốc tặc Đổng Trác là Lý Giác, Quách Tỷ hai người, lôi kéo mấy vạn nhân mã, hạo hạo đãng đãng, từ Tây Lương hướng về Trường An sát bôn.

Mọi người trong điện nghe vậy, cùng nhau đại kinh thất sắc.

Vương Doãn lại nhìn về phía Triệu Ôn nói: Triệu Ôn, ngươi đi ra cho ta.

Cho mọi người giải thích một chút.

Bên phía Lý Giác và Quách Tỷ rốt cuộc là xảy ra chuyện gì.

Trước đó ta đồng ý Lý Giác và Quách Tỷ cầu xá, tịnh hạ phát xá thư.

Bọn hắn cũng ứng hạ.

Khả hiện nay, là chuyện gì xảy ra.

Triệu Ôn vội vàng từ bên trong đi ra, thân mình run lẩy bẩy nói: Bệ hạ, lão thần xác thực không biết a.

Lý Giác và Quách Tỷ hai người, xác thực đáp ứng a.

Những thứ còn lại, lão thần xác thực không biết a.

Trong lúc nói chuyện, hắn triều Lưu Hiệp quỳ xuống.

Lưu Hiệp gấp nói: Vương Tư đồ, có khả năng Triệu khanh gia xác thực không biết.

Vì kế hoạch hôm nay, phải làm thế nào a.

Vương Doãn thật dài than nói: Hiện nay binh lực Trường An ta chỉ có ba bốn vạn.

Tặc binh thế đại, nếu để bọn hắn binh lâm dưới thành Trường An, chỉ sợ đã quá muộn.

Hắn triều Lưu Hiệp chắp tay nói: Bệ hạ, vì kế hoạch hôm nay,

chúng ta chỉ có thể phái người xuất thành nghênh chiến.

Lưu Hiệp nhìn xuống văn võ bá quan nói: Chư vị đại thần, chư vị tướng quân, ai nguyện xuất thành, cùng tặc nhân nhất chiến a.

Ánh mắt hắn đảo qua trên người mọi người.

Nhưng mọi người toàn bộ đều cúi đầu.

Nhất thời, trên triều đường yên tĩnh một mảnh, tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy.

Vương Doãn giận nói: Sao lại thế này a.

Chương 244

Không ai nói chuyện.

Nhưng một đám văn võ, không có một cái nào lên tiếng.

Lữ Bố cũng cúi đầu, một tiếng không nói.

Vương Doãn mày nhíu càng sâu, nhìn về phía Từ Vinh và Hồ Chẩn nói: Từ Vinh, Hồ Chẩn hai vị tướng quân.

Từ Vinh và Hồ Chẩn hai người xuất liệt.

Hồ tướng quân, Từ tướng quân, lần này Lý Giác, Quách Tỷ vi họa, thỉnh nhị vị xuất binh thảo phạt.

Trong lúc nói chuyện, Vương Doãn vẫn nhìn chằm chằm Từ Vinh và Hồ Chẩn hai người.

Từ Vinh và Hồ Chẩn hai người vốn muốn cự tuyệt.

Nhưng ngay sau đó, thanh âm Lưu Hiệp cũng theo đó vang lên.

Hồ tướng quân, Từ tướng quân, nhu tân khổ nhị vị mới được.

Từ Vinh và Hồ Chẩn hai người không cách nào từ chối nữa, chỉ có thể đáp ứng.

Ngay lập tức, binh mã Trường An bắt đầu tập kết.

Huyện thành Tân Phong.

Hồ Chẩn làm chủ tướng, Từ Vinh làm phó tướng, mang theo hai vạn binh mã trú đóng tại nơi này.

Lý Giác và Quách Tỷ hai người đem thành Tân Phong đoàn đoàn vây quanh.

Trần Húc ngồi trong tửu lâu đối diện nhà Vương Tư đồ.

Lúc này, Ngụy Diên từ bên ngoài đi vào, đem một phần tình báo vừa lấy được đưa cho Trần Húc.

Trần Húc tiếp nhận tình báo, thật dài thở dài một tiếng.

Ngụy Diên nói: Trần công tử, làm sao vậy.

Trần Húc đem tình báo trong tay đưa cho Ngụy Diên.

Ngụy Diên vừa xem xét, ghé vào tai Trần Húc nhỏ giọng hỏi: Triều đình phái đi Từ Vinh, sẽ thắng sao.

Trần Húc lắc đầu.

Thắng.

Đừng nói giỡn.

Kỳ thật Từ Vinh là một soái tài.

Từ Vinh người này, từng làm chủ tướng đánh bại Tào Tháo, đánh bại Tôn Kiên cùng với Dự Châu Khổng Trụ trước kia.

Một loạt chiến tích, có thể xưng huy hoàng.

Đáng tiếc Từ Vinh sẽ ở trong lần đối kháng với Lý Giác, Quách Tỷ này, binh bại thân vẫn.

Về phần nguyên nhân, rất đơn giản.

Bởi vì cái tên Hồ Chẩn cùng xuất chinh kia, lần này là chủ tướng phía triều đình, thực tế thượng đã đầu khảo Lý Giác và Quách Tỷ.

Chỉ là hết thảy những điều này, Từ Vinh cũng không biết.

Đúng lúc này, một đạo thanh âm hệ thống, vang lên trong đầu Trần Húc.

Đinh, kiểm trắc túc chủ diện lâm lựa chọn, hệ thống nhiệm vụ đổi mới, thỉnh lựa chọn.

Từ Vinh tại Tân Phong tao ngộ Lý Giác cùng Quách Tỷ vây khốn,

sở tại bộ chủ tướng Hồ Chẩn lại bạn địch, Từ Vinh sắp bị Lý Giác cùng Quách Tỷ giết.

Tuyển hạng một: Coi như không thấy.

Nhiệm vụ tưởng thưởng: Hoàng kim một trăm lượng.

Tuyển hạng hai: Đem Từ Vinh giải cứu ra, tịnh chiêu nhập dưới trướng.

Nhiệm vụ tưởng thưởng: Từ Vinh trung thành độ + 100.

Đại sư cấp kiếm pháp.

Nhìn thấy hệ thống tuyển hạng, Trần Húc kỳ thật có chút do dự.

Nếu đem Từ Vinh cứu ra, muốn mạo hiểm không nhỏ.

Hắn có chút do dự, có nên đi mạo hiểm này hay không.

Hắn không có vội vã lựa chọn, chỉ muốn nhìn xem tình huống lúc đó, rồi hãy quyết định.

Nếu sự không thể làm, vậy cũng chỉ có thể buông tha phần thưởng.

Ngay lập tức, Trần Húc đối với Ngụy Diên hô một tiếng nói: Văn Trường, đi.

Ngụy Diên sững sờ.

Có chút không phản ứng kịp, hỏi: Chủ.

Trần công tử, chúng ta đi đâu.

Trần Húc thản nhiên cười nói: Đi thôi, chúng ta đi Tân Phong nhìn xem.

Nói xong, hai người xuống tửu lâu, nhảy lên chiến mã, hướng về Tân Phong lao đi.

Nơi xa, một tòa quan kiệu đi tới.

Thấy bóng lưng Trần Húc, Vương Doãn trong quan kiệu có chút lăng lăng, lẩm bẩm nói: Kia. sẽ không phải là Đông Thăng chứ.

Bất quá ngay sau đó, hắn lắc đầu nói: Đông Thăng đang cùng Điêu Thuyền ở Dự Châu, lại làm sao sẽ xuất hiện tại nơi này.

Hắn thật dài thở dài một tiếng: Cũng không biết trận chiến Tân Phong lần này như thế nào, nếu thua, chỉ sợ Trường An nguy hĩ.

Vương Doãn đang nói, đột nhiên trong đầu linh quang nhất thiểm.

Hắn nghĩ tới một khả năng: Nếu để Đông Thăng cứu viện Trường An, cũng không biết Đông Thăng có chịu hay không.

Chỉ là Đông Thăng viễn tại Dự Châu, chỉ sợ cứu không kịp a.

Không được.

Ta phải thử một chút.

Trong lòng hắn không khỏi hỏa nhiệt.

Đối với bên ngoài kiệu hô: Nhanh, về Tuyên Sự Điện.

Không, về Hoàng cung, ta muốn diện kiến bệ hạ.

Trần Húc tự nhiên không biết hết thảy phát sinh phía sau.

Chỉ là hắn cùng Ngụy Diên hai người ra khỏi thành Trường An xong, một đường hướng về Tân Phong chạy đi.

Xa xa nhìn Tân Phong, Trần Húc có chút do dự.

Hiện nay cửa thành đóng chặt, muốn đi vào, cũng sẽ tương đương phiền toái.

Dứt khoát hắn đánh chủ ý, đợi sau khi chiến đấu bắt đầu, rồi hãy quyết định.

Trong thành Tân Phong.

Hồ Chẩn cất bước đi vào huyện nha, đặt mông ngồi ở đối diện Từ

Vinh.

Từ Vinh ngẩng đầu nhìn Hồ Chẩn một cái nói: Hồ tướng quân đã trở lại, tình huống bên ngoài như thế nào.

Không có biến hóa, vẫn như lúc trước.

Hồ Chẩn đột nhiên ngồi thẳng thân thể nói, Từ tướng quân, ngươi xem, chúng ta cứ bị vây ở trong thành cũng không phải là cách.

Hay là, chúng ta xuất thành nghênh kích như thế nào.

Từ Vinh nhìn Hồ Chẩn nói: Hồ tướng quân, hiện nay bộ hạ Lý Giác sĩ khí đang vượng, nghênh chiến như vậy, chỉ sợ có chút vấn đề a.

Hồ Chẩn không thèm để ý xua tay nói: Sợ làm gì.

Hắn vỗ bàn, trực tiếp đứng lên nói: Năm đó, Lý Giác, Quách Tỷ kia còn không phải nghe theo Từ tướng quân chỉ huy sao.

Hiện nay Từ tướng quân đích thân xuất thủ, bắt lấy Lý Giác, Quách Tỷ hai người há không phải dễ như trở bàn tay.

Từ Vinh mày nhíu lại: Hồ tướng quân, lúc này xuất kích không quá thỏa đáng.

Hiện nay binh sĩ dưới trướng Lý Giác đều dựa vào nhiệt huyết nhất thời.

Chúng ta chỉ cần lại tĩnh đợi vài ngày, đến lúc đó binh sĩ dưới trướng Lý Giác phản ứng lại, tất định sẽ tâm sinh do dự, khi đó tự nhiên nhất chiến thành công.

Hồ Chẩn lắc đầu nói: Ngô ý đã quyết.

Sáng sớm ngày mai liền xuất thành nghênh kích.

Nếu Từ Vinh ngươi cho rằng không thể làm, không ngại lưu tại

trong thành, ta độc tự nghênh chiến là được.

Nói xong, hắn hất tay áo, hướng về phía bên ngoài đi ra.

Từ Vinh thở dài một tiếng.

Sáng sớm hôm sau, Hồ Chẩn, Từ Vinh hai người cùng nhau chỉnh binh, chỉ để lại hai ngàn người thủ thành.

Chương 245

Những người còn lại toàn bộ đều nối đuôi nhau ra, cùng Lý Giác, Quách Tỷ sở bộ liệt trận tại ngoài thành.

Tướng lãnh hai bên vốn là người quen, sau một phen lời khách sáo, giao chiến liền bắt đầu.

Ầm ầm.

Chiến cổ lôi động.

Vô số binh sĩ hướng về phía trung gian lao tới.

Từ Vinh, nếu đầu hàng, tha cho ngươi khỏi chết.

Lý Giác lớn tiếng quát.

Lập tức mang theo binh mã dưới trướng, hướng về Từ Vinh trùng sát.

Nằm mơ.

Từ Vinh giận hừ một tiếng, lập tức xông lên.

Chỉ là một khắc sau, cả người hắn ngẩn ra.

Hắn phát hiện, Hồ Chẩn nguyên bản ở bên cạnh, cư nhiên hướng về phía hắn vọt tới, trong miệng đại quát: Từ Vinh, nạp mạng đi.

Hàn quang trên thương làm cho Từ Vinh cảm giác một cỗ tim đập nhanh.

Trong lòng hắn nhảy dựng.

Ngay sau đó, hắn phát hiện hậu phương của mình cũng có sĩ tốt vây lại.

Tránh ra.

Từ Vinh rống to một tiếng, chỉ huy bản bộ binh mã, hướng về phía sĩ tốt hậu phương giết đi lên.

Nhất thời, huyệt dịch phi tiên, đoạn chi hoành phi.

Nhìn thủ hạ sĩ tốt từng người chết đi, hắn chỉ có thể càng thêm phấn lực chỉ huy thủ hạ sĩ tốt, hướng về thành Tân Phong chạy đi.

Chỉ là, khi trùng sát đến bên cạnh tường thành, hắn mới phát hiện, cờ xí trên thành sớm đã đổi thành bộ hạ của Lý Giác.

Trong lòng dâng lên một mạt ảm đạm.

Nhưng nhìn thủ hạ sĩ tốt đang tắm máu chiến đấu kia, hắn lần nữa chấn tác tinh thần.

Quay đầu quét mắt một vòng, lập tức dọc theo tường thành, hướng về phía đông đột vây.

Túc túc chạy ra mấy dặm đường.

Từ Vinh phát hiện, trước mặt hắn là một con sông.

Dòng sông sóng cả mãnh liệt, đem ý nghĩ lội nước triệt để dập tắt.

Sau lưng tiếng hò giết chấn thiên, hắn cười vang đại quát nói: Chúng tướng sĩ, hôm nay ta Từ Vinh có mắt không tròng, nhìn lầm người.

Các ngươi tự hành tán đi thôi.

Binh sĩ từng người một toàn bộ đều quỳ rạp trên đất, cao thanh hô: Từ tướng quân có ân với chúng ta, chúng ta nguyện vì Từ tướng quân tử chiến.

Tử chiến.

Trong hốc mắt Từ Vinh ẩn có lệ quang, mắt thấy địch quân rậm rạp chằng chịt, nhìn một cái không thấy điểm cuối.

Hắn biết, chuyến này xông lên, chỉ có một con đường chết.

Nhưng để hắn đầu hàng Lý Giác.

Đầu hàng phản quân.

Nói đùa.

Đại quát một tiếng nói: Tử chiến.

Tướng sĩ theo ta xông lên.

Hắn kẹp bụng ngựa, đang muốn xông lên phía trước.

Đúng lúc này, một đạo thanh âm vang lên bên tai hắn.

Nếu muốn bộ hạ sống sót, chạy sang bên trái.

Từ Vinh đại hỉ.

Vội vàng quay đầu nhìn lại, mới phát hiện, tại tả trắc có một chiếc thuyền, đang từ xa tới.

Thuyền không quá lớn, chỉ có hơn mười mét, nhưng nếu chỉ chở hạ mấy trăm người, lại dư xài.

Tại đầu thuyền kia, đang đứng hai viên chiến tướng.

Người đi đầu một thân khôi giáp, trên đó có đồ án kỳ lân, trong tay kình một cây đại trường thương.

Chỉ đứng ở nơi đó, liền có một cỗ bá khí thấu thể mà ra.

Từ Vinh trong lòng chấn động.

Hắn biết người trước mặt nhất định không đơn giản.

Lập tức bão quyền thi lễ nói: Dám hỏi các hạ là người phương nào.

Người này, chính là Trần Húc.

Thuyền, tự nhiên là từ trong tay người khác mua thương thuyền.

Trần Húc đại quát một tiếng nói: Nếu muốn sống sót, lên thuyền rồi nói sau.

Thấy Từ Vinh một bộ dáng lo lắng, hắn lần nữa bạo quát nói: Nếu muốn hại ngươi, ta cần phải xuất diện sao.

Phía sau Lý Giác kia mấy vạn binh mã, không đủ sao.

Giết a.

Bắt lấy Từ Vinh.

Bắt lấy Từ Vinh, trọng trọng có thưởng a.

Tiếng hò giết từ xa truyền đến.

Từ Vinh không dám do dự nữa, đại quát một tiếng nói: Lên thuyền.

Binh sĩ toàn bộ xúm lại bảo vệ Từ Vinh, chạy về phía chiếc thuyền.

Họ cũng chẳng màng đến việc thuyền đã rời bờ một quãng, cứ thế lao thẳng xuống nước, trèo lên con thuyền đó.

Mắt thấy truy binh phía sau ngày càng đến gần, Trần Húc từ trên thuyền nhảy phắt xuống.

Một cú nhảy vọt qua khoảng cách gần một trượng, đáp xuống bờ sông.

Hắn quay lại quát lớn với Từ Vinh: Mau lên thuyền, ở đây để ta ngăn cản một lát.

Từ Vinh kinh hãi, vội vàng hét lên: Tướng quân, để ta ngăn cản.

Nghe lệnh.

Trần Húc quát lớn một tiếng.

Từ Vinh theo bản năng liền tuân lệnh chạy về phía thuyền.

Chạy được nửa đường hắn mới phản ứng lại.

Không đúng a.

Ta đâu phải tướng lĩnh dưới quyền hắn, tại sao lại nghe lệnh.

Chỉ là khoảnh khắc vừa rồi, cỗ bá khí đó thực sự khiến người ta phải khuất phục.

Đứng trong nước quay đầu nhìn lại, hắn thấy người kia đã lao vào giữa đám truy binh.

Từ Vinh ngây người tại chỗ.

Đây còn là người sao.

Chỉ thấy người kia lao vào trận địa của Lý Giác như hổ lạc giữa bầy cừu.

Binh sĩ xung quanh căn bản không có ai là địch thủ trong một hiệp.

Đây chính là Tây Lương quân a.

Tinh nhuệ trong Tây Lương quân.

Vậy mà bị giết như giết gà mổ chó, dễ dàng vô cùng.

Chương 246

Cũng quá khoa trương rồi.

Mỗi một thương quét ra đều sẽ có vài tên sĩ tốt ngã xuống bỏ mạng.

Nhất thời chân tay cụt bay tứ tung.

Đúng lúc này, một giọng nói vang lên bên tai Từ Vinh: Mau lên, đừng phát ngốc nữa.

Hắn mới phát hiện, tại đầu thuyền có một thiếu niên đang đứng.

Thiếu niên thân cao tám thước, mặt đỏ như gấc, đang hét lớn về phía hắn.

Sắc mặt Từ Vinh không khỏi đỏ lên, lập tức vội vàng leo lên thuyền.

Thiếu niên đó chính là Ngụy Diên.

Lúc này Ngụy Diên mới triều về phía Trần Húc hô lớn: Trần công tử, xong rồi.

Trên bờ, Bá Vương Thương của Trần Húc liên tục điểm xuất, chỉ cần binh sĩ bị mũi thương trúng phải, toàn bộ đều bỏ mạng, không một ai may mắn thoát khỏi.

Quay đầu nhìn lại, phát hiện Từ Vinh đã lên thuyền, hắn liền vừa đánh vừa lui về phía sau.

Cách đó không xa, Hồ Chẩn thấy Trần Húc muốn chạy, liền quát lớn một tiếng, kẹp bụng ngựa lao về phía Trần Húc.

Trần Húc đã sớm chú ý đến kẻ này, lúc này định thần nhìn lại, thuộc tính của Hồ Chẩn cũng hiện ra trước mắt hắn.

Tính danh: Hồ Chẩn Tuổi: 36 Thống suất: 68 | Võ lực: 73 | Trí lực: 34 | Chính trị: 27 | Mị lực: 34.

Người trước mắt là Hồ Chẩn.

Một kẻ lâm trận phản chiến, thuộc tính lại rác rưởi như vậy, thực sự khiến hắn không có chút tâm tư muốn bắt về.

Chạy đi đâu.

Hồ Chẩn quát lớn, chiến mã đã áp sát bên người Trần Húc.

Thấy sự chú ý của Trần Húc bị sĩ tốt bên cạnh thu hút, trong lòng hắn càng thêm đại hỉ.

Cậy thế chiến mã, từ trên cao nhìn xuống, trường thương trong tay bổ thẳng vào đầu Trần Húc.

Trần Húc đạm nhiên cười một tiếng, lập tức trường thương quét ngang, một chiêu Hoành Tảo Thiên Quân tùy chi thi triển.

Hồ Chẩn chỉ thấy một đạo thương ảnh quét qua trước mặt, sau đó thì vĩnh viễn không thấy gì nữa.

Một chiêu.

Chỉ một chiêu.

Hắn không dám tin mở to hai mắt, ngay sau đó máu tươi từ ngực phun ra xối xả.

Cả người cũng kính trực ngã xuống đất.

Uy lực của Hoành Tảo Thiên Quân quả nhiên không tầm thường, vừa dùng ra, trước mặt Trần Húc đã trống một mảng lớn.

Hắn sải bước đạp về phía sau, quát lớn: Khai thuyền.

Thương thuyền bắt đầu chuyển động.

Trần Húc một bước đạp xuống nước, lúc này kỵ binh truy đuổi

phía sau cũng lao tới.

Trần Húc mãnh liệt xoay người, lại một chiêu Hoành Tảo Thiên Quân được tung ra.

Trong chớp mắt, sĩ tốt phía trước lại bị quét sạch một khoảng.

Hắn lúc này mới xoay người lao về phía thương thuyền.

Trên thuyền, Ngụy Diên và Từ Vinh thấy vậy vội vàng muốn kéo Trần Húc.

Nhưng Trần Húc chỉ cười nhạt, Bá Vương Thương mãnh liệt điểm xuống mặt đất.

Bành.

Một tiếng nổ vang lên, đồng thời Trần Húc dậm chân thật mạnh, cả người vọt lên cao.

Khoảnh khắc tiếp theo, hắn đã đáp xuống thương thuyền.

Người trên thuyền ai nấy đều reo hò vang dội.

Lúc này truy binh phía sau cũng đã lao xuống nước, thương thuyền mới vừa khởi động nên tốc độ còn chậm.

Trần Húc xoay người, nhìn truy binh ngày càng gần, lại một lần nữa cất tiếng quát lớn, Bá Vương Thương trong tay quét ngang trước mặt.

Lại một lần nữa, Hoành Tảo Thiên Quân.

Truy binh xung quanh thương thuyền lại bị quét sạch.

Lúc này thương thuyền từ từ rời khỏi bờ, truy binh đã sớm bị chấn hám, nhất thời chỉ dám đứng nhìn mà không dám tiến lên.

Lý Giác thấy thương thuyền sắp rời đi, liền quát lớn: Bắn tên.

Binh sĩ phản ứng lại, nhất thời tên bắn như mưa.

Trần Húc ngạo nghễ đứng ở đầu thuyền, Bá Vương Thương trong tay vũ động, tất cả trường tiễn đều bị gạt rơi xuống.

Lý Giác đứng trên bờ, nhìn người vừa đại triển thần uy kia, nội tâm cực kỳ chấn động.

Đây còn là người sao.

Còn về Quách Tỷ, đã sớm nhìn đến ngây người.

Trong ấn tượng của hắn, dường như Lữ Bố cũng còn kém người trước mắt này một bậc.

Thương thuyền rời xa bờ, hướng về phía xa chạy đi.

Lý Giác quát lớn: Dám hỏi tướng quân cao tính đại danh.

Trần Húc hướng về phía Lý Giác cười nhạt đáp: Không vội.

Chúng ta sẽ còn gặp lại.

Trên thuyền, Từ Vinh cúi người vái chào Trần Húc thật sâu: Mông tướng quân cứu giúp, Từ Vinh cảm kích vô cùng.

Không biết tướng quân cao tính đại danh.

Trần Húc cười nói: Ngô nãi Trần Húc.

Trần Húc.

Tim Từ Vinh đập mạnh, cất tiếng hỏi: Chẳng lẽ là Trần Hầu đương diện.

Ngụy Diên gật đầu đáp: Không sai, chúa công nhà ta chính là Trần Hầu.

Từ Vinh lập tức cung thân lần nữa: Hóa ra là Trần Hầu đương diện, trách không được giết khiến truy binh không dám lại gần.

Từ Vinh bội phục sát đất.

Đáng tiếc, Từ Vinh lần này nhìn lầm người, mới khiến Đại Kinh

chịu đại nạn này.

Không còn hai vạn tinh binh dưới trướng của ta, như hôm nay Trường An thành nội e rằng căn bản không thể ngăn cản Lý Giác, Quách Tỷ.

Trần Húc lại đạm nhiên cười nói: Không vội.

Đã có bản hầu ở đây, bọn Lý Giác, Quách Tỷ đừng hòng đắc sính.

Hắn nhìn về phía Từ Vinh: Từ tướng quân, sau này có dự tính gì.

Từ Vinh lắc đầu than: Ta bất quá chỉ là một bại quân chi tướng, hiện giờ nếu về Trường An, e rằng Vương Doãn sẽ không tha cho ta.

Trần Húc nghe vậy cười nhạt.

Không ngờ thanh danh Vương Doãn gần đây lại có hiệu quả thế này.

Hắn liền cười nói: Đã như vậy, Từ tướng quân chi bằng đầu nhập dưới trướng bản hầu thì như thế nào.

Từ Vinh hơi do dự một chút, nhưng niệm tình thân phận Trần Hầu, lại xét đến ơn cứu mạng, liền lập tức bái đảo: Từ Vinh tham kiến chúa công.

Trần Húc lúc này định thần nhìn lại, thuộc tính của Từ Vinh cũng hiện ra trước mắt.

Tính danh: Từ Vinh Tuổi: 35 Thống suất: 88 | Võ lực: 81 | Trí lực: 70 | Chính trị: 40 | Mị lực: 40 Đặc tính: Phục Binh, Luyện Binh, Quả Cảm, Thao Luyện.

Nhìn thuộc tính Từ Vinh, Trần Húc rất hài lòng.

Ít nhất về phương diện Luyện Binh, Thống Binh là dùng được.

Hắn đỡ Từ Vinh dậy, cười lớn: Tốt.

Rất tốt.

Đúng lúc này, thanh âm hệ thống vang lên trong đầu Trần Húc.

Chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ, hoạch đắc nhiệm vụ tưởng lệ: Từ Vinh trung thành độ + 100.

Đại sư cấp kiếm pháp.

Ngay lập tức, trong đầu hắn vô số chiêu thức kiếm pháp, vô số hình ảnh lóe lên.

Chương 247

Phảng phất như hắn đã tẩm dâm trên con đường kiếm đạo hàng chục năm, đối với các loại kiếm pháp đều liễu nhiên vu tâm.

Trong lòng hắn đại hỉ.

Kiếm pháp đã tới tay, có lẽ có thể tìm cơ hội so tài với Vương Việt một chút.

Thuyền đi được mười mấy dặm mới dừng lại ở bờ bên kia.

Trần Húc dẫn theo mọi người hướng về phía Nam Dương quận bôn hành.

Tại thành Trường An, biết tin Hồ Chẩn phản chiến, Từ Vinh binh bại, ai nấy đều đại kinh thất sắc.

Trên triều đường, Lưu Hiệp nhìn xuống quần thần, gấp gáp hỏi: Chư vị ái khanh, có lương sách gì không.

Mọi người đều trầm mặc không nói.

Lưu Hiệp nhìn sang Vương Doãn: Vương Tư đồ, không biết ngài có lương sách gì không.

Vương Doãn trong lòng khẽ động, bước lên phía trước hành lễ với Lưu Hiệp: Bệ hạ, vi thần nguyện hướng Bệ hạ cử tiến một người.

Lưu Hiệp nghe vậy mừng rỡ: Không biết Vương Tư đồ muốn cử tiến ai, xin hãy nói mau.

Vương Doãn dõng dạc nói: Ta nguyện cử tiến Trần Húc Trần Đông Thăng.

Không biết người Vương Tư đồ nói, có phải là Dự Châu Mục, Kinh Châu Thứ Sử, Trần Võ Hầu Trần Đông Thăng.

Lưu Hiệp hỏi.

Không sai.

Hai ngày trước ta từng nhắc với Bệ hạ, chỉ là khi đó thời cục còn trong tầm kiểm soát, nên chưa triệu Trần Võ Hầu tiến Trường An cần vương trừ tặc.

Nhưng nay thời cục bách tại mi tiệp, chúng ta cần lập tức dùng bát bách lý gia cấp, triệu Trần Võ Hầu về Trường An trừ tặc.

Vương Doãn nói lớn.

Triệu Ôn bước ra, khẽ hừ một tiếng: Bệ hạ, Trần Húc kia viễn tại Dự Châu, nước xa không cứu được lửa gần.

Vương Doãn vội vàng đáp lại: Bệ hạ, Trần Hầu hiện đang ở Nam Dương tiễu trừ tàn dư Hoàng Căn, lúc này nếu lập tức động binh, chạy tới đây có lẽ vẫn còn cơ hội.

Tốt.

Lưu Hiệp tuyên bố, Tức khắc dùng bát bách lý gia cấp, mời Trần Võ Hầu Trần Húc tới Trường An cần vương.

Nếu có thể cản được bộ hạ của Lý Giác, Quách Tỷ, bảo vệ Trường An vô sự, ta nguyện phong hắn làm Vương.

Lời này vừa thốt ra, quần thần đều kinh hãi.

Quang Lộc đại phu Dương Bưu trong lòng cuống quýt, vội vàng bước ra: Bệ hạ, không thể a.

Tư Không Sĩ Tôn Thụy cũng bước ra can ngăn: Bệ hạ, Đại Kinh ta ngoại tính bất đắc phong Vương, nếu lệ này mở ra, e rằng sẽ tái hiện Thất Vương Chi Loạn năm xưa.

Lưu Hiệp trong lòng cũng có chút hoang mang, không biết sao lại thốt ra lời phong Vương.

Nhưng nãi là Thiên tử, nhất ngôn cửu đỉnh, lời nói ra đâu có đạo lý thu hồi.

Hắn liền quả quyết: Chư vị ái khanh không cần khuyên nữa.

Mau chóng mệnh lệnh người đi mời hắn tới Trường An cần vương đi.

Triệu Ôn thấy cục thế không thể thay đổi, liền nói: Ta thấy không bằng triệu tập Mã Đằng tới, càng thích hợp hơn.

Mã Đằng hiện đang ở Lương Châu.

Nếu suất binh tới, hoặc giả có đường xoay chuyển.

Hoa Hâm cũng đứng ra: Bệ hạ, ta cử tiến Duyện Châu Mục Tào Tháo.

Tào Tháo hiện đang ở Duyện Châu, binh tinh lương túc, nếu dẫn binh tới, định có thể phá tan loạn quân Lý Giác, Quách Tỷ.

Dương Bưu cũng nói lớn: Bệ hạ, ta cử tiến Ký Châu Mục Viên Thiệu.

Nhất thời, mọi người nhao nhao cử tiến.

Ngay lập tức có mấy thớt chiến mã phi nhanh về bốn phương chư hầu.

Tin tức truyền đi, thiên hạ vì đó mà chấn động.

Trần Húc đã trở về Ly Huyện thuộc Nam Dương quận.

Sở dĩ quay lại, nguyên nhân căn bản là vì hắn có Chiến pháp Kỳ Tập.

Khi hắn đích thân dẫn binh xuất chinh, tốc độ di chuyển sẽ nhanh hơn không ít.

Thấy Trần Húc trở về, mọi người đều ra nghênh đón.

Trần Húc dẫn mọi người vào nghị sự sảnh rồi mới hỏi: Chư vị, mọi người đã chuẩn bị xong chưa.

Chúng nhân đều gật đầu.

Lỗ Túc bước lên nói: Chúa công yên tâm, tất cả đều đã chuẩn bị thỏa đáng.

Tốt.

Theo ta dự đoán, ý chỉ của triều đình rất nhanh sẽ tới.

Trần Húc liền đem tình huống mình biết kể lại một lượt.

Nghe tin triều đình bại dưới tay Lý Giác, Quách Tỷ, mọi người đều rùng mình.

Như vậy, binh mã của hai tên đó lại tăng thêm hơn một vạn.

Biết Trần Húc đích thân nghênh kích vị phó chủ soái kia, mọi người không khỏi có chút đồng tình.

Quách Gia bão quyền nói: Chúa công, lần này tặc binh thế lớn, chuyến đi này e rằng có chút gian nan.

Trần Húc lại cười nhạt: Phụng Hiếu chớ vội.

Việc này ta đã sớm có định kế.

Trong quân Lý Giác có nội ứng của ta.

Lời này vừa ra, Quách Gia ngẩn người.

Lỗ Túc, Tuân Du, từng người một đều ngẩn người.

Đúng lúc này, thân vệ vội vàng chạy vào báo: Chúa công, Trường An có bát bách lý gia cấp đưa tới.

Trần Húc khẽ giật mình.

Tốc độ thật nhanh.

Hắn vội vàng đi ra ngoài.

Lúc này người đưa tin đang xông vào bên trong, trạng thái mệt mỏi rã rời, thấy Trần Húc liền cung thân hành lễ: Trần Hầu, bát bách lý gia cấp.

Nói đoạn, người đó ngã gục xuống đất bất tỉnh.

Trần Húc sai người đưa hắn xuống nghỉ ngơi rồi mới mở ra xem.

Xem xong, không khỏi đại hỉ.

Quách Gia tiến lên hỏi: Chúa công, bên trong viết gì.

Mọi người đều tò mò nhìn Trần Húc.

Hắn cười lớn: Thánh chỉ có nói, chỉ cần cứu giá thành công, có thể liệt thổ phong Vương.

Thật sao.

Mọi người đều kinh hãi.

Đại Kinh mấy trăm năm nay vẫn luôn tuân theo tổ huấn ngoại tính bất đắc phong Vương.

Chẳng lẽ bây giờ quy tắc này sắp bị phá vỡ sao.

Trần Húc tùy tay đưa ý chỉ cho mọi người.

Quách Gia và những người khác xem xong đều vui mừng: Chúc mừng chúa công.

Hạ hỉ chúa công.

Trần Húc trên mặt cũng đầy vẻ vui mừng.

Kỳ thực hắn vẫn luôn tò mò phần thưởng nhiệm vụ sẽ phát phóng như thế nào.

Không ngờ Thiên tử Lưu Hiệp trực tiếp ban ý chỉ như vậy, cũng không biết có phải do hệ thống tác động hay không.

Quách Gia cung thân nói: Chúa công, thánh chỉ tới nhanh như vậy, ta e rằng không chỉ có một mình chúng ta nhận được.

Vi kim chi kế, nghi sớm không nghi muộn.

Lời này vừa ra, Trần Húc liền sững lại.

Ngẫm nghĩ một chút, theo quỹ tích lịch sử ban đầu, Mã Đằng ở Lương Châu cũng tham gia hộ giá Trường An.

Chỉ là khi đó không thành công mà thôi.

Hắn vung tay lớn: Chư vị, theo ta đến nghị sự sảnh.

Nhìn xuống đám người bên dưới, hắn nói: Chư vị, lần này các chư hầu khác ta không rõ, nhưng ta biết Lương Châu Mã Đằng nhất định đã nhận được tin.

Mã Đằng ở Lương Châu, nếu hắn dẫn kỵ binh tới thì không tốn quá nhiều thời gian.

Đến lúc đó dù ta có dẹp xong phản quân, sợ rằng công lao cũng bị chia hai.

Ta muốn tức khắc xuất binh, binh quý thần tốc.

Dùng tốc độ nhanh nhất dọn sạch Lý Giác, Quách Tỷ.

Mọi người đồng thanh ưng thuận.

Trần Húc chỉ vào bản đồ địa hình: Ta hiện đang ở Ly Huyện, chỉ cần đi theo tuyến đường này, một đường hướng Tây Bắc, kỵ binh toàn tốc hành quân, hai ngày là có thể đến Trường An.

Nói xong, hắn nhìn xuống quát lớn: Tử Long.

Tử Nghĩa.

Triệu Vân và Thái Sử Từ đồng loạt bước ra: Mạt tướng có mặt.

Mệnh hai người làm tiên phong bộ đội, theo ta đi trước, tức khắc

binh phát Trường An.

Dạ.

Hai người hét lớn, trong lòng vô cùng kích động.

Chương 248

Trần Húc nhìn sang Tôn Kiên, Tôn Sách: Tôn Kiên, Tôn Sách, Điển Vi, Hứa Chử, Trần Đáo.

Năm người đồng loạt đứng dậy.

Trần Húc ra lệnh: Mệnh năm người dẫn tinh nhuệ dưới trướng, tức khắc chỉnh binh xuất phát, làm trung quân.

Tôn Kiên cùng bốn người kia bạo quát một tiếng.

Trong mắt Tôn Kiên lóe lên tinh quang.

Từ sau khi Thập bát lộ chư hầu tan rã, cuối cùng cũng lại có dịp triển lộ thực lực trước quần hùng.

Trần Húc tiếp tục ra lệnh: Từ Hoảng, Ngụy Diên, Nhạc Tiến, Vu Cấm, Lý Điển, Trình Phổ, Hàn Đương, Hoàng Cái, Kỷ Linh, mệnh các ngươi suất lĩnh tinh binh dưới trướng theo sau tiếp ứng.

Các tướng đồng thanh nhận lệnh.

Trần Húc lúc này mới nhìn sang Từ Vinh: Tử Vinh, ngươi đối với bộ hạ của Lý Giác tương đối hiểu rõ, hãy cùng bản hầu đi trước làm tiên phong.

Từ Vinh lúc này có chút ngẩn ngơ.

Nguyên bản tưởng rằng Trần Húc là Hầu gia chiếm cứ cả Dự Châu thì nên có chút thực lực.

Nhưng thật không ngờ dưới trướng Trần Húc lại có nhiều văn thần võ tướng như vậy.

Nhìn dáng vẻ những võ tướng này, người có năng lực cầm quân e rằng đếm không xuể.

Nghe Trần Húc gọi, hắn nhất thời chưa phản ứng kịp.

Trần Húc vỗ vỗ vai hắn: Tử Vinh, có nguyện cùng bản hầu xuất chinh.

Từ Vinh giật mình tỉnh lại, vội vàng cung thân: Dạ.

Trần Hầu, ta chỉ là quá chấn hám trước thực lực dưới trướng chúa công, những văn thần võ tướng này ai nấy đều thực lực phi phàm.

Trần Húc cười nhạt không nói.

Điển Vi lại cười lớn: Tử Vinh, lát nữa nhìn thấy tinh binh của chúa công, e rằng ngươi sẽ còn kinh ngạc hơn nữa.

Lời này khiến trong mắt Từ Vinh lộ ra vẻ nghi hoặc.

Trong ấn tượng của hắn, Tây Lương thiết kỵ nãi là tinh binh trong tinh binh.

Trước mặt Tây Lương thiết kỵ, số lượng quân đội có thể được xưng là tinh binh chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Trần Húc dưới trướng tối đa cũng chỉ có một nhóm nhỏ tinh nhuệ thôi chứ.

Trần Húc thấy biểu tình của Từ Vinh cũng không giải thích.

Thật giả lát nữa sẽ rõ.

Hắn nhìn về phía nhóm Quách Gia: Phụng Hiếu, Văn Đạt, Nguyên Hạo, ba người làm quân sư, cùng ta xuất chinh.

Quách Gia, Tuân Du, Điển Phong đồng thanh nhận lệnh.

Trần Húc cười lớn: Chư vị, binh quý thần tốc, tiên đầu bộ đội chúng ta tức khắc xuất phát.

Triệu Vân và Thái Sử Từ nhìn nhau, gật đầu, trong mắt đều ánh

lên vẻ hưng phấn.

Vì ngày này họ đã chuẩn bị rất lâu rồi.

Tôn Kiên đi tới bên cạnh Từ Vinh, chủ động đưa tay ra: Từ tướng quân đã lâu không gặp, không ngờ chúng ta lại cùng thờ một chủ, tịnh kiên tác chiến, khó được.

Thật sự khó được.

Từ Vinh thấy vậy cũng đưa tay ra, nắm chặt tay Tôn Kiên: Có thể cùng Văn Đài huynh tịnh kiên tác chiến, nãi là vinh hạnh của Từ mỗ.

Chỉ là ngày trước ta đã đắc tội nhiều.

Tôn Kiên lắc đầu: Chuyện cũ hãy để nó qua đi.

Tử Vinh nãi là đường đường chính chính đánh bại ta, ta thua tâm phục khẩu phục.

Nhưng ngay sau đó hắn cười nói: Chỉ là hiện nay ta dưới trướng có Đan Dương tinh binh, Tử Vinh nếu không có binh chủng hợp thích, e rằng chưa chắc đã đánh lại ta.

Trong mắt Từ Vinh lóe lên tinh quang: Như vậy, sau này ta thử một lần liền biết.

Mọi người nhao nhao đi ra ngoài.

Trần Húc phi thân lên Xích Thố Mã, dẫn theo Triệu Vân, Thái Sử Từ, Từ Vinh cùng nhóm Quách Gia đi tới giáo trường.

Khi tới giáo trường, nhìn từng đội binh sĩ chỉnh tề bài liệt, Từ Vinh ngây người tại chỗ.

Hắn là người giỏi luyện binh, cũng là đại tướng thống binh, về nhãn lực là có thừa.

Hai đội tinh nhuệ trước mắt này, e rằng so với Phi Hùng Quân

cũng kẻ tám lạng người nửa cân.

Hắn nhìn Trần Húc với ánh mắt kính sợ.

Trần Húc cười nhạt: Tử Vinh, cảm thấy tinh nhuệ dưới trướng ta có thể lọt vào mắt xanh không.

Từ Vinh cung kính thi lễ: Tinh nhuệ dưới trướng chủ nhân, e rằng phóng mắt khắp thiên hạ cũng thuộc hàng đỉnh tiêm.

Chỉ không biết hai đội tinh nhuệ này tên gọi là gì.

Trần Húc không trả lời, chỉ phi thân lên điểm tướng đài, dõng dạc nói: Chư vị, hôm nay ta lại thêm được một viên đại tướng, chính là Từ Vinh.

Hiện tại, hãy cho hắn biết quân đội các ngươi danh hào là gì.

Hổ Báo Kỵ.

Bạch Mã Nghĩa Tòng.

Nhất thời giáo trường sôi sục.

Binh sĩ chia làm hai trận doanh, bên trái hô vang Hổ Báo Kỵ, bên phải hô vang Bạch Mã Nghĩa Tòng.

Ban đầu tiếng hô còn lộn xộn, nhưng dần dần hòa thành một dòng thác lũ, bên này như muốn đọ sức với bên kia, tiếng sóng sau cao hơn sóng trước.

Từ Vinh thần sắc phức tạp nhìn cảnh tượng trước mắt.

Lúc này hắn dám đoán chắc, nếu tinh nhuệ trước mắt va chạm với Phi Hùng Quân, e rằng cũng chỉ ở mức sàn sàn nhau.

Trần Húc đưa tay phải ra, nhẹ nhàng ấn xuống.

Âm thanh phảng phất như bị đóng van, im bặt ngay lập tức.

Khoảnh khắc này, sắc mặt Từ Vinh rốt cuộc cũng biến đổi.

Lệnh hành cấm chỉ cư nhiên đạt tới địa bộ đáng sợ như vậy.

Đây mới thực sự là đỉnh tiêm tinh nhuệ.

Khủng bố.

Điểm này e rằng Phi Hùng Quân cũng chưa chắc làm được.

Trần Húc cao giọng: Chư vị, hiện nay tặc binh bức cận thành Trường An, hình thế vạn phần nguy cấp.

Triều đình có lệnh, hy vọng chúng ta bắc thượng cần vương.

Trận này, ta hy vọng chư vị đồng tâm hiệp lực, cùng diệt quốc tặc.

Kiến công lập nghiệp, chính là hôm nay.

Trần Húc quát lớn: Xuất phát.

Quân đội bắt đầu di chuyển.

Lần này lại cực kỳ an tĩnh, cả giáo trường chỉ có tiếng binh khí va chạm và tiếng vó ngựa.

Ngay cả tiếng chiến mã hí vang cũng không có.

Từ Vinh quay sang Triệu Vân và Thái Sử Từ hỏi: Triệu tướng quân, Thái Sử tướng quân, không biết hai đội tinh nhuệ này có phải do Tử Long và Tử Nghĩa luyện thành.

Ta muốn học hỏi kinh nghiệm một chút.

Triệu Vân cười nói: Tử Vinh không cần khách sáo, gọi ta Tử Long là được.

Hai đội tinh nhuệ này đều do chúa công đích thân huấn luyện, ta và Tử Nghĩa bất quá chỉ học được chút da lông từ chúa công, bình thường diễn luyện lại mà thôi.

Thái Sử Từ cũng gật đầu cười: Không sai.

Tử Vinh cứ gọi ta Tử Nghĩa là được.

Hổ Báo Kỵ dưới trướng ta cũng do chúa công đích thân huấn luyện thành.

Ta cũng chỉ học lỏm chút da lông thôi.

Tử Vinh nếu muốn thỉnh giáo, chi bằng tìm chúa công càng thích hợp hơn.

Hắn ghé sát Từ Vinh nói nhỏ: Chúa công ta trong lòng có trăm vạn hùng binh.

Không chỉ Bạch Mã Nghĩa Tòng, Hổ Báo Kỵ, mà cả Đan Dương tinh binh của Tôn Kiên, Hổ Vệ Quân của Điển Vi, Hứa Chử, hay Bạch Nhĩ tinh binh của Trần Đáo.

Từng đội tinh nhuệ không đội nào không phải do chúa công đích thân huấn luyện thành.

Từ Vinh nghe đến mắt chữ A mồm chữ O.

Hắn cũng thiện trường luyện binh, nhưng chưa từng nghe ai có thể đồng thời luyện ra nhiều loại tinh binh như vậy.

Quả thực phỉ di sở tư.

Chương 249

Nếu tất cả tinh nhuệ đều có được năm thành công lực của hai đội quân trước mắt, thì người đó kham xưng thần nhân rồi.

Hắn tò mò hỏi: Tử Long, Tử Nghĩa, không biết Đan Dương tinh binh, Hổ Vệ Quân và Bạch Nhĩ tinh binh thực lực thế nào.

Thái Sử Từ cười lớn: Những tinh nhuệ đó cũng như Bạch Mã Nghĩa Tòng, Hổ Báo Kỵ của ta, đều là tinh nhuệ trong tinh nhuệ.

Chỉ là binh chủng khác nhau mà thôi.

Triệu Vân cũng cười: Không sai.

Nếu Bạch Mã Nghĩa Tòng đối đầu với họ, e rằng thắng bại thật khó nói.

Lời này khiến trong mắt Từ Vinh lóe lên vẻ kinh hãi.

Sao có thể.

Vị chúa công này chẳng lẽ là thần nhân.

Đồng thời luyện ra nhiều tinh nhuệ như vậy, mỗi đội đều thuộc hàng đỉnh tiêm thiên hạ.

Đây không phải việc con người có thể làm được.

Lúc này hắn đối với Trần Húc đã bội phục đến cực điểm.

Trần Húc tự nhiên nghe được những lời này, giọng ba người họ quả thực hơi lớn.

Hắn khẽ ho một tiếng: Tử Long, Tử Nghĩa, còn không theo sau.

Hai người vội vàng cúi chào rồi xoay người lên ngựa phi đi.

Từ Vinh thì ánh mắt rực lửa nhìn chằm chằm Trần Húc, vẻ kính

bội không hề che giấu.

Trần Húc cười nhạt, phi thân lên Xích Thố Mã, vung tay: Mau, theo sau.

Lúc này thành Trường An đã sớm bị đại quân Lý Giác vây khốn.

Trong soái trướng của Lý Giác, các tướng lĩnh đều tề tựu.

Lý Giác nâng chén rượu cười lớn: Chư vị, mời mãn ẩm tôn này.

Chúng tướng cùng nâng chén uống cạn.

Hồ Chẩn quệt miệng nói: Lý tướng quân, tên Lữ Bố kia võ lực cao cường, chúng ta cần đề phòng một chút mới được.

Lý Giác cười lớn: Hồ tướng quân lo xa rồi.

Hiện nay thành Trường An sắp phá, Lữ Bố kia e rằng cũng vô năng vi lực thôi.

Hồ Chẩn thắc mắc: Lý tướng quân, thành Trường An tường cao hào sâu, nói thành sắp phá là từ đâu mà ra.

Lý Giác cười: Việc này sáng mai sẽ rõ.

Chư vị hôm nay uống ít thôi, đợi mai ta công nhập Trường An, kiếp trì Thiên tử, lúc đó sướng ẩm cũng không muộn.

Lời này đại thiện.

Mọi người cười lớn.

Đúng lúc này, Phiền Trù từ bên ngoài sải bước đi vào, hành lễ với Lý Giác và Quách Tỷ: Kiến quá Lý tướng quân, Quách tướng quân.

Lý Giác mừng rỡ: Phiền tướng quân, đã an bài thỏa đáng chưa.

Phiền Trù bão quyền: Lý tướng quân yên tâm, hết thảy đã an bài thỏa đáng.

Chỉ đợi đầu giờ Mão ngày mai, cửa Bắc sẽ mở rộng.

Tốt.

Quá tốt rồi.

Lý Giác đứng dậy, bước nhanh tới trước mặt Phiền Trù, tự tay rót đầy một chén rượu đưa cho hắn: Phiền tướng quân vất vả.

Mời mãn ẩm chén này.

Phiền Trù cung kính nhận lấy uống cạn.

Lý Giác kéo tay Phiền Trù sang một bên: Đã như vậy, chúng ta hãy bàn bạc kỹ lưỡng một phen.

Giả Hủ trong lòng có chút lo lắng.

Thành phá ngay ngày mai, nhưng chúa công vẫn chưa thấy xuất hiện, cũng chưa nghe tin đại quân đến.

Nếu không đến kịp, e rằng sẽ muộn.

Hắn đi lại trong doanh trướng, lòng không yên.

Thành phá xong thì mọi sự đã rồi.

Đúng lúc này, một giọng nói quen thuộc vang lên sau lưng: Văn Hòa, việc gì khiến ngươi nôn nóng như vậy.

Giả Hủ mừng rỡ quay đầu lại, thấy một người đang ngồi bên chiếc bàn phía sau, tự châm tự ẩm.

Người này không phải Trần Húc mà hắn đang mong chờ thì là ai.

Hắn vội vàng tiến lên bão quyền: Giả Hủ bái kiến chúa công.

Trần Húc gật đầu: Văn Hòa, vì sao lại nôn nóng thế.

Giả Hủ vội nói: Chúa công, thành Trường An sáng mai sẽ cáo phá.

Hả.

Trần Húc sững người.

Thành Trường An tường cao hào sâu, đâu dễ hãm lạc.

Lý Giác, Quách Tỷ vây thành cũng mới ba ngày.

Hắn nhìn Giả Hủ: Có biến cố gì sao.

Giả Hủ gật đầu: Không sai.

Dưới trướng Lý Giác có đại tướng tên Phiền Trù, đã liên hệ với cựu bộ trong thành Trường An, giờ Mão ngày mai sẽ mở toang cửa Bắc.

Đến lúc đó Tây Lương quân sẽ tràn vào.

Trần Húc gật đầu: Giờ Mão ngày mai, bản hầu đã biết.

Hắn vẫy tay gọi Giả Hủ: Văn Hòa, mấy ngày nay vất vả rồi, mời dùng chén này.

Giả Hủ thấy Trần Húc vẫn vân đạm phong khinh, trong lòng cũng kinh dị.

Trần Húc tuổi trẻ đã là Huyện Hầu, nếu lần này công thành danh toại sẽ nhất cử phong Vương.

Nhân vật như vậy quả nhiên bất phàm.

Trong mắt Giả Hủ, Trần Húc càng thêm cao thâm mạc trắc.

Hai người uống vài chén, Trần Húc đứng dậy vỗ vai Giả Hủ: Văn Hòa, lần này có một việc cần ngươi phí tâm một chút.

Đợi ngày mai Lý Giác Quách Tỷ thúc thủ chịu trói, ngươi sẽ là người lập công đầu.

Tạ chúa công.

Giả Hủ mừng rỡ, rồi hỏi: Không biết ý chúa công là.

Trần Húc cười nhạt: Giữa Lý Giác và Quách Tỷ, ngươi có thể dùng chút thủ đoạn ly gián bọn họ.

Giả Hủ nghe vậy mặt méo xệch.

Hắn tự phụ trí kế vô song, nhưng trong thời gian ngắn như vậy mà muốn ly gián hai kẻ đó thì thực sự là làm khó người khác.

Hắn bất đắc dĩ: Chúa công, không phải Giả Hủ không xuất lực, thật sự hai kẻ đó chúng chí thành thành, muốn ly gián khó càng thêm khó.

Trần Húc liếc Giả Hủ: Văn Hòa, tư duy không được a.

Quá cục hạn.

Có thể phát tán tư duy một chút, ví dụ như từ phu nhân của Lý Giác mà tìm biện pháp.

Lời này vừa ra, mắt Giả Hủ sáng lên.

Hắn vỗ tay cười lớn: Diệu.

Thực tại là diệu.

Chúa công, ta có thể liên dạ tung tin đồn Quách tướng quân tư thông với phu nhân của Lý Giác.

Như vậy, bất kể thật hay giả, hai kẻ đó trong lòng tất có hiềm khích.

Khi xuất chiến tự nhiên không thể đồng tâm hiệp lực.

Trần Húc gật đầu: Việc này Văn Hòa cứ xử lý đi.

Duyện Châu, Châu Mục phủ.

Tuân Úc vội vàng đi vào, thấy Tào Tháo liền hành lễ: Chúa công.

Tào Tháo cười: Văn Nhược đến rồi, ngồi đi.

Tuân Úc thấy vẻ vui mừng trên mặt Tào Tháo liền hỏi: Chúa công có tin tốt.

Tào Tháo gật đầu, đưa thánh chỉ cho Tuân Úc, rồi đứng dậy đi lại

mấy bước mới nói: Văn Nhược, mấy trăm năm nay mới có lần đầu tiên phong dị tính Vương.

Đây là cơ hội ngàn năm có một, ta nhất định phải nắm lấy.

Tuân Úc xem xong thư tín cũng mừng rỡ: Chúa công, việc này không nên chậm trễ, chúng ta tức khắc xuất binh thôi.

Tào Tháo ngẩn ra: Nhưng giờ đã là buổi tối.

Ý ta là sáng mai sẽ binh phát Trường An.

Tuân Úc lắc đầu: Chúa công, lần này Trường An bị vây, tình huống vạn phần nguy cấp, xuất binh càng nhanh càng tốt.

Thiện.

Tào Tháo gật đầu, Theo kế của Văn Nhược, ta tức khắc chỉnh binh, binh phát Trường An.

Ký Châu, Châu Mục phủ.

Viên Thiệu cầm thánh chỉ cười lớn: Tốt a.

Phong Vương.

Viên Thiệu ta cũng có ngày được phong Vương.

Vị dị tính Vương đầu tiên trong mấy trăm năm qua nhất định là Viên Bản Sơ ta.

Hắn nhìn các tướng lĩnh bên dưới: Chư vị có ý kiến gì.

Thẩm Phối đứng ra đầu tiên: Chúa công, việc này sự quan trọng đại.

Không nên chậm trễ, chúng ta tức khắc lên đường.

Quách Đồ lắc đầu: Chúa công, binh phát Trường An là chuyện lớn, chúng ta nên chuẩn bị kỹ càng, sáng mai xuất phát cũng không muộn.

Phùng Kỷ phụ họa: Công Tắc nói rất đúng.

Trời đã tối, cũng không kém một đêm.

Viên Thiệu gật đầu: Như vậy sáng mai ta sẽ binh phát Trường An.

Lương Châu.

Chương 250

Mã Đẳng dẫn hai vạn đại quân một đường tật bôn về hướng Trường An.

Hàn Toại đi bên cạnh nói: Mã tướng quân, cơ hội khó được, chúng ta xá khí truy trọng, khinh trang giản hành đi.

Mã Đẳng vỗ đùi: Tốt.

Cứ làm thế.

Lập tức binh sĩ vứt bỏ toàn bộ truy trọng, chỉ mang theo lương khô vài ngày, cấp tốc chạy tới Trường An.

Ngoài thành Trường An mười dặm, trong đại trướng của Trần Húc.

Triệu Vân, Thái Sử Từ, Quách Gia, Tuân Du và mọi người đều có mặt, cung thân hành lễ với Trần Húc.

Trần Húc gật đầu: Chư vị ngồi đi.

Vừa nhận được tin mới nhất, sáng sớm mai cửa Bắc thành Trường An sẽ mở từ bên trong, đại quân Lý Giác và Quách Tỷ sẽ tiến vào từ đó.

Mọi người nghe xong đều sững sờ.

Quách Gia hỏi: Chúa công, tin này khả kháo không.

Trần Húc khẳng định: Tin tức từ nội bộ quân địch, tuyệt đối khả kháo.

Quách Gia cười: Nếu vậy chúng ta chỉ cần tương kế tựu kế.

Bắt rùa trong hũ.

Không sai.

Phụng Hiếu nói rất đúng.

Tuân Du cười lớn, Đã cửa Bắc mở rộng, chúng ta chỉ cần tương kế tựu kế, khi chúng tiến vào cửa Bắc thì ba đường giáp kích.

Tốt.

Quyết định vậy đi.

Trần Húc gật đầu, Tử Long, Văn Đài, Bá Phù.

Theo ta công kích từ cánh trái bộ hạ Lý Giác, Quách Tỷ.

Triệu Vân, Tôn Kiên, Tôn Sách đứng dậy hô lớn: Dạ.

Tử Nghĩa, Trần Đáo, Điển Vi, Hứa Chử.

Suất lĩnh tinh nhuệ công kích từ cánh phải.

Dạ.

Ba người đồng thanh.

Trần Húc nhìn Từ Hoảng, Ngụy Diên, Hàn Đương, Trình Phổ: Những người còn lại giáp công từ phía Bắc Tây Lương quân.

Các tướng lĩnh còn lại đứng dậy nhận lệnh.

Trần Húc ra lệnh: Chúng ta giờ Sửu dậy, giờ Dần tiến phát về hướng Trường An.

Dạ.

Mọi người lui ra.

Trong thành Trường An lúc này vẫn không hay biết gì.

Trần Húc cũng không dám báo cho Vương Doãn, vì không biết ai là nội ứng trong thành.

Nếu lộ kế hoạch thì lợi bất cập hại.

Ngày hôm sau, giờ Mão.

Lý Giác, Quách Tỷ dẫn Tây Lương quân hạo hạo đãng đãng tiến tới cửa Bắc Trường An.

Điều kỳ lạ là binh sĩ trên tường thành phía Bắc không có phản ứng gì, vẫn nằm ngồi la liệt như trước.

Lý Giác cố ý để lại một ít binh mã ở các cửa khác làm nghi binh, chủ lực dồn hết về cửa Bắc.

Nhìn binh mã đông nghịt phía sau, Lý Giác sướng khoái vô cùng.

Sau hôm nay Thiên tử sẽ nằm trong tay hắn, ai dám phản đối.

Vào thành xong việc đầu tiên là hiệp trì Thiên tử Lưu Hiệp, sau đó giết Vương Doãn, rồi giết hết những kẻ dám chống đối.

Đúng lúc này, tiếng chim kêu vang lên làm tín hiệu.

Lý Giác vẫy tay, Phiền Trù đã tới dưới chân thành.

Một tiếng chim kêu đáp lại từ bên trong vọng ra.

Cánh cửa Bắc nặng nề mở ra trong tiếng két két mà bọn hắn mong chờ đã lâu.

Lý Giác vung tay: Chúng tướng sĩ, theo ta xung kích.

Kiến công lập nghiệp tại hôm nay.

Oanh long long.

Chiến mã bôn đằng.

Vô số binh sĩ Tây Lương hò reo lao vào thành.

Cảnh tượng cực kỳ hùng vĩ, binh sĩ như dòng lũ ùa vào Trường An.

Cửa thành quá nhỏ khiến tắc nghẽn, dân chúng trong thành hoảng loạn bỏ chạy, tiếng hô Thành phá rồi. vang lên khắp nơi.

Đường phố gần cửa Bắc loạn thành một đoàn.

Điều kỳ lạ là thủ quân cửa Bắc đã biến đi đâu mất.

Tây Lương binh mang theo thù hận bắt đầu đốt giết cướp bóc, thấy phụ nữ là lao vào.

Trong doanh trại Lữ Bố, Ngụy Tục xông thẳng vào không cần thông báo: Lữ tướng quân, đại sự không ổn.

Lữ Bố vừa khoác áo choàng vừa bước ra: Xảy ra chuyện gì.

Tướng quân, đại sự không ổn.

Thành phá rồi.

Lữ Bố chấn động: Việc này là thật.

Ngụy Tục đáp: Thiên chân vạn xác.

Ta vừa từ bên ngoài về, từ xa đã thấy.

Cũng may ta cơ mẫn đi đường tắt mới về được đây.

Tướng quân nếu không đi ngay e rằng không kịp.

Lữ Bố túm lấy áo Ngụy Tục: Biết cửa thành nào bị phá không.

Ngụy Tục thoáng bối rối rồi đáp: Nhìn hướng binh sĩ xông vào thì là cửa Bắc.

Lữ Bố vung tay áo đi ra ngoài.

Ngụy Tục hỏi với theo: Tướng quân đi đâu.

Ngụy Tục, theo ta chỉnh binh, ta phải đi tìm Vương Tư đồ.

Lữ Bố chạy như bay vào Tư đồ phủ.

Vương Doãn vẫn chưa dậy vì buổi chầu sớm đã bị hủy.

Lữ Bố xông thẳng vào thư phòng: Vương Tư đồ, mau theo ta xuất thành, thành phá rồi.

Hả.

Vương Doãn kinh hãi, bút trên tay rơi xuống đất.

Hắn thất kinh nhìn Lữ Bố: Lữ tướng quân, vừa nói gì.

Vương Tư đồ, cửa Bắc bị phá rồi, chúng ta mau xuất thành thôi.

Không thể nào.

Vương Doãn không dám tin, thân thể run rẩy.

Lữ Bố kéo tay ông ta: Vương Tư đồ, mau đi thôi.

Ta có mấy ngàn tinh binh, lúc này đột vây là vừa đẹp.

Chỉ có giữ lại hữu dụng chi thân mới có thể cuốn thổ trọng lai.

Vương Doãn gạt tay: Phụng Tiên, buông tay.

Ta không đi.

Ta muốn ở lại cùng Trường An thành cộng tồn vong.

Lữ Bố định nói thêm thì thân vệ chạy vào báo Tây Lương binh sắp sát tới nơi.

Lữ Bố cuống lên, kéo Vương Doãn lôi đi.

Vương Doãn nộ quát: Lữ Bố, buông ta ra.

Nếu không ta đập đầu chết tại đây.

Lữ Bố bất đắc dĩ đành buông tay, vội vã bỏ chạy.

Tiếng vó ngựa dồn dập vang lên, Lữ Bố dẫn quân chạy về cửa Nam.

Vương Doãn ngửa mặt lên trời than: Thương thiên a, ai cứu Đại Kinh ta đây.

Hắn nhìn về phương Nam: Đông Thăng a, ngươi đang ở đâu.

Có thể cứu Đại Kinh hay không.

Ngoài cửa Bắc, Trần Húc dẫn quân cuồng bôn tới Trường An.

Chương 251

Hắn thấy vô số binh sĩ Tây Lương đang dồn vào cửa thành.

Hơi ngỡ ngàng vì thời gian diễn ra sớm hơn dự kiến, hắn quát lớn: Tướng sĩ, kiến công lập nghiệp tại hôm nay.

Mọi người theo ta, GIẾT.

GIẾT.

Binh sĩ gầm lên lao tới.

Trần Húc cưỡi Xích Thố Mã, tay cầm Bá Vương Thương, nhất mã đương tiên sát nhập vào cánh trái quân Tây Lương.

Quân địch vội chia một nhánh ra nghênh chiến, nhưng trước sức mạnh của Trần Húc và Bá Vương Thương, chưa kịp lại gần đã bị quét bay.

Trần Húc như nhập chốn không người, Triệu Vân, Tôn Kiên, Tôn Sách theo sát phía sau, chẳng mấy chốc đã đánh vào trung tâm quân địch.

Cánh bên kia, Thái Sử Từ cùng Hổ Báo Kỵ, Hổ Vệ Quân và Bạch Nhĩ tinh binh cũng sát tới.

Phía sau, Từ Hoảng, Ngụy Diên cũng ập vào.

Tây Lương binh đại loạn.

Quách Tỷ thấy tình hình này lòng run sợ.

Thế trận quá bất lợi, đúng lúc kẹt ở cửa thành, tiến thoái lưỡng nan, lại bị giáp kích ba mặt, quân tâm tan vỡ.

Lý Giác đã vào thành, bên ngoài chỉ còn Quách Tỷ tọa trấn.

Hắn quát Phiền Trù: Phiền tướng quân, lên bắt lấy kẻ đi đầu kia.

Phiền Trù lao ra, nhưng khi nhìn rõ mặt Trần Húc thì run bắn người.

Là kẻ đã cứu Từ Vinh.

Phiền Trù trong lòng gào thét, quay đầu ngựa định bỏ chạy.

Đúng lúc này Trần Húc nhìn thấy Phiền Trù, mắt sáng lên: Tặc tướng chạy đi đâu.

Bá Vương Thương tung chiêu Hoành Tảo Thiên Quân.

Bành.

Binh sĩ phía trước bị quét bay, Trần Húc thừa cơ phóng ngựa đuổi theo Phiền Trù.

Thuộc tính của Phiền Trù hiện ra: Tính danh: Phiền Trù Tuổi: 36 Thống suất: 68 | Võ lực: 75 | Trí lực: 34 | Chính trị: 27 | Mị lực: 30.

Thấy thuộc tính rác rưởi, Trần Húc chẳng buồn bắt sống.

Phiền Trù lúc này chỉ hận không mọc thêm mấy cái chân.

à nhầm, ngựa không chạy nhanh hơn được.

Xích Thố Mã chớp mắt đã đuổi kịp.

Trần Húc nhẹ nhàng hất mũi thương, Phiền Trù cảm thấy sau lưng đau nhói rồi cả người bị hất bay, rơi xuống đất tắt thở.

Quách Tỷ đại kinh.

Kẻ này là ai mà khủng bố vậy.

Một thương hất bay Phiền Trù.

Còn là người sao.

Thấy mãnh nhân kia lao về phía mình, Quách Tỷ kinh hãi tột độ.

Trần Húc lúc này mới để ý thấy Quách Tỷ, liền lao tới.

Thuộc tính hiện ra: Tính danh: Quách Tỷ Tuổi: 36 Thống suất: 70 | Võ lực: 80 | Trí lực: 40 | Chính trị: 33 | Mị lực: 35.

Đây là Quách Tỷ.

Một trong hai trùm sò lần này.

Vậy thì bắt hắn trước.

Quách Tỷ lúc này cũng nhận ra kẻ đã cứu Từ Vinh hôm trước.

Hắn chỉ tay hét lớn: Giết được người này ta thưởng trăm lượng vàng, mười mỹ nữ.

Tây Lương binh nghe thưởng thì lao vào.

Trần Húc cười nhạt, lại dùng Hoành Tảo Thiên Quân.

Bá Vương Thương hóa thành vệt sáng, quét sạch đám lính cản đường.

Quách Tỷ thất sắc, kẻ này còn hung mãnh hơn hôm trước.

Hắn quay đầu bỏ chạy.

Trần Húc thúc Xích Thố Mã nhảy vọt qua mấy trượng, đuổi kịp Quách Tỷ.

Bá Vương Thương như tia chớp đâm tới.

Quách Tỷ vội đưa thương đỡ.

Bành.

Hắn thấy tay đau nhói, trường thương văng mất.

Trần Húc bồi thêm một thương nện trúng người hắn, Quách Tỷ chết ngay tại chỗ.

Bá Vương Thương xoay nhẹ, đầu lâu Quách Tỷ bay lên.

Trần Húc dùng thương nâng đầu lâu, cao giọng: Quách Tỷ đã chết, còn không mau đầu hàng.

Binh sĩ xung quanh vốn đã hoảng loạn, nghe vậy thì quân tâm tan vỡ hoàn toàn, bỏ chạy tứ tán.

Quân của Trần Húc nhanh chóng kiểm soát cục diện.

Trần Húc không để ý nữa, dẫn Bạch Mã Nghĩa Tòng sát nhập vào trong thành, thẳng tiến hoàng cung.

Trên đường đi ngang qua phủ Tư đồ.

Tại phủ Tư đồ, Vương Doãn đã tắm gội thay y phục sạch sẽ, ngồi đợi như đang nghênh đón điều gì.

Tiếng gõ cửa dồn dập, quản gia hốt hoảng: Lão gia, phản quân đến rồi.

Vương Doãn gật đầu, tốc độ chậm hơn ông nghĩ.

Ông xua tay: Quản gia, ngươi tự đi đi.

Quản gia quỳ xuống khóc: Lão gia, tôi không đi.

Không đi thì có ích gì.

Vương Doãn bình thản, Đi cửa sau rời khỏi đây, nếu ta không sao thì hãy quay lại.

Quản gia dập đầu rồi chạy ra cửa sau.

Vương Doãn bước ra sân trước, mỗi bước đi đều vững vàng.

Tiếng hò hét và binh khí va chạm vang lên bên ngoài khiến ông sững lại.

Đến rồi sao.

Nhưng rất nhanh âm thanh lắng xuống.

Ông mở cửa bước ra, sững sờ trước cảnh tượng mười mấy tên

lính Tây Lương nằm la liệt.

Chẳng lẽ nội hống.

Một giọng nói quen thuộc vang lên: Vương Tư đồ, vẫn khỏe chứ.

Vương Doãn ngẩng đầu, thấy một người ngồi trên con ngựa đỏ rực đang nhìn mình.

Ông kinh hô: Đông Thăng, sao lại là ngươi.

Trần Húc cười: May quá, ta đến không muộn.

Vương Doãn bão quyền: Đa tạ ơn cứu mạng của Đông Thăng.

Nếu chậm chút nữa e rằng không còn thấy lão già này đâu.

Rồi ông sực nhớ ra: Đông Thăng, đừng lo cho ta, mau đi cứu Bệ hạ.

Trần Húc cười khổ: Vương Tư đồ, việc này e rằng phải nhờ ngài dẫn đường.

Chương 252

Ta chưa từng vào hoàng cung.

Vương Doãn gật đầu: Tốt.

Sự bất nghi trì.

Quản gia lúc này chưa đi xa, nghe vậy vội nói: Lão gia, để tôi đi chuẩn bị kiệu.

Chưa đi sao.

Vương Doãn ngạc nhiên rồi nói, Cẩn thận nhé.

Kiệu không cần đâu, thời gian cấp bách.

Ông nói với Trần Húc: Đông Thăng, cho ta một con ngựa.

Trần Húc lo lắng: Thân thể ngài cưỡi ngựa được không.

Vương Doãn trừng mắt thổi râu: Năm xưa ta thân tự thống binh đánh bại Hoàng Căn tặc.

Trần Húc ngẩn ra rồi vẫy tay sai người dắt một con ngựa của lính Tây Lương tới.

Quản gia quỳ xuống làm bệ đỡ để Vương Doãn leo lên ngựa.

Vương Doãn nói lớn: Trần Hầu, lão hủ xong rồi.

Trần Húc quát: Chư vị, theo ta tiến cung cứu Bệ hạ.

Đoàn quân dưới sự dẫn đường của Vương Doãn phi nhanh về phía hoàng cung.

Tại hoàng cung, Lý Giác dẫn người xông thẳng vào tẩm cung Thiên tử.

Trong cung hỗn loạn, Lưu Hiệp ngồi bệt xuống đất, nghe tiếng hò

hét bên ngoài mà hoảng sợ tột độ.

Hắn run rẩy: Người đâu.

Hộ giá.

Nhưng không có ai.

Hắn gào lên gọi Vương Tư đồ, Lữ tướng quân nhưng không có hồi âm.

Lưu Hiệp thở dài tuyệt vọng: Đã nói là cần vương, người đâu hết rồi.

Nếu cứu được trẫm, trẫm phong Vương cho.

Tiếng ồn ào ngày càng gần, tiếng binh khí va chạm vang lên bên ngoài điện rồi tắt hẳn.

Lưu Hiệp biết thị vệ đã chết hết.

Hắn vội vàng chui xuống gầm bàn trốn, nín thở cầu nguyện không bị phát hiện.

Cửa điện mở ra, tiếng bước chân đi vào.

Một giọng nói thô bạo vang lên: Lục soát.

Lục soát kỹ cho ta.

Tiểu Hoàng đế nhất định ở trong này.

Lưu Hiệp nhận ra giọng Lý Giác, tim đập thình thịch.

Lại một lần nữa phải chạy trốn sao.

Tiếng bước chân dừng lại ngay trước chiếc bàn hắn đang trốn.

Người đó cúi đầu xuống, nhìn vào gầm bàn.

Trong lòng Lưu Hiệp hoảng hốt tột độ.

Đúng lúc này, một trận tiếng móng ngựa dồn dập vang lên bên

ngoài điện.

Kèm theo đó là một giọng nói to lớn đầy uy nghiêm: Giết.

Giết sạch đám phản tặc bên trong cho ta.

Ngay sau đó, một giọng nói có phần già nua cũng vang lên: Trần Hầu, mau cứu Thiên tử.

Đó là tẩm cung Thiên tử.

Nghe được giọng nói này, Lưu Hiệp như được đại xá.

Giọng nói này vô cùng quen thuộc, hệt như giọng của Vương Tư đồ.

Lưu Hiệp muốn hét lớn, nhưng lại không dám, bởi vì Lý Giác cùng bộ hạ của hắn đang ở ngay trong điện.

Trần Húc theo Vương Doãn lao vào sân tẩm điện Thiên tử.

Trong sân lúc này toàn bộ đều là bộ hạ của Lý Giác đang lục soát khắp nơi.

Trong lòng hắn hơi định thần lại.

Biết rằng Thiên tử chưa xảy ra chuyện.

Nếu Thiên tử đã bị bắt, Lý Giác không cần phải lục soát nữa.

Ngay lập tức, Trần Húc quát lớn một tiếng: Giết.

Giết sạch đám phản tặc bên trong.

Nói xong, Trần Húc nhìn về phía trước, nơi đó là tẩm cung Thiên tử, cũng là nơi có nhiều người lục soát nhất.

Hắn cầm Bá Vương Thương, lao nhanh về phía tẩm cung.

Tứ diện bát phương có người vây lại.

Bá Vương Thương trong tay Trần Húc liên tiếp điểm xuất, từng

tên lính Tây Lương ngã xuống trước mặt hắn.

Bước chân hắn lại không hề chậm lại chút nào.

Chỉ một chốc lát, hắn đã đến cửa tẩm cung.

Lúc này, một tiếng quát lớn vang lên: Bắt lấy hắn cho ta, liên thăng ba cấp.

Thưởng ngàn quân.

Mỹ nữ hai mươi người.

Ngay sau đó, chủ nhân của tiếng quát kia cũng hiện ra.

Trần Húc nhìn kỹ người nọ một cái, thuộc tính của hắn cũng hiện ra trước mắt.

Họ tên: Lý Giác Tuổi: 36 Thống suất: 73 | Võ lực: 80 | Trí lực: 48 | Chính trị: 38 | Mị lực: 36 Thì ra là Lý Giác.

Khóe miệng Trần Húc lộ ra một tia cười nhạt.

Đã tự mình nhảy ra, vậy thì đỡ tốn công đi tìm.

Quách Tỵ đã chết, vậy bắt Lý Giác trước rồi tính sau.

Lúc này lính Tây Lương từ chung quanh ùa ra, cuồn cuộn không dứt lao về phía Trần Húc.

Trần Húc lại không hoảng không vội.

Chân đạp mạnh một cái, chiêu Hoành Tảo Thiên Quân được tung ra.

Trong nháy mắt, vô số binh sĩ Tây Lương chết dưới thương ảnh của hắn.

Không gian trước mặt lập tức trống trải.

Hắn nhân cơ hội lao lên vài bước.

Kinh hãi.

Lý Giác nhìn dung mạo người trước mặt, trong lòng không khỏi kinh hãi tột độ.

Người này, chẳng phải là kẻ hôm đó cứu Từ Vinh sao.

Hắn lập tức cao giọng hô: Người đâu.

Bắt lấy người này cho ta.

Sau tiếng hét lớn, càng nhiều người từ bốn phía ùa tới.

Hiển nhiên đám người vừa rồi đang lục soát khắp nơi.

Trần Húc chân đạp liên hồi, Bá Vương Thương trong tay không ngừng điểm xuất.

Phàm là kẻ nào tiếp cận trong vòng nửa trượng, toàn bộ đều bị hất tung xuống đất.

Chương 253

Nơi hắn đi qua, thây chất đầy đất, ngay cả mặt đất cũng bị máu tươi nhuộm đỏ.

Sắc mặt Trần Húc lại không hề thay đổi, chỉ là động tác dưới chân lại nhanh thêm vài phần.

Trong vài nhịp thở, hắn đã đến cửa tẩm cung.

Lúc này, trước mặt, bên trái, bên phải ba phương hướng đồng thời có lính Tây Lương ùa tới.

Hắn cười khẽ một tiếng, một chiêu Hoành Tảo Thiên Quân quét ra.

Lập tức từng tiếng thảm thiết vang lên.

Hắn đầu cũng không ngoảnh lại, đi thẳng vào trong tẩm cung Thiên tử.

Đúng lúc này, một tiếng quát lớn truyền vào tai hắn.

Hóa ra là tên lính Tây Lương vừa rồi bị gián đoạn khi kiểm tra gầm giường, rốt cuộc lại cúi xuống xem xét lần nữa.

Ngay lập tức liền phát hiện Lưu Hiệp đang nằm rạp dưới gầm giường.

Hắn đại hỉ nói: Lý tướng quân, ở đây.

Vừa nói, hắn vừa dùng tay chụp lấy Lưu Hiệp.

Lưu Hiệp sợ đến mức co rúm người vào trong góc giường.

Tên lính Tây Lương vươn tay thò vào gầm giường, tóm được Lưu Hiệp.

Trong lòng Lưu Hiệp hoảng hốt.

Lúc này, Trần Húc đã nhìn thấy tình huống phía xa.

Trong lòng thắt lại.

Nếu để Thiên tử xảy ra chuyện trước mặt mình thì không ổn.

Hắn từ bỏ việc lao lên đánh Lý Giác.

Chỉ là lúc này khoảng cách đến góc kia còn gần mười mét, nếu chạy tới e rằng không kịp.

Trần Húc phóng một bước đến bên cạnh tên lính Tây Lương gần đó, đoạt lấy trường thương của hắn.

Đồng thời trở tay đâm một thương kết liễu tên lính đó, rồi dùng tay ném mạnh cây thương vừa đoạt được về phía giường.

Vút.

Một tiếng xé gió vang lên.

Trường thương trong nháy mắt đã đến bên cạnh tên lính Tây Lương đang bắt Thiên tử, cắm phập vào cơ thể hắn.

Tên lính chỉ cảm thấy đau nhói, rồi không còn phản ứng gì nữa.

Dưới gầm giường, Lưu Hiệp chỉ cảm thấy một luồng ôn nhiệt tạt vào mặt.

Dùng tay áo lau đi mới ý thức được đó là máu tươi của tên lính kia.

Trong lòng hắn buông lỏng, rồi điên cuồng dùng tay áo lau mặt.

Biết được chỗ ở của Thiên tử Lưu Hiệp, Trần Húc tự nhiên cũng có mục tiêu.

Hắn ba bước cũng thành hai, lao đến bên giường.

Sau đó, Trần Húc ngồi xổm xuống nói: Thiên tử chớ lo.

Ta đến cứu ngài đây.

Ta là Thành Võ Hầu Trần Húc.

Lưu Hiệp nghe vậy đại hỉ.

Trong mắt không khỏi ươn ướt.

Hắn nhanh chóng bò ra, đến bên cạnh Trần Húc.

Lúc này lính Tây Lương trong tẩm cung đã vây lại.

Thân mình Lưu Hiệp không khỏi run rẩy.

Trần Húc che chắn Lưu Hiệp ở sau lưng, lúc này mới nhu giọng nói: Thiên tử không cần lo lắng.

Chỉ là lũ tiểu nhân nhảy nhót mà thôi.

Xem ta hộ tống Bệ hạ ra ngoài.

Nghe câu này, trong lòng Lưu Hiệp không khỏi buông lỏng.

Hắn cảm nhận được một cảm giác an toàn nồng đậm.

Hắn mở miệng nói: Trần Hầu vất vả rồi.

Đợi trẫm ra ngoài, liền phong khanh làm Vương.

Tạ ơn Bệ hạ.

Trần Húc cười nhạt.

Ngay sau đó, Bá Vương Thương trong tay hắn điểm về phía đám lính Tây Lương đang tập kích tới.

Phập. phập.

Một loạt âm thanh vang lên.

Trong mắt Lưu Hiệp, những tên lính Tây Lương bưu hãn dị thường kia, nhưng ở trong mắt Trần Húc lại phảng phất như chém dưa thái rau, vô cùng nhẹ nhàng.

Trong lòng hắn đại định.

Quả nhiên là Hầu gia.

Quả nhiên là Chư hầu vương.

Lý Giác thấy vậy đại nộ.

Hắn huy vũ trường thương trong tay, lao về phía Trần Húc chém giết.

Trần Húc cười nhạt.

Bá Vương Thương trong tay khẽ run lên.

Bá Vương Thương một phân thành ba, hóa thành ba đạo thương ảnh xuất hiện trước mặt Lý Giác.

Lý Giác hoảng mang ứỡn thương đỡ gạt.

Chỉ là hắn cảm thấy trước mắt hoa lên, đã mất đi tung ảnh Bá Vương Thương của Trần Húc.

Hắn vội vàng lui về phía sau, lại cảm thấy bả vai đau nhói, một vết thương xuất hiện trên vai hắn.

Trong nháy mắt máu chảy như suối.

Hắn không dám dừng lại, xoay người bỏ chạy về phía sau.

Nhưng ngay khắc tiếp theo, hắn phát hiện một cây trường thương đã kề ngay cổ mình.

Hắn dừng bước, khẩn trương nhìn Trần Húc.

Chương 254

Trong lòng Lý Giác kinh khủng.

Một chiêu.

Chỉ một chiêu đã bại rồi.

Trần Húc lại không thèm để ý đến hắn, chỉ cười nhạt nói: Bệ hạ, người này giết hay giữ.

Lưu Hiệp nhíu mày, vốn định giết, nhưng lời đến bên miệng lại nói: Giữ lại đi.

Lý Giác trong lòng buông lỏng.

Ít nhất cái mạng này giữ được.

Lại nghe Trần Húc thản nhiên nói: Vậy thì đánh gãy một cái chân trước đã.

Dứt lời, một thương đã đâm ra.

Bành.

Rắc.

Một tiếng xương cốt đứt gãy vang lên, chân phải Lý Giác đau nhói, cả người quỳ rạp xuống đất.

Lính Tây Lương xung quanh thấy vậy nhao nhao kêu la, vây lấy Trần Húc.

Trần Húc bước chân bất động, chỉ dùng Bá Vương Thương liên tiếp điểm xuất.

Những binh sĩ kia toàn bộ đều ngã xuống đất.

Lúc này, bộ đội của Trần Húc bên ngoài cũng đã xông vào.

Trần Húc cao giọng quát: Hộ giá.

Thiên tử ở đây.

Những binh sĩ kia lập tức bảo vệ Trần Húc và Lưu Hiệp vào giữa.

Cũng có vài người xông về phía Lý Giác, trói gô hắn lại.

Vương Doãn cũng từ bên ngoài vội vàng chạy vào.

Lúc chạy vì quá vội nên ngã mấy lần.

Vừa chạy vừa hô lớn: Thiên tử thứ tội.

Lão thần cứu giá chậm trễ.

Trần Húc vung tay, nhanh chóng bình định khu vực xung quanh.

Lưu Hiệp mới từ sau lưng Trần Húc bước ra.

Vương Doãn quỳ rạp trước mặt Lưu Hiệp, nói: Lão thần tham kiến Bệ hạ.

Trần Húc cũng ôm quyền khom người nói: Mạt tướng giáp trụ tại thân, không tiện hành lễ quỳ bái.

Lưu Hiệp vội vàng tiến lên, đỡ hai người dậy nói: Trần Hầu, Vương Tư đồ, hai người đều là cánh tay đắc lực của trẫm.

Mau mau bình thân.

Sau đó hắn nhìn về phía Trần Húc nói: Nếu không có Thành Võ Hầu kịp thời cứu giá, chỉ sợ Quả nhân hôm nay sẽ có đại nạn lâm đầu.

Hắn vỗ vỗ cánh tay Trần Húc nói: Lần này vất vả cho Thành Võ Hầu rồi.

Sau đó lại nhìn sang Vương Doãn: Cũng vất vả cho Vương Tư đồ.

Vương Doãn vội nói: Bệ hạ, Trần Hầu vì cứu giá, từ quận Nam Dương Kinh Châu tinh dạ kiêm trình đi gấp trong đêm, công cứu giá

này đáng thuộc về Trần Hầu.

Lão thần chẳng qua chỉ giúp Trần Hầu dẫn đường mà thôi.

Hơn nữa, cái mạng già này của lão thần cũng là do Trần Hầu cứu.

Vừa nói, ông vừa hướng về phía Trần Húc cúi sâu người một cái: Vương Doãn ở đây xin tạ ơn.

Trần Húc vội đỡ Vương Doãn dậy nói: Vương Tư đồ làm vậy là khách sáo rồi.

Lưu Hiệp nhìn Trần Húc hỏi: Thành Võ Hầu, cục thế bên ngoài đã ổn định chưa.

Trần Húc cười nhạt, ôm quyền thi lễ nói: Bệ hạ yên tâm, lúc ta tới liền đánh vào từ cửa Bắc nơi phản quân công nhập.

Khi đó ta đã giết chết một thủ lĩnh khác của phản quân là Quách Tỵ.

Thuận tay kết liễu luôn Phàn Trù.

Lưu Hiệp nghe vậy đại hỉ.

Trên mặt hắn rốt cuộc lộ ra nụ cười, ngửa mặt lên trời nói: Trời phù hộ Đại Kinh.

Thật là trời phù hộ Đại Kinh a.

Hắn nhìn Trần Húc nói: Có Thành Võ Hầu ở đây, Đại Kinh ta vô ưu rồi.

Nói xong hắn lắc đầu: Không.

Không phải Thành Võ Hầu, mà là Chư hầu vương.

Lưu Hiệp nhìn Trần Húc, cao giọng nói: Trần Húc, Quả nhân muốn phong khanh làm Vương.

Trần Húc ôm quyền khom người nói: Tạ Bệ hạ.

Lưu Hiệp ngẫm nghĩ một chút, nhìn Vương Doãn hỏi: Vương Tư đồ, không biết khanh cho rằng phong tước Vương gì thì thích hợp.

Vương Doãn ôm quyền nói: Khởi bẩm Bệ hạ, thứ huynh của Thương Trụ là Vi Tử Khải được Chu Thành Vương phong ở đất Thương, hiệu là Tống, đóng đô ở Tống Thành.

Đầu thời Chiến Quốc dời đến Bành Thành.

Đất Thương khi đó chính là Lương Quốc ngày nay.

Nay Thành Võ Hầu nãi là Dự Châu Mục, quản hạt đất Dự Châu, Lương Quốc và Bành Thành đều tại Dự Châu.

Cho nên Doãn cho rằng, có thể phong làm Tống Vương.

Tống Vương.

Lưu Hiệp lẩm bẩm.

Sau đó vỗ tay khen hay: Vậy liền y theo lời Vương Tư đồ, phong Thành Võ Hầu Trần Húc làm Tống Vương.

Vương Tư đồ, việc này ngày mai tảo triều do khanh phụ trách.

Vương Doãn gật đầu đáp: Dạ.

Lưu Hiệp nhìn Vương Doãn hỏi: Vương Tư đồ, vì sao Lữ Bố đến giờ phút này vẫn chưa xuất hiện.

Vương Doãn sững sờ, rồi bất đắc dĩ nói: Khởi bẩm Bệ hạ, vừa rồi sau khi thành phá, Lữ tướng quân có tới tìm ta, bảo ta tạm thời rời đi để mưu đồ khôi phục lại, nhưng ta không đồng ý.

Lữ tướng quân hẳn là đã giết ra khỏi thành rồi.

Lúc này, Triệu Vân từ một bên đi ra, thi lễ với Trần Húc: Chúa công.

Trần Húc gật đầu nói: Tử Long, nơi này có bản hầu đích thân tọa

trấn, ngươi đi xem tình hình trong thành thế nào rồi.

Dạ.

Triệu Vân đáp, hướng về phía Lưu Hiệp ôm quyền một cái, rồi đi ra ngoài.

Lưu Hiệp nhìn tinh nhuệ dưới trướng Trần Húc trong cung, không khỏi cảm thán: Trần Hầu, không chỉ võ nghệ của khanh lợi hại như thế, mà binh sĩ dưới trướng cũng tinh nhuệ như vậy.

Trần Húc cười nhạt nói: Bệ hạ quá khen.

Đúng lúc này, một viên tướng lĩnh dẫn theo một đội binh sĩ chạy vào.

Viên tướng kia đi thẳng đến trước mặt Lưu Hiệp, cung kính thi lễ nói: Tư Đãi Giáo úy Hoàng Uyển cứu giá chậm trễ.

Xin Bệ hạ trách phạt.

Lưu Hiệp gật đầu nói: Hoàng ái khanh, xin bình thân.

Tư Đãi Giáo úy.

Đây là quan giám sát Trường An và khu vực lân cận, chức vị không hề thấp.

Trần Húc định thần nhìn lại, năng lực của Hoàng Uyển cũng hiện ra trước mắt.

Họ tên: Hoàng Uyển Tuổi: 50 Thống suất: 66 | Võ lực: 70 | Trí lực: 60 | Chính trị: 70 | Mị lực: 55 Thuộc tính cũng tạm được.

Lập tức, Trần Húc hơi sững sờ, hắn quên mất chưa xem thuộc tính của Thiên tử.

Hiện giờ Thiên tử Lưu Hiệp đang ở bên cạnh, lúc này không xem thì đợi đến bao giờ.

Hắn liếc sơ qua, thuộc tính của Lưu Hiệp hiện ra: Họ tên: Lưu Hiệp Tuổi: 13 Thống suất: 50 | Võ lực: 18 | Trí lực: 65 | Chính trị: 60 | Mị lực: 66 Thì ra Bệ hạ mới mười ba tuổi, thuộc tính cũng tạm được.

Sáng sớm hôm sau, tảo triều.

Vương Doãn bước ra, cung kính thi lễ với Lưu Hiệp, sau đó thao thao bất tuyệt: Hôm qua Bắc môn Trường An có kẻ thông địch, mở toang cửa thành, khiến cho hai tên giặc đầu sỏ là Lý Giác, Quách Tỵ dẫn theo bộ hạ tiến vào Trường An.

May có Thành Võ Hầu Trần Đông Thăng tinh dạ kiêm trình, không quản vạn dặm tới cứu Đại Kinh trong cơn nguy vong, vãn hồi tình thế.

Hộ vệ Bệ hạ an toàn.

Càng chém đầu phỉ thủ Quách Tỵ, bắt sống phỉ thủ Lý Giác.

Triều thần đối với chuyện hôm qua sớm đã có nghe thấy, nhưng nay nghe lại vẫn cảm thấy có chút may mắn.

Nếu không phải Thành Võ Hầu Trần Húc, e rằng hôm qua thành Trường An thực sự sẽ rơi vào tay Lý Giác, Quách Tỵ.

Đến lúc đó, chỉ sợ Trường An lại phải chịu một phen ma nạn.

Vương Doãn ho nhẹ một tiếng, lại tiếp tục nói: Thành Võ Hầu cứu giá có công.

Theo ngu kiến của thần, có thể theo thánh chỉ trước đó của Bệ hạ, phong Thành Võ Hầu làm Tống Vương.

Lời này vừa nói ra, mọi người nhao nhao xôn xao.

Triệu Ôn là người đầu tiên đứng ra phản đối: Bệ hạ, không thể a.

Tư Không Sĩ Tôn Thụy cũng đứng ra, cúi đầu thật sâu nói: Bệ hạ, tiền lệ này vừa mở, chỉ sợ sẽ khiến triều Đại Kinh ta lần nữa đối mặt

với loạn Thất Vương a.

Lưu Hiệp hừ lạnh một tiếng nói: Hôm qua khi Quả nhân gặp nạn, các khanh lại thân ở phương nào.

Hôm qua khi Quả nhân đối mặt với đao binh của Lý Giác, các khanh thân ở đâu.

Hôm qua nếu không có Thành Võ Hầu Trần Húc, Quả nhân chỉ sợ sớm đã hồn quy nơi nào rồi.

Lời này vừa nói ra, Triệu Ôn và Tư Không Sĩ Tôn Thụy đều rạp người xuống đất.

Các triều thần còn lại cũng cúi đầu thật sâu.

Lưu Hiệp nhìn Trần Húc nói: Thành Võ Hầu, mời tiến lên.

Trần Húc tiến lên hai bước, cúi người nói với Lưu Hiệp: Bệ hạ.

Lưu Hiệp đi đến bên cạnh Trần Húc, kéo cánh tay hắn nói: Truyền ý chỉ của Quả nhân, phong Trần Húc làm Tống Vương.

Phong địa là Dự Châu.

Kiêm lĩnh Kinh Châu Thứ sử.

Vương Doãn là người đầu tiên cúi người hô: Bệ hạ thánh minh.

Những người còn lại cũng hô to: Bệ hạ thánh minh.

Trần Húc vội cung kính nói: Vi thần tạ ơn Bệ hạ.

Lưu Hiệp cao giọng nói: Tống Vương, hiện nay thành phòng Trường An trống rỗng, thủ bị bạc nhược, khanh xem nên giải quyết thế nào.

Trần Húc hơi sững sờ.

Hắn nhớ tới nhiệm vụ Dị tính Vương trước đó.

Chương 255

Hiện giờ Dị tính Vương đã phong, chỉ thiếu chiếu thư, vậy đây chính là bước cuối cùng của nhiệm vụ đi.

Nhớ lúc đó hắn chọn Không nghênh Thiên tử, nếu Thiên tử gặp nạn thì giúp Thiên tử bình loạn.

Trần Húc lập tức hướng Lưu Hiệp nói: Bệ hạ, thần có hai kế sách, có thể giúp Bệ hạ phân ưu.

Lưu Hiệp nghe vậy đại hỉ nói: Tốt.

Mời Tống Vương giảng.

Bệ hạ, đám Tây Lương quân kia chịu sự khống chế của Lý Giác, Quách Tỵ, phạm phải đại tội.

Nay ta đã tru diệt kẻ cầm đầu ác ôn là Lý Giác, ta sẽ tới đó thu phục một phần Tây Lương quân để triều đình sử dụng, lấy đó củng vệ Trường An, đây là điều thứ nhất.

Điều thứ hai, ngô phái binh sĩ dưới trướng trú thủ ở quận Nam Dương, nếu sự có bất ổn, tức khắc tinh dạ lĩnh binh Bắc thượng, thủ hộ Trường An.

Các triều thần xung quanh đều có chút không hiểu Trần Húc.

Cơ hội tốt như vậy, vì sao Trần Húc không thừa cơ tiến vào, khống chế Trường An.

Khi đó binh quyền trong tay, chẳng phải ở thành Trường An một tay che trời sao.

Nhưng hết thảy, Trần Húc tự có nguyên nhân của hắn.

Hắn biết, nhiệm vụ hệ thống là như thế.

Chỉ có làm như vậy, vương vị Dị tính Vương mới thực sự có hiệu lực.

Hơn nữa, hắn cũng không quen trên đầu có một người quản lý, khi đó không những bó tay bó chân, còn sẽ gánh vác tiếng xấu muôn đời.

Lưu Hiệp chăm chú nhìn Trần Húc, hồi lâu mới nói: Tốt.

Có kế sách này của Tống Vương, Quả nhân vô ưu rồi.

Hắn vỗ vỗ tay Trần Húc nói: Mời Tống Vương toàn lực xử lý.

Chỉ không biết, sau khi Lý Giác, Quách Tỵ đã bị diệt, ai có thể lĩnh binh Tây Lương.

Trần Húc cười nhạt.

Hắn đợi chính là câu này.

Nếu không nắm thủ lĩnh quân Tây Lương củng vệ Trường An trong tay, hắn làm sao an tâm.

Hắn chắp tay nói: Tích nhật Phó thống soái thay Bệ hạ xuất chinh là Từ Vinh, kỳ thật chưa chết.

Có thể lĩnh binh Tây Lương.

Lời này vừa nói ra, xung quanh ồ lên kinh ngạc.

Khi đó trong trận Tân Phong, Chủ soái Hồ Chẩn phản bội, Phó soái Từ Vinh tử trận, vẫn luôn là nỗi sỉ nhục của triều đình.

Nay Phó soái Từ Vinh cư nhiên còn sống.

Lưu Hiệp cũng đại hỉ nói: Tống Vương, lời này là thật.

Trần Húc thi lễ nói: Khởi bẩm Bệ hạ, hôm đó Vương Tư đồ từng có lời, nếu sự tình bất ổn, liền để ta xuất binh cần vương.

Từ khi quốc tặc Đổng Trác đền tội, trong lòng vi thần liền có một tia bất an.

Cho nên vi thần mang theo một người tùy tùng, đi vạn dặm chỉ để xem cục thế Trường An.

Cũng là sự tình trùng hợp, ngô đi ngang qua Tân Phong, liền thấy trận chiến Tân Phong.

Khi đó Từ Vinh ba mặt thụ địch, nhưng thà chết không hàng, vi thần pha chút cảm động, liền tìm cách cứu Từ Vinh.

Tốt.

Rất tốt.

Lưu Hiệp cười lớn, Tống Vương quả nhiên lo lắng cho an nguy của Đại Kinh.

Đây thực là đại hạnh của trẫm.

Sau đó hắn hỏi: Không biết Từ Vinh hiện đang ở đâu.

Bệ hạ, Từ Vinh đã ở ngoài điện đợi lệnh đã lâu.

Trần Húc đáp.

Lưu Hiệp cười nói: Mau.

Tuyên Từ Vinh tiến điện.

Hắn vỗ cánh tay Trần Húc: Tống Vương vì Quả nhân cứu lại một viên lương soái của quốc gia, vất vả cho Tống Vương rồi.

Trần Húc hơi ôm quyền, không nói gì.

Từng tiếng hô vang lên: Tuyên Từ Vinh tiến điện.

Ngay sau đó, Từ Vinh từ bên ngoài đi vào, nhìn thấy Trần Húc và Lưu Hiệp, lập tức ôm quyền cung kính nói: Tội thần Từ Vinh kiến tham kiến Bệ hạ, tham kiến Tống Vương.

Lưu Hiệp tiến lên đỡ Từ Vinh dậy nói: Tốt.

Từ soái chịu khổ rồi.

Trẫm nhìn người không rõ, suýt chút nữa mất đi một vị lương soái như Từ soái a.

Từ Vinh thản nhiên gật đầu.

Lưu Hiệp cười lớn nói: Từ Vinh, Quả nhân có ý để khanh chấp chưởng quân Tây Lương, củng vệ Trường An, không biết ý khanh thế nào.

Lời này Trần Húc đã sớm bàn với Từ Vinh.

Cho nên, Từ Vinh không chút do dự đáp ứng, chỉ thấy hắn ôm quyền cung kính nói: Tội thần hoàng khủng.

Tội thần định không phụ hậu ân của Bệ hạ.

Khóe miệng Trần Húc lộ ra một nụ cười nhạt.

Trong đó có không ít ý tứ Lưu Hiệp đang lôi kéo Từ Vinh.

Đáng tiếc.

Độ trung thành của Từ Vinh đối với hắn sớm đã đạt max trị.

Lại thêm ảnh hưởng của đặc tính Nhân Chính từ hệ thống, độ trung thành của Từ Vinh vĩnh viễn sẽ không giảm xuống, cũng vĩnh viễn sẽ không phản bội.

Mặc cho Lưu Hiệp trăm phương ngàn kế lôi kéo, cũng chỉ là công dã tràng.

Đúng lúc này, một âm thanh hệ thống vang lên trong đầu Trần Húc.

Chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ, hoạch đắc nhiệm vụ tưởng lệ: Hán Thiên tử thân phong Dị tính Vương Tống Vương.

Cùng lúc đó, đại thái giám cũng bắt đầu tuyên đọc thánh chỉ.

Trong lòng Trần Húc đại hỉ.

Tống Vương.

Rốt cục thành Dị tính Vương.

Tin tức Trần Húc được phong làm Tống Vương rất nhanh truyền khắp mười ba châu Đại Kinh.

Tại biên cảnh Lương Châu và Ung Châu, Mã Đằng và Hàn Toại đang tụ tập cùng một chỗ.

Mã Đằng nhìn Hàn Toại nói: Văn Ước huynh, chúng ta còn đi Trường An không.

Hàn Toại nhổ một bãi nước bọt xuống đất, hận giọng nói: Đi, đi cái rắm.

Giờ đi rồi cũng không có chuyện của ta nữa a.

Về thôi.

Về Lương Châu chúng ta.

Tên Trần Húc kia cũng không biết làm sao mà tốc độ lại nhanh như vậy.

Mã Đằng vọng về hướng Trường An, bất đắc dĩ thở dài một tiếng: Đáng tiếc a.

Thủ Vương Vương vị đầu tiên, mất rồi.

Cơ hội ngàn năm có một a, mấy trăm năm mới có một lần đấy.

Hắn lắc đầu, rồi vung tay lớn: Đại quân khai bạt, về Lương Châu.

Bên cạnh có Giáo úy bẩm báo: Tướng quân, quân lương của chúng ta chỉ còn cầm cự được hai ngày.

Mã Đằng:.

Tào Tháo vung tay lớn quát: Nhanh lên, nhanh hơn chút nữa.

Toàn tốc tiến lên.

Ta muốn tranh thủ ngày kia tiến vào Ti Châu.

Sĩ tốt dưới trướng nhất tề đáp dạ.

Tốc độ hành quân lại tăng lên vài phần.

Đúng lúc này, một tên thân vệ từ xa chạy tới.

Trong tay cầm theo tình báo nói: Chúa công, có cấp báo từ Trường An.

Hả.

Chẳng lẽ Trường An xuất hiện biến hóa.

Tào Tháo đại cấp, vội vàng nghênh đón.

Chương 256

Các tướng quân, mưu sĩ dưới trướng toàn bộ đều vây lại.

Tuân Úc cũng nhìn chằm chằm tình báo trong tay Tào Tháo.

Tào Tháo mở ra xem, kinh hô: Hả.

Loạn cục Trường An bình định rồi.

Trần Húc được phong Tống Vương.

Một loạt câu hỏi xoay chuyển trong đầu hắn, khiến hắn không chịu nổi nữa.

Chỉ thấy đầu đau như búa bổ, trước mắt bắt đầu quay cuồng.

Ngay sau đó trước mắt tối sầm, cả người ngã vật xuống đất.

Người bên cạnh không khỏi đại kinh thất sắc.

Vội vàng tiến lên, cấp cứu thì cấp cứu. hô hoán thì hô hoán.

Nhất thời loạn thành một nồi cháo.

Tuân Úc không còn dáng vẻ khiêm tốn quân tử ngày thường.

Lúc này hắn cầm phần tình báo kia, trong miệng lẩm bẩm: Trần Húc rốt cuộc là thần thánh phương nào, vì sao luôn có thể đi trước một bước.

Ký Châu.

Viên Thiệu đang ngồi trên ngựa, ý khí phong phát nói: Chư vị, ta chỉ cần hoàn thành lần cần vương này, Viên Bản Sơ ta liền có thể phong Vương, đến lúc đó, toàn bộ các ngươi đều được phong thưởng.

Quách Đồ gật gù nói: Chúa công nói rất đúng.

Chỉ cần có thể thuận lợi phong Vương, lo gì thiên hạ bất định.

Viên Thiệu tán thưởng nhìn Quách Đồ một cái, vẻ mặt đắc ý.

Đang định nói gì đó, lúc này từ xa một kỵ khoái mã phi tới.

Người nọ từ xa đã hét lớn: Chúa công, có cấp báo Trường An.

Quách Đồ chủ động tiến lên nhận lấy, đưa vào tay Viên Thiệu.

Viên Thiệu mở ra xem, lập tức ngẩn người tại chỗ.

Nụ cười trên mặt sớm đã biến mất không thấy.

Ngay sau đó lửa giận bốc lên: Tên Trần Húc kia động tác cư nhiên nhanh như vậy, giản trực là khinh người quá đáng.

Quách Đồ cũng thở dài: Chúa công, Ký Châu chúng ta quả thực xa hơn một chút.

Biết làm sao bây giờ a.

Từ Châu, trong phủ Châu Mục.

Đào Khiêm cầm tình báo trong tay, trầm mặc không nói.

Hồi lâu mới nhíu mày nói: Tốc độ của Trần Húc, cũng thực sự quá nhanh đi.

Từ lúc thu được tín hiệu cầu viện của Trường An đến khi tới Trường An, mới dùng mất ba ngày.

Chính là như thế.

Tốc độ của Trần Húc quá nhanh.

Đào Thương cũng nói.

Đào Khiêm ngẩng đầu, nhìn Đào Thương nói: Thương nhi, trong chuyện này, có phải có âm mưu gì không.

Lời này vừa nói ra, Đào Thương ngẩn người tại chỗ.

Hồi lâu mới ôm quyền nói: Phụ thân, cái này chắc không đến mức

đó chứ.

Phải biết rằng, nếu câu kết với Lý Giác, Quách Tỵ, đó là tội mưu phản.

Đào Khiêm lại cười nhạt nói: Trần Húc có làm hay không không quan trọng, quan trọng là, hắn có khả năng làm hay không.

Đào Thương nhíu mày: Cái này đảo pha có khả năng.

Dù sao cũng là phong Vương a.

A.

Phong Vương a.

Đào Khiêm thở dài một tiếng, sau đó trên mặt lộ ra vẻ thâm tư, Hoặc là, có thể ở trên mặt này, động tay động chân một chút.

Ý của phụ thân là.

Đào Thương ghé sát lại gần Đào Khiêm.

Đào Khiêm nói nhỏ: Cho người đi Trường An, đem tin tức này tán ra ngoài.

Đào Thương nghe, ánh mắt càng ngày càng sáng.

Lữ Bố sau khi ra khỏi thành Trường An, một đường đi về phía Đông.

Một ngày sau, hắn dừng lại trên một sườn núi ngoài thành.

Thở dài một tiếng nói: Rời Trường An thành đã hai ngày, cũng không biết Vương Tư đồ thế nào rồi.

Trong lúc than thở, hắn ngửa cổ uống một ngụm nước.

Lúc này, Ngụy Tục từ xa đi tới, trong tay cầm một tờ giấy.

Hắn ôm quyền nói với Lữ Bố: Chúa công, xảy ra đại sự rồi.

Sau đó hắn đưa tờ giấy trong tay cho Lữ Bố.

Lữ Bố lại uống một ngụm nước, rồi nhìn nội dung trên giấy.

Chỉ liếc qua một cái, ngụm nước trong miệng liền phun hết ra ngoài.

Kinh hô: Thành Trường An không sao.

Tên Trần Húc kia bắt Lý Giác, giết Quách Tỵ.

Sao có thể.

Thế lực tặc tử Lý Giác, Quách Tỵ lớn như thế, chỉ bằng một phương thế lực của Trần Húc liền có thể bình định.

Hắn ngẩng đầu nhìn Ngụy Tục nói: Ngụy Tục, tình báo này không phải là giả chứ.

Ngụy Tục lắc đầu nói: Sự tình này không thể là giả.

Ta có chút quan hệ với huyện thừa phía trước.

Mới từ trong tay hắn lấy được một phần tình báo.

Nghe nói, tin tức Trần Húc được phong Tống Vương sớm đã công cáo thiên hạ rồi.

Lữ Bố nghe vậy, trong lòng buồn bực đến cực điểm.

Vốn dĩ chỉ cần ở lại trong thành Trường An thêm một đoạn thời gian, Trần Húc sẽ tới cứu Trường An.

Khi đó hắn cũng có thể kiếm chác một phen công lao.

Nhưng thiên tân vạn khổ đột phá vòng vây ra ngoài, vì thế tổn thất hơn phân nửa binh lực, cư nhiên lại nhận kết cục như thế.

Muốn xoay người trở về, nhưng rốt cuộc không bỏ xuống được cái sĩ diện này.

Lập tức nhìn hơn một ngàn binh lực dưới trướng, hắn thở dài một

tiếng: Kế nay biết làm thế nào a.

Ngụy Tục tiến lên đáp lời: Lữ tướng quân, ta có một người bạn đang ở dưới trướng Trương Dương, hay là chúng ta tạm thời đi quận Nội Hà đầu bôn Trương Dương, rồi tính kế sau.

Lữ Bố bất đắc dĩ, chỉ có thể tạm thời đáp ứng.

Lưu Hiệp ban cho Trần Húc một phủ đệ làm nơi cư trú tạm thời.

Cũng vì vậy, Trần Húc liền ở lại Trường An một thời gian ngắn.

Giả Hủ đến trước mặt Trần Húc nói: Chúa công.

Trần Húc gật đầu nói: Văn Hòa, lần này đa tạ ngươi.

Giả Hủ cúi người nói: Chúa công quá khen, lần này nếu không phải chúa công thần dũng, binh Tây Lương do Lý Giác và Quách Tỵ cầm đầu chỉ sợ cũng không hạ được.

Văn Hòa, ta hỏi ngươi, lần này trong đám binh Tây Lương, dường như chiến lực không quá đột xuất.

Giả Hủ nghe vậy cười nói: Chúa công là muốn hỏi về Phi Hùng Quân.

Trần Húc cũng không giấu giếm, chủ động gật đầu nói: Phải.

Chúa công, việc này mỗ tự tác chủ trương, xin chúa công đừng qu trách mới được.

Giả Hủ nói xong, cúi người thật sâu hành lễ rồi mới nói tiếp.

Giám vu chiến lực của Phi Hùng Quân thực sự quá mức cường hãn, cho nên đêm hôm trước, sau khi Lý Giác và Quách Tỵ xảy ra tranh chấp, binh quyền Phi Hùng Quân ai cũng không chịu buông tay.

Ta liền đề nghị binh quyền Phi Hùng Quân giao cho ta giữ trước.

Đợi sự tình Quách Tỵ và phu nhân Lý Giác điều tra rõ ràng rồi hãy

tính.

Trần Húc nghe vậy, ngẩn người.

Thảo nào hôm đó không gặp phải quân đội quá mạnh.

Thì ra đáp án thật sự là ở đây.

Nếu hôm đó trong Tây Lương thiết kỵ có Phi Hùng Quân, có lẽ kết quả sẽ không thuận lợi như vậy.

Chương 257

Hắn ngây ngốc nhìn Giả Hủ nói: Như vậy, binh quyền Phi Hùng Quân đang ở trong tay ngươi.

Giả Hủ gật đầu: Phải.

Nói xong, từ trong ngực móc ra một tấm lệnh bài, đưa vào tay Trần Húc nói: Chúa công, đây là bằng chứng điều động Phi Hùng Quân.

Nhìn Giả Hủ trước mắt, Trần Húc trầm mặc không nói.

Hồi lâu mới cảm thán: Văn Hòa, bản vương chỉ hy vọng ngươi có thể tận tình phát huy tài năng dưới trướng ta.

Yên tâm, ở dưới trướng ta, sẽ không có chuyện chim bay hết, cung tốt cất.

Ta cũng sẽ không nghi ngờ ngươi có lòng bất trung.

Hắn vỗ vai Giả Hủ nói: Văn Hòa, hoặc giả ta nói như vậy ngươi trong lòng còn nghi lự.

Nhưng yên tâm, thời gian sẽ chứng minh tất cả.

Giả Hủ nghe vậy, cung kính gật đầu: Dạ.

Trần Húc vẫy tay với Giả Hủ: Văn Hòa, đi, cùng ta đi tiếp thu Phi Hùng Quân.

Giả Hủ ngẩn ra, rồi nói: Chúa công, cái này ta tốt nhất không nên xuất hiện thì hơn.

Trần Húc cười lớn: Văn Hòa, nếu ngươi có hứng thú, để ngươi làm thống soái Phi Hùng Quân thì có làm sao.

Giả Hủ nghe vậy, sững sờ tại chỗ.

Phi Hùng Quân không phải binh chủng bình thường.

Đó là binh chủng nhất đẳng trong thiên hạ.

Ai chưởng khống một đội quân như vậy, nếu người đó có lòng phản bội, thì đối với chúa công là uy hiếp trí mạng.

Cũng vì vậy Đổng Trác đối với quy chúc của Phi Hùng Quân thận trọng lại càng thận trọng.

Càng đem Phi Hùng Quân giao cho Lý Giác và Quách Tỵ cùng thống lĩnh để kiềm chế lẫn nhau.

Sau đó, trong mắt hắn mang theo vẻ suy tư, đi theo sau.

Trần Húc ra đến bên ngoài, lúc này Thái Sử Từ và Điển Vi đang đứng đợi.

Thấy Trần Húc đi ra, hai người nhất tề cung kính nói: Chúa công.

Trần Húc gật đầu nói: Tử Nghĩa, Điển Vi, tùy ta xuất thành, tiếp nạp Phi Hùng Quân.

Lời này vừa nói ra, trên mặt Thái Sử Từ và Điển Vi đều lộ ra vẻ hưng phấn, vội vàng ứng dạ.

Thái Sử Từ biết Phi Hùng Quân cũng giống như Hổ Báo Kỵ, nãi là thiên hạ tinh nhuệ.

Điển Vi sao.

Tự nhiên là vì những gã hán tử Tây Lương trong Phi Hùng Quân.

Lập tức, Điển Vi đi theo sau, Thái Sử Từ thì dẫn theo Hổ Báo Kỵ đi cuối cùng.

Mọi người một đường đi đến một doanh trại cách Trường An năm dặm.

Lúc này trong doanh trại khá hỗn loạn.

Mọi người đều biết Quách Tỵ bị chém chết tại trận, Lý Giác bị Hoàng đế xử tử, nên từng người đều có chút vô pháp vô thiên.

Trong doanh trướng, Hồ Man nhìn một tráng hán ở góc doanh trướng nói: Này Hồ Xa Nhi, ta đã nói với ngươi rồi, nếu có người đến, ta là người đầu tiên lên, ngươi cũng không thể túng hèn a.

Ta mà túng.

Hồ Xa Nhi lập tức đứng dậy.

Chỉ thấy hắn thân cao tám thước, lưng rộng thể tráng, nhìn qua vô cùng dũng mãnh.

Hắn ném mạnh cây trường thương trong tay xuống đất, bạo quát một tiếng: Lát nữa ta nhất định phải cho người kia một bài học.

Mọi người đều nhìn về phía góc tối, nơi đó có Hồ Xích Nhi vẫn luôn im lặng.

Hồ Xích Nhi là huynh trưởng của Hồ Xa Nhi, cũng là người có thực lực cường hãn nhất cả quân doanh.

Hồ Xích Nhi cao giọng hỏi: Huynh trưởng, thấy thế nào.

Hồ Xa Nhi cười lớn: Đến lúc đó, để ta đi thử xem thành sắc của hắn.

Mọi người trong doanh trướng nghe vậy đều nhao nhao kêu hay.

Đúng lúc này, một người vội vã chạy vào doanh trướng, lớn tiếng nói: Giả quân sư dẫn người đến rồi.

Mọi người nghe xong, vội vàng đi ra ngoài.

Trần Húc bước vào quân doanh, mày liền nhíu lại.

Ở đây quá loạn.

Hắn nhìn sang Giả Hủ.

Giả Hủ hiểu ý, vội nói với thủ vệ: Đi, cho Phi Hùng Quân toàn thể tập hợp.

Thủ vệ vội vã đi làm.

Chẳng bao lâu, ba ngàn người Phi Hùng Quân đã tập hợp hoàn tất tại giáo trường trước quân doanh.

Trần Húc nhìn đội Phi Hùng Quân trước mắt, mày càng nhíu chặt hơn.

Rõ ràng đây là một đội quân tinh nhuệ.

Điểm này từ dáng vẻ cường tráng của từng quân sĩ Phi Hùng Quân là có thể thấy được một phần.

Nhưng đối với Phi Hùng Quân trước mắt, hắn lại khá bất mãn.

Hắn bước lên cao đài phía trước giáo trường, sau lưng nửa bước là Giả Hủ, phía sau nữa là Điển Vi và Thái Sử Từ.

Giả Hủ cao giọng nói: Chư vị tướng sĩ Phi Hùng Quân, vị này chính là Tống Vương.

Cũng là Đại Vương duy nhất của Đại Kinh ta hiện nay.

Từ nay về sau các ngươi sẽ quy về dưới trướng ngài.

Mọi người nghe vậy nhất tề trầm mặc, không khí vốn ồn ào lập tức yên tĩnh lại.

Hiển nhiên là bị thân phận của Trần Húc dọa sợ.

Lúc này có vài người ném ánh mắt về phía Hồ Man.

Trong lòng Hồ Man có chút hoảng.

Nghe thấy thân phận Trần Húc, hắn không còn cái dũng khí trước đó nữa.

Đó chính là Tống Vương a.

Đại Vương duy nhất của Đại Kinh a.

Ở trước mặt đại nhân vật bực này, hắn chẳng khác gì con kiến.

Chỉ là bây giờ hải khẩu đã khoe ra, nếu không thực hiện, e rằng sau này không ngóc đầu lên nổi trong quân doanh.

Lại nghe Trần Húc mặt vô biểu tình nói: Chư vị, biểu hiện của các ngươi bản vương không hài lòng.

Tất cả mọi người ở đây đều là dũng mãnh chi sĩ ngàn dặm mới tìm được một trong quân Tây Lương.

Nhưng hiện tại, nhìn xem các ngươi loạn thành cái dạng gì.

Có chút dáng vẻ tinh nhuệ nào không.

Lý Giác, Quách Tỵ vừa chết, các ngươi tưởng rằng có thể vô pháp vô thiên, không ai chế được sao.

Ha ha.

Dựa vào cái gì.

Khóe miệng Trần Húc lạnh nhạt nói, Hiện tại, bản vương cho các ngươi một cơ hội, một cơ hội chứng minh.

Tay hắn chỉ về phía Điển Vi: Đây là hộ vệ của bản vương, Điển Vi.

Điển Vi bước lên phía trước, thân thể phảng phất như tháp sắt.

Trần Húc cười nhạt nói: Kẻ nào thắng được Điển Vi, bản vương liền phong làm Thống lĩnh Phi Hùng Quân, thế nào.

Đám người lập tức sôi trào.

Thống lĩnh Phi Hùng Quân, đó là vinh diệu bực nào.

Ngay lập tức Hồ Man liền bước ra.

Thân hình hắn cường tráng.

Hắn ôm quyền nói với Trần Húc: Tống Vương, mỗ nguyện ý thử một lần.

Trần Húc gật đầu: Ngươi là ai, tên gọi là gì.

Hắn ôm quyền lần nữa nói: Tống Vương, ta tên là Hồ Man.

Trần Húc gật đầu.

Hồ Man bước lên đài.

Hai người đứng đối diện nhau, Hồ Man cao giọng nói: Đã như vậy, Điển hộ vệ phải cẩn thận rồi.

Điển Vi cười lớn: Đến đây đi, ta đều chờ đến sốt ruột rồi.

Dứt lời, hai tay Hồ Man nắm chặt thành quyền.

Điển Vi cũng ném đôi kích sang một bên.

Bành, bành.

Hai tiếng nổ lớn vang lên.

Chương 258

Binh sĩ Phi Hùng Quân ai nấy đều mong chờ.

Hồ Man là một mãnh sĩ, lực đại vô cùng, trong cả Phi Hùng Quân cũng được xếp hạng.

Nghe tiếng song kích rơi xuống đất, trên mặt Hồ Man lộ vẻ hưng phấn.

Hắn bạo quát một tiếng, lao về phía Điển Vi.

Điển Vi cũng đạp chân, thân thể như tháp sắt lao về phía Hồ Man.

Khoảng cách giữa hai người cực nhanh thu nhỏ.

Chỉ vài nhịp thở đã đến trước mặt nhau.

Hồ Man dang hai tay chụp về phía Điển Vi.

Đây là chiêu số thường dùng của hắn, mục đích là tóm lấy địch nhân rồi ném đi.

Chiêu này hắn chơi đến mức lô hỏa thuần thanh.

Xúc cảm truyền đến trên tay cho hắn biết đã tóm được Điển Vi.

Trong lòng hắn vui vẻ.

Hồ Man mãnh nhiên phát lực định ném Điển Vi đi.

Nhưng ngay khắc sau, hắn phát hiện không đúng.

Cánh tay hắn bị bàn tay to lớn của Điển Vi tóm chặt.

Ngay sau đó, hắn phát hiện cả người bị ném lên không trung.

Bành.

Cả người hắn rơi xuống đất, mặt đất cũng hơi lún xuống.

Hắn có chút mộng.

Sau đó Hồ Man bò dậy, thấy Điển Vi đang ngoắc tay.

Trong lòng hắn nộ ý bốc lên.

Chân đạp mạnh, lần nữa lao về phía Điển Vi.

Khi lại đến trước mặt Điển Vi, hắn mới phát hiện mình lại bị ném ra ngoài.

Liên tiếp ba lần như vậy, Hồ Man cả người đều bị ném đến mụ mị.

Hắn ôm quyền với Điển Vi nói: Ta thua.

Điển Vi chỉ cười hắc hắc.

Lúc này, Hồ Xa Nhi ngồi không yên nữa.

Hồ Man thua, tự nhiên hắn phải đứng ra.

Hắn nãi là người có thể cõng vật nặng năm trăm cân đi lại như bay.

Trong cả quân doanh Phi Hùng Quân, trừ đại ca Hồ Xích Nhi ra, hắn không phục ai cả.

Hắn bước ra, đại đại liệt liệt nói: Để Hồ Xa Nhi ta lĩnh giáo thực lực của Điển hộ vệ.

Nói xong, Hồ Xa Nhi xách trường thương đi lên cao đài.

Điển Vi nhìn Hồ Xa Nhi, trên mặt lộ ra một tia hưng phấn.

Hồ Xa Nhi hổ lưng gấu eo, nhìn qua là biết kẻ có sức lực lớn.

Hắn quát lớn: Đến đây.

Hống.

Hồ Xa Nhi quát một tiếng, cắm phập trường thương xuống đất

bên cạnh.

Cắm mạnh đến mức mũi thương ngập sâu vào lòng đất.

Ngay sau đó hắn cuồng bôn về phía Điển Vi.

Nghe cái tên Hồ Xa Nhi, Trần Húc liền nảy sinh lòng hiếu kỳ.

Hồ Xa Nhi người này trong Tam Quốc nguyên bản cũng có đề cập.

Hắn liền quan sát kỹ Hồ Xa Nhi.

Thuộc tính của Hồ Xa Nhi hiện ra: Họ tên: Hồ Xa Nhi Tuổi: 22 Thống suất: 74 | Võ lực: 80 | Trí lực: 41 | Chính trị: 16 | Mị lực: 20 Đặc tính: Giam Thị, Nhất Kỵ, Dũng Mãnh Trần Húc gật đầu, thuộc tính cũng miễn cưỡng dùng được.

Võ lực 80 cũng được, đương nhiên phải xem so với ai, nếu so với Điển Vi thì quả thực không đủ nhìn.

Hồ Xa Nhi đến trước mặt Điển Vi, chỉ thấy hắn bạo quát một tiếng, sau đó hợp thân ôm lấy Điển Vi.

Thân thể mãnh nhiên phát lực định quật ngã Điển Vi.

Nhưng hắn phát hiện cư nhiên không ôm nổi.

Điển Vi cười hắc hắc, cả người vặn một cái, quật lại.

Bành.

Hồ Xa Nhi bị quật ngã xuống đất một cú thật mạnh.

Hắn có chút không dám tin nhìn Điển Vi.

Sau đó bạo quát: Điển Vi, lại đến.

Hắn đứng dậy, lần nữa lao vào Điển Vi.

Chỉ là Hồ Xa Nhi tuy dũng mãnh, nhưng đối đầu với Điển Vi lại có chút không đủ trình.

Mỗi lần lao lên đều bị Điển Vi quật ngã.

Bên dưới, Hồ Xích Nhi nhíu mày.

Thực không ngờ Điển Vi lại mạnh như vậy.

Hắn từ trong hàng ngũ bước ra, đi lên cao đài.

Thấy Hồ Xích Nhi đi lên, Hồ Xa Nhi dừng động tác.

Hồ Xích Nhi liếc Hồ Xa Nhi nói: Xuống trước đi.

Hồ Xa Nhi ngoan ngoãn nghe lệnh đi xuống dưới.

Hồ Xích Nhi mới ôm quyền nói với Trần Húc: Tại hạ Hồ Xích Nhi, bái kiến Tống Vương.

Trần Húc gật đầu nói: Cũng muốn tỷ thí với Điển Vi.

Vậy bắt đầu đi.

Điển Vi cũng dược dược dục thí nóng lòng muốn thử, liếm môi, toàn thân chiến ý bộc phát.

Minh hiển Hồ Xích Nhi thực lực mạnh hơn Hồ Xa Nhi không ít.

Nếu không thì Hồ Xa Nhi sẽ không nghe lời như vậy.

Trần Húc quan sát Hồ Xích Nhi, thuộc tính hiện ra: Họ tên: Hồ Xích Nhi Tuổi: 24 Thống suất: 75 | Võ lực: 82 | Trí lực: 49 | Chính trị: 18 | Mị lực: 22 Đặc tính: Giam Thị, Nhất Kỵ, Dũng Mãnh Chậc chậc.

Hồ Xích Nhi thỏa thỏa là phiên bản tăng cường uy lực của Hồ Xa Nhi mà.

Hồ Xích Nhi lại hướng Trần Húc ôm quyền nói: Tiểu nhân nghe nói Tống Vương võ nghệ cao cường, thiên hạ vô song.

Cho nên muốn thỉnh giáo một phen, mong Tống Vương ưng thuận.

Trần Húc nghe vậy, khóe miệng lộ ra ý cười.

Chương 259

Hồ Xích Nhi này có chút ý tứ.

Đánh không lại Điển Vi, cư nhiên lại đánh chủ ý lên người ta.

Đã như vậy, ta liền một lần đánh cho hắn phục luôn.

Hắn cười nhạt nói: Muốn đánh với bản vương.

Dựa vào cái gì.

Lời này vừa ra, tất cả Phi Hùng Quân bên dưới đều sững sờ.

Trong Phi Hùng Quân, thực lực Hồ Xích Nhi nãi là đệ nhất đương chi vô quý xứng đáng không hổ thẹn.

Ngay cả Hồ Xa Nhi cũng không phải đối thủ của hắn.

Cũng vì vậy mọi người đối với Hồ Xích Nhi có một loại tôn trọng mạc danh.

Ngay cả Hồ Xa Nhi vừa đi xuống cũng dừng bước quay lại nhìn.

Trần Húc quét mắt nhìn toàn bộ Phi Hùng Quân tại hiện trường, cười nhạt nói: Hồ Xa Nhi, ngươi cũng đừng xuống nữa.

Hai huynh đệ các ngươi cùng lên đi.

Tất cả quân sĩ Phi Hùng Quân hít sâu một hơi khí lạnh.

Tống Vương mạnh như vậy sao.

Trong mắt Giả Hủ cũng lóe lên một tia kinh ngạc.

Vừa rồi Điển Vi liên bại Hồ Man và Hồ Xa Nhi khiến hắn nhìn Điển Vi với con mắt khác.

Đối với việc Trần Húc để Điển Vi ra mặt hắn cũng rất hài lòng.

Dù sao đám lính Tây Lương này chỉ có đánh phục mới thực sự khiến họ tâm phục.

Nhưng hiện tại Trần Húc chủ động muốn một chấp hai, lại khiến hắn có chút không hiểu.

Không phải tự tìm phiền toái sao.

Trong ấn tượng của hắn, Trần Húc không phải là người bất trí như vậy.

Hắn có chút lo lắng nhìn Trần Húc.

Lại thấy Trần Húc ngoắc tay với hai huynh đệ Hồ Xích Nhi, Hồ Xa Nhi: Đến đây, đừng sợ.

Lời này vừa ra, hai người không kiềm chế được nữa.

Hồ Xa Nhi lần nữa đi lên cao đài, hét lớn với Hồ Xích Nhi: Đại ca.

Hai người một trái một phải nhìn chằm chằm Trần Húc.

Khắc tiếp theo, cả hai động thủ.

Chỉ thấy hai người cùng lúc lao về phía Trần Húc.

Giả Hủ không khỏi sốt ruột nhìn Điển Vi nói: Điển tướng quân, chúa công gặp nguy, mau ra tay giúp đỡ.

Điển Vi cười lớn: Thực lực chúa công mạnh hơn ta nhiều.

Đâu cần ta giúp.

Giả Hủ sững sờ, quay sang nhìn Thái Sử Từ: Thái Sử tướng quân, xin ra tay.

Thái Sử Từ xua tay: Thực lực chúa công trong quân ta là đệ nhất không ai bì nổi.

Đây là điều tất cả chúng ta đều công nhận.

Giả quân sư không cần vội, cứ xem là được.

Giả Hủ nghe vậy triệt để ngây người.

Lúc này Hồ Xích Nhi và Hồ Xa Nhi đã áp sát Trần Húc.

Hai người cùng vươn tay chụp lấy Trần Húc.

Trần Húc cười nhạt, cũng vươn tay về phía Hồ Xích Nhi.

Chỉ thấy hắn tóm lấy Hồ Xích Nhi, khẽ quát một tiếng, dùng một chiêu kiên suất quật qua vai, luân Hồ Xích Nhi lên đập mạnh vào người Hồ Xa Nhi.

Sức mạnh của hắn lớn đến nhường nào.

Một cú đập này khiến cả hai huynh đệ đều choáng váng, nằm rạp trên đất hồi lâu không dậy nổi.

Trong Phi Hùng Quân ồ lên kinh ngạc.

Một chiêu.

Chỉ đúng một chiêu.

Đệ nhất mãnh tướng Phi Hùng Quân Hồ Xích Nhi và đệ đệ Hồ Xa Nhi cư nhiên cùng nằm đo đất.

Giản trực bất khả tư nghị.

Trần Húc tùy ý đứng một bên chờ đợi.

Hai huynh đệ hồi thần lại, bò dậy từ dưới đất.

Trần Húc cười nhạt: Lại đến đi.

Hồ Xích Nhi và Hồ Xa Nhi cùng hét lớn, một trước một sau lao vào Trần Húc.

Đến trước mặt Trần Húc, Hồ Xích Nhi ôm chặt lấy hắn.

Hồ Xa Nhi cũng làm theo, ôm chặt từ phía sau.

Trần Húc lắc đầu cười nói: Như thế này là vô dụng.

Nói xong, thân thể hắn mãnh nhiên phát lực, hai tay dùng sức giãy ra.

Hai huynh đệ cảm thấy một luồng cự lực truyền đến, không thể nào ôm nổi nữa, đành buông tay.

Tình huống sau đó y hệt vừa rồi.

Trần Húc ra tay, hai cái liền quật ngã cả hai xuống đất.

Hai người trong lòng không phục.

Lại lao lên.

Chỉ là vẫn như cũ, trong một chiêu cả hai lại ngã xuống.

Lần này thì triệt để tử tâm hết hy vọng.

Hai người nhìn Trần Húc, cùng quỳ một gối xuống đất nói: Hồ Xích Nhi trên Hồ Xa Nhi bái kiến chúa công, chúng ta phục.

Trần Húc cười nhạt đỡ hai người dậy: Đứng lên đi.

Đúng lúc này, tiếng hệ thống vang lên trong đầu Trần Húc.

Đinh, chúc mừng túc chủ thành công chiêu lãm Hồ Xa Nhi.

Hoàn thành nhiệm vụ Tiệt Hồ Trương Tú.

Hoàn thành nhiệm vụ Tiệt Hồ Trương Tú, hoạch đắc phần thưởng: Đặc tính Thao Luyện của Trương Tú.

Đặc tính Thao Luyện: Hiệu quả huấn luyện sĩ tốt dưới trướng tăng lên rõ rệt.

Nghe tiếng hệ thống, Trần Húc mới phản ứng lại.

Theo đà phát triển bình thường thì Hồ Xa Nhi sẽ đầu quân cho Trương Tú mà.

Thì ra là thế.

Đặc tính Thao Luyện này cũng không tệ.

Như vậy nếu muốn huấn luyện đội quân tinh nhuệ nào đó thì tốc độ sẽ nhanh hơn nhiều.

Khoan đã.

Trần Húc trong lòng có nghi vấn.

Vậy Trương Tú đi đâu rồi.

Trương Tú hào xưng Bắc Địa Thương Vương, nếu có thể chiêu lãm cũng là một chuyện tốt.

Chương 260

Quan trọng hơn là nếu chiêu lãm được Trương Tú thì có thể nẫng tay trên tiệt hồ của Tào Tháo.

Đến lúc đó phần thưởng tiệt hồ cũng tương đương không tệ.

Trần Húc tò mò không biết nếu chiêu lãm Trương Tú thì có thể tiệt hồ thêm lần nữa không.

Hắn không nghĩ nhiều nữa, nhìn về phía trước.

Hai bên Hồ Xích Nhi và Hồ Xa Nhi đang cung kính đứng đó, ánh mắt đầy bội phục.

Trần Húc cười nhạt, quét mắt nhìn toàn bộ Phi Hùng Quân nói: Nếu ai không phục, cứ việc lên khiêu chiến.

Hồi lâu cũng không có ai đứng ra.

Hồ Xa Nhi mới cao giọng nói: Chúa công, đại huynh Hồ Xích Nhi của ta là đệ nhất dũng sĩ trong Phi Hùng Quân.

Cả huynh ấy đều bại dưới tay ngài, Phi Hùng Quân tự nhiên không ai không phục.

Trần Húc cao giọng nói: Đã phục thì phải nghe bản vương hiệu lệnh, tiếp thụ bản vương điều khiển, có nguyện ý không.

Nguyện ý.

Nghe tiếng hô bên dưới, Trần Húc gật đầu: Từ hôm nay, huynh đệ Hồ Xích Nhi, Hồ Xa Nhi làm Giáo úy Phi Hùng Quân.

Hai người đại hỉ, quỳ rạp xuống tạ ơn: Đa tạ chúa công.

Trần Húc gật đầu cho hai người lui xuống, sau đó nhìn Giả Hủ hỏi: Văn Hòa, không biết có nghe nói về Trương Tú không.

Giả Hủ ngẩn ra: Trương Tú.

Cháu trai Trương Tế, một thân võ nghệ còn hơn cả Trương Tế.

Chỉ là mới đầu quân không lâu, không biết chúa công làm sao biết được.

Trần Húc cười nhạt: Ta nghe nói tên Trương Tú này tựa hồ có chút dũng vũ, không biết hắn hiện giờ đang ở đâu.

Giả Hủ khẽ thở dài: Tên Trương Tế kia cũng đáng thương, lúc Lữ Bố xuất thành vừa khéo đụng phải hắn, hai người đối chiến, Trương Tế sức ngựa không bằng bị Lữ Bố giết chết.

Trần Húc ngẩn người.

Trương Tế chết sớm vậy sao.

Nhưng hắn không quan tâm Trương Tế, chỉ quan tâm Trương Tú.

Lại nghe Giả Hủ nói: Hiện giờ Trương Tú đang ở trong thành Trường An, xem ý tứ tựa hồ có ý định Nam hạ.

Trần Húc sững sờ.

Giả Hủ cười nói: Nếu chúa công có ý, ta liền dẫn chúa công đi gặp.

Như vậy cũng tốt.

Trần Húc nhìn Điển Vi và Thái Sử Từ nói, Điển Vi, Tử Nghĩa, nếu có hứng thú có thể tạm thời ở lại đây.

Điển Vi đại hỉ: Đa tạ chúa công.

Ở đây nhiều tráng hán như vậy, ta phải giao lưu nhiều một chút.

Nói xong hắn xắn tay áo đi xuống dưới.

Thái Sử Từ ôm quyền: Chúa công, ta muốn cho Hổ Báo Kỵ đấu một trận với Phi Hùng Quân.

Trần Húc gật đầu: Việc này tự mình thương lượng với Phi Hùng Quân là được.

Lập tức, hắn phi thân lên ngựa Xích Thố, đi vào trong thành.

Giả Hủ đi theo sau.

Dưới sự chỉ dẫn của Giả Hủ, hai người đến một viện lạc gần cửa Nam thành Trường An.

Cửa viện không đóng, qua cửa có thể thấy một người trẻ tuổi đang diễn luyện thương pháp bên trong.

Thương pháp kia có vài phần tương tự với thương pháp của Triệu Vân.

Chỉ là thương pháp của Triệu Vân đa biến hơn, uy lực mạnh hơn một chút.

Còn thương pháp của Trương Tú thì cương mãnh hơn.

Trần Húc nhìn người nọ, thuộc tính hiện ra: Họ tên: Trương Tú, tự Hữu Duy Tuổi: 26 Thống suất: 85 | Võ lực: 88 | Trí lực: 62 | Chính trị: 49 | Mị lực: 40 Đặc tính: Trường Khu, Thao Luyện, Tu Lý, Dũng Mãnh Giả Hủ tiến lên gõ cửa.

Người trẻ tuổi nghe thấy vội vàng đi ra.

Thấy Trần Húc và Giả Hủ, hắn vội ôm quyền nói: Hóa ra là Giả quân sư.

Vãn bối hữu lễ.

Hắn nhìn Trần Húc hỏi: Không biết vị tôn khách này là.

Giả Hủ gật đầu cười nói: Vị này là chúa công của mỗ, Tống Vương Trần Húc.

Trương Tú nghe vậy vội tiến lên ôm quyền cung kính nói: Hóa ra

là Tống Vương thân lâm, xin thứ tội cho Trương Tú thất lễ.

Trần Húc gật đầu: Không sao.

Ta nghe danh Hữu Duy thương pháp xuất chúng đã lâu, vừa rồi thấy một cái quả nhiên bất phàm.

Trương Tú lộ vẻ vui mừng: Đa tạ Tống Vương khen ngợi.

Trương Tú thẹn không dám nhận.

Nói đến đây môi hắn mấp máy nhưng không thốt nên lời.

Trần Húc cười nói: Hữu Duy có việc gì cứ nói thẳng.

Trương Tú cúi người thi lễ: Nghe danh Tống Vương một tay thương pháp thiên hạ vô song, không ai sánh kịp.

Trương Tú to gan muốn thỉnh giáo một hai.

Đúng lúc này, tiếng hệ thống vang lên bên tai Trần Húc.

Đinh, kiểm trắc túc chủ diện lâm lựa chọn, hệ thống nhiệm vụ cập nhật, thỉnh lựa chọn.

Lựa chọn 1: Dùng thương pháp đánh bại Trương Tú, khiến Trương Tú tâm phục khẩu phục, nhân cơ hội thu phục.

Phần thưởng: Danh hiệu Thương Vương.

Danh hiệu Thương Vương: Uy lực thương pháp tăng lên rõ rệt Lựa chọn 2: Dùng lời nói chiêu lãm Trương Tú, thu phục Trương Tú.

Phần thưởng: Hoàng kim một trăm lượng.

Trần Húc ngẩn người.

Danh hiệu Thương Vương.

Chẳng lẽ vì đánh bại Bắc Địa Thương Vương nên được cấp danh hiệu Thương Vương.

Hiệu quả tăng uy lực thương pháp tương đương không tệ.

Hắn không do dự chọn lựa chọn 1 trong lòng.

Trần Húc cười nói: Ta quan sát Hữu Duy tựa hồ có chút hiểu biết về thương pháp của bản vương.

Không biết nghe ai nói về thương pháp của ta.

Trương Tú đáp: Triệu Tử Long dưới trướng Tống Vương là sư đệ của mỗ.

Ta từng nghe đệ ấy nhắc tới thương pháp của Tống Vương.

Trần Húc lúc này mới vỡ lẽ.

Hắn cười lớn: Hóa ra là sư huynh đệ của Tử Long, thảo nào thương pháp xuất chúng như vậy, thì ra là sư môn uyên nguyên thâm hậu.

Không tệ.

Tương đương không tệ.

Trương Tú lộ vẻ mong chờ.

Trần Húc thấy vậy cười nói: Cũng được.

Đã muốn tỷ thí thì tỷ thí một phen.

Trương Tú đại hỉ, dẫn hai người vào giữa sân.

Hắn cầm trường thương nói: Tống Vương, như vậy Trương Tú đắc tội rồi.

Trần Húc nâng Bá Vương Thương: Đến đây.

Trương Tú lao về phía Trần Húc, trường thương kéo lê phía sau, mũi thương cà xuống đất tạo ra một vệt lửa.

Khoảng cách thu ngắn lại, khi đến trước mặt Trần Húc, hắn luân thương đập xuống.

Trần Húc thấy vậy không khỏi bật cười.

Chiêu này chính là chiêu hắn thích dùng nhất.

Hắn nâng Bá Vương Thương lên đỡ.

Bành.

Hai thương va chạm, một luồng lực đạo cuồng mãnh truyền đến tay Trương Tú.

Trương Tú cảm thấy tay tê rần, hổ khẩu đau nhói.

Lúc này hắn mới tin lời sư đệ Triệu Vân, rằng vạn vạn lần không thể cứng đối cứng với Trần Húc.

Hắn hiểu ra sức mạnh của Trần Húc cư nhiên lớn đến nhường nào.

Hắn vội rút thương về, dùng sư môn tuyệt kỹ: Bách Điểu Triều Phượng Thương.

Phong cách trường thương đột nhiên biến đổi, không còn cương mãnh như vừa rồi mà trở nên linh động hơn nhiều, nhưng trong linh động lại không mất đi sự cương mãnh.

Nhìn thấy vài đạo thương ảnh xuất hiện trước mặt, Trần Húc cười nhạt, Bá Vương Thương khẽ run lên.

Vút.

Liên tiếp ba đạo thương ảnh xuất hiện trước mặt Trương Tú.

Trương Tú cười nhẹ, chiêu này trong Bách Điểu Triều Phượng Thương cũng có tương tự.

Hắn cũng rung mũi thương nghênh đón.

Chương 261

Nhưng khắc tiếp theo, hắn hoảng hốt phát hiện không bắt được quỹ tích của ba đạo thương ảnh kia.

Trong lòng thầm kêu không ổn.

Ngay sau đó, hắn cảm thấy bên cổ lạnh toát.

Trương Tú mới phát hiện không biết từ lúc nào trường thương của Trần Húc đã kề bên cổ mình.

Hắn thở dài: Thương pháp của Tống Vương quả nhiên phi đồng phàm hưởng, Trương Tú phục.

Thảo nào Tử Long lại có cảm thán như vậy.

Tống Vương thương pháp thiên hạ vô song.

Giả Hủ nhìn đến mức mắt chữ O mồm chữ A.

Không ngờ thương pháp của Trần Húc lại xuất sắc đến thế.

Trương Tú từng được Tây Lương gia tướng coi là người kế tục, một tay thương pháp của hắn nhận được sự tán thưởng nhất trí từ các tướng lĩnh Tây Lương.

Thế nhưng hiện tại, mới qua hai chiêu, hắn đã bại dưới thương pháp của Trần Húc.

Trần Húc không chỉ tay không tấc sắt cường hãn như vậy, mà ngay cả thương pháp cũng xuất chúng đến thế, quả thực khiến người ta trong lòng cảm khái không thôi.

Trường kiếm đeo bên hông chúa công, chỉ cần nhìn qua là biết vật bất phàm.

Trong lòng mọi người không khỏi tò mò, không biết kiếm pháp

của chúa công rốt cuộc ra sao.

Trương Tú dẫn Trần Húc vào trong nhà, ba người an tọa.

Trần Húc lúc này mới nhìn về phía Trương Tú, đi thẳng vào vấn đề: Hữu Duy, hiện nay quân Tây Lương đang thiếu người thống lĩnh, không biết ngươi có ý đó không.

Trương Tú ngẩn ra, lấy tay chỉ vào mình, ngơ ngác nói: Tống Vương, ngã. ta thật sự có thể sao.

Trần Húc đạm nhiên cười nói: Tự nhiên.

Trương Tú tiếp tục: Nhưng ta mới vừa gia nhập Tây Lương binh không lâu, chưa được công nhận.

Trần Húc cười nhạt: Không sao.

Chỉ cần bản vương nói có thể, là có thể.

Một cỗ bá khí vô hình từ trong cơ thể Trần Húc toát ra.

Trương Tú vốn đã bội phục thương pháp của Trần Húc, nay lại được trở thành thống lĩnh Tây Lương thiết kỵ, đâu còn gì không hài lòng.

Hắn lập tức đứng dậy, cúi người hành lễ với Trần Húc: Trương Tú bái kiến chúa công.

Tạ ơn chúa công khí trọng, mỗ nhất định thề chết báo đáp chúa công.

Trần Húc vươn tay đỡ Trương Tú dậy, nói: Tốt.

Có Hữu Duy trợ giúp, Tây Lương thiết kỵ vô ưu rồi.

Đúng lúc này, một âm thanh của hệ thống vang lên trong đầu hắn.

Chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ, đạt được phần thưởng nhiệm vụ: Danh hiệu Thương Vương.

Danh hiệu Thương Vương: Uy lực thương pháp được nâng cao rõ rệt.

Đinh, chúc mừng túc chủ thành công chiêu mộ Trương Tú.

Hoàn thành nhiệm vụ tiệt hồ Tào Tháo.

Hoàn thành nhiệm vụ tiệt hồ Tào Tháo, đạt được phần thưởng nhiệm vụ: Đặc tính Cổ Vũ của Tào Tháo.

Đặc tính Cổ Vũ: Khi phát động chiến pháp, sĩ khí của binh sĩ dưới trướng được nâng cao rõ rệt.

Nhìn phần thưởng tiệt hồ vừa đạt được, Trần Húc khá hài lòng.

Hiện tại hắn sử dụng vũ khí là Bá Vương Thương, cộng thêm danh hiệu Thương Vương sẽ giúp thực lực có một bước tiến lớn.

Quan trọng hơn là đã đạt được sự công nhận của hệ thống về danh hiệu Vương.

Còn về Cổ Vũ, đặc tính này trong hành quân đánh trận thực tế cũng vô cùng hữu dụng.

Sĩ khí của quân đội quan hệ trực tiếp đến sức chiến đấu.

Cổ Vũ chính là phương thức trực tiếp nhất để duy trì sức chiến đấu của quân đội dưới quyền.

Trần Húc khẽ nhíu mày, nhìn về phía Giả Hủ hỏi: Văn Hòa, không biết Từ Vinh đã chọn xong quân Tây Lương để củng vệ Trường An chưa.

Giả Hủ cười bẩm báo: Chúa công, Từ tướng quân đã tiến hành chỉnh đốn quân Tây Lương, chỉ là dùng bộ phận nào để củng vệ Trường An thì cần chúa công đích thân định đoạt.

Trần Húc lắc đầu cười: A, quá cẩn thận rồi.

Cũng được, đã vậy thì bảo Từ Vinh đến phủ ta đi.

Nói xong, hắn vẫy tay ra phía sau.

Thân vệ lĩnh mệnh đi ngay.

Lúc này hắn mới nhìn sang Trương Tú, nói: Hữu Duy, đi thôi, cùng ta về phủ bản vương một chuyến.

Trương Tú gật đầu: Dạ.

Nhóm ba người vừa trò chuyện vừa cưỡi ngựa đi về phía phủ đệ của Trần Húc.

Vừa đến nơi, liền thấy Từ Vinh đang đứng đợi ở cổng phủ.

Thấy Trần Húc, Từ Vinh cung kính hành lễ: Thuộc hạ bái kiến chúa công.

Ừm.

Vào đi.

Trần Húc liếc mắt nhìn Từ Vinh, trêu chọc: Tử Vinh à, ngươi bây giờ đường đường là trọng thần Kinh kỳ của triều đình, thống soái Trung Lĩnh Quân, hồng nhân bên cạnh Thiên tử, chưởng quản quân vụ quanh Trường An.

Nếu để người khác thấy ngươi hành lễ thuộc hạ với ta, không sợ Thiên tử không vui sao.

Từ Vinh lắc đầu, kiên định nói: Chúa công.

Bất kể Từ Vinh đảm nhiệm chức vụ gì, chúa công mãi mãi là chúa công của ta.

Chỉ cần chúa công có lệnh, ta nguyện tùy thời từ bỏ chức thống soái Trung Lĩnh Quân.

Trần Húc xua tay: Tử Vinh, tâm ý của ngươi bản vương hiểu.

Chỉ là hiện nay ngươi thân phụ trọng trách, gánh vác quân vụ vùng Trường An, có đôi khi cần phải tránh hiềm nghi một chút.

Từ Vinh cung kính hành lễ: Thuộc hạ đã hiểu.

Trần Húc cười lớn: Nhìn xem, lại hành đại lễ rồi.

Nhớ kỹ, không được để cử động hôm nay bị người hữu tâm nhìn thấy rồi báo lên Thiên tử.

Từ Vinh và Trương Tú nghe vậy đều ngẩn ra.

Nhưng trên mặt Giả Hủ lại lộ ra vẻ suy tư.

Trần Húc nói xong liền đi vào bên trong.

Ba người Từ Vinh cũng đi theo sau.

Bốn người an tọa, sớm có người dâng lên rượu và thức ăn.

Ba người Quách Gia, Tuân Du, Điền Phong cũng bước vào.

Quách Gia cười lớn nói: Chúa công, ba người chúng ta vừa vặn đi ngang qua, ngửi thấy mùi rượu nên mới đi vào, quấy rầy rồi.

Phụng Hiếu, Công Đạt, Nguyên Hạo đó à, mau ngồi.

Trần Húc vẫy tay: Phụng Hiếu, ngồi cạnh bản vương.

Người hầu kê thêm một cái bàn bên cạnh hắn.

Hai người Tuân Du và Điền Phong thì tìm chỗ ngồi phía dưới.

Trần Húc lúc này mới giới thiệu: Vị này là quân sư của Đổng Trác, cũng là người lý ứng ngoại hợp lần này, quân sư của Lý Giác, Quách Tỷ Giả Hủ.

Ba người Quách Gia đều ngẩn ra.

Lập tức liền hiểu rõ, vị Giả Hủ này chính là nội ứng của chúa công trong quân Lý Giác, Quách Tỷ.

Trong lòng không khỏi thầm khen: Nội ứng của chúa công tìm được thật cao cấp.

Cũng không biết sách phản thế nào.

Họ lập tức chắp tay chào Giả Hủ.

Giả Hủ tự nhiên cũng nhất nhất đáp lễ.

Sau đó, Trần Húc giới thiệu Từ Vinh và Trương Tú một lượt.

Xong xuôi, hắn mới cười nói: Chư vị, mọi người không cần câu nệ.

Cứ ăn uống tùy ý.

Mấy người có mặt nhao nhao kính rượu Trần Húc.

Hắn cũng không từ chối ai.

Rượu qua ba tuần, Trần Húc mới nhìn Từ Vinh hỏi: Tử Vinh, Thiên tử bảo ngươi chọn lựa binh Tây Lương, không biết đã chọn xong chưa.

Từ Vinh cười nói: Chúa công, ta đã chỉnh đốn xong quân Tây Lương, nhưng cụ thể chọn bộ phận nào để củng vệ Trường An thì cần chúa công giúp xác định.

A.

Trần Húc chỉ tay vào Từ Vinh cười nói: Ngươi phải cẩn thận đấy.

Hắn cười nhìn Từ Vinh rồi nói tiếp: Tử Vinh, ngươi không có nghi vấn, vì sao ta lại để ngươi dẫn binh Tây Lương hộ vệ Trường An ư.

Từ Vinh gật đầu: Không giấu chúa công, trong lòng Từ Vinh xác thực có suy nghĩ như vậy.

Quân Tây Lương hiện nay đều nằm trong tay ta kiểm soát, vì sao

không mang về Dự Châu.

Như vậy, ta cũng không cần lưu lại thành Trường An.

Có thể cùng mọi người về Dự Châu.

Trần Húc cười: Thực ra nguyên nhân rất đơn giản.

Ta để ngươi thủ hộ thành Trường An, chính là đề phòng có người cướp Thiên tử.

Lời này vừa nói ra, mọi người đều ngẩn người.

Giả Hủ thần sắc chuyển biến, rất nhanh liền phản ứng lại.

Chương 262

Nhưng Từ Vinh và Trương Tú rõ ràng chưa hiểu.

Từ Vinh hỏi: Chúa công, vì sao lại có người cướp Thiên tử.

Trần Húc đạm nhiên cười: Hiệp Thiên tử dĩ lệnh chư hầu.

Câu nói này vừa thốt ra, nhiệt độ trong đại sảnh nháy mắt giảm xuống không ít.

Trương Tú thất thanh: Sao có thể.

Từ Vinh cũng vẻ mặt kinh ngạc nhìn Trần Húc.

Giả Hủ nghe vậy cũng hơi giật mình.

Hiệp Thiên tử dĩ lệnh chư hầu.

Hắn lẩm bẩm trong miệng, rất nhanh liền hiểu ra, gật đầu nói: Chúa công lo xa rất đúng.

Mấy người Quách Gia, Tuân Du, Điền Phong cũng nhao nhao hưởng ứng.

Trần Húc cười nhạt nói: Cho nên yêu cầu của ta rất đơn giản, Tử Vinh phải giữ vững Trường An, nếu binh lực không đủ, bản vương sẽ đích thân dẫn người đến chi viện.

Từ Vinh gật đầu: Như vậy, Từ Vinh đã hiểu.

Trần Húc hỏi lớn: Không biết hiện nay còn bao nhiêu Tây Lương thiết kỵ.

Từ Vinh tiến lên bẩm báo: Bộ hạ cũ của Lý Giác, Quách Tỷ hào xưng mười vạn, kỳ thực chỉ là hư báo mà thôi.

Qua thống kê, trừ đi số tử thương, hiện nay tổng cộng bất quá bốn

vạn người.

Trong đó binh Tây Lương chỉ có một vạn, số còn lại đều là tạp binh chiêu mộ dọc đường.

Trần Húc gật đầu: Như vậy, hãy để Hữu Duy chọn năm ngàn Tây Lương thiết kỵ, số binh sĩ còn lại ngươi dùng để thủ vệ Trường An, có vấn đề gì không.

Từ Vinh đáp: Chúa công, chỉ cần các chư hầu không dốc toàn lực tấn công, ta nắm chắc có thể giữ được.

Tử Vinh cứ yên tâm.

Nếu sự có bất ổn, bản vương cũng sẽ dẫn binh đến.

Trần Húc cười nói.

Sau đó hắn nhìn sang Trương Tú: Năm ngàn Tây Lương thiết kỵ do ngươi thống soái, có hài lòng không.

Trương Tú sớm đã cúi người thật sâu: Đa tạ ơn tri ngộ của chúa công.

Trương Tú nguyện vì chúa công hiệu tử lực.

Trần Húc vươn tay đỡ Trương Tú dậy, phát hiện tay Trương Tú đang run rẩy, có thể thấy tâm tình hắn lúc này kích động thế nào.

Hắn vỗ vỗ vai Trương Tú: Hữu Duy hãy nỗ lực, bản vương xem trọng ngươi.

Đa tạ chúa công.

Trương Tú cúi người thật sâu.

Trần Húc gật đầu cười: Được rồi, mọi người uống rượu.

Cùng uống rượu.

Nhất thời, mọi người nhao nhao mời rượu nhau, không khí trở nên

nhiệt liệt.

Lại qua vài tuần rượu nữa.

Trong lòng Giả Hủ khẽ động.

Ánh mắt hắn di chuyển trên người Trần Húc và Trương Tú, từ từ khóe miệng lộ ra một nụ cười.

Hắn nhìn sang Trương Tú bên cạnh, cười lớn nói: Hữu Duy à, ngươi xem Giả mỗ có phải bậc cha chú không.

Trương Tú nghe vậy có chút không hiểu, ngẩn ra nhưng vẫn gật đầu: Giả quân sư cùng vai vế với phụ thân ta, tự nhiên là bậc cha chú của ta, ta nên hướng Giả quân sư hành lễ vãn bối.

Nói xong, hắn đứng dậy, bưng chén rượu hướng Giả Hủ hành lễ vãn bối.

Giả Hủ cũng không khách khí, uống cạn chén rượu.

Lúc này mới vỗ vai Trương Tú cười nói: Hữu Duy à, ngươi xem, chúa công nãi là chúa công của Giả mỗ, ngươi chẳng phải cũng nên hành lễ vãn bối sao.

Giả Hủ nói câu này, mọi người đều nhìn về phía hai người.

Quách Gia, Tuân Du thì ra vẻ suy tư.

Trương Tú rõ ràng chưa phản ứng kịp.

Thấy mọi người đều chú ý đến mình, lại thêm rượu khí dâng lên, liền lớn tiếng nói: Quân sư nói rất đúng.

Ta nên dùng lễ vãn bối kính chúa công.

Nói xong, hắn bưng chén rượu, thân mình hơi loạng choạng đi đến trước mặt Trần Húc.

Lập tức hướng Trần Húc hành một cái lễ vãn bối nói: Chúa công,

ta kính người một chén.

Trần Húc có chút chưa phản ứng kịp, nói: Hữu Duy, ngươi hướng ta hành lễ vãn bối.

Cái này.

Trương Tú nghểnh cổ nói: Giả quân sư nói đúng, ta nên hướng chúa công hành lễ vãn bối.

Thấy Trương Tú kiên trì, Trần Húc cũng chỉ đành bất đắc dĩ nhận chén rượu, uống cạn.

Sau đó mới đỡ Trương Tú dậy.

Trần Húc kinh ngạc nhìn Giả Hủ một cái.

Hắn tổng cảm thấy Giả Hủ tựa hồ có mục đích khác, nhưng cụ thể là gì thì chưa làm rõ được.

Sau đó, chủ khách đều vui vẻ.

Tiệc rượu tan, Giả Hủ không vội rời đi.

Đợi mọi người đi gần hết, Giả Hủ mới đến bên cạnh Trần Húc.

Hắn hành lễ rồi hỏi: Chúa công, mỗ có một chuyện muốn hỏi.

Trần Húc để hai người ngồi xuống, cười nói: Văn Hòa có chuyện cứ nói thẳng, hà tất khách khí như vậy.

Giả Hủ cười hỏi: Chúa công, trước đó người nói Phụng Thiên tử dĩ lệnh bất thần, vì sao chúa công lại.

Lý do hắn không nói tiếp, nhưng ý tứ trong đó không cần nói cũng rõ.

Trần Húc cười lắc đầu: Ta làm Tống Vương là đủ rồi.

Có đôi khi công lao quá lớn cũng chưa chắc là chuyện tốt.

Có lẽ vài ngày nữa, ta sẽ rời khỏi Trường An.

Giả Hủ ngẩn ra, lập tức trong mắt lóe lên vẻ suy tư.

Trần Húc nhìn Giả Hủ, hỏi: Văn Hòa, vừa rồi vì sao lại để Trương Tú hướng ta hành lễ vãn bối.

Trên mặt Giả Hủ lóe lên nụ cười: Không có gì, chỉ cảm thấy vốn nên như vậy thôi.

Trần Húc nghe vậy ngẩn ra, lẩm bẩm: Văn Hòa, nhất định là có chuyện.

Giả Hủ ngáp một cái nói: Chúa công, trời đã tối, ta có chút buồn ngủ, đi trước đây.

Nói xong, hắn cúi người chào Trần Húc rồi từ từ đi ra ngoài.

Trần Húc nhìn bóng lưng Giả Hủ, vẻ mặt đầy khó hiểu.

Hắn lắc đầu, không suy nghĩ thêm nữa.

Ngày hôm sau, Trần Húc đang ở trong phủ trò chuyện với Quách Gia thì thân vệ chạy vào.

Chúa công, Vương Thái úy cầu kiến.

Trần Húc ngẩn ra.

Vương Thái úy.

Hắn có chút chưa phản ứng kịp.

Nhưng lập tức liền hoảng nhiên.

Vương Thái úy chẳng phải là Vương Doãn sao.

Vì chuyện cứu giá lần này, Vương Doãn không chịu nổi sự nhiệt tình của Lưu Hiệp nên đã được phong làm Thái úy.

Trần Húc đứng dậy, đi ra ngoài nghênh đón.

Lập tức thấy một chiếc kiệu đang ở ngoài cửa, Vương Doãn đứng bên cạnh.

Hắn cười lớn nói: Làm phiền Vương Thái úy đích thân đến, bản vương thật vinh hạnh.

Vương Doãn ngẩn ra, lập tức cười nói: Phiền Tống Vương đích thân ra nghênh đón, Vương mỗ thật sự thẹn không dám nhận a.

Hai người cùng ngẩn ra, rồi nhìn nhau cười lớn.

Trần Húc nói: Đi thôi, mời Vương Thái úy vào trong.

Mời.

Hai người vào nội đường, phân chủ khách ngồi xuống.

Trần Húc cười nói: Không biết Vương Thái úy đến đây là vì chuyện gì.

Vương Doãn bưng chén trà nói: Lần này phiền Tống Vương cứu giúp, Vương mỗ đặc biệt đến cảm tạ.

Trần Húc xua tay: Trà có thể uống, còn chữ tạ thì miễn đi.

Vương Thái úy cứ gọi ta là Đông Thăng là được.

Nếu không, hai ta lại thành ra xa lạ.

Nói xong, hắn bưng chén trà mời Vương Doãn rồi nhấp một ngụm.

Tống Vương, vậy ta không khách khí nữa.

Vương Doãn đặt chén trà xuống, khẽ thở dài một tiếng: Ta lần này ở bên ngoài, tựa hồ nghe được một số lời đồn.

Ồ.

Trần Húc ngẩn ra: Không biết Vương Thái úy chỉ lời đồn gì.

Chẳng lẽ có liên quan đến bản vương.

Không sai.

Vương Doãn quay đầu nhìn quanh bốn phía.

Trần Húc ra hiệu sang bên cạnh.

Điển Vi lập tức dẫn người lui hết xuống.

Vương Doãn mới hạ thấp giọng: Đông Thăng à, ta lần này ở bên ngoài nghe được tin đồn nói ngươi có lòng bất thần a.

Trần Húc nhíu mày, biểu tình trên mặt nháy mắt biến đổi: Vương Thái úy, lời này nghe từ đâu.

Chớ vội nóng nảy.

Vương Doãn giơ tay ra hiệu: Tống Vương một tấm lòng son, Vương mỗ tự nhiên biết rõ.

Nếu không cũng sẽ không vạn dặm bôn tập, tinh dạ cứu giá.

Chỉ là tin đồn đã nổi lên, vị tất có người giở trò, Tống Vương phải sớm chuẩn bị a.

Trần Húc gật đầu: Đa tạ Vương Thái úy đến báo cho biết, không biết tin tức này xuất phát từ miệng ai.

Vương Doãn nhíu mày: Việc này ta cũng đang điều tra, nhưng lời đồn này tựa hồ nổi lên chỉ sau một đêm, giống như vô tích khả tầm.

Trần Húc nhíu mày.

Hắn cũng chưa hiểu rõ rốt cuộc lời đồn từ đâu ra.

Hắn nhìn Vương Doãn hỏi: Không biết những lời đồn này truyền bá ở đâu.

Vương Doãn kinh ngạc nói: Việc này cũng là chỗ ta thấy lạ, nơi lời đồn truyền bá đầu tiên là trong giới sĩ nhân.

Sĩ nhân.

Trần Húc nhíu mày càng sâu.

Giai tầng sĩ nhân, mấy vị chư hầu tựa hồ ai cũng có thể đụng đến.

Chương 263

Lần phong Vương này, hắn gần như đắc tội tất cả chư hầu.

Vì vậy người đứng sau chuyện này quả thực khó đoán.

Hắn chắp tay với Vương Doãn: Vương Thái úy, việc này cần làm phiền ngài giúp ta tra ra kẻ đứng sau.

Ngoài ra, giúp ta ép việc này xuống một chút.

Vương Doãn gật đầu: Đông Thăng yên tâm.

Giữa ta và ngươi vốn là một thể, nhất vinh câu vinh, nhất tổn diệc câu tổn.

Việc này ta đang truy tra, chỉ là cần chút thời gian.

Ngoài ra, ta sẽ ngầm viết thư cho Thái Ung, Tuân Sảng nhờ họ nghĩ cách.

Hai người họ có ảnh hưởng cực lớn trong giới sĩ nhân, có họ ra mặt, làm chơi ăn thật.

Trần Húc đứng dậy, cung kính hành lễ với Vương Doãn: Như vậy, đa tạ Vương Thái úy.

Tống Vương, ngươi xem, lại khách khí với Vương mỗ rồi.

Vương Doãn vừa nói vừa bưng chén trà.

Trần Húc khẽ ra hiệu, lập tức cười lớn: Bản vương lấy trà thay rượu, tạ ơn.

Hắn ngửa cổ uống cạn chén trà.

Vương Doãn nhìn Trần Húc nói: Tống Vương, hiện nay năm ngày một lần thiết triều, lần trước ngươi có việc chưa thượng triều, hy

vọng ngày mai có thể đến.

Trần Húc hỏi: Vương Thái úy, chẳng lẽ có việc gì.

Vương Doãn cười nhạt: Thánh thượng tìm ngươi có việc, ta cũng không tiện nói nhiều.

Ta chỉ có thể nói, việc này có liên quan đến người bỏ trốn lần này.

Người bỏ trốn.

Trần Húc lẩm bẩm.

Lập tức mắt hắn sáng lên: Chẳng lẽ.

Vương Doãn cười gật đầu: Không sai.

Chính là vị đã bỏ trốn trước đó vài ngày.

Lần này Thánh thượng tựa hồ có chút ý kiến với hắn.

Thì ra là thế.

Trần Húc hiểu rõ gật đầu.

Sáng sớm hôm sau, trên đại điện.

Lưu Hiệp nhìn Trần Húc, cười lớn hỏi: Tống Vương dạo này có khỏe không.

Trần Húc ôm quyền: Đa tạ Bệ hạ quan tâm, bản vương gần đây hết thảy đều an hảo.

Vậy là tốt rồi.

Lưu Hiệp cười nói.

Lúc này, Thị trung Triệu Ôn từ trong hàng bước ra, cung kính hành lễ với Lưu Hiệp: Bệ hạ, thần có bản khải tấu.

Lưu Hiệp gật đầu: Triệu thị trung, có việc cứ nói thẳng.

Triệu Ôn chắp tay: Bệ hạ, ngô gần đây nghe nói có người nghị

luận Tống Vương, nói Tống Vương có lòng bất thần.

Lưu Hiệp phất tay áo một cái, cười lớn: Tống Vương một tấm lòng son, làm gì có chuyện bất thần, thực là một đám hồ ngôn loạn ngữ.

Nói xong, hắn phất tay với Triệu Ôn.

Triệu Ôn lại tiếp tục cung kính nói: Bệ hạ, việc này đồn đại như đinh đóng cột, chỉ sợ.

Thỉnh Bệ hạ vụ tất coi trọng.

Lưu Hiệp bất đắc dĩ: Những lời đồn thất thiệt đó, hà tất phải tin.

Việc này cứ thế bỏ đi.

Lại thấy Triệu Ôn tiến lên hai bước: Bệ hạ, việc này quan hệ đến xã tắc Đại Hán ta, lão thần không thể không nói.

Những ngôn luận này đã truyền khai trong đám sĩ tử rồi a.

Bệ hạ.

Lưu Hiệp trừng mắt: Tống Vương không quản vạn dặm, tinh dạ kiêm trình, chỉ vì cứu quả nhân khỏi binh qua.

Tống Vương trung nghĩa như thế, cư nhiên có người vu hãm ư.

Tư không Sĩ Tôn Thuỵ tiến lên hai bước, ôm quyền chắp tay nói: Bệ hạ, việc này không có lửa làm sao có khói, chỉ sợ.

Hắn liếc nhìn Trần Húc một cái, rồi tiếp tục: Bệ hạ cần cẩn thận một chút thì hơn, tệ nhất cũng phải tra rõ ngọn nguồn lời đồn này.

Lưu Hiệp nhìn về phía Vương Doãn: Vương Thái úy vì sao không nói một lời a.

Vương Doãn ôm quyền: Bệ hạ, việc này liên quan đến Tống Vương, Tống Vương và lão thần khá thân thiết, lão thần không dám

loạn xen vào.

Lưu Hiệp xua tay: Vương Thái úy tổng lãm việc nhà trong triều, đâu có cái lý này.

Việc này giao cho Vương Thái úy phụ trách triệt tra, thế nào.

Vương Doãn hiện vẻ do dự.

Lưu Hiệp cười nói: Vương Thái úy tổng lãm việc nhà trong triều, việc này cứ quyết định vậy đi.

Vương Doãn bất đắc dĩ: Dạ.

Lúc này, Triệu Ôn lại ôm quyền cung kính nói: Bệ hạ, lão thần hồ đồ, có một việc quên bẩm báo Bệ hạ.

Lưu Hiệp khẽ nhíu mày: Triệu thị trung mời nói.

Triệu Ôn dừng một chút, mới nói: Bệ hạ, hôm qua có người nhìn thấy Từ Vinh hướng Tống Vương hành lễ quân thần.

Lời này vừa nói ra, cả sảnh đường tịch tĩnh.

Từ Vinh là ai.

Từ Vinh hiện nay là thống soái Trung Lĩnh Quân.

Trung Lĩnh Quân phụ trách toàn bộ phòng vụ Trường An.

Hơn một nửa quân đội ở Trường An gần như đều nằm trong tay Từ Vinh.

Nếu Từ Vinh có vấn đề, thì Trường An nguy rồi.

Lưu Hiệp cũng nhíu mày thật chặt, nhìn về phía Từ Vinh hỏi: Từ tướng quân, có việc này không.

Từ Vinh trong lòng thót một cái.

Hôm qua lúc Trần Húc nói thì hắn không để ý.

Nhưng hiện tại, khi thật sự có đại thần nhắc đến, hắn mới ý thức được chúa công tiên kiến chi minh.

Hắn vội vàng bước ra, cúi người thật sâu với Lưu Hiệp: Bệ hạ, tuyệt không có việc này a.

Thỉnh Bệ hạ minh xét.

Triệu Ôn lại cười khẽ một tiếng: Từ tướng quân, ta hỏi ngươi, hôm qua ngươi có đến phủ đệ Tống Vương không.

Từ Vinh gật đầu: Xác thực có việc này.

Vậy, ngươi có hướng Tống Vương hành lễ quân thần không.

Triệu Ôn hùng hổ doạ người.

Từ Vinh nhất thời nghẹn lời.

Trần Húc lại cười lớn nói: Việc này bản vương cũng là người trong cuộc, để bản vương nói đi.

Hắn nhìn quanh bốn phía, chú ý biểu tình của mọi người, rồi cười nói: Hôm qua sở dĩ Từ tướng quân đến phủ đệ của ta, là vì hai việc.

Thứ nhất là mấy ngày trước bản vương vừa khéo cứu Từ tướng quân từ trong tay phản quân, việc này Bệ hạ và chư vị đại thần đều biết.

Hôm qua Từ tướng quân đến là để tạ ơn cứu mạng của bản vương.

Hắn nhìn Lưu Hiệp hỏi: Không biết Bệ hạ cho rằng cách làm này có vấn đề gì không.

Lưu Hiệp gật đầu: Đây là việc nên làm.

Trần Húc ôm quyền với Lưu Hiệp: Đa tạ Bệ hạ.

Rồi hắn tiếp tục: Thứ hai, mấy ngày trước, khi bản vương cứu

Trường An, trong quá trình tảo thanh phản quân đã bắt được số vạn tù binh Tây Lương, tổng cộng ba vạn năm ngàn người.

Từ tướng quân đến để bàn giao chuyện ba vạn năm ngàn tù binh này.

Hôm qua bản vương đã giao toàn bộ số tù binh này cho Từ tướng quân.

Lưu Hiệp nghe vậy hơi động dung.

Nếu đúng như Trần Húc nói, thì thành Trường An liền có ba vạn năm ngàn quân.

Như vậy Trường An hoàn toàn có năng lực tự vệ, không cần dựa vào Trần Húc.

Đối với hắn, đối với Đại Hán, điều này có ý nghĩa phi thường.

Hắn vội vàng truy vấn: Từ soái, có việc này không.

Thân mình hắn hơi nghiêng về phía trước, giọng nói mang theo vài phần run rẩy, cho thấy nội tâm kích động.

Từ Vinh chắp tay với Lưu Hiệp: Bệ hạ, đúng như Tống Vương nói, hôm qua ta đến phủ Tống Vương chính là vì việc này.

Kỳ thực những tù binh đó, khi thần nhậm chức thống soái Trung Lĩnh Quân, Tống Vương đã giao hết cho thần.

Vi thần cũng đã tiến hành chỉnh biên và kiểm điểm số tù binh này.

Hợp lại tổng cộng được ba vạn năm ngàn binh mã.

Trong đó có năm ngàn người là tinh nhuệ Tây Lương.

Từ Vinh liếc nhìn Trần Húc một cái.

Thấy Trần Húc nháy mắt, hắn mới tiếp tục: Hôm qua vi thần đến phủ Tống Vương, cũng là vì việc này quan trọng, vi thần sợ xảy ra sai

sót.

Nếu thật như vậy, vi thần vạn tử khó chuộc tội.

Cho nên vi thần đặc biệt đến để cùng Tống Vương đối chiếu số mục tù binh, làm công tác bàn giao cuối cùng mà thôi.

Lưu Hiệp gật đầu, lại truy vấn: Không biết Từ soái đối chiếu tình huống thế nào.

Trên mặt Từ Vinh lộ ra vài phần vui mừng: Bệ hạ, kinh qua xác nhận với Tống Vương, số mục xác nhận không sai.

Hắn tiến lên vài bước, lớn tiếng nói: Hiện nay dưới trướng Trung Lĩnh Quân ta có ba vạn năm ngàn quân sĩ.

Trong đó năm ngàn người là tinh nhuệ Tây Lương.

Giọng hắn càng nói càng lớn.

Nghe được lời này, Lưu Hiệp thở phào nhẹ nhõm.

Bá quan văn võ từng người một lộ ra nụ cười.

Lưu Hiệp cười lớn: Tốt.

Rất tốt.

Chuyến này làm khổ Tống Vương và Từ soái rồi.

Hắn nhìn về phía Trần Húc.

Trần Húc chỉ ôm quyền đáp lễ.

Từ Vinh lại tiếp: Bệ hạ, chuyện Thị trung Triệu Ôn vừa nói, hẳn là lúc mỗ đáp tạ ơn cứu mạng của Tống Vương đã bị người hữu tâm nhìn thấy đi.

Lúc nói, hắn quay đầu liếc nhìn Triệu Ôn.

Biểu tình Triệu Ôn cứng lại.

Lưu Hiệp gật đầu: Hẳn là như vậy.

Việc này không cần bàn nữa.

Hắn nhìn Triệu Ôn nói: Triệu thị trung à, Tống Vương trung nghĩa cử thế vô song.

Chương 264

Đến miệng ngươi lại thành có lòng bất thần a.

Triệu thị trung, có một số việc bắt gió bắt bóng chưa hẳn đã thoả đáng a.

Lời Lưu Hiệp nói khá nặng.

Triệu Ôn há miệng muốn biện giải, nhưng quả thực không biết biện giải thế nào.

Nếu Tống Vương thật có lòng bất thần, hà tất phải giao ra ba vạn năm ngàn binh mã kia.

Việc này không hợp lý a.

Hắn chỉ đành cúi người nói: Tạ ơn Bệ hạ đã chỉ giáo.

Vi thần nhất định ghi nhớ trong lòng.

Vi thần nghe lời đồn đãi, dẫn đến trách oan Tống Vương.

Trần Húc nghe vậy cười nhạt: Triệu đại nhân, ô miệt bản vương, tổng phải có cái giải thích chứ.

Triệu Ôn nghe vậy biểu tình cứng đờ.

Lập tức thấy mọi người đều nhìn chằm chằm mình.

Ngay cả Lưu Hiệp cũng nhìn hắn.

Hắn chỉ đành thở dài một tiếng, ôm quyền với Trần Húc, bất đắc dĩ nói: Tống Vương, Triệu mỗ trước đó nghe tin đồn nhảm, vu hãm Tống Vương, xin Tống Vương hải hà.

Trần Húc cười nhạt: Vậy bản vương liền đại nhân có đại lượng, không chấp nhặt với ngươi nữa.

Hai chữ đại nhân hắn nhấn cực mạnh.

Triệu Ôn nghe xong mặt hơi cứng lại.

Ý tứ trong lời Trần Húc, hắn tự nhiên nghe ra.

Vô phi là mắng hắn tiểu nhân mà thôi.

Nhưng quả thực không cách nào phản bác.

Hắn bất đắc dĩ thở dài: Đa tạ Tống Vương.

Lưu Hiệp lại như sực nhớ ra, nhìn Từ Vinh hỏi: Từ soái, không biết những binh mã đó đã thao luyện chưa.

Từ Vinh tiến lên: Khởi bẩm Bệ hạ, mấy ngày trước vi thần đã cho tiến hành thao luyện.

Đảo cũng khá thuận tay.

Tốt.

Lưu Hiệp như trút được gánh nặng.

Hồi lâu sau, hắn mới nhìn Trần Húc nói: Tống Vương, quả nhân có một việc nhờ Tống Vương xử lý.

Trần Húc ôm quyền: Bệ hạ có việc cứ phân phó.

Lưu Hiệp cao giọng: Quả nhân muốn Tống Vương thảo phạt tên Lữ Bố kia.

Trần Húc trong lòng khẽ động.

Như vậy đúng là y hệt lời Vương Doãn nói hôm qua.

Hắn cũng không vội, chỉ ôm quyền nói: Thỉnh Bệ hạ minh thị.

Lưu Hiệp gật đầu: Trước đây Lữ Bố ra sức trừ bỏ Đổng tặc, quả nhân tưởng rằng Lữ Bố là trung lương chi sĩ.

Ai ngờ lần này Trường An xảy ra chuyện, Lữ Bố cư nhiên mang

toàn bộ binh mã dưới trướng rời khỏi Trường An.

Dẫn đến trong thành Trường An hư không, bộ hạ Lý Giác, Quách Tỷ nhân cơ hội làm loạn.

Cho nên quả nhân suy đi tính lại, muốn Tống Vương giúp thảo phạt Lữ Bố.

Trần Húc hơi ngẩn ra.

Đúng lúc này, âm thanh hệ thống vang lên bên tai hắn.

Đinh, kiểm trắc túc chủ đang đối mặt lựa chọn, hiện tại cập nhật nhiệm vụ hệ thống, xin lựa chọn.

Lựa chọn một: Cự tuyệt yêu cầu của Thiên tử, không thảo phạt Lữ Bố.

Phần thưởng nhiệm vụ: Hai trăm lượng hoàng kim.

Lựa chọn hai: Tiếp nhận yêu cầu của Thiên tử, thảo phạt Lữ Bố.

Phần thưởng nhiệm vụ: Hảo cảm độ của Lưu Hiệp + 50.

Đặc tính chúa công: Địa Hòa.

Đặc tính chúa công Địa Hòa: Trong phạm vi thế lực dưới trướng sẽ không xảy ra địa họa như động đất, lũ lụt, sạt lở đất, nạn châu chấu, v. v.

Nhìn lựa chọn hai, tim Trần Húc đập mạnh.

Đặc tính chúa công Địa Hòa.

Địa Hòa cộng với đặc tính Thiên Hòa trước đó, chẳng phải là Thiên Địa giai hòa sao.

Như vậy thì dưới quyền cai trị sẽ không có các loại thiên tai địa họa.

Khoan đã.

Hắn nhớ ra một vấn đề.

Theo quỹ đạo lịch sử, năm 193, 194, các châu Thanh, Từ, Duyện xảy ra nạn đói phạm vi lớn.

Bao gồm cả vùng Tam Phụ quanh Trường An cũng có nạn đói lớn.

Những nơi này thậm chí đến mức người ăn thịt người, có thể thấy nạn đói khủng khiếp thế nào.

Nguyên nhân dẫn đến nạn đói không chỉ do hạn hán mà còn có nạn châu chấu.

Đây là những gì Trần Húc biết, cũng không biết lần này phạm vi ảnh hưởng rộng đến đâu.

Hoặc là Dự Châu, Kinh Châu nơi hắn ở cũng sẽ có tình huống tương tự.

Hiện nay đã là giữa năm 192, cách năm 193 không còn xa.

Nếu vậy, tác dụng của Địa Hòa là cực kỳ quan trọng.

Hơn nữa, hảo cảm của Lưu Hiệp tăng lên sẽ giúp hắn bớt đi nhiều phiền toái.

Ít nhất không sợ những kẻ như Triệu Ôn lải nhải.

Còn về thảo phạt Lữ Bố.

Căn bản không thành vấn đề.

Lữ Bố vốn đã có địch ý với hắn.

Ngay lập tức, Trần Húc không do dự nữa, nói với hệ thống trong lòng: Hệ thống, ta chọn lựa chọn hai.

Ý niệm trong đầu Trần Húc xoay chuyển.

Tuy là muốn đáp ứng nhưng cũng không thể sảng khoái như vậy.

Hắn chắp tay với Lưu Hiệp: Bệ hạ, không biết Lữ Bố hiện đang ở

đâu.

Tống Vương, Lữ Bố hiện đang tạm trú ở chỗ Trương Dương.

Lưu Hiệp nói.

Trương Dương.

Trần Húc lẩm bẩm.

Trương Dương thì hắn tự nhiên biết.

Trương Dương hiện chiếm cứ quận Nội Hà.

Quận Nội Hà cũng chính là nơi ở của gia tộc tên đoản mệnh Vệ Trọng Đạo.

Hiện nay, Trương Dương và Vệ gia đi lại khá gần.

Hắn nhớ theo quỹ đạo ban đầu, sau khi Lữ Bố rời khỏi chỗ Trương Dương liền đi đến Duyện Châu.

Không chỉ cướp Trần Lưu của Tào Tháo, mà còn thừa dịp Tào Tháo đánh Từ Châu để cướp đi phần lớn Duyện Châu.

Nếu không phải Tào Tháo đại phát thần uy thì chỉ sợ đã phải lưu lạc tứ phương.

Như vậy, chẳng phải là nhất cử đa đắc sao.

Nghĩ đến đây, Trần Húc đã có chủ ý.

Hắn ôm quyền nói: Bệ hạ, việc này ta đáp ứng.

Lưu Hiệp nghe vậy vui mừng: Vậy làm phiền Tống Vương.

Trần Húc cười nói: Do Trương Dương ở quận Nội Hà, cự ly quá xa so với đất Dự Châu, Kinh Châu của ta.

Thỉnh Bệ hạ hạ một đạo thánh chỉ, bắt Trương Dương giao Lữ Bố ra.

Ngoài ra hãy để Viên Thiệu gây sức ép với Trương Dương.

Lưu Hiệp gật đầu: Cái này là tự nhiên.

Hắn bảo Vương Doãn: Vương Thái úy, việc này giao cho ngươi xử lý.

Dạ.

Vương Doãn gật đầu.

Lưu Hiệp cười lớn: Yêu cầu ngươi đề ra, Vương Thái úy sẽ mau chóng hoàn thành, nhưng chuyện thảo phạt, thỉnh Tống Vương tiến hành sớm cho.

Trần Húc nghe vậy hơi ngẩn ra.

Chương 265

Cảm thấy trong lời Lưu Hiệp có ẩn ý.

Sớm một chút.

Chẳng lẽ là muốn hắn mau chóng rời khỏi Trường An.

Hắn thăm dò: Bệ hạ yên tâm, đợi Lữ Bố rời khỏi chỗ Trương Dương, bản vương sẽ rời Trường An, về Dự Châu chỉnh đốn binh mã, chuẩn bị thảo phạt Lữ Bố.

Như vậy cũng tốt.

Lưu Hiệp cười nói, Lữ Bố khá dũng vũ, lại thêm bộ hạ tinh nhuệ, Tống Vương cần sớm chuẩn bị mới được.

Trần Húc có chút cạn lời.

Lưu Hiệp cũng quá lộ liễu rồi.

Chẳng phải là muốn đuổi hắn về Dự Châu sớm sao.

Thảo nào trước đó cứ dăm ba lần hỏi chi tiết binh lực của Từ Vinh.

Hóa ra là muốn hắn rời đi.

Bất quá Trường An cũng chẳng có gì đáng lưu luyến, đi sớm cũng tốt.

Hắn đáp ứng: Bệ hạ nói rất đúng.

Bản vương đợi ít ngày nữa sẽ chuẩn bị đi Duyện Châu.

Hắn ngừng một chút rồi nói: Bệ hạ, chuyện thảo phạt Lữ Bố, xin Bệ hạ viết một phần chiếu thư.

Như vậy bản vương mới danh chính ngôn thuận phụng chiếu thảo

tặc.

Vốn nên như vậy.

Lưu Hiệp nhìn Vương Doãn, Vương Thái úy, việc này cũng nhờ ngươi soạn một phần thánh chỉ.

Vương Doãn tự nhiên không có dị nghị, lập tức đáp ứng.

Trần Húc lại như sực nhớ ra, cười nói: Vương Thái úy, lúc viết thánh chỉ đừng quên thêm một câu: Nếu ai tư tàng Lữ Bố, sẽ bị đồng tội với Lữ Bố.

Vương Doãn nhìn Lưu Hiệp, thấy Lưu Hiệp gật đầu mới ưng thuận.

Lúc này, âm thanh hệ thống vang lên trong đầu Trần Húc.

Chúc mừng túc chủ lựa chọn thành công, phần thưởng nhiệm vụ: Hảo cảm độ Lưu Hiệp + 50.

Phát trước.

Phần thưởng nhiệm vụ: Đặc tính chúa công Địa Hòa, cần đợi túc chủ tiến hành thảo phạt Lữ Bố mới phát.

Nhìn tin tức hệ thống, Trần Húc thầm tính toán.

Đặc tính Địa Hòa đợi đến lúc thảo phạt Lữ Bố mới phát cũng được.

Chỉ là thời gian phải lùi lại.

Bất quá năm 193 hẳn là vẫn kịp.

Đến lúc đó, đợi Tào Tháo và Lữ Bố hỏa bính một trận rồi hãy thảo phạt cũng chưa muộn.

Nhìn dòng Hảo cảm độ Lưu Hiệp + 50, Trần Húc tò mò ngẩng đầu nhìn Lưu Hiệp.

Chỉ thấy trên mặt Lưu Hiệp lộ ra vẻ thân thiết, cười nói: Tống Vương gần đây vất vả, cần nghỉ ngơi nhiều hơn.

Giọng nói cũng trở nên nhu hòa hơn không ít.

Trần Húc ngẩn ra.

Đây chính là tác dụng của + 50 hảo cảm độ sao.

Như vậy cũng khá tốt.

Hắn ôm quyền: Đa tạ Bệ hạ thể lượng.

Tan triều, Trần Húc vừa về đến phủ đệ thì thấy thân vệ bên ngoài vội vã.

Thân vệ hành lễ bẩm báo: Chúa công, bên ngoài có người cầu kiến.

Trần Húc ngẩng đầu hỏi: Không biết là ai.

Chúa công, là Đình úy chính Chung Diêu.

Chung Diêu, đến làm gì.

Thời điểm này rõ ràng là tan triều xong chạy thẳng đến đây.

Chung Diêu là chính trị gia, thư pháp gia nổi tiếng cuối thời Đông Hán.

Đình úy chính là Đại Lý Tự sau này, chủ quản chiếu ngục và tu chỉnh pháp luật chính lệnh.

Hắn gật đầu với thân vệ: Cho vào đi.

Thân vệ đi ra.

Một lát sau, một người bước vào.

Người này tướng mạo bất phàm, nhìn khá có khí độ.

Thấy Trần Húc, hắn vội ôm quyền cung kính: Hạ quan Chung

Diêu bái kiến Tống Vương.

Trần Húc đứng dậy: Chung Đình chính mời ngồi.

Chung Diêu cũng không khách khí, ngồi xuống phía dưới.

Người hầu dâng trà.

Trần Húc cười nói: Chung Đình chính, uống trà.

Hắn bưng chén trà, đồng thời quan sát kỹ Chung Diêu.

Thuộc tính của Chung Diêu hiện ra trước mắt hắn.

Tên: Chung Diêu, tự Nguyên Thường.

Tuổi: 40.

Thống suất: 70.

Võ lực: 24.

Trí lực: 85.

Chính trị: 95.

Mị lực: 77.

Đặc tính: Điều độ, Pháp luật, Chấn hưng, Văn hóa.

Chung Diêu quả là một nhân tài chính trị tương đối tốt.

Chung Diêu đến đây làm gì.

Trần Húc tự trào cười nói: Chung Đình chính đến đây, chẳng lẽ là vì chuyện lời đồn thương tổn đến bản vương.

Chung Diêu nghe vậy cười nói: Tống Vương nói gì vậy, Tống Vương một tấm lòng son, trung tâm vệ quốc, đâu có chuyện đó.

Những lời đồn kia ắt là do có kẻ ghen ghét Tống Vương ngồi ở vị trí cao nên ác ý trung thương mà thôi.

Hắn vừa nói vừa xua tay: Không đáng tin.

Không đáng tin.

Trần Húc ôm quyền: Như vậy đa tạ Chung Đình chính minh sát thu hào.

Chung Diêu đứng dậy, cúi người thật sâu với Trần Húc: Tống Vương, Chung mỗ lần này mạo muội đến là vì mộ danh.

Chỗ nào không chu toàn mong hải hà.

Đình chính cứ nói.

Trần Húc cười.

Mộ danh.

Chẳng lẽ là vì thư pháp.

Trong truyền thuyết, Chung Diêu nghiên tập thư pháp đến mức si mê.

Chỉ nghe Chung Diêu bước lên nói: Mỗ từ chỗ Thái Ung Thái đại gia biết được thư pháp của Tống Vương vô song.

Chung mỗ hôm qua biết tin, cả đêm không ngủ.

Hôm nay thực sự nhịn không được mới đăng môn cầu kiến.

Thỉnh Tống Vương cho mỗ xem qua một chút.

Trần Húc trong lòng lại đang tư lượng.

Đình chính.

Lại thông qua Thái Ung giới thiệu.

Chẳng lẽ vì chuyện truy tra lời đồn mà Thái Ung tìm đến Chung Diêu.

Ngẫm nghĩ kỹ thì thấy rất có khả năng này.

Chương 266

Hắn mải suy nghĩ khiến Chung Diêu gấp đến độ vò đầu bứt tai.

Chung Diêu nhìn quanh.

Trần Húc hội ý: Chung Đình chính có lời cứ nói thẳng.

Chung Diêu ghé sát người, hạ thấp giọng: Tống Vương, không giấu ngài, chuyện lời đồn kia sau khi ta suy xét kỹ thì đã có chút manh mối.

Trần Húc nghe vậy thầm nói quả nhiên.

Hắn ghé sát lại: Chung Đình chính mau nói.

Chung Diêu thì thầm: Ta hôm qua suốt đêm hạch đối, kỹ càng truy tra, phát hiện nguồn gốc phát tán lời đồn chỉ thẳng vào một người.

Ai.

Trần Húc tò mò.

Chung Diêu nhả ra hai chữ: Đào Khiêm.

Đào Khiêm.

Trần Húc nhíu mày.

Đào Khiêm này trước đó hắn đã cảm thấy có dị thường.

Bề ngoài nhân hậu thật thà nhưng thực tế lại có dã tâm lớn.

Chung Diêu hơi do dự nhưng vẫn cắn răng nói: Tống Vương, có vài lời vốn không nên nói.

Nhưng mỗ thông qua truy tra, phát hiện sự kiện lần trước, kẻ chủ mưu cũng là Đào Khiêm.

Lời này vừa ra, Trần Húc đã hiểu.

Lần trước tuy giải quyết thuận lợi nhờ hệ thống nhưng hành động của Đào Khiêm vẫn đầy ác ý.

Chung Diêu cắn răng nói: Tống Vương, ta trộm nghĩ ngài lân bang với Đào Khiêm, cần phải cẩn thận đề phòng âm mưu mới được.

Trần Húc thu hết biểu tình của Chung Diêu vào mắt, gật đầu: Đa tạ Chung Đình chính nhắc nhở, bản vương đã hiểu.

Chung Diêu có chút nôn nóng nói: Không biết Tống Vương có thể cho mượn mặc bảo xem qua một chút không.

Hoặc là chữ tùy tay viết cũng được.

Thấy bộ dạng Chung Diêu, Trần Húc thầm khen.

Quả nhiên là kẻ si mê thư pháp.

Hắn nói: Mời Chung Đình chính đợi một chút.

Nói xong hắn đi đến bên án thư.

Chung Diêu sớm đã đợi không kịp, cười lớn nói: Tống Vương, chữ tùy tay viết cũng được.

Hắn đi đến bên cạnh Trần Húc.

Một khắc sau, đồng tử hắn co rụt lại.

Tiếp đó, Chung Diêu nằm rạp trên bàn, chăm chú quan sát.

Trần Húc ngẩn ra.

Phần mà Chung Diêu đang xem đúng là tác phẩm hắn tùy tay vẽ bậy.

Chung Diêu nhìn hồi lâu mới cảm thán: Chữ tốt.

Quả nhiên là chữ tốt.

Hắn nhìn Trần Húc: Tống Vương có thể viết ra chữ đường đường chính chính như vậy, định nhiên trong lòng cũng là người đường

đường chính chính.

Trần Húc cười: Sau này nếu có chuyện như trước đó, xin Chung Đình chính hỗ trợ một hai.

Chung Diêu cung kính: Tống Vương, đó đều là chuyện nhỏ, sau này phàm là có chuyện như vậy cứ hỏi ta.

Chung mỗ bất tài nhưng dựa vào vài phần ký ức, muốn tra ra manh mối trong đó lại khá có nắm chắc.

Tốt.

Trần Húc cười lớn, Như vậy đa tạ.

Chung Diêu xua tay không để ý, lại tiếp tục nhìn chữ trong tay.

Trần Húc thấy Chung Diêu thích thú bèn lấy thêm vài tờ bên cạnh.

Đây đều là hắn tùy tay viết lúc rảnh rỗi.

Chung Diêu cực kỳ thích, xem mãi không thôi.

Hồi lâu mới thở dài: Chung mỗ mới vừa nghiên tập Giai thể chưa thành, Tống Vương đối với Giai thể tạo nghệ cư nhiên đã tinh thâm đến trình độ này.

Hắn cúi người thật sâu với Trần Húc: Chung mỗ bội phục sát đất.

Rồi tiếp tục: Chung mỗ cho rằng thư thể một đạo, cổ pháp đã cũ, kim pháp mới là tốt.

Cho nên Chung mỗ gần đây vẫn luôn dốc sức nghiên cứu Giai thể.

Chung mỗ trước giờ vẫn cho rằng Giai thể sẽ có trợ giúp tương đương cho hậu thế.

Ta đề xướng kim pháp lấy Giai thể làm chuẩn, là một phen sáng kiến.

Nhưng trước mặt Tống Vương, Chung mỗ như đứa trẻ mới tập đi

mà thôi.

Tống Vương, bình sinh ta rất ít phục ai.

Nhưng hôm nay đối với ngài, ta không thể không phục.

Được Tống Vương đề điểm, căn cơ Giai thể của ta thành rồi.

Nói xong, hắn cúi người: Đa tạ Tống Vương chỉ điểm, Chung Diêu nguyện bái Tống Vương làm thầy.

Trần Húc tiến lên đỡ Chung Diêu: Chung Đình chính hà tất như vậy, nếu Chung Đình chính có hứng thú với thư thể, chúng ta có thể hỗ trợ luận bàn.

Chung Diêu lắc đầu: Nếu Tống Vương không nhận, mỗ nguyện quỳ mãi không dậy.

Chung Đình chính cần gì phải thế.

Thấy Chung Diêu kiên trì, Trần Húc bất đắc dĩ: Thôi được, Chung Đình chính đã kiên trì như vậy, bản vương tối đa chỉ có thể nhận bán sư chi lễ, thế nào.

Chung Diêu lớn tiếng: Chung Diêu bái kiến lão sư.

Trần Húc vội nghiêng người tránh đi một chút để tỏ ý chỉ nhận một nửa.

Chung Diêu bưng trà bên cạnh, nghiêm trang dâng lên cho Trần Húc.

Trần Húc nhận trà, nhấp một ngụm, bán sư chi lễ cuối cùng cũng thành.

Nhìn Chung Diêu vẻ mặt ân thiết, Trần Húc thở dài: Cũng được.

Đã nhận bán sư chi lễ thì mỗ sẽ viết vài chữ cho ngươi xem.

Chung Diêu nghe vậy đại hỉ.

Vội vàng tiến lên giúp trải giấy, chặn trấn chỉ, rồi lùi sang một bên chủ động mài mực.

Trần Húc bước tới.

Hắn trầm ngâm một chút rồi dứt khoát viết vài chữ theo phong cách của Giai thư tứ đại gia: Âu Dương Tuân Âu thể, Nhan Chân Khanh Nhan thể, Liễu Công Quyền Liễu thể và Triệu Mạnh Phủ Triệu thể.

Nhìn Trần Húc viết từng chữ, Chung Diêu cả người như điên cuồng.

Hắn nâng niu tờ giấy Trần Húc vừa viết, thật sâu trầm mê trong đó.

Trần Húc bất đắc dĩ, đành bảo thân vệ sắp xếp cho Chung Diêu một gian sương phòng để hắn tự mình đi thể ngộ.

Bản thân thì cho gọi Quách Gia đến.

Một lát sau, năm người Quách Gia, Giả Hủ, Tuân Du, Điền Phong, Từ Thứ cùng bước vào, ôm quyền hành lễ: Bái kiến chúa công.

Trần Húc cười: Phụng Hiếu, Văn Hòa, Công Đạt, Nguyên Hạo, Nguyên Trực đều đến rồi, mau mau nhập tọa.

Sau khi mọi người an tọa, Quách Gia hỏi: Không biết chúa công gọi chúng ta đến là vì chuyện gì.

Trần Húc nói: Chư vị, bản vương có một việc muốn thương lượng.

Lần này bản vương phụng mệnh Thiên tử thảo phạt Lữ Bố.

Việc này không biết chư vị có cao kiến gì.

Quách Gia nhìn mọi người cười nói: Lữ Bố kể cũng đáng thương, mới trừ bỏ Đổng tặc không lâu liền phải gánh tiếng xấu.

Đáng tiếc một thân võ lực a.

Trần Húc gật đầu: Lữ Bố dũng vũ, đáng tiếc lần này không chạm mặt.

Bản vương thực tò mò người bản vương gặp trước đó rốt cuộc có phải Lữ Bố không.

Giả Hủ hỏi: Chúa công và Lữ Bố chạm mặt.

Quách Gia gật đầu, kể lại chuyện Trần Húc gặp Lữ Bố.

Giả Hủ nghe xong ngẩn người tại chỗ.

Hồi lâu mới thở dài: Như vậy Lữ Bố chẳng lẽ lâm trận bỏ chạy.

Biết chúa công muốn đến nên cố ý tránh không gặp.

Cái này chắc không đâu.

Trần Húc lắc đầu, Lữ Bố tự thị rất cao, cho dù là thật người đó thì cũng nhất định sẽ tỷ thí với bản vương một phen.

Hẳn là không biết bản vương sẽ dẫn binh đến nên mới hoảng thần thôi.

Trần Húc cười lớn: Chư vị, ta không bàn chuyện này nữa.

Ta muốn hỏi làm thế nào thảo phạt Lữ Bố.

Từ Thứ chủ quản tình báo, chủ động đứng ra, chỉ vào bản đồ địa hình giới thiệu: Theo tình báo mới nhất, hiện nay Lữ Bố đang ở quận Nội Hà.

Quận Nội Hà là địa bàn của Trương Dương, dưới trướng có tổng cộng bảy chiến tướng và mưu sĩ.

Những người khác thực lực bình thường, chỉ có quân sư Đổng Chiêu là khá có trí kế.

Đổng Chiêu.

Trần Húc lẩm bẩm.

Người này về sau đi theo Tào Tháo, tựa hồ được liệt vào hàng Cửu khanh.

Từ Thứ đưa một tờ giấy cho Trần Húc: Chúa công, đây là tư liệu về bộ tướng của Trương Dương.

Giả Hủ nghe vậy nhìn Từ Thứ đầy kinh ngạc, cảm thán: Chúa công, không ngờ công tác tình báo lại hoàn thiện đến mức này.

Đối với thế lực Trương Dương quả là rõ như lòng bàn tay.

Trần Húc cũng khá bất ngờ, cười nói: Nguyên Trực quả nhiên bất phàm, thời gian ngắn ngủi mà làm công tác tình báo đến mức này.

Thật là khó được.

Từ Thứ xua tay: Chúa công, việc này là do chúa công sớm bố cục, song tuyến tịnh hành.

Ta trước đó cũng không ngờ. khụ, mạng lưới tình báo kia lại có thể làm đến mức này.

Trần Húc cười bưng chén trà: Mấy tháng gần đây Nguyên Trực lao khổ công cao, bản vương kính một chén.

Từ Thứ kích động run lên, miệng nói: Sao dám nhận. nhưng tay lại tiếp lấy rất nhanh.

Lúc nhận chén trà tay hắn còn hơi run.

Chương 267

Uống cạn xong, hắn cúi người thật sâu: Chúa công tri ngộ chi ân, Từ Thứ nguyện lấy cái chết báo đáp.

Trần Húc đỡ Từ Thứ dậy: Nguyên Trực a, phải chú ý thân thể.

Nhìn xem, mấy tháng nay đã gầy đi nhiều.

Chư vị đều là cánh tay đắc lực của ta.

Vạn vạn phải bảo trọng thân thể.

Nhóm Quách Gia cùng cung kính: Tạ chúa công quan tâm.

Trần Húc đỡ từng người dậy, cười nói: Nhìn xem, từng người hốc mắt đều đỏ rồi.

Được rồi, ta tiếp tục bàn chuyện Lữ Bố.

Mọi người đồng thanh ưng thuận.

Tuân Du nhíu mày: Lữ Bố lần này vội vàng hành động, lại vừa khéo đụng độ bộ hạ của Trương Tế.

Tuy đánh ra được nhưng nhất định tổn thất không ít binh lực.

Chỉ tiếc Nội Hà cách chỗ chúng ta không ít lộ trình, cách Dự Châu càng xa.

Muốn thảo phạt e là không tiện a.

Từ Thứ tiến lên: Chư vị, chúa công hãy để Thiên tử hạ chiếu yêu cầu Trương Dương không được thu lưu Lữ Bố.

Lại hạ chiếu cho Viên Thiệu gây sức ép với Trương Dương.

Điền Phong vỗ tay tán thưởng: Kế này rất hay.

Ta có chút hiểu biết về Trương Dương, như vậy Trương Dương

nhất định hoảng sợ.

Chính là như vậy.

Quách Gia cũng khen, Cho dù Trương Dương không hoảng thì Lữ Bố cũng không dám ở lâu.

Tuân Du gật đầu: Đích xác như thế, chỉ không biết Lữ Bố sẽ đi về đâu.

Mọi người đều trầm tư.

Trần Húc cười nói: Lữ Bố sẽ đi đâu, ta có thể thao túng một phen.

Chư vị còn nhớ Trương Mạc ở Trần Lưu không.

Quách Gia nghe vậy mắt sáng lên: Diệu.

Thật là diệu.

Tuân Du, Điền Phong suy nghĩ một chút cũng vỗ tay cười lớn.

Chỉ có Giả Hủ ngẩn ra, ngơ ngác nhìn mọi người: Chư vị đang đánh đố sao.

Chỉ có ta không đoán ra a.

Quách Gia cười: Văn Hòa mới đến, chưa rõ bố trí trước đó của chúng ta nên không đoán ra là bình thường.

Thực ra trước đó chúa công có một diệu kế thâm nhập vào địa bàn Duyện Châu của Tào Tháo, đào một cái hố cho Tào Tháo ở Trần Lưu.

Quách Gia kể lại chuyện Trần Húc phái Nhạc Tiến, Vu Cấm đến Trần Lưu tiếp xúc và ly gián Trương Mạc.

Giả Hủ nghe xong cười lớn: Hảo kế.

Quả là hảo kế.

Kế này tuy lúc đó hiệu quả không rõ nhưng đặt vào hiện tại lại là tuyệt giai.

Chúa công cư nhiên lo xa như vậy, Giả Hủ ta không bằng.

Trần Húc cười liếc Giả Hủ: Văn Hòa, tài năng của ngươi còn hơn xa những gì hiện tại bộc lộ.

Trước mặt ta không cần giấu nghề.

Giả Hủ hơi xấu hổ, ôm quyền nói: Chúa công, việc này đã có bố trí trước thì tiếp theo đơn giản hơn nhiều.

Ta chỉ cần để Nhạc Tiến, Vu Cấm tướng quân tiếp tục tiếp xúc với Trương Mạc.

Hai bên câu kết, sự tất thành.

Trần Húc gật đầu: Việc này giao cho Văn Hòa xử lý, thế nào.

Giả Hủ: Dạ.

Trần Húc bảo Từ Thứ: Nguyên Trực, Văn Hòa mới đến, phương diện tình báo hãy giúp đỡ một hai.

Từ Thứ gật đầu.

Trần Húc nhìn mọi người: Như vậy chỉ còn một vấn đề cuối cùng.

Ta làm thế nào tranh thủ cơ hội cho Trương Mạc.

Lúc này Từ Thứ lại đứng ra: Chúa công, mỗ có một chuyện muốn bẩm báo.

Từ Châu tựa hồ có dị động.

Trần Húc ngẩn ra: Dị động.

Nguyên Trực chỉ phương diện nào.

Theo thám tử báo hôm qua, trong thành Hạ Bì tựa hồ có người tự xưng là Thiên tử.

Lời này vừa ra, mọi người đều ngẩn người.

Điền Phong lắc đầu kinh thán: Chắc không thể nào đâu.

Tuân Du cũng khó hiểu: Lúc này mà có người dám làm vậy sao.

Trần Húc lại nhíu mày thật sâu.

Trong quỹ đạo ban đầu, thành Hạ Bì ở Từ Châu đúng là có chuyện tương tự.

Nhưng đó là năm 193, phải sang năm mới đúng.

Nay đã bộc phát rồi.

Chẳng lẽ do hiệu ứng cánh bướm.

Hắn nhìn Từ Thứ: Nguyên Trực, nói rõ chuyện này xem.

Dạ.

Ta đã phái người đi kiểm chứng, dự kiến hai ngày nữa sẽ có kết quả.

Ta vốn định có kết quả rồi mới báo chúa công.

Trần Húc vuốt cằm: Đã nói việc này thì ta nói thêm một chuyện.

Theo tin tức đáng tin, kẻ ô miệt ta trước đó cơ bản xác định là Đào Khiêm.

Rầm.

Điền Phong đập bàn: Đào Khiêm khả ố như vậy, phải cho hắn một bài học.

Không sai.

Việc này ta cũng tán đồng.

Tuân Du nhíu mày, Ta vốn tưởng Đào Khiêm là người quân tử nhân nghĩa, không ngờ lại chuyên làm chuyện dơ bẩn thế này.

Chúng ta không ngại công bố việc này ra thiên hạ, dưới quyền trị

vì xuất hiện loại ác sự đó, Đào Khiêm nhất định khó chối tội.

Như vậy cũng được, chỉ là mức độ chưa đủ.

Điền Phong do dự.

Trần Húc gõ nhẹ lên bàn cười nói: Việc này không vội.

Mọi người biết Trần Húc nói vậy ắt có thâm ý.

Trần Húc cười lớn: Theo ta thấy, nếu tĩnh quan thêm ít ngày, hoặc hứa sẽ có thu hoạch ngoài ý muốn.

Quách Gia khó hiểu: Không biết ý chúa công là gì.

Trần Húc cười nhạt: Có lẽ ta có thể tìm được chứng cứ Đào Khiêm câu kết với kẻ tự lập làm Thiên tử kia.

Mọi người ngẩn ra nhìn Trần Húc.

Hồi lâu mới nói: Chúa công, chắc không có ai ngốc như vậy chứ.

Mọi người đều gật đầu.

Trần Húc cũng bất đắc dĩ lắc đầu.

Câu hỏi này quả thực không trả lời được.

Trong quỹ đạo ban đầu, Đào Khiêm và kẻ tự xưng Thiên tử kia đúng là cấu kết với nhau.

Còn nguyên nhân.

Đi hỏi Đào Khiêm mới biết được.

Trần Húc ho nhẹ một tiếng: Như vậy đi, việc này cứ quyết định thế.

Trước tiên để Lữ Bố và Trương Mạc nối dây, tìm cách để Lữ Bố nhảy vào Trần Lưu ở Duyện Châu, đâm sau lưng Tào Tháo một kích, việc này do Văn Hòa hoàn thành.

Dạ.

Giả Hủ cung kính nhận lệnh.

Trần Húc tiếp tục: Những chuyện tiếp theo dung sau hãy bàn.

Có lẽ đợi thêm ít ngày ta sẽ có cách khác điều Tào Tháo rời Duyện Châu.

Mọi người tuy nghi hoặc nhưng cũng gật đầu.

Trần Húc tự nhiên là nói đến chuyện Tào Tung, cha của Tào Tháo.

Hắn vẫn luôn đợi xem khi nào Tào Tung đi qua Từ Châu để đến Duyện Châu.

Bởi vì lúc đó Tào Tung sẽ bị thuộc hạ Đào Khiêm hại chết.

Đây cũng là nguyên do dẫn đến việc Tào Tháo phát động đại đồ sát Từ Châu.

Nhưng việc này không tiện nói rõ.

Hết thảy đợi thời gian đến sẽ chân tướng rõ ràng.

Lúc này, Chung Diêu từ sương phòng đi ra.

Hắn cúi người với Trần Húc: Lão sư, vậy ta xin về trước.

Mọi người đều ngơ ngác nhìn Trần Húc.

Lão. lão sư.

Quách Gia khó hiểu, Chúa công, từ lúc nào có một đệ tử vậy.

Đừng nói bậy.

Trần Húc trừng Quách Gia, Vị này là Chung Đình chính Chung Diêu.

Tuân Du chắp tay: Hóa ra là Chung đại gia, cửu ngưỡng cửu ngưỡng.

Quách Gia ngẩn ra, ghé tai Tuân Du hỏi nhỏ: Chung.

Chung Đình chính rất nổi tiếng sao.

Chính xác.

Tuân Du gật đầu, Chung Diêu nãi là thư pháp đại gia đương thời, tên tự là Chung Nguyên Thường.

Quách Gia cũng sững sờ.

Cái tên này quá nổi tiếng.

Chương 268

Trên phương diện thư pháp, Chung Diêu là đại gia thủ khuất nhất chỉ.

Vì tôn kính nên mọi người đều tôn xưng là Chung Nguyên Thường chứ không ai gọi thẳng tên.

Cho nên vừa rồi Quách Gia nhất thời chưa phản ứng kịp.

Hắn chắp tay với Chung Diêu: Quách Gia kiến quá Chung đại gia.

Chung Diêu xua tay: Ta đâu phải đại gia, lão sư mới chân chính là thư pháp đại gia, ta vừa rồi được lão sư chỉ điểm, thực sự được lợi ích không nhỏ.

Lợi ích không nhỏ a.

Hắn nói với vẻ mặt hớn hở.

Nhóm Quách Gia đều nhìn về phía Trần Húc.

Trần Húc chỉ cười nhạt không nói, bảo: Nguyên Thường, nếu không có việc gì thì về trước đi.

Dạ.

Chung Diêu đi ra ngoài.

Nhưng đi được nửa đường lại dừng bước: Tống Vương, ta có một câu không biết có nên hỏi không.

Trần Húc cười: Chung Đình chính có việc cứ nói thẳng.

Chung Diêu cúi người thật sâu, rồi thẳng người nói: Chung Diêu dám hỏi chí hướng của lão sư.

Trần Húc nhìn Chung Diêu, thầm đoán ý tứ của hắn.

Chung Diêu sau này đầu quân cho Tào Tháo, nếu chiêu mộ được thì hiển nhiên sẽ nhận phần thưởng tiệt hồ Tào Tháo.

Chỉ là có chút không xác định ý tứ câu hỏi này.

Hắn cười nói: Bản vương là Tống Vương của Đại Hán, tự nhiên là vì thiên hạ thương sinh Đại Hán mà mưu tính.

Chung Diêu lại cười thần bí: Thật sao.

Hắn ghé tai Trần Húc nói: Thiên cổ nhất đế, văn đàn kiều sở.

Tim Trần Húc đập mạnh.

Ý nghĩ đầu tiên là sao Chung Diêu biết.

Chẳng lẽ Hứa Tử Tương nói cho Chung Diêu.

Nhưng lập tức hắn phủ định.

Không thể nào, Hứa Tử Tương không thể không biết mức độ nghiêm trọng của sự việc.

Như vậy chẳng lẽ Chung Diêu tự đoán ra.

Trong lòng tuy ba động nhưng mặt hắn không lộ chút nào.

Khóe miệng hắn nhếch lên nụ cười như có như không.

Chung Diêu cười nhạt, lại ghé tai Trần Húc: Tống Vương yên tâm, là ta đoán ra.

Trần Húc thở phào nhẹ nhõm, nhưng lập tức hạ quyết tâm nhất định phải chiêu mộ Chung Diêu vào tay.

Chỉ có như vậy, nhờ đặc tính nhân chính hỗ trợ mới không sợ Chung Diêu phản bội.

Nếu không thì chỉ có thể. trảm thảo trừ căn.

Đã tính toán xong, Trần Húc cười nói: Đã Nguyên Thường muốn nghe thì bản vương sẽ nói.

Chí hướng của ta là giúp Đại Hán đạp bằng các tộc ngoại bang xung quanh.

Chí hướng của ta là giúp Đại Hán đi về phía thiên địa rộng lớn hơn.

Chung Diêu nhìn chằm chằm Trần Húc như muốn phân biệt thật giả.

Hồi lâu sau mới cúi người thật sâu: Chúa công tại thượng, xin nhận Chung Diêu một lạy.

Ta Chung Diêu tuy bất tài nhưng nguyện trợ chúa công thành một phen bá nghiệp.

Trần Húc cười ha hả: Chung Diêu nói sai rồi, bản vương làm tất cả đều là vì Đại Hán, vì Bệ hạ mà thôi.

Hắn đỡ Chung Diêu dậy.

Đúng lúc này, âm thanh hệ thống vang lên trong đầu Trần Húc.

Đinh, chúc mừng túc chủ thành công chiêu mộ Chung Diêu.

Hoàn thành nhiệm vụ tiệt hồ Tào Tháo.

Hoàn thành nhiệm vụ tiệt hồ Tào Tháo, đạt được phần thưởng nhiệm vụ: Chiến pháp Hỗn Loạn của Tào Tháo.

Chiến pháp Hỗn Loạn: Sau khi phát động chiến pháp, sẽ có khả năng lớn khiến địch phương rơi vào hỗn loạn trong một khoảng thời gian nhất định.

Nhìn phần thưởng của hệ thống, Trần Húc không khỏi vui mừng khôn xiết trong lòng.

Hiện giờ có sự xác nhận của hệ thống, bên phía Chung Diêu xem như không còn lo lắng gì nữa.

Chiến pháp Hỗn Loạn, nhìn cái dáng vẻ lợi hại này, nếu tỷ lệ thành công cao thì quả thực là quá dũng mãnh rồi.

Lưỡng quân đối lũy, khi đang hoành tráng xông pha, địch phương lại rơi vào một mảng hỗn loạn, binh không biết tướng, tướng không biết binh, chém giết như thế tuyệt đối sướng tê người.

Chung Diêu cung kính thi lễ với Trần Húc nói: Lão sư, ngày sau mỗ nhất định sẽ kỹ càng lắng nghe giáo hối, hôm nay ngã xin phép đi về trước.

Trần Húc gật đầu nói: Đi đi, dọc đường cẩn thận.

Nhạ.

Chung Diêu cung kính ứng mệnh, lập tức rảo bước đi ra ngoài.

Đám người Quách Gia đều ngơ ngác nhìn Trần Húc.

Phát hiện có chút không thể tiếp nhận nổi.

Một vị thư pháp đại gia, nhân vật được người người kính ngưỡng, không chỉ bái Tống Vương làm thầy, mà còn đảo ngược lại nhất định phải bái Tống Vương làm chủ.

Hồi lâu sau, bọn họ mới phản ứng lại được.

Những ngày tiếp theo, Trần Húc liền ở lại Trường An.

Một mặt là đợi phản ứng của Trương Dương và Lữ Bố, một mặt cũng đang đợi tin tức xác thực về kẻ tự lập làm Thiên tử ở Từ Châu.

Hai ngày sau, Từ Thứ vội vã đi vào, nói với Trần Húc: Chúa công, đã xác nhận rồi.

Trần Húc lúc đầu có chút ngẩn ra, nhưng rất nhanh liền cười nói: Nguyên Trực nói là chuyện ở Từ Châu.

Không sai.

Trên mặt Từ Thứ hỷ sắc càng đậm, nói, Chúa công, tin tức từ phía Từ Châu đã truyền về xác nhận.

Tại quận Hạ Bì dưới trướng Từ Châu có kẻ chiếm cứ một tòa huyện thành, tự xưng là Thiên tử.

Ồ.

Trần Húc nghe vậy cũng nổi lên hứng thú, vẫy vẫy tay với Từ Thứ nói, Nguyên Trực, qua bên này ngồi xuống nói kỹ với bản vương.

Nhạ.

Từ Thứ ngồi xuống bên cạnh, mới tiếp tục nói, Chúa công, kẻ dưới trướng quận Hạ Bì tên là Khuyết Tuyên, tụ tập mấy ngàn người, hiện nay chiếm cứ Lương Thành.

Nói đoạn, ngón tay hắn chỉ vào vị trí quận Hạ Bì trên bản đồ, lại tiếp tục nói: Hiện nay, thanh thế bộ hạ của hắn đang mạnh, dường như có ý hướng về phía Bắc phát triển, công đánh Phí Huyện thuộc quận Thái Sơn.

Trần Húc nhìn vị trí Lương Thành thuộc quận Hạ Bì trên bản đồ, có chút khó hiểu.

Hắn nói: Nguyên Trực, ngươi xem, Châu mục phủ của Đào Khiêm chẳng phải đang ở quận Hạ Bì sao.

Lương Thành cách Châu mục phủ của Đào Khiêm không đến một ngày đường, cư nhiên có thể xuất hiện loại phản nghịch bực này.

Quả thực cổ quái.

Lại nghe Từ Thứ cười nói: Chúa công, đây không phải là điều khiến người ta khốn hoặc nhất, điều khó hiểu nhất chính là cử động của Đào Khiêm.

Trần Húc ngẩng đầu, có chút giật mình nhìn về phía Từ Thứ nói, Đào Khiêm và Khuyết Tuyên, thật sự có cấu kết.

Từ Thứ gật đầu nói: Không sai.

Đúng như chúa công đã dự liệu trước đó.

Đào Khiêm và Khuyết Tuyên đã có mấy lần câu thông, hiện nay dưới sự duy trì của Đào Khiêm, Khuyết Tuyên đã chuẩn bị công chiếm Phí Huyện và Nam Thành thuộc quận Thái Sơn.

Trong lúc nói chuyện, ánh mắt nhìn về phía Trần Húc mang theo vài phần kính bội.

Khả năng dự đoán của chúa công, quả nhiên vẫn khủng bố như xưa.

Ngay cả việc Đào Khiêm sẽ cấu kết với phản tặc Khuyết Tuyên cũng đều có thể đoán chuẩn xác đến thế.

Cảm nhận được ánh mắt của Từ Thứ, Trần Húc ho nhẹ một tiếng.

Loại thao tác Đào Khiêm cấu kết phản tặc này, nói thật hắn cũng nhìn không hiểu.

Sở dĩ có thể đoán đúng, bất quá là vì khi nghe người ta nhắc đến việc này, hắn đã chuyên môn lên mạng tra cứu mà thôi.

Ánh mắt Trần Húc dừng lại trên bản đồ hồi lâu, mới lãng thanh cười nói: Tốt.

Quá tốt rồi.

Từ Thứ không hiểu nói: Chúa công, không biết vì sao lại khen tốt.

Trần Húc cười nói: Ngươi xem, Khuyết Tuyên dưới sự duy trì của Đào Khiêm, chuẩn bị công chiếm Phí Huyện và Nam Thành thuộc quận Thái Sơn.

Mà quận Thái Sơn lại thuộc về Duyện Châu, vừa vặn là dưới trướng Tào Tháo.

Như vậy, cơ hội điều động binh lực của Tào Tháo chẳng phải đã đến rồi sao.

Từ Thứ tiên là sững sờ, ngay sau đó cũng cười to nói: Kế này của chúa công quả thực tuyệt diệu.

Như vậy, chúng ta không ngại làm một cái màn hậu thôi thủ.

Chỉ cần đem tình huống này, thoáng tiết lộ cho Tào Tháo một phen là được.

Không vội.

Trần Húc cười nói, Nguyên Trực, việc quan trọng trước mắt là phải lấy được bằng chứng Đào Khiêm cấu kết với Khuyết Tuyên.

Còn về phía Tào Tháo, đợi Khuyết Tuyên chiếm cứ Phí Huyện và Nam Thành, lại tính toán sau cũng không muộn.

Từ Thứ gật đầu, nhưng lập tức bổ sung nói: Chúa công, việc này mỗ ngược lại có thể phái người, lại âm thầm tung hứng một hai.

Để tên Khuyết Tuyên kia gia tăng tốc độ công lược Phí Huyện, Nam Thành.

Chúa công thấy thế nào.

Trần Húc vỗ tay cười to nói: Như thế, việc này cứ quyết định vậy đi.

Tốc tốc đi chuẩn bị thúc đẩy việc này.

Nhạ.

Trên mặt Từ Thứ lộ ra sắc hỉ, hứng thú bừng bừng đi xuống.

Trong lòng Trần Húc lại có chút không hiểu.

Chương 269

Hắn trong lòng thầm nghĩ, Khuyết Tuyên này chẳng lẽ là con rối do Đào Khiêm dựng lên.

Nếu không thì, thời gian hiện tại mà tự xưng Thiên tử cũng quả thực là quá thiếu sáng suốt.

Cái tên Viên Thuật dở hơi kia cũng phải đợi đến năm 197 mới dám xưng Đế cơ mà.

Lắc đầu, hắn không nghĩ nhiều về chuyện này nữa.

Dù sao tên Viên Thuật kia sớm muộn gì cũng bị giải quyết, nghĩ nhiều cũng vô ích.

Ngay lập tức, hắn liền gọi đám người Quách Gia, Giả Hủ vào, lại bàn bạc chi tiết chuyện vừa rồi.

Đang nói chuyện, thấy Trương Tú vội vã đi vào.

Trương Tú mặc một thân tướng phục, nhìn qua pha phần anh vũ.

Nhìn thấy Trần Húc, hắn liền ôm quyền khom người nói: Mạt tướng bái kiến chúa công.

Trần Húc gật đầu nói: Hữu Duy mời ngồi.

Lúc này, lông mày Giả Hủ hơi nhíu lại nói: Hữu Duy, cử chỉ này, dường như có chút không thỏa đáng đâu.

Trương Tú nhìn thấy Giả Hủ, vội khom người nói: Giả quân sư, không biết ý của ngài là sao.

Hữu Duy a, ngày đó không phải đã nói rồi sao.

Phải đối với chúa công hành lễ của văn bối.

Giả Hủ có chút không vui nói, Ngày hôm đó đã hành lễ vãn bối, hôm nay sao lại quên rồi.

Đối với Giả Hủ, Trương Tú rất kính trọng, lập tức liền có chút khó xử nói: Giả quân sư, không phải mỗ không làm, mà là mỗ quả thực. cảm thấy không đại hợp thích a.

Ngài xem mỗ đều 26 tuổi rồi, tuổi tác so với chúa công còn lớn hơn.

Giả Hủ lắc đầu nói: Trẻ nhỏ không dễ dạy.

Đương kim thư pháp đại gia, Chung Diêu Chung Nguyên Thường ngươi có biết không.

Trương Tú nghe vậy sững sờ, lập tức túc nhiên khởi kính đạo: Chung Nguyên Thường vẫn luôn đảm nhiệm chức Đình úy Chính, ai mà không kính trọng vài phần.

Mỗ trong lòng sinh hướng vãng, chỉ là vẫn luôn vô duyên được gặp mà thôi.

Khóe miệng Giả Hủ lộ ra một tia cười như có như không nói: Ngay cả Chung Nguyên Thường đều đã bái nhập môn hạ chúa công, trở thành đệ tử của chúa công.

Ngươi so với Chung Nguyên Thường thì thế nào.

Trương Tú ngây ngẩn cả người.

Không dám tin nhìn mấy người có mặt tại trường.

Giả Hủ thấy thế, lông mày dựng lên nói: Nếu không tin, ngươi cứ việc hỏi chúa công.

Chúa công đương nhiên sẽ không lừa ngươi đâu.

Trương Tú nhìn về phía Trần Húc.

Trần Húc có chút kinh ngạc nhìn Giả Hủ một cái, lập tức gật đầu nói: Haizz, bản vương vốn không muốn tiếp nhận, nhưng bất đắc dĩ Nguyên Thường cứ khăng khăng như thế.

Giả Hủ quát: Thế nào, hiện tại còn nghi vấn chăng.

Không tin lời của ngã cũng được.

Chẳng lẽ ngay cả lời của chúa công, ngươi cũng không tin.

Biểu tình Trương Tú phức tạp, nhìn Giả Hủ biểu tình như thế, bất đắc dĩ thở dài một tiếng nói: Cũng được.

Ngày đó mỗ liền hướng chúa công chấp đệ tử chi lễ.

Hôm nay ngã liền chấp thêm một lần vậy.

Nói đoạn, hắn cung cung kính kính lấy lễ đệ tử, lần nữa hướng về phía Trần Húc khom người một cái.

Trần Húc đỡ Trương Tú dậy nói: Hữu Duy, hà tất phải như thế.

Lại nghe Giả Hủ vuốt râu khen nhẹ: Không sai.

Hữu Duy, sau ngày hôm nay, ngươi cũng phải hướng chúa công chấp đệ tử chi lễ.

Thấy biểu tình Trương Tú có chút cổ quái, hắn liền nộ quát: Chẳng lẽ lấy thân phận Tống Vương của chúa công, còn làm nhục ngươi không thành.

Lời này nói đến nghiêm trọng, Trương Tú đối với Giả Hủ vốn kính trọng phi thường, lập tức khom người ứng đạo: Nhạ.

Giả Hủ lúc này mới khen: Tốt.

Hữu Duy, sau ngày hôm nay, có chúa công che chở, ai dám động đến ngươi.

Trên mặt Trương Tú cũng lộ ra một tia cười.

Khóe miệng Quách Gia giật giật, cảm giác Giả Hủ quả thực quá độc ác một chút, vội bất động thanh sắc dịch sang bên cạnh.

Trần Húc có chút không hiểu cho lắm, muốn mở miệng hỏi thăm, nhưng sợ Giả Hủ có mưu tính gì, liền sinh sinh nhịn xuống.

Đợi đám người đi rồi, hắn mới hỏi: Văn Hòa, vì sao cứ nhất định phải để Trương Tú hướng ngã chấp đệ tử chi lễ.

Giả Hủ vuốt râu cười nói: Chúa công, việc này không vội.

Đợi ngã hai ngày nữa gõ Trương Tú một phen, liền có thể thấy phân hiểu.

Dứt lời, liền nghênh ngang rời đi.

Chỉ để lại một mình Trần Húc, mặt đầy vẻ khó hiểu nhìn bóng lưng Giả Hủ rời đi.

Hai ngày sau, Giả Hủ kéo Trần Húc, hứng thú bừng bừng đi về phía thành nam.

Trần Húc bất đắc dĩ nói: Ngã nói này Văn Hòa, ngươi kéo ngã đến phủ đệ Hữu Duy làm gì.

Khóe miệng Giả Hủ lộ ra một nụ cười nhạt nói: Chúa công, ngã dẫn ngài đi xem một chút, tên tiểu tử Hữu Duy kia đem Tây Lương thiết kỵ của chúa công luyện thành cái dạng gì rồi.

Đừng để lơ là mà bị tên tiểu tử kia chơi hỏng mất.

Trần Húc lắc đầu nói: Hữu Duy tuy kinh nghiệm độc tự lĩnh quân không đủ, nhưng vô luận như thế nào cũng không đến mức như Văn Hòa nói.

Có một câu hắn không nói, đó là Trương Tú có đặc tính Thao luyện.

Huấn luyện mấy ngàn người, chẳng phải là dư xài sao.

Giả Hủ nghe vậy, đạm đạm cười một tiếng nói: Chúa công cứ đi theo ngã là được.

Lập tức hắn liền cố ý chuyển chủ đề nói: Tên tiểu tử Trương Tú kia cũng thật là, huấn luyện mấy ngày rồi, cũng không biết hướng chúa công báo cáo tình hình huấn luyện.

Trần Húc liếc xéo Giả Hủ một cái, tổng cảm giác Giả Hủ có chuyện gì đó giấu hắn.

Bất quá đối với việc này hắn cũng không quá để ý, ai mà không có một chút tâm tư riêng chứ.

Hắn cười khẽ nói: Văn Hòa a, Hữu Duy kia không phải hai ngày trước mới vừa vướng ngã báo cáo sao.

Giả Hủ nghe vậy sững sờ, ngay sau đó liền cười nói: Vậy cũng không được a, chẳng phải đã hai ngày không báo cáo rồi sao.

Chúa công, ngã nói cho ngài biết, hôm qua lúc ngã kéo Hữu Duy uống rượu, hắn còn đáp ứng muốn nhận chúa công làm tòng phụ.

Trần Húc vẻ mặt đầy câm nín.

Giả Hủ đây là coi Trương Tú như kẻ ngốc mà chơi sao.

Hắn không khỏi vì Trương Tú mà cảm thán, chọc ai không tốt, lại đi chọc phải vị độc sĩ trước mắt này.

Chỉ là trong lòng hiếu kỳ, cũng không biết Trương Tú rốt cuộc chọc Giả Hủ chỗ nào.

Liền cười nói: Văn Hòa, nói cho bản vương nghe, Hữu Duy kia rốt cuộc làm gì khiến ngươi không vui rồi.

Giả Hủ sững sờ.

Ngay sau đó, khóe miệng hắn vẽ nên một đường cong nói: Chúa công, ngã là vì tốt cho Hữu Duy.

Trần Húc liếc xéo Giả Hủ một cái, bất đắc dĩ lắc đầu.

Thôi được rồi.

Chuyện của hai người bọn họ, để bọn họ tự giải quyết đi.

Hai người bước vào trong viện tử, Giả Hủ lãng thanh hỏi: Hữu Duy, có người ở đây không.

Bên trong không có ai ứng đáp.

Trần Húc cười khổ nói: Văn Hòa, tất nhiên là Hữu Duy đang luyện binh rồi, hay là ngã đi quân doanh xem sao.

Nói rồi, liền muốn đi ra ngoài viện tử.

Giả Hủ lại một phen kéo Trần Húc lại nói: Chúa công, chúng ta vào bên trong chờ một chút đi.

Trần Húc sững sờ nói: Nhìn sắc trời, mới là buổi sáng, ngã chẳng lẽ phải đợi đến chập tối không thành.

Giả Hủ lại không nói lời nào kéo Trần Húc vào trong nhà.

Hai người liền ngồi trong nhà chờ đợi.

Giả Hủ thì kéo Trần Húc, nói chuyện trên trời dưới biển.

Hiếm khi có cơ hội nhàn đàm riêng với Giả Hủ như vậy, Trần Húc cũng không còn lấn cấn chuyện Hữu Duy rốt cuộc khi nào về.

Dù sao chờ thêm một lát, nói chuyện với Giả Hủ thêm một lát cũng được.

Không biết qua bao lâu, có một đạo thanh âm từ hậu viện truyền vào.

Có quý khách đến rồi, sao cũng không để hạ nhân bẩm báo một tiếng, nô gia cũng tiện để hạ nhân chiêu đãi một phen a.

Thanh âm trong đó mang theo vài phần mềm mại, nhu mì.

Trần Húc quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một tuyệt sắc nữ tử đang khoản thai đi tới.

Người này thân hình yêu kiều, dung nhan tuyệt mỹ.

Da thịt thắng tuyết, đôi mắt càng giống như một vũng nước trong, khiến người ta không tự chủ được liền bị hấp dẫn.

Ngay cả Trần Húc, cũng không khỏi bị hấp dẫn.

Khóe miệng Giả Hủ mang theo một vệt cong, lập tức cố ý nói: Mỗ là Giả Hủ, vị này chính là chúa công của ngã, Tống Vương.

Dám hỏi phu nhân là.

Nữ tử kia nghe vậy, hướng về phía Trần Húc doanh doanh thi lễ nói: Tham kiến Tống Vương.

Chương 270

Tham kiến Giả quân sư.

Nô gia họ Trâu, vốn là thê tử của Trương Tế, Trâu thị.

Trần Húc nghe vậy, trong lòng liền thót một cái.

Trâu.

Trâu Phu nhân.

Chẳng phải là vị Trâu Phu nhân mà Tào Tháo nhìn trúng trong lịch sử nguyên bản sao.

Tào Tháo vì thế mà bị Trương Tú đánh bại, không những Tào Ngang chết, Tào An Dân chết, mà ngay cả Điển Vi dũng mãnh dị thường cũng chết.

Có thể nói là tổn binh hao tướng, đại bại thê thảm a.

Trách không được dung nhan mỹ mạo như thế, càng khó được hơn là, trên người Trâu Phu nhân cư nhiên có một loại ung dung chi khí.

Hắn gật đầu với Trâu Phu nhân nói: Gặp qua Trâu Phu nhân.

Đồng thời, cẩn thận nhìn Trâu Phu nhân một cái.

Ngay sau đó, thuộc tính của Trâu Phu nhân cũng xuất hiện trước mặt hắn.

Tính danh: Trâu Phu nhân Tuổi: 26 Thống suất: 8 Võ lực: 8 Trí lực: 70 Chính trị: 55 Mị lực: 88 Đặc tính: Khuynh Thành, Tấu Nhạc.

Nhìn thuộc tính Trâu Phu nhân, trong lòng Trần Húc nhảy dựng.

Quả nhiên, mị lực của Trâu Phu nhân quả nhiên lợi hại.

Giả Hủ lãng thanh cười nói: Đã lâu nghe danh Trâu Phu nhân dung nhan tuyệt mỹ, hôm nay vừa gặp, quả nhiên lời đồn không ngoa a.

Trâu Phu nhân cười nhạt một tiếng nói: Giả quân sư quá khen rồi.

Giả Hủ hướng về phía Trần Húc khom người một cái nói: Chúa công, ngã đi xem một chút, tên tiểu tử Hữu Duy kia đã về chưa.

Nói đoạn, liền đi ra ngoài.

Trần Húc ngẩn người.

Cái tình huống gì đây.

Cố tình tạo cơ hội ở riêng.

Nhưng vấn đề là, uy lực của Trâu Phu nhân quá mạnh, quả thực ăn không tiêu a.

Nếu Trương Tú cũng cho một cú phản bội thì sao mà đỡ được.

Không đúng.

Hình như, có người nói do nguyên nhân đặc tính, Trương Tú căn bản không cách nào phản bội.

Nghĩ tới đây, trong lòng bỗng nhiên hoảng nhiên.

Thì ra là thế.

Tất cả mọi chuyện đều đã rõ ràng rồi.

Trước đó Giả Hủ vì sao cứ nhất định bắt Trương Tú đối với hắn chấp lễ vãn bối, nguyên lai huyền ảo nằm ở đây.

Là sợ Trương Tú nhân việc này mà sinh lòng bất mãn sao.

Lúc Trần Húc thất thần, Trâu Phu nhân vẫn luôn đánh giá Trần Húc.

Chỉ là vẫn luôn không lên tiếng.

Mãi đến khi Trần Húc hồi thần, Trâu Phu nhân mới nhu thanh cười nói: Đã lâu nghe đại danh Tống Vương, hôm nay vừa gặp, quả thực anh vũ bất phàm.

Trần Húc đạm đạm cười một tiếng nói: Trâu Phu nhân khách khí rồi.

Trâu Phu nhân đi tới bên người Trần Húc, nhu thanh cười nói: Tống Vương, không biết ngài muốn uống chút gì không, nô gia đi giúp ngài.

Trần Húc khoát tay áo nói: Ngã vốn cùng Giả Hủ đến xem Hữu Duy một chút, nhưng ai từng nghĩ, người Hữu Duy cư nhiên không ở đây.

Nói đến đây, trong lòng thót một cái.

Không đúng.

Giả Hủ nhất định là cố ý.

Trương Tú vừa mới trở thành thống soái thống lĩnh một quân, khẳng định trong lòng rất hưng phấn.

Tình huống bình thường, khẳng định ngày ngày chạy vào quân doanh.

Nếu như thế, Giả Hủ hôm nay kéo hắn đến, là để cho hắn và Trâu Phu nhân ở riêng.

Thật sự làm khó Giả Hủ rồi.

Trâu Phu nhân thấy Trần Húc có chút xuất thần, liền nhu thanh cười nói: Tống Vương làm sao vậy.

Có phải thân thể có chút không khỏe.

Trong lòng Trần Húc nhảy một cái, khoát tay áo nói: Không ngại.

Tùy tiện tìm một cái cớ nói: Bản vương chỉ là không bỏ xuống được một số chính vụ mà thôi.

Trâu Phu nhân cười nhạt một tiếng nói: Tống Vương vị cao quyền trọng, chính vụ phồn mang, nhưng cũng nên chú ý nghỉ ngơi mới phải.

Trần Húc gật đầu nói: Trâu Phu nhân nói phải.

Hai người nhàn liêu một hồi, Trần Húc liền lấy lý do chính vụ phồn mang, cáo từ rời đi.

Trâu Phu nhân hướng về phía Trần Húc doanh doanh thi lễ, nhìn bóng lưng Trần Húc rời đi, ý cười trên mặt càng sâu.

Trần Húc đi đến ngoài phòng, nhìn thấy Giả Hủ đang ngồi ở một góc.

Không khỏi sững sờ, ngay sau đó khóe miệng lộ ra một vệt cười nói: Văn Hòa, đã nhìn thấy Hữu Duy chưa.

Giả Hủ nghe vậy, vội đứng lên, nói: Chúa công, ngài đi ra rồi.

Trần Húc trừng Giả Hủ một cái.

Giả Hủ lập tức minh ngộ nói: Chúa công, ngài không lo lắng Hữu Duy trong lòng không vui.

Trần Húc không nói gì, Giả Hủ liền vỗ ngực nói: Chúa công cứ yên tâm, việc này bao ở trên người ngã.

Bao ngài hài lòng.

Hắc hắc.

Lời còn chưa nói hết, hắn đã cười trước.

Tùy sau đó liền phát hiện, Giả Hủ một mình, vội vã đi mất.

Trần Húc nhún vai, đi ra phía ngoài.

Ngày thứ hai, Trương Tú và Giả Hủ hai người hứng thú bừng

bừng đi vào.

Trần Húc nhìn hai người, cười chào hỏi: Văn Hòa, Hữu Duy tới rồi a.

Ngồi đi.

Giả Hủ hướng về phía Trần Húc khom người thi lễ nói: Chúa công.

Lập tức dùng tay vỗ vỗ Trương Tú.

Trương Tú mãnh nhiên tiến lên hai bước, thi lễ vãn bối với Trần Húc.

Trần Húc sững sờ nói: Hữu Duy, ngươi không sao chứ.

Lại nghe Trương Tú nói: Chúa công thương pháp bất phàm, ngã nguyện bái chúa công làm thầy, mong chúa công có thể dạy ngã thương pháp.

Trần Húc lúc này mới minh bạch, đạm đạm cười một tiếng nói: Hữu Duy, Bách Điểu Triều Phượng Thương của ngươi là thương pháp cực kỳ cao thâm.

Trương Tú lắc đầu nói: Chúa công, ngã tổng cảm thấy Bách Điểu Triều Phượng Thương dường như không quá thích hợp với ngã.

Ngã sở học Bách Điểu Triều Phượng Thương nãi là lấy biến hóa, linh xảo làm chủ, nhưng lộ số thương pháp bản thân ngã, lại thiên hướng cương mãnh.

Sư tôn Đồng Uyên của ngã từng có lời, bảo ngã kết hợp Bách Điểu Triều Phượng Thương với tình huống bản thân để sáng tạo ra một bộ thương pháp phù hợp.

Đáng tiếc, ngã thiên tư ngu độn, vẫn luôn không cách nào hoàn thành.

Hắn nhìn về phía Trần Húc, trong ánh mắt mang theo chút kỳ vọng nói: Ngày đó, ngã sau khi xem thương pháp của chúa công, ngã liền thử dung nhập vào thương pháp của ngã, ngã mới kinh hỉ phát hiện, thương pháp của ngã cư nhiên có tiến bộ rõ rệt.

Ngã mới hoảng nhiên, nguyên lai thương pháp của chúa công, mới là thương pháp ngã khổ tìm mà không được.

Thỉnh chúa công bất lận truyền thụ.

Ngã nguyện phụng chúa công làm lão sư.

Lông mày Trần Húc hơi nhíu lại.

Hắn có chút do dự.

Lại nghe Giả Hủ nói: Hữu Duy, nếu chúa công thu nhận ngươi xong, ngươi vạn vạn không thể đối với chúa công bất kính.

Đó là tự nhiên.

Chúa công là lão sư của ngã, ngã làm sao có thể đối với lão sư bất kính.

Trương Tú không có chút do dự nào.

Giả Hủ lại tiếp tục khẽ quát: Bất luận lão sư làm cái gì, ngươi đều không thể đối với lão sư bất kính.

Trương Tú có chút kinh ngạc nhìn Giả Hủ một cái, lập tức vỗ vỗ ngực, chém đinh chặt sắt nói: Chúa công, Giả quân sư yên tâm, mỗ nhất định có thể làm được.

Trần Húc có chút cạn lời.

Không ngờ tới, Giả Hủ cư nhiên xuất ra chiêu này.

Bất quá đối với việc có thu nhận Trương Tú hay không, kỳ thực hắn có chút do dự.

Kỳ thực ngày đó nhìn xem, thiên tư của Trương Tú không tệ, nếu không cũng sẽ không dùng phương thức kia, thi triển ra Bách Điểu Triều Phượng thương pháp.

Chương 271

Chỉ là có lẽ vì vấn đề nhãn giới, hoặc có lẽ vì nguyên nhân khác, thương pháp của Trương Tú cự ly đỉnh tiêm, tổng vẫn kém một chút ý tứ.

Nếu Trương Tú có thể chân chính từ nơi hắn học được chút thương pháp, thì võ lực trị khẳng định sẽ có một sự đề thăng rõ rệt.

Ngay lúc này, một đạo thanh âm của hệ thống vang lên trong não hải Trần Húc.

Đinh, kiểm trắc túc chủ diện lâm lựa chọn, hệ thống nhiệm vụ cập nhật, thỉnh lựa chọn.

Lựa chọn một: Đáp ứng yêu cầu của Trương Tú, thu nhận Trương Tú.

Nhiệm vụ tưởng lệ: Trương Tú trung thành độ + 100.

Đơn Thủ Thập Bát Thiêu thương pháp.

Lựa chọn hai: Cự tuyệt yêu cầu của Trương Tú, không thu Trương Tú.

Nhiệm vụ tưởng lệ: Hoàng kim một trăm lượng.

Đơn Thủ Thập Bát Thiêu thương pháp.

Nhìn cái tên này, Trần Húc hơi sững sờ.

Đây chẳng phải là thương pháp vô địch do Hạng Vũ tự sáng tạo khi đại thành sao.

Đơn Thủ Thập Bát Thiêu, so với Bá Vương Thương Pháp càng là có hơn chứ không kém.

Có một bộ thương pháp như vậy bày ra trước mặt, hắn tự nhiên

sẽ không cự tuyệt.

Còn về Trương Tú trung thành độ + 100, cái này công dụng càng lớn hơn rồi.

Ai cũng hiểu mà.

Nghĩ tới đây, hắn không còn chút do dự nào, lựa chọn tuyển hạng một.

Ngay lập tức, Trần Húc nhìn về phía Trương Tú, phát hiện Trương Tú đang một mặt hy vọng nhìn mình.

Hắn khẽ thở dài một tiếng nói: Hữu Duy, nhìn ngươi thành tâm như thế, vậy bản vương liền đáp ứng đi.

Trương Tú đại hỉ.

Song tất quỳ trên mặt đất.

Đồng thời, Giả Hủ cũng từ bên cạnh, dâng lên trà nước.

Trương Tú thuận tay tiếp lấy, đưa trà nước đến trước mặt Trần Húc.

Trần Húc thuận tay nhận lấy, nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

Lúc này mới đỡ Trương Tú dậy.

Đồng thời, một đạo thanh âm của hệ thống vang lên bên tai Trần Húc.

Đinh, chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ, hoạch đắc nhiệm vụ tưởng lệ: Trương Tú trung thành độ + 100.

Đơn Thủ Thập Bát Thiêu thương pháp.

Ngay lập tức, vô số tin tức dũng nhập vào não hải Trần Húc.

Hắn nhìn thấy một môn thương pháp huyền ảo.

Môn thương pháp này từng cái chiêu thức tinh diệu, không ngừng

dũng nhập vào não hải hắn.

Phiến khắc sau, môn thương pháp này triệt để bị hắn nắm giữ.

Phảng phất như hắn đã tập luyện Đơn Thủ Thập Bát Thiêu thương pháp mấy chục năm, mỗi một chi tiết trong đó, đều như nắm trong lòng bàn tay.

Trong lòng Trần Húc, tiến hành so sánh Đơn Thủ Thập Bát Thiêu và Bá Vương Thương Pháp.

Mới phát hiện, uy lực của Đơn Thủ Thập Bát Thiêu rõ ràng càng hơn một bậc.

Trong lòng không khỏi thầm khen: Không hổ là thương pháp Hạng Vũ sáng tạo ra khi đại thành.

Quả nhiên lợi hại.

Trương Tú lãng thanh nói: Trương Tú hôm nay tại trong nhà bày ra rượu yến, thỉnh lão sư vụ tất thưởng quang mới được.

Trần Húc khoát tay áo nói: Rượu yến lại không cần đâu.

Nếu muốn uống, trong phủ bản vương cũng có không ít.

Lại thấy Trương Tú thi lễ một cái nói: Rượu yến lần này của ngã, nãi là vì cảm tạ lão sư thu ngã làm đệ tử.

Tái giả, quả thẩm của ngã cũng muốn gặp lão sư một lần.

Thần tình Trần Húc cứng lại, cẩn thận đánh giá Trương Tú một chút.

Lại phát hiện Trương Tú đối với hắn cực kỳ tôn kính.

Khẽ thở dài một tiếng nói: Như thế, cũng được.

Trương Tú nghe vậy đại hỉ.

Lại nghe Giả Hủ cười nói: Hữu Duy, ngã cũng coi như là người

trung gian, không mời ngã cùng đi một chuyến sao.

Trương Tú nhìn Trần Húc một cái, thấy Trần Húc không có phản đối, mới gật đầu nói: Như thế, Giả quân sư cũng đi cùng đi.

Trần Húc trong lòng nhảy một cái.

Mang theo Giả Hủ.

Không biết vì sao, tổng cảm thấy muốn xảy ra chuyện.

Chỉ là hiện nay đã đáp ứng rồi, lại có thể nại hà.

Hắn không nghĩ nhiều nữa, nhìn về phía Trương Tú nói: Hữu Duy, đi thôi, hiện nay có chút thời gian, ngã liền truyền cho ngươi hai chiêu.

Lúc này, Triệu Vân từ bên ngoài đi vào.

Đối với Trần Húc khom người thi lễ nói: Chúa công.

Trần Húc lãng thanh cười nói: Tử Long đến đúng lúc lắm, đi, ngã diễn kỳ cho ngươi xem hai chiêu thương pháp.

Thật sao.

Triệu Vân không khỏi hỉ xuất vọng ngoại nói, Vậy thì quá tốt rồi.

Mau đi.

Có thể xem Trần Húc diễn kỳ thương pháp, hắn tự nhiên cầu còn không được.

Ngay sau đó nhìn thấy Trương Tú, hắn liền cười nói: Sư huynh, ngươi cũng ở đây.

Trương Tú cũng nhìn về phía Triệu Vân nói: Tử Long, đi thôi.

Cùng đi xem lão sư thi triển thương pháp.

Lão sư.

Triệu Vân có chút không hiểu nói.

Không sai.

Ngã đã phụng chúa công làm lão sư.

Trương Tú lãng thanh nói.

Triệu Vân hơi sững sờ.

Bất quá sư phụ chỉ có một, nhưng lão sư lại không nằm trong số này.

Tuy rằng có chút kinh ngạc, nhưng cũng không có quá để ý.

Ba người cùng hướng ra phía ngoài, không một lát sau, liền đến trong viện.

Hữu Duy, Tử Long, nhìn kỹ.

Nói đoạn, trong tay Trần Húc Bá Vương Thương hơi run lên.

Bá.

Một liên ba đạo thương ảnh xuất hiện trước mặt hắn.

Ngay sau đó, ba thức thương pháp uy lực cường đại, được Trần Húc nhất nhất thi triển ra.

Trần Húc chọn lựa ba thức đầu tiên trong Bá Vương Thương.

Trương Tú và Triệu Vân hai người nhìn đến như si như túy.

Trần Húc đã sớm diễn luyện xong, hai người bọn họ vẫn trầm tịch trong ba thức thương pháp kia.

Hồi lâu sau, mới hướng về phía Trần Húc thật sâu thi lễ nói: Đa tạ lão sư trên Đa tạ chúa công.

Trần Húc gật đầu nói: Ba thức thương pháp này, các ngươi đi cảm ngộ trước đi.

Nhạ.

Chúa công, ngã vu thương pháp chi thượng có chút cảm ngộ, liền xin phép cáo từ trước.

Triệu Vân nói đoạn, xoay người liền hướng ra phía ngoài chạy đi.

Trần Húc sững sờ.

Nguyên bản muốn kéo Triệu Vân cùng đi uống rượu, hiện nay, xem ra là hỏng rồi.

Chương 272

Bất quá thiên tư của Triệu Vân, thật sự khủng bố.

Chỉ mới ba chiêu đầu tiên, cư nhiên lại có cảm ngộ rồi.

Quay đầu nhìn về phía Trương Tú, phát hiện hai tay Trương Tú cũng đang không ngừng khoa tay múa chân.

Hiển nhiên, Trương Tú cũng đã có chút cảm ngộ.

Đạm đạm cười một tiếng, trong lòng hắn cũng thầm tự cảm thán sự tinh diệu của Bá Vương Thương Pháp.

Túc túc qua nửa canh giờ, Trương Tú mới hoàn thành cảm ngộ thương pháp.

Đi vào trong nhà, đối với Trần Húc thật sâu thi lễ nói: Đa tạ lão sư chỉ điểm.

Trần Húc gật đầu nói: Thế nào.

Có sở đắc không.

Nói đến cái này, trên mặt Trương Tú lộ ra một tia hưng phấn.

Cười nói: Lão sư, người không biết đâu, tại vừa rồi, ngã vu thương pháp nhất đạo đã có cảm ngộ mới.

Hiện nay bình cảnh nhiều năm một sớm phá vỡ, trong lòng ngã, quả thực hoan hỉ vô cùng.

Trần Húc đạm đạm cười một tiếng nói: Như thế thì tốt.

Trương Tú thật sâu thi lễ nói: Lão sư, quân sư, thỉnh tùy ngã cùng đi phủ mỗ phó yến đi.

Trần Húc có chút do dự.

Trương Tú và Giả Hủ hai người, lại một trái một phải, kéo Trần Húc liền hướng ra phía ngoài đi tới.

Ba người cùng đi đến phủ đệ Trương Tú.

Hôm nay phủ đệ Trương Tú, hiển nhiên đã qua một phen chuẩn bị.

Ba người ngồi xuống, Trần Húc dưới yêu cầu của Giả Hủ và Trương Tú, tự nhiên ngồi ở chủ vị.

Trương Tú bưng chén rượu, đối với Trần Húc nói: Hôm nay mông lão sư đề điểm, bình cảnh thương pháp nhiều năm của ngã một sớm phá vỡ.

Chén này, ngã kính lão sư một tôn.

Trần Húc gật đầu nói: Cũng là do ngươi nhiều năm qua, vẫn luôn cần gia tu tập thương pháp mới có kết quả, bản vương chỉ bất quá thoáng xuất ra một chút lực mà thôi.

Trương Tú lại khoát tay áo nói: Mấy năm gần đây, thương pháp của ngã vẫn luôn không có tiến bộ, hiện nay lão sư chỉ thoáng điểm bát một chút, ngã liền trùng phá bình cảnh.

Toàn lại lão sư chi công dã.

Lão sư, ngã xin cạn trước.

Nói đoạn, đem rượu trong chén uống một hơi cạn sạch.

Trần Húc cũng không chối từ, chút tửu lượng này, hắn vẫn có.

Cũng ngửa cổ, đem rượu trong chén uống cạn.

Ba người tự nhiên một trận sướng ẩm.

Lại thêm có Giả Hủ ở giữa điều hòa không khí, lại có Trương Tú cố ý lấy lòng.

Nhất thời, không khí giữa ba người đảo pha vi nhiệt liệt.

Rượu qua ba tuần, Giả Hủ đột nhiên nhắc một câu nói: Hữu Duy, nghe nói tòng thúc Trương Tế của ngươi, chết có chút oan uổng.

Trương Tú nghe vậy, sắc mặt tử trầm xuống.

Hận thanh nói: Tòng thúc Trương Tế của ngã nãi là chết trong tay Lữ Bố.

Tên Lữ Bố kia quả thực khả ố.

Muốn chạy trốn thì chạy trốn đi, hà tất hại tính mệnh tòng thúc của ngã.

Nói đoạn, bưng chén rượu lên, liên tiếp cạn ba chén.

Trần Húc có chút mặc nhiên.

Không nghĩ tới, tình cảm của Trương Tú đối với tòng thúc Trương Tế, cư nhiên nồng liệt như thế.

Có lẽ, đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến Trương Tú phát động trận chiến kia trong quỹ tích ban đầu đi.

Giả Hủ khẽ thở dài một tiếng, lập tức nói: Hữu Duy, ngươi không có nghĩ tới báo thù sao.

Ngã.

Ngã tự nhiên muốn báo thù.

Nằm mơ cũng muốn.

Trong mắt Trương Tú, ẩn có lệ quang lấp lánh.

Trần Húc lắc đầu với Giả Hủ.

Giả Hủ tiếp tục nói: Hiện nay có một cơ hội đặt ở trước mặt ngươi, ngươi có nguyện ý nắm chắc không.

Cơ hội.

Sao có thể có cơ hội.

Trương Tú thở dài một tiếng nói, Lữ Bố kia tuy rằng nhân phẩm không được, nhưng nói thật, võ lực của hắn quả thực mạnh đến khủng bố.

Chỉ sợ phổ thiên chi hạ, không ai là đối thủ của hắn.

Nói rồi, lần nữa uống một chén.

Giả Hủ lại lắc đầu nói: Hữu Duy lời này lại sai rồi.

Ngã sai như thế nào.

Trương Tú kinh ngạc nói.

Chẳng lẽ, ngươi quên chúa công của ngã, lão sư của ngươi rồi không thành.

Giả Hủ nói đoạn, quay đầu nhìn về phía Trần Húc.

Trương Tú nghe vậy, cũng quay đầu nhìn lại.

Nhìn một cái, mới sững sờ.

Tùy tức mới hoảng nhiên đại ngộ nói: A, ngã đem lão sư cấp quên mất.

Lão sư thương pháp tinh diệu như thế.

Càng kiêm võ lực siêu tuyệt.

Chỉ sợ Lữ Bố kia, cũng chưa chắc là địch thủ.

Giả Hủ lại lắc đầu nói: Hữu Duy lời này, sai rồi.

Kỳ thực chúa công, đã sớm chiến thắng Lữ Bố.

Lời này vừa ra, Trương Tú kinh hô một tiếng, lập tức không dám tin nhìn Trần Húc.

Hồi lâu sau, mới nói: Giả quân sư, xin nói rõ với ngã một hai.

Giả Hủ mỉm cười, trên mặt đầy vẻ từ dung.

Nếu lúc này phối thêm một cái quạt, thì hào vô nghi vấn chính là tạo hình kinh điển của quân sư trong màn ảnh hậu thế.

Hắn nhìn Trương Tú một cái, đạm tiếu nói: Việc này phải kể từ lúc chúa công còn ở thành Trường An, khi đó, chúa công không giống như hiện nay danh chấn thiên hạ.

Ngay lập tức, hắn đem tình huống Trần Húc bạo đánh Lữ Bố trước đó, kể lại từng chút một.

Trần Húc ho nhẹ một tiếng nói: Văn Hòa, được rồi.

Bản vương hiện tại đều chưa xác định, người kia có phải là Lữ Bố hay không.

Giả Hủ lắc đầu nói: Chúa công lời này sai rồi.

Người kia chính là Lữ Bố, việc này, thanh Thất Tinh Bảo Đao trong tay hắn chính là minh chứng.

Vương Thái úy cũng đã chứng thực việc này.

Trần Húc không khỏi sững sờ nói: Văn Hòa, việc này ngươi làm sao biết được.

Giả Hủ cười nhạt, lại không nói gì.

Lúc này, Trương Tú một mặt kính bội nhìn Trần Húc.

Hồi lâu sau, mới phịch một tiếng quỳ rạp xuống đất, lãng thanh nói: Lão sư, thỉnh lão sư thay ngã báo thù cho tòng phụ.

Ngay lúc này, một đạo thanh âm ôn uyển lại lược đái vài phần bi thương lần nữa truyền đến.

Khẩn thỉnh Tống Vương làm chủ, thay nô gia báo thù cho vong phu.

Nữ tử kia cất bước khoản thai đi vào, trong đôi mắt hàm chứa

nước mắt.

Đến trước mặt Trần Húc, doanh doanh thi lễ nói: Nô gia khẩn thỉnh Tống Vương làm chủ, thay nô gia báo thù.

Nàng ngẩng đầu, lộ ra gương mặt khuynh thành kia.

Lúc này lê hoa đái vũ, khiến người ta vừa nhìn thấy, không khỏi sinh mấy phần thương cảm.

Càng kiêm tư dung tuyệt sắc, lại phối hợp với thân đoạn yểu điệu kia, khiến Trần Húc cũng không khỏi phanh nhiên tâm động.

Người tới, hách nhiên chính là Trâu Phu nhân có duyên gặp một lần với Trần Húc.

Lại nghe Trâu Phu nhân tiếp tục nói: Nếu Tống Vương nguyện ý, nô gia nguyện lấy thân hầu hạ Tống Vương.

Trở thành thiếp thất của Tống Vương.

Tại thời điểm này, một đạo thanh âm của hệ thống vang lên trong não hải Trần Húc.

Đinh, kiểm trắc túc chủ diện lâm lựa chọn, hệ thống nhiệm vụ cập nhật, thỉnh lựa chọn.

Lựa chọn một: Cự tuyệt yêu cầu của Trương Tú và Trâu Phu nhân.

Chương 273

Nhiệm vụ tưởng lệ: Ngũ Thù Tiền một vạn mai.

Lựa chọn hai: Coi như không thấy, đã không tán thành, cũng không cự tuyệt.

Nhiệm vụ tưởng lệ: Hoàng kim một trăm lượng.

Lựa chọn ba: Đáp ứng yêu cầu của Trương Tú và Trâu Phu nhân.

Nhiệm vụ tưởng lệ: Trâu Phu nhân hảo cảm độ + 100.

Một đặc tính ngẫu nhiên trên người Trương Tú.

Sức Mạnh Đan một viên.

Nhìn hệ thống tuyển hạng, lông mày Trần Húc lại hơi nhíu lại.

Sức Mạnh Đan.

Lại một loại đan dược toàn tân.

Nếu dùng rồi, cũng không biết sẽ gia tăng bao nhiêu sức mạnh.

Hắn khẽ thở dài một tiếng nói: Cũng được.

Niệm tình các ngươi thành tâm, bản vương liền đáp ứng.

Sau đây không lâu, bản nhân liền muốn hướng Lữ Bố dụng binh.

Đến lúc đó, Trương Tú ngươi liền tùy bản vương cùng đi đi.

Đa tạ Tống Vương.

Đa tạ lão sư.

Trương Tú hưng phấn hô to.

Trâu Phu nhân cũng hướng về phía Trần Húc doanh doanh thi lễ nói: Đa tạ Tống Vương.

Thiếp thân nguyện chung sinh thị phụng Tống Vương.

Trần Húc chỉ đạm đạm cười một tiếng.

Cũng tại thời điểm này, một đạo thanh âm vang lên trong não hải Trần Húc.

Đinh, chúc mừng túc chủ hoàn thành lựa chọn, nhiệm vụ tưởng lệ Trâu Phu nhân hảo cảm độ + 100 đi trước phát phóng.

Kỳ dư tưởng lệ: Một đặc tính ngẫu nhiên trên người Trương Tú cùng với Sức Mạnh Đan một viên, sẽ phát phóng sau khi túc chủ hoàn thành nhiệm vụ.

Nhìn hệ thống nhắc nhở, đối với việc phần thưởng chia ra phát phóng, Trần Húc cũng không bất ngờ.

Dù sao, cái nết của hệ thống, xưa nay vẫn như thế.

Sau đó ba người lần nữa bắt đầu uống rượu, chỉ là lần này, giữa mi vũ Trương Tú, không còn vẻ âm u như trước đó.

Trâu Phu nhân cũng vẫn luôn tùy thị bên cạnh Trần Húc, thay Trần Húc châm rượu rót nước, ân cần vô cùng.

Trương Tú lãng thanh cười nói: Lần này đại thù tòng phụ của ngã có hy vọng được báo, toàn lại lão sư, chén này, ngã kính lão sư một tôn.

Trần Húc đạm đạm cười một tiếng nói: Không sao.

Hữu Duy nãi là đệ tử của ngô, ngô tự đương vi Hữu Duy làm chủ.

Trâu Phu nhân doanh doanh cười nói: Trần lang, vậy nô gia thì sao.

Trần Húc đạm đạm cười một tiếng nói, Bản vương tự đương cũng vì nàng làm chủ.

Nói đoạn, hắn dùng dư quang liếc Trương Tú một cái.

Phát hiện Trương Tú trừ bỏ biểu tình lược lược có chút xấu hổ ra, cũng không có dị thường gì quá lớn.

Ba người lại uống một ít rượu nữa, Trần Húc liền cáo từ rời đi.

Tín bộ ra bên ngoài, lập tức liền chuẩn bị xoay người lên ngựa.

Lúc này, Trâu Phu nhân từ bên trong đi ra.

Hướng về phía Trần Húc doanh doanh thi lễ nói: Trần lang, ngài đi rồi, nô gia phải xử sự như thế nào.

Trần Húc sững sờ.

Ngay sau đó liền minh bạch, là lúc trước Trâu Phu nhân đáp ứng trở thành thiếp.

Trương Tú mím môi, đối với Trần Húc ôm quyền một cái nói: Thỉnh lão sư chăm sóc tốt thẩm thẩm của ngã.

Trâu Phu nhân.

Lập tức đối với Trâu Phu nhân ôm quyền nói: Thẩm.

Trâu Phu nhân, trân trọng.

Trâu Phu nhân hướng về phía Trương Tú thi lễ một cái nói: Hữu Duy cũng phải trân trọng mới được.

Trương Tú trọng trọng gật đầu.

Trâu Phu nhân mới nhẹ nhàng di gót sen, đi đến bên người Trần Húc.

Trần Húc vừa đưa tay, liền kéo Trâu Phu nhân lên ngựa Xích Thố.

Trương Tú ánh mắt có chút phức tạp nhìn Trần Húc và Trâu Phu nhân hai người, hồi lâu mới nói: Lão sư, Trâu Phu nhân, nhất lộ trân trọng.

Trâu Phu nhân trọng trọng gật đầu, trong mắt lần nữa uẩn hàm lệ

thủy.

Trần Húc hướng về phía Trương Tú gật đầu, lập tức hai chân kẹp một cái.

Xích Thố mã phát ra một tiếng hí vang, hướng về phía viện ngoại lao đi.

Giả Hủ đi đến bên người Trương Tú, vỗ vỗ vai Trương Tú.

Trương Tú quay đầu nhìn lại, thấy Giả Hủ, ôm quyền nói: Giả sư.

Ân, cứ như vậy đi.

Đối với ngươi, đối với thẩm thẩm ngươi mà nói, đều là một cọc hạnh sự.

Giả Hủ khẽ thở dài một tiếng, lập tức cất bước hướng về phía xa đi tới.

Trương Tú dừng lại tại chỗ một lát, lập tức thật sâu thi lễ nói: Đa tạ Giả sư, Giả sư vất vả rồi.

Bước chân Giả Hủ vì đó mà khựng lại một chút, lập tức lần nữa khôi phục bình thường.

Sau khi ra khỏi nhà Trương Tú, Trâu Phu nhân liền đem thân mình dựa vào trong ngực Trần Húc.

Ôn hương noãn ngọc nhập hoài, khiến trong lòng Trần Húc cũng không khỏi vì đó mà động một cái.

Một cỗ hương khí, cứ thế chui tọt vào trong mũi Trần Húc.

Trần Húc vươn tay phải, ôm Trâu Phu nhân vào trong lòng.

Thân mình Trâu Phu nhân rõ ràng cứng lại một chút, lập tức mới buông lỏng xuống.

Đồng thời, Trâu Phu nhân vươn tay, bắt lấy cánh tay Trần Húc,

siết chặt trên người mình.

Lúc này mới lần nữa dựa vào trong ngực Trần Húc.

Khẽ mở đôi môi đỏ mọng nói: Trần lang, có thể mông ngài coi trọng, quả thực là phúc phận của nô gia.

Trần Húc đạm đạm cười một tiếng nói: Trâu Phu nhân sinh đến mạo mỹ như thế, khí chất lại cao quý như thế.

Có thể có nàng bầu bạn, trong lòng bản vương cũng pha vi vui vẻ.

Thật vậy chăng.

Trâu Phu nhân hưng phấn nói, Vọng Trần lang đừng có ghét bỏ tư sắc liễu yếu đào tơ của nô gia mới phải.

Làm sao sẽ.

Trần Húc đạm đạm cười một tiếng nói, Bản vương đã đáp ứng rồi, liền sẽ hảo hảo đối đãi nàng.

Trâu Phu nhân quay đầu, định định nhìn Trần Húc một cái, phảng phất muốn đem dung mạo Trần Húc khắc sâu vào đáy lòng.

Ngay sau đó, mới hướng về phía Trần Húc chớp chớp mắt nói: Như thế, nô gia tạ ơn Trần lang.

Trong một ánh mắt, tẫn hiển vẻ mị hoặc, khiến trong lòng Trần Húc không khỏi có chút ý động.

Thầm than một tiếng, quả nhiên không hổ là tuyệt thế mỹ nữ có đặc tính Khuynh Thành.

Mị hoặc chi lực, quả thực không bình thường.

Hiện như hôm nay, tại trên người Điêu Thuyền hắn thấy được đặc tính Khuynh Quốc.

Tại trên người Chân Mật và Trâu Phu nhân, thấy được đặc tính

Khuynh Thành.

Lúc này trên mặt Trâu Phu nhân, sớm đã đỏ hồng thành một mảng.

Ngửi mùi vị trên người Trần Húc, khiến cả người nàng đều không nhấc lên nổi một tia khí lực.

Đem cả người dựa vào trên người Trần Húc, ý cười trên mặt lại vẫn luôn không nhạt đi.

Trần Húc kẹp bụng ngựa, tốc độ Xích Thố mã cũng không khỏi tăng nhanh vài phần.

Sau khi về phủ đệ, liền đỡ Trâu Phu nhân từ trên ngựa xuống.

Chỉ là chân Trâu Phu nhân mềm nhũn, suýt chút nữa quỳ rạp xuống đất.

Trần Húc tiến lên, một phen đỡ lấy Trâu Phu nhân nói: Phu nhân, nàng làm sao vậy.

Trên mặt Trâu Phu nhân hiện ra mấy phần hồng vựng nói: Khả năng là nô gia lâu chưa ngồi ngựa, hai chân có chút mềm.

Trần Húc nghe vậy, một phen bế bổng Trâu Phu nhân lên, đi vào bên trong.

Trâu Phu nhân đem đầu thật sâu chôn vào trong ngực Trần Húc.

Trần Húc ôm Trâu Phu nhân, đi thẳng vào trong phòng, lập tức một phen ném Trâu Phu nhân lên giường.

Chương 274

Hắn cũng xoay người bổ nhào lên.

Ngày thứ hai, lúc Trần Húc tỉnh lại, thấy Trâu Phu nhân đang ôn nhu nhìn mình.

Hắn đạm đạm cười một tiếng nói: Phu nhân, chào buổi sáng a.

Trên mặt Trâu Phu nhân phù hiện mấy phần ý cười nói: Trần lang, ngài nhìn xem sắc trời bên ngoài, đều đã giữa trưa rồi có được hay không.

Trần Húc đạm đạm cười một tiếng, lập tức đứng dậy.

Trâu Phu nhân cũng đi đến bên người Trần Húc, phục thị hắn thay quần áo.

Trong lúc đó, tự nhiên thiếu không được một phen ôn tồn.

Trần Húc trọng trọng ôm Trâu Phu nhân một cái, lập tức liền đi ra phía ngoài.

Đến bên ngoài, mới phát hiện Quách Gia đang ở trong đại sảnh chờ.

Nhìn thấy Trần Húc, Quách Gia hướng về phía Trần Húc cung thân ôm quyền nói: Chúa công.

Trần Húc lãng thanh cười nói: Phụng Hiếu ở đây chờ đợi, nếu có việc, có thể để hạ nhân gọi bản vương một tiếng.

Quách Gia chớp chớp mắt nói: Đêm qua chúa công vất vả, Gia tự nhiên sẽ không không biết thức thời như thế.

Trần Húc nghe vậy cười nói: Phụng Hiếu a Phụng Hiếu.

Ngồi xuống tại chủ vị, hắn mới nói: Ngồi đi, có chuyện gì Phụng

Hiếu cứ nói thẳng.

Nhạ.

Quách Gia nghe vậy, cũng ngồi ở một bên, mới nói, Chúa công, hôm nay Vương Thái úy phái hạ nhân đưa tới thư tín, chuyện của Lữ Bố kia đã có tiến triển.

Ồ.

Trần Húc nổi lên hứng thú.

Mới ngày hôm qua mới vừa đáp ứng Trương Tú và Trâu Phu nhân, hôm nay liền có tin tức.

Hắn cười hỏi: Trong thư tín nói thế nào.

Quách Gia đứng dậy, đưa thư tín cho Trần Húc nói: Chúa công, Lữ Bố kia đã từ chỗ Trương Dương động thân, chỉ là không biết Lữ Bố đi tới nơi nào.

Lông mày Trần Húc hơi nhíu lại nói: Việc này không phải giao cho Văn Hòa sao.

Lấy năng lực của Văn Hòa, hẳn là không sai biệt lắm mới phải.

Đúng lúc này, Giả Hủ cất bước đi vào.

Nhìn thấy Trần Húc, hướng về phía Trần Húc cung thân thi lễ nói: Chúa công, đêm qua ngủ có an ổn không.

Trần Húc liếc Giả Hủ một cái.

Ngay sau đó lập tức liền cười nói: Văn Hòa a, qua bên này ngồi, bản vương vừa vặn có việc tìm ngươi.

Giả Hủ cũng không khách khí, trực tiếp tìm một chỗ ngồi xuống.

Lúc này mới nhìn về phía Trần Húc nói: Chúa công tìm ngã, là vì chuyện Lữ Bố.

Trần Húc gật đầu nói: Không sai.

Hiện nay việc này tiến triển như thế nào.

Chúa công, việc này đã làm thỏa đáng.

Qua bố trí của ngã, Lữ Bố đã đáp thượng tuyến với Trương Mạc ở Trần Lưu.

Giả Hủ lãng thanh cười nói, Trần Lưu Trương Mạc hâm mộ Lữ Bố dũng mãnh, âm thầm mời Lữ Bố tiến đến.

Lữ Bố cũng đã ý động.

Tốt.

Rất tốt.

Văn Hòa làm việc quả nhiên thỏa đáng.

Trần Húc lãng thanh cười nói, Như thế, Lữ Bố kia rời khỏi Trương Dương, liền đi đầu bôn Trương Mạc rồi.

Nói đoạn, hắn đưa thư tín trong tay cho Giả Hủ nói: Đây, Văn Hòa, Vương Thái úy hôm nay mệnh hạ nhân đưa tới thư tín.

Giả Hủ cung kính nhận lấy, nhìn lướt qua, nhất thời đại hỉ nói: Như vậy, đại sự thành hĩ.

Lúc này, Nguyên Trực cũng từ bên ngoài đi vào.

Phía sau hắn, Tuân Du, Điền Phong hách nhiên cũng đi theo vào.

Ba người đối với Trần Húc cung thân thi lễ nói: Chúa công.

Trần Húc đạm đạm cười một tiếng nói: Công Đạt, Nguyên Hạo, Nguyên Trực, đều đến rồi.

Mau mau nhập tọa.

Từ Thứ lại lãng thanh cười nói: Chúa công, mỗ có hai tin tức tốt, muốn hướng chúa công bẩm báo.

Ồ.

Trần Húc cười nói, Hôm nay tin tức tốt thật sự là liên tiếp không ngừng a.

Nguyên Trực có lời gì, không ngại nói thẳng.

Từ Thứ cung kính nói: Chúa công, thứ nhất là Lữ Bố đã từ chỗ Trương Dương rời đi, đến phụ cận Trần Lưu.

Chỉ là hắn dường như có điều cố kỵ, tịnh không có tiến vào quận Trần Lưu.

Thứ hai là, dựa theo phân phó của chúa công, ngã đã lấy được bằng chứng Đào Khiêm cùng Khuyết Tuyên kia cấu kết.

Trần Húc lãng thanh cười to nói: Tốt.

Như vậy, ngã liền có thể thôi hành bước hành động tiếp theo rồi.

Trước đó nghe Nguyên Trực nói, Khuyết Tuyên kia có ý đối với Duyện Châu động thủ, không biết có động tác gì hay chưa.

Từ Thứ gật đầu nói: Tại dưới sự thúc đẩy của nhân viên tình báo chúng ta, Khuyết Tuyên đã dẫn binh từ Hạ Bì xuất phát, đi về phía Phí Huyện thuộc quận Thái Sơn của Duyện Châu.

Chỉ nghe ý của Khuyết Tuyên, tựa hồ đã làm tốt chuẩn bị đánh công thành chiến.

Công thành chiến.

Công thành chiến háo thời gian quá lâu.

Quách Gia nghe vậy lắc đầu nói, Để tránh đêm dài lắm mộng, chúng ta không ngại ở phía sau giúp đỡ Khuyết Tuyên kia một tay.

Hắn nhìn về phía Từ Thứ nói: Nguyên Trực, ngã tại Phí Huyện có nội ứng không.

Từ Thứ nghe vậy, liền minh bạch nói: Có.

Nội ứng của ngã tại Phí Huyện quan hệ rất sâu với quan thủ thành.

Chỉ cần đả điểm một hai, liền có thể mở ra cửa thành.

Đám người nghe vậy, đều cười to.

Trần Húc cũng cười nói: Như vậy, liền đơn giản hơn rất nhiều.

Khuyết Tuyên kia lo lắng, ngã liền nhất tịnh giúp hắn giải quyết.

Nguyên Trực, để nội ứng nghĩ biện pháp đáp thượng tuyến với Khuyết Tuyên, nói nguyện ý vì hắn mở ra cửa thành.

Đương nhiên, đừng quên để Khuyết Tuyên cũng phải lấy ra chút đồ vật để đổi, ngã tổng không thể bạch bạch vì hắn bán mạng được không.

Tuân Du nghe vậy, vỗ tay cười to nói: Thiện.

Kế của chúa công rất diệu.

Như vậy, liền nhất cử mấy được.

Đợi Phí Huyện luân lạc, Tào Tháo liền sẽ hưng sư đông chinh quận Thái Sơn.

Lông mày Quách Gia lại hơi nhíu lại nói: Chúa công, nếu chỉ một đất Phí Huyện, phân lượng vẫn còn quá nhẹ một chút.

Nếu Tào Tháo chỉ phái ra đại tướng dưới trướng đông chinh, kế hoạch dẫn dụ Tào Tháo đông tiến của ngã liền rơi vào khoảng không rồi.

Trần Húc gật đầu nói: Phụng Hiếu lời này rất có lý.

Hắn đứng dậy, nhìn xem địa hình đồ Duyện Châu.

Ánh mắt hắn rơi vào trên quận Thái Sơn, lập tức bàn tay vỗ mạnh

lên đó một cái nói: Đã như vậy, ngã liền đem cả quận Thái Sơn, đều sắp xếp lên cho hắn.

Nói đoạn, Trần Húc nhìn về phía Từ Thứ nói: Nguyên Trực, chỗ đó có vấn đề gì không.

Từ Thứ lộ ra một tia cười khổ nói: Chúa công, trong các huyện thuộc quận Thái Sơn, đại bộ phận ngã đều có nội ứng.

Chỉ là những nội ứng này thời gian quá ngắn, không có lấy được địa vị tương ứng.

Cho nên, muốn trong thời gian ngắn trợ giúp Khuyết Tuyên cầm xuống quận Thái Sơn kia, đích xác có độ khó tương đương.

Trần Húc gật đầu nói: Đích xác là một vấn đề.

Nhưng một khắc sau, ánh mắt hắn hơi sáng lên nói: Quận Thái Sơn.

Chẳng lẽ đám Thái Sơn Tặc kia, liền ở tại phụ cận quận Thái Sơn đó.

Chính phải.

Thế lực Thái Sơn Tặc kia rất lớn, chủ yếu phân bố tại chu biên quận Thái Sơn.

Nói đến đây, trong mắt Từ Thứ cũng lóe lên tinh quang nói: Chúa công, ý của ngài là mượn nhờ sự giúp đỡ của Thái Sơn Tặc.

Không sai.

Trần Húc đạm đạm cười một tiếng nói, Hiện nay Trương Yến, Dương Phụng, Hàn Xiêm chẳng phải đang ở chỗ Thanh Châu Quân sao.

Thanh Châu liền ở bên cạnh quận Thái Sơn, cứ để bọn hắn đi tìm quan hệ trong đám Thái Sơn Tặc.

Vốn dĩ cùng là Hoàng Cân Quân, giao lưu hẳn là sẽ thuận tiện hơn một chút.

Từ Thứ gật đầu nói: Chúa công lời này rất hay.

Như thế, ngã sẽ đi liên hệ ngay.

Ân.

Trần Húc cười nói, Một lát nữa ngã sẽ viết một phong thư, ngươi mang theo cùng, để Trương Yến vụ tất toàn lực phối hợp.

Từ Thứ đại hỉ nói: Đa tạ chúa công.

Trần Húc nhìn về phía đám người tại tràng nói: Chư vị, có gì muốn bổ sung không.

Giả Hủ cười nói: Chúa công, ngã có một lời.

Ngã tại lúc hiến thành trì, nhớ kỹ phải đặc ý để thủ quân khoái mã tiến về chỗ Tào Tháo cầu viện.

Như thế, Tào Tháo mới có thể dùng tốc độ nhanh hơn, chạy tới quận Thái Sơn.

Văn Hòa lời này rất có lý.

Trần Húc lãng thanh cười nói, Ngã hiện nay, pha vi kỳ đãi Tào Tháo sau khi trải qua hết thảy, sẽ có phản ứng như thế nào.

Định là tức đến hỏng người đi.

Quách Gia ở một bên, cười trước tiên.

Đám người cũng tề tề cười to.

Trần Húc nhìn về phía đám người nói: Chư vị, vậy vất vả chư vị rồi, sự nghi trước đó, thỉnh tiếp tục theo sát mới được.

Đám người tề tề gật đầu, lập tức cùng nhau hướng ra phía ngoài đi đến.

Trần Húc sững sờ nói: Chư vị, đừng vội a, ngã không phải là nên mời uống một chén sao.

Quách Gia khoát tay áo nói: Hiện nay chúa công đang lúc nùng tình mật ý, bọn ngã mấy tên đại lão thô kệch, không làm lỡ thời gian của chúa công nữa.

Tuân Du cũng cười nói: Chính là như thế.

Một hồi a, Văn Hòa lao khổ công cao, ngã ứng đương kính hắn một tôn mới phải.

Đi đi, ngã tìm cái địa phương kính Văn Hòa một tôn.

Quách Gia nói đoạn, thúc giục đám người, hướng ra phía ngoài đi tới.

Đám người nghị luận, đi ra phía ngoài.

Trần Húc cười lắc đầu, mắt thấy sự tình đều xử lý thỏa đáng, tự giác không có việc gì nữa, liền hướng về hậu viện đi tới.

Trong hậu viện, Trâu Phu nhân đang giúp Trần Húc chỉnh lý phòng ốc.

Thấy Trần Húc trở về, không khỏi kinh ngạc nói: Trần lang, về sớm như vậy.

Nói đoạn, liền buông đồ vật trong tay xuống, đi về phía Trần Húc.

Trần lang đói bụng rồi đi, nô gia đích thân chuẩn bị cho ngài điểm tâm, thỉnh Trần lang vụ tất nếm thử.

Vừa nói, vừa hướng ra phía ngoài đi tới.

Không bao lâu sau, Trâu Phu nhân liền từ bên ngoài đi vào.

Trong tay nàng, bưng mấy món điểm tâm.

Điểm tâm kia được bày biện chỉnh tề trên đĩa, nhìn qua rất nhã trí.

Trâu Phu nhân nhẹ nhàng di gót sen, rất nhanh liền đi đến bên người Trần Húc.

Đem điểm tâm đặt ở trên bàn, lập tức cầm một khối, nhét vào bên miệng Trần Húc.

Chương 275

Trần Húc há miệng ra, đợi lúc Trâu Phu nhân đem điểm tâm bỏ vào, song thần ngậm lại.

Điểm tâm tự nhiên rơi vào trong miệng hắn, liên đới ngón tay ngọc của Trâu Phu nhân cũng cùng nhau rơi vào trong miệng hắn.

Tại trên ngón tay ngọc của Trâu Phu nhân nhẹ nhàng mút một cái.

Sau đó, Trần Húc chỉ vươn cánh tay, nhẹ nhàng ôm một cái, liền đem Trâu Phu nhân ôm vào trong ngực.

Mấy ngày sau đó, đại bộ phận thời gian của Trần Húc, đều dính lấy Trâu Phu nhân.

Một ngày, Trần Húc đang tay cầm tay, dạy Trâu Phu nhân viết chữ.

Lúc này, một tên thân vệ từ bên ngoài đi vào.

Chúa công, Vương Thái úy đăng môn cầu kiến.

Trần Húc hướng về phía thân vệ gật đầu nói: Để Vương Thái úy đợi một lát tại chính sảnh, ngã lập tức sẽ tới.

Nói rồi, tiếp tục dạy Trâu Phu nhân viết chữ.

Mãi cho đến khi viết xong hai chữ cuối cùng, mới đạm đạm cười một tiếng nói: Phu nhân chờ một chút, bản vương đi một chút sẽ trở lại.

Trần lang tự nhiên lấy công vụ làm trọng.

Chữ Trần lang dạy, thiếp thân sẽ cẩn thận thể hội thể hội.

Trâu Phu nhân nói, tiễn Trần Húc ra khỏi cửa phòng.

Nhìn bóng lưng Trần Húc đi xa, khóe miệng nàng lộ ra nụ cười rạng rỡ.

Trần Húc đi đến trong chính sảnh.

Vương Doãn thấy Trần Húc, liền đứng dậy, ôm quyền thi lễ nói: Lão hủ tham kiến Tống Vương.

Trần Húc nghe vậy đạm đạm cười một tiếng nói: Vương Thái úy mau mau mời ngồi.

Vương Thái úy mấy ngày chưa gặp, vẫn khỏe chứ.

Vương Doãn vuốt râu cười nói: Lão hủ cũng tàm tạm, bất quá không bằng Tống Vương a.

Tống Vương khí sắc hồng nhuận, trôi qua rất tư nhuận a.

Vương Thái úy chê cười.

Trần Húc đạm đạm cười một tiếng nói: Không biết Vương Thái úy lần này tới, là vì chuyện gì.

Vương Doãn thu lại vẻ trêu chọc trên mặt, nói: Tống Vương, chuyện ngài giao phó trước đó, lão hủ cũng làm được không sai biệt lắm rồi, hiện nay Lữ Bố kia đã từ chỗ Trương Dương xuất phát.

Không biết Tống Vương ngài khi nào thay Bệ hạ thảo phạt Lữ Bố kia.

Dường như sợ Trần Húc hiểu lầm, lại bổ sung một câu nói: Bệ hạ đã thúc giục nhiều lần rồi.

Trần Húc bưng chén trà, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, mới không nhanh không chậm nói: Việc này, ngã sớm đã an bài thỏa đáng.

Vương Thái úy không cần nóng vội.

Sáng mai, ngã liền sẽ đích thân bẩm rõ với Bệ hạ.

Hắn nhìn về phía Vương Doãn nói: Trước đó nhờ Vương Thái úy giúp đỡ truy tra kẻ ác ý tung tin đồn nhảm trung thương bản vương, hiện nay đã tìm được kẻ chủ mưu sau màn chưa.

Vương Doãn trong lòng thót một cái.

Không nghĩ tới Trần Húc sẽ hỏi việc này.

Vốn không định nói cho Trần Húc, nhưng hiện nay Trần Húc hỏi, lại không thể không đáp.

Hắn kiên trì nói: Tống Vương, những lời đồn đại trước đó, xác định là do Đào Khiêm làm.

Ồ.

Trong lòng Trần Húc sớm đã nắm chắc, tự nhiên sẽ không kinh ngạc.

Chỉ đạm đạm cười một tiếng nói, Không biết việc này, Bệ hạ chuẩn bị xử lý như thế nào a.

Cái này.

Lông mày Vương Doãn hơi nhíu lại, hạ thấp thanh âm nói, Việc này lão hủ đã lén lút nhắc qua với Bệ hạ, nhưng mỗ quan sát ý của Bệ hạ, dường như chưa có ý muốn xử trí Đào Khiêm kia.

Trần Húc hiện vẻ không vui nói: Vương Thái úy, cử chỉ này của Bệ hạ, dường như có chút không thỏa đáng a.

Lược trầm ngâm, lập tức bàn tay vỗ mạnh lên bàn một cái nói: Không được, ngã ngày mai nhất định phải thượng triều, cùng Bệ hạ cứ lý lệnh tranh.

Vương Doãn khoát tay áo nói: Tống Vương, cái này ngược lại cũng không cần, Bệ hạ hẳn là sẽ chước tình xử lý mới phải.

Trần Húc đạm đạm cười một tiếng, lại không nói gì.

Vương Doãn không khỏi thót tim một cái.

Muốn lại khuyên hai câu, lại thấy Trần Húc bưng chén trà nói: Vương Thái úy, mời uống trà.

Vương Doãn nhẹ nhàng thở dài một tiếng.

Bưng trà tiễn khách, hắn tự nhiên minh bạch ý của Trần Húc.

Trong lòng bất đắc dĩ, chỉ có thể bưng chén trà, nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

Sáng sớm hôm sau, trên tảo triều.

Trần Húc hướng về phía Lưu Hiệp ôm quyền một cái nói: Bệ hạ, bản vương có một chuyện muốn bẩm rõ với Bệ hạ.

Lưu Hiệp trong lòng thót một cái.

Biết ngay, chuyện Vương Doãn nói trước đó muốn tới rồi.

Trong lòng tuy rằng lo lắng, nhưng trên mặt vẫn cười nói: Tống Vương có việc, không ngại nói thẳng.

Bệ hạ, vụ án Từ Châu Thứ sử Đào Khiêm tung tin đồn nhảm trung thương bản vương, không biết Bệ hạ chuẩn bị xử trí như thế nào.

Lưu Hiệp trong lòng thầm nói một tiếng quả nhiên.

Tống Vương hỏi, quả nhiên là chuyện này.

Thấy Trần Húc đang ánh mắt sáng rực nhìn chằm chằm mình, Lưu Hiệp chỉ có thể đáp lại nói: Tống Vương, theo ý của quả nhân, việc này đa phần là do Đào Khiêm nghe tin lời sàm ngôn mà thôi.

Lời của Lưu Hiệp còn chưa nói hết, Trần Húc liền lắc đầu nói: Bệ hạ, Đào Khiêm kia không phải lần đầu tiên trung thương bản vương, việc này đoạn nhiên không thể cứ như vậy bỏ qua.

Nếu không thì, Đào Khiêm kia định nhiên sẽ tái phạm.

Trần Húc hướng về phía Lưu Hiệp ôm quyền một cái nói: Bệ hạ, bản vương thỉnh cầu Bệ hạ hạ chỉ, đem Đào Khiêm kia cách chức điều tra.

Lời này vừa ra, trong triều đường, mọi người đều ồ lên.

Cách chức.

Đem một phương Châu Mục cách chức.

Đây cũng không phải là chuyện nhỏ.

Triệu Ôn là người đầu tiên đi ra, đối với Lưu Hiệp ôm quyền một cái nói: Bệ hạ, Tống Vương đòi cách chức một sự này quả thực quá phận rồi.

Vạn vạn không thể làm a.

Lưu Hiệp cũng lộ ra một vệt cười khổ nói: Tống Vương, ngài xem như vậy có được không.

Ngã phái người tiến về Từ Châu, đi trách mắng Đào Khiêm kia một phen, có được không.

Trần Húc lắc đầu nói: Bệ hạ, cách chức không làm được thì, vậy chí ít, cũng phải đem Đào Khiêm kia từ Từ Châu Mục giáng thành Từ Châu Thứ sử.

Lưu Hiệp rõ ràng có chút khó xử.

Trần Húc lông mày nhíu lại nói: Bệ hạ, thói này không thể dung túng, tiền lệ này không thể mở a.

Lưu Hiệp có chút do dự bất định.

Trần Húc lần nữa tiến lên hai bước nói: Bệ hạ, bản vương là Đại Kinh Tống Vương, là Tống Vương do Bệ hạ thân phong.

Đào Khiêm hành động như vậy, không nghi ngờ gì là đang khiêu

khích bản vương, khiêu khích Bệ hạ a.

Lưu Hiệp cầu cứu nhìn về phía Vương Doãn.

Vương Doãn lại yên lặng gật đầu.

Lưu Hiệp bất đắc dĩ gật đầu nói: Như thế liền y theo lời Tống Vương.

Hắn nhìn về phía Vương Doãn nói: Vương Thái úy, việc này liền giao do ngài xử lý.

Vương Doãn gật đầu cung thân nói: Nhạ.

Trần Húc đối với việc này, ngược lại pha vi hài lòng.

Muốn đem Đào Khiêm cách chức là không có khả năng cách chức.

Hiện nay Lưu Hiệp cũng không có cái thực lực này.

Hiện nay chư hầu cát cứ, hoàng quyền cũng không có bao nhiêu tác dụng.

Lưu Hiệp nếu có cái thực lực này, còn đến mức sẽ rơi vào tình cảnh như thế này sao.

Tối đa, cũng chỉ có thể đem Đào Khiêm từ Từ Châu Mục giáng thành Từ Châu Thứ sử, lấy đó cho Đào Khiêm một cái cảnh cáo.

Còn việc chân chính thu thập Đào Khiêm.

Cái này sao, tự nhiên vấn đề không lớn.

Có bằng chứng Đào Khiêm cấu kết với phản tặc Khuyết Tuyên, chỉ cần thời điểm quan trọng lấy ra là được.

Lưu Hiệp lúc này mới nhìn về phía Trần Húc nói: Tống Vương, chuyện chinh thảo Lữ Bố, không biết Tống Vương khi nào thì khởi hành.

Việc này bản vương đã có định kế.

Trần Húc đạm đạm cười một tiếng, trong lời nói tẫn hiển vẻ thong dong.

Lưu Hiệp thân mình hướng về phía trước nghiêng nghiêng, lộ ra vẻ tò mò.

Các đại thần khác, cũng tề tề lộ ra vẻ lắng nghe.

Trần Húc quay đầu nhìn thoáng qua chung quanh, lắc đầu nói: Chỉ đáng tiếc, nơi này tai mắt quá nhiều, bản vương không tiện thấu lộ quá nhiều.

Nói đoạn, ánh mắt hắn rơi vào trên người Triệu Ôn.

Ánh mắt Lưu Hiệp cũng rơi vào trên người Triệu Ôn.

Liên đới mọi người trên triều đường, cũng cùng nhau nhìn về phía Triệu Ôn.

Triệu Ôn song quyền nắm chặt, hừ nhẹ một tiếng nói: Tống Vương, có chút khinh người quá đáng rồi đi.

Trần Húc nhún vai nói: Chư vị nhìn thấy rồi đó, có người trong lòng có quỷ, tự mình đối hào nhập tọa.

Triệu Ôn tức đến muốn thổ huyết.

Trần Húc lại đạm đạm cười một tiếng.

Lưu Hiệp sợ hai người cãi nhau, liền nói: Đã Tống Vương trong lòng đã có định kế, vậy thì y theo kế của Tống Vương.

Chỉ hy vọng Tống Vương tẫn khoái nhanh chóng mới được.

Bệ hạ cứ việc yên tâm.

Trần Húc lãng thanh cười nói, Nhất định sẽ không để Bệ hạ thất vọng.

Lưu Hiệp gật đầu nói: Tống Vương làm việc, quả nhân tự nhiên

yên tâm được a.

Nói đoạn, hắn cười trước tiên.

Quần thần cũng tề tề cười theo.

Chương 276

Từ Châu, phủ Châu Mục.

Đào Khiêm đang ngồi ngay ngắn trên giường bệnh, mấy ngày nay quá mức lo âu khiến thân thể có chút không khoẻ.

Đào Thương vội vội vàng vàng chạy vào trong phủ.

Thấy Đào Khiêm, hắn cất tiếng cười to: Phụ thân, đại hỷ a.

Có thiên sứ từ Trường An đến.

Là thật sao.

Đào Khiêm không khỏi ngẩn ra.

Chợt nghĩ đến việc trước đó nhờ Triệu Ôn hướng Lưu Hiệp kỳ hảo, chẳng lẽ Thiên tử có hồi đáp.

Ông ta lập tức đại hỷ nói: Thương nhi, mau, đỡ ta.

Không thể để thiên sứ chờ lâu.

Đào Khiêm thu thập một phen, sau đó dưới sự dìu đỡ của Đào Thương, đi ra bên ngoài.

Thấy tiểu hoàng môn đang đứng trong sảnh đường, ông ta vui mừng khôn xiết, vội vàng nghênh đón nói: Hai vị thiên sứ đường xa vất vả rồi.

Trong mắt hai vị tiểu hoàng môn lóe lên một tia trào phúng.

Vị Từ Châu Mục này cũng là kẻ thức thời.

Đối với hai người bọn họ ân cần như vậy, cũng không biết lát nữa nghe xong nội dung thánh chỉ thì sẽ có phản ứng gì.

Trên mặt bọn họ pha lẫn chút bất đắc dĩ.

Ai bảo hai người bọn họ không có chỗ dựa, mới phải nhận cái công việc khổ sai này.

Tiểu hoàng môn khẽ hắng giọng một cái nói: Từ Châu Mục Đào Khiêm tiếp chỉ.

Hoàng đế bệ hạ có chỉ, xét thấy Từ Châu Mục Đào Khiêm bất kính với Tống Vương, đặc biệt bãi bỏ chức Từ Châu Mục, giáng làm Từ Châu Thứ Sử.

Nghe thanh âm của tiểu hoàng môn, cả người Đào Khiêm ngẩn ngơ tại chỗ.

Trong đầu ông ta, câu nói bãi bỏ chức Từ Châu Mục cứ không ngừng tuần hoàn.

Tiểu hoàng môn đọc xong, khẽ quát một tiếng: Đào Châu Mục, à không, nhìn trí nhớ của ta này, hiện tại nên gọi là Đào Thứ Sử, mau tiếp chỉ đi.

Đào Khiêm lúc này mới hồi thần.

Có tâm muốn phát tác, nhưng hai người trước mắt nãi là cận thần của Thiên tử.

Nếu động thủ, chỉ sợ sẽ có đại họa phát sinh.

Ông ta cắn răng tiếp lấy thánh chỉ, sau đó vội vàng đi vào bên trong phủ.

Đào Thương thấy thế, vội vàng tiến lên muốn dìu đỡ.

Đào Khiêm hừ lạnh một tiếng, hất tay ra, vội vã đi vào trong.

Hai tên tiểu hoàng môn nhỏ giọng lầm bầm.

Ta thấy, Đào.

Thứ Sử này cũng quá keo kiệt rồi.

Ngay cả phí vất vả cũng không cho.

Cũng may có vị kia cho phí vất vả.

Nếu không thì chuyến này chúng ta chạy toi công rồi.

Thận trọng lời nói.

Người bên trái quay đầu nhìn xung quanh một chút rồi nói, Lời này cũng có thể tùy tiện nói lung tung sao.

Bất quá Đào Thứ Sử đích xác không có cách nào so sánh với vị kia.

Còn phải nói.

Người ta chính là Tống Vương.

Thanh âm dần dần nhỏ đi.

Đào Khiêm sau khi vội vã bước vào phủ, liền bắt đầu kịch liệt ho khan.

Ngay sau đó, cổ họng ngòn ngọt, một ngụm máu tươi phun ra.

Đào Thương thấy tình cảnh này thì cuống lên, vội vàng đỡ lấy Đào Khiêm, lớn tiếng quát: Y sư.

Truyền y sư.

Trường An.

Trần Húc từ hậu viện đi ra, thấy Giả Hủ thần thần bí bí đi tới.

Trần Húc kinh ngạc hỏi: Văn Hòa, sao vậy.

Giả Hủ ghé vào bên người Trần Húc nói: Chúa công, ta giúp ngài trút được cơn giận.

Trần Húc càng thêm nghi hoặc.

Giả Hủ nhỏ giọng nói: Chúa công, ta đoán chừng a, lần này tên Đào Khiêm kia sợ là phải tức đến sặc máu.

Trần Húc:.

Ta cho người đi tìm hai tên tiểu hoàng môn được phái đi kia, nhét chút ngân lượng, bảo bọn hắn nói với Đào Khiêm hai câu.

Ngay sau đó, Giả Hủ kể lại sự tình mình sắp xếp một lần.

Hắn mới cất tiếng cười to: Ta quan sát Đào Khiêm kia, vẫn luôn tiêu chuẩn người tốt.

Bất quá lại là một kẻ khí lượng không lớn.

Ta đoán chừng lần này hắn không chừng sẽ thổ huyết.

Trần Húc cạn lời nhìn Giả Hủ.

Độc sĩ, không hổ là Độc sĩ.

Tùy tùy tiện tiện vừa ra tay, Đào Khiêm kia chỉ sợ liền muốn tức đến chết đi sống lại.

Duyện Châu, bên ngoài quận Trần Lưu, trong một doanh trướng.

Lữ Bố đang uống rượu giải sầu một mình.

Ngụy Tục từ bên ngoài đẩy cửa đi vào, hướng về phía Lữ Bố ôm quyền nói: Chúa công, không biết khi nào chúng ta có thể nhập trú Trần Lưu quận.

Tướng sĩ đều có chút chờ không nổi.

Lữ Bố trừng hai mắt nói: Chờ không nổi, mỗ cũng mất kiên nhẫn.

Chỉ là hiện nay, tên Trương Mạc ở Trần Lưu tính tình khiếp nhược, sợ một khi ngã tiến vào quận Trần Lưu, liền sẽ bị Tào Mạnh Đức biết được, biết làm sao bây giờ.

Đúng lúc này, thân vệ đẩy cửa lều chạy chậm vào bẩm báo: Chúa công, Trần Lưu Trần Cung cầu kiến.

Công Đài đến rồi.

Lữ Bố vui vẻ nói, Tốt.

Mỗ liền tiến đến nghênh tiếp.

Nói xong, hắn thu thập sơ qua một chút, liền chạy chậm ra bên ngoài.

Trần Cung vẫn luôn ở bên ngoài dò xét bố trí của quân doanh, khi nhìn về phía doanh trướng hậu phương, ánh mắt hắn hơi sáng lên.

Lữ Bố từ trong lều chạy ra, nhìn thấy Trần Cung, cười to nói: Bố rốt cục lần nữa nhìn thấy Công Đài.

Công Đài vẫn khỏe chứ.

Trần Cung cười vang nói: Làm phiền Lữ tướng quân quan tâm, mỗ hết thảy đều ổn.

Hắn nhìn Lữ Bố một chút nói: Chỉ là ngã quan sát khí sắc Lữ tướng quân, lại có chút không tốt a.

Lữ Bố thở dài một tiếng: Ngã cứ mãi ở ngoài thành, tướng sĩ dần dần sinh ra oán tâm, ngã làm sao không vội cho được.

Hắn cười lớn một tiếng nói: Bất quá cái này nói sau, Công Đài từ xa tới, mau mau mời vào bên trong.

Nói xong, hắn liền kéo Trần Cung đi vào trong.

Trần Cung tựa hồ tùy ý hỏi: Lữ tướng quân, không biết doanh trướng ở hậu phương kia là do người nào bố trí.

Lữ Bố tùy ý liếc qua nói: Doanh trướng hậu phương, nãi là Trương Liêu cùng Cao Thuận đóng quân.

Chắc là bọn hắn bố trí đi.

Trần Cung nghe vậy, trên mặt hiện lên một tia như có điều suy nghĩ.

Hai người ở trong lều phân chủ khách ngồi xuống.

Lữ Bố vội vàng hỏi: Công Đài, không biết bên phía Mạnh Trác, đã thương nghị định chưa.

Phụng Tiên, chớ vội.

Trần Cung cười nói, Ngã lần này tới, chính là vì việc này.

Lần này, ngã mang đến một cái tin tức tốt.

Mạnh Trác đã tìm được một cơ hội tốt.

A.

Ánh mắt Lữ Bố hơi sáng lên, Công Đài lời ấy là thật.

Cái này tự nhiên.

Trần Cung vuốt râu, lại nhìn xem chung quanh, cười không nói.

Lữ Bố ngẩn ra, mới hiểu được, thẳng người lên, hướng về phía chung quanh phất phất tay.

Thân vệ và thị tòng trong lều liền toàn bộ lui ra ngoài.

Trần Cung lúc này mới hạ thấp giọng nói: Theo tin tức đáng tin, quận Thái Sơn thuộc Duyện Châu đã bị công kích.

Chỉ sợ không bao lâu nữa liền sẽ luân lạc vào tay người khác.

Lữ Bố nghe vậy sững sờ nói: Việc này, cùng ngã có gì liên quan.

Thái Sơn quận rơi vào tay người khác, như vậy Tào Tháo tất định sẽ chinh thảo Thái Sơn quận.

Tào Tháo người này, tự thị rất cao, bệnh đa nghi lại nặng.

Chương 277

Hắn nhất định sẽ đích thân dẫn binh tiến về Thái Sơn quận.

Thái Sơn quận cùng Trần Lưu quận lại phân biệt nằm ở hai cực đông tây của Duyện Châu, như thế một đến, ngã chẳng phải là có cơ hội.

Trần Cung khẩn khẩn mà nói, pha có ý chỉ điểm giang sơn.

Diệu.

Công Đài quả nhiên trí tuệ trác tuyệt.

Lữ Bố đại hỷ nói, đối với Trần Cung khen ngợi, Bậc diệu kế này, mỗ chỉ sợ có vỡ đầu cũng căn bản nghĩ không ra.

Trên mặt Trần Cung lộ ra một tia tự đắc: Theo ngã đoán chừng, không cần bao lâu nữa, Thái Sơn quận liền sẽ hoàn toàn luân hãm.

Phụng Tiên cần sớm làm chuẩn bị mới được.

Lữ Bố hướng về phía Trần Cung củng thủ nói: Công Đài nói rất đúng.

Mỗ liền để dưới trướng bắt đầu chuẩn bị.

Hắn không khỏi cảm thán nói: Đáng tiếc a, dưới trướng ngã đều là một đám mãng phu.

Nếu có người có thể như Công Đài xuất mưu bày kế, lại bằng vào vũ dũng của ngô, tung hoành thiên hạ, không nói chơi.

Nói xong, hắn vươn tay ra, năm ngón tay chậm rãi nắm thành quyền.

Giống như thiên hạ liền nằm trong lòng bàn tay vậy.

Trong mắt Trần Cung mâu quang có chút lóe lên.

Hắn có chút ý động.

Nhưng khẳng định sẽ không dễ dàng đáp ứng như vậy, chí ít cũng phải nhìn xem thực lực của Lữ Bố.

Hắn nhìn về phía Lữ Bố nói: Phụng Tiên, Trần mỗ muốn nhìn xem tình huống trong quân, không biết có thuận tiện hay không.

Lữ Bố cười to nói: Công Đài muốn nhìn, có gì không tiện.

Nói xong, hắn đứng dậy nói: Công Đài, mời đi theo ngã.

Ngã dẫn ngươi đi xem bố trí trong quân doanh của ngã.

Trần Cung tự nhiên vui lòng.

Ngay lập tức, Lữ Bố liền dẫn Trần Cung dạo qua quân doanh.

Hắn vừa đi vừa nói: Công Đài, ngươi không biết đâu, lúc trước ngã từ Trường An trốn ra, dưới trướng chỉ còn lại hơn một ngàn binh lực.

Cũng may nhờ tại quận Nội Hà chiêu thu một chút, mới có năm ngàn binh lực như bây giờ.

Đến hậu phương quân doanh, chỉ thấy bên trong có một cái phương trận đang diễn luyện.

Số người của phương trận không nhiều, chỉ có khoảng tám trăm, nhưng khí thế tán phát ra trên phương trận lại làm cho trong lòng Trần Cung thầm kinh hãi.

Bậc tinh nhuệ này, chỉ sợ cả Đại Hán cũng hiếm có.

Không ngờ Lữ Bố dưới trướng cư nhiên có tinh nhuệ chi sĩ như thế.

Dựa vào đội quân này, thiên hạ chỉ sợ hiếm có người có thể địch.

Hắn hỏi: Phụng Tiên, không biết nơi đó là ai đang thao luyện.

Lữ Bố quay đầu nhìn lại, mới cười nói: Công Đạt a, đó không phải là Cao Thuận mang theo Hãm Trận Doanh đang thao luyện thường ngày thôi sao.

Thao luyện thường ngày ư.

Trong miệng Trần Cung lẩm bẩm, trong lòng lại chấn hám không thôi.

Trình độ bực này, chỉ là thao luyện thường ngày thôi sao.

Nếu là như thế, vậy nếu chân chính sinh tử chi chiến, lại sẽ cường đại đến trình độ nào.

Chỉ là, trong lòng Trần Cung lại thêm mấy phần nghi hoặc, cười nói: Phụng Tiên, có một câu, ngã không biết có nên hỏi hay không.

Công Đài có chuyện gì cứ nói thẳng.

Lữ Bố sảng khoái cười một tiếng.

Trần mỗ muốn hỏi, đã Phụng Tiên thủ hạ có cường quân như thế, vì sao lúc từ Trường An đột vây, lại sẽ tổn thất nhiều binh lực như vậy.

Trần Cung nói, vẻ kinh ngạc trong mắt càng đậm, Tức tiện quân đội số lượng thưa thớt, nhưng dĩ thực lực biểu hiện ra như bây giờ, tự vệ hẳn là dư xài mới đúng.

Lữ Bố lộ ra một tia xấu hổ.

Hắn gãi gãi đầu, có chút ngại ngùng nói: Việc này a, đều tại ngã.

Trước đó tại Trường An, ngã đem chi Hãm Trận Doanh này giao vào tay Ngụy Tục.

Nhưng ai biết tên Ngụy Tục kia căn bản không cách nào phát huy

ra thực lực của Hãm Trận Doanh.

Trần Cung lúc này mới chợt hiểu.

Đối với Lữ Bố ngược lại càng thêm mấy phần hảo cảm.

Tuy rằng Lữ Bố có rất nhiều điểm không tốt, người cũng không quá thông tuệ, nhưng chí ít pha có mấy phần chân tính tình.

Lữ Bố sau khi tiễn Trần Cung đi, trở lại trong doanh trướng, khá là hưng phấn.

Hiện tại, chờ nhân lúc Tào Tháo rời đi, chiếm cứ Trần Lưu, lại tập quyển toàn bộ Duyện Châu.

Đến lúc đó, thiên hạ có thể định hĩ.

Hắn lại hoàn toàn không có ý thức được, có một bàn tay vô hình, ở sau lưng yên lặng thao túng hết thảy.

Lữ Bố vội vàng đem tướng lĩnh dưới trướng toàn bộ triệu tập lại, an bài kế hoạch tiến trú Trần Lưu tiếp theo.

Trường An thành.

Có một thiếu nữ tuyệt sắc cưỡi một con chiến mã màu trắng, tay xách một cây trường thương, nhìn qua có mấy phần tư thế oai hùng.

Giờ phút này, nàng đang phi nhanh vào trong thành Trường An.

Người này, chính là con gái Mã Đằng, muội muội Mã Siêu Mã Vân Lộc.

Mấy ngày trước, Mã Đằng một mặt buồn bực về đến nhà.

Mã Vân Lộc thấy thế, liền khá tò mò hỏi thăm Mã Đằng xem rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Mã Đằng liền đem chuyện Trần Húc nhanh chân đến trước, cứu được Trường An, đoạt được vị trí Tống Vương kể lại một lần.

Mã Vân Lộc trong lòng bất bình, ngay trong đêm cưỡi chiến mã, chạy về hướng Trường An.

Mục đích, chính là tìm Trần Húc đòi một câu trả lời.

Bất quá, độc tự hành tẩu hồi lâu, nàng mới rốt cục đến nơi.

Nhìn xem cảnh tượng náo nhiệt chung quanh, nghe tiếng thương nhân rao hàng, khiến cho Mã Vân Lộc vốn đã quen nhìn sự hoang lương của Tây Lương trong lòng nảy sinh lòng hiếu kỳ.

Theo bản năng nàng liền muốn ghé lại xem.

Nhưng ngay sau đó, nàng lắc đầu, lẩm bẩm tự nói: Ngã tìm Trần Húc đòi câu trả lời, chính sự quan trọng hơn.

Ngay lập tức, nàng kẹp bụng ngựa, chạy về phía trước.

Chỉ là chạy hồi lâu, nàng mới phát hiện, căn bản không biết phủ đệ Trần Húc ở đâu.

Nàng tứ phía dò xét một phen.

Sau khi nhìn thấy một vị lão nhân gia bên đường, trên mặt Mã Vân Lộc lộ ra vài phần vui mừng.

Nàng xoay người xuống ngựa, dắt ngựa đi về phía lão nhân gia kia.

Lão nhân gia dưới chân vấp một cái, bánh trong tay rơi trên mặt đất.

Chân cẳng ông vốn không tốt, muốn nhặt lên thập phần bất tiện.

Đúng lúc này, Mã Vân Lộc tiến lên hai bước, đem những cái bánh kia toàn bộ nhặt lên.

Sau đó dùng ngọc thủ, nhẹ nhàng phủi đi những chỗ bẩn trên bánh.

Bánh phủi không sạch, nàng liền dùng tay áo lau đi.

Chờ toàn bộ đều lau sạch sẽ, nàng mới đưa cho lão nhân gia nói: Lão nhân gia, bánh của ngài.

Nói xong, nàng đem bánh toàn bộ bỏ vào trong cái giỏ nhỏ của ông lão.

Lão nhân gia nhìn Mã Vân Lộc, trên mặt đầy ý cười nói: Cô nương, bánh này, cầm hai cái đi.

Nói xong, ông lấy hai cái đưa cho Mã Vân Lộc.

Mã Vân Lộc trộm nuốt nước miếng, nhưng cự tuyệt nói: Lão nhân gia, ngã không đói.

Ngã muốn hỏi, phủ đệ Tống Vương đi đường nào.

Lão nhân gia cẩn thận đánh giá Mã Vân Lộc một chút nói: Cô nương thật tuấn tú, nguyên lai là quen biết với Tống Vương, trách không được.

Ông chỉ về phía bên trái nói: Con đường này cứ đi thẳng về phía trước, tòa phủ đệ lớn nhất bên trái chính là nó.

Mã Vân Lộc hướng về phía lão nhân gia ôm quyền thi lễ nói: Đa tạ lão nhân gia.

Sau đó, ánh mắt nàng dừng lại trên mấy cái bánh một chút, rồi lập tức dời đi.

Chương 278

Nàng dắt chiến mã, vẫy tay chào lão nhân gia, lập tức chạy chậm rời đi.

Dựa theo lời lão nhân gia chỉ điểm, Mã Vân Lộc một đường tiến lên.

Quả nhiên, tại phía bên trái, có một chỗ phủ đệ diện tích rất lớn.

So với các phủ đệ đã nhìn thấy trước đó thì lớn hơn rất nhiều.

Đi đến cửa nhìn kỹ, quả nhiên bên trên có treo biển hiệu ba chữ lớn Tống Vương Phủ.

Mã Vân Lộc trong lòng vui vẻ.

Nàng đang muốn cất bước đi vào trong thì tả hữu hộ vệ ngăn nàng lại nói: Vị cô nương này, nơi đây nãi là Tống Vương Phủ, người không phận sự miễn vào.

Mã Vân Lộc ôm quyền nói: Vị đại ca này, ngã tìm Tống Vương.

Hộ vệ hỏi: Cô nương quen biết Tống Vương.

Mã Vân Lộc ý niệm nhất chuyển, nhẹ nhàng gật đầu.

Hộ vệ thở phào nhẹ nhõm một hơi nói: Cô nương quen biết Tống Vương thì nói sớm a.

Chỉ tiếc, Tống Vương hiện tại không ở bên trong, sợ là phải vãn chút mới về.

Nói đến đây, hắn lại đột nhiên ngừng lại.

Bởi vì hắn nhìn thấy, từ xa có một con chiến mã màu đỏ thẫm đang cấp tốc tới gần.

Đây không phải là Tống Vương sao.

Hộ vệ vừa định nói gì đó, Trần Húc hướng về phía hộ vệ khoát tay áo.

Hộ vệ lập tức im miệng, lui xuống.

Trần Húc kẹp bụng ngựa, đi tới bên người Mã Vân Lộc.

Hắn trên dưới đánh giá Mã Vân Lộc một chút, tư thế oai hùng hiên ngang của nàng đập vào mi mắt hắn.

Chỉ thấy Mã Vân Lộc một thân nhung trang, tay xách một cây Lượng Ngân Thương, phối hợp với tư dung tuyệt sắc, làm cho Trần Húc trong lòng sinh ra một loại cảm giác khác thường.

Trần Húc không khỏi thầm khen một tiếng.

Thật là một bậc cân quắc bất nhượng tu mi.

Trần Húc trong lòng kinh ngạc.

Trong Tam Quốc, mỹ nữ anh hùng ra dáng thực sự không nhiều.

Những người biết đến, cũng chỉ lác đác vài người mà thôi.

Chẳng lẽ, người này chính là một trong số đó.

Ngay sau đó, thuộc tính của nữ tử trước mặt cũng xuất hiện trước mắt hắn.

Họ tên: Mã Vân Lộc Tuổi: 16 Thống suất: 82 Võ lực: 90 Trí lực: 53 Chính trị: 45 Mị lực: 87 Đặc tính: Quả Cảm, Cân Quắc, Nhất Kỵ.

Quả nhiên là Mã Vân Lộc.

Võ lực, mị lực cư nhiên cao như thế.

Quả thật là nữ trung hào kiệt.

Trần Húc cất bước tiến lên, khẽ cười một tiếng nói: Vân Lộc, đi thôi, chúng ta cùng đi vào.

Mã Vân Lộc tự nhiên cũng chú ý tới Trần Húc.

Không còn cách nào khác, Xích Thố Mã dưới háng Trần Húc thực sự quá ngầu.

Muốn không chú ý cũng khó.

Nhìn Xích Thố Mã, lại nhìn một thân áo giáp rõ ràng bất phàm của Trần Húc, trong lòng nàng không khỏi dâng lên một vệt hảo cảm.

Lúc này nghe Trần Húc nói, nàng không khỏi sững sờ: Vị tướng quân này, quen biết ngã.

Đó là tự nhiên.

Trần Húc thản nhiên cười một tiếng, phảng phất như bạn cũ gặp lại nói, Mã Siêu muội muội Mã Vân Lộc đúng không.

Ngươi nhất định là bằng hữu của ca ca ngã đi.

Mã Vân Lộc một mặt vui mừng nói, Tại Tây Lương, bằng hữu của ca ca ngã nhiều nhất a.

Đúng thế, đi thôi, chúng ta đi vào rồi nói.

Trần Húc nói xong, liền hướng về phía bên trong đi vào.

Mã Vân Lộc thì kinh ngạc nói: Vừa rồi ngã hỏi vị hộ vệ đại ca kia, hắn nói Tống Vương không ở đây.

Hay là ngã ở bên ngoài chờ một lát đi.

Trần Húc khoát tay áo nói: Không ngại, ngã ở bên trong chờ cũng được.

Ân.

Mã Vân Lộc một mặt hưng phấn đi theo sau lưng Trần Húc.

Hộ vệ một mặt mộng bức, có chút không hiểu rõ tình huống trước mắt.

Cô nương này không biết Tống Vương sao.

Nhìn dáng vẻ hoàn toàn không giống a.

Trần Húc mang theo Mã Vân Lộc một đường đi vào trong.

Mã Vân Lộc nhìn Vương phủ, trong lòng hưng phấn, ríu rít không ngừng.

Trần Húc cũng câu được câu không đáp lời.

Vừa vào nội đường, hắn xoay người xuống Xích Thố Mã nói: Đi thôi, theo ngã vào bên trong chờ.

Mã Vân Lộc có chút do dự nói: Chủ nhân gia không có nhà, ngã cứ thế đi vào, mạo tựa hồ không tốt lắm đâu.

Trần Húc khoát tay áo nói: Không sao.

Ngã cùng Tống Vương rất quen thuộc.

Nói xong, hắn đi đầu vào trước.

Mã Vân Lộc tuy rằng cảm thấy không ổn, nhưng cũng đi theo sau lưng Trần Húc.

Trần Húc phảng phất tùy ý hỏi: Vân Lộc, từ Tây Lương không xa ngàn dặm đến Trường An, là vì chuyện gì a.

Mã Vân Lộc nhìn xem chung quanh, nhỏ giọng nói: Ngã nói với một mình ngươi, đừng nói cho người khác biết a.

Ân.

Trần Húc sát có việc nhẹ gật đầu nói, Vân Lộc cứ yên tâm, miệng của ngã kín lắm.

Vậy được.

Mã Vân Lộc hạ thấp thanh âm nói, Kỳ thật, ngã đến tìm Tống Vương tính sổ.

Trần Húc có chút kinh ngạc nhìn Mã Vân Lộc một chút nói: Sao thế, Tống Vương thiếu tiền nhà ngươi à.

Cái đó thì không có.

Mã Vân Lộc đô đô miệng nói, Nhưng Tống Vương nợ phụ thân ngã đồ vật.

A.

Trần Húc nghĩ một vòng, cũng không hiểu nợ Mã Đằng cái gì.

Hắn hỏi: Vậy, Tống Vương nợ nhà ngươi cái gì a.

Cụ thể ngã cũng không rõ ràng, bất quá nghe phụ thân ngã nói, hình như nợ một cái vương vị.

Nói đến đây, Mã Vân Lộc rõ ràng có chút mơ hồ.

Trần Húc sững sờ.

Nợ một cái vương vị.

Chẳng lẽ là lần trước lúc cần vương, hắn đến trước, giải vây Trường An.

Nói như vậy, ngược lại cũng nói thông được, chí ít người khác không còn cơ hội.

Hắn cười cười nói: Nợ vương vị.

Nghiêm trọng vậy sao.

Trần Húc cố ý dừng một chút, nhìn về phía Mã Vân Lộc nói: Là chuyện gì xảy ra a.

Vân Lộc biết không.

Mã Vân Lộc cẩn thận nghĩ nghĩ nói: Ngã cũng chỉ biết một cái đại khái.

Mấy ngày trước phụ thân ngã về Tây Lương, tâm tình vẫn luôn

không tốt.

Ngã trong lòng lo lắng, liền hỏi phụ thân, phụ thân nói Tống Vương Trần Húc tốc độ quá nhanh, đoạn mất vương vị của ông.

Trần Húc trong lòng thầm nói một tiếng quả nhiên.

Xem ra Mã Vân Lộc này ngược lại cũng rất hiếu thuận.

Hắn cẩn thận nhìn Mã Vân Lộc một chút.

Đừng nói, ngũ quan thật sự khá tinh xảo.

Bất quá cũng bình thường, huynh trưởng Mã Vân Lộc là Mã Siêu, vốn sinh ra đã anh tuấn, được người xưng là Cẩm Mã Siêu.

Mã Vân Lộc tuyệt sắc như thế, ngược lại cũng không có gì lạ.

Trần Húc hiếu kỳ nói: Vân Lộc, ngươi chuẩn bị tìm Tống Vương tính sổ thế nào a.

A.

Mã Vân Lộc rõ ràng sững sờ.

Bất quá ngay sau đó, nàng nâng cây Lượng Ngân Thương trong tay lên nói: Ngã liền cùng Tống Vương tỷ thí thương pháp.

Như vậy a.

Ngược lại cũng được.

Trần Húc gật đầu, Bất quá ngã nghe nói a, Tống Vương thương pháp tương đương lợi hại.

Hừ, chỉ sợ hắn không phải là đối thủ của ngã đâu.

Hắn mang theo Mã Vân Lộc ngồi xuống bên trong.

Có hạ nhân sớm bưng lên các loại điểm tâm.

Chương 279

Nhìn thấy điểm tâm, Mã Vân Lộc nuốt nước miếng, nhưng lại không có đưa tay ra.

Trần Húc sững sờ.

Mã Vân Lộc này sẽ không phải đang đói bụng chứ.

Hắn chiêu hô nói: Ăn đi.

Không tốt lắm đâu.

Mã Vân Lộc rõ ràng có chút do dự.

Trần Húc thản nhiên cười một tiếng nói: Ai, Tống Vương phủ đệ nhiều điểm tâm, Tống Vương nợ nhà ngươi đồ vật, ngươi ăn chút điểm tâm, vừa vặn.

Mã Vân Lộc do dự bất định.

Nàng từ trước tới giờ chưa từng đi xa nhà, tăng thêm lần này lúc ra cửa khá là thương xúc, căn bản không có mang đủ ngân lượng.

Cũng vì vậy, lúc sắp đến thành Trường An, nàng phát hiện đã hết tiền.

Có một số việc không muốn làm, liền chỉ có thể bụng đói kêu vang.

Trần Húc khẽ thở dài một tiếng.

Thật là đang đói bụng a.

Hắn cầm lấy hai khối điểm tâm, trực tiếp nhét vào trong tay Mã Vân Lộc.

Sau đó mình cũng cầm một khối, miệng lớn ăn.

Mã Vân Lộc đâu còn nhịn được, lập tức cũng miệng lớn ăn.

Liên tiếp tiêu diệt hai đĩa điểm tâm, Mã Vân Lộc mới ngượng ngùng sờ sờ bụng nói: No rồi.

Trần Húc thản nhiên cười một tiếng nói: Vân Lộc a, vấn đề vừa rồi, ngươi còn chưa trả lời ngã đâu.

Vạn nhất đánh không lại Tống Vương thì làm sao bây giờ.

A.

Mã Vân Lộc cũng hoảng.

Vấn đề này nàng chưa cân nhắc a.

Nàng cầu trợ nhìn về phía Trần Húc.

Trần Húc thản nhiên cười một tiếng nói: Đừng hoảng hốt.

Nhìn xem như vậy được không.

Trước tiên cùng ngã tỷ thí một phen.

Nếu có thể đánh thắng ngã, vậy khẳng định có thể đánh thắng Tống Vương.

A.

Vậy không tốt lắm đâu.

Mã Vân Lộc ngượng ngùng nói, Ngươi người tốt như vậy, ngã sợ đánh ngươi bị thương.

Nhị ca cùng ngã đánh, mỗi một lần đều bị đánh cho tơi bời hoa lá.

Hiện tại, hắn đều không dám cùng ngã đánh nữa.

Trần Húc khóe miệng giật một cái.

Có chút đồng tình Mã Đại rồi.

Mỗi một lần đều bị muội muội đánh cho tơi bời, nhân sinh Mã Đại

cũng quá thảm đi.

Hắn thản nhiên cười một tiếng nói: Yên tâm đi.

Thương pháp của ngã so với đại ca Mã Siêu của ngươi còn muốn lợi hại hơn.

Thật sao.

Mã Vân Lộc nghe vậy đại hỷ, hưng phấn nói: Vậy chúng ta mau đi tỷ thí một phen đi.

Trần Húc:.

Cần phải hiếu chiến như vậy sao.

Hai người đi tới hậu viện, Mã Vân Lộc quát khẽ một tiếng nói: Vậy ngã tới đây a.

Cẩn thận chút.

Trần Húc gật đầu.

Mã Vân Lộc dưới chân điểm một cái, thân thể hướng về phía Trần Húc lao đến.

Nhìn Mã Vân Lộc phi bôn tới, Trần Húc thản nhiên cười một tiếng.

Đối với muội tử Mã Vân Lộc này, hắn khá có hảo cảm.

Hiển nhiên, muội tử này tiếp xúc bên ngoài không nhiều, cũng không biết làm sao lại có dũng khí một mình một ngựa xông vào Trường An.

Phải biết, nơi Mã Đằng ở cự ly Trường An túc túc ngàn dặm xa.

Xem tâm địa của muội tử này cũng khá thiện lương.

Nhìn bộ dạng đói khát kia, nếu có chút ác tâm, sớm đã có thể cướp bóc làm giàu, bằng vào vũ lực kia lại có mấy người là đối thủ.

Quan trọng hơn là, nhìn thấy một màn Mã Vân Lộc giúp lão nhân gia nhặt bánh.

Dưới sự thúc đẩy của cơn đói mà vẫn có thể kiên trì bản tâm, thực sự khó được.

Trần Húc trong lòng cảm thán, mắt thấy Mã Vân Lộc cách mình càng ngày càng gần.

Bá Vương Thương trong tay cũng chậm rãi nắm chặt.

Trong tiếng quát khẽ, Lượng Ngân Thương của Mã Vân Lộc hướng về phía Trần Húc đột kích.

Một thương này sức mạnh, tốc độ đều đã cực kỳ không tệ.

Chí ít Mã Vân Lộc rất hài lòng.

Vừa mới ăn no, cảm giác toàn thân đều tràn ngập sức mạnh.

Bóng thương Lượng Ngân Thương lóe lên, một trận tiếng hô hoán cũng theo đó truyền đến.

Trần Húc động.

Bá Vương Thương trong tay nhẹ nhàng run lên, mũi thương huyễn xuất ra ba đạo thương ảnh.

Lại là chiêu thứ nhất trong Bá Vương Thương Pháp.

Mã Vân Lộc chỉ cảm thấy hoa mắt, trước mắt liền không cách nào chuẩn xác nắm bắt quỹ tích trường thương.

Trong lòng không khỏi hoảng hốt, vội vàng hướng về phía sau lui lại.

Lui liên tiếp mấy bước mới đứng vững thân hình.

Nhìn về phía Trần Húc, trong ánh mắt nàng mang theo vài phần không thể tin, còn lại chính là hưng phấn.

Không sai.

Hưng phấn.

Từ nhỏ đến lớn, chưa từng thấy người nào xuất thương pháp nhanh như vậy.

Ngay cả đại huynh Mã Siêu, cũng không có khả năng một thương liền đánh bại nàng.

Đây là sự tự tin của nàng.

Cũng là lòng tin có được từ vô số lần giao chiến từ nhỏ đến lớn.

Trần Húc cũng không truy kích, chỉ thản nhiên nhìn Mã Vân Lộc.

Hắn muốn nhìn xem, một chiêu bị đánh bại, Mã Vân Lộc chịu đả kích này sẽ biểu hiện như thế nào.

Thất vọng.

Tự tang.

Chương 280

Hay là.

Đợi một chút, vì sao hắn từ trên người Mã Vân Lộc nhìn thấy chiến ý.

Mã Vân Lộc cười khẽ một tiếng: Nguyên bản ngã còn tưởng rằng ngươi chém gió, không nghĩ tới thương pháp của ngươi thật sự lợi hại đến trình độ này.

Bất quá, Mã Vân Lộc ngã cũng không dễ dàng từ bỏ như vậy.

Vị huynh đài này, tiếp theo hãy để ngã nhìn xem toàn bộ thực lực của ngươi đi.

Toàn bộ thực lực sao.

Trần Húc cũng không khỏi cười.

Không tệ.

Tương đương không tệ.

Đánh giá Mã Vân Lộc, ý cười trên mặt hắn dần đậm, Vậy liền để ngươi mở mang tầm mắt.

Nói xong, uy thế trên người hắn bắt đầu liên tục tăng lên.

Trong ánh mắt Mã Vân Lộc, ý cười dần dần thu lại, thay vào đó là sự thận trọng, cùng với chiến ý không thể che giấu.

Chiến.

Quát khẽ một tiếng, khuôn mặt tuyệt mỹ tràn đầy kiên nghị.

Huynh đài, cẩn thận.

Dưới chân khẽ đạp, thân hình hướng về phía Trần Húc tật bôn mà

đi.

Khi đến trước người Trần Húc, tay nàng bỗng nhiên phát lực.

Lượng Ngân Thương mang theo một tiếng hô hoán, hướng về phía Trần Húc đâm tới.

Nhanh.

Một thương này tốc độ cực nhanh.

Bất quá trong nháy mắt, liền đến trước mặt Trần Húc.

Khóe miệng Trần Húc hiện lên một vệt ý cười.

Một thương này, so với vừa rồi túc túc mạnh hơn mấy thành.

Nếu đổi lại một người khác, có lẽ thật sự sẽ thua trận.

Nhưng đáng tiếc.

Nàng đối mặt là hắn.

Trong tay bỗng nhiên nắm chặt, lập tức Bá Vương Thương lại lần nữa run lên.

Mũi thương hóa thành ba đạo thương ảnh.

Lại một thương này.

Giống hệt một thương vừa rồi.

Chỉ là lần này, tốc độ cùng sức mạnh của một thương đều có sự tăng lên rõ rệt.

Bành.

Hai thương va chạm vào nhau.

Sau một khắc, Mã Vân Lộc chỉ cảm thấy một cỗ cự lực truyền đến.

Tay đau xót, suýt nữa cầm không được thương.

Cùng lúc đó, thân thể nàng cũng dưới dư lực, nhanh chóng hướng về phía sau lui lại.

Ca.

Chân nàng vấp phải hòn đá nhỏ trên mặt đất, thân thể liền ngã ngửa ra sau.

Trong lòng nàng dâng lên một vệt hoảng loạn.

Bất luận thế nào, nàng chung quy cũng là một cô gái.

Nhưng đúng lúc này, trong mắt nàng, một đạo thân ảnh đang cấp tốc phóng đại.

Hắn.

Hắn tới cứu ngã rồi.

Trong lòng Mã Vân Lộc, dâng lên một cảm giác khác thường.

Trần Húc trong vài bước liền đến bên người Mã Vân Lộc.

Hắn vươn tay ra, ôm lấy thân thể Mã Vân Lộc.

Tĩnh.

Thiên địa gian phảng phất chỉ còn lại hai người.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, đều từ trong đôi mắt đối phương nhìn thấy chính mình.

Thời gian phảng phất định cách tại một khắc này.

Hai người cứ như vậy lẳng lặng nhìn đối phương.

Trên mặt Mã Vân Lộc hiện ra vài phần đỏ ửng.

Không biết vì sao, tim nàng chưa từng đập nhanh như vậy.

Từ nhỏ đến lớn, chưa từng có.

Khoảng cách khuôn mặt hai người cũng đang chậm rãi tới gần, tới

gần.

Mã Vân Lộc thậm chí cảm nhận được hơi thở lược hiển thô trọng của đối phương.

Nàng theo bản năng nhắm mắt lại.

Trong lòng cũng bắt đầu chờ mong.

Đúng lúc này, một đạo thanh âm vang lên bên tai nàng.

Chúa công, ngài có ở đây không.

Ngã cùng.

Từ Hoảng từ trong đại sảnh chạy ra, vừa chạy vừa hưng phấn hô to.

Chỉ là một khắc sau, hắn khựng lại.

Nhìn thấy Trần Húc cùng một muội tử đang ở cùng một chỗ, tư thế kia.

Hắn lập tức cười gượng một tiếng nói: Quấy rầy, ngài tiếp tục, tiếp tục.

Nói xong, liền hướng về phía bên ngoài chạy đi.

Xấu hổ.

Mã Vân Lộc chỉ cảm thấy cực kỳ xấu hổ.

Nàng vội vàng rời khỏi cái ôm của Trần Húc, đứng thẳng người.

Chỉ là không biết vì sao, nàng cảm thấy hai chân có chút bủn rủn.

Càng làm cho nàng kinh ngạc chính là, trong lòng cư nhiên có mấy phần tiểu thiết hỉ, còn lại là nỗi mất mát mạc danh.

Chương 281

Nhưng trong lòng nàng, lại có mấy phần nghi hoặc: Chúa công.

Nhìn Từ Hoảng vội vã chạy về, Trần Húc bất đắc dĩ quát to một tiếng: Đứng lại.

Từ Hoảng vội vàng dừng bước, nhìn về phía Trần Húc nói: Chúa công, ngã thật sự cái gì cũng không thấy.

Trần Húc bất đắc dĩ cười cười nói: Được rồi.

Thấy cũng thấy rồi.

Có chuyện gì nói mau.

Từ Hoảng chậm rãi nhích lại gần Trần Húc, gãi đầu, cười gượng nói: Chúa công, ngã vốn định gọi ngài đi xem, Hổ Báo Kỵ muốn cùng Phi Hùng Quân đánh nhau rồi.

Bất quá ngài có việc đang bận, vậy ngã không quấy rầy.

Mã Vân Lộc mấy bước đi đến trước mặt Trần Húc, trên mặt nàng mang theo vài phần đỏ ửng.

Nàng kinh ngạc nhìn về phía Từ Hoảng nói: Ngươi gọi hắn là.

Chúa công.

Không sai a.

Từ Hoảng gật đầu nói, Hắn không phải Chúa công của ngã thì là ai.

Hắn kinh ngạc nhìn về phía Mã Vân Lộc nói: Sao thế, có vấn đề gì không.

Thế nhưng nơi này là Tống Vương Phủ, chúa công của ngươi

không phải nên là Tống Vương sao.

Mã Vân Lộc rõ ràng có chút mộng.

Từ Hoảng cũng có chút bị làm cho choáng váng, gật đầu nói: Không sai a, hắn chẳng phải là Tống Vương sao.

Trong lòng hắn kinh ngạc.

Cô nương này cùng chúa công quan hệ rõ ràng không bình thường, sẽ không biết thân phận chúa công.

Thật coi Từ Hoảng là kẻ ngốc sao.

Mã Vân Lộc hai tay khoanh trước ngực, cứ như vậy nhìn Trần Húc.

Một bộ dáng ngã chờ ngươi giải thích.

Trần Húc làm bộ không nhìn thấy, chỉ nhìn về phía Từ Hoảng nói: Công Minh, là chuyện gì xảy ra.

Hổ Báo Kỵ cùng Phi Hùng Quân đánh nhau rồi.

Chúa công, là như vầy, Hổ Báo Kỵ cùng Phi Hùng Quân muốn tỷ thí một chút, xem ai mới là thiên hạ đệ nhất cường quân.

Bất quá, bọn hắn tại nơi đóng quân Phi Hùng Quân bày ra trận thế, chuẩn bị khai đánh.

Từ Hoảng nói xong, thấy biểu tình Mã Vân Lộc có chút quái dị, vội vàng nói: Chúa công, ngã bên kia còn bận, đi trước đây.

Nói xong, liền lui ra ngoài.

Chỉ còn lại Trần Húc và Mã Vân Lộc hai người ở lại hậu viện.

Tống Vương, hay là, giải thích cho ngã một chút đi.

Mã Vân Lộc rốt cục nhịn không được mở miệng.

Giải thích cái gì.

Ngã chính là Tống Vương Trần Húc đây.

Trần Húc thản nhiên cười một tiếng nói.

Nhìn xem đánh cũng đánh rồi, ăn cũng ăn rồi, ngã ôm cũng ôm rồi, ngươi muốn thế nào.

Mã Vân Lộc sắc mặt một trận đỏ ửng, làm bộ muốn đánh Trần Húc.

Dù sao lại đánh không lại ngã.

Trần Húc lại thản nhiên cười một tiếng nói: Ngã muốn đi xem Hổ Báo Kỵ cùng Phi Hùng Quân tỷ thí, thế nào, muốn đi không.

Nói xong, hắn liền hướng về phía bên ngoài đi ra.

Mã Vân Lộc giậm chân một cái, lập tức nhặt lên Lượng Ngân Thương, đi theo sau lưng Trần Húc.

Mắt thấy thân ảnh Trần Húc càng lúc càng xa, nàng vội vàng quát khẽ một tiếng: Trần.

Trần huynh, chờ ngã.

Hai người cưỡi ngựa, Trần Húc ở phía trước, Mã Vân Lộc ở phía sau, một trước một sau ra khỏi phủ đệ Trần Húc.

Mã Vân Lộc kẹp bụng ngựa, đuổi kịp Trần Húc nói: Trần huynh, ngươi nói Phi Hùng Quân, không phải là chi Phi Hùng Quân chọn lựa ra từ trong Tây Lương thiết kỵ chứ.

Chính là nó.

Trần Húc nhìn Mã Vân Lộc một chút.

Phát hiện lúc này Mã Vân Lộc đã khôi phục bình thường, liền cười hỏi thăm: Ngươi cũng nghe nói qua Phi Hùng Quân.

Phi Hùng Quân, ngã tự nhiên nghe nói qua.

Mã Vân Lộc hừ nhẹ một tiếng, trên mặt lộ ra vẻ ngạo nhiên.

Đó chính là tinh nhuệ bộ đội Lương Châu ngã xuất ra.

Ngã tự nhiên biết rõ.

Nhìn Mã Vân Lộc bộ dáng ngạo kiều kia, Trần Húc không tự giác trêu chọc nói: Thế nhưng là hiện nay, Phi Hùng Quân đang ở dưới trướng bản vương.

Mã Vân Lộc rõ ràng bị nghẹn lời.

Trần Húc kẹp bụng ngựa, Xích Thố Mã tốc độ lập tức nhanh hơn không ít.

Mã Vân Lộc chỉ có thể hừ nhẹ một tiếng, lập tức gia tăng tốc độ.

Lúc này trên giáo trường Phi Hùng Quân, Phi Hùng Quân cùng Tây Lương thiết kỵ riêng phần mình làm lấy chuẩn bị.

Nhìn thấy Từ Hoảng trở về, Thái Sử Từ nói: Công Minh, chúa công đâu.

Không phải ngươi đi thỉnh chúa công đến làm bình phán sao.

Nói xong, hắn ngóng nhìn về sau lưng Từ Hoảng.

Từ Hoảng vừa rồi đi sớm một bước, nói đều không nói hoàn chỉnh, làm sao biết Trần Húc có đến hay không.

Hắn gãi gãi đầu nói: Chúa công có chút việc, chắc không đến.

A.

Thái Sử Từ cùng những người khác toàn bộ đều ồ lên, từng cái thất vọng.

Chúa công không đến a.

Aizz, không có chúa công, ai đến bình phán đây.

Đúng lúc này, một đỏ một trắng hai con chiến mã, kính trực xông

vào trong giáo trường.

Tất cả mọi người tại tràng đều đại hỷ.

Lấy Triệu Vân cầm đầu, mọi người tề tề tiến lên hướng về phía Trần Húc ôm quyền thi lễ nói: Chúa công.

Chủ mẫu.

Bị nhiều người gọi chủ mẫu như vậy, mặt Mã Vân Lộc triệt để đỏ lên.

Nhưng không biết nguyên nhân gì, nàng không có phủ nhận.

Trần Húc thản nhiên cười một tiếng nói: Mọi người đều ở đây a.

Nhìn quanh đám người, ý cười trên mặt hắn càng sâu.

Xem ra, mọi người đối với trận tỷ thí này khá quan tâm mà.

Tử Nghĩa, chuẩn bị so thế nào a.

Thái Sử Từ tiến lên thi lễ nói: Chúa công, ngã chuẩn bị mỗi bên điều động năm trăm người, tiến hành tỷ thí.

Trần Húc gật đầu nói: Vậy được, mau bắt đầu đi.

Lập tức thần sắc hắn dừng lại nói: Vũ khí hai quân thì sao, dùng vũ khí gì.

Thái Sử Từ sững sờ nói: Ngã đã đem đầu nhọn của vũ khí bỏ đi rồi.

Như thế rất tốt.

Trần Húc mới yên tâm.

Đám người tề tề hướng về phía Trần Húc thi lễ một cái nói: Chúa công, mời thượng tọa.

Trần Húc mới phát hiện, tại một cái cao đài bên cạnh đã bố trí xong xuôi.

Hắn gật đầu, lập tức nhìn về phía Mã Vân Lộc nói: Đi thôi.

Nói xong, hắn tự nhiên nắm tay Mã Vân Lộc.

Bàn tay nhỏ bé của Mã Vân Lộc rất mềm, sờ rất thoải mái.

Nếu không phải vừa rồi cùng Mã Vân Lộc tỷ thí một phen, bằng không chỉ nhìn đôi tay, hắn cơ hồ đều không tin chủ nhân đôi tay này cư nhiên có vũ lực cường đại như vậy.

Tay Mã Vân Lộc nhẹ nhàng giãy dụa, thấy không thoát được, liền không giãy dụa nữa, chỉ đi theo sau lưng Trần Húc, hướng về phía cao đài đi đến.

Hai người ngồi xuống tại chính trung ương cao đài, Mã Vân Lộc tự nhiên ngồi ở bên người Trần Húc.

Ở phía dưới hai bên là vị trí của chư vị võ tướng.

Không bao lâu sau, chiến cổ vang lên, nhân mã hai bên chậm rãi bước vào chiến trường.

Trong một trận tiếng quát cao, tiếng móng ngựa chỉnh tề cũng theo đó vang lên.

Hổ Báo Kỵ toàn phó vũ trang chậm rãi từ bên trái đi vào giáo trường.

Những Hổ Báo Kỵ này trang bị đầy đủ, đơn giản là vũ trang từ đầu đến chân.

Ngay cả chiến mã cũng bị giáp ngựa bao khỏa.

Tại phía trước nhất Hổ Báo Kỵ, hách nhiên là Thái Sử Từ.

Một cỗ khí thế cuồng mãnh chinh chiến sa trường từ trên người hắn tản ra.

Khiến người ta vừa nhìn liền biết đây là một đội quân vô địch.

Cùng lúc đó, bên phải giáo trường, Phi Hùng Quân cũng chậm rãi đi vào.

Trên người bọn họ chiến giáp lấp lóe quang mang, xem xét liền biết trang bị tinh lương.

Chỉ là so với Hổ Báo Kỵ mà nói, tính kỷ luật kém hơn rất nhiều.

Chương 282

Tại phía trước Phi Hùng Quân dẫn đầu, hách nhiên là hai huynh đệ Hồ Xích Nhi cùng Hồ Xa Nhi.

Khí thế trên người bọn họ so với Hổ Báo Kỵ còn có phần hơn.

Binh sĩ hai bên tề tề hướng về phía Trần Húc trên cao đài ôm quyền, lãng thanh hô cao: Chúa công hảo.

Chủ mẫu hảo.

Thanh âm truyền khắp cả giáo trường.

Lúc này Mã Vân Lộc đã sớm quên cả xấu hổ.

Hai mắt nàng nhìn chằm chằm tướng sĩ hai bên trong giáo trường.

Đây chính là tràng cảnh nàng kỳ đãi.

Trần Húc thấy Mã Vân Lộc không nói gì, liền thản nhiên gật đầu, nói: Chư vị, bắt đầu đi.

Trong giáo trường, tiếng chiến cổ lần nữa vang lên.

Phi Hùng Quân cùng Hổ Báo Kỵ riêng phần mình hướng về phía trung gian lao ra.

Ầm ầm.

Tiếng kỵ binh xung kích giẫm đạp mặt đất vang lên.

Ngay cả mặt đất phảng phất như cũng đang nhẹ nhàng chấn chiến.

Đây chính là sức mạnh của kỵ binh.

Hai quân cự ly đang cực tốc tiếp cận.

Va chạm cũng theo đó phát sinh.

Nhìn phía dưới chém giết, Trần Húc cũng không khỏi có chút nhiệt huyết dâng lên.

Hổ Báo Kỵ cùng Phi Hùng Quân, không nghi ngờ gì đều là kỵ binh đỉnh tiêm của Đại Hán.

Hai đội quân va chạm, tuy rằng không phải chân đao chân thương, nhưng trình độ kịch liệt trong đó cũng không phải tầm thường có thể so sánh.

Thông qua lần va chạm này, có thể nhìn ra được.

Hổ Báo Kỵ cường đại ở chỗ tính tổ chức cùng tính bao bọc.

Lúc công kích, trận hình đều không thấy tán loạn.

Nhân viên cùng chiến mã đều được khôi giáp bao phủ.

Phi Hùng Quân thì hoàn toàn khác biệt.

Bọn họ cường đại ở chỗ tính công kích cá thể.

Nhưng so sánh mà nói, tính tổ chức lại yếu hơn không chỉ một bậc.

Nhưng lại hoàn toàn không ảnh hưởng đến sự phát huy của bọn họ.

Công kích lực cá thể cường tuyệt kia triệt để bù đắp cho sự yếu thế về tính tổ chức.

Mã Vân Lộc đứng lên, theo bản năng đi về phía trước.

Trần Húc sững sờ, vội vàng vươn tay ra kéo Mã Vân Lộc lại.

Mã Vân Lộc nhìn Trần Húc, cấp thiết nói: Trần huynh, có thể phái ngã ra sân không.

Ngươi muốn ra sân.

Trần Húc có chút kinh ngạc nói.

Ân.

Từ nhỏ, ngã liền hướng về đối trận như vậy.

Chỉ tiếc, phụ thân ngã và đại huynh vẫn luôn không đồng ý cho ngã tham gia chiến trận.

Mã Vân Lộc nhìn về phía Trần Húc, trong ánh mắt mang theo vài phần khẩn thiết nói, Một lần, chỉ một lần này thôi.

Được không.

Trần Húc có chút không nỡ.

Để nữ tử tuyệt sắc như vậy lên chiến trận, mạo tựa hồ có chút phí phạm của trời.

Đúng lúc này, một đạo thanh âm của hệ thống vang lên trong đầu hắn.

Đinh, kiểm trắc túc chủ diện lâm lựa chọn, hệ thống nhiệm vụ đổi mới, thỉnh lựa chọn.

Lựa chọn một: Cự tuyệt yêu cầu của Mã Vân Lộc.

Nhiệm vụ ban thưởng: Chiến mã một trăm con.

Lựa chọn hai: Đáp ứng yêu cầu của Mã Vân Lộc, đồng ý Mã Vân Lộc lên sân khấu tỷ thí.

Nhiệm vụ ban thưởng: Mị lực + 5.

Mã Vân Lộc hảo cảm độ + 100.

Trần Húc chỉ liếc qua, trong lòng liền đã quyết định chủ ý.

Ngay lập tức, trong lòng hắn nói với hệ thống: Hệ thống, ngã chọn lựa chọn hai.

Thấy Trần Húc chần chờ không nói, Mã Vân Lộc lần nữa khẩn cầu: Trần huynh, đáp ứng ngã một lần đi.

Được không.

Trần Húc bất đắc dĩ nói: Chỉ có thể một lần này thôi, biết không.

Ân.

Mã Vân Lộc khá là ngoan ngoãn gật đầu.

Chiến đấu hai bên đã tiến hành được kha khá.

Đến cuối cùng, Hổ Báo Kỵ cùng Phi Hùng Quân ngang tài ngang sức.

Nhìn thấy kết quả này, Trần Húc cũng âm thầm kinh hãi.

Đây chính là thực lực kỵ binh đệ nhất Đại Hán sao.

Tuy rằng hai bên chiến thành thế hòa, nhưng kỳ thật Hổ Báo Kỵ thua.

Nguyên nhân tự nhiên đơn giản.

Bởi vì trong Hổ Báo Kỵ có thêm một Thái Sử Từ.

Thực lực Thái Sử Từ, xa xa không phải hai người Hồ Xích Nhi cùng Hồ Xa Nhi có thể đánh đồng.

Hồ Xích Nhi cùng Hồ Xa Nhi, trên mặt pha có vẻ bất bình.

Hai người cùng đi đến dưới đài cao, đối với Trần Húc thi lễ một cái.

Hồ Xích Nhi hô to: Chúa công, ngài nãi là thống lĩnh Phi Hùng Quân, thỉnh ngài hạ tràng, ngã muốn cùng Hổ Báo Kỵ so thêm một trận.

Thỉnh chúa công thành toàn.

Hồ Xa Nhi thấy thế, vội lần nữa khom người.

Trần Húc thản nhiên cười một tiếng nói: Hai vị mau mau đứng lên.

Bản vương nếu hạ tràng, chỉ sợ thắng bại cũng không còn ý nghĩa nữa.

Đã không có thống lĩnh, vậy ngã liền tặng các ngươi một viên chiến tướng.

Nói xong, Mã Vân Lộc chủ động tiến lên hai bước.

Trần Húc cười nói: Các ngươi nhìn xem, nàng thế nào.

Chủ.

Chủ mẫu.

Hồ Xích Nhi cùng Hồ Xa Nhi hai người có chút không dám tin tưởng nói.

Mã Vân Lộc hừ nhẹ một tiếng nói: Sao thế, coi thường ngã à.

Ngã nói cho các ngươi biết, đơn đả độc đấu, các ngươi chưa chắc là đối thủ của ngã.

Hồ Xích Nhi cùng Hồ Xa Nhi đang định phản bác, lại nghe Trần Húc khoát tay áo nói: Đi thôi, nàng cũng là người Lương Châu.

Để nàng tạm thời làm thống lĩnh đi.

Thấy Trần Húc lên tiếng, hai người Hồ Xích Nhi tự nhiên không dám phản bác.

Mã Vân Lộc thấy thế, vội vàng hưng phấn hướng về phía dưới phi bôn.

Trên giáo trường, tỷ thí lần nữa bắt đầu.

Chương 283

Hết thảy giống hệt như vừa rồi.

Chỉ là tại trước quân trận Phi Hùng Quân, có thêm một Mã Vân Lộc.

Mã Vân Lộc đứng ở nơi đó, pha có một loại uy thế lẫm nhiên.

Thái Sử Từ nhìn thấy Mã Vân Lộc xuất hiện ở phía trước nhất của Tây Lương thiết kỵ, trực giác một trận bất đắc dĩ.

Trong lòng hắn quyết định chủ ý, lát nữa phải chú ý phóng thủy nhường.

Hồ Xích Nhi cùng Hồ Xa Nhi hai người thì một mặt không cam lòng.

Trong lòng bọn họ, lần này có thêm chủ mẫu ở bên cạnh, nếu tỷ thí, khẳng định phải hộ trì chủ mẫu an toàn, như thế một đến, Phi Hùng Quân chỉ sợ không chiếm được chỗ tốt.

Trong tiếng chiến cổ, tỷ thí lần nữa bắt đầu.

Hết thảy đều không có khác biệt quá lớn so với lần thứ nhất.

Chỉ có điều làm người ta không nghĩ tới chính là, Mã Vân Lộc cùng hai người Hồ Xích Nhi, Hồ Xa Nhi cư nhiên hoàn toàn ngăn trở Thái Sử Từ.

Như thế một đến, chiến cục liền hướng về phương diện có lợi cho Phi Hùng Quân mà phát triển.

Đến cuối cùng, Tây Lương thiết kỵ chỉ còn lại Thái Sử Từ.

Bên phía Phi Hùng Quân thì còn lại hơn mười kỵ.

Rõ ràng, Phi Hùng Quân đạt được thắng lợi.

Hồ Xích Nhi, Hồ Xa Nhi hai người hưng phấn hoan hô.

Mã Vân Lộc thì trực tiếp phi bôn lên đài cao, một phen ôm lấy Trần Húc.

Ngươi thấy không.

Ngã thắng.

Ngã thật sự thắng.

Trần Húc chỉ có thể vỗ lưng Mã Vân Lộc nói: Thấy được.

Thấy được.

Người bên cạnh từng cái nhìn Trần Húc hai người.

Triệu Vân không khỏi cảm thán nói: Nhìn xem, chúa công cùng chủ mẫu ân ái biết bao.

A.

Tôn Sách cũng không nhịn được cảm thán nói, Chỉ sợ thực lực chủ mẫu, cùng ngã cũng tám lạng nửa cân.

Nghe mọi người ồn ào, Mã Vân Lộc mới rốt cục ý thức được.

Giờ phút này, nàng xấu hổ.

Quá xấu hổ.

Nàng vội vàng rời khỏi lồng ngực Trần Húc.

Sau đó cúi đầu, một mặt đỏ ửng đứng ở bên cạnh.

Thấy bộ dáng e thẹn của Mã Vân Lộc, Trần Húc không khỏi nổi lên ý trêu chọc.

Vân Lộc a, tiểu tử này, chúng ta coi như hòa nhau a.

Ngươi ôm ngã một lần, ngã cũng ôm ngươi một lần.

Mã Vân Lộc kiều hừ một tiếng nói: Ai muốn cùng ngươi hòa

nhau.

Tốt.

Có thể.

Trần Húc nói xong, một phen đem Mã Vân Lộc nặng nề mà ôm vào trong ngực.

Tiểu tử này, ngươi lại nợ ngã rồi.

Đúng lúc này, một đạo thanh âm của hệ thống vang lên trong đầu Trần Húc.

Đinh, chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ, hoạch đắc nhiệm vụ tưởng lệ: Mị lực + 5.

Mã Vân Lộc hảo cảm độ + 100.

Trần Húc nhìn Mã Vân Lộc trong ngực một chút, phát hiện lần này Mã Vân Lộc không có đẩy ra nữa.

Hắn biết, nhất định là 100 điểm hảo cảm độ đã có tác dụng.

Vừa bị Trần Húc ôm vào trong ngực, Mã Vân Lộc trong lòng liền hoảng hốt.

Nhưng ngay sau đó, một tia ngọt ngào dâng lên trong lòng.

Cẩn thận đánh giá trắc kiểm góc nghiêng của Trần Húc, trong lòng nàng có một cỗ noãn ý dâng lên.

Nga.

Từ Hoảng và mọi người từng cái bắt đầu ồn ào.

Trần Húc nhẹ nhàng trừng mắt liếc một cái.

Từng người toàn bộ đều ngậm miệng lại.

Chỉ là ý cười trên mặt kia lại không che giấu được.

Mã Vân Lộc đem đầu chôn ở trên vai Trần Húc, cứ như vậy mặc cho Trần Húc ôm.

Hồi lâu.

Trần Húc khoát tay áo, đem những người khác toàn bộ đuổi đi.

Hắn mới vỗ vỗ lưng Mã Vân Lộc, trêu chọc nói: Nếu muốn ôm, chúng ta về đi rồi lại ôm.

Đến lúc đó, ngã để ngươi ôm cho đủ.

Mã Vân Lộc đỏ bừng cả khuôn mặt, vội vàng từ trong ngực Trần Húc nhảy ra.

Trần Húc vươn tay ra, đối với Mã Vân Lộc giơ ngón tay cái lên nói: Lần này biểu hiện, tương đương có thể.

Đó là.

Mã Vân Lộc lần nữa khôi phục bộ dáng ngạo kiều trước đó.

Chỉ là đôi mắt kia lại thỉnh thoảng nhìn về phía Trần Húc.

Mắt thấy giác kỹ thi đấu cũng đã kha khá, Trần Húc thấy mọi người đều ở đây, dứt khoát vung tay lên nói: Chư vị, hôm nay bản vương mời khách.

Chúng ta không say không về.

Đa tạ Tống Vương.

Tống Vương nhân nghĩa.

Trong yến hội sau đó, bao gồm Quách Gia cùng một chúng văn thần, cùng với Triệu Vân và một chúng võ tướng tề tề đến tràng.

Mọi người vui vẻ sướng ẩm một phen.

Buổi tối, Trần Húc sau khi tiễn biệt đám người, liền bước nhanh về hậu viện.

Chỉ là thần sắc hắn bỗng nhiên sững sờ.

Chỉ thấy ở trước mặt hắn, một nữ tử đang cười duyên dáng đứng ở đó.

Dưới ánh trăng, Trần Húc nhìn khuôn mặt tinh xảo kia.

Là nàng, càng là cân quắc nữ tướng Mã Vân Lộc.

Giờ phút này, nàng trút bỏ nhung trang ban ngày, thay đổi nữ trang.

Mái tóc dài như thác nước nhẹ nhàng phất phơ theo gió đêm.

Phối hợp với khuôn mặt tuyệt mỹ, khiến cho Trần Húc cũng không khỏi phanh nhiên tâm động.

Thấy Trần Húc ngẩn người, trên mặt Mã Vân Lộc lóe lên một tia hân hoan.

Sao thế.

Chương 284

Không nhận ra người ta nữa sao.

Trần Húc gật đầu nói: Bản vương thực sự có chút không dám nhận.

Bản vương còn tưởng rằng trong hậu viện của ngã có thêm một vị tiên nữ.

Thật sao.

Sau nụ cười của Mã Vân Lộc lóe lên một tia vui mừng.

Nàng xoay người nói: Ngã mặc như vậy, thật sự đẹp không.

Ân.

Trần Húc gật đầu, lập tức đổi giọng nói, Kỳ thật ngươi mặc thế nào cũng đẹp.

Mã Vân Lộc nghe vậy, cao hứng khẽ hô một tiếng.

Sau đó nàng đi đến bên người Trần Húc, chủ động nắm lấy tay Trần Húc.

Trần Húc sững sờ:.

Hanh.

Mã Vân Lộc kiều hừ một tiếng, Ngươi nắm tay ngã một lần, ngã cũng muốn nắm lại.

Nói xong, nàng liền kéo Trần Húc đi vào trong.

Hai người cất bước đi vào bên trong, khi đến bên ngoài phòng Trần Húc, Mã Vân Lộc đột nhiên dừng bước.

Nàng ngẩng đầu, nghiêm túc nhìn về phía Trần Húc.

Trần Húc cũng lẳng lặng nhìn Mã Vân Lộc, không biết Mã Vân Lộc muốn nói cái gì.

Trần huynh, lời ngươi nói có tính không.

Trần Húc sững sờ, lập tức gật đầu nói: Tự nhiên.

Lời bản vương nói, nhất ngôn cửu đỉnh.

Đầu Mã Vân Lộc cúi thấp xuống.

Nàng đỏ mặt nói: Trần huynh, vậy chuyện ban ngày ngươi nói, để cho ngã ôm cho đủ, có tính không.

Trần Húc kinh ngạc nhìn về phía Mã Vân Lộc.

Chợt hắn cất tiếng cười to nói: Cái này tự nhiên.

Lời bản vương nói, nhất ngôn cửu đỉnh.

Nói xong, hắn vươn hai tay ra, một phen ôm lấy Mã Vân Lộc, hướng về phía bên trong đi vào.

Một lát sau, một đạo thanh âm của hệ thống vang lên trong đầu Trần Húc.

Đinh, chúc mừng túc chủ, thành công đạt được Mã Vân Lộc.

Hoàn thành nhiệm vụ nẫng tay trên Triệu Vân.

Hoàn thành nhiệm vụ nẫng tay trên Triệu Vân, hoạch đắc nhiệm vụ tưởng lệ: Triệu Vân đặc tính Đảm Lực.

Đặc tính Đảm Lực: Dưới một số lượng binh nhất định, năng lực toàn bộ đội tăng lên.

Chỉ là lúc này Trần Húc không có thời gian đi để ý tới những thứ này.

Duyện Châu, phủ Châu Mục.

Tuân Úc vội vội vàng vàng đi vào bên trong.

Trong tay hắn cầm một phần văn kiện.

Thấy Tào Tháo, hắn lập tức khom người thi lễ nói: Chúa công, xảy ra chuyện.

Tay Tào Tháo không khỏi run lên một cái.

Hắn hiện nay đối với câu nói này có ám ảnh.

Hắn cấp bách hỏi: Văn Nhược, phát sinh chuyện gì.

Chúa công, Thái Sơn quận của chúng ta, luân hãm rồi.

Cái gì.

Trong lòng Tào Tháo nhảy một cái, Là chuyện gì xảy ra.

Văn Nhược, mau nói.

Chúa công, mấy ngày trước Thái Sơn quận chịu một nhóm người công đánh.

Không bao lâu, Phụng Cao của Thái Sơn quận liền luân hãm.

Sau đó, rất nhiều huyện thành trong Thái Sơn quận cũng lần lượt luân hãm.

Tuân Úc nói xong, đem tình báo trong tay đưa cho Tào Tháo.

Tào Tháo tiếp lấy xem xét, biết được chỉ là Thái Sơn quận luân hãm, trong lòng ngược lại lược lược thở phào nhẹ nhõm.

Hắn hiện nay sợ nhất là nghe được tin tức liên quan tới Trần Húc.

Còn về một cái Thái Sơn quận nho nhỏ.

Đoạt lại là được.

Trên mặt hắn khôi phục vẻ đạm nhiên ngày xưa, nói: Văn Nhược, ngồi.

Tuân Úc ngồi xuống một bên.

Tào Tháo mới hỏi: Văn Nhược, không biết là thế lực phương nào, đã tra rõ chưa.

Chúa công, đầu lĩnh của thế lực phương kia tên là Khuyết Tuyên.

Khuyết Tuyên.

Tào Tháo nghe vậy sững sờ, lập tức nói, Lại là thế lực phương nào, sao từ trước tới giờ chưa từng nghe nói.

Tuân Úc gật đầu nói: Chúa công, thế lực phương kia đến từ Từ Châu.

Tình huống cụ thể đang trong quá trình điều tra.

Từ Châu.

Tay Tào Tháo nhẹ nhàng gõ lên bàn, Văn Nhược, ngươi nói xem có phải là lão tiểu tử Đào Khiêm kia động tay chân hay không.

Lông mày Tuân Úc cũng hơi nhíu lại.

Chúa công, đây cũng là chỗ ngã không có hiểu rõ.

Nếu thế lực phương này thật sự là do Đào Khiêm xuất thủ, hắn hẳn là không có năng lực lớn như vậy để có thể nhanh chóng cầm xuống Thái Sơn quận như thế.

Thái Sơn quận.

Trong miệng Tào Tháo thỉnh thoảng lẩm bẩm.

Hồi lâu sau, hắn mới ngẩng đầu nói: Nếu là như thế, ngã ngược lại càng cho rằng là do Đào Khiêm làm.

Bởi vì muốn cầm xuống Thái Sơn quận nhanh như vậy, đa phần là Thái Sơn tặc xuất thủ rồi.

Nghe Tào Tháo nói, Tuân Úc rất nhanh liền phản ứng lại.

Chúa công nói là Thái Sơn tặc chiếm giữ ở phụ cận Thái Sơn

quận sao.

Không sai.

Tào Tháo gật đầu, Thế lực Thái Sơn tặc to lớn, nếu Đào Khiêm cùng Thái Sơn tặc liên hợp, đa phần là có thực lực này.

Tuân Úc nghe vậy, nhẹ nhàng thở dài nói: Nếu là như thế, muốn một lần nữa lấy lại Thái Sơn quận, chỉ sợ cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

Không sao.

Trong thần sắc Tào Tháo tràn đầy tự tin.

Hắn thản nhiên cười một tiếng nói: Nếu lão tiểu tử Đào Khiêm kia dám động thủ, ngã định nhiên sẽ không buông tha hắn.

Bằng vào Đào Khiêm, cũng xứng đấu với Tào Mạnh Đức ngã sao.

Từ Châu, sợ là hắn không giữ được rồi.

Nói xong, người Tào Tháo đứng lên.

Một cỗ bá khí từ trong cơ thể hắn tản ra.

Truyền quân lệnh của ngã.

Ngày mai, ngã điểm đủ binh mã dưới trướng, binh phát Thái Sơn quận.

Nhạ.

Tuân Úc gật đầu khom người đáp.

Chỉ là lông mày hắn hơi nhíu lại nói: Chúa công, không biết ngài chuẩn bị phái người nào lưu thủ Xương Ấp.

Người nào.

Tào Tháo lược suy tư một chút nói, Trần Lưu Trương Mạc cùng ngã thân thiện, có thể làm người lưu thủ lần này.

Tuân Úc có chút muốn nói lại thôi, hồi lâu mới nói: Chúa công, mỗ cho rằng Trương Mạc chung quy là người ngoài, Trương Mạc ở Trần Lưu, cùng Xương Ấp chúng ta còn có một đoạn cự ly.

Nếu Xương Ấp một khi có sơ thất, thì căn cơ Duyện Châu của ngã nguy hĩ.

Tào Tháo nghe vậy, thần sắc cũng hòa hoãn lại.

Hắn nhìn chằm chằm Tuân Úc, hồi lâu mới nói: Văn Nhược nói có lý.

Như vậy, để Trình Dục, Lưu Diệp hai người lưu thủ Xương Ấp, để lại năm ngàn binh mã.

Văn Nhược cho rằng an bài như thế có ổn không.

Tuân Úc gật đầu khom người nói: Chúa công an bài rất hay.

Tuân Úc tự đương nghe theo an bài.

Tào Tháo nghe vậy, vuốt râu dài lộ ra một tia mỉm cười.

Sáng sớm ngày thứ hai, Tào Tháo mang theo binh mã dưới trướng hơn hai vạn năm ngàn người, binh phát Thái Sơn quận.

Từ Châu, phủ Thứ Sử.

Nhìn tình huống trước mặt, Đào Khiêm ngồi trên giường bệnh, mày nhíu chặt.

Hồi lâu, ông nhìn về phía Đào Thương ở bên cạnh nói: Khuyết Tuyên trước đó không phải đã nói là chỉ đi lấy Nam Thành và Phí Huyện sao.

Hiện nay, hắn lại đem toàn bộ Thái Sơn quận đều cầm trong tay.

Đào Thương sững sờ.

Hồi lâu mới nói: Phụ thân, đây chẳng phải là chuyện tốt sao.

Thái Sơn quận tới tay, ngã chỉ cần để Khuyết Tuyên chỉnh đốn một phen, đến lúc đó ngã lại từ bên cạnh xuất lực, liền có thể lấy trọn các quận còn lại của Duyện Châu.

Hồ đồ a.

Đào Khiêm lắc đầu nói, Nhi tử ngã sao lại hồ đồ như thế.

Nguyên bản ngã chỉ để Khuyết Tuyên chiếm lấy Nam Thành và Phí Huyện dưới quyền Thái Sơn quận.

Nam Thành và Phí Huyện lân cận Từ Châu ngã, nếu Khuyết Tuyên có việc, ngã muốn chi viện cũng dư xài.

Lại giả dụ Nam Thành cùng Phí Huyện địa xử biên duyên, Tào Tháo vốn đối với hai nơi này không quá để ý.

Hiện nay Tào Tháo ốc còn không mang nổi mình ốc, đa phần sẽ không hưng binh đi lấy.

Ông ta động đậy thân mình trên giường, có chút đứng ngồi không yên nói: Thế nhưng hiện nay, Khuyết Tuyên đem toàn bộ Thái Sơn quận đều cầm trong tay, Tào Tháo sau khi biết được, rất nhanh liền sẽ hưng binh chinh thảo.

Như thế một đến, Khuyết Tuyên kia bất quá chỉ có vài ngàn người, làm sao giữ được.

Chương 285

Cho dù là hiện nay, binh lực chỉ sợ cũng không đủ một vạn đi.

Đào Khiêm mày nhíu chặt.

Ông lắc đầu nói: Không được.

Trong chuyện này tất định có điều gì đó kỳ lạ.

Nếu chỉ bằng vào binh mã bản bộ của Khuyết Tuyên, Thái Sơn quận kia đoạn đoạn sẽ không luân hãm nhanh chóng như thế.

Thương nhi, mau, đỡ ta, ta muốn viết một phong thư cho Khuyết Tuyên kia, bảo hắn mau chóng lui về giữ Nam Thành cùng Phí Huyện.

Nếu không, một khi Tào Tháo xuất binh, thì hối hận không kịp.

Dưới sự dìu đỡ của Đào Thương, Đào Khiêm từ trên giường bệnh đứng dậy, đi thẳng tới bàn đọc sách.

Đúng lúc này, một tên thân vệ từ bên ngoài chạy vào.

Báo.

Đào Thứ Sử, có quân tình khẩn cấp.

Đào Thương đỡ Đào Khiêm ngồi xuống bên cạnh bàn đọc sách, mới tiến lên nhận lấy tình báo, xoay người đưa vào tay Đào Khiêm.

Đào Khiêm mở ra xem xét, lập tức đại kinh thất sắc.

Tào Tháo dẫn hết binh mã bản bộ, tiến về Thái Sơn quận.

Ông vỗ đùi, run giọng nói: Khuyết Tuyên hại ta.

Khuyết Tuyên hại ta a.

Sớm biết Khuyết Tuyên kia ngu xuẩn như thế.

Mỗ liền không nên cùng Khuyết Tuyên tư kia hợp mưu.

Hiện nay chỉ sợ cửa thành thất thủ, vạ lây cá trong chậu a.

Đào Thương có chút không hiểu nói: Phụ thân đại nhân, làm sao lại trướng chí khí tên Tào Tháo kia, diệt uy phong của ngã a.

Ai.

Đào Khiêm thở dài một tiếng nói, Thông tri cho Khuyết Tuyên kia, bảo hắn vụ tất tử thủ, vạn vạn không thể xuất chiến.

Như thế một đến, Tào Tháo kia lương thảo không đủ, có lẽ còn có một chút hi vọng sống.

Nếu xuất thành đối chiến cùng Tào Tháo, Khuyết Tuyên tất định sớm chiều có thể phá hĩ.

Nói xong, tay viết thư của ông dừng lại một chút nói: Lần này không viết thư nữa, phái người trực tiếp tiến về, nói với hắn là được.

Đào Thương lĩnh mệnh, vội vội vàng vàng chạy ra bên ngoài.

Chỉ là, không chạy ra khỏi phủ, liền bị Đào Khiêm gọi lại.

Thương nhi, khoan đã.

Khuyết Tuyên kia có thể bảo vệ thì bảo vệ, không thể bảo vệ liền từ bỏ đi.

Vụ tất đem những thư tín vãng lai giữa ngã và Khuyết Tuyên trước đó hủy hết.

Trì tắc, khủng lưu hậu hoạn.

Phụ thân đại nhân yên tâm, mỗ nhất định đem chuyện này làm tốt.

Đào Thương củng thủ ứng mệnh.

Ân, đi thôi.

Đào Khiêm gật đầu, thần sắc trên mặt dần dần hòa hoãn nói,

Những sự tình này nãi là chuyện ẩn bí, lại không thể để cho người còn lại trong quận biết được.

Chỉ có thể vất vả Thương nhi.

Có thể giúp đỡ phụ thân đại nhân, Thương nhi không cảm thấy vất vả.

Đào Thương triều Đào Khiêm cung kính thi lễ một cái, sau đó xoay người đi ra bên ngoài.

Chỉ lưu lại Đào Khiêm ở đó, dậm chân thở dài.

Giữa trưa, Trần Húc từ trong hậu viện đi ra.

Tại phía sau hắn, Mã Vân Lộc đi theo từng bước.

Lúc này Mã Vân Lộc lần nữa thay bộ nhung trang kia, nhìn khá là anh tư sát sảng.

Trên khuôn mặt còn vương lại mấy phần hồng vựng, càng thêm mấy phần vũ mị.

Hai người vừa mới từ hậu viện đi ra, Từ Thứ liền nghênh đón.

Chúa công, nói cho ngài một cái tin tức tốt.

Tào Tháo động thủ.

Thật sao.

Trần Húc nghe vậy, trên mặt lóe lên một tia vui mừng.

Hắn nhìn thoáng qua mấy người Quách Gia cách đó không xa, liền vẫy vẫy tay với bọn họ nói, Phụng Hiếu, Công Đạt, Nguyên Hạo, đều tới đây đi.

Chúng ta hảo hảo thương nghị một chút.

Nhạ.

Mấy người nghe vậy, toàn bộ đều đi tới.

Chỉ là nhìn thấy Mã Vân Lộc bên người Trần Húc, từng cái theo bản năng đánh giá một chút.

Nhưng ngay sau đó, vội vàng quay đầu nhìn về phía khác.

Mấy người ngồi xuống trong đại sảnh, Mã Vân Lộc thì giống như một hộ vệ, đứng ở sau lưng Trần Húc.

Vân Lộc, nàng cứ ngồi ở bên cạnh đi.

Trần Húc nói xong, ngoắc bảo thân vệ lấy một cái bồ đoàn.

Mã Vân Lộc phảng phất như cô vợ nhỏ, an an tĩnh tĩnh ngồi xuống bên cạnh Trần Húc.

Trần Húc mới nhìn về phía Từ Thứ nói: Nguyên Trực, nói rõ xem nào.

Nhạ.

Từ Thứ ôm quyền, lập tức cười vang nói, Mấy ngày trước, Tào Tháo mang theo binh mã chủ lực dưới trướng hơn hai vạn năm ngàn người, binh phát Thái Sơn quận.

Nga.

Hơn hai vạn năm ngàn người.

Trần Húc nghe vậy, lược lược tính toán nói, Như thế một đến, binh mã trú lưu Xương Ấp, chỉ sợ không đủ sáu ngàn người.

Chính xác.

Chúa công nói rất đúng.

Theo thám mã báo lại, Xương Ấp hiện nay có thủ quân, cộng lại hơn năm ngàn người.

Từ Thứ nói xong, một mặt khâm phục nhìn Trần Húc.

Trong mắt hắn, chúa công đối với trù tính tính toán, có sự mẫn

cảm siêu hồ thường nhân.

Hắn sau khi cầm lấy số liệu, cũng phải tính toán một phen, mới rốt cục hạch chuẩn số liệu.

Nhưng chúa công bất quá chỉ trong mấy tức, liền đem hết thảy tính đến rõ ràng rành mạch.

Trong lòng hắn không khỏi cảm khái.

Chúa công nếu làm quan cai trị một phương, làm một phương kiều sở nãi là dư xài.

Trần Húc tự nhiên không biết ý nghĩ trong lòng Từ Thứ.

Hắn chỉ hỏi: Không biết Tào Tháo kia hiện nay để cho người nào lưu thủ Xương Ấp.

Hiện nay lưu thủ Xương Ấp, nãi là hai người Trình Dục cùng Lưu Diệp.

Từ Thứ cung kính đáp.

Trình Dục cùng Lưu Diệp sao.

Trần Húc mày hơi nhíu lại.

Nếu là hai người bọn họ, chỉ sợ Lữ Bố cùng Trương Mạc hai người muốn đánh lấy Xương Ấp, khó hĩ.

Tại chỗ mấy người nghe Trần Húc nói như thế, từng người đưa mắt nhìn nhau.

Quách Gia chủ động hỏi: Chúa công, nghe ngài nói, dường như Trình Dục cùng Lưu Diệp hai người kia, rất có chút tài hoa.

Không sai.

Trần Húc đưa mắt quét qua trên mặt mọi người, thấy mọi người đều có vẻ nghi hoặc, liền giải thích: Tài năng của Trình Dục kia, chỉ

sợ không dưới Hí Chí Tài.

Lưu Diệp người này, cũng là hạng người tài hoa trác tuyệt, tài năng của hắn, chỉ sợ cũng chỉ hơi kém Hí Chí Tài một chút mà thôi.

Trần Húc lời này vừa nói ra, mọi người đều tề chỉnh sững sờ.

Phải biết rằng, Trình Dục mới vừa vặn đầu quân cho Tào Tháo, căn bản không có danh tiếng gì.

Nhưng Hí Chí Tài lại hoàn toàn khác biệt.

Như hôm nay dưới trướng Tào Tháo, mưu thần được trọng dụng nhất chủ yếu có hai vị.

Một vị là Tuân Úc.

Người này chủ chính hết thảy sự vụ nội chính dưới trướng Tào Tháo, cùng với bố cục chiến lược.

Hí Chí Tài thì là thủ tịch mưu thần dưới trướng Tào Tháo.

Những lúc xuất ngoại hành quân đánh giặc, người ở bên cạnh bày mưu tính kế, hơn phân nửa chính là người này.

Trình Dục chi tài, không dưới Hí Chí Tài, chỉ một câu, liền có thể thấy được Trình Dục lợi hại chỗ nào.

Chương 286

Lưu Diệp tuy rằng hơi kém Hí Chí Tài, nhưng tài năng của hắn cũng không thể khinh thường.

Từ Thứ nghe vậy, bão quyền nói: Chúa công quả nhiên có mắt nhìn người.

Từ tình báo ta thu thập được mà xem, Trình Dục người này tuy rằng gia nhập dưới trướng Tào Tháo không bao lâu, nhưng kẻ này lại được Tào Tháo trọng dụng.

Tài năng của hắn, định nhiên bất phàm.

Đáng tiếc.

Tào Tháo phái hai người trấn thủ Xương Ấp, thì các huyện xung quanh Xương Ấp, chỉ sợ không thể lấy được.

Trần Húc khẽ than một tiếng, bất quá lập tức lông mày hơi động một chút, nói: Như thế cũng tốt.

Đã Xương Ấp không thể lấy, vậy ta liền không lấy.

Để Tào Tháo có Xương Ấp cùng các huyện xung quanh và Thái Sơn quận trong tay, mới có thể cùng Lữ Bố kia hình thành thế châm phong tương đối.

Như thế, mới có thể đạt tới mục đích lưỡng bại câu thương của ta.

Tuân Du vỗ tay cười to nói: Như vậy, Tào Tháo và Lữ Bố đều lưỡng bại câu thương, vừa vặn thuận tiện cho chúng ta từ đó tọa thu ngư ông thủ lợi.

Điền Phong lại có chút lo lắng nói: Chúa công, Khuyết Tuyên kia

thực lực bạc nhược.

Nếu để cho Tào Tháo nhanh chóng cầm xuống Thái Sơn quận, lại hưng sư tây tiến, Lữ Bố căn bản chiếm cứ không được bao nhiêu địa bàn.

Nguyên Hạo lời này rất có lý.

Không biết có lương sách gì không.

Trần Húc nói xong, nhìn về phía mọi người.

Từ Thứ lại đạm đạm cười nói: Chúa công chớ ưu.

Từ tình báo ta đạt được mà xem, các thế gia đại tộc ở các quận Duyện Châu đều đối với Tào Tháo bất mãn đã lâu.

Lần này Trần Lưu Trương Mạc làm phản, phía sau liền có rất nhiều thế gia Duyện Châu ủng hộ.

Quách Gia nghe vậy, lông mày hơi nhướng lên nói: Có rất nhiều thế gia ủng hộ, Lữ Bố kia hẳn là sẽ không đến mức bất tế như vậy mới phải.

Như thế vẫn chưa đủ.

Trần Húc nhẹ nhàng lắc đầu, Lữ Bố tuy có rất nhiều thế gia ủng hộ, nhưng người của thế gia nhất định không thể như một khối sắt.

Đến lúc đó, nếu Tào Tháo thừa cơ phân hóa thế gia, lại lấy được một bộ phận thế gia ủng hộ, chỉ sợ rất nhanh liền đoạt lại Duyện Châu.

Trần Húc đưa mắt quét qua trên người mọi người.

Khi nhìn thấy Giả Hủ một bộ dạng lão thần tại tại, liền cười nói: Văn Hòa, nếu có lương sách, không ngại đề xuất.

Giả Hủ chắp tay nói: Chúa công, việc này đảo cũng khá dễ dàng.

Ta chỉ cần sai người, tiến về Duyện Châu truyền bá lời đồn.

Tắc việc này thành hĩ.

Truyền bá lời đồn.

Trần Húc trong đầu linh quang nhất thiểm, nói: Ý tứ của Văn Hòa là, để cho rất nhiều thế gia Duyện Châu cho rằng, Tào Tháo sẽ tìm bọn hắn tính sổ về sau.

Không sai.

Giả Hủ gật đầu nói, Xưa nay, cảm giác Tào Tháo mang lại cho người ta chính là gian hùng.

Như thế, ngã chỉ cần tản bộ ngôn luận phù hợp với cái thái độ gian hùng của Tào Tháo.

Vậy thì, cuối cùng cho dù bị chứng thực là giả, các đại thế gia cũng không dám đánh cược một lần.

Trần Húc lãng thanh cười to nói: Tốt.

Văn Hòa nói rất hay.

Như thế, Tào Tháo kia liền nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch.

Hắn nhìn về phía mọi người nói: Văn Hòa, như vậy, kế Nhị hổ cạnh thực mới chân chính hoàn bị.

Việc này liền do ngươi cùng Từ Thứ hai người cộng đồng xử lý.

Như thế nào.

Giả Hủ cùng Từ Thứ hai người tề chỉnh xác nhận.

Lập tức, Từ Thứ bão quyền nói: Chúa công, ta có một cái tin tức.

Ngày trước, Đào Khiêm mệnh lệnh con hắn là Đào Thương tiêu hủy chứng cứ liên hệ với Khuyết Tuyên, việc này vừa lúc bị nội ứng

của ta phát hiện.

Lập tức liền đem những chứng cứ kia toàn bộ đều giành giật lại.

Như hôm nay chứng cứ trên tay ta đã đầy đủ.

Tốt.

Trần Húc lãng thanh cười nói, Nguyên Trực xử lý rất tuyệt.

Như thế, ngày sau thảo phạt Đào Khiêm kia, sư xuất hữu danh rồi.

Hắn hơi dừng lại một chút nói: Nhưng có một điểm, chỉ có vật chứng vẫn chưa đủ.

Nguyên Trực, đợi lúc Phụng Cao thành phá, tình báo nhân viên kia có năng lực đem Khuyết Tuyên bảo vệ được hay không.

Từ Thứ khóe miệng lộ ra vẻ cười khổ nói: Chúa công, yêu cầu này quả thực quá cao một chút.

Chỉ sợ bọn họ căn bản không cách nào làm được.

Cái này ngược lại không sao.

Trần Húc gật gật đầu nói, Tình báo nhân viên dù sao thời gian còn ngắn.

Bản vương ngược lại có thể lý giải.

Đã như vậy, bản vương liền để Trương Yến ra tay đi.

Hắn đi đến trước thư trác một bên, huy thủ gian liền viết xuống một phần mệnh lệnh.

Lúc này mới nhìn về phía Từ Thứ nói: Nguyên Trực, làm phiền đem phần văn kiện này, cấp tốc đưa cho Thanh Châu Trương Yến, Dương Phụng, Hàn Xiêm ba người đi.

Để bọn hắn chuẩn bị mang theo Khuyết Tuyên, tuyển một chỗ đầu núi, an bài xuống.

Dạ.

Từ Thứ khom người lĩnh mệnh.

Sau đó mọi người đều lui ra ngoài.

Trần Húc nhìn về phía bên người, mới phát hiện không biết từ lúc nào, Mã Vân Lộc đã ngủ thiếp đi.

Hắn bất đắc dĩ lắc đầu.

Lập tức ôm lấy Mã Vân Lộc, liền đi về hậu viện.

Trong thời gian sau đó, chiến sự tại Thái Sơn quận bắt đầu.

Đại quân dưới trướng Tào Tháo thế như chẻ tre.

Trong vòng mấy ngày, liên tiếp phá tan Nhẫm Huyện, Cự Bình, Bác Huyện, Lương Phủ, Lai Vu các huyện.

Tại sau khi đem hơn phân nửa Thái Sơn quận nạp vào trong tay, Tào Tháo liền thân suất đại quân, binh lâm Phụng Cao thành.

Thấy chiến sự thuận lợi như thế, tâm tình Tào Tháo cũng đại hảo.

Sự buồn bực tích tụ lúc trước cũng quét sạch sành sanh.

Trước khi đánh, Tào Tháo mở một cái hội nghị chiến lược.

Trên hội nghị, hắn nhìn về phía mọi người dưới trướng nói: Chư vị, như hôm nay Thái Sơn quận trị sở Phụng Cao ngay tại trước mắt.

Nếu cầm xuống Phụng Cao, tắc các huyện còn lại không đủ gây lo lắng.

Không biết chư vị ngồi tại đây, có lương sách gì năng tốc tốc phá tan Phụng Cao thành.

Hí Chí Tài đạm đạm cười nói: Chúa công, việc này dễ thôi.

Ta chỉ cần dẫn Khuyết Tuyên kia ra, tắc Phụng Cao thành sớm tối có thể phá.

Tào Tháo nghe vậy gật đầu nói: Như thế, liền y theo kế của Hí Chí Tài.

Ngày mai ta liền sai người tiến đến khiêu chiến.

Khuyết Tuyên kia xuất thân thảo mãng, hẳn là chịu không nổi người khác khiêu chiến mới phải.

Mọi người tề chỉnh tán đi.

Chỉ là làm cho Tào Tháo có chút kinh ngạc chính là, vô luận khiêu chiến như thế nào, Khuyết Tuyên kia cũng không chịu tiến lên ứng chiến.

Trong Phụng Cao thành.

Khuyết Tuyên nhìn xem hắc đại hán tên to con đen thui trước mắt, vẻ mặt bất lực.

Này vị tráng sĩ, làm ơn làm phước, thả ta ra ngoài đi.

Người ngoài thành kia, quả thực mắng quá khó nghe.

Đại hán mặt đen kia trừng mắt, nộ quát nói: Cái đồ xuẩn hóa.

Hắn muốn mắng, thì cứ để hắn mắng.

Ta cũng đâu có cấm ngươi bịt lỗ tai.

Ngược lại là ngươi, muốn xông lên phía trước chịu chết à.

Hiềm mạng mình chết không đủ nhanh hay sao.

Khuyết Tuyên nghe vậy, khiếp khiếp nhìn hắc đại hán một cái, lại không dám lên tiếng.

Hắc đại hán nhìn quanh bốn phía nói: Cho ta canh chừng kỹ.

Nếu tiểu tử này dám đi ra ngoài, gọi ta, xem ta không đánh gãy chân của hắn.

Nói xong, đôi mắt lần nữa trừng Khuyết Tuyên một cái.

Chương 287

Khuyết Tuyên không tự chủ được rụt rụt cổ.

Đại hán mặt đen kia hướng về phía bên ngoài đi ra, tiến vào một chỗ mật thất.

Ở bên ngoài, có hai người đang chờ.

Nhìn thấy hai người kia, hắn không tự chủ được oán giận nói: Chúa công để cho ta nhìn xem Khuyết Tuyên, nhưng các ngươi nhìn xem, Khuyết Tuyên này cũng quá không hăng hái một chút.

Thật tức chết ta.

Người cao gầy bên cạnh cười nói: Được rồi Trương tướng quân, đừng oán giận.

Chúa công an bài việc này, tự nhiên có đạo lý của ngài.

Bất quá ta cho rằng, chúng ta cần sớm an bài đường lui.

Nếu không một khi thành phá, chỉ bằng vào ba người chúng ta, chỉ sợ không cách nào đem Khuyết Tuyên kia đưa tiễn.

Một người khác lại cười nói: Không sao.

Việc này Chúa công sớm có an bài, tại ngoài thành sớm an bài người tiếp ứng.

Ta vừa rồi liền cùng người nọ bắt được liên lạc.

Lập tức, ba người liền thì thầm to nhỏ.

Ngay sau đó, một trận tiếng cười cũng theo đó truyền đến.

Duyện Châu, Trần Lưu quận.

Lữ Bố tại dưới sự mời của Trương Mạc, chính thức nhập trú

Trần Lưu, trở thành Quận thủ Trần Lưu quận.

Lập tức, Lữ Bố cùng Trương Mạc cùng nhau tuyên bố thoát ly Tào Tháo, phụng Lữ Bố vi chủ.

Tin tức này vừa ra, các quận xung quanh Trần Lưu quận nhao nhao hưởng ứng.

Không tiêu mấy ngày thời gian, Tế Âm quận, Nhậm Thành quận nhao nhao đầu nhập dưới trướng Lữ Bố.

Nhìn thấy phảng phất thế như chẻ tre, binh phong sở chỉ, số quận nhao nhao đầu nhập dưới trướng.

Lữ Bố đứng tại trên tường thành Tế Âm quận, nhìn ra xa phương xa, rất có chút ý khí phong phát.

Tại đây, mới là nơi hắn tranh chiến thiên hạ bắt đầu.

Tuy rằng trước đó từ trong thành Trường An bỏ chạy có chút bất trí.

Nhưng như hôm nay có thể nhập chủ Duyện Châu, trở thành một phương chư hầu độc lập, giữa được và mất, ai lại có thể nói rõ được đây.

Hắn nhìn về phía Trần Cung bên người nói: Công Đài, những ngày này, vất vả ngươi từ đó hòa giải.

Trên mặt Trần Cung lộ ra vẻ mỉm cười nói: Không sao.

Thế gia Duyện Châu khổ vì Tào Tháo đã lâu.

Chỉ cần tướng quân có thể nhập trú Duyện Châu, đem Tào Tháo đuổi đi ra ngoài.

Ta Trần Cung liền vất vả một chút, lại có làm sao.

Lữ Bố hơi có chút động dung, xoay người lôi kéo tay Trần Cung

nói: Công Đài, mỗ nếu có thể được Công Đài hỗ trợ, chính là vinh hạnh lớn nhất của ta.

Trần Cung cũng có chút động dung.

Khả như hôm nay, hắn lại không thể đáp ứng Lữ Bố.

Dù sao, hắn hiện tại vẫn là thuộc hạ của Trương Mạc.

Trên danh nghĩa, chỉ là được Trương Mạc phái tới trợ giúp Lữ Bố mà thôi.

Chỉ có Lữ Bố chân chính đem toàn cảnh Duyện Châu cầm ở trong tay, hắn mới có thể cùng Trương Mạc cùng nhau chuyển đầu nhập Lữ Bố.

Tại dưới một chỗ tường thành Tế Âm quận.

Hai người đang ngồi cùng một chỗ trò chuyện.

Hai người đều là tráng hán thân cao tám thước.

Người bên trái nghi biểu đường đường, mặt như hồng ngọc mở miệng nói: Cao Bá Bình, quan sát mấy ngày nay, chúng ta công thủ các quận, có phải là quá thuận lợi một chút hay không.

Một người khác gật gật đầu nói: Thuận lợi là chuyện tốt.

Đáng tiếc, trong lòng ta lo lắng, Tào Tháo kia tịnh không phải hạng người dễ đối phó.

Hơn nữa hắn tuy rằng lũ bại dưới tay Tống Vương, nhưng binh tốt dưới trướng hắn cửu kinh chiến trận, quả thực không thể khinh thường.

Văn Viễn, ngươi cho rằng thế nào.

Hai người này, hách nhiên chính là Cao Thuận cùng Trương Liêu.

Trương Liêu gật gật đầu nói: Không sai.

Chỉ sợ một khi Tào Tháo hồi sư, giữa chúng ta cùng Tào Tháo, nhất định có một trận đại chiến.

Đến lúc đó, nếu do Ngụy Tục thống lĩnh tám trăm Hãm Trận Doanh kia, chỉ sợ chúng ta có nạn rồi.

Ai.

Lữ tướng quân an bài như thế, biết làm sao bây giờ.

Cao Thuận lắc đầu, vẻ mặt đầy cảm khái.

Trường An, phủ đệ Trần Húc.

Quách Gia vội vàng xông vào hậu viện.

Đối với Trần Húc bão quyền nói: Chúa công, Lữ Bố liên bạt số quận, nếu lại để mặc như thế, chỉ sợ binh lực Lữ Bố kia sẽ quá mức cường hoành, chúng ta hẳn là nên hạn chế một hai mới phải.

Trần Húc nghe vậy gật gật đầu nói: Phụng Hiếu nói rất có lý.

Vậy không biết, ngươi có phương pháp gì có thể hạn chế Lữ Bố.

Phụng Hiếu, chúng ta vào bên trong ngồi.

Trần Húc chào hỏi một tiếng.

Lập tức quay đầu nhìn về phía một bên nói, Vân Lộc ở đây luyện thêm một hồi, bản vương có việc thương lượng.

Mã Vân Lộc dừng lại thương pháp đang diễn luyện trong tay, kiều thanh nói: Trần lang đi đi, ngươi dạy ta thương pháp, ta ở đây cân nhắc cân nhắc.

Trần Húc cùng Quách Gia tại trong đại đường ngồi xuống, mới cười nhìn về phía Quách Gia nói: Phụng Hiếu có lời gì, không ngại nói thẳng.

Chúa công, lấy ta quan sát, Lữ Bố có thể liên bạt các quận, trợ lực

lớn nhất chính là Trần Cung.

Nếu chúng ta có thể từ trên thân Trần Cung nghĩ biện pháp, thì thế đầu của Lữ Bố nhất định sẽ hòa hoãn lại.

Trần Húc khóe miệng lộ ra vẻ mỉm cười nói: Vậy không biết Phụng Hiếu chuẩn bị như thế nào từ trên thân Trần Cung nghĩ biện pháp.

Quách Gia lông mày nhíu một cái nói: Ta đảo có một phương pháp.

Chỉ là Trường An cự ly Duyện Châu có chút khoảng cách, một đi một về, khá tốn thời gian.

Chỉ sợ thời gian bên trên có sở bất cập.

Mỗ cho rằng, có thể đem Trần Cung kia mang rời khỏi Duyện Châu.

Lời này vừa nói ra, Trần Húc như cười như không nhìn xem Quách Gia.

Quách Gia không khỏi vì đó sững sờ.

Hồi lâu, hắn mới phản ứng được: Chúa công, chẳng lẽ, ngài sớm đã bắt đầu thực hành kế này.

Trần Húc chỉ đạm đạm cười nói: Những ngày này, ngươi có nhìn thấy Điển Vi, Nhạc Tiến cùng Vu Cấm ba người không.

Quách Gia nghe vậy lăng lăng.

Đừng nói nữa.

Nguyên bản Điển Vi vẫn luôn hộ vệ tại bên người Trần Húc, những ngày này tới nay, thật sự là chưa từng nhìn thấy.

Hắn không khỏi kinh hỉ nói: Chúa công, chẳng lẽ ngài đã an bài tốt hết thảy.

Trần Húc gật gật đầu nói: Không sai.

Ta sớm đã mệnh Điển Vi, Nhạc Tiến cùng Vu Cấm ba người, tiến về Duyện Châu.

Để bọn hắn tìm một cái cơ hội, tùy cơ hành động.

Quách Gia hít sâu một hơi nói: Chúa công, Trần Cung bất quá chỉ là một giới văn sĩ, ngài cư nhiên phái ra ba viên mãnh tướng, vị miễn có chút chuyện bé xé ra to a.

Không sao.

Trí tuệ Trần Cung không thể khinh thường.

Vì tránh phức tạp, không bằng dùng sức mạnh phá vỡ mọi mưu mẹo.

Trần Húc tay phải năm ngón tay chậm rãi nắm lại cùng một chỗ.

Bằng vào Điển Vi ba người, tiện đà có thiên quân vạn mã cũng có thể đi lại tự như.

Bản vương không tin, bắt không được một cái Trần Cung.

Quách Gia lập tức thật sâu vái chào nói: Chúa công quả nhiên minh giám vạn dặm.

Quách Gia ta, triệt để phục.

Chương 288

Trần Cung rời đi Tế Âm quận, mang theo dưới trướng năm trăm thân vệ, đi vãng Duyện Châu trị hạ Đông Bình Quốc.

Mục đích chuyến đi này, tự nhiên là khuyên Đông Bình Quốc đầu nhập dưới trướng Lữ Bố.

Nơi này, nãi là địa phương giao giới giữa Tế Âm quận cùng Đông Bình Quốc, qua nơi này, liền là Đông Bình Quốc.

Chỉ cần khuyên Đông Bình Quốc đầu nhập dưới trướng Lữ Bố, cộng thêm Lữ Bố không bao lâu nữa liền sẽ tập thủ Đông Quận.

Như thế, Duyện Châu chín quận, đã có năm quận rơi vào tay Lữ Bố.

Đến lúc đó, đại thế liền thành.

Mắt thấy chạng vạng tối, Trần Cung liền thúc giục nói: Nhanh chút đi đường, chúng ta lại đi về phía trước một chút, liền tìm cái địa phương an doanh đi.

Dạ.

Thân vệ khom người lĩnh mệnh.

Nhìn xem những thân vệ này tăng nhanh tốc độ, trong lòng hắn khá thản nhiên.

Những thân vệ này nãi là thân vệ của Lữ Bố, bởi vì sợ hắn xảy ra chuyện, mới điều năm trăm người cho hắn.

Mấy ngày nay, hắn đã kiến thức qua sự tinh nhuệ của năm trăm thân vệ này.

Hắn tin tưởng, có năm trăm thân vệ này tại, tiện đà có ngàn người

trùng trận, hắn cũng mảy may không sợ.

Tại lúc này, một tiếng quát lớn từ phía trước truyền đến.

Đứng lại.

Trần Cung giật nảy mình, vội vàng ngẩng đầu nhìn lại.

Chỉ thấy được trước mặt, có một người cầm trong tay song kích, đứng ở giữa đường.

Núi này do ta mở, cây này do ta trồng, nếu muốn đi qua đây, lưu lại. lưu lại. cái gì nhỉ.

Ta. quên mất.

Người nọ cấp thiết chi gian, quát to một tiếng nói: Mặc kệ, phản chính đều lưu lại đi.

Trần Cung nghe vậy không khỏi có chút buồn cười.

Như hôm nay sơn tặc, cũng đều làm việc qua loa như vậy sao.

Bất quá quan sát thân hình thể lượng tên sơn tặc kia, chỉ sợ rất có dũng vũ, hắn liền có chút tâm động.

Lập tức sảng khoái cười một tiếng nói: Vị tráng sĩ này, ngô nãi là Chủ bạc dưới trướng Trần Lưu Trương Mạc, tên gọi Trần Cung.

Không bằng ngươi tùy ta cùng đi, đầu nhập vào dưới trướng Lữ Bố, như thế nào.

Nghe danh Lữ Bố, trên mặt tên sơn tặc kia lộ ra vẻ vui mừng.

Lại nghe hai thanh âm, tựa hồ từ tả hữu hai phương truyền đến.

Trần Cung, vậy còn hai chúng ta thì sao.

Nói xong, trong sơn lâm tả hữu, lại đều có một người đi ra.

Trần Cung ý thức được không thích hợp.

Quan sát ba người này, không ai không phải dũng mãnh chi sĩ.

Lại thêm y phục ba người, xem xét liền biết không phải hạng người sơn tặc.

Có thể xuất động ba người này, định nhiên không đơn giản.

Hắn nhíu mày thật sâu nói: Các ngươi là người phương nào.

Muốn làm chuyện cản đường cướp bóc sao.

Người bên trái cười to nói: Không sai.

Hôm nay, cái ta cướp chính là Trần Cung ngươi.

Trần Cung hướng về phía thân vệ sử cái ánh mắt, để bọn hắn bố trận thế.

Đang muốn mở miệng trì hoãn thời gian.

Thấy người phía trước kia quát to một tiếng nói: Chúa công nói rồi.

Đừng nghe Trần Cung nói nhảm.

Lên.

Lập tức, ba người cùng nhau hướng về phía Trần Cung sát bôn.

Trần Cung trong lòng đại cấp.

Quay đầu nhìn lại, phát hiện dưới trướng năm trăm thân binh đã bố trận thế.

Trong lòng không khỏi buông lỏng.

Quả nhiên thân vệ dưới trướng Lữ Bố, tố chất quả nhiên không chê vào đâu được.

Năm trăm đối ba người, hẳn là vấn đề không lớn đâu.

Nhưng một khắc sau, đồng tử của hắn bỗng nhiên co rụt lại.

Nhìn về phía trước, những thân vệ kia mới vừa cùng tráng hán kia tiếp xúc, liền bay ra ngoài.

Máu tươi huy sái cùng tàn chi bay tứ tung, không cái nào không đang chứng minh, mấy tên thân vệ đã không xong rồi.

Hắn trong lòng đại hãi.

Lại quay đầu nhìn về phía hai bên.

Hách nhiên phát hiện, hai người hai bên kia, cũng dị thường dũng mãnh.

Đây đâu phải sơn tặc.

Phân minh là ba viên đại tướng a.

Hắn lớn tiếng hô: Ba vị tướng quân, giữa chúng ta, có phải tồn tại hiểu lầm gì không.

Đại hán phía trước chém ngã ba người trước người, mới cao giọng đáp: Hiểu lầm.

Không có hiểu lầm.

Tìm chính là Trần Cung ngươi.

Người bên trái khẽ quát một tiếng nói: Đừng cùng Trần Cung nói nhảm, quên lời Thiếu gia rồi sao.

Đại hán kia không nói thêm nữa, luân khởi song kích, liền hướng về phía Trần Cung phương hướng trùng tới.

Không lớn một hồi công phu, đại hán kia liền vọt tới trước mặt Trần Cung.

Nhìn xem năm trăm cỗ thi thể ngã trên mặt đất, Trần Cung thở dài một tiếng.

Nhìn ba người một chút, ngoan ngoãn thúc thủ chịu trói.

Năm ngày sau, đến một chỗ thành trì.

Nhìn xem ba chữ to Tống Vương Phủ phía trước, hắn mới bừng tỉnh đại ngộ.

Không khỏi trường thán một tiếng.

Tống Vương đích thân an bài người đối phó hắn, cũng không biết là hắn bất hạnh hay may mắn.

Trần Húc lúc này đang ở trong hậu viện.

Ngồi tại bên trong lương đình, tại cách hắn không xa, chính là Trâu Phu nhân.

Chỉ thấy nàng nhẹ nhàng gảy dây đàn.

Tư dung tuyệt thế kia phối hợp tiếng đàn mỹ diệu, để Trần Húc khá có chút say sưa.

Tại phía trước Trần Húc, bên ngoài lương đình, đang có một thiếu nữ diệu linh vũ động trường thương trong tay.

Chương 289

Đối với Trần Húc mà nói, khá là hưởng thụ.

Những ngày này, thái bán thời gian đều là trải qua như vậy.

Ngày tháng, tương đương nhàn nhã.

Tại cái thời điểm này, một tên thân vệ từ đằng xa đi tới.

Khởi bẩm Chúa công, Điển Vi, Nhạc Tiến, Vu Cấm tướng quân đã trở về.

Trần Húc nghe vậy đại hỉ.

Tại cái thời điểm này, một đạo thanh âm hệ thống vang lên trong đầu hắn.

Đinh, kiểm tra đo lường túc chủ đối mặt lựa chọn, hệ thống nhiệm vụ đổi mới, mời lựa chọn.

Lựa chọn một: Chiêu lãm Trần Cung, nạp Trần Cung làm của riêng.

Nhiệm vụ ban thưởng: Trí Lực Đan năm mai.

Lựa chọn hai: Không chiêu lãm Trần Cung, đem Trần Cung thả.

Nhiệm vụ ban thưởng: Một vạn cân lương thực.

Lựa chọn ba: Không chiêu lãm Trần Cung, đem Trần Cung giết.

Nhiệm vụ ban thưởng: Một trăm lượng hoàng kim.

Chiêu lãm Trần Cung, chặn hồ Lữ Bố thành công, sẽ đạt được chặn hồ ngẫu nhiên ban thưởng.

Ghi chú: Trí Lực Đan có thể gia tăng 1 điểm trí lực.

Nhìn nhiệm vụ ban thưởng của lựa chọn một, Trần Húc khá là

tâm động.

Như hôm nay trí lực của hắn là 90 điểm, nếu dùng năm mai Trí Lực Đan, trí lực liền sẽ đạt tới 95 điểm.

Như thế, lại phối hợp ưu thế tiên tri, đại bộ phận văn thần đều không phải đối thủ của hắn.

Lập tức, hắn không do dự nữa, tại trong lòng đối với hệ thống nói: Hệ thống, ta tuyển trạch lựa chọn một.

Trần Húc nhìn về phía thân vệ, hơi dừng một chút nói: Để Điển Vi bọn họ tới gặp ta.

Thân binh lĩnh mệnh đi.

Mã Vân Lộc dừng lại diễn luyện, đi đến bên người Trần Húc nói: Trần lang, nếu có việc chàng đi trước đi.

Ta cùng Trâu tỷ tỷ ở chỗ này chờ chàng.

Trâu Phu nhân cũng dừng lại cầm khúc, nhu thanh nói: Trần lang, có việc cứ tự đi làm là được.

Trần Húc đạm đạm cười nói: Không vội.

Trần Cung kia tự thị rất cao, để hắn chờ một chút cũng tốt.

Lập tức, hắn liền tiếp tục bồi tiếp Trâu Phu nhân cùng Mã Vân Lộc hai người.

Trong một gian phòng tại Tống Vương Phủ.

Trần Cung một người bị nhốt ở bên trong.

Lúc này, hắn độc tự ngồi ở bên trong.

Nguyên bản hắn cho rằng, Trần Húc đem hắn trói đến, nhất định lôi kéo hắn gia nhập.

Nhưng làm cho hắn thất vọng chính là, mãi cho đến ngày thứ ba,

Tống Vương đều không có tới.

Mỗi ngày chỉ có người đúng giờ đưa cơm.

Còn về phần ba vị đại hán bắt hắn về.

Tiến vào nơi này không bao lâu, ba vị kia liền rời đi.

Có một người mặc áo xám đẩy cửa đi vào, đem đồ ăn đặt lên bàn, lập tức xoay người liền chuẩn bị rời đi.

Nhìn đồ ăn kia, khá là phong phú.

Trần Cung gấp.

Vị tiểu ca này xin chờ một chút.

Người nọ xoay người, nghi vấn nói: Vị quý khách này, xin hỏi có chuyện gì không.

Quý khách.

Trên mặt Trần Cung phù hiện một tia cười khổ nói, Tống Vương chính là đối đãi một vị quý khách như thế này sao.

Người nọ bão quyền nói: Vị quý khách này, Tống Vương có việc, không có ở trong phủ.

Nếu muốn gặp Tống Vương, chỉ sợ phải chờ thêm mấy ngày mới được.

Không có ở đây sao.

Trần Cung dạo qua một vòng, lập tức khoát tay nói, Không biết đến tột cùng khi nào, ta mới có thể gặp Tống Vương.

Người nọ cười cười nói: Nhanh thôi.

Nhanh thì hai ba ngày, chậm thì sáu bảy ngày.

Trần Cung không khỏi sững sờ.

Muốn lâu như vậy.

Trong lòng hắn bắt đầu trầm ngâm.

Tại lúc này, người nọ đi ra ngoài.

Trần Cung bất đắc dĩ, chỉ có thể ngồi xuống bên bàn, bắt đầu ăn cơm.

Trong đại đường.

Trần Húc nhìn về phía Quách Gia một thân áo xám, cười nói: Phụng Hiếu, như thế nào.

Quách Gia lãng thanh cười nói: Trần Cung người này, quả nhiên khá là bất phàm.

Đều ba ngày rồi, vẫn có thể bảo trì bình tĩnh, tương đương không tệ.

Đã như vậy, vậy ta liền chờ thêm mấy ngày nữa.

Chờ Duyện Châu phân ra thắng bại, lại đi gặp hắn đi.

Trần Húc đạm đạm cười một tiếng.

Chính cai như thế.

Quách Gia gật đầu.

Trần Húc nhẹ nhàng thở dài nói: Phụng Hiếu, ta cũng nên thu thập thu thập, chuẩn bị về Dự Châu.

Dạ.

Ta liền phân phó xuống dưới.

Quách Gia bão quyền lui ra ngoài.

Sáng sớm ngày thứ hai, trên triều đường.

Trần Húc chủ động xuất liệt nói: Khởi bẩm Bệ hạ, bản vương

chuẩn bị trở về phong địa Dự Châu.

A.

Lưu Hiệp có chút ngoài ý muốn.

Hắn nhìn về phía Trần Húc nói: Tống Vương, chẳng lẽ ở Trường An không được như ý.

Trần Húc lắc đầu nói: Bản vương ở tại Trường An những ngày này, vẫn luôn rất tốt.

Cũng làm phiền Bệ hạ chiếu cố.

Chỉ là, như hôm nay Trường An đã an định, an toàn của Bệ hạ cũng có bảo chướng.

Bản vương rời đi phong địa quá lâu, là thời điểm trở về rồi.

Không biết vì sao, trong lòng Lưu Hiệp cư nhiên dâng lên một tia không nỡ.

Dù sao, Trần Húc đối với hắn, có ân cứu mạng.

Tại trong những ngày này, Trần Húc cũng chưa từng yêu cầu hắn cái gì.

Càng là khắp nơi duy hộ hắn.

Lưu Hiệp đi mấy bước đến trước mặt Trần Húc nói: Tống Vương không bằng ở tại Trường An đợi thêm một thời gian.

Như thế nào.

Trần Húc lắc đầu nói: Bệ hạ, bản vương chỉ hy vọng ngài không nên nghe tin sàm ngôn.

Bản vương đối với Bệ hạ như thế nào, tin tưởng Bệ hạ có thể cảm thụ được.

Hắn ghé vào bên tai Lưu Hiệp nói: Nếu bản vương thật sự đối với

Bệ hạ có tâm tư không giống bình thường, Bệ hạ nghĩ bản vương cần phải làm như vậy sao.

Trong lòng Lưu Hiệp không khỏi run lên.

Đây cũng là chỗ hắn vẫn luôn không nghĩ thông suốt.

Bệ hạ, nếu ngày sau ngộ cường địch, có thể tám trăm dặm gia cấp cáo tri cho bản vương.

Bản vương nhất định đích thân dẫn binh đến đây.

Nói xong, Trần Húc đối với Lưu Hiệp thi lễ một cái, thi thi nhiên hướng về phía bên ngoài đi ra ngoài.

Lưu Hiệp vội vàng hướng về phía trước đuổi theo, trong miệng kêu lên: Tống Vương.

Đi thong thả.

Lúc Trần Húc đi nhanh tới cửa đại điện, mãnh nhiên quay đầu.

Bệ hạ, ngài để bản vương làm sự tình kia, bản vương đã làm được một nửa rồi.

Chuyến này trở về, mỗ liền sẽ tiếp tục xử lý tiếp những công việc còn lại.

Bệ hạ yên tâm là được.

Nói xong, hắn triều phía Lưu Hiệp khoát tay áo nói: Bệ hạ không cần tiễn nữa.

Chương 290

Ngày sau gặp lại.

Thanh âm chưa dứt, Trần Húc liền đã phiêu nhiên đi xa.

Lưu Hiệp ngẩn ngơ nhìn xem phương hướng Trần Húc rời đi, lập tức triều phía Trần Húc hơi hơi khom người.

Cung tiễn Tống Vương.

Quần thần thấy thế, không ai không hãi nhiên.

Đã bao giờ thấy qua Thiên tử chủ động hướng người khác khom người hành lễ.

Lập tức từng cái tề chỉnh bão quyền loan yêu nói: Cung tiễn Tống Vương.

Nghe tin Trần Húc phải đi, sau khi hạ tảo triều, Vương Doãn liền vội vội vàng vàng chạy đến.

Đến bên trong đại đường, đối với Trần Húc bão quyền nói: Tống Vương.

Trần Húc cũng bão quyền nói: Vương Thái uý mau mau mời ngồi.

Vương Thái uý đại giá quang lâm, Tống Vương Phủ ta quả thực bồng tất sinh huy a.

Tống Vương nói đâu lời ấy.

Vương Doãn vội vàng khoát tay nói, Nếu Tống Vương không chê lão hủ ồn ào, lão hủ ngày ngày đều tới.

Nói xong, hắn thật dài thở dài một tiếng nói: Đáng tiếc a.

Tống Vương liền muốn rời khỏi Trường An.

Trần Húc đạm đạm cười nói: Không vội.

Ngày sau nếu Vương Thái uý hạ chức, tẫn có thể đến Dự Châu của bản vương dưỡng lão.

Ngài cũng đừng quên, tại Dĩnh Xuyên, ngài còn có một tòa phủ đệ đấy.

Tốt.

Vậy cứ quyết định như thế.

Vương Doãn cười to nói, Như thế, lão hủ coi như có địa phương đi rồi.

Trần Húc lãng cười một tiếng nói: Vương Thái uý yên tâm.

Nơi phủ đệ kia, bản vương vẫn luôn sẽ giữ lại cho ngài.

Có rảnh rỗi, ngài cũng đi xem Thiền nhi.

Cái này là tự nhiên.

Vương Doãn phóng thanh đại tiếu.

Trần Húc bưng chén rượu, đối với Vương Doãn thi lễ một cái nói: Vương Thái uý, chúng ta trước cạn một chén.

Vương Doãn vội vàng cầm chén rượu, hơi hơi ra hiệu.

Trần Húc đem chén rượu uống một hơi cạn sạch, mới cười nói: Vương Thái uý lần này tới, là vì Bệ hạ a.

Chén rượu trong tay Vương Thái uý hơi run lên.

Đem rượu uống một hơi cạn sạch, hắn mới nói: Đều không gạt được Tống Vương.

Bất quá ta lần này tới, có một nửa là thụ Bệ hạ nhờ vả, có một nửa tự nhiên là bởi vì lão hủ ta.

Trần Húc đạm đạm cười một tiếng, nhưng không có nói chuyện.

Ai, Tống Vương một khi muốn đi, Bệ hạ liền yên tâm không được a.

Bệ hạ sợ không có Tống Vương tọa trấn, Trường An thành này, chỉ sợ sẽ dẫn tới kẻ tâm hoài bất quỹ a.

Trần Húc thở dài một tiếng nói: Bên phía Bệ hạ, cái nên nói, không nên nói, kỳ thật bản vương vừa rồi đều đã nói.

Nếu Bệ hạ còn có nghi vấn, bản vương cũng vô năng vi lực.

Mấy tháng này, Vương Thái uý cũng nhìn thấy.

Bệ hạ đối với bản vương đề phòng đến trình độ nào.

Thấy Vương Doãn muốn nói lại thôi, Trần Húc lại đạm đạm cười nói: Vương Thái uý, hôm nay chúng ta không bàn công vụ, như thế nào.

Nói xong, hắn bưng chén rượu, nhìn về phía Vương Doãn nói: Nào, Vương Thái uý, ngã trước cạn chén này.

Vương Doãn thở dài một tiếng, lập tức cũng bưng chén rượu triều phía Trần Húc ra hiệu nói: Tống Vương, ngã kính ngài một chén.

Nói xong, ngửa cổ, đem rượu trong chén uống một hơi cạn sạch.

Vương Thái uý, ăn thức ăn.

Trần Húc chào hỏi nói, Món ăn nhẹ trước mặt này, hương vị cũng tương đương không tệ.

Ngài nếm thử.

Hai người một phen nâng ly cạn chén.

Rượu qua ba tuần, đồ ăn qua năm vị.

Mặt Vương Doãn hơi hơi phiếm hồng, nhìn xem Trần Húc nói: Tống Vương, ngài xem, nhiệm vụ Bệ hạ giao phó cho ta.

Lời của hắn còn chưa nói hết, Trần Húc liền lãng thanh cười nói: Vương Thái uý, đã lâu không đi Dự Châu, Thiền nhi hẳn là rất nhớ ngài.

Dạng này, hay là ngài theo bản vương cùng về Dự Châu, như thế nào.

Phản chính nơi đó còn có mấy vị lão bằng hữu của ngài, cùng nhau tại thư viện giảng bài, cũng là một loại thể nghiệm không tệ.

Trong lòng Vương Doãn thật dài than một tiếng.

Biết rõ Trần Húc không muốn cùng hắn nói chuyện công vụ.

Chỉ có thể cười khổ một tiếng: Tống Vương, ngài cũng thấy đấy, như hôm nay Đại Hán mưa gió bấp bênh, lão hủ ta thực sự yên tâm không được a.

Trần Húc cảm thụ được tâm tình của Vương Doãn.

Hơi hơi nhíu mày nói: Vương Thái uý, bản vương có một câu nhắc nhở, ngài ngàn vạn lần phải để ở trong lòng.

Thấy biểu tình Trần Húc khá nghiêm túc, Vương Doãn cũng bão quyền cung kính nói: Tống Vương thỉnh giảng.

Bản vương sau khi rời đi, nếu có người gây bất lợi cho ngài, ngài có thể đi tìm Từ Vinh.

Trần Húc lời này vừa nói ra, ánh mắt Vương Doãn trừng đến lão đại nói: Tống Vương, chẳng lẽ Từ Vinh là người của ngài.

Trần Húc lắc đầu nói: Ngài cũng biết, ngã đối với hắn có ân cứu mạng.

Bản vương xin chút mặt mũi, Từ soái vẫn là sẽ cấp.

Vương Doãn đỉnh đỉnh nhìn chằm chằm Trần Húc, tựa hồ đang xác định thật giả trong lời nói.

Hồi lâu, mới đối với Trần Húc thật sâu khom người nói: Lão hủ tạ ơn Đông Thăng.

Trần Húc vội vàng đem Vương Doãn đỡ dậy nói: Vương Thái uý a, hà tất như thế.

Chỉ là Triệu Ôn người này, ngài cần phải chú ý một hai.

Chỉ sợ hắn đối với ngài có chút cừu oán chi tâm.

Vương Doãn khẽ hừ một tiếng nói: Triệu Ôn.

Đó bất quá chỉ là một cái tên hề nhảy nhót mà thôi.

Ta Vương Doãn còn tại một ngày, hắn mơ tưởng có ngày xoay người.

Trần Húc khẽ than một tiếng.

Hắn đã tận lực, Vương Doãn không nghe, hắn cũng vô năng vi lực.

Thôi.

Đại bất liễu nể mặt Thiền nhi, đến lúc đó lại cùng Từ Vinh đề cập một câu đi.

Tại sau đó, Trần Húc cùng Vương Doãn hàn huyên không ít.

Nhưng mỗi khi Vương Doãn đề cập Lưu Hiệp, Trần Húc đều sẽ đem chủ đề chuyển đi.

Cho đến lúc rời đi, hắn cũng không có lại mở miệng.

Trong lòng Vương Doãn bất đắc dĩ.

Nhưng lại không có biện pháp nào.

Chỉ có thể tại dưới ánh mắt đưa tiễn của Trần Húc, rời khỏi Tống Vương Phủ.

Vương Doãn chân trước mới vừa đi, Từ Vinh liền vội vàng đi

đến.

Xa xa, liền chào hỏi nói: Chúa công.

Trần Húc sững sờ, quay đầu nhìn lại, phát hiện là Từ Vinh, mới cười nói: Tử Vinh a, sao ngươi lại tới đây.

Từ Vinh khom người nói: Chúa công, nghe nói ngài muốn rời khỏi Trường An.

Trần Húc gật gật đầu nói: Không sai.

Phong địa của ngã tại Dự Châu, bản vương tổng không thể vẫn luôn dừng lại ở Trường An không đi.

Đi thôi, Tử Vinh, vào bên trong ngồi một chút.

Nói xong, Trần Húc đi trước, Từ Vinh đi theo phía sau, tiến vào trong phòng.

Từ Vinh lược nhất do dự nói: Chúa công, nếu có thể, thuộc hạ thật sự muốn đi theo bên người ngài, cùng về Dự Châu.

Nghe Tử Long nói Dự Châu bách tính an cư lạc nghiệp, dân phong thuần phác, thuộc hạ thật sự trong lòng hướng tới.

Tử Vinh a, việc này ngày sau còn dài.

Chờ ngày sau, ngã nhất định mang ngươi về Dự Châu nhìn xem.

Nghe được lời của Trần Húc, trên mặt Từ Vinh hiện lên một tia vui mừng nói: Chúa công lời này là thật.

Bản vương nói chuyện, nhất ngôn cửu đỉnh.

Như thế, vậy thuộc hạ liền chờ mong ngày đó.

Trên mặt Từ Vinh tràn đầy nụ cười.

Tốt.

Trần Húc đạm đạm cười nói, Tử Vinh, có một việc, cần ngươi phí

tâm nhiều hơn.

Từ Vinh bão quyền khom người nói: Chúa công có việc cứ phân phó.

Ân.

Tử Vinh a, Vương Thái uý kia nãi là nghĩa phụ của phu nhân bản vương, cần ngươi giúp đỡ một chút.

Trần Húc nhẹ nhàng thở dài nói.

Vương Thái uý lớn tuổi, có chút sự tình khả năng chấp ảo một chút, cần Tử Vinh ngươi chiếu khán nhiều hơn.

Từ Vinh miệng đầy đáp ứng nói: Chúa công yên tâm.

Thuộc hạ nhất định tận lực.

Ân.

Triệu Ôn người này, vụ tất phải phòng bị một hai.

Nếu sự có bất đắc dĩ, Triệu Ôn kia bất quá cũng chỉ là một tên hề nhảy nhót mà thôi.

Giết là được.

Nếu bởi vậy xảy ra chuyện, bản vương định sẽ bảo trụ ngươi.

Trần Húc nói chuyện, phảng phất giết tên Thị trung Triệu Ôn kia, giống như bóp chết một con kiến.

Trong mắt Từ Vinh hiện lên một tia cảm kích.

Chương 291

Triều phía Trần Húc thật sâu khom người nói: Chúa công ân tình, thuộc hạ không thể báo đáp.

Thuộc hạ nguyện vì Chúa công hiệu tử lực.

Trần Húc đem Từ Vinh đỡ dậy nói: Tử Vinh, tâm ý của ngươi, bản vương tự nhiên minh bạch.

Tại sau đó, hai người lần nữa nhàn thoại một lát, Từ Vinh liền cáo từ rời đi.

Chỉ là trước khi rời đi, đối với Trần Húc thật sâu cúi đầu.

Trong hoàng cung.

Lưu Hiệp đi tới đi lui, nhìn qua khá là. bất an.

Từ khi hạ tảo triều đến nay, trong lòng Lưu Hiệp liền vẫn luôn bất an.

Ngày đó, trốn ở dưới giường, trốn tránh truy sát.

Nếu không phải Trần Húc đến, hạ tràng hắn phải đối mặt có thể nghĩ.

Khả năng lớn nhất chính là giống như ở trong tay quốc tặc Đổng Trác.

Không.

Hẳn là sẽ so với trong tay quốc tặc Đổng Trác còn thê thảm hơn nhiều.

Bởi vì quốc tặc Đổng Trác tuy rằng tàn bạo, tuy rằng vô lễ, nhưng, chí ít vẫn là một vị triều đình mệnh quan.

Nhưng Lý Giác, Quách Tị thì hoàn toàn khác biệt.

Hai người kia, nghiễm nhiên giống như giặc cỏ.

Tại trong tay giặc cỏ, hắn làm sao có thể có lý lẽ may mắn thoát khỏi.

Nhớ tới ngày đó, Trần Húc tại thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, vội vàng chạy đến, đem hắn cứu ra.

Trong lòng hắn, liền ôm lòng cảm kích.

Lại nghĩ đến những ngày này.

Tại dưới sự xúi giục của đám người Triệu Ôn, hắn cư nhiên đối với Trần Húc chẳng quan tâm.

Nếu Trần Húc thật sự bỏ Trường An không để ý.

Vậy, hắn lại nên làm thế nào cho phải.

Vạn nhất có người mang lòng dạ Lý Giác, Quách Tị, vậy hoàng vị này, làm sao có thể giữ được.

Vừa nghĩ đến đây, tay của hắn hơi có chút run rẩy.

Đem hai tay đang run rẩy nắm lại cùng một chỗ, biên độ run rẩy mới thoáng nhỏ đi một chút.

Hắn hít sâu một hơi, đối với đại thái giám một bên nói: Chuẩn bị ngựa, ta muốn đích thân tiến về Tống Vương Phủ.

Đại thái giám nghe vậy, trong lòng kinh hãi nói: Bệ hạ, vạn vạn không thể a.

Bệ hạ nãi là vạn kim chi khu.

Làm sao có thể đích thân tiến về bái kiến Tống Vương.

Lời của hắn còn chưa nói hết, liền bị Lưu Hiệp trừng mắt ngăn lại.

Lưu Hiệp đoạn thời gian này, vẫn luôn nỗ lực bắt chước bộ dáng phụ hoàng.

Cũng vẫn luôn đang bắt chước ngôn hành cử chỉ của Trần Húc.

Lúc này trừng một cái, đem đại thái giám triệt để dọa sợ.

Đại thái giám hoảng mang phục đảo trên mặt đất, cung kính nói: Dạ.

Lưu Hiệp thản nhiên nói một câu: Đi thôi.

Tại lúc này, Vương Doãn vội vàng chạy đến.

Trên trán của hắn, đầy mồ hôi rậm rạp, trong miệng thỉnh thoảng thở hổn hển.

Hiển nhiên.

Một đoạn đường lớn trong cung, Vương Doãn là chạy tới.

Tuổi tác của hắn dù sao cũng không nhỏ.

Đi đến trước mặt Lưu Hiệp, đối với Lưu Hiệp cúi đầu, cung kính nói: Bệ hạ.

Trong mắt Lưu Hiệp hiện lên một tia hy vọng, vội vàng tiến lên đem Vương Doãn đỡ dậy nói: Như thế nào.

Tống Vương nói thế nào.

Vương Doãn thật dài thở dài một hơi nói: Tống Vương, lúc tảo triều, cái nên nói đều đã nói.

Đăng đăng.

Lưu Hiệp liên tiếp lui về phía sau vài bước.

Sắc mặt hắn biến đắc trắng bệch.

Trong miệng lẩm bẩm nói: Đều tại quả nhân.

Trách quả nhân những ngày này, làm lạnh tâm Tống Vương.

Khả như thế làm sao bây giờ.

Trẫm lại nên làm như thế nào.

Tại lúc này, đại thái giám đi tới, thị lập tại một bên.

Mắt thấy cảm xúc Lưu Hiệp có dị, liền nhắc nhở: Bệ hạ, kiệu đã chuẩn bị xong.

Lưu Hiệp nghe vậy, mắt sáng lên nói: Đúng rồi.

Trẫm vừa rồi không phải nói muốn xuất cung đi gặp Tống Vương sao.

Việc này không nên chậm trễ, quả nhân liền xuất cung đi gặp Tống Vương.

Lập tức, hắn đi thẳng ra phía ngoài.

Hướng về phía trước đi vài bước, ý niệm của hắn hơi động một chút, triều phía sau lưng nói: Vương Thái uý, ngươi cùng Tống Vương quan hệ không tệ, tùy quả nhân cùng đi thôi.

Vương Doãn không gì không theo, cung kính xác nhận: Dạ.

Lập tức, Lưu Hiệp liền lên kiệu, kiệu của Vương Doãn liền đi theo phía sau.

Hai cỗ kiệu hướng về phía Tống Vương Phủ, chạy thẳng tới.

Lưu Hiệp vén rèm kiệu lên, nhìn về phía đại thái giám nói: Tống Vương Phủ, tới chưa.

Bệ hạ, ngài đừng vội.

Đều đã hỏi tám lần rồi.

Ngài yên tâm, phía trước một dặm nữa là tới rồi.

Nghe thanh âm đại thái giám, trong lòng Lưu Hiệp lược lược

khoan khoái một chút.

Nhưng lập tức, tim của hắn liền thắt lại.

Lẩm bẩm nói: Trẫm nên làm như thế nào, mới có thể không làm lạnh tấm lòng son sắt của Tống Vương.

Nghe đại thái giám nói, Lưu Hiệp biết, Tống Vương Phủ tới rồi.

Tại trong nháy mắt, trong lòng hắn có một tia không biết làm sao.

Nhưng khi rèm kiệu được vén lên một khắc này, hắn triệt để trấn định lại.

Cố gắng bắt chước bộ dáng của Trần Húc, nhàn nhạt nói: Tống Vương ở đâu.

Trần Húc như bình thường, đang ở trong hậu viện, cùng Trâu Phu nhân và Mã Vân Lộc cùng một chỗ.

Trâu Phu nhân đang vừa lột vỏ trái cây cho Trần Húc, vừa đút cho hắn ăn.

Mã Vân Lộc thì như bình thường, tập luyện thương pháp.

Rốt cục lần nữa diễn luyện xong một lần thương pháp.

Nàng mới thu hồi trường thương, đi đến bên người Trần Húc nói: Trần lang, nhìn ta lần này, luyện được không.

Trần Húc gật gật đầu nói: Không tệ.

Lần này, so với lần trước xác thực tốt hơn.

Thật sao.

Trên mặt Mã Vân Lộc hiện lên một tia mong đợi nói, Vậy chỗ sơ hở trong thương pháp của ta, hẳn là ít đi rồi chứ.

Ân.

Chương 292

Tương đương không tệ.

Trần Húc nghiêm trang gật gật đầu nói, Lần này chỉ có bốn mươi chín chỗ sai sót.

So với lần trước ít đi một chỗ.

Mã Vân Lộc nghe vậy, cái miệng nhỏ nhắn chu lên: Đều tại thương pháp của phu quân quá khó khăn.

Năm đó, lúc ta học thương pháp Mã gia, phụ thân ta thẳng khen ta thiên tư bất phàm.

Như hôm nay thương pháp của ta, cũng chỉ ở dưới đại huynh ta.

Tiện đà cha ta cũng đánh không lại ta.

Nhưng bây giờ, thương pháp của Trần lang ta luyện lâu như vậy, cư nhiên luyện thành cái dạng này.

Nàng một đầu đâm vào trong ngực Trần Húc, kiều mị nhìn Trần Húc một cái, nói: Trần lang, có phải thương pháp này quá khó rồi không.

Trần Húc vươn tay, một bên vuốt vuốt đầu Mã Vân Lộc, một bên bất đắc dĩ lắc đầu.

Tại cái thời điểm này, thân vệ bước vào hậu viện, xa xa liền bẩm báo nói.

Chúa công, Bệ hạ cùng Vương Thái uý tới.

Ách.

Trần Húc sững sờ.

Bệ hạ tới.

Cho tới nay, chưa từng nghe nói Lưu Hiệp có kinh lịch đi ra ngoài.

Lập tức hắn liền đứng dậy nói: Trâu Phu nhân, Vân Lộc, vi phu đi trước.

Ân.

Hai người tề chỉnh đáp lời.

Trần Húc đi đến phía trước, nhìn thấy Lưu Hiệp đang đứng ở bên ngoài.

Hắn tiến lên hai bước, đối với Lưu Hiệp thi lễ một cái nói: Bệ hạ.

Lưu Hiệp cũng bão quyền nói: Tống Vương.

Trần Húc không khỏi sững sờ.

Lập tức triều phía Vương Doãn gật gật đầu, mới đạm đạm cười nói: Bệ hạ, bên trong mời.

Lưu Hiệp cũng đạm đạm cười nói: Tống Vương tùy quả nhân cùng đi, mời.

Nói xong, hắn lôi kéo tay Trần Húc, liền hướng về phía bên trong đi vào.

Ba người ở bên trong ngồi xuống.

Làm cho Trần Húc khá là kinh ngạc chính là, Lưu Hiệp cư nhiên nhất định phải để hắn ngồi ở bên cạnh.

Trần Húc chối từ không được, liền đáp ứng.

Tống Vương, thật sự phải đi sao.

Lưu lại Trường An được không.

Nghe lời của Lưu Hiệp, Trần Húc vì đó sững sờ.

Cùng lúc đó, một đạo thanh âm hệ thống, cũng vang lên trong đầu hắn.

Đinh, kiểm tra đo lường túc chủ đối mặt lựa chọn, nhiệm vụ đổi mới, mời lựa chọn.

Lựa chọn một: Cự tuyệt yêu cầu của Lưu Hiệp, rời khỏi Trường An, về Dự Châu.

Nhiệm vụ ban thưởng: Trị hạ dân tâm + 50.

Mị lực + 10.

Lựa chọn hai: Đáp ứng yêu cầu của Lưu Hiệp, lưu tại Trường An.

Nhiệm vụ ban thưởng: Chiến mã năm trăm thớt.

Nhìn phần thưởng, trong lòng Trần Húc chỉ lược lược tư lượng, liền đã định ra chủ ý.

Nếu lựa chọn lưu tại Trường An, cùng hiệp thiên tử dĩ lệnh chư hầu lại có gì khác biệt.

Như thế, hành động sẽ bị trói buộc.

Không bằng về Dự Châu.

Lập tức, tại trong lòng đối với hệ thống nói: Hệ thống, ta tuyển trạch lựa chọn một.

Trần Húc nhìn về phía Lưu Hiệp nói: Bệ hạ, bản vương lúc tảo triều đã nói rồi.

Phong địa của bản vương tại Dự Châu, không thể rời xa Dự Châu quá lâu.

Dự Châu còn có không ít sự tình, cần bản vương trở về xử lý.

Lưu Hiệp trong lòng nhẹ nhàng than một tiếng nói: Tống Vương,

những ngày này, quả nhiên làm lạnh tâm của ngài.

Trần Húc đạm đạm cười nói: Bệ hạ, chuyện quá khứ, không cần nhắc lại.

Lưu Hiệp nhìn xem Trần Húc nói: Tống Vương, sau khi ngài đi, Trường An lại nên như thế nào.

Quả nhân lại nên ỷ trượng vào ai.

Vương Thái uý một lòng vì nước, đương nhiên có thể làm quăng cốt chi thần cho Bệ hạ.

Vương Doãn đối với Trần Húc hơi hơi gật đầu, mắt lộ ra vẻ cảm kích.

Lưu Hiệp nghe vậy nhìn Vương Doãn một cái, gật đầu nói: Vương Thái uý, xác thực có thể làm quăng cốt chi thần cho quả nhân.

Lập tức hắn nhẹ nhàng than một tiếng nói: Chỉ là Vương Thái uý tuổi tác dần lớn, quả nhân tự nhiên sẽ không phái Vương Thái uý ra trận giết địch.

An nguy của Trường An thành, lại nên ỷ trượng vào người nào.

Trần Húc nghe vậy đạm đạm cười một tiếng.

Hắn tự nhiên sẽ không trực tiếp nói ra Từ Vinh.

Thân phận Vương Doãn không giống, Vương Doãn nãi là đương triều Thái uý, trừ cái Tống Vương này ra thì là người quyền thế đệ nhất.

Cử tiến Vương Doãn, tự nhiên sẽ không dẫn tới Lưu Hiệp nghi kỵ.

Nhưng Từ Vinh không giống.

Hắn có ân cứu mạng với Từ Vinh.

Nếu trước tiên cử tiến Từ Vinh, Từ Vinh chỉ sợ lập tức sẽ bị Lưu Hiệp nghi kỵ.

Đến lúc đó sẽ hoàn toàn ngược lại.

Lập tức, hắn đạm đạm cười nói: Bệ hạ, Tư đãi Giáo úy Hoàng Uyển, có thể kham nhận chức trách này.

Hoàng Uyển.

Lưu Hiệp hơi hơi sững sờ.

Tựa hồ không nghĩ tới Trần Húc sẽ đề cử Hoàng Uyển.

Không sai.

Trần Húc nhưng vẫn bộ dáng đạm nhiên kia nói, Tư đãi Giáo úy Hoàng Uyển dũng vũ phi thường, có vạn phu bất đáng chi dũng.

Hắn là có thể đảm đương đại nhậm này.

Hoàng Uyển sao.

Lưu Hiệp nhìn Trần Húc một cái, trong lòng hắn lại bắt đầu suy nghĩ.

Trần Húc trong lòng thầm vui.

Cái gì vạn phu bất đáng chi dũng.

Đừng nói giỡn.

Hoàng Uyển võ lực chỉ có 70, một cái vai phụ to lớn.

Kỳ thật hắn cố ý nói như vậy, mục đích tự nhiên là để cho Lưu Hiệp đối với Hoàng Uyển dâng lên lòng nghi kỵ.

Binh quyền phụ cận Trường An, Từ Vinh chiếm đại bộ phận, những cái còn lại, cơ bản đều ở trong tay Hoàng Uyển.

Như thế, Tư đãi Giáo úy Hoàng Uyển bởi vì Lưu Hiệp nghi kỵ mà không thể dùng, vậy phải dùng ai.

Khởi không phải con rận trên đầu kẻ ngốc, rõ rành rành ra đó sao.

Lưu Hiệp trong lòng thầm suy tính, nhưng trên mặt lại bất động thanh sắc nói: Tống Vương nói rất đúng, Hoàng Giáo úy kia cũng trung tâm khả giai.

Lưu Hiệp lông mày hơi động một chút nói: Tống Vương, không biết còn có ai, có thể được trọng dụng.

Còn có ai.

Trần Húc nhíu mày nói, Bệ hạ, bản vương gần đây có chút lười biếng.

Mỗi ngày, chỉ ở hậu viện cùng cơ thiếp bản vương vui đùa, đối với đại thần trong triều lại chẳng biết rõ lắm.

Trong ánh mắt Lưu Hiệp, hiện lên một tia kinh ngạc.

Hắn nói: Tống Vương, không biết Từ Vinh kia, có thể kham trọng dụng.

Trần Húc nghe vậy cười cười: Bệ hạ, thứ thần nói thẳng.

Từ Vinh kia, bản vương tiếp xúc không nhiều, không hiểu rõ lắm.

Hắn bưng trà lên, nhẹ nhàng nhấp một miếng, mới phảng phất như vừa mới nhớ tới cái gì.

Bất quá ngày đó, Từ Vinh kia đối mặt Lý Giác, Quách Tị, lại có thể thà chết chứ không chịu khuất phục.

Chúng ta thấy, hắn tựa hồ đối với Bệ hạ khá là trung tâm.

Thà chết chứ không chịu khuất phục.

Lưu Hiệp lẩm bẩm tự nói.

Năm đó, Từ Vinh vì Trường An làm hết thảy, trong lòng hắn liền âm thầm nhận đồng.

Nhưng hắn muốn biết quan hệ giữa Trần Húc cùng Từ Vinh, đến tột cùng như thế nào.

Lập tức, hắn liền cười nói: Tống Vương ngày đó đã cứu Từ Vinh, Từ Vinh có bị thượng hậu lễ đưa tới không.

Nghe lời này, Trần Húc lông mày nhướng lên nói: Bệ hạ không đề cập tới, ta suýt nữa đã quên.

Từ Vinh kia cũng quá không hiểu chuyện.

Bản vương đó là ân cứu mạng.

Từ Vinh kia cũng không biết bị một phần hậu lễ đưa tới.

Chương 293

Bệ hạ, ngài nói xem Từ Vinh có phải là quá đáng không.

Lưu Hiệp nghe vậy, trong lòng vui mừng.

Hắn nhìn chằm chằm chính diện Trần Húc, vẫn luôn quan sát biểu tình của Trần Húc.

Mới gật gật đầu nói: Không sai.

Chờ quả nhân nhìn thấy Từ Vinh, nhất định phải hảo hảo nói một chút.

Trần Húc gật đầu nói: Không sai.

Bệ hạ nhất định phải thay bản vương hảo hảo nói một chút.

Lưu Hiệp thấy sắc mặt Trần Húc không có chút nào dị dạng.

Mới thở dài một hơi.

Trong lòng hắn dâng lên một vòng vui sướng.

Nhìn dáng vẻ Tống Vương như hôm nay, chỉ sợ Từ Vinh cùng Tống Vương thật sự không có quan hệ.

Như thế, Từ Vinh thật sự có thể ỷ trọng.

Ngược lại Hoàng Uyển kia, đích xác cần phải đề phòng một hai.

Những ý niệm này, tại trong lòng Lưu Hiệp nhất nhất hiện lên.

Lưu Hiệp đứng lên, đi đến bên người Trần Húc.

Vươn tay, một phen giữ chặt cánh tay Trần Húc nói: Nếu có Tống Vương tại Trường An, Trường An thành ta định nhiên sẽ không có chút nào vấn đề.

Không biết Tống Vương, có thể hay không lưu tại Trường An.

Trần Húc đạm đạm cười nói: Bệ hạ, việc này không cần nhắc lại.

Đến, uống trà.

Hắn bất động thanh sắc đem tay rút ra.

Mới bưng trà triều phía Lưu Hiệp một phen ra hiệu, lập tức nhẹ nhàng nhấp một miếng.

Lưu Hiệp bất đắc dĩ bưng trà, nhấp một miếng.

Trà hương đập vào mũi, nhưng vào miệng lại hơi khổ.

Tại sau đó, Lưu Hiệp tại bên người Trần Húc ngây người không ít thời gian.

Chỉ là, mỗi một lần khi Lưu Hiệp nhắc tới muốn Trần Húc lưu tại Trường An, Trần Húc đều cự tuyệt.

Làm cho Lưu Hiệp khá là bất đắc dĩ.

Mãi cho đến khi đại thái giám nhắc nhở: Bệ hạ, giờ lành không sai biệt lắm, Bệ hạ nên hồi cung.

Lưu Hiệp nhìn thoáng qua ngoài cửa sổ.

Mới phát hiện sắc trời bên ngoài, dần dần tối xuống.

Hắn thở dài một hơi nói: Tống Vương đã có việc tại thân, vậy quả nhân liền chúc Tống Vương một đường bình an.

Không biết Tống Vương chuẩn bị khi nào lên đường.

Đến lúc đó, quả nhân đi tiễn.

Trần Húc khoát tay áo nói: Bản vương ba ngày sau lên đường, trở về Dự Châu.

Lưu Hiệp sững sờ nói: Tống Vương sao lại gấp gáp như vậy.

Quả thực là bởi vì, sự tình bên phía Lữ Bố cũng không sai biệt lắm rồi.

Trần Húc đạm đạm cười một tiếng, Ngã cần trở về, thoáng bố trí một phen, chuẩn bị xuất binh.

Như thế, chuyện Lữ Bố vất vả Tống Vương.

Không ngại.

Việc này vốn là bản vương đáp ứng Bệ hạ.

Tại dưới sự tái tam thúc giục của đại thái giám, Lưu Hiệp cất bước hướng về phía bên ngoài đi đến.

Tại một khắc bước lên kiệu, hắn hai tay nắm lấy tay Trần Húc nói: Tống Vương, nếu ngày sau, có tặc tử dòm ngó Trường An thành, có thể hay không thi dĩ viện thủ.

Trần Húc đạm đạm cười nói: Bệ hạ yên tâm, nếu thật gặp nạn, có thể bảo Vương Thái uý gửi cho bản vương một phong thư.

Bản vương định sẽ tinh dạ kiêm trình.

Lưu Hiệp thật sâu nhìn Vương Doãn một cái nói: Như thế, đa tạ Tống Vương.

Nói xong, hướng về phía Trần Húc khom người chào.

Trần Húc nghiêng người tránh đi nói: Bệ hạ, không cần như thế.

Đưa mắt nhìn Lưu Hiệp rời đi, Trần Húc đạm đạm cười một tiếng.

Cũng tại cái thời điểm này, một đạo thanh âm hệ thống vang lên trong đầu Trần Húc.

Đinh, chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ, hoạch đắc nhiệm vụ ban thưởng: Trị hạ dân tâm + 50.

Mị lực + 10.

Trần Húc trong lòng đại hỉ.

Như thế, dân tâm Dự Châu, Kinh Châu chi địa, chỉ sợ muốn bạo mãn đi.

Hắn mở ra hệ thống giao diện, thuộc tính cũng xuất hiện tại trước mặt hắn.

Tính danh: Trần Húc, tự Đông Thăng Tuổi: 19 tuổi Thống suất: 105 Võ lực: 108 Trí lực: 90 Chính trị: 60 Mị lực: 95 Đặc tính: Phục, Kiêu Hùng, Nhất Kỵ, Phú Hào, Gian Hùng, Nhân Chính, Lễ Hiền Hạ Sĩ, Khí Vận Vô Song, Danh Thanh, Dũng Tương, Chấn Hưng, Mãnh Giả, Xạ Trình, Năng Ngôn, Truân Điền, Hoặc Tâm, Cầu Tâm, Anh Danh, Uy Thế, Dạ Chiến, Trá Mưu, Chinh Thuế, Thi, Giáo Hóa, Sách Sĩ, Trúc Thành, Thoát Thỏ, Cố Thủ, Tái, Sử Dịch, Nhãn Lực, Nhân Mạch, Bất Khuất, Địa Lợi, Thao Luyện, Cổ Vũ.

Chúa công đặc tính: Thiên Hòa, Bá Đạo, Danh Lợi Võ kỹ: Bá Vương Thương Pháp, Hoành Tảo Thiên Quân, Đơn Thủ Thập Bát Thiêu Kỹ năng: Thần cấp cận thân cách đấu thuật, Đại sư cấp kỵ thuật, Đại sư cấp tiễn thuật, Đại sư cấp thư pháp, Đại sư cấp tướng mã thuật, Đại sư cấp tiềm hành thuật, Đại sư cấp kiếm thuật Chiến pháp: Tề Xạ, Đầu Thạch, Kỳ Tập, Hỗn Loạn.

Nhìn xem một hàng dài đặc tính, ánh mắt Trần Húc hơi híp lại.

Lập tức xoay người, hướng về phía bên trong đi vào.

Lúc này, Duyện Châu, Thái Sơn quận.

Tào Tháo nhìn xem đại quân xông vào Phụng Cao, trong lòng hắn sướng khoái.

Lãng thanh cười nói: Khuyết Tuyên chờ bọn đạo chích, cũng dám đánh chủ ý lên địa bàn của ta.

Cho ta soát.

Bắt Khuyết Tuyên, ta muốn đương chúng vấn trảm.

Hắn nhìn về phía Tuân Úc nói: Văn Nhược, điểm chiến lược vây quanh này của ngươi thật không tệ.

Ta đem toàn bộ thành trì xung quanh đánh hạ, như thế, nhân tâm trong Phụng Cao thành liền loạn.

Văn Nhược không hổ là Vương Tá Chi Tài.

Lợi hại.

Tuân Úc cười nhạt nói: Chúa công quá khen.

Có thể nhanh chóng công hạ Phụng Cao thành như thế, toàn lại Chúa công lãnh đạo đắc lực.

Ha ha.

Tào Tháo lãng thanh cười to, khá là đắc ý.

Tại cái thời điểm này, một tên tín sứ từ đằng xa cưỡi ngựa chạy như điên tới.

Trên mặt hắn đầy dơ bẩn, thần tình cũng bì bại không chịu nổi.

Đến trước mặt Tào Tháo, lập tức tung người xuống ngựa.

Chúa công, xảy ra chuyện lớn rồi.

Trần Lưu Trương Mạc tạo phản, Duyện Châu năm quận, luân hãm rồi.

Cái gì.

Tào Tháo toàn thân chấn động, không dám tin tưởng nhìn xem người trước mặt.

Nói lại lần nữa.

Chúa công, Trần Lưu Trương Mạc tạo phản, cùng với Lữ Bố, Trần Cung cấu kết, công hạ Duyện Châu năm quận.

Nói xong, hắn từ trước ngực lấy ra một phong mật tín, đưa tới

trước mặt Tào Tháo.

Tào Tháo mở ra xem xét, lập tức sắc mặt đại biến nói: Trương Mạc thất phu, sao dám đối với ta như thế.

Chúa công, trong mật tín viết cái gì.

Tuân Úc nói.

Tào Tháo đem mật tín trong tay đưa cho Tuân Úc.

Mới tiếp tục nói: Ta đối với Trương Mạc kia, khắp nơi ưu đãi.

Nhưng hắn, cư nhiên đối với ta như thế.

Ta.

Tức chết ta.

Nói xong, hắn chỉ cảm thấy đầu váng mắt hoa, cơ hồ muốn đứng không vững.

Tuân Úc vội vàng tiến lên, một phen đem Tào Tháo đỡ lấy.

Đỡ Tào Tháo ngồi xuống tại một bên, mới an ủi: Chúa công chớ vội.

Chương 294

Trần Lưu năm quận rơi vào tay Lữ Bố, nhưng chí ít chúng ta còn chiếm hữu bốn quận.

Lại thêm tinh nhuệ chi sĩ trong tay ta đều ở đây.

Trình Dục cùng Lưu Diệp hai người cũng bảo trụ Xương Ấp cùng các huyện xung quanh.

Ta vẫn còn khả năng lật ngược thế cờ.

Hồi lâu, Tào Tháo mới thoáng hoàn hồn.

Hai tay nắm lấy tay Tuân Úc, sắc mặt động dung nói: Văn Nhược, nếu không phải ngươi nhắc nhở ta phái người thủ trụ Xương Ấp, căn cơ Duyện Châu của ta, cơ hồ mất hết hĩ.

Lập tức, hắn rút ra Thanh Hồng Kiếm trong tay, cao cao giơ lên đỉnh đầu, mới lãng thanh quát.

Trời xanh làm chứng, ta Tào Tháo hôm nay lập thệ, nếu không thể chém thủ cấp Trương Mạc, ta Tào Tháo liền như cái cây này.

Nói xong, Thanh Hồng Kiếm trong tay trùng điệp chém về phía thân cây thô to bằng năm ngón tay bên cạnh.

Tăng.

Thanh Hồng Kiếm đi qua chỗ nào, trên thân cây kia xuất hiện một cái thiết khẩu tà tà.

Bộ phận phía trên của thân cây cũng theo đó rơi xuống trên mặt đất.

Tuân Úc thật sâu cúi đầu nói: Chúa công.

Thân vệ chung quanh, từng cái cũng toàn bộ đều quỳ rạp xuống

đất, tề chỉnh cao giọng hô: Chúa công.

Tào Tháo mới giơ cao Thanh Hồng Kiếm trong tay, đối với thân vệ phía dưới nói: Truyền lệnh của ta.

Tức khắc chỉnh binh, ta muốn binh phát Đông Bình Quốc, cùng Lữ Bố quyết một trận tử chiến.

Tử chiến.

Các tướng sĩ tề chỉnh cao hô.

Trường An thành, trong phủ đệ Tống Vương.

Bước chân Trần Húc dừng lại.

Hắn nhìn thấy, tại phía trước hắn không xa, có một người đang xách theo một cái làn, đi về phía bên cạnh.

Người nọ nhìn thấy hắn, liền đối với Trần Húc khom người nói: Chúa công.

Trần Húc tò mò đánh giá Quách Gia một chút nói: Phụng Hiếu, đi đưa cơm.

Không sai.

Quách Gia gật gật đầu.

Như thế nào, mấy ngày tiếp xúc xuống, nhân phẩm Trần Cung như thế nào.

Chúa công, Công Đài người này, về các phương diện đều tương đương có tạo nghệ.

Nhất là phương diện quân lược, càng có thể xưng là kiệt xuất nhất thời.

Nghe Quách Gia nói, trong lòng Trần Húc cũng dâng lên mấy phần hiếu kỳ.

Lại nghe Quách Gia nói: Chúa công, không bằng tùy ta cùng đi nhìn xem Trần Cung, như thế nào.

Trần Húc hơi hơi do dự.

Ba ngày sau, hắn liền muốn rời khỏi Trường An thành, lúc này đi nhìn xem, đảo cũng vừa vặn phù hợp.

Liền gật gật đầu nói: Như thế, liền y theo lời Phụng Hiếu.

Lập tức, Trần Húc cùng Quách Gia cùng một chỗ, đi đến cửa ra vào gian phòng kia.

Quách Gia mới vừa vặn đẩy cửa ra, một đạo thanh âm từ bên trong truyền ra.

Quách tiên sinh, hôm nay lại mang món gì ngon đến vậy.

Trần Húc hơi hơi sững sờ, chẳng lẽ Quách Gia hướng Trần Cung thẳng thắn rồi.

Hắn lập tức quay đầu nhìn về phía Quách Gia.

Quách Gia lắc đầu.

Lập tức một bên đi vào bên trong, một bên nói: Trần tiên sinh, hôm nay ta mang cho ngài một người bạn.

Trần Cung từ bên trong đi ra, cười nói: Không biết vị bằng hữu nào đến thăm ta.

Trần Húc đạm đạm cười nói: Mỗ họ Trần.

Trần Cung nghe vậy không khỏi vui nói: Thật không, ta cư nhiên cùng họ, hiếm có.

Nhị vị mau mau mời ngồi.

Quách Gia đem cái làn trong tay đặt ở trước mặt Trần Cung.

Trần Cung để Trần Húc cùng Quách Gia hai người ngồi xuống.

Mới mở ra hộp đồ ăn, bắt đầu ăn.

Nhìn bộ dạng kia, ăn đến đảo khá là tự đắc.

Tại dưới sự chú thị của Trần Húc cùng Quách Gia hai người, hắn cũng mảy may không có ý tứ xấu hổ.

Trần Húc định tinh nhìn lên, thuộc tính Trần Cung cũng xuất hiện tại trước mặt hắn.

Tính danh: Trần Cung, tự Công Đài Tuổi: 37 tuổi Thống suất: 80 Võ lực: 58 Trí lực: 95 Chính trị: 88 Mị lực: 70 Đặc tính: Trá Mưu, Ngôn Độc, Gián Chỉ, Trí Nang.

Nhìn xem bốn cái đặc tính trong thuộc tính của Trần Cung, không một ngoại lệ, toàn bộ đều là kỹ năng tính quân sư.

Như thế, bằng vào những đặc tính này, Trần Cung có thể đem thực lực tận số phát huy ra.

Hắn nhìn về phía Trần Cung, cười nói: Trần huynh, không biết cơm nước có hợp ý ngài không.

Không tệ.

Trần Cung một bên ăn, một bên nói, Tống Vương đãi ta thật sự không tệ.

Đẳng cấp cơm nước này, chỉ sợ ta ở tại Duyện Châu, đều không nhất định ăn được.

Nói xong, hắn nhìn về phía Trần Húc cùng Quách Gia nói: Hai người các ngươi, có muốn làm một ít không.

Cảm ơn.

Trần Húc đạm đạm cười nói, Như thế nào, đã nơi này tốt như vậy, Trần Cung không bằng liền gia nhập dưới trướng bản vương, như thế nào.

Kinh.

Trần Cung cả người sững sờ ngay tại chỗ.

Trần Cung nhận ra sự khác thường của Trần Húc, trong lòng cũng ẩn ẩn có chút suy đoán, biết rằng Trần Húc không phải nhân vật bình thường.

Nhưng hắn không ngờ, Trần Húc lại thẳng thắn dứt khoát như vậy.

Hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của hắn.

Trần Húc nhàn nhã nhìn Trần Cung, Trần Cung trước mắt này quá mức điềm tĩnh.

Cũng chỉ có dùng phương pháp đột ngột như vậy mới có thể phá vỡ sự tĩnh định của Trần Cung.

Trần Húc đứng dậy, đối với Trần Cung ôm quyền nói: Công Đài, mấy ngày nay, để ngươi ở đây chịu khổ, thực sự là tình phi đắc dĩ.

Mong Công Đài chớ trách.

Lúc này, Trần Cung hồi thần, cười khổ một tiếng nói: Dụng ý của Tống Vương, Trần Cung ta cũng có thể đoán được.

Hắn nhìn về phía Quách Gia nói: Vị này, hẳn là Quách Phụng Hiếu đi.

Quách Gia lãng thanh cười nói: Không sai, mỗ chính là Quách Gia.

Trần Cung lúc này mới khẽ thở dài một tiếng nói: Tống Vương, ngã chỉ muốn biết, Lữ tướng quân bên kia, như thế nào rồi.

Ngày trước, Tào Tháo hồi sư, sắp cùng Lữ Bố hội chiến tại Đông Bình Quốc.

Hội chiến tại Đông Bình Quốc.

Trần Cung nghe vậy, thở dài một tiếng nói, Hồ đồ a.

Phụng Tiên hồ đồ a.

Làm sao có thể cùng Tào Tháo hội chiến tại Đông Bình Quốc.

Đó chẳng phải là tự đưa mình vào cảnh bất lợi sao.

Phụng Tiên vừa chiếm được Đông Bình Quốc, căn bản không cách nào xây dựng phòng ngự, nếu binh mã Xương Ấp lại từ sau lưng làm khó dễ.

Chỉ sợ bại cục đã định hĩ.

Hắn vừa nói, vừa vỗ bàn, mặt lộ vẻ thất vọng.

Trần Húc cùng Quách Gia nhìn nhau một cái, đều từ trong mắt đối phương nhìn ra ý tán thưởng.

Trần Cung điểm ra đúng chỗ liệt thế của Lữ Bố khi hội chiến với Tào Tháo lần này.

Như thế xem ra, nếu Trần Cung ở bên cạnh, thì Lữ Bố cùng Tào Tháo ai thắng ai bại, thật đúng là chưa biết chừng.

Cho dù Tào Tháo có thể thủ thắng, thì cũng phải hao tổn thời gian khá dài.

Cái Trần Húc muốn là tốc chiến tốc thắng.

Ngày đó bắt giữ Trần Cung đi trước một bước, thật sự là đi đúng nước cờ.

Trần Cung khôi phục lại vẻ điềm tĩnh trước đó, nói: Tống Vương, theo ý ta, cho dù ta giờ phút này trở về, cũng không đuổi kịp nữa đi.

Ta chỉ tò mò, rốt cuộc là nguyên nhân gì, khiến cho Tống Vương phải dùng kế sách như vậy đối với Lữ tướng quân.

Trần Húc nhướng mày nói: Bởi vì Thiên tử muốn giết hắn.

Lời này vừa nói ra, Trần Cung ngẩn người tại chỗ.

Ngày đó, Trường An bị phá, Lữ Bố vốn có cơ hội hộ vệ Thiên tử an toàn, nhưng hắn lại lựa chọn mang theo thuộc hạ đào tẩu khỏi Trường An thành.

Thân là thần tử, nắm giữ hơn nửa binh mã trong thành Trường An, lại cứ thế mà đi.

Lữ Bố đặt Thiên tử vào chỗ nào.

Trần Cung thở dài một tiếng.

Quả thực không ngờ, Lữ Bố cư nhiên lại khiến Thiên tử động sát tâm.

Chương 295

Nếu hắn còn tiếp tục giúp đỡ Lữ Bố, vậy chẳng phải là đồng nghĩa với mưu nghịch.

Trần Húc đạm đạm cười nói: Thế nào, Công Đài, gia nhập dưới trướng bản vương, cùng ta khai sáng một phen cơ nghiệp thì sao.

Quách Gia cũng lãng thanh cười nói: Công Đài, giữa ta và ngươi, trò chuyện cũng khá là sảng khoái.

Còn có gì phải do dự.

Trần Cung thở dài một tiếng nói: Thôi được.

Ký nhiên Thiên tử muốn đối phó Phụng Tiên, Trần Cung ta tự nhiên không thể đi theo Phụng Tiên nữa.

Dứt lời, hắn đối với Trần Húc cung thân hành lễ nói: Trần Cung bái kiến chúa công.

Trần Húc lãng thanh cười nói: Tốt.

Quá tốt rồi.

Có Công Đài tương trợ, bản vương không còn gì lo lắng.

Đúng lúc này, một đạo thanh âm của hệ thống vang lên trong đầu hắn.

Đinh, chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ, hoạch đắc nhiệm vụ tưởng lệ: Trí Lực Đan năm viên.

Đinh, chúc mừng túc chủ chiêu lãm Trần Cung, hoàn thành nhiệm vụ tiệt hồ Lữ Bố.

Tiệt hồ Lữ Bố thành công, hoạch đắc tiệt hồ tưởng lệ: Tám trăm Hãm Trận Doanh dưới trướng Lữ Bố.

Tám trăm Hãm Trận Doanh sẽ hội hợp với túc chủ sau một canh giờ nữa.

Trần Húc đại hỉ.

Trí Lực Đan rốt cục đã tới tay.

Nhưng nhìn thấy phần thưởng tám trăm Hãm Trận Doanh phía sau, trong lòng càng thêm đại hỉ.

Hãm Trận Doanh, nãi là tinh nhuệ bộ đội dưới trướng Lữ Bố.

Chuẩn xác mà nói, Hãm Trận Doanh là tinh nhuệ bộ đội của Cao Thuận.

Bởi vì Hãm Trận Doanh do một tay Cao Thuận điều giáo ra.

Tuy rằng nhân số không nhiều, nhưng ở trong tay Cao Thuận, chiến lực của họ lại tương đương khủng bố.

Nãi là thiên hạ nhất đẳng tinh nhuệ bộ đội.

Hiện giờ Hãm Trận Doanh tới tay, vương bài trong tay hắn lại nhiều thêm một tấm.

Như hôm nay Trần Cung tuy rằng đầu nhập dưới trướng, nhưng kỳ thực, có một phần lớn nguyên nhân là vì Lưu Hiệp.

Bởi vì Lưu Hiệp muốn mượn hắn thảo phạt Lữ Bố, khiến hắn chiếm được đại nghĩa.

Lại thêm Quách Gia mấy ngày nay khuyên giải, cùng với việc Trần Húc xuất kỳ bất ý, mới khiến Trần Cung đầu nhập dưới trướng.

Nhưng kỳ thực, Trần Cung ở trạng thái này, đối với việc xuất mưu hiến kế cho hắn, nội tâm tất định có chỗ để xúc.

Trước khi Hãm Trận Doanh đến, khẳng định phải cho Trần Cung nhìn xem, như thế mới có thể chấn nhiếp Trần Cung, khiến Trần

Cung cam tâm tình nguyện hiệu lực.

Nhưng mà, còn cần một canh giờ nữa.

Trần Húc trong lòng khẽ động niệm, mới cười nhìn về phía hai người nói: Phụng Hiếu, Công Đài, ba ngày sau, ta liền muốn hồi Dự Châu.

Hôm nay, mọi người đều tụ tập một chút đi.

Thứ nhất, hoan nghênh Công Đài gia nhập.

Thứ hai sao, cũng là tụ hội trước khi rời khỏi Trường An.

Quách Gia cùng Trần Cung hai người lập tức ôm quyền, ứng tiếng.

Trong lúc nói chuyện, Trần Húc đi ra ngoài ốc, dặn dò thân vệ bên ngoài một tiếng.

Thân vệ vội vàng đi về bốn phía.

Không bao lâu sau, có mấy kỵ khoái mã lao ra khỏi phủ đệ Tống Vương, chạy thẳng về phía xa.

Trong vòng nửa canh giờ.

Các nhân vật dưới trướng Trần Húc đang ở phụ cận Trường An đều tụ tập lại.

Trong đại sảnh, một cảnh tượng vô cùng náo nhiệt.

Trần Húc nhìn văn võ phía dưới, bưng chén rượu lên nói: Chư vị, những ngày qua đã vất vả rồi.

Bản vương tại đây, kính một ly.

Mọi người đều nâng chén, uống cạn rượu trong chén.

Hôm nay, dưới trướng ta lại có thêm một viên trí mưu chi sĩ, chính là Trần Cung Trần Công Đài.

Mọi người nâng chén, hoan nghênh Trần Công Đài.

Trần Húc nói xong, bưng chén rượu hướng về phía Trần Cung khẽ ra hiệu.

Mọi người cũng đều bưng chén rượu, hướng về phía Trần Cung ra hiệu.

Trần Cung thấy thế, không khỏi vì đó mà động dung.

Hắn đứng dậy, hướng về phía Trần Húc thật sâu cung thân nói: Mông Tống Vương hậu ái, Trần Cung ta thốn công chưa lập, thực sự thụ chi hữu quý.

Đa tạ chư vị.

Đa tạ rồi.

Quách Gia lãng thanh cười nói: Trí tuệ của Công Đài, Quách Gia ta mấy ngày nay đã sớm lĩnh giáo, thâm hữu thể hội.

Quách Gia thụ ích rất nhiều.

Trần Cung vội xua tay nói: Quách quân sư khách khí rồi.

Mấy ngày nay, thừa mông Quách quân sư khai giải, ngã mới có thể thông suốt quan khiếu trong đó.

Nếu không phải như thế, ngã cũng không có khả năng cùng mọi người ngồi đây, cùng tụ họp tại chỗ này.

Trần Cung ta tiên càn vi kính.

Dứt lời, đem rượu trong chén uống một hơi cạn sạch.

Theo sự gia nhập của mọi người, không khí dần dần cao trướng.

Mọi người tự mình uống rượu thỏa thích.

Trần Húc nhìn thời gian không sai biệt lắm, liền đi ra phía ngoài.

Xem xem Hãm Trận Doanh đã tới hay chưa.

Thấy Trần Húc đi ra ngoài, Quách Gia cũng bưng chén rượu, đi theo sau lưng Trần Húc.

Trần Húc nhìn sắc trời dần dần tối xuống bên ngoài, cùng với tịch dương bên chân trời, trong lòng tư sự rất nhiều.

Đúng lúc này, một thanh âm vang lên bên tai hắn.

Chúa công, có tâm sự sao.

Trần Húc quay đầu nhìn thoáng qua Quách Gia bên cạnh, đạm đạm cười nói: Bản vương chỉ là trong lòng lược có chút cảm khái mà thôi.

Đúng rồi Phụng Hiếu, mấy ngày nay ngươi khai giải Trần Cung như thế nào.

Mỗ trong lòng quả thực tò mò khẩn a.

Bản vương cho rằng, sự khai giải của Phụng Hiếu là chí quan trọng yếu.

Quách Gia lãng thanh cười nói: Kỳ thực, ngã cũng không có làm gì.

Ngã chỉ là mỗi ngày cùng hắn trò chuyện, bồi hắn giải giải buồn mà thôi.

Cái này gọi là không có làm gì.

Một thanh âm từ phía sau hai người truyền đến.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy có một người đang đứng ở phía sau bọn họ.

Hách nhiên chính là Trần Cung vừa mới được nhắc tới.

Trần Cung hướng về phía Trần Húc cung thân hành lễ nói: Chúa công.

Trần Húc gật đầu nói: Công Đài không cần đa lễ.

Trần Cung lúc này mới nhìn về phía Quách Gia, nói: Phụng Hiếu

mấy ngày nay, vì để dẫn dụ ngã đầu nhập dưới trướng chúa công, có thể nói là không tiếc dư lực a.

Tống Vương nhân nghĩa.

Tống Vương yêu dân.

Tống Vương thể tuất hạ thuộc.

Tất cả mọi thứ, đều phảng phất như đang hoàn vũ trong đầu óc ta.

Quách Gia nghe vậy, ha ha cười nói: Cũng là Công Đài ngươi, nếu đổi lại là một người khác, ngã tuyệt không vui lòng làm vậy đâu.

Trần Cung hướng về phía Quách Gia khiếm thân thi lễ nói: Đa tạ Phụng Hiếu.

Quách Gia vội vàng tiến lên đỡ Trần Cung dậy nói: Hà tất hành đại lễ như thế.

Trần Cung khóe miệng lộ ra một nụ cười khổ nói: Đúng vậy, thời gian trước, Trần Cung ta quả thực đã lâm vào có chút thiên kích.

Chương 296

Nếu như không phải vậy, ngã cũng sẽ không cân nhắc gia nhập dưới trướng Lữ Bố.

Trần Húc nghe vậy, cũng nảy sinh hứng thú.

Có một điểm mà hắn ở hậu thế vẫn luôn không thông suốt.

Cũng bởi vì điểm này, khiến người ta đối với trí tuệ của Trần Cung nảy sinh hoài nghi.

Hắn nhìn Trần Cung, tò mò nói: Công Đài, bản vương quả thực tò mò, vì sao ngươi lại có ý nghĩ phò tá Lữ Bố.

Trần Cung thật sâu thở dài một hơi.

Ngã sở dĩ muốn phò tá Lữ Bố, nguyên nhân có ba.

Một là, tự nhiên là vì Tào Tháo.

Tảo niên, sau khi Tào Tháo ám sát Đổng Trác thất bại, liền trốn tới Trung Mâu huyện.

Năm đó, Trần Cung ta làm Huyện lệnh Trung Mâu, bởi vì khâm phục Tào Tháo dám ám sát Đổng Trác, ngã tư phóng Tào Tháo và cùng hắn xuất tẩu.

Mãi về sau.

Trần Cung thật dài than thở một tiếng: Ngã mới phiên nhiên hối ngộ, bỏ Tào Tháo mà đi.

Việc này coi như thôi, nhưng ai ngờ, năm ngoái, cũng không biết Tào Tháo kia bị kích thích gì, cư nhiên liên liên giết chết vài vị danh sĩ Duyện Châu.

Trong số những danh sĩ đó, có chí giao hảo hữu của mỗ, là Biên

Nhượng.

Biên Nhượng nãi là đương thế đại nho, bác học thiện biện.

Trước kia làm quan tại thành Trường An, đảm nhiệm Lệnh sử.

Năm ngoái từ quan về quê.

Nào ngờ, cư nhiên lại bị Tào Tháo giết chết.

Chính điều này cũng xúc sử ngã phản bạn Tào Tháo, cùng Trương Mạc nghênh đón Lữ Bố.

Đây là kỳ nhị dã.

Thứ ba sao, Lữ Bố tuy rằng thường thường nghe không lọt lời khuyên can, nhưng mấy ngày nay, đối với mỗ đảo cũng ngôn thính kế tòng.

Trần Cung nói đến đây, liền cười khổ.

Quách Gia lắc đầu nói: Cung Đài, trải nghiệm của ngươi, đảo cũng khá phong ba.

Trần Cung nhìn về phía Quách Gia, không khỏi cười khổ một tiếng nói: Như thế, ngã liền coi lời của Phụng Hiếu là lời khen ngợi đi.

Quách Gia nhún vai, vẻ mặt vô sở vị.

Trần Cung thấy thế, đang định nói gì đó, đúng lúc này, một đạo thanh âm từ xa truyền đến.

Đối với người cửu kinh chiến trận như hắn, thanh âm này tự nhiên khá là quen thuộc.

Tiếng quân đội hành quân.

Đương hạ, bọn họ đều ngẩng đầu, nhìn về phía trước.

Chỉ thấy ở phía trước, có một phương trận đang đạp bộ đi tới.

Tuy rằng nhân số không nhiều, nhưng bộ pháp kia lại cực kỳ chỉnh tề, vừa nhìn liền biết là tinh nhuệ.

Trong lòng Trần Húc khẽ vui mừng.

Hắn biết, Hãm Trận Doanh đã tới.

Từ xa, liền cảm nhận được một cỗ hãn dũng chi khí.

Quả nhiên không hổ là Hãm Trận Doanh.

Không bao lâu sau, tám trăm Hãm Trận Doanh đã tới trước mặt hắn.

Hứa Chử từ bên cạnh bước ra, hộ vệ trước mặt Trần Húc.

Trần Húc đạm đạm cười, lập tức đưa tay kéo Hứa Chử ra, nói một tiếng: Không sao.

Trong phương trận kia, có một người xuất liệt.

Kính trực quỳ rạp xuống trước mặt Trần Húc, nói: Hãm Trận Doanh Thiên phu trưởng Bá Bình, bái kiến chúa công.

Sau lưng tám trăm Hãm Trận Doanh binh sĩ, cũng đều quỳ rạp xuống đất.

Đối với Trần Húc hành lễ nói: Bái kiến chúa công.

Hãm Trận Doanh.

Thần sắc Trần Cung vì đó mà động dung.

Cái tên này, hắn cũng mới nghe nói không lâu.

Chẳng phải là tinh nhuệ bộ đội dưới trướng Lữ Bố sao.

Tại sao lại xuất hiện ở đây.

Trong lòng kinh ngạc, hắn liền quay đầu nhìn về phía Trần Húc.

Trần Húc trong lòng tự nhiên biết rõ là chuyện gì xảy ra.

Nhưng lại giả bộ vẻ mặt không hiểu nói: Cung Đạt, có lời gì muốn nói.

Trần Cung ôm quyền nói: Chúa công, Trần Cung muốn hỏi, Hãm Trận Doanh này từ đâu mà có.

Nói xong, một đôi mắt nhìn chằm chằm vào Trần Húc.

Kỳ thực hắn càng muốn hỏi là, tám trăm Hãm Trận Doanh này có phải do Trần Húc cướp từ trong tay Lữ Bố hay không.

Nhưng nghĩ kỹ lại, lại cảm thấy không đúng lắm.

Trần Húc đạm đạm cười.

Từ đâu mà có.

Là hệ thống làm nhiệm vụ thưởng cho.

Chỉ là, hắn tự nhiên sẽ không nói như vậy.

Nếu không, chẳng phải là bại lộ sự tồn tại của hệ thống.

Đương hạ, hắn liền cười nói: Công Đài hỏi câu này khiến ta khá là kinh ngạc.

Hãm Trận Doanh tự nhiên là do ta thân thủ huấn luyện thành.

Thật chứ.

Trần Cung không dám tin tưởng nhìn Trần Húc.

Câu nói vừa rồi, thật sâu chấn hám hắn.

Tinh nhuệ bộ đội như vậy, là do Trần Húc huấn luyện.

Trần Húc chưa nói gì, Hứa Chử liền bất mãn nói: Người này, thật vô lễ.

Chúa công nói là phải.

Chúa công huấn luyện ra tinh nhuệ quân đội nhiều lắm.

Tử Long tướng quân có Bạch Mã Nghĩa Tòng, Tử Nghĩa tướng quân có Hổ Báo Kỵ, Văn Đài dưới trướng có Đan Dương Tinh Binh vân vân, ngay cả mỗ thống lĩnh Hổ Vệ Quân, cũng là do chúa công đích thân huấn luyện thành.

Trần Cung nghe vậy, đôi mắt trừng đến tròn vo.

Bất khả tư nghị nhìn Trần Húc nói: Chuyện này, sao có thể.

Hắn trong lòng gào thét: Đây chính là tinh nhuệ bộ đội a.

Không phải cải trắng ven đường đâu a.

Sao lại tùy ý như vậy.

Nhìn Trần Cung rốt cuộc khó giữ được vẻ đạm nhiên, Trần Húc cười.

Hắn gật đầu nói: Không sai.

Tám trăm Hãm Trận Doanh đích xác là do mỗ huấn luyện.

Chỉ là nhân số thực sự ít đi một chút.

Đáng tiếc a.

Trong lòng Trần Cung chịu cú sốc cực lớn.

Chương 297

Nhìn những tinh nhuệ chi sĩ trước mắt, so với những gì hắn thấy dưới trướng Lữ Bố hôm đó, cực kỳ tương tự.

Chỉ là chi Hãm Trận Doanh trước mắt này, tinh khí thần còn muốn cường hơn rất nhiều.

Không để ý tới sự chấn hám trong lòng Trần Cung, Trần Húc chỉ đưa tay đỡ Hãm Trận Doanh Thiên phu trưởng dậy, mới cười nói: Đều đứng lên đi.

Tạ chúa công.

Vị Thiên phu trưởng kia cùng với tám trăm danh Hãm Trận Doanh binh sĩ đồng loạt đứng dậy, động tác chỉnh tề như một.

Trần Cung nhịn không được kinh thán nói: Tinh nhuệ.

Nhất đẳng nhất tinh nhuệ.

Chưa từng nghĩ tới, chúa công cư nhiên có thể huấn luyện ra tinh nhuệ như vậy.

Quả thực khiến Trần Cung ngã bội phục chi chí a.

Quách Gia nghe vậy cười nói: Công Đài, vừa rồi trong lời Trọng Khang có nhắc tới Bạch Mã Nghĩa Tòng, Hổ Báo Kỵ, Đan Dương Tinh Binh, Phi Hùng Quân, Bạch Nhĩ Tinh Binh, cùng với Hổ Vệ Quân, những thứ này, không cái nào không phải là nhất đẳng nhất tinh nhuệ.

Nhìn bộ dáng dương dương tự đắc của Quách Gia, Trần Cung không dám tin nói: Những thứ này, chẳng lẽ đều do chúa công thân thủ huấn luyện.

Quách Gia gật đầu nói: Không sai.

Hắn vỗ vỗ vai Trần Cung, đạm đạm cười nói: Công Đài, từ từ ngươi sẽ phát hiện, tài năng của chúa công, viễn siêu chúng ta cổ kế.

Nói xong, hắn đi theo sau lưng Trần Húc, một lần nữa đi vào bên trong.

Trần Cung nhìn bóng lưng Trần Húc, ánh nắng chiếu lên người Trần Húc, phảng phất tô điểm thêm cho hắn rất nhiều sắc thái thần bí.

Hắn ngây ngốc đứng tại chỗ hồi lâu.

Toàn tức, trên mặt hắn lộ ra một tia tiếu dung nói: Đi theo bên cạnh một vị chúa công như vậy, hoặc hứa là một chuyện không tồi.

Vừa nói, hắn vừa cất bước đi vào bên trong.

Sau khi trở lại bên trong, cả người hắn đều trở nên hoạt bát hơn rất nhiều.

Hắn chủ động bưng chén rượu, đi khắp nơi tìm người trò chuyện phàn đàm.

Quách Gia ghé vào bên cạnh Trần Húc, nhỏ giọng nói: Chúa công, nhìn xem Trần Cung kia.

Hình như trở nên hoạt bát hơn rất nhiều.

Trần Húc tự nhiên phát hiện ra sự thay đổi của Trần Cung.

Trong lòng đạm đạm cười, hoặc hứa, Trần Cung lúc này mới triệt để quy tâm đi.

Tất cả, liền xem biểu hiện hậu tục của Trần Cung vậy.

Rượu quá ba tuần, thức ăn đã qua năm vị.

Chung Diêu vội vã đi tới.

Đối với Trần Húc cung thân hành lễ nói: Bái kiến chúa công.

Bái kiến lão sư.

Nhìn thấy Chung Diêu, Trần Húc không khỏi ngẩn ra nói: Không phải bảo ngươi đừng tới sao.

Chung Diêu lắc đầu nói: Lão sư đều sắp rời khỏi Trường An, làm đệ tử như ngã sao có thể không tới.

Lão sư yên tâm, lúc ngã tới, không có bị người nhìn thấy.

Trần Húc cười cười nói: Bản vương đảo vô sở vị, chỉ là ngươi trường kỳ làm quan tại Trường An, sảo vi chú ý một chút cũng tốt.

Ân.

Đa tạ lão sư.

Chung Diêu cung kính thi lễ.

Hắn nhìn về phía Trần Húc nói: Lão sư, hay là ngã tùy ngài cùng đi Dự Châu, thế nào.

Trần Húc nghe vậy ngẩn ra.

Nếu để Chung Diêu đi theo về Dự Châu, chỗ tốt tự nhiên là có.

Chung Diêu cũng là một đại gia thư pháp, năng lực nội chính xuất sắc.

Đến lúc đó để Chung Diêu đi xử lý chính vụ, hoặc là đi thư viện dạy học, đều là một lựa chọn không tồi.

Nhưng nếu giữ hắn lại Trường An, cũng tương đương không tồi.

Ít nhất tại Trường An có một cái nội ứng.

Vương Doãn, Từ Vinh ở ngoài sáng, Chung Diêu tắc ở trong tối.

Vạn nhất Trường An có biến, Chung Diêu một nước cờ này hoặc hứa có thể đạt được hiệu quả ý không ngờ tới.

Ngay lúc này, một đạo thanh âm của hệ thống vang lên trong đầu

hắn.

Đinh, kiểm trắc túc chủ diện lâm tuyển trạch, hệ thống nhiệm vụ canh tân, thỉnh tuyển trạch.

Tuyển hạng một: Đáp ứng yêu cầu của Chung Diêu, để Chung Diêu cùng về Dự Châu.

Nhiệm vụ tưởng lệ: Trường thương một trăm cây.

Tuyển hạng hai: Cự tuyệt yêu cầu của Chung Diêu, để Chung Diêu lưu lại Trường An.

Nhiệm vụ tưởng lệ: Chính trị + 5.

Trần Húc ngẩn ra.

Nhìn phần thưởng nhiệm vụ, không có chút do dự nào, hắn lựa chọn tuyển hạng hai.

Đương hạ, hắn liền ở trong lòng đối với hệ thống nói: Hệ thống, ngã lựa chọn tuyển hạng hai.

Trần Húc nhìn về phía Chung Diêu nói: Không biết Nguyên Thường, vì sao lại có ý nghĩ này.

Chung Diêu vì đó ngẩn ra.

Thực thoại thực thuyết: Lão sư, sở thích lớn nhất của đệ tử chính là thư pháp, chỉ cần có thể nghiên tập thư pháp, với ngã mà nói, ở đâu cũng được.

Đương nhiên, nếu đi theo bên cạnh lão sư, có thể linh thính kiến giải của lão sư trên một đạo thư pháp, như vậy tương giác mà nói, ngã khả năng sẽ càng cảm thấy hứng thú.

Nguyên lai là như thế.

Trần Húc trong lòng đã minh bạch.

Hắn đạm đạm cười nói: Nguyên Thường, nếu để bản vương định đoạt, thì bản vương khẳng định hi vọng ngươi lưu lại Trường An.

Thần sắc Chung Diêu khựng lại, lập tức liền minh ngộ.

Lão sư muốn ngã giúp ngài nhìn xem cục thế Trường An.

Không sai.

Trần Húc đạm đạm cười nói, Như hôm nay Trường An thành có bản vương ở đây, những người kia đều không dám mạo đầu.

Nhưng, đợi sau khi bản vương rời khỏi Trường An, không còn bản vương trấn áp, vậy thì các loại ngưu quỷ xà thần đều sẽ phù xuất thủy diện.

Đến lúc đó, mới là lúc Trường An thành chân chính loạn.

Nói đoạn, Trần Húc nhìn về phía Chung Diêu.

Chung Diêu gật đầu nói: Ý tứ của lão sư, Chung Diêu đã minh bạch.

Mỗ sẽ vì lão sư canh chừng Trường An thành, nếu Trường An thành một khi có biến, mỗ nhất định sẽ đệ nhất thời gian thông tri lão sư.

Ân.

Như thế liền tốt.

Trần Húc hài lòng gật đầu.

Chung Diêu quả nhiên là người thông minh, một điểm liền thông, rất giỏi.

Chung Diêu nhìn về phía Trần Húc nói: Lão sư, ngã chỉ hỏi một câu, nếu Vương Thái uý và Từ Soái có sự, đệ tử có cần bảo vệ họ không.

Trần Húc nhẹ nhàng than nói: Vương Thái uý bên kia, nếu có năng lực, liền bảo hộ một chút đi.

Còn về Từ Soái sao, người này, hoàn toàn có thể tín nhiệm.

Chung Diêu nghe vậy, ánh mắt hơi sáng lên.

Vương Doãn cùng Trần Húc quan hệ tốt, điểm này hắn biết rõ ràng.

Nhưng quả thực không ngờ, Từ Soái cư nhiên là người dưới trướng lão sư.

Nếu nói như vậy, chẳng phải là cho dù lão sư rời khỏi Trường An thành, đỉnh đoan sức mạnh văn võ, vẫn nắm trong tay lão sư sao.

Lại thêm hắn cái Đình úy Chính này, ba người hợp lại, đốn thời yên tâm hơn không ít.

Trần Húc nhìn Chung Diêu một cái.

Đối với Chung Diêu, hắn khá là hài lòng.

Người này quả thực thông minh.

Không chừng, ngày sau Trường An có biến, thật sự phải cần Chung Diêu ra tay.

Cũng ngay lúc này, một đạo thanh âm của hệ thống vang lên trong đầu hắn.

Đinh, chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ, hoạch đắc nhiệm vụ tưởng lệ: Chính trị + 5.

Trần Húc đạm đạm cười nói: Đi thôi, tùy bản vương cùng vào trong uống hai chén.

Chung Diêu ngẩn ra nói: Lão sư, ngã đi vào, có tiện không.

Không sao.

Người bên trong, toàn bộ đều là người dưới trướng ta, nhận thức một chút, cũng thuận tiện cho hành sự sau này.

Nói xong, Trần Húc liền dẫn đầu đi vào bên trong.

Lúc này trong đại đường náo nhiệt phi phàm, mọi người đều tam ngũ thành quần, tụ lại một chỗ uống rượu nói chuyện phiếm.

Ánh mắt Trần Húc đảo qua trong đường, đạm đạm cười nói: Mọi người an tĩnh một chút.

Lời hắn vừa dứt, đại đường nội đốn thời an tĩnh lại.

Trần Húc mới cười nói: Vị này nãi là Chung Nguyên Thường, tất hẳn mọi người cũng nên đều nghe nói qua.

Trong đại đường mọi người giai là sững sờ.

Chương 298

Ở tại Trường An thành ngốc đã lâu, Chung Diêu cũng là nhân vật phong vân của Trường An thành.

Cho nên hoặc nhiều hoặc ít cũng hiểu rõ một hai.

Không ngờ, hôm nay nội bộ tư yến, Chung Diêu cư nhiên cũng tới.

Nhất thời chi gian, trong đại đường liền náo nhiệt lên.

Mọi người ai nấy nghị luận phân phân.

Trần Húc đưa tay đè xuống.

Đại sảnh chi nội lần nữa an tĩnh lại.

Trần Húc đạm đạm cười: Chư vị, Nguyên Thường nãi là người của ta, hôm nay mọi người làm quen một chút.

Mọi người đều ngẩn ra.

Nhưng lập tức, liền lần nữa hống nháo.

Triệu Vân bưng chén rượu, hướng về phía Chung Diêu xa xa kính một cái nói: Nguyên Thường, Triệu Vân ta kính ngươi một ly.

Chung Diêu vội bưng chén rượu bên cạnh lên, đối với Triệu Vân xa xa ra hiệu nói: Đã sớm nghe danh Tử Long tướng quân thần dũng phi phàm, hôm nay gặp mặt, quả nhiên bất phàm.

Nói xong, đem rượu trong chén uống cạn.

Từ Vinh đối với Chung Diêu cười cười nói: Nguyên Thường, đều là người một nhà, lần trước gặp nhau cũng không dám giao lưu nhiều, lát nữa chúng ta hảo hảo trò chuyện.

Như thế rất tốt.

Có thể cùng Từ Soái nói chuyện, nãi là vinh hạnh của Chung Diêu ta.

Nhìn Chung Diêu cùng mọi người trò chuyện khá là nhiệt lạc, Trần Húc liền đi về một bên.

Lúc này, Chung Diêu đối với Trần Húc hành lễ nói: Đa tạ lão sư.

Câu nói này vừa ra, mọi người triệt để kinh ngạc.

Nguyên lai một vị đạo danh gia, thư pháp đại gia, cư nhiên là đệ tử của chúa công.

Cái này cũng quá khoa trương đi.

Không để ý tới ánh mắt chấn kinh của mọi người, Trần Húc chỉ đạm đạm cười nói: Không sao.

Trong đại đường lại lần nữa náo nhiệt.

Đương nhiên, tiêu điểm đàm luận của mọi người tự nhiên là Trần Húc.

Chỉ là hết thảy, Trần Húc lại không có quá chú ý.

Nửa canh giờ sau, một đạo thanh âm hệ thống vang lên trong đầu Trần Húc.

Đinh, kiểm trắc túc chủ diện lâm tuyển trạch, hệ thống nhiệm vụ canh tân, thỉnh tuyển trạch.

Thiên tử sẽ đến phủ đệ túc chủ sau một khắc nữa, sẽ tra xét nhân viên dưới trướng túc chủ, cùng với chiêu lãm nhân viên dưới trướng túc chủ.

Tuyển hạng một: Mặc kệ Lưu Hiệp chiêu lãm văn võ dưới trướng, thành công để đáng trụ Lưu Hiệp chiêu lãm.

Nhiệm vụ tưởng lệ: Mị lực + 5.

Tuyển hạng hai: Không cho Lưu Hiệp vào trong chiêu lãm.

Nhiệm vụ tưởng lệ: Hoàng kim một trăm lượng.

Nhìn thấy nhiệm vụ hệ thống, Trần Húc ngẩn người.

Đây là tư yến, cũng không có thỉnh mời người ngoài a.

Ngay cả Thiên tử cũng tới.

Trời đã tối rồi, Thiên tử từ trước tới nay chưa bao giờ ra ngoài vào buổi tối.

Nhưng lập tức, hắn liền minh ngộ.

Thiên tử này, cũng thật không còn gì để nói.

Cư nhiên tới chiêu lãm người dưới trướng hắn.

Không phải nói đùa chứ.

Nhưng khi nhìn thấy phần thưởng nhiệm vụ, Trần Húc vui vẻ.

Hệ thống cũng quá tùy hứng rồi.

Đây không phải rõ ràng tặng không điểm mị lực sao.

Có đặc tính Nhân Chính trong tay, độ trung thành của thuộc hạ vĩnh viễn không giảm, vĩnh viễn sẽ không phản bội.

Chọn tuyển hạng một, chẳng phải là quá thỏa đáng.

Đến lúc đó, lại có năm điểm mị lực tới tay.

Tê.

Như thế mị lực đều đã 95, chỉ kém năm điểm là mị lực mãn trị rồi.

Quan trọng hơn là, hắn thật sự muốn nhìn xem thần sắc khó coi của Lưu Hiệp.

Nghĩ đến đây, hắn không do dự nữa, đối với hệ thống nói: Hệ thống, ngã lựa chọn tuyển hạng một.

Trần Húc trong lòng trầm ngâm một chút.

Chung Diêu cùng Từ Vinh hai người đều phải trường kỳ trú thủ tại Trường An thành.

Nếu để Lưu Hiệp nhìn thấy, sẽ bình thiêm không ít phiền toái.

Đương hạ, hắn đứng dậy, dùng tay chỉ chỉ Chung Diêu cùng Từ Vinh hai người.

Chung Diêu và Từ Vinh hai người hiểu ý, liền bước tới bên cạnh Trần Húc.

Hai người đồng thời đối với Trần Húc hành lễ nói: Lão sư trên Chúa công.

Trần Húc gật đầu, lập tức đi đầu ra ngoài.

Chung Diêu và Từ Vinh tự giác đi theo sau lưng Trần Húc.

Ra tới bên ngoài, Trần Húc mới đạm đạm cười nói: Nguyên Thường, Tử Vinh, các ngươi đi trước đi.

Chung Diêu cùng Từ Vinh không khỏi đồng thời ngẩn ra.

Từ Vinh nói: Chúa công, xảy ra chuyện gì sao.

Trần Húc đạm đạm cười nói: Bệ hạ một khắc nữa sẽ tới, các ngươi đi trước đi.

Chung Diêu cùng Từ Vinh hai người nhìn nhau một cái.

Chung Diêu mới nói: Lão sư yên tâm, ngã và Từ Soái nhất định thay lão sư thủ vững Trường An thành.

Từ Vinh cũng gật đầu nói: Chúa công yên tâm, chỉ cần Từ Vinh còn, Trường An thành liền là của chúa công.

Trần Húc đưa tay vỗ vỗ lên vai hai người nói: Chú ý bảo trọng.

Hai ngươi đều là người ngã ỷ trọng, ngã hi vọng các ngươi lấy sự

an toàn của bản thân làm trọng.

Nhạ.

Hai người đồng thời cúi chào thật sâu.

Trần Húc đỡ hai người dậy nói: Đi đi.

Nói không chừng, chúng ta sẽ rất nhanh gặp lại.

Ân.

Hai người xoay người, đi ra phía ngoài.

Trần Húc lúc này mới trở lại bên trong, nói với Quách Gia một tiếng.

Quách Gia ngẩn ra nói: Chúa công, Thiên tử tới lúc này, sở vi hà sự.

Trần Húc đạm đạm cười, nói: Phụng Hiếu nghĩ sao.

Quách Gia lược suy tư một chút, liền minh bạch nói: Chắc là Thiên tử muốn gặp mặt chúng ta trước khi chúa công rời đi.

Tiện thể xem có thể chiêu lãm một phen hay không.

Chúa công, hay là ngã vào trong báo với chư vị huynh đệ một tiếng.

Trần Húc lắc đầu nói: Không sao.

Ngã tin tưởng bọn họ.

Cho dù Thiên tử đặt tiền ngay trước mặt, cũng sẽ không khiến bọn họ nảy sinh dao động.

Thanh âm Trần Húc nói không lớn, nhưng trên người hắn lại toát ra một cỗ nồng đậm tự tin.

Quách Gia nghe vậy, trong lòng cảm động.

Hắn đối với Trần Húc cung thân hành lễ nói: Thuộc hạ có thể gặp được chúa công, quả thực là phúc của ngã.

Đi thôi, Phụng Hiếu.

Trần Húc mỉm cười, Ngã sở dĩ gọi ngươi, là muốn Phụng Hiếu cùng ngã ra cửa nghênh tiếp, thuận tiện xem một màn kịch vui mà thôi.

Quách Gia ngẩn ra, lập tức không khỏi bật cười.

Hắn cũng không do dự nhiều, trực tiếp đi theo sau lưng Trần Húc.

Khi hai người tới cửa, bên ngoài có một tên tiểu hoàng môn vội vã chạy tới.

Nhìn thấy Trần Húc, tên tiểu hoàng môn kia không khỏi ngây người.

Toàn tức chủ động tiến lên, đối với Trần Húc thi lễ: Tống Vương.

Trần Húc đạm đạm cười nói: Phủ Bệ hạ tới rồi sao.

Tiểu hoàng môn cả người ngây ngốc tại chỗ.

Chương 299

Hồi lâu mới hoàn hồn nói: Đúng vậy, Tống Vương.

Bệ hạ đang trên đường tới trước.

Hắn trong lòng kinh ngạc.

Lần này Bệ hạ xuất hành là lâm thời quyết định.

Giữa đường cũng không có gọi người khác.

Trừ phi trong mấy người bọn họ.

Thần sắc hắn hơi có chút biến hóa.

Trần Húc lại phảng phất như không nhìn thấy, chỉ đạm đạm nói: Bệ hạ tới đâu rồi.

Tiểu hoàng môn vội vàng bẩm báo nói: Khải bẩm Tống Vương, Bệ hạ cách nơi này không xa nữa.

Ân.

Trần Húc gật đầu.

Không bao lâu sau, liền thấy kiệu của Lưu Hiệp từ xa vội vã đi tới.

Lưu Hiệp từ trên kiệu bước xuống.

Nhìn thấy Trần Húc, hắn đạm đạm cười nói: Tống Vương, quả nhân không mời mà đến, làm phiền Tống Vương thiết yến rồi.

Trần Húc nghe vậy, cung thân hành lễ nói: Thiên tử khách khí rồi.

Vừa rồi cái tên tiểu hoàng môn kia ghé vào tai Lưu Hiệp, nhỏ giọng nói thầm hai câu.

Thần sắc Lưu Hiệp khẽ biến.

Ánh mắt hắn nhìn lướt qua mấy tên tiểu hoàng môn bên cạnh, cuối cùng dừng lại trên người đại thái giám.

Đại thái giám sắc mặt đại biến, áp ức xúc động muốn quỳ xuống tại chỗ, miễn cưỡng đứng tại nguyên địa.

Lưu Hiệp phất tay áo.

Lập tức quay đầu nhìn về phía Trần Húc, trên mặt mang theo một tia mỉm cười: Đi thôi, Tống Vương, dẫn quả nhân cũng đi gặp văn thần võ tướng dưới trướng Tống Vương một chút.

Khóe miệng Trần Húc phù hiện một nụ cười.

Chiêu lãm thuộc hạ của ta sao.

Lập tức gật đầu nói: Bệ hạ mời.

Lưu Hiệp ánh mắt lại khẽ sáng lên.

Hắn nhìn về phía Quách Gia nói: Vị tiên sinh này hẳn là quân sư đầu tàu dưới trướng Tống Vương, Quách Phụng Hiếu đi.

Quách Gia nghe vậy, trên mặt đạm đạm cười nói: Khải bẩm Bệ hạ, mỗ chính là Quách Gia.

Chỉ là dưới trướng chúa công năng nhân quá nhiều, cái danh đầu tàu quân sư kia Quách Gia đảo quý không dám nhận.

Lưu Hiệp nghe vậy đại hỉ.

Hắn cực lực bắt chước dáng vẻ của Trần Húc nói: Quách tiên sinh học thức bất phàm, hôm nay được gặp, quả nhiên phong thải bất phàm.

Bệ hạ mậu tán rồi.

Quách Gia nói xong, nhìn Trần Húc một cái.

Trần Húc lại đạm đạm cười.

Trong lòng Lưu Hiệp khá là hưng phấn.

Mới vừa bước vào Tống Vương phủ, liền gặp được Quách Gia Quách Phụng Hiếu.

Trước đó hắn hỏi thăm Triệu Ôn, biết được Quách Gia là quân sư hàng đầu dưới trướng Trần Húc.

Nếu có thể lôi kéo Quách Gia về tay, vậy thì.

Lưu Hiệp tự tin.

Hắn là đường đường Thiên tử.

Cửu ngũ chí tôn.

Thân tự xuất thủ, làm gì có đạo lý thất bại.

Quách Gia thấy bộ dáng của Trần Húc, đốn thời vô ngữ, linh cơ nhất động nói: Bệ hạ, nếu luận học thức, ngã còn không bằng một phần vạn của chúa công.

Hay là Bệ hạ cùng chúa công nói chuyện đi.

Nói xong, hắn hướng về phía Lưu Hiệp cung thân, lập tức lặng lẽ lùi về sau vài bước.

Nụ cười trên mặt Lưu Hiệp cứng lại tại đó.

Đợi hắn hồi thần, nhìn lại.

Phát hiện không biết từ lúc nào, Quách Gia đã đứng ở sau lưng Trần Húc, một bộ dáng duy Trần Húc mã thủ thị chiêm.

Trong lòng Lưu Hiệp úc muộn.

Nhưng hắn nỗ lực trong lòng không ngừng an ủi: Không sao, mới vừa bắt đầu.

Trần Húc nhàn nhã nhìn Lưu Hiệp.

Trong lòng hắn sớm đã cười nở hoa.

Lưu Hiệp thu thập xong tâm tình, mới đối với Trần Húc nói: Tống Vương, đi thôi.

Dẫn quả nhân đi gặp văn thần võ tướng của ngươi đi.

Trần Húc gật đầu nói: Bệ hạ, bên trong mời.

Đương hạ, hai người cùng nhau đi vào bên trong, Quách Gia thì tụt lại sau lưng Trần Húc.

Trên đường đi, Lưu Hiệp mấy lần muốn tới gần Quách Gia, đều bị Quách Gia bất động thanh sắc tránh né.

Mãi cho đến khi tới ngoài đại đường, vẫn không tìm được cơ hội.

Trần Húc trên đường đi cười thầm.

Nếu không phải có đặc tính Nhân Chính, hắn cũng không dám chơi như vậy.

Nhưng hiện giờ sao.

A a.

Lưu Hiệp thật vất vả mới tới gần Quách Gia, Trần Húc khẽ ho một tiếng nói: Bệ hạ, tới rồi.

A.

Nga.

Đương hạ, Lưu Hiệp liền đi theo Trần Húc cùng nhau đi vào bên trong.

Bước vào bên trong, hắn mới phát hiện, bên trong có không ít người.

Trong đó có không ít người hắn đều đã xem qua họa tượng.

Tâm tình úc muộn vừa rồi đốn thời tốt hơn rất nhiều.

Nhân lúc bước vào bên trong, Quách Gia đưa tay kéo kéo Trần

Húc.

Lập tức ghé vào tai nói: Chúa công, tâm tư lôi kéo của Bệ hạ quá rõ ràng rồi đi.

Nếu thật có huynh đệ động lòng, thì phải làm sao.

Động lòng.

Nói đùa.

Trần Húc trong lòng nắm chắc trăm phần trăm, chỉ là chuyện này không tiện nói với Quách Gia.

Chỉ có thể cười lắc đầu nói: Phụng Hiếu, vẫn là câu nói kia, ngã đãi mọi người dĩ thành, mọi người cũng tất định sẽ không phụ ngã đâu.

Quách Gia nghe vậy, trong lòng động dung.

Từ trong câu nói của Trần Húc, hắn cảm nhận được thành ý của Trần Húc.

Trần Húc khẽ thở dài một tiếng, lập tức đi vào bên trong.

Quách Gia thấy thế, cũng vội vàng đi theo vào.

Chỉ là, vừa tiến vào bên trong, hắn liền đi về phía Tuân Du.

Tới bên cạnh Tuân Du, đem tình huống Lưu Hiệp vừa mới chiêu lãm nói một lần, lại đem nhất cử nhất động của Trần Húc toàn bộ tỉ mỉ kể lại.

Tuân Du nghe vậy đại vi cảm động.

Chương 300

Thật sâu nhìn Trần Húc một cái, mới nói: Phụng Hiếu, chúa công ngại mặt mũi Bệ hạ, nhưng chúng ta lại không cần lo lắng.

Chúng ta nên có hành động mới phải.

Quách Gia nghe vậy, trên mặt lộ ra một tia mỉm cười nói: Công Đạt nói rất đúng.

Ngã cũng có ý này.

Như thế, chúng ta chia nhau hành động, ngã đi tìm Triệu Vân, để hắn phát động võ tướng.

Ngươi đi tìm Giả Hủ.

Như thế rất tốt.

Tuân Du nói xong, liền đi về phía Giả Hủ.

Quách Gia thì kính trực đi tới bên cạnh Triệu Vân.

Lúc này Triệu Vân đang cùng Thái Sử Từ phàn đàm, thấy Quách Gia tới liền cười nói: Phụng Hiếu, tới đây, ba người chúng ta uống một ly.

Thái Sử Từ cũng lãng cười một tiếng nói: Tới đây, Phụng Hiếu, nghe nói tửu lượng của ngươi cực tốt, Từ cũng muốn lĩnh giáo một hai.

Quách Gia lại lắc đầu nói: Tử Long, Tử Nghĩa, hiện tại không phải lúc uống rượu.

Lời này vừa ra, lại kết hợp với sắc mặt Quách Gia, hai người liền vội thúc giục nói: Phụng Hiếu, có phải xảy ra chuyện gì rồi không.

Đương hạ, Quách Gia ghé vào tai hai người, đem nguyên ủy sự

tình toàn bộ nói một lần.

Triệu Vân trong lòng hơi giật mình nói: Phụng Hiếu lời này là thật.

Quách Gia gật đầu nói: Cái này là tự nhiên.

Tất cả đều là ngã tận mắt chứng kiến.

Triệu Vân mày hơi nhíu lại nói: Bệ hạ làm như vậy, vị miễn có chút không quá thỏa đáng.

Chúng ta đi theo bên cạnh chúa công, cũng là vì đại kinh thiên hạ.

Thái Sử Từ càng là khẽ hừ một tiếng nói: Khởi hữu thử lý, Bệ hạ làm như vậy, phi vi quân chi đạo dã.

Thân là Thiên tử, làm gì có chuyện đi đào tường tướng sĩ dưới trướng chư hầu vương.

Hắn đem chén rượu trong tay trọng trọng đặt lên bàn, nói: Không được.

Ngã phải đi lý luận với Thiên tử.

Triệu Vân một phen kéo lại Thái Sử Từ nói: Tử Nghĩa, sảo an vật táo.

Việc này, chúng ta đi tìm từng huynh đệ nói chuyện một chút là được.

Nếu làm cương lên, trên mặt chúa công sợ là không đẹp.

Quách Gia cũng gật đầu nói: Chính là như thế.

Vậy làm phiền Tử Long tướng quân, Tử Nghĩa tướng quân rồi.

Yên tâm đi.

Triệu Vân gật đầu, lập tức xoay người, đi về một bên.

Tin tức được truyền bá với tốc độ cực nhanh.

Bên dưới từng người một, toàn bộ đều biết tin tức này.

Lưu Hiệp định thần lại, văn thần võ tướng ở đây thực sự quá nhiều.

Mỗi một người đều khá là bất phàm.

Hắn chỉ cảm thấy có chút hoa mắt.

Nhưng ngay sau đó, hắn nhìn thấy có một người đang đi về phía mình.

Người nọ một thân bạch y bạch bào.

Lưu Hiệp ánh mắt khẽ sáng lên.

Đây chẳng phải là Triệu Vân Triệu Tử Long sao.

Từng nghe Triệu Ôn trứ trọng nhắc tới Triệu Tử Long, Triệu Tử Long nãi là đệ nhất mãnh tướng dưới tay Trần Húc.

Một thân thương pháp kinh thế hãi tục.

Chính vì nan năng khả quý chính là, Triệu Tử Long là một viên trí tướng, năng văn năng vũ.

Thống soái năng lực của hắn, cũng phi tầm thường chi nhân khả bỉ.

Nghĩ tới đây, Lưu Hiệp không khỏi hai mắt tỏa sáng.

Nếu có thể có được nhân tài bực này, Lưu Hiệp hắn, không chừng có thể dựa vào đó trọng định thiên hạ.

Quét sạch ngoại kích Đường Ti, Khương Hán cùng mọi rợ, như thế, hắn liền là một đại minh chủ.

Nghĩ tới đây, hắn rốt cuộc cũng không kìm nén được nữa.

Hoặc hứa nguyện cảnh mà Triệu Ôn nói, đang ở ngay trước mắt.

Đương hạ, hắn liền chủ động nghênh đón.

Triệu Vân lúc này là đi tìm Điển Vi và Hứa Chử, hướng hai người nói rõ tình huống.

Hứa Chử thì thôi, nhưng Điển Vi cái tên hàm hóa kia, nếu không chào hỏi trước, vạn nhất hắn không hiểu chuyện, hồ loạn ứng thừa một phen, đến lúc đó định phiền toái.

Cũng bởi vậy, tuy rằng Điển Vi cách Lưu Hiệp cự ly gần nhất, nhưng hắn vẫn đi qua.

Chỉ là không ngờ tới, Lưu Hiệp cư nhiên lại để mắt tới hắn.

Triệu Vân mắt thấy Lưu Hiệp đi về phía bên này, liền biết không ổn, trong lòng quyết tâm.

Đương tức nhìn về phía Điển Vi và Hứa Chử hai người, hạ thấp thanh âm nói: Điển Vi, Trọng Khang, nếu lát nữa Thiên tử muốn chiêu lãm, vạn vạn không được đáp ứng.

A.

Hứa Chử nghe vậy ngẩn ra, hạ thấp thanh âm nói, Tử Long đừng đùa.

Thiên tử làm sao sẽ làm chuyện như vậy, cũng quá mất phẩm rồi.

Đúng đấy.

Điển Vi ồm ồm nói, Tử Long đùa giỡn cũng có giới hạn thôi.

Ngươi xem, kia không phải Thiên tử sao.

Người ta làm sao sẽ làm như thế, còn muốn mặt mũi không.

Thanh âm của hắn vốn lớn, lúc này tuy rằng đã thu liễm một phen, nhưng so với người bên cạnh, âm lượng vẫn rất lớn.

Lưu Hiệp nghe vậy, trên mặt xanh một trận trắng một trận.

Trần Húc khóe miệng nhếch lên một nụ cười.

Tử Long đang nhắc nhở Hứa Chử và Điển Vi.

Như thế xem ra, định nhiên là lời Quách Gia truyền ra.

Ánh mắt hắn tuần thị trong đại đường một phen.

Bộ dáng bận rộn của Quách Gia, Tuân Du, Thái Sử Từ, Giả Hủ, hắn tận thu vào đáy mắt.

Trong lòng không khỏi có chút cảm động.

Đây, chính là thuộc hạ của hắn sao.

Văn thần võ tướng có thể đối mặt với sự chiêu lãm của Lưu Hiệp mà không dao động, hắn có tự tin.

Nhưng mọi người không biết tình huống này.

Có thể vào lúc này, chủ động đứng ra, nhắc nhở đồng liêu không nên nhận sự chiêu lãm của Lưu Hiệp.

Điều này, vượt ra khỏi những gì hắn dự liệu trước đó.

Cũng vượt ra khỏi hạn định không chịu chiêu lãm của đặc tính Nhân Chính từ hệ thống.

Không chỉ không chịu chiêu lãm, còn muốn khuyên đồng liêu không chịu chiêu lãm.

Nghĩ tới đây, ý cười trên mặt Trần Húc càng đậm.

Hắn càng ngày càng mong đợi một màn tiếp theo.

Lưu Hiệp cường tự trấn định một phen, mới đi tới bên cạnh Triệu Vân.

Đối với Triệu Vân đạm đạm cười nói: Dám hỏi vị này, có phải là Thường Thắng tướng quân Triệu Tử Long không.

Triệu Vân sớm đã nhìn thấy Lưu Hiệp, trong lòng sớm đã có tính toán.

Lúc này khá là thong dong cười nói: Bệ hạ, Thường Thắng tướng quân không dám nhận.

Mỗ chính là Triệu Vân.

Nói xong, hắn nhìn về phía Trần Húc nói: Tham kiến chúa công.

Thân mình Lưu Hiệp vì đó mà khựng lại.

Chương 301

Toàn tức lại nói: Thường nghe Tử Long tướng quân anh vĩ bất phàm, nãi là đương thế danh tướng.

Hôm nay gặp mặt, trẫm mới phát hiện phong thải của Tử Long tướng quân còn hơn cả lời đồn.

Nói xong, trên mặt Lưu Hiệp lộ ra một nụ cười tự nhận là bình dị gần gũi nhất.

Triệu Vân lại nhìn cũng không nhìn Lưu Hiệp, chỉ khẽ khiếm thân nói: Lời của Bệ hạ, Triệu Vân thực sự quý không dám nhận.

Theo ý kiến của Triệu Vân, thiên hạ người có thể đảm đương được bình giới này, phi chúa công Tống Vương của ta mạc thuộc.

Nói xong, hắn ngẩng đầu, đôi mắt nhìn về phía Lưu Hiệp nói: Không biết Bệ hạ có cho là đúng không.

Lời này vừa ra, mặt Lưu Hiệp vì đó mà cứng đờ.

Hắn đã chuẩn bị tốt để chiêu lãm Triệu Vân, chỉ cần Triệu Vân tiếp lời, hắn liền sẽ sấn thế chiêu lãm.

Nhưng thực sự không ngờ, Triệu Vân cư nhiên sẽ nói như vậy.

Khiến hắn làm sao tiếp lời, nhất thời chi gian, có chút không biết làm sao.

Trấn định.

Lưu Hiệp ở trong lòng, cường tự làm cho mình trấn định lại.

Mới đạm đạm cười nói: Tử Long tướng quân nói rất đúng, Tống Vương tự nhiên là đương thế danh tướng.

Chỉ là Tử Long tướng quân, cũng vạn vạn chớ nên tự khiêm mới

phải.

Triệu Vân cười cười nói: Nào có, ngã có thể có chút vi thành tựu, đều là do chúa công ban tặng.

Nếu không phải chúa công bày mưu nghĩ kế, chúng ta lại làm sao có thể làm được liên chiến liên tiệp.

Lưu Hiệp định khuyên nữa, lại nghe Triệu Vân đạm đạm cười nói: Bệ hạ, Vân cho rằng, Bệ hạ tìm sai người rồi, không biết Bệ hạ có cho là đúng không.

Sắc mặt Lưu Hiệp cứng lại.

Có chút không biết nói gì cho phải.

Lại nghe Trần Húc khẽ quát một tiếng nói: Tử Long, không được vô lễ.

Triệu Vân vội vàng khiếm thân nói: Chúa công.

Lập tức nhìn thấy ý cười trên mặt Trần Húc.

Đốn thời trong lòng hắn có thêm vài phần khí thế, mới đối với Lưu Hiệp nói: Bệ hạ, Triệu Vân vừa rồi trực ngôn, có nhiều mạo phạm, xin Bệ hạ chớ trách.

Lưu Hiệp nhẹ nhàng xua tay nói: Không sao.

Tử Long tướng quân khoái nhân khoái ngữ, quả nhân thậm vi khâm phục.

Không biết Tử Long tướng quân, có ý định nhậm chức tại Trường An hay không.

Lời Lưu Hiệp còn chưa nói hết, liền bị Triệu Vân cắt ngang.

Chỉ thấy hắn ôm quyền hành lễ nói: Bệ hạ xin thận ngôn.

Triệu Vân mông chúa công tri ngộ chi ân.

Tiện là vạn tử cũng khó báo đáp chúa công vạn nhất.

Kiếp này Triệu Vân chỉ nguyện đi theo bên cạnh chúa công, cho dù làm một tên lính hầu cũng tâm cam tình nguyện.

Xin Bệ hạ miễn khai tôn khẩu mới phải.

Lưu Hiệp cả người cứng đờ tại chỗ.

Hồi lâu mới khẽ cười một tiếng nói: Tử Long trọng tình trọng nghĩa, quả nhân bội phục.

Triệu Vân chắp tay nói: Bệ hạ, chúa công, các huynh đệ đang gọi ngã uống rượu, ngã xin phép đi trước.

Toàn tức, hắn chỉ nhìn về phía Trần Húc.

Thấy Trần Húc gật đầu xong, hắn liền nhìn cũng không nhìn Bệ hạ, chỉ xoay người, thong dong rời đi.

Lưu Hiệp nhìn bóng lưng Triệu Vân, trong lòng phức tạp.

Bàn về một viên soái tài.

Một vị tuyệt thế võ tướng.

Đương thế danh tướng.

Đáng tiếc a.

Không thể vì mình sở dụng.

Thật thật đáng tiếc.

Điển Vi nói: Tử Long, ngã còn chưa uống đủ a, sao đi rồi.

Vừa nói, hắn vừa gãi đầu, lẩm bẩm nói: Bệ hạ khen hay như vậy, Tử Long không nguyện ý nghe sao.

Toàn tức, hắn nhìn về phía Lưu Hiệp nói: Bệ hạ, ngài xem, hay là ngài cũng khen ta một chút a.

Điển Vi ta cũng man lợi hại đó.

Vừa nói, hắn vừa vỗ bộ ngực mình, phát ra tiếng thùng thùng.

Mọi người nghe vậy, tận giai vô ngữ.

Từng người ánh mắt cổ quái nhìn về phía Điển Vi.

Có không ít người, nếu không phải cố tình nín, sớm đã cười ra tiếng.

Ngay cả Triệu Vân đang dần dần đi xa, bước chân cũng vì đó mà khựng lại.

Lưu Hiệp vốn cũng không vui.

Nhưng khi nghe thấy cái tên Điển Vi, hai mắt hắn sáng lên.

Điển Vi.

Lại một viên tuyệt thế mãnh tướng.

Một vị vừa dũng mãnh lại vừa trung dũng tuyệt thế mãnh tướng.

Hai mắt hắn tỏa sáng.

Lưu Hiệp nhìn về phía Điển Vi nói: Điển Vi tướng quân, giống như ngài bậc này tuyệt thế mãnh tướng, có khen ngợi bao nhiêu cũng không thể hình dung.

Trung nghĩa, dũng mãnh, anh vũ bất phàm, càng kiêm một thân võ nghệ kinh thế hãi tục.

Điển Vi nghe được đại hỉ.

Tay phải xoa bụng, há to miệng, cười đến vui vẻ.

Nhưng ngay sau đó, hắn mở mắt ra, trừng đôi mắt to như chuông đồng, nói: Ai, đừng có ngừng a, ngã còn chưa nghe đủ.

Lưu Hiệp trong lòng nhảy dựng.

Đương hạ lại tiếp tục nói: Hào sảng, đại khí, không câu nệ tiểu tiết.

Ý cười trên mặt Điển Vi càng đậm.

Nhưng một khắc sau, lại lần nữa trừng lớn mắt nói: Nhanh chút, tiếp tục.

Lưu Hiệp có chút mộng.

Nhưng tâm tư chiêu lãm vẫn còn đó.

Hắn biết, chỉ cần khiến Điển Vi trước mắt hài lòng, vậy thì có hi vọng, đem viên tuyệt thế mãnh tướng này chiêu về dưới trướng.

Chỉ là, hắn phát hiện, có chút từ cùng.

Chỉ có thể tận lực suy tư, tiếp tục nói: Tướng mạo khôi ngô, tí lực kinh nhân.

Lại một hồi khen ngợi.

Điển Vi nghe được hỉ tiếu nhan khai.

Tay phải vừa vuốt ve bụng, vừa liệt miệng, thỉnh thoảng cười ra tiếng.

Nhưng khi Lưu Hiệp ngừng khen ngợi, hắn lại lần nữa mở mắt ra.

Bất mãn trừng Lưu Hiệp một cái nói: Bệ hạ, ngài có chút không hậu đạo a, ngã bảo là cứ nói tiếp cơ mà.

Sao lại ngừng rồi a.

Lưu Hiệp có chút dục khốc vô lệ.

Gặp phải loại thần tiên gì thế này a.

Có loại người này sao.

Nhưng ngay sau đó, ánh mắt hắn khẽ sáng lên.

Trong lòng thầm nghĩ: Hiểu rồi.

Nhất định là Điển Vi đang khảo nghiệm ta.

Nghĩ tới đây, hắn lộ ra một tia nụ cười tự nhận là thành khẩn nhất nói: Điển tướng quân, trẫm thỉnh ngài lưu lại bên cạnh trẫm, ngã mỗi ngày đều thỉnh người kể cho ngài nghe, thế nào.

Điển Vi gật đầu, oang oang cái họng nói: Được a.

Lưu Hiệp đại hỉ.

Chương 302

Cuối cùng cũng thành công.

Như thế, bên cạnh mình cũng có siêu cấp mãnh tướng.

Rốt cuộc không cần lo lắng an nguy của mình nữa.

Thực sự quá tuyệt vời.

Lại nghe Điển Vi tiếp tục nói: Chỉ cần chúa công của ngã, cũng bồi tại bên cạnh Bệ hạ, ngã tự nhiên cũng bồi tại bên cạnh Bệ hạ.

Nói xong, hắn nhìn về phía Trần Húc nói: Đúng không, chúa công.

Trần Húc dở khóc dở cười.

Cái này cũng. quá xả đi.

Không đảo phù hợp với hình tượng bản thân của Điển Vi.

Đúng lúc này, hắn thấy Điển Vi hướng về phía mình chớp chớp mắt.

Trần Húc đốn thời vô ngữ.

Cảm tình là Điển Vi cố ý a.

Cái gì.

Hí lộng Thiên tử.

Lưu Hiệp úc muộn.

Lộng nửa ngày, là muốn giữ lại Trần Húc.

Nhưng sao có thể giữ lại Trần Húc.

Nếu để Trần Húc bạn tại tả hữu, vậy an nguy của hắn, chẳng phải toàn bộ đều nắm trong tay Trần Húc.

Như thế, hắn làm sao ngủ được yên ổn.

Đáng tiếc a.

Nhưng nhìn tráng hán kia bộ dáng, cũng không giống như giả vờ.

Hắn chỉ cảm thấy chịu một vạn điểm bạo kích.

Ngay cả tên mãng hán như vậy cũng không giải quyết được.

Rốt cuộc là tình huống gì.

Người chung quanh, toàn bộ đều nhìn thấy.

Từng người khóe miệng hàm tiếu, nhìn Lưu Hiệp.

Có không ít người, dùng tay gắt gao bịt miệng lại.

Chỉ nhìn mặt bị nín đến đỏ bừng kia, liền có thể biết, nhịn cười nhịn đến vất vả.

Cảm thụ ánh mắt chung quanh, Lưu Hiệp trong lòng úc muộn.

Nhưng rất nhanh, hắn liền nhớ tới kinh nghiệm thống khổ trước đó.

Không được.

Ngã phải thử lại.

Đương hạ, Lưu Hiệp nhìn về phía chung quanh.

Rất nhanh, ánh mắt của hắn liền rơi vào bên cạnh, cái người đang mỉm cười kia.

Tôn Kiên.

Trong lòng Lưu Hiệp dâng lên một tia tự tin.

Tôn Kiên Tôn Văn Đài, nãi là một trong mười tám lộ chư hầu.

Ngày đó vì phản kháng Đổng Trác, Tôn Văn Đài chính là cấp tiên phong trong mười tám lộ chư hầu.

Một nhân vật như vậy, nếu có cơ hội, định nhiên không cam tâm khuất cư dưới trướng Trần Húc.

Đương hạ, hắn liền đi về phía Tôn Kiên.

Tôn Kiên, Tôn Sách hai cha con lúc này đang cùng Thái Sử Từ nói chuyện.

Cũng từ trong lời nói của Thái Sử Từ, biết được dụng ý của Lưu Hiệp.

Lại thêm cái họng lớn của Điển Vi, muốn không biết cũng khó.

Nhưng lúc này mắt thấy Lưu Hiệp tới, khóe miệng hắn, lộ ra một tia ngoạn vị tiếu dung.

Thái Sử Từ phất tay áo, đi.

Hắn thực sự không muốn cùng Lưu Hiệp bực này đả giao đạo.

Lưu Hiệp đi tới bên cạnh Tôn Kiên, đối với Tôn Kiên ôm quyền nói: Vị này hẳn là Tôn Văn Đài đi.

Không sai.

Mỗ chính là Tôn Kiên.

Tôn Kiên khẽ khiếm thân, nói, Không biết Bệ hạ tìm mỗ, sở vi hà sự.

Lưu Hiệp nụ cười càng đậm, nói: Sớm nghe Văn Đài một thân chính khí, ngày đó vì đại kinh giang sơn, vì thảo phạt quốc tặc Đổng Trác, càng độc tự lĩnh binh đi trước nghênh kích Đổng Trác, thật khiến trẫm khâm phục.

Bệ hạ khách khí rồi.

Tôn Kiên đạm đạm cười, nói, Mỗ chỉ làm chuyện mỗ nên làm mà thôi.

Lưu Hiệp quyết định đơn đao trực nhập, cười nói: Văn Đài, trong triều đang thiếu một viên Trấn quốc Đại tướng, không biết, ngươi có nguyện ý hay không.

Tôn Kiên nghe vậy, cười.

Nhìn thấy nụ cười của Tôn Kiên, Lưu Hiệp trong lòng thầm nghĩ: Thỏa rồi.

Đương tức thừa thắng truy kích nói: Văn Đài, nếu ngươi nguyện ý đến, ngã nguyện phong ngươi làm Trấn quốc Đại tướng.

Lời Lưu Hiệp còn chưa nói hết, liền bị Tôn Kiên cắt ngang.

Chỉ nghe hắn khẽ quát một tiếng nói: Bệ hạ, vọng miễn khai tôn khẩu mới phải.

Ngày đó Tôn Kiên ta một mình độc tự thống binh, truy tập Đổng tặc, tại sau đó, ngã lại luân lạc thành thuộc hạ của Viên Thuật.

Nếu không phải chúa công thu nhận, ngã như hôm nay chỉ sợ vẫn là một viên tướng Viên Thuật hô chi tức lai, huy chi tức khứ.

Ngày đó, Bệ hạ, có nhìn đến ngã không.

Không có.

Ký nhiên như thế, hiện như hôm nay, lại hà tất tìm đến ngã.

Nói xong, hắn hướng về phía Lưu Hiệp khiếm thân nói: Bệ hạ mời về cho, thứ mỗ không tiễn.

Đương tức, hắn liền xoay người rời đi.

Tôn Sách, tự nhiên cũng gắt gao đi theo sau lưng.

Chỉ còn lại Lưu Hiệp một người, bất lực nhìn tất cả.

Lúc này, tất cả mọi người trong đại đường, toàn bộ đều nhìn về phía bên này.

Mắt thấy Lưu Hiệp chịu thiệt, không ít người cười trộm ra tiếng.

Cảm thụ ánh mắt chung quanh, hắn chỉ hận không thể tìm cái lỗ chui xuống.

Thật dài than thở một tiếng, lập tức liền đi ra phía ngoài.

Trần Húc, tắc đi theo sau lưng hắn, nói: Bệ hạ, không xem nữa sao.

Xem đi, mọi người cười vui vẻ biết bao.

Lưu Hiệp dưới chân lảo đảo một cái, suýt chút nữa ngã nhào xuống đất.

Chương 303

Đại thái giám vội vàng tiến lên, một phen đỡ lấy Lưu Hiệp.

Lưu Hiệp tay dùng sức hất một cái, tránh thoát ra.

Lập tức khẽ hừ một tiếng, liếc đại thái giám một cái.

Đại thái giám toàn thân chấn động.

Lưu Hiệp rảo bước ra tới bên ngoài, lập tức hít sâu mấy hơi.

Hít thở không khí mới mẻ bên ngoài, hắn cảm thấy tâm tình của mình, cũng tốt hơn không ít.

Tùy hậu, mắt hắn trừng đến tròn vo.

Hắn nhìn thấy, tại phía trước hắn, đang đứng một người.

Người nọ, hắn ở bên cạnh Đổng Trác nhìn thấy không ít lần, hách nhiên chính là Giả Hủ.

Dưới trướng Đổng Trác, có hai vị mưu sĩ: Lý Nho cùng Giả Hủ.

Lý Nho đã chết, Giả Hủ vẫn còn.

Tuy rằng bình thường, Lý Nho càng vì hoạt bát.

Nhưng mỗi mỗi thời khắc quan trọng, sau lưng đều sẽ có thân ảnh của Giả Hủ.

Trước khi Đổng Trác phúc vong, Giả Hủ từng khuyên Đổng Trác đừng lên đài phong thiền kia, chỉ là, Đổng Trác đương thời sớm đã lợi dục huân tâm.

Căn bản không có nghe lời Giả Hủ.

Nếu Đổng Trác nghe tin lời Giả Hủ, thì không chừng, lại là một cái kết cục khác.

Nhớ lại lời giới thiệu của Triệu Ôn về Giả Hủ, lưng Lưu Hiệp, bất tự cấm toát ra một tia mồ hôi lạnh.

Đó là nỗi sợ hãi.

Giả Hủ là thỏa thỏa một cái đỉnh tiêm mưu thần.

Càng quan trọng hơn là, hắn căn bản không để ý danh lợi.

Một cái trí mưu cao tuyệt chi bối như vậy, nếu có thể đi theo bên cạnh hắn, thì đối với trọng chỉnh Hán thất sơn hà, trọng chấn Hán triều hùng phong có tác dụng chí quan trọng yếu.

Nghĩ tới đây, hắn làm sao kìm nén được trái tim đang táo động kia.

Đương tức, Lưu Hiệp tiến lên một bước, nói: Văn Hòa tiên sinh, hôm nay lần nữa được gặp, quả thực tam sinh hữu hạnh.

Nhìn thấy Lưu Hiệp chắp tay, Giả Hủ khóe miệng lộ ra một nụ cười không rõ ý vị.

Cũng ôm quyền khiếm thân nói: Bệ hạ, Giả Hủ hữu lễ.

Văn Hòa tiên sinh khách khí rồi.

Văn Hòa tiên sinh bực này trí mưu cao tuyệt chi sĩ, quả nhân kính bội.

Lưu Hiệp vừa nói, vừa luôn quan sát Giả Hủ.

Phát hiện Giả Hủ vẫn không có biểu thị gì, trong lòng hắn liền nhảy dựng.

Hắn biết, đây hắn là cơ hội cuối cùng.

Nếu không nắm bắt, thì lần sau gặp lại cái vị Văn Hòa tiên sinh này, không biết phải đến khi nào.

Đương hạ, hắn đối với Giả Hủ khiếm thân nói: Không biết Văn Hòa tiên sinh, có nguyện ý làm Đế sư của quả nhân không.

Quả nhân nhất định lấy vị trí Đế sư mà đối đãi.

Lúc Lưu Hiệp khiếm thân, Giả Hủ sớm đã tránh ra.

Mấy người hầu hạ bên cạnh Thiên tử, không ai không chấn kinh.

Thiên tử cư nhiên hướng người trước mắt, khiếm thân hành một lễ.

Đây chính là lễ của Thiên tử.

Cho tới nay, tại công chúng tràng hợp, Thiên tử chỉ hướng hai người hành lễ.

Một cái là Tống Vương, một cái chính là người trước mắt này.

Bọn họ tò mò, người trước mắt này, rốt cuộc là hà nhân.

Cư nhiên có thể làm cho Thiên tử chủ động hành lễ.

Giả Hủ lại đạm đạm cười nói: Lễ của Thiên tử, Giả Hủ khả vạn vạn không dám nhận.

Lưu Hiệp vội vàng truy vấn nói: Quả nhân tâm mộ Văn Hòa tiên sinh đã lâu.

Không biết Văn Hòa tiên sinh phủ có thể làm Đế sư.

Giả Hủ nhẹ nhàng thở dài một hơi.

Nếu đổi thành trước kia, hắn khẳng định đã đáp ứng.

Đáng tiếc.

Hiện giờ, cách nghĩ của hắn thay đổi.

Hiện giờ, hắn chỉ muốn đi theo bên cạnh Tống Vương, cho dù chỉ làm một giới thân tùy, cũng tâm cam tình nguyện.

Loại biến hóa này bắt đầu từ khi nào, Giả Hủ đều quên mất.

Nhưng hắn biết, có loại cách nghĩ này, liền khó lòng nảy sinh cách

nghĩ khác.

Còn về nguyên nhân vì sao.

Điểm này, hắn cũng từng suy tư.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, nguyên nhân trong đó quá phức tạp.

Có nhân cách mị lực của chúa công, có sự tôn trọng của chúa công đối với bọn họ, còn có nguyên nhân khác.

Lưu Hiệp trong lòng có kỳ phán.

Một đôi mắt vẫn luôn nhìn chằm chằm Giả Hủ.

Cả người hắn khẩn trương đến cực điểm.

Đúng lúc này, thấy Giả Hủ khóe miệng hơi nhếch lên, trong lòng hắn liền nhảy dựng.

Thành rồi.

Hắn ở trong lòng hét lớn.

Nhưng ngay sau đó lời của Giả Hủ, lại đem hi vọng của hắn triệt để dập tắt.

Chỉ nghe Giả Hủ đạm đạm nói: Hảo ý của Thiên tử, Giả Hủ tâm lĩnh.

Chỉ là Giả Hủ kiếp này, chỉ nguyện đi theo bên cạnh chúa công.

Lưu Hiệp trong lòng dâng lên một cỗ mạc đại thất lạc.

Nhưng lập tức, hắn lần nữa truy vấn nói: Văn Hòa tiên sinh, nếu vị trí Đế sư không đủ, ngã có thể phong hầu.

Cấp vị trí Tam công.

Giả Hủ cười.

Hắn xua tay nói: Thiên tử, ngã cho rằng vị trí Đế sư, có thể cấp

cho chúa công nhà ta.

Tống Vương trung dũng vô song, võ lực siêu tuyệt.

Trí mưu càng quan tuyệt tất cả chúng ta.

Chương 304

Nhân vật bực này không phong làm Đế sư, chẳng phải đáng tiếc.

Trần Húc.

Lại là Trần Húc.

Tâm thái hắn triệt để nổ tung.

Hắn đang định bổ cứu một hai, lại nghe Giả Hủ đạm đạm nói: Bệ hạ, như hôm nay trong thành Trường An cũng không an toàn.

Lý Giác tàn đảng hoặc hứa tàng tại trong thành Trường An.

Bệ hạ đêm khuya hồi cung, nếu tao ngộ bất trắc, vậy chỉ sợ.

Lời Giả Hủ chưa nói hết, nhưng hàm nghĩa trong đó không nói cũng rõ.

Lưu Hiệp chỉ cảm thấy toàn thân run lên.

Một cỗ hàn ý thấu xương, đem toàn thân bao phủ.

Hắn sợ rồi.

Không sai.

Hắn thật sự sợ rồi.

Lúc này, hắn mới nhớ tới, cái tên Giả Hủ trước mắt này còn được người ta xưng là Độc sĩ.

Hắn sao lại chủ động đâm đầu vào.

Một khắc này, hắn hối hận.

Mồ hôi lạnh thấm ướt y khâm.

Lúc này, Trần Húc đi lên.

Khóe miệng hắn treo một nụ cười ý vị thâm trường.

Tới bên cạnh Lưu Hiệp, cung thân nói: Bệ hạ, thế nào, có muốn xem tiếp không.

Trong lòng Lưu Hiệp thót một cái.

Vội vàng lắc đầu nói: Không cần.

Quả nhân có chút mệt mỏi, nên trở về nghỉ ngơi rồi.

Như thế, liền để bản vương tiễn Bệ hạ đi.

Trần Húc đạm đạm cười nói, Trong thành Trường An, gần đây không quá thái bình, nếu có bản vương tương tống, định có thể bảo đảm Bệ hạ bình an.

Lưu Hiệp không khỏi rùng mình một cái.

Vội vàng xua tay nói: Không cần.

Không cần.

Tống Vương quá khách khí rồi, quả nhân tự mình trở về là được.

Quả nhân bên người có hộ vệ tương tùy.

Đương nhiên có thể bảo đảm an toàn.

Tống Vương, cáo từ.

Nói xong, liền vội vội vàng vàng đi ra phía ngoài.

Trần Húc ngẩn ra.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Lưu Hiệp sao lại đi vội vàng như thế.

Nhìn dáng vẻ này, chẳng lẽ có sự tình gì phát sinh.

Trần Húc nhìn về phía Giả Hủ ở một bên.

Lúc này Giả Hủ, đang đứng ở một bên, một bộ dáng như không có

chuyện gì xảy ra.

Trần Húc biết, chuyện này đa phần có liên quan đến Giả Hủ, đương tức liền tuân vấn nói: Văn Hòa, vừa rồi xảy ra chuyện gì.

Vì sao Bệ hạ lại đi vội vàng như thế.

Giả Hủ đạm đạm cười nói: Không có gì, chúa công đa lự rồi.

Trần Húc tổng cảm thấy có chút không đúng.

Nhưng lúc này Lưu Hiệp càng đi càng xa, đều sắp đi ra khỏi tầm mắt rồi, nếu không đuổi theo, chỉ sợ căn bản không theo kịp nữa.

Bất đắc dĩ, hắn cũng chỉ đành rảo bước đuổi theo.

Nhìn Trần Húc rời đi, khóe miệng Giả Hủ lộ ra một tia cười nhạt.

Cổng Tống Vương phủ, Trần Húc nhìn Lưu Hiệp vội vã rời đi, trong lòng không khỏi càng hồ nghi thêm vài phần.

Dáng vẻ của Lưu Hiệp, rõ ràng là không đúng a.

Chẳng lẽ bởi vì liên liên tao ngộ tỏa chiết.

Tự bế.

Hay là.

Không đúng.

Giả Hủ có vấn đề.

Đương hạ liền đi vào bên trong, chỉ là khiến hắn kinh ngạc là, tìm hồi lâu cũng không thấy Giả Hủ.

Trần Húc lắc đầu.

Đúng lúc này, một đạo thanh âm của hệ thống vang lên trong đầu hắn.

Đinh, chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ, nhận được phần

thưởng nhiệm vụ: Mị lực + 5.

Nhìn phần thưởng của hệ thống, Trần Húc không khỏi mừng rỡ.

Như vậy là mị lực của hắn đã đầy. 100 điểm mị lực, trong cả cái Tam Quốc này, ai có thể sánh bằng.

Quách Gia từ bên trong đi ra, nhìn Trần Húc cười nói: Chúa công, các huynh đệ hôm nay thể hiện thế nào, có ra trò không.

Khóe miệng Trần Húc lộ ra một nụ cười nhạt, nói: Làm rất tốt.

Đợi sau khi về Dự Châu, ta sẽ mở tiệc khao quân cho các huynh đệ.

Quách Gia nghe vậy cười lớn: Nếu vậy thì đa tạ Chúa công.

Không được.

Ta phải đi báo tin vui này cho mọi người biết.

Dứt lời, hắn liền chạy về phía đại đường.

Trần Húc thì đi một mình về phía hậu viện.

Khi vào đến phòng ở hậu viện, hắn thấy Trâu phu nhân đang ngồi bên trong.

Ánh sáng trong phòng có chút lờ mờ, hắn ngạc nhiên hỏi: Phu nhân, sao không thắp đèn lên.

Trâu phu nhân thấy Trần Húc, vội vàng đứng dậy nói: Tống Vương, thiếp thân thỉnh an ngài.

Nói xong, nàng chủ động bước đến trước mặt Trần Húc, giúp hắn cởi áo khoác ngoài.

Sau đó nàng dịu dàng nói: Tống Vương, thiếp thân có hầm canh giải rượu, ngài uống một chút cho tỉnh rượu.

Ừ.

Trần Húc gật đầu.

Trâu phu nhân rời khỏi phòng, chẳng bao lâu sau đã bưng canh quay lại.

Vừa đi, nàng vừa dùng miệng khẽ thổi.

Đợi cảm thấy nhiệt độ canh vừa phải, nàng mới đưa đến tay Trần Húc nói: Tống Vương, nhân lúc canh còn nóng, ngài uống trước đi.

Ừ.

Trần Húc gật đầu đón lấy, uống một ngụm.

Chỉ cảm thấy nhiệt độ không lạnh không nóng, vừa vặn thích hợp.

Hắn kéo Trâu phu nhân ngồi xuống bên cạnh, hỏi: Phu nhân, nàng sao vậy.

Chẳng lẽ có tâm sự gì.

Trâu phu nhân có chút ngượng ngùng, cúi đầu ngồi đó.

Chương 305

Một hồi lâu sau, nàng mới ngẩng đầu nhìn Trần Húc nói: Tống Vương, các vị phu nhân liệu có chê bai thiếp thân không.

Trần Húc ngẩn người.

Các vị phu nhân.

Hắn rất nhanh liền hiểu ra, các vị phu nhân ở đây chẳng phải là đang nói đến Thái Diễm, Điêu Thuyền và Tuân Thái sao.

Hắn mỉm cười nói: Phu nhân yên tâm, Diễm nhi, Thiền nhi, Thải nhi đều là những người rất tốt.

Nàng cứ yên tâm đi.

Nhưng mà.

Trâu phu nhân rõ ràng vẫn có chút lo lắng.

Trần Húc đạm nhiên cười nói: Không có nhưng nhị gì cả.

Nghe lời vi phu là được.

Vừa dứt lời, hắn vươn tay kéo một cái, Trâu phu nhân ngã vào trong lòng Trần Húc.

Trần Húc vỗ nhẹ lưng Trâu phu nhân nói: Đợi mấy ngày nữa về Dự Châu, nàng sẽ biết thôi.

Tính cách của Diễm nhi, Thiền nhi và Thải nhi đều khá tốt.

Nói đoạn, tay hắn nhẹ nhàng vuốt ve sau lưng Trâu phu nhân.

Vâng.

Khuôn mặt Trâu phu nhân ửng hồng.

Một đêm nhiều việc, không nói thêm lời nào.

Trong hai ngày sau đó, phàm là người quen biết Trần Húc ở thành Trường An đều đến bái phỏng.

Trần Húc chỉ để Quách Gia và mấy người phụ trách ứng phó, còn mình thì bận rộn dạy Mã Vân Lộc luyện thương.

Trâu phu nhân dưới sự an ủi của hắn, tâm trạng rõ ràng đã tốt hơn nhiều.

Nhưng Mã Vân Lộc lại cứ giữ vẻ mặt như không có chuyện gì, khiến Trần Húc khá tò mò.

Mã Vân Lộc diễn luyện xong một lượt thương pháp, thu hồi Lượng Ngân Thương, dừng lại trong sân.

Sau đó nàng đặt mông ngồi xuống bên cạnh Trần Húc, nũng nịu nói: Trần lang, chàng xem thương pháp của ta thế nào, có được không.

Trần Húc cười gật đầu: Khá lắm.

So với trước đây, thương pháp đã tiến bộ hơn nhiều.

Không ngờ Vân Lộc nhà ta lại là một tiểu thiên tài thương pháp.

Mã Vân Lộc bĩu môi, làm ra vẻ ngạo kiều nói: Đương nhiên rồi.

Ta từ nhỏ đã là một thiên tài thương pháp mà.

Nói xong, nàng đưa tay giúp Trần Húc bóp vai.

Đừng nói, lực tay của Mã Vân Lộc so với Điêu Thuyền mà nói, quả thực không thể so sánh cùng một ngày.

Nhưng được nàng xoa bóp cũng khá thoải mái.

Trần Húc quay đầu nhìn Mã Vân Lộc một cái, hỏi: Vân Lộc à, nàng không lo lắng chuyện sau khi về Dự Châu sao.

Mã Vân Lộc nghiêng đầu nghĩ ngợi một hồi lâu mới nói: Trần lang, nói thật thì ta cũng lo lắm.

Trần Húc gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Gặp phải chuyện này, thiếp thất sắp phải ra mắt chính thất phu nhân, lo lắng cũng là bình thường.

Hắn đang định an ủi nàng vài câu, lại nghe Mã Vân Lộc nhíu mày nói: Trần lang, đồ ăn ở Dự Châu, ta liệu có ăn không quen không a.

Thần tình Trần Húc cứng đờ.

Hắn nhìn Mã Vân Lộc hỏi: Vân Lộc, nàng lo lắng cái này sao.

A.

Mã Vân Lộc đáp lại một cách đương nhiên, Nếu ăn không quen thì phiền phức lắm.

Trần Húc:.

Hắn hiểu rồi, Mã Vân Lộc căn bản sẽ không lo lắng vì những chuyện tranh sủng kia.

Như vậy cũng tốt.

Hắn thích một Mã Vân Lộc thuần túy như thế này.

Ngay lập tức, hắn cười nói: Vân Lộc, nàng yên tâm đi.

Nếu ăn không quen, đến lúc đó ta sẽ bảo đầu bếp làm riêng cho nàng.

Thật sao.

Mã Vân Lộc rõ ràng rất hưng phấn.

Bản vương nhất ngôn cửu đỉnh.

Trần Húc gật đầu nói.

Mã Vân Lộc trực tiếp ôm chầm lấy Trần Húc, hưng phấn hét lớn.

Đợi đến khi phản ứng lại, mặt nàng đỏ bừng, định vùng ra khỏi

lòng Trần Húc.

Trần Húc lại cười nhạt nói: Đã đến rồi thì đừng đi nữa.

Dứt lời, hắn vươn tay bế bổng Mã Vân Lộc lên, đi về phía phòng ngủ.

Thời gian trôi qua rất nhanh.

Chớp mắt đã ba ngày trôi qua.

Hôm nay chính là ngày Trần Húc dẫn quân trở về Dự Châu.

Sáng sớm tinh mơ, bách tính thành Trường An từ khắp các nơi đã tụ tập lại.

Nghe nói chưa, hôm nay Tống Vương phải đi rồi.

Hả.

Sao ngài ấy lại đi.

Phong địa của Tống Vương ở Dự Châu, ngài ấy phải về Dự Châu.

Vậy Tống Vương không quản bách tính thành Trường An chúng ta nữa sao.

Nếu không có Tống Vương, lỡ như đám giặc cỏ lại sát nhập vào thì làm thế nào.

Trong lòng ta cũng lo lắm.

Haizz.

Nhưng Tống Vương phải đi, chúng ta cũng không có cách nào.

Tống Vương đã cứu bách tính toàn thành chúng ta, ít nhất ta cũng phải đi tiễn Tống Vương một đoạn.

Cùng đi, cùng đi.

Người đó quay người gọi vọng vào trong, Lão Trương à, nhanh

lên, cùng đi tiễn Tống Vương nào.

Những chuyện như vậy đang diễn ra ở vô số ngõ ngách trong thành Trường An.

Bản tin tức này vốn lưu truyền không rộng lắm, nhưng dần dần lan truyền càng lúc càng xa, người biết được cũng càng lúc càng nhiều.

Cho đến cuối cùng, vô số người trong thành Trường An đều tụ tập lại một chỗ, cùng nhau đi ra đầu đường, chỉ vì để tiễn đưa ân nhân cứu mạng của họ.

Trần Húc dậy từ sớm, dưới sự hầu hạ của Trâu phu nhân và Mã Vân Lộc, thu dọn xong xuôi mọi thứ.

Hắn liền dẫn theo hai người Trâu phu nhân và Mã Vân Lộc đi ra bên ngoài.

Lúc này, trong phủ Tống Vương đã chật ních người.

Toàn bộ thuộc hạ của Trần Húc tại Trường An đều tập hợp ở đây.

Trâu phu nhân dùng lụa trắng che mặt, còn về phần Mã Vân Lộc.

Nàng là người muốn ra trận giết địch, tự nhiên sẽ không nguyện ý dùng lụa trắng che mặt.

Bản thân nàng đi theo bên cạnh Trần Húc, nhiều lần ra vào phủ Tống Vương, nên Trần Húc dứt khoát cũng tùy nàng.

Nhìn mọi người trong đại đường, Trần Húc cười lớn nói: Chào chư vị buổi sáng.

Mọi người đồng loạt khom người đáp lễ: Chúa công.

Ánh mắt Trần Húc quét qua mọi người một lượt, mới cười nói: Mọi người chuẩn bị thế nào rồi.

Triệu Vân bước lên một bước nói: Chúa công, mọi người đều đã chuẩn bị xong xuôi.

Trần Húc mỉm cười: Được.

Vậy chúng ta sẽ xuất phát đúng giờ.

Hắn nhìn Triệu Vân, hỏi: Tử Long, thế nào, thương pháp có đột phá không.

Triệu Vân gật đầu nói: Chúa công, từ sau hôm đó được Chúa công chỉ điểm, thương pháp của ta đã có sự tinh tiến rõ rệt.

Ta chuẩn bị tự sáng tạo ra một bộ Thất Tham Bàn Long Thương, hiện nay đã sáng tạo được hai chiêu.

Ồ.

Thất Tham Bàn Long Thương.

Trần Húc nghe vậy cũng có vài phần hứng thú.

Thất Tham Bàn Long Thương hay còn gọi là Thất Tham Xà Bàn Thương, là tuyệt kỹ thành danh của Triệu Vân.

Khi Triệu Vân còn theo học Đồng Uyên, thứ hắn học là Bách Điểu Triều Phượng Thương, sau đó kết hợp với tình huống của bản thân mà tự sáng tạo ra Thất Tham Bàn Long Thương.

Khi hoàn toàn sáng tạo ra bộ thương pháp này, thương pháp của hắn mới thực sự đạt tới cảnh giới đại thành.

Từ sau đó, hắn mới thực sự trở thành cái tên Triệu Vân trong câu Nhất Lữ nhị Triệu.

Trần Húc gật đầu nói: Không tệ.

Dụng tâm nghiền ngẫm, hoặc là Thất Tham Bàn Long Thương có thể khiến thương pháp của ngươi tiến bộ vượt bậc.

Triệu Vân cúi người nói: Tạ ơn Chúa công đã chỉ giáo.

Triệu Vân nhất định nỗ lực.

Trần Húc nhìn Trương Tú đang chen chúc trong đám người, cười nói: Hữu Duy, ngày đó cùng Tử Long nghiên cứu thương pháp, không biết gần đây thương pháp có tiến bộ không.

Trương Tú khẽ thở dài một hơi nói: Chúa công, gần đây thương pháp của ta có tinh tiến rõ rệt, chỉ là vừa rồi khi tỷ thí với Tử Long, ta đã bại.

Trần Húc nghe vậy ngẩn người.

Chương 306

So với ai không so, lại đi so với Triệu Vân.

Triệu Vân tuy là sư đệ, nhưng trên con đường thương pháp, Trương Tú mới là đệ đệ.

Lông mày Trương Tú khẽ động, nói: Chúa công, hai chiêu mà Tử Long mới sáng tạo ra uy lực quả thực không tệ.

Chúa công có muốn cùng Tử Long tỷ thí một chút không.

Mọi người bên cạnh cũng bắt đầu nhao nhao hùa theo.

Chúa công, hiện nay giờ vẫn còn sớm, xem có thể cùng Tử Long tướng quân tỷ thí đôi chút không.

Thương pháp của Chúa công là đương thế nhất tuyệt.

Tiếc là chúng ta khó có dịp mục sở thị, thật sự đáng tiếc.

Nhìn hứng thú của mọi người khá cao, cộng thêm bản thân Trần Húc cũng có vài phần hứng thú với Thất Tham Bàn Long Thương của Triệu Vân, hắn liền nhìn về phía Triệu Vân.

Hắn phát hiện trong đôi mắt Triệu Vân cũng tràn đầy vẻ hy vọng.

Mã Vân Lộc nắm lấy cánh tay Trần Húc, khẽ lay lay.

Trần Húc ngẩn ra, nhìn Mã Vân Lộc hỏi: Vân Lộc, sao thế.

Mã Vân Lộc ghé vào tai Trần Húc, nhỏ giọng nói: Trần lang, chàng ngàn vạn lần đừng miễn cưỡng.

Trần Húc cười nhạt, vỗ vỗ tay Mã Vân Lộc, đang định nói gì đó.

Đúng lúc này, một giọng nói vang lên bên tai Trần Húc.

Đinh, kiểm trắc túc chủ đang đối mặt với lựa chọn, nhiệm vụ hệ

thống cập nhật, mời lựa chọn.

Lựa chọn 1: Đáp ứng yêu cầu của mọi người, tỷ thí với Triệu Vân một trận, để mọi người biết được khoảng cách.

Phần thưởng nhiệm vụ: Đặc tính Tật Hành.

Lựa chọn 2: Từ chối yêu cầu của mọi người, không tỷ thí với Triệu Vân.

Phần thưởng nhiệm vụ: Một thạch lương thảo.

Đặc tính Tật Hành: Tốc độ hành quân của bộ đội bản thân được nâng cao rõ rệt.

Nhìn nhiệm vụ, Trần Húc không khỏi ngẩn người.

Thái độ của hệ thống cũng quá rõ ràng rồi.

Chẳng phải rõ ràng là muốn hắn chọn đáp ứng tỷ thí sao.

Bất quá, bản thân hắn cũng có ý này, đáp ứng cũng không sao.

Nhưng khi nhìn kỹ mô tả của đặc tính Tật Hành, Trần Húc không khỏi bật cười.

Có đặc tính Tật Hành, tốc độ hành quân sẽ tăng lên đáng kể, như vậy thời gian đến Dự Châu sẽ giảm đi không ít.

Hơn nữa sau này phải chinh chiến tứ phương, đặc tính Tật Hành có tác dụng rất lớn.

Ngay lập tức, hắn nói thầm với hệ thống: Hệ thống, ta chọn lựa chọn 1.

Sau đó hắn mới vỗ vỗ tay Mã Vân Lộc nói: Vân Lộc yên tâm đi.

Nàng vừa mới học thương pháp, vừa hay vi phu sẽ dạy nàng cách sử dụng như thế nào.

Trần Húc nhìn về phía mọi người nói: Cũng được, hiện nay giờ

vẫn còn sớm, cách thời gian xuất phát còn một lúc.

Đã như vậy, Bản vương sẽ thỏa mãn yêu cầu của các ngươi.

Da.

Mọi người đồng thanh hoan hô, lập tức đi về phía tiền viện.

Chúng nhân đến khoảng đất trống ở tiền viện, vây kín xung quanh đến mức nước chảy không lọt, chỉ chừa lại lối đi cho Trần Húc tiến vào.

Trần Húc an bài cho Mã Vân Lộc và Trâu phu nhân ngồi xuống một bên, rồi mới đi vào giữa sân.

Triệu Vân hướng về phía Trần Húc cung kính thi lễ nói: Chúa công, hai chiêu thương pháp này của ta chỉ vừa mới lĩnh ngộ, chưa thể hoàn toàn chưởng khống.

Ta chỉ sợ.

Trần Húc nghe vậy thì vui vẻ.

Tử Long sợ sẽ làm ta bị thương sao.

Hắn cười nhạt nói: Không sao.

Tử Long cứ việc thi triển.

Nói đoạn, vẻ mặt hắn đầy sự ung dung.

Triệu Vân rõ ràng thở phào nhẹ nhõm.

Hắn cúi người với Trần Húc nói: Như vậy, thứ cho Triệu Vân đắc tội.

Ngay lập tức, hắn bày ra tư thế, tay cầm Long Đảm Lượng Ngân Thương nhấc lên.

Sau đó chân đạp mặt đất, lao về phía Trần Húc.

Trần Húc chỉ tay cầm Bá Vương Thương, lẳng lặng đứng tại chỗ.

Khi Triệu Vân đến trước mặt, Long Đảm Lượng Ngân Thương trong tay Triệu Vân bỗng nhiên rung lên.

Năm đạo thương ảnh hiện ra, đâm thẳng vào ngực Trần Húc.

Thương pháp vừa thi triển ra, Trần Húc nghiễm nhiên nhìn thấy bóng dáng của Bá Vương Thương Pháp trên đó.

Hắn không khỏi vui vẻ.

Không tệ.

Triệu Vân quả nhiên thiên phú thương pháp phi phàm, cư nhiên đem cả Bá Vương Thương Pháp dung nhập vào trong Thất Tham Bàn Long Thương.

Như vậy, uy lực của Thất Tham Bàn Long Thương nhất định sẽ càng lên một tầng lầu.

Chỉ là, nếu dựa vào chút này thì vẫn còn thiếu chút ý tứ.

Ngay lập tức, Bá Vương Thương trong tay Trần Húc khẽ rung lên.

Soạt.

Đồng dạng cũng là năm đạo thương ảnh xuất hiện trước mặt.

Đang.

Liên tiếp năm tiếng trường thương giao kích vang lên.

Năm đạo thương ảnh do Thất Tham Bàn Long Thương của Triệu Vân huyễn hóa ra, bị Trần Húc một thương phá giải.

Triệu Vân ngẩn người.

Không ngờ một thương tự mình sáng tạo ra lại bị Trần Húc phá giải đơn giản như vậy.

Đây là tỷ thí cùng một đẳng cấp sao.

Thấy Triệu Vân thất thần, Trần Húc cười nhạt nói: Tử Long, nhận

thua rồi sao.

Triệu Vân lúc này mới hồi thần lại nói: Thương pháp của Chúa công quả nhiên cử thế vô song.

Chỉ là Triệu Vân ta cũng không dễ dàng nhận thua như vậy.

Chúa công, một thương tiếp theo đây nãi là đệ nhị thương trong Thất Tham Bàn Long Thương của ta.

Một thương này là ta tập hợp sở trường của các loại thương pháp, tự sáng tạo ra một thương phòng thủ.

Nếu Chúa công có thể trong vòng mười chiêu công phá phòng ngự của ta, thì Triệu Vân xin nhận thua.

Mười chiêu.

Trần Húc nhướng mày, lập tức cười nhạt nói, Tử Long, đã là một thương, vậy thì Mỗ cũng dùng một thương thôi.

Nói xong, trên người hắn tỏa ra một luồng uy thế vô hình hướng về bốn phía.

Nghe câu nói của Trần Húc, cảm nhận luồng uy thế vô song trên người hắn, trong lòng Triệu Vân cũng không khỏi rạo rực.

Hắn cười lớn nói: Đã như vậy, xin lĩnh giáo cao chiêu của Chúa công.

Trần Húc gật đầu, sau đó nhìn sang Mã Vân Lộc đang ở bên cạnh nói: Vân Lộc, nhìn cho kỹ đây.

Triệu Vân nắm chặt Long Đảm Lượng Ngân Thương trong tay, vận chuyển toàn bộ sức mạnh toàn thân.

Hô.

Long Đảm Lượng Ngân Thương bắt đầu chuyển động.

Dần dần, tốc độ của cây thương càng lúc càng nhanh, thương ảnh cũng càng lúc càng nhiều.

Dần dà, xung quanh Triệu Vân bị vô số thương ảnh bao phủ, quả thực kín không kẽ hở.

Bão Vũ Lê Hoa Thương.

Hóa ra Bão Vũ Lê Hoa Thương là do đây mà ra.

Ở kiếp sau, Trần Húc từng thấy có người thi triển thương pháp của Triệu Vân, hoảng như mưa bão đánh trên hoa lê.

Chương 307

Trong lòng Trần Húc cũng không khỏi thầm khen.

Triệu Vân có thể sáng tạo ra thương pháp như vậy, quả nhiên bất phàm.

Đáng tiếc.

Lại đụng phải ta.

Mặc cho ngươi có ngàn vạn biến hóa, ta tự lấy một lực phá chi.

Trần Húc khẽ quát một tiếng: Tử Long, cẩn thận.

Nói rồi chân hắn dẫm mạnh xuống đất, người lao vút về phía Triệu Vân.

Khi đến trước mặt Triệu Vân, eo bộ Trần Húc bỗng nhiên phát lực, Bá Vương Thương hiệp theo uy thế vô biên nện thẳng xuống đầu Triệu Vân.

Hô.

Một tiếng gió rít vang lên giữa sân.

Cảm nhận được uy thế vô song trong trường thương của Trần Húc, Triệu Vân trong lòng kinh hãi.

Hắn vội vàng toàn lực thi triển Thất Tham Bàn Long Thương.

Bành.

Một tiếng giao kích cực lớn vang lên, hai cây thương va mạnh vào nhau.

Triệu Vân chỉ cảm thấy một luồng cự lực truyền đến, khiến thương pháp của hắn không thể nào duy trì được nữa.

Sau luồng cự lực đó, cả người hắn liên tiếp lùi lại hơn mười bước.

Khí huyết trong cơ thể cuộn trào một trận.

Cuối cùng, hắn phải dùng Long Đảm Lượng Ngân Thương chống xuống đất mới tránh được sự xấu hổ khi ngã xuống.

Những người vây xem xung quanh cũng kêu lên kinh ngạc.

Thương pháp của Chúa công quả nhiên lợi hại.

Thương pháp này chỉ sợ thực sự cử thế vô song.

Thương pháp khủng bố như vậy của Tử Long tướng quân, Chúa công cư nhiên mỗi lần đều một thương phá giải.

Quả thực quá khủng bố.

Triệu Vân thở dài một hơi thật dài.

Hắn bước lên vài bước, cúi người thi lễ với Trần Húc: Đa tạ Chúa công lưu thủ.

Nếu không phải vậy, chỉ sợ lúc này Vân đã sớm bị thương.

Thương pháp của Chúa công quả nhiên cử thế vô song.

Triệu Vân bội phục sát đất.

Trần Húc xua tay nói: Tử Long có thể sáng tạo ra thương pháp như vậy đã là tương đối khá rồi.

Chỉ có một điểm ta muốn nhắc nhở ngươi.

Trên mặt Triệu Vân lóe lên một tia vui mừng: Xin Chúa công chỉ giáo.

Trần Húc thản nhiên nói: Thương pháp là chết, nhưng con người là sống.

Thương pháp là chết.

Triệu Vân lẩm bẩm trong miệng, cả người ngây ra tại chỗ.

Một lúc lâu sau, hắn mới cúi rạp người: Đa tạ Chúa công chỉ điểm, Triệu Vân bái tạ.

Cũng ngay lúc đó, tiếng hệ thống vang lên trong đầu Trần Húc.

Đinh, chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ, nhận được phần thưởng nhiệm vụ: Đặc tính Tật Hành.

Đặc tính Tật Hành: Tốc độ hành quân của bộ đội bản thân được nâng cao rõ rệt.

Như vậy, thời gian hồi sư về Dự Châu sẽ ngắn lại không ít.

Không tệ.

Điển Vi ở bên cạnh đã sớm không kìm nén được nữa.

Hắn bước lên một bước nói: Chúa công, Điển Vi muốn lĩnh giáo cao chiêu của Chúa công.

Nói xong, đôi mắt hắn nhìn chằm chằm vào Trần Húc.

Trong ánh mắt đó tràn đầy chiến ý nồng đậm.

Trần Húc thấy vậy, trong lòng khẽ than một tiếng.

Điển Vi đích xác dũng mãnh, đáng tiếc là hiếu chiến quá.

Mọi người xung quanh ai nấy đều lộ ra vẻ chờ mong.

Trần Húc trong lòng tư lượng, chiến với Điển Vi một trận cũng không phải là không thể.

Trước đây tuy hắn có danh xưng vô địch, nhưng ấn tượng của mọi người cũng không rõ ràng.

Nhưng lần này, nếu sau khi đánh bại Triệu Vân lại đánh bại thêm Điển Vi, vậy thì trong lòng mọi người khẳng định sẽ có một nhận thức rõ ràng về thực lực của hắn.

Nghĩ vậy, Trần Húc cười nhạt nói: Đã như vậy thì tỷ thí một trận đi.

Điển Vi nghe vậy hưng phấn vỗ ngực, rống lớn: Chúa công, từ sau lần trước bại trong tay ngài, ta đã cần cù tu tập.

Lần này ta nhất định có thể thắng lại.

Trần Húc nghe vậy khẽ cười một tiếng: Tốt.

Vậy Bản vương sẽ đợi cao chiêu của Điển Vi.

Điển Vi hai tay mỗi bên cầm một cây kích ngắn thủ kích, rống lớn một tiếng.

Những người xung quanh nhao nhao bịt tai lại.

Cũng ngay lúc đó, Điển Vi động rồi.

Chân phải hắn đạp mạnh xuống đất, bắt đầu lao điên cuồng.

Theo đà chạy của hắn, mặt đất cũng bắt đầu chấn động.

Trần Húc mỉm cười.

Đừng nói.

Cũng không biết có phải do Điển Vi đọ sức với người khác nhiều hay không, mà hắn thực sự đã nghiên cứu rất kỹ.

Lúc chạy, uy thế quả thực đã tăng lên không ít.

Khoảng cách hai người vốn không xa, chỉ trong vài nhịp thở, Điển Vi đã đến trước mặt Trần Húc.

Ngay lập tức, Điển Vi vung đôi thủ kích trong tay, đập mạnh về phía Trần Húc.

Sức mạnh của Điển Vi vốn cực lớn, lúc này toàn lực ra tay, uy thế cực mạnh.

Thủ kích phát ra tiếng gió rít gào, oanh kích thẳng mặt Trần Húc.

Trần Húc lại chỉ cười nhạt.

Hắn đưa Bá Vương Thương trong tay lên đỡ.

Bành.

Đôi thủ kích của Điển Vi, cái trước cái sau nện mạnh lên Bá Vương Thương của Trần Húc.

Đang.

Một tiếng động cực lớn truyền ra bốn phía.

Sắc mặt Trần Húc không hề thay đổi mảy may.

Mặt không đỏ hơi không gấp, hắn chỉ cười nhạt nói: Điển Vi, chưa ăn no cơm sao.

Một chút sức lực cũng không có.

Dứt lời, Bá Vương Thương trong tay hắn hất mạnh lên trên.

Cả người Điển Vi liền bị đẩy lùi về phía sau.

Chương 308

Đăng, đăng.

Trên mặt đất xuất hiện từng cái hố sâu.

Kinh hãi.

Mọi người vây xem xung quanh ai nấy đều kinh ngạc đứng chết trân tại chỗ.

Một đám võ tướng càng kinh khủng đến cực điểm.

Điển Vi là người có sức mạnh lớn nhất trong số bọn họ.

Đôi kích của hắn nặng đến tám mươi cân.

Khi Điển Vi vung tròn thủ kích, mọi người tại trường không ai dám trực tiếp đối đầu với mũi nhọn của hắn.

Vậy mà bây giờ, Chúa công không những đỡ được, mà còn đỡ một cách nhẹ nhàng bâng quơ như vậy.

Quả thực quá khủng bố.

Sức mạnh của Chúa công rốt cuộc phải lớn đến mức nào.

Điển Vi nghe vậy cũng ngẩn ra.

Nhưng ngay sau đó hắn liền cười ha hả nói: Sướng.

Đánh với Chúa công thật sướng.

Nói đoạn, hắn giật phăng áo trên người ra, lộ ra cơ bắp cường tráng, hét lớn một tiếng: Lại.

Trần Húc cười nhạt nói: Điển Vi, lần này nhớ dùng chút sức lực đấy.

Điển Vi đã hăng máu rồi.

Trong đôi mắt hắn tinh mang tứ tán.

Đám võ tướng xung quanh cũng kinh hãi.

Điển Vi đã đủ sinh mãnh rồi.

Nhưng Chúa công lại còn dám khiêu khích Điển Vi, thực sự là quá sinh mãnh.

Điển Vi ngửa mặt lên trời gầm lớn một tiếng.

Đôi kích trong tay đập mạnh vào nhau.

Đang.

Một âm thanh cực lớn truyền đến, mọi người tại trường cảm thấy đau nhói màng nhĩ, ai nấy đều lùi lại phía sau vài bước.

Điển Vi trừng đôi mắt to như chuông đồng, chân đạp mạnh một cái, thân mình lao về phía Trần Húc.

Khi cách Trần Húc khoảng một trượng, hắn dẫm mạnh xuống đất, cả người nhảy vọt lên cao.

Hắn vung đôi kích trong tay, nhắm thẳng đầu Trần Húc nện xuống.

Hai kích này là hai kích bạo phát toàn lực.

Hắn tự cảm thấy mình đã phát huy ra toàn bộ sức mạnh.

Hô hô.

Gió rít gào.

Mang theo hai trận tiếng kêu khe khẽ, đôi kích nện xuống đầu Trần Húc.

Tim mọi người xung quanh như treo lên tận cổ họng.

Mã Vân Lộc càng kinh hô thành tiếng.

Nàng có thể cảm nhận được sự lợi hại của hai kích này.

Còn Trâu phu nhân.

Nàng căn bản không dám nhìn cảnh tượng trước mắt, đã sớm dùng tay che kín mắt.

Hứa Chử thì hai mắt sáng rực.

Một đòn song kích phủ đầu này quả thực khủng bố.

Trước đây khi đối chiến với hắn, Điển Vi chưa từng phát huy ra uy lực như vậy.

Hắn tự cảm thấy nếu trực diện với song kích của Điển Vi, hắn căn bản không dám ngạnh kháng.

Đối với hắn, biện pháp tốt nhất chính là né.

Né tránh hai kích của Điển Vi.

Cảm nhận uy thế truyền đến trên đỉnh đầu, Trần Húc mỉm cười.

Hắn khẽ cười nói: Như vậy cũng tạm được.

Nói đoạn, Bá Vương Thương trong tay mạnh mẽ nâng lên, đỡ lấy.

Đang, đang.

Hai tiếng nổ lớn vang lên, hai tay Trần Húc vẫn vững vàng giữ nguyên tại chỗ, hai chân hắn văn ti chưa động.

Trong lòng Điển Vi đại hãi.

Sao có thể.

Đúng lúc này, Trần Húc cười nhạt với hắn, rồi Bá Vương Thương trong tay mạnh mẽ hất lên trên.

Một luồng cự lực truyền đến, cả người Điển Vi liền bay ngược về phía sau, rơi mạnh xuống đất.

Hắn cực lực muốn đứng vững.

Nhưng đáng tiếc, căn bản không làm được.

Liên tiếp bay lùi ra ngoài mấy trượng, hắn mới ngã mạnh xuống đất.

Bành.

Trên mặt đất xuất hiện một cái hố sâu hình người.

Những người vây xem xung quanh đều nhìn đến ngây dại, không dám tin nhìn Trần Húc.

Trước giờ, Điển Vi thần lực vô địch là điều mọi người công nhận.

Nhưng không ngờ trước mặt Chúa công, Điển Vi lại bị hất bay trực tiếp như vậy.

Hứa Chử hai mắt sáng rực.

Hắn nắm chặt Tấn Thiết Đại Khảm Đao trong tay, lòng dao động.

Hắn tính toán lát nữa sẽ cùng Điển Vi hợp sức, hai người đại chiến với Chúa công.

Một hồi lâu sau, Điển Vi mới từ dưới đất bò dậy, cười lớn nói: Sướng.

Từ sau lần bại dưới tay Chúa công, đã lâu lắm rồi không được đánh sướng như vậy.

Trên mặt Trần Húc vẫn giữ nụ cười nhạt ấy, nói: Điển Vi, đã như vậy thì ngươi cũng ăn của ta một thương đi.

Nghe câu này, nụ cười trên mặt Điển Vi biến mất, thay vào đó là sự ngưng trọng.

Trần Húc khẽ đạp chân, thân mình phi bôn về phía Điển Vi.

Chương 309

Tốc độ của hắn càng lúc càng nhanh, bước chân cũng càng lúc càng nặng.

Khi cách trước mặt Điển Vi hai trượng, hắn đạp mạnh xuống đất, cả người nhảy vọt lên cao.

Giơ cao Bá Vương Thương trong tay, hắn đập mạnh xuống người Điển Vi.

Khủng bố.

Một cỗ khí thế khủng bố áp xuống người Điển Vi.

Điển Vi ưỡn đôi kích đón đỡ Trần Húc.

Bành.

Một âm thanh cực lớn vang lên.

Một luồng cự lực truyền vào cơ thể hắn.

Cả người hắn bay ngược về phía sau mười mấy bước, mỗi một bước đều lưu lại trên mặt đất một cái hố sâu.

Bành.

Cả người hắn đập vào một cái cây lớn.

Thân cây to bằng vòng eo người lớn.

Cái cây rung lên bần bật.

Ca sát.

Một tiếng gãy giòn tan vang lên.

Trên thân cây xuất hiện một vết nứt.

Bành.

Cái cây trực tiếp gãy lìa từ gốc, đổ ập xuống đất.

Điển Vi ngồi phịch xuống đất.

Cả người hắn có chút ngơ ngác.

Hắn chưa từng gặp người nào có sức mạnh lớn như vậy.

Hắn luôn dùng sức mạnh áp đảo người khác, nhưng hôm nay lại gặp phải Chúa công dùng sức mạnh áp đảo hắn.

Đám người vây xem ai nấy đều tặc lưỡi.

Chỉ bằng dư lực của một thương mà đã đánh gãy cả cây lớn.

Quả thực quá mức khủng bố.

Từng tiếng hò reo vang lên theo đó.

Chúa công uy vũ.

Chúa công thần dũng vô địch.

Chúa công thần lực, thế sở hãn kiến.

Điển Vi ngồi tại chỗ một lúc lâu mới đứng dậy được.

Sau đó hắn cúi người thi lễ với Trần Húc: Chúa công quả nhiên lợi hại.

Không ngờ ta khổ luyện bấy lâu, cư nhiên vẫn không phải đối thủ của Chúa công.

Ta Điển Vi phục rồi.

Trần Húc cười đỡ Điển Vi dậy, nói: Điển Vi không cần đa lễ.

Hắn vỗ vỗ vai Điển Vi, rồi cười nói với mọi người: Chư vị, tỷ thí cũng đã xong, giờ lành cũng sắp đến rồi.

Chúng ta xuất phát thôi.

Mọi người đồng thanh đáp ứng, vừa đi ra ngoài vừa bàn tán về hai trận chiến vừa rồi.

Trong mắt Mã Vân Lộc lúc này đã sớm đầy những ngôi sao nhỏ.

Nàng vẻ mặt sùng bái nhìn Trần Húc nói: Trần lang, không ngờ thương pháp của chàng lại lợi hại như vậy.

Nói rồi, khuôn mặt nàng hiện lên một nụ cười, nói: Trần lang, chàng dạy cho ta thương pháp lợi hại như vậy đi.

Cảm ơn Trần lang.

Sau đó nàng chớp chớp đôi mắt to nói: Trần lang, nếu ta học được rồi, chẳng phải cũng sẽ lợi hại như chàng sao.

Trần Húc ngẩn người, rồi cười nhạt gật đầu: Đó là tự nhiên.

Mã Vân Lộc nghe vậy hưng phấn ôm chầm lấy Trần Húc, hét lên vui sướng.

Trâu phu nhân đôi mắt đánh giá trên người Trần Húc, vẻ mặt lo lắng nói: Trần lang, ngài không sao chứ.

Trần Húc mỉm cười: Yên tâm đi, Bản vương sao có thể có chuyện gì được.

Nói đoạn, hai tay hắn dắt Trâu phu nhân và Mã Vân Lộc đi ra ngoài, đi thẳng đến giáo trường bên cạnh phủ Tống Vương.

Trên giáo trường, tất cả binh sĩ đều đã chỉnh tề liệt đội.

Trần Húc phất tay lớn nói: Xuất phát.

Ầm ầm.

Đại quân bắt đầu khai bạt.

Khi ra đến đường phố, Trần Húc mới giật mình phát hiện, trên đường phố đã sớm tụ tập đầy bách tính.

Từng người tự giác xếp hàng hai bên đường, tiễn đưa Trần Húc.

Cảm tạ Tống Vương cứu mạng ta.

Tống Vương thuận buồm xuôi gió.

Tống Vương bao giờ trở lại.

Bách tính thành Trường An chúng ta vĩnh viễn nhớ ơn ngài.

Tiếng bách tính khá ồn ào, nhưng trong lòng Trần Húc lại vô cùng cảm động.

Nơi này không phải Dự Châu, mà là thành Trường An.

Ở thành Trường An mà cũng được nhiều người hoan tống như vậy, điểm này quả thực hắn không ngờ tới.

Ngồi trên ngựa Xích Thố, Trần Húc vẫy tay chào từ biệt bách tính.

Dòng người tiễn đưa kéo dài mãi cho đến cửa thành.

Sau khi ra khỏi thành Trường An, tốc độ của đội ngũ lập tức nhanh hơn hẳn.

Dự Châu, quận Dĩnh Xuyên, trong phủ Châu Mục.

Thái Diễm, Điêu Thuyền, Tuân Thái đều đang tụ tập ở đây.

Điêu Thuyền soi đi soi lại trước gương đồng, sau đó nhìn Thái Diễm hỏi: Chiêu Cơ tỷ tỷ, tỷ xem ta thế này có đẹp không.

Thái Diễm nhìn Điêu Thuyền một cái, vẻ mặt bất đắc dĩ nói: Thiền nhi muội muội thiên tư quốc sắc, sao có thể không đẹp được.

Thật sao.

Trên mặt Điêu Thuyền tràn đầy vẻ vui mừng.

Nhưng ngay sau đó, nàng lại lo lắng nói: Nhưng ta sợ phu quân không thích.

Thái Diễm giúp Điêu Thuyền chỉnh lại mái tóc mây, nói: Yên tâm đi, muội không nhìn ra sao, phu quân thích Thiền nhi nhất đấy.

Đâu có.

Trên mặt Điêu Thuyền thoáng chút thẹn thùng, Rõ ràng phu quân thích Chiêu Cơ tỷ tỷ và Thải nhi tỷ tỷ nhất.

Nghe Điêu Thuyền nói vậy, mặt Tuân Thái đỏ bừng, ngại ngùng nói: Mới không có đâu.

Theo ta thấy thì phu quân thích Chiêu Cơ tỷ tỷ và Thiền nhi muội muội nhất.

Tuân Thái trang điểm trước gương đồng một hồi mới vội nói: Hai vị tỷ tỷ, nếu không nhanh lên thì sẽ không kịp mất.

Thái Diễm nghe vậy vội vàng soi gương chỉnh trang lại một chút mới nói: Được rồi.

Thiền nhi, chúng ta mau đi thôi.

Bên ngoài, có một tiểu mỹ nữ nhảy chân sáo đi vào.

Vừa nhảy vừa gọi: Ba vị phu nhân, nếu không nhanh lên thì sẽ không kịp đâu.

Thái Diễm nhìn ra cửa cười nói: Thượng Hương, sao muội lại đến đây.

Hôm nay không chơi cùng Mật nhi à.

Tôn Thượng Hương làm ra vẻ người lớn nói: Mật nhi đang ở phía sau kìa.

Đang nói thì một người từ ngoài cửa bước vào.

Người đó tuy tuổi còn nhỏ nhưng hiển nhiên đã có vài phần khuynh thành chi sắc.

Nàng hành lễ với ba người Thái Diễm: Chân Mật bái kiến Diễm nhi phu nhân, Thiền nhi phu nhân, Thải nhi phu nhân.

Trên mặt Thái Diễm lộ ra nụ cười: Mật nhi, muội mau giúp xem thử Thiền nhi có đẹp không.

Chân Mật bước đến bên cạnh Điêu Thuyền, ngắm nghía kỹ lưỡng một hồi mới nói: Thiền nhi tỷ tỷ vốn đã quốc sắc thiên hương, nay trang điểm lên, Đông Thăng ca ca nhất định sẽ bị mê hoặc.

Trên mặt Điêu Thuyền thoáng chút vui mừng: Miệng của Mật nhi muội muội thật ngọt.

Chân Mật lại nghiêm túc ngắm nghía Thái Diễm và Tuân Thái một lượt, nói: Diễm tỷ tỷ và Thải nhi tỷ tỷ, hai người đều xinh đẹp như vậy, Đông Thăng ca ca nhất định sẽ thích chết mất.

Trên mặt Thái Diễm và Tuân Thái đều hiện lên ý cười.

Mật nhi muội muội vừa nhỏ nhắn vừa đáng yêu thế này, tương lai phu quân nhất định sẽ sủng ái chết thôi.

Thái Diễm vừa nhìn Chân Mật vừa nói.

Trên mặt Chân Mật phiếm một tầng hồng vựng.

Thái Diễm lại nhìn sang Tôn Thượng Hương nói: Thượng Hương cũng vậy, tư sắc quả thực là ai gặp cũng yêu.

Khuôn mặt nhỏ của Tôn Thượng Hương lập tức đỏ bừng, trông cực kỳ đáng yêu.

Chương 310

Nhưng nàng lại chu miệng, làm ra bộ dáng ngạo kiều nói: Tôn Thượng Hương ta tương lai chính là muốn làm nữ tướng quân.

Đi thôi, đi thôi.

Dưới sự thúc giục của Thái Diễm, các nàng cùng nhau đi ra ngoài.

Ở cửa, Chân Khương, Cam Mai, Phiền Ngọc đều đang đợi sẵn.

Thấy Thái Diễm đi ra, họ đồng loạt tiến lên doanh doanh thi lễ.

Thái Diễm cười nói: Chư vị tỷ muội, chúng ta mau đi thôi.

Lập tức, mọi người cùng lên xe ngựa, hướng về phía ngoài thành Dĩnh Xuyên nghênh đón.

Nhìn thành Dĩnh Xuyên không xa phía trước, trong lòng Trần Húc vô cùng cảm khái.

Hiện giờ cả Dự Châu đều là phong địa của hắn, Dĩnh Xuyên lại càng là đại bản doanh.

Mã Vân Lộc đi sát bên cạnh Trần Húc tò mò hỏi: Trần lang, chàng nhìn xem, ở cửa thành có rất nhiều người, không phải là đến nghênh tiếp chúng ta chứ.

Trần Húc ngẩn ra: Ta đâu có cho người nghênh tiếp.

Ngẩng đầu nhìn lại, quả nhiên ở cửa thành có rất nhiều người đang đứng.

Những người này ai nấy đều ngóng trông mòn mỏi.

Trần Húc cau mày nói: Phụng Hiếu, là ngươi tiết lộ ngày về sao.

Chúa công, chúng ta khải hoàn trở về, tự nhiên phải để cho bách

tính và các huynh đệ biết mới được.

Chẳng lẽ không đúng sao.

Quách Gia chấn chấn hữu từ nói, Nếu mọi người đều không biết, vậy chẳng phải tương đương với áo gấm đi đêm.

Được rồi.

Ngươi nói có lý.

Trần Húc khẽ thở dài một hơi nói, Vốn dĩ Bản vương sở dĩ không tiết lộ ngày về là vì không muốn lao sư động chúng mà thôi.

Giả Hủ cười nghênh đón nói: Chúa công, hiện nay mọi người đều ra nghênh đón tận cửa, chúng ta cũng không thể phụ tấm lòng của mọi người được.

Trần Húc bừng tỉnh: Thì ra là chủ ý của hai người các ngươi.

Giả Hủ và Quách Gia cùng cúi người thi lễ: Chúa công, thuộc hạ hai người tự ý làm chủ, xin Chúa công thứ tội.

Mau mau đứng lên đi.

Trần Húc cười nhạt nói, Cũng đâu phải chuyện gì to tát.

Hắn vẫy tay lớn nói: Các tướng sĩ, theo ta cùng tiến vào thành.

Dứt lời, hắn kẹp bụng ngựa, Xích Thố Mã dẫn đầu lao về phía trước.

Mã Vân Lộc cũng thúc ngựa theo sau lưng Trần Húc.

Tại cửa thành Dĩnh Xuyên.

Có một tiểu ca mắt sắc hét lớn: Nhìn kìa, đó là quân đội của Tống Vương sao.

Mọi người vội vàng định thần nhìn lại.

Quả nhiên.

Ở phía trước có quân đội đang từ từ tiến đến.

Đi đầu quân đội đó hách nhiên là một con chiến mã màu đỏ rực.

Trên chiến mã có một vị tướng mặc áo giáp, tay cầm trường thương, quả thực uy phong lẫm lẫm.

Người đó không phải là Tống Vương Trần Đông Thăng thì còn là ai.

Lập tức mọi người ai nấy đều hét lớn.

Tống Vương.

Tống Vương về rồi.

Mau nhìn kìa, người đi đầu tiên chính là Tống Vương.

Nhìn xem, tốc độ của Tống Vương thật nhanh.

Ở một bên, Thái Diễm, Điêu Thuyền cùng đứng một chỗ.

Bên cạnh các nàng có không ít Hổ Báo Kỵ bảo vệ.

Các nàng vội vàng nhìn về phía trước.

Thái Diễm vui mừng nói: Phu quân.

Quả nhiên là phu quân.

Điêu Thuyền cũng cười nói: Đúng là phu quân rồi, chàng cưỡi ngựa nhanh quá.

Các nàng ai nấy đều kích động.

Tôn Thượng Hương càng bước chân chạy ra nghênh đón.

Chân Mật cũng xách váy, chạy bước nhỏ theo.

Vừa chạy vừa nói: Thượng Hương, đợi ta với.

Tôn Thượng Hương quay đầu nhìn Chân Mật, hơi do dự một chút rồi quay lại bên cạnh Chân Mật.

Sau đó nàng đưa bàn tay nhỏ bé nắm lấy tay Chân Mật.

Hai người cùng nhau chạy về phía Trần Húc.

Nhìn hai người phía trước, Trần Húc liếc mắt liền nhận ra, khóe miệng hắn nở nụ cười.

Khi Xích Thố Mã đến gần Chân Mật và Tôn Thượng Hương, Trần Húc kéo dây cương, Xích Thố Mã dừng lại vững vàng bên cạnh hai người.

Hắn vươn tay kéo hai cô bé lên ngựa, hỏi: Sao lại chạy ra đây.

Bởi vì ta nhớ Đông Thăng ca ca.

Tôn Thượng Hương chu cái miệng nhỏ nhắn nói.

Ưm.

Bởi vì ta nhớ Đông Thăng ca ca.

Chân Mật vừa nói vừa gật đầu lia lịa, dường như làm vậy sẽ tăng thêm độ tin cậy cho lời nói.

Đông Thăng ca ca có nhớ ta không.

Chân Mật nói xong, mặt ửng hồng.

Tôn Thượng Hương cũng vẻ mặt mong chờ nhìn Trần Húc hỏi: Đông Thăng ca ca có nhớ ta không.

Trần Húc ôm chặt Chân Mật và Tôn Thượng Hương nói: Tự nhiên là nhớ rồi.

Lời này vừa thốt ra, trên mặt Chân Mật và Tôn Thượng Hương đồng thời hiện lên vẻ xấu hổ đỏ bừng.

Trần Húc thấy vậy trêu chọc: Hai vị tiểu mỹ nhân, nhớ ta bao nhiêu a.

Tôn Thượng Hương nghe vậy hơi ngẩng đầu nói: Nhiều hơn cô

ấy một chút.

Mặt Chân Mật càng đỏ hơn, nhưng vẫn khẽ cắn môi nói: Ta nhớ nhiều hơn Thượng Hương một chút.

Tôn Thượng Hương trừng mắt nhìn Chân Mật một cái, rồi bật cười trước.

Sau đó nàng nhìn thấy Mã Vân Lộc, mắt không khỏi sáng lên: Oa.

Thật là một tỷ tỷ anh tư táp sảng.

Tương lai ta cũng muốn được giống như tỷ tỷ này, thế thì tốt biết mấy.

Nàng nắm tay Trần Húc nói: Đông Thăng ca ca, huynh còn chưa giới thiệu cho ta đâu.

Được.

Trần Húc sủng nịch xoa đầu Tôn Thượng Hương và Chân Mật nói, Mật nhi, Thượng Hương, vị tỷ tỷ này tên là Mã Vân Lộc, nàng ấy là.

Ta biết, ta biết.

Tôn Thượng Hương tranh lời, Vị tỷ tỷ này là phu nhân của Đông Thăng ca ca.

Đông Thăng ca ca, ta nói đúng không.

Trần Húc cười khẽ: Không sai.

Thượng Hương nói đều đúng.

Hứ.

Tôn Thượng Hương hừ nhẹ một tiếng qua mũi, khẽ hất cái đầu nhỏ, vẻ mặt đầy ngạo kiều.

Trần Húc không khỏi bật cười.

Cô bé Tôn Thượng Hương này cũng thú vị thật.

Tôn Thượng Hương và Chân Mật cùng hành lễ với Mã Vân Lộc: Bái kiến Vân Lộc tỷ tỷ.

Mã Vân Lộc ngắm nghía hai người, cười nói: Oa, hai tiểu cô nương thật tuấn tú.

Tôn Thượng Hương lanh lảnh nói: Vân Lộc tỷ tỷ, ta tên là Tôn Thượng Hương.

Tỷ có thể dạy ta cưỡi ngựa luyện thương không.

Ước mơ từ nhỏ của ta là làm một nữ tướng quân chinh chiến thiên hạ.

Mã Vân Lộc nghe vậy cười nói: Cưỡi ngựa luyện thương.

Sao muội không tìm Đông Thăng ca ca, huynh ấy lợi hại hơn ta nhiều.

Không muốn.

Trên mặt Tôn Thượng Hương thoáng chút xấu hổ, Ta muốn học từ tỷ tỷ.

Được.

Mã Vân Lộc liếc nhìn Trần Húc, có thể thấy quan hệ giữa Trần Húc và hai tiểu cô nương này không bình thường.

Nàng khẽ cười nói: Đợi lúc nào muốn học thì tìm ta.

Vâng.

Tôn Thượng Hương gật đầu mạnh một cái.

Mã Vân Lộc mới nhìn sang Chân Mật nói: Nếu vậy, vị này chắc là Chân Mật rồi.

Chân Mật mang theo vài phần thẹn thùng nói: Chân Mật bái kiến

Vân Lộc tỷ tỷ.

Mã Vân Lộc nhìn Chân Mật một cái, lập tức bị thu hút.

Nàng tán thán: Tuổi còn nhỏ mà đã tuyệt sắc như vậy, lớn lên chắc chắn sẽ có khuynh thành chi sắc.

Trần Húc tán thưởng nhìn Mã Vân Lộc.

Bất kể nàng nói bừa hay không, ít nhất câu này nói rất chuẩn.

Hắn vẫy tay lớn: Đi thôi, chúng ta vào thành.

Dứt lời, hắn thúc ngựa Xích Thố lao về phía cửa thành.

Mã Vân Lộc tự nhiên cũng đi theo sau.

Chưa đến trước cửa thành, từ xa đã nghe thấy tiếng hoan hô như sấm dậy truyền đến.

Hoan nghênh Tống Vương.

Hoan nghênh Tống Vương trở về.

Tống Vương uy vũ.

Tống Vương thần dũng vô địch.

Tống Vương Tống Vương, thiên hạ vô song.

Tiếng hoan hô đợt này nối tiếp đợt khác, khiến tâm trạng Trần Húc vốn có chút mệt mỏi sau mấy ngày đi đường cũng trở nên tốt hơn.

Ngồi trên lưng ngựa Xích Thố, hắn vẫy tay chào bách tính phía trước.

Nhìn những bách tính này, trong lòng hắn vô cùng cảm khái.

Sau này, Dự Châu chính là phong địa của hắn.

Chương 311

Đây cũng là căn cơ để Trần mỗ nhân lập túc tại Tam Quốc.

Có một phương thủy thổ Dự Châu này, hy vọng tranh chiến thiên hạ cũng sẽ nhanh hơn.

Trên ngựa Xích Thố, Chân Mật nép vào lòng Trần Húc, nói: Đông Thăng ca ca, nhìn bên kia, các tỷ tỷ kìa.

Trần Húc gật đầu, tự nhiên hắn đã sớm nhìn thấy.

Mấy vị phu nhân nổi bật như vậy, không muốn nhìn thấy cũng khó.

Trong đám người đó, có mấy nữ tử đứng trác việt.

Hắn liếc mắt liền thấy ba người phía trước, hách nhiên là Thái Diễm, Điêu Thuyền và Tuân Thái.

Phía sau ba người, Chân Khương, Cam Mai, Phiền Ngọc cũng có mặt.

Sau đó hắn thấy Thái Diễm và Điêu Thuyền xách váy chạy về phía này.

Mấy người kia cũng theo sát phía sau.

Trần Húc thúc ngựa lao về phía các nàng.

Phu quân.

Hai giọng nói vang lên, Thái Diễm và Điêu Thuyền đã đến trước mặt hắn.

Hắn lập tức xuống ngựa.

Vừa chạm đất, Thái Diễm và Điêu Thuyền đã cùng nhau nhào vào

lòng hắn.

Phu quân, chàng về rồi.

Trên khuôn mặt tuyệt mỹ của Điêu Thuyền còn vương vài giọt lệ, trông thật đáng thương.

Hắn vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve má Điêu Thuyền, lau đi những giọt lệ, dịu dàng hỏi: Thiền nhi gần đây có khỏe không.

Điêu Thuyền gật đầu nói: Khỏe ạ, Chiêu Cơ tỷ tỷ đều chăm sóc thiếp thân rất tốt, cảm tạ phu quân.

Nói xong, nàng kiễng chân, nhẹ nhàng hôn lên má Trần Húc.

Trần Húc quay đầu lại.

Trong khoảnh khắc, hai môi chạm nhau.

Điêu Thuyền xấu hổ cúi đầu, đôi ngọc thủ khẽ đấm vào ngực Trần Húc.

Khi đánh vào ngực hắn, tay nàng đã sớm không còn chút lực nào.

Chỉ đấm nhẹ hai cái rồi vùi đầu vào ngực Trần Húc.

Trần Húc lúc này mới nhìn sang Thái Diễm.

Thái Diễm lúc này đôi mắt đẹp đang nhìn chằm chằm vào Trần Húc.

Cho dù Trần Húc đang trêu đùa với Điêu Thuyền, nàng cũng không lên tiếng quấy rầy.

Trên mặt Thái Diễm chỉ si ngốc cười, đâu còn dáng vẻ của Hán mạt để nhất tài nữ.

Nàng khẽ mở đôi môi anh đào nói: Phu quân đi xa một đường vất vả rồi, hay là chúng ta về nghỉ ngơi đi.

Ừ.

Trần Húc vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve cái cằm trơn bóng của nàng, khẽ nâng lên hỏi: Phu nhân có nhớ vi phu không.

Ừ, nhớ.

Mặt Thái Diễm đã đỏ bừng, nhưng vẫn tiếp tục nói, Rất nhớ.

Trong đôi mắt nàng tràn đầy vẻ mê ly.

Nói đoạn, nàng cũng kiễng chân hôn lên má Trần Húc.

Lần này, Trần Húc tự giác quay đầu.

Hai môi chạm nhau, bốn mắt nhìn nhau.

Mặt Thái Diễm đỏ bừng, lan xuống tận cái cổ trắng ngần.

Nàng thẹn thùng cúi đầu, rúc vào lòng Trần Húc.

Đến lúc này, Tuân Thái mới cười doanh doanh thi lễ với Trần Húc: Phu quân.

Đôi mắt đẹp của nàng vẫn luôn nhìn chằm chằm Trần Húc, phảng phất như muốn khắc sâu hình ảnh hắn vào tận đáy lòng.

Thái Diễm tự giác rời khỏi lòng Trần Húc, nhẹ nhàng kéo Điêu Thuyền một cái.

Điêu Thuyền hiểu ý, lui ra nửa bước.

Thái Diễm mỗi tay dắt một người là Chân Mật và Tôn Thượng Hương.

Sau đó nàng chủ động nhìn sang Mã Vân Lộc nói: Thật là một muội muội anh tư táp sảng, không biết muội muội xưng hô thế nào.

Mã Vân Lộc xuống ngựa, doanh doanh thi lễ với Thái Diễm: Mã Vân Lộc bái kiến Diễm phu nhân, Thiền phu nhân.

Thái Diễm vội vàng bước tới đỡ Mã Vân Lộc dậy: Muội muội cần gì phải hành đại lễ như vậy, mau mau đứng lên.

Nói đoạn, nàng chủ động kéo tay Mã Vân Lộc nói: Vân Lộc muội muội, đến đây, ta giới thiệu cho muội một chút.

Tuân Thái khá tự giác dang rộng hai tay, sà vào lòng Trần Húc.

Nàng tìm một tư thế thoải mái trong lòng hắn, lẳng lặng hưởng thụ thời gian hiếm có này.

Phía sau Tuân Thái, Chân Khương, Cam Mai, Phiền Ngọc cũng bước liên bộ nghênh đón.

Phu quân.

Một tiếng gọi kiều mị mang theo vài phần nức nở vang lên, Chân Khương nhào vào lòng Trần Húc.

Trần Húc vỗ lưng Chân Khương, trêu chọc: Sao thế Khương nhi.

Lần đầu tiên ta gặp nàng, nàng dũng cảm lắm mà.

Còn định làm mai cho ta nữa.

Bây giờ lại khóc nhè rồi.

Chân Khương chun mũi, hừ nhẹ một tiếng nói: Nếu thiếp không làm mai cho chàng, chàng cũng sẽ không chú ý đến thiếp đúng không.

Đầu nàng cọ cọ trong lòng Trần Húc nói: Phu quân, đợi lát nữa về, thiếp sẽ cho chàng một bất ngờ.

Trần Húc nghe vậy vẻ mặt tò mò: Bất ngờ gì vậy.

Chân Khương cười tươi như hoa nói: Bí mật.

Được rồi.

Trần Húc lộ ra vẻ bất đắc dĩ.

Hắn cứ nhìn chằm chằm Chân Khương không chớp mắt.

Bị nhìn như vậy, Chân Khương lại không tiếp lời, chỉ là mặt nàng đã sớm đỏ ửng.

Cam Mai và Phiền Ngọc cũng doanh doanh thi lễ với Trần Húc: Phu quân.

Ừ.

Trần Húc gật đầu.

Ngay sau đó, hai nàng cùng nhào vào lòng ngực vừa mới trống trải của hắn.

Sau khi ôn tồn với các nàng một hồi, Trần Húc nhìn về phía trước.

Ở đó, Lỗ Túc, Trần Quần và những người khác đều đã ra nghênh đón.

Họ đồng loạt cúi người thi lễ, cung kính nói: Cung nghênh Tống Vương trở về.

Trần Húc bước lên vài bước, đỡ từng người dậy rồi cười nói: Lúc Bản vương không có ở đây, đa tạ chư vị vất vả rồi.

Tống Vương khách khí, có thể vì chư vị hiệu lực cũng là may mắn của chúng ta.

Lỗ Túc cười nói, Tống Vương, mời.

Mọi người cùng nhau đi về phía trước.

Tại cửa thành, cảm xúc của bách tính lại dâng cao.

Tiếng hoan hô vang lên không ngớt bên tai.

Trần Húc vẫy tay ra hiệu cảm ơn.

Trên đường về phủ Châu Mục, đi một mạch thấy trong thành có không ít thay đổi.

Hắn thu hết vào đáy mắt.

Trong phủ Châu Mục.

Trần Húc nhìn mọi người đông đủ một đường, nói: Chư vị trấn

thủ tại Dự Châu vất vả rồi.

Bản vương ở đây tạ ơn chư vị.

Lỗ Túc cười nói: Tống Vương khách khí, đây vốn là bổn phận của chúng ta.

Trần Húc cười: Bản vương làm chủ, lát nữa sẽ tổ chức tiệc khánh công.

Tất cả văn võ bá quan đều phải có mặt.

Vâng, đa tạ Tống Vương.

Mọi người đồng thanh đáp.

Trần Húc quét mắt nhìn mọi người nói: Mọi người vạn vạn lần không được đến muộn.

Nếu ai đến muộn sẽ phạt ba chén rượu.

Vâng.

Mọi người đáp lời rồi đi ra ngoài.

Trần Húc giữ lại Quách Gia, Lỗ Túc và mấy người khác.

Chương 312

Hắn nhìn Từ Thứ hỏi: Nguyên Trực, nói cho ta nghe tình hình gần đây của Duyện Châu đi.

Chúa công.

Mấy hôm trước Tào Tháo trưng binh mãi mã tại các quận Thái Sơn.

Mười ngày trước, Tào Tháo thân chinh dẫn bốn vạn quân hội chiến với Lữ Bố tại Đông Bình Quốc.

Trận đó Lữ Bố đại thắng.

Sau đó Lữ Bố thừa thắng truy kích, Tào Tháo thì một đường đào vong.

Bốn ngày trước, Tào Tháo và Lữ Bố lại hội chiến tại quận Nhâm Thành.

Tào Tháo lại đại bại, lui về Lỗ huyện.

Nếu theo thời cuộc phát triển, trong hai ba ngày tới, Tào Tháo sẽ lại giao chiến với Lữ Bố tại đó.

Nói đoạn, Từ Thứ chỉ tay vào một điểm trên bản đồ địa hình nói: Địa điểm giao chiến dự kiến là ở đây, quận Lỗ, Lỗ huyện.

Lần này có khả năng là trận chiến cuối cùng của Tào Tháo.

Bởi vì theo tình báo ta nhận được, binh mã dưới trướng Tào Tháo không đủ một vạn.

Tương ứng với đó, binh mã dưới trướng Lữ Bố đạt đến sáu vạn.

Binh lực hai bên quá mức chênh lệch.

Điền Phong cười khẩy một tiếng: Không ngờ Tào Tháo lại không chịu nổi một kích như vậy.

Trần Quần cũng lắc đầu nói: Đáng tiếc a, ta vì Tào Tháo và Lữ Bố mà bố trí tất cả, để phòng ngừa Lữ Bố thế đại, ta còn bắt cả Công Đài đi.

Kết quả Tào Tháo lại đem cục diện tốt như vậy chắp tay dâng tặng.

Trần Cung nghe vậy, trên mặt hiện ra một nụ cười khổ.

Lông mày Trần Húc khẽ nhíu lại.

Nếu là người khác thì cũng thôi.

Nhưng đó là Tào Tháo a.

Tào Tháo là ai.

Đó là một đời gian hùng Hán mạt.

Một nhà quân sự kiệt xuất.

Nhân vật như vậy mà lại không chịu nổi một kích sao.

Mới ngắn ngủi hơn mười ngày đã liên chiến liên bại.

Thôi thì cũng đành, nhưng hiện giờ lại đang ở bên bờ vực bại vong.

Sao có thể.

Trần Húc lắc đầu nói: Nguyên Trực, trong chuyện này e là có vấn đề.

Ngươi hãy nói lại kỹ càng tình hình của Lữ Bố và Tào Tháo một lần nữa.

Vâng.

Từ Thứ lập tức kể lại một lần nữa.

Trần Húc hỏi: Nguyên Trực, binh lực của Tào Tháo rốt cuộc là sao.

Mới đầu có bốn vạn người, giờ lại không đến một vạn.

Chúa công, chuyện này ta cũng từng nghi ngờ, vì thế ta đã đặc biệt cho người xác nhận kỹ lại một phen.

Từ Thứ nói, Hiện nay binh mã Tào Tháo tối đa không quá một vạn.

Số binh mã còn lại đều đã tán thất sau mấy lần chiến bại.

Có một số đã gia nhập dưới trướng Lữ Bố.

Trần Húc nghe vậy ngạc nhiên: Nguyên Trực, ngươi nói là một bộ phận binh mã dưới trướng Tào Tháo đã gia nhập phe Lữ Bố.

Không sai.

Từ Thứ gật đầu, Theo tình báo tiền phương truyền về, sau hai lần đại chiến, Tào Thuần và Chu Linh đã dẫn binh mã dưới trướng lần lượt đầu quân cho Lữ Bố.

Ai.

Trần Húc ngẩn người.

Hắn quả thực không dám tin vào tai mình, hỏi lại: Tào Thuần và Chu Linh.

Không sai.

Từ Thứ gật đầu.

Trần Húc cạn lời.

Tào Thuần là con cháu tông tộc Tào gia, là thủ lĩnh Hổ Báo Kỵ.

Hổ Báo Kỵ là tinh nhuệ nhất đẳng dưới trướng Tào Tháo, thủ lĩnh của nó nhất định phải là người được tin tưởng nhất.

Hiện giờ người như vậy lại đầu hàng Lữ Bố.

Điều này cũng quá mức không tưởng rồi chứ.

Kế trá hàng này dùng cũng quá thô thiển rồi.

Nhưng ngay sau đó hắn chuyển niệm nghĩ lại.

Hình như dưới trướng Tào Tháo, những người lợi hại mà không phải con cháu tông tộc đều đã bị hắn chiêu mộ.

Tào Tháo muốn chọn ra hai người cũng thực sự không dễ.

Trần Húc nhìn Trần Cung nói: Công Đài, ngươi xem, nếu không phải Bản vương tương bảng chiêu mộ hết nhân tài, liệu hắn có chọn nhân vật như vậy không.

Kế trá hàng rõ ràng như thế, cư nhiên cũng sẽ mắc bẫy.

Trên mặt Trần Cung hiện ra vẻ bất đắc dĩ.

Qua sự phân tích của Trần Húc, đừng nói, kế trá hàng này quả thực bày ra ngay trước mắt.

Nhưng hắn vẫn hỏi: Chúa công, vì sao ngài ngay từ đầu đã nhận định trong đó có vấn đề.

Trần Húc tự nhiên không thể nói thật, chỉ đành cười trừ.

Quách Gia cũng cười nói: Tào Tháo quả thực có vài phần tư chất gian hùng.

Chỉ tiếc đối thủ của hắn là chúng ta.

Trận chiến Duyện Châu ngay từ đầu đã là cục diện do chúng ta bố hạ.

Chúng ta là người đánh cờ, Tào Tháo bất quá chỉ là một quân cờ mà thôi.

Không sai.

Phụng Hiếu nói rất có lý.

Tuân Du cũng tán thán một tiếng, Quân cờ thì chung quy cũng chỉ là quân cờ mà thôi.

Trần Húc thở dài một hơi nói: Chỉ sợ bố trí của Tào Tháo không chỉ dừng lại ở đó.

Hắn nhìn Từ Thứ hỏi: Nguyên Trực, Tào Thuần và Chu Linh dẫn bao nhiêu nhân mã đầu quân cho Lữ Bố.

Chúa công, Tào Thuần và Chu Linh lần lượt dẫn năm ngàn và bốn ngàn người đầu quân cho Lữ Bố.

Từ Thứ trả lời.

Ngón tay Trần Húc khẽ gõ lên bàn.

Một lúc lâu sau hắn mới nói: Binh lực có chút không khớp a.

Tổng cộng lại cũng chưa đến hai vạn người.

Chỉ sợ Tào Tháo kia còn có bố trí khác.

Không biết các vị thấy thế nào.

Chúa công nói rất đúng.

Quách Gia gật đầu, Theo Mỗ thấy, Tào Tháo e là cố ý giải tán số binh mã kia để làm phục binh.

Bố trí của Tào Tháo chỉ sợ không chỉ có thế.

Trần Húc vỗ tay lên bản đồ địa hình nói, Các ngươi xem, Lỗ huyện, quận Lỗ, và Hà Khâu quận Sơn Dương.

Hiện nay Hà Khâu đang ở trong tay Tào Tháo.

Nếu lúc Lữ Bố và Tào Tháo đại chiến, Trình Dục dưới trướng Tào Tháo phái một đạo binh mã từ Hà Khâu xuất phát.

Sẽ xảy ra chuyện gì.

Mọi người nghe vậy đều hít sâu một hơi lạnh.

Tuân Du kinh hô: Bố trí của Tào Tháo quả thực đáng sợ.

Liên tiếp để lại ba cái hậu thủ.

Như vậy thì Lữ Bố e là khó rồi.

Lỗ Túc cảm khái nhìn sang Trần Cung.

Trần Cung giơ tay nói: Chư vị, hiện nay ta và mọi người cùng dưới một mái nhà.

Lý do trước đây ta gia nhập dưới trướng Lữ Bố ta cũng đã nói với Chúa công rồi.

Nhất thời ma chướng.

Ha ha.

Trong lòng Trần Húc lại đang âm thầm tính toán.

Tào Tháo quả nhiên không hổ là Tào Tháo.

Chương 313

Hiện nay đại chiến giữa Lữ Bố và Tào Tháo sắp nổ ra.

Trận cuối cùng này, dưới sự mưu tính của Tào Tháo, thắng lợi đã bày ra trước mắt hắn.

Giờ chỉ xem thắng lợi đến mức độ nào mà thôi.

Chỉ là nếu cứ thế này, Lữ Bố tuy bị trọng thương nhưng thực lực Tào Tháo lại căn bản không bị tổn hại.

Nếu không cẩn thận, chỉ sợ Lữ Bố sẽ vì thế mà thân vong.

Đến lúc đó Tào Tháo thu nạp được Trương Liêu, thực lực chỉ sợ không giảm mà còn tăng.

Trương Liêu kia là người đứng đầu Ngũ Tử Lương Tướng, võ lực, năng lực thống binh đều là thượng thượng chi tuyển.

Nhân vật như vậy, nói gì thì nói cũng phải nắm trong tay.

Hơn nữa, nếu chiêu mộ được Trương Liêu trước khi hắn đầu quân cho Tào Tháo thì sẽ nhận được phần thưởng tiệt hồ cướp tay trên.

Khoan đã.

Trong lòng Trần Húc khẽ động.

Hắn đã có chủ ý.

Ngay lập tức hắn cười nhạt nói: Chư vị, nếu tất cả đều diễn ra theo bố cục của Tào Tháo thì vị miễn có chút vô vị.

Hay là chúng ta gia tăng thêm chút nhạc thú cho hắn.

Chư vị thấy thế nào.

Mọi người nghe vậy đều trầm tư suy nghĩ.

Gia tăng thêm chút nhạc thú.

Quách Gia lẩm bẩm tự nói, rồi bật cười: Kế này của Chúa công thật diệu.

Gia trước đây vẫn đang lo lắng nếu Tào Tháo thôn tính được Lữ Bố, tuy đạt được mục đích đả kích Lữ Bố của chúng ta, nhưng thực lực Tào Tháo lại vì thế mà tăng lên.

Như vậy tịnh không phải là điều chúng ta mong muốn.

Chỉ là ta tư lự hồi lâu cũng vẫn chưa nghĩ thông mà thôi.

Không sai.

Giả Hủ nghe vậy cũng do trung tán thán, Kế này của Chúa công quả nhiên bất đồng phàm hưởng.

Giả Hủ bội phục.

Tuân Du cũng gật đầu: Nếu làm như vậy, Lữ Bố và Tào Tháo hai hổ đấu nhau, đến lúc đó định nhiên lưỡng bại câu thương.

Pháp Chính gãi gãi đầu, có chút vô ngữ nói: Ta nói các vị đừng úp mở nữa.

Rốt cuộc là kế sách gì, mau nói ra để Pháp Chính ta cũng được học tập một chút.

Kế của Chúa công quy nạp lại chỉ có hai chữ: Bình hành.

Quách Gia cười nói, Đã là Lữ Bố không nhìn ra trúng kế, vậy thì chúng ta sẽ để cho Lữ Bố biết mình trúng kế.

Như vậy chúng ta mới có thể tọa thu ngư ông đắc lợi.

Tê.

Pháp Chính hít sâu một hơi lạnh, nói, Đối với Tào Tháo vị miễn

cũng quá tàn nhẫn rồi.

Đến lúc đó hắn chẳng phải tức đến thổ huyết sao.

Mọi người cùng cười lớn.

Duyện Châu, Lỗ huyện, quận Lỗ.

Tào Tháo ngồi trong phủ quận thủ, tay cầm thẻ tre nghiền ngẫm đọc, vẻ mặt di nhiên tự đắc.

Hí Chí Tài và Tuân Úc từ bên ngoài đi vào, thi lễ với Tào Tháo: Chúa công.

Tào Tháo đặt thẻ tre xuống, nhìn hai người nói: Chí Tài, Văn Nhược, ngồi đi.

Không biết tình hình phía trước thế nào rồi.

Tuân Úc ôm quyền nói: Chúa công yên tâm, hiện nay bên phía Lữ Bố tịnh không có chút dị động nào, tất cả đều đang tiến hành theo dự tính của chúng ta.

Như vậy thì tốt.

Tào Tháo cười ha hả, Lần này ta nhất định phải bắt sống Lữ Bố, hạ được Trương Mạc.

Ta phải hỏi cho rõ Trương Mạc vì sao lại phản bội ta.

Đến cuối câu, hắn có chút nghiến răng nghiến lợi.

Tuân Úc và Hí Chí Tài đều có chút mặc nhiên.

Bọn họ biết quan hệ giữa Tào Tháo và Trương Mạc tốt đến mức nào, cũng vì thế mà hiểu được tại sao lúc này Tào Tháo lại tức giận như vậy.

Có thể nói Trương Mạc là chí giao của Tào Tháo.

Là loại người có thể thác phụ vợ con.

Khụ.

Bên cạnh một ngọn núi nhỏ ở biên giới giữa Đông Bình Quốc và quận Lỗ.

Lữ Bố dẫn đại quân đóng trại tại đây.

Lữ Bố đứng trên sườn núi, nhìn về phía Lỗ huyện xa xa.

Tay phải hắn nắm chặt: Tào Tháo, lần này xem ngươi chạy đi đâu.

Đương hạ, hắn quay đầu nhìn thuộc hạ nói: Ngày mai chúng ta nhất chiến diệt Tào Tháo.

Mời các tướng cùng ta dốc sức.

Trương Liêu bước lên hai bước nói: Lữ tướng quân, hai lần trước quân Tào bại quá dễ dàng, chỉ sợ trong đó có trá.

Lữ Bố hừ nhẹ một tiếng, không nói gì.

Cao Thuận thấy vậy khẽ thở dài, cũng bước lên một bước nói: Lữ tướng quân, cần đề phòng trong đó có trá a.

Câm miệng.

Lữ Bố nộ quát một tiếng, Văn Viễn, Bá Bình, các ngươi có ý gì.

Trước đó dăm ba lần nhiễu loạn quân tâm, Bản tướng đều không cùng các ngươi so đo.

Hiện nay quyết chiến ngay trước mắt, cư nhiên lại hành xử như vậy, hiềm kiếm của Bản tướng quân không đủ bén sao.

Nói đoạn, một tay hắn ấn lên trường kiếm bên hông.

Tăng.

Kiếm quang lóe lên, trường kiếm rút ra khỏi vỏ.

Lữ Bố tay cầm trường kiếm chém vào tảng đá bên cạnh.

Tia lửa bắn tung tóe, tảng đá vỡ làm đôi.

Hắn nộ quát: Nếu kẻ nào dám nhiễu loạn quân tâm, kết cục sẽ như tảng đá này.

Đúng lúc này, phía trước có một con chiến mã phi nhanh tới.

Từ xa đã nghe tiếng hét lớn: Tướng quân, có khẩn cấp quân tình.

Chỉ thấy người kia phi thân xuống ngựa, nói: Tướng quân, ta tìm được một phần quân tình khẩn cấp.

Nói đoạn, hắn dâng tình báo trong tay lên.

Lữ Bố tiếp lấy xem qua, lập tức nhíu mày, khẽ quát một tiếng: Ngươi từ đâu lấy được phần tình báo này.

Bẩm tướng quân.

Tiểu đội của thuộc hạ đang tuần tra bên ngoài thì đụng phải một kẻ ăn mặc như thương nhân, đang lén lút đi về hướng Lỗ huyện.

Ta cảm thấy hình tích khả nghi nên liền giết kẻ đó, từ trên người hắn lục soát được phần tình báo này.

Người kia cung kính đáp.

Nếu là như vậy thì cũng đáng tin.

Lữ Bố có chút không quyết định được chủ ý.

Trương Liêu nghi vấn hỏi: Tướng quân, trong tình báo viết gì vậy.

Lữ Bố đưa tay, chuyển tình báo cho Trương Liêu.

Trương Liêu xem xong, lập tức đại kinh thất sắc: Tướng quân, đây là chứng cứ Tào Tháo cùng Tào Thuần, Chu Linh hợp mưu.

Mạt tướng nguyện dẫn binh mã, tróc nã Tào Thuần, Chu Linh quy án.

Tướng quân, tên Tào Thuần kia khá có dũng lực, mạt tướng

nguyện đi cùng, tương trợ Văn Viễn.

Cao Thuận cũng cung kính nói.

Lữ Bố day day mi tâm, lập tức phất tay.

Trương Liêu liền khẽ quát một tiếng: Chúng tướng sĩ, theo ta cùng đi tróc nã phản tướng Tào Thuần, Chu Linh.

Nhạ.

Một đám binh sĩ dưới sự dẫn dắt của Trương Liêu và Cao Thuận đi thẳng về phía một quân doanh.

Không bao lâu sau, mỗi người liền áp giải một người đi lên sườn núi.

Tào Thuần và Chu Linh nhìn nhau một cái, sắc mặt lập tức biến đổi.

Chu Linh bịch một tiếng quỳ rạp xuống đất, kêu oan: Lữ tướng quân, nhất định có kẻ tiểu nhân vu oan giá họa cho chúng ta.

Vừa nói, hắn vừa đưa mắt nhìn về phía Trương Liêu và Cao Thuận.

Lữ tướng quân, Chu Linh nói rất đúng.

Thương thế trên người của ta chính là minh chứng a.

Nói đoạn, Tào Thuần giật mạnh y phục, lộ ra lồng ngực.

Chỉ thấy tại nơi ngực, có hơn mười vết roi rõ ràng có thể thấy được.

Chương 314

Trong đó nghiêm trọng nhất là một vết khiến da tróc thịt bong, máu thịt lật cả ra ngoài.

Lữ Bố nhìn thoáng qua, mày nhíu càng sâu hơn.

Hắn phất tay nói: Đem hai người giải xuống, đợi sau trận chiến này sẽ lại định đoạt.

Trương Liêu ôm quyền thi lễ nói: Tướng quân, không ổn đâu.

Lúc này giết hai người bọn họ mới là phương pháp thỏa đáng nhất.

Lữ Bố hai mắt trừng lớn nhìn Trương Liêu, giận hừ một tiếng: Văn Viễn, ngươi đang dạy bản tướng làm việc sao.

Trương Liêu vội vàng chắp tay: Mạt tướng không dám.

Tào Thuần và Chu Linh hai người liếc nhau.

Chu Linh vội vàng khóc lóc kể lể: Tướng quân, xin minh xét a.

Chúng ta oan uổng a.

Lữ Bố phất phất tay.

Bốn tên quân sĩ mỗi người tiến lên, đem Tào Thuần và Chu Linh lôi xuống.

Trương Liêu lần thứ hai tiến lên nói: Tướng quân, mạt tướng nguyện mang theo binh mã, mai phục ở hậu quân để làm sách ứng.

Tướng quân, mạt tướng cũng nguyện mang theo binh mã, mai phục ở bên cạnh để làm sách ứng.

Cao Thuận cũng chắp tay nói.

Lữ Bố mày nhíu chặt, nhìn chằm chằm Trương Liêu và Cao Thuận hồi lâu, mới thở dài một tiếng nói: Thôi được.

Trương Liêu, Cao Thuận hai người các ngươi lĩnh ba ngàn binh mã đi đi.

Trương Liêu tiến lên một bước nói: Tướng quân, vậy Hãm Trận Doanh có thể hay không giao cho Cao Bá Ninh thống lĩnh.

Lữ Bố hai mắt trừng lên, bộ dáng muốn phát hỏa.

Cao Thuận bất đắc dĩ, chỉ có thể tiến lên một bước, lôi Trương Liêu đi xuống.

Dưới một góc sườn núi.

Cao Thuận khẽ thở dài một hơi nói: Văn Viễn a, hà tất phải năm lần bảy lượt đỉnh đụng Lữ tướng quân.

Bá Ninh a, ngươi cũng thấy rồi, tên Ngụy Tục kia dẫn theo Hãm Trận Doanh, căn bản không phát huy được uy lực của Hãm Trận Doanh.

Trương Liêu thở dài nói, Lần này đại chiến với Tào Tháo, nếu một cái không cẩn thận làm chiết tổn Hãm Trận Doanh, chẳng phải là lỗ lớn sao.

Hãm Trận Doanh chính là tâm huyết của Bá Ninh ngươi a.

Cao Thuận thần sắc có chút phức tạp nói: Nếu thật sự chiết tổn, vậy ta cũng đành chịu.

Trương Liêu đấm một quyền vào ngực Cao Thuận.

Cao Thuận chỉ cảm thấy ngực đau nhói, không khỏi khẽ ho khan một tiếng.

Trương Liêu túm lấy cổ áo Cao Thuận nói: Bá Ninh, đáp ứng ta.

Đừng buông xuôi nhanh như vậy.

Đại trượng phu phải kiến lập công nghiệp bất thế, sao có thể đơn giản từ bỏ như thế.

Cao Thuận nhìn Trương Liêu, ánh mắt có chút phức tạp, hồi lâu mới nói: Văn Viễn, Hãm Trận Doanh là tâm huyết cả đời ta, nếu Hãm Trận Doanh thật sự không còn, ta cũng.

Đừng nói lời xui xẻo.

Trương Liêu ngắt lời Cao Thuận, Lần này, chúng ta chưa chắc đã không có cơ hội.

Ta và ngươi cộng lại cũng không đến sáu ngàn người, binh lực thực sự quá ít.

Cao Thuận có chút bất lực nói.

Trương Liêu kéo tay Cao Thuận: Đi, Bá Ninh, chúng ta đi hỏi tên binh sĩ vừa rồi xem hắn phát hiện tình báo ở đâu.

Đêm xuống.

Dự Châu, Châu Mục phủ.

Một đám văn võ toàn bộ tề tụ ở đây.

Dưới sự dẫn dắt của Trần Húc, mọi người cùng nhau sướng ẩm.

Bên ngoài Châu Mục phủ, từng quán cháo cũng lần lượt mở ra.

Chỉ là lần này trong quán cháo không chỉ có cháo, mà còn có không ít mỹ thực khác.

Bá tánh toàn bộ đều tụ tập bên cạnh, chia sẻ mỹ thực.

Trần Húc thấy uống cũng đã gần đủ, liền đi về phía hậu viện.

Khi vào đến trong phòng mới phát hiện Thái Diễm và Điêu Thuyền đang ở bên trong chờ đợi.

Nhìn thấy hắn tiến vào, hai người cùng thi lễ nói: Phu quân.

Ân.

Hai vị phu nhân mau mau ngồi.

Nhìn thấy hai người, trên mặt Trần Húc lộ ra hỉ sắc.

Thái Diễm và Điêu Thuyền cùng nhau tiến lên, giúp Trần Húc cởi bỏ áo giáp, lập tức lại bưng nước nóng, hầu hạ hắn rửa mặt.

Trần Húc xua tay nói: Chút chuyện nhỏ này, làm sao có thể lao động hai vị Vương hậu đại giá.

Thái Diễm và Điêu Thuyền nghe vậy ngẩn ra.

Điêu Thuyền có chút không thể tin được nói:.

Ta thành Vương hậu.

Phu quân là Tống Vương, ta sao lại không trở thành Vương hậu chứ.

Thái Diễm kiều thanh cười nói.

Điêu Thuyền chớp chớp đôi mắt đẹp, hồi lâu mới nói: Vậy Chiêu Cơ tỷ tỷ chẳng phải là Thái Vương hậu.

Còn ta, chẳng phải là Điêu Vương hậu.

Nghe cứ. quái quái thế nào ấy nhỉ.

Thái Diễm nghe vậy che miệng cười trộm: Vậy hay là gọi Thiền Vương hậu, muội thấy thế nào.

Thiền Vương hậu.

Trên trán Điêu Thuyền toát mồ hôi lạnh, nàng lắc đầu nói: Thôi, cứ gọi ta là Vương hậu đi.

Sau đó nàng nhìn về phía Thái Diễm nói: Chiêu Cơ tỷ tỷ, tỷ là chính cung Vương hậu, địa vị tôn sùng, sau này không thể giống như

ta hi ha hi hửng nữa đâu.

Nga.

Vậy sao.

Thái Diễm vừa nói vừa vươn tay cù lét Điêu Thuyền.

Điêu Thuyền lập tức cười duyên liên hồi, cũng tìm cơ hội cù lại Thái Diễm.

Hai nữ vừa cười đùa vừa cù lét nhau, nhất thời xuân quang chợt hiện.

Điêu Thuyền trốn ra sau lưng Trần Húc, vừa cười duyên vừa nói: Phu quân, cứu mạng.

Thái Diễm khẽ dời gót sen đi tới, vừa đi vừa nói: Thiền nhi muội muội, trốn sau lưng phu quân cũng vô dụng thôi.

Nói đoạn, nàng vươn hai tay ngọc ra làm bộ muốn cù lét.

Điêu Thuyền ôm chặt lấy Trần Húc nói: Phu quân, mau, cứu thiếp.

Được.

Trần Húc nói xong, hai tay liền chộp về phía Thái Diễm.

Thái Diễm đâu có phòng bị, lập tức bị tóm gọn.

Điêu Thuyền cười khanh khách, lập tức chạy ra phía cửa.

Tại trước cửa chỉnh đốn lại y sam, nàng mới cười duyên nói: Tống Vương, Tống Vương hậu, sắc trời đã tối, nghỉ ngơi sớm một chút đi.

Nói xong, nàng cười duyên mở cửa bước ra ngoài, chỉ để lại Trần Húc và Thái Diễm hai mặt nhìn nhau.

Thái Diễm kêu lên một tiếng: Thiền nhi muội muội cũng thật là, đi liền đi.

Vừa nói nàng vừa nhẹ nhàng vùng vẫy.

Trần Húc lại một phen đem nàng ôm vào trong lòng nói: Vương hậu, sắc trời đã tối.

Chúng ta sớm chút nghỉ ngơi đi thôi.

Sắc mặt Thái Diễm lập tức trở nên phi hồng.

Trần Húc bế bổng Thái Diễm lên, đi về phía giường.

Duyện Châu, Lỗ Quận, ngoài thành Lỗ Huyện năm dặm.

Tào Tháo cùng Lữ Bố xa xa tương đối.

Sau lưng bọn họ là đại quân của mỗi bên.

Chỉ là lúc này sau lưng Tào Tháo chỉ có hơn một vạn người, còn sau lưng Lữ Bố lại có đủ sáu vạn người.

Lữ Bố thân cưỡi Xích Thố Mã, đầu đội Tam Xoa Thúc Phát Tử Kim Quan, tay cầm Phương Thiên Họa Kích, quả nhiên uy phong lẫm lẫm.

Hắn lãng thanh quát to: Tào Tháo, sớm đầu hàng, ta liền tha cho ngươi khỏi chết.

Ánh mắt Tào Tháo vẫn luôn di động bên cạnh Lữ Bố.

Lúc này nghe Lữ Bố nói, hắn khẽ hừ một tiếng: Lữ Bố, tên vô sỉ tiểu nhân này.

Cư nhiên chiếm Duyện Châu của ta, hôm nay Tào Tháo ta dù chết cũng phải kéo ngươi xuống ngựa.

Bằng vào ngươi.

Lữ Bố cười khinh một tiếng nói, Bây giờ binh mã dưới trướng ngươi không đủ một vạn, chỉ chút người ấy làm sao đánh với ta.

Ta khuyên ngươi ngoan ngoãn đầu hàng, miễn cho uổng mạng.

Tào Tháo nhìn trái phải, hô lớn: Ai dám vì ta tiến lên, cùng tên Lữ Bố kia quyết một trận tử chiến.

Dưới trướng không một viên đại tướng nào ứng mệnh.

Hạ Hầu Đôn muốn tiến lên nhưng lại bị ánh mắt Hạ Hầu Uyên ngăn lại.

Tào Tháo kinh hãi.

Lại lần nữa lớn tiếng hô: Chúng tướng sĩ, ai dám tiến lên quyết một trận tử chiến với Lữ Bố.

Dưới trướng tử tịch một mảnh, không người nào dám ứng chiến.

Lần này, Tào Tháo triệt để cuống lên.

Hắn rống to một tiếng: Chúng tướng sĩ, kẻ nào dám xuất chiến Lữ Bố, ta thưởng vạn kim.

Quan thăng ba cấp.

Nhưng cũng giống như vừa rồi, dưới trướng không người đáp lại.

Chương 315

Lữ Bố ngửa mặt lên trời cười to: Tào Tháo, ta khuyên ngươi chết cái tâm đó đi.

Ta nãi thiên hạ đệ nhất võ tướng, ai dám chiến ta.

Ta khuyên ngươi sớm đầu hàng mới tốt.

Hạ Hầu Đôn nắm tay siết chặt, phát ra tiếng xương cốt kêu răng rắc.

Nhưng bị Hạ Hầu Uyên gắt gao giữ chặt, chỉ có thể coi như thôi.

Lữ Bố quay sang Ngụy Tục bên cạnh nói: Nhìn xem, Tào Tháo đều sợ đến muốn chết, dưới trướng cũng không có ai dám ứng chiến rồi.

Dưới tình huống như vậy, nếu nói có trá, đánh chết ta cũng không tin.

Nói xong, hắn kẹp bụng ngựa Xích Thố, thân hình lao vụt ra phía trước.

Phương Thiên Họa Kích trong tay chỉ thẳng Tào Tháo, cười to nói: Hôm nay, xem Lữ Phụng Tiên ta lấy đầu Tào Tháo trên cổ như thế nào.

Vừa nói, hắn vừa thúc ngựa vọt tới hướng Tào Tháo.

Trên mặt Tào Tháo hiện ra vẻ kinh khủng, đại thủ vung lên: Rút.

Cho ta rút.

Ngay lập tức, đại quân của Tào Tháo hậu quân biến thành tiền phương, chạy về phía sau.

Lữ Bố quát to: Toàn quân xung kích, theo ta truy.

Hắn một ngựa đi đầu, hàm vĩ trùng sát trong hậu quân Tào Tháo, giết đến vui vẻ vô cùng.

Một đường vừa đánh vừa lui.

Tào Tháo chạy đến cửa vào của một sơn cốc.

Hai bên vách núi dựng đứng, cấu thành một thông đạo chật hẹp, nên có tên là Nhất Tuyến Thiên.

Binh mã Tào Tháo nối đuôi nhau đi vào.

Nhìn Nhất Tuyến Thiên trước mắt, sắc mặt Lữ Bố khẽ biến.

Thành Liêm bên cạnh vội vàng tiến lên một bước nói: Chúa công, nơi này chim bay tuyệt tích, chỉ sợ phía trước có mai phục.

Bộ tướng Hách Manh cũng khuyên: Chúa công, phía trước địa hình hiểm yếu, không nên tiến thêm.

Lần này quân tâm Tào Tháo đã tán, chúng ta chiếm lấy Lỗ huyện, đoạn hậu lộ của Tào Tháo rồi tính sau.

Trên mặt Lữ Bố cũng hiện ra vài phần do dự.

Đúng lúc này, Tào Tháo lãng thanh cười to: Lữ Bố tiểu nhi, không phải muốn giết ta sao.

Hôm nay Tào Tháo ta ở đây, xem ngươi có gan hay không.

Nếu không có gan, sớm về nhà bú sữa mẹ đi.

Nói xong, hắn cười tiên phong.

Ngay sau đó, tướng sĩ Tào quân từng người cũng cười theo.

Có binh sĩ còn cười đến ngã xuống ngựa.

Sắc mặt Lữ Bố lúc xanh lúc trắng, lập tức nộ quát một tiếng: Tức chết ta rồi.

Tào Tháo tiểu nhi, hôm nay Lữ Bố ta thề phải chém đầu ngươi.

Thành Liêm vội nói: Chúa công, vạn vạn không thể.

Nhưng Lữ Bố đã thúc Xích Thố Mã lao vọt lên phía trước.

Thành Liêm, Hách Manh cùng Ngụy Tục thấy vậy, trong lòng ai nấy đều đại loạn.

Vì sợ Lữ Bố có sơ thất, bọn họ sôi nổi dẫn quân xông vào Nhất Tuyến Thiên.

Đúng lúc này, kim cổ tề minh.

Có hai đội binh sĩ phân biệt từ hai bên Nhất Tuyến Thiên trùng sát ra.

Nhất thời tiếng hò hét rung trời.

Do Nhất Tuyến Thiên quá hẹp, trong lúc cấp thiết, tiền không thể tiến, lui cũng không thể lui.

Tào Tháo đặt tay phải lên chuôi kiếm, dùng sức rút mạnh.

Keng một tiếng thúy hưởng, Thanh Công Kiếm ra khỏi vỏ.

Tay cầm Thanh Công Kiếm, hắn lãng thanh cao hát: Thắng lợi ngay trước mắt, mọi người theo ta cùng giết địch.

Giết a.

Binh mã dưới trướng Tào Tháo quay đầu trùng sát về phía Lữ Bố.

Hạ Hầu Đôn, Hạ Hầu Uyên nghênh chiến Lữ Bố.

Lữ Bố lúc này chiến tâm toàn vô.

Nhìn binh sĩ của mình bị chặn ngang cắt thành hai đoạn, hắn rống to: Chúng tướng sĩ, theo ta giết tán phục binh.

Ở một bên khác của Nhất Tuyến Thiên, bọn Thành Liêm cũng đồng thanh cao hát: Chúa công cứu ta, theo chúng ta cùng giết ra ngoài.

Lữ Bố vừa xoay người thì không xong rồi, toàn bộ tướng sĩ dưới

trướng Tào Tháo đều nhằm vào bộ khúc của Lữ Bố mà trùng sát.

Nhất thời, quân Lữ Bố bị giết đến thất linh bát lạc, hội không thành quân.

Lữ Bố tuy dũng mãnh, nhưng chung quanh toàn là tinh nhuệ của Tào Tháo, lại có huynh đệ Hạ Hầu Đôn, Hạ Hầu Uyên không ngừng đánh lén bên cạnh.

Xa xa Tào Hồng giương cung lắp tên, thỉnh thoảng bắn lén một mũi.

Lữ Bố tuy không sợ trúng tên nhưng cũng bị quấy nhiễu không chịu nổi.

Ngụy Tục thấy Lữ Bố bị đại quân Tào Tháo vây khốn, liền nhìn về phía tám trăm quân Hãm Trận Doanh dưới trướng, cao giọng hô: Nuôi quân ngàn ngày, dùng quân một giờ.

Hôm nay chính là lúc chúng ta vì chúa công hiệu mệnh, thỉnh các tướng sĩ Hãm Trận Doanh theo ta cùng giết.

Giết.

Quân sĩ Hãm Trận Doanh từng người ngửa mặt lên trời hô to: Giết.

Giết.

Ba tiếng giết hô lên, khí thế cũng theo đó thăng đằng.

Lập tức bọn họ xoay người giết về phía bộ khúc của Tào Tháo.

Nhất thời, nơi giao chiến huyết nhục hoành phi.

Thấy Hãm Trận Doanh chặn đứng Tào Tháo, nhìn tám trăm quân sĩ dũng mãnh kia, Tào Tháo đại kinh thất sắc nói: Đây là bộ đội gì, sao lại dũng mãnh như vậy.

Chúa công, là Hãm Trận Doanh dưới trướng Lữ Bố.

Tào Chân hồi đáp.

Hãm Trận Doanh.

Tào Tháo nói, Hãm Trận Doanh không phải nên do Cao Thuận thống lĩnh sao.

Chợt trong lòng hắn thót một cái: Cao Thuận dưới trướng Lữ Bố không có mặt, Trương Liêu kia cũng không có mặt.

Sẽ không xảy ra chuyện gì chứ.

Hắn nhìn Tào Chân hỏi: Tử Đan, viện quân Xương Ấp của ta đâu, sao còn chưa tới.

Tào Chân nghe vậy cũng giật mình, nói: Trình Dục làm việc chưa bao giờ sai sót, viện quân của hắn sẽ không bị Trương Liêu chặn lại rồi chứ.

Tào Tháo thở dài một tiếng: Trương Liêu và Cao Thuận kia quả nhiên là một đôi lương tướng.

Nếu viện quân của Trình Dục không tới được, vậy ta chỉ có thể đề tiền phát động.

Nói đoạn, hắn vẫy tay ra phía sau.

Ô.

Thoáng chốc, tiếng tù và vang lên.

Cánh trái quân Lữ Bố lập tức rối loạn.

Đó chính là những quân sĩ mà Tào Thuần và Chu Linh mang đi trá hàng Lữ Bố.

Từng người một trùng sát về phía trung quân Lữ Bố.

Lữ Bố tứ bề thọ địch, nhất thời hội không thành quân.

Cũng may nhờ Lữ Bố thần dũng mới có thể phất tay, mang theo binh sĩ vừa đánh vừa lui.

Có Hãm Trận Doanh đoạn hậu, chặn đứng sự vây truy chặn đường của Tào Tháo.

Lại có Cao Thuận và Trương Liêu thống lĩnh mấy ngàn binh mã kịp thời đuổi tới, giết vào sườn Tào Tháo, khiến đại quân Tào Tháo xuất hiện hỗn loạn.

Lữ Bố mượn cơ hội này mới có thể toàn thân rút lui.

Chương 316

Lữ Bố mang theo tàn quân quay về chỗ đóng quân ban đầu.

Lúc này hắn tao ngộ đại bại, sớm đã hôi đầu thổ kiểm.

Tướng sĩ dưới trướng từ sáu vạn ban đầu giờ chỉ còn lại hơn một vạn người.

Quan trọng hơn là Hãm Trận Doanh. không còn nữa.

Vì chặn đứng trung quân Tào Tháo để Lữ Bố rút lui, Hãm Trận Doanh vẫn luôn chặn ở phía sau cùng.

Cuối cùng, tám trăm quân sĩ Hãm Trận Doanh bị binh mã Tào quân hợp vây, toàn quân bị diệt, không một ai sống sót.

Lữ Bố vỗ vỗ vai Cao Thuận và Trương Liêu nói: Bá Ninh, Văn Viễn, lần này là ta trách oan các ngươi.

Cao Thuận và Trương Liêu cùng thở dài một tiếng, ôm quyền thi lễ.

Lữ Bố cũng khẽ thở dài.

Ngụy Tục ở một bên tiến lên một bước, ngượng ngùng nói: Bá Ninh, Hãm Trận Doanh. không còn nữa.

Lời này vừa nói ra, Cao Thuận cả người cứng đờ tại chỗ.

Hồi lâu, hắn mới hồi thần.

Văn Viễn, ngươi nghe thấy không, Hãm Trận Doanh. mất rồi.

Khóe miệng hắn lộ ra một tia cười khổ.

Tinh khí thần cả người phảng phất biến đổi hẳn.

Trương Liêu cao giọng nói: Bá Ninh, đừng sợ.

Hãm Trận Doanh mất rồi, Trương Văn Viễn ta bồi ngươi luyện lại.

Lúc trước luyện ra được, bây giờ cũng có thể.

Đàm hà dung dịch a.

Cao Thuận lắc đầu, Hãm Trận Doanh kia tiêu tốn tâm huyết cả đời ta.

Là tinh nhuệ chi sư bách chiến bách thắng kháng kích ngoại tộc của ta.

Hiện tại muốn luyện lại, nói dễ hơn làm.

Lữ Bố trên mặt hơi đỏ lên.

Lần này Hãm Trận Doanh tuy rằng chặn lại trung quân Tào Tháo, nhưng kỳ thật ai cũng nhìn ra, trong tay Ngụy Tục, Hãm Trận Doanh căn bản không phát huy được uy lực mạnh nhất.

Quan trọng hơn là không có mệnh lệnh của chủ tướng, quân sĩ Hãm Trận Doanh không dám lui, cũng không thể lui.

Mới bị đại quân Tào Tháo hợp vây, toàn bộ phúc một.

Nếu do Cao Thuận thống lĩnh, không chừng Hãm Trận Doanh còn có thể lui về.

Nghĩ đến đây, Lữ Bố cảm thấy trên mặt nóng rát đau đớn.

Hắn quát to: Người đâu.

Giúp ta đem Tào Thuần và Chu Linh lên đây, ta muốn sống sờ sờ lột da bọn hắn.

Nếu không phải do quân sĩ của bọn hắn làm tả quân động loạn, Lữ Bố ta cũng không đến mức thua.

Thân binh lĩnh mệnh vội vã đi.

Không bao lâu sau, thân vệ hốt hoảng chạy về báo: Chúa công, Tào Thuần và Chu Linh chạy rồi.

Quân sĩ thủ vệ bị đánh ngất xỉu.

Truy.

Cho ta truy.

Lữ Bố trường khiếu một tiếng, Hôm nay ta nhất định phải bắt Tào Thuần và Chu Linh nợ máu trả máu.

Tào Quận, Tào Huyền, bên trong quận thủ phủ.

Tào Tháo lúc này cũng có chút buồn bực.

Hắn nhìn Tuân Úc hỏi: Văn Nhược, đã liên hệ được với Trình Dục chưa.

Tuân Úc gật đầu: Chúa công, vừa rồi đã liên hệ, viện quân hắn mang đến đích xác bị Trương Liêu và Cao Thuận cản lại.

Quả nhiên là thế.

Tào Tháo gật đầu, Thời khắc cuối cùng, Trương Liêu và Cao Thuận kia có thể đến cứu viện.

Phần mẫn cảm đối với chiến trường này quả nhiên khó có được.

Lương tướng như vậy, nếu có thể chiêu về dưới trướng thì tốt biết mấy.

Tào Tháo mày hơi nhíu lại: Văn Nhược, có tin tức của Tào Tử Hòa và Chu Văn Bác chưa.

Tuân Úc lắc đầu.

Đúng lúc này, thân vệ bên ngoài đi vào: Khởi bẩm chúa công, Tào Thuần tướng quân và Chu Linh tướng quân đã về.

Tào Tháo nghe vậy đại hỉ.

Vội vàng từ trên chỗ ngồi đứng dậy, chủ động nghênh đón ra ngoài.

Tào Thuần và Chu Linh nhìn thấy Tào Tháo, lập tức quỳ rạp xuống đất: Thuộc hạ tham kiến chúa công.

Tào Tháo đỡ từng người dậy.

Tào Thuần nhìn Tào Tháo hỏi: Chúa công, ta quan sát chiến ý mọi người khá cao, hẳn là thắng rồi chứ.

Thắng.

Tào Tháo khẽ thở dài, Đáng tiếc, tổn thất thảm trọng a.

Tào Thuần và Chu Linh cùng bái đảo xuống đất: Chúa công, thuộc hạ làm việc bất lợi, xin chúa công trách phạt.

Tào Tháo lắc đầu: Trận chiến này không thể hoàn toàn trách hai người các ngươi.

Tử Hòa, Văn Bác, rốt cuộc tại quân doanh Lữ Bố đã xảy ra chuyện gì.

Chúa công, chuyện ta làm nằm vùng bị Lữ Bố phát hiện.

Tào Thuần đáp.

Cái gì.

Tào Tháo thất sắc, Sao có thể.

Trầm tư một hồi hắn mới nói: Tử Hòa, đem chuyện đã xảy ra kể lại một lần cho ta.

Nhạ.

Tào Thuần ôm quyền, Chúa công, một ngày trước khi xuất chiến, Trương Liêu, Cao Thuận hai người xông vào tướng doanh bắt chúng ta lại.

Ta tự cho là khó giữ được tính mạng, nhưng ai ngờ Lữ Bố đối với việc ta trá hàng có chút không xác định, liền chuẩn bị đợi sau đại chiến sẽ nói.

Thừa dịp Lữ Bố ra ngoài đại chiến, ta mới thu mua binh sĩ, trốn thoát ra ngoài.

Tào Tháo nhíu mày thâm tư: Tử Hòa, có biết vì sao lại bị phát hiện không.

Việc này khi ta trốn ra cũng đã hỏi tên quân sĩ bị ta mua chuộc.

Tào Thuần vừa nhớ lại vừa nói, Nghe tên quân sĩ kia kể, là Lữ Bố nhận được một phần quân tình.

Quân tình sao.

Tào Tháo mày khẽ nhíu nhưng không để ý nhiều nữa.

Hắn nhìn sang Tuân Úc và Hí Chí Tài hỏi: Văn Nhược, Chí Tài, Lữ Bố lần này thoát đi, có kế sách gì có thể bắt sống hắn không.

Tuân Úc và Hí Chí Tài liếc nhau, đều nhìn thấy sự bất lực trong mắt đối phương.

Hí Chí Tài lắc đầu: Chúa công, hiện nay Lữ Bố đã có tâm cảnh giác, muốn lại dẫn hắn vào tròng chỉ sợ khó càng thêm khó.

Chí Tài nói rất đúng.

Tuân Úc cũng gật đầu, Kỳ thật quan trọng nhất là dưới trướng Lữ Bố hiện nay trên dưới một lòng.

Muốn chiến thắng hắn chỉ sợ không phải chuyện dễ dàng.

Tào Tháo phất tay nói: Ta tổn thất không nhỏ, nhưng Lữ Bố tổn thất càng thảm trọng hơn.

Hiện nay chính là lúc thừa thắng truy kích, thống đả lạc thủy cẩu.

Truyền quân lệnh của ta: Sáng mai lập tức tiếp tục truy kích quân Lữ Bố.

Vụ tất phải tiêu diệt quân Lữ Bố trong cảnh nội Duyện Châu của ta.

Nhạ.

Mọi người đồng thanh đáp.

Trần Húc từ trên giường ngồi dậy, nhìn thoáng qua Thái Diễm đang ngủ say bên cạnh.

Thái Diễm lúc này phảng phất như con chuột nhỏ, rúc vào người hắn.

Hắn nhẹ nhàng đứng dậy, đi ra ngoài.

Lúc này trời đã sáng rõ, hắn rảo bước đến tiền viện, nơi dùng để làm việc.

Vừa vào cửa đã thấy Từ Thứ đợi ở đó.

Hắn cười vang nói: Nguyên Trực, tới lúc nào rồi, cũng không để hạ nhân thông báo một tiếng.

Chúa công, lúc này đang là lúc cửu biệt thắng tân hôn, ta đâu dám vào quấy rầy.

Từ Thứ hắc hắc cười.

Trần Húc trừng Từ Thứ một cái, sau đó cười nói: Được rồi.

Hắn đánh giá Từ Thứ một chút rồi nói: Xem dáng vẻ này, hẳn là có tin tức tốt mới phải.

Chúa công quả nhiên anh minh.

Từ Thứ cười hì hì nói, Chúa công, một trận chiến hôm qua, Tào Tháo thảm thắng.

Hiện nay binh sĩ dưới trướng Tào Tháo không đủ ba vạn người.

Còn về Lữ Bố ư.

Tự nhiên càng thảm, binh sĩ dưới trướng hiện giờ chỉ còn hơn một vạn người.

Trần Húc cười to: Tốt.

Chiến huống không tồi.

Chúng ta không vội, đợi đánh cho một trong hai bên không chịu nổi nữa hãy nói.

Trần Húc nói xong định đi ra ngoài, Từ Thứ lại cười nói: Chúa công, khoan đã.

Còn có một tin tức tốt.

Ân.

Bước chân Trần Húc dừng lại, kinh ngạc nhìn Từ Thứ.

Lại nghe Từ Thứ cười nói: Qua trận chiến này, Hãm Trận Doanh dưới trướng Lữ Bố, không còn nữa.

Cái gì.

Trần Húc rõ ràng sửng sốt.

Chương 317

Tự mình đạt được Hãm Trận Doanh xong, hắn liền hiểu rõ Hãm Trận Doanh tinh nhuệ thế nào.

Nói là thiên hạ đệ nhất đẳng tinh nhuệ cũng hào không quá đáng.

Tuy rằng nhân số không nhiều, nhưng chỉ cần sử dụng thỏa đáng, uy lực phát huy ra đủ để cùng mấy ngàn tinh nhuệ tương đề tịnh luận.

Vậy mà một chi tinh nhuệ bộ đội như thế lại không còn.

Điều này làm hắn có chút kinh ngạc.

Hắn kinh ngạc nhìn Từ Thứ nói: Nguyên Trực, nói tỉ mỉ cho ta nghe.

Nhạ.

Từ Thứ ôm quyền cười nói, Nói đến cũng là do người sử dụng Hãm Trận Doanh ngu xuẩn.

Đem Hãm Trận Doanh đặt ở nơi địa thế khai khoát, dùng làm hậu quân để ngăn cản trung quân Tào Tháo.

Do địa thế rộng mở, Hãm Trận Doanh lại chỉ có tám trăm người thế đơn lực cô, bị đại quân Tào Tháo hợp vây, muốn chạy cũng không có chỗ chạy.

Trần Húc ngẩn người.

Trong ấn tượng của hắn, Cao Thuận không nên có biểu hiện như vậy mới đúng.

Hắn hỏi: Vậy tướng lĩnh chỉ huy Hãm Trận Doanh không sao chứ.

Từ Thứ nghe vậy cũng cười: Đây mới là chỗ khiến người ta cảm thấy khó tin nhất.

Lúc Hãm Trận Doanh đang liều mạng ngăn cản trung quân Tào Tháo, Ngụy Tục kẻ làm chủ tướng Hãm Trận Doanh lại lâm trận bỏ chạy.

Từ Thứ không khỏi cười to: Trong tình huống đó, không có chủ tướng chỉ huy, chiến lực Hãm Trận Doanh không cách nào phát huy toàn bộ.

Không bại vong mới là có quỷ.

Ngụy Tục.

Trần Húc nói, Không phải là Cao Thuận sao.

Khoan đã, Nguyên Trực, ngươi nói tướng lĩnh chỉ huy Hãm Trận Doanh lần này là Ngụy Tục.

Từ Thứ gật đầu: Không sai.

Lần này Hãm Trận Doanh giao cho Ngụy Tục chỉ huy.

Kỳ thực, lúc ở thành Trường An, quyền chỉ huy Hãm Trận Doanh cũng đa số rơi vào trong tay Ngụy Tục.

Cái tên Ngụy Tục này, Trần Húc trước đó chưa từng nghe qua.

Nếu thật sự lợi hại, đa phần cũng sẽ không vô danh như vậy.

Lại kết hợp với những gì vừa nghe, hiển nhiên thực lực Ngụy Tục chẳng ra làm sao.

Trần Húc nói: Nguyên Trực, có biết vì sao quyền chỉ huy Hãm Trận Doanh lại rơi vào tay Ngụy Tục không.

Chẳng lẽ tên Ngụy Tục kia có chỗ hơn người.

Chúa công, chuyện này trong tình báo không đề cập đến.

Nhưng theo ý ta, đa phần là vì Cao Thuận không được coi trọng mà thôi.

Từ Thứ vừa nói vừa dâng tờ giấy trong tay lên.

Hắn tiếp tục: Chúa công, chi tiết trận chiến được viết ở trên này, thỉnh chúa công xem qua.

Trần Húc mở ra xem, nói: Nguyên Trực, trên này viết Trương Liêu, Cao Thuận hai người nảy sinh xung đột với Lữ Bố.

Chúa công, cứ theo tình huống này mà xem, kỳ thật nhị tướng Trương Liêu, Cao Thuận cùng Lữ Bố đã sớm có bất hòa.

Trước đó chúng ta liền thu được tình báo về xung đột giữa bọn họ.

Từ Thứ khẽ thở dài, Bất quá lần này, Lữ Bố có thể giữ lại hơn một vạn binh mã, đa phần là nhờ công Trương Liêu và Cao Thuận.

Hai người không những chặn đứng viện quân của Trình Dục, còn mang theo mấy ngàn người từ bên cạnh giết ra, giải vây cho Lữ Bố.

Từ điểm này có thể thấy được, Trương Liêu và Cao Thuận cũng được coi là lương tướng.

Trần Húc lắc đầu, nhìn Từ Thứ nói: Nguyên Trực, ngươi xem thường Trương Liêu và Cao Thuận rồi.

Thực lực hai người này, lợi hại hơn ngươi thấy rất nhiều.

Lương tướng.

Đó chính là thỏa thỏa một đời danh tướng.

Trương Liêu, người được song song tuyển nhập Đường triều Võ miếu 64 danh tướng và Tống triều Võ miếu 72 danh tướng.

Nhân vật như vậy sao có thể đơn giản.

Còn về Cao Thuận, nếu không phải khái nhiên chịu chết, chắc chắn cũng sẽ trở thành một đời danh tướng.

Trong lòng Trần Húc âm thầm trù tính, phải nghĩ biện pháp thu nạp

Trương Liêu và Cao Thuận về dưới trướng mới được.

Trương Liêu chí hướng cao xa, hẳn là có thể chiêu mộ.

Còn Cao Thuận ư.

Vì sao không thể thử dùng Hãm Trận Doanh để chiêu mộ một chút.

Từ Thứ nghe vậy trong lòng cũng thầm kinh hãi.

Nếu là người khác nói, hắn tự nhiên sẽ hoài nghi.

Nhưng lời này xuất phát từ miệng Trần Húc, hắn tự nhiên không có chút nghi ngờ nào.

Hắn gật đầu nói: Nếu như vậy, Lữ Bố không biết dùng Trương Liêu và Cao Thuận, xác thực là đáng tiếc.

Không sai.

Trần Húc cũng khẽ thở dài, Lữ Bố quả thực hết thuốc chữa.

Ta đều đem tình báo đưa đến trước mặt hắn, hắn khen ngược, chỉ đem Tào Thuần và Chu Linh giam lại, cư nhiên không đi xem xét phó tướng dưới trướng mình có vấn đề hay không.

Trần Húc bất đắc dĩ thở dài.

Cục diện bình phân thu sắc cư nhiên bị Lữ Bố chơi hỏng.

Hắn bảo Từ Thứ: Nguyên Trực a, đi gọi Quách Gia, Tuân Du, Giả Hủ, Điền Phong bọn họ tới, chúng ta mở một cái quân lược hội nghị.

Xem xem tiếp theo nên an bài Lữ Bố thế nào.

Nhạ.

Từ Thứ đáp một tiếng rồi xoay người đi tìm người.

Không bao lâu sau, mọi người tề tụ nghị sự sảnh.

Trần Húc cười nói: Tiếp theo, chúng ta xem xem nên an bài Lữ Bố thế nào.

Nguyên Trực, đem tình huống hiện tại giữa Lữ Bố và Tào Tháo nói tỉ mỉ cho mọi người nghe.

Lập tức, Từ Thứ đứng dậy, đem những gì nói với Trần Húc lúc trước thuật lại một lần.

Trần Húc lúc này mới đạm nhiên cười nói: Chư vị, việc tiếp theo ta muốn làm là bắt lấy Lữ Bố.

Chư vị xem xem có cao kiến gì không.

Tuân Du dẫn đầu mở miệng: Lấy tình huống hiện nay mà xem, địa điểm quyết chiến giữa Lữ Bố và Tào Tháo khẳng định là tại đại bản doanh Trần Lưu quận của Lữ Bố.

Như vậy, lộ tuyến để Lữ Bố đào tẩu tổng cộng có bốn con đường.

Vừa nói hắn vừa dùng tay vẽ lên địa hình đồ: Con đường thứ nhất, Lữ Bố có thể hướng Bắc.

Hướng Bắc tiến vào Nội Hà quận.

Nơi đó cũng là địa bàn dưới trướng Trương Dương.

Con đường thứ hai, chính là nơi này.

Tuân Du vạch ra một đường, Lữ Bố có thể từ đây đi về phía Bắc đầu bôn Viên Thiệu.

Con đường thứ ba, chính là mượn đường Tế Âm quận, tiến vào cảnh nội Từ Châu của Đào Khiêm.

Con đường thứ tư, chính là mượn đường Nội Hà quận, tiến vào Kinh Châu.

Quách Gia nghe vậy lập tức gật đầu cười nói: Không sai.

Công Đạt nói rất có lý.

Đây chính là mấy địa phương tiếp theo Lữ Bố có thể đi.

Việc chúng ta cần làm là xem xem nơi nào Lữ Bố có khả năng tới nhất.

Sau đó chúng ta thiết hạ phục binh trên đường hắn tất đi qua, tắc đại sự có thể thành.

Không sai.

Công Đạt, Phụng Hiếu nói rất có lý.

Điền Phong cũng vuốt râu tán thưởng.

Lập tức hắn lược một chút tư lượng rồi nói: Theo mỗ thấy, nơi Lữ Bố có khả năng đi nhất chính là hướng Bắc đầu bôn Viên Thiệu, hoặc là hướng Tây tiến vào Kinh Châu.

Trần Húc lại lâm vào suy tư.

Tiếp theo cần phải sinh cầm hoặc chém giết Lữ Bố.

Bốn con đường Tuân Du liệt kê ra, muốn đạt được mục đích đều không phải chuyện đơn giản.

Nguyên nhân rất đơn giản: Bởi vì đó là địa bàn của người khác.

Tại địa bàn người khác, tự nhiên không thể động dụng lượng lớn bộ đội.

Nếu chỉ dùng một nhóm nhỏ bộ đội thì muốn đạt thành mục đích lại càng khó thêm khó.

Vậy có biện pháp nào tốt hơn không.

Trần Húc mày khẽ nhíu.

Một khắc sau, một đạo linh quang lóe lên trong đầu hắn.

Nếu ở địa bàn người khác không tiện, vậy nếu ở trên địa bàn của

mình thì sao.

Chương 318

Nghĩ đến đây, hắn không khỏi rộng mở trong lòng.

Trần Húc đạm nhiên cười nói: Chư vị nói đều rất có đạo lý.

Nhưng có một vấn đề không biết mọi người đã nghĩ tới chưa.

Đó là tại địa bàn của người khác, làm thế nào để tiêu diệt toàn bộ Lữ Bố.

Lời này vừa nói ra, mọi người đều trầm tư.

Quách Gia gật đầu: Không sai.

Chúa công nói rất có lý.

Tại địa bàn người khác, nếu chúng ta lấy ra Thiên Tử chiếu thư thì có thể tiện nghi hành sự, nhưng cũng chịu sự hạn chế của đối phương.

Chỉ là trừ cách này ra, chúng ta còn biện pháp nào đâu.

Điền Phong thở dài.

Quách Gia, Giả Hủ, Tuân Du đồng loạt nhìn về phía Trần Húc.

Quách Gia cười nói: Chúa công có nghi vấn này, trong lòng định nhiên đã có định kế.

Không sai.

Tuân Du cũng chắp tay với Trần Húc, Thỉnh chúa công bất lận tứ giáo.

Trần Húc đạm nhiên cười: Kỳ thật ý của bản vương là dụ Lữ Bố tới địa bàn của ta, sau đó vây tiêm hắn.

Lời này vừa nói ra, mắt mọi người đều sáng lên.

Quách Gia vỗ tay tán thưởng: Hay.

Nếu thật sự có thể dụ Lữ Bố tới, vậy thuận tiện hơn rất nhiều.

Không sai.

Nếu ở trên địa bàn của ta, vậy muốn tròn muốn méo đều do ta quyết.

Trên mặt Giả Hủ cũng lộ ra nụ cười không thể nắm bắt.

Điền Phong vuốt râu khen: Tư duy chúa công khoáng đạt, không phải bọn ta có thể so sánh.

Nghe mọi người nghị luận, Trần Húc chỉ cười nhạt, thần sắc không chút thay đổi.

Này không phải là hiển nhiên sao.

Ta chính là người đến từ thời đại bùng nổ thông tin.

Tư duy khoáng đạt, nhãn giới rộng lớn tự nhiên không thể so sánh được.

Đúng lúc này, tiếng hệ thống vang lên trong đầu Trần Húc.

Đinh, kiểm trắc túc chủ diện lâm lựa chọn, hệ thống nhiệm vụ cập nhật, thỉnh lựa chọn.

Hiện nay Lữ Bố bại vong trong gang tấc, nhiệm vụ nhắm vào Lữ Bố của túc chủ đã đến thời kỳ mấu chốt.

Lựa chọn 1: Dẫn dụ Lữ Bố đến Nội Hà quận, trong quá trình Lữ Bố đầu bôn Trương Dương, tiêu diệt hoặc bắt sống hắn.

Nhiệm vụ tưởng thưởng: Hoàng kim một trăm lượng.

Lựa chọn 2: Dẫn dụ Lữ Bố đến Hà Bắc, trong quá trình Lữ Bố đầu bôn Viên Thiệu, tiêu diệt hoặc bắt sống hắn.

Nhiệm vụ tưởng thưởng: Lương thực mười vạn cân.

Lựa chọn 3: Dẫn dụ Lữ Bố đến Từ Châu, trong quá trình Lữ Bố đến Từ Châu, tiêu diệt hoặc bắt sống hắn.

Nhiệm vụ tưởng thưởng: Trường thương một ngàn cây.

Lựa chọn 4: Dẫn dụ Lữ Bố đến Kinh Châu, trong quá trình Lữ Bố đến Kinh Châu, tiêu diệt hoặc bắt sống hắn.

Nhiệm vụ tưởng thưởng: Chiến mã năm trăm con.

Lựa chọn 5: Dẫn dụ Lữ Bố vào Dự Châu, sau đó tiêu diệt hoặc bắt sống hắn.

Nhiệm vụ tưởng thưởng: Đặc tính ngẫu nhiên trên người Lữ Bố.

Nhìn các lựa chọn nhiệm vụ, Trần Húc hơi sửng sốt.

Đặc tính ngẫu nhiên trên người Lữ Bố.

Tuy không biết Lữ Bố có những đặc tính gì, nhưng bất kể thế nào, tổng thể vẫn tốt hơn những phần thưởng trên kia không ít.

Hơn nữa, Lữ Bố thân là thiên hạ đệ nhất võ tướng, đặc tính của hắn chắc chắn cũng không tồi.

Trần Húc trong lòng đã có chủ ý.

Hắn nói với hệ thống: Hệ thống, ta chọn lựa chọn 5.

Ánh mắt Trần Húc quét qua mọi người, nói: Chư vị, xem xem có biện pháp gì có thể dẫn dụ Lữ Bố nhập Dự Châu của ta hay không.

Điền Phong nghe vậy lắc đầu: Muốn dụ Lữ Bố vào Dự Châu quả thực quá khó.

Lữ Bố cũng không ngốc, sao lại vào Dự Châu lúc này.

Không sai.

Pháp Chính cũng phụ họa, Lữ Bố biết chúa công thần dũng, là dị tính vương duy nhất trong thiên hạ hiện nay, hắn làm sao dám tới Dự

Châu.

Khó.

Quả thực rất khó.

Quách Gia cũng nhíu mày sâu, hồi lâu mới nói: Chỉ là không biết Lữ Bố để ý cái gì, chúng ta có thể dùng lợi để dụ hắn.

Đáng tiếc, ta không biết Lữ Bố để ý điều gì.

Giả Hủ nghe vậy đạm nhiên cười: Không biết Lữ Bố để ý cái gì, nhưng ta biết a.

Mọi người tò mò đồng loạt nhìn về phía Giả Hủ.

Ngay cả Trần Húc cũng nhìn sang.

Tuân Du càng hiếu kỳ hỏi: Văn Hòa biết Lữ Bố để ý cái gì.

Nói ra cho ta nghe thử xem.

Giả Hủ lộ ra nụ cười nghiền ngẫm, nhìn về phía Trần Húc nói: Kỳ thật a, Lữ Bố để ý một người.

Một người.

Điền Phong kinh ngạc, Chẳng lẽ là vị mỹ nữ nào.

Nhưng ngay lập tức khi nhìn thấy ánh mắt Giả Hủ, hắn liền không nói tiếp nữa.

Nghe câu này của Giả Hủ, trong lòng Trần Húc thót lên một cái.

Nếu lấy sự hiểu biết về Lữ Bố, người mà Lữ Bố để ý nhất định là Điêu Thuyền.

Nhưng hiện nay hắn đã sớm hớt tay trên Điêu Thuyền, hình như Lữ Bố căn bản chưa từng gặp Điêu Thuyền a.

Nhìn ánh mắt như cười như không của Giả Hủ, nghi lự trong lòng Trần Húc càng sâu.

Hắn thầm nghĩ, lại là tình huống gì đây.

Trần Húc ho khan một tiếng nói: Văn Hòa, đừng úp úp mở mở nữa, nói thẳng đi.

Người Lữ Bố để ý rốt cuộc là ai.

Giả Hủ gật đầu: Chúa công, như vậy ta liền nói thẳng.

Người Lữ Bố để ý, kỳ thật chính là chúa công.

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều ngẩn ra tại chỗ.

Không một ai ngờ đáp án lại là như vậy.

Đợi sau khi phản ứng lại, bọn họ đều nhìn chằm chằm Trần Húc.

Ánh mắt không khỏi trở nên cổ quái.

Trần Húc cũng không khỏi có chút xấu hổ.

Không ngờ Giả Hủ lại nói như vậy.

Đáp án này khiến hắn trở tay không kịp.

Cảm nhận được ánh mắt hí hước của mọi người, hắn nghiêm sắc mặt, ánh mắt quét qua một lượt.

Mọi người vội vàng thu hồi ánh mắt, thần sắc cũng khôi phục vẻ nghiêm túc.

Trong đầu Trần Húc chợt lóe linh quang.

Hắn nghĩ tới một khả năng.

Chẳng lẽ là vì trước đó ngộ đả ngộ tràng đánh Lữ Bố.

Lập tức, hắn cười nói: Văn Hòa, có phải là vì duyên cớ bản vương trước đó đã đánh Lữ Bố không.

Giả Hủ gật đầu: Không sai.

Chúa công quả nhiên lợi hại, đoán một cái là trúng.

Trần Húc trừng Giả Hủ một cái.

Giả Hủ vội vàng ôm quyền hành lễ nói: Lúc trước ta đi theo bên cạnh Đổng Trác, mỗi lần nhắc tới chúa công, thần sắc Lữ Bố liền có chút không bình thường.

Hắn hẳn là biết thân phận chúa công.

Trần Húc cười nhạt.

Nếu người Lữ Bố quan chú là chúa công, vậy đột phá khẩu tự nhiên cũng nằm trên người chúa công.

Quách Gia vừa nói vừa nhìn về phía Trần Húc.

Tuân Du vội lắc đầu: Việc này không ổn, chúng ta hãy tính kế khác.

Chính là như thế.

Chúng ta sao có thể để chúa công lâm vào hiểm địa.

Lỗ Túc đứng dậy cự tuyệt, Không ổn.

Việc này vô cùng không ổn.

Trần Húc vươn tay ra hiệu Lỗ Túc ngồi xuống, cười nói: Không sao.

Lấy thực lực của bản vương, lượng tên Lữ Bố kia cũng không làm gì được ta.

Nhưng mà.

Lỗ Túc rõ ràng có chút không yên lòng.

Chương 319

Trần Húc xua tay: Tử Kính cứ yên tâm.

Đối với Lữ Bố, trong lòng ta nắm chắc.

Như vậy đi, ta sẽ bày một cái cục, mọi người thấy thế nào.

Trên mặt Quách Gia hiện ra vẻ khổ sở, nói: Võ nghệ chúa công thực sự quá mạnh.

Chỉ sợ Lữ Bố căn bản sẽ không tin.

Mọi người nghe vậy đều gật đầu.

Đúng lúc này, hệ thống lại vang lên trong đầu Trần Húc.

Đinh, kiểm trắc túc chủ diện lâm lựa chọn, hệ thống nhiệm vụ cập nhật, thỉnh lựa chọn.

Kiếm thuật đại sư Vương Việt đích thân đến, sẽ vào ba ngày sau tìm túc chủ tỷ thí.

Lựa chọn 1: Dùng kiếm thuật đánh bại Vương Việt.

Nhiệm vụ tưởng thưởng: Danh hiệu Kiếm Vương.

Lựa chọn 2: Dùng thương pháp đánh bại Vương Việt.

Nhiệm vụ tưởng thưởng: Trường thương một ngàn cây.

Lựa chọn 3: Tránh không gặp.

Nhiệm vụ tưởng thưởng: Chiến mã năm trăm con.

Danh hiệu Kiếm Vương: Uy lực kiếm pháp đề thăng rõ rệt.

Nhìn nhiệm vụ hệ thống, Trần Húc không khỏi sửng sốt.

Vương Việt.

Vương Việt chính là một đời kiếm thuật đại sư cuối thời Hán.

Bản nhân lại càng chuyển chiến các châu, dùng kiếm pháp nghênh chiến các lộ anh hào.

Kiếm pháp của hắn mạnh mẽ, Hán mạt không ai địch nổi.

Danh đầu kiếm thuật đại sư cũng được mọi người công nhận.

Theo quỹ tích ban đầu, đồ đệ của hắn là Sử A còn phụng mệnh Tào Tháo trở thành thầy dạy kiếm thuật cho Tào Phi.

Còn về ba lựa chọn trong nhiệm vụ, cái này cần phải suy nghĩ sao.

Lần trước có Đại sư cấp kiếm thuật, vừa lúc có thể tìm Vương Việt luyện tay nghề một chút.

Danh hiệu Kiếm Vương cũng tương tự như danh hiệu Thương Vương trước đó.

Như vậy, uy lực kiếm pháp của hắn sẽ nâng cao một bước.

Nghĩ đến đây, hắn nói với hệ thống trong lòng: Hệ thống, ta chọn lựa chọn 1.

Trần Húc trong lòng đã có tính toán.

Thời cơ Vương Việt tới quá khéo.

Nghĩ đến đây, hắn đạm nhiên cười nói: Chư vị, ta vừa nhận được một tin tức: Vương Việt sẽ đến tỷ thí với ta.

Lời này vừa nói ra, mọi người đều ngẩn người.

Tuân Du hỏi: Chúa công, Vương Việt ngài nói có phải là kiếm thuật đại sư Vương Việt.

Trần Húc gật đầu.

Mọi người tại trường ai nấy đều ngốc lăng tại chỗ.

Tuân Du giải thích: Ta trước kia làm quan ở Trường An, đối với

Vương Việt người này khá hiểu biết.

Vương Việt nãi là kiếm thuật đại sư nổi danh nhất, nhưng từ khi Đổng Trác nhập trú Lạc Dương thì Vương Việt liền mất tích.

Không ngờ hắn cư nhiên lại xuất hiện.

Hơn nữa, Vương Việt hành tung bất định, kiếm pháp trác tuyệt, tình báo nhân viên bình thường căn bản không thể tỏa định hành tung của hắn.

Không ngờ chúa công lại nắm rõ hành tung của Vương Việt ba ngày sau.

Vừa nói, hắn vừa nhìn về phía Từ Thứ.

Mọi người cũng đồng loạt nhìn về phía Từ Thứ.

Quách Gia tán thán: Nguyên Trực quả nhiên lợi hại.

Trong thời gian ngắn như vậy mà ngay cả hành tung của kiếm pháp đại sư Vương Việt cũng có thể nắm rõ như lòng bàn tay.

Công tác tình báo quả thực quá xuất sắc.

Lợi hại.

Tình báo của Nguyên Trực thật sự khủng bố.

Giả Hủ cũng tán thán.

Mọi người sôi nổi khen ngợi.

Từng câu dật mỹ chi từ truyền vào tai Từ Thứ.

Từ Thứ có điểm mộng.

Trước đó hắn vẫn không có phản ứng vì nghe thấy cái tên Vương Việt.

Thời còn trẻ, Từ Thứ ham thích kiếm kích chi thuật.

Là kiếm thuật đại sư, Vương Việt tự nhiên trở thành thần tượng thời trẻ của Từ Thứ.

Lúc này chợt nghe đến Vương Việt mới ngốc lăng tại đương trường, hồi lâu không phản ứng.

Mãi đến lúc mọi người khen ngợi hắn mới hồi thần.

Hắn vội xua tay nói: Chư vị, khoan đã.

Tình huống này không phải do ta báo cho chúa công.

Ân.

Tuân Du cười khẽ, Nguyên Trực, không cần khiêm hư như vậy.

Điền Phong cũng cười: Đúng thế, Nguyên Trực, công tác xuất sắc là chuyện tốt a.

Từ Thứ cười khổ một tiếng: Mọi người cũng thấy đấy, kiếm pháp đại sư Vương Việt là thần tượng thời trẻ của ta.

Sơ văn tung tích Vương Việt nội tâm ta hân hỉ.

Nhưng tình báo này đích xác không phải ta đưa cho chúa công.

Mọi người thấy Từ Thứ nói không giống làm giả, từng người nhìn về phía Trần Húc, trong lòng tràn ngập tò mò.

Quách Gia lúc này trong lòng chấn hám.

Hắn nhớ tới lời Tư Mã Huy từng nói.

Tư Mã Huy từng nói không cách nào dùng thuật bói toán để bói về Tống Vương.

Lúc đó, ngoài sự chấn hám ra hắn cũng không có ý nghĩ gì đặc biệt.

Nhưng lúc này lại toát ra một ý nghĩ mới.

Chẳng lẽ chúa công của hắn kỳ thật biết thuật bói toán, mà thực

lực còn vượt xa Tư Mã Huy.

Cũng chỉ có như vậy mới có thể giải thích hết thảy.

Nghĩ đến đây, ánh mắt hắn nhìn Trần Húc tràn ngập sùng kính.

Ánh mắt Giả Hủ cũng hơi lóe lên.

Thông qua những ngày tiếp xúc này, hắn tưởng rằng đã từ từ hiểu rõ Trần Húc.

Nhưng không ngờ những gì hắn hiểu về Trần Húc bất quá chỉ là một góc băng sơn mà thôi.

Lập tức, kính ý trong lòng càng sâu.

Tất cả mọi người tại trường đều nhìn về phía Trần Húc.

Những người này không một ai ngu xuẩn, tự nhiên hiểu được ý nghĩa trong đó.

Cũng vì thế, Trần Húc trong lòng bọn họ lại càng trở nên thần bí.

Tương ứng với đó là kính ý đối với Trần Húc càng thêm sâu sắc.

Trần Húc tự nhiên cảm nhận được ánh mắt mọi người, nhưng lại không tiện giải thích.

Chương 320

Hệ thống báo cho hắn biết, bảo hắn giải thích thế nào đây.

Hắn cười nhạt, dứt khoát trực tiếp bỏ qua: Chư vị, đến lúc đó ta sẽ dùng kiếm thuật so cao thấp với Vương Việt.

Lời hắn chưa dứt, mọi người đã kinh hãi đứng dậy.

Chúa công, vạn vạn không thể.

Chúa công, Vương Việt kia tuy không thông chiến trận nhưng kiếm thuật lại quá mức cường đại, vạn vạn không thể lực địch.

Vương Việt chuyên tinh kiếm thuật, chúa công không cần so kiếm thuật với hắn.

Nhìn bộ dáng lo lắng của mọi người, Trần Húc cười nói: Hảo ý của chư vị bản vương xin tâm lĩnh.

Kiếm thuật của bản vương cũng tương đối lợi hại.

Chỉ là trước giờ chưa từng thi triển mà thôi.

Lời này vừa nói ra, mọi người tuy trong lòng lo lắng nhưng cũng chỉ có thể nghe theo.

Trần Húc cười nói: Ý của bản vương là, lần tỷ thí kiếm thuật này với Vương Việt, hay là có thể lợi dụng một chút.

Quách Gia nghe vậy mắt hơi sáng lên: Kế hay.

Chỉ là chúa công không thể lưu lại Dĩnh Xuyên.

Nếu ở Dĩnh Xuyên, Lữ Bố định nhiên không dám tới.

Lập tức hắn đề xuất một kế hoạch.

Sau đó Giả Hủ và những người khác kẻ xướng người hoạ hoàn

thiện toàn bộ kế hoạch.

Nghe kế hoạch ngày càng hoàn thiện, Trần Húc cười to: Tốt.

Có chư vị tương trợ, Lữ Bố kia định nhiên khó thoát khỏi tay ta.

Trần Cung khẽ thở dài: Như vậy, Lữ Bố bị bắt đã nắm chắc mấy thành rồi.

Mọi người nghe vậy đều hội tâm cười.

Chiều hôm đó, tại Lương Quốc có dư nghiệt Khăn Vàng công nhiên gây sự.

Thanh thế cực kỳ to lớn, lúc khởi sự đã phát triển đến hơn hai vạn người.

Còn có dư nghiệt Khăn Vàng từ bốn phương tám hướng hội tụ về.

Kẻ cầm đầu tên là Hà Trung, là huynh đệ của Hà Man và Hà Nghi.

Hắn còn dương ngôn muốn chiếm Tuy Dương, chiếm lĩnh Lương Quốc, lại xuất binh đánh Dĩnh Xuyên, báo thù rửa hận cho cố nhân Hà Nghi, Hà Man.

Trần Húc nghe tin đại nộ.

Lập tức đích thân dẫn theo một vạn binh mã hạo hạo đãng đãng sát bôn Lương Quốc.

Ba ngày sau liền tới Yên Huyện của Lương Quốc.

Yên Huyện là một huyện thành biên cảnh của Lương Quốc, nằm ở nơi giao hối của ba quận là Trần Quận, Trần Lưu Quận và Lương Quốc.

Thứ nhất vì ở nơi giao nhau ba quận, thứ hai là do Lương Quốc Tướng thư trọng ứng quản lý bất lực, khiến cho giặc Khăn Vàng ở đây vẫn luôn xương quyết.

Trong ấn tượng của người ngoài, Yên Huyện Lương Quốc chính là nơi ẩn náu của dư nghiệt Khăn Vàng.

Lần này lão sào Khăn Vàng chính là ở Hổ Đầu Sơn ngoài thành Yên Huyện.

Trần Húc vừa mới trú đóng tại Yên Huyện, liền có thân vệ vội vã chạy vào.

Khởi bẩm chúa công, bên ngoài có một người cầu kiến.

Trần Húc trong lòng khẽ động: Người nào.

Khởi bẩm chúa công, tên là Vương Việt.

Trần Húc nhìn Quách Gia và những người khác một cái rồi mới cười nói: Tốt, bản vương tới ngay.

Trong mắt Quách Gia và những người khác đều toát ra vẻ lo lắng.

Trần Húc cười nhạt nói: Đi thôi, cũng để các ngươi kiến thức một chút kiếm pháp của bản vương lợi hại thế nào.

Nói xong hắn đi ra ngoài.

Mọi người cũng vội vàng đi theo.

Trần Húc tới bên ngoài huyện nha, nhìn thấy một người trác nhiên đứng thẳng.

Người nọ sau lưng đeo một thanh trường kiếm, tuy mặc bố y nhưng khó giấu được khí thế ngạo nhiên.

Trần Húc cười nói: Các hạ hẳn là Vương Việt đi.

Vương Việt hơi khom người với Trần Húc: Tại hạ Vương Việt, ra mắt Tống Vương.

Trần Húc định thần nhìn lại, thuộc tính của Vương Việt cũng hiện ra trước mắt hắn.

Họ tên: Vương Việt Tự Thế Xương Tuổi: 35 Thống suất: 65 Võ lực: 100 Trí lực: 72 Chính trị: 49 Mị lực: 80 Đặc tính: Kiếm hào, Cầu danh, Hộ vệ, Đảm lượng.

Nhìn thuộc tính Vương Việt, Trần Húc không khỏi sửng sốt.

Võ lực trị phá một trăm.

Lợi hại.

Quả nhiên không hổ là đệ nhất kiếm khách.

Võ lực này, trâu bò.

Trần Húc cười to: Không biết Thế Xương tới đây là có chuyện gì.

Vương Việt thấy Trần Húc gọi được tên tự của mình cũng không để ý.

Danh tiếng hắn biến thiên hạ, Trần Húc biết cũng không có gì lạ.

Hắn ôm quyền nói: Nghe nói Tống Vương võ nghệ bất phàm, Vương Việt chuyên trình đến đây, mong Tống Vương bất lận tứ giáo.

Cùng ta tỷ thí kiếm pháp.

Trần Húc hơi ngẩn ra.

Vương Việt rõ ràng là một võ si. không, hắn là kiếm si. không đúng.

Tựa hồ Vương Việt đối với công danh có sự nhiệt ái vượt mức bình thường.

Trần Húc cẩn thận nhìn về phía đặc tính Cầu danh.

Đặc tính này cũng hiện ra trước mắt hắn.

Đặc tính Cầu danh: Mưu cầu công danh, khi sự tình liên quan đến công danh thì công kích lực của hắn tăng lên, trí lực hạ xuống.

Nhìn đến đây, trong lòng Trần Húc đã nắm chắc thêm vài phần về

việc chiêu hàng Vương Việt.

Đã Vương Việt thích công danh, vậy bản vương liền tặng hắn một phần công danh là được.

Trần Húc cười nói: Thế Xương mời vào trong.

Nói đoạn, hắn kéo cánh tay Vương Việt đi vào bên trong.

Triệu Vân đi đến bên cạnh Trần Húc, hạ thấp giọng nói: Chúa công, thực lực Vương Việt rất mạnh, nếu chúa công dùng thương thì Triệu Vân tự nhiên sẽ không ngăn cản.

Nhưng chúa công nếu dùng kiếm, thỉnh chúa công suy nghĩ kỹ rồi hãy làm.

Trần Húc vỗ vỗ vai Triệu Vân nói: Tử Long yên tâm, kiếm pháp của bản vương không ở dưới thương pháp đâu.

Lời này vừa nói ra, Triệu Vân ngẩn người tại chỗ.

Mọi người tới giáo trường bên trong, Trần Húc mới cười nói: Không biết Thế Xương muốn tỷ thí như thế nào.

Tống Vương, ta Vương Việt nãi là một kiếm khách, cả đời dùng kiếm khiêu chiến anh hùng trong thiên hạ, tự nhiên là dùng kiếm.

Nghe nói thương pháp Tống Vương rất giỏi, Tống Vương dùng thương là được.

Vương Việt nói xong, ôm quyền với Trần Húc: Không biết Tống Vương thấy thế nào.

Trần Húc lắc đầu: Không ổn.

Đại đại không ổn.

Vương Việt sửng sốt: Tống Vương, là vì sao.

Chẳng lẽ Tống Vương không dám tỷ thí với Vương mỗ hay sao.

Trần Húc cười nhạt: Đã là tỷ thí kiếm pháp, tự nhiên phải là kiếm pháp so đấu.

Thế Xương dùng trường kiếm, bản vương tự nhiên cũng nên dùng kiếm.

Thần tình Vương Việt rõ ràng ngẩn ra.

Hắn có chút không dám tin nói: Tống Vương, không phải Vương mỗ tự khoe, uy lực kiếm pháp của Vương mỗ bất phàm, Tống Vương chỉ sợ.

Trần Húc nghe vậy xua tay: Thành hay không thành, thử một lần liền biết.

Chỉ là nếu chỉ tỷ thí mà không có tiền đặt cược thì vị miễn quá mức vô vị.

Trên mặt Vương Việt cũng hiện ra vài phần tò mò: Không biết Tống Vương muốn tiền đặt cược gì.

Đơn giản.

Hai cái yêu cầu.

Khóe miệng Trần Húc vẽ lên một độ cong, Bất quản tỷ thí như thế nào, ngươi đều cần lưu lại bên cạnh bản vương, đảm nhiệm Hổ Bí Tướng quân.

Trên mặt Vương Việt lóe lên một tia hỉ sắc: Tống Vương lời này là thật.

Ta Vương Việt thật sự có thể làm Hổ Bí Tướng quân.

Trần Húc cười nhạt: Đó là tự nhiên.

Bản vương nhất ngôn cửu đỉnh.

Vương Việt vội cung thân nói: Điều kiện này Vương Việt đáp

ứng.

Không biết yêu cầu còn lại của Tống Vương là gì.

Về phần yêu cầu thứ hai, nếu Thế Xương thua, cần bồi bản vương diễn một vở kịch.

Trần Húc cười nói.

Diễn kịch.

Vương Việt cả người ngẩn ra tại chỗ, hồi lâu mới nói: Tại hạ Vương Việt nãi là một kiếm khách, lại làm sao biết diễn kịch.

Việc này đơn giản, Thế Xương khẳng định sẽ làm được.

Trần Húc nhìn về phía Vương Việt nói, Không biết ý Thế Xương như thế nào.

Vương Việt cắn răng một cái nói: Được.

Chương 321

Nếu thế thì tại hạ đồng ý.

Dứt lời, tay hắn thò ra phía sau lưng.

Xoảng một tiếng thanh thúy vang lên, trường kiếm tùy theo đó mà ra khỏi vỏ.

Cùng lúc đó, biểu tình trên mặt hắn thay đổi, khí thế cả người cũng vì đó mà biến đổi theo.

Triệu Vân đứng xem bên cạnh sắc mặt liền thay đổi, trên mặt tràn đầy vẻ lo lắng.

Cảm thụ được khí thế trên người Vương Việt, Trần Húc cười.

Đây mới là kiếm khách.

Chỉ thấy Vương Việt đề kiếm trong tay, đối với Trần Húc ôm quyền nói: Thỉnh Tống Vương tứ giáo.

Trần Húc thò tay phải bên hông.

Tay phải nhấc lên, Ỷ Thiên Kiếm xuất vỏ.

Trong tay khẽ run lên, múa ra một đóa kiếm hoa.

Ánh mắt Vương Việt hơi đổi.

Từ động tác vừa rồi của Trần Húc, hắn có thể cảm nhận rõ ràng tạo nghệ của Trần Húc trên phương diện kiếm pháp.

Trong ánh mắt tái không còn nửa phần khinh thị.

Lúc này trong giáo trường chỉ có lác đác vài người.

Còn lại thân vệ, người hầu, toàn bộ đều bị cách ly ở bên ngoài.

Triệu Vân đứng ở một bên, giờ khắc này sắc mặt cũng thay đổi.

Hắn có chút không thể tin được nhìn Trần Húc, phảng phất có chút không dám tin vào mắt mình.

Kiếm pháp, chúa công vậy mà cũng biết.

Người ngoài chỉ biết chúa công chuyên tinh thương pháp.

Nhưng kỳ thật, hắn tinh thông cả thương pháp và kiếm pháp.

Nhưng so với thương pháp, kiếm pháp của hắn muốn tốn sắc không ít.

Tuy là thế, nhưng nhãn lực của hắn vẫn còn đó.

Từ đóa kiếm hoa Trần Húc vừa múa động, hắn nhìn ra kiếm pháp tạo nghệ của chúa công, xa xa không phải là hắn có thể đánh đồng.

Đột nhiên.

Sắc mặt Vương Việt đại biến.

Hắn nhìn Ỷ Thiên Kiếm trong tay Trần Húc, trong mắt hiện lên một tia kinh hãi.

Hắn nhìn chằm chằm Ỷ Thiên Kiếm nói: Tống Vương, trường kiếm trong tay ngài chẳng lẽ là Ỷ Thiên Kiếm hay sao.

Trần Húc hơi sửng sốt nói: Vương Việt nhận thức thanh kiếm này.

Ỷ Thiên Kiếm nãi là tuyệt thế thần binh, sắc bén vô thất, chém sắt như chém bùn.

Trong truyền thuyết chỉ có người có đức mới có thể sở hữu.

Vương Việt nghe danh đã lâu, không ngờ lại ở trong tay Tống Vương ngài.

Vương Việt nhìn Ỷ Thiên Kiếm trong tay Trần Húc, trong ánh mắt toát ra vài phần hâm mộ.

Tống Vương, không biết Ỷ Thiên Kiếm trong tay ngài, có thể cho mỗ xem qua một chút không.

Trần Húc thản nhiên cười, lập tức đem Ỷ Thiên Kiếm trong tay đưa cho Vương Việt.

Vương Việt cung kính nâng Ỷ Thiên Kiếm.

Lập tức nâng kiếm trong tay, trên dưới trái phải không ngừng quan sát.

Trên mặt tràn đầy hỉ sắc, trong miệng không ngừng lẩm bẩm nói: Kiếm tốt.

Quả nhiên là tuyệt thế thần binh.

Hồi lâu, hắn mới cung kính đem Ỷ Thiên Kiếm đưa trả lại vào tay Trần Húc, nói: Đa tạ Tống Vương, hôm nay có thể tận mắt nhìn thấy phong thái Ỷ Thiên Kiếm, chuyến đi này của ta không uổng công rồi.

Vương Việt lần nữa ôm quyền, khẽ khom người, thần sắc nghiêm nghị nói: Tống Vương, thỉnh tứ giáo.

Thế Xương, mời.

Trần Húc cũng ôm quyền đáp lễ.

Chân Vương Việt đạp mạnh, thân hình hướng về phía Trần Húc vọt tới.

Chỉ trong vài tích tắc đã đến trước mặt Trần Húc.

Trong tay mạnh mẽ phát lực.

Nhanh.

Vô cùng nhanh.

Một đạo kiếm quang dùng tốc độ cực nhanh vạch phá trời cao, hướng về phía đầu Trần Húc chém tới.

Ánh mắt Trần Húc vì đó mà rùng mình.

Kiếm pháp này, quả nhiên không hổ là đương thế đệ nhất kiếm khách.

Nếu là người bên ngoài, chỉ sợ dưới một kiếm này liền muốn bại trận.

Nhưng đáng tiếc, Vương Việt gặp phải chính là ta.

Trong tay Trần Húc, Ỷ Thiên Kiếm mạnh mẽ nâng lên.

Vút.

Một tiếng kiếm minh vang lên.

Cùng lúc đó, Ỷ Thiên Kiếm xuất hiện trên con đường kiếm chiêu tất yếu phải đi qua của Vương Việt.

Keng.

Thanh âm hai kiếm giao nhau tùy theo truyền ra.

Bị đỡ được rồi.

Vương Việt chỉ cảm thấy có chút không dám tin.

Đừng nhìn một chiêu này đơn giản.

Nhưng kỳ thật, chiêu này nãi là một trong ba đại sát chiêu của hắn.

Một chiêu này, không chỉ tốc độ cực nhanh, mà sức mạnh cũng cực lớn.

Tuyệt đại đa số đối thủ đều bại dưới một chiêu này.

Nhưng không ngờ, Trần Húc đứng tại chỗ liền đỡ được một kiếm này.

Quả thực có chút không thể tưởng tượng nổi.

Khóe miệng Trần Húc hơi nhếch, chợt, trong tay mạnh mẽ dùng

lực, Ỷ Thiên Kiếm hất lên trên.

Vương Việt chỉ cảm thấy một cỗ cự lực truyền đến.

Đăng, đăng, đăng.

Hắn liên tiếp lui về phía sau mấy bước.

Từng cái dấu chân cũng xuất hiện trên mặt đất.

Trong lòng tràn đầy kinh hãi.

Chương 322

Hắn luôn luôn lấy sức mạnh lớn trứ danh, cũng bằng vào cự lực mà lũ lũ bại địch.

Nhưng không ngờ hôm nay cư nhiên đụng phải một người có sức mạnh lớn hơn hắn.

Khóe miệng hắn lộ ra một tia tiếu ý.

Đây là sự hân hoan khi gặp kỳ phùng địch thủ.

Lần nữa đứng vững, hắn mới nhìn về phía Trần Húc vẫn đứng tại chỗ.

Hắn nói với Trần Húc: Tống Vương, cẩn thận.

Dứt lời, chân hắn liên đạp, liền hướng về phía Trần Húc phi bôn.

Khi đến trước mặt Trần Húc, tay phải hắn mạnh mẽ động.

Nhanh.

Cực hạn nhanh.

Kiếm quang lướt qua trời cao, phảng phất trực tiếp tà lướt hướng ngực Trần Húc.

Đây chính là chiêu thứ hai trong tam đại tuyệt chiêu.

Dĩ vãng, hắn rất ít khi động dụng chiêu này.

Bởi vì rất ít người có thể khiến hắn phải dùng đến nó.

Trong mắt Trần Húc hiện lên một tia kinh ngạc.

Không ngờ kiếm chiêu của Vương Việt lại có thể nhanh đến như vậy.

Không kịp nghĩ nhiều, trong tay phát lực, hướng về phía trường

kiếm của Vương Việt tà chém tới.

Keng.

Dưới sự giao kích của hai kiếm, một trận hỏa tinh bắn tứ tung.

Vương Việt lần nữa lui về phía sau mấy bước.

Ngẩng đầu, nhìn về phía Trần Húc.

Lại phát hiện Trần Húc vẫn không nhúc nhích, đứng tại chỗ, ung dung thản nhiên nhìn hắn.

Kinh.

Trong lòng tràn đầy chấn kinh.

Tống Vương so với trong lời đồn đại còn lợi hại hơn nhiều.

Nhân vật bực này, nếu chuyên tinh về kiếm, vậy chỉ sợ kiếm pháp của ngài ấy không biết sẽ cao đến trình độ nào.

Nhưng đáng tiếc.

Hiện giờ đối mặt ngài ấy, nãi là ta, Vương Việt.

Đại Kinh đệ nhất kiếm khách.

Vương Việt khẽ tán thán một tiếng nói: Kiếm pháp của Tống Vương quả nhiên lợi hại.

Bất quá tiếp theo một chiêu này, Tống Vương phải cẩn thận.

Chiêu này nãi là tuyệt chiêu của ta.

Dứt lời, ánh mắt hắn cũng một mảnh nghiêm nghị.

Tiếp theo hắn muốn thi triển một chiêu này, nãi là chiêu thứ ba trong tam đại sát chiêu.

Chiêu này nãi là chiêu số áp đáy hòm.

Hắn đã tốn hơn mười năm thời gian mới đem chiêu này chân chính

tu hành thành công.

Từ khi học thành một kiếm này, hắn chưa bao giờ sử dụng trong trường hợp chính thức.

Bởi vì thế gian chưa từng có người nào có thể bức bách hắn sử ra một kiếm này.

Từ trước đến giờ cũng chưa từng có.

Trường kiếm trong tay Vương Việt hơi nâng, tinh khí thần cả người toàn bộ đều hối tụ trên trường kiếm.

Một khắc sau, cả người hắn động.

Trong nháy mắt, liền đến trước mặt Trần Húc.

Lập tức hai tay nắm kiếm, cả người mạnh mẽ phát lực, trường kiếm trong tay vạch ra một đạo kiếm quang sáng chói, thẳng tắp bổ về phía Trần Húc.

Một kiếm này nếu để Vương Việt bổ trúng, vậy không hề nghi ngờ, Trần Húc cả người liền sẽ bị chém làm hai nửa.

Triệu Vân giờ khắc này tái khó giữ được vẻ đạm nhiên nguyên bản.

Hai kiếm trước đó, hắn tự nhận mình còn có thể chiêu giá vài phần.

Nhưng một kiếm này, hắn ngay cả quỹ tích trường kiếm cũng nhìn không rõ ràng.

Nếu hắn đứng ở vị trí của Trần Húc, chỉ sợ lập tức sẽ táng mạng dưới một kiếm này.

Hắn kinh hô một tiếng nói: Tống Vương, cẩn thận.

Đám người Quách Gia sợ đến mức mặt như màu đất.

Không ngờ Vương Việt cư nhiên lợi hại đến tình trạng này.

Nếu sớm biết như thế, bọn họ cũng sẽ không đáp ứng kế sách của Tống Vương.

Nhưng hiện giờ.

Trong lòng bọn họ đại hãi.

Nếu Tống Vương xảy ra sai sót gì, vậy phải làm thế nào cho phải.

Không chỉ bản thân Tống Vương, ngay cả một phương thế lực này cũng sẽ vì thế mà tiêu vong.

Những thứ này không phải là quan trọng nhất.

Quan trọng nhất là Đại Kinh.

Cùng với lý tưởng viễn đại kia.

Những cái đó tự nhiên không cần nói nhiều, định nhiên là khó giữ được.

Ngay cả Thiên tử, cũng chỉ sợ khó mà an ổn.

Hiện giờ Thiên tử sở dĩ có thể ngồi vững trên triều đường, nguyên nhân căn bản chính là mọi người đều đang nhìn phản ứng của Tống Vương.

Xem xem Thiên tử Lưu Hiệp có phải do Tống Vương bảo kê hay không.

Nếu Tống Vương xảy ra chuyện, vậy không hề nghi ngờ, sẽ có quần hùng xuất phát từ tư lợi, hướng Trường An động đao.

Đến lúc đó, chỉ sợ Đại Kinh sẽ nghênh đón loạn cục chân chính.

Mấy người Quách Gia, từng người một toàn bộ đều kinh hô lên tiếng.

Chương 323

Tống Vương, cẩn thận.

Tống Vương, mau tránh.

Khóe miệng Trần Húc hiện lên một tia tiếu ý.

Không thể phủ nhận, một kiếm trước mắt này rất mạnh.

Phi thường mạnh.

Từ cuối thời Hán đến nay, hắn đụng phải một chiêu mạnh nhất.

Ý tán thưởng trong mắt càng thêm đậm.

Kiếm pháp của Vương Việt quả thực quá lợi hại.

Gia ban ý niệm bất quá chỉ lóe lên trong đầu hắn một cái.

Tay phải của hắn sớm đã động.

Chỉ thấy tay phải nhấc lên, sức mạnh cả người đột nhiên bạo phát.

Ỷ Thiên Kiếm từ trên xuống dưới, hướng về phía trường kiếm trong tay Vương Việt tà chém xuống.

Keng.

Một đạo thanh âm cự đại tùy theo truyền đến.

Loảng xoảng.

Một tiếng thúy hưởng truyền ra.

Dưới một cỗ cự lực, thân hình Vương Việt hướng về phía sau liên tiếp lui mấy bước.

Mãi cho đến khi trực tiếp đụng vào bức tường viện ở một bên, cả

người mới dừng lại.

Bức tường viện bên cạnh phát ra một tiếng vang thật lớn, ầm ầm sụp đổ.

Trong lúc nhất thời, bụi đất tung bay.

Cả người Vương Việt bị bụi trần từ bức tường sụp đổ bao phủ, hôi đầu thổ kiểm.

Nhưng hắn lại không hề bị lay động, chỉ ngơ ngác nhìn thanh trường kiếm trong tay.

Thanh trường kiếm này nãi là do tinh cương chế tạo, cũng là bảo kiếm giúp hắn thành danh.

Kiếm tuy vô danh, nhưng trong tâm khảm hắn lại phảng phất như người bạn thân thiết.

Nhưng hôm nay, trường kiếm cư nhiên vỡ vụn trong một lần tỷ thí.

Điều này bảo hắn làm sao không cảm thương.

Vương Việt ngẩng đầu.

Nhìn Trần Húc vẫn dừng lại tại chỗ, ngay cả bước chân cũng không hề thay đổi chút nào.

Trên mặt hiện lên một tia kinh hãi.

Chợt, liền là một trận thất lạc.

Nguyên lai cái danh Đại Kinh đệ nhất kiếm khách, chẳng qua là vì chưa gặp được Tống Vương mà thôi.

Ở trước mặt Tống Vương, cái gọi là đệ nhất kiếm khách, không chịu nổi một kích.

Nguyên lai Tống Vương mới chân chính là Đại Kinh đệ nhất kiếm

khách.

Triệu Vân cả người đều ngây ra như phỗng tại đương trường.

Trong mắt hắn, toàn bộ đều là một kiếm vừa rồi.

Một kiếm kia của Trần Húc không ngừng chiếu lại trong đầu hắn.

Từ từ, tựa hồ có chút lĩnh ngộ.

Đám người Quách Gia thì hưng phấn vỗ tay chúc mừng.

Lúc này mới phát hiện, nguyên lai không phải Tống Vương không biết kiếm pháp.

Là Tống Vương quá khiêm tốn, bình thường không hiển lộ ra mà thôi.

Hôm nay một khi hiển lộ, Đại Kinh đệ nhất kiếm khách cửu phú thịnh danh cũng bại trong tay Tống Vương.

Ánh mắt Vương Việt phức tạp.

Hồi lâu, mới tiến lên mấy bước, đối với Trần Húc ôm quyền nói: Tống Vương, lần này, Vương Việt ta thua tâm phục khẩu phục.

Chức Hổ Bí Tướng quân của Tống Vương, Vương Việt xin nhận.

Ngay tại cái thời điểm này, trong đầu Trần Húc vang lên tiếng của hệ thống.

Đinh, chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ, hoạch đắc nhiệm vụ tưởng lệ: Danh hiệu Kiếm Vương.

Danh hiệu Kiếm Vương: Uy lực kiếm pháp đề thăng rõ rệt.

Trần Húc trong lòng đại hỉ.

Hắn cất tiếng cười to nói: Tốt.

Nếu thế, bản vương liền phong Vương Việt làm Hổ Bí Tướng quân.

Vương Việt đối với Trần Húc cung thân thi lễ nói: Đa tạ Tống Vương.

Chỉ là trường kiếm trong tay mỗ đã đoạn liệt, Vương mỗ lúc này vô tâm làm việc, đợi ta tìm được bảo kiếm, sẽ lại bái kiến Tống Vương.

Trần Húc sững sờ.

Nhìn đoạn kiếm trong tay Vương Việt, hơi có chút ngại ngùng.

Vừa rồi một kiếm cuối cùng kia, hắn nhất thời không cẩn thận liền động dụng toàn lực, mới chém đứt trường kiếm trong tay Vương Việt.

Chỉ là, nếu để Vương Việt cứ như vậy rời đi thì vạn vạn không có khả năng.

Một gã kiếm khách lợi hại ra dáng như thế này, nhất định phải nắm ở trong tay.

Nếu không, liền nhất định phải trừ khử Vương Việt.

Cho dù đối với danh thanh của hắn có chút ảnh hưởng, cũng sẽ không tiếc.

Nếu để Vương Việt bị Tào Tháo bọn người trọng dụng, nếu bị phái tới ám sát, bản thân hắn cố nhiên không sợ, nhưng tướng lãnh dưới trướng cùng với Điêu Thuyền lại căn bản vô lực ngăn cản.

Như vậy, chỉ sợ sẽ chiêu đến họa đoan không nhỏ.

Vương Việt nhặt đoạn kiếm trên mặt đất lên, liền muốn hướng về phía ngoài đi đến.

Trong mắt Giả Hủ lóe lên một tia âm u.

Vương Việt này, đoạn tuyệt không thể lưu.

Vương Việt nhìn như đáp ứng Tống Vương đảm nhiệm chức Hổ Bí Tướng quân, nhưng căn bản không có nhận chủ.

Lông mày Trần Húc khẽ nhíu.

Chẳng lẽ thật sự muốn đánh giết Vương Việt hay sao.

Hắn lược lược có chút do dự.

Dù sao trừ hắn ra thì đây cũng là Đại Kinh đệ nhất kiếm khách.

Chương 324

Giết đi, quả thực quá đáng tiếc.

Ngay tại lúc này, thanh âm hệ thống vang lên trong đầu hắn.

Đinh, kiểm trắc túc chủ diện lâm lựa chọn, hệ thống nhiệm vụ đổi mới, thỉnh lựa chọn.

Lựa chọn 1: Thả Vương Việt tự hành rời đi.

Nhiệm vụ tưởng lệ: Danh thanh + 50.

Lựa chọn 2: Đánh giết Vương Việt.

Nhiệm vụ tưởng lệ: Trường kiếm một trăm thanh.

Lựa chọn 3: Thu phục Vương Việt lưu lại.

Nhiệm vụ tưởng lệ: Đặc tính ngẫu nhiên trên người Vương Việt.

Chân Cương Kiếm một thanh Vương Việt chuyên dụng.

Vương Việt độ trung thành + 100.

Ghi chú: Chân Cương Kiếm, nãi là một trong tám thanh bảo kiếm do Việt Vương Câu Tiễn đốc chú.

Kiếm này cắt ngọc đoạn kim, như tước thổ mộc.

Nhìn các lựa chọn, trong mắt Trần Húc hiện lên một tia hân hỉ.

Hệ thống quả nhiên cấp lực.

Đang lúc không biết làm thế nào cho phải, hệ thống liền đưa tới bảo kiếm.

Tuy rằng trước đó chưa từng nghe nói qua Chân Cương Kiếm, nhưng mặc kệ, bảo kiếm được hệ thống nhận định thì sẽ không kém được.

Nhìn giới thiệu, cắt ngọc đoạn kim, như tước thổ mộc.

Vừa nhìn liền biết là bảo kiếm bá đạo.

Vương Việt độ trung thành + 100, khiến cho hắn có thể tuyệt đối tín nhiệm Vương Việt.

Lại thêm đặc tính ngẫu nhiên trên người Vương Việt, vụ mua bán này không lỗ.

Đương trường, hắn nói thầm trong lòng: Hệ thống, ta chọn lựa chọn 3.

Trần Húc khẽ quát một tiếng: Thế Xương, khoan đã.

Vương Việt quay đầu, trên mặt hắn miễn cưỡng nặn ra một tia dáng tươi cười nói: Không biết Tống Vương có gì chỉ giáo.

Trần Húc thản nhiên cười nói: Thế Xương, bản vương có một thanh bảo kiếm có thể cắt ngọc đoạn kim, như tước thổ mộc.

Nếu ngươi đáp ứng lưu tại dưới trướng bản vương, bản vương liền đem thanh bảo kiếm này ban tặng cho ngươi.

Lông mày Vương Việt khẽ nhướng lên.

Cắt ngọc đoạn kim như thiết thổ mộc.

Phải là bảo kiếm nhất đẳng nhất mới có thể đạt tới trình độ như thế.

Hắn nói: Tống Vương lời này là thật.

Trần Húc thản nhiên cười nói: Lời bản vương nói một lời cửu đỉnh, tuyệt không hư ngôn.

Vương Việt nhìn chằm chằm Trần Húc, tựa hồ đang phân biệt thật giả trong lời nói của hắn.

Hồi lâu, mới phảng phất như tùy ý dò hỏi: Dám hỏi Tống Vương,

bảo kiếm kia tên gọi là gì.

Bảo kiếm kia tên là gì a.

Trần Húc thật sự không có nhớ kỹ.

Hắn nhìn lại hệ thống một chút, mới thản nhiên cười nói: Kiếm kia tên gọi Chân Cương, nãi là Việt Vương.

Lời hắn còn chưa dứt, Vương Việt liền hít vào một ngụm khí lạnh nói: Tống Vương, kiếm kia gọi là Chân Cương Kiếm.

Trần Húc gật đầu nói: Không sai.

Chính là một trong tám thanh bảo kiếm do Việt Vương Câu Tiễn đốc chú.

Lúc Vương Việt nói chuyện, trong ánh mắt hắn lóe ra hào quang hưng phấn.

Trần Húc gật đầu nói: Không sai.

Lần này, Vương Việt khó mà giữ được vẻ đạm nhiên.

Trên mặt tràn đầy vẻ cuồng hỉ, lẩm bẩm nói: Chân Cương Kiếm, cư nhiên là Chân Cương Kiếm.

Cổ chi danh kiếm Chân Cương Kiếm, cư nhiên ở trong tay Tống Vương.

Hắn phịch một tiếng quỳ rạp xuống đất, cung kính nói: Thuộc hạ Vương Việt, bái kiến chúa công.

Ta nguyện chung thân vì chúa công khu sách, thỉnh chúa công không nên chê cười ta bất tài.

Trần Húc đại hỉ.

Tiến lên một bước, đem Vương Việt đỡ dậy.

Lúc này mới cất tiếng cười to nói: Tốt.

Có Thế Xương tương trợ, bản vương vô ưu rồi.

Lời hắn vừa dứt, thanh âm hệ thống vang lên trong đầu Trần Húc.

Đinh, chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ, hoạch đắc nhiệm vụ tưởng lệ: Đặc tính Kiếm Hào của Vương Việt.

Chân Cương Kiếm một thanh Vương Việt chuyên dụng.

Vương Việt độ trung thành + 100.

Kiếm Hào: Khi lấy trường kiếm làm vũ khí, võ lực trị đạt được đề thăng.

Ghi chú: Chân Cương Kiếm, nãi là một trong tám thanh bảo kiếm do Việt Vương Câu Tiễn đốc chú.

Kiếm này cắt ngọc đoạn kim, như tước thổ mộc.

Chân Cương Kiếm đã được phát vào không gian hệ thống, xin chú ý tra thu.

Nhìn đặc tính Kiếm Hào vừa mới nhận được, Trần Húc thập phần hài lòng.

Có đặc tính Kiếm Hào và danh hiệu Kiếm Vương trong tay, khi sử dụng trường kiếm, uy lực kiếm pháp của hắn định nhiên sẽ có tiến bộ không nhỏ.

Đáng tiếc.

Ngay cả Vương Việt đều bại dưới kiếm của hắn, Đại Kinh này lại có ai là đối thủ của hắn.

Trần Húc lắc đầu, không đi suy nghĩ những thứ này nữa, chuyển sang nhìn về phía không gian hệ thống.

Nhìn thanh trường kiếm kia trong không gian hệ thống, sắc mặt hắn không khỏi vui vẻ.

Đây hẳn chính là Chân Cương Kiếm đi.

Vương Việt ghé lại bên người Trần Húc, có chút ngại ngùng nói: Chúa công, không biết Chân Cương Kiếm kia khi nào mới có thể thưởng tứ cho ta.

Trần Húc nghe vậy, cất tiếng cười to nói: Thế Xương chờ không kịp rồi.

Trên mặt Vương Việt hơi đỏ lên.

Trần Húc cười nói: Đã Thế Xương chờ không kịp, vậy mỗ liền đi lấy cho Thế Xương.

Dứt lời, hắn liền hướng về phía hậu viện đi đến.

Đến một chỗ nhà kho không người, lập tức tay khẽ động.

Một thanh trường kiếm liền xuất hiện trong tay hắn.

Trên trường kiếm, một đạo kiếm quang sâm lãnh chớp động.

Trên chuôi kiếm có khắc hai chữ Chân Cương.

Quả nhiên là Chân Cương Kiếm, chỉ đáng tiếc là chỉ có trường kiếm mà không có vỏ kiếm.

Trần Húc thản nhiên cười, chợt từ bên cạnh xé một miếng vải, tùy ý bao lại.

Đương trường, liền xách theo Chân Cương Kiếm hướng về phía bên ngoài đi đến.

Vương Việt từ trong tay Trần Húc tiếp nhận Chân Cương Kiếm, trong mắt tràn đầy vẻ không dám tin.

Đó chính là Chân Cương Kiếm.

Tuy rằng không bằng Ỷ Thiên Kiếm đẳng cấp tuyệt thế thần binh, nhưng dù sao cũng là cổ chi danh kiếm.

Nãi là thứ người học kiếm cả đời theo đuổi.

Nhưng hiện giờ thì hay rồi, bọc trong một cái bọc vải rách sao.

Bảo hắn làm sao tin tưởng.

Vương Việt ngẩng đầu nhìn Trần Húc một cái, trong mắt tràn đầy vẻ dò hỏi.

Trần Húc thản nhiên cười nói: Thế Xương không thích Chân Cương Kiếm sao.

Không ngại mở ra xem một chút.

Vương Việt trong lòng một trận thổ tào.

Chân Cương Kiếm.

Sợ không phải đang trêu chọc ta chứ.

Hơn nữa, cũng phải có vỏ kiếm chứ.

Giống như loại cổ chi danh kiếm bực này, ai mà không cẩn thận từng li từng tí trân tàng.

Đâu có ai giống như bây giờ, chỉ dùng một miếng vải rách bao lại.

Chương 325

Đám người Triệu Vân nghe vậy cũng cười.

Bọn họ luôn luôn đi theo bên cạnh Trần Húc, tự nhiên biết Trần Húc làm gì có Chân Cương Kiếm.

Cái này đa phần là kế hoãn binh của Trần Húc.

Vương Việt có chút bất đắc dĩ.

Dưới sự chú thị của Trần Húc, cũng không tiện nói nhiều.

Tay phải đang cầm trường kiếm nhẹ nhàng run lên.

Miếng vải rách bao bọc kia rơi xuống.

Lộ ra thanh trường kiếm bên trong.

Trên trường kiếm, một cỗ kiếm quang lẫm liệt chợt lóe.

Lông mày hắn khẽ nhíu.

Từ trên thanh trường kiếm này, hắn có thể cảm nhận được trường kiếm bất phàm.

Chẳng lẽ, trường kiếm này thật sự là cổ chi danh kiếm Chân Cương Kiếm hay sao.

Không có khả năng.

Hắn vội vàng nhìn về phía chuôi kiếm.

Chỉ thấy nơi đó, hai chữ Chân Cương hách nhiên trình hiện.

Hô hấp của Vương Việt không khỏi hơi nặng nề.

Nếu thật sự là Chân Cương Kiếm, vậy lần này quả thực lời to rồi.

Không chỉ chiếm được chức Hổ Bí Tướng quân, khiến sự theo

đuổi cả đời đối với quan đồ được thỏa mãn, lại còn được Chân Cương Kiếm, xong một cái truy cầu của kiếm khách.

Chỉ mong Chân Cương Kiếm này đừng là giả mới tốt.

Vương Việt nhìn Trần Húc một cái nói: Tống Vương, ta muốn thử một chút uy lực của Chân Cương Kiếm, không biết có được hay không.

Trần Húc mỉm cười nói: Hiện giờ Chân Cương Kiếm đã là của Thế Xương rồi, muốn thử như thế nào đều tùy tâm ý ngươi.

Vương Việt đối với Trần Húc cung thân thi lễ, lập tức cầm Chân Cương Kiếm đi sang một bên.

Tại nơi đó có một tảng đá cao hai thước.

Tay phải hắn mạnh mẽ phát lực.

Xoẹt.

Một đạo thanh âm khẽ vang lên, tảng đá kia đã nhiên xuất hiện một vết nứt.

Hắn lần nữa cầm Chân Cương Kiếm, lại một kiếm chém đi lên.

Cứ như thế liên tiếp ba kiếm.

Tảng đá trước mắt chia làm hai.

Là thật.

Thật sự là Chân Cương Kiếm.

Quả nhiên không hổ là cổ chi danh kiếm.

Cái gì mà cắt ngọc đoạn kim, quả nhiên không sai.

Vương Việt trong lòng đại hỉ.

Nâng Chân Cương Kiếm trong tay, trong mắt hiện lên một tia cuồng nhiệt.

Kiếm nãi là sinh mệnh của kiếm khách.

Một thanh cổ chi danh kiếm, đối với hắn phảng phất như sinh mệnh thứ hai.

Triệu Vân cả người ngẩn ra tại chỗ.

Có chút không dám tin nhìn một màn trước mắt.

Tảng đá cao như vậy, cư nhiên ba kiếm liền nứt.

Cái này cũng quá kinh khủng đi.

Trần Húc cũng hơi có chút thác ngạc.

Không ngờ thanh Chân Cương Kiếm hắn căn bản chưa từng nghe nói qua, cư nhiên có uy lực như thế.

Vậy chẳng phải Ỷ Thiên Kiếm trong tay hắn uy lực càng hơn sao.

Vương Việt đi tới trước mặt Trần Húc.

Đối với Trần Húc cúi người chào thật sâu: Vương Việt đa tạ chúa công.

Chúa công hậu ái, Vương Việt nguyện vì chúa công hiệu tử lực.

Thế Xương mau mau đứng lên.

Trần Húc vừa nói, vừa đỡ Vương Việt dậy.

Lập tức vỗ vỗ vai Vương Việt nói: Thế Xương, không biết đối với uy lực của Ỷ Thiên Kiếm, ngươi hiểu rõ được bao nhiêu.

Vương Việt nhìn Ỷ Thiên Kiếm trong tay Trần Húc, trong mắt hiện lên một tia hâm mộ.

Bất quá chợt hắn liền đem một tia hâm mộ này áp xuống, nói: Chúa công, Ỷ Thiên Kiếm nãi là tuyệt thế thần binh, uy lực của nó định nhiên ở trên Chân Cương Kiếm.

Trong truyền thuyết, Ỷ Thiên Kiếm sắc bén vô thất, chém sắt như

chém bùn.

Còn về uy lực cụ thể, thuộc hạ ngược lại cũng không biết rõ.

A.

Trong mắt Trần Húc hiện lên một tia tò mò.

Hắn thản nhiên cười nói: Vậy hôm nay bản vương liền thử xem.

Dứt lời, hắn lại rút thanh kiếm bên hông ra.

Ỷ Thiên Kiếm tăng một tiếng xuất vỏ.

Trần Húc đi vài bước liền đến bên cạnh tảng đá kia.

Lập tức tay phải hơi nâng, một kiếm liền chém đi lên.

Ỷ Thiên Kiếm kiếm quang chợt lóe.

Trần Húc hơi sững sờ.

Hình như không có cảm nhận được trở lực từ cự thạch.

Trên tảng đá lớn kia lại có một đạo vết rạn nhỏ, quán xuyên cả tảng đá.

Cự thạch nhiều thêm một đạo vết rạn nhỏ.

Trần Húc tò mò tiến lên sờ sờ.

Ngón tay hắn mới vừa vặn xúc cập tảng đá, tảng đá kia liền nứt thành hai nửa.

Trên hai khối đá vụn vỡ ra, vết cắt trơn bóng như ngọc.

Nhìn vết cắt trước mắt, Trần Húc hơi có chút thất thần.

Quả thực không ngờ Ỷ Thiên Kiếm cư nhiên sắc bén như thế.

Chương 326

Thần sắc Vương Việt sững lại.

Cấp mang tiến lên xem xét vết cắt trên hai khối đá.

Tay hắn chậm rãi vuốt ve trên vết cắt.

Trong lòng cảm khái.

Hồi lâu, mới lẩm bẩm nói: Quả nhiên không hổ là Ỷ Thiên Kiếm.

Lợi hại.

Quả nhiên lợi hại.

Triệu Vân lúc đầu không để ý lắm, nhưng lúc này cũng vội vàng chạy tới.

Nhìn vết cắt trên hai khối đá, cũng không kìm được âm thầm cảm khái.

Trần Húc trong lòng đại hỉ.

Không ngờ Ỷ Thiên Kiếm hắn tùy tiện đoạt từ tay Tào Tháo cư nhiên có uy lực như thế.

Nhưng chợt hắn lại nhớ tới Thất Tinh Bảo Đao.

Mạo tự, thanh Thất Tinh Bảo Đao kia cũng pha bộ dáng bất phàm.

Đương hạ, hắn nhìn về phía Vương Việt nói: Thế Xương, không biết có từng nghe nói qua Thất Tinh Bảo Đao.

Thất Tinh Bảo Đao.

Trong mắt Vương Việt lóe lên vẻ hướng vãng.

Thất Tinh Bảo Đao nãi là một thanh tuyệt thế bảo đao.

Đáng tiếc, từ trước đến nay ta đều vô duyên được thấy.

Trong truyền thuyết, bảo đao kia rơi vào tay quốc tặc Đổng Trác.

Chỉ là từ sau khi Đổng Trác thân vẫn, có người tìm khắp phủ Đổng Trác cũng không thấy tung tích Thất Tinh Bảo Đao.

Trần Húc mỉm cười nói: Không sao.

Đợi ta đi lấy Thất Tinh Bảo Đao, để Thế Xương thỏa thích nhìn một lần là được.

Vương Việt cả người ngây ngẩn.

Trần Húc không để ý đến biểu hiện của Vương Việt, chỉ cất bước hướng về phía hậu viện đi đến.

Đợi đến chỗ không người, tay thò vào trong ngực, liền đem Thất Tinh Bảo Đao lấy ra.

Làm như vậy, cho dù để người ta nhìn thấy, cũng chỉ cho là Trần Húc từ trong ngực lấy ra Thất Tinh Bảo Đao.

Thực tắc, Trần Húc đem Thất Tinh Bảo Đao đặt ở trong không gian hệ thống.

Một phen động tác này, tự nhiên cũng là từ không gian hệ thống lấy Thất Tinh Bảo Đao ra.

Trần Húc xách Thất Tinh Bảo Đao trong tay, đi tới trong giáo trường.

Nhìn Thất Tinh Bảo Đao trong tay Trần Húc, Vương Việt hơi sững sờ.

Ánh mắt hắn vẫn luôn dán chặt vào Thất Tinh Bảo Đao trên tay Trần Húc.

Hồi lâu, trên mặt Vương Việt hiện ra vẻ cuồng hỉ.

Hắn run giọng nói: Thất Tinh Bảo Đao, thật sự là Thất Tinh Bảo Đao sao.

Chúa công, có thể cho ta xem bảo đao một chút không.

Trần Húc vươn tay, đem Thất Tinh Bảo Đao tùy tiện ném qua.

Vương Việt trong lòng kinh hãi.

Vội vàng đưa tay, cẩn thận từng li từng tí đón lấy Thất Tinh Bảo Đao.

Chợt, hai tay nâng Thất Tinh Bảo Đao, tỉ mỉ quan khán.

Càng xem, trong lòng càng chấn kinh.

Cuối cùng, tay trái cầm Thất Tinh Bảo Đao, tay phải cẩn thận rút ra một chút.

Bảy viên bảo thạch đập vào mi mắt hắn.

Vương Việt lúc này mới chân chính xác nhận, đây chính là Thất Tinh Bảo Đao.

Tay nâng Thất Tinh Bảo Đao phảng phất như tay nâng tuyệt thế bảo vật.

Hồi lâu, hắn mới hai tay đem Thất Tinh Bảo Đao giơ cao quá đỉnh đầu, cung kính nói: Đa tạ chúa công cho ta mượn Thất Tinh Bảo Đao xem qua.

Trần Húc thản nhiên cười, đưa tay nhận lấy.

Xoảng một tiếng khẽ vang, Thất Tinh Bảo Đao đã nhiên xuất vỏ.

Trên bảy viên bảo thạch kia, từng đạo quang mang tùy theo lấp lánh.

Tay phải Trần Húc hơi nâng, triều khối cự thạch phía trước chém tới.

Một đạo đao quang lóe lên.

Trong lòng hắn sững lại.

Chém lên khối cự thạch kia không có một ti một hào trở lực.

Tiến lên một bước, chưa kịp thân thủ, khối cự thạch kia liền chia làm hai.

Nhìn vết cắt trơn bóng như kính, trong lòng Trần Húc pha có chút chấn hám.

Đây chính là uy lực của Thất Tinh Bảo Đao sao.

Vương Việt cả người đều kinh ngạc tại chỗ, trong miệng không ngừng lẩm bẩm: Đao tốt.

Triệu Vân ghé đến trước mặt Trần Húc, nhìn kỹ vết cắt kia, không ngừng tán thán.

Sau đó, hắn đối với Trần Húc cúi đầu thật sâu nói: Chúa công, thỉnh tứ Thất Tinh Bảo Đao cho ta xem qua một chút.

Trần Húc tùy tay đem Thất Tinh Bảo Đao đưa qua.

Triệu Vân sau khi nhận lấy, tỉ mỉ quan sát.

Lập tức đưa tay lên đầu mình, cẩn thận bứt một cái.

Một sợi tóc bị bứt xuống.

Tay cầm sợi tóc, đem đặt trước lưỡi đao Thất Tinh Bảo Đao.

Lập tức nhẹ nhàng triều sợi tóc thổi một hơi.

Phù.

Sợi tóc kia tùy phong mà động, hướng về phía lưỡi đao bay tới.

Khi sợi tóc xúc cập lưỡi đao, sợi tóc kia vô thanh vô tức phân thành hai đoạn.

Trên mặt Triệu Vân tràn đầy vẻ chấn kinh.

Thổi lông tóc đứt.

Phương pháp nghiệm chứng tuyệt thế bảo đao này, hắn chỉ nghe sư tôn nói qua, nhưng lại chưa bao giờ nhìn thấy.

Chỉ nghe danh đầu Thất Tinh Bảo Đao, liền nảy lòng muốn nếm thử một phen.

Không ngờ, cư nhiên là thật.

Làm sao bảo hắn không chấn kinh cho được.

Chúng nhân toàn bộ đều nhìn chằm chằm cử động của Triệu Vân.

Chương 327

Khi nhìn thấy sợi tóc chia làm hai, từng người một toàn bộ ngây ra như phỗng tại chỗ.

Thổi lông tóc đứt.

Thật sự là thổi lông tóc đứt.

Vương Việt lẩm bẩm tự nói.

Trong ngữ khí của hắn tràn đầy vẻ chấn kinh: Nguyên bản chỉ nghe nói trong truyền thuyết mới có thổi lông tóc đứt, không ngờ hôm nay cư nhiên tận mắt nhìn thấy.

Chưa từng nghĩ thế gian cư nhiên thật sự có bảo đao như thế.

Tam sinh hữu hạnh.

Thật sự là tam sinh hữu hạnh a.

Trước mắt Trần Húc hơi sáng lên.

Nguyên bản chỉ thấy tình tiết này trong phim truyền hình, hiện giờ cư nhiên tận mắt nhìn thấy.

Thất Tinh Bảo Đao quả nhiên bất phàm.

Triệu Vân từ khi thử đao xong liền vẫn luôn trên dưới đánh giá Thất Tinh Bảo Đao.

Lúc này, hắn cung kính dùng hai tay nâng đao, đem Thất Tinh Bảo Đao trả lại cho Trần Húc.

Trong mắt tràn đầy sự yêu thích đối với Thất Tinh Bảo Đao.

Trần Húc tùy tay đem Thất Tinh Bảo Đao giắt lại bên hông.

Lập tức nhìn về phía Vương Việt nói: Thế Xương, chuyện ta nói

với ngươi lúc trước, để ngươi giúp ta diễn một màn kịch, thế nào.

Trong ánh mắt Vương Việt vẫn còn lưu lại sự kinh thán đối với Thất Tinh Bảo Đao.

Đương hạ đối với Trần Húc cung thân thi lễ nói: Chúa công có mệnh, tự đương tuân tòng.

Chúa công cứ việc phân phó là được.

Trần Húc vẫy vẫy tay với Vương Việt, lập tức thì thầm vào tai Vương Việt một phen.

Vương Việt phịch một tiếng quỳ rạp xuống đất, run giọng nói: Thuộc hạ không dám.

Trần Húc bất đắc dĩ, chỉ có thể tiến lên kéo Vương Việt dậy, lại hảo sinh khuyên bảo một phen.

Vương Việt mới miễn cưỡng đáp ứng.

Lập tức, Vương Việt từ trong huyện nha Yên Huyền đi ra, trên mặt tràn đầy ý bất tiết.

Lúc ra đến cửa huyện nha, hắn bất tiết khẽ hừ một tiếng: Tống Vương trình độ như thế, cư nhiên cũng dám vọng xưng võ lực vô song.

Khởi hữu thử lý.

Thật sự là khởi hữu thử lý.

Hai gã thân vệ ở cửa thấy thế, vội xông lên phía trước, nộ quát: Làm càn.

Người nào đảm cảm vũ nhục Tống Vương.

Dứt lời, hai người vọt tới bên người Vương Việt.

Vương Việt nhẹ nhàng đánh hai người ngã lăn quay trên mặt đất,

lập tức dương trường mà đi.

Chợt, bên trong huyện nha Yên Thành truyền ra một trận thanh âm huyên náo.

Tiếp đó, có người chạy đi tứ xứ tìm kiếm danh y.

Thậm chí Hoa Đà vì việc này còn chuyên môn đi tới Yên Thành.

Trong một đoạn thời gian sau đó, Vương Việt vẫn luôn lưu luyến trong các tửu quán lớn ở Dự Châu.

Lúc say rượu, mỗi lần đều có lời nói bất kính với Tống Vương.

Vì thế đã xảy ra xung đột với nhiều người.

Ngay cả quận binh của mấy quận cũng nhiều lần xuất động đi bắt Vương Việt.

Chỉ là thực lực Vương Việt quả thực phi đồng nhất bàn, mỗi lần đều bị Vương Việt đột vây thoát đi.

Từ từ, từng cái tin tức lan truyền không cánh mà bay.

Duyện Châu, Trần Lưu quận, Trần Lưu thành.

Đêm khuya.

Phủ Quận thủ đèn đuốc sáng trưng.

Lữ Bố bọn người tề tụ một đường, thương lượng đối sách tiếp theo.

Lữ Bố nhìn mọi người phía dưới, thở dài một tiếng nói: Chư vị, ban ngày ta đích thân suất quân xuất thành khiêu chiến.

Không ngờ Tào Tháo tên kia giảo hoạt như thế, cư nhiên mai phục lượng lớn phục binh ở sau con đê lớn bên cạnh doanh trướng.

Hiện giờ binh mã quân ta chỉ còn chín ngàn, không biết chư vị có đối sách gì có thể thối địch.

Chúng nhân từng người một cúi đầu, đều trầm mặc không nói.

Cao Thuận đứng dậy, đối với Lữ Bố ôm quyền thi lễ nói: Lữ tướng quân, theo ý kiến của thuộc hạ, chúng ta nên thừa dịp Tào Tháo không chuẩn bị, ngay trong đêm nay xuất thành.

Lữ Bố nhìn Cao Thuận một cái, trên mặt có vẻ do nghi.

Trương Liêu thấy thế, cũng vội vàng đứng dậy.

Đối với Lữ Bố ôm quyền nói: Hiện giờ lương thảo trong thành Trần Lưu không đủ dùng năm ngày.

Nếu không đột vây, chỉ sợ hối hận không kịp.

Lữ tướng quân, đương đoạn bất đoạn, tất thụ kỳ loạn.

Nếu không sớm đưa ra quyết đoán, đợi Tào Tháo an bài thỏa đáng, chỉ sợ chúng ta không còn cơ hội nữa.

Cao Thuận lãng thanh nói, Lại nữa, trong tay có binh mã, nơi nào mà không thể đi được.

Lữ Bố có chút ý động.

Nhìn Cao Thuận và Trương Liêu một cái, nói: Bản tương cũng có ý đột vây đi ra ngoài, chỉ là, quả thực không biết nên đi về nơi nào.

Trương Liêu nhẹ nhàng thở ra một hơi, nói: Lữ tướng quân, chúng ta hiện giờ có mấy lựa chọn.

Một là chúng ta có thể bắc thượng lần nữa đầu khác Trương Dương.

Đây là hạ sách.

Hai là Viên Thiệu kẻ này chiếm cứ Ký Châu, hiện giờ đang đại chiến với Công Tôn Toản ở U Châu, chính là lúc dùng người, nếu chúng ta đi tới đầu khác, tất định sẽ được trọng dụng.

Đây là trung sách.

Ba là chúng ta có thể nam hạ, qua Từ Châu đi tới Dương Châu.

Hiện giờ chư hầu Dương Châu thế lực đơn bạc, chính là cơ hội tốt cho chúng ta.

Đây nãi là thượng sách.

Lữ Bố nghe vậy đại hỉ.

Nhìn Tôn Liêu tán thán nói: Tốt, Văn Viễn sở kiến pha hợp tâm ý bản tương.

Chúng ta liền đi tới Dương Châu.

Ngay tại cái thời điểm này, Ngụy Tục đứng lên.

Đối với Lữ Bố ôm quyền một cái nói: Chúa công, theo ý kiến của ta, nam hạ Dương Châu tịnh không phải thượng thượng chi tuyển.

Lữ Bố nhìn Ngụy Tục một cái, nói: Có lời gì không ngại nói thẳng.

Trong lòng Ngụy Tục thở phào nhẹ nhõm.

Nếu Lữ Bố chọn dùng ý kiến của Cao Thuận và Trương Liêu, chỉ sợ sau này Cao Thuận sẽ được trọng dụng.

Đến lúc đó, vạn nhất Cao Thuận đem cái tội Hãm Trận Doanh tiêu vong đổ lên đầu hắn, vậy hắn đâu có quả ngon để ăn.

Đương hạ, hắn liền ôm quyền nói: Chúa công, gần đây thuộc hạ nghe nói, Tống Vương Trần Húc tựa hồ bị Vương Việt đả thương.

Hả.

Lữ Bố tới hứng thú.

Trừng đôi mắt to lớn, nhìn thẳng Ngụy Tục nói: Ngụy Tục, nói kỹ xem.

Mấy ngày trước, ta đi tới một cái tửu lâu, ở đó nghe được có người nói Trần Húc bị Vương Việt.

Lời hắn còn chưa nói hết, Trương Liêu liền đứng lên nói: Ngụy Tục, Lữ tướng quân có lệnh, thời chiến không được uống rượu.

Ngươi cư nhiên công nhiên đi tửu lâu, có biết tội không.

Trong lòng Ngụy Tục run lên.

Vội vàng biện giải nói: Hiểu lầm.

Hiểu lầm.

Chương 328

Ta chỉ là đi ngang qua tửu lâu, đi ngang qua.

Trương Liêu muốn nói lại, bị Lữ Bố đưa tay ngăn cản.

Lữ Bố trừng Trương Liêu một cái nói: Văn Viễn, đây là việc nhỏ, không nên dây dưa không dứt nữa.

Đã Ngụy Tục nói đi ngang qua, vậy chính là đi ngang qua.

Trương Liêu bất đắc dĩ, chỉ có thể khẽ thở dài một tiếng, ngồi xuống.

Lữ Bố lại quay đầu nhìn về phía Ngụy Tục nói: Nói đi, Ngụy Tục, đem những gì ngươi nghe được trước đó nhất nhất nói cho bản tương nghe.

Nhạ.

Ngụy Tục sinh động như thật nói, Chúa công, ta nghe nói Trần Húc bị Vương Việt tới cửa khiêu chiến, Trần Húc bị Vương Việt một kiếm đâm trúng ngực.

Cũng may trường kiếm lệch đi một chút mới giữ được một cái mạng nhỏ.

Chỉ nghe người ta nói Trần Húc thương thế rất nặng.

Lữ Bố nghe vậy đại hỉ.

Cất tiếng cười to nói: Tốt a.

Tốt.

Trần Húc cũng có ngày hôm nay.

Chỉ đáng tiếc a, trong Dĩnh Xuyên quận binh mã Trần Húc đông

đảo.

Nếu không, bản tương thật muốn đi tới hội ngộ Trần Húc một chút.

Ngụy Tục nghe vậy hai mắt hơi sáng lên.

Hơi ghé sát vào Lữ Bố một chút nói: Chúa công, hiện giờ Trần Húc tịnh không phải ở Dĩnh Xuyên, hắn đang ở huyện Yên thuộc Lương Quốc.

Ân.

Lữ Bố nói, Trần Húc đi đến huyện nào ở Lương Quốc.

Chúa công, là Yên Huyền.

Nghe nói là vì tiêu diệt dư nghiệt Hoàng Cân.

Nửa tháng trước, dư nghiệt Hoàng Cân ở Hổ Đầu Sơn gần Yên Huyền khởi sự, thanh thế khá to lớn.

Ngụy Tục vừa nói, vừa làm ra các loại thủ thế.

Lữ Bố lâm vào trầm ngâm.

Thật lâu mới hỏi: Yên Huyền có tin tức dư nghiệt Hoàng Cân, ai biết.

Lúc này, Hầu Thành vẫn luôn không mở miệng ở một bên nói: Chúa công, tin tức này ta cũng có nghe nói.

Trước giờ Lương Quốc vốn là địa bàn Hoàng Cân tặc tứ ngược.

Đặc biệt là Hổ Đầu Sơn gần Yên Thành kia, vẫn luôn có một cỗ Hoàng Cân tặc chiếm cứ.

Dứt lời, hắn có chút thần bí hề hề nói: Chúa công, ta còn nghe được một tin tức.

Lữ Bố trừng Hầu Thành một cái nói: Hầu Thành.

Có lời nói thẳng, đừng vòng vo tam quốc.

Vâng.

Chúa công.

Hầu Thành bị dọa đến rùng mình một cái, lập tức vội nói, Chúa công, ta nghe nói, vào hai ngày trước, Hoàng Cân tặc ở Hổ Đầu Sơn tập kích huyện nha Yên Thành.

Binh mã dưới trướng Trần Húc đại bại, hiện giờ đang lui về Ninh Lăng.

Còn nữa, có người nhìn thấy Trần Húc vẫn luôn ở trong xe ngựa, từ đầu đến cuối đều không có lộ diện.

Hả.

Trên mặt Lữ Bố hiện ra vài phần vẻ cuồng hỉ nói, Hầu Thành lời này là thật.

Hầu Thành gật đầu nói: Chúa công, việc này sớm đã truyền ra ở trong quán rượu.

Khụ, sớm đã truyền ra trên phố rồi.

Trong đám thân vệ cũng có người biết tin tức này, chúa công gọi đến hỏi một chút liền biết.

Trong mắt Lữ Bố tinh quang trực mạo.

Hắn lúc này tái không còn vẻ đồi phế như vừa rồi.

Cất tiếng cười to nói: Người đâu.

Một đám thân vệ từ bên ngoài đi vào.

Lữ Bố dò hỏi: Chư vị có từng nghe nói việc dư nghiệt Hoàng Cân tập kích Yên Huyền dưới quyền trị của Lương Quốc thuộc Dự Châu không.

Trong đám thân vệ có mấy người thần sắc hơi động, chỉ là không biết xuất phát từ nguyên nhân gì, có chút không dám mở miệng.

Lữ Bố thấy thế, thần sắc hơi vui vẻ.

Cất tiếng cười to nói: Cứ việc nói thẳng, nếu tin tức là thật, bản tương trọng trọng có thưởng.

Đương hạ, trong đám thân vệ liền có hai người đứng ra, đối với Lữ Bố kể lại tỉ mỉ một phen.

Trong đó lời nói ngược lại giống y như Hầu Thành đã nói.

Lữ Bố gật đầu cười nói: Tốt.

Trước lui xuống đi.

Hai vị vừa rồi thấu lộ tình huống, đi tìm chủ bạc lĩnh hai điếu tiền thưởng, nói là ta thưởng.

Nói xong, hắn phất phất tay.

Hai gã thân vệ kia cuồng hỉ, lập tức cùng mọi người lui ra ngoài.

Ngón tay Lữ Bố nhẹ nhàng gõ trên bàn.

Hỉ sắc trên mặt cũng không che giấu được.

Trong lòng Cao Thuận thầm kêu hỏng bét.

Những người này đều biết Lữ Bố cùng Trần Húc không hợp nhau.

Hắn cùng Trương Liêu liếc nhau một cái, đều từ trong mắt đối phương nhìn ra vẻ lo lắng.

Đương tức đứng dậy nói: Tướng quân, việc này chỉ sợ trong đó có trá.

Hả.

Sắc mặt Lữ Bố trầm xuống.

Cao Thuận mắt thấy sắc mặt Lữ Bố có biến, trong lòng có dự cảm bất diệu.

Hắn cắn răng một cái nói: Tướng quân, theo ta thấy, Trần Húc kia nếu thật sự có việc, vì sao không thấy đại quân Dĩnh Xuyên điều động.

Ngụy Tục lắc đầu nói: Cao tướng quân lời này sai rồi.

Đại quân điều động chỉ sợ phải mất vài ngày thời gian.

Lúc này chính là lúc bên người Trần Húc không có binh khả dụng.

Lương cơ bực này nếu không nắm chắc, chỉ sợ hối hận không kịp.

Trương Liêu đứng dậy, xua tay nói: Ngụy tướng quân lời này không thỏa.

Theo ta quan sát, Trần Húc kia chỉ sợ là đang giả bị thương.

Tứ xứ tung tin tức, chỉ sợ cũng là cố ý làm thế.

Giả bị thương.

Ngụy Tục khẽ xùy một tiếng, Trần Húc kia vì sao phải giả bị thương.

Giả bị thương thì có chỗ tốt gì cho hắn.

Làm như vậy, uy vọng của Trần Húc trong bá tánh giảm mạnh, chẳng phải là vô cùng bất lợi với Trần Húc hay sao.

Lữ Bố nghe vậy, cũng gật đầu nói: Văn Viễn, theo bản tương thấy, Trần Húc kia đích xác không có tất yếu phải giả bị thương.

Nếu không, Trần Húc giả bị thương là vì cái gì.

Trương Liêu chỉ nhìn chằm chằm Lữ Bố, thật lâu mới nói: Theo ta thấy, Trần Húc đây là kế dẫn dụ tướng quân.

Dẫn dụ ta.

Vì sao muốn dẫn dụ ta.

Lữ Bố lấy tay chỉ mình, đầy mặt không thể tưởng tượng nổi.

Không sai.

Biểu tình Trương Liêu trịnh trọng nói, Trần Húc làm thế, chỉ sợ là vì dẫn Lữ tướng quân vào bẫy rập.

Còn về vì sao muốn dẫn dụ tướng quân, nguyên do trong đó tướng quân tất định rõ ràng.

Đủ rồi.

Lữ Bố vỗ bàn một cái, đại hống một tiếng nói, Trương Liêu, đừng trượng vào có vài phần bản lĩnh liền dăm ba lần đỉnh chàng ta.

Ngươi cho rằng bản tương không dám trị tội ngươi sao.

Đại thủ hắn vung lên nói: Truyền mệnh lệnh của ta, hôm nay chúng ta liền toàn quân xuất kích, sát bôn Lương Quốc thuộc Dự Châu.

Chúng nhân đều chắp tay ứng nhạ.

Trương Liêu cùng Cao Thuận hai người tề tề ôm quyền nói: Tướng quân, vạn vạn không thể a.

Tướng quân.

Lữ Bố nộ hừ một tiếng nói: Kẻ nào dám hồ ngôn loạn ngữ nữa, sẽ như cái bàn này.

Dứt lời, tay hắn nhấc lên, Phương Thiên Họa Kích liền nằm trong tay.

Hắn đập mạnh xuống cái bàn trước mặt.

Trong chốc lát, cái bàn vỡ vụn, từng khối gỗ hướng bốn phía bay ra.

Hắn trừng Cao Thuận và Trương Liêu một cái, lập tức thu kích xoay người, hướng về phía bên ngoài đi ra.

Lúc này, mọi người mới phát hiện, dưới cái bàn kia, mặt đất đều xuất hiện một cái hố nông.

Ngụy Tục không khỏi rụt cổ lại, lập tức nhìn Trương Liêu và Cao Thuận một cái, trong mắt tẫn là ý trào lộng.

Đợi mọi người đi rồi, Cao Thuận đấm một quyền thật mạnh vào vách tường bên cạnh.

Đông.

Chương 329

Một tiếng trầm vang tùy theo truyền ra.

Khởi hữu thử lý.

Cao Thuận hận hận nói, Đường chết.

Tự tìm đường chết a.

Trương Liêu nhìn thoáng ra bên ngoài một cái, mới khuyên nhủ: Bá Bình, thận ngôn.

Hiện giờ tướng quân đã định kế như thế, chúng ta chỉ có thể y lệnh hành sự.

Nói xong, hắn thở dài nặng nề một tiếng, lời nói tràn đầy không cam lòng.

Cao Thuận nghe vậy, cũng thở dài một tiếng.

Đêm.

Lữ Bố dẫn hết thảy binh mã dưới trướng, vãng nam môn đột vây.

Hắn khố hạ cưỡi Xích Thố Mã, tay xách một cây Phương Thiên Họa Kích, một đường hoành trùng trực chàng, sở hướng phi mỹ.

Tào Tháo tuy rằng liệu được Lữ Bố sẽ có động tác.

Nhưng không ngờ tới Lữ Bố sẽ đi từ cửa nam.

Trong lúc nhất thời, lại thêm Lữ Bố dũng mãnh, căn bản vô lực ngăn cản.

Sau đó, Hạ Hầu Uyên mang theo binh mã một đường truy tập, hàm vĩ truy sát.

Nhưng bất đắc dĩ Trương Liêu và Cao Thuận điện hậu cho hậu

quân Lữ Bố quá mức dũng mãnh, chỉ có thể bất đắc dĩ từ bỏ truy sát.

Sáng sớm ngày thứ ba.

Lữ Bố mang theo một đám binh mã dưới trướng, đến bên ngoài thành Ninh Lăng.

Nhìn thành Ninh Lăng có chút rách nát phía trước, khóe miệng hắn lộ ra một tia tiếu ý.

Lúc này, Cao Thuận và Trương Liêu hai người liên mệ đi tới.

Đối với Lữ Bố cúi đầu thật sâu.

Cao Thuận lãng thanh nói: Tướng quân, ta quan sát trong thành Ninh Lăng kia, tựa hồ có chút không thích hợp.

Chúng ta vạn vạn không thể tiến công a.

Lông mày Lữ Bố khẽ nhướng lên nói: Chỗ nào không thích hợp.

Tướng quân thỉnh xem.

Cao Thuận chỉ vào tường thành Ninh Lăng nói, Binh sĩ trên tường thành kia động tác chậm chạp, quần áo rách nát, nhưng thực tắc từng người một cảnh giác tính rất cao.

Lại nữa, sự hiệp tác giữa mấy người rất đắc pháp, định nhiên là cửu kinh chiến trận.

Theo ta thấy, trong đó chỉ sợ có trọng binh mai phục, toàn bộ đều là tinh nhuệ chi sĩ.

Lữ Bố nghe vậy cười ha hả nói: Những thứ này, ngươi cho rằng bản tương nhìn không ra sao.

Nhưng, đây chính là chỗ cao minh của Trần Húc.

Cố ý đem tinh nhuệ đặt ở trên tường thành, cố bố nghi trận.

Kỳ thực, bên người hắn đã vô binh khả dụng rồi.

Trương Liêu vội ôm quyền nói: Tướng quân, vạn vạn không thể.

Nhìn những mặt đất chung quanh đây, phía trên có vết tích móng ngựa.

Định có đại phê kỵ binh kinh qua nơi này, tiến vào Ninh Lăng.

Ha ha.

Lữ Bố cất tiếng cười to, Ta nói Cao Thuận, Trương Liêu, từ khi nào gan các ngươi lại nhỏ như vậy.

Nơi này sở dĩ có dấu móng ngựa kỵ binh, chẳng qua là binh mã dưới trướng Trần Húc vừa vặn đi qua nơi này mà thôi.

Khóe miệng hắn nhếch lên một tia cơ tiếu nói: Lại nữa, Lữ Bố ta tung hoành thiên hạ, thân kinh bách chiến, cho dù có mai phục thì lại có thể làm gì ta.

Trận chiến này, ta nhất định phải bắt lấy Trần Húc, để báo mối nhục ngày đó.

Nói đến đây, hắn vội che miệng khẽ ho một tiếng nói: Truyền tướng lệnh của ta, chỉnh bị binh mã, nghỉ ngơi nửa canh giờ sau, toàn quân xuất kích, tiến công thành Ninh Lăng.

Nhạ.

Một đạo thanh âm cao hảm vang lên, binh mã dưới trướng Lữ Bố bắt đầu hành động.

Tiếng móng ngựa vang lên, từng đội từng đội binh sĩ hướng về phía thành Ninh Lăng tiến phát.

Thành Ninh Lăng, bên trong hậu viện huyện nha.

Trần Húc đang du tai du tai uống trà, ăn điểm tâm.

Phía trước hắn, Mã Vân Lộc đang tại đó diễn luyện thương pháp.

Hắn thỉnh thoảng chỉ điểm hai câu, một bộ dáng du nhiên tự đắc.

Lúc này, Ngụy Diên từ bên ngoài vội vã đi vào.

Ngụy Diên đối với Trần Húc ôm quyền một cái nói: Chúa công, tới rồi.

Lữ Bố tới rồi.

Trần Húc tử đứng lên nói: Thật chứ.

Chúa công, thám báo bẩm báo, binh mã Lữ Bố đã đến cách thành năm dặm.

Triệu Vân cung thân bẩm báo.

Tốt.

Quá tốt rồi.

Trần Húc cất tiếng cười to, Bản vương còn tưởng rằng Lữ Bố kia ngày mai mới đến, không ngờ hôm nay liền tới.

Xem ra, Lữ Bố kia so với ta tưởng tượng còn muốn nóng vội hơn a.

Hắn trường thân nói: Văn Trường, truyền quân lệnh của ta, để mọi người toàn bộ đều chuẩn bị.

Lại để Văn Đài và Thúc Chí ở ngoài thành, cùng với hậu quân của Tử Long toàn bộ đều ẩn tàng cho kỹ, vạn vạn không thể tiết lộ tung tích.

Nhạ.

Ngụy Diên lĩnh mệnh, vội vàng rời đi.

Ba người Quách Gia, Giả Hủ, Tuân Du cũng đi tới bên người Trần Húc.

Ba người đối với Trần Húc cung thân thi lễ.

Quách Gia lãng thanh cười nói: Chúa công, tiếp theo chính là lúc chúng ta thu lưới.

Chính là như thế.

Trên mặt Tuân Du cũng tràn đầy vẻ hưng phấn.

Lúc này, một gã kiếm khách từ bên ngoài đi vào.

Đối với Trần Húc cung thân thi lễ nói: Chúa công.

Trần Húc thản nhiên cười nói: Thế Xương, những ngày qua, các nơi bôn ba, vất vả rồi.

Chúa công nói gì vậy.

Vương Việt vừa nói, vừa xua tay nói, Vì chúa công hiệu lực, đâu có gì vất vả.

Tốt.

Trần Húc thản nhiên cười nói, Màn kịch của Thế Xương kết thúc rồi, tiếp theo, bản vương liền mời ngươi xem một màn kịch hay.

Từng đạo mệnh lệnh từ huyện nha hướng về phía bốn phương tám hướng truyền lại đi ra ngoài.

Một tấm lưới lớn chuyên môn dệt vì Lữ Bố cũng tùy theo đó mà động.

Trần Húc xách Bá Vương Thương, liền hướng về phía bên ngoài đi ra.

Phi thân lên Xích Thố Mã, lập tức trong tay giật cương ngựa.

Xích Thố Mã nhân lập, phát ra một tiếng tê hống.

Lập tức sải bốn vó, hướng về phía cửa thành phi lướt đi.

Bên cạnh cửa thành, từng hàng kỵ binh tỉnh nhiên hữu tự liệt đội tại đó.

Bọn họ hách nhiên chính là Hổ Báo Kỵ và Phi Hùng Quân.

Nhìn thấy Trần Húc đi tới, từng người một trên mặt lộ ra vẻ sùng bái.

Chỉ là thanh âm phát ra lại rất nhẹ.

Thì ra trong miệng những binh sĩ này đều ngậm một cọng cỏ, khiến cho không thể mở miệng nói chuyện.

Trong miệng chiến mã cũng đều nhét đồ vật, khiến cho chiến mã không thể mở miệng tê minh.

Trần Húc triều mọi người phía dưới phất phất tay, chợt khẽ quát một tiếng nói: Chư vị tướng sĩ, một lát nữa tùy bản vương cùng nhau giết địch.

Một đám binh sĩ, từng người một mặt hiện vẻ cuồng nhiệt, nhưng trong miệng lại không có phát ra thanh âm.

Ngoài thành.

Lữ Bố mang theo binh mã dưới trướng, hướng về phía thành Ninh Lăng tật bôn.

Lữ Bố một ngựa đi đầu.

Đi theo phía sau là Tịnh Châu Lang Kỵ, chỉnh chỉnh chín ngàn Tịnh Châu Lang Kỵ.

Đây là những tinh nhuệ chân chính hắn tích lũy nhiều năm qua.

Chương 330

Lữ Bố lúc này trong lòng có vô hạn hào tình.

Đối với những gì Cao Thuận và Trương Liêu nói, trong lòng hắn ẩn ẩn có sở sai trắc.

Nhưng, hắn không sợ hãi.

Hắn nãi là Lữ Bố.

Đại Kinh đệ nhất chiến tướng, Phi tướng quân Lữ Bố.

Có Tịnh Châu Lang Kỵ trong tay, có Phương Thiên Họa Kích trong tay, hắn dám nghênh chiến bất luận kẻ nào.

Đây chính là tín niệm của hắn.

Tín niệm vô địch thiên hạ.

Cũng là nơi phát ra lòng tin độc chiến quần hùng dưới ải Hổ Lao.

Hiện giờ, trước mắt bất quá chỉ là một Trần Húc mà thôi.

Cho dù Trần Húc bố thiết hạ chút ít mai phục, hắn lại có gì phải sợ.

Còn về lần đó ở Trường An.

Đó chẳng qua là một cái ngoài ý muốn mà thôi.

Chỉ là bị đấu pháp kỳ quái của Trần Húc đánh mộng mà thôi.

Lữ Bố đã đến ngoài thành Ninh Lăng.

Hắn triều vào trong thành lãng thanh đại quát nói: Trần Húc, có dám cùng ta một trận chiến.

Nghe thấy thanh âm này, Trần Húc hơi sững sờ.

Trong lòng đột nhiên thăng lên một cái ý niệm.

Một cái ý niệm đơn độc đánh với Lữ Bố một trận.

Tuy rằng hiện giờ đã bố thiết hạ thiên la địa võng.

Nhưng giờ khắc này, hắn đột nhiên có vài phần ý nghĩ muốn cùng Lữ Bố chính diện cương một trận.

Muốn cùng Lữ Bố phân ra cái thắng bại.

Ngay tại lúc này, một đạo thanh âm hệ thống vang lên trong đầu Trần Húc.

Đinh, kiểm trắc túc chủ diện lâm lựa chọn, hệ thống nhiệm vụ đổi mới, thỉnh lựa chọn.

Đối mặt Lữ Bố khiêu chiến, túc chủ cần phải đưa ra lựa chọn.

Lựa chọn 1: Án theo kế hoạch cũ, dùng đại quân bao vây Lữ Bố đoàn đoàn, sau đó bắt giữ Lữ Bố.

Nhiệm vụ tưởng lệ: Chính trị + 5.

Lựa chọn 2: Cùng Lữ Bố đơn thiêu, tịnh đánh bại Lữ Bố.

Nhiệm vụ tưởng lệ: Ban thưởng ngẫu nhiên từ Lữ Bố.

Lựa chọn 3: Thả Lữ Bố rời đi.

Nhiệm vụ tưởng lệ: Lương thảo một vạn cân.

Nhìn nhiệm vụ tưởng lệ, Trần Húc hơi sửng sốt.

Chợt khóe miệng hắn lộ ra một tia mỉm cười.

Ban thưởng ngẫu nhiên từ Lữ Bố sao.

Lại không có chút do dự nào, hắn chọn lựa chọn 2.

Còn về nguyên nhân.

Hắn cần nguyên nhân sao.

Đối mặt khiêu khích, há có đạo lý cự không xuất chiến.

Trần Húc tin tưởng, cho dù đối mặt Lữ Bố, hắn cũng có thể dễ dàng một chiến thắng chi.

Đây chính là dũng khí bễ nghễ thiên hạ.

Hiện giờ đối mặt Lữ Bố, nếu không dám xuất chiến, vậy làm sao dẹp yên thiên hạ.

Làm sao bình định ngoại tộc.

Đương hạ, hắn nói thầm trong lòng: Hệ thống, ta chọn lựa chọn 2.

Chợt, Trần Húc giục Xích Thố Mã, triều phía ngoài thành vọt ra.

Ở phía sau hắn, ba người Thái Sử Từ, Hồ Xa Nhi, Hồ Xích Nhi không có chút do dự.

Mang theo Hổ Báo Kỵ và Phi Hùng Quân, tề tề đi theo sau lưng Trần Húc, vọt ra ngoài.

Nhìn Trần Húc từ trong thành Ninh Lăng vọt ra, Lữ Bố lãng thanh cười to nói: Tốt.

Trần Húc, hôm nay ta liền cùng ngươi quyết nhất thư hùng.

Như thế nào.

Khóe miệng Trần Húc hơi nhếch nói: Lữ Bố tiểu nhi, bất quá chỉ là bại tướng dưới tay bản vương mà thôi.

Sao dám nói dũng.

Khóe miệng Lữ Bố giật giật.

Nộ thanh nói: Trần Húc tiểu nhi, lần trước nãi là ngươi đánh lén trước.

Lại dùng chiêu thức cổ quái kia, nếu không, bản tương làm sao sẽ bại trong tay ngươi.

Trần Húc nhẹ nhàng xùy cười một tiếng.

Lữ Bố thấy thế đại nộ.

Hắn cảm thụ được sự coi thường của Trần Húc.

Loại coi thường này, cùng ngày đó tương tự biết bao.

Lữ Bố trong lòng lửa giận thiêu đốt, quát mắng nói: Trần Húc tiểu nhi, sao dám như thế, chẳng lẽ khinh Phương Thiên Họa Kích trong tay Lữ Bố ta không sắc bén sao.

Nhưng chợt, ánh mắt hắn lại rơi vào trên chiến mã dưới háng Trần Húc.

Chiến mã màu đỏ tía dưới háng Trần Húc cùng Xích Thố Mã tương tự.

Chỉ là làm cho hắn pha phần kinh dị chính là, chiến mã dưới háng Trần Húc lại so với Xích Thố Mã cao hơn rất nhiều.

Bảo mã bực nào.

Cư nhiên hội thần tuấn như thế.

Quả thực làm cho người ta khó mà tin được.

Lữ Bố trong lòng động tâm.

Nếu có thể giết Trần Húc, đoạt lấy chiến mã dưới háng Trần Húc, vậy chiến lực của hắn định nhiên có thể bay lên một đoạn.

Lúc này cúi đầu nhìn lại Xích Thố Mã dưới háng, mới phát hiện, Xích Thố Mã quả thực hàn sầm đến mức không lấy ra được.

Trương Liêu và Cao Thuận nhìn Trần Húc, trong lòng chấn động.

Trong lòng thầm nghĩ: Tống Vương quả nhiên khí thế bất phàm.

Sau đó, ánh mắt bọn họ rơi vào đại quân sau lưng Trần Húc.

Ánh mắt bọn họ khẽ lóe lên.

Quả nhiên.

Chính như sở liệu, Ninh Lăng quả nhiên có phục binh.

Chương 331

Nhìn một chi kỵ binh trong số đó sau lưng Trần Húc, hách nhiên chính là Phi Hùng Quân.

Năm đó dưới trướng Đổng Trác, có Tây Lương Thiết Kỵ và Tịnh Châu Lang Kỵ là hai chi kỵ binh tinh nhuệ.

Chiến lực song phương ở cùng một trình độ, nghiễm nhiên có thế phân đình kháng lễ.

Phi Hùng Quân thì do những kẻ tinh nhuệ nhất được tuyển chọn từ Tây Lương Thiết Kỵ tổ hợp thành.

Chiến lực của nó càng có thể xưng là khủng bố.

Hôm nay, Phi Hùng Quân cư nhiên xuất hiện trước mặt bọn họ, bảo bọn họ làm sao không kinh hãi.

Càng làm cho bọn họ kinh hãi hơn là chi kỵ binh bên cạnh Phi Hùng Quân kia.

Nhìn khí thế của chi kỵ binh đó, ẩn ẩn có ý so cao thấp với Phi Hùng Quân.

Từ đó có thể nhìn ra, chi kỵ binh này nhất định là một chi tinh nhuệ đồng dạng với Phi Hùng Quân.

Bọn họ thất kinh, cư nhiên lại có thêm một chi kỵ binh như vậy.

Hiện tại, hai chi kỵ binh cư nhiên cùng lúc xuất hiện trước mặt bọn họ.

Trương Liêu và Cao Thuận hai người nhìn nhau một cái, đều từ trong mắt đối phương nhìn ra sự bất an.

Hiển nhiên.

Bố trí của Trần Húc xa xa không chỉ như thế.

Bọn họ nhìn về phía chung quanh, trong lúc lơ đãng mang theo vài phần bất an.

Dựa vào trực giác mẫn cảm, bọn họ biết ở những nơi đó có khả năng đều có binh mã tồn tại.

Trương Liêu và Cao Thuận hai người nhìn về phía Trần Húc, trong ánh mắt mang theo vài phần ý vị mạc danh.

Tại tình huống chiếm cứ ưu thế tuyệt đối bực này, Trần Húc cư nhiên sẽ lao thẳng ra đối trận với Lữ Bố.

Đây là dũng khí bực nào.

Lại là tự tin bực nào.

Cũng không biết Tống Vương Trần Húc rốt cuộc cường đại đến trình độ nào.

Bất quá sự thần dũng của Lữ Bố đã sớm khắc sâu vào nội tâm bọn họ.

Tại bọn họ xem ra, Trần Húc dù cường đại hơn nữa, lại làm sao có thể là đối thủ của Lữ Bố.

Ánh mắt Trần Húc rơi vào trên người Lữ Bố.

Lập tức coi như không có người mà vươn vai một cái.

Cùng lúc đó, thuộc tính của Lữ Bố cũng xuất hiện trước mặt hắn.

Tính danh: Lữ Bố, tự Phụng Tiên Tuổi: 37 tuổi Thống suất: 94 Võ lực: 105 Trí lực: 40 Chính trị: 35 Mị lực: 80 Đặc tính: Phi Tướng, Nhất Kỵ, Đảm Lực, Khí Diễm.

Nhìn thuộc tính Lữ Bố, Trần Húc hơi ngẩn ra.

Quả nhiên không hổ là Lữ Bố.

Võ lực cư nhiên đạt tới con số khủng bố 105 điểm.

Tại thời Hán mạt, ngoại trừ trên người mình ra, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy thuộc tính vượt quá 100 điểm.

Đáng tiếc, Lữ Bố phải chết.

Lữ Bố nhìn thấy Trần Húc vươn vai, lửa giận trong lòng hừng hực thiêu đốt.

Hắn đối với Trần Húc gầm lên giận dữ một tiếng: Trần Húc tiểu nhi, sao dám khinh ta như thế.

Nhìn Lữ Bố đang võ mồm ở đó, Trần Húc bất đắc dĩ thở dài một hơi.

Hắn hướng về phía Lữ Bố ngoắc ngoắc ngón tay nói: Ta nói Lữ Bố, nếu muốn đánh thì động tác nhanh lên một chút.

Lữ Bố phẫn nộ đến cực điểm.

Hắn bạo quát một tiếng nói: Trần Húc, thật to gan.

Trong lúc nói, hắn giục Xích Thố Mã, hướng về phía Trần Húc lao tới.

Vẻ mặt trên mặt Trần Húc vì đó mà nghiêm nghị.

Lập tức hắn giục Xích Thố Mã đã tiến giai dưới háng, hướng về phía Lữ Bố lao đi.

Chỉ trong chốc lát, hai người liền tới trước mặt đối phương.

Lữ Bố giơ Phương Thiên Họa Kích trong tay, hướng về phía đỉnh đầu Trần Húc chém xéo xuống.

Đây là chiêu thức hắn thường dùng nhất.

Kẻ địch thường thường liền chết dưới một chiêu này.

Trong một chiêu này, hắn đem sức mạnh và tốc độ kết hợp hoàn

mỹ lại với nhau.

Vút.

Theo Phương Thiên Họa Kích huy động, một đạo kích quang rạch phá hư không.

Một tiếng rít gào bén nhọn truyền vào trong tai mọi người.

Hai mắt Lữ Bố gắt gao nhìn chằm chằm Trần Húc.

Hắn muốn từ trên mặt Trần Húc nhìn ra ý kinh sợ.

Đây vẫn luôn là sở thích của hắn.

Nhìn bộ dáng kinh khủng biến sắc của kẻ địch dưới Phương Thiên Họa Kích.

Nhưng làm cho hắn không ngờ tới chính là sắc mặt Trần Húc không có chút biến hóa nào.

Trên mặt Trần Húc lộ ra một tia cười nhạt.

Lập tức Bá Vương Thương trong tay cũng hướng về phía dưới chém xéo xuống.

Đối mặt Lữ Bố, Trần Húc sử xuất một chiêu giống y đúc Lữ Bố.

Thương tiêm Bá Vương Thương vạch ra một đạo quang mang sáng chói, hướng về phía Lữ Bố bổ xuống.

Trong một thương này, trường thương vạch phá hư không, một tiếng rít gào vang lên.

Đang.

Bá Vương Thương cùng Phương Thiên Họa Kích trọng trọng va chạm vào nhau.

Lữ Bố chỉ cảm thấy một cỗ cự lực hướng về phía mình truyền tới.

Khiến cho hắn suýt chút nữa cầm không được Phương Thiên Họa Kích.

Xích Thố Mã dưới háng Lữ Bố liên tiếp lui lại mấy bước mới rốt cục dừng lại.

Hắn ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy Trần Húc đang nhàn nhã nhìn mình.

Nhìn vị trí kia, cư nhiên chút nào chưa động.

Điều này sao có thể.

Lữ Bố có chút không dám tin vào mắt mình.

Chương 332

Hắn dùng sức dụi dụi mắt.

Nhưng hết thảy vẫn như vừa rồi.

Trong lòng hắn đại hãi.

Tại trong ký ức của hắn, đây là chuyện chưa bao giờ xảy ra.

Thiên sinh thần lực.

Từ khi xuất sinh đến nay, hắn chưa bao giờ gặp được người có sức mạnh lớn hơn hắn.

Nhưng hôm nay, sức mạnh của Trần Húc trước mắt cư nhiên to lớn như thế.

Sau lưng Lữ Bố, một đám thuộc hạ của Lữ Bố toàn bộ đều kinh ngây người.

Bọn họ trăm triệu lần không ngờ tới cư nhiên sẽ gặp phải cục diện như thế.

Dưới một chiêu, Trần Húc và Lữ Bố cao thấp lập phân.

Quả thực có chút khó tin.

Binh mã dưới trướng Trần Húc phản ứng thì hoàn toàn bất đồng.

Từng cái hưng phấn hô to.

Từng đạo thanh âm hội tụ lại một chỗ.

Trần Húc chính là Chiến Thần trong lòng bọn họ.

Hôm nay, Chiến Thần chỉ trong một chiêu liền đánh cho Lữ Bố liên tiếp lui về phía sau.

Điều này làm cho bọn họ có chút tình khó tự kìm nén.

Đây chính là Lữ Bố a.

Đây chính là thiên hạ đệ nhất võ tướng được công nhận a.

Nhưng hôm nay, ở trước mặt Chúa công, cái gọi là thiên hạ đệ nhất Lữ Bố cũng bất quá chỉ là như thế.

Trần Húc cười nhạt một tiếng.

Lập tức lần nữa hướng về phía Lữ Bố ngoắc ngoắc ngón tay.

Lữ Bố giận dữ.

Hắn không phải là đối thủ của Trần Húc.

Sao có thể.

Ngay lập tức hắn giục Xích Thố Mã, trong tay huy vũ Phương Thiên Họa Kích, lần nữa hướng về phía Trần Húc lao tới.

Trần Húc cũng tung ngựa, hướng về phía Lữ Bố nghênh đón.

Khi khoảng cách hai người chỉ còn ba trượng, Lữ Bố bạo quát một tiếng.

Lập tức huy vũ Phương Thiên Họa Kích trong tay.

Một đạo thanh âm thê lương tùy theo vang lên.

Phương Thiên Họa Kích mang theo một đạo kích quang, dùng một loại tốc độ kinh khủng quét về phía ngực Trần Húc.

Một kích này thế tất yếu muốn để Trần Húc bỏ mạng tại chỗ.

Ánh mắt Trần Húc khẽ lẫm liệt.

Dựa vào nhãn lực của hắn, tự nhiên nhìn ra sự khủng bố của một kích này.

Một kích này nãi là một kích mạnh nhất bình sinh hắn gặp phải.

Trong mắt hắn chiến ý hừng hực thiêu đốt.

Lập tức bạo quát một tiếng nói: Đến hay lắm.

Trong lúc nói, Trần Húc cũng vũ động Bá Vương Thương, hướng về phía ngực Lữ Bố quét tới.

Ô ô.

Tiếng rít gào vang lên.

Bá Vương Thương hậu phát tiên chí, cư nhiên đến trước ngực Lữ Bố một bước.

Lữ Bố trong lòng đại hãi.

Bóng ma tử vong bao trùm cả người hắn.

Trong lòng hắn sinh ra một loại cực độ bất an.

Hắn biết, nếu không đỡ được một chiêu này, vậy không hề nghi ngờ, cả người hắn liền sẽ thân vẫn đương trường.

Cả người hắn lông tóc dựng đứng.

Tại quan đầu sinh tử tồn vong, hắn không còn dám có chút khinh suất nào.

Hắn hét lớn một tiếng nói: Mở cho ta.

Trong tiếng hét lớn, tay hắn bỗng nhiên phát lực, tốc độ Phương Thiên Họa Kích bỗng nhiên gia tốc.

Phương Thiên Họa Kích sau khi gia tốc kham kham chắn trước mặt Bá Vương Thương của Trần Húc.

Đang.

Bá Vương Thương của Trần Húc trọng trọng bổ lên trên Phương Thiên Họa Kích của Lữ Bố.

Một tiếng vang thật lớn tùy theo vang lên.

Ngay sau đó, một cỗ sức mạnh khủng bố hãi nhân hướng về phía

Lữ Bố truyền tới.

Tay phải Lữ Bố bỗng nhiên run lên.

Mắt thấy Phương Thiên Họa Kích sắp tuột tay.

Trong lòng hắn căng thẳng, vội vàng vươn tay trái chụp vào Phương Thiên Họa Kích.

Nhờ vào lực của hai tay, Phương Thiên Họa Kích mới không có tuột tay.

Trong lòng hắn thở phào nhẹ nhõm.

Đăng, đăng.

Xích Thố Mã liên tiếp lui về phía sau mấy bước.

Lập tức dưới chân mềm nhũn, suýt chút nữa quỳ rạp xuống đất.

Lúc này hắn mới phát giác lưng mình lạnh toát.

Hiển nhiên lưng hắn đã sớm toát đầy mồ hôi lạnh.

Hắn chỉ cảm thấy trên tay đau rát.

Cúi đầu xem xét mới phát hiện bộ vị hổ khẩu tay phải đã sớm đỏ tươi một mảnh.

Chương 333

Trong mắt Lữ Bố tràn đầy hãi nhiên.

Ẩn ẩn gian, có một tia úy kỵ từ đáy lòng dâng lên.

Loại cảm xúc này đối với hắn mà nói là chưa từng có.

Từ khi Lữ Bố thành danh đến nay chưa bao giờ nghĩ tới sẽ có ngày mình nảy sinh tâm ý sợ hãi.

Hắn chính là thiên hạ đệ nhất võ tướng.

Hắn cử thế vô địch.

Nhưng chỉ nhìn Trần Húc trước mắt, trong mắt hắn khó có thể đạm nhiên.

Hắn bạo quát một tiếng nói: Ngăn hắn lại cho ta.

Trong lòng Trần Húc sướng khoái.

Từ thời Hán mạt đến nay chưa bao giờ có trận chiến nào đánh sướng khoái như thế.

Hắn hưng phấn hô to một tiếng nói: Lữ Bố, đỡ chiêu.

Trong lúc nói, hắn giục Xích Thố Mã dưới háng hướng về phía Lữ Bố lao đi.

Tốc độ cực nhanh, không đến chớp mắt liền tới trước mặt Lữ Bố.

Xích Thố Mã đã tiến giai mạnh mẽ chồm lên.

Một tiếng hí vang từ trong miệng phát ra.

Nó nãi là vương giả trong các loài ngựa.

Tuyệt không cho phép bất kỳ con ngựa nào khiêu khích.

Một giây sau, hai móng trước trọng trọng đạp xuống.

Cũng tại thời điểm này, tay phải Trần Húc bỗng nhiên phát lực.

Thức thứ nhất trong ba thức cuối cùng của Đơn Thủ Thập Bát Thiêu tùy theo dùng ra.

Đơn Thủ Thập Bát Thiêu nãi là thương pháp Hạng Vũ lĩnh ngộ ra sau khi võ đạo đại thành.

Ba thức cuối cùng nãi là tinh túy trong cả bộ Đơn Thủ Thập Bát Thiêu.

Là tuyệt chiêu trong tuyệt chiêu.

Một thức này cũng là lần đầu tiên hắn dùng đến từ khi đạt được Đơn Thủ Thập Bát Thiêu.

Oanh.

Bá Vương Thương rạch phá hư không, một tiếng nổ lớn uyển nhược kinh lôi tùy theo truyền ra.

Thanh âm vang vọng cả chiến trường.

Đạo cự hưởng này nãi là tiếng nổ lớn do đột phá âm tốc, tạo thành âm chướng.

Cứu kỳ nguyên nhân là bởi vì tốc độ Bá Vương Thương quá nhanh, đột phá âm tốc, tạo thành âm chướng.

Đây quả thực là một chuyện khó tin.

Nhân lực lại làm sao có khả năng đạt tới trình độ như thế.

Lữ Bố toàn thân mạnh mẽ căng cứng.

Hắn cảm nhận được một cỗ uy áp hãi nhân.

Một loại khủng bố cực hạn đem cả người hắn lao lao khóa chặt.

Hắn vội vàng đè xuống bất an trong lòng.

Lập tức bạo quát một tiếng nói: Ta là Lữ Bố, nãi là thiên hạ đệ nhất võ tướng.

Trong lúc nói, hai tay nắm chặt Phương Thiên Họa Kích, đem Phương Thiên Họa Kích trọng trọng bổ chém tới.

Chỉ là, làm cho hắn không ngờ tới chính là tốc độ của Trần Húc cư nhiên nhanh như thế.

Ngay thời điểm hắn vừa mới bổ ra Phương Thiên Họa Kích, một thương của Trần Húc đã nhiên tới trước mặt hắn.

Đang.

Một cỗ sức mạnh không thể địch nổi hướng về phía Lữ Bố truyền tới.

Tức thì dùng lực của hai tay cũng khó có thể nắm chặt Phương Thiên Họa Kích kia.

Phương Thiên Họa Kích tùy theo tuột tay bay ra, hướng về phía sau văng đi.

Ngay sau đó, trước mắt hắn quang mang lóe lên.

Một thương kia liền trọng trọng bổ về phía hắn.

Hắn biết đối mặt một thương này, hắn vô năng vi lực.

Trong lòng hắn lóe lên một tia hối hận, vội vàng rống to một tiếng nói: Đừng.

Một thương của Trần Húc sau khi kích phi Phương Thiên Họa Kích của Lữ Bố, lao thẳng bổ vào trên người Lữ Bố.

Sức mạnh của một thương này thực sự quá lớn, trực tiếp từ trên xuống dưới quán xuyên cả thân thể Lữ Bố.

Bá Vương Thương đi thế không giảm, lại từ trên xuống dưới đem

Xích Thố Mã dưới thân Lữ Bố cũng bổ thành hai nửa.

Máu tươi tùy theo bắn tung tóe.

Đem cả mặt đất đều nhuộm thành màu đỏ.

Chỉ là, cùng lúc đó, một cỗ mùi vị từ trên người Lữ Bố truyền tới.

Lại nguyên là dưới một thương kia, chỗ vết thương của Lữ Bố đã nhiên bị nướng chín một mảng.

Bành.

Thi thể Lữ Bố phân thành hai nửa, trọng trọng nện trên mặt đất.

Mãi đến lúc này, thanh âm Phương Thiên Họa Kích rơi xuống đất mới tùy theo truyền tới.

Kinh hãi.

Tất cả mọi người tại tràng toàn bộ đều ngây ra tại chỗ.

Quân sĩ dưới trướng Lữ Bố từng cái mắt trợn tròn xoe.

Tròng mắt đều sắp rớt xuống.

Thế lực đang lao lên cũng tùy theo im bặt.

Từ trước tới nay, Lữ Bố đều là Chiến Thần trong lòng bọn họ.

Thiên hạ đệ nhất mãnh tướng.

Bọn họ chứng kiến đều là Lữ Bố hời hợt chém giết người khác.

Nhưng vạn vạn không ngờ tới, hôm nay Chiến Thần Lữ Bố cư nhiên chết ở trước mặt bọn họ.

Lại lấy một loại cách chết này.

Trần Húc vẻn vẹn chỉ dùng một chiêu.

Trong một chiêu, Lữ Bố liền triệt để bị bổ thành hai nửa, ngay cả Xích Thố Mã cũng không may mắn thoát khỏi.

Trương Liêu và Cao Thuận hai người nhìn về phía Trần Húc, trong ánh mắt vô cùng phức tạp.

Chương 334

Đây chính là lòng tin của Trần Húc sao.

Tướng sĩ dưới trướng Trần Húc từng cái cũng ngây ra tại đương trường.

Nhưng lập tức, một cỗ cuồng hỷ dâng lên trong lòng bọn họ.

Tề tề cao giọng hô: Chúa công.

Vô địch.

Thái Sử Từ và Ngụy Diên, tất cả những người nhìn thấy một màn này toàn bộ đều ngây ra tại đương trường.

Lúc này, Tôn Kiên, Tôn Sách suất lĩnh Đan Dương tinh binh từ bên trái cuồng bôn tới.

Trần Húc suất lĩnh Bạch Nhĩ tinh binh từ bên phải cuồng bôn tới.

Về phần Triệu Vân thì từ hậu phương quân Lữ Bố, suất lĩnh Bạch Mã Nghĩa Tòng dùng một loại tốc độ kinh người cuồng bôn tới.

Lúc này nhìn thấy một màn này, từng người ngây ra như phỗng tại chỗ.

Một chiêu.

Vẻn vẹn một chiêu.

Chúa công chỉ xuất một chiêu liền đem Lữ Bố bất khả nhất thế bổ thành hai nửa.

Quả thực quá làm cho người ta chấn hám.

Giờ khắc này, trong lòng bọn họ hình tượng Trần Húc vô cùng vĩ ngạn.

Trong lòng Tôn Kiên và Tôn Sách hai người dâng lên một vệt may mắn.

May mà ngày đó Chúa công tha cho bọn họ.

Nếu không kết cục của bọn họ tất định so với Lữ Bố còn thê thảm hơn.

Nhìn Lữ Bố bị xẻ thành hai nửa, trong lòng Triệu Vân vô cùng chấn hám.

Nhưng lập tức trong lòng hắn dâng lên một loại cảm giác vô lực.

Dưới sự chỉ điểm của Trần Húc, Triệu Vân sáng tạo ra mấy chiêu thương pháp thuộc về mình.

Hắn gọi nó là Thất Tham Bàn Long Thương.

Hiện nay Thất Tham Bàn Long Thương đang trong quá trình hoàn thiện.

Nhưng đối với uy lực của Thất Tham Bàn Long Thương hắn vô cùng hài lòng.

Hắn tự cho rằng đợi khi Thất Tham Bàn Long Thương đại thành, bằng vào Thất Tham Bàn Long Thương liền có thể cùng Trần Húc phân đình kháng lễ.

Nhưng hôm nay hắn mới hiểu được, hắn căn bản không có khả năng là đối thủ của Trần Húc.

Tức thì Thất Tham Bàn Long Thương chân chính đại thành, hắn cũng căn bản không phải đối thủ của Trần Húc.

Điều này làm cho trong lòng hắn tràn ngập cảm giác vô lực thật sâu.

Lúc này, một đạo thanh âm hệ thống vang lên trong đầu Trần Húc.

Đinh, chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ thảo phạt Lữ Bố, hoạch đắc nhiệm vụ tưởng lệ: Chúa công đặc tính: Địa Hòa.

Chúa công đặc tính Địa Hòa: Trong phạm vi thế lực dưới trướng sẽ không phát sinh địa họa, ví dụ như địa chấn, hồng thủy, nê thạch lưu, hoàng tai.

Đinh, chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ đơn đấu với Lữ Bố và đánh bại Lữ Bố.

Nhiệm vụ tưởng lệ: Đặc tính của Lữ Bố: Phi Tướng.

Đặc tính Phi Tướng: Khi chiến đấu, lực công kích đề thăng rõ rệt, sĩ khí phe mình khó có thể hạ thấp.

Sĩ khí địch phương hạ thấp.

Nhìn phần thưởng tới tấp, trong lòng Trần Húc vô cùng vui mừng.

Đặc tính Phi Tướng của Lữ Bố cư nhiên cấp lực như thế.

Trách không được Lữ Bố khi đối mặt với các võ tướng khác thường thường có thể khắc địch chế thắng.

Một cái đặc tính Phi Tướng tương đương với hai ba cái đặc tính của người khác.

Đáng tiếc.

Lữ Bố mệnh thực quá thảm một chút.

Cư nhiên gặp phải hắn.

Cùng Trần Húc so số lượng đặc tính.

Khái.

Cũng quá không tự lượng sức mình chút.

Lữ Bố cho dù nhiều hơn hai cái đặc tính Phi Tướng, số lượng đặc tính cũng bị hắn gắt gao áp chế.

Trần Húc lập tức nhìn về phía Địa Hòa.

Hiện nay bước vào nửa cuối năm 192, năm 193, 194 nãi là năm đa sự.

Thời điểm này Thanh Châu, Từ Châu, Duyện Châu đều sẽ phát sinh hạn tai quy mô lớn và hoàng tai.

Dựa theo vị trí địa lý mà xem, Dự Châu liền thành một mảnh với Từ Châu, Duyện Châu hơn phân nửa cũng sẽ có tình huống đồng dạng.

Đây cũng là nguyên nhân Trần Húc gấp gáp đối phó Lữ Bố.

Hắn sợ thời gian sẽ không kịp.

Nếu bởi vậy phát sinh hoàng tai, vậy tổn thất thực sự quá lớn.

Hiện nay chúa công đặc tính Địa Hòa như nguyện đến tay, tảng đá lớn trong lòng triệt để bỏ xuống.

Đối với can hạn, hoàng tai hắn không còn có chút lo lắng nào.

Trần Húc cười nhạt một tiếng.

Lập tức giục ngựa hướng về phía trước chạy tới.

Nhìn Trần Húc đang chạy tới, binh mã dưới trướng Lữ Bố không tự chủ được hướng về phía sau lui lại.

Trương Liêu và Cao Thuận hai người nhìn nhau một cái, đều từ trong mắt đối phương nhìn ra cảm giác vô lực thật sâu.

Lúc này trước có Trần Húc một thương chém giết Lữ Bố khủng bố như Chiến Thần.

Lại có Phi Hùng Quân dưới trướng Trần Húc cùng với kỵ binh thần bí tinh nhuệ đồng dạng với Phi Hùng Quân.

Tại bên trái, bên phải nãi chí hậu phương của bọn họ đều có binh

mã tinh nhuệ tập kích.

Nhìn mức độ tinh nhuệ của những quân đội kia, hoàn toàn không dưới Tịnh Châu Lang Kỵ.

Bọn họ chưa bao giờ nhìn thấy nhiều binh chủng tinh nhuệ như thế.

Tịnh Châu Lang Kỵ nãi là kỵ binh tinh nhuệ trong thiên hạ.

Từ trước tới nay bọn họ đều tự cho rằng có thể cùng bọn họ đánh đồng cũng chỉ có Tây Lương Thiết Kỵ.

Nhưng hôm nay lại phát hiện, chỉ riêng Trần Húc hiện nay lấy ra liền có ròng rã năm chi.

Ai cũng không biết được dưới tay Trần Húc còn có binh chủng tinh nhuệ cấp bậc ngang hàng nào khác hay không.

Chương 335

Đây chính là binh chủng tinh nhuệ a.

Binh chủng tinh nhuệ có thể dựa vào đó chinh chiến thiên hạ a.

Cao Thuận khẽ quát một tiếng nói: Văn Viễn, không bằng chúng ta tử chiến, như thế nào.

Trương Liêu cười khổ một tiếng nói: Tử chiến.

Tử chiến như thế nào.

Chúng ta hiện nay đã sớm bị bao vây, cho dù tử chiến cũng vô dụng.

Lại giả thuyết, ngươi cho rằng vị Tống Vương kia sẽ cho chúng ta cơ hội sao.

Cao Thuận nghe vậy trầm mặc.

Đúng a.

Lấy thực lực Tống Vương triển hiện ra, tức thì hợp lực hai người bọn họ cũng xa xa không phải là địch thủ một hiệp của Trần Húc.

Cao Thuận khẽ quát một tiếng nói: Chiến.

Trần Húc một bên hướng về phía Cao Thuận, Trương Liêu lao tới, một bên định mắt nhìn về phía hai người.

Cùng lúc đó, thuộc tính Cao Thuận cùng Trương Liêu cũng xuất hiện trước mặt hắn.

Tính danh: Trương Liêu, tự Văn Viễn Tuổi: 23 tuổi Thống suất: 93 Võ lực: 94 Trí lực: 80 Chính trị: 58 Mị lực: 77 Đặc tính: Uy Phong, Hào Kiệt, Đảm Lực, Trường Khu.

Tính danh: Cao Thuận, tự Bá Bình Tuổi: 25 tuổi Thống suất: 96 Võ lực: 91 Trí lực: 80 Chính trị: 46 Mị lực: 69 Đặc tính: Thiết Bích, Đảm Lực, Thao Luyện, Thống Binh.

Nhìn thuộc tính hai người, trong mắt Trần Húc tinh quang khẽ lóe lên.

Cao Thuận và Trương Liêu không nghi ngờ gì là hai viên lương tướng.

Nếu có thể chiêu lãm tới tay, vậy không thể nghi ngờ là lựa chọn tốt nhất.

Hơn nữa, chiêu lãm Trương Liêu sẽ nhận được tưởng lệ hớt tay trên Tào Tháo.

Ngay lập tức, Trần Húc hướng về phía Cao Thuận và Trương Liêu hai người xua tay, cười nói: Bá Bình, Văn Viễn, khoan động thủ.

Trong lúc nói, tốc độ Xích Thố Mã bỗng nhiên tăng lên.

Không đến chớp mắt, Trần Húc liền tới trước mặt Cao Thuận và Trương Liêu hai người.

Hắn hướng về phía hai người bão quyền nói: Vẫn nghe Bá Bình, Văn Viễn hai vị tướng quân thực lực phi phàm.

Là người anh dũng.

Hôm nay gặp mặt, quả nhiên bất đồng phàm hưởng.

Trương Liêu thấy thế, sắc mặt vui vẻ, lập tức đối với Trần Húc bão quyền nói: Tống Vương khách khí.

Không biết Tống Vương đến đây là vì chuyện gì.

Trần Húc cười nhạt một tiếng nói: Hai vị nãi là đương thế lương tướng, không biết có nguyện ý gia nhập dưới trướng ta.

Cao Thuận nhíu mày nói: Tống Vương, trung thần bất sự nhị chủ.

Lời Cao Thuận còn chưa nói hết liền bị Trần Húc cắt ngang.

Chỉ thấy Trần Húc lắc lắc đầu nói: Bá Bình lời ấy sai rồi.

Cái gọi là chim khôn chọn cây mà đậu, trung thần chọn chủ mà thờ.

Hiện nay Lữ Bố phản bội thiên hạ, Thiên tử hạ chiếu, để bản vương tru trừ Lữ Bố.

Bản vương mới đem Lữ Bố nhất lực tru trừ.

Trương Liêu và Cao Thuận hai người nghe vậy, tề tề thở dài một hơi.

Điểm này làm cho bọn họ khá là bất đắc dĩ.

Tại ngày đó Lý Giác, Quách Tỷ công nhập thành Trường An, hai người liền khuyên Lữ Bố hộ vệ Thiên tử.

Chí bất tế cũng phải mang theo Thiên tử cùng nhau đào ly.

Nhưng Lữ Bố khăng khăng làm theo ý mình, càng đem binh quyền trong tay bọn họ tẫn số tước đoạt.

Bất đắc dĩ mới theo Lữ Bố đào ly Trường An.

Nhưng kỳ thật hai người vẫn luôn canh cánh trong lòng vì chuyện này.

Hiện nay Trần Húc nhắc tới chuyện này, trong lòng bọn họ có một loại cảm giác vô lực.

Cao Thuận lãng thanh nói: Tống Vương, Thiên tử yêu cầu tru trừ Lữ tướng quân, không biết có bằng chứng hay không.

Bằng chứng.

Trần Húc cười nhạt một tiếng nói, Tự nhiên.

Ta có Thiên tử chiếu thư.

Trong lúc nói, hắn thân thủ sờ vào trước ngực, đem Thiên tử chiếu thư đã sớm chuẩn bị xong lấy ra.

Trần Húc hai tay nâng chiếu thư, đem chiếu thư giơ cao lên đỉnh đầu.

Lập tức ý cười trên mặt thu liễm, cao thanh nói: Thiên tử có chiếu: Trị Đại Kinh nguy nan chi tế, Lữ Bố bỏ trẫm mà đi, một mình phản đào, đặc thỉnh Tống Vương tru trừ kẻ này.

Trương Liêu và Cao Thuận hai người nguyên bản tưởng rằng Trần Húc chỉ thuận miệng nói.

Nhưng không ngờ Trần Húc thật sự thỉnh ra thánh chỉ.

Không khỏi trong lòng nhảy dựng.

Vội vàng xoay người xuống ngựa, đối với Trần Húc bão quyền thật sâu thi lễ một cái nói: Thần chờ tuân Thiên tử bệ hạ chiếu.

Sau lưng, tất cả những người nguyên bản thuộc về dưới trướng Lữ Bố toàn bộ đều quỵ rạp xuống đất.

Từng cái trong lòng hoảng sợ, vội vàng đối với Trần Húc cung kính nói: Tuân Thiên tử bệ hạ chiếu.

Trần Húc một tay cầm Thiên tử chiếu thư, một tay khác đem Trương Liêu và Cao Thuận hai người đỡ dậy.

Hai mắt nhìn Trương Liêu và Cao Thuận, nói: Văn Viễn, Bá Bình, tài năng của hai người bản vương đã sớm có nghe thấy.

Bản vương biết hai người nãi là trung nghĩa chi sĩ, tại lúc Trường An luân hãm, đào ly Trường An tất định không phải bản ý hai người.

Hiện nay bản vương nguyện ở trước mặt Thiên tử bảo vệ hai người, không biết có nguyện đi theo tả hữu ta, sáng tạo một phen công

nghiệp.

Trương Liêu hơi ngẩng đầu nhìn về phía Trần Húc.

Trong lòng Trần Húc hơi động.

Hắn trong lòng minh bạch, giữa Trương Liêu và Cao Thuận hai người, độ khó thu phục Trương Liêu sẽ thấp hơn không ít.

Điểm này từ tình huống nguyên bản Trương Liêu bị Tào Tháo thu phục có thể biết được.

Sở dĩ như thế, trong lòng Trần Húc cũng có sở sai trắc.

Đó tất định là Trương Liêu người này tương đối mà nói hiểu được biến thông.

Ngay lập tức, Trần Húc nhìn về phía Trương Liêu, lãng thanh nói: Văn Viễn, nếu ngươi nguyện ý, bản vương sẽ đem Tịnh Châu Lang Kỵ tinh tuyển một phen, tạo thành một chi Tịnh Châu Lang Kỵ mới, do ngươi thống lĩnh, không biết ý hạ thế nào.

Trương Liêu nghe vậy đại hỉ.

Trước đó sở dĩ do dự là bởi vì lo lắng tiền cảnh tương lai.

Hiện nay Trần Húc đã nhiên hứa hẹn để hắn thống lĩnh Tịnh Châu Lang Kỵ, tự nhiên không có gì không theo.

Ngay lập tức đối với Trần Húc thi lễ đến cùng, nói: Mạt tướng Trương Liêu, bái kiến Chúa công.

Trần Húc vươn tay đem Trương Liêu đỡ dậy, lãng thanh cười nói: Tốt.

Được Văn Viễn trợ giúp, lòng ta rất an ủi.

Trong lúc nói, tay hắn vỗ vỗ trên vai Trương Liêu.

Tại thời điểm này, trong đầu hắn một đạo thanh âm hệ thống tùy

theo vang lên.

Đinh, chúc mừng túc chủ thành công chiêu lãm Trương Liêu, hoàn thành nhiệm vụ hớt tay trên Tào Tháo.

Chúc mừng túc chủ hớt tay trên Tào Tháo thành công, hoạch đắc tiệt hồ tưởng lệ: Tào Tháo chiến pháp Khiên Chế.

Chiến pháp Khiên Chế: Khi thành công sử dụng chiến pháp này, tốc độ hành tiến của địch phương hạ thấp rõ rệt.

Trần Húc trong lòng đại hỉ.

Lại hớt tay trên Tào Tháo thành công.

Lần này đạt được chiến pháp Khiên Chế tương đương không tệ.

Có Khiên Chế, tại thời điểm thích đáng liền có thể để tốc độ hành tiến khi đào bào và tiến công của địch nhân hạ thấp.

Như vậy thời gian ứng đối của hắn liền sẽ sung túc không ít.

Trần Húc mặt mang sắc hỉ nhìn về phía Trương Liêu.

Thu được Trương Liêu liền ý nghĩa chuyến đi này không uổng.

Cảm nhận được Trần Húc coi trọng đối với mình, trong lòng Trương Liêu cũng đại hỉ.

Chương 336

Trần Húc lúc này mới nhìn về phía Cao Thuận.

Tương giác với Trương Liêu mà nói, Cao Thuận mới thật sự là khó thu phục.

Tại quỹ tích nguyên bản, Tào Tháo cuối cùng cũng không có thu phục được Cao Thuận, chỉ có thể hàm lệ đem Cao Thuận chém.

Vì thế Tào Tháo lấy làm tiếc nuối sâu sắc.

Lúc này Cao Thuận đang cung kính quỳ trên mặt đất, thần sắc hắn bình thản.

Hắn đã làm xong chuẩn bị chịu chết.

Trần Húc lãng thanh quát hỏi: Cao Thuận, lúc này không hàng còn đợi khi nào.

Chẳng lẽ thật sự muốn theo Lữ Bố kia trở thành một đại tội thần, ác danh lưu truyền hậu thế hay sao.

Cao Thuận nghe vậy, trong biểu tình xuất hiện một vệt giãy dụa.

Hắn hơi ngẩng đầu, há to miệng.

Nhưng lời đến bên miệng lại không có ra khỏi miệng.

Hết thảy cùng hắn dự liệu có chút bất đồng.

Không ngờ Lữ Bố thành bạn tặc mà Thiên tử đích thân hạ chiếu muốn trừ đi.

Vậy nếu hắn truy tùy Lữ Bố mà đi, há không phải cũng thành một cái bạn tặc.

Một cái bạn tặc không cách nào đoái công chuộc tội.

Nhìn thần sắc Cao Thuận giãy dụa, trong lòng Trần Húc vui vẻ.

Cảm xúc có dao động liền có nghĩa là có khả năng thu phục.

Ngay lập tức, lời nói Trần Húc xoay chuyển, nói: Bản vương biết Cao Bá Ninh tài hoa xuất chúng, luyện binh, thống binh đều đương thế hiếm thấy.

Nếu nguyện đi theo bên người bản vương, chẳng những có thể đoái công chuộc tội, còn có thể trở thành một đại danh tướng, lưu truyền thiên cổ.

Bá Ninh nguyện ý không.

Thần sắc Cao Thuận vì đó biến đổi.

Nhìn thần sắc Cao Thuận biến hóa, Trần Húc quay đầu nhìn Trương Liêu một cái.

Trương Liêu hội ý, thích thời đi tới bên người Cao Thuận nói: Bá Bình, hiện nay được Tống Vương coi trọng, chính là lúc chúng ta cùng nhau thi triển bão phụ.

Có cơ hội tốt như thế, chẳng lẽ ngươi muốn buông tha hay sao.

Cao Thuận sắc mặt hoãn lại.

Nhưng lập tức cười khổ một tiếng nói: Tống Vương, Cao Thuận tự biết có tội, cũng nguyện ý đoái công chuộc tội.

Nhưng binh mã dưới trướng Cao Thuận đã nhiên tổn thất hầu như không còn.

Tức thì quy thuận Tống Vương cũng không cách nào phát huy ra tài năng của ta.

Trần Húc nghe vậy lắc lắc đầu nói: Không phải vậy.

Binh mã không còn có thể luyện lại.

Chỉ cần Bá Bình còn, lấy khả năng luyện binh, thống binh của Bá Bình, lo gì không thể luyện lại cường quân.

Cao Thuận đối với Trần Húc thi lễ một cái nói: Tạ Tống Vương coi trọng.

Nhưng lần này bất đồng.

Hãm Trận Doanh kia nãi là mỗ hao phí công sức mấy năm, triển chuyển nhiều nơi, lịch kinh mấy trăm tràng chiến dịch lớn nhỏ.

Trăm trận không chết mới vừa luyện thành.

Quân đội như thế há lại dễ dàng luyện thành như vậy.

Cho dù lại cho mỗ một cơ hội nữa, để mỗ luyện ra Hãm Trận Doanh, mỗ cũng không dám hứa hẹn.

Nếu không cách nào phát huy ra tài năng của mỗ, Cao Thuận thà rằng cứ thế theo Hãm Trận mà đi.

Lời Cao Thuận còn chưa nói hết, Trần Húc liền xua tay đánh gãy nói: Không vội.

Bá Bình nói chính là Hãm Trận Doanh của ngươi.

Chính phải.

Cao Thuận gật gật đầu nói, Hãm Trận Doanh của mỗ tại trong đại chiến với Tào Tháo đã triệt để tiêu thất.

Trong lúc nói vô cùng lạc mịch.

Có thể nhìn ra Cao Thuận kỳ thật có chút ý động.

Chỉ bởi vì sự tiêu thất của Hãm Trận Doanh làm cho hắn tâm như tro tàn.

Cho nên mới có ý muốn chết.

Trương Liêu cũng bão quyền giải thích nói: Chúa công, Hãm Trận

Doanh nãi là tinh nhuệ chi quân do Bá Bình đích thân luyện thành.

Chỉ bởi vì trước đó do Ngụy Tục thống lĩnh mới.

Trần Húc gật đầu cười nói: Những tình huống này bản vương đều biết rõ.

Hãm Trận Doanh nãi là tinh nhuệ nhất đẳng nhất Đại Kinh ta.

Quan vu Hãm Trận Doanh tiêu vong, bản vương cũng trong lòng không vui.

Nhưng bản vương muốn nói cho hai người một tin tức tốt.

Một tin tức tốt có liên quan tới Hãm Trận Doanh.

Trương Liêu kinh ngạc ngẩng đầu nhìn về phía Trần Húc.

Cao Thuận nghe vậy thần sắc hơi ngẩn ra.

Tin tức tốt.

Chẳng lẽ Hãm Trận Doanh chưa chết.

Nhưng lập tức hắn lắc lắc đầu.

Hãm Trận Doanh tiêu vong nãi là mọi người tận mắt nhìn thấy, đoán chừng không có khả năng may mắn còn sống sót.

Trần Húc lãng thanh cười nói: Bản vương biết Hãm Trận Doanh dưới trướng Bá Bình uy lực bất phàm.

Cho nên nhiều năm qua bản vương cũng chiếu theo bộ dáng Hãm Trận Doanh của Bá Bình luyện thành một chi.

Trong lúc nói, hắn vỗ vỗ tay.

Tiếng vỗ tay của Trần Húc vừa dứt, nơi xa liền xuất hiện một chi quân đội tinh nhuệ.

Số lượng chi quân đội kia bất quá chỉ tám trăm người.

Nhưng từ xa xa liền có thể cảm nhận được một cỗ khí tức tinh hãn.

Nhìn chi quân đội nơi xa kia, thần sắc Cao Thuận có biến hóa rõ rệt.

Môi Cao Thuận nhẹ nhàng run rẩy, hai tay có chút run rẩy.

Một ý niệm áp ức hồi lâu hiện lên trong đầu hắn.

Đây thật sự là Hãm Trận Doanh.

Thật sự là chi Hãm Trận Doanh hắn thân thủ luyện thành kia.

Điều này sao có thể.

Trong mắt Cao Thuận tràn đầy thần sắc không thể tin nổi.

Hãm Trận Doanh không phải không còn rồi sao.

Vậy cái này là chuyện gì xảy ra.

Nơi xa kia, chính là Hãm Trận Doanh Trần Húc đã sớm bố trí ở nơi đó.

Chương 337

Tốc độ Hãm Trận Doanh không chậm.

Không bao lâu sau liền tới trước mặt Trần Húc.

Thần sắc Cao Thuận thay đổi.

Hắn cảm nhận được khí tức trên người chi quân đội phía trước kia so với Hãm Trận Doanh trước đó còn muốn mạnh hơn không ít.

Có lẽ chi Hãm Trận Doanh kia tại quan đầu đối mặt tuyệt cảnh, bạo phát cuối cùng mới có thể có thực lực như thế.

Đáng tiếc.

Khi đó hắn không ở bên cạnh Hãm Trận Doanh, tự nhiên cũng không được biết.

Nơi xa, sắc mặt Ngụy Tục thay đổi.

Hắn toàn thân run rẩy, không dám tin vào những gì mắt thấy.

Chi quân đội nơi xa kia cùng với chi Hãm Trận Doanh hắn chỉ huy trước đó sao mà tương tự.

Tám trăm quân sĩ kia liệt trận hình chỉnh tề.

Đến trước mặt Trần Húc, tề tề quỵ rạp xuống đất.

Đối với Trần Húc cao thanh nói: Hãm Trận Doanh tham kiến Chúa công.

Thanh âm hội tụ thành một cỗ, truyền khắp cả chiến trường.

Trần Húc gật gật đầu.

Lập tức nhìn về phía Cao Thuận nói: Bá Bình, không biết ngươi cho rằng chi Hãm Trận Doanh này như thế nào.

Cao Thuận lúc này đã sớm tình khó tự kìm nén.

Đây thật sự là Hãm Trận Doanh.

Hắn run rẩy thanh âm nói: Tống Vương. chi Hãm Trận Doanh này là của ta.

Trong lúc nói, trong mắt hàm chứa lệ thủy.

Trần Húc cười nhạt một tiếng nói: Bản vương vừa rồi liền nói với Bá Bình, chi Hãm Trận Doanh này nãi là bản vương phỏng theo chi Hãm Trận Doanh dưới trướng ngươi tinh tâm chế tạo thành.

Sao có thể.

Cao Thuận lẩm bẩm.

Ánh mắt của hắn vẫn luôn đánh giá trên người Hãm Trận Doanh trước mắt.

Hồi lâu sau, Cao Thuận mới nhiếp nhu nói: Tống Vương.

Một khắc sau, hắn thật sâu thở ra hai hơi, cảm xúc cũng tùy theo bình tĩnh lại.

Đối với Trần Húc cung thân nhất lễ nói: Tống Vương, mạt tướng khẩn thỉnh Tống Vương đem chi Hãm Trận Doanh này giao do mạt tướng thống lĩnh.

Tại thời điểm này, một đạo thanh âm hệ thống vang lên trong đầu Trần Húc.

Đinh, kiểm trắc túc chủ diện lâm tuyển trạch, hệ thống nhiệm vụ canh tân, thỉnh tuyển trạch.

Tuyển hạng nhất: Đáp ứng yêu cầu của Cao Thuận, đem Hãm Trận Doanh giao do Cao Thuận thống lĩnh.

Nhiệm vụ tưởng lệ: Cao Thuận trung thành độ + 100.

Trương Liêu trung thành độ + 100.

Tuyển hạng nhị: Cự tuyệt yêu cầu của Cao Thuận, cự tuyệt đem Hãm Trận Doanh giao do Cao Thuận thống lĩnh.

Nhiệm vụ tưởng lệ: Ngũ Thù Tiền một trăm mai.

Nhìn hệ thống tưởng lệ, Trần Húc hơi ngẩn ra.

Hệ thống này cũng thực sự quá cấp lực.

Đây không phải là dâng tưởng lệ tới cửa sao.

Loại chuyện tốt này Trần Húc tự nhiên sẽ không cự tuyệt.

Hơn nữa, sau khi trung thành độ của Cao Thuận và Trương Liêu đầy, hắn mới có thể càng thêm yên tâm.

Trong lòng không có chút do dự nào, ngay lập tức hắn đối với hệ thống nói: Hệ thống, ta tuyển trạch tuyển hạng nhất.

Cao Thuận thấy Trần Húc trầm mặc, trong lòng có chút thất lạc, không khỏi thở dài một tiếng.

Tại lúc này, Trần Húc lãng thanh cười nói: Bá Bình đa lự rồi.

Bản vương nếu đã đem Hãm Trận Doanh tới đây liền hy vọng Bá Bình có thể thống lĩnh chi Hãm Trận Doanh này.

Theo bản vương thấy, Hãm Trận Doanh ở trong tay Bá Bình mới có thể chân chính phát huy ra uy lực Hãm Trận Doanh vốn nên có.

Cao Thuận nghe vậy đại hỉ.

Phịch một tiếng quỵ rạp xuống đất, đối với Trần Húc cung kính nói: Thuộc hạ Cao Thuận, nguyện nghe Chúa công điều khiển.

Tại thời điểm này, một đạo thanh âm hệ thống vang lên trong đầu Trần Húc.

Đinh, chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ, hoạch đắc nhiệm

vụ tưởng lệ: Cao Thuận trung thành độ + 100.

Trương Liêu trung thành độ + 100.

Trần Húc trong lòng đại hỉ.

Tiến lên một bước đem Cao Thuận từ dưới đất đỡ dậy.

Lúc này mới lãng thanh cười nói: Có Bá Bình tương trợ, Hãm Trận Doanh vô ưu hĩ.

Trong lúc nói, hắn nhìn Trương Liêu và Cao Thuận hai người cười nói: Văn Viễn, Bá Bình, sau ngày hôm nay mong hai vị toàn lực tương trợ bản vương.

Bản vương đoạn đoạn sẽ không để thiệt thòi hai vị.

Trong mắt Trương Liêu, Cao Thuận tề tề lóe lên một tia hưng phấn.

Nhìn nhau một cái, đều từ trong mắt đối phương nhìn thấy vài phần hy vọng.

Lập tức, tề tề cung thân nhất lễ nói: Chúa công, thuộc hạ Trương Liêu trên Cao Thuận nguyện vì Chúa công hiệu tử lực.

Tốt.

Trần Húc lãng thanh cười to.

Sau lưng, Thái Sử Từ, Ngụy Diên các loại người tề tề cung hạ nói: Chúc mừng Chúa công thu được lương tướng.

Trương Liêu, Cao Thuận hai người nhìn nhau một cái.

Lập tức Trương Liêu đối với Trần Húc bão quyền nói: Chúa công, ta cùng Bá Bình nhất trí nguyện vì Chúa công khuyến hàng Tịnh Châu Lang Kỵ.

Tốt.

Trần Húc gật đầu cười nói, Như thế liền vất vả Văn Viễn, Bá Bình hai vị.

Trương Liêu, Cao Thuận hai người hơi khiếm thân nói: Chúa công yên tâm.

Trong lúc nói, hai người xoay người hướng về phía Tịnh Châu Lang Kỵ đi đến.

Ngụy Tục lúc này hoảng rồi.

Nhìn thấy Trương Liêu và Cao Thuận hai người thủ được Trần Húc trọng dụng liền áp chế không nổi khủng hoảng.

Từ trước tới nay hắn đều không hợp với Cao Thuận và Trương Liêu hai người.

Càng quan trọng hơn là hắn lâm trận thoát đào, đem tám trăm Hãm Trận Doanh của Cao Thuận ném ở trước mặt đại quân Tào Tháo.

Mới khiến cho tám trăm Hãm Trận Doanh bị đại quân Tào Tháo bao vây, không một ai sống sót.

Trong lòng hắn lo lắng.

Tiếp theo có lẽ người đầu tiên Cao Thuận tìm tính sổ chính là hắn.

Chạy.

Mau chạy trốn.

Ý niệm này dâng lên trong đầu hắn.

Rốt cuộc áp chế không nổi, ngay lập tức phiên thân lên ngựa, hướng về phía xa xa chạy đi.

Trần Húc nhíu mày.

Định mắt nhìn về phía người chạy trốn, thuộc tính người kia cũng xuất hiện trước mặt hắn.

Tính danh: Ngụy Tục Tuổi: 37 tuổi Thống suất: 70 Võ lực: 72 Trí lực: 30 Chính trị: 35 Mị lực: 49.

Người này là Ngụy Tục.

Nhìn Ngụy Tục chạy trốn, Cao Thuận giận dữ.

Nếu không phải Ngụy Tục, Hãm Trận Doanh đoạn đoạn sẽ không triệt để bị đại quân Tào Tháo phúc diệt.

Hiện nay hắn còn chưa tìm Ngụy Tục báo thù, Ngụy Tục liền dám chạy trốn.

Hắn hét lớn một tiếng nói: Ngụy Tục, chạy đi đâu.

Trong lúc nói, phiên thân lên ngựa, giục ngựa liền đuổi theo.

Chương 338

Chỉ là bộ thái chậm, Ngụy Tục kia đã sớm ly khai gần trăm mét.

Hắn đối với Trần Húc cao thanh hô: Vị tướng khẩn thỉnh Chúa công xuất thủ, giúp ta bắt lấy Ngụy Tục.

Trần Húc lông mày hơi động.

Cũng tại thời điểm này, một đạo thanh âm hệ thống vang lên trong đầu Trần Húc.

Đinh, kiểm trắc túc chủ diện lâm tuyển trạch, hệ thống nhiệm vụ canh tân, thỉnh tuyển trạch.

Tuyển hạng nhất: Đáp ứng yêu cầu của Cao Thuận, giúp Cao Thuận cầm hạ Ngụy Tục.

Nhiệm vụ tưởng lệ: Thẻ sử dụng một lần: Binh Quý Thần Tốc.

Tuyển hạng nhị: Cự tuyệt yêu cầu của Cao Thuận.

Ngũ Thù Tiền một ngàn mai.

Tuyển hạng tam: Đối với yêu cầu của Cao Thuận, bỏ mặc.

Nhiệm vụ tưởng lệ: Chiến mã năm mươi thất.

Thẻ sử dụng một lần Binh Quý Thần Tốc: Sau khi sử dụng thẻ này, trong vòng mười ngày, tốc độ hành tiến của binh mã dưới trướng hoạch đắc đại phúc độ đề thăng.

Nhìn nhiệm vụ hệ thống, thần sắc Trần Húc ngây ra.

Thẻ sử dụng một lần.

Đây là cái gì.

Chưa bao giờ gặp qua.

Tại sau khi sử dụng thẻ bài này, trong vòng mười ngày, tốc độ hành tiến của binh mã dưới trướng đại phúc độ đề thăng.

Trần Húc trong miệng thấp giọng lẩm bẩm.

Cái này vị miễn cũng quá thần kỳ đi.

Nếu có được thẻ bài này, vậy đối với việc tiếp theo chiếm lấy Duyện Châu có chỗ tốt cực lớn.

Không chừng trong vòng mười ngày liền có thể đem toàn bộ Duyện Châu bắt lấy.

Hay hoặc là chiếm lấy hơn phân nửa Duyện Châu, lại tập trung ưu thế binh lực đem Tào Tháo đuổi ra khỏi Duyện Châu cũng là một chủ ý không tệ.

Không sai.

Ý tưởng của Trần Húc chính là mượn dư ba tiêu diệt Lữ Bố lần này, đem Duyện Châu của Tào Tháo nhất cử bắt lấy.

Về phần lý do đã sớm an bài xong.

Ngay lập tức, Trần Húc đối với hệ thống nói: Hệ thống, ta tuyển trạch tuyển hạng nhất.

Tay dò xét ra sau lưng, Bá Vương Cung rơi vào trong tay hắn.

Lập tức giương cung lắp tên.

Khai.

Thổ khí khai thanh.

Bá Vương Cung kia liền bị kéo thành trăng tròn.

Trần Húc nhìn về phía Ngụy Tục nơi xa.

Trải qua vừa rồi trì hoãn, Ngụy Tục đã nhiên chạy ra hai trăm bước.

Cao Thuận sở dĩ thỉnh Trần Húc xuất thủ là bởi vì nhìn trúng thần câu dưới háng Trần Húc.

Dựa vào tốc độ thần câu kia, muốn đuổi kịp Ngụy Tục hoàn toàn là có khả năng.

Nhưng lúc này nhìn Trần Húc lấy ra cung tên, hắn bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

Cự ly này thực sự quá xa.

Cự ly xa như vậy sao có thể bắn trúng.

Khóe miệng Trần Húc mang theo một vệt độ cong.

Muốn từ trong lòng bàn tay bản vương đào tẩu.

Ngụy Tục, ngươi còn xa xa không đủ tư cách.

Nghĩ như vậy, tay phải hắn hơi buông lỏng.

Băng.

Một tiếng vang thật lớn từ trên Bá Vương Cung vang lên.

Lập tức, mũi tên kia hóa thành một đạo lưu quang hướng về phía xa xa bay vút đi.

Ngụy Tục nơi xa trong lòng đắc ý.

Lúc này hắn đang dương dương tự đắc.

Nếu không phải thấy thời cơ sớm cũng không có khả năng từ nơi đó đào thoát.

Nhưng hiện nay mà.

Chạy ra hai trăm bước, cự ly xa như vậy lại có ai làm gì được hắn.

Nghĩ như vậy, một đạo tiếng xé gió truyền vào trong tai hắn.

Theo bản năng quay đầu nhìn lại mới phát hiện có một đạo lưu quang hướng về phía mình bắn nhanh tới.

Thần sắc hắn ngẩn ra.

Đây là cái gì.

Lập tức một cỗ sợ hãi dâng lên trong lòng hắn.

Trong đầu Ngụy Tục một ý niệm dâng lên: Có nguy hiểm.

Ngay lập tức hắn liền muốn né tránh.

Chỉ là ý tưởng này vừa mới hình thành, một mũi tên liền phá không chí, tới sau lưng hắn.

Phốc.

Máu tươi hướng về phía tứ xứ bắn tung tóe.

Hắn chỉ cảm thấy ngực đau xót.

Cúi đầu xem xét mới phát hiện có một mũi tên từ sau lưng bắn vào, đầu mũi tên từ ngực hắn xuyên ra.

Điều này sao có thể.

Đây chính là ròng rã hai trăm bước a.

Hai trăm bước cự ly liền xem như cổ chi Thần Xạ Thủ cũng làm không được a.

Trên thế gian lại làm sao sẽ có xạ thủ khủng bố bực này.

Dư kình của mũi tên mang theo cả người hắn hướng về phía trước bay ra ngoài.

Bành.

Cả người hắn ngã nhào trên đất, trong mắt tràn đầy không thể tin nổi.

Tất cả mọi người tại tràng toàn bộ đều ngẩn người.

Ngây ngốc nhìn một màn trước mắt.

Hai trăm bước.

Ròng rã ngoài hai trăm bước, một mũi tên chuẩn xác mệnh trung hậu tâm người ta.

Đây là tiễn thuật khủng bố bực nào.

Nguyên bản mấy kẻ thấy Ngụy Tục đào bào thành công có chút rục rịch, tâm tư lập tức yển kỳ tức cổ, lại khó sinh ra ý niệm như vậy.

Chương 339

Cao Thuận thấy thế, đối với Trần Húc bão quyền, hét lớn một tiếng nói: Chúa công thần tiễn, thuộc hạ bội phục sát đất.

Trong lúc nói liền hướng về phía chỗ Ngụy Tục lạc mã bay vút đi.

Tất cả mọi người dưới trướng Trần Húc toàn bộ đều cao thanh quát: Chúa công uy vũ.

Chúa công thần tiễn.

Nhất thời thanh truyền tứ dã.

Cao Thuận gấp gáp thúc chiến mã, rất nhanh liền tới ngoài hai trăm bước.

Phiên thân xuống ngựa, xem xét tình huống Ngụy Tục.

Dưới một phen xem xét, trong lòng càng thêm chấn kinh.

Một mũi tên này chỉ cần lệch lên một tia, Ngụy Tục liền sẽ nhất mệnh ô hô.

Lại liên tưởng bộ dáng Trần Húc sau khi cung tiễn xuất trường đối với hắn phất tay.

Hắn liền minh ngộ, mũi tên này sở dĩ không có lấy tính mệnh Ngụy Tục không phải là vì để hắn thân thủ kết liễu tính mệnh Ngụy Tục hay sao.

Trong lòng hắn chấn kinh.

Nhưng càng nhiều lại là cảm động.

Có thể thế dạng vì thuộc hạ suy nghĩ như Chúa công, hắn một đời này không có di hám.

Hắn tiến lên một bước, một cước đạp lên trên người Ngụy Tục, nói: Ngươi.

Vì sao phải hãm hại cả chi Hãm Trận Doanh vào trong đại quân.

Cứu. cứu ta.

Trong lúc nói, Ngụy Tục một ngụm máu tươi tùy theo phun ra.

Hắn run rẩy thanh âm nói: Ta.

Ta ghen ghét.

Nghe Ngụy Tục nói, trong lòng Cao Thuận giận dữ.

Giơ trường thương trong tay, một thương đâm xuống.

Phốc.

Một thương di lệch vài phần, lao thẳng đâm vào trái tim Ngụy Tục.

Phốc xích.

Trường thương vừa rút vừa nhấc, máu tươi tùy theo phun dũng ra.

Thân thể Ngụy Tục nguyên bản đang giãy dụa rốt cuộc không còn khí tức.

Cao Thuận phiên thân xuống ngựa.

Rút trường kiếm bên hông ra, một kiếm đem đầu Ngụy Tục chém xuống.

Lập tức Cao Thuận phịch một tiếng quỵ rạp xuống đất, khóc không thành tiếng nói: Chư vị huynh đệ.

Ta là Cao Thuận, cấp báo thù cho các ngươi.

Nguyện các ngươi an nghỉ.

Trần Húc thấy thế trong lòng cũng trường thán một tiếng.

Cao Thuận quả nhiên là một kẻ trọng tình trọng nghĩa.

Nhân vật như vậy nếu thật sự cứ thế thân vẫn, thực sự đáng tiếc.

May mắn đem Cao Thuận thu vào dưới trướng.

Trần Húc hướng về phía Trương Liêu phất phất tay.

Trương Liêu hội ý, vội vàng hướng về phía Cao Thuận chạy đi.

Lúc này, trong đầu Trần Húc một đạo thanh âm hệ thống tùy theo vang lên.

Đinh, chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ, hoạch đắc nhiệm vụ tưởng lệ: Thẻ sử dụng một lần: Binh Quý Thần Tốc.

Thẻ sử dụng một lần Binh Quý Thần Tốc: Sau khi sử dụng thẻ này, trong vòng mười ngày, tốc độ hành tiến của binh mã dưới trướng hoạch đắc đại phúc độ đề thăng.

Thẻ sử dụng một lần Binh Quý Thần Tốc đã phát phóng vào không gian hệ thống, thỉnh túc chủ chú ý tra thu.

Trần Húc trong lòng đại hỉ.

Thẻ sử dụng một lần Binh Quý Thần Tốc tới tay.

Ngay lập tức hướng về phía không gian hệ thống nhìn lại.

Quả nhiên.

Tại trong không gian hệ thống, một tấm thẻ bài màu tím đang lẳng lặng nằm ở nơi đó.

Thẻ bài màu tím.

Trần Húc trong lòng có chút nghi hoặc.

Chẳng lẽ ngoại trừ thẻ bài màu tím còn có thẻ bài nhan sắc khác.

Trần Húc buông xuống tư lự trong lòng.

Hiện nay vạn sự đã chuẩn bị, chỉ còn chờ gió đông.

Đợi sau khi thu phục Tịnh Châu Lang Kỵ trước mắt liền xuất binh, mượn lý do thanh trừ dư nghiệt Lữ Bố công đánh Duyện Châu.

Tại lúc này, một đạo tiếng khóc la truyền vào trong tai Trần Húc.

Hắn quay đầu nhìn lại.

Mới phát hiện tại bên cạnh thi thể Lữ Bố có một người đang quỵ rạp xuống nơi đó.

Tòng phụ tại thượng, Lữ Bố hôm nay rốt cục chết rồi.

Đại thù của ngài rốt cục được báo rồi.

Thanh âm của hắn rõ ràng mang theo tiếng khóc nức nở.

Trần Húc trong lòng than nhẹ.

Giục ngựa đi tới bên người Trương Tú.

Lập tức phiên thân xuống ngựa, vỗ vỗ vai Trương Tú nói: Hữu Duy, nén bi thương.

Tòng phụ ngươi ở trên trời có linh thiêng, biết ngươi hiếu thuận như thế cũng nhất định sẽ an ủi.

Trương Tú ngẩng đầu nhìn Trần Húc một cái.

Lúc này mới đại lễ tham bái nói: Lão sư tại thượng, đa tạ lão sư thế tòng phụ báo thù.

Trần Húc đem Trương Tú đỡ dậy.

Vỗ vỗ đầu gối Trương Tú nói: Hữu Duy, hảo hảo sáng tạo một phen công nghiệp mới là điều tòng phụ ngươi chân chính muốn nhìn thấy.

Ân.

Trương Tú trọng trọng gật đầu.

Tại thời điểm này, một đạo thanh âm hệ thống vang lên trong đầu Trần Húc.

Đinh, chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ Trương Tú thế Trương Tế báo thù, hoạch đắc nhiệm vụ tưởng lệ: Trương Tú đặc tính Trường Khu.

Sức Mạnh Đan một mai.

Chúc mừng túc chủ, một mai Sức Mạnh Đan đã phát phóng vào không gian hệ thống, xin chú ý tra thu.

Thần sắc Trần Húc hơi ngẩn ra.

Lúc này hắn mới phản ứng lại.

Đương thời lưu lại một cái nhiệm vụ.

Hắn đều quên mất.

Nhìn về phía không gian hệ thống, tại bên cạnh tấm thẻ bài màu tím kia có thêm một mai đan dược.

Nhìn bộ dáng kia cùng với Sức Mạnh Đan phục dụng trước đó giống y đúc.

Trong lòng hắn minh bạch, đây chính là Sức Mạnh Đan hệ thống vừa mới hạ phát.

Một đợt này thực sự kiếm lời lớn.

Chương 340

Chỉ riêng tưởng lệ liền nhận được nhiều như vậy.

Nhưng lập tức thần sắc Trần Húc hơi ngẩn ra.

Hắn nhìn thấy trong không gian hệ thống còn có năm mai đan dược.

Chẳng lẽ là Trí Lực Đan hay sao.

Lần trước cư nhiên quên phục dụng.

Đợi một lát nữa tìm thời gian thử một chút.

Cao Thuận dưới sự bồi đồng của Trương Liêu đã hồi chuyển.

Dưới một phen hai người khuyên bảo, Tịnh Châu Lang Kỵ toàn bộ đều đầu nhập dưới trướng Trần Húc.

Trương Liêu, Cao Thuận hai người tới trước mặt Trần Húc.

Đối với Trần Húc cung thân nhất lễ nói: Chúa công, hạnh bất nhục mệnh.

Ngoại trừ Ngụy Tục, Hầu Thành cùng thân vệ đã dựa theo ý Chúa công tru trừ.

Còn lại chín ngàn Tịnh Châu Lang Kỵ toàn bộ nguyện ý quy thuận Chúa công.

Trần Húc đem hai người nhất nhất đỡ dậy.

Lúc này mới lãng thanh cười nói: Tốt.

Có hai vị trợ giúp thực nãi là may mắn của bản vương a.

Hắn đối với bên cạnh vung tay lên một cái nói: Truyền quân lệnh của ta, toàn quân chỉnh bị.

Trong từng tiếng ứng hòa, mệnh lệnh của Trần Húc tùy theo truyền ra ngoài.

Thừa dịp mọi người đều đi chỉnh đốn binh mã, tâm niệm Trần Húc khẽ động.

Tấm thẻ bài sử dụng một lần trong không gian hệ thống bị lấy ra.

Cầm thẻ bài, hắn cẩn thận đánh giá.

Tấm thẻ bài này chỉnh thể bày biện ra màu tím, phía trên vẽ một chi quân đội, dưới sự dẫn dắt của tướng lĩnh giục ngựa cuồng bôn.

Tại phía dưới thẻ bài có bốn chữ lớn Binh Quý Thần Tốc.

Tại phía dưới bốn chữ lớn có một hàng chữ nhỏ: Nếu cần sử dụng thì chỉ cần tay cầm thẻ bài, trong lòng mặc niệm là được.

Nguyên lai sử dụng thẻ bài đơn giản như vậy.

Ngay lập tức, Trần Húc tay cầm thẻ bài, đối với hệ thống nói: Hệ thống, ta tuyển trạch sử dụng thẻ bài Binh Quý Thần Tốc.

Trên tấm thẻ tím trong tay xuất hiện một đạo quang huy màu tím.

Lập tức đạo quang huy này dần dần hướng về phía bốn phía khuếch tán, bao trùm lên trên người tất cả mọi người tại tràng.

Trong lòng Trần Húc nhảy dựng.

Đạo huy quang màu tím này cũng quá rõ ràng một chút.

Có thể hay không để cho người khác phát hiện dị thường.

Hắn quay đầu nhìn về phía chung quanh, cẩn thận đánh giá một phen.

Mới phát hiện ngoại trừ hắn ra, những người khác từng cái thần sắc như thường.

Thật giống như căn bản nhìn không thấy huy quang đồng dạng.

Trong lòng Trần Húc lúc này mới buông lỏng.

Nếu thẻ bài Binh Quý Thần Tốc đã dùng, cũng không biết hiệu quả như thế nào.

Muốn hay không thử một chút.

Ngay lập tức, Trần Húc giục ngựa.

Xích Thố Mã phát ra một tiếng hí vang, lập tức bỗng nhiên hướng về phía trước lao vút ra.

Tiếng gió hô khiếu.

Bất quá ngắn ngủi mấy hơi thở, Xích Thố Mã liền chạy ra gần trăm trượng.

Trần Húc có thể cảm nhận được tốc độ so với trước đó rõ ràng phải nhanh hơn rất nhiều.

Trong lòng vui mừng khôn xiết.

Thẻ bài quả nhiên hữu dụng.

Lúc này hắn đi tới một nơi hơi có chút hẻo lánh.

Thừa dịp chung quanh không có người, hắn đem mai Sức Mạnh Đan vừa mới đạt được lấy ra.

Sức Mạnh Đan vừa mới lấy ra, một cỗ đan hương nồng đậm liền hướng về phía bốn phía tràn ngập.

Trần Húc sợ hãi đan hương bị người khác phát giác.

Vội vàng há miệng đem Sức Mạnh Đan nuốt xuống.

Đan dược nhập khẩu tức hóa.

Một cỗ dược lực nồng đậm khuếch tán toàn thân.

Hắn chỉ cảm thấy sức mạnh trong cơ thể có sự đề thăng rõ rệt.

Trần Húc dứt khoát làm đến cùng.

Đem Trí Lực Đan trong không gian hệ thống cũng lấy ra một mai.

Trí Lực Đan vừa mới lấy ra, một cỗ dược hương nồng đậm liền hướng về phía bốn phía khuếch tán.

Cỗ dược hương này cùng Sức Mạnh Đan có sự bất đồng rõ rệt.

Trần Húc vừa thân thủ liền đem mai Trí Lực Đan nhét vào trong miệng.

Đan dược nhập khẩu tức hóa.

Lập tức Trần Húc chỉ cảm thấy chỗ trong đầu một trận thanh minh.

Những thứ nguyên bản nghĩ không thông tử tế bày ra ở trước mặt hắn.

Trong lòng hắn đại hỉ.

Quả nhiên không hổ là Trí Lực Đan.

Nếu dựa theo tình huống này mà xem, chỉ sợ Trí Lực Đan liền gia tăng trí lực mới phải.

Trần Húc không chần chờ nữa.

Đem bốn mai Trí Lực Đan còn lại trong không gian hệ thống cũng toàn bộ lấy ra.

Lập tức từng cái đem bốn mai Trí Lực Đan toàn bộ đều nhét vào trong miệng.

Như vừa rồi đồng dạng.

Trong đầu hắn một trận thanh minh.

Chương 341

Chỉ là lần này hiệu quả rõ ràng so với trước đó mạnh hơn gấp mấy lần.

Trần Húc phát hiện những chỗ trước đó không thông thấu, hiện nay nhất niệm liền thấu.

Đối với nhận tri sự tình cũng có sự đề cao rõ rệt.

Trí Lực Đan quả nhiên bất đồng phàm hưởng.

Cũng không biết hiện nay thuộc tính có dạng đề thăng gì.

Nghĩ như vậy, hắn nhìn về phía giao diện thuộc tính.

Thuộc tính Trần Húc cũng xuất hiện trước mặt hắn.

Tính danh: Trần Húc, tự Đông Thăng Tuổi: 19 tuổi Thống suất: 105 Võ lực: 108 Trí lực: 95 Chính trị: 65 Mị lực: 100 Đặc tính: Phục, Kiêu Hùng, Nhất Kỵ, Phú Hào, Gian Hùng, Nhân Chính, Lễ Hiền Hạ Sĩ, Khí Vận Vô Song, Danh Thanh, Dũng Tướng, Chấn Hưng, Mãnh Giả, Xạ Trình, Năng Ngôn, Truân Điền, Hoặc Tâm, Cầu Tâm, Anh Danh, Uy Thế, Dạ Chiến, Trá Mưu, Chinh Thuế, Thi, Giáo Hóa, Sách Sĩ, Trúc Thành, Thoát Thỏ, Cố Thủ, Tái, Sử Dịch, Nhãn Lực, Nhân Mạch, Bất Khuất, Địa Lợi, Thao Luyện, Cổ Vũ, Tật Hành, Kiếm Hào, Phi Tướng, Trường Khu Chúa công đặc tính: Thiên Hòa, Bá Đạo, Danh Lợi, Địa Hòa Võ kỹ: Bá Vương Thương Pháp, Hoành Tảo Thiên Quân, Đơn Thủ Thập Bát Thiêu Kỹ năng: Thần cấp cận thân cách đấu thuật, Đại sư cấp kỵ thuật, Đại sư cấp tiễn thuật, Đại sư cấp thư pháp, Đại sư cấp tướng mã thuật, Đại sư cấp tiềm hành thuật, Đại sư cấp kiếm thuật Chiến pháp: Tề Xạ, Đầu Thạch, Kỳ Tập, Hỗn Loạn, Khiên Chế Tăng ích: Binh Quý Thần Tốc Thời gian còn lại mười ngày.

Nhìn bảng thuộc tính, Trần Húc vô cùng hài lòng.

Thống soái và Võ lực, tự nhiên không cần phải nói nhiều.

Chỉ số Mị lực kia, cũng đã đạt đến mức mãn trị là một trăm điểm.

Mị lực cao như vậy, khắp cả thời Hán mạt, e rằng cũng chỉ có một người này.

Trí lực, dưới sự gia trì của năm viên Trí Lực Đan vừa rồi, cũng đã đạt tới 95 điểm.

Nếu lần sau lại được đề thăng, hoặc là Trí lực cũng có thể đạt tới mãn trị.

Còn về Đặc tính, thứ đó càng thêm khủng bố.

Hiện nay các Đặc tính trong giao diện thuộc tính đã chiếm hết ba bốn hàng.

Ngay cả kỹ năng và chiến pháp cũng trở nên nhiều hơn.

Ánh mắt Trần Húc rơi vào dòng buff tăng ích cuối cùng.

Nhìn thời gian duy trì của Binh Quý Thần Tốc còn đủ mười ngày, trong lòng hắn cũng thở phào nhẹ nhõm.

Như vậy, ít nhất sẽ không bị lỡ thời gian.

Trong lúc Trần Húc còn đang suy tư, Triệu Vân từ xa chạy nhanh tới.

Hắn hướng về phía Trần Húc bão quyền nói: Chúa công, tất cả binh mã của ngã, toàn bộ đều đã tập kết xong xuôi.

Trần Húc lúc này tâm tình cực tốt, cười vang một tiếng nói: Tốt.

Vậy thì đi thôi.

Trần Húc đứng trên cao đài, nhìn xuống từng cái quân đoàn tinh nhuệ phía dưới, trong lòng hào hứng đại phát.

Hắn lãng thanh nói: Chư vị, hiện nay Lữ Bố đã phục tru.

Các nanh vuốt của Lữ Bố là Ngụy Tục, Hầu Thành, cũng đã bị giết dưới sự trợ giúp của Trương Liêu, Cao Thuận cùng các tướng sĩ huy hạ.

Đây là một đại công.

Những người có mặt tại đây tùy tùng Bản vương xuất chinh lần này, toàn bộ đều có công.

Hống, hống, hống.

Từng tiếng hoan hô vang lên như sấm dậy.

Trần Húc đưa mắt nhìn quanh một vòng, mới lãng thanh nói tiếp: Thiên tử yêu cầu Bản vương hoàn thành nhiệm vụ, tru trừ quốc tặc Lữ Bố.

Nhưng hiện nay, vẫn còn dư nghiệt dưới trướng Lữ Bố đang ẩn náu tại Duyện Châu.

Lần này, Bản vương sẽ thân suất đại quân, công nhập Duyện Châu, đem đám dư nghiệt này tận số tru trừ.

Các ngươi, có nguyện ý cùng Bản vương, tru trừ dư nghiệt quốc tặc hay không.

Nguyện ý.

Từng tiếng hô cao vút lại một lần nữa vang lên.

Trần Húc cười lớn nói: Tốt.

Dưới đây, Bản vương bắt đầu điểm tướng.

Trương Liêu và Cao Thuận hai người liếc nhìn nhau, đều từ trong mắt đối phương nhìn thấy sự ý động.

Ngay lập tức, hai người tiến lên hai bước, bão quyền hét lớn một

tiếng nói: Mạt tướng Trương Liêu trên Mạt tướng Cao Thuận, nguyện ý làm tiên phong, đoái công chuộc tội.

Tốt.

Trần Húc cười vang nói, Như vậy, Bản vương liền nhậm mệnh các ngươi làm tiên phong thảo tặc lần này.

Nhiệm vụ xuất chinh lần này của Bản vương, là đem toàn bộ dư nghiệt trên địa giới Duyện Châu quét sạch sành sanh.

Trương Liêu và Cao Thuận hai người đồng loạt cung thân thi lễ nói: Chúa công yên tâm, thuộc hạ hai người tất định tận tâm kiệt lực, hoàn thành nhiệm vụ Chúa công giao phó.

Ánh mắt Trần Húc rơi vào trên người hai người nói: Văn Viễn, Bá Bình, nhiệm vụ lần này gian khổ.

Để tránh đêm dài lắm mộng.

Bản vương hy vọng trong vòng mười ngày, chúng ta có thể quét sạch toàn cảnh Duyện Châu.

Triệt để chiếm lĩnh Duyện Châu.

Lời này vừa nói ra, Trương Liêu và Cao Thuận hai người trong lòng đều kinh hãi.

Triệt để chiếm lấy Duyện Châu, vậy khẳng định là muốn đuổi Tào Tháo ra khỏi Duyện Châu.

Làm như vậy, cũng tương đương với việc báo thù cho các huynh đệ đã chết.

Nhưng kỳ hạn mười ngày, quả thực là quá ngắn.

Cho dù khinh xa giản tùng, toàn lực bôn ba, e rằng cũng cần mười ngày thời gian chứ.

Huống chi, còn phải giao chiến với Tào Tháo ở Duyện Châu.

Trần Húc cười lớn nói: Văn Viễn, Bá Bình chớ vội.

Lần này, chúng ta binh chia làm hai đường.

Dứt lời, hắn nhìn về phía tấm địa hình đồ đang trải trên tảng đá nói: Phụng Hiếu, dưới đây do ngươi giới thiệu cho mọi người.

Nhạ.

Quách Gia bão quyền thi lễ, lập tức đứng ra.

Hắn chỉ vào địa hình đồ, thao thao bất tuyệt nói: Mọi người xin nhìn, hiện nay chúng ta công nhập Duyện Châu, chủ yếu chia làm hai đường.

Tả lộ, từ thành Ninh Lăng xuất phát, trực tiếp công nhập quận Trần Lưu của Duyện Châu.

Sau đó từ quận Trần Lưu một đường tiến công hướng Đông, trên đường đi, đồ kinh Đông Quận, quận Tế Âm, nước Đông Bình.

Hữu lộ, từ thành Ninh Lăng xuất phát, xuyên qua Phái Quận, nước Lỗ, tiến vào bên trong quận Thái Sơn của Duyện Châu.

Sau đó từ quận Thái Sơn tiến công quận Tế Bắc.

Cuối cùng hòa với Tả lộ tại nước Đông Bình.

Cuối cùng, hai cánh quân đội hội tụ tại quận Nhâm Thành, cùng công hướng đại bản doanh của Tào Tháo tại huyện Xương Ấp thuộc quận Sơn Dương.

Ánh mắt Trần Húc quét qua trên người từng người một.

Hắn mới lãng thanh nói: Chư vị, lần này chúng ta lấy tốc độ làm đầu.

Lực cầu trong vòng mười ngày bắt lấy toàn bộ Duyện Châu.

Làm như vậy, cho dù người khác phát hiện không ổn, Duyện Châu cũng đã rơi vào trong tay Bản vương.

Cho nên lần này, chúng ta vụ tất tốc chiến tốc thắng.

Tại trường một chúng tướng lĩnh, mưu sĩ, đồng loạt cung thân nói: Nhạ.

Trần Húc nhìn về phía Trương Liêu và Cao Thuận nói: Văn Viễn, Bá Bình, hai người các ngươi thống lĩnh Tịnh Châu Lang Kỵ cùng với Hãm Trận Doanh, liền y theo yêu cầu làm tiên phong Tả lộ.

Như thế nào.

Trương Liêu và Cao Thuận hai người đồng loạt đứng ra nói: Chúa công, hai người chúng ta tất định dốc toàn lực ứng phó.

Để báo đáp ơn không giết của Chúa công.

Trần Húc gật đầu nói: Hai người các ngươi hành sự, Bản vương tự nhiên yên tâm.

Hắn nhậm mệnh như vậy, tự nhiên có suy tính của mình.

Trương Liêu, Cao Thuận hai người, vừa mới từ Duyện Châu tới.

Luận về mức độ quen thuộc đối với các quận Tả lộ Duyện Châu, dưới trướng không ai có thể hơn họ.

Lập tức Trần Húc nhìn về phía Triệu Vân và Thái Sử Từ, lãng thanh nói: Tử Long, Tử Nghĩa.

Triệu Vân và Thái Sử Từ hai người đồng loạt xuất liệt, cung thân ứng nhạ.

Mệnh hai người các ngươi, làm trung quân của đại quân Tả lộ, đi sau tiếp ứng.

Chương 342

Tử Long làm chủ tướng, Tử Nghĩa làm phó.

Trần Húc đạm đạm cười nói.

Nhạ.

Triệu Vân, Thái Sử Từ, Trương Liêu, Cao Thuận bốn người đồng loạt bão quyền cung thân.

Trần Húc lược suy tư một chút, nhìn về phía Quách Gia và Tuân Du hai người nói: Phụng Hiếu, Công Đạt, làm quân sư cho đại quân Tả lộ lần này.

Quách Gia, Tuân Du hai người đồng loạt bão quyền ứng nhạ.

Tả lộ lần này, liền bái thác sáu vị.

Trần Húc dứt lời, triều sáu người bão quyền một cái.

Sáu người hoảng mang bão quyền cung thân nói: Chúa công yên tâm, ngã đẳng định nhiên sẽ tận toàn lực.

Trương Liêu và Cao Thuận hai người, đồng loạt bão quyền nói: Chúa công, nếu đã như vậy, việc này không nên chậm trễ.

Hiện tại liền xuất phát.

Trần Húc gật đầu.

Trương Liêu và Cao Thuận hai người lập tức phiên thân lên ngựa, mang theo binh mã huy hạ hướng về phía xa chạy đi.

Triệu Vân cũng muốn hướng đó đi, Trần Húc vẫy vẫy tay nói: Tử Long, không vội, chờ nghe xong an bài của đại quân Hữu lộ rồi đi cũng không muộn.

Như vậy, cũng thuận tiện cho chúng ta hiệp đồng hai cánh quân Tả Hữu.

Triệu Vân đồng loạt ứng nhạ.

Trần Húc mới nhìn về phía các tướng còn lại, nói: Các ngươi lần này liền cùng Bản vương một chỗ, làm đại quân Hữu lộ lần này.

Tôn Kiên và Tôn Sách hai người đại hỉ.

Vừa nãy bọn họ đã muốn xin làm tiên phong cho đại quân Tả lộ, chỉ là do dự một phen xong liền buông tha.

Cứu kỳ nguyên nhân, là vì biết so với Trương Liêu và Cao Thuận hai người, bọn họ căn bản không chiếm một chút ưu thế nào.

Bởi vì đối với Duyện Châu, bọn họ xa xa không quen thuộc bằng Cao Thuận và Trương Liêu.

Nhưng lúc này, trong lòng bọn họ lại tin tâm tràn đầy.

Bởi vì tất cả mọi người ngồi đây, đối với Hữu lộ lần này đều không quen thuộc.

Tôn Kiên, Tôn Sách phụ tử hai người, đối với Trần Húc bão quyền cung thân nói: Chúa công, hai người chúng ta, nguyện làm tiên phong cho đại quân Hữu lộ lần này.

Tốt.

Trần Húc gật đầu nói, Như vậy, vị trí tiên phong, liền giao cho hai người các ngươi.

Đa tạ Chúa công.

Tôn Kiên, Tôn Sách hai người nghe vậy đại hỉ.

Trần Húc nhìn về phía những người còn lại nói: Các ngươi liền tùy ta một chỗ, làm trung quân lần này.

Văn Hòa, Nguyên Trực làm quân sư.

Mọi người đồng loạt ứng nhạ.

Trần Húc đi tới trước mặt Triệu Vân, vỗ vỗ vai Triệu Vân nói: Tử Long a, lần này thời gian khẩn bách, Tử Long phải phí tâm nhiều rồi.

Triệu Vân cung kính nói: Chúa công cứ việc yên tâm, có Phụng Hiếu, Công Đạt ở bên mưu hoạch, lại có Tử Nghĩa suất Hổ Báo Kỵ đi theo, mạt tướng tất định không phụ sự gửi gắm của Chúa công.

Lúc này, Từ Hoảng từ sau lưng Triệu Vân đứng ra.

Như hôm nay, hắn chính là đang đi theo bên cạnh Triệu Vân học tập thương pháp.

Hắn đối với Trần Húc cung thân thi lễ nói: Chúa công, hay là chúng ta đánh một cái cá cược, như thế nào.

Đánh cược.

Lông mày Trần Húc hơi động một chút.

Hắn nghĩ tới một khả năng.

Không chừng đánh cược cũng sẽ xúc phát nhiệm vụ hệ thống.

Ngay lập tức, hắn liền đạm đạm cười, dò hỏi: Công Minh, đánh cược như thế nào.

Chúa công, chi bằng đại quân Tả lộ chúng ta cùng đại quân Hữu lộ do Chúa công thân suất đánh một cái cá cược.

Xem cánh quân nào có thể đến quận Nhâm Thành sớm hơn, như thế nào.

Từ Hoảng vừa nói, vừa lãng thanh cười.

Trong lòng Trần Húc hơi động một chút.

Tại cái thời điểm này, một đạo thanh âm của hệ thống vang lên

trong đầu Trần Húc.

Đinh, kiểm trắc Túc chủ diện lâm lựa chọn, nhiệm vụ hệ thống đổi mới, thỉnh lựa chọn.

Lựa chọn 1: Đáp ứng yêu cầu của Từ Hoảng, cùng đại quân Tả lộ tỷ thí ai có thể đến quận Nhâm Thành nhanh hơn, cũng thắng được tỷ thí.

Nhiệm vụ tưởng thưởng: Duyện Châu Dân tâm + 50.

Lựa chọn 2: Cự tuyệt yêu cầu của Từ Hoảng, không cùng đại quân Tả lộ tiến hành tỷ thí tốc độ.

Nhiệm vụ tưởng thưởng: Hoàng kim hai trăm lượng.

Lựa chọn 3: Đối với yêu cầu của Từ Hoảng trí chi bất lý lờ đi.

Nhiệm vụ tưởng thưởng: Chiến mã hai trăm con.

Nhìn nhiệm vụ, khóe miệng Trần Húc hiện lên một vệt ý cười.

Quả nhiên.

Suy đoán của hắn quả nhiên không sai.

Hệ thống quả nhiên châm đối cái này, phát ra nhiệm vụ.

Nhìn hệ thống tưởng thưởng, Trần Húc đạm đạm cười.

Dân tâm + 50, đối với việc trị lý Duyện Châu, có cực lớn chỗ tốt.

Trần Húc không có chút nào do dự, đã có quyết đoán.

Đương hạ, hắn ở trong lòng nói với hệ thống: Hệ thống, ta tuyển trạch lựa chọn 1.

Triệu Vân khẽ quát một tiếng nói: Công Minh, không được vô lễ.

Đại quân Tả lộ chúng ta, có hai vị cựu tướng dưới trướng Lữ Bố là Trương Liêu và Cao Thuận, bản thân liền chiếm ưu thế tày trời.

Lại thêm Hữu lộ của Chúa công, phải trèo đèo lội suối, lộ trình so với Tả lộ chúng ta cũng xa hơn rất nhiều.

Cái đổ ước này, đối với đại quân Hữu lộ của Chúa công, liệt thế quả thực quá rõ ràng một chút.

Quách Gia và Tuân Du hai người cũng đồng loạt gật đầu.

Tử Long nói rất có lý.

Đổ ước này, quả thực pha chút bất công bình.

Quách Gia nói.

Khóe miệng Trần Húc lộ ra một tia đạm đạm ý cười.

Nhân tài như Từ Hoảng, nhất định phải hảo hảo bồi dưỡng mới được.

Như vậy, mới có thể thường xuyên xúc phát nhiệm vụ hệ thống, để hắn nhận được nhiều thực huệ hơn.

Đương hạ, hắn đạm đạm cười nói: Công Minh, nếu Bản vương thắng cái đổ ước này, thì tính như thế nào.

Từ Hoảng gãi gãi đầu, nửa ngày không nói ra cái gì cho phải.

Trần Húc đạm đạm cười nói: Công Minh, xem dạng này đi.

Nếu Bản vương thắng, liền dựa theo lời ngươi nói, thay Bản vương vác Bá Vương Thương một tháng nhé.

Từ Hoảng rõ ràng bị giật nảy mình.

Cấp mang xua tay nói: Chúa công, cây Bá Vương Thương kia, quả thực quá nặng một chút.

Mạt tướng quả thực vác không nổi a.

Trần Húc đạm đạm cười, chỉ nhìn Từ Hoảng như vậy.

Từ Hoảng có chút không hiểu sở dĩ.

Quách Gia thấy thế, bất đắc dĩ lấy tay day trán.

Ý tứ của Chúa công, quá rõ ràng rồi a.

Rõ ràng là muốn tài bồi Từ Hoảng a.

Khả Từ Hoảng, cư nhiên không lĩnh tình.

Hắn dùng tay đẩy đẩy Từ Hoảng nói: Chúa công muốn truyền thụ thương pháp, còn không mau bái tạ Chúa công.

Từ Hoảng nghe vậy ngẩn ra.

Thật sao.

Sao mạo tự không đúng lắm a.

Hắn có chút không hiểu nói: Chúa công không phải muốn ngã vác Bá Vương Thương sao.

Sao lại biến thành muốn truyền thụ ngã thương pháp rồi.

Quách Gia có chút cạn lời.

Hắn giải thích nói: Thay Chúa công vác Bá Vương Thương, vậy chẳng phải là thời khắc đều phải đi theo bên người Chúa công sao.

Như vậy, thời điểm Chúa công diễn luyện thương pháp, chẳng phải ngươi cũng nhìn thấy sao.

Từ Hoảng nghe vậy, ánh mắt hơi sáng lên.

Tức thì, hắn vỗ tay cười to nói: Tốt.

Chương 343

Quá tốt rồi.

Chúa công rốt cục đáp ứng truyền thụ ngã thương pháp rồi.

Toàn tức, hắn hướng về phía Trần Húc thật sâu khom người nói: Chúa công tại thượng, thỉnh thụ Từ Hoảng cúi đầu.

Trần Húc gật đầu nói: Tốt.

Như vậy, chúng ta hẹn gặp lại tại quận Nhâm Thành.

Chư vị, khả phải cố gắng một chút mới được.

Từ Hoảng nghe vậy, trên mặt lộ ra một tia khổ cười nói: Chư vị, ngã có điểm hoảng a.

Sắc mặt Quách Gia cũng có chút không đại hảo khán.

Hắn nhìn về phía mấy người bên cạnh.

Mới phát hiện, trên mặt mấy người đều không quá dễ nhìn.

Sở dĩ sẽ như thế, nguyên nhân căn bản chính là ở trong tâm mục bọn họ, Trần Húc quả thực quá lợi hại một chút.

Quách Gia lãng thanh nói: Chư vị, lần này, khả năng chúng ta thắng rất lớn.

Trương Liêu, Cao Thuận hai vị tướng quân, là cựu bộ của Lữ Bố, vừa từ Duyện Châu tới.

Lại đã từng chiếm qua các quận Tả lộ.

Cho nên, một khi xuất mã, các quận dọc theo Tả lộ, định có không ít người sẽ có ý nghĩ đầu bôn.

Đến lúc đó, tốc độ của chúng ta định nhiên cực nhanh.

Triệu Vân gật đầu nói: Không sai.

Lời này của Phụng Hiếu cực kỳ có lý.

Việc quan trọng nhất hiện nay của chúng ta, là lập tức phái người thông báo cho hai người Trương Liêu và Cao Thuận về nội dung đánh cược lần này.

Có hai người trợ giúp, lần này muốn thắng đổ ước, hẳn là không khó.

Đang nói, mọi người đồng loạt nhìn về phía Từ Hoảng.

Từ Hoảng nói: Nhìn ta làm gì.

Triệu Vân đạm đạm cười nói: Ngươi nghĩ sao.

Không thể nào.

Từ Hoảng kinh hô một tiếng nói, Sẽ không phải bảo ta đi đến chỗ Trương Liêu, Cao Thuận tướng quân báo tin chứ.

Mọi người đôi mắt nhìn Từ Hoảng, đồng loạt gật đầu.

Nhìn phản ứng của mọi người, Từ Hoảng suýt chút nữa ngã nhào xuống đất.

Khổ cười một tiếng nói: Đây, đây không phải là việc của tín sứ sao.

Nhưng tin tức lần này, quả thực quá mức trọng yếu.

Phái ra tín sứ phổ thông, ngã căn bản không cách nào yên tâm.

Triệu Vân nhún vai nói.

Quách Gia cũng gật đầu nói: Không sai.

Tử Long nói rất có lý.

Đã cùng Chúa công đánh cược, ngã tất định phải tận toàn lực, thắng một cục mới được.

Cơ hội như dạng này, khả tương đương nan đắc.

Không sai.

Trên mặt Tuân Du cũng lộ ra vài phần ý cười.

Mấy người sau một phen thương nghị, liền triệt để định ra.

Từ Hoảng, dưới yêu cầu nhất trí của mấy người, chỉ có thể khoái mã gia roi, hướng về phía bộ đội tiên phong của Trương Liêu và Cao Thuận mà truy đuổi.

Nơi giao giới Duyện Châu và Dự Châu, bộ khúc của Trương Liêu và Cao Thuận đang một đường chạy nhanh.

Tại lúc này, một kỵ phi dã tựa như từ phía sau vọt lên.

Trương Liêu và Cao Thuận hai người hiếu kỳ quay đầu.

Nhìn thấy người tới, không khỏi đồng loạt ngẩn ra.

Cao Thuận nói: Văn Viễn, người kia không phải là Từ Hoảng Từ Công Minh sao.

Chính là hắn.

Trương Liêu tâm niệm nhất động nói, Hậu phương hắn là có sự tình khẩn cấp, nhu cầu truyền tống.

Hai người giục ngựa, chủ động nghênh đón.

Từ Hoảng xách mã tới trước mặt Trương Liêu và Cao Thuận, mới bão quyền thi lễ nói: Văn Viễn, Bá Bình hai vị tướng quân.

Công Minh tướng quân không cần đa lễ.

Trương Liêu và Cao Thuận hai người đáp lễ.

Trương Liêu mới nói: Không biết Công Minh đến đây, là vì chuyện gì.

Văn Viễn, Bá Bình hai vị tướng quân, đại quân Tả lộ chúng ta

cùng đại quân Hữu lộ do Chúa công thân suất, vừa mới lập ra một cái đổ ước.

Đương hạ, Từ Hoảng liền đem sự tình phát sinh trước đó, nhất nhất kể lại một lần.

Trong mắt Trương Liêu và Cao Thuận hai người tinh quang chợt lóe.

Trương Liêu cười lớn nói: Tốt.

Như vậy, tỷ thí lần này, chúng ta thắng định rồi.

Không sai, xem ra đến lúc động dụng những người kia rồi.

Cao Thuận cũng gật đầu cười nói.

Nhìn hai người đánh đố chữ, Từ Hoảng nói: Văn Viễn, Bá Bình hai vị tướng quân, không biết các người nói, là người nào.

Trương Liêu cười lớn nói: Cũng không có gì, chỉ là ta trước đó dự cảm được thời cục phát triển pha chút bất lợi.

Liền tại thời điểm rời khỏi quận Trần Lưu, quận Tế Âm, Đông Quận, đã lưu lại mấy tên tiếu tham.

Tê.

Từ Hoảng hít ngược một hơi khí lạnh.

Hắn không dám tin nhìn Trương Liêu và Cao Thuận hai người, kinh hô nói: Làm như vậy, chẳng phải chúng ta thắng chắc rồi.

Trương Liêu và Cao Thuận hai người đồng loạt gật đầu cười một tiếng.

Cao Thuận cười nói: Tuy nhiên những người kia chỉ là một ít tiếu tham, nhưng dùng tốt, tự nhiên diệu dụng vô cùng.

Từ Hoảng nghe vậy, trên mặt lộ ra vẻ hưng phấn nói: Như vậy,

trong này liền vất vả hai vị tướng quân rồi.

Ngã cần phải tức khắc khởi trình, đem tình huống mới nhất trong này nói cho Tử Long tướng quân cùng Phụng Hiếu, Công Đạt hai vị quân sư.

Dứt lời, hắn vội vội vàng vàng hướng về phía bên ngoài đi ra.

Vất vả Công Minh rồi.

Trương Liêu và Cao Thuận hai người cũng đồng loạt bão quyền.

Toàn tức, Từ Hoảng phiên thân lên ngựa, kẹp chặt bụng ngựa.

Chiến mã phát ra một tiếng hí vang, phi bôn đi.

Trần Húc từ sau khi đáp ứng đổ ước, liền bắt đầu tư tác.

Hào vô nghi vấn, lần tỷ thí này, đại quân Tả lộ bởi vì có Trương Liêu và Cao Thuận hai người, chiếm cứ ưu thế rất lớn.

Cho nên, Trương Liêu, Cao Thuận hai người đối với địa phương đại quân Tả lộ đi qua lần này cực kỳ hiểu rõ.

Đây liền là một đại ưu thế.

Thậm chí, nói không chừng Trương Liêu và Cao Thuận hai người sẽ lưu lại chút hứa hậu thủ tại các quận Trần Lưu.

Nhưng Trần Húc, tự nhiên cũng có ưu thế.

Kỳ nhất liền là Đặc tính.

Trong Đặc tính có hai cái là Tật Hành và Trường Khu, đối với tốc độ của đại quân hắn suất lĩnh có sự đề thăng rõ rệt.

Kỳ nhị, liền là Chiến pháp.

Trong Chiến pháp, hắn có thể phát động chiến pháp Kỳ Tập.

Chiến pháp Kỳ Tập, trước đó thời điểm cứu viện Trường An, hắn liền đã dùng qua.

Đối với tốc độ hành tiến của đại quân hắn suất lĩnh, có sự đề thăng rõ rệt.

Kỳ tam, liền là Tăng ích: Binh Quý Thần Tốc.

Đây mới là bài tẩy lớn nhất của hắn.

Cũng là để khí chân chính khiến hắn dám đáp ứng lần đánh cược này.

Tại vừa rồi, sau khi đem đại quân binh chia làm hai đường, huy quang của Binh Quý Thần Tốc liền từ trên người tất cả binh mã thuộc về Tả lộ của Triệu Vân biến mất.

Sau đó, khi Trương Liêu, Cao Thuận mang theo bộ đội tiên phong Tả lộ xuất chinh, Trần Húc cũng đã cẩn thận quan sát một phen.

Hắn phát hiện, tốc độ hành tiến của đại quân bọn họ đích xác không có đề thăng.

Chương 344

Hắn mới xác nhận hàm nghĩa chân chính của huy hạ dưới trướng trong huy quang Binh Quý Thần Tốc.

Lúc này, Giả Hủ từ một bên đi tới.

Giả Hủ đối với Trần Húc bão quyền, lo lắng nói: Chúa công, lộ trình hành tiến của đại quân Hữu lộ chúng ta lần này, so với Tử Long bên đại quân Tả lộ, muốn xa hơn một nửa lộ trình.

Cùng đại quân Tả lộ so tốc độ, liệt thế của chúng ta rất rõ ràng a.

Từ Thứ cũng gật đầu nói: Không sai, trên đường dư ra cự ly, liền phải hao phí hai ba ngày thời gian.

Trần Húc nghe vậy đạm đạm cười nói: Văn Hòa, Nguyên Trực, hai vị nói đều có đạo lý.

Nhưng trong lòng Bản vương đã có tính toán.

Lần này, ta định sử dụng chiến pháp Kỳ Tập.

Giả Hủ và Từ Thứ hai người nghe vậy đại hỉ nói: Tốt.

Làm như vậy, tốc độ hành tiến của chúng ta liền sẽ nhanh hơn không ít.

Từ Thứ lại chủ động bẩm báo nói: Chúa công, lần trước tại quận Thái Sơn, ngã có lưu lại bài tẩy.

Trần Húc cười lớn nói: Như vậy, phần thắng của chúng ta liền càng lớn hơn rồi.

Thấy bộ dạng tin tâm tràn đầy của Trần Húc, Giả Hủ và Từ Thứ hai người trong lòng lại pha chút lo lắng.

Tuy nhiên dùng chiến pháp Kỳ Tập, tốc độ đích xác sẽ nhanh hơn

không ít, nhưng chiến pháp Kỳ Tập đối với tốc độ đề thăng cũng pha chút hữu hạn.

So với cự ly, liệt thế quá rõ ràng.

Trần Húc vỗ vỗ vai hai người nói: Văn Hòa, Nguyên Trực, không cần lo lắng.

Đến chập tối tự sẽ biết rõ.

Hai người nghe vậy trong lòng pha chút hiếu kỳ.

Nhưng Trần Húc không nói, bọn họ cũng không có biện pháp.

Tại sau đó, Trần Húc đăng cao nhất hô.

Đại quân dưới trướng bắt đầu khai bạt, từng đội quân tinh nhuệ hướng về phía bên ngoài vọt tới.

Ngày thứ hai, thành Trường An, trên triều đường.

Vương Doãn đối với Lưu Hiệp cung thân thi lễ nói: Khải bẩm Bệ hạ, Tống Vương truyền tới tin tức tốt.

Thật chứ.

Lưu Hiệp nghe vậy đại hỉ nói, Vương Thái úy, mau nói tỉ mỉ với Trẫm.

Nhạ.

Vương Doãn bão quyền nói, Tống Vương vào hôm qua, thân tự thượng trận đối chiến cùng Lữ Bố.

Tịnh trong vòng ba chiêu, thân thủ đem Lữ Bố trảm dưới trường thương.

Thủ cấp của Lữ Bố, do tín sứ của Tống Vương thân tự mang theo, đang chờ ở ngoài cung rồi.

Lưu Hiệp nghe vậy đại hỉ.

Lãng thanh nói: Tuyên.

Cấp Trẫm tuyên tín sứ của Tống Vương.

Một gã thái giám tiến lên một bước, lãng thanh nói: Tuyên tín sứ của Tống Vương tiến điện.

Từng đạo thanh âm tùy theo vang lên.

Từ từ hướng về phía ngoài cửa cung truyền ra.

Qua hơn một khắc đồng hồ, có một người từ bên ngoài vội vàng đi vào.

Trong tay hắn, nâng một cái mâm.

Tại dưới sự dẫn dắt của thái giám, tiến nhập đại điện.

Ngay lập tức đem khay trong tay mở ra, hách nhiên là một cái đầu người.

Lưu Hiệp chỉ nhìn thoáng qua, liền tâm trung nhất khiêu.

Quả thực không nghĩ tới, đầu người của Lữ Bố cư nhiên cũng chia thành hai nửa.

Hắn run giọng nói: Chuyện. chuyện gì xảy ra.

Tín sứ hách nhiên chính là Mạnh Đạt.

Mạnh Đạt có đặc tính Phục Hòa và Phiến Động, dùng ở nơi này chính là thích hợp nhất.

Cho nên Trần Húc đem Mạnh Đạt phái tới.

Chỉ thấy Mạnh Đạt bão quyền cung thân thi lễ nói: Bệ hạ, Lữ Bố là quốc tặc, chẩm nại võ nghệ của hắn cao tuyệt.

Chúa công Tống Vương của ngã thân tự xuất thủ, trong một thương đem Lữ Bố cùng chiến mã dưới khố Lữ Bố, tất cả đều một phân thành hai.

Cho nên, Bệ hạ nhìn thủ cấp của Lữ Bố, cũng chỉ có thể là chia thành hai nửa.

Lưu Hiệp phất phất tay, không nỡ nhìn lại.

Chờ Mạnh Đạt đem thủ cấp thu hồi, hắn mới cười lớn nói: Tốt.

Rất tốt.

Tống Vương quả nhiên lợi hại.

Rời khỏi Trường An chưa đầy nửa tháng, liền đem quốc tặc Lữ Bố đánh giết.

Đây thật là một đại công a.

Mạnh Đạt tiến lên một bước nói: Chúa công ngã đánh giết Lữ Bố, hoàn thành trọng thác của Bệ hạ, kia là đàn tinh kiệt lự, thời khắc không dám hoặc vong.

Lưu Hiệp tán đạo: Tốt.

Tống Vương trung tâm như thế, nên thưởng.

Chỉ là ngay lập tức, hắn liền vì đó mà sững sờ.

Tống Vương đều đã vị liệt Nhất Tự Vương, quả thực thưởng không thể thưởng.

Tại lúc này, Mạnh Đạt từ trong tay áo lấy ra một phần văn thư nói: Bệ hạ.

Chúa công Tống Vương ngã phát hiện dư nghiệt Lữ Bố, nhưng vẫn tàn lưu tại cảnh nội Duyện Châu.

Cho nên vào hôm qua, đã thân tự mang binh tiến về Duyện Châu tiễu trừ dư nghiệt Lữ Bố.

Tốt.

Rất tốt.

Lưu Hiệp nghe vậy đại duyệt, Tống Vương quả nhiên nhất tâm vì Trẫm phân ưu.

Tại lúc này, Triệu Ôn hoảng mang xuất liệt nói: Bệ hạ, Tống Vương cử động lần này, e rằng không thỏa a.

Lưu Hiệp lông mày hơi nhíu lại.

Thị trung Triệu Ôn lãng thanh nói: Bệ hạ, Tống Vương e rằng có dụng tâm khác.

Tống Vương cử động lần này, e rằng là nhân cơ hội chiếm lấy Duyện Châu.

Mạnh Đạt cấp mang đối với Lưu Hiệp thi lễ một cái, mới nói: Vị đại nhân này, Chúa công Tống Vương ngã đối với chuyện Bệ hạ phân phó, vẫn luôn tận tâm tận lực, muốn làm cho tốt nhất.

Duyện Châu trước đó vẫn luôn bị Lữ Bố chiếm lĩnh.

Lữ Bố tại Duyện Châu lưu lại không ít tàn dư thế lực, nếu không triệt để thanh trừ, để những tàn dư thế lực này phát triển, e rằng sẽ trở thành quốc tặc Lữ Bố thứ hai.

Lưu Hiệp nghe vậy, khẽ gật đầu.

Đối với hành vi trước đó của Lữ Bố, hắn trong lòng cực kỳ phản cảm.

Nếu không phải Trần Húc vừa vặn đuổi tới, e rằng hắn sớm đã rơi vào tay phản tặc Lý Giác.

Chỉ là trong lòng hắn, vẫn có mấy phần nghi lự, đương hạ nhìn về phía Vương Doãn nói: Vương Thái úy, không biết đối với việc này, có cách nhìn gì.

Vương Doãn triều Lưu Hiệp bão quyền thi lễ.

Tức thì triều Triệu Ôn hừ nhẹ một tiếng nói: Tống Vương là tuân

theo ý chỉ của Bệ hạ, chinh thảo dư nghiệt Lữ Bố.

Sao đến trong miệng ngươi, lại biến dạng rồi.

Ngươi, chẳng lẽ là có dụng tâm khác.

Ngươi chẳng phải cùng Tào Tháo kia quan hệ phỉ thiển, tam phen ngũ thứ vì Tào Tháo kia nói chuyện.

Triệu Ôn nghe vậy, trong lòng run lên.

Hắn với Tào Tháo đích xác có chút quan liên.

Nhưng những cái này nếu phóng lên mặt bàn giảng, thì đối với hắn pha chút bất lợi.

Đương hạ, hắn không dám nói tiếp nữa.

Vương Doãn mới nhìn về phía Lưu Hiệp nói: Bệ hạ, thần cho rằng, Tống Vương cử động lần này là hành động trung tâm.

Cho dù Duyện Châu chưởng khống tại trong tay Tống Vương, cũng tốt hơn nhiều so với nằm trong tay dư nghiệt của quốc tặc Lữ Bố.

Lưu Hiệp cười lớn nói: Không sai.

Lời này của Vương Thái úy rất hợp ý ta.

Chương 345

Vậy thì để Tống Vương tốc chiến tốc thắng, đem dư nghiệt Lữ Bố lưu lại Duyện Châu, triệt để thanh trừ sạch sẽ.

Nhạ.

Mạnh Đạt cung thân thi lễ nói, Thuộc hạ thay Tống Vương, tạ Bệ hạ.

Có lẽ bởi vì Lữ Bố phục tru, tâm tình Lưu Hiệp lúc này tương đương không tệ.

Hắn cười nói: Tống Vương nhất tâm vì Đại Hán ta, không biết Tống Vương hiện nay, thân thể như thế nào.

Đa tạ Bệ hạ quan tâm.

Tống Vương trừ bỏ ngày đêm ưu tâm sự tình Bệ hạ giao đại, liền là tư lự long thể Bệ hạ.

Lần này trước khi lâm hành, Tống Vương còn kéo lấy thuộc hạ, tái tam căn dặn đối với long thể Bệ hạ quan thiết.

Đôi mắt Lưu Hiệp hơi sáng lên nói: Thân thể Trẫm hiện nay an ổn lắm.

Ngươi cũng vụ tất nhắc nhở Tống Vương, bảo hắn chú ý thân thể.

Nhạ.

Mạnh Đạt cung kính ứng đạo.

Dự Châu.

Trần Húc sau khi phát động chiến pháp Kỳ Tập, liền mang theo binh mã huy hạ một đường chạy nhanh.

Một đường đi, từ huyện Ninh Lăng nước Lương, kính trực xuyên qua nước Lương, Phái quận thuộc Dự Châu, tiến nhập quận Lỗ.

Hiện nay Thái thú quận Lỗ là Chu Trị.

Nghe nói Trần Húc thân suất đại quân đến, hắn cấp mang mang theo một đám quan viên huy hạ, nghênh đón ra.

Chu Trị đối với Trần Húc cung thân thi lễ nói: Chúa công, ngài đại giá đến, Chu Trị ngã có thất viễn nghênh, mong Chúa công thứ tội.

Trần Húc xua tay nói: Quân Lý a.

Quân Lý mau mau bình thân.

Hiện nay quận Lỗ an cư nhạc nghiệp, Quân Lý công không thể bỏ qua a.

Trên mặt Chu Trị lóe lên một tia hỉ sắc, lại cung kính nói: Đa tạ Chúa công.

Đây là chức trách thuộc hạ phải làm.

Cứu kỳ căn bản, là bởi vì Chúa công, có Chúa công tại, bách tính trị hạ mới có thể an cư nhạc nghiệp.

Quân Lý yên tâm.

Những gì ngươi làm cho quận Lỗ, một đường đi này, Bản vương tận mắt nhìn thấy, đoạn sẽ không có sai.

Công tích đáng là của Quân Lý, tự nhiên quy công cho Quân Lý.

Trần Húc cười nói: Quân Lý, lần này xuất chinh Duyện Châu chinh thảo dư nghiệt Lữ Bố giảng cứu tốc độ.

Ngươi tốc tốc giúp ta chuẩn bị một ít đồ ăn, ta ăn xong liền xuất phát.

Chúa công yên tâm, được Nguyên Trực nhắc nhở, ngã sớm đã

chuẩn bị tốt hết thảy.

Đang nói, một ứng đồ ăn toàn bộ đều được khiêng lên.

Trần Húc tán thưởng nói: Tốt.

Như vậy, vất vả Quân Lý rồi.

Trần Húc, Trần Đáo, Trương Tú cùng với Giả Hủ, Từ Thứ các loại người, thì bị mời vào huyện nha.

Sau một phen mỹ thực, Trần Húc mang theo nhân mã huy hạ, lần nữa xuất phát.

Sáng sớm ngày thứ ba, đại quân Hữu lộ của Trần Húc, liền đã tới ngoài thành Phụng Cao quận Thái Sơn.

Tại một chỗ sườn núi cách thành Phụng Cao năm dặm nghỉ ngơi.

Trần Đáo có chút không thể tưởng tượng nổi nói: Chúa công, tốc độ hành quân lần này của chúng ta, sao lại nhanh như thế.

Trương Tú cũng gãi gãi đầu nói: Đích xác có chút kỳ quái.

Càng kỳ quái hơn là, với tốc độ hành quân nhanh như vậy, binh sĩ dưới trướng ngã, cư nhiên không có một người nào biểu hiện ra mệt mỏi.

Chính là như thế.

Dựa theo dĩ vãng, thời điểm hành quân nghỉ ngơi, quân sĩ đều sẽ mệt mỏi, khả tối qua ta tỉ mỉ quan sát, phát hiện bọn họ vẫn rất có tinh thần.

Trong mắt Trần Đáo, cũng đầy sự khó hiểu.

Trong mắt Giả Hủ, lóe lên một tia nhược hữu sở tư.

Lúc này hắn nhớ tới lời Trần Húc nói trước đó.

Trần Húc nói rồi, chờ một chút tự kiến phân hiểu, định nhiên là

sớm có mưu tính.

Chỉ là hắn kiến đa thức quảng, cũng chưa từng thấy qua thủ đoạn như thế này.

Chẳng lẽ, Chúa công thực sự có tiên pháp hay sao.

Hắn quay đầu nhìn về phía Từ Thứ nói: Nguyên Trực, không biết việc này, ngươi thấy thế nào.

Từ Thứ lộ ra vẻ thâm tư nói: Văn Hòa, ngã hoài nghi Chúa công, định nhiên là có phi thường thủ đoạn.

Trước đó ngã tuân vấn Thủy Kính tiên sinh, ngài ấy nói, chỉ cần sự tình thiệp cập Chúa công, liền không cách nào chiêm bặc.

Lời này là thật.

Trên mặt Giả Hủ kinh hãi.

Hắn nhìn về phía Từ Thứ nói: Ngươi nói, chính là vị Tư Mã Đức Thao tinh thông kỳ môn, binh pháp kia.

Chính là ngài ấy.

Từ Thứ ghé vào bên người Giả Hủ, nhỏ giọng nói, Trước đó Thủy Kính tiên sinh từng nói: Thời điểm chiêm bặc, bởi vì sự tình chiêm bặc cùng Chúa công có chút xíu quan liên, Thủy Kính tiên sinh đương trường thổ huyết.

Nếu không phải Thủy Kính tiên sinh kịp thời đình chỉ chiêm bặc, e rằng lúc đó liền tính mệnh khó giữ.

Thủy Kính tiên sinh bởi vì việc này túc túc hưu dưỡng mấy tháng.

Từ sau đó, Thủy Kính tiên sinh rất ít khi chiêm bặc.

Cặp mắt Giả Hủ trừng đến tròn vo, lộ vẻ cật kinh.

Hắn chưa từng nghĩ tới, cao nhân như Thủy Kính tiên sinh, cư

nhiên sẽ vì sự việc thiệp cập Chúa công mà suýt chút nữa tử vong.

Vậy tiên pháp của Chúa công, rốt cuộc khủng bố đến trình độ nào.

Tại lúc này, Trần Húc đi tới.

Hắn cười vang nói: Chư vị, như thế nào.

Mọi người cấp mang triều Trần Húc cung thân thi lễ.

Ánh mắt Giả Hủ hơi lóe lên, thí thăm dò: Chúa công.

Mọi người đều đang khốn hoặc, lần này tốc độ hành tiến của chúng ta cư nhiên nhanh như thế.

Không biết Chúa công có biết nguyên nhân trong đó không.

Trần Húc hơi sững sờ.

Nguyên nhân trong đó, hắn tự nhiên là biết đến.

Hắn cũng quả thực không nghĩ tới, hiệu quả của tạp phiến Binh Quý Thần Tốc cư nhiên mạnh như thế.

Tốc độ so với bình thường, đề thăng hơn một nửa.

Chỉ là hết thảy những cái này, lại không tiện nói nhiều.

Đương hạ, hắn chỉ đạm đạm cười một tiếng.

Làm ra một bộ dáng cao thâm mạc trắc.

Tại trường mọi người, đồng loạt trong lòng kinh hãi.

Nguyên lai hết thảy những cái này, đều là do Chúa công làm.

Làm như vậy, bộ dáng hung hữu thành trúc trước đó của Chúa công, liền giải thích được rồi.

Tất cả mọi người tại trường, nhìn về phía ánh mắt Trần Húc, càng thêm sùng kính.

Trần Húc đạm đạm cười, quay đầu nhìn về phía Từ Thứ nói: Văn

Hòa, như thế nào.

Giả Hủ cung thân bẩm báo nói: Chúa công, Mạnh Đạt có hồi tín.

Trong thư nói, Bệ hạ đồng ý đề nghị của Chúa công tiến nhập Duyện Châu, thanh trừ dư nghiệt Lữ Bố.

Còn muốn để Chúa công triệt để thanh tảo một lần.

Lời này vừa nói ra, Trần Húc không khỏi sững sờ.

Lưu Hiệp nhìn rất thông minh, mạo tự cũng thiếu một chút a.

Chuyển niệm nghĩ lại, liền trong lòng liễu nhiên.

Đa phần là bởi vì thiếu khuyết lịch luyện, lại thêm duyên cớ tuổi còn quá trẻ đi.

Bất quá dạng này cũng tốt, cũng thuận tiện lừa dối không phải.

Khụ.

Chương 346

Đã Lưu Hiệp có chiếu lệnh, vậy Trần Húc sợ cái gì.

Hết thảy đều làm quanh minh chính đại.

Hắn nhìn về phía Từ Thứ nói: Nguyên Trực, bên trong quận Thái Sơn, an bài như thế nào rồi.

Từ Thứ gật đầu nói: Chúa công yên tâm.

Một khắc đồng hồ sau, thủ quân Nam môn Phụng Cao sẽ bị tiếu tham của ngã mời đi uống rượu.

Ngoài ra, tại cửa thành phía Nam, cũng sẽ nghĩ biện pháp làm chút tay chân.

Dứt lời, hắn lắc đầu thán tức một tiếng nói: Chúa công, ngã chỉ có thể làm đến trình độ như thế, nhưng lại không cách nào trực tiếp mở ra cửa thành.

Theo ý ngu của mỗ, chúng ta chi bằng đại quân trùng kích.

Liêu rằng hai ba ngày, cũng có thể đem Phụng Cao công hạ.

Lông mày Trần Húc hơi nhíu lại.

Không thể trực tiếp mở ra cửa thành, muốn thâu tập cửa thành, độ khó quả thực rất lớn.

Nhưng nếu ấn theo lời Từ Thứ, trực tiếp công thành chiến theo kiểu bình thường, vậy không tốt, hai ba ngày cũng không đủ.

Tức tiện thật sự chỉ mất hai ba ngày, thì đối với hắn cũng không thể tiếp nhận.

Lâu như vậy thời gian, chẳng phải cái nhiệm vụ thượng nhất muốn thất bại rồi sao.

Đến lúc đó, tổn thất khả tương đương lớn.

Dù sao đó chính là Dân tâm + 50 của cả châu Duyện Châu.

Trong lúc đang tư lự, một đạo thanh âm hệ thống vang lên trong đầu Trần Húc.

Đinh, kiểm trắc Túc chủ diện lâm lựa chọn, nhiệm vụ hệ thống đổi mới, thỉnh lựa chọn.

Lựa chọn 1: Dựa theo yêu cầu của Từ Thứ, suất đại quân công kích thành Phụng Cao.

Nhiệm vụ tưởng thưởng: Lương thực mười vạn cân.

Lựa chọn 2: Thừa dịp cửa thành phía Nam bạc nhược, suất đại quân công kích cửa thành phía Nam.

Nhiệm vụ tưởng thưởng: Chiến mã một ngàn con.

Lựa chọn 3: Thừa dịp cửa thành phía Nam bạc nhược, Túc chủ đơn kỵ công kích cửa thành phía Nam.

Nhiệm vụ tưởng thưởng: Tạp phiến dùng một lần Tồi Thành Bạt Trại.

Tạp phiến dùng một lần Tồi Thành Bạt Trại: Sau khi sử dụng thẻ này, trong vòng bảy ngày, xác suất thành công khi Túc chủ đơn kỵ tồi thành bạt trại phá thành nhổ trại sẽ hoạch đắc phúc độ đề thăng thật lớn.

Nhìn hệ thống nhiệm vụ, Trần Húc sửng sốt.

Nhưng lập tức liền đại hỉ.

Hào vô nghi vấn, ba cái tuyển hạng, hắn tất định sẽ chọn lựa hạng thứ ba.

Không chỉ bởi vì cái tạp phiến dùng một lần kia, càng quan trọng

hơn là muốn xác bảo hoàn thành cái nhiệm vụ trước đó, lấy được phần thưởng Duyện Châu Dân tâm + 50 kia.

Đương nhiên, sau khi thể nghiệm hiệu quả thần kỳ của tạp phiến Binh Quý Thần Tốc, đối với tạp phiến Tồi Thành Bạt Trại, hắn cũng càng thêm hiếu kỳ.

Đả định chủ ý, Trần Húc ở trong lòng nói với hệ thống: Hệ thống, ta tuyển trạch lựa chọn 3.

Lúc này, sự chú ý của mọi người tại trường toàn bộ đều đặt lên người Trần Húc.

Bọn họ biết, Chúa công giờ phút này nhất định đang thâm tư.

Từng người một, toàn bộ đều bảo trì trầm mặc, không dám quấy rầy Trần Húc.

Trần Húc hồi thần, nhìn về phía mọi người tại trường, nói: Chư vị, lần này thành Phụng Cao, liền do Bản vương đơn kỵ phá nó.

Lời này vừa nói ra, mọi người đồng loạt sững sờ tại đương trường.

Đơn kỵ phá thành.

Sao có thể.

Nếu là huyện thành bình thường thì cũng Thôi.

Có một số huyện thành, bởi vì địa xử thiên viễn, huyện thành lại nghèo, cửa thành sớm đã rách nát không chịu nổi.

Nhưng thành Phụng Cao không giống vậy.

Thành Phụng Cao là quận thành, là trị sở của quận Thái Sơn.

Càng quan trọng hơn là, bốn cửa thành của thành Phụng Cao đều do Tào Tháo vừa mới gia cố.

Tình huống bình thường, muốn đơn kỵ phá thành, kia căn bản không có một tia khả năng.

Từ Thứ lắc đầu nói: Chúa công, mỗ cho rằng việc này không thể.

Thành Phụng Cao đơn kỵ phá thành độ khó thực tại quá cao.

Lại giả, cách làm kiểu này, từ cổ chí kim căn bản chưa có người nào thành công.

Giả Hủ cũng tiến lên khuyến gián nói: Chúa công, việc này đích xác độ khó quá lớn, Chúa công không nghi phạm hiểm mới phải.

Vô phương.

Trần Húc lại đạm đạm cười, giơ tay chế chỉ nói: Nguyên Trực, Văn Hòa, cách nhìn của hai vị, trong lòng Bản vương tự nhiên minh bạch.

Chỉ là, Bản vương cũng có một số bài tẩy, không tiện thấu lộ.

Câu nói này vừa xuất khẩu, Giả Hủ và Từ Thứ vốn định khuyến gián, đồng loạt ngậm miệng lại.

Đã Chúa công hung hữu thành trúc như thế, vậy tất định có suy tính của ngài.

Lại giả, bọn hắn thẳng đến hiện tại cũng không minh bạch, đại quân làm sao trong thời gian ngắn ngủi ba ngày có thể bôn hành năm sáu trăm dặm.

Trần Húc lập tức phiên thân lên ngựa.

Hắn nhìn về phía mọi người tại trường nói: Chư vị, tùy sau đuổi tới.

Bản vương chờ các ngươi ở trong thành Phụng Cao.

Dứt lời, hắn kẹp chặt bụng ngựa, hướng về phía xa lao vút đi.

Cũng tại cái thời điểm này, một đạo thanh âm hệ thống vang lên trong đầu hắn.

Đinh, chúc mừng Túc chủ hoàn thành nhiệm vụ, hoạch đắc nhiệm vụ tưởng thưởng: Tạp phiến dùng một lần Tồi Thành Bạt Trại.

Tạp phiến dùng một lần Công Thành Bạt Trại, đã phát phóng vào không gian hệ thống, thỉnh Túc chủ chú ý tra thu.

Tạp phiến dùng một lần Tồi Thành Bạt Trại: Sau khi sử dụng thẻ này, trong vòng bảy ngày, xác suất thành công khi Túc chủ đơn kỵ tồi thành bạt trại, hoạch đắc phúc độ đề thăng thật lớn.

Khóe miệng Trần Húc lộ ra một tia thiển tiếu.

Hắn cấp mang nhìn về phía không gian hệ thống.

Quả nhiên.

Tại trong không gian hệ thống, có một tấm thẻ màu tím, đang nằm an an tĩnh tĩnh ở nơi đó.

Trần Húc tâm niệm hơi động, liền đem tấm thẻ màu tím kia từ không gian hệ thống lấy ra.

Tạp phiến nhập thủ, một cỗ cảm giác nhẫn mịn dũng lên đầu tim.

Cầm tạp phiến, hắn tỉ mỉ quan sát.

Chỉ thấy ở bên trên tấm thẻ kia, vẽ một tòa thành trì nguy nga cao ngất.

Tại phía dưới một chỗ tường thành của thành trì, có một người đơn kỵ, đang đối với cửa thành phát động công kích.

Thành trì cao ngất cùng với người đơn kỵ kia hình thành sự đối lập mãnh liệt.

Nhưng chỗ cửa thành bị người đơn kỵ kia công kích, lại phá khai

một cái lỗ lớn.

Chấn hám.

Quang nhìn tấm thẻ này, liền khiến Trần Húc cảm thụ được một cỗ chấn hám.

Hắn có chút không kịp chờ đợi, muốn thân tự thượng thủ, thể hội một phen chân chính đơn nhân phá thành.

Tại phía dưới cùng của tạp phiến là bốn chữ lớn: Tồi Thành Bạt Trại.

Tại phía dưới bốn chữ lớn, có một hàng chữ nhỏ: Nếu nhu cầu sử dụng, chỉ cần lấy tay niết nát tạp phiến, trong lòng mặc niệm là được.

Đối với phương pháp sử dụng tạp phiến, Trần Húc sớm đã liễu nhiên trong lòng.

Hơi do dự một chút, hắn quyết định chờ đến lúc tới gần thành Phụng Cao rồi hãy sử dụng.

Làm như vậy, giá trị của tạp phiến mới có thể tối đại hóa.

Chương 347

Đương hạ, Trần Húc kẹp chặt bụng ngựa Xích Thố.

Xích Thố Mã hí lên một tiếng, tốc độ mãnh nhiên gia tăng, hóa thành một đạo lưu quang, hướng về phía xa lao đi.

Ở phía sau Trần Húc, một đám người toàn bộ đều cuống lên.

Trần Đáo cao thanh quát: Các vị, mau mau chỉnh quân, cùng ta một chỗ chi viện Chúa công.

Tôn Sách nhìn bóng lưng đi xa của Trần Húc, trong mắt lấp lóe điểm điểm tinh quang.

Đây, mới là thứ hắn hướng tới.

Từ nhỏ, hắn liền có ý niệm đơn nhân phá thành, chỉ là hắn biết, đó chẳng qua là xa vọng mà thôi.

Dùng sức một người, làm sao có thể phá được thành trì cao lớn kia.

Nhưng hiện nay, nhìn Chúa công đơn nhân tiến đến phá thành, nhiệt huyết trong lòng hắn cũng bị đốt lên rồi.

Tôn Sách bạo hát một tiếng.

Tức thì phiên thân lên ngựa, hướng về phía sau lưng Trần Húc truy đuổi.

Tôn Kiên sững sờ, cấp mang hô: Bá Phù, ngươi đi làm gì.

Tôn Sách quay đầu, cao thanh hô: Phụ thân, con đi tiếp ứng Chúa công.

Cái thằng ranh con này.

Tôn Kiên nộ mạ một tiếng, nhưng trong lòng lại có vài phần tự hào.

Tức thì, nghĩ đến sự nguy hiểm của việc công thành, hắn lập tức cấp hống hống hướng về phía đại quân chạy tới.

Trong mắt Giả Hủ, lóe lên quang trạch mạc danh.

Không biết vì sao, hắn có một loại trực giác, Chúa công lần này thật sự sẽ thành công.

Tuy nhiên đơn kỵ phá thành, từ cổ chí kim chưa từng có người nào làm được.

Nhưng hắn lại thâm tín, Chúa công có thể làm được.

Hắn lắc đầu.

Nếu Chúa công thật sự đơn kỵ phá thành, vậy nên là dạng khủng bố bực nào.

Là dạng tráng cử bực nào.

Xa xa, thanh âm Từ Thứ truyền đến: Văn Hòa, nhanh lên, chúng ta mau đi chi viện Chúa công.

Giả Hủ nghe vậy không còn suy tư tỉ mỉ, lập tức hướng về phía đại quân chạy tới.

Trần Húc một đường cấp hành, Xích Thố Mã sau khi thăng cấp, bất luận là bạo phát lực hay tốc độ đều là đương thế tuyệt vô cận hữu.

Không đến một khắc đồng hồ, hắn liền xa xa nhìn thấy thành Phụng Cao.

Chân chính nhìn thấy thành Phụng Cao, mới phát hiện thành Phụng Cao không hổ là trị sở của quận Thái Sơn.

Thành Phụng Cao cao lớn, cửa thành túc túc cao hai ba trượng.

Cửa thành cao như vậy, trọng lượng của nó e rằng cũng không chỉ ngàn cân.

Nhìn thành Phụng Cao nguy nga, trong lòng Trần Húc, một cỗ hào tình cũng theo đó thăng đằng.

Lúc này, bên trong thành Phụng Cao.

Một vị công tử ca, đang phe phẩy cái quạt, hướng về phía cửa thành phía Nam đi tới.

Một đường đi, thủ vệ ở cửa thành nhìn thấy hắn đều sẽ hướng hắn chào hỏi.

Lý công tử, ngài đến rồi a.

Lý công tử, hôm nay có mang rượu ngon không.

Vị Lý công tử kia vừa phe phẩy quạt, vừa cười lớn nói: Hôm nay a, bản công tử trong nhà có tiệc rượu.

Ta mời chư vị đến nhà ta uống một trận thống khoái.

Thủ vệ cửa thành, từng người một hưng phấn.

Thật sao.

Lý công tử, vậy quả thực là quá tốt rồi.

Lý công tử, ngài đừng nói nữa, sâu rượu trong miệng ta đều bị câu ra rồi.

Lý công tử, không biết có chuyện đại hỉ gì a.

Cũng không phải đại hỉ sự gì, chẳng qua là bản công tử vừa thêm một phòng tiểu thiếp.

Lý công tử vừa nói, ý cười trên mặt cũng không chỉ được.

Nhìn bộ dáng của công tử ca này, thủ vệ cửa thành từng người

một hưng phấn nói.

Sách sách, thật hâm mộ a.

Lý công tử tháng trước không phải vừa thêm một phòng sao.

Chúc mừng Lý công tử hỉ đắc mỹ nhân nhi.

Nghe tiếng nghị luận của thủ vệ cửa thành, Lý công tử cười lớn nói: Vậy còn chờ gì nữa, đi thôi.

Trong đó, một tên thủ vệ nhìn giống như đội trưởng khổ cười một tiếng nói: Ngài cũng thấy đấy, chúng ta đang trông coi cửa thành.

Nam môn nếu xảy ra sơ suất, e rằng đầu của tất cả chúng ta đều phải rơi xuống đất.

Lời này vừa nói ra, những thủ vệ còn lại cũng không khỏi rụt cổ một cái.

Lý công tử phất phất cây quạt, không thèm để ý nói: Các ngươi cũng không nhìn xem.

Hiện nay Duyện Châu dưới sự trị lý của Tào Châu mục, đang lúc chưng chưng nhật thượng, lại có tên đạo chích nào dám đến.

Lần trước tên Khuyết Tuyên kia bị giáo huấn còn chưa đủ thảm liệt sao.

Tức thì hắn hạ thấp giọng nói: Lại nói, đệ nhất võ tướng Đại Hán Lữ Bố đều bại dưới tay Tào Châu mục nhà ta.

Ai lại là đối thủ của Tào Châu mục.

Mọi người đồng loạt phụ họa nói: Lý công tử nói đúng.

Lý công tử lời này đảo cũng không giả.

Tên đội trưởng thủ vệ vừa nói, vừa gật đầu, Chỉ là chức trách tại thân, chúng ta cũng không dám thiện ly a.

Hay là, lao Lý công tử đại giá, giúp một tay chào hỏi với đầu lĩnh của chúng ta một tiếng.

Đầu lĩnh của các ngươi.

Từ tướng quân phải không.

Cây quạt trên tay Lý công tử điểm về phía bên trên nói, Từ tướng quân cũng ở đây.

Vậy thì đúng lúc quá a.

Bản công tử tìm khắp bốn phía cũng không thấy Từ tướng quân, nguyên lai là ở chỗ này a.

Vậy các ngươi chờ, đợi bản công tử đem Từ tướng quân cũng thỉnh đi uống rượu.

Vậy làm phiền Lý công tử.

Một gã thủ vệ vừa nói, vừa triều Lý công tử ôm quyền.

Vất vả Lý công tử.

Những thủ vệ cửa thành còn lại cũng làm theo, triều Lý công tử bão quyền thi lễ.

Các ca ca chờ chút a.

Cây quạt của Lý công tử điểm điểm lên người từng người.

Tức thì hướng về phía tường thành đi lên.

Trên tường thành, lúc này có không ít binh sĩ đang canh gác.

Ở giữa các binh sĩ, có một người mặc áo giáp tướng quân đang ngồi đó.

Một đôi mắt, chằm chằm nhìn phía dưới.

Lý công tử thấy vậy, cười lớn nói: Từ tướng quân a, ngài quả nhiên ở chỗ này a.

Ta vừa nãy cơ hồ tìm khắp cả thành Phụng Cao.

Vị tướng quân kia quay đầu, nhìn thấy Lý công tử, cũng không khỏi cười nói: U.

Nguyên lai là Lý công tử a.

Ngài muốn tìm ta, chẳng phải chỉ là chuyện một câu nói sao.

Hôm nay cơn gió nào thổi ngài tới đây vậy.

Từ tướng quân, chuyện này trách ta.

Ta đều đã mấy ngày không mời Từ tướng quân uống rượu rồi.

Bản công tử ở đây bồi tội với Từ tướng quân.

Dứt lời, Lý công tử triều Từ tướng quân cung kính khom người.

Từ tướng quân cấp mang tiến lên, một phen đỡ Lý công tử dậy nói: Nhìn Lý công tử nói kìa, hai huynh đệ chúng ta ai với ai a.

Chương 348

Nói như vậy khả kiến ngoại rồi a.

Lại nói như vậy, bản tướng quân khả muốn tức giận đấy.

Lý công tử cấp mang bão quyền nói: Từ tướng quân a, không giấu gì ngài, ta hôm nay vừa nạp một phòng tiểu thiếp.

Thỉnh Từ tướng quân nể mặt, đi đến phủ ta uống hai chén rượu, như thế nào.

U.

Vậy ta khả phải cung hỉ Lý công tử.

Từ tướng quân nói, triều Lý công tử ôm quyền.

Lý công tử vội đáp lễ, mới cười nói: Đi thôi.

Từ tướng quân, đến phủ ta uống vài chén, như thế nào.

Từ tướng quân rõ ràng có chút do dự, nói, Cái này. không khéo, ta vừa vặn đang thủ thành.

Ngài xem, hay là để hôm khác.

Từ tướng quân nói đùa.

Nạp tiểu thiếp, nào có đạo lý để hôm khác.

Lý công tử vừa nói, một tay kéo lấy Từ tướng quân, liền muốn đi xuống phía dưới.

Trên mặt Từ tướng quân lóe lên một tia do dự.

Lý công tử này đừng nhìn đối nhân hòa thiện, nhưng kỳ thực, bối cảnh của Lý công tử rất sâu.

Nghe nói cùng triều đình đều có chút quan hệ.

Cho nên, bình thường hắn căn bản không dám đắc tội.

Nhưng lúc này, hắn bất đắc dĩ nói: Lý công tử, ngài cũng biết, nếu lơ là chức thủ, là phải bị chém đầu đấy.

Từ tướng quân nói cái gì vậy, hiện như kim, nào có cửa thành nào do tướng quân thân tự trông coi.

Lời này của Lý công tử vừa nói ra, trong lòng Từ tướng quân cũng một trận khí muộn.

Đúng a.

Tướng quân nào lại đi làm cái việc trông coi cửa thành.

Hắn sở dĩ ở chỗ này, nguyên nhân căn bản là vì đắc tội Thái thú.

Nhưng tức thì, nghĩ đến thủ đoạn lôi đình của tân nhậm Thái thú đại nhân, hắn lại có chút bất an.

Lý công tử đạm đạm cười nói: Từ huynh của ta ơi, sợ cái gì.

Cùng lắm thì, ta để hộ vệ Lý gia ta, thay ngài trông coi cửa thành.

Bất quá chỉ là chuyện một bữa rượu, tối đa cũng chỉ một canh giờ, có thể xảy ra chuyện gì.

Ai lại dám ở cái thời điểm này, đến Phụng Cao giương oai.

Dứt lời, hắn triều phía sau vẫy tay một cái nói: Tiểu Cao, đi, gọi hộ vệ của bản công tử lên đây, thay Từ tướng quân thủ thành.

Tên phó tòng Tiểu Cao phía sau cấp mang ứng một tiếng, lập tức liền hướng về phía dưới chạy xuống.

Không một hồi công phu, mười mấy tên thị vệ đi lên, đứng ở trên tường thành.

Lý công tử mới lôi kéo Từ tướng quân, hướng về phía dưới đi xuống.

Khi đi xuống tường thành trong nháy mắt đó, ẩn ước gian, hắn tựa hồ nhìn thấy nơi xa có một đạo thân ảnh màu đỏ.

Hắn cấp mang thúc giục nói: Từ tướng quân, mau đi đi.

Còn chờ nữa, giờ lành đều sắp qua rồi.

Ha ha.

Từ tướng quân cười nói, Vậy ta nhanh lên một chút, làm lỡ giờ lành của huynh đệ thì không ổn.

Lý công tử vẫy tay một cái nói: Các vị huynh đệ, mọi người cùng đi thôi.

Từ tướng quân lông mày hơi nhíu lại, đang định nói cái gì.

Lại nghe Lý công tử lãng thanh nói: Các vị huynh đệ, còn không mau tạ Từ tướng quân.

Binh sĩ thủ cửa thành cùng với trên tường thành, từng người một hướng về phía Từ tướng quân bão quyền cung thân nói: Tạ tướng quân.

Lý công tử ghé vào tai Từ tướng quân nói: Từ tướng quân, hiện nay chính là thời điểm thu mua nhân tâm.

Ngài xem Chu Lập kia, sở dĩ lão áp ngài một đầu, không phải là vì hắn biết thu mua nhân tâm sao.

Từ tướng quân mày nhíu chặt.

Lý công tử cười nói: Yên tâm đi, hộ vệ Lý gia ta, nguyên lai đều là thân binh xuất thân.

Từ tướng quân nhìn thoáng qua mấy tên hộ vệ trên tường thành kia.

Quả nhiên.

Những hộ vệ kia, từng người một thân hình đĩnh bạt, khổng vũ hữu lực, vừa nhìn liền biết không phải người bình thường.

Hắn nhíu mày nói: Thành.

Vậy vất vả các huynh đệ rồi.

Bất quá, trên tường thành, lưu mấy người lại ở đây đi.

Đừng đi hết.

Lý công tử nghe vậy, biết không thể nói thêm nữa, chỉ có thể coi như thôi.

Đương hạ, hắn bồi tiếp Từ tướng quân, giục ngựa ở phía trước cuồng bôn.

Binh sĩ thủ cửa thành thì từng người một đi theo phía sau, hướng về Lý gia trang chạy tới.

Trên tường thành, thì lưu lại hơn ba mươi người.

Trong đó có hơn mười người, là hộ vệ dưới trướng Lý công tử.

Bọn họ tụ cùng một chỗ, nói chuyện phiếm, uống rượu nhỏ.

Ngoài thành Phụng Cao.

Trần Húc nhìn thành Phụng Cao phía trước, tâm niệm nhất động, liền lấy ra tấm thẻ dùng một lần Tồi Thành Bạt Trại.

Nắm lấy tấm thẻ màu tím, hắn mặc niệm trong lòng: Hệ thống, ta tuyển trạch sử dụng tạp phiến dùng một lần Tồi Thành Bạt Trại.

Thoại âm vừa rơi, một đạo tử sắc quang huy từ trên tấm thẻ sáng lên.

Quang mang càng ngày càng sáng, một giây sau, đạo quang mang kia đem cả người hắn đều bao trùm ở trong đó.

Mấy hơi thở sau, đạo huy quang biến mất không thấy.

Trần Húc cảm giác trong cơ thể mình, tựa hồ có thêm một trận năng lượng kỳ quái.

Xem ra, hẳn là đã sử dụng thành công.

Hắn nhìn về phía giao diện hệ thống.

Quả nhiên.

Tại phía dưới cùng của thuộc tính cá nhân, trong cột tăng ích kia, phía sau Binh Quý Thần Tốc, có thêm một cái Tồi Thành Bạt Trại Thời gian còn lại: 7 ngày.

Cũng không biết hiệu quả của Tồi Thành Bạt Trại rốt cuộc như thế nào.

Trần Húc nắm chặt Bá Vương Thương trong tay, lập tức vũ động.

Ẩn ước gian, tựa hồ cảm thụ được một loại năng lượng quái dị.

Vậy thì đi tìm thành Phụng Cao phía trước thí nghiệm một chút đi.

Lập tức, Trần Húc kẹp chặt bụng ngựa, hướng về phía thành Phụng Cao lao tới.

Trên tường thành, có một gã binh sĩ vô ý nhìn xuống dưới thành thấy Trần Húc.

Hắn hét lớn một tiếng: Mau nhìn, dưới thành có động tĩnh.

Đám binh sĩ ngẩng đầu nhìn lại, quả nhiên, có một người cưỡi một con chiến mã dị thường thần tuấn, đang phi bôn tới.

Con chiến mã kia toàn thân đỏ rực như táo, rõ ràng cao hơn chiến mã bình thường một cái đầu.

Lại có một người, tay cầm một cây trường thương khổng lồ, ngạo nhiên ngồi trên chiến mã, đoan đích uy phong lẫm lẫm.

Người này muốn làm gì.

Hắn muốn làm gì.

Đến thành Phụng Cao chúng ta làm gì.

Muốn vào thành, vì sao không đi Bắc môn, nơi đó bình thường vẫn mở ra mà.

Chương 349

Mọi người nghị luận ầm ĩ.

Có một gã lão binh kinh khủng nói: Hắn.

Chẳng lẽ hắn là Tống Vương.

Đám binh sĩ đồng loạt đại kinh.

Nhanh, nhanh cảnh báo.

Tại lúc này, bọn họ phát hiện, mười mấy tên hộ vệ vừa nãy còn cười cười nói nói, toàn bộ đều lao về phía bọn họ.

Nhất thời chi gian, trên tường thành nữu đả thành một đoàn.

Nhìn thấy trên tường thành loạn rồi, trong lòng Trần Húc hơi động một chút, liền minh bạch.

Đương hạ, hắn kẹp chặt bụng ngựa, tốc độ Xích Thố Mã lần nữa đề thăng.

Không đến mấy hơi thở, liền đã tới ngoài cửa thành phía Nam thành Phụng Cao.

Chỉ là, từ xa xa, liền nhìn thấy trước mặt hắn xuất hiện một con sông hộ thành.

Con sông hộ thành này rộng tới hơn bốn trượng.

Lúc này trông cậy vào nội ứng trên thành hạ cầu treo xuống hiển nhiên là không thực tế.

Làm sao bây giờ.

Trong lòng hắn có chút do dự.

Bất quá ngay lập tức, Trần Húc cúi người vỗ vỗ Xích Thố Mã,

ghé vào tai Xích Thố Mã nói: Xích Thố Mã, hôm nay Bản vương có thể hoàn thành tráng cử đơn nhân phá thành hay không, liền xem ở ngươi.

Xích Thố Mã tựa hồ cảm thụ được quyết tâm của Trần Húc, nghiêng đầu ngựa, nhìn Trần Húc một cái.

Tức thì Xích Thố Mã phát ra một tiếng hí vang.

Một tiếng hí này vang dội tận trời.

Khiến cho đám người đang ẩu đả trên tường thành cũng vì đó mà sững sờ.

Toàn tức, Xích Thố Mã bốn vó đạp một cái, thân thể hơi phục xuống.

Một giây sau.

Thân thể Xích Thố Mã cả người cao cao vọt lên, một cú nhảy này, túc túc cao tới hai trượng.

Phảng phất cả thân thể đều bay vọt giữa không trung, thân thể cực lực thư triển ra, hướng về phía bờ bên kia sông hộ thành bay đi.

Đạp.

Xích Thố Mã rơi xuống bờ bên kia sông hộ thành.

Trên tường thành, đám người bởi vì tiếng hí của Xích Thố Mã mà quay đầu nhìn xuống.

Từng người một kinh ngạc ngay tại chỗ.

Bọn họ chưa từng thấy qua, có bảo mã thần tuấn như thế.

Ngựa.

Ngựa đang bay sao.

Thiên mã.

Nhất định là thiên mã.

Chẳng lẽ Tống Vương kia, là thiên thần hạ phàm hay sao.

Nhất định là vậy rồi.

Nếu không làm sao sẽ có thiên mã làm tọa kỵ.

Trên tường thành, nhất thời chi gian phân loạn.

Binh sĩ và hộ vệ dưới trướng Lý công tử, từng người một toàn bộ đều chăm chú nhìn phía dưới, một người một ngựa uy vũ kia.

Làm được thật rồi.

Trong lòng Trần Húc hưng phấn khôn tả, vỗ vỗ cổ Xích Thố Mã, tán thán nói: Khá lắm, Xích Thố.

Xích Thố Mã dụi mặt vào tay Trần Húc, khẽ cọ cọ.

Xích Thố Mã quả nhiên lợi hại.

Sông hộ thành rộng chừng bốn trượng khoảng 13 mét, thế mà nó cũng có thể nhảy qua trong một lần.

Có thần câu như thế này trong tay, Phụng Cao thành, hôm nay Bản vương phá định rồi.

Khẽ quát một tiếng, trong lòng hắn dâng lên một cỗ hào tình.

Ngay sau đó, ánh mắt Trần Húc chăm chú nhìn vào cửa nam thành trước mặt.

Đến gần cửa thành thật sự mới phát hiện, trước đó hắn đã có chút đánh giá thấp cửa thành này rồi.

Cửa thành cao chừng ba trượng, nhìn qua còn rất mới, hẳn là vừa mới được thay đổi.

Theo ước tính của hắn, cửa thành này nặng xa xa không chỉ ngàn cân.

Trần Húc cũng cảm thấy một tia áp lực.

Bất quá ngay sau đó, cả người hắn liền hưng phấn hẳn lên.

Cửa thành trọng lượng càng nặng, độ khó phá thành càng lớn, thì mới càng có tính khiêu chiến.

Nếu chỉ là một cánh cửa gỗ nhỏ nát, hắn thật sự sẽ cảm thấy thiếu hứng thú.

Khóe miệng Trần Húc lộ ra một tia cười nhạt, siết chặt Bá Vương Thương trong tay.

Máu huyết trong cơ thể cũng theo sự hưng phấn của hắn mà bắt đầu gia tốc vận chuyển.

Trần Húc thúc mạnh bụng ngựa, Xích Thố Mã bỗng nhiên phát lực, lao vút về phía trước.

Khi đến trước mặt cửa thành, hai chân trước của Xích Thố Mã bỗng nhiên giơ lên thật cao.

Bá Vương Thương trong tay Trần Húc giơ cao, thi triển một thức Đơn Thủ Thập Bát Thiêu.

Ba thức cuối cùng của Đơn Thủ Thập Bát Thiêu nãi là tuyệt chiêu trong bộ thương pháp này, cũng là những chiêu thức có uy lực mạnh mẽ nhất.

Lần trước, Trần Húc đánh giết Lữ Bố, chính là dùng thức thứ nhất trong ba thức cuối cùng.

Lần này, hắn dùng ra chính là thức thứ hai trong ba thức cuối.

Bá Vương Thương rạch phá hư không.

Ầm ầm.

Một tiếng nổ lớn tựa như kinh lôi vang lên, khiến đám người trên

tường thành giật nảy mình.

Tiếng nổ lớn này là do tốc độ của Bá Vương Thương quá nhanh tạo thành.

Cũng ngay lúc đó, hai chân trước của Xích Thố Mã trọng trọng đạp xuống mặt đất.

Trên mặt đất, bụi mù tứ tung.

Nền đất lát đá xanh xuất hiện hai dấu móng ngựa sâu hoắm.

Cùng với cú đạp của Xích Thố Mã, Trần Húc đại quát một tiếng, Bá Vương Thương mang theo uy thế vô song, với tốc độ như lôi đình, nện mạnh lên cửa thành.

Chương 350

Ầm.

Một tiếng nổ lớn truyền ra.

Vụn gỗ bay tung tóe.

Trên cửa thành, một cái lỗ hổng khổng lồ xuất hiện ngay tại đó.

Kinh hãi.

Tất cả mọi người trên tường thành đều ngẩn ngơ ngay tại chỗ.

Bọn hắn chưa từng thấy cảnh tượng như vậy bao giờ, ngay cả trong tưởng tượng cũng không dám nghĩ tới.

Sao có thể.

Cửa thành này là mới thay.

Tân Thái thú đặc biệt yêu cầu gia cố cửa thành dày hơn không ít.

Dưới tình huống như vậy, chỉ dựa vào một người một ngựa, một thương oanh phá cửa thành.

Đây thật sự là chuyện nhân lực có thể làm được sao.

Chẳng lẽ, thật sự gặp được Tiên nhân.

Đúng rồi.

Nhất định là vậy.

Nhất định là Tiên nhân hạ phàm.

Cũng chỉ có như vậy mới có thể giải thích được hết thảy những gì đang diễn ra trước mắt.

Ở phía xa, người đi đường trên phố nghe thấy tiếng động lớn cũng

nhao nhao nhìn về phía bên này.

Nhưng ngay sau đó, từng người một đều chết lặng.

Bởi vì bọn hắn nhìn thấy cái lỗ thủng to tướng trên cửa thành kia.

Không dám tin dụi dụi mắt, nhưng hết thảy vẫn y nguyên như vừa rồi.

Xa xa, Tôn Sách đang tật tốc đuổi theo, tận mắt chứng kiến một thương kia.

Cả người hắn đều ngẩn ra.

Nhưng ngay sau đó, trong lòng hắn sinh ra hào tình vô hạn.

Đây mới là Chúa công của hắn.

Đây mới là mãnh tướng vô địch chân chính.

Dù là Hạng Vũ thời xưa cũng chưa chắc đã bằng.

Hắn vẫn luôn mơ ước có thể giống như Hạng Vũ, trở thành một vị mãnh tướng vô địch.

Cũng chính vì nguyên nhân này, hắn mới nhờ người rèn một cây trường thương, đặt tên là Bá Vương Thương.

Từ sau khi Bá Vương Thương bị Trần Húc một thương đánh gãy, hắn lại nhờ người rèn lại một cây khác.

Nhưng lúc này hắn mới phát hiện, Hạng Vũ thời xưa cũng không dũng mãnh bằng Chúa công của hắn.

Không được.

Ta muốn bái sư.

Ta muốn học thương pháp của Chúa công.

Cũng chỉ có giống như Chúa công, mới là Bá Vương chân chính.

Trong mắt hắn tinh quang chớp động, biểu tình trên mặt cũng trở nên nhiệt thiết.

Một khuôn mặt càng vì khát vọng và hưng phấn mà trở nên đỏ bừng.

Trần Húc lúc này tự nhiên sẽ không đi chú ý tới những điều này, nhìn cái lỗ thủng trên cửa thành trước mắt, trong lòng đại hỉ.

Đã cửa thành có một cái lỗ thủng, vậy tiếp theo liền đơn giản hơn nhiều.

Hắn quát lớn một tiếng, lập tức giơ cao Bá Vương Thương, vận toàn thân sức mạnh, nện mạnh vào bên cạnh cái lỗ thủng kia.

Ầm.

Một âm thanh cực lớn lại vang lên.

Đồng thời, gỗ vụn trên cửa thành lại bay tứ tung.

Cái lỗ hổng vốn chưa đến nửa mét, thoáng cái biến thành cao hơn một trượng.

Trần Húc cười vang.

Thống khoái.

Thật sự là quá thống khoái.

Hiệu quả công thành nhổ trại cư nhiên khủng bố như vậy.

Hắn kẹp bụng ngựa, Xích Thố Mã hí dài một tiếng, lập tức nhảy vào trong cửa thành.

Trên tường thành, binh sĩ thủ thành và hộ vệ của Lý công tử lúc này đều dừng tay.

Nhìn thấy Trần Húc xông vào, cũng không biết là ai hô lên một tiếng: Bái kiến Tiên nhân.

Bái kiến Tống Vương.

Phịch phịch.

Những người này toàn bộ đều quỳ rạp xuống đất, trong miệng bắt đầu cao hô.

Trần Húc chỉ liếc nhìn bọn hắn một cái.

Chỉ một ánh mắt này đã khiến đám người trên tường thành hưng phấn không thôi.

Tiên nhân nhìn ta.

Tống Vương nhìn ta.

Bọn họ hô càng thêm hăng say.

Trần Húc không để ý nhiều, tình hình trong thành Phụng Cao hắn đã hiểu rõ.

Sau khi phân biệt phương hướng, hắn liền thúc ngựa.

Xích Thố Mã đạp động bốn vó, phi như bay về hướng Quận thủ phủ.

Không lâu sau, liền nhìn thấy phía trước có một tên tướng quân mặc áo giáp đang ngồi trên chiến mã, đứng ngây ra tại chỗ.

Bên cạnh có một tên công tử ca, trên cánh tay tên công tử kia có buộc một dải vải đỏ.

Chương 351

Trần Húc trong lòng khẽ động, liền đã minh bạch.

Hắn rung Bá Vương Thương trong tay, tùy ý huy xuất một thương, nện về phía tên tướng quân kia.

Tên tướng quân này, thình lình chính là Từ tướng quân, còn người bên cạnh chính là Lý công tử.

Từ tướng quân trong lòng đại hãi.

Từ một thương trước mắt, hắn cảm nhận được một cỗ uy thế khủng bố.

Cả người lông tóc dựng đứng, một loại uy hiếp tử vong bao trùm toàn thân hắn.

Hắn biết, một thương này căn bản không cách nào lực địch.

Ngay lập tức, hắn nâng trường thương trong tay lên nghênh đỡ, đồng thời nghiêng người định nhảy xuống ngựa.

Chỉ là, điều hắn không ngờ tới chính là tốc độ của một thương này thật sự quá nhanh.

Trường thương trong tay hắn mới vừa giơ lên một nửa, thương của Trần Húc đã tới.

Bành.

Trường thương trong tay Từ tướng quân dưới một kích của Trần Húc gãy thành hai đoạn.

Bá Vương Thương dư kình không giảm, tiếp tục nện lên người Từ tướng quân.

Một thoáng sau.

Cả người Từ tướng quân đều bị một thương nện trúng.

Một vết thương cực lớn xuất hiện, Từ tướng quân chết đến mức không thể chết lại.

Kinh hãi.

Lý công tử ở bên cạnh triệt để chết lặng tại chỗ.

Sau đó mới phản ứng lại, vội vàng lăn xuống ngựa, nằm rạp trên mặt đất nói: Thuộc hạ là Lý Nguyên dưới trướng Từ quân sư, bái kiến Chúa công.

Trần Húc cười nhạt một tiếng, nói: Ừm, là Lý Nguyên phải không, lần này làm không tệ.

Đứng lên đi.

Nghe được Trần Húc khen ngợi, Lý Nguyên có chút thụ sủng nhược kinh.

Trong giọng nói tràn đầy kích động, cao hô: Tạ Chúa công.

Lý Nguyên đứng dậy, ánh mắt nhìn về phía Trần Húc mang theo vẻ sùng bái.

Vừa rồi động tĩnh ở cửa thành lớn như vậy, hai tiếng nổ kia tự nhiên hắn cũng nghe thấy.

Lúc này Chúa công xuất hiện ở đây, không nghi ngờ gì nữa, Chúa công tất định là đã oanh phá cửa thành.

Nghĩ đến đây, hắn liền không kìm được kích động.

Lúc này, trên phố đã triệt để loạn.

Từ tướng quân là Đô úy của quận Thái Sơn, nhân vật thực quyền chân chính trong quận.

Nhân vật như vậy cư nhiên bị người ta chém giết ngay giữa

đường chỉ bằng một thương.

Những binh sĩ kia lúc này mới phản ứng lại, từng người một xông về phía Trần Húc và Lý Nguyên.

Trần Húc khẽ hừ một tiếng.

Ngay sau đó thúc Xích Thố Mã, Bá Vương Thương trong tay vũ động.

Bành. bành.

Liên tiếp mấy tiếng vang lên, những binh sĩ xông tới toàn bộ đều ngã trong vũng máu.

Có vài tên binh sĩ thấy thời cơ sớm, ý thức được tình huống bất diệu, vội vàng bỏ chạy về phía xa.

Chỉ là mới vừa chạy được hai bước liền bị Trần Húc đuổi kịp.

Bá Vương Thương trong tay Trần Húc quét ra, một thương một mạng.

Đám binh sĩ này toàn bộ đều khí tuyệt thân vong.

Lý Nguyên lúc này mới phản ứng lại, khom người cung kính nói với Trần Húc: Chúa công, nếu muốn đi Quận thủ phủ, xin cho Lý Nguyên dẫn đường.

Trần Húc nhàn nhạt ừ một tiếng.

Lý Nguyên đại hỉ.

Lập tức xoay người lên ngựa, thúc ngựa xông về hướng Quận thủ phủ.

Lúc này hắn mới phát hiện ra chênh lệch.

Mặc cho hắn quất roi thúc ngựa nhanh thế nào, Chúa công vẫn ung dung đi theo sau lưng hắn.

Trường thương trong tay Chúa công phảng phất như có mắt, mỗi lần xuất ra đều trúng những quân sĩ tập kích.

Nửa khắc sau.

Lý công tử chỉ vào tòa nhà phía trước nói: Chúa công, đây chính là Quận thủ phủ.

Trần Húc cười nhạt, lập tức xuống ngựa, xông vào bên trong Quận thủ phủ.

Lúc này, bên trong Quận thủ phủ quận Thái Sơn.

Tân nhậm Thái thú Thái Sơn là Lữ Kiền đang xem thẻ tre.

Đây là một phong thư tay do Tuân Úc sai người đưa tới.

Trên thẻ tre viết hãy tăng cường phòng bị quận Thái Sơn, Tống Vương có khả năng sẽ phát động tập kích bất ngờ.

Đối với việc này, hắn khinh thường cười cười.

Lập tức tùy tay ném thẻ tre lên bàn.

Đùa gì thế.

Tống Vương tập kích bất ngờ.

Sao có thể.

Đại quân Tống Vương không phải vừa mới ở Ninh Lăng thành sao.

Ninh Lăng thành cách Phụng Cao thành cả ngàn cây số.

Khoảng cách xa như vậy, mấy ngày liền đến.

Chẳng lẽ dùng bay.

Còn về phòng bị.

Hắn đã sớm chuẩn bị ứng đối tốt.

Bốn cửa thành đều đã được thay mới và gia cố.

Thậm chí hắn còn để vài tên Đô úy, Kỵ Đô úy đến trấn thủ các cửa thành.

Làm vậy chính là để đối phó với khả năng bị tập kích.

Chương 352

Nếu dưới tình huống như vậy mà Phụng Cao thành còn bị công phá, hắn tình nguyện đi chết.

Đúng lúc này, một tiếng bước chân dồn dập vang lên.

Lữ Kiền cau mày, khẽ quát: Kẻ nào dám làm càn trong Quận thủ phủ của ta.

Nghe bên trong có tiếng người, Trần Húc trong lòng vui vẻ.

Ba bước thành hai, hắn đi vào bên trong.

Chỉ thấy có một người đang nhíu mày đứng đó, đầu hướng về phía hắn.

Hiển nhiên tiếng quát vừa rồi là của người này.

Vị này chắc là Thái thú quận Thái Sơn rồi.

Trần Húc định thần nhìn lại.

Thuộc tính của người kia cũng hiện ra trước mặt hắn.

Tính danh: Lữ Kiền, tự Tử Khác Tuổi: 24 Thống suất: 57 | Võ lực: 70 | Trí lực: 61 | Chính trị: 72 | Mị lực: 55 Trần Húc khẽ nhíu mày.

Lữ Kiền.

Thuộc tính này hình như cũng hơi rác rưởi.

Nhìn thấy Trần Húc, Lữ Kiền nộ quát: Kẻ nào cư nhiên dám cầm thương xông vào Quận thủ phủ.

Trần Húc bất đắc dĩ lắc đầu.

Kẻ không nhận rõ tình thế như vậy, không cần cũng được.

Hắn bước nhanh đến trước mặt Lữ Kiền.

Lữ Kiền kinh hãi.

Lúc này mới ý thức được không đúng.

Tay phải nắm chặt trường kiếm bên hông.

Keng một tiếng.

Trường kiếm xuất vỏ.

Hắn chỉ vào Trần Húc nói: Ngươi là ai.

Trần Húc cười nhạt: Ngươi đoán xem.

Nhìn dáng vẻ của Trần Húc, Lữ Kiền run giọng nói: Tống.

Tống Vương.

Trần Húc cũng không đáp lời, chỉ đề Bá Vương Thương, tùy ý điểm ra một thương.

Keng.

Trường kiếm trong tay Lữ Kiền gãy lìa dưới một thương này.

Phập.

Bá Vương Thương dư thế không giảm, đâm thẳng vào cơ thể Lữ Kiền.

Lữ Kiền lập tức một mệnh ô hô.

Lý Nguyên vội vàng chạy theo vào, vừa vặn nhìn thấy một màn này.

Sau đó, mọi chuyện liền đơn giản.

Khi Tôn Sách cấp bách chạy vào thì phát hiện hết thảy đều đã bình định.

Nhìn thấy Trần Húc, Tôn Sách liền nhớ tới ý định bái sư lúc trước.

Lập tức, cả người hắn quỳ rạp xuống đất nói: Chúa công, xin thu

ta làm đồ đệ.

Truyền thụ cho ta thương pháp.

Trần Húc ngẩn ra.

Tôn Sách bái hắn làm thầy, điểm này hắn vạn vạn không ngờ tới.

Hắn nói: Bá Phù, bản thân ngươi võ lực không yếu, phụ thân Văn Đài võ nghệ cũng không kém, vì sao lại có ý định này.

Tôn Sách cung kính nói: So với Chúa công, võ nghệ cha con ta quả thực không đáng nhắc tới.

Từ lúc nãy ta tận mắt chứng kiến phong tư tuyệt thế một thương phá thành của Chúa công, ta mới biết trước kia mình cuồng vọng đến mức nào, vô tri đến mức nào.

Cũng ngay lúc đó, ta liền quyết định chủ ý, nhất định phải bái Chúa công làm thầy, nhất định phải học tập thương pháp của Chúa công.

Bá Phù tiên sinh đứng dậy trước đã.

Trần Húc cười nhạt nói.

Chúa công, xin Chúa công vạn vạn thu hạ ta.

Ta nguyện vĩnh viễn thị phụng Chúa công.

Nói đoạn, Tôn Sách dập đầu mạnh xuống đất.

Đúng lúc này, trong đầu Trần Húc vang lên âm thanh của hệ thống.

Đinh, kiểm trắc túc chủ diện lâm lựa chọn, hệ thống nhiệm vụ cập nhật, thỉnh lựa chọn.

Lựa chọn 1: Cự tuyệt yêu cầu của Tôn Sách, cự tuyệt thu Tôn Sách làm đồ đệ.

Nhiệm vụ tưởng thưởng: Chiến mã một ngàn con.

Lựa chọn 2: Đối với yêu cầu của Tôn Sách bỏ mặc không quan tâm.

Nhiệm vụ tưởng thưởng: Hoàng kim hai trăm lượng.

Lựa chọn 3: Đáp ứng yêu cầu của Tôn Sách, thu Tôn Sách làm đồ đệ, đồng thời tiến hành lần đầu tiên truyền thụ.

Nhiệm vụ tưởng thưởng: Đơn Thủ Thập Bát Thiêu thức thứ mười chín.

Nhìn các lựa chọn nhiệm vụ, Trần Húc khẽ giật mình.

Hai lựa chọn đầu thì cũng thôi, không có gì quá đặc sắc.

Nhưng lựa chọn thứ ba, thưởng thức thứ mười chín của Đơn Thủ Thập Bát Thiêu.

Cái này ngược lại có chút ý tứ.

Đơn Thủ Thập Bát Thiêu vốn chỉ có mười tám thức.

Nay nếu có thêm thức thứ mười chín, chẳng phải biến thành Đơn Thủ Thập Cửu Thiêu sao.

Vừa rồi khi sử dụng thức thứ hai trong ba thức cuối, hắn đã cảm giác được uy lực khủng bố của Đơn Thủ Thập Bát Thiêu.

Thức cuối cùng của Đơn Thủ Thập Bát Thiêu không nghi ngờ gì nữa chính là chiêu thức có uy lực lớn nhất trong tất cả thương pháp hắn biết hiện tại.

Nhưng cho đến nay, hắn chưa từng thực sự sử dụng trong chiến đấu.

Nguyên nhân là hắn coi thức cuối cùng như con bài tẩy của mình.

Nhưng hiện tại xem ra, chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ này, thức thứ mười chín sẽ trở thành con bài tẩy mới.

Tôn Sách trong lòng hoảng hốt.

Cả người đều nằm rạp trên mặt đất, chỉ cầu Chúa công thu làm đồ đệ.

Chỉ là hắn phát hiện Chúa công căn bản không để ý tới hắn.

Chẳng lẽ.

Chúa công cự tuyệt rồi sao.

Một cỗ thất lạc dâng lên trong lòng hắn.

Hắn từng là Tiểu Bá Vương không ai bì nổi.

Tuổi nhỏ đã tung hoành trên chiến trường, đi đến đâu địch nhân đều phải cúi đầu.

Sau đó bị Chúa công đánh bại, thu nhập dưới trướng.

Chương 353

Lúc ấy hắn cho rằng tuy không bằng Chúa công, nhưng chỉ cần nỗ lực khẳng định có thể đuổi kịp.

Cho đến hiện tại hắn mới phát hiện, võ nghệ của Chúa công hắn căn bản không thể đánh đồng.

Phong tư tuyệt thế một thương phá thành của Chúa công cứ quanh quẩn trong đầu hắn, khiến hắn nảy sinh lòng sùng bái.

Lúc này hắn mới thật sự hiểu, Chúa công phảng phất như một ngọn núi cao bị mây mù che khuất, khiến người đứng dưới chân núi căn bản nhìn không thấu.

Cũng vì nguyên nhân này, hắn mới quyết định nhất định phải bái Chúa công làm thầy.

Nhưng không ngờ Chúa công căn bản chướng mắt hắn.

Nhất thời, tâm như tro tàn.

Ngay lúc này, thanh âm của Trần Húc vang lên bên tai hắn: Bá Phù, vì sao nhất định phải bái ta làm thầy.

Tôn Sách như được đại xá.

Có cơ hội.

Trong lòng kích động, Tôn Sách cung kính nói: Chúa công, ta bái Chúa công làm thầy nãi là vì muốn học tốt thương pháp, có thể càng tốt hơn ra sức vì Chúa công.

Khóe miệng Trần Húc nhếch lên một độ cong, cười nhạt nói: Như thế cũng tốt.

Nghe lời Trần Húc, Tôn Sách không khỏi ngẩn ngơ.

Cái gì, đồng ý rồi.

Không dám tin ngẩng đầu, đôi mắt nhìn chằm chằm Trần Húc.

Sao.

Chẳng lẽ không nguyện ý.

Nghe Trần Húc hỏi, Tôn Sách mới phản ứng lại, vội vàng cung kính nói: Nguyện ý.

Mười vạn phần nguyện ý.

Ngay sau đó, hắn cung kính hành bái sư đại lễ.

Lý Nguyên đứng bên cạnh thức thời dâng lên trà bái sư.

Tôn Sách cảm kích nhìn Lý Nguyên một cái, nhận lấy trà, hai tay bưng trà cung kính giơ lên quá đỉnh đầu, nói: Mời Sư tôn dùng trà.

Trần Húc đưa tay nhận lấy, một hơi uống cạn, mới cười nói: Đứng lên đi.

Tôn Sách đứng dậy, cung kính đứng hầu một bên.

Lúc này bên ngoài tiếng hò hét rung trời.

Rõ ràng đại quân dưới trướng Trần Húc đã vào thành.

Đám người Trần Cung, Tôn Kiên, Trương Tú, Giả Hủ tề tụ xông vào Quận thủ phủ.

Nhìn thấy Trần Húc hoàn hảo không tổn hao gì, trong lòng bọn họ mới thở phào nhẹ nhõm.

Ánh mắt nhìn về phía Trần Húc mang theo vẻ sùng bái.

Thật sự là vì vừa rồi lúc tiến vào thành, cái lỗ thủng trên cửa thành kia quá mức làm người ta chấn hám.

Từ cái lỗ thủng đó, liếc mắt liền có thể nhìn ra là bị người dùng binh khí oanh phá.

Còn về việc ai oanh phá.

Cái này còn phải hỏi sao.

Bọn họ nhìn về phía Tôn Sách và Lý Nguyên đang có mặt, dò hỏi: Có từng nhìn thấy khoảnh khắc Chúa công phá thành vừa rồi không.

Lý Nguyên lắc đầu.

Hắn ngược lại muốn nhìn, đáng tiếc vì để dụ Từ tướng quân đi, hắn chạy hơi xa một chút.

Cũng chính vì nguyên nhân này, hắn chỉ nghe thấy thanh âm chứ căn bản không nhìn thấy.

Tôn Sách lại nhìn về phía Trần Húc.

Thấy Trần Húc không phản đối, hắn mới cười nói: Các ngươi không biết đâu, vừa rồi Sư tôn ra tay khủng bố cỡ nào.

Uy thế kia quả thực hãi người đến cực điểm.

Ngay cả một thương Sư tôn chém giết Lữ Bố hôm đó cũng không khủng bố bằng hôm nay.

Chỉ trong một thương, cửa thành dày như vậy liền bị oanh phá.

Tôn Sách thao thao bất tuyệt.

Đám người tại trường cũng khiếp sợ không thôi.

Tráng cử bực này, nãi là khai thiên tích địa lần đầu tiên.

Cường như Bá Vương Hạng Vũ cũng căn bản không có kinh lịch đơn nhân phá thành.

Ánh mắt nhìn về phía Trần Húc tràn đầy chấn hám.

Trần Húc lại phảng phất như không nhìn thấy những điều này, chỉ đạm đạm cười.

Tôn Kiên lại hỏi: Bá Phù, vừa rồi ngươi gọi Chúa công là gì.

Gọi Chúa công là Sư tôn.

Tôn Sách gật đầu, mặt đầy tự hào nói: Vừa rồi ta cầu xin Chúa công thu ta làm đồ đệ, Chúa công đã đồng ý rồi.

Thật sao.

Tôn Kiên nghe vậy cũng kinh hỉ không thôi.

Tôn Sách bái Trần Húc làm thầy, quan hệ với Trần Húc lại gần thêm một bước.

Trần Húc vẫy tay với Tôn Sách: Đi thôi, đã thu ngươi làm đồ đệ, vi sư cũng nên truyền thụ một ít thương pháp cho ngươi.

Nói đoạn liền đi về phía hậu viện.

Trương Tú vội vàng hô: Sư phụ, vậy còn con thì sao.

Trần Húc bước chân dừng lại, nhàn nhạt nói: Vậy cùng đi đi.

Đám người trong lòng hiếu kỳ, ngay cả Trần Cung, Ngụy Diên. cũng đều đi theo phía sau ra hậu viện.

Còn việc thanh lý thành Phụng Cao, nạp thành Phụng Cao vào dưới trướng.

Chuyện này tự nhiên không cần hắn đích thân ra tay.

Khi tiến vào thành Phụng Cao, hắn đã sớm an bài thủ hạ đi xử lý rồi.

Trần Húc đến diễn võ trường ở hậu viện, mới cười nói: Bá Phù, Hữu Duy, nhìn cho kỹ.

Nói đoạn, hắn rung Bá Vương Thương.

Bá Vương thương pháp thức thứ nhất thi triển ra.

Hắn liên tiếp thi triển toàn bộ ba chiêu đầu của Bá Vương thương pháp một lần.

Sau đó, dưới sự chỉ điểm của Trần Húc, Tôn Sách và Trương Tú bắt đầu diễn luyện ba thức đầu.

Khi Tôn Sách diễn luyện xong ba thức đầu, một đạo thanh âm của hệ thống cũng vang lên trong đầu Trần Húc.

Đinh, chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ, hoạch đắc nhiệm vụ tưởng thưởng: Đơn Thủ Thập Bát Thiêu thức thứ mười chín.

Thanh âm hệ thống vừa dứt, từng luồng tin tức liền dũng nhập vào trong đầu Trần Húc.

Hắn nhìn thấy một thức thương pháp huyền ảo.

Trong giây lát, thức thương pháp này triệt để bị hắn nắm giữ, phảng phất như đã tập luyện thức thứ mười chín này hàng chục năm, mỗi một chi tiết đều nắm rõ như lòng bàn tay.

Trần Húc trong lòng so sánh thức thứ mười chín với thương pháp trước đó, mới phát hiện uy lực thức này rõ ràng mạnh hơn mười tám thức trước rất nhiều.

Thức thứ mười chín hiển nhiên đã thoát ly khỏi khuôn khổ của Đơn Thủ Thập Bát Thiêu, uy lực của nó mạnh đến mức ngay cả Hạng Vũ người sáng tạo ra Đơn Thủ Thập Bát Thiêu cũng chưa từng đạt tới.

Trần Húc không khỏi hưng phấn.

Như vậy, con bài tẩy của hắn lại nhiều thêm một tấm.

Chẳng bao lâu sau, dưới sự hợp lực của Đan Dương Tinh Binh, Tây Lương Thiết Kỵ và Bạch Nhĩ Tinh Binh, quận Thái Sơn hoàn toàn rơi vào tay Trần Húc.

Tại Quận thủ phủ Thái Sơn.

Chương 354

Giả Hủ từ bên ngoài vội vã đi vào: Chúa công, ta đã tìm được các quan viên cũ của quận Thái Sơn.

Trần Húc gật đầu: Tốt, đưa vào đi.

Một lát sau, một đám quan viên nối đuôi nhau đi vào, tề tề cúi người chào Trần Húc: Bái kiến Chúa công.

Trần Húc quét mắt nhìn đám người, trong lòng hơi thất vọng.

Những người này từng tên đều là dưa vẹo táo nứt, căn bản không có một ai có thể dùng được.

Hắn hơi đau đầu.

Nếu không có người thích hợp trấn thủ quận Thái Sơn, về sau rất dễ bị người ta thừa cơ đoạt lại.

Còn việc bổ nhiệm những người hắn mang theo làm Thái thú Thái Sơn.

Việc này phi vạn bất đắc dĩ, hắn thật sự không muốn làm như vậy.

Đúng lúc này, Từ Thứ mặt mày hớn hở chạy vào: Chúa công, ta phát hiện một nhân tài.

Ồ.

Trần Húc nghe vậy đại hỉ.

Lúc này đang gấp rút dùng người, nếu có nhân tài có thể trực tiếp bổ nhiệm làm Thái thú Thái Sơn thì quá tuyệt vời.

Hắn vội hỏi: Nguyên Trực, không biết người đó tên là gì.

Chúa công.

Người đó tên là Gia Cát Cẩn.

Từ Thứ cung kính đáp.

Gia Cát Cẩn.

Lông mày Trần Húc khẽ nhướng lên.

Gia Cát Cẩn là đại ca của Gia Cát Lượng.

Hiện nay Gia Cát Lượng đang ở trong Dĩnh Xuyên thư viện, vậy Gia Cát Cẩn đa phần sẽ không gia nhập dưới trướng hắn chứ.

Mặc kệ.

Trước tiên đi xem một chút đã.

Trần Húc vung tay lớn nói: Nguyên Trực, đi, dẫn ta đi xem.

Từ Thứ cười nói: Vâng.

Hai người liền đi ra ngoài.

Tại một gian phòng dân trong quận Thái Sơn.

Gia Cát Cẩn có chút buồn bực.

Hắn ở quận Thái Sơn đã khá lâu.

Kỳ thật, quận Thái Sơn không phải là trạm cuối cùng của hắn.

Trước đó hắn đã lưu lại Duyện Châu một thời gian dài.

Sở dĩ đến Duyện Châu, nguyên nhân căn bản là vì muốn xem Tào Tháo có phải là minh chủ thích hợp hay không.

Không sai.

Gia Cát Cẩn muốn đầu thân vào một phương thế lực để kiến công lập nghiệp.

Ban đầu, người hắn coi trọng là Trần Húc.

Chỉ là khi biết thúc phụ Gia Cát Huyền gia nhập dưới trướng Trần Húc, và Gia Cát Lượng cũng theo thúc phụ tiến vào Dự Châu, đầu thân vào Dĩnh Xuyên thư viện, hắn liền đổi ý.

Cũng vì thế hắn chuyển ánh mắt sang Tào Tháo.

Tuy Tào Tháo trong tay Trần Húc lũ chiến lũ bại, nhưng trong mắt hắn, Tào Tháo vô quý với danh xưng Kiêu hùng.

Sau một thời gian quan sát, hắn chuẩn bị khởi thân đi Xương Ấp đầu nhập Tào Tháo.

Chỉ là khi vừa thu dọn hành lý chuẩn bị xuất phát thì phát hiện quận Thái Sơn đã đổi chủ.

Nghe ngóng bàn tán mới biết quận Thái Sơn đã bị Tống Vương Trần Húc chiếm hạ.

Thấy không đi được, hắn đành bất đắc dĩ quay về căn nhà nhỏ.

Trần Húc dưới sự dẫn đường của Từ Thứ đi tới một con ngõ nhỏ.

Từ Thứ chỉ vào căn nhà nhỏ không xa nói: Chúa công nhìn xem, kia chính là nhà của Gia Cát Cẩn.

Trần Húc định thần nhìn lại, căn nhà này nhìn từ bên ngoài khá đơn sơ, không khác gì nhà dân bình thường.

Nguyên Trực, làm sao ngươi biết Gia Cát Cẩn ở nơi này.

Trần Húc hỏi.

Từ Thứ cười: Cái này. cũng là công lao của Lý Nguyên.

Hắn ở lại quận Thái Sơn đã lâu, từ mấy ngày trước phát hiện quận Thái Sơn có thêm một vị người đọc sách khí chất bất tục.

Lý Nguyên hiếu kỳ liền tìm cơ hội lân la trò chuyện.

Sau một hồi đàm đạo, hắn ý thức được người trước mắt nhất

định là một đại tài.

Sau đó liền có ý kết giao, mới biết người này tên là Gia Cát Cẩn.

Trần Húc gật đầu, thật sự không ngờ Lý Nguyên kia lại là người có tâm như vậy.

Không tệ.

Trong lòng hắn quyết định lát nữa về xem thuộc tính của Lý Nguyên, nếu được thì có thể trọng dụng thử xem.

Hai người đứng trước căn nhà nhỏ, Từ Thứ chủ động tiến lên gõ cửa: Xin hỏi chủ nhân có nhà không.

Gia Cát Cẩn khá ngạc nhiên.

Ở trong quận Thái Sơn hắn kết giao không nhiều người.

Theo lẽ thường, trừ một người tên Lý Nguyên ra thì kỳ thật không có ai tới cửa tìm hắn.

Nhưng lúc này nghe giọng nói bên ngoài rõ ràng không phải Lý Nguyên.

Tới đây.

Gia Cát Cẩn đáp một tiếng rồi đi ra ngoài.

Sau đó hắn phát hiện có hai người đang đứng ngoài sân.

Hai người này nhìn qua đều không phải nhân vật bình thường.

Đặc biệt là người đứng giữa, nhìn áo giáp trên người liền biết là một viên đại tướng.

Nhưng ngay sau đó, thần sắc hắn khẽ ngẩn ra.

Không phải là Tống Vương Trần Húc đấy chứ.

Gia Cát Cẩn tuy chưa gặp Tống Vương Trần Húc, nhưng danh tiếng Trần Húc giờ đã vang vọng khắp Đại Kinh, tự nhiên hắn có nghe

qua.

Đối với dung mạo Trần Húc, trong truyền văn cũng có miêu tả nhiều.

Đương nhiên, ghi chép chuẩn xác nhất chính là thư nhà do Gia Cát Huyền gửi tới.

Lúc này, ánh mắt Trần Húc tự nhiên cũng rơi vào người vừa từ trong nhà đi ra.

Chỉ thấy người này một bộ thanh sam, mang theo vài phần nho nhã chi khí, khiến người ta vừa thấy đã sinh hảo cảm.

Định thần nhìn kỹ, thuộc tính người trước mắt cũng hiện ra.

Tính danh: Gia Cát Cẩn, tự Tử Du Tuổi: 19 Thống soái: 81 | Võ lực: 39 | Trí lực: 85 | Chính trị: 92 | Mị lực: 80 Đặc tính: Thận trọng, Luận khách, Nhân mạch, Năng lại.

Nhìn thuộc tính Gia Cát Cẩn, Trần Húc tự giác khá hài lòng.

Tuy không quá kinh diễm nhưng thuộc tính tương đương không tệ.

Đặc biệt là 92 điểm chính trị, dùng để quản lý một quận là dư xôi.

Chương 355

Nếu bồi dưỡng thêm, bổ nhiệm làm Châu mục một châu cũng hoàn toàn có thể thắng nhậm.

Không chừng còn có thể đi xa hơn, vị liệt Tam công.

Trong lịch sử, Gia Cát Cẩn cuối cùng cũng làm đến Đại tướng quân Đông Ngô.

Gia Cát Cẩn vội vàng tiến lên, chắp tay với hai người Trần Húc: Dám hỏi hai vị quý khách từ đâu tới.

Từ Thứ cũng chắp tay đáp lễ, cười vang nói: Ta từ Dự Châu tới, không biết tôn giá có phải là Gia Cát Cẩn.

Chính là tại hạ.

Gia Cát Cẩn cung kính đáp.

Đồng thời khi nghe Trần Húc đến từ Dự Châu, tim hắn không khỏi nhảy lên.

Không dám tin, hắn cung kính hỏi: Dám hỏi có phải là Tống Vương đương diện.

Ồ.

Trần Húc nhìn người mặc thanh sam trước mắt, cười nói: Tử Du nhận ra Bản vương.

Gia Cát Cẩn cúi rạp người, cung kính nói: Danh tiếng Tống Vương, Đại Kinh ai người không biết, ai người không hay.

Hôm nay được gặp Tống Vương, thực nãi tam sinh hữu hạnh.

Hắn nhìn sang Từ Thứ, chắp tay hỏi: Không biết vị tiên sinh này xưng hô thế nào.

Tại hạ Từ Thứ.

Từ Thứ cũng chắp tay đáp lễ.

Nguyên.

Nguyên Trực huynh, cửu ngưỡng cửu ngưỡng.

Nói đoạn, Gia Cát Cẩn vội vàng mở rộng cửa viện, khom người mời: Tống Vương, Nguyên Trực huynh, mau mau mời vào trong.

Gia Cát Cẩn chạy trước chạy sau, khá là nhiệt tình.

Ba người phân chủ khách ngồi xuống.

Tử Du vì sao lại ở quận Thái Sơn.

Trần Húc có chút khó hiểu hỏi, Bản vương nghe nói ngươi đi Trường An, lúc đó ta ở Trường An cũng nghe ngóng tung tích của ngươi, nhưng mãi không tìm được hạ lạc của Tử Du.

Gia Cát Cẩn nghe vậy có chút cảm động, chắp tay với Trần Húc: Lao Tống Vương quải niệm.

Ta lúc ấy du lịch Trường An xong liền một đường đi về phía tây.

Tử Du đảo thật có nhã hứng.

Trần Húc tán thán một tiếng.

Kỳ thật trong lòng hắn hiểu rõ, Gia Cát Cẩn lưu lại Duyện Châu đa phần là đã nhìn trúng thế lực Tào Tháo.

Đáng tiếc, hiện tại gặp phải ta rồi.

Ta làm sao lại để Gia Cát Cẩn rơi vào tay Tào Tháo.

Không đùa đâu.

Còn về việc vì sao phải chiêu mộ Gia Cát Cẩn, nguyên nhân căn bản tự nhiên là vì năng lực nội chính xuất sắc của hắn.

Khụ.

Mới không phải là vì cái phần thưởng hớt tay trên kia đâu.

Gia Cát Cẩn xua tay: Như hôm nay hạ loạn lạc, ta chỉ bất quá đi tứ xứ nhìn xem, thể hội dân gian tật khổ.

Trong lòng hắn cũng cười khổ.

Hắn biết Tống Vương đã tìm tới cửa, tự nhiên không có khả năng còn cơ hội đi đầu quân cho Tào Tháo nữa.

Hơn nữa theo tình thế hiện nay, đối với việc gia nhập Tào Tháo, trong lòng hắn cũng có chút không yên tâm.

Trần Húc chắp tay nói: Tử Du đại tài, thế nào, có hứng thú gia nhập dưới trướng Bản vương, cùng Bản vương sáng lập một phen công nghiệp không.

Gia Cát Cẩn cười khổ: Ta có thể nói không sao.

Trần Húc nghiêm túc nói: Cái này, tương đối khó.

Gia Cát Cẩn cười khổ liên tục.

Trần Húc cười nhạt nói: Tử Du, hiện nay quận Thái Sơn của ta vừa vặn thiếu một Thái thú, không biết ngươi có ý định không.

Lời này vừa nói ra, ánh mắt Gia Cát Cẩn không khỏi sáng lên, kinh hô: Tống Vương lời này là thật.

Tự nhiên.

Bản vương nói chuyện nhất ngôn cửu đỉnh.

Trần Húc đạm nhiên cười, Nếu ngươi đồng ý, hiện tại ngươi chính là Thái thú quận Thái Sơn.

Câu nói này khiến Gia Cát Cẩn khó mà giữ được bình tĩnh.

Hắn đi lại tứ xứ chẳng phải là để tìm một minh chủ tốt nhằm thi

triển sở học, lập nên công nghiệp sao.

Hiện nay Tống Vương đích thân đến mời, lại còn trao chức Thái thú quận Thái Sơn, còn gì phải do dự.

Ngay lập tức, Gia Cát Cẩn đứng dậy, cúi rạp người trước Trần Húc: Thuộc hạ Gia Cát Cẩn tham kiến Chúa công.

Trần Húc đại hỉ, đứng dậy đỡ Gia Cát Cẩn lên, cười lớn: Tốt.

Có Tử Du tọa trấn quận Thái Sơn, Bản vương không còn lo lắng gì nữa.

Hắn kéo tay Gia Cát Cẩn đi tới bên cửa sổ, nhìn cảnh tượng người đến người đi bên ngoài, cười nói: Tử Du, ngươi cứ ở quận Thái Sơn lịch luyện một thời gian.

Đợi ngày sau, Bản vương sẽ có quan chức quan trọng hơn bổ nhiệm cho ngươi.

Nghe lời hứa hẹn của Trần Húc, Gia Cát Cẩn cúi sâu người: Chúa công tri ngộ chi ân, Gia Cát Cẩn không thể báo đáp.

Mỗ nguyện vì Chúa công hiệu khuyển mã chi lao.

Tốt.

Trần Húc cười lớn, Chiều nay đại quân sẽ rời quận Thái Sơn, tiếp tục tiến về nước Tế Bắc.

Quận Thái Sơn này Bản vương giao lại cho ngươi.

Nhanh vậy sao.

Gia Cát Cẩn kinh ngạc.

Thật sự không ngờ hành trình của Chúa công lại gấp gáp như thế.

Binh quý thần tốc mà.

Trần Húc cười nhạt, Tử Du yên tâm.

Trong vòng bảy ngày, ngươi sẽ phát hiện may mắn là đã không gia nhập dưới trướng Tào Tháo.

Nếu không thì.

Lời trong miệng hắn không nói hết, nhưng lọt vào tai Gia Cát Cẩn lại mang ý vị hoàn toàn khác.

Rõ ràng, lần này Chúa công đánh Duyện Châu là nhắm vào Tào Tháo.

Hơn nữa, cuộc tấn công này không chỉ đơn giản là chiếm một hai quận.

Nghĩ đến đây, hắn không khỏi hít sâu một hơi khí lạnh.

Nhìn bộ dạng nhược hữu sở tư của Gia Cát Cẩn, Trần Húc cười nhạt.

Những lời này là hắn cố ý nói.

Mục đích sao.

Tự nhiên là để gõ đầu Gia Cát Cẩn một chút.

Đúng lúc này, thanh âm hệ thống vang lên trong đầu Trần Húc.

Đinh, chúc mừng túc chủ chiêu mộ Gia Cát Cẩn, hoàn thành nhiệm vụ kép: Hớt tay trên Tôn Sách, hớt tay trên Tôn Quyền.

Hoàn thành nhiệm vụ hớt tay trên Tôn Sách, hoạch đắc nhiệm vụ tưởng thưởng: Tôn Sách đặc tính Quả Cảm.

Hoàn thành nhiệm vụ hớt tay trên Tôn Quyền, hoạch đắc nhiệm vụ tưởng thưởng: Tôn Quyền đặc tính Nhậm Tài.

Đặc tính Quả Cảm: Khi gặp tình huống đột phát, có thể nhanh chóng đưa ra quyết đoán.

Đặc tính Nhậm Tài: Trong phạm vi nhất định, khi số lượng bộ đội

phe mình nhiều hơn phe địch, toàn bộ năng lực của bộ đội phe mình tăng lên.

Nhìn nhắc nhở của hệ thống, Trần Húc không khỏi đại hỉ.

Phần thưởng nhiệm vụ kép.

Lại thấy phần thưởng nhiệm vụ kép.

Như vậy là lại có thêm hai đặc tính vào tay.

Đặc tính Quả Cảm, nhìn giới thiệu thì có ích lợi rất lớn khi xử lý tình huống khẩn cấp.

Còn nhìn cái Nhậm Tài kia, khóe miệng Trần Húc lộ ra một tia cười khổ.

Đặc tính này phát huy khi phe mình đông hơn, giúp toàn quân tăng năng lực.

Chẳng phải là bắt hắn đi theo con đường lấy nhiều hiếp ít sao.

Đối với hai đặc tính này, Trần Húc trong lòng khá hài lòng, gật đầu thỏa mãn.

Gia Cát Cẩn vừa vặn quay đầu lại, thấy động tác của Trần Húc, trong lòng không khỏi ấm áp.

Từ Thứ chủ động tiến lên nói: Cung hỉ Chúa công thu được đại tài.

Chúc mừng Tử Du trở thành Thái thú quận Thái Sơn.

Ý cười trên mặt Gia Cát Cẩn càng đậm, cũng khom người nói: Đa tạ Nguyên Trực huynh, đa tạ Nguyên Trực huynh tiến cử ta mới có thể gặp được Chúa công.

Gia Cát Cẩn ở đây xin tạ ơn.

Sau đó, Trần Húc dẫn Gia Cát Cẩn đi ra ngoài.

Hàng xóm láng giềng thấy Gia Cát Cẩn đều cười chào hỏi.

Đối với người đọc sách ôn văn nhĩ nhã này, họ khá có thiện cảm.

Đi đến chỗ đông người, Trần Húc ra hiệu cho Từ Thứ.

Từ Thứ hiểu ý, lập tức bước lên một tảng đá, mỉm cười nhìn mọi người.

Chư vị hương thân, chư vị lân lý, vị Gia Cát Cẩn tiên sinh này chắc mọi người đều khá quen thuộc chứ.

Từ Thứ cao giọng nói.

Nơi này là ngã tư đường, người qua lại đông đúc.

Chương 356

Lúc này thấy Từ Thứ đứng ra, mọi người đều tò mò quay đầu lại.

Tuy không quen Từ Thứ nhưng nhìn y phục khí độ liền biết không phải người tầm thường, nên đều chú ý lắng nghe.

Thấy thu hút được sự chú ý, Từ Thứ trong lòng vui vẻ, nói tiếp: Kỳ thật Gia Cát Cẩn tiên sinh nãi là đương thế đại tài.

Trước đây vẫn luôn ẩn cư ở đây.

Nay được Chúa công Tống Vương của ta coi trọng, bổ nhiệm làm Thái thú quận Thái Sơn.

Mong chư vị hương thân lân lý đỉnh lực tương trợ.

Người xung quanh ai nấy đều ngẩn ra.

Không ngờ bên cạnh mình lại xuất hiện một vị Thái thú.

Ngay sau đó là một mảnh tiếng chúc mừng vang lên.

Chúc mừng Gia Cát tiên sinh trở thành Thái thú quận Thái Sơn.

Gia Cát tiên sinh đại tài.

Gia Cát tiên sinh quả nhiên là nhân trung chi long.

Từng tiếng chúc mừng vang lên khiến Gia Cát Cẩn kích động đến rưng rưng nước mắt.

Ánh mắt hắn nhìn về phía Trần Húc hoàn toàn thay đổi.

Trần Húc thấy vậy cười nhạt.

Hắn biết Gia Cát Cẩn đã triệt để quy tâm.

Như vậy giao quận Thái Sơn cho Gia Cát Cẩn cũng có thể hoàn toàn yên tâm rồi.

Ba người vừa về Quận thủ phủ thì phát hiện đã có người chờ sẵn bên ngoài.

Người đó cúi sâu người chào Trần Húc: Thuộc hạ tham kiến Chúa công.

Khóe miệng Trần Húc hiện lên nụ cười: Phi Yến, tới rồi sao.

Nghe tin Chúa công công đánh Duyện Châu, thuộc hạ ngứa ngáy trong lòng nên chạy tới.

Trương Yến vừa nói vừa gãi đầu.

Ngứa ngáy trong lòng.

Trần Húc cười nhạt.

Sau đó dẫn Trương Yến vào trong, cho lui tả hữu rồi hạ thấp giọng: Chuyện lần trước an bài ngươi làm, làm thế nào rồi.

Chúa công nói chuyện Khuyết Tuyên sao.

Trương Yến cũng nhỏ giọng, Chúa công yên tâm, tên Khuyết Tuyên kia chỉ tưởng rằng ta là nghĩa sĩ tương trợ.

Chuyện khác hắn hoàn toàn không biết gì.

Nói đoạn, hắn do dự một chút rồi hỏi: Chúa công, không biết tên Khuyết Tuyên kia rốt cuộc khi nào mới có thể phái thượng dụng tràng.

Trần Húc cười nói: Không vội.

Đợi Bản vương lấy được Duyện Châu thành xong thì sẽ là lúc dùng đến Khuyết Tuyên.

Như thế thì tốt.

Trương Yến nghe vậy đại hỉ, lầm bầm: Mấy ngày nay mồm miệng ta đều sắp nhạt ra chim rồi.

Trần Húc nghe vậy cũng phì cười.

Sau đó Trần Húc mời mọi người tụ tập ăn một bữa cơm.

Vì thời gian gấp gáp nên bữa ăn khá đơn giản.

Trong bữa ăn, Trần Húc giới thiệu Gia Cát Cẩn cho mọi người, rồi tuyên bố Gia Cát Cẩn sẽ trở thành Thái thú quận Thái Sơn.

Mọi người tự nhiên chúc mừng một phen.

Sau đó, Trần Húc dẫn theo văn võ dưới trướng tiến về hướng quận Tế Bắc.

Quận Tế Bắc nằm ở phía đông quận Thái Sơn, nằm giữa quận Thái Sơn và nước Đông Bình.

Trị sở là Lư Huyện, cách Phụng Cao chưa đến hơn trăm dặm.

Bình thường hành quân cần hai ngày, nhưng giờ Trần Húc đang gấp rút, cộng thêm hiệu ứng Binh Quý Thần Tốc, tốc độ tự nhiên không chậm như vậy.

Trưa hôm sau, bọn họ đã đến một sườn núi cách Lư Huyện năm sáu dặm.

Trần Húc cười nói: Chư vị, hôm nay lại cho các ngươi kiến thức một lần nữa uy lực Bản vương đơn kỵ phá thành.

Tôn Sách vội vàng đứng ra: Sư tôn, ta nguyện đi theo ngài, phá Lư Huyện thành kia.

Trước đó phong tư đơn kỵ phá Phụng Cao của Trần Húc khiến hắn nhiệt huyết sôi trào.

Vì vậy mắt hắn sáng rực, mặt đầy vẻ kỳ vọng.

Trương Tú nghe vậy cũng khá ý động: Sư phụ, đệ tử cũng hy vọng đi theo ngài phá Lư Huyện thành.

Hắn cũng nhìn Trần Húc đầy nhiệt thiết.

Trần Húc cười nhạt, nhìn bộ dạng nhiệt tình của hai người liền gật đầu: Như vậy cũng tốt.

Sau đó hắn quét mắt nhìn mọi người, đạm nhiên nói: Chư vị, quận Tế Bắc và quận Thái Sơn có khá nhiều điểm khác biệt.

Địa vực quận Thái Sơn khá rộng, khoảng cách giữa các huyện khá xa nên ta mới có thể một đường bắc thượng, lấy từng huyện một.

Nhưng hiện tại, nếu dùng phương pháp đó tại quận Tế Bắc lại có chút không thích hợp.

Lời này vừa ra, mọi người đều ngẩn người.

Suy nghĩ một chút, Từ Thứ mắt sáng lên, cười nói: Không sai.

Chúa công nói rất có lý.

Quận Tế Bắc địa vực nhỏ, các huyện cách nhau khá gần.

Nếu ta công đánh Lư Huyện, các huyện lân cận như Phì Thành, Cốc Thành, Lâm Ấp.

đều sẽ đến chi viện.

Như vậy e rằng ảnh hưởng nhiều đến bố trí tiếp theo của ta.

Trương Tú nghe hiểu mà chưa hiểu hẳn: Vậy đối với tình huống này, ta nên xử lý thế nào.

Trần Húc cười nói: Việc này cũng đơn giản.

Đã muốn chi viện thì Bản vương liền thỏa mãn bọn hắn.

Trong mắt hắn lóe lên tinh quang.

Từ Thứ ngẩn người.

Thỏa mãn bọn hắn đến chi viện.

Tim hắn đập nhanh, kinh ngạc nhìn Trần Húc: Chúa công, ý ngài là tiêu diệt từng cánh quân viện trợ.

Nguyên Trực đang nói đến Vây điểm diệt viện sao.

Trần Húc hỏi, rồi lắc đầu, Ta không vây điểm diệt viện, ta là Ký đả điểm hựu đả viên Vừa đánh điểm vừa đánh viện.

Vừa đánh điểm vừa đánh viện.

Từ Thứ ánh mắt mang theo vài phần dò hỏi.

Giả Hủ bên cạnh nghe thấy biện pháp này, khóe miệng lại nhếch lên nụ cười.

Trương Tú khó hiểu: Sư phụ, vừa đánh điểm vừa đánh viện.

Có thể làm được sao.

Nếu ta đánh xong cái thành bị vây rồi thì làm gì còn viện quân đến nữa.

Câu hỏi của Trương Tú cũng là nghi vấn trong lòng mọi người.

Tất cả đều nhìn về phía Trần Húc chờ giải thích.

Kỳ thật muốn làm được cái này một chút cũng không khó.

Trần Húc cười vang, Ta chỉ cần phong tỏa tin tức là được.

Phong tỏa tin tức.

Từ Thứ nghe vậy ngẩn người tại chỗ.

Hắn lẩm bẩm trong miệng: Phong tỏa tin tức.

Sau đó vỗ tay cười lớn: Diệu.

Kế của Chúa công thật diệu.

Bọn hắn biết trị sở Lư Huyện xảy ra vấn đề nhất định sẽ đến cứu viện.

Nếu theo ý Chúa công, sau khi ta đánh hạ Lư Huyện thì ẩn mà không tuyên bố.

Sau đó đợi người các huyện khác đến cứu viện thì quét sạch từng đám.

Trần Húc lắc đầu: Không, Nguyên Trực khúc giải ý ta rồi.

Nếu làm như ngươi nói thì quá chậm.

Hiện tại cái ta thiếu nhất chính là thời gian.

Từ Thứ nhíu mày, có chút không hiểu: Chúa công, vậy không biết ý ngài là.

Kỳ thật ý Bản vương là, đợi khi các huyện đến cứu viện, chúng ta trực tiếp chiếm luôn đại bản doanh của chúng.

Trần Húc cười nhạt.

Từ Thứ nghe vậy cúi sâu người bái: Trí tuệ của Chúa công, Từ Thứ không bằng vậy.

Từ Thứ tự thẹn không bằng.

Trần Húc đỡ Từ Thứ dậy cười nói: Nguyên Trực hà tất như thế.

Mau đứng lên.

Còn về việc phong tỏa tin tức, cần Nguyên Trực phí tâm.

Chúa công yên tâm, Từ Thứ nhất định không phụ sở thác.

Từ Thứ trịnh trọng đáp.

Trần Húc quét mắt nhìn mọi người.

Chương 357

Mọi người vội vàng chính khâm nguy tọa, biết lúc này là lúc Trần Húc điểm tướng.

Tôn Kiên vội đứng ra chắp tay: Chúa công, ta là Tiên phong hữu lộ lần này.

Thỉnh cầu xuất chiến.

Trần Húc khẽ quát: Văn Đài.

Tôn Kiên vui mừng: Chúa công.

Văn Đài, mệnh ngươi một đường đi về phía nam.

Đợi khi Phì Thành và Xà Khâu nội bộ trống rỗng, thừa thế chiếm cứ hai thành này.

Ngay sau đó, Trần Húc bố trí nhiệm vụ xuống.

Có người thừa thế chiếm thành, có người đánh chặn viện binh.

Do quận Tế Bắc ngoài trị sở Lư Huyện ra chỉ có năm huyện thành nên binh lực phân phối dư dả.

Hội nghị kết thúc, Trần Húc vung tay: Việc này không nên chậm trễ, Thúc Chí dẫn Bạch Nhĩ Tinh Binh theo sau.

Bản vương dẫn Hữu Duy, Bá Phù xuất phát trước.

Nói xong hắn đi ra ngoài, lên ngựa.

Trương Tú và Tôn Sách cũng vội vàng lên ngựa.

Trần Húc thúc ngựa, Xích Thố Mã hí vang lao vút về phía xa.

Trương Tú và Tôn Sách gắt gao đi theo.

Trần Cung sợ Chúa công có sơ thất, tự nhiên không dám chậm trễ,

vội vàng chỉnh đốn binh mã đuổi theo.

Vừa chạy, Trương Tú và Tôn Sách mới phát hiện chênh lệch về chiến mã.

Tốc độ Xích Thố Mã của Trần Húc bỏ xa ngựa của bọn họ.

Nếu không phải Trần Húc thỉnh thoảng dừng lại đợi thì bọn họ đã bị bỏ lại mất hút.

Ba người chạy như bay, rất nhanh đã đến huyện thành Lư Huyện.

Lúc này trong huyện thành Lư Huyện, Chu Linh ngồi ở vị trí cao nhất, trong lòng khá đắc ý.

Từ lần trước cùng Tào Thuần làm nội ứng cho Tào Tháo, dẫn binh mã trà trộn vào dưới trướng Lữ Bố, giúp Tào Tháo đại bại Lữ Bố, hắn liền được trọng dụng.

Được bổ nhiệm làm Thái thú quận Tế Bắc, toàn quyền phụ trách sự vụ.

Cảm giác nắm trong tay cả quận Tế Bắc khiến hắn tự đắc không thôi.

Mỗi ngày Chu Linh đều triệu tập thủ hạ họp.

Nhìn từng người cúi đầu nghe lệnh khiến hắn cực kỳ thỏa mãn.

Nhìn đám gia hỏa bên dưới, đây chính là toàn bộ văn võ của quận Tế Bắc và Lư Huyện.

Hắn cao giọng quát: Chư vị, hôm qua nhận được mật thư của Chúa công, bảo ta nhất định phải chú ý phòng vụ, tránh bị người đánh lén.

Thủ hạ dạ ran.

Hắn vung tay: Đợi sau buổi họp này, tăng thêm binh mã đi thủ

tường thành, cửa thành.

Sau đó hắn bắt đầu cuộc họp.

Chỉ là nửa canh giờ trôi qua, mọi người đều buồn ngủ díu mắt nhưng bài huấn giới của Chu Linh mới chỉ vừa bắt đầu.

Trần Húc một nhóm ba người đã đến ngoài thành Lư Huyện.

Tường thành Lư Huyện khá cao, phía trên có dấu hiệu gia cố.

Hiển nhiên dưới sự trị lý của Tào Tháo, nơi này được đặc biệt gia cố.

Cửa thành cũng được duy tu.

Trần Húc hài lòng gật đầu.

Xem ra Tào Tháo dùng người khá lợi hại.

Dưới sự đả áp của hắn mà còn làm được đến bước này, quả thực không dễ.

Sau này thu phục Tào Tháo về làm thuộc hạ cũng không tệ.

Trương Tú và Tôn Sách nhìn cửa thành phía xa, không tự chủ được nuốt nước miếng.

Lát nữa Chúa công lại diễn màn tuyệt kỹ một thương phá thành, bọn hắn nhịn không được chặc lưỡi.

Nhìn hai người ngẩn ngơ, Trần Húc cười nhạt, thúc ngựa lao về phía cửa thành.

Tại một góc tường thành Lư Huyện, đám binh sĩ đang chụm đầu tán gẫu.

Ngày nào cũng canh ở đây, có ích gì đâu.

Đúng đấy.

Nơi này nằm giữa quận Thái Sơn và nước Đông Bình.

Nếu có vấn đề thì hai quận kia xảy ra vấn đề trước.

Không sai.

Thừa lúc Giáo úy và Đội trưởng không có mặt, chúng ta tán gẫu chút đi.

Thế thì tốt.

Quán rượu phía đông thành mới nhập hàng mới, các ngươi đi xem chưa.

Lúc này bọn họ tự nhiên không phát hiện dưới chân tường thành có ba kỵ binh đang lao tới.

Nhìn sông hộ thành trước mặt, Trần Húc mỉm cười.

Sông hộ thành rộng chưa tới ba trượng, đối với Xích Thố Mã thực sự quá đơn giản.

Hắn thúc ngựa, Xích Thố Mã đạp đất nhảy vọt lên.

Đúng lúc này, một binh sĩ trên tường thành vươn vai đứng dậy, ngáp một cái.

Nhưng ngay sau đó, hắn chết lặng.

Hắn nhìn thấy gì thế này.

Dưới ánh mặt trời, có một người cưỡi thiên mã từ trên trời giáng xuống.

Sao có thể.

Vội vàng dụi mắt, hắn mới phát hiện đó là một viên tướng quân thần võ bất phàm cưỡi một con chiến mã màu đỏ thẫm.

Chiến mã kia thần tuấn dị thường.

Lúc này một người một ngựa đang vượt qua sông hộ thành, lao về phía cửa thành.

Đây là.

địch nhân.

Nhất thời hắn chưa phản ứng kịp.

Nhưng khi nhìn thấy hai kỵ binh phía sau, người hắn run bắn lên.

Một tiếng kêu thê lương vang lên: Địch tập.

Nghe tiếng kêu, đám người đang ngồi tụ tập giật mình đứng dậy.

Nhưng cũng có không ít người cười cợt: Lão Phương đầu, muốn bịa chuyện cũng bịa cho giống chút đi.

Đúng đấy, lúc này làm sao có địch tập.

Nhìn xem, phía trước căn bản không có bụi đất.

Nếu có đại đội binh mã phạm cảnh, nhất định phải cuốn lên bụi đất mới đúng.

Mãi một lúc sau, trong tiếng hỗn loạn, mọi người mới xác nhận sự thật địch tập.

Nhanh.

Chương 358

Người thủ cửa thành mau xuống dưới.

Nhanh, theo ta bắn tên.

Hiện trường loạn cào cào.

Người thủ cửa thành vội vàng chạy xuống dưới.

Trần Húc đã đến trước cửa thành.

Nhìn cửa thành trước mặt, một cỗ hào khí dâng lên.

Nay Đơn Thủ Thập Bát Thiêu đã biến thành Đơn Thủ Thập Cửu Thiêu, vậy thì thức thứ mười chín làm bài tẩy, thức thứ mười tám liền có thể thi triển.

Hắn quát lớn một tiếng, Bá Vương Thương trong tay bỗng nhiên chuyển động.

Ầm.

Kèm theo âm thanh khủng bố như kinh lôi, trên Bá Vương Thương lóe lên hào quang.

Đồng thời, Bá Vương Thương với tốc độ và sức mạnh kinh khủng đâm vào cửa thành trước mặt.

Ầm.

Một tiếng nổ khủng bố vang lên.

Ầm.

Tại chỗ cửa thành xuất hiện một cái lỗ hổng cao hơn đầu người.

Trần Húc thu thương.

Lúc này hắn mới rốt cuộc thể hội được sự khủng bố của thức thứ

mười tám.

Quả nhiên không hổ là chiêu cuối cùng trong tam đại tuyệt chiêu của bộ thương pháp gốc.

Uy lực này đích xác có thể làm đòn áp đáy hòm.

Vừa rồi thi triển, uy lực khủng bố khiến hắn cũng phải chậc lưỡi.

Uy lực này e rằng mạnh hơn thức thứ mười bảy tới hơn ba thành.

Trần Húc đối với thức thứ mười chín xuất từ hệ thống càng thêm nồng đậm hứng thú.

Bên trong cửa thành.

Nghe tiếng nổ lớn, đám lính thủ thành vừa chạy xuống đều nhìn về phía cửa thành.

Chỉ liếc mắt một cái, tất cả đều chết lặng.

Từ xưa đến nay chưa từng có ai có thể oanh phá cửa thành.

Đây thật sự là chuyện con người làm được sao.

Nhìn một người một ngựa nhảy vào từ lỗ hổng, tất cả đều ngây dại, mặt đầy kinh khủng nhìn Trần Húc.

Lúc này, ở bên kia sông hộ thành, Tôn Sách và Trương Tú cũng ngây ra như phỗng.

Cự ly gần nhìn thấy Trần Húc một thương phá thành khiến bọn họ không dám tin vào mắt mình.

Đây chính là cửa thành đấy.

Cửa thành dày như vậy thật sự bị một thương oanh phá.

Quả thực quá khủng bố rồi.

Nhưng ngay sau đó, từng mũi tên từ trên đầu rơi xuống.

Bọn họ múa binh khí trong tay đỡ gạt.

Vì trên tường thành không ai chỉ huy nên người bắn tên cũng không nhiều.

Chỉ là khi thấy Trần Húc nhảy ngựa vào thành, bọn họ không khỏi cuống lên.

Đi theo một chuyến lại chẳng làm được gì, bị chặn lại ngoài sông hộ thành.

Cũng quá buồn bực rồi.

Không được.

Phải vào trong cùng Chúa công giết địch.

Chỉ là sông hộ thành trước mắt quá rộng, ngựa của bọn họ không thể nhảy qua.

Làm sao bây giờ.

Lập tức, hai người vừa múa trường thương vừa hét lớn: Sư tôn trên Sư phụ, mau giúp chúng ta, chúng ta không qua được.

Trần Húc bất đắc dĩ lắc đầu.

Thôi được rồi.

Đã đi theo cũng không thể để bọn hắn phơi thây ở đây.

Hắn nhìn quanh, thấy bên cạnh cửa thành có một sợi dây thừng cực lớn thõng từ trên tường thành xuống.

Hắn hiểu ngay đây là dây thừng cố định cầu treo.

Hắn kẹp bụng ngựa lao về phía sợi dây.

Bá Vương Thương khẽ run lên.

Bành.

Bá Vương Thương cắt đứt dây thừng.

Ngay sau đó, cầu treo ầm ầm rơi xuống.

Bành.

Cầu treo đập xuống mặt đất.

Tôn Sách và Trương Tú hưng phấn hét lớn: Sư tôn quá lợi hại. , Cảm ơn sư phụ, sư phụ tốt nhất.

Vừa hét vừa ngao ngao kêu xông qua cầu treo.

Trần Húc cười nhạt, không để ý tới bọn họ nữa, thúc ngựa lao về phía Quận thủ phủ.

Trương Tú vốn định theo Trần Húc nhưng nghĩ lại liền bỏ ý định này.

Nếu không giết sạch đám lính thủ thành, để bọn chúng đốt lửa báo hiệu thì tin tức Lư Huyện luân hãm sẽ không giấu được.

Hắn hung hăng trừng mắt nhìn lính thủ thành trên tường: Dám đối phó tiểu gia, xem ta thu thập các ngươi.

Hắn nói với Tôn Sách: Bá Phù, ngươi theo sát Sư phụ, đợi ta thu thập đám người này xong sẽ đuổi theo.

Được.

Ngươi cũng cẩn thận chút.

Tôn Sách thúc ngựa đuổi theo Trần Húc.

Trên đường đến Quận thủ phủ cực kỳ bình tĩnh, ngay cả lính tuần tra cũng không thấy.

Chuyện này trước đây chưa từng gặp.

Có chút khó tin.

Chẳng lẽ có biến cố.

Chương 359

Trần Húc nghĩ thầm.

Mặc kệ.

Đến Quận thủ phủ xem sao đã.

Khi Trần Húc đến Quận thủ phủ, đã có hộ vệ xông lên: Kẻ nào.

Đây là Quận thủ phủ.

Mau xuống ngựa.

Trần Húc cười nhạt, Bá Vương Thương liên tiếp điểm ra.

Mấy tên hộ vệ ngay cả tiếng thảm thiết cũng không kịp phát ra liền ngã trong vũng máu.

Trần Húc xuống ngựa, xông vào bên trong.

Ngay sau đó, lông mày hắn khẽ nhướng lên.

Chỉ thấy trong Quận thủ phủ có mấy chục người đang ngồi vây quanh một chỗ, ai nấy đều gà gật buồn ngủ.

Trước mặt bọn họ, một viên võ tướng đang thao thao bất tuyệt.

Trần Húc xách Bá Vương Thương, cười vang nói: Chư vị chẳng lẽ biết Bản vương muốn tới hay sao.

Cư nhiên đã sớm ở đây chờ đợi.

Kinh hãi.

Nghe tiếng Trần Húc, tất cả mọi người tại trường đều kinh ngạc đến ngây người.

Đám người đang ngủ gật đều giật mình tỉnh dậy, từng người một quay đầu nhìn về phía Trần Húc.

Trong đám người có một người tên là Phong Lập.

Từ sau khi Chu Linh chiếm được Lư Huyện, hắn liền đi theo bên cạnh Chu Linh, hết thảy đều lấy Chu Linh làm thiên lôi sai đâu đánh đó.

Cũng chính vì nguyên nhân này, Chu Linh rất coi trọng Phong Lập.

Phong Lập cũng tự phong là đệ nhất thân tín dưới trướng Chu Linh.

Thấy Trần Húc xông vào, hắn tiến lên mấy bước, khẽ quát một tiếng nói: Tiểu nhân phương nào, dám xông vào bên trong.

Khóe miệng Trần Húc vẽ ra một nụ cười khó hiểu.

Ngay sau đó chân hắn mãnh liệt đạp xuống.

Thân hình như điện, chỉ trong mấy hơi thở, liền đã tới trước mặt Phong Lập.

Tay phải run lên nhè nhẹ.

Bá Vương Thương xuất ra như rồng, trong nháy mắt đã đến trước mặt Phong Lập.

Phong Lập đại kinh thất sắc.

Hắn chưa bao giờ thấy thương pháp lợi hại như thế.

Thương chưa tới người, liền có một cỗ sát ý khủng bố bao trùm lấy hắn, khiến cả người hắn lông tóc đều dựng đứng.

Hắn vội vàng lùi về phía sau.

Chỉ là, một thương này của Trần Húc thực sự quá nhanh.

Một chân hắn vừa mới đạp xuống, Bá Vương Thương liền đã tới trước người hắn.

Xích.

Một đạo máu tươi theo đó bắn ra.

Hai mắt hắn trợn tròn, phẳng phất như không dám tin vào hết thảy những gì nhìn thấy trước mắt.

Một khắc sau, cả người hắn ngã xuống đất, không còn một tia khí tức.

Kinh hãi.

Toàn bộ người trong nghị sự sảnh đều kinh ngạc đến ngây người.

Chưa từng có ai, cư nhiên dám ở trước mặt mọi người, ngang nhiên ra tay, thực lực cư nhiên lại khủng bố như thế.

Phong Lập làm đệ nhất thân tín của Chu Linh, cũng có chút thực lực.

Nhưng ở trước mặt người này, cư nhiên ngay cả một chiêu cũng không đỡ được.

Chu Linh đứng chết trân tại chỗ.

Cả người hắn mặt trầm như nước.

Nhưng ngay sau đó, tâm hắn mãnh liệt nhảy một cái.

Hắn nhớ kỹ, vừa rồi người này tự xưng là Bản vương.

Trong cảnh nội Đại Hán, có thể tự xưng là Bản vương, chỉ có một người.

Đó chính là Tống Vương Trần Húc.

Chu Linh cẩn thận đánh giá Trần Húc, sau một phen dò xét, lòng của hắn liền triệt để trầm xuống.

Giống như đúc.

Cư nhiên thật sự giống như đúc với hình tượng Tống Vương mà hắn biết.

Chẳng lẽ thật sự là Tống Vương thân lâm.

Lại liên tưởng đến mật báo vừa mới nhận được, Tống Vương đã giết Lữ Bố.

Nghĩ tới đây, cả người hắn đều có chút run rẩy.

Hắn nhìn về phía Trần Húc nói: Tống.

Tống Vương, ngài chẳng lẽ là Tống Vương.

Trần Húc thản nhiên cười nói: Không sai.

Có người nhận ra ta, tương đối không tệ.

Chu Linh triệt để hoảng loạn.

Hắn biết, ở trước mặt Tống Vương, hắn không có một chút cơ hội nào.

Trong đại điện, mọi người đều yên tĩnh lại.

Tên của người, bóng của cây.

Đại danh Tống Vương, ai người không biết, ai người không hiểu.

Thực sự không ngờ, Tống Vương cư nhiên sẽ đến nơi này.

Từng người giữ im lặng, không dám có chút dị động.

Chu Linh trong lòng hoảng hốt.

Từ tình huống vừa rồi có thể thấy, Tống Vương đến kẻ bất thiện.

Chỉ là hắn có chút không lộng minh bạch, Tống Vương rốt cuộc làm sao tới được nơi này.

Chương 360

Quận Tế Bắc là phúc địa Duyện Châu, căn bản không tiếp giáp với Dự Châu.

Trừ phi, Duyện Châu có quận địa luân hãm rồi.

Suy nghĩ này vừa xuất hiện, làm trong lòng hắn càng bất an.

Nếu thật có quận huyện luân lạc, vậy thì vì sao hắn không nhận được một chút tình huống nào.

Ngay sau đó, Chu Linh nhớ tới sự hậu đãi của Tào Tháo đối với mình, cắn răng một cái nói: Không biết Tống Vương tới đây, là vì chuyện gì.

Trần Húc lúc này đang đánh giá Chu Linh.

Hào vô nghi vấn, người này tất định là người chủ sự nơi này.

Theo sự dò xét, thuộc tính của Chu Linh cũng xuất hiện ở trước mặt hắn.

Tính danh: Chu Linh, tự Văn Bác Tuổi tác: 36 tuổi Thống suất: 71, Võ lực: 75, Trí lực: 55, Chính trị: 52, Mị lực: 40.

Nhìn thuộc tính Chu Linh, Trần Húc hơi có chút thất vọng.

Thuộc tính cũng thực sự kém một chút, một hạng trên 80 đều không có.

Chính trị cùng trí lực thuộc tính, càng là chỉ có hơn năm mươi.

Tào Tháo, thật sự thiếu người như vậy sao.

Nghe Chu Linh nói, Trần Húc thản nhiên cười nói: Chu tướng quân, bản vương lần này đến đây, là để thanh tiễu dư nghiệt Lữ Bố.

Phụng chiếu Thiên tử, bản vương muốn đem Duyện Châu hảo hảo thanh lý một lần.

Phàm là quốc tặc dư nghiệt Lữ Bố, toàn bộ đều phải thanh trừ.

Trong lúc nói chuyện, hắn vẫn luôn cười nhạt.

Nhưng Chu Linh lại từ trong lời nói của Trần Húc, cảm nhận được sát khí nồng đậm.

Hắn run giọng nói: Tống Vương, chúng ta đều là thuộc hạ Tào công, làm sao có thể là dư nghiệt Lữ Bố.

Trong lúc nói chuyện, hắn vung tay lên.

Thân vệ một bên, liền hướng về phía Trần Húc vọt tới.

Trần Húc thản nhiên cười nói: Ta thấy, các ngươi chính là dư nghiệt Lữ Bố.

Hắn không nhanh không chậm hướng về phía Chu Linh đi đến.

Ngay sau đó, Bá Vương Thương trong tay run lên nhè nhẹ.

Mấy tên thân vệ xông tới trước mặt, nhao nhao ngã xuống đất, không còn khí tức.

Chu Linh trong lòng kinh hãi.

Thừa dịp thân vệ bên ngoài xông tới, vội vàng lấy ra Hoàn Thủ Đao, hướng về phía Trần Húc chém tới.

Đối mặt với Hoàn Thủ Đao của Chu Linh, thần sắc Trần Húc không có chút biến hóa nào.

Chỉ thản nhiên cười một tiếng, lập tức run lên Bá Vương Thương trong tay.

Đang.

Một đạo thanh âm vang lên, Hoàn Thủ Đao trong tay Chu Linh bay

ra ngoài.

Cùng lúc đó, một thương đã đến trước mặt Chu Linh.

Xích.

Một cái lỗ máu xuất hiện tại ngực Chu Linh.

Máu tươi theo đó trào ra.

Chu Linh cúi đầu nhìn ngực một chút, lập tức ngã xuống đất, tắt thở.

Những thân vệ kia, từng người ngây ngẩn cả người.

Cũng quá khoa trương đi.

Trong một chiêu, Chu tướng quân liền chết rồi.

Tống Vương rốt cuộc khủng bố đến trình độ nào.

Ở đây tất cả mọi người, toàn bộ đều không dám lên tiếng.

Lúc này, Tôn Sách từ bên ngoài vọt vào, lớn tiếng hô: Sư tôn, ta tới rồi.

Chỉ là, khi hắn tiến vào bên trong, phát hiện Trần Húc đã sớm khống chế cục diện.

Không khỏi có chút buồn bực.

Hắn vội vàng đuổi tới, cư nhiên ngay cả một cái đầu người đều không có đoạt được.

Ánh mắt Trần Húc, quét qua trên thân đám người tại tràng.

Đám người chỉ cảm thấy trong lòng hoảng hốt.

Từng người toàn bộ đều quỳ xuống.

Trần Húc có chút thất vọng.

Một phen xem xét, người trong tràng, cư nhiên ngay cả một kẻ lọt

vào mắt xanh đều không có.

Ngược lại kẻ làm chút động tác nhỏ, thì lại thấy được hai vị.

Hắn nhìn thấy có một vị, đang len lén hướng về hậu viện lẻn đi.

Tôn Sách ghé tới nói: Sư tôn, hay là ta đem người ở đây, đều xử lý hết.

Ân.

Trần Húc thản nhiên ứng một tiếng, lập tức hướng về phía bên ngoài đi ra.

Tôn Sách đại hỉ.

Mấy cái sải bước, liền tới trước mặt kẻ vừa mới muốn đào tẩu kia.

Thương lên đầu rơi.

Người kia ngã vào trong vũng máu.

Trần Húc không có để ý tới, chỉ đi ra bên ngoài.

Trên đường đi, có thân vệ xông tới, toàn bộ đều bị tiện tay đánh giết.

Không bao lâu, Trần Húc liền suất lĩnh Bạch Nhĩ tinh binh đuổi tới.

Trị sở Lư Huyện quận Tế Bắc, triệt để bị Trần Húc chưởng khống.

Tại cửa Bắc.

Có một người hướng về phía bên ngoài chạy đi.

Hắn quay đầu nhìn thoáng qua Lư Huyện sau lưng, thở dài một hơi.

Hắn gọi là Thạch Đào, là nhân viên tình báo dưới trướng Tào

Tháo.

Bây giờ việc cấp bách, là đem tình báo Lư Huyện luân hãm đưa ra ngoài.

Như thế, chúa công mới có thể sớm làm chuẩn bị.

Đúng lúc này, từng đạo tiếng mã đề vang lên, một đạo thanh âm, ở phía sau hắn vang lên: Ngươi chuẩn bị đi đâu a.

Thạch Đào phát hiện trên mặt đất, xuất hiện từng đạo bóng đen.

Chương 361

Trong lòng đại kinh.

Lập tức vội vàng quay đầu, mới phát hiện, tại cách đó không xa, có một chi đội ngũ gần ngàn người.

Những người này toàn bộ đều là kỵ binh, từng người trang bị tinh lương.

Người nói chuyện với hắn, chính là người đi đầu tiên.

Thạch Đào tâm niệm điện chuyển, run giọng nói: Vị quân gia này, tiểu nhân là đi tới Đông Bình Quốc thăm người thân.

Người cầm đầu chi kỵ binh kia, thình lình chính là Quản Hợi.

Chỉ thấy hắn cười to nói: Giết.

Thân vệ phía sau có kỵ binh tiến lên, chém Thạch Đào một đao.

Quản Hợi cười to nói: Hạng tôm tép nhãi nhép mà thôi.

Chúa công đã sớm bố trí binh mã tại ngoài bốn cửa thành.

Muốn truyền tin tức đi ra ngoài.

Sợ là suy nghĩ nhiều.

Phì Thành, cửa nhà huyện nha.

Một tên binh sĩ mặc y phục Tào quân, từ trên ngựa lăn xuống.

Hộ vệ cửa nha môn nhìn thấy, vội vàng tiến lên, đem người kia đỡ dậy.

Huynh đệ, làm sao vậy.

Không có sao chứ.

Người binh sĩ kia môi khô khốc, run rẩy thanh âm nói: Lư.

Lư Huyện luân hãm rồi.

Cái gì.

Hộ vệ từng người trong lòng đại kinh.

Lư Huyện là trị sở quận Tế Bắc.

Không một tiếng động, liền luân hãm rồi.

Bên cạnh có người hô to: Nhanh, đi thông tri Huyện lệnh đại nhân.

Lập tức liền có hộ vệ chạy vào bên trong.

Bọn hắn không có chú ý, binh sĩ nguyên bản thoi thóp, lúc này khóe miệng lộ ra một tia cười yếu ớt.

Hắn, là nhân viên tình báo dưới trướng Trần Húc, nói chính xác, là nhân viên tổ chức tình báo dưới trướng Từ Thứ.

Lần này vì để cho tình báo có thể chuẩn xác, nhanh chóng đưa đến các huyện, Từ Thứ điều động nhân viên tình báo dưới trướng, chuyên môn hướng các huyện quận Tế Bắc đưa tình huống.

Dương Huyện lệnh cả người ngây ngốc ngồi tại chỗ, trong miệng lẩm bẩm nói: Lư Huyện luân hãm rồi.

Không bao lâu sau, thuộc quan của Huyện lệnh, từng người toàn bộ đều chạy vào trong huyện nha.

Khi biết được sau khi Lư Huyện luân hãm, từng người cũng đại kinh thất sắc.

Huyện thừa chủ động tiến lên xin đi giết giặc nói: Dương Huyện lệnh, ta nguyện suất lĩnh binh mã huyện nhà, tiến đến cứu viện Lư Huyện.

Chỉ cần chúng ta cứu viện kịp thời, vẫn còn hy vọng.

Trên mặt Huyện lệnh khôi phục mấy phần thần thái, vội vàng gật đầu nói: Tốt.

Bản Huyện lệnh liền lệnh cho ngươi mang theo binh mã bản huyện, tiến đến cứu viện Lư Huyện.

Lập tức, Huyện thừa Phì Thành mang theo binh mã Phì Thành, hướng về phía Lư Huyện mà đi.

Chỉ là, vừa mới ra khỏi Lư Huyện, liền có hai ngàn binh mã thừa hư mà nhập, thừa cơ công đánh Phì Thành huyện.

Phì Thành huyện không còn binh mã, tự nhiên không cách nào ngăn cản.

Vẻn vẹn mấy cái canh giờ, Phì Thành huyện liền luân lạc.

Những sự tình như vậy, tại các nơi ở quận Tế Bắc, không ngừng trình diễn.

Tình báo các huyện thành quận Tế Bắc không ngừng truyền đến, trên mặt Trần Húc cũng không khỏi hiện lên một vòng ý cười.

Đến giữa trưa ngày thứ hai, tất cả huyện thành quận Tế Bắc, toàn bộ đều rơi vào trong tay Trần Húc.

Trần Húc nhìn tất cả mọi người phía dưới, cười vang nói: Chư vị, một trận chiến quận Tế Bắc chúng ta viên mãn thành công.

Trận chiến này đa tạ mọi người thông lực hợp tác.

Bản vương ghi cho chư vị một công.

Dưới trướng mọi người cùng nhau đối với Trần Húc ôm quyền khom người nói: Đa tạ Tống Vương.

Trên mặt Trần Húc hiện lên một vòng ý cười nói: Chư vị, tiếp theo chính là Đông Bình Quốc, không biết mọi người có kiến nghị gì hay không.

Mọi người đều trầm mặc không nói.

Trần Húc thản nhiên cười nói: Nguyên Trực, giúp ta giới thiệu tình huống tương quan Đông Bình Quốc.

Từ Thứ đối với Trần Húc ôm quyền thi lễ.

Lúc này mới đi đến phía trước, lãng thanh giới thiệu nói: Chư vị, Đông Bình Quốc nằm ở phía nam quận Tế Bắc, trị sở là Vô Diêm.

Trị hạ Đông Bình Quốc có năm huyện: Vô Diêm, Thọ Trương, Tu Xương, Phú Thành, Chương Huyện.

Nghe Từ Thứ giới thiệu, ánh mắt Trần Húc càng ngày càng sáng.

Sự phân bố các huyện của Đông Bình Quốc, so với quận Tế Bắc càng thích hợp sử dụng chiến thuật vây điểm đánh viện.

Một bên Giả Hủ, trên mặt mang theo mấy phần ý cười nhàn nhạt.

Trần Húc nhìn về phía Giả Hủ nói: Văn Hòa, đối với Đông Bình Quốc, có cách nhìn gì.

Giả Hủ lông mày hơi nhíu nói: Chúa công, theo ta thấy, không bằng chọn dùng phương pháp như ở quận Tế Bắc.

Phương pháp ở quận Tế Bắc.

Trần Húc gật đầu nói, Kế này không tệ.

Bất quá theo Bản vương thấy, lần này, chúng ta có thể ở trên chiến thuật quận Tế Bắc, thoáng làm một chút biến động.

A.

Giả Hủ nói, Chúa công, không biết chuẩn bị biến động như thế nào.

Theo Bản vương thấy, lần này, chúng ta dứt khoát sử dụng chân chính vây điểm đánh viện.

Sau khi đem binh mã các huyện dẫn ra, chúng ta thiết hạ phục binh ở nửa đường, công kích binh mã phái ra.

Giả Hủ nghe vậy hai mắt tỏa sáng nói: Cái gọi là hư hư thực thực, thực thực hư hư.

Kế của chúa công rất diệu.

Những người còn lại, cũng từng người phụ họa.

Ngay lập tức, nhiệm vụ liền được phân phái xuống dưới.

Tôn Kiên bọn người, từng người cao hứng bừng bừng đi xuống.

Vì để lợi ích của thẻ Công thành bạt trại sử dụng tối đa hóa, Trần Húc lần này, chọn dùng phương pháp đơn kỵ xông thành.

Về phần Tôn Sách và Trương Tú hai người, tự nhiên thí điên thí điên đi theo.

Lần này, công chiếm Đông Bình Quốc, ngược lại không có gợn sóng quá lớn.

Tuy nhiên Tôn Sách và Trương Tú hai người, vẫn kích động như trước đó, nhưng đối với Trần Húc, công chiếm quận thành bình thường như thế này, giống như cũng không có độ khó gì đặc biệt.

Nhất là, hiện tại có hiệu quả phụ trợ của thẻ Công thành bạt trại dùng một lần.

Tiếp theo, liền xem tiến triển mấy huyện còn lại như thế nào.

Sáng ngày thứ hai, Trần Húc tại bên trong huyện nha Vô Diêm.

Từ Thứ vội vàng đi vào.

Đối với Trần Húc khom người thi lễ nói: Chúa công.

Đại hỉ a.

Trần Húc buông thẻ tre trong tay xuống nói: Nguyên Trực, thế

nhưng là mấy huyện kia có tin tức.

Không sai.

Trên mặt Từ Thứ mang theo mấy phần vui mừng nói, Chúa công.

Bây giờ ba huyện Thọ Trương, Tu Xương, Phú Thành đã rơi vào trong tay chúng ta.

Toàn bộ Đông Bình Quốc, bây giờ chỉ còn lại Chương Huyện.

Trần Húc nghe vậy, cũng cười nói: Không sai.

Tình huống Chương Huyện kia, như thế nào.

Chương Huyện do Văn Đài công lược, hẳn là cũng sắp rồi.

Từ Thứ bẩm báo nói.

Trần Húc cười vang nói: Tốt.

Rất tốt.

Nguyên Trực, để mọi người thu thập một chút, đợi Văn Đài công hạ Chương Huyện, chúng ta liền hướng về quận Nhâm Thành tiến phát.

Nhạ.

Từ Thứ khom người đáp.

Chương 362

Trần Húc nhìn về phía Từ Thứ nói: Nguyên Trực, không biết Tả lộ của ta, bộ hạ Tử Long, bây giờ đến nơi nào rồi.

Từ Thứ nghe vậy, khóe miệng lộ ra một tia ý cười nói: Chúa công yên tâm là được.

Lần này chúa công thắng chắc rồi.

Tướng quân Tử Long sở suất Tả lộ tuy nhiên tốc độ không chậm, nhưng bây giờ mới vừa vặn bình định quận Tế Âm.

Tiếp theo cần phải bình định Đông Quận trước, mới có thể hướng đông tiến vào Đông Bình Quốc, lại tiến vào quận Nhâm Thành.

Tại chỗ giao giới quận Tế Âm cùng Đông Quận.

Triệu Vân mang theo Bạch Mã Nghĩa Tòng, đi ở tuốt đằng trước.

Tại bên cạnh hắn, Quách Gia cũng đi theo một bên.

Triệu Vân nhìn về phía Quách Gia nói: Phụng Hiếu, ngươi nói, chúng ta bây giờ đều công hạ hai quận, tốc độ như vậy, có thể hay không quá nhanh một chút.

Quách Gia nghe vậy sững sờ nói: Tử Long, lời này ý gì.

Triệu Vân không có ý tứ gãi gãi đầu nói: Ý của ta là, nếu chúng ta tốc độ quá nhanh, chúa công lạc hậu hơn chúng ta quá nhiều, trên mặt mũi chúa công có thể hay không không quá đẹp mắt.

Quách Gia nghe vậy ngơ ngác nhìn Triệu Vân.

Hồi lâu mới bất đắc dĩ cười một tiếng nói: Tử Long, lúc nào ngươi thấy chúa công làm chuyện không có nắm chắc sao.

Triệu Vân nghiêm túc suy tư một phen.

Mới lăng lăng nói: Hình như thật sự một lần cũng không có.

Vậy thì đúng rồi.

Quách Gia bất đắc dĩ than nhẹ một tiếng nói, Chúa công trong lòng sớm có trù tính.

Triệu Vân nghe vậy ngẩn ra.

Hồi lâu mới lẩm bẩm nói: Chẳng lẽ chúa công sớm tại thời điểm đánh cược bắt đầu, liền mưu tính tốt rồi.

Quách Gia gật đầu nói: Chính là như thế.

Theo ta thấy, chúa công định nhiên có thủ đoạn đặc biệt.

Chỉ là thủ đoạn rốt cuộc là gì, ta không được biết mà thôi.

Triệu Vân như có điều suy nghĩ.

Hồi lâu, mới nói: Bây giờ chúng ta bởi vì nguyên nhân Văn Viễn và Bá Bình, mới ngắn ngủi sáu ngày thời gian, chúng ta liền liên tiếp chiếm cứ Trần Lưu cùng Tế Âm hai quận.

Chúa công khoảng cách xa như vậy, quang hoa tại thời gian hành quân, cũng xa xa không đủ chứ.

Quách Gia nhíu nhíu mày nói: Đây chính là chỗ ta trăm mối vẫn không có cách giải.

Bất quá, hoặc là chúa công có thủ đoạn đặc thù, cũng chưa biết chừng.

Triệu Vân nghe vậy cũng trầm mặc.

Tư lự thật lâu, cuối cùng cười khổ một tiếng nói: Phụng Hiếu, nói thật, cho đến bây giờ ta cũng không dám tin tưởng chúa công có thể ra biện pháp gì.

Bất quá, sự tình đặt tại trên thân chúa công, không chừng, những

gì Phụng Hiếu nói thật sự có khả năng.

Quách Gia than nhẹ một tiếng nói: Theo ta thấy, chúng ta không bằng tăng tốc độ thêm một chút, không cần bị chúa công bỏ lại quá xa mới tốt.

Ngay tại lúc này, một tên thân vệ từ đằng xa chạy như bay tới.

Trực tiếp đối với Triệu Vân cùng Quách Gia hai người ôm quyền.

Lúc này mới bẩm báo nói: Tử Long tướng quân, Quách quân sư, chúa công gửi mật tín, ngài ấy đã tiến vào quận Nhâm Thành.

Hỏi chúng ta khi nào có thể đạt tới quận Nhâm Thành.

Cái gì.

Triệu Vân cả người ngây ra như phỗng đứng tại chỗ, ngơ ngác nhìn thân vệ.

Tên thân vệ kia duỗi tay ra, đem tình báo trong tay, đưa cho Triệu Vân.

Triệu Vân sau khi xem xét một phen, mới bất đắc dĩ thở dài một tiếng nói: Phụng Hiếu, quả nhiên như ngươi sở liệu.

Chúa công quả nhiên nhanh hơn so với chúng ta rất nhiều.

Mới ngắn ngủi sáu ngày, liền ngay cả quận Nhâm Thành đều chiếm được.

Tốc độ này thực sự có chút làm cho người ta không thể tin nổi.

Thật lâu, hắn mới nhìn về phía Quách Gia nói: Phụng Hiếu, có biết chúa công làm như thế nào không.

Quách Gia lắc đầu.

Hắn mới cảm khái nói: Chúa công hành sự, từ trước tới giờ không thể dùng lẽ thường phỏng đoán.

Châm đối việc này, ta suy tư thật lâu, nhưng vẫn không có biết chúa công làm như thế nào.

Bất quá việc cấp bách, quan trọng nhất, là chúng ta mau chóng chiếm lấy Đông Quận.

Sau đó tiến về quận Nhâm Thành, cùng chúa công hội sư.

Nghe Quách Gia nói như thế, Triệu Vân cũng có chút gấp.

Lập tức, đối với đại quân cười vang nói: Chư vị, tùy ta cùng nhau tăng tốc độ.

Duyện Châu, Xương Ấp.

Tào Tháo đang mặc áo giáp, ngay tại lúc này, Tuân Úc chạy vào Châu Mục phủ.

Nhìn Tuân Úc bộ dáng hành sắc vội vàng kia, Tào Tháo không khỏi sững sờ.

Đã lâu không có thấy, Tuân Úc có bộ dáng cuống cuồng như thế.

Lập tức an ủi: Văn Nhược, không cần phải gấp gáp.

Chẳng qua là quận Trần Lưu có chiến sự, đợi mỗ tự mình xuất chinh về sau, định nhiên có thể bình định tên tiểu nhân kia.

Tuân Úc nặng nề thở hổn hển mấy hơi.

Mới gấp gáp nói: Chúa công, bây giờ không chỉ quận Trần Lưu luân hãm, liền ngay cả quận Thái Sơn, quận Tế Bắc, Đông Bình Quốc, quận Tế Âm, liền ngay cả quận Nhâm Thành, cũng nguy tại sớm tối.

Cái gì.

Tay Tào Tháo dừng lại.

Không dám tin nhìn Tuân Úc nói: Văn Nhược, ngươi nói cái gì.

Chúa công, bây giờ Duyện Châu chúng ta, trừ quận Sơn Dương

chưa luân hãm, quận Nhâm Thành và Đông Quận tràn ngập nguy cơ, tùy thời khả năng bị công hãm.

Mấy quận còn lại, toàn bộ đều bị người công hãm rồi.

Làm sao có thể.

Tào Tháo không dám tin.

Thu được tin tức Trần Lưu luân hãm, cũng bất quá mới ngày thứ ba.

Hắn mới vừa vặn chỉnh đốn tốt binh mã, chuẩn bị xuất chinh, cục thế đã biến thành dạng này.

Cũng quá khoa trương đi.

Trong thời gian ngắn ngủi như vậy, lại có ai, có thể hoàn thành hết thảy những thứ này.

Hắn nhìn về phía Tuân Úc nói: Văn Nhược, ngươi không phải là lộng sai rồi chứ.

Ta, cũng hy vọng ta lộng sai rồi.

Tuân Úc lắc đầu cười khổ một tiếng.

Ngay sau đó, đem tình báo trong tay, đưa cho Tào Tháo.

Tào Tháo thân thủ nhận lấy, thoáng xem xét một chút, lập tức sợ đến mặt không còn chút máu.

Tay của hắn run rẩy nhè nhẹ, ngay cả phần tình báo kia rơi trên mặt đất, cũng không có phản ứng.

Hồi lâu, mới nghiến răng nghiến lợi nói: Trần Húc.

Cư nhiên là Trần Húc.

Hắn vì sao muốn tập kích Duyện Châu ta.

Chẳng lẽ khinh Tào Tháo ta không thành.

Chuyến này, ta nhất định phải dâng thư, tham trần Húc kia một bản.

Tuân Úc cười khổ một tiếng nói: Chúa công, Tống Vương lần này, chỉ sợ căn bản không sợ ngài dâng thư.

Nghe nói như thế, Tào Tháo hừ nhẹ một tiếng nói: Vì sao.

Bởi vì lần này, Trần Húc dâng thư Thiên tử, yêu cầu tiến vào Duyện Châu, triệt tra dư nghiệt Lữ Bố.

Hiển nhiên, nếu ngài dâng thư Thiên tử, như vậy, Trần Húc nhất định sẽ cắn chuẩn dưới trướng ngài có dư nghiệt Lữ Bố.

Nghe Tuân Úc nói, Tào Tháo lập tức ngây ngẩn cả người.

Dưới trướng có dư nghiệt Lữ Bố.

Lời này, không có tật xấu a.

Dưới trướng hắn, xác thực có cựu bộ của Lữ Bố.

Thế nhưng là những người kia, là sau khi đánh bại Lữ Bố, chiêu hàng binh sĩ a.

Những binh sĩ này, cũng có thể tính là dư nghiệt Lữ Bố.

Cái này cũng quá không nói đạo lý rồi.

Nghĩ tới đây, hắn chỉ cảm thấy đầu một trận đau đớn, làm hắn gần như muốn đứng không vững.

Tuân Úc đại kinh thất sắc.

Vội vàng tiến lên, đem Tào Tháo đỡ lấy.

Chương 363

Lúc này mới đối với bên ngoài hô to nói: Người đâu.

Mời y sư.

Đi mời danh y Vương y sư.

Trần Húc lúc này đã tới bên ngoài thành trì Nhâm Thành.

Nhìn Nhâm Thành pha phần cao lớn cách đó không xa, khóe miệng phù hiện một vòng ý cười.

Nhâm Thành, rốt cục đến.

Lúc này, phía trên tường thành Nhâm Thành, đứng đầy binh sĩ.

Những binh sĩ này từng người toàn thần giới bị.

Hiển nhiên, Nhâm Thành đã sớm làm xong chuẩn bị phòng thủ.

Phía sau, Trương Tú mang theo Tây Lương thiết kỵ đuổi tới.

Đối với Trần Húc nói: Sư phụ, bây giờ Nhâm Thành sớm có chuẩn bị, không bằng ta liền đại quân công thành, như thế nào.

Không sai.

Chúa công, lấy binh lực của ta, muốn công hạ Nhâm Thành kia, dư xài.

Tôn Kiên cũng tiến lên một bước, phụ họa nói.

Một bên Từ Thứ lại lắc đầu nói: Chúa công, việc này không vội.

Chúng ta chờ Tả lộ đại quân của Tử Long tướng quân tới, chúng ta lại nhất cử công chiếm Nhâm Thành.

Trần Húc đang muốn nói chuyện, đúng lúc này, một đạo thanh âm hệ thống, vang lên trong đầu hắn.

Đinh, chúc mừng túc chủ so với Tả lộ đại quân đi trước một bước đạt tới quận Nhâm Thành, thắng được tỷ thí, hoàn thành nhiệm vụ, thu hoạch được nhiệm vụ ban thưởng: Duyện Châu Dân tâm + 50.

Nhìn hệ thống ban thưởng, Trần Húc không khỏi hài lòng cười một tiếng.

Hệ thống nhiệm vụ rốt cục hoàn thành.

Trong lòng thầm nghĩ: Dân tâm + 50, chẳng phải mang ý nghĩa, bên trong Nhâm Thành, sẽ xuất hiện biến hóa nào đó.

Nếu như thế, không chừng, có thể trù tính một phen.

Nghĩ như vậy, Trần Húc không có trước tiên đáp lại mấy người.

Chỉ nhìn về phía Từ Thứ nói: Nguyên Trực, bên trong Nhâm Thành, phải chăng có nội ứng của ta.

Khởi bẩm chúa công, bên trong Nhâm Thành, xác thực có nội ứng của ta.

Từ Thứ gật đầu, nhưng ngay sau đó, lại cười khổ một tiếng nói.

Chỉ là Nhâm Thành đã lâu ở dưới sự quản lý của Tào Tháo, độ tán thành đối với Tào Tháo rất cao.

Nội ứng tiến vào Nhâm Thành không lâu, muốn có hành động rất khó.

Trần Húc nghe vậy sững sờ, ngay sau đó liền thản nhiên cười nói: Nguyên Trực chớ vội.

Từ một khắc bản vương đến ngoài thành Nhâm Thành, dân tâm trong Nhâm Thành, liền tản.

Thật sao.

Từ Thứ một mặt không thể tưởng tượng nổi.

Xưa nay vẫn luôn có câu dân tâm sở hướng.

Dân tâm sở hướng, tắc chúng chí thành thành.

Bên trong một tòa thành trì, tức liền chỉ có một ngàn binh sĩ cũng có thể ngăn trở mấy vạn binh mã công thành.

Trong đó án lệ kinh điển nhất chính là Hác Chiêu.

Gia Cát Lượng suất ba mươi vạn đại quân cường công Trần Thương, lúc ấy thủ quân Trần Thương chính là Hác Chiêu.

Song phương giằng co hơn hai mươi ngày, Gia Cát Lượng liền cường công hơn hai mươi ngày.

Chỉ là cuối cùng bắt Hác Chiêu không có biện pháp, lại bởi vì lương thảo dùng hết chỉ có thể lui binh.

Nếu mất đi dân tâm, vậy muốn công chiếm, liền pha loãng đi rất nhiều.

Trần Húc thản nhiên cười một tiếng, đạo: Nguyên Trực, không ngại tiến đến thám thính một phen rồi hãy nói.

Nhạ.

Từ Thứ vội vàng xuống dưới an bài.

Nửa canh giờ sau, Từ Thứ lần nữa vội vàng tới.

Cầm tình báo trong tay, cười vang nói: Chúa công, dân tâm có thể dùng.

Dân tâm có thể dùng a.

A.

Trần Húc trong lòng hiếu kỳ, trên mặt lại thản nhiên cười một tiếng.

Từ Thứ hướng về phía Trần Húc cung thân nói: Chúa công, ta

mệnh người, tại trong Nhâm Thành rải tin tức chúa công tới.

Quả nhiên như chúa công nói, nhân tâm trong Nhâm Thành phù động.

Nguyên bản bách tính giúp đỡ Nhâm Thành cùng nhau thủ thành, lúc này từng người đều không còn thủ thành nữa.

Nghe Từ Thứ nói đĩnh đạc, Trần Húc cũng không khỏi hơi sững sờ.

Nhiệm vụ của hắn ban thưởng chỉ là Dân tâm + 50, hiệu quả lại lợi hại như vậy.

Nhưng ngay sau đó, chuyển niệm liền minh ngộ.

Dân tâm tổng cộng cũng là 100, một chút từ nhiệm vụ trước đó, trước sau biến hóa của bách tính Dự Châu có thể thấy được lốm đốm.

Bây giờ, tăng thêm 50 dân tâm, liền mang ý nghĩa, Tào Tháo 50 dân tâm.

Như thế, hắn tại trên một khối dân tâm Dự Châu này, chiếm cứ thượng phong.

Trong lúc đang suy tư, lại thấy Từ Thứ nói xong, đối với Trần Húc khom người thi lễ nói: Chúa công thần cơ diệu toán, Từ Thứ bội phục sát đất.

Bây giờ chúa công là dân tâm sở hướng, chúng ta công chiếm Nhâm Thành, chính là lúc này.

Đúng lúc này, một đạo thanh âm hệ thống, vang lên trong đầu Trần Húc.

Đinh, kiểm trắc túc chủ đứng trước lựa chọn, hệ thống nhiệm vụ đổi mới, mời lựa chọn.

Lựa chọn một: Chờ đợi Tả lộ đại quân của Triệu Vân đến, lại đi

công kích Nhâm Thành.

Thu hoạch được nhiệm vụ ban thưởng: Hoàn Thủ Đao một ngàn thanh.

Lựa chọn hai: Bây giờ dân tâm Nhâm Thành phù động, thừa cơ lập tức công kích Nhâm Thành.

Thu hoạch được nhiệm vụ ban thưởng: Đặc tính Đốc Tướng.

Đặc tính Đốc Tướng: Trong phạm vi đặc định, năng lực phá thành của bộ đội phe mình tăng lên rõ rệt.

Nhìn hệ thống nhiệm vụ, Trần Húc không khỏi đại hỉ.

Lập tức công thành liền ban thưởng đặc tính Đốc Tướng, đặc tính Đốc Tướng sẽ làm bộ đội phe mình năng lực công thành tăng lên rõ rệt.

Vậy thì có cái gì phải do dự.

Lập tức, hắn liền ở trong lòng, đối với hệ thống nói: Hệ thống, ta tuyển chọn lựa chọn hai.

Trần Húc đại thủ vung lên nói: Các tướng, theo ta cùng nhau công thành.

Nhạ.

Mọi người cao thanh ứng hòa nói.

Cùng lúc đó, trong đầu Trần Húc, một đạo thanh âm hệ thống theo đó vang lên.

Chúc mừng túc chủ hoàn thành lựa chọn, thu hoạch được nhiệm vụ ban thưởng: Đặc tính Đốc Tướng.

Đặc tính Đốc Tướng: Trong phạm vi đặc định, năng lực phá thành của bộ đội phe mình tăng lên rõ rệt.

Trần Húc hai chân kẹp bụng ngựa, Xích Thố Mã một ngựa đi đầu, hướng về phía Nhâm Thành cách đó không xa xông tới.

Lúc này, bên trong Nhâm Thành.

Thủ tướng Nhâm Thành, là Tào Thuần.

Tào Thuần là tộc đệ của Tào Tháo, tự là Tử Hòa.

Lần trước cùng Chu Linh, trá hàng Lữ Bố.

Lữ Bố bởi vậy sau khi đại bại, hắn liền được Tào Tháo đề bạt.

Do quận Nhâm Thành tiếp giáp ngay bên cạnh trị sở Xương Ấp của Duyện Châu, nên điều Tào Thuần tới Nhâm Thành, đảm nhiệm Thái thú Nhâm Thành.

Trong lịch sử, Tào Thuần trở thành chủ soái Hổ Báo Kỵ, tự có chỗ hơn người.

Mấy ngàn năm nay, hắn đối với Nhâm Thành hảo hảo chỉnh trị một phen.

Nhất thời, trong Nhâm Thành dân tâm sở hướng.

Chương 364

Hắn trong lòng khoái ý.

Vừa mới nhận được cấp báo của Tào Tháo, Trần Húc đã tới quận Nhâm Thành.

Đối với việc này, Tào Thuần tuy nhiên mặt ngoài cảnh giác, nhưng trong lòng lại có chút không cho là đúng.

Bây giờ Nhâm Thành cố nhược kim thang, Trần Húc muốn công chiếm, đâu có dễ dàng như vậy.

Bất quá, sau khi thu được tin tức đại quân Trần Húc đến ngoài Nhâm Thành, hắn liền bắt đầu bố trí.

Hết thảy, đều tiến hành thuận lợi.

Bách tính Nhâm Thành, tự phát yêu cầu trợ giúp phòng thủ Nhâm Thành, làm cho hắn cảm thấy pha phần chí đắc ý mãn.

Nhìn xem.

Đây chính là Nhâm Thành dưới sự cai trị của Tào Thuần ta.

Đây chính là Nhâm Thành dân tâm sở hướng.

Có dân tâm như thế, lo gì Nhâm Thành không thể thủ được.

Trần Húc tới, lại có ngại gì.

Hắn mảy may không sợ.

Chỉ là, sự tình phát sinh sau đó, làm cho Tào Thuần có chút sứt đầu mẻ trán.

Không đúng.

Tại sau khi binh sĩ nói cho hắn biết, bách tính toàn bộ đều rút đi,

hắn có chút không dám tin tưởng.

Làm sao có thể.

Những bách tính này là tự phát đến giúp đỡ a.

Một nhóm giúp đỡ nấu dầu nóng, một nhóm giúp đỡ khiêng đá, để dùng cho việc thủ thành sau đó.

Nhưng khi hắn đến bên tường thành, hắn ngây ngẩn cả người.

Đập vào mắt, một mảnh bừa bộn.

Nơi nguyên bản náo nhiệt, bây giờ người đi nhà trống.

Những bách tính giúp đỡ kia, cũng không biết tung tích.

Tào Thuần nhíu mày, nộ quát: Chuyện gì xảy ra.

Bên cạnh có đội trưởng vội vàng đón lấy nói: Tướng quân, vừa rồi hết thảy đều êm đẹp, chỉ không biết vì sao, những bách tính kia đột nhiên không làm nữa.

Từng người buông xuống việc trong tay, liền đi về.

Cái gì.

Tào Thuần nổi giận.

Một tay nắm lấy cổ áo tên đội trưởng kia nói: Ngươi nói.

Có phải hay không ngươi đánh bách tính trước.

Đánh bách tính trước, làm sao có thể.

Đội trưởng vội vàng lắc đầu nói, Tướng quân, ta, cái gì đều không làm a.

Nếu chiếu theo lời ngươi nói, vậy những bách tính kia, làm sao có thể đột nhiên có biến hóa lớn như thế.

A.

Tào Thuần giận không kềm được.

Đội trưởng há to miệng, không biết nên giải thích như thế nào.

Nước mắt hắn đều sắp chảy xuống rồi.

Hắn oan a.

Bản tướng rời khỏi nơi này, bất quá ngắn ngủi nửa canh giờ.

Nửa canh giờ, ngươi nói cho ta biết, bách tính vô duyên vô cớ, toàn bộ đều chạy.

Tào Thuần một mặt biểu tình như nhìn thằng ngốc nói: Lời này, ngươi nói ta sẽ tin sao.

Một bên binh sĩ thủ thành, toàn bộ đều vây lại.

Từng người biện giải cho hắn.

Tướng quân, ta nhìn thấy, đội trưởng thật sự cái gì cũng chưa nói, cái gì cũng không làm a.

Tướng quân, sự tình này, chúng ta đều có thể làm chứng a.

A.

Nghe binh sĩ từng người giải thích như vậy, Tào Thuần mộng.

Chuyện này nếu là thật, vậy thực sự có chút quá quỷ dị a.

Tên đội trưởng kia có chút do dự.

Nhưng ngay sau đó cắn răng một cái nói: Tướng quân, vừa rồi lúc những bách tính kia rời đi, ta nghe lời nói ý tứ, tựa hồ thiên hướng về phía Tống Vương.

Ách, không, Trần Húc.

Tào Thuần lông mày nhíu chặt.

Nhìn về phía thân vệ một bên nói: Tra.

Cho bản tướng đi đến chỗ bách tính tra một chút, rốt cuộc xảy ra chuyện gì, để thái độ bọn hắn có biến hóa lớn như thế.

Cuối cùng, lại bổ sung một câu nói: Để mọi người lúc nói chuyện thái độ tốt một chút, đừng ầm ĩ.

Nhạ.

Thân vệ vội vàng chạy xuống dưới.

Không bao lâu, thân vệ liền trở lại trước mặt Tào Thuần.

Có chút nôn nóng bất an nói: Tướng quân, bên kia. bên kia đánh nhau rồi.

Cái gì.

Tào Thuần tâm muốn xé xác thân vệ đều có.

Bây giờ là lúc nào.

Đại quân Trần Húc đã ở ngoài thành, tùy thời đều có thể sẽ công thành.

Thời khắc quan trọng như vậy, cư nhiên hòa bách tính đánh nhau.

Cái này, còn ra thể thống gì.

Dưới tình huống như vậy, thành này, thủ như thế nào.

Hắn nộ quát: Làm việc kiểu gì vậy.

Không phải bảo các ngươi lúc nói chuyện thái độ tốt một chút sao.

Tướng quân, thái độ của ta, thật sự rất tốt.

Ta thiếu điều bồi tiếp khuôn mặt tươi cười.

Thân vệ ủy khuất.

Hỗn trướng.

Tào Thuần triệt để nổi giận.

Nhưng ngay sau đó, hít sâu mấy hơi, mới thoáng đè xuống lửa giận trong lòng.

Đối với thân vệ nói: Đi.

Mang bản tướng đi xem một chút.

Nhạ.

Thân vệ lau mồ hôi trên trán.

Lập tức liền mang theo Tào Thuần hướng về phía nơi xảy ra chuyện đi đến.

Địa điểm xảy ra chuyện, cách nơi này không xa.

Bất quá hơn trăm cái hô hấp, liền đến nơi đó.

Xa xa, Tào Thuần liền nhìn thấy, thân vệ và bách tính đánh nhau thành một đoàn.

Trong chiến đoàn, hơn mười tên thân vệ và gần trăm vị bách tính, đang cùng một chỗ xé rách lấy.

Tào Thuần trong lòng lửa giận lần nữa hừng hực thiêu đốt.

Hắn nộ quát một tiếng nói: Dừng tay.

Thân vệ từng người toàn bộ đều dừng tay.

Chương 365

Nhưng những bách tính kia, lại phảng phất như không có nghe Tào Thuần nói chuyện, vẫn ở đó đuổi theo thân vệ đánh.

Tào Thuần nổi giận.

Hắn bạo quát một tiếng nói: Nếu còn không dừng tay, đừng trách bản tướng quân động thủ.

Trong lúc nói chuyện, hắn nhấc lên trường thương trong tay, trùng điệp nện trên mặt đất.

Bành.

Một đạo tiếng vang cực lớn theo đó truyền ra, trên mặt đất xuất hiện một cái hố sâu.

Theo đạo tiếng vang cực lớn này, bách tính mới dừng lại động tác.

Chỉ là, ánh mắt nhìn về phía thân vệ bất thiện.

Liền ngay cả ánh mắt nhìn về phía Tào Thuần, cũng mang theo mấy phần bất mãn.

Chỉ là, một điểm này bị bách tính che giấu.

Tào Thuần trong lòng kinh ngạc.

Tuy nhiên không biết chuyện gì xảy ra, nhưng có thể rõ ràng cảm giác được.

Thái độ những bách tính này, thay đổi.

Hoặc là, bởi vì vừa rồi đánh nhau một trận với thân vệ đi.

Hắn ở trong lòng, âm thầm giải thích cho mình.

Tào Thuần tiến lên mấy bước nói: Chư vị hương thân, bản tướng

hỏi một chút, ở giữa đã xảy ra chuyện gì sao.

Bách tính từng người hừ nhẹ một tiếng.

Chỉ là e ngại Tào Thuần, từng người không dám nói nhiều, chỉ từng người quay đầu đi.

Tào Thuần nhìn mà không hiểu ra sao.

Đợi hồi lâu, cũng không có bách tính đáp lời.

Hắn thở dài một hơi, phất phất tay nói: Được rồi, đều trở về đi.

Bản tướng cũng không muốn truy cứu nữa.

Trong lúc nói chuyện, xoay người hướng về phía cửa thành đi đến.

Chỉ là một khắc sau, một đạo thanh âm vang lên.

Tào tặc, sớm một chút thối lui ra khỏi Nhâm Thành.

Kinh.

Tào Thuần kinh ngạc.

Không ngờ tới, người ở nơi này, cư nhiên dám có người mắng Tào tặc.

Cái này, là không muốn sống nữa.

Hắn quay đầu, trên mặt một mảnh băng lãnh.

Ánh mắt của hắn quét qua trên thân mọi người phía sau, phảng phất như đang nhìn người chết.

Một bên thân vệ lại nhắc nhở nói: Tướng quân, thanh âm là từ bên kia phát ra.

Tào Thuần sững sờ.

Quay đầu nhìn lại, mới phát hiện, tại góc đường kia, có mấy trăm người.

Từng người tụ tập ở nơi đó, đang một mặt phẫn nộ nhìn Tào Thuần.

Muốn dân biến.

Tào Thuần có chút không dám tin nhìn hết thảy trước mắt.

Oanh long long.

Một đạo thanh âm cực lớn vang lên, thanh âm càng ngày càng gần.

Ngay sau đó mặt đất bắt đầu chấn động.

Bộ hạ Trần Húc bắt đầu công thành.

Tào Thuần trong lòng kinh hãi.

Vội vàng hướng về phía cửa thành đi đến.

Đúng lúc này, phía sau hắn, một đạo tiếng hô vang lên: Tống Vương tới.

Chúng ta mau đi ra nghênh tiếp a.

Thanh âm giống như đúc với thanh âm vừa rồi.

Hiển nhiên xuất từ cùng một người.

Tào Thuần mạnh mẽ quay đầu lại, ánh mắt quét qua trong đám người kia.

Chỉ là quét mắt một lần, cũng không có nhìn thấy người cao giọng hô.

Hắn quay đầu nhìn về phía thân vệ bên người, trong mắt mang theo vẻ hỏi thăm.

Thân vệ lại toàn bộ đều lắc đầu, ra hiệu không có nhìn thấy người nói chuyện.

Mắt thấy bách tính quần tình kích ngang, Tào Thuần bất đắc dĩ, chỉ có thể đại thủ vung lên.

Lập tức, thân vệ phía sau toàn bộ đều đón đi lên.

Trong đám người bách tính, có một người khóe miệng lộ ra một tia cười yếu ớt.

Chính là mật thám dưới trướng Từ Thứ.

Mắt thấy thân vệ xông tới, vội vàng hướng về phía sau chạy đi, vừa chạy vừa hô to: Cứu mạng a.

Tào quân giết người.

Trong tiếng hô hoán, trong đám người không ít người, cũng hướng về phía bốn phía chạy đi.

Vừa chạy, một bên không ngừng kêu to.

Nhanh tới người a, cứu mạng a.

Thái thú dẫn binh đánh người rồi.

Lần này, Tào Thuần triệt để mộng.

Nhưng ngay sau đó, trong lòng hắn mãnh liệt nhảy một cái.

Sự tình nếu không khống chế lại, chỉ sợ trong thành thật sự muốn loạn.

Như thế, thành này muốn thủ được, chỉ sợ khó càng thêm khó.

Tào Thuần trường thương trong tay mãnh liệt nện xuống đất nói: Giết.

Ngay sau đó, binh sĩ phía sau, hướng về phía bách tính xông tới.

Mật thám thấy binh sĩ xung phong liều chết, vội vàng chạy về phía nơi bách tính tụ cư.

Từ từ, càng ngày càng nhiều bách tính tụ tập lại.

Trần Húc mang theo đại quân dưới trướng, trực bức Nhâm Thành.

Tôn Kiên và Tôn Sách hai người, là tiên phong lần này.

Chương 366

Tôn Sách gialo ngựa vọt ra.

Lãng thanh đại quát: Tào Thuần tiểu nhi.

Nhanh chóng đi ra, đánh một trận với Tôn Sách đại gia.

Nhưng Tôn Sách kêu gào hồi lâu, Tào Thuần cũng không có xuất hiện.

Không khỏi pha phần kinh ngạc.

Chuyện gì xảy ra.

Tránh mà không chiến sao.

Phía trên tường thành Nhâm Thành, lúc này sớm đã hoảng thành một mảnh.

Đội trưởng lãng thanh đại quát: Nhanh, mau mời tướng quân.

Binh sĩ xuống dưới tìm hồi lâu.

Nhưng Tào Thuần không có đến.

Đội trưởng gấp đến độ đầu đầy mồ hôi.

Từ Thứ tiến lên bẩm báo nói: Chúa công, tất là phương án của ta thành công.

Trần Húc mỉm cười.

Trong lòng cũng pha phần hiếu kỳ, cũng không biết trong thành bây giờ là dạng gì.

Bất quá Tào Thuần mãi vẫn không có xuất hiện, tất là cận huống bất giai tình huống hiện tại không tốt đi.

Lập tức, Trần Húc đại thủ vung lên nói: Công thành.

Nhạ.

Tôn Sách đại hỉ.

Tôn Kiên thấy thế, cũng đương nhân bất nhượng.

Đối với phía sau lãng quát một tiếng nói: Đem khí giới công thành, toàn bộ đẩy lên cho ta.

Lập tức.

Oanh long long.

Xe đụng, Xe Lữ Công Lâm Trùng cùng Phích Lịch xa toàn bộ đều bị đẩy lên.

Binh sĩ trên tường thành, lập tức có chút hoảng.

Những khí giới công thành này, thực sự quá sinh mãnh một chút.

Nhìn xem, làm cho người ta sợ hãi a.

Đội trưởng nộ thanh quát: Tướng quân người đâu.

Binh sĩ run giọng nói: Tướng quân, hắn. không tìm thấy.

Nhìn bách tính trước mặt càng ngày càng nhiều, trong lòng Tào Thuần phảng phất có một vạn đầu thảo nê mã chạy qua.

Hắn lúc này, có chút không hiểu cho nên.

Rõ ràng trước đó êm đẹp, vì sao lại diễn biến thành cái dạng này.

Hắn cũng có chút hối hận.

Nếu trước đó sớm đem những bách tính nháo sự kia vây giết, liền không có việc gì.

Chỉ là lúc ấy, hắn còn tâm tồn may mắn.

Lúc này, đại quân đã đến sau lưng hắn.

Hắn đại thủ vung lên nói: Cho ta vũ lực trấn áp.

Lập tức, trong thành bắt đầu chém giết.

Trần Húc mang theo binh mã dưới trướng, hướng về phía tường thành công tới.

Đan Dương tinh binh, Bạch Nhĩ tinh binh, toàn bộ đều đẩy khí giới công thành, hướng về phía tường thành xông tới.

Tương đối với Phụng Cao ở quận Thái Sơn và Vô Diêm ở quận Tế Bắc trước đó, tường thành cùng cửa thành Nhâm Thành, tương đối muốn cao lớn hơn không ít.

Hơn nữa, bởi vì có binh sĩ canh giữ, độ khó công chiếm cũng lớn hơn không ít.

Nhìn đại quân ngoài thành đẩy khí giới công thành xông lên, binh sĩ trên tường thành, từng người trong lòng đại kinh.

Đội trưởng nhìn chằm chằm phía dưới hồi lâu.

Mới thở dài một hơi nói: May mắn.

Lần này trong khí giới công thành, không có vân thê.

Không có vân thê, liền mang ý nghĩa, hắn chiếm hữu ưu thế.

Chí ít, chiếm cứ tường thành, dưới thế cư cao lâm hạ, đối với việc công kích ưu thế rất lớn.

Nhưng ngay sau đó, đội trưởng cả người ngây ngẩn cả người.

Hắn nhìn thấy Đan Dương tinh binh, từng người toàn bộ đều vọt vào trong Xe Lữ Công Lâm Trùng.

Xe Lữ Công Lâm Trùng tổng cộng có năm tầng, mỗi tầng đều đứng mấy trăm tên binh sĩ.

Những binh sĩ này, từng người đều giơ cung tiễn, bắt đầu hướng về phía bọn hắn bắn tới.

Làm cho hắn bất ngờ nhất chính là, có không ít binh sĩ, thậm chí leo lên nóc Xe Lữ Công Lâm Trùng.

Xe Lữ Công Lâm Trùng cao tới bốn năm trượng, địa phương đỉnh xe cơ hồ chênh lệch không nhiều với độ cao tường thành.

Còn có loại thao tác này.

Hắn triệt để hoảng loạn.

Nhưng ngay sau đó, cưỡng ép trấn định lại, vội vàng hạ lệnh, để binh sĩ trên tường thành, bắt đầu hướng Xe Lữ Công Lâm Trùng xạ kích.

Song phương bắt đầu bắn nhau.

Chỉ là, Đan Dương tinh binh trên Xe Lữ Công Lâm Trùng, đối với bắn tên vưu vi thiện trường vô cùng giỏi.

Số lượng Xe Lữ Công Lâm Trùng, cũng chừng hai mươi chiếc nhiều.

Như thế, dưới mấy đợt mưa tên, binh sĩ trên tường thành ngược lại chiếm cứ thế yếu.

Tôn Kiên, Tôn Sách hai cha con thấy có cơ hội.

Lập tức leo lên Xe Lữ Công Lâm Trùng, hướng về phía nóc Xe Lữ Công Lâm Trùng leo đi.

Bên trong Nhâm Thành.

Tại dưới sự trấn áp của đại quân, bách tính phản kháng, từ từ bị trấn áp xuống.

Tào Thuần liền vội vàng hấp tấp mang theo đại quân, hướng về phía tường thành chạy đi.

Khi hắn đến phía dưới tường thành, nhìn thấy mưa tên trên tường

thành, trong lòng của hắn không khỏi trầm xuống.

Chương 367

Mưa tên dày đặc như vậy, lấy những thủ binh tường thành kia, làm sao thủ được.

Hắn lòng nóng như lửa đốt.

Lập tức, Tào Thuần đại quát một tiếng nói: Tướng sĩ, cùng ta xông lên a.

Xông lên a.

Hắn một ngựa đi đầu, xông lên tường thành.

Lúc này Tôn Sách đã leo lên nóc Xe Lữ Công Lâm Trùng.

Tay xách Tùng Văn Cổ Đĩnh Đao, một ngựa đi đầu, hướng về phía tường thành vọt tới.

Ngay sau đó, mắt của hắn hơi sáng lên.

Hắn nhìn thấy, ở trước mặt hắn, một người thân mặc khôi giáp tướng quân, đang leo lên tường thành.

Người này, nhất định là một tên tướng lĩnh.

Trong lòng đại hỉ.

Lập tức Tôn Sách nhảy một cái, hướng về phía trên tường thành nhảy tới.

Trong miệng hô to một tiếng nói: Ngô nãi Tôn Sách, tướng giặc chạy đi đâu.

Trong lúc nói chuyện, cao cao giơ trường thương trong tay, hướng về phía tên tướng lĩnh kia bổ tới.

Tào Thuần mới vừa vặn từ phía dưới tường thành xông lên.

Thấy có một người đương đầu bổ tới, theo bản năng liền rút thương ra đón đỡ.

Đang.

Một đạo tiếng vang cực lớn truyền đến, cả người hắn, cũng hướng về phía sau lùi lại hai bước.

Hắn đại kinh thất sắc.

Người này thật sinh mãnh.

Tôn Sách đại hỉ.

Từ một lần giao phong vừa rồi, hắn cảm nhận được tên tướng lĩnh trước mặt, định nhiên không phải nhân vật bình thường.

Trong lòng không khỏi hưng phấn.

Tôn Sách vũ động trường thương trong tay, triển khai một vòng đoạt công.

Phía dưới tường thành.

Trần Húc nhìn thấy trên tường thành xuất hiện một viên tướng lĩnh, lập tức định tình nhìn lại.

Ngay sau đó, thuộc tính của tên tướng lĩnh kia cũng xuất hiện ở trước mặt hắn.

Tính danh: Tào Thuần, tự Tử Hòa Tuổi tác: 24 tuổi Thống suất: 86, Võ lực: 82, Trí lực: 55, Chính trị: 45, Mị lực: 60.

Trần Húc hơi sững sờ.

Người này, chính là Tào Thuần.

Vị thống soái Hổ Báo Kỵ.

Sau khi Tào Thuần chết, Tào Tháo liền đem Hổ Báo Kỵ thu hồi, do chính mình thống lĩnh.

Từ đó cũng có thể biết được chỗ lợi hại của Tào Thuần.

Bất quá đáng tiếc.

Tào Thuần cùng ai đánh không tốt, lại cứ muốn cùng Tôn Sách đánh.

Võ lực Tôn Sách kia, cho dù là ở trong toàn bộ Tam Quốc, cũng có thể xếp tại mười vị trí đầu.

Lại thêm Tôn Sách sau khi bái hắn làm thầy, thương pháp kia dưới sự điều giáo của hắn, cũng có tiến bộ rõ rệt.

Tào Thuần, làm sao có thể là đối thủ của Tôn Sách.

Lập tức, trên mặt hắn thản nhiên cười một tiếng, nhìn về phía bên cạnh nói: Không sai biệt lắm.

Chúng ta thu thập một chút, chuẩn bị tiến thành.

Từ Thứ nghe vậy sững sờ.

Bất quá ngay sau đó, liền đại hỉ xuống dưới truyền lệnh.

Tào Thuần chỉ cảm thấy có khổ không nói ra được.

Nếu hắn biết được suy nghĩ trong lòng Trần Húc, chỉ sợ sẽ lớn tiếng kêu oan.

Hắn cũng không muốn đụng Tôn Sách a.

Tôn Sách dũng mãnh bực này, vừa lên đến một câu cũng không nói, liền đánh một vòng đoạt công.

Bây giờ hắn, sớm đã trái chi phải chống.

Nếu không phải có binh sĩ bên cạnh hỗ trợ, đã sớm lạc bại.

Tôn Sách trong lòng, lại có một phen tính toán khác.

Đối với cái tên Tào Thuần này, hắn định bắt sống.

Võ lực Tào Thuần, so ra thì kém hắn không nhỏ.

Vốn dĩ, nếu chỉ một thương đâm chết, hắn có mấy lần cơ hội.

Nhưng, hắn muốn bắt sống Tào Thuần.

Mắt Tôn Sách hơi sáng lên, một khắc sau, thức thứ nhất của Bá Vương Thương pháp theo đó dùng ra.

Chỉ thấy trường thương trong tay run lên.

Bá.

Liên tiếp ba đạo thương ảnh, xuất hiện tại trước mặt Tào Thuần.

Tào Thuần cực lực ngăn cản, lại phát hiện, vũ khí của Tôn Sách đã gác ở bên cạnh cổ hắn.

Tào Thuần cười khổ một tiếng.

Hắn, tận lực.

Chỉ là đối phương thực sự quá mức lợi hại, hắn cũng không thể làm gì.

Tôn Sách tiến lên một bước, trong tay một phát bắt được Tào Thuần nói: Nếu không phải muốn bắt sống ngươi, ta sớm đã giết ngươi rồi.

Ngay sau đó đẩy Tào Thuần một cái nói: Đi thôi.

Binh sĩ trên tường thành, muốn tiến lên giải cứu Tào Thuần.

Chỉ là, lúc này binh sĩ phía trên Xe Lữ Công Lâm Trùng, từng người đã xông lên tường thành.

Liền ngay cả Tôn Kiên, cũng xông lên tường thành.

Tại sau đó, cục diện Nhâm Thành rất nhanh liền bị ổn định lại.

Chương 368

Nhâm Thành, bên trong Quận thủ phủ.

Trần Húc cao tọa tại chính trung ương đại đường, nhất ứng sự nghi toàn bộ đều an bài xuống dưới.

Tôn Sách hưng phấn đi đến, đối với Trần Húc một cung thân nói: Sư tôn, nhìn thấy Bá Vương Thương pháp ta vừa rồi thi triển sao.

Thế nào.

Thi triển cũng được chứ.

Trần Húc thản nhiên cười nói: Không sai.

Chỉ là nếu có thể dùng ra mấy thức phía sau, thì tốt hơn rồi.

Trên mặt Tôn Sách lộ ra mấy tia khổ sắc.

Hắn cũng muốn dùng ra a.

Chỉ là, Bá Vương Thương pháp quá khó, hắn chỉ học được thức thứ nhất.

Hắn cười làm lành nói: Sư phụ yên tâm, hai ngày nữa, thức thứ hai kia ta liền có thể dùng được.

Tốt.

Trần Húc thản nhiên cười nói, Vậy bản vương liền rửa mắt mà đợi.

Tôn Sách vội vàng chuyển di chủ đề nói: Sư phụ, Tào Thuần kia, xử lý như thế nào.

Giam lại trước đi.

Trần Húc phất phất tay, không thèm để ý nói.

Về phần chiêu hàng Tào Thuần.

Vậy thì thôi đi.

Tào Tháo một ngày còn tại, muốn chiêu lãm Tào Thuần, kia thuần túy là tốn công mà không có kết quả.

Sự tình tiếp theo, rất đơn giản.

Có một ban nhân mã dưới trướng ở đây, sự tình tiếp theo của Nhâm Thành, căn bản không cần hắn quan tâm nhiều.

Theo hành động của Tôn Kiên, Tôn Sách và bọn người Trần Húc, ngày thứ hai, mấy cái huyện thành quận Nhâm Thành, toàn bộ đều nạp vào dưới trướng.

Trần Húc trong lòng lại đang âm thầm trù tính.

Bây giờ là ngày thứ tám.

Đến ngày thứ mười một, hiệu quả của Binh quý thần tốc và Công thành bạt trại, liền sẽ biến mất.

Cũng chính vì vậy, hắn hy vọng có thể trong vài ngày, cầm xuống toàn bộ Duyện Châu.

Duyện Châu, bây giờ chỉ còn lại một quận trước mắt.

Cũng chính là lão sào Sơn Dương quận của Tào Tháo.

Nếu đổi một người tọa trấn, đối với việc trong ba ngày cầm xuống quận Sơn Dương hắn có lòng tin rất lớn.

Nhưng có Tào Tháo cùng văn võ dưới trướng hắn ở đây, ngược lại xác thực có thể cân nhắc một phen.

Đúng lúc này, thân vệ vội vàng tới.

Đối với Trần Húc ôm quyền nói: Khởi bẩm chúa công, tướng quân Tử Long trở về.

A.

Trần Húc cười vang nói, Mau mau cho mời.

Không bao lâu, Triệu Vân, Thái Sử Từ, Quách Gia, Tuân Du một đám người, toàn bộ đều đi đến.

Đối với Trần Húc khom người thi lễ nói: Chúa công.

Chư vị một đường vất vả.

Mau mau ngồi đi.

Trần Húc cười nói.

Mọi người cũng không khách khí, nhao nhao ngồi xuống.

Triệu Vân đối với Trần Húc ôm quyền nói: Chúa công, thuộc hạ có một chuyện không rõ.

A.

Tử Long có chuyện gì, cứ nói thẳng.

Trần Húc thản nhiên cười nói.

Chúa công, ta muốn biết, tốc độ của ngài, vì sao lại nhanh như thế.

Vì sao lại nhanh như thế.

Nguyên nhân nha, tự nhiên là có.

Chủ yếu nhất, tự nhiên là hiệu quả của tấm thẻ Binh quý thần tốc dùng một lần kia.

Chỉ là, những lời này, tự nhiên không tiện nói nhiều.

Lập tức, hắn chỉ thản nhiên cười nói: Khả năng bản vương vận khí tương đối tốt đi.

Hắn đối với Từ Hoảng vẫy vẫy tay.

Từ Hoảng một mặt bất đắc dĩ đi ra, ôm quyền nói: Chúa công.

Thế nào, nhận cuộc vui chịu thua chứ.

Khóe miệng Trần Húc mang theo mấy phần nghiền ngẫm.

Từ Hoảng ngạnh cổ nói: Đó là tự nhiên.

Trần Húc đưa tay chỉ nói: Bá Vương Thương của bản vương ở nơi đó.

Nhạ.

Từ Hoảng ứng một tiếng, lập tức hướng về phía nơi hẻo lánh để Bá Vương Thương đi đến.

Hắn hai tay dùng sức, đem Bá Vương Thương vác lên.

Nhìn bộ dáng pha phần cố hết sức của hắn, ở đây tất cả mọi người, toàn bộ đều lộ ra một tia ý cười.

Trần Húc đối với Từ Hoảng, pha phần coi trọng.

Bây giờ, hắn cũng đối với Thần cấp tuyển trạch hệ thống có chút hiểu rõ.

Nếu muốn phát động nhiệm vụ, một bên cần phải có hai loại tuyển chọn khác biệt.

Nếu do người bên cạnh đưa ra, khả năng phát động nhiệm vụ, rất cao.

Mấy ngày nay tiếp xúc, hắn phát hiện Từ Hoảng là một nhân tài.

Nếu bồi dưỡng tốt, không chừng nhiệm vụ về sau sẽ kích hoạt dễ dàng hơn.

Không bao lâu, Giả Hủ và Từ Thứ, toàn bộ đều đi đến.

Trần Húc thản nhiên cười nói: Chư vị, tiếp theo liền muốn đối mặt lão sào Sơn Dương quận của Tào Tháo.

Thế nào, chư vị có cái nhìn gì không.

Hắn đầu tiên nhìn về phía Từ Thứ nói: Nguyên Trực, ngươi giúp ta đem tình huống quận Sơn Dương giới thiệu một lần đi.

Từ Thứ đối với Trần Húc ôm quyền một cái, mới nói đĩnh đạc: Quận Sơn Dương là lão sào Tào Tháo, Tào Tháo ở trong đó kinh doanh hồi lâu, trước đó lúc Lữ Bố đến, cũng không có đem quận Sơn Dương đoạt đi.

Từ đó có thể nhìn ra, Tào Tháo tại quận Sơn Dương, kinh doanh pha phần thành công.

Chí ít, dân tâm trong quận Sơn Dương, là tại bên phía Tào Tháo.

Trần Húc nghe vậy, khoát tay áo nói: Nguyên Trực, liên quan tới vấn đề dân tâm trong quận Sơn Dương, bản vương ngược lại có cái nhìn khác biệt.

Từ Thứ không khỏi vì đó sững sờ.

Hắn muốn phản bác, nhưng mãnh liệt nhớ tới sự tình Nhâm Thành.

Rất rõ ràng.

Tại trước đó, dân tâm trong Nhâm Thành, rõ ràng cũng chưởng khống tại trong tay Tào Thuần.

Nhưng, tại một ngày kia, cái tình huống này đã xảy ra biến hóa.

Điểm này, thẳng cho đến bây giờ, hắn đều không có hiểu rõ.

Đối với vấn đề này, hắn cũng từng tuân vấn Trần Húc.

Chỉ là câu trả lời Trần Húc cho hắn, làm cho hắn có chút sờ không được đầu não.

Quách Gia không biết những tình huống này, nói: Chúa công, chẳng lẽ bên trong quận Sơn Dương, xảy ra biến cố gì.

Trần Húc sững sờ.

Đối với cái này tự nhiên không thể nói thật.

Lập tức, hắn giả bộ thoáng trầm ngâm một hồi, nói: Cụ thể biến cố, nói thật, bản vương cũng không quá rõ ràng.

Nhưng bản vương biết, dân tâm bách tính dưới trướng Tào Tháo, thiên hướng về ta.

Lời này vừa nói ra, Quách Gia, Giả Hủ bọn người, cùng nhau sững sờ.

Quách Gia không dám tin nói: Chúa công, chuyện dân tâm này, ngài có thể xác nhận.

Tự nhiên.

Trần Húc gật đầu nói, Cái khác không dám nói, nhưng dân tâm Duyện Châu, bản vương dám xác định, là thiên hướng về ta.

Quách Gia, Giả Hủ bọn người cùng nhau hít vào một ngụm khí lạnh.

Chương 369

Dân tâm.

Nơi dân tâm có thể lợi dụng, thực sự quá nhiều.

Lập tức, Từ Thứ đem sự tình trước đó phát sinh tại Nhâm Thành, nói cho Quách Gia.

Nghe xong, từng người thầm tắc lưỡi.

Sự tình này, mạo tự có chút quỷ dị a.

Trong lòng bọn hắn hiếu kỳ, không biết Trần Húc rốt cuộc làm như thế nào.

Lập tức, từng người toàn bộ đều nhìn về phía Trần Húc, muốn biết Trần Húc rốt cuộc làm sao làm được.

Chỉ là, nghênh tiếp ánh mắt bọn hắn, là nụ cười nhàn nhạt kia của Trần Húc.

Quách Gia lược trầm ngâm nói: Chúa công, nếu dân tâm có thể dùng, vậy chuyện này, ngược lại có không ít văn chương có thể làm.

Trần Húc gật đầu nói: Không sai, Nguyên Trực, tại trong thành Xương Ấp, có nhân viên tình báo của ta sao.

Từ Thứ gật đầu nói: Chúa công, trong thành Xương Ấp, đã sớm an trí nhân viên tình báo.

Thời điểm cần, tùy thời có thể động dụng.

Tốt.

Trần Húc cười vang nói, Như thế rất tốt.

Đến, mọi người cùng nhau tính toán, cho Tào Tháo chỉnh chút việc

làm.

Lập tức, mấy người Quách Gia, Tuân Du, Giả Hủ, Từ Thứ, nhao nhao mở miệng.

Hợp lại cùng nhau, càng nói càng vui sướng.

Một bên Từ Hoảng đang bưng lấy Bá Vương Thương, theo bản năng xiết chặt y phục trên người.

Không biết vì sao, nghe mấy người Trần Húc nói, tổng cảm giác trên thân lạnh sưu sưu.

Trong thành Xương Ấp.

Bên trong Châu Mục phủ.

Tuân Úc vội vàng hấp tấp đi đến, đối với Tào Tháo ôm quyền nói: Chúa công, trong thành xảy ra chuyện.

Văn Nhược sao, xảy ra chuyện gì.

Tào Tháo đem ánh mắt từ trên thẻ tre trong tay dời đi, nói.

Chúa công, góc Đông Bắc trong thành hỏa hoạn.

Tuân Úc vội vàng nói.

Cái gì.

Thẻ tre trong tay Tào Tháo rơi trên mặt đất.

Góc Đông Bắc là nơi lương thương, nếu quả thật lương thương xảy ra vấn đề, vậy phiền phức liền lớn.

Hắn vội vàng tuân vấn nói: Văn Nhược, rốt cuộc chuyện gì xảy ra.

Tuân Úc ôm quyền thi lễ nói: Trước mắt hỏa thế đã được dập tắt, sơ bộ tra rõ, là có người cố ý phóng hỏa.

Có người phóng hỏa.

Sắc mặt Tào Tháo lạnh xuống.

Hắn vỗ bàn một cái, lệ thanh nói: Ai.

Ai dám làm như thế.

Tuân Úc lắc đầu nói: Việc này còn đang trong quá trình truy tra, bất quá chứng cớ nhắm ngay phủ đệ Tào Nhân tướng quân.

Cái gì.

Tào Tháo nghe vậy, rõ ràng liền sững sờ.

Đúng lúc này, một người từ bên ngoài vội vàng hấp tấp chạy vào.

Người chưa vào, thanh âm đã truyền vào.

Chúa công, ngài phải làm chủ cho ta a.

Nghe thanh âm kia, thình lình chính là Tào Nhân.

Tào Tháo cùng Tuân Úc liếc nhau một cái.

Tào Nhân tiến vào bên trong, kính trực đối với Tào Tháo một cung thân nói: Chúa công, ngài phải làm chủ cho ta a.

Chúa công, ta làm sao có thể vì đi thiêu quân lương của ta.

Ta, thế nhưng là tông đệ của ngài a.

Cái này, không có đạo lý nào.

Trong lúc nói chuyện, trong thanh âm ẩn ẩn có mấy phần nức nở.

Tào Tháo bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

Hắn tự nhiên biết Tào Nhân là đang diễn kịch.

Nhưng Tào Nhân là tông đệ, hắn cũng không thể bỏ mặc.

Lại thêm Tào Nhân người này là văn võ toàn tài, cũng là cánh tay đắc lực.

Lập tức hắn đứng dậy, tự mình tiến lên, đem Tào Nhân đỡ dậy.

Mới nói: Tử Hiếu a.

Ngươi làm sao có thể là phạm nhân phóng hỏa.

Yên tâm, việc này, ta nhất định triệt tra, trả cho ngươi một cái trong sạch.

Tào Nhân mới thoáng bình tức một chút.

Lời của hắn vừa dứt, nghe được bên ngoài có tiếng bước chân vội vàng.

Không bao lâu, Hí Chí Tài từ bên ngoài đi đến.

Hí Chí Tài đối với Tào Tháo ôm quyền nói: Chúa công, xin nhất định phải làm chủ cho thuộc hạ a.

Tào Tháo lông mày hơi nhảy một cái, nói: Chí Tài, đã xảy ra chuyện gì.

Hí Chí Tài ôm quyền khom người nói: Chúa công, trong phủ ta vừa mới bị tẩu thủy cháy.

Thật vất vả mới dập tắt, lại phát hiện trong phủ ta thất thiết mất trộm.

Tào Tháo lông mày nhíu lại.

Hắn ý thức được có chút không thích hợp.

Văn võ dưới trướng tiếp hai liên ba xảy ra chuyện, những sự tình như vậy, trước đây chưa từng có.

Rõ ràng, khẳng định có người đang đảo loạn.

Chỉ là nhất thời, thực sự không biết là ai đang đảo loạn.

Tào Tháo chỉ có thể tiến lên, đem Hí Chí Tài đỡ dậy nói: Chí Tài a, ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ giúp ngươi tra rõ ràng.

Trong lúc nói chuyện, hướng về phía Tuân Úc sử một cái nhan

sắc.

Tuân Úc cũng tiến lên một bước khuyên nhủ: Chí Tài, việc này không cần nóng nảy, chúa công nhất định sẽ làm chủ cho ngươi.

Chỉ là bây giờ, trong thành nhiều nơi xuất hiện vấn đề, cần Chí Tài cùng nhau xử lý.

Hí Chí Tài nghe vậy sững sờ nói: Nhiều nơi xuất hiện vấn đề.

Không sai.

Tuân Úc gật đầu, ngay sau đó đem sự tình nhất nhất nói một lần.

Đúng lúc này, Hạ Hầu Đôn từ bên ngoài đi nhanh đi đến.

Tiến vào trong phòng, kính trực nhìn về phía Tào Tháo nói: Mạnh Đức, đại sự không ổn.

Tào Tháo thân thể rùng mình một cái.

Hôm nay nghe quá nhiều tin tức xấu rồi.

Nhìn Hạ Hầu Đôn bộ dáng, hiển nhiên cũng không phải một chuyện nhỏ.

Lại nghe Hạ Hầu Đôn trực tiếp nói: Mạnh Đức, vừa rồi phía nam thành dân tâm rung chuyển.

Nếu không phải ta vừa vặn ở nơi đó, đem trấn áp xuống, nếu không thì, chỉ sợ hậu quả khó mà lường được.

Cái gì.

Lần này, Tào Tháo thật sự kinh hãi.

Nếu phát sinh dân biến, vậy sự tình liền náo lớn rồi.

Dân biến bạo phát về sau, hiện trường khẳng định sẽ một mảnh bừa bộn.

Tác dụng phụ mang đến, cũng tương đương to lớn.

Hắn vội vàng nói: Nguyên Nhượng, cẩn thận nói cho ta nghe.

Lập tức, Hạ Hầu Đôn liền bắt đầu giảng thuật.

Sự tình cũng thật kỳ quái.

Thời điểm vừa rồi, bất quá là một tên binh sĩ cùng một cái bách tính cãi nhau hai câu, nhưng về sau, sự tình rất nhanh liền thăng cấp.

Chương 370

Bách tính chung quanh từng người toàn bộ đều xông tới.

Sự tình cũng càng diễn càng liệt.

Nếu không phải ta quả quyết dẫn binh trấn áp, nếu không thì, chỉ sợ cục thế sẽ trở nên càng không thể vãn hồi.

Tào Tháo lông mày lại nhíu lại.

Từ trong đó, hắn nghe được chỗ không đúng.

Dựa theo bình thường, bách tính Xương Ấp, đối với hắn rất nhận đồng.

Dưới tình huống cãi nhau như thế này, bách tính cũng sẽ nể mặt Tào gia mà nhẫn nại.

Tào Tháo trong lòng, một cái ý niệm toát ra.

Chẳng lẽ, dân tâm thay đổi.

Nhưng ngay sau đó, Tào Tháo lắc đầu đem cái ý niệm này đè xuống.

Làm sao có thể.

Đây chính là dân tâm a.

Hắn từ trước tới nay, dưới sự quản lý của hắn, bách tính Duyện Châu đối với hắn lòng quy thuộc rất mạnh.

Lại thêm thủ hạ văn võ cũng đồng tâm hiệp lực.

Cũng chính vì vậy, hắn đối với việc thủ được quận Sơn Dương có lòng tin.

Nhưng dân tâm nếu thật sự xảy ra vấn đề, vậy thì phiền toái.

Cứ như vậy, chỉ sợ ở giữa văn võ cũng sẽ xuất hiện vấn đề.

Nghĩ tới đây, Tào Tháo rốt cuộc ngồi không yên.

Đằng một tiếng từ trên mặt đất đứng lên, mới lãng thanh quát: Nguyên Nhượng, nhanh, mang ta đi ra bên ngoài xem một chút.

Hạ Hầu Đôn nghe vậy sững sờ.

Ngay sau đó gật đầu.

Lập tức một đám người cùng nhau hướng về phía bên ngoài đi đến.

Vào lúc chập tối, sau một ngày vất vả, Tào Tháo lại trở về phủ Châu Mục.

Hắn thở dài một hơi, đứng bên cửa sổ, nhìn cảnh sắc bên ngoài.

Đúng lúc này, Tuân Úc từ bên ngoài đi vào, hướng về phía Tào Tháo chắp tay nói: Chúa công.

Là Văn Nhược sao.

Tào Tháo quay đầu, nhìn Tuân Úc một cái.

Lập tức hắn ba bước đi làm hai, đi tới trước mặt Tuân Úc, cấp thiết hỏi: Văn Nhược, sự tình xử lý có thuận lợi không.

Tuân Úc phất phất tay nói: Chúa công yên tâm, những sự tình kia ta đã xử lý tốt rồi.

Bá tánh, ta cũng đã tiến hành an ủi.

Trong lúc nói chuyện, trên mặt lộ ra một tia mệt mỏi.

Vất vả cho Văn Nhược rồi.

Tào Tháo lộ ra một tia cảm kích nói, Nếu không có Văn Nhược giúp đỡ xử lý, chỉ sợ sự tình sẽ không thuận lợi như thế.

Tuân Úc trên mặt vẫn nghiêm nghị như vừa rồi: Chúa công không

cần như thế.

Đây vốn là việc nằm trong phận sự của ta.

Nhưng ngay sau đó, hắn thoáng dừng lại, mày hơi nhíu nói: Chỉ là cục thế hiện nay, có chút không dung lạc quan a.

Ai.

Tào Tháo chào hỏi Tuân Úc ngồi xuống, lập tức khẽ thở dài, Từ tình huống hôm nay mà xem, xác thực có chút không dung lạc quan.

Chúa công, theo ta thấy, dân tâm tựa hồ đã thay đổi.

Tuân Úc trong lời nói mang theo vài phần kinh ngạc.

Tào Tháo gật gật đầu nói: Không sai.

Đây cũng là chỗ khiến ta kinh ngạc.

Nói xong, hắn thở dài một tiếng: Tào mỗ ta từ khi nhập chủ Duyện Châu tới nay, cũng là cẩn thận tỉ mỉ.

Vẫn luôn cho rằng bá tánh đối với Tào mỗ ta cũng khá là tán đồng.

Chỉ không biết vì sao, dân tâm hôm nay lại có biến hóa lớn đến như vậy.

Tuân Úc trầm ngâm một chút rồi nói: Chúa công, theo Úc tra xét, sự biến hóa của dân tâm tựa hồ chỉ mới diễn ra trong mấy ngày gần đây.

Mấy ngày gần đây sao.

Tào Tháo lâm vào trầm tư.

Hắn suy nghĩ tỉ mỉ hồi lâu, cũng không minh bạch duyên cớ làm dân tâm biến hóa.

Hình như gần đây hắn cũng không có làm chuyện gì tổn hại đến dân tâm Duyện Châu a.

Hắn nhìn về phía Tuân Úc, kinh ngạc hỏi: Văn Nhược, gần đây ta có biến hóa gì sao.

Biến hóa.

Tuân Úc lắc lắc đầu nói, Gia đình, công việc, hết thảy đều như thường ngày.

Nói đến đây, hắn lại đột nhiên khựng lại.

Hắn thả chậm ngữ tốc nói: Nếu nói biến hóa, thì cũng không phải là không có.

Trước mắt Tào Tháo không khỏi sáng lên: Văn Nhược, rốt cuộc là có biến hóa gì.

Tuân Úc không nói chuyện, chỉ thở dài một hơi.

Tào Tháo nghe vậy sửng sốt, nhưng rất nhanh liền minh ngộ.

Ngay sau đó, hắn cũng khẽ thở dài một hơi nói: Sự biến hóa mà Văn Nhược nói, hẳn là việc Trần Húc xâm lấn Duyện Châu ta đi.

Hắn bưng chén rượu lên, ngửa cổ uống một hơi cạn sạch, mới nói: Vì sao Trần Húc kia vừa đến quận Sơn Dương, dân tâm Xương Ấp ta liền thay đổi.

Trong chuyện này, cũng không biết có liên hệ gì không.

Chúa công, không chỉ vẻn vẹn dân tâm Xương Ấp thay đổi, mà là toàn bộ quận Sơn Dương, dân tâm đều thay đổi.

Tuân Úc ung dung than thở.

Cái gì.

Chén rượu Tào Tháo vừa mới rót đầy, lạch cạch rơi xuống đất.

Rượu vẩy đầy người, nhưng Tào Tháo tựa hồ hoàn toàn chưa phát giác.

Hắn chỉ ngơ ngác nhìn Tuân Úc nói: Văn Nhược, lời này là thật.

Thiên chân vạn xác.

Tuân Úc từ trong tay áo lấy ra một xấp văn kiện nói, Những thứ này chính là tình báo từ các huyện thuộc quận Sơn Dương gửi về hôm nay.

Tào Tháo cầm lấy xem xét, trong lòng kinh hãi.

Không ngờ tới cục thế cư nhiên đã đến nông nỗi này.

Trước đó hắn vẫn luôn cho rằng chỉ có Xương Ấp xuất hiện vấn đề.

Lại không ngờ nguyên lai cả quận Sơn Dương đều đã xuất hiện vấn đề rồi sao.

Hắn kinh hô một tiếng: Văn Nhược.

Sao lại như vậy.

Chẳng lẽ Trần Húc kia thi triển yêu pháp hay sao.

Đối với câu hỏi của Tào Tháo, Tuân Úc không cách nào trả lời.

Trên thực tế, hắn cũng cảm thấy việc này giống như yêu pháp.

Tào Tháo trong lòng than một tiếng, nói: Hiện nay Trần Húc xâm lấn Duyện Châu ta, tốc độ các quận luân hãm quả thực có thể nói là nghe rợn cả người.

Cũng không biết Trần Húc kia rốt cuộc làm như thế nào.

Văn Nhược, có đối sách gì không.

Trước mắt Tuân Úc lóe lên một đạo thân ảnh.

Trên mặt người nọ thường xuyên treo một tia cười nhạt.

Hách nhiên là Trần Húc mà hắn từng gặp ở Dự Châu trước kia.

Trong lòng hắn cũng có chút cảm khái.

Tốc độ phát triển của Trần Húc xác thực nhanh đến mức làm người ta sợ hãi.

Hắn khẽ thở dài một tiếng nói: Chúa công, kế sách hiện nay chỉ sợ chúng ta chỉ có thể toàn thành giới nghiêm.

Toàn thành giới nghiêm.

Tào Tháo lẩm bẩm.

Trong lòng hắn có chút do dự.

Phi vạn bất đắc dĩ, hắn sẽ không chọn dùng sách lược toàn thành giới nghiêm.

Chỉ là cục diện trước mắt.

Hắn cắn cắn răng, một tia bá khí từ trên người thăng đằng: Vậy liền y theo ý Văn Nhược, từ hôm nay trở đi, toàn thành giới nghiêm.

Nhạ.

Tuân Úc đáp một tiếng, lập tức hướng ra phía ngoài đi đến.

Đợi Tuân Úc đi ra khỏi phủ Châu Mục, Tào Tháo đặt mông ngồi xuống.

Hắn liên tiếp cạn mấy chén, mới cắn răng nói: Trần Đông Thăng sao.

Đừng vội.

Cuộc so tài của chúng ta mới vừa vặn bắt đầu.

Chương 371

Ngày thứ hai.

Trong soái trướng Trần Húc.

Từ Thứ đẩy soái trướng ra, đi vào bên trong nói: Chúa công.

Trần Húc buông thẻ tre trong tay, nhìn về phía Từ Thứ nói: Nguyên Trực, có tình báo mới sao.

Từ Thứ gật gật đầu nói: Chúa công.

Tào Tháo đã có ứng đối.

Nga.

Trần Húc tới vài phần hứng thú.

Hắn từ trong tay Từ Thứ nhận lấy tin tức.

Chỉ lược nhìn qua, thần sắc hắn liền nghiêm lại.

Ngay sau đó không khỏi tán thán một tiếng nói: Tào Mạnh Đức, quả nhiên không hổ là Tào Mạnh Đức.

Chưa từng nghĩ tới hắn cư nhiên nhanh như vậy đã tìm được đối sách.

Từ Thứ cũng khẽ thở dài một tiếng nói: Kể từ sau khi trong thành giới nghiêm, các nơi trong thành đều có binh sĩ canh gác.

Như vậy, nhân viên tình báo dưới trướng chúng ta xác thực không tiện hành động.

Nếu cưỡng ép hành động, chỉ sợ những nhân viên tình báo thật vất vả mới bồi dưỡng ra sẽ vì vậy mà tổn thất.

Trần Húc gật gật đầu.

Đã như vậy, Nguyên Trực liền để bọn họ tùy cơ hành sự đi.

Nếu cơ hội không tốt, liền nằm vùng trước đã.

Vâng.

Thần sắc Từ Thứ rõ ràng có chút không tốt lắm.

Nhưng vẫn bão quyền đáp ứng.

Trần Húc khóe miệng hàm tiếu nói: Nếu đã như vậy, ta liền phải tiến hành bước thứ hai.

Bước thứ hai.

Thần tình Từ Thứ hơi ngẩn ra.

Hành động lần này còn có bước thứ hai sao.

Trần Húc chỉ đạm đạm cười, nói: Nguyên Trực, kỳ thật việc này cũng dễ thôi.

Nếu không thể tiếp tục tiến hành phá hoại, vậy liền chuyển vào hoạt động bí mật.

Dân tâm Xương Ấp vốn ở bên ta, lại do nhân viên tình báo châm ngòi, dân oán sẽ càng tích càng nhiều.

Hơn nữa, cho dù tiến hành giới nghiêm đối với trong thành, tối đa cũng chỉ giới nghiêm được những địa phương trọng yếu.

Còn những nơi khác thì.

Theo lời Trần Húc giảng thuật, đôi mắt Từ Thứ càng ngày càng sáng.

Hắn chưa bao giờ ý thức được, nguyên lai còn có thể chơi như vậy.

Hắn hướng về phía Trần Húc thật sâu thi lễ một cái nói: Lời của chúa công quả thực chưa từng nghe thấy, nhưng nếu suy nghĩ kỹ

càng, lại phát hiện trong đó ẩn chứa thâm ý vô cùng.

Trong lúc nói chuyện, ánh mắt hắn nhìn về phía Trần Húc tràn đầy kính bội.

Nhìn vẻ mặt hưng phấn của Từ Thứ, khóe miệng Trần Húc vi vi cười.

Lúc này hắn rốt cuộc phát hiện ra một ưu điểm lớn của Từ Thứ.

Đó chính là siêu cường năng lực học tập.

Năng lực học tập của Từ Thứ cho dù đặt ở toàn bộ Tam Quốc cũng là đếm được trên đầu ngón tay.

Phải biết rằng Từ Thứ khi còn trẻ là tập võ.

Chỉ vì một lần báo thù cho người khác, dùng bột phấn trắng bôi lên mặt để chạy trốn nhưng vẫn bất hạnh bị quan lại bắt giữ.

Bằng hữu của hắn đem tiền đến cứu hắn ra.

Cũng từ đó về sau, Từ Thứ thống định tư thống, quyết tâm bỏ võ học văn.

Hắn đi tứ xứ cầu học, cũng đến Dĩnh Xuyên cầu học.

Bất quá ngắn ngủn vài năm thời gian, tại mưu lược, chính vụ phương diện đều có tiến bộ cực lớn.

Càng trở thành mưu sĩ có số má của Tam Quốc.

Năng lực học tập của Từ Thứ khủng bố cỡ nào có thể thấy được chút ít.

Sau đó, dưới sự đề điểm của Trần Húc, Từ Thứ lại xúc loại bàng thông hiểu một biết mười, bàn luận thêm một ít cách nhìn khác.

Tùy sau, Quách Gia và Giả Hủ các loại cũng toàn bộ đều đi đến.

Khi nghe được Từ Thứ giảng giải đề nghị của Trần Húc xong,

ánh mắt bọn họ từng người toàn bộ đều sáng lên.

Bọn họ từng người kính bội nhìn Trần Húc.

Trong ánh mắt kia tràn đầy lửa nóng.

Sau đó, mọi người vây quanh đề nghị của Trần Húc bắt đầu thương nghị.

Trong đó, kế sách của Giả Hủ làm Trần Húc cũng không khỏi cả người phát lạnh.

Hắn rốt cuộc minh bạch vì sao Giả Hủ bị xưng là Độc Sĩ.

Ở Trần Húc xem ra, cái danh Độc Sĩ căn bản không đủ để thể hiện uy lực của Giả Hủ.

Ít nhất cũng phải ở trước mặt Độc Sĩ bỏ thêm chữ Kịch Cực mới được.

Xương Ấp, trong phủ Châu Mục.

Tào Tháo thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Nhìn Tuân Úc trước mặt, hắn lãng thanh cười to nói: Văn Nhược, không hổ là Tử Phòng của ngô.

Án theo phương pháp của ngươi giới nghiêm xong, trong thành Xương Ấp rốt cuộc không còn vấn đề như trước nữa.

Hắn vừa nói vừa hưng phấn cười to.

Trên mặt Tuân Úc cũng phù hiện một nụ cười.

Ngay lúc này, Hí Chí Tài từ bên ngoài chạy vào.

Báo.

Chúa công, các nơi trong thành xuất hiện hỏa hoạn lớn.

Tào Tháo sửng sốt nói: Sao có thể.

Trong mắt tràn đầy vẻ không thể tin, không phải đã giới nghiêm rồi sao.

Lại nghe Hí Chí Tài lắc lắc đầu nói: Lần này địa phương xuất hiện vấn đề bất đồng với những nơi trước đó.

Hiện giờ nơi xảy ra chuyện nãi là các chỗ hẻo lánh.

Lời vừa nói ra, Tào Tháo triệt để ngây ngẩn cả người.

Hắn có thể giới nghiêm toàn thành.

Hắn có thể phái binh sĩ thủ vệ tại các nơi yếu đạo trong thành.

Nhưng, đây cũng là cực hạn có thể làm được rồi.

Hiện giờ địa phương xảy ra chuyện lại hẻo lánh hơn rất nhiều, như vậy hắn lại có biện pháp nào.

Tuân Úc nghe vậy, mày cũng nhíu lại.

Như vậy, đối sách trước đó liền triệt để mất hiệu lực.

Lại thấy Tào Tháo nhìn về phía Tuân Úc nói: Văn Nhược, xem kế sách hiện nay, nên làm thế nào cho phải.

Tuân Úc buông tay.

Hắn cũng không có biện pháp.

Nếu triệt hạ binh lực ở các giao thông yếu đạo, các đại quan tạp, không cần nói cũng biết những nơi khẩn yếu này liền sẽ xuất hiện vấn đề.

Chương 372

Nhưng nếu không rút, cục diện trước mắt liền sẽ vẫn như cũ.

Hắn thở dài một tiếng nói: Kế sách hiện nay, chỉ có thể sử dụng Sát cử, Liên tọa chi kế.

Sát cử.

Liên tọa chi kế.

Biểu tình Tào Tháo hơi hơi sửng sốt.

Tuân Úc bất đắc dĩ than một tiếng nói: Kế này chính là đem bá tánh dựa theo địa vực, lấy hương làng làm đơn vị.

Mỗi cái hương lại lấy mười hộ làm một tổ.

Mười hộ nhân gia thực hiện tra cử, chế độ liên tọa.

Mỗi một hộ nhân gia đều đối với chín hộ nhân gia còn lại phụ trách trách nhiệm sát cử quan sát và tố giác.

Nếu hộ nhân gia nào xuất hiện vấn đề, tắc chín hộ nhân gia còn lại liền cùng nhau chịu xử phạt tương ứng.

Nếu trong một hương có hai tổ xuất hiện vấn đề, tắc Sắc phu người đứng đầu hương liền bị dùng xử phạt đồng dạng tiến hành trừng xử.

Tào Tháo nghe vậy sửng sốt, lập tức liền vỗ vỗ tay tán thán nói: Diệu.

Kế này thậm diệu.

Như vậy, giữa mười hộ nhân gia liền có trách nhiệm giám sát lẫn nhau.

Nhưng ngay sau đó, mày hắn hơi hơi nhíu lại nói: Văn Nhược, ta quan thần sắc ngươi có chút không đúng, chẳng lẽ Sát cử, Liên tọa chi kế có tệ đoan gì không thành.

Sợ chỉ sợ, nếu trong đó đại bộ phận người đều đảo hướng về Trần Húc, vậy sau khi sử dụng Sát cử, Liên tọa chi kế, những người vốn không có đảo hướng Trần Húc cũng dễ dàng bị thỏa hiệp.

Tuân Úc nói xong lắc lắc đầu: Có lẽ là ta đa nghi rồi.

Thông thường loại tình huống này sẽ không xuất hiện mới đúng.

Ta kinh doanh Xương Ấp nhiều năm, chút dân tâm ấy vẫn phải có.

Hí Chí Tài vuốt râu nói.

Không sai.

Tào Tháo cũng gật đầu nói, Ta vẫn tin tưởng, hạng người phản chiến kia chỉ là thiểu số trong đó mà thôi.

Nói xong, chân mày hắn khẽ nhếch, phách bản nói: Văn Nhược không cần lo lắng.

Ta liền án theo kế này thực hành, nhất định sẽ có sở cải thiện.

Thần sắc hắn hiển hiện vài phần kiên nghị nói: Hai người các ngươi tức khắc đem việc này an bài xuống dưới.

Nhạ.

Tuân Úc và Hí Chí Tài hai người tề tề khom người ứng nhạ.

Lập tức cùng nhau hướng ra phía ngoài đi đến.

Tuân Úc bước chân hơi khựng lại, môi khẽ động, nhưng cuối cùng cũng không nói thêm gì.

Nhìn Tuân Úc và Hí Chí Tài hai người rời đi, trong miệng Tào Tháo lẩm bẩm nói: Hi vọng các ngươi không để cho ta thất vọng mới

tốt.

Trong soái trướng Trần Húc.

Từ Thứ ở trước mặt Trần Húc tế tế kể lại ứng đối của Tào Tháo một lần.

Biết được Tào Tháo sử dụng chế độ Sát cử, Liên tọa, thần sắc Trần Húc hơi hơi sửng sốt.

Hào vô nghi vấn, đối sách này tương đương không tồi.

Bởi vậy, đối sách này cũng nhiều lần xuất hiện trong lịch sử.

Nhưng, lúc này không giống lúc xưa a.

Chỉ sợ Tào Tháo vạn lần cũng không nghĩ tới, dân tâm tại Xương Ấp cư nhiên đã thấp đến trình độ kia.

Khóe miệng hắn phù hiện một nụ cười, nói: Nguyên Trực, ngày ta phá thành Xương Ấp chỉ sợ không xa.

Từ Thứ nghe vậy sửng sốt nói: Là thật.

Hiện tại biện pháp Sát cử, Liên tọa của Tào Tháo quá tinh diệu.

Ít nhất như bây giờ hắn không nghĩ ra biện pháp tốt gì.

Nhìn thần sắc Từ Thứ, trong lòng Trần Húc liền có sở sai trắc.

Hắn đạm đạm cười nói: Nguyên Trực, ngươi cho rằng chế độ Sát cử, Liên tọa dùng ở chỗ nào là thích hợp.

Tần chính.

Từ Thứ gật gật đầu nói, Như vậy, nếu trong đó một hộ có vấn đề, như vậy chín hộ còn lại đều sẽ tiến hành giám sát, kiểm cử.

Hơn nữa, trong mỗi một hương đều có Sắc phu phụ trách giám sát.

Hắn vừa nói vừa tế tế tư tác.

Khả tư lự hồi lâu cũng không minh bạch chỗ nào không thỏa đáng trong đó.

Lại nghe bên ngoài truyền đến mấy tiếng bước chân.

Cùng lúc đó, Quách Gia, Giả Hủ liên mệ đi vào.

Mấy người triều Trần Húc thi lễ.

Quách Gia mới lãng thanh cười nói: Được chúa công triệu kiến, mấy người chúng ta vội vội vàng vàng liền đuổi tới.

Trần Húc ra hiệu cho mấy người ngồi xuống.

Từ Thứ mới nhìn về phía Quách Gia nói: Phụng Hiếu, không biết ngươi đối với chế độ Sát cử, Liên tọa kia có cái nhìn gì.

Trong lúc nói chuyện, hắn đem tình báo vừa mới đạt được giảng lại một lần cho mấy người tại toạ.

Quách Gia quay đầu nhìn thoáng qua thần sắc Trần Húc.

Thấy Trần Húc vẻ mặt đạm nhiên, trong lòng không khỏi âm thầm giật mình.

Từ biểu tình của chúa công mà xem, rõ ràng cái chế độ Sát cử, Liên tọa này đối với phe ta có lợi.

Nếu nói như vậy.

Hít.

Trong lòng Quách Gia không khỏi hít ngược một hơi khí lạnh.

Ý nghĩ này quả thực quá mức đáng sợ.

Chúa công thật sự đem dân tâm Xương Ấp đều thu mua rồi sao.

Hắn lại dùng phương pháp gì, chẳng lẽ thật là tiên pháp hay sao.

Từ Thứ mắt thấy Quách Gia hồi lâu không nói, liền thúc giục.

Quách Gia lười biếng duỗi cái eo.

Hắn mới cười nói: Việc này trong lòng chúa công sớm đã có định liệu, Nguyên Trực lại cần gì phải lo lắng.

A.

Từ Thứ nhìn nhìn Trần Húc, thấy trên mặt Trần Húc treo nụ cười nhàn nhạt, trong lòng hắn liền lộp bộp một tiếng.

Nhưng vẫn có chút không hiểu cho nên, liền thúc giục nói: Phụng Hiếu, mau mau giảng.

Cũng được.

Quách Gia vi vi cười nói, Theo Gia thấy, chúa công đã đạm định như thế, vậy tất nhiên chế độ Sát cử, Liên tọa kia căn bản không có tác dụng.

Tương phản, còn sẽ có phản tác dụng.

Nếu tiến hành nghịch suy như vậy, tắc mấu chốt trong đó không nói cũng rõ.

Lời vừa nói ra, không chỉ Từ Thứ, mà trừ bỏ Trần Húc ra tất cả mọi người toàn bộ đều giật nảy mình.

Từ Thứ kinh hô một tiếng nói: Chẳng lẽ dân tâm Xương Ấp đại bộ phận đều đảo hướng về chúng ta.

Trong lúc nói chuyện, ánh mắt hắn chước chước nhìn về phía Trần Húc.

Những người còn lại tại trường cũng y hệt, tề tề nhìn về phía Trần Húc.

Trần Húc đạm đạm gật đầu nói: Không sai.

Phụng Hiếu sở ngôn thậm thị.

Bản vương dám đoán chắc, Xương Ấp kia, quận Sơn Dương kia cùng với toàn bộ Duyện Châu, dân tâm đều thiên hướng về ta.

Lời vừa nói ra, mọi người tề tề đại kinh thất sắc.

Nhưng ngay sau đó, mọi người đều đại hỉ.

Tuân Du lãng thanh cười nói: Như vậy, chúng ta chỉ cần đợi thêm ít ngày, chờ đến khi trong thành Xương Ấp luống cuống tay chân, liền là thời điểm chúng ta công thành.

Thiện.

Quách Gia gật đầu cười.

Từ Thứ vỗ tay cười to nói: Chờ chúng ta bắt lấy Tào Tháo, tắc Duyện Châu, Dự Châu tẫn nhập tay chúa công.

Như vậy, thực lực liền sẽ đại trướng.

Chỉ là Xương Ấp thành cao hào sâu, làm sao bắt lấy Xương Ấp đảo cũng cần suy xét một hai.

Lại nghe Giả Hủ đạm đạm cười nói: Việc này đơn giản.

Hiện giờ nước sông Tế Thủy dâng cao, chúng ta chỉ cần dẫn Tế Thủy nhập Xương Ấp, tắc đại sự thành hĩ.

Không sai.

Tuân Du gật đầu nói, Tế Thủy nằm ở phía bắc thành Xương Ấp, chúng ta chỉ cần thoáng khai quật một cái lỗ hổng, dòng nước kia liền sẽ đem toàn bộ thành Xương Ấp bao phủ.

Trần Húc đang muốn đáp ứng, lại nghe Quách Gia ánh mắt hơi hơi sáng lên nói: Kỳ thật chúng ta không cần phiền toái như vậy.

Chúng ta chỉ cần phóng xuất tiếng gió, nói chúng ta sẽ thủy yêm thành Xương Ấp.

Đến lúc đó, Tào Tháo tất định sẽ phái người xuất thành, thủ trụ Tế Thủy.

Chương 373

Tại thời điểm binh mã Tào Tháo xuất thành, chúng ta chỉ cần bắt lấy cơ hội, đột nhập trong thành.

Thành Xương Ấp liền sẽ một kích tức phá.

Diệu.

Thật là diệu.

Từ Thứ vỗ tay cười to nói.

Nhưng ngay sau đó, hắn liền nói: Chỉ không biết Tào Tháo kia sẽ từ cửa thành nào đột vây ra.

Mọi người nghe vậy đều trầm mặc xuống.

Ngay cả Quách Gia cũng hiện ra vẻ do dự.

Lập tức hắn cắn răng một cái nói: Nếu không thì chúng ta liền phái một chi binh mã tiềm phục ở cả bốn cửa.

Chỉ là như vậy nhân viên kỳ công nhập thành trì quá ít.

Chỉ sợ Xương Ấp thành không thể một kích mà định.

Chính là như thế.

Tuân Du cũng khẽ thở dài một tiếng.

Binh mã của Tào Tháo lúc này xác thực không ít.

Nếu chia làm bốn đường, lấy binh lực trước mắt căn bản vô pháp chiếu cố.

Trên mặt Giả Hủ cũng hiện ra vài phần thâm tư.

Hiển nhiên ở vấn đề này hắn cũng không có biện pháp xác định.

Rốt cuộc, mấy đại mưu sĩ dưới trướng Tào Tháo đều không phải nhân vật đơn giản.

Đương hạ, mọi người tề tề nhìn về phía Trần Húc.

Việc này đã trở thành bản năng phản ứng.

Dù sao phàm là có việc khó quyết đoán, hoặc là sự tình giải quyết không được, tìm chúa công là xong.

Sắc mặt Trần Húc không khỏi cứng lại.

Tại thời điểm này, một đạo thanh âm của hệ thống vang lên trong đầu hắn.

Đinh, phát hiện túc chủ diện lâm lựa chọn, hệ thống nhiệm vụ đổi mới, thỉnh lựa chọn.

Có mấy biện pháp có thể công phá thành Xương Ấp.

Lựa chọn 1: Vây khốn Xương Ấp, thẳng đến khi Tào Tháo cạn lương.

Nhiệm vụ khen thưởng: Lương thảo hai mươi vạn cân.

Lựa chọn 2: Thủy yêm thành Xương Ấp.

Nhiệm vụ khen thưởng: Hoàng kim hai trăm lượng.

Lựa chọn 3: Cường công thành Xương Ấp.

Nhiệm vụ khen thưởng: Chiến mã một ngàn con.

Lựa chọn 4: Phóng xuất tin tức thủy yêm Xương Ấp, đợi Tào Tháo từ cửa Tây đột vây ra, thừa cơ nhập thành.

Nhiệm vụ khen thưởng: Độ hảo cảm của Tào Tháo + 100.

Đặc tính Thần Nhãn.

Đặc tính Thần Nhãn: Khả năng nhìn thấu kế lược của địch phương và đồng minh tăng lên trên diện rộng.

Nhìn nhiệm vụ, Trần Húc không khỏi vi vi sửng sốt.

Ánh mắt hắn nhất nhất đảo qua mấy cái lựa chọn.

Lựa chọn 1, Trần Húc khẳng định sẽ không chọn.

Thời gian lựa chọn 1 xác thực quá dài một chút.

Đêm dài lắm mộng.

Hầu như có thể đoán chắc Tào Tháo đã đưa tin cho Viên Thiệu.

Hiện giờ Tào Tháo và Viên Thiệu là minh hữu.

Nếu để Viên Thiệu ở phương Bắc phản ứng lại đây, cũng là một đại phiền toái.

Đến nỗi lựa chọn 2 và lựa chọn 3, Trần Húc đảo không tỏ ý kiến.

Hai cái lựa chọn này có chọn hay không phải xem khen thưởng.

Nhưng đương hắn nhìn thấy lựa chọn thứ tư, trong lòng rốt cuộc không còn bất luận do dự gì nữa.

Độ hảo cảm của Tào Tháo + 100, cái này cũng không cần nói nhiều.

Như vậy khả năng chiêu hàng Tào Tháo sẽ tăng lên trên diện rộng.

Nhưng điểm này lại không phải quan trọng nhất.

Quan trọng nhất chính là đặc tính Thần Nhãn kia.

Cái đặc tính này hắn chỉ thấy ở trên người Quách Gia.

Căn bản công dụng của nó chính là đại phúc độ đề thăng khả năng nhìn thấu mưu kế.

Đặc tính này công dụng cực lớn.

Thử nghĩ, nếu kế sách người khác dùng ra, ngươi có thể liếc mắt một cái nhìn thấu.

Hà đẳng ngưu bức.

Hành quân bố trận, kế lược đối phương nhất lãm vô dư, đối phương lại sao có thể thắng.

Đương hạ, Trần Húc không còn chút nào do dự.

Ở trong lòng đối với hệ thống nói: Hệ thống, ngã lựa chọn lựa chọn 4.

Thấy Trần Húc không nói chuyện, Tuân Du thật dài than một tiếng nói: Việc này đích xác khó có thể sủy độ, chúng ta cũng đừng cưỡng người làm khó.

Lời của hắn còn chưa nói xong, lại nghe Trần Húc đạm đạm cười nói: Không sao.

Việc này bản vương đã có suy đoán.

Lời vừa nói ra, mọi người tề tề nhìn về phía Trần Húc.

Trong mắt bọn họ tràn đầy thần sắc tò mò.

Quách Gia cẩn thận suy tư hồi lâu, có thể xác định chính là Tào Tháo sẽ không đi cửa Bắc.

Còn ba cửa Đông, Nam, Tây.

Tựa hồ đều có khả năng.

Trong lòng hắn xác thực tò mò, không biết chúa công làm sao biết được.

Thần sắc Trần Húc một mảnh đạm nhiên, phảng phất như sớm đã trí châu tại ác nắm chắc thắng lợi.

Hắn đạm đạm cười, khóe miệng vi vi nhếch lên nói: Bản vương dám đoán chắc, nếu ta phóng xuất tin tức muốn thủy yêm Xương Ấp, tắc Tào Tháo tất định sẽ phái người từ cửa Tây đột vây ra.

Cửa Tây sao.

Quách Gia lẩm bẩm tự nói.

Lại nghe Trần Húc đạm đạm cười nói: Tế Thủy liền ở cửa Bắc Xương Ấp, Tào Tháo sinh tính đa nghi, tất định sẽ không đi cửa Bắc.

Lời này vừa ra, mọi người tề tề gật đầu.

Điểm này bọn họ đều hiểu.

Lại nghe Trần Húc tiếp tục nói: Đến nỗi mấy cửa còn lại, Tào Tháo sẽ lựa chọn từ cửa nào đi ra cũng tương đối dễ dàng đoán được.

Quy căn kết đế, chỉ cần biết rằng tính cách Tào Tháo nãi là đa nghi.

Lời của Trần Húc nói xong, mọi người toàn bộ đều lâm vào trầm tư.

Quách Gia vốn là hảo thủ sủy ma nhân tâm, hơn nữa lại có đặc tính Thần Nhãn trợ giúp, hồi lâu sau suất tiên vỗ tay cười nói: Diệu.

Diệu.

Trong lúc nói chuyện, triều Trần Húc thật sâu khom người nói: Trí tuệ của chúa công, Quách Gia tự thẹn không bằng.

Giả Hủ, Tuân Du, Từ Thứ chờ những người ở đây từng người từng người một, toàn bộ đều đối với Trần Húc thật sâu thi lễ nói: Trí tuệ của chúa công, chúng ta tự thẹn không bằng.

Chư vị mau mau bình thân.

Trần Húc cười nói.

Sau đó, mọi người liêu một hồi về các chi tiết cụ thể rồi từng người tán đi.

Xương Ấp, trong phủ Châu Mục.

Chương 374

Tào Tháo vẫn luôn ở trong phủ đi tới đi lui.

Mấy ngày gần đây, hắn luôn có chút bất an.

Ẩn ẩn cảm giác thật giống như có kiếp nạn sắp giáng xuống.

Đúng lúc này, Tuân Úc, Hí Chí Tài, Trình Dục liên mệ đi tới.

Tào Tháo đại hỉ, mời ba người nhập tọa xong mới nói: Gần đây có tin tức gì không.

Lập tức hắn nhìn về phía Trình Dục nói: Trọng Đức, bên phía Viên Thiệu có tin tức chưa.

Trình Dục khẽ thở dài một tiếng, lắc lắc đầu.

Tào Tháo mi đầu nhíu lại nói: Sao lại thế này.

Chúa công, thư tín sớm đã đưa đến trong tay Viên Thiệu.

Viên Thiệu đối với việc này cũng cùng người dưới trướng thương lượng nhiều lần.

Chỉ là vẫn luôn không có định ra phương án.

Trình Dục bão quyền bẩm báo.

Lời này vừa ra, trên mặt Tào Tháo cũng hiện ra một mạt khổ cười.

Hắn từ nhỏ liền cùng Viên Thiệu là bạn tốt.

Tự nhiên hắn hiểu biết đối với tính cách Viên Thiệu.

Viên Thiệu cái gì cũng tốt, chỉ có cái tính cách do dự không quyết đoán này xác thực có chút phiền toái.

Hắn khẽ thở dài một tiếng nói: Trọng Đức, việc này lại phái người thúc giục một chút.

Nhạ.

Trình Dục ứng nhạ.

Lúc này, một gã thân vệ vội vàng chạy vào, đối với Tào Tháo bẩm báo nói: Chúa công, chúng ta chặn được một phần tình báo.

Nga.

Tào Tháo không khỏi vui vẻ, nói, Tình báo gì.

Thân vệ đem tình báo đôi tay dâng lên.

Tào Tháo xem xét, trong lòng liền kinh hãi.

Tình báo trong tay hướng về mặt đất trượt xuống.

Nhìn thấy Tào Tháo thất thái như thế, mấy người Tuân Úc đều sửng sốt.

Tuân Úc nhặt tình báo trên mặt đất lên.

Một phen xem xét xong, trong lòng cũng đại kinh.

Kết hợp tình huống Tế Thủy, thoáng nghĩ một chút liền có thể minh bạch.

Mấy người nhất nhất xem xét.

Hí Chí Tài khẽ than một tiếng nói: Chúa công, kế sách hiện nay chúng ta chỉ có thể phái một chi binh mã đột vây ra.

Một là thủ trụ Tế Thủy.

Hai là tự nhiên bắc thượng đến chỗ Viên Thiệu cầu viện.

Không sai.

Tuân Úc gật gật đầu, Đến nước này cũng chỉ có thể ứng đối như vậy.

Tào Tháo mày hơi hơi thư giãn nói: Việc thủy yêm không thể

không phòng, chỉ không biết chúng ta rốt cuộc nên đột vây từ chỗ nào.

Hắn lại tự lẩm bẩm: Cửa Bắc khẳng định không được.

Cửa Bắc lâm cận Tế Thủy, Trần Húc định nhiên có trọng binh canh gác.

Mọi người một phen thương nghị xong, Tào Tháo cuối cùng phách bản, đi cửa Tây.

Nửa đêm ngày hôm sau, cửa Tây động khai, một chi binh mã từ bên trong sát tướng ra.

Người đi đầu hách nhiên là Hạ Hầu Đôn.

Ở phía sau hắn, từng danh binh sĩ nối đuôi nhau ra, số lượng chừng năm sáu ngàn người.

Tại thời điểm này, từ rừng cây bên cạnh sát ra một bưu nhân mã.

Người đi đầu cưỡi trên Xích Thố Mã, đoan đắc uy phong lẫm lẫm.

Ở bên cạnh hắn, một danh tướng lĩnh bạch y bạch mã, tay cầm một cây Long Đảm Lượng Ngân Thương, hách nhiên đó là Triệu Vân.

Ở phía sau hắn đi theo ba ngàn Bạch Mã Nghĩa Tòng.

Tại một bên khác cũng sát ra một bưu nhân mã.

Những người này toàn bộ đều trọng giáp cập thân, hách nhiên đó là Hổ Báo Kỵ.

Người cầm đầu hách nhiên là Thái Sử Từ.

Hạ Hầu Đôn trong lòng kinh hãi.

Lãng quát một tiếng nói: Mau đóng cửa thành.

Nhưng tướng quân.

Giáo úy đầu thành hô to.

Đừng quản ta.

Hạ Hầu Đôn trong lòng ý niệm điện chuyển.

Kế sách hiện nay chỉ có thể do hắn tha trụ sở bộ của Trần Húc.

Đương hạ, hắn kẹp bụng ngựa, suất tiên vọt đi lên.

Giáo úy thủ thành đại quát một tiếng nói: Đóng cửa thành.

Thổi tù và.

Đương hạ, binh sĩ thủ thành từng người bắt đầu đóng cửa thành.

Ô.

Một trận tiếng tù và truyền ra.

Trần Húc đạm đạm cười.

Cưỡi Xích Thố Mã, hắn một ngựa đi đầu, bất quá mười mấy hô hấp gian liền tới trước mặt Hạ Hầu Đôn.

Lập tức Bá Vương Thương trong tay bỗng nhiên hướng về Hạ Hầu Đôn nện xuống.

Kinh.

Hạ Hầu Đôn cả người đều kinh ngốc.

Một thương này xác thực quá khủng bố.

Căn bản vô lực ngăn cản.

Chỉ là hiện giờ hắn chỉ có thể chống đỡ.

Nếu không, để Trần Húc xông vào trong thành, thành Xương Ấp triệt để xong rồi.

Đương hạ hắn phấn dư dũng, huy động trường thương trong tay đỡ đi lên.

Bành.

Một cỗ cự lực hướng về đôi tay Hạ Hầu Đôn truyền đến.

Chỉ một cái chớp mắt, ca sát một tiếng thúy vang truyền đến, trường thương vì đó mà gãy lìa.

Sao có thể.

Hạ Hầu Đôn đầy mặt đều là không thể tin.

Cây trường thương này nãi là tinh thiết chế tạo, theo hắn nam chinh bắc chiến nhiều năm, chưa từng nghĩ tới cây trường thương này sẽ gãy.

Đăng.

Chiến mã liên tiếp lui về phía sau mấy bước.

Xích Thố Mã tiến lên, tới bên cạnh Hạ Hầu Đôn.

Chương 375

Hạ Hầu Đôn trong lòng đại cấp.

Hắn vũ động hai đoạn thương gãy trong tay.

Trần Húc khóe miệng lộ ra một mạt tiếu ý.

Bá Vương Thương trong tay nhẹ nhàng run lên.

Hai đoạn thương gãy trong tay Hạ Hầu Đôn liền bị đánh rơi trên mặt đất.

Trần Húc vừa ra tay, liền đem Hạ Hầu Đôn từ trên chiến mã bắt lấy.

Lập tức lãng thanh đại quát nói: Hạ Hầu Đôn đã bị bắt giữ, nhữ đẳng còn không đầu hàng.

Trong lúc nói chuyện, hắn kẹp bụng ngựa hướng về phía cửa thành lược đi.

Giáo úy thủ thành lúc này trong lòng đại cấp, mồ hôi trên mặt cũng tí tách rơi xuống.

Hắn nguyên bản vẫn luôn cao cao tại thượng, lúc này cũng giúp đỡ binh sĩ thủ thành, cùng nhau ra sức đẩy cửa thành.

Cửa thành dưới sự hợp lực chậm rãi khép lại.

Đây là lần đóng cửa thành nhanh nhất từ trước tới nay.

Đương nhiên cũng có nguyên nhân là cửa thành chưa có toàn bộ mở ra.

Giáo úy thủ thành biết, chỉ cần có thêm hơn hai mươi cái hô hấp, cửa thành liền có thể sơ bộ khép lại.

Đến lúc đó, với độ cao và độ dày của cửa thành Xương Ấp, người khác muốn công phá căn bản không có dễ dàng như vậy.

Hắn lớn tiếng quát: Nhanh lên.

Nhanh thêm chút nữa.

Sự thành, ngã cấp các ngươi thỉnh công.

Binh sĩ thần sắc vì đó chấn động, tốc độ đóng cửa thành lại tăng lên.

Đúng lúc này, thấu qua khe cửa nhìn ra ngoài thành, có một người đã tới gần.

Người nọ tay xách một cây trường thương, dưới háng là một con bảo mã màu đỏ đậm.

Giáo úy cửa thành trong lòng kinh hãi.

Hắn biết người này chính là Trần Húc.

Trần Húc tay không đánh chết Lữ Bố.

Đương chi vô quý thiên hạ đệ nhất.

Hắn vội vàng hô to: Nhanh.

Nhanh thêm một chút.

Tại thời điểm này, hắn nhìn thấy Trần Húc khóe miệng hàm tiếu, trường thương trong tay giơ cao, hướng về cửa thành nện xuống.

Hắn trong lòng thầm kêu không ổn.

Còn chưa kịp suy nghĩ kỹ, một thương liền nện ở trên cửa thành.

Oanh.

Trên cửa thành một cỗ cự lực truyền đến, hướng về phía sau bắn ra.

Hắn quay đầu nhìn lại, mới phát hiện những binh sĩ thủ thành bên cạnh tề tề hướng về phía sau bắn ra.

Trần Húc kẹp bụng ngựa, đi đầu vọt vào cửa thành.

Ở phía sau hắn, Triệu Vân cũng gắt gao đi theo.

Lúc này trong thành nghe thấy tiếng tù và, hai chi binh mã sớm đã tập kết chờ lệnh ở một bên tề tề vọt ra.

Chi binh mã bên trái nãi là Hạ Hầu Uyên dẫn đầu.

Chi binh mã bên phải nãi là Tào Hưu thống lĩnh.

Sở dĩ tập kết ở chỗ này, căn bản nguyên nhân chính là sợ cửa thành xuất hiện biến cố.

Chỉ là không nghĩ tới Hạ Hầu Đôn bại nhanh như vậy.

Trần Húc cư nhiên tiến vào nhanh đến thế.

Hạ Hầu Uyên liếc mắt một cái liền thấy được Hạ Hầu Đôn trước người Trần Húc.

Mắt hắn đỏ lên.

Hạ Hầu Đôn nãi là tộc huynh của hắn.

Hai người nãi là nhóm đầu tiên gia nhập dưới trướng Tào Tháo, vẫn luôn quan hệ cực tốt.

Lúc này thấy Hạ Hầu Đôn sinh tử không biết, tự nhiên trong lòng đại cấp.

Đương hạ hắn đĩnh trường đao trong tay, hướng về phía Trần Húc phóng đi.

Trần Húc thấy trạng đạm đạm cười.

Lập tức Bá Vương Thương run lên.

Mũi Bá Vương Thương huyễn xuất ra ba đóa thương hoa.

Hạ Hầu Uyên chỉ cảm thấy đầu tim lạnh lẽo, Bá Vương Thương kia liền đặt ở bên cổ hắn.

Không lớn một hồi công phu, có binh sĩ tiến lên, đem Hạ Hầu Đôn, Hạ Hầu Uyên tề tề trói lại.

Hạ Hầu Đôn cười khổ một tiếng nói: Diệu Tài, ngươi lại hà tất phải khổ như vậy.

Ta xác thực không nghĩ tới, ta cư nhiên ngay cả một thương đều ngăn không được.

Trên dung mạo Hạ Hầu Uyên đều là khổ sắc.

Phía sau, Bạch Mã Nghĩa Tòng và Hổ Báo Kỵ cũng theo đó sát đi vào.

Binh mã của Hạ Hầu Uyên và Tào Hưu tức khắc bị áp chế xuống.

Ngoài thành, bụi đất tung bay.

Một chi đại quân đang hướng về phía cửa thành chạy như bay.

Phủ Châu Mục.

Thân mình Tào Tháo bỗng nhiên đứng lên.

Hắn vội vàng hướng ra phía ngoài đi đến.

Lúc này Tuân Úc đang vội vội vàng vàng đi vào bên trong, nhìn thấy Tào Tháo liền vội vàng cung thân thi lễ.

Tào Tháo vội vàng hỏi: Văn Nhược, có phải cửa thành đã xảy ra vấn đề.

Chúa công.

Theo ý ta, chúng ta mau chuẩn bị triệt ly đi.

Lời nói của Tuân Úc vừa dứt, Hí Chí Tài từ bên ngoài vội vàng đi vào.

Hắn đối với Tào Tháo thi lễ nói: Chúa công, mau mau triệt ly, đêm dài lắm mộng.

Lúc này có một gã binh sĩ cấp bôn tới.

Chương 376

Hắn lăn xuống ngựa nói: Chúa công, cửa thành thất thủ, hai chi đại quân của Trần Húc đã xông vào trong thành.

Sắc mặt Tào Tháo tức khắc trở nên trắng bệch.

Hắn gượng gạo trấn định nói: Văn Nhược, Chí Tài, tùy ta cùng nhau, vãng cửa Đông.

Không, dương đông kích tây, chúng ta đi cửa Nam.

Trong lúc nói chuyện hắn xoay người lên ngựa, đại quát một tiếng nói: Chúng tướng sĩ, tùy ta cùng nhau sát đi ra ngoài.

Hống, hống.

Từng đạo tiếng hô hoán vang vọng toàn bộ phủ Châu Mục.

Tuân Úc, Hí Chí Tài cũng cấp cấp lên ngựa.

Lúc này Tào Nhân và Hạ Hầu Ân từng người mang theo vài ngàn binh mã đuổi tới.

Sau đó dưới sự dẫn dắt của Tào Tháo, một mạch hướng về cửa Đông phóng đi.

Tại thời điểm này, một đạo thanh âm hệ thống ở bên tai Trần Húc vang lên.

Đinh, chúc mừng túc chủ từ cửa Tây xông vào trong thành, hoàn thành nhiệm vụ, hoạch đắc nhiệm vụ khen thưởng: Độ hảo cảm của Tào Tháo + 100.

Hoạch đắc đặc tính Thần Nhãn.

Đặc tính Thần Nhãn: Khả năng nhìn thấu kế lược của địch phương và đồng minh tăng lên trên diện rộng.

Trần Húc không khỏi đại hỉ.

Như vậy muốn thu phục Tào Tháo liền phương tiện hơn rất nhiều.

Thân hình Tào Tháo vì đó khựng lại.

Không biết vì sao, bỗng nhiên gian hắn cảm thấy Trần Húc tựa hồ cũng không đáng hận như vậy.

Thậm chí trong lòng đối với Trần Húc còn sung mãn hảo cảm.

Sao lại thế này.

Hắn thật mạnh lắc lắc đầu, trong lòng tràn đầy khó hiểu.

Tuân Úc thấy Tào Tháo lắc đầu, đương hạ liền kinh hãi nói: Chúa công, không có việc gì đi.

Không có việc gì.

Tào Tháo đè xuống nghi hoặc trong lòng, nói, Chúng ta tiếp tục đột vây.

Tuân Úc mới yên lòng.

Nhưng trong lòng Tào Tháo lại xa xa không có bình tĩnh như vậy.

Trong lòng hắn có trăm ngàn suy nghĩ.

Hắn thậm chí hoài nghi chính mình có phải bị trúng cổ hoặc hay không.

Trần Húc mang theo Triệu Vân cùng với Bạch Mã Nghĩa Tòng dưới trướng Triệu Vân triều phủ Châu Mục phóng đi.

Một khắc sau, một cái ý niệm trong đầu hắn chợt lóe rồi biến mất.

Thần sắc hắn sửng sốt.

Tào Tháo đi cửa Nam.

Đây là.

Chẳng lẽ là công hiệu của Thần Nhãn.

Đương hạ Trần Húc đại thủ vung lên nói: Tử Long, theo ta cùng đi cửa Nam.

Cửa Nam.

Thần sắc Triệu Vân ngây ngẩn nói, Chúa công, chúng ta không đi phủ Châu Mục nữa sao.

Không đi.

Trần Húc đạm đạm cười nói, Tào Tháo hướng cửa Nam đi rồi.

Trong lúc nói chuyện, hắn kìm dây cương, Xích Thố Mã lập tức đổi phương hướng, vãng cửa Nam phóng đi.

Triệu Vân:.

Triệu Vân có chút không lộng minh bạch rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Chúa công không phải vẫn luôn ở cùng một chỗ với hắn sao.

Chẳng lẽ.

Chúa công thật sự biết tiên pháp.

Nghĩ đến chỗ này, hắn không do dự nữa, đi theo phía sau Trần Húc.

Bạch Mã Nghĩa Tòng cũng tề tề xoay người, đi theo phía sau Triệu Vân.

Nhìn cửa thành ngoài hai mươi trượng, trong lòng Tào Tháo đại hỉ.

Lần này chỉ cần ra khỏi cửa thành liền có ngày đông sơn tái khởi.

Đến lúc đó nhất định phải một lần nữa đem Xương Ấp đoạt lại.

Nhất định.

Tào Tháo trong lòng âm thầm thề.

Đương hạ hắn đại thủ vung lên nói: Chư vị tướng sĩ, gia tăng tốc độ, tùy ta xuất cửa Nam.

Đãi ngày sau, chúng ta ngóc đầu trở lại.

Hống.

Chúng binh sĩ dưới sự khích lệ của Tào Tháo tề tề cao thanh đại quát.

Đúng lúc này, một đạo thanh âm vang lên: Tào Mạnh Đức của ta, chuẩn bị đi đâu a.

Tùy tức tà thứ lý từ bên cạnh, một trận tiếng móng ngựa vang lên.

Người đi đầu từ bên cạnh vọt ra.

Dưới háng là một con chiến mã màu đỏ đậm dị thường thần tuấn, trong tay xách một cây trường thương, đoan đắc uy phong lẫm lẫm.

Nhìn thấy người này, trong lòng Tào Tháo liền trầm xuống.

Người này không biết đã bao nhiêu lần xuất hiện trong ác mộng của hắn.

Hách nhiên chính là Trần Húc.

Hắn sắc mặt phức tạp nói: Trần Húc, ngươi tới rồi.

Làm sao ngươi biết ta đi cửa Nam.

Trần Húc đạm đạm cười nói: Đoán.

Tào Tháo đại thủ vung lên nói: Chúng tướng sĩ, Trần Húc chỉ có một người, tùy ta cùng nhau sát đi ra ngoài.

Tào Nhân đại hống một tiếng nói: Chúa công mau đi, ta ngăn trở Trần Húc.

Trong lúc nói chuyện, hắn đối với bên cạnh đại hống một tiếng

nói: Chúng tướng sĩ, tùy ta sát.

Lúc này, một chúng tiếng móng ngựa vang lên.

Người đi đầu hách nhiên chính là Triệu Vân.

Ở phía sau Triệu Vân, mấy ngàn Bạch Mã Nghĩa Tòng tùy sau đuổi tới.

Tào Tháo trong lòng đại cấp.

Mắt thấy đường phía trước bị phong, chuyển niệm gian liền dĩ nhiên có quyết đoán.

Hắn bát chuyển mã đầu, liền hướng về phía cửa Đông phóng đi.

Trần Húc đạm đạm cười.

Ánh mắt hắn sớm đã dừng ở trên người Tào Tháo.

Lúc này thấy Tào Tháo muốn chạy, nơi nào sẽ buông tha.

Lúc này Tào Nhân đĩnh thương hướng về phía hắn phóng tới.

Hắn kẹp Xích Thố Mã.

Xích Thố Mã nện bước bốn vó, tung người nhảy dựng, từ đỉnh đầu Tào Nhân vọt qua.

Tào Nhân đại cấp.

Vội vàng xoay người muốn quấn lấy Trần Húc.

Chỉ do chiến mã hướng quá nhanh, nhất thời chi gian dừng không được.

Xích Thố Mã rơi trên mặt đất, đạp khai song đề hướng về phương hướng Tào Tháo đuổi theo.

Chương 377

Tào Tháo trong lòng đại khủng.

Lần này nãi là lần hắn bại thê thảm nhất từ khi tứ xứ chinh chiến tới nay.

Đối với Xương Ấp hắn khá quen thuộc, mắt thấy Trần Húc đuổi tới, hắn liền hướng về một cái ngõ nhỏ mà toản.

Tốc độ Trần Húc cực nhanh.

Xích Thố Mã giống như phát điên bôn bào.

Mắt thấy cự ly Trần Húc càng ngày càng gần, trong lòng Tào Tháo càng ngày càng cấp.

Bên cạnh hắn, thân binh đội trưởng đại quát một tiếng nói: Chúa công mau đi, chúng ta ngăn trở Trần Húc.

Trong lúc nói chuyện, hắn xoay người hướng về Trần Húc nghênh đón.

Trong mắt Tào Tháo vi vi phiếm hồng.

Hắn nằm rạp trên lưng ngựa, quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy những thân binh kia ngay cả một chiêu của Trần Húc cũng không có ngăn được.

Trần Húc cũng quá hung mãnh đi.

So với năm trước mãnh hơn không chỉ một bậc.

Hắn chút nào không dám dừng lại, tiếp tục tung mã hướng phía trước chạy tới.

Trần Húc giải quyết xong thân binh, tung mã đuổi kịp Tào Tháo.

Bá Vương Thương trong tay run lên, ngăn ở trước người Tào Tháo.

Lập tức tay trái nhấc lên, liền đem Tào Tháo bắt lấy.

Trần Húc lần nữa tung mã vãng hồi chạy về, nhìn thấy Tào Nhân đang phi lược tới.

Hắn đạm đạm cười, lập tức Bá Vương Thương sử xuất.

Chỉ một chiêu, Tào Nhân liền bị chọn phiên tại địa.

Tùy tức Bạch Mã Nghĩa Tòng đuổi tới, đem Tào Nhân trói lại.

Trần Húc tung mã về tới cửa Nam thì thấy binh sĩ đang hỗn chiến.

Hắn lãng quát một tiếng nói: Tào Tháo đã bị bản vương bắt giữ.

Các ngươi còn muốn ngoan cố chống cự hay sao.

Binh sĩ từng người quay đầu.

Nhìn thấy cảnh này, đốn thời không còn sĩ khí.

Bạch Mã Nghĩa Tòng tiến lên, đem tất cả mọi người toàn bộ đều áp giải đi.

Xương Ấp, trong phủ Châu Mục.

Trần Húc an tọa trên đại đường.

Không lớn một hồi công phu, Tào Tháo bị giải lên.

Nhìn Tào Tháo trước mặt, trong lòng Trần Húc có chút do dự.

Tại thời điểm này, một đạo thanh âm hệ thống vang lên trong đầu Trần Húc.

Đinh, phát hiện túc chủ diện lâm lựa chọn, hệ thống nhiệm vụ đổi mới, thỉnh lựa chọn.

Lựa chọn 1: Giết Tào Tháo.

Nhiệm vụ khen thưởng: Hoàng kim một trăm lượng.

Lựa chọn 2: Thả Tào Tháo.

Nhiệm vụ khen thưởng: Ngũ Thù Tiền một trăm vạn mai.

Lựa chọn 3: Chiêu hàng Tào Tháo.

Nhiệm vụ khen thưởng: Chiến pháp Tào Tháo Ngụy Vũ Chi Cường.

Tào Tháo trung thành độ + 100.

Ngụy Vũ Chi Cường: Công kích lực, phòng ngự lực, võ lực và trí lực, sĩ khí của bộ đội kỷ phương trong phạm vi đều thăng lên.

Nhìn hệ thống nhiệm vụ, Trần Húc vi vi sửng sốt.

Đương nhìn đến đặc tính Ngụy Vũ Chi Cường, hắn không khỏi pha vi tâm động.

Toàn thuộc tính tăng cường.

Chiến pháp này cũng quá cấp lực một chút.

Ngụy Vũ Chi Cường tất định là chiến pháp chuyên hữu của Tào Tháo.

Chiến pháp bậc này nếu lần này buông tha, lần sau hơn phân nửa không có khả năng tái ngộ thượng.

Trong lòng hắn do dự nãi là vấn đề trung thành độ của Tào Tháo.

Nhưng đương nhìn đến phía sau, Tào Tháo trung thành độ + 100 xong, hắn liền không còn nghi lự nữa.

Đương hạ ở trong lòng đối với hệ thống nói: Hệ thống, ngã lựa chọn lựa chọn 3.

Trần Húc nhìn Tào Tháo trước mặt.

Tào Tháo lúc này có chút chật vật.

Nguyên bản ý khí phong phát, hiện giờ dĩ nhiên mang theo vài phần đồi sắc.

Trong lòng Tào Tháo thập phần buồn bực.

Lần này xác thực bại quá thảm.

Từ khi Trần Húc nhập Duyện Châu tới nay, hắn liền không có lấy được một tia thắng cơ.

Trước đó khi không biết thì cũng thôi.

Sau khi Trần Húc binh vây Xương Ấp, hắn cũng vẫn luôn thấy chiêu phá chiêu, mệt mỏi ứng đối.

Hắn chưa từng có một cái phản kích ra hồn nào.

Cơ hồ mỗi một bước đều bị Trần Húc khắc chế gắt gao.

Trong lòng hắn thật sự pha vi tò mò.

Vì sao mỗi một lần lựa chọn của hắn Trần Húc đều biết.

Ví dụ như lần này hắn tùy hứng vãng cửa Nam đi.

Nhưng Trần Húc lại hậu phát tiên chí xuất phát sau mà tới trước, đuổi tới trước mặt hắn.

Chuyện này không thể không làm hắn kinh ngạc.

Trần Húc đạm đạm cười nói: Tào Mạnh Đức, biệt lai vô dạng a.

Tào Tháo khẽ hừ một tiếng, không nói chuyện.

Trong lòng hắn cũng thập phần kinh ngạc.

Không biết vì sao, trong lòng hắn đối với Trần Húc có một loại hảo cảm mạc danh.

Vừa rồi là hắn cố ý hừ một tiếng.

Tuy rằng Tào Tháo che giấu tốt, nhưng Trần Húc phát hiện biến

hóa trên mặt Tào Tháo.

Chương 378

Trong lòng hắn thoáng động niệm liền minh bạch.

Hơn phân nửa đây là tác dụng của hảo cảm độ + 100.

Hắn đạm đạm cười nói: Mạnh Đức huynh, gia nhập dưới trướng ta, chúng ta cùng nhau sáng tạo một phen cơ nghiệp, như thế nào.

Tào Tháo đang muốn cự tuyệt, đúng lúc này Tôn Kiên từ bên ngoài đi vào.

Hắn đối với Trần Húc cung kính thi lễ nói: Chúa công.

Trần Húc gật gật đầu nói: Là Văn Đài a.

Tôn Kiên gật gật đầu.

Lập tức hắn nhìn về phía Tào Tháo ở một bên.

Tào Tháo thấy Tôn Kiên, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Tôn Kiên lãng thanh cười nói: Mạnh Đức huynh, biệt lai vô dạng a.

Ngày ấy Lạc Dương thành ngoại từ biệt, hôm nay rốt cuộc tái kiến diện.

Tào Tháo mặt hiện vài phần xấu hổ nói: Ta bộ dáng hiện giờ, nơi nào giống biệt lai vô dạng.

Lập tức hắn kinh ngạc nói: Văn Đài huynh, vì sao lại gia nhập dưới trướng Trần Húc.

Việc này rất dài dòng.

Tôn Kiên lãng thanh cười nói, Bất quá theo ý ta, Mạnh Đức huynh không bằng cũng gia nhập dưới trướng Tống Vương.

Như vậy, chúng ta lại có thể kề vai chiến đấu, không biết ý Mạnh Đức huynh như thế nào.

Tào Tháo ánh mắt ở giữa Trần Húc và Tôn Kiên qua lại chuyển động.

Cũng không biết hắn suy nghĩ cái gì.

Tôn Kiên đối với Trần Húc củng thủ nói: Chúa công, ta và Tào Tháo giai là một trong mười tám chư hầu thảo Đổng.

Dung ta giúp chúa công khuyên hắn một khuyên.

Trần Húc đạm đạm gật đầu.

Tôn Kiên đương tức lôi kéo Tào Tháo vãng một bên đi đến.

Cũng không biết bọn họ nói chuyện gì, chờ đến khi hai người lần nữa đi trở về, sắc mặt Tào Tháo đã thay đổi.

Tôn Kiên lôi lôi Tào Tháo nói: Mạnh Đức, không phải đã nói tốt rồi sao, như thế nào Tống Vương ở chỗ này, ngươi còn không bái kiến.

Trần Húc đạm đạm cười nói: Mạnh Đức, yên tâm, sau khi gia nhập dưới trướng bản vương, bản vương y nhiên sẽ hứa cho ngươi quyền dẫn binh.

Tào Tháo sắc mặt rốt cuộc có chút biến hóa.

Mày hắn hơi hơi nhếch lên nói: Tống Vương lời này là thật.

Tự nhiên.

Trần Húc đạm đạm cười nói, Bản vương nhất nặc thiên kim.

Tự nhiên sẽ không nuốt lời.

Tôn Kiên cười gật gật đầu nói: Tống Vương đối với thuộc hạ chúng ta chưa bao giờ bủn xỉn.

Ta ngay ngày đầu tiên gia nhập liền được quyền chưởng khống năm ngàn Đan Dương tinh binh.

Lời vừa nói ra, sắc mặt Tào Tháo không khỏi biến đổi nói: Là thật sự Đan Dương tinh binh.

Tôn Kiên đạm đạm cười nói: Cái này tự nhiên.

Hắn đi đến cửa, đối với bên ngoài hô một câu.

Đương hạ mấy danh Đan Dương tinh binh vọt tiến vào.

Tào Tháo trong lòng kinh thán.

Đan Dương tinh binh chi danh tự cổ đã có.

Năm ngàn Đan Dương tinh nhuệ, chiến lực phi đồng tiểu khả.

Binh chủng bực này liền tặng cho một gã hàng tướng.

Mặc kệ người đó là Tôn Kiên.

Ánh mắt hắn ở trên người Trần Húc đảo quanh.

Nhất thời chi gian hắn cảm thấy có chút xem không hiểu Trần Húc.

Trần Húc chỉ đạm đạm cười nói: Mạnh Đức, thời điểm ngươi quy hàng, ta cũng điều năm ngàn tinh binh dưới trướng, quy về ngươi thống lĩnh.

Cái gì.

Lần này thần sắc Tào Tháo rốt cuộc thay đổi.

Đem nguyên ban nhân mã của hắn một lần nữa giao cho hắn thống lĩnh.

Chẳng lẽ không phải đang nói đùa sao.

Hắn hỏi: Tống Vương, ngươi không sợ Tào mỗ ta mưu phản sao.

Trần Húc khóe miệng mang theo một mạt hồ độ.

Mưu phản.

A a.

Sau khi đầu nhập dưới trướng ta, liền ngay cả tâm tư mưu phản cũng sẽ không còn.

Có đặc tính Nhân Chính của hệ thống ở đây, ai có thể mưu phản.

Trong lòng bàn tính, ngoài miệng lại đạm đạm nói: Sở vị nghi nhân bất dụng, dụng nhân bất nghi.

Bản vương dám dùng Tào Mạnh Đức ngươi, liền có tin tưởng Tào Mạnh Đức ngươi sẽ không có tâm phản bội.

Trong lúc nói chuyện, một cỗ tuyệt cường tự tin từ trong cơ thể dũng xuất.

Một nháy mắt, Tào Tháo cũng không khỏi vì đó sửng sốt.

Hắn chưa từng ở trên người người khác nhìn thấy khí thế như thế.

Liền ngay cả Viên Bản Sơ của mười tám lộ chư hầu ngày ấy cũng không có khí thế bực này.

Cùng lúc đó, một loại cảm giác được tín nhiệm cũng dâng lên trong lòng, làm hắn có chút cảm động.

Không biết vì sao, trong lòng hắn thậm chí sinh ra một loại cảm giác muốn nạp đầu liền bái.

Lúc này, Triệu Vân từ bên ngoài đi vào.

Hắn đối với Trần Húc thi lễ nói: Chúa công, trong thành toàn bộ đều bình định xong.

Chúng ta được hàng tốt gần hai vạn người.

Ân.

Trần Húc đạm đạm gật đầu, lập tức nhìn về phía Tào Tháo nói, Mạnh Đức huynh nếu nguyện ý, trong đó một vạn binh mã liền do ngươi thống soái, như thế nào.

Tào Tháo trong lòng pha vi ý động, nhưng cường hành nhẫn lại.

Lập tức Trần Húc đứng dậy, hướng về phía Tào Tháo đi đến.

Một cỗ khí thế thuộc về cường giả hướng về phía Tào Tháo áp tới.

Tào Tháo hạ ý thức hướng về phía sau lui hai bước.

Ngay sau đó ý thức được không thích hợp, hắn cường hành đứng lại tại chỗ.

Trần Húc đi tới bên người Tào Tháo, đạm đạm cười nói: Mạnh Đức huynh, ta xin hỏi ngươi, ngươi còn nhớ rõ chí hướng của mình không.

Chí hướng.

Tào Tháo có chút không rõ nguyên do.

Không sai.

Trần Húc nhìn Tào Tháo một cái, nói, Bản vương vốn tưởng rằng Mạnh Đức huynh nãi là vì Đại Kinh.

Vì thương sinh lê dân.

Chẳng lẽ bản vương lầm rồi sao.

Tào Tháo lâm vào trầm tư.

Hắn nhớ rõ khi còn trẻ sở dĩ lệ tinh đồ trị, sở dĩ không sợ cường quyền, là vì muốn Đại Kinh có thể tái hiện huy hoàng.

Cũng bởi vậy, sau khi biết thúc phụ của hoạn quan Kiển Thạc vi

phạm lệnh cấm đi đêm, hắn liền dùng Ngũ Sắc Bổng đem thúc phụ Kiển Thạc xử tử.

Cho dù biết Kiển Thạc quyền thế thao thiên sẽ mang đến phiền toái không cần thiết cho mình, hắn cũng không có lùi bước.

Sau đó thấy quốc tặc Đổng Trác loạn chính, hắn không tiếc cô thân phạm hiểm ám sát Đổng Trác.

Bởi vì Thất Tinh Bảo Đao phát ra tiếng vang làm ám sát Đổng Trác thất bại, hắn cũng từ đó đào ly Lạc Dương.

Nhưng chậm rãi.

Hắn phát hiện hết thảy chung quanh làm hắn nhìn không tới hi vọng.

Khi hắn phấn lực hướng về phía trước, mọi người cùng là mười tám lộ chư hầu lại toàn bộ đều rụt ở phía sau.

Lúc này môn tâm tự vấn, hắn phát hiện mình xác thực đã thay đổi.

Quên đi sơ trung tâm nguyện ban đầu.

Trần Húc thấy Tào Tháo có một nháy mắt thất thần, trong lòng ám hỉ.

Chương 379

Hắn tiếp tục nói: Mạnh Đức huynh, nếu gia nhập dưới trướng bản vương, chúng ta liên thủ, tổng so với một người phấn lực hướng về phía trước phải tốt hơn chứ.

Ngươi nói xem.

Trong lúc nói chuyện, hắn nhìn về phía Tôn Kiên nói: Ngươi nhìn xem Văn Đài, năm đó hắn cũng là một phương chư hầu, nhưng cuối cùng lại đầu nhập dưới trướng bản vương.

Vì sao.

Sở dĩ, ngươi không muốn cùng bản vương một chỗ, cộng sang một phen sự nghiệp sao.

Tào Tháo vẫn như cũ trầm mặc.

Nhưng trong lòng hắn lại có trăm ngàn ý niệm không ngừng lưu chuyển.

Không biết vì sao, tổng cảm giác ở trên người Trần Húc có một loại thân cận cảm mạc danh.

Điểm này làm hắn bách tư bất đắc kỳ giải.

Trần Húc tiến lên một bước, hướng về phía Tào Tháo vươn tay nói: Mạnh Đức huynh, ngươi nguyện ý cùng bản vương một chỗ, vì Đại Kinh nỗ lực sao.

Không biết thế nào, Tào Tháo trong lòng ấm áp.

Hắn hạ ý thức một phen nắm lấy tay Trần Húc nói: Ta, Tào Tháo, nguyện ý.

Tào Tháo nói: Tống Vương, ta có hai việc không rõ, thỉnh Tống

Vương giải hoặc cho ta.

Mạnh Đức huynh cứ nói đừng ngại.

Trần Húc cười nói.

Đệ nhất, dân tâm Duyện Châu của ta, có phải là nguyên nhân do Tống Vương.

Đối với điểm này, Trần Húc cũng không phủ nhận, chỉ gật gật đầu nói: Không sai.

Tào Tháo thật sâu nhìn Trần Húc một cái.

Xác thực không nghĩ tới Trần Húc sẽ đáp ứng dứt khoát như vậy.

Ý vị trong đó cũng không có đơn giản như mặt ngoài.

Điều này ý vị Trần Húc có khả năng sẽ biết tiên pháp, ít nhất cũng sẽ thuật pháp.

Như vậy hắn bại tựa hồ cũng không oan.

Tào Tháo lược lược một đốn lại tiếp tục hỏi: Tống Vương, vì sao ngươi sẽ biết ta sẽ bỏ thành đi cửa Nam.

Đây cũng là điều hắn từ nãy tới giờ vẫn luôn không có minh bạch.

Đi cửa Nam nãi là lâm thời khởi ý.

Tức sử trong thành có thám tử của Trần Húc cũng căn bản không kịp truyền lại tình báo.

Trần Húc đạm đạm cười nói: Nếu bản vương nói hết thảy đều là bản vương mông đoán mò, không biết Mạnh Đức huynh có tin hay không.

Tào Tháo nhìn về phía Trần Húc, ánh mắt càng vì thâm toại.

Ở hắn xem ra, ý tứ trong câu nói của Trần Húc quá mức rõ ràng.

Chính là đang nói cho hắn biết, Trần Húc có tiên pháp bất đồng

tầm thường.

Khóe miệng hắn mang theo một mạt hồ độ.

Có lẽ đi theo một cái chúa công biết tiên pháp cũng là kiện sự tình không tồi.

Đương hạ hắn triều Trần Húc thật sâu khom người nói: Tào Tháo bái kiến chúa công.

Tại thời điểm này, một đạo thanh âm hệ thống vang lên trong đầu Trần Húc.

Đinh, chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ, thành công chiêu hàng Tào Tháo.

Hoạch đắc nhiệm vụ khen thưởng: Chiến pháp Tào Tháo Ngụy Vũ Chi Cường.

Tào Tháo trung thành độ + 100.

Ngụy Vũ Chi Cường: Công kích lực, phòng ngự lực, võ lực và trí lực, sĩ khí của bộ đội kỷ phương trong phạm vi đều thăng lên.

Đây là chiêu hàng Tào Tháo thành công rồi.

Trần Húc đại hỉ.

Có Tào Tháo gia nhập, thế lực của hắn không tiền cường đại.

Hắn đương tức một phen đem Tào Tháo đỡ dậy.

Mới lãng thanh cười nói: Hảo.

Thái hảo rồi.

Có Mạnh Đức huynh giúp đỡ, thực nãi là bản vương hạnh sự.

Lập tức hắn nhìn về phía Triệu Vân nói: Tử Long, lao phiền mang Mạnh Đức huynh đi nhận binh mã của hắn.

Nhạ.

Triệu Vân cung thân ứng nhạ, liền hướng ra phía ngoài đi đến.

Tào Tháo đương tức cũng đi theo.

Chỉ là một khắc sau, bước chân hắn vì đó khựng lại nói: Chúa công, Nguyên Nhượng, Diệu Tài, ta nguyện ý đi khuyên bảo một phen.

Nga.

Trần Húc thoáng có chút ngoài ý muốn.

Bất quá hắn cũng không sợ Tào Tháo giở trò, đương tức liền gật đầu nói: Như vậy liền vất vả Mạnh Đức huynh.

Tào Tháo mi đầu nhướng nhướng.

Phản ứng của Trần Húc lại nằm ngoài dự liệu của hắn.

Không nghĩ tới Trần Húc cư nhiên sẽ đáp ứng bất giả tư sắc không chút do dự như thế.

Đương hạ liền nói: Chúa công không sợ ta giở trò sao.

Trần Húc nghe vậy cười.

Lập tức ý cười trên mặt liễm đi, nghiêm túc nói: Mạnh Đức huynh, có một câu ta nói lại một lần.

Dụng nhân bất nghi, nghi nhân bất dụng.

Ngươi đã tin tưởng ta, đầu nhập dưới trướng bản vương, như vậy bản vương liền sẽ tin tưởng ngươi.

Biểu tình Tào Tháo cũng vì đó nghiêm lại.

Trong lòng hắn phiếm một mạt cảm động.

Giờ khắc này hắn tựa hồ đã minh bạch vì sao trong lòng mình lại có loại cảm giác kia rồi.

Đó là xúc động của một kẻ sĩ muốn chết vì người tri kỷ.

Hắn đối với Trần Húc thật sâu khom người nói: Chúa công tại thượng, thỉnh thụ Tào Tháo một lạy.

Trần Húc vài bước tiến lên, đem Tào Tháo đỡ dậy.

Hắn cười nói: Mạnh Đức huynh hà tất hành đại lễ như thế.

Ngươi cùng bản vương tiếp xúc lâu sẽ minh bạch.

Chỉ cần ngươi lấy thành đãi bản vương, bản vương định sẽ không làm ngươi thất vọng.

Ân.

Tào Tháo trọng trọng gật đầu.

Lập tức đi theo phía sau Triệu Vân hướng ra phía ngoài đi đến.

Trần Húc lại đạm đạm cười.

Hắn biết vừa rồi Tào Tháo sở dĩ chỉ đề cập đến Nguyên Nhượng và Diệu Tài cũng là có sự khảo lượng của Tào Tháo.

Hơn phân nửa là Tào Tháo không muốn làm Trần Húc nghi tâm đi.

Nhưng nói thật, hắn thật sự không lo lắng.

Rốt cuộc, ai cũng không thể phản bội không phải sao.

Trần Húc đạm đạm cười nói: Giúp ta đi mời Văn Nhược.

Nhạ.

Thân vệ ứng mệnh đi ra ngoài.

Không lớn một hồi công phu, Tuân Úc bị người đưa lên.

Cùng đi đến còn có Quách Gia, Tuân Du và Từ Thứ.

Trần Húc vi vi sửng sốt.

Lại thấy Quách Gia trộm chớp chớp mắt.

Trần Húc hội ý, trong lòng minh bạch hơn phân nửa là mấy người

Quách Gia đi khuyên bảo.

Hắn lãng thanh cười nói: Văn Nhược, hồi lâu không gặp, gần đây có khỏe không.

Tuân Úc trên mặt treo nụ cười nhạt nói: Lao Tống Vương quải niệm, Úc hết thảy đều tốt.

Người đâu, ban cho Văn Nhược chỗ ngồi.

Trần Húc lấy tay ra hiệu, mời Tuân Úc ngồi xuống.

Hắn mới cười nhìn về phía mấy người Quách Gia nói: Phụng Hiếu, Công Đạt, Nguyên Trực, các ngươi cũng mau mau ngồi đi.

Ba người cũng không khách khí, ngồi xuống bên cạnh Trần Húc.

Trần Húc mới nhìn về phía Tuân Úc nói: Đã lâu nghe danh Văn Nhược có vương tá chi tài, ngày ấy vừa thấy, vẫn luôn thậm vi niệm.

Chương 380

Hôm nay gặp lại, bản vương pha cảm vinh hạnh.

Tuân Úc khẽ thở dài một tiếng nói: Tống Vương, trong lòng ta vẫn luôn không rõ, bên phía Thanh Châu Hoàng Cân quân rốt cuộc là ai động tay chân.

Trần Húc sửng sốt.

Không nghĩ tới Tuân Úc sẽ hỏi cái này.

Lập tức đạm đạm cười nói: Văn Nhược đã biết, vậy nói cho ngươi nghe cũng không sao.

Trương Yến dưới trướng bản vương cùng với đầu mục Thanh Châu Hoàng Cân quân nãi là cựu thức.

Hắn đi gặp bạn cũ, bản vương tự nhiên cũng không thể cự tuyệt không phải sao.

Nguyên lai là như thế.

Tuân Úc cười khổ một tiếng nói, Bởi vì nguyên nhân này mà ta đợi lâu như vậy cũng không có đem Thanh Châu Hoàng Cân quân nạp vào dưới trướng.

Nếu không, ta có Thanh Châu Hoàng Cân quân nơi tay, tại phương diện binh lực căn bản sẽ không thua kém Tống Vương.

Trần Húc gật gật đầu nói: Chính là như thế.

Bởi vì nguyên nhân này, Trương Yến mới vội vã đi thăm cố hữu tại Thanh Châu.

Tuân Úc đỉnh đỉnh nhìn Trần Húc, nói: Tống Vương, Tuân Úc chỉ không rõ vì sao ngài lại biết ta muốn đánh chủ ý lên Thanh Châu

Hoàng Cân quân.

Ân.

Biểu tình Trần Húc không có chút nào biến hóa.

Hắn biết cái này tự nhiên là bởi vì hắn nãi là người đến từ hậu thế.

Cứ ký tái theo ghi chép, Tào Tháo sau khi có được Thanh Châu Hoàng Cân quân, binh lực đại trướng, mới đặt xuống cơ sở vững chắc cho việc tranh bá thiên hạ sau này.

Hắn tự nhiên muốn phòng chỉ cục diện này phát sinh.

Chỉ là hết thảy những điều này không tiện nói nhiều.

Đương hạ hắn đạm đạm cười.

Ánh mắt Tuân Úc vẫn luôn hội tụ ở trên người Trần Húc.

Lại nghe Trần Húc đạm cười nói: Kỳ thật nguyên nhân cũng pha vi đơn giản.

Bởi vì Mạnh Đức sau khi giao chiến cùng ta, binh lực tổn hao pha vi nghiêm trọng, dưới tình huống như thế tất định sẽ nghĩ biện pháp bổ sung binh nguyên.

Ở phụ cận Duyện Châu, trừ bỏ Thanh Châu Hoàng Cân tặc cùng Thái Sơn tặc ra, liền không còn địa phương nào có thể gia tăng binh lực nữa.

Tuân Úc trong lòng nhảy dựng.

Tống Vương phân thẩm thời độ thế, cộng thêm năng lực sủy ma nhân tâm, xác thực làm trong lòng hắn thầm kinh hãi.

Tuân Úc lại vội vàng truy vấn: Ký nhiên nơi tăng thêm binh lực là Thanh Châu Hoàng Cân tặc và Thái Sơn tặc.

Vậy Tống Vương vì sao đoán định bọn chúng sẽ ra tay với Thanh Châu Hoàng Cân quân.

Trần Húc đạm nhiên cười, nói: Đơn giản.

Bởi vì Thái Sơn tặc có quan hệ với Đào Khiêm ở Duyện Châu.

Hoặc hứa không biết tường tận tình hình bên trong, nhưng trong tình huống binh lực không đủ, tự nhiên sẽ không dám tùy tiện phạm hiểm.

Hoàn toàn đúng.

Tuân Úc có chút không dám tin nhìn Trần Húc.

Những gì Trần Húc nói, giống hệt như những gì y đã suy tính.

Trước đó quả thực có cân nhắc đến Thái Sơn tặc, nhưng cuối cùng lại bỏ qua.

Nguyên nhân trong đó, cũng chính như lời Trần Húc nói, là không dám phạm hiểm.

Trần Húc đứng dậy, đi đến bên cạnh Tuân Úc, hơi khom người thi lễ: Văn Nhược có tài vương tá, nay Hán thất không hưng, thiên hạ thương sinh khốn cùng, xin Văn Nhược hãy giúp đỡ bản vương.

Tuân Úc kỳ thực trước đó dưới sự khuyên bảo của Quách Gia đã có chút do dự.

Nếu không, y cũng sẽ không hỏi ra những vấn đề kia.

Nay thấy Trần Húc thân là Tống Vương, khi đối mặt lại hạ tư thái thấp như vậy, tự nhiên không nỡ cự tuyệt.

Ngay lập tức, y hướng về phía Trần Húc cúi người thật sâu thi lễ: Đa tạ Tống Vương hậu ái, Tuân Úc bái kiến chúa công.

Tốt.

Trần Húc đại hỉ.

Hắn một tay nắm lấy cánh tay Tuân Úc nói: Được Văn Nhược tương trợ, bản vương may mắn biết bao.

Sau đó, dưới sự khuyên bảo của mọi người, Hí Chí Tài cũng đầu nhập vào dưới trướng Trần Húc.

Trần Húc tỉ mỉ đánh giá Hí Chí Tài một phen.

Thuộc tính của Hí Chí Tài cũng hiện ra trước mặt hắn.

Họ tên: Hí Trung, tự Chí Tài Tuổi: 30 Thống suất: 30 | Võ lực: 18 | Trí lực: 92 | Chính trị: 80 | Mị lực: 70 Đặc tính: Sách Sĩ, Luận Khách, Thái Nhiên, Diệu.

Đối với thuộc tính của Hí Chí Tài, Trần Húc tuy rằng hơi có chút kinh ngạc.

Là mưu sĩ thủ tịch tiền nhiệm của Tào Tháo trước Quách Gia, Trí lực 92 quả thực hơi thấp một chút.

Nhưng phối hợp với những đặc tính quân sư rõ rệt như Diệu, Sách Sĩ thì hắn đích xác là một quân sư hợp cách.

Ngay sau đó, hắn kéo Tuân Úc, Hí Chí Tài cùng Quách Gia trò chuyện hồi lâu.

Qua một hồi nói chuyện thoải mái, hắn mới phát hiện ra tài năng của Tuân Úc.

Trong lòng thầm cảm thán.

Tuân Úc không hổ là tài vương tá, các phương diện thực sự quá toàn diện.

Như đám người Quách Gia, chỉ đặc biệt xuất sắc ở một phương diện nào đó.

Nhưng Tuân Úc lại hoàn toàn khác biệt.

Tuân Úc từ đại cục quan, trị chính, mưu lược, quân sự. các phương diện không gì không giỏi, không gì không tinh.

E rằng cũng chỉ có Gia Cát Lượng mới có thể so cao thấp với Tuân Úc.

Chỉ tiếc, hiện tại Gia Cát Lượng tuổi còn quá nhỏ, cần phải bồi dưỡng thêm.

Kỳ thực điều Trần Húc không biết là, thông qua một hồi giao đàm, trong lòng Tuân Úc cũng âm thầm kinh hãi.

Không ngờ Trần Húc đối với xu thế phát triển tiếp theo lại có nhận thức rõ ràng như vậy.

Giảng giải nhiều chỗ trọng điểm, thường thường có những ngôn luận phi phàm, khiến y không tự chủ được mà hai mắt tỏa sáng.

Còn về Hí Chí Tài.

Các phương diện khác thì bình thường, nhưng ở phương diện quân lược lại có kiến giải độc đáo.

Đối với việc này, Trần Húc tự nhiên đại vi hài lòng.

Sau một hồi lâu, ngoài cửa có thân vệ tiến vào bẩm báo: Chúa công, Tào Tháo cầu kiến.

Lúc này mới kết thúc giao lưu, Trần Húc lãng thanh cười nói: Mau mời.

Thân vệ ứng mệnh đi ra ngoài, Trần Húc mới cười nói: Không ngờ ngã cùng chư vị đã trò chuyện cả một canh giờ.

Hôm nay cùng các bậc đại tài sướng liêu, bản vương tự giác thu hoạch rất nhiều.

Tuân Úc, Quách Gia từng người liền nói không dám.

Tào Tháo từ bên ngoài đi vào, lúc nhìn thấy Tuân Úc thì mỉm cười nhẹ.

Tuân Úc cũng đạm đạm cười đáp lại.

Giữa hai người có một chút. xấu hổ.

Tào Tháo không hổ là Tào Tháo, chỉ trong nháy mắt liền điều chỉnh lại được.

Hắn hướng về phía Trần Húc cúi người thật sâu nói: Chúa công, con cháu tông tộc của ngã, toàn bộ đều nguyện ý đầu nhập dưới trướng chúa công.

Xin chúa công thu lưu.

Trần Húc cười lớn nói: Tốt.

Quá tốt rồi.

Mạnh Đức huynh không hổ là Mạnh Đức huynh, hiệu suất làm việc quả nhiên bất đồng phàm hưởng.

Mạnh Đức huynh, mau mau mời con cháu tông tộc của huynh tiến vào.

Nhạ.

Tào Tháo cung thân thi lễ, lập tức đi ra ngoài.

Chương 381

Chỉ một lát sau, mấy viên tướng lĩnh từ bên ngoài đi vào.

Người đi đầu, thình lình chính là hai huynh đệ Hạ Hầu Hạ Hầu Đôn và Hạ Hầu Uyên.

Ở phía sau bọn họ, Tào Nhân, Tào Thuần, Tào Hưu, Hạ Hầu Ân đều có mặt.

Bọn họ hướng về phía Trần Húc cung thân nói: Bái kiến chúa công.

Trần Húc cười sảng khoái: Chư vị mau mau mời đứng lên.

Trần Húc rõ ràng cảm nhận được Hạ Hầu Đôn đang làm mình làm mẩy, có chút giận dỗi.

Đối với điểm này, Trần Húc cũng không để ý.

Giận dỗi chút thì cứ để hắn giận dỗi đi.

Chỉ nghe Tào Tháo giải thích: Chúa công, Nguyên Nhượng tính tình khá nóng nảy, xin chúa công bao dung cho.

Trần Húc đạm nhiên cười: Hạ Hầu tướng quân nãi là một vị tướng tài.

Bản vương liền cho hắn hai ngày thời gian.

Nói xong, hắn đứng dậy, ánh mắt quét qua mọi người bên dưới.

Chư vị, để nghênh tiếp chư vị đại tài gia nhập liên minh, chập tối hôm nay bản vương thiết yến, chúng ta không say không về.

Nhạ.

Mọi người tề thanh ứng nhạ.

Lập tức, mọi người vừa phấn khởi nghị luận, vừa đi ra ngoài.

Quách Gia lại không rời đi, hắn đi tới bên cạnh Trần Húc nói: Chúa công, ngã ở trong thành gặp được một người quen.

Ân.

Trần Húc hơi ngẩn ra, Không biết người Phụng Hiếu nói là ai.

Mi Trúc.

Nghe Quách Gia nói, Trần Húc sững sờ: Nguyên lai là hắn.

Không biết Mi Tử Trọng hiện đang ở đâu.

Mi Trúc đang ở một trang viên cách đây không xa.

Quách Gia nói xong, lại cười nói: Mi Trúc kia vì để tị hiềm, cố ý không đến gặp.

Trần Húc nghe vậy thì bật cười.

Nhưng ngay sau đó liền hiếu kỳ nói: Vậy Mi Trúc làm sao lại ở trong thành Xương Ấp.

Nghe Mi Tử Trọng nói, hắn đến là để tiến hành giao dịch lương thực với Tào Tháo.

Tào Tháo trước đó đem lương thực cho Thanh Châu Hoàng Cân quân, nay sau trận chiến với Lữ Bố thì quân lương không đủ, liền từ chỗ Đào Khiêm thu mua một ít lương thực.

Quách Gia nói xong, dẫn đầu cười rộ lên.

Trần Húc nghe vậy cũng cười theo.

Chuyện Thanh Châu Hoàng Cân quân cũng đã hại khổ Tào Tháo.

Nếu không phải vậy, có Thanh Châu Hoàng Cân quân trong tay, Tào Tháo cũng không đến mức rơi vào tay hắn nhanh như thế.

Chỉ là ngay sau đó, mắt hắn khẽ sáng lên.

Hiện nay là Sơ Bình năm thứ ba, cũng là năm 192.

Năm sau 193 đến năm kia, Thanh, Từ, Duyện châu sẽ phát sinh nạn châu chấu đại quy mô.

Nếu như có thể mua lại số quân lương của Đào Khiêm thì cũng là một lựa chọn không tồi.

Đến lúc đó Từ Châu của Đào Khiêm thiếu quân lương, muốn chiếm lấy Từ Châu cũng thuận tiện hơn nhiều.

Ngay lập tức, hắn triều Quách Gia cười nhạt nói: Phụng Hiếu, dẫn ngã đi gặp Mi Tử Trọng kia một chút.

Quách Gia nghe vậy mỉm cười nói: Nhạ.

Không biết vì sao, tại thời khắc này, Trần Húc cảm thấy trong ánh mắt Quách Gia dường như mang theo vài phần tiếu ý mạc danh.

Tình huống gì đây.

Khi ngẩng đầu nhìn lại thì lại phát hiện thần sắc Quách Gia như thường.

Trần Húc trong lòng kinh ngạc, thầm nghĩ: Chẳng lẽ là ảo giác của ngã sao.

Dưới sự dẫn dắt của Quách Gia, Trần Húc ra khỏi Châu Mục phủ, đi về phía nam.

Lúc này, tại một trang viên ở thành nam, Mi Trúc thở dài thườn thượt, sau đó chán nản ngồi xuống.

Một vị thiếu nữ diệu linh đi tới.

Nàng đối với Mi Trúc triển nhan cười nói: Huynh trưởng nhân hà phát sầu.

Mi Trúc khẽ than một tiếng: Tam muội a, ngồi bên cạnh đi.

Ngã vốn định giúp Đào Châu Mục giao dịch quân lương với Tào Tháo, nhưng hay rồi, cả Duyện Châu đều rơi vào tay Tống Vương, ngã biết đi tìm ai mua bán đây.

Nói đoạn, lại thở dài: Sai sự của Đào Châu Mục không làm xong, chỉ sợ Đào Châu Mục sẽ sinh lòng không vui.

Trong mắt Mi Trinh có quang mang chớp động, khẽ cười nói: Huynh trưởng, nhiệm vụ của huynh bất quá là bán lương thực đi mà thôi.

Còn về việc bán cho Tào Tháo hay bán cho Tống Vương thì lại có gì khác biệt.

Mi Trúc nghe vậy sững sờ.

A.

Đúng vậy, căn bản không có gì khác biệt.

Chỉ cần thay Đào Khiêm bán lương thực đi là được.

Trên mặt hắn lộ ra vài phần hỉ sắc: Không sai.

Không hổ là tam muội, kiến địa quả nhiên bất phàm.

Lập tức, phảng phất như nhớ ra điều gì, hắn nói: Tam muội, có một việc huynh trưởng muốn thúc giục một chút.

Trên mặt Mi Trinh thoáng hiện một tia thẹn thùng.

Nhưng ngay sau đó lại che giấu nói: Huynh trưởng, sẽ không phải lại muốn gả muội ra ngoài chứ.

Trinh nhi a, hiện nay tuổi tác muội vừa vặn thích hợp, vi huynh cũng có chút gia để, ngã chọn một nhà đại hộ gả muội đi, thế nào.

Mi Trúc khổ khẩu bà tâm khuyên bảo.

Trên mặt Mi Trinh lộ ra vài phần dị sắc, lắc đầu nói: Ngã bồi

huynh trưởng mấy năm nữa, theo huynh trưởng làm chút buôn bán, cũng thấy tương đối thú vị.

A.

Mi Trúc sủng nịch cười cười.

Trưởng huynh như cha.

Hắn là đại huynh của cả ba huynh muội, tự nhiên cần vì tam muội lo nghĩ nhiều hơn.

Mi Trinh lại lâm vào trầm tư, khuôn mặt trắng nõn hiện lên vài phần hồng vựng.

Đúng lúc này, người hầu từ bên ngoài đi vào, thi lễ với Mi Trúc: Gia chủ, có người ở bên ngoài cầu kiến.

Đối với cảnh này, Mi Trúc đã sớm trải qua nhiều lần.

Sau khi đến Xương Ấp, mỗi ngày đều có không ít người đến cầu kiến.

Mục đích kia à, tự nhiên là vì gia tư của hắn.

Đương hạ, hắn chỉ đạm đạm hỏi: Không biết là người phương nào cầu kiến.

Gia chủ, người cầm đầu họ Trần, người còn lại họ Quách, là chỗ quen biết cũ của gia chủ.

Nghe người hầu nói, Mi Trúc không khỏi ngẩn ra.

Người quen cũ của ngã.

Họ Trần.

Họ Quách.

Nhất thời hắn không hiểu là ai.

Lại nghe người hầu tiếp tục nói: Gia chủ, ngã quan sát hai người

kia khí vũ hiên ngang, đàm thổ bất phàm, không phải hạng người tầm thường, mong gia chủ chớ nên đãi mạn.

Ân.

Mi Trúc mãnh nhiên ngẩng đầu.

Thần sắc đạm nhiên ban đầu biến đổi: Mau, mau mau dẫn ngã đến đó.

Mi Trinh hỏi: Huynh trưởng, làm sao vậy.

Mi Trúc xua tay nói: Tam muội về phòng trước đi.

Nói đoạn, đầu cũng không ngoảnh lại mà đi thẳng.

Mi Trinh trong miệng lẩm bẩm: Họ Trần.

Họ Quách.

Lập tức đôi mắt nàng khẽ sáng lên, một vệt thẹn thùng ửng lên gò má.

Hai bàn tay nhỏ bé nắm chặt lấy nhau, bước chân vốn định đi về hậu viện bỗng nhiên dừng lại.

Mi Trúc đến sân, thấy hai người đang đứng trong viện, hàm tiếu nhìn hắn.

Hắn lãng thanh cười nói: Nguyên lai là Tống Vương, Quách quân sư đại giá quang lâm, có thất viễn nghênh, thứ tội thứ tội.

Nói đoạn, hắn hướng về phía Trần Húc cúi người thật sâu.

Trần Húc cười nhạt: Ngày đó từ biệt Tử Trọng, trong lòng bản vương rất nhớ mong a.

Hôm nay gặp lại, phong thái Tử Trọng vẫn như xưa, không tồi.

Tương đương không tồi.

Mi Trúc nghe vậy, ý cười trên mặt càng đậm.

Người trước mắt này là vị Vương duy nhất của Đại Kinh, người dưới một người trên vạn người.

Được nhân vật như vậy khen ngợi, tự nhiên vui mừng khôn xiết.

Trong lòng thụ dụng, nhưng ngoài miệng lại cười khiêm tốn: Không dám nhận Tống Vương tán dự như thế.

Tống Vương hôm nay đến, hàn xá của ngã bồng tất sinh huy a.

Trần Húc đánh giá bốn phía một chút, cười nói: Nếu trang viên của Tử Trọng đều có thể gọi là hàn xá, vậy Hoàng cung Đại Kinh e rằng cũng quá mức đơn sơ rồi.

Tống Vương chê cười.

Mi Trúc cười, đưa tay dẫn đường, Tống Vương, mời vào bên trong.

Trần Húc gật đầu, đi vào trong.

Chương 382

Mi Trúc lại cười với Quách Gia: Quách quân sư, mời vào trong.

Dưới sự dẫn đường của Mi Trúc, hai người cùng đi vào.

Phải nói, trang viên này bố trí thực sự tương đương không tồi.

Ba người xuyên qua đường viện, ngồi xuống tại đại đường.

Mi Trúc triều Trần Húc bão quyền nói: Chúc mừng Tống Vương đã chiếm được đất Duyện Châu.

Trần Húc xua tay, cười nhạt nói: Bản vương bất quá phụng mệnh Bệ hạ, thanh tra dư nghiệt của Lữ Bố tại Duyện Châu mà thôi.

Hắn chuyển chủ đề: Chỉ không ngờ, cư nhiên có thể ở đây gặp được Tử Trọng, quả thực là duyên phận khó được a.

Mi Trúc ý niệm khẽ động.

Trên mặt lộ ra một tia cười khổ: Chỉ tiếc, Mi Trúc ngã lại không cách nào hoàn thành chúc thác của Đào Châu Mục.

Chỉ sợ sau khi trở về, miễn không được sẽ bị Đào Châu Mục trách phạt.

A.

Trên mặt Trần Húc lộ ra vài phần hiếu kỳ, Đào Khiêm kia cư nhiên đối đãi với Tử Trọng như thế.

Ngã thấy Tử Trọng nhất kiến như cố, chi bằng Tử Trọng cải đầu sang trướng hạ của bản vương, thế nào.

Tử Trọng yên tâm, bản vương nhất định sẽ không bạc đãi ngươi.

Trên mặt Mi Trúc hiện ra vài phần xấu hổ.

Vốn tưởng Trần Húc sẽ thuận theo lời hắn mà hỏi vì chuyện gì phiền não.

Nào ngờ tư duy của Trần Húc lại. nhảy thoát như vậy. cư nhiên trực tiếp bắt đầu chiêu mộ.

Phải nói là hắn thật sự có chút động lòng.

Chỉ là cơ nghiệp của hắn đều ở Từ Châu, nếu cải đầu sang trướng hạ Trần Húc, e rằng cơ nghiệp ở Từ Châu sẽ bị Đào Khiêm thu mất.

Đương hạ, Mi Trúc cười khổ một tiếng: Tống Vương nói đùa.

Cơ nghiệp Mi gia ngã ở Từ Châu, cải đầu sang nơi khác lại không mấy thích hợp.

Trần Húc trong lòng hiểu rõ.

Câu nói này có vài phần thâm ý.

Mi Trúc chỉ nói cơ nghiệp ở Từ Châu, không tiện cải đầu.

Nếu hắn chiếm được Từ Châu, tự nhiên sẽ tiện để cải đầu.

Hắn cười nhạt: Không biết Tử Trọng đến Duyện Châu là vì việc gì.

Tống Vương, ngã đến Duyện Châu là chịu sự sai phái của Đào Châu Mục, đem lương thực bán cho Tào Tháo.

Mi Trúc nói, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Chủ đề rốt cuộc cũng quay lại chính đồ.

A.

Khóe miệng Trần Húc phù hiện vài phần tiếu ý, Không biết Tử Trọng lần này bán bao nhiêu lương thực.

Tống Vương, bản ý của Tào Tháo là mua vào từ Từ Châu mười vạn thạch lương thực.

Mi Trúc cung kính đáp.

Mười vạn thạch sao.

Trần Húc lẩm bẩm.

Con số này dĩ nhiên không ít.

Nhưng biết rõ sắp tới sẽ xảy ra nạn đói, vậy vì sao không chuẩn bị nhiều hơn một chút.

Hơn nữa, mua hết lương thực của Từ Châu, đến lúc nạn đói xảy ra, người Từ Châu thiếu lương thực thì chiến lực sụt giảm nghiêm trọng.

Lúc đó muốn lấy Từ Châu, chẳng phải là chuyện dễ như trở bàn tay sao.

Đương hạ, hắn cười nhạt: Vừa khéo, người dân dưới quyền trị vì của bản vương do chiến loạn nên cũng khá thiếu lương, chi bằng đem số lương thực này bán cho bản vương, thế nào.

Chỉ mới có mười vạn thạch, con số này quả thực hơi ít a.

Tim Mi Trúc nhảy dựng.

Không ngờ Trần Húc lại có hứng thú lớn với lương thực như vậy.

Hắn liền nói: Tống Vương, vừa rồi ngã nói là số lượng Tào Tháo muốn mua.

Kỳ thực, ý của Đào Châu Mục là bán ra mười lăm vạn thạch cũng được.

Lời này là ngay trước khi đi, Đào Khiêm dặn dò hắn.

Trần Húc lẩm bẩm: Mười lăm vạn thạch sao.

Mi Trúc bưng rượu, khẽ nhấp một ngụm.

Lúc này trong lòng hắn khẩn trương.

Nếu Trần Húc đáp ứng, vậy hắn sẽ hoàn thành nhiệm vụ Đào Khiêm giao phó một cách hoàn mỹ.

Còn việc uống rượu, bất quá chỉ để che giấu sự khẩn trương trong lòng mà thôi.

Quách Gia bưng chén rượu, khẽ nhấp môi.

Khóe miệng hàm tiếu nhìn Mi Trúc.

Rõ ràng, Mi Trúc đã rơi vào tiết tấu của chúa công.

Đợi Mi Trúc uống cạn rượu cũng không thấy Trần Húc trả lời, không khỏi có chút gấp gáp.

Hắn liền thúc giục: Không biết Tống Vương nghĩ thế nào.

Trần Húc đạm đạm liếc Mi Trúc một cái.

Mi Trúc chỉ cảm thấy tim đập mạnh.

Một ánh mắt này của Trần Húc có ma lực động sát tất cả, khiến hắn có cảm giác nội tâm không còn chút bí mật nào.

Lại nghe Trần Húc cười nhạt nói: Mười lăm vạn thạch quá ít.

Nghe đồn Từ Châu là đất phú thứ, lương thực lại ít như vậy sao.

Mi Trúc trong lòng kinh hãi.

Mười lăm vạn thạch mà còn chê ít.

Cũng quá tài đại khí thô rồi.

Hắn cung kính hỏi: Không biết Tống Vương cần bao nhiêu lương thực.

Trần Húc cười: Mới bắt đầu cũng không cần quá nhiều, chi bằng cứ lấy ba mươi vạn thạch đi.

Mi Trúc trong lòng đại kinh.

Ba mươi vạn thạch, đây không phải con số nhỏ.

Nếu nuôi năm vạn binh sĩ thì cũng đủ dùng nửa năm.

Hắn lắc đầu nói: Tống Vương, số lượng này quả thực quá nhiều.

Chi bằng mua ít đi một chút, thế nào.

Lời hắn chưa dứt, đã nghe Trần Húc mang theo vài phần tiếc nuối nói: Nếu đã vậy, bản vương liền không cường nhân sở nan.

Tim Mi Trúc thót lại.

Hắn bắt đầu suy tư.

Xưa nay Từ Châu là đất phú thứ, tồn lương trong kho cũng không ít.

Thời gian để lâu chỉ sợ lương thực cũng sẽ nấm mốc.

Nếu có thể bán số tồn lương này đi, chắc chắn Đào Châu Mục cũng sẽ khá vui mừng.

Năm nay sẽ có thu hoạch, sang năm cũng thế.

Quan trọng nhất là, nếu Đào Khiêm biết có người muốn mua lương thực mà Mi Trúc lại cự tuyệt, hậu quả đó khiến hắn không rét mà run.

Cắn răng, hắn ứng nhạ: Nếu như thế, mỗ liền thay Đào Châu Mục ứng hạ.

Chỉ là số lượng cực lớn, cần bẩm báo Đào Châu Mục.

Khóe miệng Trần Húc phù hiện một nụ cười.

Giờ khắc này cá đã cắn câu, lại há có thể để cá chạy mất.

Hắn cười nhạt: Đã như vậy, cứ quyết định thế đi.

Sau đó lại nhìn Mi Trúc: Tử Trọng không có ý kiến gì chứ.

Mi Trúc lộ ra một nụ cười khổ: Không.

Đúng lúc này, một người từ bên ngoài đi vào.

Người này thân đoạn thướt tha, khuôn mặt tuyệt mỹ phối hợp với làn da trắng nõn khiến người ta thấy mà yêu thương.

Chương 383

Trên tay nàng bưng mấy phần điểm tâm.

Chỉ nghe nàng kiều thanh cười nói: Tống Vương là khách từ xa đến, nô gia trong nhà có làm mấy phần điểm tâm, mời Tống Vương phẩm thường một chút.

Nói đoạn, nàng đặt điểm tâm trong tay lên bàn trước mặt Trần Húc.

Đồng thời đánh giá Trần Húc một cái, trong mắt mang theo vài phần kiều tu.

Trần Húc gật đầu: Đa tạ.

Không biết nữ sĩ xưng hô thế nào.

Nữ tử kia hướng về phía Trần Húc doanh doanh thi lễ: Thiếp thân tên Mi Trinh, là muội muội của Mi Trúc.

Muội muội của Mi Trúc.

Trong lòng Trần Húc không khỏi nhảy dựng.

Muội muội Mi Trúc, chẳng phải là Mi phu nhân nổi danh trong lịch sử sao.

Kể từ khi Lưu Bị nhập chủ Từ Châu, Mi Trúc không những đầu kháo Lưu Bị mà còn đem muội muội gả cho Lưu Bị, trở thành chính thê của y.

Chỉ tiếc hồng nhan bạc mệnh.

Trong trận chiến Trường Bản, Mi Trinh vì để bảo tồn cốt huyết duy nhất của Lưu Bị, vì không muốn liên lụy Triệu Vân mà nghị lực nhảy xuống giếng tự vẫn.

Nghiễm nhiên là một nữ trượng phu tâm có khe rãnh.

Hắn hướng về phía Mi Trinh gật đầu: Hữu lao rồi.

Ân.

Trên khuôn mặt cười của Mi Trinh lộ ra vài phần e thẹn.

Nàng đánh giá Trần Húc, nhu thanh nói: Đã lâu không gặp, không ngờ phong thái Tống Vương càng hơn xưa.

Ân.

Trần Húc ngẩn ra.

Mi Trinh từng gặp hắn.

Một chút ấn tượng hắn cũng không có.

Hắn tỉ mỉ đánh giá Mi Trinh một lần.

Phải nói thân đoạn, tướng mạo của Mi Trinh đều không có chỗ chê.

Đặc biệt làn da kia, có thể so sánh với Cam Mai.

Theo sự đánh giá của hắn, thuộc tính của Mi Trinh cũng hiện ra trước mắt.

Họ tên: Mi Trinh Tuổi: 16 Thống suất: 21 | Võ lực: 10 | Trí lực: 67 | Chính trị: 68 | Mị lực: 89 Đặc tính: Chi Viên, Nội Trợ.

Mị lực trong thuộc tính dĩ nhiên tương đương không tồi.

Đợi thêm vài năm nữa, mị lực sẽ còn tăng lên.

Trần Húc hồi tưởng lại một hồi mới nói: Mi tiểu thư, không biết chúng ta gặp nhau khi nào.

Với dung nhan tuyệt sắc của tiểu thư, nếu bản vương đã gặp nhất định sẽ có ấn tượng rất sâu.

Vừa nói hắn vừa nhìn Mi Trúc một cái.

Lại phát hiện Mi Trúc cũng vẻ mặt mờ mịt.

Xem ra ngay cả Mi Trúc cũng không biết Mi Trinh đã gặp hắn.

Có chút thú vị rồi.

Nghe Trần Húc khen ngợi, khuôn mặt Mi Trinh đỏ bừng.

Từ sau khi gặp Trần Húc ngày đó, trong lòng nàng đã lưu lại bóng hình của hắn.

Chỉ là thời gian qua đi, mãi vẫn không tìm được cơ hội mà thôi.

Nay tâm nguyện bao tháng ngày một buổi được đền bù, trong lòng nàng kích động.

Nhưng nàng vẫn cố trấn định nói: Tống Vương không có ấn tượng cũng là bình thường.

Bởi vì ngày đó chỉ có nô gia nhìn thấy Tống Vương, Tống Vương lại chưa từng thấy nô gia.

Nàng đưa tay vuốt tóc mai: Tống Vương còn nhớ năm ngoái từng đến Lỗ gia ở Từ Châu không.

Lúc đó ngã đến thăm Lỗ gia nãi nãi.

Nghe Mi Trinh kể lại, Trần Húc mới hoảng nhiên đại ngộ.

Nguyên lai Mi Trinh lúc ở nhà Lỗ Túc tại Từ Châu đã nhìn thấy hắn.

Đó là chuyện mùa thu năm ngoái rồi.

Cách nay đã gần một năm.

Trần Húc cười nhạt: Không ngờ bản vương cùng Mi tiểu thư lại có duyên phận ngẫu ngộ như vậy.

Nếu không phải Mi tiểu thư nhắc lại, bản vương đến giờ vẫn

không hay biết.

Mi Trinh cười nhẹ: Tống Vương, mau nếm thử chút điểm tâm này, là do nô gia tự tay.

Tự giác có chút không đúng, nàng vội vàng đổi giọng: Là nô gia sai người làm, xem có hợp khẩu vị ngài không.

Ân, tiểu thư có lòng, bản vương tự nhiên phải nếm thử.

Ý tứ trong lời lỡ miệng của Mi Trinh, Trần Húc tự nhiên lĩnh hội.

Hắn cầm một miếng đưa vào miệng, cười nhạt nói: Không tồi.

Mùi vị thực sự không tồi.

Sau đó hắn bão quyền với Mi Trinh: Đa tạ tiểu thư tự mình thao trì, vất vả rồi.

Mặt Mi Trinh đỏ ửng.

Nàng khẽ ân một tiếng, sau đó chạy về phía sau.

Vốn định chạy thẳng vào hậu viện, nhưng trong lòng lại có chút không nỡ, bèn đứng bên cạnh Mi Trúc.

Sắc mặt Mi Trúc có chút phức tạp.

Từ biểu hiện của Mi Trinh có thể thấy nàng đã coi trọng Trần Húc.

Nhưng Trần Húc là Tống Vương, đâu phải người bọn họ có thể cao phàn.

Hắn có chút hâm mộ Trần Húc.

Muội muội Mi Trinh chuyên môn học làm điểm tâm, nhưng ngay cả hắn là huynh trưởng cũng chỉ được nếm thử vào dịp lễ tết.

Hắn nhìn điểm tâm trước mặt Trần Húc, nuốt nước miếng nói: Tống Vương, tay nghề muội muội ngã tương đương không tồi, ngài

cứ từ từ nếm thử.

Đặc biệt là phần bên trái kia, đúng, phần đó là món tủ của muội muội ngã.

Trần Húc cũng không khách khí, nhất nhất nếm thử.

Phải nói mấy món điểm tâm này thực sự ngon, ngay cả người đã quen với mỹ thực hậu thế như hắn cũng ăn đến say sưa.

Làm cho Mi Trúc thèm đến mức nuốt nước miếng liên tục.

Trần Húc đặt đũa xuống nói: Tử Trọng, không biết khi nào thì về Từ Châu.

Mi Trúc lưu luyến thu hồi ánh mắt từ đĩa điểm tâm, nói: Ngã lần này đến là để bán lương thực.

Nay nhiệm vụ đã hoàn thành, ngã không bao lâu nữa sẽ về Từ Châu.

Đã như vậy, mấy ngày này cứ đến Châu Mục phủ ngồi chơi.

Trần Húc cười nhạt, Bản vương đã ăn mỹ thực của huynh, tổng phải hồi kính một chút mới được.

Nói đoạn, ánh mắt hắn lại đặt lên người Mi Trinh.

Mi Trúc đang định từ chối thì nghe Mi Trinh kiều thanh đáp: Được a.

Lập tức ý thức được mình đường đột, nàng vội vàng giải thích: Nô gia liền thay huynh trưởng nhận lời.

Khóe miệng Trần Húc nhếch lên một nụ cười: Như vậy, bản vương liền ở trong phủ tĩnh hậu hai vị đại giá.

Nói xong, hắn đứng dậy.

Mi Trinh cũng vội vàng đứng lên, kéo tay Mi Trúc một cái.

Mi Trúc cười nói: Tống Vương, sao không ở lại phủ ngã dùng cơm rồi hãy đi.

Cái này thì không cần.

Bản vương còn phải thiết yến trong phủ, tiếp phong cho Tào Mạnh Đức và Văn Nhược.

Trần Húc vừa nói ra lời này, Mi Trúc cả người cứng đờ tại chỗ.

Tiếp phong cho Tào Tháo và Tuân Úc.

Điều này có nghĩa là Tào Tháo và Tuân Úc đều đã đầu nhập dưới trướng Trần Húc rồi.

Nhanh như vậy sao.

Tuy rằng đã đoán được khả năng này, nhưng Mi Trúc thực sự không ngờ Trần Húc lại chiêu mộ được Tào Tháo và Tuân Úc nhanh đến thế.

Có toàn bộ nhân mã dưới trướng Tào Tháo gia nhập, thực lực Trần Húc sẽ không tiền cường đại.

Chương 384

Thực lực cường đại như vậy, lại có chư hầu phương nào có thể so sánh.

Hoặc hứa cũng chỉ có Viên Thiệu mới có thể miễn cưỡng kháng hành.

Nhưng nếu luận về thực lực văn võ dưới trướng thì ngay cả Viên Thiệu cũng không nhìn thấy bóng lưng Tống Vương.

Thấy Mi Trúc ngẩn người ra đó, Trần Húc mỉm cười.

Tin tức này là hắn cố ý tiết lộ.

Căn nguyên chính là vì hắn đã coi trọng Mi Trúc và Mi Trinh.

Khụ.

Chính xác hơn là coi trọng phần thưởng khi hớt tay trên hai người này.

Ách, còn mỹ sắc à.

Chỉ là thuận tiện. thuận tiện thôi.

Trần Húc phảng phất như đột nhiên nhớ ra, nói: Hai vị, hay là tối nay cùng đến phủ bản vương dùng bữa đi.

Sợ là không tiện lắm.

Mi Trúc rõ ràng có chút do dự.

Lại nghe Mi Trinh doanh doanh thi lễ, kiều thanh nói: Nếu vậy, đa tạ Tống Vương.

Ân, vậy bản vương đợi hai vị tại Châu Mục phủ.

Nói xong, Trần Húc đi ra ngoài.

Quách Gia triều Mi Trúc và Mi Trinh bão quyền, sau đó cũng đi theo.

Mi Trúc và Mi Trinh tiễn ra ngoài viện mới xoay người trở lại.

Nhìn Trần Húc đi xa dần, Mi Trúc nhìn sang Mi Trinh, oán trách: Tam muội.

Hắn mới vừa mở miệng, Mi Trinh liền cướp lời: Đại huynh, Tống Vương hiện nay binh cường mã tráng, chiến tướng mưu sĩ nhiều không đếm xuể.

Cơ hội tốt như vậy, huynh trưởng vừa vặn có thể cùng ngài ấy tương giao một phen.

Ngày sau, chưa biết chừng Từ Châu cũng.

Lời này vừa ra, Mi Trúc không thể tin nổi nhìn Mi Trinh.

Không ngờ muội muội lại có kiến thức như vậy.

Nghĩ kỹ thì điều này cực có khả năng.

Trần Húc chiếm cứ Dự Châu, Duyện Châu, mục tiêu tiếp theo cực có khả năng là Từ Châu.

Đương hạ, nụ cười trên mặt hắn dần tắt, yên lặng gật đầu.

Ánh mắt hắn dừng lại trên người Mi Trinh một hồi.

Trong lòng thầm nghĩ: Hoặc hứa Tống Vương lại là lương phối của muội muội cũng chưa biết chừng.

Đêm đến, văn võ dưới trướng Trần Húc đều hội tụ tại Châu Mục phủ.

Ngoài phủ, Trần Húc cũng mệnh lệnh người mở các quầy phát cháo.

Có không ít người tụ tập trước quầy cháo, ai nấy đều lộ vẻ đói

khát.

Lúc này bọn họ vừa uống cháo, vừa không ngớt lời khen ngợi.

Mi Trinh đi trên phố, nhìn thấy cảnh này thì kinh ngạc nói: Huynh trưởng, Duyện Châu có nhiều quầy phát cháo như vậy, hình như ở Từ Châu chúng ta lại hiếm thấy.

Mi Trúc gật đầu: Không sai.

Ngã hôm qua đi qua cũng không thấy những quầy cháo này, chắc là Tống Vương vừa ra lệnh mở.

Tống Vương sao.

Khuôn mặt Mi Trinh ửng hồng, tán thưởng nói, Tống Vương quả nhiên như lời đồn, thể tuất bách tính, là một đời nhân vương.

Ân.

Mi Trúc gật đầu.

Nội tâm hắn pha chút cảm xúc.

Vừa rồi Tống Vương còn đang thiếu lương, muốn mua ba mươi vạn thạch từ Từ Châu.

Trong tình cảnh đó mà Tống Vương vẫn không quên phát cháo để bách tính khốn khổ được ăn no.

Đây là loại hung hoài rộng lớn nhường nào.

Nhưng hắn không biết, Trần Húc làm vậy bất quá chỉ là hào phóng với của người khác mà thôi.

Đến trước Châu Mục phủ, xe ngựa vừa dừng lại, hai gã thân vệ liền nghênh đón.

Dám hỏi tôn giá có phải là Mi Tử Trọng và Mi Trinh tiểu thư không.

Mi Trúc và Mi Trinh tuy có chút không hiểu nhưng đều gật đầu.

Như vậy thì tốt rồi.

Tên thân vệ rõ ràng thở phào nhẹ nhõm, Cuối cùng cũng đợi được hai vị quý khách.

Ngã phụng mệnh Tống Vương, chuyên ở đây chờ đợi hai vị, mời hai vị theo ngã vào phủ.

Cảm động.

Một niềm cảm động dâng lên trong lòng.

Hắn xuất thân thương nhân.

Xưa nay sĩ nông công thương, địa vị thương nhân rất thấp.

Cũng vì thế mà chưa từng được người bề trên lễ ngộ như vậy.

Cho dù Mi Trúc đầu thân dưới trướng Đào Khiêm, tuy làm Tòng sự nhưng kỳ thực cũng chưa thực sự được trọng dụng.

Cho nên, nay thấy Trần Húc thân là Tống Vương lại nhớ sai chuyên nhân đứng đợi hắn, nội tâm cảm động có thể nghĩ.

Hai gã thân vệ dẫn Mi Trúc và Mi Trinh đi vào Châu Mục phủ.

Cuối cùng dừng lại tại một đại đường.

Hai gã thân vệ cung thân thi lễ với hai người: Tiệc rượu chưa bắt đầu, mời hai vị ngồi chờ ở đây.

Lập tức các loại điểm tâm được bưng lên.

Hai người liền ngồi xuống.

Không lâu sau liền thấy Trần Húc đi vào.

Nhìn thấy hai người, Trần Húc cười sảng khoái: Tử Trọng, Mi tiểu thư, hai vị đến rồi.

Mi Trúc, Mi Trinh vội vàng đứng dậy nghênh đón: Tống Vương.

Tống Vương đích thân đến sao.

Mi Trúc có chút thụ sủng nhược kinh.

Đó là tự nhiên.

Tử Trọng và Mi tiểu thư đến, bản vương tự đương phải ra gặp mặt một chút.

Hai vị ngồi đi.

Trần Húc vừa nói vừa ngồi xuống chủ vị.

Ba người tự nhiên có một phen trò chuyện vui vẻ.

Mi Trúc không khỏi bội phục.

Trong lòng thầm cảm thán, Trần Húc có thể làm Tống Vương quả nhiên không đơn giản.

Kiến thức về thương nghiệp khiến hắn cũng tự thẹn không bằng.

Trong lời nói thường thường có ngữ điệu phi phàm, phải tỉ mỉ suy ngẫm mới có thể hiểu được.

Trong lúc đó, Mi Trinh tần tần quay đầu nhìn Trần Húc, trong mắt tràn đầy vẻ ái mộ.

Không biết ba người trò chuyện bao lâu, thân vệ từ bên ngoài đi vào bẩm báo: Tống Vương, mọi người đã đến đông đủ.

Ân.

Trần Húc phất tay.

Sau đó đứng dậy cười nói: Tử Trọng, Mi tiểu thư, đi thôi.

Hai người đứng dậy.

Mi Trinh lấy ra một tấm lụa trắng che lên mặt.

Chương 385

Nhìn Mi Trinh dùng lụa trắng che mặt, Trần Húc nhìn thật sâu một cái.

Đương hạ hai người liền đi theo sau Trần Húc tiến vào đại đường.

Trong đại đường, văn võ dưới trướng Trần Húc tại Dự Châu đều tề tụ.

Thấy Trần Húc đi vào, từng người cung thân hành lễ.

Người đứng đầu thình lình chính là hai cha con Tôn Kiên và Tôn Sách.

Tôn Kiên, Tôn Sách kỳ nhân, hắn tự nhiên biết.

Tôn Kiên là Giang Đông mãnh hổ, Tôn Sách người xưng Tiểu Bá Vương.

Hai người đều là nhất đại mãnh tướng, nhân vật khiến vô số người biến sắc.

Năm xưa, khi cha con Tôn Kiên còn dưới trướng Viên Thuật, Đào Khiêm đã đối với họ vô cùng úy kỵ.

Nhưng hôm nay, hai cha con họ đối với Trần Húc lại cung thuận như thế.

Ý sùng bái trong mắt kia không hề che giấu chút nào.

Thậm chí còn nghe Tôn Sách gọi Trần Húc là sư tôn.

Người có thể làm sư tôn của Tôn Sách, võ lực kia sẽ cao đến trình độ nào.

Đi một mạch vào trong, sự kinh thán trong lòng Mi Trúc chưa từng dừng lại.

Cho đến cuối cùng, ở phía trong cùng, hắn nhìn thấy Tào Tháo.

Chỉ thấy Tào Tháo hướng về phía Trần Húc cúi người thật sâu: Thuộc hạ bái kiến chúa công.

Mi Trúc chỉ cảm thấy tâm linh chịu đả kích cự đại.

Mấy hôm trước nghe Đào Khiêm nhắc đến Tào Tháo còn xưng tụng là nhất đại kiêu hùng.

Lúc đó nỗi sợ hãi của Đào Khiêm đối với Tào Tháo hắn vẫn khắc ghi trong lòng.

Nhưng không ngờ, nhân vật kiêu hùng như vậy cư nhiên lại cung kính với Trần Húc như thế.

Mới chỉ có nửa ngày.

Nửa ngày thời gian không những thu phục Tào Tháo cùng toàn bộ thuộc hạ, đây là mị lực nhường nào, lại là thủ đoạn bực nào.

Khi Mi Trúc đang chấn hám, Trần Húc đưa tay dẫn lời, cười lớn: Bản vương giới thiệu với mọi người, hai vị này là Mi Trúc và Mi Trinh.

Mi Trúc là Tòng sự Từ Châu, vị này là muội muội của Mi Trúc.

Hắn vỗ tay nói: Hôm nay ở đây không có người ngoài, mọi người cứ tận tình uống đi.

Nhạ.

Mọi người đồng loạt nâng chén.

Đối với việc vì sao Mi Trúc xuất hiện ở đây, Tuân Du trong lòng hiểu rõ.

Tuân Úc nhìn Quách Gia một cái nói: Phụng Hiếu, vừa rồi dẫn chúa công ra ngoài, hẳn là đi tìm vật sắc chủ mẫu cho chúa công chứ

gì.

Quách Gia cười nhạt, không nói nhiều.

Tuân Úc gật đầu: Nữ tử này hiểu được dùng lụa trắng che mặt, không tồi.

Tương đương không tồi.

Hắn hơi nhíu mày: Ngã thấy ánh mắt nữ tử này nhìn chúa công, ắt hẳn đã sớm tình căn thâm trọng.

Chỉ là nữ tử này rõ ràng mới quen biết chúa công vài canh giờ, sao lại có biểu hiện như vậy, thật là một chuyện lạ.

Văn Nhược quả nhiên độc cụ tuệ nhãn.

Quách Gia tán thán một tiếng, Kỳ thực từ năm ngoái khi chúa công chiêu lãm Tử Kính, Mi Trinh đã gặp qua chúa công.

Từ lúc đó nàng đã tình căn thâm trọng, niệm niệm bất vong.

A.

Tuân Úc lộ vẻ kinh ngạc, Nguyên lai chúa công và nữ tử này lại có duyên phận như thế.

Xem ra nàng nguyện ý đến đây đa phần cũng là vì chúa công.

Hắn lắc lắc chén rượu trong tay: Không chừng không bao lâu nữa ngã liền phải gọi Mi Trinh là chủ mẫu.

Chính là như thế.

Quách Gia thu hồi ánh mắt, Ngã quan sát chúa công đối với nữ tử này cũng rất để tâm.

Khi nhìn đừng có quá tứ vô kỵ đạn.

Coi chừng bị chúa công trách phạt.

Mọi người nghe vậy đều thu hồi ánh mắt.

Mấy người bọn họ nói chuyện tuy không lớn nhưng Mi Trúc và Mi Trinh được Trần Húc an trí ngay gần đó.

Quách Gia ngồi bàn bên cạnh Mi Trúc và Mi Trinh.

Do đó cuộc đối thoại giữa Quách Gia và Tuân Úc đã sớm lọt vào tai Mi Trinh.

Mi Trinh chỉ cảm thấy mặt đỏ bừng.

Nhưng không biết vì sao trong lòng nàng lại có vài phần ngọt ngào và mong chờ.

Mi Trúc trong lòng cũng chuyển động vài ý niệm.

Phóng mắt nhìn khắp đại đường, vị nào mà chẳng phải hạng người hách hách hữu danh.

Tùy tiện một người cũng có thể trở thành trọng thần một phương ở Từ Châu.

Nhưng hôm nay nhiều nhân vật như vậy đều hội tụ một đường, khiến hắn có cảm giác không chân thực.

Nơi này chỉ là một phần dưới trướng Tống Vương.

Giờ khắc này hắn thậm chí nảy sinh ý nghĩ muốn đầu thân dưới trướng Trần Húc.

Nếu để Trần Húc biết được chắc sẽ cười lớn.

Mời Mi Trúc và Mi Trinh đến đây chẳng phải là vì chút ý niệm này sao.

Đang lúc Mi Trúc có phần ý động, một giọng nói từ bên cạnh truyền đến: Tử Trọng tiên sinh, hai người chúng ta kính ngài một ly.

Mi Trúc vội thu liễm tâm thần, quay đầu nhìn lại.

Vừa nhìn thấy liền vội vàng đứng dậy.

Chỉ thấy Quách Gia và Tuân Úc đang cùng nhau nâng chén kính rượu.

Danh tiếng Quách Phụng Hiếu quỷ tài như sấm bên tai.

Quách Phụng Hiếu là thủ tịch mưu sĩ dưới trướng Trần Húc, Trần Húc có cơ nghiệp to lớn thế này không thể thiếu Quách Phụng Hiếu mưu hoạch.

Còn Tuân Úc Tuân Văn Nhược thì sao.

Cái danh vương tá đã sớm truyền khắp mười ba châu Đại Kinh.

Là toàn tài đích thực.

Tào Tháo có thể tọa ủng Duyện Châu chính là nhờ Tuân Văn Nhược phò tá.

Nay tuy bị Trần Húc thu phục nhưng danh tiếng của Tuân Văn Nhược không hề giảm sút.

Hai người này nghiễm nhiên là hai vị văn thần phụ thịnh danh nhất Đại Kinh hiện nay, năng lực của họ, mười cái Mi Trúc cộng lại cũng không phải đối thủ.

Đương hạ Mi Trúc gật đầu ra hiệu với hai người.

Lại thấy Quách Gia và Tuân Úc cũng cùng đứng lên.

Quách Gia cười nói: Tử Trọng, hôm nay ở đây đều không phải người ngoài, hà tất phải khách sáo.

Phụng Hiếu nói rất có lý.

Tuân Úc nâng chén nói, Nào.

Tử Trọng, hai người chúng ta kính ngài một ly.

Nói đoạn, Quách Gia và Tuân Úc cùng nâng chén.

Mi Trúc cảm thấy nhận được sự tôn trọng to lớn.

Sự tôn trọng này trước đây chưa từng có.

Hắn cũng nâng chén nói: Đa tạ hai vị tiên sinh, ngã xin uống trước.

Nói rồi ngửa cổ uống cạn.

Chương 386

Quách Gia và Tuân Úc nhìn nhau cười, cũng uống cạn ly rượu.

Sau đó, những người xung quanh cũng từng người một đến kính rượu Mi Trúc.

Ai nấy đều là tinh anh, tự nhiên biết nguyên nhân Trần Húc đưa Mi Trúc tới đây.

Nhưng cảm nhận của Mi Trúc lại hoàn toàn khác biệt.

Hắn cảm thấy được coi trọng tột bậc.

Đặc biệt khi nhất đại kiêu hùng Tào Tháo đích thân kính rượu, tay hắn run rẩy.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, khóe miệng Trần Húc lộ ra nụ cười nhạt.

Hắn nâng chén rượu lên nói: Tử Trọng, đến đây, bản vương kính ngươi một ly.

Tim Mi Trúc đập mạnh.

Hắn run tay nói: Tống Vương, sao có thể được.

Trần Húc mang theo nụ cười mạc danh nói: Sao lại không được.

Sau này ngày tháng uống rượu còn dài lắm.

Mi Trúc nghe vậy bưng chén rượu lên nói: Đa tạ Tống Vương hậu ngộ.

Mi Trúc tạ ơn.

Nói xong ngửa cổ uống cạn.

Rượu chảy vào cổ họng làm nhiệt huyết hắn dâng trào.

Suýt chút nữa thì nói ra tiếng lòng.

Nhưng ngay sau đó hắn bình tĩnh lại đôi chút.

Trần Húc cười nói: Tử Trọng, ngồi đi.

Rồi quay sang nhìn Mi Trinh.

Từ lúc tiệc rượu bắt đầu, ánh mắt Mi Trinh vẫn luôn đặt trên người Trần Húc.

Lúc này thấy Trần Húc nhìn sang, tim nàng thắt lại, vội vàng dời ánh mắt đi.

Trần Húc cười nói: Mi tiểu thư cứ tự nhiên, không cần quá câu thúc.

Trong tiệc rượu không có người ngoài.

Ân.

Mi Trinh khẽ đáp.

Cũng may có lụa trắng che mặt, nếu không gò má đỏ bừng lúc này sẽ lộ ra trước mặt mọi người.

Quách Gia và Tuân Úc nhìn nhau, đều thấy được chỗ cao minh của Trần Húc.

Từ biểu hiện của Mi Trúc và Mi Trinh có thể thấy, nếu không phải hai người ở tận Từ Châu, e rằng đã sớm bái nhập dưới trướng chúa công.

Trần Húc nâng chén với Tào Tháo: Mạnh Đức huynh, hôm nay được Mạnh Đức huynh tương trợ, bản vương thâm biểu vinh hạnh.

Nào, Mạnh Đức huynh, ngã kính huynh một ly.

Tào Tháo vội bưng chén rượu cười nói: Chúa công khách khí rồi.

Có thể đầu thân dưới trướng chúa công, kiến thức nhiều người tài

năng như vậy cũng là vinh hạnh của Tào Tháo ngã.

Trần Húc thầm khen một tiếng.

Tào Tháo quả nhiên không hổ là Tào Tháo.

Nhìn xem lời nói có trình độ biết bao.

Một câu nói không những tâng bốc Trần Húc mà còn khen ngợi tất cả mọi người có mặt.

Công lực này chậc chậc. quả thực vô địch.

Đêm đó, chủ khách đều vui vẻ.

Sau tiệc rượu, Trần Húc tiễn Mi Trúc và Mi Trinh ra ngoài Châu Mục phủ.

Trần Húc cười nói: Thế nào, Tử Trọng có hài lòng không.

Mi Trúc mượn rượu, cúi người thật sâu với Trần Húc: Được Tống Vương coi trọng, Mi Trúc thẹn không dám nhận.

Nếu không phải mang trọng thác, Mi Trúc thật muốn ngay tại chỗ đi theo bên cạnh Tống Vương.

Trần Húc ngẩn ra.

Không ngờ sự tình lại thuận lợi như thế.

Vốn định thuận miệng tiếp lời rằng ba mươi vạn thạch lương thực không quan trọng, Mi Trúc và muội muội Mi gia. phần thưởng mới quan trọng.

Nhưng nghĩ lại hắn từ bỏ ý định đó.

Đã bố trí thỏa đáng thì cũng không kém vài ngày.

Hắn vỗ vai Mi Trúc: Vậy thì vất vả cho Tử Trọng rồi.

Ân.

Mi Trúc gật đầu mạnh.

Sau đó ánh mắt hắn khẽ lóe lên: Tống Vương, không biết tam muội nhà ngã có lọt được vào mắt ngài chăng.

Thần sắc Trần Húc cứng lại.

Trực tiếp vậy sao.

Nhưng mà, ngã thích.

Hắn quay đầu nhìn Mi Trinh.

Phát hiện Mi Trinh đang cười nhìn hắn chăm chú.

Thấy Trần Húc nhìn sang, trong lòng nàng càng thêm thẹn thùng, muốn quay đầu đi nhưng biết đây quan hệ đến hạnh phúc sau này nên cố nén thẹn thùng nhìn thẳng Trần Húc.

Mật ý trong mắt phảng phất như muốn nhỏ ra.

Trần Húc gật đầu: Tử Trọng, Mi tiểu thư tú ngoại tuệ trung, tâm có định kiến, là kỳ nữ tử không thể đa đắc.

Nếu gả cho bản vương làm thiếp, chỉ sợ sẽ phụ lòng Mi tiểu thư.

Mi Trinh nghe xong thì cuống lên.

Buột miệng nói: Ngã không sợ.

Nói xong mới lấy tay che mặt.

Mặt nàng đỏ bừng một mảng, lan xuống cả cổ.

Trần Húc bão quyền với hai người: Đã như vậy, bản vương định sẽ không phụ Mi tiểu thư.

Tốt.

Mi Trúc ợ một cái, nắm lấy tay Trần Húc rồi đặt mạnh lên tay Mi Trinh.

Từ hôm nay, Trinh nhi liền thác phó cho Tống Vương.

Mặt Mi Trinh càng đỏ hơn.

Cũng may có lụa trắng che mặt mới giảm bớt vài phần thẹn thùng.

Nói xong, hắn liền đi ra ngoài.

Mi Trinh thấy Mi Trúc đi đứng loạng choạng liền gấp gáp: Đại huynh, huynh đi đâu vậy.

Ngã.

Mi Trúc chỉ tay nói, Ngã sáng sớm mai sẽ xuất thành về Từ Châu.

Làm xong việc này ngã sẽ thu thập một phen rồi đầu nhập dưới trướng Tống Vương.

Nhìn Mi Trúc đi đứng không vững, Trần Húc phất tay lệnh cho vài tên thân vệ lên trước hộ tống Mi Trúc.

Mắt Mi Trinh sáng lên, nàng doanh doanh thi lễ với Trần Húc: Đa tạ Tống Vương.

Trần Húc cười nói: Không sao.

Chúng ta vốn là người một nhà, cần gì phân biệt bỉ thử.

Mi Trinh e thẹn cúi đầu.

Lúc này gió nhẹ thổi qua, tấm lụa trắng trên mặt Mi Trinh rơi xuống.

Dưới lớp lụa, khuôn mặt nghi sân nghi hỉ triệt để lộ ra trước mặt Trần Húc.

Nhìn Mi Trinh mặt đỏ hồng, khóe miệng Trần Húc lộ nụ cười nhạt.

Lại nghe Mi Trinh khẽ nói: Tống Vương, thiếp thân có thể gọi chàng là Trần lang không.

Trần Húc gật đầu: Tự nhiên.

Ân.

Mi Trinh cắn môi, nói, Trần lang, sắc trời đã tối, bên ngoài quả thực có chút lạnh, hay là chúng ta.

Đối mặt với sự ám chỉ.

Chương 387

à không, minh kỳ rõ ràng như vậy của Mi Trinh, Trần Húc tự nhiên không thể giả vờ không hiểu.

Hắn vươn tay ôm Mi Trinh vào lòng, sau đó ôm nàng đi về phía hậu viện.

Mi Trinh đã sớm tình căn thâm trọng với Trần Húc, hai người tự nhiên không thiếu được một màn ân ái.

Đồng thời trong đầu Trần Húc vang lên tiếng hệ thống.

Đinh, chúc mừng túc chủ thành công có được Mi Trinh.

Hoàn thành nhiệm vụ hớt tay trên Lưu Bị.

Hoàn thành nhiệm vụ hớt tay trên Lưu Bị, hoạch đắc nhiệm vụ tưởng lệ: Chiến pháp Kích Lệ của Lưu Bị.

Chiến pháp Kích Lệ: Sau khi phát động chiến pháp sẽ đề thăng sĩ khí phe mình một cách rõ rệt.

Lúc này Trần Húc cũng không màng xem hệ thống nữa.

Ngày hôm sau mặt trời lên cao ba sào, Trần Húc mới nhìn qua hệ thống.

Thấy chiến pháp Kích Lệ, trong lòng hắn vui mừng.

Hiệu quả của chiến pháp Kích Lệ cũng có vài phần tương tự với Cổ Vũ.

Nếu gặp lúc sĩ khí binh sĩ xuống thấp mà phát động đồng thời cả hai thì sĩ khí chẳng phải sẽ tăng lên rất nhiều sao.

Như vậy sĩ khí bạo bằng, chiến lực tự nhiên cũng bạo bằng.

Không tồi.

Tương đương không tồi.

Trần Húc hài lòng gật đầu, sau đó nhìn sang Mi Trinh bên cạnh.

Lúc này Mi Trinh đang rúc trong chăn.

Trần Húc giúp nàng vén lại góc chăn.

Nhưng ngay khắc sau thần tình hắn hơi khựng lại.

Thấy hàng lông mi tu trường của Mi Trinh khẽ rung động, Trần Húc hiểu ra Mi Trinh rõ ràng đã sớm tỉnh, chỉ vì xấu hổ nên không dám mở mắt.

Khóe miệng hắn mang theo nụ cười, giả vờ than thở: Ai, đáng tiếc.

Vốn định cùng Trinh nhi đi dạo phố, đáng tiếc Trinh nhi chưa tỉnh.

Thôi được, ngã đi dạo một mình vậy.

Nói xong hắn đứng dậy.

Lúc này Mi Trinh vốn đang giả ngủ bỗng mở mắt, gấp gáp nói: Trần lang, đợi thiếp, thiếp cũng đi.

Lập tức nàng thấy Trần Húc đang đứng bên cạnh nhìn mình chằm chằm.

Mặt nàng đỏ bừng.

Trần Húc cười: Không giả vờ ngủ nữa à.

Ân.

Mặt Mi Trinh lại đỏ lựng lên.

Giữa trưa, Trần Húc và Mi Trinh cùng đi dạo bên ngoài.

Phía sau có thân vệ dắt ngựa Xích Thố.

Hai người đi thẳng đến viện tử ở thành nam, nơi Mi Trúc và Mi Trinh tá túc tại Xương Ấp.

Hai người đẩy cửa đi vào.

Mi Trinh hưng phấn chạy vào gọi: Đại huynh, muội về rồi.

Nhưng khiến nàng thất vọng là trong nhà căn bản không có bóng dáng Mi Trúc.

Tìm kiếm tứ phía cũng không thấy.

Cuối cùng Mi Trinh tìm được một phong thư trong chính sảnh.

Mở ra xem qua, sắc mặt nàng tối sầm lại: Đại huynh đi rồi.

Trần Húc đón lấy thư từ tay Mi Trinh, mở ra xem liền hiểu ngay.

Mi Trúc sáng sớm đã về Từ Châu phục mệnh.

Trong thư viết bảo Mi Trinh cứ ở lại, đợi hắn xử lý xong sự việc trong nhà ở Từ Châu sẽ cùng nàng đoàn tụ.

Trần Húc cười nhạt.

Gia sản Mi Trúc trải rộng cực lớn, xếp nhất nhì trong tứ đại hào thương cuối thời Hán, có thể so sánh với gia nghiệp Chân gia.

Gia nghiệp lớn như vậy đâu thể một chốc một lát xử lý xong.

Đến lúc đó không chừng Trần Húc đã chiếm xong Từ Châu rồi.

Đã như vậy thì cứ dứt khoát chào hỏi Mi Trúc một tiếng, để hắn tùy cơ hành sự là được.

Mi Trinh lúc này đôi mắt đỏ hoe, nước mắt lưng tròng.

Từ nhỏ cha mẹ mất sớm, nàng lớn lên dưới sự chăm sóc của trưởng huynh Mi Trúc.

Do đó đối với nàng, trưởng huynh Mi Trúc cũng như cha, chiếm cứ địa vị cực kỳ quan trọng.

Trần Húc cảm nhận được sự cảm thương trong lòng Mi Trinh, hắn vươn tay ôm nàng vào lòng.

Mi Trinh cảm thấy một cỗ ôn nhu bao quanh cả người, thuận thế tựa đầu vào vai Trần Húc.

Một cảm giác an toàn tự nhiên sinh ra.

Hồi lâu sau nàng mới kể lại tình cảnh cho Trần Húc nghe.

Trần Húc mới biết nữ tử tú ngoại tuệ trung trước mắt này hóa ra từ nhỏ đã mất cha mẹ.

Trong lòng hắn không khỏi dâng lên vài phần thương xót.

Hắn dùng tay vuốt ve gò má Mi Trinh.

Mi Trinh cọ mặt vào tay Trần Húc nói: Trần lang, đại huynh ngã phải bao lâu mới xử lý xong.

Trần Húc cười: Trinh nhi yên tâm đi.

Không mất bao nhiêu thời gian đâu, liền có thể trùng phùng rồi.

Thật sao.

Trên mặt Mi Trinh lóe lên tia kinh hỉ.

Ân.

Trần Húc gật đầu, Đợi thêm ít ngày, nếu đại huynh chưa xử lý xong, bản vương sẽ phái binh đi chiếm Từ Châu.

Đến lúc đó nàng có thể tùy ý gặp lại đại huynh rồi.

Mi Trinh đại hỉ.

Kích động quá mức, nàng trực tiếp kiễng chân hôn lên má trái Trần Húc một cái.

Trần Húc ngẩn ra.

Quả thực không ngờ Mi Trinh lại. hào phóng như vậy.

Hắn bèn đưa má phải tới.

Mi Trinh ngẩn người, sau đó xấu hổ cúi đầu.

Sau một hồi đả tình mạ tiếu, Trần Húc đưa Mi Trinh ra khỏi trang viên.

Hai người tản bộ trong thành.

Do thân thể Mi Trinh có chút không khỏe nên không đi dạo quá lâu liền lên ngựa Xích Thố trở về.

Chương 388

Ngoài thành Xương Ấp, trên một chiếc xe ngựa khá lớn.

Mi Trúc lắc lắc cái đầu hơi choáng, bất đắc dĩ thở dài: Uống rượu hỏng việc a.

Vốn định xử lý xong sản nghiệp ở Từ Châu mới đề cập chuyện tam muội với Tống Vương.

Nay thì. ai. chỉ có thể tìm cách thu gom gia nghiệp trước.

Nếu Đào Khiêm truy cứu thì chỉ sợ phiền toái rồi.

Hắn âm thầm nhíu mày, trong lòng có chút không biết làm sao.

Tuy rằng tận lực che giấu thì chuyện Mi Trinh sẽ không lộ nhanh như vậy, nhưng giấy không gói được lửa, chuyện rồi cũng sẽ có ngày bại lộ.

Đến lúc đó không chỉ an nguy bản thân, mà e rằng gia sản Mi gia cũng sẽ bị Đào Khiêm đàn áp, phong tỏa, thậm chí thôn tính.

Đang lúc thở ngắn than dài, tiếng vó ngựa vang lên từ xa.

Mi Trúc giật mình, theo bản năng vén rèm xe nhìn ra ngoài.

Chỉ thấy từ xa có mười mấy kỵ binh tinh nhuệ đang phi tới.

Nhìn thấy những kỵ binh này, tim Mi Trúc thót lại.

Nhìn trang phục, rõ ràng đây là tinh nhuệ thực sự.

Trong lòng hắn hiếu kỳ không biết những kỵ binh này đi đâu.

Lại thấy họ dừng ngay cạnh xe ngựa của hắn.

Viên quân sĩ cầm đầu cung kính thi lễ với xe ngựa: Xin hỏi tôn giá có phải là Mi Tử Trọng tiên sinh.

Tìm ngã sao.

Mi Trúc trong lòng hoảng hốt.

Nếu đám kỵ binh này có ác ý thì hắn có chạy đằng trời cũng không thoát.

Nhưng đây là địa bàn của Trần Húc, cộng thêm thái độ cung kính của quân sĩ khiến hắn yên tâm phần nào.

Hắn bão quyền đáp: Ngã chính là Mi Trúc, không biết chư vị quân sĩ tìm ngã có việc gì.

Thái độ của viên quân sĩ càng thêm cung kính: Ngã là người dưới trướng Tống Vương, lần này đặc biệt đến đưa thư cho Mi tiên sinh.

Thư này là ý của Tống Vương, xin Mi tiên sinh vụ tất nhận lấy.

Nói đoạn, viên quân sĩ lấy ra một phong thư cung kính đưa lên.

Mi Trúc nghe vậy vội vàng đưa hai tay nhận thư.

Đội binh sĩ kia không dừng lại lâu, bão quyền thi lễ rồi phi ngựa rời đi.

Mi Trúc mở thư ra xem, thoáng nhìn qua liền kinh hãi, sau đó vỗ tay cười lớn: Diệu.

Diệu a.

Từ Châu, Châu Mục phủ.

Mi Trúc hít sâu một hơi ngoài phủ rồi mới bước vào trong.

Lúc này Đào Khiêm đang cầm thẻ tre đọc gì đó.

Mi Trúc cung kính thi lễ: Bái kiến chúa công.

Ân.

Đào Khiêm ngẩng đầu nhìn Mi Trúc, Tử Trọng về rồi a.

Không biết chuyến đi này có thuận lợi không.

Mi Trúc cười khổ một tiếng: Hẳn chúa công cũng biết, Duyện Châu đã bị Tống Vương Trần Đông Thăng thôn tính rồi.

Đào Khiêm gật đầu: Việc này sáng nay ngã đã nhận được mật báo.

Chỉ không biết Tào Tháo hiện đang ở đâu.

Mi Trúc khẽ thở dài: Chúa công, hiện nay Tào Tháo, Tuân Úc cùng các tướng lĩnh dưới quyền Tào Tháo đều đã đầu nhập dưới trướng Tống Vương Trần Đông Thăng.

Cái gì.

Đào Khiêm đại kinh thất sắc.

Tay run lên, thẻ tre rơi xuống đất.

Hắn run giọng hỏi: Tử Trọng, lời này là thật.

Đích xác là thật.

Mi Trúc gật đầu, giả vờ bất lực nói: Tống Vương Trần Đông Thăng kia quả thực có chút thủ đoạn, cư nhiên trong thời gian ngắn ngủi liền thu phục được Tào Tháo.

Đào Khiêm trong lòng run rẩy dữ dội.

Người ngoài có thể không biết nhưng hắn đã từng cách không mượn tay Khuyết Tuyên đối chiến một trận với Tào Tháo, tự nhiên hiểu rõ Tào Tháo khủng bố đến mức nào.

Thực lực tác chiến đại quân đoàn đó e rằng xếp hàng đầu ở Đại Kinh.

Nhưng thực lực khủng bố dường ấy lại bị Trần Húc đánh bại trong thời gian ngắn.

Điều này từ khi biết tin đến giờ hắn vẫn chưa hết chấn hám.

Nay tin tức Mi Trúc mang về càng làm hắn kinh hãi không thôi.

Đó là Tào Tháo a.

Tào Tháo là nhân vật bực nào.

Ở Từ Châu làm lân cư với Tào Tháo ở Duyện Châu một thời gian, hắn đã thấy rõ chí hướng của Tào Tháo.

Đó là một đại kiêu hùng, một kẻ có chí hướng cực cao.

Nhân vật như vậy mà cũng chịu đầu thân dưới trướng Trần Húc.

Càng nghĩ càng kinh hãi, hắn không ngồi yên được nữa, đứng dậy đi qua đi lại.

Mi Trúc nhìn bộ dạng kinh hoảng thất thố của Đào Khiêm, trong lòng thầm buồn cười.

Xưa nay Đào Khiêm có khá nhiều ý kiến với hắn, không chỉ với hắn mà cả Trần Đăng cũng vậy.

Đào Khiêm thực sự coi trọng chỉ có thân tộc của mình mà thôi.

Đào Khiêm đi đi lại lại, miệng lẩm bẩm: Làm sao bây giờ, ngã nên làm sao bây giờ.

Khắc sau bước chân hắn khựng lại, hai tay vỗ mạnh: Đúng rồi, ngã sợ cái gì.

Trần Húc lại không dám tấn công ngã.

Cùng lắm thì ngã dâng thư lên triều đình.

Nghĩ vậy hắn an tâm hơn nhiều.

Mi Trúc nghe mà nhíu mày, nhưng có một số lời không tiện nói nhiều.

Hơn nữa nếu để Đào Khiêm lo âu như vậy thì làm sao hoàn thành nhiệm vụ bán lương thực.

Hắn chỉ khuyên: Chúa công yên tâm, đúng như người nói, Tống Vương Trần Đông Thăng tuyệt đối không dám tấn công Từ Châu ta.

Từ Châu dưới quyền cai trị của chúa công, bách tính an cư lạc nghiệp, dân tâm đại định.

Trong tình huống này, Tống Vương Trần Đông Thăng một tia cơ hội cũng không có.

Đào Khiêm trong lòng sáng ra.

Lúc này đã an định lại, hắn gật đầu: Không sai.

Tử Trọng nói rất đúng.

Nếu Trần Húc dám công Từ Châu, ngã định sẽ tham hắn một bản, để hắn ăn không hết phải gói mang đi.

Nói đoạn hắn phẩy tay áo, khôi phục vẻ đạm định ngày thường.

Ngồi xuống lại với vẻ khí định thần nhàn, hắn nói: Như vậy nhiệm vụ bán lương thực của Tử Trọng thất bại rồi sao.

Sắc mặt hắn có chút khó coi.

Nhiệm vụ bán lương là do hắn cực lực xúc thành.

Nguyên nhân tự nhiên là vì lương thực quá nhiều.

Chương 389

Mấy năm nay sản lượng lương thực dưới quyền trị vì của hắn tương đương không tồi, do đó tích lũy được một ít.

Mắt thấy đợt lương thực mới sắp thu hoạch nên hắn động tâm tư bán lương thực cũ đi.

Số lương thực này nếu không bán thì chỉ có càng để càng nhiều, chi bằng bán đi đổi lấy tiền.

Nghĩ đến đây sắc mặt hắn càng khó coi, hung hăng trừng mắt nhìn Mi Trúc.

Mi Trúc khẽ thở dài.

Chính là cái kiểu này của Đào Khiêm.

Nếu sự tình xử lý tốt thì thôi.

Nếu hơi có sai sót thì sẽ phải đối mặt với sự oán trách vô tận của Đào Khiêm.

Bất quá lần này hắn không sợ, phản chính hắn không những hoàn thành nhiệm vụ mà còn siêu ngạch hoàn thành.

Duy nhất lo ngại là sợ Đào Khiêm không chấp nhận đề nghị của Tống Vương.

Đối với việc này Mi Trúc đã sớm có định kế.

Bởi vì trong bức thư Trần Húc đưa trước đó đã chỉ rõ phương pháp giải quyết vấn đề này.

Thầm xin lỗi Tào Tháo trong lòng, hắn cố ý thở dài thườn thượt nói: Ai.

Chỉ trách Tào Tháo kia thực sự quá bất tài.

Trong thời gian ngắn ngủi cư nhiên để mất cả một Duyện Châu to lớn.

Đào Khiêm hừ nhẹ một tiếng nhưng không nói gì.

Mi Trúc đổi giọng: Bất quá lương thực thì lại có một đầu ra khác.

A.

Hứng thú của Đào Khiêm lập tức được khơi dậy, Là ai.

Tống Vương Trần Đông Thăng sau khi chiếm Xương Ấp, biết ngã là thủ hạ của Đào Châu Mục ở Từ Châu liền đích thân đăng môn mời ngã đi tham gia tụ hội.

Ngã vốn vô ý tham gia, nhưng ngã là đại biểu cho chúa công nên miễn cưỡng nhận lời.

Sau khi đến đó, Tống Vương Trần Đông Thăng nể mặt chúa công nên đối với ngã cực kỳ cung kính, để ngã ngồi ở ghế đầu bên trái.

Đào Khiêm hừ nhẹ: Trần Húc làm như vậy nhất định có mục đích không thể cho ai biết.

Mi Trúc gật đầu: Chúa công quả nhiên độc cụ tuệ nhãn.

Nhìn qua liền nhận ra âm mưu của Tống Vương Trần Đông Thăng.

Chúa công đoán xem vì sao Tống Vương lại lễ ngộ ngã như vậy.

Sao.

Đào Khiêm khẽ nhíu mày, vuốt râu nói: Tất cả là để được Đào mỗ này thừa nhận sao.

Khi nói, trên mặt lão lộ ra vài phần tự ngạo.

Bộ dạng này so với vẻ lo lắng lúc nãy, quả thực khác nhau một trời một vực.

Mi Trúc gật đầu nói: Không sai.

Chúa công đoán việc như thần.

Khi tụ hội tiến hành được một nửa, Tống Vương Trần Đông Thăng liền đề xuất, muốn ta ở trước mặt chúa công nói vài câu tốt đẹp, để chúa công thừa nhận địa vị của hắn tại Duyện Châu.

Đào Khiêm khẽ nhíu mày: Bản lĩnh có thể đuổi được nhất đại kiêu hùng Tào Tháo đi, quả thực tương đối khá.

Chỉ là Trần Húc hiển nhiên cũng không phải nhân vật bình thường.

Nếu không có nửa phần lợi ích, mà muốn ta thừa nhận quyền chủ đạo tại Duyện Châu ư.

Mở cái gì vui đùa.

Mi Trúc gật đầu nói: Đương nhiên lúc ấy thuộc hạ cũng từ chối.

Ta vốn định cự tuyệt, nhưng ta linh cơ nhất động, lại nghĩ ra một biện pháp tốt.

Nếu Tống Vương Trần Đông Thăng kia đã có cầu nơi ta, mà những lương thực kia để đó cũng lãng phí, chi bằng bán cho Trần Đông Thăng, chẳng phải vẹn cả đôi đường.

Hả.

Đào Khiêm nghe vậy ngẩn ra, lập tức gật đầu nói: Phương pháp này cũng không tệ.

Chỉ là Trần Húc kia chưa chắc sẽ đồng ý đâu.

Chúa công lo lắng rất đúng.

Mi Trúc cười khẽ: Tống Vương Trần Đông Thăng lúc đầu cũng không đáp ứng, nhưng ta trước đó đã sớm mua chuộc mưu sĩ Hí Chí Tài dưới trướng Tào Tháo.

Dưới sự cực lực khuyên bảo của Hí Chí Tài, Tống Vương Trần Đông Thăng rốt cuộc cũng đáp ứng.

A.

Tinh thần Đào Khiêm rõ ràng phấn chấn hẳn lên: Đã như vậy, mau truyền lệnh xuống, sai người sớm chuẩn bị tốt mười vạn thạch lương thực.

Ta muốn sớm điểm xúc tiến bút giao dịch này, để tránh đêm dài lắm mộng.

Chúa công. số lượng lương thực lại có chút vấn đề.

Mi Trúc có chút ngại ngùng nói.

Hả.

Đào Khiêm nhíu mày nói: Thôi được, không có mười vạn thạch, thì bảy tám vạn thạch cũng được.

Mi Trúc lắc đầu nói: Ta vì để cho Tống Vương Trần Đông Thăng kia phải đau lòng cắt thịt, nên cố ý báo khống số lượng lên gấp hai lần.

Cái gì.

Đào Khiêm đứng bật dậy, không dám tin nói: Gấp hai lần.

Chớ không phải đang nói đùa chứ.

Mi Trúc vội vàng ôm quyền nói với Đào Khiêm: Chúa công, bản ý của ta là muốn Tống Vương Trần Đông Thăng phải trả giá lớn.

Số lượng cụ thể ta cũng không có tính toán quá nhiều, liền tùy ý báo lên gấp hai lần.

Bao nhiêu.

Đào Khiêm hỏi.

Ba. ba mươi vạn thạch.

Mi Trúc có chút lắp bắp nói.

Đào Khiêm đi đi lại lại, trong miệng lẩm bẩm.

Hồi lâu sau mới dừng bước chân nói: Ba mươi vạn thạch thì ba mươi vạn thạch đi.

Lập tức, lão dường như đang giải thích cho Mi Trúc nghe, lại tiếp tục nói: Dù sao trong kho lương thực của ta nếu gom góp lại, miễn cưỡng cũng có đủ ba mươi vạn thạch.

Mi Trúc ôm quyền nói: Chúa công, nếu ta đem toàn bộ lương thực bán đi, vậy chúng ta chẳng phải sẽ không đủ dùng sao.

Đào Khiêm xua tay nói: Việc này vấn đề cũng không lớn.

Phủ khố của ta vẫn còn một ít lương thực, cộng thêm nhìn tình hình năm nay, Từ Châu ta chắc chắn sẽ lại được mùa lớn.

Đến lúc đó, lo gì thiếu lương.

Mi Trúc khom người nói: Chúa công minh giám, suy nghĩ chu toàn, thuộc hạ tự thẹn không bằng.

Ừm.

Đào Khiêm vuốt râu, tỏ vẻ khá hưởng thụ.

Lập tức lại truy hỏi: Đã thương lượng xong với Trần Húc kia chưa, khi nào thì tiến hành giao dịch.

Chúa công, ý của Tống Vương Trần Đông Thăng là hãy chờ thêm một chút.

Hắn đoạt được không ít lương thực từ chỗ Hoàng Cân tặc, chờ dùng hết số đó rồi mới chuyển tới.

Mi Trúc cung kính nói.

Như vậy sao được.

Đào Khiêm hơi nhướng mày: Nếu đã định rồi, tự nhiên phải mau chóng hoàn thành giao dịch.

Mi Trúc có chút do dự nói: Chúa công, ba mươi vạn thạch có phải hơi nhiều quá không.

Hay là ta thương lượng lại với Tống Vương Trần Đông Thăng.

Đào Khiêm lắc đầu nói: Không cần thương lượng nữa.

Tử Trọng, việc này phải mau chóng chốt lại.

Nếu để lâu, e rằng tên Trần Húc kia sẽ đổi ý.

Mi Trúc có vẻ do dự nhìn Đào Khiêm, mãi đến khi sắc mặt Đào Khiêm phát lạnh, mới gật đầu nói: Vâng.

Đào Khiêm lúc này mới hài lòng gật đầu: Tử Trọng à, Từ Châu ta mỗi năm sản lượng lương thực đều khá phong phú, tồn lương nhiều như vậy chẳng phải lãng phí sao.

Lão bước lên vài bước, vỗ vỗ vai Mi Trúc nói: Chuyến này đa tạ Tử Trọng đã vất vả.

Đợi sau khi sự thành, ta nhất định sẽ ghi cho ngươi một công.

Mi Trúc đại hỉ nói: Đa tạ chúa công.

Thuộc hạ nhất định tận tâm tận lực, để báo đáp tri ngộ chi ân của chúa công.

Tốt.

Ý cười trên mặt Đào Khiêm càng đậm.

Hiển nhiên đối với biểu hiện của Mi Trúc, lão khá hài lòng.

Mi Trúc khom người nói: Như vậy, thuộc hạ xin phép cáo lui trước.

Ừm, đi đi.

Đào Khiêm day day thái dương, lộ vẻ mệt mỏi: Nhớ kỹ phải sớm xử lý xong, ta cũng tiện ra lệnh cho người dưới dọn kho xuất lương.

Vâng.

Mi Trúc thi lễ một cái, lập tức xoay người đi ra ngoài.

Nhìn Mi Trúc đi ra khỏi Châu Mục phủ, Đào Khiêm mới buông tay xuống.

Lúc này Đào Khiêm đã sớm khôi phục thần thái, đâu còn một tơ một hào vẻ buồn ngủ.

Trên mặt lão tràn đầy vui mừng nói: Như vậy, ta liền có thể trù tính ngân lượng, chiêu mộ binh mã.

Đợi thêm hai năm, không chừng dưới trướng ta cũng sẽ có mười vạn đại quân.

Đến lúc đó binh phong sở chỉ, ai dám cản đường.

Mi Trúc sau khi ra khỏi Châu Mục phủ, thần sắc có chút vui vẻ.

Nhưng hắn không dám sơ ý, dù sao nơi này vẫn là Từ Châu.

Hắn vội vã đi về hướng nhà mình.

Đúng lúc này, một đạo thanh âm vang lên bên tai hắn.

Tử Trọng vì sao lại vội vàng như thế.

Mi Trúc dừng bước, ngẩng đầu nhìn về phía trước.

Chỉ thấy trước mặt hắn có một người đi tới.

Người này hách nhiên là Trần Đăng Trần Nguyên Long, người có danh vọng khá cao trong thành Từ Châu, hiện đang đảm nhiệm chức Điển Nông Giáo Úy dưới trướng Đào Khiêm.

Chương 390

Phụ thân hắn tên là Trần Khuê, là Quốc Tướng của Bành Thành quốc.

Nhìn thấy người này, thần sắc Mi Trúc hơi hoãn lại, nói: Nguyên.

Nguyên Long à.

Trần Đăng cười vang nói: Tử Trọng vội vàng như thế, có việc gấp sao.

Đều là làm việc cho chúa công, tự nhiên chuyện gì cũng là việc gấp.

Mi Trúc cười đáp.

Nói như vậy cũng khá có lý.

Trần Đăng cười cười, nói: Tử Trọng, việc nhờ ngươi làm, ngàn vạn lần đừng quên đấy nhé.

Mi Trúc ngẩn ra, lập tức cười nói: Nguyên Long nói đùa rồi.

Đùa.

Trần Đăng lắc đầu, hạ thấp giọng nói: Tử Trọng, ta cũng không có nói đùa với ngươi.

Đào Cung Tổ nhìn như nhân hậu, nhưng thực ra dã tâm cực lớn, mà năng lực bản thân lại có nhiều thiếu sót, chỉ sợ không phải minh chủ a.

Mi Trúc trong lòng giật thót.

Nếu không phải Trần Đăng trước đó đã đề cập vài lần trước mặt hắn, lại thêm quan hệ hai người tương đối tốt, nếu không hắn thật sự sẽ nghi ngờ có phải sự tình đã bại lộ hay không.

Hắn biến sắc nói: Nguyên Long, việc này dung sau hãy bàn.

Trần Đăng gật đầu.

Lập tức lại đột nhiên nói: Không biết Tử Trọng cho rằng Tống Vương Trần Đông Thăng kia như thế nào.

Tống Vương Trần Đông Thăng.

Trong mắt Mi Trúc lộ ra vài phần khốn hoặc: Nguyên Long sao lại quan tâm đến Tống Vương Trần Đông Thăng.

Không trách được danh tiếng Tống Vương thực sự quá vang dội.

Trần Đăng cười cười.

Lập tức ghé vào tai Mi Trúc nói: Tử Trọng không ngại thì cũng nên cân nhắc về Tống Vương, đến lúc đó, chúng ta cùng ủng hộ Tống Vương nhập chủ Từ Châu, thế nào.

Tim Mi Trúc đập càng nhanh hơn.

Nếu không phải rèn luyện nhiều năm, thì hắn thật sự có chút không giữ được bình tĩnh.

Nhưng ngoài mặt hắn lộ vẻ kinh hãi nói: Nguyên Long, thận trọng lời nói a.

Lập tức hướng về phía Trần Đăng chắp tay nói: Nguyên Long, nhiệm vụ chúa công giao cho ta, ta còn chưa hoàn thành.

Chờ ta xử lý xong, chúng ta lại nói chuyện, thế nào.

Như vậy cũng tốt.

Trần Đăng gật đầu.

Nhìn Mi Trúc vội vã rời đi, trên mặt Trần Đăng lại hiện ra vài phần ý cười.

Hắn lẩm bẩm nói: Chiếu theo tình hình này, Mi Tử Trọng chỉ sợ

trong lòng đã có định kế.

Cũng không biết người hắn chọn, rốt cuộc là ai.

Đợi đi được một quãng xa, Mi Trúc mới thở phào một hơi.

Trong lòng thầm hô lợi hại.

Trần Đăng là danh sĩ bậc nhất Từ Châu, phần tài trí này quả nhiên bất phàm.

Bất quá trong lòng Mi Trúc cũng không quá sợ hãi.

Hiện nay bối kháo Tống Vương Trần Đông Thăng, để khí tự nhiên mười phần.

Trong lòng đã định chủ ý, đợi một thời gian nữa sẽ lại thăm dò hắn một phen.

Sau khi về phủ đệ, hắn liền viết một phong thư, gửi về Duyện Châu.

Ký Châu, trong Châu Mục phủ.

Viên Thiệu đại vi chấn kinh.

Đôi mắt trân trân nhìn mật tín trong tay, trong mắt tràn đầy vẻ không dám tin.

Duyện Châu của Tào Tháo, cư nhiên bị Trần Húc chiếm rồi.

Xưa nay, hắn cùng Tào Tháo đều là minh hữu.

Trước đó cùng Tào Tháo cũng có nhiều hợp tác.

Nhưng lần này, Ký Châu ở ngay bên cạnh Duyện Châu, cư nhiên ngay cả một chút tiếng gió cũng không nghe thấy.

Giản trực quá không thể tưởng tượng nổi.

Tốc độ công hạ Duyện Châu, nhanh đến trình độ nào.

Lão lẩm bẩm nói: Mạnh Đức a Mạnh Đức.

Tại sao không đột phá vòng vây chạy đến chỗ ta chứ.

Có ta ở đây, cho dù Duyện Châu mất rồi, thì lại có làm sao đâu.

Đúng lúc này, một tên thân vệ từ bên ngoài vội vàng chạy vào.

Hắn thi lễ với Viên Thiệu nói: Chúa công, có mật tín từ Duyện Châu.

Đưa đây.

Viên Thiệu đưa tay nhận lấy.

Mở ra xem, toàn thân không khỏi run lên một cái.

Bức thư trong tay liền phiêu phiêu rơi xuống mặt đất.

Quách Đồ từ bên ngoài vội vã đi vào, vừa đi vừa nói: Chúa công, nghe nói Duyện Châu có mật báo mới nhất.

Lời còn chưa dứt, hắn đã ngừng lại.

Bởi vì nhìn thấy thần sắc Viên Thiệu rõ ràng có chút không đúng.

Lại nhìn bức thư trên mặt đất, bước chân hắn không khỏi nhanh hơn vài phần.

Nhặt bức thư lên xem, sau khi đọc nội dung, cả người hắn cũng chấn động, đồng tử co rụt lại.

Viên Thiệu quay đầu, thở dài một tiếng nói: Mạnh Đức đã đầu quân dưới trướng Trần Húc rồi.

Quách Đồ há miệng định nói: Chúa công.

Bản định nói gì đó, nhưng lời đến bên miệng lại không thốt ra được.

Viên Thiệu chán nản ngồi xuống nói: Từ khi còn nhỏ, ta và Mạnh Đức đều là huynh đệ tốt nhất.

Mạnh Đức cho dù muốn tìm nơi nương tựa, cũng nên tìm đến ta a.

Nhưng ta không ngờ, Mạnh Đức cư nhiên lại đầu quân dưới trướng Trần Húc.

Chúa công.

Quách Đồ chắp tay thi lễ nói: Có lẽ là do Tào công không chạy thoát được.

Viên Thiệu nghe vậy nhìn Quách Đồ một cái, mới gật đầu nói: Không sai.

Chắc chắn là như thế.

Thần sắc của lão hơi khôi phục một chút.

Mới cười khổ một tiếng nói: Hiện nay có Tào Tháo tương trợ, thực lực Trần Húc chỉ sợ càng mạnh, chúng ta cũng phải cẩn thận ứng đối.

Lông mày Quách Đồ khẽ động.

Hắn bước lên hai bước nói: Chúa công, quan hệ giữa ngài và Tào công tốt như vậy, chúng ta vừa vặn có thể mượn cơ hội này chiêu mộ Tào công.

Hả.

Viên Thiệu nghe vậy, trong lòng không khỏi khẽ động: Công Tắc, mau nói.

Chúa công, Tào công đầu quân cho Trần Húc kia cũng là hành động bất đắc dĩ.

Chúng ta có thể sai người lén lút gặp mặt Tào công, phân tích lợi hại, chúa công lại viết một phong thư tay.

Như vậy, Tào công nhất định sẽ suất lĩnh nguyên ban nhân mã

phản lại Trần Húc.

Đến lúc đó, chúng ta lại xuất binh cùng Tào công trong ứng ngoài hợp, Trần Húc kia hưu hĩ.

Viên Thiệu nghe mà trong lòng rạo rực.

Đi đi lại lại, trong lòng lại có phần ý động.

Chúa công, lúc này nếu không nắm chặt thời gian, chỉ sợ hối hận không kịp.

Quách Đồ vội vàng bước lên hai bước, lần nữa khuyên nhủ.

Viên Thiệu hơi do dự nói: Hay là ta gọi Nguyên Đồ, Chính Nam tới, ta muốn hảo hảo thương nghị một phen.

Chúa công, cơ bất khả thất, thất bất tái lai.

Lương cơ bực này nếu không nắm lấy, thì quả thực quá đáng tiếc.

Quách Đồ thi lễ thật sâu nói: Chúa công, hiện nay Tào công cùng thuộc hạ vừa mới đầu quân Trần Húc, chính là lúc lòng người chưa hoàn toàn quy phụ.

Nếu đi chậm, chỉ sợ lòng người có biến a.

Viên Thiệu cắn răng nói: Đã như vậy, liền theo kế sách của Công Tắc mà làm.

Chỉ là lần này, nên phái người nào đi.

Quách Đồ cười nhạt, một bộ biểu tình tính trước kỹ càng nói: Chúa công, việc này Hứa Du đi là thích hợp nhất.

Viên Thiệu vỗ tay cười to nói: Thiện.

Hứa Tử Viễn cùng Mạnh Đức quen biết từ nhỏ, lúc này đi khuyên bảo, xác thực là nhân tuyển tốt nhất.

Lập tức quát lớn: Người đâu, đi mời Hứa Tử Viễn tới, ta có việc

tìm hắn.

Vâng.

Thân vệ lĩnh mệnh đi ngay.

Không bao lâu sau, Hứa Du vội vã chạy vào.

Hắn cung kính chào Viên Thiệu: Chúa công.

Viên Thiệu đánh giá Hứa Du một chút, mới khẽ thở dài một tiếng nói: Tử Viễn à, Duyện Châu đã xảy ra biến cố lớn, ngươi biết chưa.

Hứa Du ngẩn ra nói: Chúa công, Duyện Châu chẳng phải là địa bàn của Mạnh Đức sao.

Có Mạnh Đức tọa trấn, lại có thể xảy ra chuyện gì.

Quách Đồ đưa mật báo quân tình cho Hứa Du.

Hứa Du vừa nhìn qua, hai tay không khỏi run lên.

Run giọng nói: Mạnh Đức.

Chương 391

cư nhiên hàng rồi.

Quách Đồ gật đầu nói: Tin tức này là mật thám Duyện Châu gửi về, tuyệt đối sẽ không giả.

Trong lúc nói chuyện, Quách Đồ nhìn Viên Thiệu một cái.

Viên Thiệu mới khẽ ho một tiếng nói: Mạnh Đức cũng thật đáng thương, mới vừa chiếm cứ Duyện Châu chưa được hai năm, liền bị Trần Húc đoạt mất.

Hiện nay ở dưới trướng Trần Húc, nhất định sẽ bị khắp nơi đề phòng.

Lão thở dài thườn thượt.

Quách Đồ lại khẽ nhíu mày nói: Chúa công vốn muốn thuyết phục Tào công, để hắn cùng chúng ta trong ứng ngoài hợp.

Như vậy, Trần Húc nhất định khó mà chống đỡ.

Đáng tiếc, chúa công vẫn luôn không tìm được nhân tuyển thích hợp.

Lông mày Hứa Du khẽ nhướng lên.

Hắn chủ động xin đi: Chúa công, ta cùng Mạnh Đức quen biết từ nhỏ, ta nguyện đích thân đi một chuyến, vì chúa công thuyết phục hắn một phen.

Tốt.

Quá tốt rồi.

Viên Thiệu vui mừng quá đỗi: Tử Viễn, đợi ta tự tay viết một phong thư, ngươi mang đi cho Mạnh Đức.

Nói xong, lão long hành hổ bộ đi tới trước thư án.

Chỉ chốc lát sau liền viết xong một phong thư.

Trong đó ngôn từ khẩn thiết, quả thực làm cho người ta rơi lệ.

Hứa Du nhận thư, cẩn thận từng li từng tí thổi khô mực, mới gấp lại, bỏ vào trong ngực.

Hắn chắp tay với Viên Thiệu nói: Chúa công yên tâm.

Ta chuyến này đi nhất định thay ngài hoàn thành nhiệm vụ.

Tốt.

Viên Thiệu gật đầu, vỗ vỗ vai Hứa Du nói: Chuyến này đi ngựa xe mệt nhọc, Tử Viễn cần bảo trọng thân thể mới phải.

Hứa Du cảm động gật đầu, lập tức khom người thi lễ với Viên Thiệu, liền rảo bước đi ra ngoài.

Viên Thiệu nhìn Quách Đồ một cái.

Cả hai người đều từ trong mắt đối phương nhìn ra vẻ hưng phấn.

Kinh Châu.

Nghe xong lời của Khoái Việt, Lưu Biểu đứng bật dậy.

Không dám tin nói: Dị Độ, lời này là thật.

Chúa công, việc này thiên chân vạn xác.

Khoái Việt gật đầu nói: Hiện nay Tào Tháo đã đầu nhập dưới trướng Trần Húc.

Lưu Biểu tâm thần chấn động.

Hai tay vốn đang nâng thẻ tre cũng không khỏi run lên.

Thẻ tre theo đó tuột xuống thư án, lão cũng không hề hay biết.

Khoái Việt bước lên hai bước, cung kính nói: Chúa công, thực lực

Trần Đông Thăng càng ngày càng mạnh, cứ thế này, chỉ sợ bất lợi cho Kinh Châu chúng ta a.

Lưu Biểu khẽ thở dài một tiếng nói: Kế sách hiện nay, nên làm thế nào.

Chúa công, theo ý ta, chúng ta có thể tìm cách liên hợp Viên Thiệu, Đào Khiêm, cùng đối phó Trần Húc.

Khoái Việt vỗ ngực nói: Chúa công đem việc này giao cho ta đi làm, ta nhất định thay chúa công làm thỏa đáng.

Lưu Biểu khẽ nhíu mày.

Hồi lâu sau mới lắc đầu nói: Thôi đi.

Việc này không vội.

Ta cùng Trần Húc kia không oán không cừu, Trần Húc kia làm sao lại ra tay với Kinh Châu ta.

Chúa công, Trần Húc kia dã tâm cực lớn, đợi khi thực lực đầy đủ, nhất định sẽ mượn cơ thôn tính Kinh Châu ta.

Khoái Việt khuyên nhủ.

Lại thấy Lưu Biểu lắc đầu nói: Dị Độ, ta biết tấm lòng trung thành của ngươi, nhưng ý ta đã quyết, không cần khuyên nữa.

Khoái Việt há to miệng, hồi lâu sau mới thở dài một tiếng nói: Vâng.

Lập tức, thần sắc hắn ảm đạm, cất bước đi ra ngoài.

Từ Châu, Châu Mục phủ.

Từ sau khi Mi Trúc đi, Đào Khiêm vẫn luôn bất an trong lòng.

Lúc này Đào Thương đi vào.

Hắn bước lên hai bước, cung kính thi lễ với Đào Khiêm: Phụ thân

đại nhân.

Thương nhi a, con đến rồi, mau mời ngồi.

Đào Khiêm vẫy tay với Đào Thương.

Đào Thương vội vàng ngồi xuống bên cạnh Đào Khiêm.

Thấy thần sắc Đào Khiêm có chút không đúng, liền nói: Phụ thân đại nhân gặp phải chuyện khó xử sao.

Đào Khiêm mới thở dài một tiếng nói: Thương nhi a, từ sau khi Khuyết Tuyên thất tung, vi phụ mỗi lần nghĩ đến đều thấy bất an.

Lại thêm lần trước chuyện Khuyết Tuyên công chiếm quận Thái Sơn của Duyện Châu, chỉ sợ trong lòng Tào Tháo còn lưu oán khí.

Vi phụ sợ Tào Tháo kia sẽ hưng binh phạt ta.

Lần trước ta cố ý để Mi Trúc đi Duyện Châu, chính là có tâm tư giao hảo, nhưng không ngờ Tào Tháo cư nhiên bị Trần Húc chiếm Duyện Châu.

Phụ thân đại nhân, vì sao không gọi Trần Đăng, Mi Trúc đến thương nghị.

Đào Thương nói.

Đào Khiêm khẽ thở dài một tiếng nói: Bọn họ chung quy là người ngoài, lòng dạ không biết hướng về nơi nào.

Nói đoạn, lão lẩm bẩm tự nói: Không được, ta phải lần nữa dâng tấu, đàn hặc Trần Húc loạn động binh mã, tự ý chiếm Duyện Châu.

Vừa nói, lão vừa đi tới trước trác án, cầm bút bắt đầu viết.

Duyện Châu, trong Châu Mục phủ.

Trần Húc đang ôm Mi Trinh, phơi nắng trong hậu viện Châu Mục phủ.

Hôm nay là ngày hắn dậy sớm nhất trong mấy ngày gần đây.

Dù vậy, lúc đứng dậy cũng đã mặt trời lên cao ba sào.

Lúc này, một tên thân vệ từ bên ngoài đi vào.

Hắn cung kính nói với Trần Húc: Khởi bẩm chúa công, Từ Châu có thư gửi tới.

Hả.

Trần Húc hơi khựng lại.

Nếu là tình báo, chẳng phải nên trực tiếp đưa cho Từ Thứ, do Từ Thứ kiểm tra đối chiếu trước một lượt, rồi mới đưa tới sao.

Hiện nay lại trực tiếp đưa tới.

Nhưng ngay lập tức, mắt hắn khẽ sáng lên.

Đưa tay nhận lấy, cho lui thân vệ.

Hắn nhìn về phía Mi Trinh, cười vang nói: Trinh nhi, nhất định là thư của đại huynh nàng.

Thật sao.

Trên mặt Mi Trinh lộ ra vẻ vui mừng nói: Đại huynh rốt cuộc cũng gửi thư cho ta sao.

Nàng rúc đầu vào trong ngực Trần Húc tìm một vị trí thoải mái, mới nói: Trần lang, mau nhìn xem trên thư đại huynh viết những gì.

Trần Húc gật đầu, mở thư ra xem.

Xem xong thư, Mi Trinh thất vọng nói: Đại huynh cũng thật là, chỉ biết chính sự, cũng không biết cùng muội muội này nói hai câu.

Vừa nói, nàng vừa nhăn cái mũi nhỏ.

Trần Húc cười nhạt nói: Trinh nhi chớ vội.

Mi Trinh lộ vẻ nghi hoặc: Trần lang có ý gì.

Trên mặt Trần Húc lộ ra vài phần ý cười.

Hắn đi sang một bên, xé mở một góc khác của phong thư.

Sau đó, từ trong đó lấy ra một bức thư khác.

Hắn lắc lắc phong thư trước mặt Mi Trinh.

Mi Trinh đại hỉ, ghé vào tai Trần Húc ngọt ngào nói: Trần lang, nhìn xem trên thư viết gì.

Ừm.

Trần Húc xem xét một chút, trong lòng liền đại hỉ.

Tán thán một tiếng nói: Không ngờ đại huynh nàng cư nhiên ra sức như vậy, lại đem chuyện mua bán quân lương làm xong rồi.

Mi Trinh kiều hừ một tiếng nói: Đó là tự nhiên.

Đó chính là đại huynh của ta.

Tự nhiên lợi hại.

Vẻ mặt đầy vẻ ngạo kiều.

Trần Húc vuốt mái tóc dài của Mi Trinh nói: Tốt.

Đại huynh nàng xác thực lợi hại.

Nhưng sau đó, khi nhìn thấy trong thư nhắc tới chuyện Trần Đăng, trên mặt hắn hiện ra vài phần vui mừng.

Trần Đăng vị này, cũng tương đối không đơn giản.

Nếu bắt được cả Mi Trúc và Trần Đăng, vậy Từ Châu liền không thành vấn đề.

Quan trọng nhất là, Trần Đăng sau khi rời Đào Khiêm đã lần lượt đầu quân cho Lưu Bị và Tào Tháo, nếu như vậy, tiệt hồ Trần Đăng

chẳng phải sẽ được khen thưởng song trọng.

Chương 392

Hít.

Muốn ra sức thế sao.

Trần Húc trong lòng thật sâu chấn hám, lại nhìn sang tờ thứ hai của bức thư.

Bất quá tờ thứ hai toàn bộ đều là viết về Mi Trinh.

Trần Húc dứt khoát đưa tờ thứ hai cho Mi Trinh.

Mi Trinh nhìn đến ngẩn ngơ xuất thần, trong mắt tựa hồ có lệ quang lưu chuyển.

Lập tức, nàng nhào vào trong ngực Trần Húc nói: Trần lang, chuyện đại huynh ta, xin nhờ chàng.

Ừm.

Trần Húc nhàn nhạt gật đầu.

Vì Mi Trinh, hắn cũng sẽ tận lực.

Đương nhiên việc tiệt hồ Mi Trúc, tiệt hồ Trần Đăng nhận khen thưởng song trọng, thật sự chỉ là thuận tiện mà thôi.

Trong mấy ngày Tào Tháo đầu nhập dưới trướng Trần Húc, toàn bộ quận Sơn Dương đều đã quy phục Trần Húc.

Quan viên mấy quận xung quanh, dưới sự dẫn dắt của Thái thú, nhao nhao đến diện kiến Trần Húc.

Tràng diện tương đối hài hòa.

Từng người một khi đối mặt Trần Húc đều tỏ ra khá cung thuận.

Tào Tháo ở một bên, nhìn đến có chút ghen tị.

Hình như lúc đối mặt với hắn, những Thái thú này, quan viên này cũng không có cung thuận như vậy a.

Đợi chúng Thái thú nhất nhất rời đi, Trần Húc mới ngẩng đầu nhìn Tào Tháo một cái.

Cười nhạt nói: Mạnh Đức huynh, đi thôi, chúng ta cùng ra ngoài đi dạo một chút.

Tào Tháo ngẩn người, lập tức đáp ứng.

Hai người tản bộ đi ra khỏi Châu Mục phủ.

Trần Húc nhìn Tào Tháo nói: Mạnh Đức huynh, ngươi thấy thiên hạ hiện nay như thế nào.

Tào Tháo nhíu mày.

Hắn xoay người, cẩn thận nhìn Trần Húc một cái, tựa hồ đang phân biệt ý tứ trong lời nói của Trần Húc.

Hồi lâu sau mới nói: Chúa công, hiện nay Đại Hán nghiêng đổ, thiên hạ bách tính dân không cam chịu khổ cực, Tào Tháo ta chỉ hận thực lực không đủ, không thể cứu vớt thiên hạ thương sinh.

Trần Húc thật sâu nhìn Tào Tháo một cái.

Không ngờ Tào Tháo hiện nay vẫn giữ được cái nhìn ban đầu.

Hắn cười nhạt nói: Yên tâm, ngày này sẽ không quá xa đâu.

Tào Tháo trọng trọng gật đầu.

Đang nói chuyện, bên cạnh có không ít người đi đường đi ngang qua.

Bọn họ cung kính thi lễ với Trần Húc, miệng cung kính nói: Chào Tống Vương.

Tào Tháo trong lòng có chút không tư vị.

Hắn cai trị Duyện Châu hai năm, nhưng thời gian lâu như vậy, bách tính Duyện Châu cũng chưa từng cung kính với hắn như thế.

Lắc đầu, trong lòng hắn thầm nghĩ: Có lẽ chỉ là hiện tượng cá biệt thôi.

Sau đó từ xa lại có nhiều người đi đường đi tới.

Không ít người đều đi lại vội vàng, nhưng làm cho Tào Tháo không ngờ là, những người kia khi đi ngang qua trước mặt bọn họ đều sẽ dừng bước, cung thân hành lễ với Trần Húc.

Nghe từng tiếng Chào Tống Vương. , Tào Tháo triệt để ngẩn ngơ.

Hắn thật sự từng cai trị Duyện Châu sao.

Vì sao Trần Húc vừa mới nhập chủ Duyện Châu, uy vọng trong lòng bách tính lại cao như vậy.

Ẩn ước gian, Tào Tháo dường như đã hiểu, vì sao hắn không giữ được Duyện Châu.

Uy vọng của Trần Húc tại Duyện Châu cao như thế, đắc dân tâm như thế, bên kia tăng bên này giảm, dân tâm khẳng định đã hàng đến mức độ hắn không dám tưởng tượng.

Đã như vậy, cũng không trách được trước đó Duyện Châu tứ xứ sinh loạn.

Trần Húc cười nhạt nói: Mạnh Đức huynh, ngươi nói xem nếu quốc nội cứ mãi chiến loạn không ngừng, thực lực tổng thể của Đại Hán có giảm xuống không.

Nếu thực lực tổng thể của Đại Hán giảm xuống, thì những man di xung quanh liệu có giống như bây giờ không.

Hít.

Tào Tháo hít ngược một hơi khí lạnh.

Điểm này, hắn trước đó chưa từng nghĩ tới.

Hiện nay xem ra, Trần Húc có thể làm Tống Vương, đích xác có chỗ hơn người.

Trong lòng bắt đầu thuận theo lời Trần Húc suy nghĩ tiếp, đáp án hiển nhiên dễ thấy.

Vừa rồi suy tư, hắn đã tụt lại phía sau Trần Húc.

Vội vàng rảo bước mấy bước đuổi theo nói: Chúa công, vậy kế sách hiện nay nên làm thế nào.

Trên mặt Trần Húc vẫn treo nụ cười nhạt, nói: Đã như vậy, chúng ta liên thủ, sớm ngày bình định phân loạn trong nước là được.

Tào Tháo nghe vậy bừng tỉnh đại ngộ nói: Chúa công nói rất đúng.

Nếu có gì sai phái, xin chúa công phân phó, Tào Tháo nhất định tận tâm tận lực, vì chúa công phân ưu.

Ừm.

Trần Húc gật đầu nói: Ánh mắt của chúng ta phải đặt xa một chút, lãnh thổ bên ngoài Đại Hán rộng lớn như thế, chúng ta chiếm một ít cũng không quá đáng mà.

Đến lúc đó, Mạnh Đức huynh phong hầu bái tướng, há không phải là chuyện nhỏ.

Hít.

Tào Tháo lần nữa bị chấn kinh.

Không ngờ dã tâm của Trần Húc lại lớn như vậy.

Không chỉ là chư hầu tranh hùng, mà là khai cương mở đất.

Được Trần Húc hứa hẹn, trên mặt hắn lộ ra vẻ vui mừng nói: Đa tạ chúa công giải hoặc cho Tào Tháo.

Tào Tháo thụ giáo.

Trần Húc thản nhiên gật đầu, lập tức lại gật đầu đáp lễ với những bách tính đang cung kính chào hỏi.

Tào Tháo ngẩng đầu, mặt trời hách nhiên đang ở sau lưng Trần Húc.

Ánh nắng vàng rực rỡ chiếu rọi từ sau lưng Trần Húc.

Hoảng hốt gian, hắn dường như nhìn thấy một vị Thần Vương thân khoác kim giáp.

Dù tâm chí kiên định, trong lòng hắn cũng không khỏi bị chấn động thật sâu.

Hồi lâu sau mới hồi thần, lắc đầu, rảo bước đi theo.

Chỉ là, hình tượng Trần Húc phảng phất như tiên thần kia đã cắm rễ sâu trong lòng hắn.

Sau khi thực sự kiến thức tình huống Duyện Châu, mày Trần Húc cũng nhíu chặt.

Cũng không biết có phải do Lữ Bố gây chiến loạn hay không, bách tính Xương Ấp khốn khổ vô cùng.

Hắn thở dài thườn thượt.

Kế sách hiện nay cũng chỉ có thể mở kho phát chẩn, cứu tế tai dân.

Trần Húc và Tào Tháo hai người cùng đi về phía trước.

Đột nhiên, bước chân Trần Húc dừng lại.

Nhìn về phía trước, có không ít phòng ốc cũ nát không chịu nổi.

Thậm chí có những căn nhà mái đã sập một nửa.

Chương 393

Trần Húc khẽ nhíu mày.

Hắn nhớ trước đó hệ thống có phát một nhiệm vụ, liên quan đến việc thay bách tính dưới trướng tu sửa phòng ốc hư hỏng.

Ngay lập tức, hắn nhìn vào bảng hệ thống.

Sau đó ánh mắt hắn khẽ sáng lên.

Hắn phát hiện trong bảng hệ thống, nhiệm vụ kia đang phát huy tác dụng.

Phạm vi tác dụng là toàn bộ địa bàn Trần Húc cai trị.

Nếu như vậy, nhiệm vụ này hiển nhiên cũng có thể áp dụng cho bách tính Duyện Châu.

Nhìn phần thưởng nhiệm vụ là khoản tiền tu sửa gấp đôi, trong lòng hắn không khỏi đại hỉ.

Xương Ấp là trị sở của Duyện Châu.

Nhà cửa ở đây còn cũ nát như thế, vậy nếu là những nơi khác của Duyện Châu, chẳng phải càng thêm tồi tệ sao.

Lập tức Trần Húc vung tay lên.

Sau lưng, thân vệ chạy lên, cung kính nghe lệnh.

Trần Húc cao giọng nói: Từ hôm nay, tiến hành kiểm tra phòng ốc của tất cả bách tính Duyện Châu.

Nếu phát hiện phòng ốc nào cũ nát, toàn bộ đều đăng ký vào sổ, do bản vương xuất người xuất tiền, giúp bọn họ tu sửa lại toàn bộ.

Lời này vừa nói ra, Tào Tháo ngẩn người tại chỗ.

Hắn không dám tin nhìn Trần Húc.

Phải biết rằng, phòng ốc hư hỏng ở đây số lượng không ít.

Trước đó hắn đã sớm phát hiện, chỉ vì phòng ốc hư hỏng thực sự quá nhiều, căn bản giúp không xuể.

Chỉ một thành Xương Ấp cũng đành.

Nhưng những nơi khác của Duyện Châu, do liên tục chiến loạn, phòng ốc hư hỏng càng nhiều hơn.

Nếu toàn bộ đều tu sửa lại, thì tiền tài, nhân lực hao phí quả thực tương đương khủng bố.

Hắn vội vàng ghé vào bên cạnh Trần Húc, nói: Chúa công, do liên miên chiến loạn, số lượng phòng ốc hư hỏng dưới trướng Duyện Châu cực nhiều.

Nếu toàn bộ đều chỉnh sửa lại, chỉ sợ.

Lời phía sau của Tào Tháo không nói ra, nhưng hàm ý trong đó không cần nói cũng biết.

Trần Húc cười nhạt nói: Không sao.

Lập tức thở dài thườn thượt một tiếng nói: Mạnh Đức a, những người như chúng ta nếu không thể mưu phúc lợi cho bách tính, nếu không thể thay bách tính cải thiện sinh hoạt, vậy cần chúng ta thì có ích lợi gì.

Lời này vừa nói ra, Tào Tháo cả người ngẩn ngơ tại chỗ.

Nếu chỉ là lời nói suông, thì Tào Tháo chẳng thèm để ý.

Bởi vì loại người nói lời sáo rỗng giả tạo, Tào mỗ gặp nhiều rồi.

Nhưng hiện nay, Trần Húc lại hoàn toàn khác, là muốn chân chính thay bách tính tu sửa phòng ốc.

Kết hợp với những việc làm của Trần Húc, lời nói này dị thường có sức nặng.

Hắn hướng về phía Trần Húc thi lễ thật sâu nói: Hung khâm của chúa công, Tào Tháo bội phục.

Trần Húc cười nhạt.

Sở dĩ làm như vậy, nguyên nhân căn bản tự nhiên là vì cái nhiệm vụ hệ thống kia.

Nếu không phải như thế, có nhiều tiền hơn nữa cũng không đủ cấp cho bách tính tu sửa phòng ốc a.

Nhưng hiện nay, tu sửa phòng ốc có thể nhận được khoản tiền tu sửa gấp đôi, hắn ba không được phòng ốc hư hỏng càng nhiều càng tốt.

Những lời này tự nhiên sẽ không nói ra, chỉ thầm vui trong lòng, nhưng ngoài mặt vẫn giữ vẻ đạm nhiên thường ngày.

Tào Tháo trong lòng chỉ còn lại sự chấn động sâu sắc.

Bên cạnh, có bách tính tai thính nghe được đối thoại giữa Trần Húc và Tào Tháo.

Bọn họ hưng phấn hô to: Tống Vương muốn tu sửa phòng ốc cho chúng ta rồi.

Mọi người có hi vọng rồi.

Thật sao.

Thật vậy chăng.

Trời ơi.

Phòng của ta sắp được sửa lại rồi sao.

Ta rốt cuộc không cần phải chịu cảnh mưa dột trong nhà nữa rồi

sao.

Bách tính từng người từng người hoan hô, hưng phấn hô to.

Lập tức, toàn bộ đều chạy đến trước mặt Trần Húc, quỳ rạp xuống đất.

Đa tạ Tống Vương.

Tống Vương nhân nghĩa.

Tống Vương mới thực sự là nhân vương.

Nhìn những bách tính khả kính này, Trần Húc thản nhiên cười nói: Chư vị bách tính, đều đứng lên đi.

Yên tâm, hôm nay sẽ có người đến kiểm tra.

Rất nhanh phòng ốc của các ngươi sẽ được tu sửa tốt.

Nếu sau khi tu sửa mà vẫn còn tình trạng dột mưa gió lùa, thì các ngươi có thể trực tiếp đến Châu Mục phủ tìm ta.

Bách tính từng người lệ nóng doanh tròng, tề tề cao hô: Đa tạ Tống Vương, Tống Vương nhân nghĩa vô song.

Dưới sự thúc đẩy của Trần Húc, công trình tu sửa phòng ốc được tiến hành đâu vào đấy.

Chủ đạo lần tu sửa phòng ốc này, chính là Tuân Úc vương tá chi tài vô cùng quen thuộc với Duyện Châu.

Tuân Úc khi nghe Trần Húc giao cho nhiệm vụ này, có chút không dám tin.

Hắn không nghi ngờ gì là người hiểu rõ tình hình Duyện Châu nhất.

Duyện Châu có bao nhiêu phòng ốc cũ nát, hắn biết rõ ràng rành mạch.

Cũng vì vậy, hắn chủ động tiến lên khuyên bảo một phen.

Nhưng làm hắn không ngờ là Trần Húc đối với việc này lại dị thường chấp nhất.

Hắn không nói thêm nữa.

Trần Húc đã kiên trì, vậy thì cứ làm trước xem sao.

Đợi khi phủ khố hết tiền, công tác tu sửa phòng ốc tự nhiên sẽ dừng lại.

Nhưng làm hắn càng thêm không ngờ là, Trần Húc cuồn cuộn không ngừng lấy tiền từ tư khố ra, bù đắp chi phí tu sửa.

Điều này khiến trong lòng hắn càng thêm sùng kính Trần Húc.

Một ngày nọ, Tào Tháo tản bộ đi tới một con phố.

Nơi này chính là chỗ lần trước hắn cùng Trần Húc đi qua.

Nhìn những phòng ốc trước mặt đã được tu sửa mới tinh, cả người hắn ngẩn ngơ tại chỗ.

Trong miệng lẩm bẩm: Thật sự. cư nhiên là thật sự.

Bên cạnh có bách tính nhìn thấy hắn, liền hoan hô một tiếng nói: Nhìn kìa, là người lần trước đi cùng Tống Vương.

Oa, nhìn thấy đại lão gia rồi.

Hô lạp lạp.

Bách tính phụ cận toàn bộ tụ tập lại.

Bọn họ cung kính hành lễ với Tào Tháo, cảm tạ Tống Vương, cảm tạ Tào Tháo.

Cảm ơn đại lão gia.

Cảm ơn Tống Vương.

Cảm ơn Tống Vương tu sửa phòng ốc cho chúng ta.

Chương 394

Hiện nay chúng ta không cần dầm mưa nữa rồi.

A, thực sự quá cảm tạ.

Đối mặt với những bách tính liên tục cung thân hành lễ, Tào Tháo chỉ cảm thấy mặt đỏ tới mang tai.

Lúc đầu hắn còn khuyên can Trần Húc.

Giờ nghĩ lại, chỉ thấy trên mặt nóng rát đau đớn.

Lập tức xoay người, cúi đầu đi nhanh ra ngoài.

Sau lưng, bách tính vẫn đang hoan hô.

Tào Tháo lại rơi vào sự hoài nghi sâu sắc.

Đúng lúc này, một đạo thanh âm vang lên bên tai hắn: Tào công, không sao chứ.

Tào Tháo ngẩn người.

Ngẩng đầu mới thấy Tuân Úc đang đứng trước mặt.

Quay đầu nhìn quanh, mới phát hiện bất tri bất giác, cư nhiên đã đi tới trước cửa Châu Mục phủ.

Nhìn thấy Tuân Úc, trong lòng hắn có chút phức tạp.

Tuân Úc nói: Tào công, ngài sao vậy.

Trong giọng nói của Tuân Úc mang theo vài phần lo lắng.

Tào Tháo trong lòng ấm áp.

Lắc đầu nói: Không có gì, ta chỉ là trong lòng có chút cảm khái thôi.

Hắn nhìn Tuân Úc nói: Văn Nhược, việc tu sửa nhà nát kia, ngươi biết không.

Nhắc đến cái này, vẻ mặt Tuân Úc liền có phần phức tạp.

Gật đầu nói: Tào công, việc tu sửa nhà nát này, chúa công giao cho ta toàn quyền xử lý.

Nói ra có thể ngài không tin, chuyện tu sửa nhà cũ này đang được thôi quảng trên toàn bộ Duyện Châu.

A.

Tào Tháo có chút không dám tin nói: Sao có thể.

Cả Duyện Châu, vậy phải có bao nhiêu phòng ốc cũ nát.

Tuân Úc có chút cảm khái nói: Chỉ riêng phòng ốc cũ nát đến mức không thể ở được đã có ba vạn hộ.

Còn có không ít phòng ốc tuy rằng có chút hư hỏng nhưng không ngại bách tính cư trú, số lượng này tương đối khổng lồ, đại khái có mười mấy vạn hộ.

Những cái không ảnh hưởng cư trú này, ta vốn định bảo Tống Vương không cần tu sửa, nhưng Tống Vương kiên trì, cũng đưa vào danh sách tu sửa.

Tào Tháo hít ngược một hơi khí lạnh.

Cho dù chi phí tu sửa mỗi hộ chỉ cần một ngàn quan Ngũ Thù Tiền, thì tổng chi phí cũng là một con số thiên văn.

Huống chi, tu sửa phòng ốc, một ngàn quan Ngũ Thù Tiền căn bản không đủ.

Tính như vậy.

Khụ.

Tuy rằng căn bản không biết rốt cuộc là bao nhiêu tiền, nhưng cũng không ảnh hưởng đến vẻ mặt khiếp sợ của hắn.

Dù sao thì cũng là rất nhiều.

Hồi lâu sau hắn mới nói: Văn Nhược, theo ta hiểu, sau trận đại chiến lần trước, trong phủ khố Duyện Châu căn bản không có bao nhiêu tiền.

Sắc mặt Tuân Úc có chút phức tạp.

Gật đầu nói: Đích xác là như thế.

Tiền trong phủ khố không đủ số lẻ để tu sửa, nhưng chúa công thỉnh thoảng sẽ từ trong tư khố lấy tiền ra.

Tào Tháo cả người cứng đờ tại chỗ.

Hồi lâu, mới thở dài thườn thượt một tiếng nói: Văn Nhược, cố gắng đi theo chúa công đi.

Có lẽ, chúa công thật sự có thể đi ra một con đường sáng.

Ừm.

Tuân Úc trọng trọng gật đầu, trong ánh mắt tựa hồ mang theo vài phần mong đợi.

Lúc này Trần Húc đang nhìn giao diện hệ thống.

Trong giao diện hệ thống lúc này, một chuỗi số 0 kia làm cả người hắn vui như nở hoa.

Những thứ này đều là do tu sửa phòng ốc mà hệ thống ban thưởng.

Hắn vội vàng nhìn vào không gian hệ thống.

Mới phát hiện trong không gian hệ thống, những Ngũ Thù Tiền kia đã chất đầy một góc.

Dù đã nhìn quen tiền bạc, hắn cũng suýt chút nữa bị lóa mắt.

Hắn lẩm bẩm tự nói: Hay là lại lấy thêm một ít tiền ra, đưa cho Tuân Úc đi tu sửa phòng ốc.

Lập tức gật đầu, lẩm bẩm: Có bỏ ra mới có thu lại mà, để Tuân Úc đồng thời tiến hành ở mấy chỗ, như vậy tốc độ kiếm tiền mới nhanh.

Vừa nói, hắn liền đi ra ngoài.

Khi Trần Húc đi ra ngoài, thấy Tuân Úc và Tào Tháo đang đứng nói chuyện.

Hắn bước lên hai bước, chào hỏi: Mạnh Đức, Văn Nhược.

Tào Tháo và Tuân Úc cả hai cùng rùng mình một cái.

Lúc này bọn họ đang đàm luận chuyện tu sửa nhà nát, nhưng không biết vì sao lại có cảm giác như đang làm chuyện xấu bị Trần Húc bắt gặp.

Tào Tháo hướng về phía Trần Húc chắp tay nói: Chúa công, ta và Văn Nhược chỉ đang bàn chuyện cải tạo nhà nát, xin chúa công đừng hiểu lầm.

Trần Húc xua tay nói: Không sao.

Hai vị đối với tình hình Duyện Châu tương đối hiểu rõ, chính là cần hảo hảo câu thông.

Tào Tháo nghe vậy ngẩn người.

Không ngờ Trần Húc cư nhiên khai minh như thế.

Ngay cả Tuân Úc cũng có chút ngoài ý muốn.

Trước đó hắn vẫn luôn tránh tiếp xúc riêng tư với Tào Tháo, chính là vì để tị hiềm.

Trần Húc cười nhạt với Tuân Úc nói: Văn Nhược, tiền tu sửa nhà nát đã dùng hết chưa.

Ta cho người đặt ở trong cái kho kia, ngươi dẫn người đi lấy.

Nói xong, hắn thản nhiên đi ra ngoài.

Tuân Úc dẫn mấy tên thân vệ đi về phía nhà kho mà Trần Húc chỉ.

Xuất phát từ tâm lý hiếu kỳ, Tào Tháo cũng đi theo.

Khi cửa kho mở ra, Tuân Úc cả người đều ngây ngốc tại đó.

Chỉ thấy bên trong nhà kho, tám cái rương lớn được xếp chỉnh tề, trong mỗi cái rương đều đầy ắp toàn bộ là Ngũ Thù Tiền.

Nhìn thấy nhiều Ngũ Thù Tiền như vậy, Tuân Úc không khỏi ngẩn người.

Bất quá hắn rất nhanh liền hồi thần, dù sao trước đó Trần Húc cũng đưa nhiều như thế.

Chỉ là lần này số lượng nhiều hơn một chút mà thôi.

Nhưng Tào Tháo ở bên cạnh thì hồi lâu không hồi thần lại được.

Đã rất lâu hắn không nhìn thấy nhiều Ngũ Thù Tiền như vậy.

Hắn chỉ vào tám cái rương kia, hỏi Tuân Úc: Văn Nhược, lúc trước cũng có nhiều như vậy sao.

Tuân Úc lắc đầu.

Thấy Tuân Úc lắc đầu, Tào Tháo thở phào nhẹ nhõm.

Lại nghe Tuân Úc cười nói: Lúc trước bình thường chỉ có năm sáu rương.

Tào Tháo chỉ cảm thấy một hơi nghẹn ở ngực.

Chúa công quả thực tiêu tiền như rác a.

Thật sự quá có tiền.

Nếu lúc trước hắn cũng có nhiều tiền như vậy, cũng không đến mức vô lực tổ kiến kỵ binh a.

Trần Húc dưới trướng có hứa đa tinh nhuệ binh sĩ, Tào Tháo nhìn mà hâm mộ không thôi.

Chương 395

Nếu có nhiều tinh nhuệ như vậy, hắn đã sớm đánh hạ Từ Châu rồi.

Nghĩ đến đây, mày hắn khẽ nhíu lại.

Từ Châu Đào Khiêm lão tiểu tử kia, trước đó mượn tay Khuyết Tuyên công phạt quận Thái Sơn của hắn, nếu không phải như thế, cũng sẽ không có chuyện Lữ Bố tiểu nhi làm loạn Duyện Châu về sau.

Nếu không có Lữ Bố đảo loạn, Duyện Châu cũng không đến mức ở trước mặt chúa công hào vô phản kháng chi lực.

Nghĩ tới đây, trong lòng hắn liền có chủ ý.

Hiện nay Tào mỗ ta rảnh rỗi rồi, thủ hạ lại có binh mã, nhất định phải cho Đào Khiêm kia đẹp mặt.

Vừa nói, hắn liền đi theo hướng Trần Húc vừa đi.

Không bao lâu sau, từ xa đã nhìn thấy Trần Húc.

Hắn vội vàng cao giọng hô: Chúa công.

Trần Húc ngẩn ra, quay đầu nói: Mạnh Đức, sao vậy.

Chúa công, Tào Tháo có một chuyện muốn nhờ.

Tào Tháo cung kính thi lễ với Trần Húc.

Trần Húc đỡ Tào Tháo dậy, cười nói: Mạnh Đức cần gì hành đại lễ như thế.

Có chuyện gì cứ nói thẳng.

Chúa công, trước đó Từ Châu Đào Khiêm chiếm quận Thái Sơn của ta, lúc ấy ta không rảnh tay giáo huấn Đào Khiêm kia.

Hiện nay ta đã rảnh tay, tự nhiên muốn hồi báo một hai.

Mong chúa công thành toàn.

Tào Tháo nói, cắn răng, trên mặt hiện ra vài phần ngoan sắc.

Lập tức lại cung thân hành lễ với Trần Húc.

Trần Húc trong lòng khẽ động.

Chuyện công phạt quận Thái Sơn, trong đó có một nửa công lao của hắn, nếu không phải như thế, với chiến lực cỡ Khuyết Tuyên và Đào Khiêm, làm sao có thể nhanh chóng chiếm hạ quận Thái Sơn.

Chỉ là lúc này những chuyện này không tiện nhắc tới.

Tào Tháo thấy Trần Húc mãi không nói gì, liền vội vàng tiến lên một bước nói: Chúa công, lần này ta chỉ cần động dụng một vạn tinh binh dưới trướng là được.

Thấy bộ dạng cấp thiết của Tào Tháo, Trần Húc lắc đầu nói: Mạnh Đức không cần khách sáo như vậy.

Ngươi hiện nay là người dưới trướng ta, Đào Khiêm kia hiếp người quá đáng, bản vương tự nhiên muốn giúp ngươi đòi lại công đạo.

Chỉ là việc này ta cần báo bị một phen với Thiên tử.

Hắn kéo cánh tay Tào Tháo, ngồi xuống tảng đá bên cạnh.

Mới cười nói: Lần trước công phạt tặc nhân ở quận Thái Sơn, ngươi còn nhớ là ai không.

Tào Tháo nhớ lại một chút, liền đáp: Lần trước công phạt quận Thái Sơn của ta là một cỗ thế lực nhỏ tên là Khuyết Tuyên.

Nhưng theo ta quan sát, phía sau hắn nhất định có Đào Khiêm ủng hộ.

Hả.

Lông mày Trần Húc nhướng lên: Mạnh Đức có chứng cứ không.

Tào Tháo cười khổ một tiếng nói: Cũng kỳ quái, sau khi ta công hạ quận Thái Sơn, ta ra lệnh cho người tìm kiếm khắp nơi cũng không thấy tung tích Khuyết Tuyên kia.

Có lẽ Khuyết Tuyên đã chết trong loạn quân rồi chăng.

Trần Húc tùy miệng đáp.

Không thể nào.

Tào Tháo lắc đầu: Ta đặc ý sai người tìm trong đống thi thể, cũng không phát hiện người nào tương tự Khuyết Tuyên.

Trần Húc nghe vậy không khỏi ngẩn ra.

Hạ lạc của Khuyết Tuyên hắn tự nhiên biết rõ ràng rành mạch.

Khuyết Tuyên đang bị bộ hạ Dương Phụng, Hàn Xiêm giam giữ.

Chỉ là tất cả những chuyện này không tiện nói rõ mà thôi.

Bất quá không ngờ Tào Tháo làm việc lại hứng thú như thế, cư nhiên sẽ sai người tìm kiếm trong đống xác chết.

Hắn cười nhạt nói: Việc này cũng không cần gấp, ta tìm Nguyên Trực hỏi một chút, xem có hiểu biết gì không.

Từ Thứ Từ Nguyên Trực.

Tào Tháo cả người ngẩn ngơ.

Không sai.

Nguyên Trực phụ trách công tác tình báo, đối với việc này chắc cũng có chút hiểu biết.

Nói xong, Trần Húc liền đi trước về hướng Châu Mục phủ.

Tào Tháo trong lòng có chút kinh ngạc.

Loại tình huống này cũng có thể hiểu biết.

Sao có thể.

Hắn cũng có hệ thống tình báo, nhưng hệ thống tình báo đó tối đa cũng chỉ an bài nhân thủ tại phạm vi các thế lực khắp nơi mà thôi.

Nhưng Tào Tháo không nói gì, chỉ đi theo sau lưng Trần Húc.

Không bao lâu sau, Từ Thứ vội vã đi vào Châu Mục phủ.

Hắn cung thân nói với Trần Húc: Chúa công, ngài tìm ta.

Trần Húc gật đầu nói: Nguyên Trực, ngồi xuống một bên nói chuyện trước đã.

Vâng.

Từ Thứ đáp một tiếng, lập tức cùng Tào Tháo gật đầu chào hỏi, liền ngồi xuống một bên.

Trần Húc cười nhạt nói: Nguyên Trực, ngày trước có tặc binh Khuyết Tuyên công lược quận Thái Sơn Duyện Châu.

Ta lần này tìm ngươi đến là Mạnh Đức muốn biết Khuyết Tuyên kia đã đi đâu.

Không biết ngươi có tình báo liên quan hay không.

Từ Thứ nghe vậy ngẩn ra, quay đầu nhìn Tào Tháo mới hiểu rõ.

Chuyện này, thật sự là hắn giật dây ở giữa.

Tự nhiên hắn phụng mệnh lệnh của Trần Húc, để Quản Hợi, Dương Phụng, Hàn Xiêm làm chuyện này.

Chỉ là việc này ngay trước mặt Tào Tháo, tự nhiên sẽ không nói như vậy.

Hắn chỉ chắp tay thi lễ nói: Chúa công, về hạ lạc của Khuyết

Tuyên kia, ta trước đó đã có chút manh mối, hiện nay người dưới trướng đang truy tra.

Chỉ cần chút thời gian.

Nhưng thuộc hạ cho rằng việc này trong đó tất có kỳ lạ.

Lời này vừa nói ra, lông mày Tào Tháo liền giật một cái.

Không ngờ Từ Thứ thật sự biết.

Lập tức hắn quay đầu nhìn về phía Từ Thứ.

Từ Thứ khẽ gật đầu với Tào Tháo.

Mới cười nhạt nói: Sở dĩ ta chú ý việc này cũng không phải trùng hợp.

Người dưới trướng ta vừa vặn phát hiện được chứng cứ Khuyết Tuyên mật mưu với người khác.

Chứng cứ mật mưu.

Trần Húc khẽ nhíu mày.

Lông mày Tào Tháo cũng nhíu lại.

Trong đó quả nhiên có mật mưu sao.

Lại thấy Từ Thứ gật đầu nói: Không sai.

Lúc mới bắt đầu, người dưới trướng ta không quá để ý, nhưng sau đó phát hiện kẻ mật mưu với Khuyết Tuyên chính là thủ hạ của Đào Khiêm.

Lời này vừa nói ra, Tào Tháo cả người mãnh liệt đứng dậy.

Lớn tiếng quát: Nguyên Trực, lời này là thật.

Tự nhiên.

Từ Thứ sắc mặt như thường nói: Chỗ ta đang bảo tồn chứng cứ

Khuyết Tuyên cùng Đào Khiêm cấu kết.

Nói xong, hắn nhìn về phía Trần Húc nói: Chúa công, hay là để ta đi lấy những chứng cứ kia tới.

Trần Húc liếc Tào Tháo một cái, gật đầu nói: Như vậy cũng tốt.

Từ Thứ vội vã đi ra ngoài, Trần Húc thì nhìn Tào Tháo nói: Mạnh Đức an tâm chớ vội.

Tào Tháo mới ngồi xuống, chỉ một ngụm liền uống cạn chén rượu trước mặt.

Không bao lâu sau, Từ Thứ liền mang theo một xấp giấy đi vào.

Đem toàn bộ những giấy tờ này đưa cho Trần Húc.

Trần Húc xem xét một phen, trên mặt lộ ra vẻ chấn kinh.

Lập tức đem giấy tờ trong tay đưa cho Tào Tháo.

Tào Tháo đã sớm không kìm nén được, nhận lấy xem xét qua loa, tay hắn liền run lên.

Trong lòng chấn kinh.

Tư liệu của Từ Thứ thực sự quá đầy đủ.

Chương 396

Những tư liệu này đem bằng chứng Đào Khiêm cùng Khuyết Tuyên cấu kết hoàn toàn bày ra trước mặt hắn.

Hệ thống tình báo của hắn so với Từ Thứ, quả thực không đáng nhắc tới.

Lúc này hắn có chút hiểu được vì sao mình lại bại nhanh như vậy.

Thủ hạ chúa công có tư liệu hoàn bị như thế, Tào Tháo hắn sao có thể không bại.

Khi Tào Tháo xem hết toàn bộ tư liệu trong tay, hai mắt trừng trừng, nộ thanh quát: Đào Khiêm lão nhi, sao dám như thế.

Sao dám như thế.

Hắn ôm quyền với Trần Húc nói: Chúa công, Đào Khiêm công nhiên cấu kết Khuyết Tuyên phản tặc, chứng cứ vô cùng xác thực.

Tào Tháo thỉnh cầu lĩnh một vạn tinh binh sở bộ, dẹp yên sở bộ Đào Khiêm.

Trần Húc trầm ngâm một chút nói: Một vạn tinh binh lại quá ít.

Đào Khiêm tuy rằng thống binh đánh trận không được, nhưng Đan Dương tinh binh dưới trướng lại khá tinh nhuệ.

Ta liền đem một vạn binh mã Duyện Châu ban đầu quy về cho ngươi thống lĩnh, thế nào.

Tào Tháo nghe vậy đại hỉ.

Cung kính thi lễ với Trần Húc nói: Đa tạ chúa công tín nhiệm.

Trần Húc xua tay nói: Chút chuyện nhỏ này không cần để ý.

Lập tức lại nhíu mày nói: Dưới trướng Mạnh Đức không có võ tướng cũng không ổn.

Như vậy, bản vương liền phái hai huynh đệ Hạ Hầu cùng ngươi đi, ngươi thấy có được không.

Tào Tháo nghe vậy thân tử run lên nói: Chúa công. sợ là không ổn đâu.

Trần Húc cười nhạt nói: Không sao.

Bản vương trước đó đã nói, dùng người thì không nghi, nghi người thì không dùng.

Bản vương đã dùng Tào Tháo ngươi, bản vương liền tuyệt đối tin tưởng ngươi.

Đương nhiên cũng bao gồm cả những thân tộc kia.

Tào Tháo nghe vậy vô cùng cảm động.

Không ngờ Trần Húc cư nhiên tín nhiệm hắn như thế.

Hạ Hầu Đôn cùng Hạ Hầu Uyên là hai viên đại tướng hắn ỷ trọng nhất dưới trướng.

Lập tức hắn cung kính nói với Trần Húc: Chúa công yên tâm, ta nhất định thay ngài bình định Từ Châu.

Không sao.

Trần Húc cười nhạt nói: Mạnh Đức cứ yên tâm xuất chinh, bản vương sau đó sẽ thân suất đại quân tiếp ứng ngươi.

Vâng.

Tào Tháo nói xong liền vội vàng đi ra ngoài.

Từ Thứ lại bước lên một bước nói: Chúa công, việc này chỉ sợ gấp không được.

Trần Húc nói: Nguyên Trực có lời gì cứ nói thẳng.

Chúa công, Khuyết Tuyên kia tự xưng Thiên tử, việc này sự quan trọng đại.

Đào Khiêm cùng Khuyết Tuyên cấu kết, sự tình càng nghiêm trọng.

Thuộc hạ cho rằng chúa công nên sai sứ giả đi Trường An bẩm báo bệ hạ, rồi mới tiến hành chinh phạt.

Từ Thứ ôm quyền nói.

Nghe Từ Thứ nói những lời này, bước chân Tào Tháo cũng dừng lại.

Hắn xoay người đi đến trước mặt Trần Húc, áy náy nói: Chúa công, Nguyên Trực nói rất đúng.

Là Tào Tháo ta lỗ mãng rồi.

Không sao.

Trần Húc xua tay nói: Đã như vậy, liền sai người đi Trường An thuật lại với bệ hạ một hai.

Chỉ là, có nhân tuyển nào thích hợp không.

Sắc mặt Tào Tháo khẽ động.

Nhưng hắn mới vừa quy thuận Trần Húc, lúc này cử tiến cũng không quá thích hợp, liền dừng lại không tiến lên.

Trần Húc nhìn Tào Tháo cười nhạt nói: Mạnh Đức có nhân tuyển nào cử tiến không.

Tào Tháo không do dự nữa, bước lên một bước nói: Chúa công, thần cử tiến Lưu Diệp, người này năng ngôn thiện biện, lại là hậu nhân của Quang Vũ Đế Lưu Tú, dùng vào việc này là thích hợp nhất.

Hả.

Trần Húc nghe vậy ngẩn ra nói: Mạnh Đức, hình như dưới trướng ngươi không có người tên Lưu Diệp này.

Tào Tháo cười vang nói: Không sai.

Lưu Diệp người này đích xác không ở dưới trướng Tào Tháo ta.

Nhưng nếu chúa công cần, ta có thể đi trưng triệu.

Đối với Lưu Diệp người này, Trần Húc tự nhiên biết rõ.

Trong quỹ tích ban đầu, Lưu Diệp đi theo Tào Tháo, là mưu sĩ quan trọng dưới trướng Tào Tháo.

Hiện nay Lưu Diệp cư nhiên chưa xuất sĩ.

Vậy thì đúng lúc.

Vừa vặn có thể nhận được phần thưởng tiệt hồ Tào Tháo.

Nghĩ tới đây, Trần Húc cười vang nói: Như vậy liền làm phiền Mạnh Đức đích thân đi mời một phen, thế nào.

Lông mày Tào Tháo khẽ nhíu.

Để hắn đi mời Lưu Diệp.

Lưu Diệp lại phải phụ trách tiếp hiệp với Thiên tử, chúa công thật không sợ Tào mỗ giở trò sao.

Nhìn thấy bộ dạng Tào Tháo như thế, Trần Húc chỉ suy nghĩ một chút liền hiểu rõ.

Hắn cười nhạt nói: Mạnh Đức không cần lo lắng, người ngươi cử tiến, bản vương tự nhiên yên tâm.

Tào Tháo trong lòng cảm động, lập tức cung kính đáp: Vâng.

Đương tức liền đi ra ngoài.

Tào Tháo cũng nóng lòng, ngay trong ngày liền đến phủ Lưu Diệp mời chào.

Buổi chiều hôm đó, Tào Tháo liền mang theo Lưu Diệp vội vã chạy về.

Nghe thân vệ thông truyền, Trần Húc không khỏi lắc đầu.

Thật không ngờ nhất đại kiêu hùng Tào Tháo cư nhiên cũng không giữ được bình tĩnh như thế.

Hắn gật đầu với thân vệ.

Không bao lâu sau, Tào Tháo liền dẫn theo một người đi vào.

Người này thân tư đĩnh bạt, dung mạo nghi biểu đường đường, so với hắn, ngược lại Tào Tháo có chút kỳ mạo bất dương.

Chỉ thấy người này cùng Tào Tháo giống nhau, cung thân thi lễ với Trần Húc.

Tào Tháo cười vang nói: Chúa công, người này chính là Lưu Diệp Lưu Tử Dương mà ta nhắc tới trước đó.

Trần Húc vội đứng dậy, vài bước đi đến trước mặt Lưu Diệp.

Lập tức đỡ Lưu Diệp dậy nói: Tử Dương từ xa đến vất vả rồi.

Được Tống Vương thưởng thức là vinh hạnh của Lưu Diệp ta.

Lại có Mạnh Đức huynh đích thân đăng môn, Lưu Diệp ta tự nhiên phải đến bái kiến.

Lưu Diệp nói, trên mặt mang theo vẻ cung kính.

Tử Dương đường xa vất vả, mau ngồi sang bên này.

Trần Húc nói xong, sai người dâng trà bánh.

Mượn cơ hội này, Trần Húc cũng cẩn thận đánh giá Lưu Diệp một chút.

Cùng lúc đó, thuộc tính của Lưu Diệp cũng xuất hiện trước mặt hắn.

Tính danh: Lưu Diệp, tự Tử Dương Tuổi: 20 tuổi Thống suất: 45 Võ lực: 32 Trí lực: 93 Chính trị: 85 Mị lực: 75 Đặc tính: Luận khách, Trí nang, Biện tài, Cơ trí.

Nhìn thuộc tính Lưu Diệp, Trần Húc khá hài lòng.

Ba đặc tính còn lại cũng đành, hắn khá hứng thú với đặc tính Luận khách.

Đương tức định thần nhìn kỹ, đặc tính Luận khách cũng xuất hiện trước mặt hắn.

Đặc tính Luận khách: Khi ngoại giao có thể đạt được ưu đãi.

Trần Húc trong lòng đại hỉ.

Lưu Diệp không chỉ trí lực hơn người, lại có biện tài, cơ trí và đặc tính Luận khách, thỏa thỏa là ngoại giao đạt nhân a.

Càng hiếm có hơn là hắn chính là thân tộc của Quang Vũ Đế Lưu Tú.

Tuy rằng hiện nay Lưu Diệp đã sớm ra khỏi ngũ phục, nhưng có phần huyết duyên này, nói chuyện với Lưu Hiệp lại càng thuận tiện.

Để Lưu Diệp đảm nhận công việc này quả thực dư xài.

Chỉ là Trần Húc trong lòng lại có chút do dự.

Dù sao việc câu thông với Thiên tử Lưu Hiệp sự quan trọng đại, nếu Lưu Diệp không tận tâm tận lực, chỉ sợ trong đó sẽ có phiền toái lớn.

Chương 397

Ngay lúc này, một đạo thanh âm hệ thống vang lên trong đầu hắn.

Đinh, kiểm trắc túc chủ đối mặt lựa chọn, nhiệm vụ hệ thống đổi mới, thỉnh lựa chọn.

Lựa chọn 1: Để Mạnh Đạt tiếp tục phụ trách câu thông với Thiên tử Lưu Hiệp.

Nhiệm vụ tưởng lệ: Hai ngàn con chiến mã.

Lựa chọn 2: Đổi dùng Lưu Diệp phụ trách câu thông với Thiên tử Lưu Hiệp.

Nhiệm vụ tưởng lệ: Độ trung thành của Lưu Diệp + 100.

Độ tín nhiệm của Thiên tử Lưu Hiệp + 20.

Lựa chọn 3: Không câu thông với Thiên tử Lưu Hiệp.

Nhiệm vụ tưởng lệ: Một ngàn con chiến mã.

Nhìn phần thưởng nhiệm vụ, Trần Húc xem lướt qua một lần.

Không nghi ngờ gì nữa, lựa chọn 3 khẳng định không được.

Nếu thiếu câu thông, chỉ sợ ở giữa sẽ tăng thêm phiền não.

Tuy rằng chỉ là tạm thời duy trì địa vị Thiên tử của Lưu Hiệp, chung quy hắn muốn tự lập làm vua, nhưng hiện nay Thiên tử vẫn còn tại vị, liền sai người đi làm chút công tác bề mặt mà thôi.

Giữa lựa chọn 1 và lựa chọn 2, không do dự nhiều, hắn liền chọn lựa chọn 2.

Đã định chủ ý, hắn thầm nói với hệ thống: Hệ thống, ta chọn lựa chọn 2.

Ngay lập tức, Trần Húc cười nhạt nói: Tử Dương, Mạnh Đức nói ngươi tài hoa xuất chúng, hôm nay bản vương gặp mặt, đích xác là như thế.

Hiện nay dưới trướng bản vương thiếu một người câu thông với Thiên tử, không biết ngươi có nguyện ý không.

Lưu Diệp nghe vậy đại hỉ.

Hướng về phía Trần Húc thi lễ thật sâu nói: Được Tống Vương coi trọng, thuộc hạ cảm kích khôn cùng.

Thuộc hạ nhất định tận tâm tận lực, để báo đáp Tống Vương.

Cùng lúc đó, trong đầu Trần Húc lại vang lên tiếng hệ thống.

Đinh, chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ, hoạch đắc nhiệm vụ tưởng lệ: Độ trung thành của Lưu Diệp + 100.

Độ tín nhiệm của Thiên tử Lưu Hiệp + 20.

Đinh, chúc mừng túc chủ thành công chiêu mộ Lưu Diệp, hoàn thành nhiệm vụ tiệt hồ Tào Tháo.

Chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ tiệt hồ Tào Tháo, hoạch đắc tiệt hồ tưởng lệ: Chiến pháp Trấn Tĩnh của Tào Tháo.

Chiến pháp Trấn Tĩnh: Khi sử dụng chiến pháp này, bộ đội phe ta trong phạm vi sẽ khôi phục từ trạng thái hỗn loạn.

Nhìn phần thưởng hệ thống, lại thấy tiệt hồ Tào Tháo thành công, Trần Húc không khỏi đại hỉ.

Chiến pháp Trấn Tĩnh.

Nếu lúc bộ đội rơi vào hỗn loạn, chiến pháp này có tác dụng cực lớn.

Cũng thật thú vị.

Tào Tháo đích thân cử tiến, lại đích thân mời Lưu Diệp tới.

Tào Tháo đây là tự mình dâng tới tận cửa để hắn tiệt hồ a.

Trần Húc lập tức viết một bức thư tay giao cho Lưu Diệp.

Hắn nắm cánh tay Lưu Diệp nói: Tử Dương, chuyến này đi Trường An đường xá xa xôi, bản vương lệnh một trăm kỵ Tây Lương Thiết Kỵ tùy hành hộ tống.

Đa tạ chúa công.

Lưu Diệp trong lòng đại hỉ nói: Thuộc hạ nguyện vì bệ hạ hiệu tử lực.

Lúc này đối với Trần Húc, hắn đã triệt để quy tâm.

Trực giác cho hắn biết Trần Húc là người hắn cả đời phải hiệu trung.

Tây Lương Thiết Kỵ danh chấn thiên hạ, có Tây Lương Thiết Kỵ ở bên hộ tống, cộng thêm đường đi Trường An hầu như đều là địa bàn chúa công cai trị, có thể gối cao đầu mà ngủ.

Trần Húc đối với việc này cũng khá hài lòng.

Có Lưu Diệp một người tông thất phụ trách hiệp điều quan hệ với Thiên tử, cũng tương đối không tệ.

Chỉ có Tào Tháo ở một bên đã sớm nhìn đến ngây người.

Dù hắn kiến thức rộng rãi cũng có chút không hoàn hồn.

Lưu Diệp tiếp xúc với chúa công chưa được thời gian một tuần trà, nhưng nhìn dáng vẻ Lưu Diệp phân minh là đã triệt để quy tâm với chúa công.

Điều này cũng quá mức không thể tin nổi đi.

Phải biết rằng, hắn sớm đã quen biết Lưu Diệp, mà Lưu Diệp

người này tâm cao khí ngạo.

Trước đó hắn đã từng mời Lưu Diệp, nhưng lúc ấy Lưu Diệp lấy cớ việc học làm trọng để từ chối lời mời của Tào Tháo.

Lần này đi mời Lưu Diệp, hắn cũng khuyên bảo rất nhiều, mãi đến khi lôi danh tiếng Trần Húc ra, Lưu Diệp mới miễn cưỡng đáp ứng.

Nhưng ai có thể ngờ, chỉ ngắn ngủi một tuần trà, Lưu Diệp liền đối với chúa công tử tâm tháp địa.

Vị miễn cũng quá làm cho người ta khó mà tin được.

Chúa công quả thật có mị lực như thế sao.

Lại liên tưởng đến những văn võ vốn thuộc về dưới trướng hắn, Tào Tháo không tự chủ được lắc đầu, trong lòng đầy cảm thán.

Xem ra chúa công định phi thường nhân.

Nếu không thì sao lại khiến những người này toàn bộ đều tử tâm tháp địa hiệu trung.

Tào mỗ ta xưa nay bệnh đa nghi rất nặng.

Nhưng không biết vì sao, khi đối mặt với chúa công lại không sinh ra nửa điểm nghi tâm.

Cùng lắm cũng chỉ là không kìm được sợ hãi chúa công sẽ nghi kỵ mình mà thôi.

Trần Húc thấy Tào Tháo ngẩn người, không khỏi kinh ngạc hỏi: Mạnh Đức, không sao chứ.

Tào Tháo đỏ mặt nói: Chúa công, ta không sao.

Ta chỉ là thấy chúa công lại có thêm một viên đại tài, trong lòng vui mừng thôi.

Trần Húc đứng dậy, tay trái nắm lấy tay Tào Tháo, tay phải nắm lấy tay Lưu Diệp, lúc này mới cất tiếng cười lớn nói: Bản vương có thể được hai vị đại tài tương trợ, thực là vinh hạnh của bản vương.

Hai người Tào Tháo và Lưu Diệp vội vàng khom người hành lễ với Trần Húc, trong miệng kích động nói: Chúa công.

Sau đó, Trần Húc dặn dò thân vệ một tiếng.

Không bao lâu sau, Trương Tú liền vội vã đi tới, khom người hành lễ với Trần Húc: Sư phụ tìm ta.

Ừ.

Hữu Duy đến cũng không chậm.

Trần Húc đạm nhiên cười nói.

Sư phụ triệu kiến, Trương Tú tự nhiên không dám chậm trễ.

Ngôn ngữ của Trương Tú cực kỳ cung thuận.

Trần Húc gật đầu nói: Hữu Duy, vị này chính là đại tài Lưu Diệp Lưu Tử Dương.

Trương Tú vội hướng về phía Lưu Diệp hành lễ.

Lưu Diệp tự nhiên không dám thất lễ, cũng khom người đáp lễ.

Trần Húc lúc này mới cười nhạt nói: Chuyến này Tử Dương phải đi Trường An thay mặt bản vương diện kiến Thiên tử.

Ngươi hãy chọn dưới trướng một trăm Tây Lương thiết kỵ tinh nhuệ, phụ trách hộ tống.

Nhạ.

Trương Tú lập tức lĩnh mệnh rời đi.

Trần Húc đích thân tiễn Lưu Diệp ra khỏi Châu Mục phủ, lúc này Trương Tú đã sớm dẫn theo một trăm Tây Lương thiết kỵ tinh nhuệ

chờ ở ngoài phủ.

Nhìn thấy Trần Húc, Trương Tú khom người hành lễ nói: Sư phụ, đây là một trăm tinh nhuệ ta tuyển chọn, người xem có hài lòng không.

Trần Húc nhìn về phía Lưu Diệp.

Lưu Diệp nhìn một trăm Tây Lương thiết kỵ tinh nhuệ trước mắt, không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

Trước đó hắn vẫn luôn suy tính nên đầu quân cho ai, cũng vì vậy mà đối với binh mã dưới trướng Tào Tháo, Viên Thiệu cùng Đào Khiêm đều có chút hiểu biết.

Vốn tưởng rằng Đan Dương tinh binh dưới trướng Đào Khiêm đã là tinh nhuệ hiếm có trong thiên hạ.

Nhưng mãi đến tận hôm nay, khi nhìn thấy Tây Lương thiết kỵ tinh nhuệ trước mặt, mới phát hiện Đan Dương tinh binh của Đào Khiêm quả thực không đáng nhắc tới.

Hắn hướng về phía Trần Húc khom người hành lễ nói: Thuộc hạ tạ ơn chúa công.

Lại hướng về phía Trương Tú thi lễ nói: Đa tạ Hữu Duy, Hữu Duy vất vả rồi.

Trần Húc không để ý chút nào xua tay.

Trương Tú lại rất vui mừng.

Lưu Diệp giúp hắn nở mày nở mặt trước mặt sư phụ, làm sao không vui cho được.

Lưu Diệp liền muốn lên ngựa khởi hành, nhưng ngay sau đó lại sững sờ.

Hắn ngơ ngác nhìn một đội binh sĩ vừa đi ngang qua cách đó không xa.

Chương 398

Hồi lâu sau mới hồi thần nói: Chúa công, đội quân kia, chẳng lẽ là Đan Dương tinh binh.

Không sai.

Trần Húc cất tiếng cười to nói, Không ngờ Tử Dương lại có thể nhận ra Đan Dương tinh binh.

Thực là hiếm có.

Lưu Diệp tặc lưỡi kinh thán nói: Đan Dương tinh binh dưới trướng chúa công, chỉ nhìn qua liền biết là tinh nhuệ, còn hơn xa Đan Dương tinh binh dưới trướng Đào Khiêm, không thể đánh đồng.

Ồ.

Trần Húc kỳ quái nói, Tử Dương từng gặp qua Đan Dương tinh binh dưới trướng Đào Khiêm.

Chính xác.

Lưu Diệp gật đầu nói, Chỉ là Đan Dương tinh binh dưới trướng Đào Khiêm so với Đan Dương tinh binh của ngài, quả thực kém quá xa.

Mọi người nghe vậy đều gật đầu cười.

Sau đó, Lưu Diệp dưới sự hộ tống của Hổ Báo Kỵ rời đi.

Việc giao dịch lương thực, Trần Húc liền sai thân vệ đi gọi Tuân Úc tới, bản thân cũng đi vào trong Châu Mục phủ.

Tuân Úc khom người hành lễ với Trần Húc: Chúa công.

Văn Nhược à.

Ngồi xuống đi.

Trần Húc chào hỏi một tiếng.

Đợi Tuân Úc ngồi xuống, hắn mới cười nói: Văn Nhược à, về chuyện lương thực của Từ Châu, tiếp theo sẽ do ngươi phụ trách tiếp hiệp với Mi Trúc.

Chuyện giao dịch lương thực với Mi Trúc, trước kia khi còn dưới trướng Tào Tháo cũng là do Tuân Úc phụ trách, bởi vậy hắn khá hiểu rõ.

Cho nên Tuân Úc gật đầu ôm quyền nói: Nhạ.

Ngay sau đó hắn hơi nhíu mày nói: Chúa công, chỉ là phí dụng cho mười vạn thạch lương thực kia, chỉ sợ tiền tài trong phủ khố không đủ.

Trần Húc đạm nhiên cười nói: Không sao.

Việc này trong tư khố của bản vương có một ít, đến lúc đó cứ việc lấy dùng là được.

Nhạ.

Tuân Úc gật đầu đáp ứng, liền muốn đứng dậy đi ra ngoài.

Trần Húc cười nhạt nói: Văn Nhược đừng vội.

Về số mục lương thực kia, cùng với những gì ngươi biết có chút sai lệch.

Hả.

Tuân Úc sửng sốt một chút.

Trong lòng có chút nghi hoặc.

Chuyện tiếp hiệp lương thực với Mi Trúc vẫn luôn do hắn xử lý, số mục làm sao có thể sai.

Lại nghe Trần Húc cười nói: Văn Nhược, bản vương đã đàm phán xong với Mi Trúc, Từ Châu nguyện ý bán ra ba mươi vạn thạch lương thực.

Cái gì.

Tuân Úc cả người chợt đứng bật dậy.

Hắn không dám tin nhìn Trần Húc nói: Ba. ba mươi vạn thạch.

Ba mươi vạn thạch cũng không phải con số nhỏ, đủ để cung cấp khẩu phần lương thực cho năm vạn quân đội trong nửa năm.

Từ Châu cho dù giàu có, mỗi một năm sản xuất lương thực khá dồi dào, nhưng lập tức lấy ra nhiều lương thực như vậy, chỉ sợ cũng tiêu hao hết thảy lương thực tồn kho của Từ Châu.

Vạn nhất có điều bất trắc, chỉ sợ trăm vạn quân dân Từ Châu biết làm thế nào.

Tuân Úc hỏi: Chúa công, chuyện này Đào Khiêm đáp ứng rồi.

Trong lời nói tràn đầy vẻ không thể tin nổi.

Trần Húc gật đầu nói: Xác thực là như thế, Đào Khiêm đã đáp ứng lần giao dịch này.

Lại có Mi Trúc ở giữa hòa giải, không bao lâu nữa liền có thể thành giao.

Trong lòng Tuân Úc tràn đầy kinh thán.

Nếu có ba mươi vạn thạch lương thực này, Duyện Châu đâu còn lo chuyện thiếu lương nữa.

Đáng tiếc a.

Không, hiện nay ở dưới trướng Tống Vương, cũng coi như tương đối tốt.

Ít nhất, Tống Vương còn thần thông quảng đại hơn Mạnh Đức nhiều.

Nghĩ như vậy, hắn khom người hành lễ với Trần Húc nói: Chúa công yên tâm, việc này ta nhất định sẽ xử lý thỏa đáng.

Văn Nhược làm việc, bản vương yên tâm.

Trần Húc cười nhạt nói, Sau này ngươi cần trao đổi nhiều hơn với Tử Kính Lỗ Túc và Trường Văn Trần Quần, mọi người phải tương hỗ hợp tác mới được.

Đang nói, hắn vỗ vỗ vai Tuân Úc.

Tuân Úc nghe vậy đại hỉ.

Lỗ Tử Kính và Trần Trường Văn là hai đại tướng tài dưới trướng Trần Húc.

Hay nói đúng hơn, quản lý nội chính lấy Lỗ Túc và Trần Quần làm đầu.

Hiện nay Trần Húc bảo hắn phối hợp nhiều hơn với Lỗ Túc và Trần Quần, vậy chẳng phải là hứa hẹn để hắn gia nhập vào tổ ba người nòng cốt nội chính sao.

Tuy rằng khi ở dưới trướng Tào Tháo, hắn là người đứng đầu.

Nhưng hiện nay, ở dưới trướng Trần Húc lại hoàn toàn khác biệt.

Người tài dưới trướng Trần Húc thực sự quá nhiều.

Chỉ riêng người có năng lực trị chính xuất sắc cũng đã có hơn mười người.

Mười mấy người này, mỗi một người đều là đại tài có số má trong cả Đại Hán.

Trong số đông đảo đại tài như vậy, có thể lấy thân phận hàng

tướng mà chen chân vào tổ ba người nội chính.

Một phần tán thành này, trước đó hắn chưa bao giờ cảm nhận được.

Cũng bởi vậy, tâm tình hắn vô cùng kích động.

Ngay lập tức, Tuân Úc cúi rạp người trước Trần Húc nói: Đa tạ chúa công coi trọng.

Trên mặt Trần Húc hiện lên vài phần ý cười nói: Văn Nhược chính là vương tá chi tài, hiện nay năng lực trị chính trong Đại Hán hiếm có người nào có thể so bì.

Chỉ cần ngươi dụng tâm, bản vương định nhiên sẽ không bạc đãi ngươi.

Đa tạ chúa công.

Tuân Úc bái tạ.

Tuân Úc đại hỉ, cung kính hành lễ với Trần Húc.

Trần Húc xua tay, lập tức cười nhạt một tiếng.

Tuân Úc biết ý liền lui xuống.

Sau đó, Tuân Úc liền liên hệ được với Mi Trúc.

Hai bên đều nóng lòng muốn xúc tiến việc này, tự nhiên tất cả đều tiến triển cực kỳ nhanh chóng.

Sau khi bẩm báo Đào Khiêm, ba mươi vạn thạch lương thực liền hình thành một đội xe, hạo hạo đãng đãng đi về phía Duyện Châu.

Mười ngày sau.

Duyện Châu, thành Xương Ấp.

Thân vệ đi vào Châu Mục phủ, bẩm báo với Trần Húc: Chúa công.

Mi Trúc tiên sinh đến rồi.

Mi Trúc đến rồi.

Trần Húc nghe vậy sửng sốt.

Lập tức cười nói: Mời Tử Trọng vào đi.

Sau khi Mi Trúc tiến vào, liền khom người chào Trần Húc: Bái kiến Tống Vương.

Trần Húc đứng dậy nói: Tử Trọng đến rồi, thật là hiếm có.

Không, ta bất quá chỉ là một tên cu li, đến đưa lương thực cho Tống Vương ngài thôi.

Mi Trúc cười đáp lại.

Tử Trọng nói đùa.

Trần Húc nghe vậy bật cười.

Mi Trúc nhìn quanh bốn phía một lượt.

Trần Húc thấy thế, tùy ý phất phất tay.

Tức thì, thân vệ bốn phía toàn bộ đều lui xuống.

Mi Trúc mới hạ thấp giọng nói: Tống Vương, Đào Khiêm tuy rằng không ngăn cản, nhưng theo ta thấy, định nhiên lại đang giở thủ đoạn.

Ồ.

Trần Húc hứng thú nói, Tử Trọng phát hiện gì rồi.

Ta thấy Đào Thương cầm một phong thư tín, sai một viên thân tín đi ra cửa Tây, chạy về hướng Trường An.

Mi Trúc đáp.

Trần Húc nghe vậy cười nhạt nói: Như vậy cũng tốt.

Cũng không biết ngựa của hắn nhanh, hay là ngựa của Tử Dương ta nhanh.

Mi Trúc nghe vậy liền ngẩn ra.

Rõ ràng không nghe hiểu Trần Húc đang nói gì.

Trần Húc nhếch khóe miệng hiện lên một nụ cười nói: Tử Trọng, không bao lâu nữa, Đào Khiêm kia sẽ không ở lại Từ Châu được nữa đâu.

Mi Trúc bỗng đứng dậy nói: Tống Vương lời này là thật.

Đó là tự nhiên.

Trần Húc cười nhạt nói, Bản vương nói một lời cửu đỉnh, tuyệt không hư ngôn.

Trong lòng Mi Trúc hiếu kỳ, nhưng Trần Húc không nói, hắn cũng không có biện pháp.

Chỉ có thể ôm quyền hành lễ nói: Như thế, mỗ rửa mắt mà mong chờ.

Ngay sau đó, Trần Húc phất tay một cái nói: Đi thôi, dẫn bản vương đi xem số lương thực Tử Trọng vất vả vận chuyển tới.

Hai người vừa ra khỏi Châu Mục phủ, lập tức đi tới bên ngoài kho hàng.

Từ xa đã nhìn thấy một đội xe thật dài.

Bên trong có không ít dân phu đang dưới sự chỉ huy của Tuân Úc, không ngừng bốc vác.

Chương 399

Trần Húc tiến lên, cất tiếng cười to nói: Văn Nhược, sao phải đích thân canh giữ ở chỗ này, tìm một thuộc hạ giúp đỡ trông coi là được rồi.

Tuân Úc nhìn thấy Trần Húc, vội khom người hành lễ nói: Chúa công, ngài cũng tới rồi.

Ngay sau đó, hắn chỉ huy nhân viên bốc vác một hồi, mới cười nói: Chúa công, ta làm quan nhiều năm như vậy, chưa bao giờ nhìn thấy nhiều lương thực thế này.

Những lương thực này ta phải nhìn tận mắt mới yên tâm.

Trần Húc nghe vậy cười lớn nói: Văn Nhược à, không bao lâu nữa, ngươi sẽ thấy càng nhiều lương thực hơn.

Ồ.

Tuân Úc không khỏi lòng hiếu kỳ nổi lên.

Trần Húc lại cười nhạt, không nói nhiều.

Hắn nói tự nhiên là chỉ khoai tây và khoai lang.

Đợi một hai năm nữa, khi giống khoai tây và khoai lang đã đủ, lúc đó mở rộng trồng trọt, sản lượng kia tuyệt đối khả quan.

Thấy Trần Húc không nói, Tuân Úc tuy rằng tò mò muốn chết, nhưng cũng chỉ có thể nhịn.

Bất quá hắn đã định chủ ý, sau khi trở về sẽ đi hỏi thăm Tuân Du.

Dù sao có một đứa cháu ở đây, không hỏi phí của giời.

Trần Húc phát hiện những người này rõ ràng đều là quân sĩ, trong lòng ta liền khẽ động.

Hắn hỏi: Văn Nhược, sao không gọi Truân điền binh đến.

Truân điền binh.

Tuân Úc có chút hiếu kỳ hỏi lại, lập tức hai mắt hắn hơi sáng lên.

Từ lời Trần Húc nói về Truân điền binh, hắn tựa hồ có sở ngộ, vội vàng hỏi: Chúa công, không biết Truân điền binh ngài nói là gì.

Không biết.

Trần Húc nghe vậy không khỏi ngẩn ra.

Theo lý thuyết, không phải Tào Tháo cũng sử dụng chế độ Truân điền sao.

Nhưng ngay sau đó, trong lòng hắn chợt lóe lên một tia hiểu ra.

Hình như Tào Tháo thực hành chế độ Truân điền phải đến năm 196 Công nguyên, nhưng hiện nay mới là năm 192, Tào Tháo chưa thực hành chế độ Truân điền cũng là bình thường.

Lại nghe Tuân Úc gật đầu nói: Chúa công, binh chủng Truân điền binh này, thuộc hạ đích xác chưa từng nghe nói.

Ừm, vậy Văn Nhược từng nghe nói Truân điền chưa.

Truân điền.

Tuân Úc mặt lộ vẻ suy tư nói, Chúa công nói, hẳn là chỉ thời Kinh Vũ Đế, Triệu Sung Quốc kiến nghị kế sách Truân điền vu biên phòng.

Năm đó chiến sĩ thủ vệ biên cương thực hành hình thức vừa thủ vệ vừa canh tác.

Trần Húc nghe vậy không khỏi sửng sốt.

Tuân Úc không hổ là vương tá chi tài.

Chuyện thời Kinh Vũ Đế cũng thuộc nằm lòng.

Nhưng đối với cái hắn nói, Tuân Úc lại không hiểu rõ lắm.

Hắn chỉ đành khẽ ho một tiếng nói: Truân điền mà bản vương nói, so với cái ngươi biết có chút khác biệt.

Lời này vừa nói ra, hai mắt Tuân Úc không khỏi hơi sáng lên.

Mi Trúc ở bên cạnh cũng vội vàng ghé sát lại gần một chút, sinh sợ nghe sót.

Trần Húc cười nhạt nói: Truân điền mà bản vương nói, là chỉ việc thiết lập quan truân điền ở mỗi địa phương chuyên môn phụ trách.

Đối với những người tiến hành truân điền, ta sẽ quản lý bọn họ giống như quân đội, gọi là Quân truân.

Những người này khi cần thiết thì tiến hành khai hoang và trồng trọt, đợi khi nông nhàn lại có thể huấn luyện giống như quân đội bình thường.

Như vậy, ta sẽ không cần vì lương thực mà phát sầu nữa.

Tuân Úc hai mắt trực tiếp mạo tinh quang.

Hắn đạt 100 điểm Chính trị, đối với chính vụ dị thường mẫn cảm.

Thậm chí có thể tưởng tượng ra chỗ tốt của Quân truân.

Hắn vỗ tay cười to nói: Diệu.

Thật sự là diệu.

Kế sách của chúa công, thực sự quá tuyệt diệu.

Mi Trúc biểu hiện càng không xong.

Lúc này hắn kích động đến mức thân thể run rẩy.

Nếu Từ Châu có thể thực hành chế độ Truân điền như vậy, thì sản lượng lương thực chỉ sợ muốn tăng lên gấp đôi.

Đến lúc đó, quân đội Từ Châu cũng có thể mở rộng, như vậy, sức mạnh quân sự của Từ Châu chỉ sợ có thể tăng thêm gấp bội.

Tuân Úc trong lòng suy tính, dò hỏi: Chúa công, không biết nhân viên quân truân kia lấy từ đâu.

Trần Húc cười nhạt nói: Ta có thể tiến hành tinh giản bộ đội.

Đem những người tuổi tác khá lớn, hoặc là tố chất không đủ trong đó toàn bộ đều chọn lọc ra, gia nhập vào bộ đội truân điền.

Ta cũng có thể chiêu thu lưu dân, để bọn hắn gia nhập bộ đội truân điền, phụ trách truân điền.

Diệu.

Quá diệu.

Tuân Úc kích động đến khoa tay múa chân nói, Như vậy, những người ở lại trong quân đội đều là tinh nhuệ chi sĩ, chiến đấu lực của quân đội nhờ đó mà được đề thăng.

Cũng giải quyết luôn vấn đề lương thảo của quân đội.

Diệu.

Thật sự là diệu.

Tuân Úc khen không dứt miệng.

Mi Trúc cũng tán thán liên hồi.

Kế sách truân điền của Tống Vương quả nhiên cao minh.

Như vậy thì đâu cần sầu lo vấn đề quân lương nữa.

Bất quá ngay sau đó, Tuân Úc cố ý hạ thấp giọng nói: Chúa công, nếu đã như thế, chúng ta không cần mua nhiều lương thực như vậy chứ.

Trần Húc cười nói: Văn Nhược, Tử Trọng là người mình, ta nói chuyện không cần tránh Tử Trọng.

Mi Trúc nghe vậy, trong lòng cảm động.

Trần Húc lại cười nhạt với Mi Trúc, rồi tiếp tục nói: Văn Nhược, nguyên nhân ta mua số lương thực này là vì Từ Châu sẽ có hoàng tai.

Đại diện tích hoàng tai.

Đến lúc đó, nạn châu chấu sẽ tịch quyển toàn cảnh Từ Châu.

Hả.

Tuân Úc cả người đều cứng đờ tại chỗ.

Mi Trúc thì cả người lông tóc dựng đứng.

Từ Châu sẽ có hoàng tai.

Đại diện tích hoàng tai.

Nếu đúng như vậy, chẳng phải có nghĩa là lương thực Từ Châu sẽ mất trắng sao.

Lại thêm lương thực trong phủ khố Từ Châu cũng đều bán đi rồi.

Chỉ sợ sẽ xảy ra đại loạn a.

Tuân Úc không dám tin nói: Chúa công lời này là thật.

Thiên chân vạn xác.

Trần Húc gật đầu.

Nụ cười trên mặt Tuân Úc thu lại, hoảng sợ nói: Chúa công, nếu là đại diện tích hoàng tai, vậy Duyện Châu ta cùng với đất phong Dự Châu của chúa công chẳng phải cũng sẽ bị lan đến sao.

Giờ khắc này, hắn triệt để hoảng loạn.

Hoàng tai, nhất là đại diện tích hoàng tai, đối với hắn quả thực là một tràng đại tai nạn.

Đến lúc đó châu chấu tịch quyển toàn cảnh, lương thực sẽ mất trắng.

Chỉ tưởng tượng cảnh tượng kia thôi cũng cảm thấy khủng bố.

Trong lòng hắn thậm chí đang tính toán nên xử lý vấn đề này như thế nào.

Trần Húc lại lắc đầu nói: Văn Nhược, thả lỏng đi.

Bản vương chỉ nói Từ Châu sẽ có hoàng tai, lại không nói Duyện Châu và Dự Châu cũng sẽ có hoàng tai.

Tuân Úc cả người ngẩn ra.

Chuyện này có khác biệt sao.

Từ Châu giao giới với Duyện Châu, Dự Châu.

Ba châu trình thế chân vạc.

Châu chấu lại không biết đâu là Từ Châu, đâu là Duyện Châu, đến lúc đó chẳng phải bay đến đâu ăn đến đó sao.

Chương 400

Hơn nữa, cho dù Duyện Châu, Dự Châu không có hoàng tai, quan phủ Từ Châu cũng sẽ phái người xua đuổi châu chấu sang Duyện Châu và Dự Châu.

Lập tức, Tuân Úc vội vàng nói: Chúa công, phạm vi ảnh hưởng của hoàng tai thực sự quá rộng, cộng thêm châu chấu bay theo gió, chúng ta không thể không phòng a.

Trên mặt Trần Húc lại không có một tia sốt ruột, đạm nhiên nói: Văn Nhược, yên tâm.

Chỉ cần Duyện Châu và Dự Châu còn ở dưới trướng quả nhân, như vậy, hoàng tai nhất định sẽ không lan đến Duyện Châu và Dự Châu.

Khi nói lời này, một cỗ tự tin lẫm nhiên thấu thể mà ra.

Không biết vì sao, Tuân Úc vốn đang hoảng sợ tột độ lúc này cũng trấn định lại.

Hắn nhìn chằm chằm Trần Húc hồi lâu, mới đạm nhiên nói: Nhạ.

Lúc này, trong lòng hắn cũng dâng lên một ý niệm: Chúa công nhất định biết tiên pháp.

Nhất định.

Mi Trúc không dám tin tưởng nhìn Trần Húc.

Hồi lâu sau, hắn mới cuống cuồng nói: Tống Vương, vậy Từ Châu ta thì sao.

Từ Châu ta lại nên làm thế nào cho phải.

Cơ nghiệp Mi gia đều ở Từ Châu, cho dù muốn chuyển đi cũng

không dễ dàng như vậy.

Người có thể rời khỏi Từ Châu, nhà cửa cũng có thể bán đi, nhưng điền sản xử trí như thế nào.

Chẳng lẽ cứ thế bán tháo sao.

Hắn phịch một tiếng quỳ rạp xuống đất, khẩn thiết nói: Xin Tống Vương vụ tất cứu lấy bách tính Từ Châu ta.

Tử Trọng cần gì phải như thế.

Trần Húc một tay đỡ Mi Trúc dậy.

Đón lấy ánh mắt kích động của Mi Trúc, hắn cười nhạt nói: Đơn giản, đến lúc đó quả nhân đánh hạ Từ Châu là được.

Kinh.

Tại trường, cả Tuân Úc và Mi Trúc đều kinh ngạc đến ngây người.

Bọn họ không dám tin nhìn Trần Húc.

Chuyện này. lại có khác biệt gì.

Chẳng lẽ châu chấu sẽ phân biệt được một khu vực là do ai cai trị hay sao.

Trần Húc lại cười nhạt, không nói thêm gì.

Sở dĩ hắn dám đốc định như vậy, chỉ vì hai cái đặc tính chúa công trong hệ thống: Thiên Hòa cùng Địa Hòa.

Thiên Hòa cùng Địa Hòa bảo đảm cho khu vực cai trị sẽ không có thiên tai và địa họa.

Phía sau đặc tính chúa công Địa Hòa viết rõ ràng rành mạch là sẽ không có hoàng tai.

Vô số lần nghiệm chứng đã làm cho hắn hiểu được tính chân thực

của hệ thống.

Mi Trúc vẻ mặt không hiểu ra sao.

Hắn không lộng minh bạch ý tứ câu nói sau cùng của Trần Húc.

Biểu hiện của Tuân Úc lại hoàn toàn bất đồng.

Mới đầu Tuân Úc cũng giống như Mi Trúc không hiểu gì, nhưng sau đó, hắn dường như tự thông suốt rồi.

Trong lòng hắn, cái ý niệm kia càng thêm kiên định: Chúa công nhất định biết tiên pháp.

Hồi lâu sau, Tuân Úc mới hồi thần, nhìn về phía Trần Húc, ngượng ngùng nói: Chúa công, tiền trong phủ khố không đủ để chi trả ba mươi vạn thạch lương thực, xin hỏi nên xử lý như thế nào.

Trần Húc khựng lại.

Hắn nhìn về phía không gian hệ thống.

Chỉ thấy trong không gian hệ thống, đống tiền Ngũ Thù kia đã chiếm lĩnh một góc, còn đang có xu thế lan tràn ra các hướng khác.

Cũng may mắn là chỉ cần ý niệm khẽ động liền có thể lấy số tiền này từ trong không gian hệ thống ra, nếu không thì nhiều tiền như vậy chỉ sợ sẽ mệt đến chết.

Hắn cười cười nói: Không sao, một lát nữa ta sẽ mệnh lệnh người đem tiền để tại tư khố kia, ngươi tự mình đi lấy dùng là được.

Tuân Úc nghe vậy đại hỉ.

Cung kính đáp: Nhạ.

Trần Húc lúc này mới vỗ vỗ vai Mi Trúc nói: Đi thôi, Tử Trọng, Trinh nhi sớm đang mong ngóng Tử Trọng trở về.

Đã có thời gian dài không gặp mặt rồi.

Hai người về tới hậu viện Châu Mục phủ.

Mới vừa bước vào hậu viện, Mi Trúc liền phịch một tiếng quỳ rạp xuống đất, cung kính nói: Chúa công tại thượng, xin nhận Mi Trúc một lạy.

Trần Húc sửng sốt nói: Tử Trọng, ngươi làm sao vậy.

Hắn có chút không phản ứng kịp.

Chuyện này cũng quá đột ngột đi.

Mi Trúc đột nhiên quỳ xuống làm gì.

Lại nghe Mi Trúc khẩn thiết nói: Chúa công, xin vụ tất cứu lấy Từ Châu, để Từ Châu miễn chịu nỗi khổ hoàng tai.

Trần Húc nghe vậy cười nhạt nói: Tử Trọng yên tâm, ta nhất định có biện pháp khiến Từ Châu không phải chịu khổ hoàng tai.

Trong lòng hắn đã có phương pháp rõ ràng.

Đợi hoàng tai phát tác xong, lại thuận thế thu phục, như vậy liền nước chảy thành sông.

Còn về Tào Tháo.

Để hắn từ từ công lược trước đi.

Có thể đánh tới đâu thì hay tới đó.

Mi Trúc nghe vậy đại hỉ nói: Đa tạ chúa công.

Cũng tại thời khắc này, một đạo thanh âm của hệ thống vang lên trong đầu Trần Húc.

Đinh, chúc mừng túc chủ, thành công chiêu mộ Mi Trúc.

Hoàn thành nhiệm vụ Tiệt hồ Lưu Bị.

Hoàn thành nhiệm vụ Tiệt hồ Lưu Bị, đạt được phần thưởng nhiệm vụ: Chiến pháp Hỏa Thỉ của Lưu Bị.

Chiến pháp Hỏa Thỉ: Khi phát động chiến pháp Hỏa Thỉ, binh sĩ phe mình sẽ dùng cung tên phóng ra hỏa tiễn, đả kích địch phương.

Nhìn phần thưởng tiệt hồ, Trần Húc sửng sốt.

Nếu như vậy, nếu dưới trướng có cung tiễn thủ, khi sử dụng chiến pháp Hỏa Thỉ, uy lực của cung tiễn thủ cũng sẽ tăng lên không ít.

Trần Húc đỡ Mi Trúc dậy, mới cười nhạt nói: Tử Trọng, đi thôi, cùng ta vào hậu viện gặp mặt Trinh nhi.

Mi Trúc vừa rồi thần sắc có chút hoảng hốt, lúc này tỉnh lại, sống chết cũng không chịu bước vào hậu viện nửa bước.

Trần Húc bất đắc dĩ nói: Trong hậu viện chỉ có một mình Mi Trinh.

Mắt thấy Mi Trúc không nguyện bước vào hậu viện, hắn cất tiếng cười to nói: Đã như thế, vậy ta liền gọi Trinh nhi ra, ba người chúng ta cùng nhau ăn bữa cơm.

Thành Trường An.

Trên triều đường.

Vương Doãn hướng về phía Lưu Hiệp khẽ khom người nói: Bệ hạ, Tống Vương phái tới sứ giả.

Ồ.

Lưu Hiệp thần sắc vui vẻ.

Gần đây không biết vì nguyên nhân gì, cảm quan của hắn đối với Tống Vương lại tốt thêm vài phần.

Vừa rồi còn đang nghĩ tới Tống Vương thì người đã phái sứ giả đến, thật là trùng hợp.

Hắn cất tiếng cười to nói: Đã như thế, vậy thì gọi sứ giả Tống Vương vào đi.

Đại thái giám bên cạnh bước lên hai bước, lãng thanh đại quát: Phụng ý chỉ bệ hạ, tuyên sứ giả Tống Vương yết kiến.

Từng tiếng tuyên sứ giả Tống Vương yết kiến vang lên nối tiếp nhau.

Bên ngoài hoàng cung, nghe được tuyên triệu, Lưu Diệp sửa sang lại y sam trên người, lập tức bước nhanh đi vào.

Trong lòng hắn vô cùng kích động.

Hắn là hậu nhân của Kinh Vũ Đế, là hoàng thất tông thân chân chính.

Nhưng từ nhỏ sinh hoạt lại không được như ý.

Giấc mộng từ nhỏ của hắn chính là bước vào hoàng thành nhìn xem Hoàng đế sinh hoạt như thế nào.

Hiện nay, rốt cuộc đã bước vào hoàng thành.

Tuy rằng chỉ lấy thân phận một sứ thần, nhưng hết thảy đối với hắn lại căn bản không quan trọng.

Hắn hướng về phía Lưu Hiệp khom người hành lễ nói: Lưu Diệp dưới trướng Tống Vương, bái kiến bệ hạ.

Ái khanh bình thân.

Nhìn Lưu Diệp, Lưu Hiệp hiếu kỳ nói: Ái khanh cũng họ Lưu.

Lưu Diệp gật đầu nói: Không sai.

Chương 401

Vi thần họ Lưu, tên gọi Lưu Diệp, tự Tử Dương.

Là hậu đại của Phụ Lăng Vương Lưu Diên, con trai Kinh Vũ Đế Lưu Tú.

Thật chứ.

Lưu Hiệp đứng dậy, đi về phía trước vài bước, nhìn Lưu Diệp nói: Tử Dương quả thực là Hán thất tông thân.

Lưu Diệp cúi người thật sâu nói: Vi thần không dám khi quân.

Tốt.

Lưu Hiệp đại hỉ.

Hắn hướng về phía bên cạnh vẫy tay một cái nói: Đi, thỉnh Tông thất tộc phổ.

Đại thái giám hướng về phía Lưu Hiệp khom người ứng nhạ, lập tức bước nhanh lui xuống.

Không bao lâu sau, đại thái giám liền bước nhanh đi lên, phía sau hắn còn có hai gã hoàng thất tông thân đi theo, ngay tại chỗ tiến hành nghiệm chứng thân phận cho Lưu Diệp.

Kết quả tự nhiên không cần nhiều lời.

Thân phận Hán thất tông thân của Lưu Diệp hào không giả dối.

Thậm chí Lưu Hiệp còn phải gọi Lưu Diệp một tiếng Hoàng thúc.

Lưu Hiệp hưng phấn muốn chết.

Cuối cùng cũng tìm được một Hán thất tông thân, chỉ tiếc là vị Hán thất tông thân này lại đang ở dưới trướng Tống Vương.

Lập tức, hắn kéo tay Lưu Diệp nói: Hoàng thúc, bên cạnh ta đang thiếu người giúp đỡ, hay là người ở lại Trường An, ta phong cho người một cái tước vị, thế nào.

Lời này vừa nói ra, mọi người toàn bộ đều nhìn chằm chằm Lưu Diệp.

Được Bệ hạ đích thân chiêu mộ, đây là vinh hạnh bực nào.

Trong lòng Lưu Diệp cũng có chút động tâm.

Nhưng không biết vì sao, trong lòng hắn lại căn bản không thăng nổi ý niệm rời khỏi trướng Tống Vương.

Lập tức, hắn cúi người thật sâu trước Lưu Hiệp nói: Đa tạ bệ hạ mỹ ý, chỉ là vi thần mông lung được Tống Vương coi trọng, ủy thác trọng trách, mới có thể được gặp bệ hạ.

Tri ngộ chi ân của Tống Vương, Lưu Diệp còn chưa báo đáp, lại không tiện cứ thế bỏ Tống Vương mà đi.

Lưu Hiệp than thở một tiếng.

Đã Lưu Diệp nói như thế, hắn cũng không tiện khuyên nữa.

Trong lòng hắn đã định chủ ý, đợi qua vài ngày sẽ lại khuyên bảo.

Đối với điểm này, Trần Húc kỳ thực đã sớm suy tính.

Nhưng trong lòng Trần Húc lại không chút nào hoảng hốt.

Có thuộc tính Nhân Chính trong hệ thống nơi tay, người dưới trướng hắn căn bản không cách nào phản bội.

Như vậy thì có gì phải sợ.

Lưu Hiệp xoay người trở lại thượng thủ, một lần nữa ngồi xuống.

Lưu Diệp chắp tay với Lưu Hiệp nói: Bệ hạ, vi thần tới đây là

chịu sự sai khiến của Tống Vương.

Lưu Hiệp gật đầu, trên mặt hiện ra vài phần ý cười nói: Hoàng thúc có lời gì cứ nói thẳng.

Lưu Diệp hắng giọng một cái nói: Bệ hạ, vi thần muốn tố cáo Đào Khiêm phạm tội mưu phản.

Lời này vừa nói ra, cả triều đường tề tề kinh hãi.

Tức thì cả triều đường liền một mảnh xôn xao.

Mưu phản.

Đào Khiêm mưu phản.

Không thể nào.

Đào Khiêm kia là người hiền lành.

Đào Khiêm mưu phản.

Cũng quá nghe rợn cả người rồi.

Lưu Hiệp đằng một tiếng đứng lên, kinh hô thất thanh nói: Hoàng thúc, lời này là thật.

Ánh mắt Lưu Diệp nhìn quanh bốn phía một vòng.

Khi ánh mắt Lưu Diệp chạm đến, những triều thần vốn đang nghị luận phân vân kia, từng người một đình chỉ nghị luận.

Sợ bị Lưu Diệp ghi hận trong lòng.

Hiện nay Tống Vương như mặt trời ban trưa, đến lúc đó nếu Tống Vương tìm tính sổ thì phiền toái to.

Lưu Diệp mới tiếp tục nói: Bệ hạ, mấy ngày trước, Khuyết Tuyên ở quận Hạ Bì dưới sự cai trị của Đào Khiêm đã mưu phản, tự xưng Thiên tử.

Đào Khiêm không nghĩ thảo nghịch, lại cùng Khuyết Tuyên cấu

kết mưu đồ.

Trong này có thư tay của Tống Vương cùng với chứng cứ Đào Khiêm cấu kết với nghịch tặc Khuyết Tuyên, xin bệ hạ xem qua.

Đại thái giám vội vàng tiến lên, từ trong tay Lưu Diệp tiếp lấy thư tay của Trần Húc, lập tức đưa đến tay Lưu Hiệp.

Lưu Hiệp vừa mới xem xét, trong lòng liền kinh hãi.

Ngay sau đó, hắn nhìn xuống những chứng cứ phía dưới, nhất nhất kiểm tra.

Càng xem, trong lòng càng chấn kinh.

Đợi xem xong, sắc mặt hắn tràn đầy giận dữ, vỗ tay một cái nói: Khởi hữu thử lý.

Thật sự là khởi hữu thử lý.

Vương Doãn bước lên hai bước nói: Bệ hạ, xin cho thần xem qua.

Lưu Hiệp phất phất tay, ra hiệu đại thái giám đưa cho Vương Doãn.

Trước đó hắn đã nhận được khẩu tín Trần Húc sai người truyền đến, nói chuyện Đào Khiêm mưu phản.

Chỉ là không biết chi tiết trong đó mà thôi.

Từ trong tay đại thái giám tiếp lấy những chứng cứ kia, sau khi nhất nhất kiểm tra, hắn lập tức giận dữ nói: Bệ hạ, thần cho rằng Đào Khiêm đáng chết.

Lời này vừa nói ra, mọi người tề tề kinh hãi.

Vương Doãn đã nói như thế, chuyện Đào Khiêm mưu phản đã thành định cục.

Vương Doãn cũng không giấu giếm, đem chứng cứ trong tay giao

cho Tư đồ.

Mọi người sau khi xem xong, nhất thời quần tình kích phẫn.

Phân phân tiến lên hướng Thiên tử tiến ngôn, yêu cầu nghiêm trị Đào Khiêm.

Thị trung Triệu Ôn có chút buồn bực.

Trong ngực hắn đang cất văn thư Đào Khiêm gửi tới, bên trong liệt kê tội trạng của Tống Vương Trần Húc.

Vốn định hôm nay đem những thứ này tuyên đọc từng cái trên triều đường.

Nhưng nhìn tình thế hiện nay, hắn đâu dám lấy ra.

Lập tức, hắn đem cuộn văn thư kia dùng sức nhét sâu vào trong tay áo.

Vương Doãn cất bước tiến lên nói: Bệ hạ, thần cho rằng Khuyết Tuyên công nhiên tự xưng Thiên tử, là phản tặc.

Đương nhiên phải phái người vây tiễu.

Đào Khiêm không nghĩ tiêu diệt phản tặc, lại cùng phản tặc đồng lưu hợp ô, cũng bởi vậy phải luận xử như bạn tặc.

Vương Thái úy nói rất đúng.

Phản tặc như thế, tất phải nghiêm trị.

Lưu Hiệp quát to một tiếng, Chỉ là hiện nay thế lực Đào Khiêm to lớn, chiếm cứ vùng đất giàu có như Từ Châu.

Không biết người phương nào có thể thay trẫm bình định cổ phản tặc Đào Khiêm này.

Bệ hạ, thần bảo cử Ký Châu Viên Thiệu.

Viên Thiệu tứ thế tam công, thủ hạ binh nhiều tướng rộng, thảo

phạt Từ Châu Đào Khiêm là thích hợp nhất.

Tư không Sĩ Tôn Thụy xuất liệt nói.

Vương Doãn lắc đầu nói: Không thỏa.

Viên Thiệu xa tại Ký Châu, cự ly đến Từ Châu còn cách Duyện Châu.

Huống hồ trong cảnh nội Ký Châu còn có Hoàng Cân dư nghiệt chưa bình định, chỉ sợ không quá thích hợp.

Quang lộc đại phu Dương Bưu đứng ra nói: Bệ hạ, thần bảo cử Kinh Châu Lưu Biểu.

Lưu Biểu là Hán thất tông thân, thủ hạ nắm giữ đất Kinh Châu, lại là láng giềng gần với Từ Châu, thảo phạt Từ Châu Đào Khiêm lại vừa vặn thích hợp.

Lưu Hiệp gật đầu nói: Không sai.

Lưu Biểu đích xác thích hợp.

Lời hắn còn chưa nói hết, lại thấy Vương Doãn lắc đầu nói: Bệ hạ, Lưu Biểu kia vẫn luôn chỉ lo giữ gìn an định nội bộ Kinh Châu.

Chương 402

Trước đó loạn Trường An, Lưu Biểu cũng chưa từng có chút động tĩnh nào.

Lưu Hiệp nhất thời phạm nan, cầu viện nhìn về phía Vương Doãn nói: Vương Thái úy, theo ý ngài, người phương nào có thể vì trẫm phân ưu.

Vương Doãn lại cười nhạt nói: Bệ hạ, chúng ta hà tất bỏ gần cầu xa.

Hiện nay có Hoàng thúc Lưu Diệp ở đây, bệ hạ không bằng hỏi thăm Hoàng thúc, tự nhiên hết thảy đều minh bạch.

Khoảnh khắc nhìn Lưu Diệp, trong lòng Lưu Hiệp liền hoảng nhiên.

Lưu Diệp hiện nay ở dưới trướng Tống Vương, hỏi Lưu Diệp, kết quả kia có thể biết.

Nhưng ý niệm vừa động, hắn liền nói với Lưu Diệp: Hoàng thúc, không biết ngài cho rằng người phương nào có thể giúp trẫm trừ đi Đào Khiêm.

Lưu Diệp cười nhạt nói: Bệ hạ, Tống Vương sau khi biết hết thảy, trước tiên liền chuẩn bị xuất chiến.

Quân ta binh mã đã tề chỉnh, chỉ chờ bệ hạ ra lệnh một tiếng, liền sẽ có mấy vạn tinh binh khai bạt, tấn công Từ Châu.

Tốt.

Lưu Hiệp cất tiếng cười to quát, Nếu Hoàng thúc đã mở miệng, vậy trẫm liền chuẩn tấu.

Tức nhật, do Tống Vương phái binh, chinh thảo nghịch tặc Đào Khiêm.

Lưu Diệp ôm quyền khom người nói: Nhạ.

Ai cũng không chú ý, khóe miệng hắn nổi lên một nụ cười nhạt.

Đó là nụ cười trào phúng nhàn nhạt.

Ở trong mắt hắn, ly gián chi kế của Lưu Hiệp thực sự quá thô thiển.

Tưởng lầm rằng chỉ vài câu nói là hắn sẽ rời bỏ Tống Vương.

Ha ha.

Ba ngày sau, một phong văn kiện hỏa tốc gửi đến Duyện Châu.

Lúc đó, Trần Húc đang ở trong hậu viện cùng Mi Trinh.

Lúc này đã vào đầu thu, đúng là mùa thu cao khí sảng.

Ngồi ở trong viện, thỉnh thoảng có gió thu tập tới, cũng tương đối thích ý.

Mi Trinh một bên đem một quả nhét vào trong miệng Trần Húc, một bên nói: Trần lang, hậu viện nhà ta ở Từ Châu có một rừng quế hoa.

Mỗi khi đến cuối thu, mùi hương kia.

Ồ.

Trần Húc nhìn Mi Trinh một cái, cười nói: Yên tâm, không phải còn có lão gia Từ Châu sao.

Tin tưởng dùng không bao lâu nữa liền có thể về Từ Châu.

Đến lúc đó, ta cùng nàng về Từ Châu tiểu trụ vài ngày.

Thật sao.

Mi Trinh vui mừng quá đỗi.

Nàng vốn chỉ ngửi hương hoa quế có cảm xúc mà phát thôi, nhưng hiện nay nghe được có thể cùng Trần Húc về Từ Châu một chuyến, tự nhiên vui mừng khôn xiết.

Nàng vỗ tay nói: Trần lang, tối nay ta sẽ làm bánh quế hoa cho chàng.

Mùi vị kia rất ngon.

Bánh quế hoa.

Trần Húc cũng hứng thú tăng nhiều.

Hắn thật đúng là chưa từng ăn qua bánh quế hoa.

Hắn gật đầu nói: Như thế, ta chờ.

Chỉ là, quế hoa ở đâu ra.

Mi Trinh thần bí cười nói: Là thiếp thân thu tập trong vườn năm ngoái, thời gian trước đại huynh tới đã mang theo.

Thấy Trần Húc cảm thấy hứng thú, nàng cũng trong lòng vui vẻ, lập tức liền đáp ứng.

Đúng lúc này, thân vệ sấm vào, khom người hành lễ với Trần Húc: Chúa công, Thiên tử chiếu thư.

Ồ.

Trần Húc sửng sốt, ngay sau đó liền phản ứng kịp.

Đa phần là chiếu thư công lược Từ Châu, lập tức đứng dậy, cười với Mi Trinh nói: Trinh nhi, một lát nữa ta về ăn bánh quế hoa của nàng.

Vâng.

Mi Trinh cười dịu dàng đáp một tiếng.

Trần Húc bước nhanh tới bên ngoài Châu Mục phủ, chỉ thấy hai tiểu hoàng môn đang đứng chờ.

Vừa thấy hắn, tiểu hoàng môn lớn tuổi hơn liền chủ động tiến lên nói: Tống Vương đến rồi.

Vậy nô gia liền bắt đầu tuyên đọc.

Sau một hồi tuyên đọc, Trần Húc tiếp lấy thánh chỉ.

Vị tiểu hoàng môn kia mới nói: Tống Vương, bệ hạ sau khi biết chuyện Từ Châu Đào Khiêm thì trong lòng giận dữ.

Mới phái hai người chúng ta tới đây, xin Tống Vương sớm ngày phát binh.

Nói xong, hai người tề tề khom người hành một lễ với Trần Húc.

Trần Húc đem thánh chỉ đưa cho thân vệ đứng ở một bên, mới cười nhạt nói: Yên tâm.

Bản vương ngày mai liền xuất binh.

Như thế, đa tạ Tống Vương.

Hai tiểu hoàng môn sau khi nhận ngân tiền liền bị thân vệ dẫn đi ra ngoài.

Không bao lâu sau, Tào Tháo vội vã đi tới, khom người với Trần Húc nói: Chúa công, Tào Tháo đến nghe lệnh.

Trần Húc vươn tay nói: Mạnh Đức, ngồi xuống nói chuyện.

Tào Tháo vội nói: Chúa công, hai vạn tướng sĩ dưới trướng đã chuẩn bị thỏa đáng, tùy thời có thể phát binh.

Cũng được, đã Mạnh Đức sốt ruột như thế.

Vậy ta liền ngày mai phát binh, thế nào.

Trần Húc cười nói.

Tào Tháo đại hỉ, lập tức khom người ứng mệnh nói: Nhạ.

Nói xong, hắn liền muốn đi ra ngoài.

Trần Húc bất đắc dĩ nói: Mạnh Đức, chờ một chút.

Bước chân Tào Tháo dừng lại nói: Chúa công, không biết có chuyện gì phân phó.

Lần này xuất binh, trừ hai vạn binh mã kia, cùng với hai huynh đệ Hạ Hầu ra, hãy đem cả Hí Chí Tài theo đi.

Trần Húc thản nhiên nói.

Tào Tháo cả người đứng khựng lại tại chỗ.

Lập tức cúi rạp người trước Trần Húc nói: Chúa công, ta Tào Tháo đối với ngài một mảnh trung thành, tịnh không hai lòng a.

Trần Húc nghe vậy ngẩn ra.

Có chút không hiểu ý tứ của Tào Tháo.

Bất quá nhìn Tào Tháo khẩn trương như vậy, hắn khẽ cười một tiếng nói: Mạnh Đức mau đứng lên.

Việc này không cần khẩn trương, cũng không cần suy nghĩ nhiều.

Chuyến này để ngươi mang theo Hí Chí Tài, là bởi vì Từ Châu có Trần Khuê và Trần Đăng.

Ồ.

Tào Tháo lúc này mới hơi yên lòng, gật đầu nói: Năm ngoái ta cũng từng sai người dò la, ta nhớ Trần Đăng kia chẳng qua là một Điển nông Giáo úy ở Từ Châu.

Một Giáo úy quản nông sự, lại có thể mạnh đến mức nào.

Không phải.

Trần Húc xua tay nói, Phụ tử Trần thị kia tuy rằng thanh danh

không hiển, nhưng trí kế phi phàm, phi thường nhân có thể đánh đồng.

Đa tạ chúa công đề điểm, Tào Tháo định cẩn ghi trong lòng.

Tào Tháo cúi người thật sâu.

Hắn có chút hiểu biết về khả năng nhìn người của Trần Húc.

Cho nên người mà chúa công nhắc tới, hắn không dám chút nào khinh suất.

Lại nghe Trần Húc thản nhiên nói: Mạnh Đức, theo ý ta, chuyến này đi tới Từ Châu, có thể thả chậm tiết tấu tiến công một chút.

Tào Tháo sửng sốt nói: Chúa công ý gì.

Theo ta thấy, Từ Châu sẽ có hoàng tai.

Trần Húc đạm nhiên nói.

Hoàng tai.

Tào Tháo cả người giật nảy mình, không thể tin nói: Chúa công, thật chứ.

Ngay sau đó, hắn như tự thông suốt, hoảng nhiên đại ngộ nói: Chúa công, thảo nào ngài muốn cấu mua nhiều lương thực như vậy, nguyên lai là để phòng bị hoàng tai sắp tới.

Trần Húc cười nhạt nói: Mạnh Đức, chỉ cần nhớ kỹ, Từ Châu chúng ta chỉ cần từ từ đồ chi.

Đợi hoàng tai vừa đến, chính là lúc ta chiếm trọn toàn cảnh Từ Châu.

Lời này hắn nói tự nhiên là bởi vì biết sang năm Từ Châu sẽ có hoàng tai.

Tào Tháo cúi người thật sâu nói: Chúa công yên tâm, ta sẽ thả chậm tốc độ, sẽ không để Từ Châu liên lụy quân ta.

Sáng sớm ngày thứ hai, Tào Tháo liền dẫn binh mã dưới trướng, kéo theo Hạ Hầu Đôn, Hạ Hầu Uyên cùng với Hí Chí Tài xuất phát.

Đối với trận chiến Từ Châu lần này của Tào Tháo, Trần Húc cũng không để ý lắm.

Hiện tại Tào Tháo tuy rằng chiếm cứ liệt thế về binh lực, nhưng võ có hai huynh đệ Hạ Hầu, văn có Hí Chí Tài, muốn thua cũng khó.

Phản chính cuộc chiến Từ Châu cũng không gấp.

Đến lúc hoàng tai vừa đến, Từ Châu còn không mặc hắn nhào nặn sao.

Từ Châu, Châu Mục phủ.

Hai tiểu hoàng môn vội vã tới.

Đào Thương vội vội vàng vàng chạy vào trong Châu Mục phủ, hành lễ với Đào Khiêm nói: Phụ thân đại nhân, triều đình phái tiểu hoàng môn tới rồi.

Ồ.

Đào Khiêm buông thẻ tre trong tay xuống, vui vẻ nói, Tiểu hoàng môn tới rồi.

Có biết là chuyện gì không.

Đào Thương lắc đầu nói: Cái này ta cũng chưa từng hỏi thăm.

Bất quá theo ta đoán, phụ thân không phải lại thăng quan chứ.

Thăng quan.

Đào Khiêm lẩm bẩm tự nói.

Gần đây hắn chỉ đàn hặc Trần Húc, chẳng lẽ là vì việc này.

Hiện nay hắn là Châu Mục Từ Châu, nếu lại thăng lên, vậy chẳng phải.

Hoặc là cấp tước vị lại thăng lên một bậc.

Chương 403

Nghĩ đến đây, trong lòng hắn không khỏi đại hỉ.

Lập tức dưới sự nâng đỡ của Đào Thương, hắn vội vã đi ra phía ngoài.

Vừa ra tới bên ngoài, nhìn sắc mặt tiểu hoàng môn kia, mày hắn liền hơi nhíu lại.

Bước chân hắn khựng lại, nhìn về phía Đào Thương nói: Thương nhi, hai tiểu hoàng môn kia vẫn luôn bộ dạng sắc mặt này.

Đào Thương sửng sốt một chút nói: Vâng, phụ thân đại nhân, có vấn đề gì không.

Đào Khiêm tế tế quan sát một hồi, trong lòng lộp bộp một cái, thầm kêu không ổn.

Người già thành tinh, nhìn thần sắc hai tiểu hoàng môn liền cảm thấy không thích hợp.

Hắn vẫy vẫy tay về phía bên cạnh, vài tên thân vệ đi theo bên người.

Đi tới trước mặt tiểu hoàng môn, Đào Khiêm ôm quyền nói: Hai vị thiên sứ đường xa vất vả rồi.

Hai vị tiểu hoàng môn kia chỉ không mặn không nhạt gật đầu.

Thấy bộ dáng này, bất an trong lòng Đào Khiêm càng nhiều.

Khi tiểu hoàng môn tuyên đọc Đào Khiêm câu kết Khuyết Tuyên, tội đồng mưu nghịch. thì Đào Khiêm trong lòng kinh hãi.

Hắn hét lớn một tiếng Oan uổng a. , lập tức thân mình co rút, ngã xuống đất.

Đào Thương cuống cuồng.

Vội vàng nhào lên người Đào Khiêm, lại nghe được hai chữ truyền vào trong tai: Đừng tiếp.

Thần tình hắn sửng sốt, ngay sau đó hô to: Người đâu, mau truyền y sư.

Nói xong, hắn liền sai thân vệ hỗ trợ, khiêng Đào Khiêm đi về hướng Châu Mục phủ.

Hai tiểu hoàng môn tề tề ngẩn ra, có một người một phen ngăn lại Đào Thương nói: Đại công tử, thánh chỉ này, trước tiếp nhận đi đã.

Đào Thương khóc nói: Phụ thân ta đột phát ác tật, cần phải gặp y sư, xin hai vị thiên sứ khuất tôn tạm ở lại Từ Châu vài ngày.

Nói xong, liền vội vã đi theo vào Châu Mục phủ.

Khi vào trong Châu Mục phủ, hắn mới phát hiện thân vệ đã bị đuổi ra ngoài, chỉ còn lại Đào Khiêm một mình nằm trên giường.

Đi tới trước mặt Đào Khiêm cao giọng hô: Phụ thân đại nhân, phụ thân đại nhân.

Đào Khiêm mở mắt ra một khe hở, trầm giọng nói: Thương nhi, phái người đi đem hai tiểu hoàng môn kia giam lỏng.

Đào Thương thấy sắc mặt Đào Khiêm khó coi, cũng không dám hỏi nhiều, vội vã chạy ra ngoài.

Lại nghe thanh âm Đào Khiêm truyền đến từ phía sau: Đừng tiếp thánh chỉ.

Đóng chặt đại môn.

Sau khi Đào Thương đi ra ngoài, một mình Đào Khiêm nằm trên giường tế tế suy lượng.

Càng nghĩ trong lòng càng cảm thấy không thích hợp.

Cấu kết với Khuyết Tuyên, chuyện này là cơ mật bực nào, triều đình làm sao biết được, chẳng lẽ.

Ngày hôm sau, Châu Mục phủ Duyện Châu.

Từ Thứ vội vã đi vào Châu Mục phủ, khom người với Trần Húc nói: Chúa công, ngày hôm qua tiểu hoàng môn đi tuyên chỉ, nói Từ Châu Đào Khiêm câu kết Khuyết Tuyên, ngang với mưu nghịch.

Lại không ngờ Đào Khiêm kia cư nhiên đương trường ngất xỉu trên mặt đất.

Hả.

Trần Húc mày hơi nhíu lại nói, Đào Khiêm kia có từng tiếp thánh chỉ.

Chưa từng.

Từ Thứ lắc đầu nói, Về sau hai vị tiểu hoàng môn định nhét thánh chỉ vào tay Đào Thương, cũng bị Đào Thương lấy lý do phụ thân không khỏe cự tuyệt.

Trần Húc đứng dậy, đi lại vài bước, mới khẽ cười một tiếng nói: Đào Khiêm kia tất định là giả bộ ngất.

Sao lại thấy thế.

Từ Thứ có chút kinh ngạc nói.

Trần Húc cười nhạt nói: Đại nhi tử của Đào Khiêm là Đào Thương khá không nên thân.

Nếu không có Đào Khiêm chỉ điểm, Đào Thương kia tất định sẽ tiếp nhận thánh chỉ.

Từ đó có thể nhìn ra, Đào Khiêm kia tất định giả bộ ngất.

Quách Gia gật đầu cười nói: Chúa công lời này có lý.

Đào Khiêm kia cũng là lão gian cự hoạt.

Như vậy, chỉ sợ Đào Khiêm sẽ không tiếp đạo thánh chỉ này nữa.

Chỉ tiếc.

Bản thánh chỉ này là muốn tước bỏ chức Châu Mục Từ Châu của Đào Khiêm.

Hiện nay Đào Khiêm chơi một chiêu này, chức Châu Mục Từ Châu của hắn sợ là không cách nào tước bỏ rồi.

Từ Thứ nói xong, thở dài một tiếng.

Quách Gia cũng hơi nhíu mày nói: Như thế quả thật đáng tiếc.

Trần Húc lại cười vang một tiếng nói: Phụng Hiếu, Nguyên Trực, lời này sai rồi.

Quách Gia và Từ Thứ hai người tề tề quay đầu nhìn về phía Trần Húc, mặt lộ vẻ khó hiểu.

Từ Thứ càng hỏi: Chúa công, sao lại nói thế.

Trần Húc cười nhạt nói: Đào Khiêm cự tuyệt tiếp chỉ, phản đảo là chuyện tốt.

Như vậy, bản vương có thể danh chính ngôn thuận công đánh Từ Châu.

Trần Húc lời này vừa nói ra, Quách Gia và Từ Thứ hai người tề tề sửng sốt.

Tức thì Quách Gia cất tiếng cười to nói: Không sai.

Chúa công nói rất có lý.

Nếu Đào Khiêm ngoan ngoãn thối lui khỏi Từ Châu, chúng ta thật đúng là không có cớ công đánh Từ Châu.

Từ Thứ lại nhíu mày, khẽ thở dài một tiếng nói: Chỉ là như vậy, Từ Châu sợ là không dễ đánh.

Đào Khiêm cai trị Từ Châu nhiều năm, Từ Châu vật phú dân phong, chiến loạn lại ít, bách tính cũng an định.

Dưới tình huống như thế, muốn đánh hạ Từ Châu, chỉ sợ không phải một chuyện dễ dàng a.

Quách Gia cũng lắc đầu nói: Nguyên Trực nói có lý.

Đào Khiêm tuy rằng không giỏi dùng binh, nhưng hắn là người Đan Dương, dưới trướng lại có ba vạn Đan Dương binh.

Binh lực như thế, chỉ sợ không dễ đánh như vậy a.

Hai người đang bàn luận, lập tức tề tề nhìn về phía Trần Húc, lại phát hiện Trần Húc một bộ lão thần tại tại, trên mặt không hề có vẻ lo lắng.

Lập tức, trong lòng đại kỳ.

Nhưng đồng thời cũng tề tề thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn như vậy, chúa công tất định đã có định kế.

Quách Gia vội vàng dò hỏi: Chúa công, chẳng lẽ có lương sách phá Từ Châu.

Trần Húc đạm nhiên nói: Việc này đơn giản, đợi ngày Từ Châu gặp hoàng tai, chính là lúc quân ta đại phá Từ Châu.

Hoàng tai.

Quách Gia và Từ Thứ hai người, tề tề trong lòng mặt lộ vẻ kinh khủng.

Hoàng tai nguy hại thực sự quá lớn.

Nơi hoàng tai đi qua, tấc cỏ không sinh.

Tất cả hoa màu toàn bộ đều sẽ bị cắn nuốt sạch không.

Như vậy, thế tất sẽ dẫn phát đại diện tích cơ hoang.

Quách Gia khẩn thiết nói: Chúa công, tin tức này có xác thực.

Hỏi ra câu này xong, thần tình hắn liền sửng sốt.

Lời này hỏi thật thừa.

Ai có thể dự đoán được hoàng tai a.

Chúa công lại không phải thần tiên biết trước tương lai, chuyện hoàng tai này, tối đa cũng chỉ là do chúa công phỏng đoán mà thôi.

Lại thấy Trần Húc gật đầu nói: Không sai.

Chuyện hoàng tai đã thành định cục.

Tê.

Quách Gia hít vào một ngụm khí lạnh, mặt lộ vẻ kinh khủng nói: Chúa công, chuyện hoàng tai sự quan trọng đại, chúng ta phải triệu tập tất cả mọi người, hảo hảo thương nghị một phen mới được.

Biểu tình Trần Húc hơi khựng lại.

Lập tức gật đầu nói: Cũng tốt.

Đích xác nên sớm báo cho bọn họ, để bọn họ không nên kinh hoảng mới được.

Ngay sau đó, Trần Húc nhìn về phía Quách Gia nói: Phụng Hiếu, truyền lệnh xuống, khi Từ Châu náo hoàng tai, bảo mọi người không nên kinh hoảng.

Bảo mọi người tin tưởng, hoàng tai sẽ không lan đến Duyện Châu và Dự Châu của ta.

Có khả năng sao.

Quách Gia cùng Từ Thứ hai người đều đầy mặt không thể tin nổi.

Điều này không khỏi cũng quá phỉ di sở tư một chút.

Đó là hoàng tai a.

Vô số châu chấu che khuất bầu trời, ai sẽ không khủng hoảng.

Nơi đi qua tấc cỏ không sinh, ai sẽ không sợ hãi.

Thấy biểu tình của Quách Gia và Từ Thứ như thế, Trần Húc khẽ thở dài một tiếng nói: Phụng Hiếu, Nguyên Trực, đem lời truyền xuống là được.

Chương 404

Dưới sự cai trị của bản vương sẽ không có hoàng tai.

Còn về thật giả, đến lúc đó xem xét liền biết.

Quách Gia và Từ Thứ thấy Trần Húc đốc định như vậy, trong lòng bất đắc dĩ, chỉ có thể đem tin tức này thông truyền xuống.

Chỉ là vì phòng ngừa sự tình náo động lớn, chỉ báo cho vài nhân vật nòng cốt.

Sau khi biết tin tức này, mọi người không ai không đại kinh thất sắc.

Từng người một toàn bộ tìm Trần Húc dò hỏi.

Dưới sự bất đắc dĩ, Trần Húc chỉ có thể vỗ ngực cam kết, bọn họ mới lui xuống.

Ngoài thành Xương Ấp.

Một nữ tử tuyệt sắc cưỡi trên một con chiến mã màu trắng, hướng về phía thành Xương Ấp phi bôn.

Trên mặt nàng che một tấm lụa trắng.

Sau khi tiến vào cửa thành, nàng nhìn về phía thủ vệ nói: Xin hỏi Châu Mục phủ ở phương vị nào.

Thủ vệ sửng sốt nói: Không biết vị cô nương này muốn tìm ai.

Nữ tử tuyệt sắc kia cười nhạt nói: Ta tìm Tống Vương.

Thủ vệ tề tề lộ ra vẻ khẩn trương, từng người một vây lại, vũ khí trong tay nhắm ngay nữ tử tuyệt sắc kia.

Nữ tử tuyệt sắc cười nhạt nói: Ta là Mã Vân Lộc, Tống Vương là

phu quân ta.

Thủ vệ lập tức kinh hãi, từng người một quỳ rạp xuống đất, trong miệng hô to: Bái kiến Vương phi.

Mắt thấy người đi đường chung quanh toàn bộ dừng chân nhìn về phía này, Mã Vân Lộc bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

Nếu không phải thủ vệ vây quanh, lo lắng xảy ra xung đột vô vị, nàng cũng sẽ không tự báo tính danh.

Nàng cười nhạt nói: Nói cho ta biết Châu Mục phủ ở đâu là được.

Cửa thành Giáo úy Tần Thụy vội vã chạy xuống, khom người hành lễ với Mã Vân Lộc nói: Vương phi, thuộc hạ dẫn người đi.

Cũng được.

Mã Vân Lộc gật đầu.

Tần Thụy trong lòng đại hỉ.

Hắn chỉ là một Giáo úy, bình thường cơ hội gặp chúa công ít lại càng ít.

Hiện nay có cơ hội lộ mặt, tự nhiên sẽ không bỏ qua.

Trong Châu Mục phủ.

Thân vệ vội vã chạy vào, bẩm báo với Trần Húc: Chúa công, Vương phi đến rồi.

Hả.

Trần Húc sửng sốt, nói, Tên là gì.

Tên là Mã Vân Lộc.

Thân vệ bẩm báo.

Đến rồi.

Trần Húc đại hỉ, lập tức nghênh đón ra ngoài.

Nhìn Mã Vân Lộc đang cưỡi trên chiến mã màu trắng, bộ dáng anh tư táp sảng, trên mặt Trần Húc liền lộ ra vài tia vui mừng.

Mã Vân Lộc thấy Trần Húc đi ra, đâu còn ngồi yên được, lập tức xoay người xuống ngựa, chạy chậm tới trước mặt Trần Húc.

Một cái bổ nhào liền lao vào trong lòng Trần Húc.

Trần Húc vỗ vỗ lưng Mã Vân Lộc, cười nói: Vân Lộc, sao nàng lại tới đây.

Ta.

Diễm nhi tỷ tỷ và Thiền nhi tỷ tỷ bảo ta tới.

Mã Vân Lộc hơi thở phào nhẹ nhõm, vừa rồi suýt chút nữa lỡ miệng.

Trần Húc ồ một tiếng nói: Thì ra không phải nàng nhớ ta a.

Mặt Mã Vân Lộc tức thì đỏ bừng.

Ngay sau đó, nhìn thấy thân vệ chung quanh từng người một nín cười, nàng lập tức từ trong lòng Trần Húc giãy ra.

Trần Húc nhìn về phía Tần Thụy.

Tần Thụy sớm đã khom người hành lễ nói: Giáo úy Tần Thụy, kiến quá chúa công.

Trần Húc gật đầu nói: Vất vả rồi.

Tần Thụy thân mình hơi run rẩy, cư nhiên được chúa công tán thưởng.

Hồi lâu sau mới bình phục tâm tình, nói: Chúa công khách khí, vậy thuộc hạ xin cáo lui.

Trần Húc gật đầu.

Mã Vân Lộc tiến lên vài bước, kéo Trần Húc liền đi về hướng hậu viện.

Trong lòng Trần Húc khẽ động, lập tức liền hướng về phía hậu viện vội vã đi tới.

Lại nghe Mã Vân Lộc vừa đi vừa nói: Trần lang, chàng không biết đâu, hiện nay thương pháp của ta đã tương đương lợi hại.

Trần Húc:.

Bước chân hắn khựng lại, nói: Vân Lộc gấp gáp như vậy là vì cái này.

Mã Vân Lộc gật đầu nói: Đó là đương nhiên.

Trong những ngày Trần lang không ở đây, ta chưa từng một ngày ngừng diễn luyện thương pháp.

Hiện nay thật vất vả mới gặp được Trần lang, tự nhiên phải hảo hảo diễn kỳ một phen trước mặt Trần lang mới được.

Nói xong, Mã Vân Lộc liền thi triển thương pháp.

Đừng nói, thương pháp thi triển ra cũng có mô có dạng, rõ ràng trải qua không ít diễn luyện.

Diễn luyện xong, Mã Vân Lộc quấn lấy Trần Húc, dò hỏi: Trần lang, thương pháp ta vừa rồi thi triển như thế nào.

Trần Húc gật đầu nói: Không tệ.

Mã Vân Lộc nhất thời đại hỉ.

Vây quanh Trần Húc, ríu ra ríu rít nói không ngừng.

Sau đó, liền lần nữa nhảy vào trong sân, bắt đầu thi triển thương pháp.

Trần Húc cũng không để ý lắm, chỉ ngẫu nhiên chỉ điểm vài câu.

Hồi lâu, đợi thi triển thương pháp mệt mỏi, nàng mới đặt mông ngồi xuống bên cạnh Trần Húc.

Lúc này nàng mới nhớ tới lời dặn dò của Diễm nhi tỷ tỷ và Thiền nhi tỷ tỷ.

Lập tức kiều thanh hỏi: Trần lang, khi nào chúng ta về Dự Châu a.

Trần Húc cười nhạt nói: Nàng nhớ nhà rồi.

Không, là các tỷ tỷ đều nhớ Trần lang.

Nói xong, Mã Vân Lộc ôm lấy cánh tay Trần Húc.

Trần Húc hiểu ý nói: Cũng được.

Dù sao chuyện Duyện Châu cũng xử lý không sai biệt lắm, vậy bản vương liền sai người thu thập một chút, chuẩn bị về Dự Châu.

Yeah.

Mã Vân Lộc hưng phấn hét lớn.

Tức thì chụt một tiếng, in lên gò má Trần Húc.

Trần Húc sửng sốt, không ngờ Mã Vân Lộc cư nhiên nhiệt tình như vậy.

Đợi khi hắn phản ứng lại, Mã Vân Lộc đã kiều cười, thẹn thùng chạy đi mất.

Trần Húc ba bước cũng làm hai bước, đuổi theo.

Sáng sớm ngày thứ hai, Trần Húc giúp Mã Vân Lộc vén lại góc chăn, lập tức liền đi ra ngoài.

Hắn dặn dò thân vệ một tiếng: Mời Tuân Úc, Quách Gia, Từ Thứ, Tuân Du, Giả Hủ, Trình Dục, tới nghị sảnh thất một chuyến.

Nhạ.

Thân vệ vội vã đi làm.

Không bao lâu sau, mọi người toàn bộ đều tới nghị sự sảnh.

Trần Húc cười nhạt nói: Duyện Châu sơ bộ đã an định, tiếp theo mọi người thu thập một phen, liền chuẩn bị về Dự Châu.

Mọi người tề tề ứng nhạ.

Trần Húc nhìn về phía mọi người nói: Văn Nhược, ngươi đối với Duyện Châu khá hiểu rõ, ngươi cho rằng Duyện Châu giao cho ai thì tương đối thích hợp.

Tuân Úc nhìn Trần Húc một cái, chỉ khom người hành lễ, lại không nói chuyện.

Trần Húc sửng sốt.

Ngay sau đó minh bạch, Tuân Úc có chút không dám nói.

Lập tức khẽ cười một tiếng nói: Văn Nhược, cứ việc nói thẳng.

Tuân Úc dừng một chút nói: Chúa công, thuộc hạ cho rằng, Tào công có thể đảm đương trọng trách này.

Ngay tại thời khắc này, một đạo thanh âm của hệ thống vang lên trong đầu Trần Húc.

Đinh, phát hiện túc chủ đối mặt lựa chọn, nhiệm vụ hệ thống đổi mới, mời lựa chọn.

Lựa chọn 1: Đáp ứng đề nghị của Tuân Úc, bổ nhiệm Tào Tháo làm Duyện Châu Thứ sử.

Phần thưởng nhiệm vụ: Tuân Úc độ trung thành + 100.

Trình Dục độ trung thành + 100.

Hạ Hầu Đôn độ trung thành + 100.

Hạ Hầu Uyên độ trung thành + 100.

Tào Nhân độ trung thành + 100.

Lựa chọn 2: Cự tuyệt đề nghị của Tuân Úc, không bổ nhiệm Tào Tháo làm Duyện Châu Thứ sử.

Chương 405

Phần thưởng nhiệm vụ: Hoàng kim năm trăm lượng.

Nhìn phần thưởng nhiệm vụ, Trần Húc không khỏi ngẩn người.

Tâm niệm xoay chuyển.

Độ trung thành của Tào Tháo lần trước đã đầy.

Lại thêm có đặc tính Nhân Chính, không cần lo lắng Tào Tháo phản bội.

Nếu độ trung thành của đám người Tuân Úc, Trình Dục, Hạ Hầu huynh đệ cùng Tào Nhân đều đạt max trị số, vậy thì có thể hoàn toàn yên tâm rồi.

Ngay lập tức, trong lòng hạ quyết tâm, hắn nói với hệ thống: Hệ thống, ta chọn lựa chọn 1.

Sau đó, hắn nhìn về phía Tuân Úc.

Tuân Úc vốn là người quân tử khiêm nhường, khi nói ra lời kia, trong lòng cũng không có tư tâm.

Nhưng nói xong thì lại hối hận.

Tào Tháo vốn là chủ Duyện Châu, nay vừa mới đầu nhập dưới trướng chúa công, nếu hiện tại liền bổ nhiệm làm Duyện Châu Thứ sử, chỉ sợ đổi lại là bất kỳ vị chúa công nào, trong lòng cũng sẽ bất an a.

Lập tức, hắn lắc đầu nói: Chúa công, ta cho rằng nên đổi một người khác.

Lời còn chưa dứt, liền bị Trần Húc cắt ngang.

Chỉ thấy Trần Húc đạm nhiên cười nói: Văn Nhược, Bản vương

cho rằng Mạnh Đức làm Duyện Châu Thứ sử, vô cùng thích hợp.

Bất quá, Bản vương vừa rồi nói là, hiện nay Mạnh Đức phụng chiếu lệnh Thiên tử đi chinh phạt Từ Châu chưa về, trong thời gian này, liền do Trình Dục thay mặt quản lý Duyện Châu.

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người tại trường đều ngây ngẩn cả người.

Bọn họ không dám tin nhìn Trần Húc.

Tuân Úc cả người đều ngẩn ra.

Hắn chưa từng thấy qua, có người nào lòng dạ lại khoan quảng như thế.

Hồi lâu sau, hắn mới hướng về phía Trần Húc cúi người thật sâu thi lễ: Chúa công lòng dạ khoan quảng, Tuân Úc bội phục.

Những người khác cũng đồng loạt đứng dậy, hướng về phía Trần Húc khom người nói: Chúa công lòng dạ khoan quảng, chúng ta bội phục.

Trần Húc đạm nhiên cười, lại không nói gì thêm.

Cũng ngay lúc này, một tiếng thông báo của hệ thống vang lên trong đầu Trần Húc.

Đinh, chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ, thu hoạch được phần thưởng nhiệm vụ: Tuân Úc độ trung thành + 100.

Trình Dục độ trung thành + 100.

Hạ Hầu Đôn độ trung thành + 100.

Hạ Hầu Uyên độ trung thành + 100.

Tào Nhân độ trung thành + 100.

Nhìn phần thưởng nhiệm vụ tới tay, trong lòng Trần Húc đại hỉ.

Chỉ là hắn không nhìn thấy, trên mặt bọn người Quách Gia, Từ Thứ lại hiện ra vài phần ưu sắc.

Chờ sau khi tất cả mọi người rời đi, Quách Gia lại lần nữa quay trở về nghị sự sảnh.

Hắn ghé vào bên cạnh Trần Húc nói: Chúa công, Gia cho rằng để Tào Tháo lĩnh Duyện Châu tựa hồ không quá thích hợp.

Trần Húc chiêu đãi Quách Gia ngồi xuống, mới hỏi: Phụng Hiếu, có phải lo lắng Tào Tháo sẽ có dị tâm.

Chính xác.

Quách Gia trịnh trọng gật đầu nói, Chúa công, Tào Mạnh Đức trước nay vẫn luôn có dã tâm rất mạnh, lại thêm hắn vừa mới đầu nhập dưới trướng chúa công.

Ta lo lắng nếu sớm như vậy liền để Tào Tháo đảm nhiệm Duyện Châu Thứ sử, chỉ sợ Duyện Châu sẽ xuất hiện họa sự.

Trong lòng Trần Húc cảm động.

Có thể nói thẳng ra như thế, đủ để thấy được lòng trung thành của Quách Gia.

Hắn gật đầu nói: Phụng Hiếu nói rất có lý.

Nhưng theo Bản vương thấy, Bản vương lấy thành tâm đãi người, Mạnh Đức cũng sẽ không phản bội ta đâu.

Quách Gia ngơ ngác nhìn Trần Húc.

Hồi lâu sau, mới cúi người thật sâu nói: Chúa công cao nghĩa.

Quách Gia bội phục.

Trần Húc một tay đỡ Quách Gia dậy, mới nói: Phụng Hiếu, làm phiền ngươi trù tính cho Bản vương.

Vất vả rồi.

Quách Gia lắc đầu nói: Kỳ thực, đây cũng là cách nhìn chung của Công Đạt, Nguyên Trực, Văn Hòa.

Bọn họ lo lắng mọi người đều tới tìm chúa công nói lời này thì không được thích hợp.

Liền đẩy ta ra làm đại biểu, hướng chúa công trần thuật tệ đoan trong đó.

Trần Húc nghe vậy cảm động lây.

Hắn thật dài cảm thán một tiếng nói: Có các ngươi ở đây, Bản vương lo gì đại nghiệp không thành.

Sau khi Quách Gia đi, Trần Húc liền mệnh lệnh thân vệ, đối với tất cả văn võ tại Duyện Châu phát ra chỉ lệnh ba ngày sau rời khỏi Dự Châu.

Ba ngày sau, bộ chúng Trần Húc suất lĩnh đại đội nhân mã, hướng về phía Dự Châu mà đi.

Lần này trở về, tự nhiên không cần đi đường vòng qua Thái Sơn Quận phiền phức như vậy.

Trực tiếp từ Sơn Dương Quận nơi bọn họ đang ở, đi ngang qua Tế Âm Quận và Trần Lưu Quận, rồi tiến vào Dĩnh Xuyên Quận.

Trên đường đi, sĩ tộc Tế Âm Quận và Trần Lưu Quận nhao nhao ra đón chào.

Trần Húc cũng tươi cười đón lấy, chỉ là trước khi rời đi, cũng không quên để bọn hắn nhìn xem tinh nhuệ chi sĩ dưới trướng mình.

Cứ như thế, lộ trình vốn dĩ bảy tám ngày, sinh sinh kéo dài thành nửa tháng.

Một ngày nọ, Trần Húc suất lĩnh đại quân dưới trướng, tiến vào

Dương Địch thuộc Dĩnh Xuyên.

Quan viên và bách tính giáp đạo hoan nghênh, mỗi người tự nhiên không cần nói nhiều.

Đối với Trần Húc, bọn hắn sớm đã tập mãi thành thói quen.

Bây giờ dân tâm tại Dự Châu, kia là không phải chuyện đùa.

Thái Diễm, Điêu Thuyền tự nhiên cũng từ xa xa đón ra.

Dưới sự vây quanh của mọi người, Trần Húc hướng về phía Châu Mục phủ đi đến.

Chỉ là, khi muốn xuống ngựa, Thái Diễm, Điêu Thuyền nhao nhao khuyên can.

Thái Diễm doanh doanh thi lễ nói: Phu quân, ta lần trước đã nói, muốn cho phu quân một kinh hỉ.

Chỉ là do lần trước phu quân đi quá vội vàng, không có thực hiện được.

A.

Lông mày Trần Húc hơi động một chút.

Chẳng lẽ, có kinh hỉ đặc biệt đang chờ hắn.

Nghĩ như thế, hắn gật đầu nói: Đã như vậy, Bản vương liền đi theo nàng xem sao.

Đang khi nói chuyện, hắn liền muốn thúc Xích Thố mã đi.

Lại thấy Điêu Thuyền kiều thanh nói: Phu quân, theo ý thiếp thân, chi bằng cùng ta ngồi một chuyến xe ngựa đi.

Hả.

Trần Húc nói, Sao lại úp úp mở mở thế.

Điêu Thuyền cũng không đáp lời, chỉ chủ động tiến lên kéo cánh

tay Trần Húc.

Trần Húc đạm nhiên cười nói: Được.

Đã như vậy, ngồi xe ngựa thì ngồi xe ngựa.

Lập tức, hắn dẫn đầu chui vào xe ngựa, Thái Diễm và Điêu Thuyền cũng theo đó đi lên.

Xe ngựa bắt đầu lăn bánh.

Đã lâu không gặp, Thái Diễm và Điêu Thuyền hai người có vô vàn tình thoại, thổ lộ không hết tương tư.

Cùng Thái Diễm và Điêu Thuyền vừa tán gẫu, Trần Húc cũng không chú ý thời gian trôi qua.

Không biết đi được bao lâu, xe ngựa dừng lại tại một chỗ.

Tùy tức, rèm xe ngựa được Điêu Thuyền vén lên cao.

Trần Húc liền cất bước đi xuống.

Chỉ là, khi nhìn thấy một màn trước mắt, cả người hắn đều ngây ngẩn tại chỗ.

Trần Húc phát hiện, lúc này hắn đang đứng tại vị trí trung tâm của cả Dĩnh Xuyên.

Chương 406

Tại trước mặt hắn, một tòa phủ đệ khí phái sừng sững ở đó.

Diện tích tòa phủ đệ này cực lớn, diện tích chiếm đất so với Châu Mục phủ trước đó, đều lớn hơn rất nhiều.

Ngơ ngác nhìn phủ đệ trước mặt, thật lâu hắn không có hồi thần.

Thái Diễm và Điêu Thuyền đi tới bên người Trần Húc, nhu thanh nói: Phu quân, chàng có hài lòng không.

Trần Húc gật đầu nói: Phủ đệ tương đương khí phái, là do người nào xây dựng.

Phu quân, phủ đệ này chính là Tống Vương Phủ sau này của chàng đó.

Tình cảm vui sướng của Thái Diễm dật vu ngôn biểu tràn ra lời nói.

Điêu Thuyền cũng cực kỳ hưng phấn.

Tống Vương Phủ.

Trần Húc cả người cứng đờ.

Chuyện liên quan tới Tống Vương Phủ, hắn thật sự chưa từng nói qua.

Không ngờ, Thái Diễm, Điêu Thuyền đã giúp hắn làm xong rồi.

Quả thực quá hiền huệ.

Hắn dang cánh tay, một tay đem Thái Diễm và Điêu Thuyền hai người ôm vào trong ngực.

Đúng lúc này, cửa hông Vương phủ tùy chi mở ra, một thân ảnh

yểu điệu từ bên trong đi ra.

Người kia thình lình chính là Tuân Thái.

Nàng hướng về phía Trần Húc doanh doanh thi lễ, kiều thanh nói: Phu quân, chàng cũng ngàn vạn lần đừng quên ta đó.

Dứt lời, phảng phất như chim yến về tổ, nàng lao vào trong ngực Trần Húc.

Hồi lâu sau, nàng mới ngẩng đầu nói: Phu quân, bên trong ta đã thu thập thật lâu.

Hiện nay thu thập đã không sai biệt lắm, có muốn đi vào bên trong nhìn xem không.

Được a.

Trần Húc hứng thú đại tăng.

Chỉ là nhìn khung cửa trống rỗng bên trên, không khỏi nói: Diễm nhi sao không để người viết một cái bảng hiệu treo lên.

Thái Diễm kiều thanh nói: Phu quân, thiếp thân vốn định nhờ phụ thân đại nhân hỗ trợ viết một cái bảng hiệu.

Nhưng chữ của phụ thân đại nhân, không bằng chữ do phu quân viết.

Cho nên vẫn luôn trì hoãn.

Tuân Thái cũng gật đầu nói: Không sai.

Phụ thân đại nhân của ta cũng nói như vậy.

Đang khi nói chuyện, Thái Diễm đều nhìn Trần Húc, trong mắt toát ra vẻ ân thiết.

Trần Húc trên mặt hiện ra vài phần cười khổ.

Được.

Chuyện này lại rơi vào trên người mình rồi.

Đúng lúc này, một tiếng thông báo của hệ thống vang lên trong đầu hắn.

Đinh, phát hiện túc chủ đối mặt lựa chọn, nhiệm vụ hệ thống đổi mới, mời lựa chọn.

Túc chủ vừa mới khánh thành Tống Vương Phủ, cần viết bảng hiệu.

Lựa chọn 1: Mời Thái Ung hỗ trợ viết bảng hiệu Tống Vương Phủ.

Phần thưởng nhiệm vụ: Hoàng kim trăm lượng.

Lựa chọn 2: Mời Tuân Sảng hỗ trợ viết bảng hiệu Tống Vương Phủ.

Phần thưởng nhiệm vụ: Bạch ngân năm trăm lượng.

Lựa chọn 3: Mời Chung Diêu hỗ trợ viết bảng hiệu Tống Vương Phủ.

Phần thưởng nhiệm vụ: Chiến mã một ngàn thớt.

Lựa chọn 4: Do túc chủ viết bảng hiệu Tống Vương Phủ.

Phần thưởng nhiệm vụ: Thần cấp thư pháp.

Nhìn các lựa chọn của hệ thống, mày Trần Húc hơi nhíu lại.

Phần thưởng của ba lựa chọn trước quả thực quá kém.

Khi nhìn thấy lựa chọn 4, mắt Trần Húc hơi sáng lên.

Trước đó Đại sư cấp thư pháp liền đã để hắn nổi bật, khiến cho thư pháp đại sư chân chính như Thái Ung và Chung Diêu đều tự thẹn không bằng.

Vậy nếu là Thần cấp thư pháp, chẳng phải là muốn nghịch thiên

sao.

Nghĩ tới đây, hắn lại không có chút do dự nào.

Lập tức, ở trong lòng nói với hệ thống: Hệ thống, ta chọn lựa chọn 4.

Sau đó, đón lấy ánh mắt nhiệt thiết của Thái Diễm, Điêu Thuyền, hắn đạm nhiên cười nói: Đã như vậy, vậy liền do Bản vương tự mình viết đi.

Thái Diễm các nàng cùng nhau hoan hô một tiếng.

Lập tức, liền đối với thân vệ hô một tiếng, để bọn hắn đi mời Thái Ung, Tuân Sảng.

Nhìn phen thao tác này, Trần Húc không khỏi vì đó mà sững sờ.

Thái Diễm, Điêu Thuyền đón lấy ánh mắt nghi hoặc của Trần Húc, Thái Diễm liền cười làm lành nói: Phu quân, phụ thân đại nhân của ta đã sớm giao đại kỹ.

Lúc phu quân đề tự, vô luận như thế nào cũng phải gọi ông ấy một tiếng.

Tuân Thái cũng gật đầu nói: Không sai.

Phụ thân đại nhân mấy ngày trước đặc ý chạy tới, lại dặn dò một lần.

Sợ ta quên.

Nói đến đạo lý này, nàng liền bắt đầu cười duyên, chỉ là trên mặt tràn đầy vẻ kiêu ngạo.

Nhìn thần sắc như thế, Trần Húc gật đầu nói: Vậy thì để bọn hắn tới đi.

Dù sao Bản vương cũng chỉ viết mấy chữ mà thôi.

Được ân chuẩn, những thân vệ kia lập tức tung mã rời đi.

Cũng ngay lúc này, trong đầu Trần Húc, âm thanh hệ thống vang lên.

Đinh, chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ, lựa chọn do mình viết bảng hiệu Tống Vương Phủ, thu hoạch được Thần cấp thư pháp.

Âm thanh hệ thống vừa dứt, một cỗ tin tức lưu liên quan tới thư pháp xuất hiện trong đầu hắn.

Những tin tức lưu này từ từ dung nhập vào ký ức của hắn.

Mười mấy hơi thở sau, những tin tức thư pháp này liền triệt để hóa thành kiến thức của hắn.

Phảng phất như tẩm dâm thư pháp một đạo mấy chục năm, tất cả các loại thư thể đều phảng phất hạ bút thành văn.

Đây chính là Thần cấp thư pháp sao.

Quả nhiên không tầm thường.

Trong lòng Trần Húc đại hỉ.

Điêu Thuyền một tay ôm lấy cánh tay phải Trần Húc nói: Phu quân, đi thôi, ta mang chàng đi dạo khắp nơi một chút.

Lập tức, dưới sự dẫn dắt của Thái Diễm, Điêu Thuyền, Trần Húc bắt đầu đi dạo Tống Vương Phủ.

Ở bên ngoài nhìn Tống Vương Phủ đã thấy khá đại khí, sau khi vào bên trong, tất cả trần thiết, bố trí càng thêm khí phái phi phàm.

Chỉ riêng một cái đình viện, hoa cỏ cây cối trong đó bố trí đều tựa hồ có vận vị độc đáo.

Trần Húc ngồi cao tại trong đại đường, kinh ngạc nói: Diễm nhi, Thiền nhi, Thải nhi, Bản vương nhìn bố trí trong phủ, tựa hồ có chỗ

độc đáo.

Nghe Trần Húc hỏi, Thái Diễm cười duyên một tiếng nói: Phu quân quả nhiên nhãn lực phi phàm.

Thiếp thân bội phục.

Tòa Tống Vương Phủ này kỳ thực vào ngày phu quân thụ phong Tống Vương liền bắt đầu bố trí, động công.

Tống Vương Phủ thiết kế, kiến tạo, bố cục đều được cao nhân chỉ điểm.

Vương Thái úy, Chung Nguyên Thường cũng vì việc này đặc địa chạy tới.

Càng đem hai vị phụ trách kiến tạo hoàng gia viên lâm chuyên môn mời đến nơi này.

Thủy Kính tiên sinh cũng chuyên môn vì Tống Vương Phủ chọn đất, bố cục.

Giống như phụ thân đại nhân của ta, cùng phụ thân đại nhân của Thải nhi, càng là toàn trình phụ trách đốc kiến.

Nghe Thái Diễm êm tai nói, Trần Húc chỉ cảm thấy trong lòng cảm động.

Tuy nhiên Thái Diễm không nói ra, nhưng muốn mời được nhiều người như thế, muốn kiến tạo công trình lớn như thế, không cần nói cũng biết Thái Diễm nhất định đã bỏ ra rất nhiều tâm lực.

Hắn vẫy vẫy tay về phía Thái Diễm.

Chương 407

Thái Diễm đi vài bước đến trước mặt Trần Húc.

Trần Húc vừa đưa tay, đem Thái Diễm ôm vào trong ngực, nhẹ nhàng cọ lên gò má tuyệt mỹ của nàng, nhu thanh nói: Vất vả cho phu nhân rồi.

Ân.

Thái Diễm thấp giọng đáp một tiếng, nói, Ta sở dĩ giấu diếm phu quân, chẳng qua là muốn cho phu quân một kinh hỉ mà thôi.

Cảm ơn Diễm nhi.

Cảm ơn Thiền nhi.

Cảm ơn Thải nhi.

Bản vương rất hài lòng.

Trong mắt Trần Húc tràn đầy nhu tình.

Điêu Thuyền và Tuân Thái cũng cùng nhau đi tới bên người Trần Húc.

Mấy người hảo hảo một trận nhĩ tấn tư ma thân mật.

Không biết qua bao lâu, bên ngoài vang lên tiếng bước chân.

Ngoài cửa truyền đến một trận hét to: Bẩm báo Tống Vương, Bá Giai công và Từ Minh công đến.

Thái Diễm và Điêu Thuyền hai người từ bên người Trần Húc đứng dậy.

Trần Húc thì chỉnh lại y sam, đứng dậy nói: Đi thôi, tùy Bản vương đi ra ngoài, cũng là thời điểm Bản vương lộ ra một tay rồi.

Ân.

Thái Diễm các nàng cùng nhau cười duyên một tiếng.

Mấy người đi tới trong viện, nhìn thấy Thái Ung và Tuân Sảng hai người đang đánh giá xung quanh.

Nhìn thấy Trần Húc, Thái Ung và Tuân Sảng hai người cùng nhau chắp tay nói: Tống Vương.

Trần Húc diệc đáp lại một lễ nói: Đi thôi, hôm nay Bản vương để cho các ngài nhìn một chút, cái gì gọi là thư pháp.

Lời này vừa nói ra, Thái Ung và Tuân Sảng hai người cùng nhau sững sờ.

Sau đó trên mặt tràn đầy thần sắc hưng phấn.

Mấy người đi tới cổng viện, lúc này nơi đó đã bố trí xong xuôi tất cả, trác án, bút mực giấy nghiên toàn bộ đều chuẩn bị thỏa đáng.

Trần Húc nhìn thấy ngoài viện có nhân ảnh lắc lư, không khỏi kinh ngạc nói: Ngoài viện là những ai.

Lại thấy Thái Ung ôm quyền nói: Tống Vương, học sinh trong thư viện nghe nói có thể nhìn thấy Tống Vương triển lộ thư pháp, từng cái hưng phấn không thôi.

Ương cầu ta nhất định phải dẫn bọn hắn tới kiến thức một chút.

Hai cái lão đầu chúng ta thực sự không chịu nổi bọn hắn, liền chỉ có thể mang đến.

Học sinh trong thư viện.

Trần Húc gật đầu nói, Như thế cũng tốt, để bọn hắn kiến thức một chút về thư pháp cũng tốt.

Vậy thì mời tất cả vào đi.

Đa tạ Tống Vương.

Thái Ung và Tuân Sảng hai người cùng nhau ôm quyền.

Không bao lâu sau, một đại bang người trẻ tuổi được dẫn vào.

Trần Húc ở trong đám người, nhìn thấy Gia Cát Lượng và Bàng Thống.

Đối với Trần Húc, bọn hắn cùng nhau khom người thi lễ.

Trần Húc hướng về phía đám người trẻ tuổi này gật đầu, không hề nghi ngờ, những người này về sau khẳng định sẽ đầu nhập dưới trướng hắn.

Hắn khẽ cười một tiếng nói: Đã mọi người đều tới, vậy Bản vương liền hiến sửu.

Đang khi nói chuyện, hắn thong thả bước đến trước kỷ án.

Thái Ung vội vàng tiến lên một bước, đến trước kỷ án bắt đầu mài mực.

Tuân Sảng chậm một bước, trực tiếp vỗ đùi, liên tục kêu đáng tiếc.

Trần Húc không có để ý, chỉ đưa tay cầm lấy bút lông.

Bút lông vừa mới vào tay, một cỗ cảm giác như sai khiến cánh tay dâng lên trong lòng.

Phảng phất như chiếc bút lông này chỉ là sự kéo dài của ngón tay hắn.

Hắn có thể giống như khống chế ngón tay, khống chế chiếc bút lông này.

Loại cảm giác chưa từng có này, khiến cho cả người hắn đều hưng phấn.

Hắn tại hư không khoa tay múa chân vài nét bút.

Bút lông phảng phất như sống lại.

Hắn không khỏi thật sâu vì đó mà trầm túy.

Đây chính là Thần cấp thư pháp sao.

Quả nhiên không tầm thường.

Lập tức, Trần Húc chấm mực, viết chữ, toàn bộ quá trình liền mạch lưu loát, phảng phất như hành vân lưu thủy.

Ba chữ to Tống Vương Phủ thình lình hiện ra tại trước mắt hắn.

Ba chữ to phảng phất như hồn nhiên thiên thành, không có một tia một hào khí tức điêu trác.

Tất cả mọi người tại trường, toàn bộ đều ngây ngẩn ngay tại chỗ.

Ngay cả Điêu Thuyền đối với thư pháp nghiên cứu không sâu, cũng phảng phất đắm chìm ở trong đó.

Ẩn ước trong đó, tựa hồ từ trong nét chữ của Trần Húc, nàng nhìn thấy vũ tư tư thế múa tuyệt diệu đỉnh phong.

Tất cả mọi người tại trường, từng cái đều trầm mặc.

Hiện trường tiếng kim rơi cũng có thể nghe được.

Mỗi một người, đều từ trong thư pháp của Trần Húc, nhìn thấy một phương diện mà mình am hiểu.

Cho đến khi Trần Húc lạc khoản đề tên, thu bút, rời đi kỷ án, đám người vẫn ngốc lăng lăng nhìn xem.

Hồi lâu.

Thái Ung mới hồi thần, trên mặt tràn đầy vẻ cuồng hỉ.

Trong miệng thỉnh thoảng lẩm bẩm: Diệu.

Thực sự là diệu.

Tuân Sảng thật dài thở ra một hơi.

Không khỏi tán thán nói: Diệu.

Diệu a.

Thư pháp của Tống Vương, gần như là Đạo.

Nhìn Tống Vương chấp bút viết chữ, đơn giản là một loại hưởng thụ.

Mãi đến lúc này, mọi người mới nhao nhao hồi thần.

Trong mắt mọi người, tràn đầy vẻ kinh thán.

Gia Cát Lượng không thể tin được nhìn Trần Húc.

Vị Tống Vương trước mắt này, đơn giản quá yêu nghiệt.

Đơn giản ba chữ Tống Vương Phủ, cư nhiên viết ra được vận vị như thế.

Đại khí không mất điển nhã.

Hào sảng không mất tú lệ.

Tất cả mọi thứ, đơn giản khó có thể dùng ngôn ngữ hình dung.

Dù hắn học phú ngũ xa, trí kế phi phàm, lúc này cũng có chút từ cùng, không biết nên hình dung chữ trước mắt như thế nào.

Trong mắt Bàng Thống cũng tràn đầy vẻ kinh hãi.

Hắn là một người kiêu ngạo bực nào.

Chương 408

Từ trước tới nay không chịu nhận thua.

Ngay cả Gia Cát Lượng cái yêu nghiệt kia, hắn cũng tự tin có thể so tài cao thấp.

Bởi vì hắn tin tưởng, hắn cũng là một cái yêu nghiệt.

Nhưng hôm nay, hắn mới phát hiện, cái gì gọi là nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên.

Tống Vương chính là cái bầu trời bên ngoài kia.

Trong đôi mắt Thái Diễm toát ra vẻ kinh thán, nhưng càng nhiều hơn lại là kiêu ngạo.

Đây chính là phu quân của nàng.

Phu quân độc nhất vô nhị.

Có phu quân như thế, phụ phục hà cầu còn cầu gì hơn.

Đôi mắt Thái Ung gắt gao nhìn chằm chằm chữ trước mắt, trong nhà tàng thư rất nhiều, cả đời đọc nhiều sách vở.

Những năm này đắm chìm trong thư khố, càng đem tàng thư của triều đình xem một lượt.

Dù là thế, ông ta cũng chưa từng thấy qua thư pháp khủng bố như thế.

Từ cách cầm bút, vận bút, thu bút, cấu trúc tự thể cùng bố cục không gian, rồi đến sự chuyển đổi đậm nhạt của bút mực, bút lực khinh trọng hoãn cấp.

Mỗi một điểm, mỗi một bước đều tuyệt diệu đỉnh phong.

Càng quan sát, càng phát hiện chỗ tinh diệu trong đó.

Chỉ sợ thâm ý tinh diệu trong đó, dù cùng tận cả đời, cũng chưa chắc có thể triệt để lĩnh ngộ.

Trong lòng ông ta dâng lên một cỗ cảm giác thỏa mãn nồng đậm.

Thư pháp như thế, cư nhiên có thể tận mắt nhìn thấy, dùng thân phận tự mình mài mực nước.

Đây là vinh hạnh bực nào.

Cổ vãng kim lai, thiên hạ đệ nhất thư pháp, cũng không gì hơn cái này.

Có một loại cảm động sáng nghe đạo, chiều chết cũng cam lòng.

Chỉ là trong lòng ông hiểu rõ, cả một đời này, chỉ sợ không cách nào đạt tới cảnh giới diệu kỳ như vậy.

Cả người ông đều đắm chìm trong ba chữ to trước mắt.

Tuân Sảng cũng không có tốt hơn chỗ nào, cũng sớm đã đắm chìm trong đó.

Thân vệ tiến lên, muốn đem bức chữ thu lại.

Nhưng Thái Ung và Tuân Sảng hai người lại gắt gao che chở.

Trần Húc bất đắc dĩ cười khổ nói: Bá Giai công, Từ Minh công, chữ này là để cho người ta mang đi treo lên a.

Thái Ung lắc đầu, khẩn thiết nói: Tống Vương, để cho lão đầu nhi lại thưởng thức một ngày, không, ba ngày, ba ngày được không.

Tuân Sảng cũng mặt lộ vẻ khẩn thiết, không ngừng hướng về phía Trần Húc ôm quyền vái chào.

Trần Húc bất đắc dĩ gật đầu nói: Được rồi, ba ngày thì ba ngày.

Ba ngày sau, ta liền sai người mang đi treo.

Đa tạ Tống Vương.

Thái Ung và Tuân Sảng hai người như nhặt được chí bảo, lần nữa ghé vào trước kỷ án, bắt đầu thưởng thức.

Trần Húc bất đắc dĩ khẽ thở dài một tiếng nói: Diễm nhi, nhớ kỹ giúp Bá Giai công, Từ Minh công chuẩn bị thức ăn.

Chỉ là sau khi nói xong, lại phát hiện không ai trả lời.

Quay đầu nhìn lại, mới phát hiện Thái Diễm cũng đang nhìn chằm chằm bức chữ kia, một bộ biểu tình như si như say.

Được rồi.

Nguyên lai Diễm nhi cũng là người cuồng nhiệt yêu thích thư pháp.

Hồi lâu sau, Thái Diễm mới hồi thần, mặt lộ vẻ thẹn thùng nói: Phu quân, vì sao một mực nhìn chằm chằm thiếp thân.

Trần Húc cười ha ha một tiếng.

Tiến lên hai bước, ôm lấy Thái Diễm liền hướng về phía hậu viện đi đến.

Trong một đoạn thời gian tiếp theo, Trần Húc tổ chức một buổi lễ tân gia đơn giản cho Tống Vương Phủ mới khánh thành.

Chỉ là, tuy nói muốn làm đơn giản, nhưng quan viên văn võ dưới trướng toàn bộ đều nhao nhao tới cửa cung hạ.

Tự nhiên thiếu không được một trận náo nhiệt.

Sau đó, Trần Húc liền vào ở Tống Vương Phủ.

Mấy ngày nay, hắn đem tinh lực chủ yếu đặt lên người các nàng Thái Diễm, Điêu Thuyền.

Cửu biệt trùng phùng xa cách lâu ngày gặp lại.

Tiểu biệt thắng tân hôn.

Nhưng lại có một phen vận vị khác ở trong đó.

Trần Húc mang theo Thái Diễm, Điêu Thuyền đi lại giữa ruộng đồng.

Đập vào mắt là một mảnh kim hoàng.

Tuân Thái kiều thanh nói: Phu quân, nhanh thêm chút thời gian nữa, những thứ này liền có thể thu hoạch.

Ân.

Trần Húc gật đầu, Có số lương thực này, lương thực trong phủ khố của ta sẽ triệt để sung túc.

Ngay lúc này, một tiếng vó ngựa dồn dập vang lên.

Từ xa xa, thân vệ liền lãng thanh hét to: Bẩm báo chúa công, có tình báo khẩn cấp trình lên.

Trần Húc nghe vậy sững sờ.

Chờ thời điểm này, có thể có tình báo gì gấp gáp.

Chẳng lẽ Tào Tháo ăn bại trận.

Không đến mức a.

Trong lúc suy tư, thân vệ đã đến trước mặt hắn, đưa lên tình báo.

Trần Húc vội vàng mở ra, chỉ lược xem xét, liền trong lòng lộp bộp một cái.

Chỉ thấy trong tình báo viết: Từ Châu nạn châu chấu hoàng tai tàn phá bừa bãi, lan tràn toàn châu.

Trong lòng Trần Húc nhảy dựng một cái.

Nạn châu chấu, đến sớm.

Án theo bình thường, không phải là muốn năm 193 sao.

Nếu là như vậy, những bố trí kia liền muốn cải biến một phen.

Tào Tháo hành động, cũng phải sớm hơn.

Thái Diễm thấy thần tình Trần Húc có dị, nói: Phu quân, có phải xuất hiện biến cố.

Trần Húc gật đầu nói: Không sai.

Nạn châu chấu xuất hiện.

Trong miệng lẩm bẩm tự nói: Chỉ là không biết vì sao, thời gian lại sớm hơn.

Nạn châu chấu.

Thái Diễm thần sắc đại hãi.

Mấy nữ tử tại trường cũng biến sắc kịch liệt.

Trong quan niệm của các nàng, nạn châu chấu nãi là tai họa trời giáng.

Nơi nạn châu chấu đi qua, lương thực sẽ mất trắng.

Chương 409

Nhưng không có người chú ý, Thái Diễm thần sắc kịch biến.

Trong lòng tâm tư xoay chuyển.

Quả nhiên.

Phu quân không phải người phàm, cư nhiên ngay cả nạn châu chấu cũng có thể dự đoán.

Điêu Thuyền nhìn sóng lúa màu vàng trước mắt, có chút tiếc hận nói: Phu quân, hay là chúng ta đem số lương thực này thu hoạch trước đi.

Nếu không thì nạn châu chấu tập kích đến, chỉ sợ sẽ mất trắng.

Trần Húc lắc đầu nói: Chư vị phu nhân yên tâm, nạn châu chấu chỉ tại Từ Châu tàn phá bừa bãi, lại sẽ không lan đến Dự Châu, Duyện Châu dưới sự cai trị của Bản vương.

Chúng nữ cùng nhau sững sờ.

Có chút không hiểu cho lắm.

Trần Húc đạm nhiên cười nói: Chư vị phu nhân cứ việc yên tâm.

Bản vương có bí pháp, có thể cam đoan nạn châu chấu sẽ không lan đến lãnh thổ của Bản vương.

Cảm nhận được sự tự tin cường đại trong lời nói của Trần Húc, chúng nữ tuy nhiên không hiểu cho lắm, nhưng đều gật đầu.

Trần Húc vỗ vỗ tay Thái Diễm và Điêu Thuyền, sau đó một đoàn người lên xe ngựa, hướng về phía trong thành đi đến.

Xe ngựa một đường đi nhanh, không bao lâu công phu, liền đến trước Châu Mục phủ.

Nhìn thấy xe ngựa, Quách Gia, Lỗ Túc, Từ Thứ bọn người vội vàng nghênh đón.

Ngay cả Triệu Vân cùng một đám võ tướng, cũng toàn bộ đều tụ tập ở nơi này.

Hiển nhiên, tại thời điểm nhận được tình báo đầu tiên, Từ Thứ liền đem tất cả văn võ đều mời đến.

Từ đó cũng có thể nhìn ra sự coi trọng đối với nạn châu chấu.

Lỗ Túc hướng về phía Trần Húc khom người, cấp thiết nói: Tống Vương, nạn châu chấu đến rồi.

Những cái này ta đều biết.

Trần Húc đạm nhiên cười nói, Yên tâm đi, dưới sự cai trị của Bản vương sẽ không xuất hiện nạn châu chấu.

Mọi người cùng nhau ngẩn người.

Trần Húc không có để ý, chỉ vung tay lên nói: Đi thôi, tiến vào nghị sự sảnh rồi nói.

Hoa lạp lạp.

Đám người cùng nhau ùa vào bên trong nghị sự sảnh.

Từng cái mặt có vẻ gấp gáp.

Trần Húc đạm nhiên cười nói: Chư vị chắc đều biết rồi, nạn châu chấu đến.

Đang khi nói chuyện, hắn nhìn về phía Từ Thứ nói: Nguyên Trực, đem tình hình nạn châu chấu mới nhất nói kỹ lại một lần.

Từ Châu nạn châu chấu như thế nào, cũng tế tế nói một lần.

Dạ.

Từ Thứ đứng dậy nói, Chư vị, nạn châu chấu lần này thế cực kỳ

hung mãnh, hiện nay trong cảnh nội Từ Châu, châu chấu tàn phá bừa bãi, những châu chấu này không tiêu mấy ngày, liền sẽ quét sạch toàn châu Từ Châu.

Nếu không có gì ngoài ý muốn, chỉ sợ rất nhanh liền sẽ lan đến mấy châu chung quanh.

Điển Vi hét lớn một tiếng nói: Chúa công, thuộc hạ nguyện thống lĩnh Hổ Vệ quân dưới trướng, vì chúa công thanh lý nạn châu chấu.

Đám người nghe vậy, đều cười khổ một tiếng.

Điền Phong thở dài một tiếng nói: Điển Vi tướng quân nói đùa, nạn châu chấu tới, châu chấu che khuất bầu trời, số lượng không thể đếm hết.

Nhiều châu chấu như thế, há lại là sức người có thể tiêu diệt sạch sẽ.

Đã nhân viên không đủ, vậy ta liền phát động tất cả mọi người, ta tin tưởng, chỉ cần chúng ta đồng tâm hiệp lực, nhất định có thể đem châu chấu trong cảnh nội tiêu diệt sạch sẽ.

Chúng người cùng nhau lên tiếng.

Nhìn bộ dáng cấp thiết của mọi người, Trần Húc trong lòng cảm động, đồng thời cũng có chút im lặng.

Hắn khẽ thở dài một tiếng nói: Xem ra chư vị căn bản không đem lời của Bản vương nghe lọt.

Bản vương trước đó liền nói, bất luận Dự Châu, Duyện Châu hay Nam Dương Quận thuộc Kinh Châu, chỉ cần là dưới sự cai trị của Bản vương, liền sẽ không có nạn châu chấu xuất hiện.

Lời này vừa nói ra, cả nghị sự sảnh vì đó mà yên tĩnh.

Tất cả mọi người đều một mặt kinh hãi nhìn Trần Húc.

Sao có thể.

Đây chính là nạn châu chấu a.

Trước nay, nạn châu chấu đều được nhận định là thượng thiên trừng phạt.

Thượng thiên vì trừng giới nhân gian, mới giáng xuống thiên tai như thế.

Nhưng bây giờ, Tống Vương cư nhiên nói dưới sự cai trị sẽ không có nạn châu chấu.

Việc này sao có thể.

Chẳng lẽ Tống Vương là thần tiên trên trời hay sao.

Nhìn đám người xì xào bàn tán, Trần Húc chỉ đạm nhiên nói: Mọi người nếu trong lòng còn nghi lự, cũng không quan hệ, chỉ cần chờ đợi thêm mấy ngày liền hết thảy rõ ràng.

Hắn nhìn về phía Từ Thứ nói: Nguyên Trực, lương thực trong các quận huyện Từ Châu thế nào.

Có từng giữ được không.

Chúa công, nạn châu chấu vừa ra, Đào Khiêm cả người bệnh liền tốt lên, bốn phía thu xếp cho người thu hoạch lương thực.

Chỉ là, do lần này nạn châu chấu thế thực sự quá hung mãnh, mới bất quá hai ba ngày liền quét sạch một nửa khu vực Từ Châu.

Bất đắc dĩ, Đào Khiêm đang đấm ngực dậm chân, hối hận không có sớm một chút thu hoạch lương thực.

Từ Thứ đem tất cả mọi chuyện một năm một mười nói một lần.

Quách Gia nghe vậy khẽ thở dài một tiếng nói: Đáng tiếc.

Nạn châu chấu cư nhiên vừa vặn kẹt tại thời gian này, những

lương thực kia quả thực quá đáng tiếc.

Tuân Úc thật sâu thở dài nói: Cứ như thế, chỉ sợ bách tính Từ Châu phải lâm vào cơ hoang.

Cũng không biết lần này, sẽ chết đói bao nhiêu bách tính.

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều lâm vào trầm mặc.

Trần Húc vỗ vỗ tay, đem lực chú ý của mọi người hấp dẫn tới.

Hắn mới đạm nhiên cười nói: Chư vị không cần nóng vội.

Mấy ngày nữa, chúng ta phát binh đem Từ Châu đánh hạ.

Như thế, bách tính Từ Châu liền sẽ không chết đói.

Lỗ Túc hướng về phía Trần Húc khom người nói: Chúa công, vậy chúng ta liền bắt đầu thu hoạch lương thực thôi.

Trần Húc gật đầu nói: Cũng được.

Bất quá Tử Kính, ta có một cái yêu cầu, lương thực chưa chín, không cần vội vã thu.

Lỗ Túc thật sâu nhìn Trần Húc một cái, khom người đáp một tiếng: Dạ.

Trần Húc nhìn về phía Triệu Vân, lãng thanh nói: Chư vị, chuẩn bị một phen, chờ thời cơ thích hợp, chúng ta liền xuất binh Từ Châu.

Dạ.

Các võ tướng cùng nhau hét lớn một tiếng.

Từng cái ma quyền sát chưởng, không kịp chờ đợi muốn chinh chiến một phen.

Từ Châu.

Đào Khiêm nhìn ruộng đồng quang tàn, gào khóc thảm thiết.

Thương thiên a, đại địa a.

Đào Khiêm ta rốt cuộc đã tạo nghiệt gì, cư nhiên dẫn tới thiên tai như thế.

Ông trời để cho bách tính Từ Châu thành ta phải sống thế nào a.

Giờ khắc này, trong lòng hắn tràn đầy hối hận.

Nếu không phải khăng khăng ép buộc Mi Trúc, để Mi Trúc đem ba mươi vạn thạch lương thực đi bán.

Nếu không phải tự cho là Từ Châu giàu có, không lo lương thực.

Lương thực trong thành Từ Châu cũng sẽ không thiếu thốn như thế.

Chỉ có hắn biết, lương thực trong thành Từ Châu chỉ có thể chèo chống mười ngày.

Mười ngày sau, liền muốn thiếu lương.

Không được.

Không thể như vậy.

Hắn cắn răng, trong lòng phát ngoan.

Bách tính sống chết thì có quan hệ gì tới hắn.

Chương 410

Chỉ cần cam đoan binh mã dưới trướng hắn có lương là được.

Mi Trúc đứng tại trên tường thành, ngơ ngác nhìn một màn trước mắt.

Mi Phương đứng tại bên người, ngơ ngác nói: Đại huynh, nạn châu chấu thật sự đến rồi.

A.

Sắc mặt Mi Trúc không nói ra được phức tạp.

Mấy ngày trước sau khi trở về, hắn liền bốn phía thu xếp, để tá điền hộ bận rộn thu hoạch lương thực.

Cho dù những lương thực kia không có hoàn toàn chín, đều để hạ nhân toàn bộ thu vào.

Khi đó, trong nhà có không ít người phản đối.

Trong đó phản ứng kịch liệt nhất, liền là vị Mi Phương trước mắt này.

Mi Trúc tư hạ nói cho Mi Phương, nạn châu chấu sắp đến.

Nhưng Mi Phương căn bản không tin tưởng.

Nhưng bây giờ, khi nạn châu chấu chân chính buông xuống, hắn mới chân chính trợn tròn mắt.

Mi Phương ngốc lăng lăng nói: Đại huynh, nạn châu chấu đến rồi, lời Tống Vương nói là thật.

Mi Trúc gật đầu nói: Không sai.

Mi Phương thần sắc phức tạp nói: Đại huynh, mang ta đi gặp

Tống Vương đi, ta muốn bái nhập dưới trướng Tống Vương.

Ân.

Mi Trúc gật đầu.

Đúng lúc này, ngoài cửa quản gia lên bẩm báo nói: Gia chủ, Tử Bố tiên sinh đến.

Trương Chiêu đến.

Trong lòng Mi Trúc ý niệm hơi chuyển.

Trương Chiêu nãi là danh sĩ Từ Châu, danh vọng cực thịnh.

Đào Khiêm từng nhiều lần trưng triệu, Trương Chiêu đều không có xuất sĩ, hôm nay vì sao lại tới đây.

Hắn lẩm bẩm nói: Ta tựa hồ cùng Trương Tử Bố không có giao tình gì a.

Mi Trúc không có nói nhiều, mang theo vài phần nghi hoặc, cất bước hướng về phía bên ngoài đi ra.

Bên ngoài, Trương Chiêu nhìn thấy Mi Trúc, lập tức đứng dậy, khom người nói: Trương Chiêu bái kiến Tử Trọng tiên sinh.

Mi Trúc vội vàng ôm quyền khom người nói: Tử Bố tiên sinh chân nãi là khách quý a.

Mau mau mời ngồi.

Hai người phân chủ khách ngồi xuống, Mi Trúc liền cười nói: Không biết Tử Bố tiên sinh từ xa tới, là vì chuyện gì.

Trương Chiêu tựa hồ không ngờ Mi Trúc lại trực tiếp như thế.

Hắn khẽ cười một tiếng nói: Đã Tử Trọng tiên sinh nói chuyện thẳng thắn như thế, vậy Chiêu cũng nói thẳng.

Hắn buông xuống chén trà trong tay nói: Ta mấy ngày trước thấy

Tử Trọng tiên sinh đang đoạt thu lương thực, ta tâm niệm hơi động một chút, liền cũng học theo Tử Trọng tiên sinh, đem lương thực đoạt thu về.

Hiện nay nạn châu chấu hàng thế, chỉ có nhà ta không có bị ảnh hưởng, cố đặc biệt tới cảm tạ Tử Trọng tiên sinh.

Đang khi nói chuyện, hắn đứng dậy, lần nữa hướng về phía Mi Trúc cúi người thật sâu.

Trong lòng Mi Trúc không khỏi kinh thán.

Chỉ bằng việc hắn mệnh lệnh người đoạt thu một chút lương thực, Trương Chiêu liền phát giác được không đúng, để trong nhà cùng nhau đoạt thu.

Thịnh danh chi hạ, quả nhiên vô hư sĩ.

Trương Tử Bố quả nhiên thật là lợi hại.

Ý niệm hơi động một chút, hay là, bán cho Trương Chiêu cái tốt, về sau thuận tiện giới thiệu cho chúa công.

Nghĩ tới đây, hắn đạm nhiên cười nói: Tử Bố tiên sinh khách khí.

Trương Chiêu vẫn luôn quan sát Mi Trúc, lúc này cũng không khỏi thầm khen một tiếng.

Nguyên bản tưởng Mi Trúc một giới thương nhân, có chút nhìn không lọt, nếu không phải nhân nguyên nhân Mi Trúc khiến lương thực miễn thụ nạn châu chấu chi khổ, hắn cũng sẽ không đăng môn Mi gia.

Nhưng bây giờ, nhìn Mi Trúc một mặt đạm nhiên tự nhược, hắn mới phát hiện, tựa hồ có chút xem thường Mi Trúc.

Nghĩ tới đây, hắn ôm quyền nói: Trương Chiêu to gan hỏi Tử Trọng tiên sinh một câu, Tử Trọng tiên sinh từ đâu biết được chuyện

nạn châu chấu.

Biết trước chuyện nạn châu chấu.

Trong lòng Mi Trúc nhảy một cái.

Lập tức làm ra vẻ đạm nhiên nói: Ta nào biết được chuyện nạn châu chấu, ta chỉ là không sợ mưa thu dầm dề, làm trễ nải vụ thu hoạch thôi.

Trương Chiêu đem Mi Trúc hết thảy thu hết vào đáy mắt.

Lấy trí tuệ của hắn, tự nhiên nhìn thấu chỗ không tầm thường trong đó.

Nhưng hắn lại đạm nhiên cười nói: Không sai.

Mưa thu dầm dề, đích xác phiền người.

Hắn nâng chén khẽ nhấp một miếng nói: Tử Trọng tiên sinh có phải hay không tại Từ Châu kết giao cao nhân.

Trong lòng Mi Trúc mạnh mẽ thắt lại.

Người này, thật là sắc bén.

Bất quá lập tức liền yên tâm.

Hắn chính là dựa lưng vào Tống Vương, khu khu một cái Trương Tử Bố thì có gì phải sợ.

Trong lòng hơi động một chút, hay là, hiện tại giới thiệu cho Tống Vương.

Lập tức, hắn khẽ cười một tiếng nói: Tử Bố tiên sinh, vì sao Đào Châu Mục nhiều lần trưng triệu, ngài lại không ứng triệu, chẳng lẽ.

Trong lòng Trương Chiêu hơi động một chút, thầm nghĩ: Tới rồi.

Hắn cười nói: Cũng không phải là ta không ứng triệu, chỉ bất quá ta tài học có hạn mà thôi.

Lập tức hắn đánh giá Mi Trúc một chút nói: Ta quan sát Tử Trọng tiên sinh từ sau khi về Từ Châu, tựa hồ cử chỉ có chút dị thường.

Lại giả, lệnh muội Tam muội tựa hồ cũng không thấy tung tích.

Mi Trúc âm thầm kinh hãi.

Trương Chiêu chỉ sợ thật sự có đại tài.

Trần Húc cùng Tào Tháo dẫn đầu binh mã, đã chiếm lĩnh toàn bộ Đông Hải quốc, binh phong trực chỉ Hạ Bì.

Hạ Bì là trị sở Từ Châu.

Lại nhớ tới Trần Húc từng nói, chờ nạn châu chấu vừa đến, Trần Húc đại quân liền sẽ công chiếm Từ Châu.

Lập tức, hắn đối với bốn phía phất phất tay.

Người hầu bốn phía toàn bộ đều lui xuống, cùng lúc đó, một đám thân vệ nguyên bản đang nghỉ ngơi trong sương phòng cũng được mời ra.

Mi Trúc mới cắn răng nói: Không biết Tử Bố tiên sinh cho rằng, Tống Vương như thế nào.

Tống Vương.

Trương Chiêu cả người cũng giật nảy mình.

Không ngờ tới, Mi Trúc thật sự có đảm phách như thế.

Đây đâu phải là khí phách mà một thương nhân nên có.

Chẳng lẽ, bởi vì có Tống Vương chống lưng.

Hắn vỗ tay cười to nói: Nguyên lai là như thế.

Nguyên lai Tử Trọng tiên sinh đã đầu nhập dưới trướng Tống Vương.

Mi Trúc cũng không thừa nhận, cũng không phủ nhận, chỉ nhàn

nhạt nhìn Trương Chiêu một chút.

Tại sau nhà, có hai mươi tên thân vệ chậm rãi đi đến.

Thân hình bọn họ tráng kiện, xa không phải người bình thường có thể so sánh.

Những người này, thình lình chính là Hổ Vệ quân mà Trần Húc phái cho Mi Trúc để hộ vệ an toàn.

Nhìn hai mươi người kia bộ dáng hùng tráng, Trương Chiêu cười khổ một tiếng nói: Tử Trọng tiên sinh đừng vội.

Hắn biết, hôm nay nếu một cái không tốt, chỉ sợ liền muốn lưu tại nơi này.

Vẫn cho là mình chiếm cứ ưu thế, chưa từng nghĩ, cư nhiên tính sai một nước.

Kỳ thực đối với Tống Vương, trong lòng hắn sớm có ý nghĩ.

Cũng chính bởi vì nguyên nhân này, hắn mới một mực không có rời đi Từ Châu.

Bởi vì hắn biết, Từ Châu chính là mục tiêu tiếp theo của Tống Vương.

Hắn đứng dậy, hướng về phía Mi Trúc đạm nhiên cười, lập tức ôm quyền khom người nói: Trương Chiêu đã lâu mộ danh Tống Vương, nhiên vẫn luôn vô duyên được gặp, mời Tử Trọng tiên sinh hỗ trợ dẫn kiến một hai.

Mi Trúc nghe vậy liền sững sờ.

Quả thực không ngờ tới, cư nhiên nhẹ nhàng như vậy liền cầm xuống.

Cái này cũng không tránh khỏi quá đơn giản rồi.

Chương 411

Lập tức liền minh ngộ.

Cảm tình là từ lúc Trương Chiêu tới đây, liền đã định ra muốn đầu nhập dưới trướng Tống Vương.

Hắn cười khổ một tiếng nói: Tử Bố tiên sinh hảo kế.

Trương Chiêu lần nữa ôm quyền nói: Mong Tử Trọng tiên sinh lượng thứ.

Việc này liên quan đến một nhà già trẻ của mỗ, không thể không thận trọng.

Không biết Tử Bố tiên sinh làm sao biết được, ta Mi Trúc đã đầu nhập dưới trướng Tống Vương.

Mi Trúc hỏi.

Đây cũng là điều hắn khốn hoặc lớn nhất.

Lại nghe Trương Chiêu lãng thanh cười nói: Mấy ngày trước, vừa vặn có tộc nhân Trương thị của ta, nhìn thấy Mi tiểu thư cùng Tống Vương cùng nhau du ngoạn.

Chỉ là ta có chút không dám xác định, mới tới đây thử một lần.

Mi Trúc lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ.

Hắn cười nói: Nguyên lai là như thế.

Hắn đối với thủ hạ vẫy vẫy tay nói: Người đâu a, giúp Tử Bố tiên sinh thu thập một gian viện tử ra.

Lập tức nhìn về phía Trương Chiêu nói: Tử Bố tiên sinh, mấy ngày nay, vất vả tại Mi gia ta ở thêm mấy ngày.

Cũng tốt.

Trương Chiêu đạm nhiên cười nói, Vừa vặn hiện nay lương thực ăn khẩn, Trương gia ta vừa vặn bớt đi khẩu phần lương thực của ta.

Chỉ xin Tử Trọng tiên sinh vụ tất phái người đi Trương gia ta báo cho biết một tiếng, nói chuyện lúc trước của ta đã bàn thỏa, muốn đi xa nhà một chuyến.

Mi Trúc nghe vậy sững sờ.

Nguyên lai đã sớm chuẩn bị rồi.

Lập tức liền đại hỉ.

Trương Chiêu biểu hiện đến càng lợi hại, công lao tiến cử của hắn liền càng lớn.

Hắn đưa tay dẫn đường nói: Mời.

Chúng ta cùng đi dùng bữa đi.

Mời.

Trương Chiêu cũng một mặt ý cười.

Biên giới Đông Hải quận cùng Hạ Bì quận.

Tào Tháo nhìn qua nơi không xa, đám châu chấu đen nghịt kia.

Không ngờ tới, lời Trần Húc nói, toàn bộ đều ứng nghiệm.

Đơn giản quá không thể tưởng tượng nổi.

Tại biên giới chi địa, hai ngày.

Hai ngày nay, châu chấu chỉ bay múa tại cảnh nội Hạ Bì quận, lại căn bản không tiến vào cảnh nội Đông Hải quốc do hắn chiếm cứ.

Một màn này, ở trong mắt hắn đơn giản uyển nhược thần tích.

Từ trước tới nay chưa từng thấy qua một màn thần kỳ như thế.

Giữa Hạ Bì quận và Đông Hải quốc, tựa hồ có một đạo bình chướng vô hình.

Chỉ là, hắn qua lại đi mấy lần, cũng căn bản không có cảm nhận được tầng bình chướng kia tồn tại.

Cuối cùng, dứt khoát tự mình đi qua biên giới, từ đối diện bắt mấy con châu chấu.

Chờ khi bước qua biên giới, đến Hạ Bì quận thì mấy con châu chấu kia liền một mệnh ô hô.

Hắn một mặt khiếp sợ nhìn một màn trước mắt.

Cái này cũng quá không thể tư nghị.

Phái Quận.

Diêm Tượng vội vàng đi tới địa phương giao giới với Từ Châu.

Hoảng mang trở mình xuống ngựa, hướng về phía biên giới chạy tới.

Chỉ là, một khắc sau, cả người hắn ngẩn người tại chỗ.

Diêm Tượng ngơ ngác nhìn một màn trước mắt.

Chỉ thấy phía trước không xa, sau khi qua khỏi biên giới, có vô số châu chấu bay múa.

Bầu trời, phảng phất đều tối sầm lại.

Trên mặt đất, trên cành cây, trên tảng đá.

Khắp nơi toàn bộ đều là châu chấu.

Nhưng, bên này biên giới, lại ngay cả một con châu chấu đều không có.

Đơn giản quá không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng cùng lúc đó, hắn lại thật dài nhẹ nhàng thở ra.

Phù thông một tiếng quỳ rạp trên đất, đại lễ tham bái nói: Thương thiên có mắt.

Thương thiên có mắt a.

Châu chấu không có tới Phái Quận ta.

Nhưng sau đó, hắn lại nhớ tới ý chỉ từ Dĩnh Xuyên hạ đạt trước đó: Để các châu quận an phủ bách tính, không cần vì tai hại sắp tới mà nhiễu loạn.

Cả người hắn ngơ ngác nghĩ: Chẳng lẽ, chúa công lúc ấy liền dự liệu được nạn châu chấu.

Nhưng khi đó, cự ly nạn châu chấu còn có mấy ngày.

Cái này, lại làm sao có thể.

Đúng lúc này, có binh sĩ tiến lên bẩm báo nói: Diêm Thái thú, trong thành dân chúng đang ầm ĩ, mời Thái thú trở về chủ trì đại cục.

Diêm Tượng sắc mặt trắng nhợt, không dám do dự nữa, lưu lại mấy người tại biên giới, còn mình thì vội vàng vãng Phái Quận thành nội đi đến.

Trong Phái Quận.

Bách tính từng cái bốn phía nghị luận.

Nghe nói chưa, Từ Châu gặp nạn châu chấu.

Nghe nói.

Còn cần nghe nói.

Thúc thúc ta nhà tại Từ Châu, không đúng, hôm qua mới từ Từ Châu chạy đến nhà ta.

Nghe thúc thúc ta nói a, kia thật là thê thảm.

A, lương thực trên mặt đất toàn bộ đều không còn.

Lương thực.

Lương thực tính là gì, liền lá cây cũng đều gặm xong.

Đầu đường cuối ngõ, nơi nào cũng có những nghị luận như vậy.

Nhất thời, lòng người bàng hoàng.

Diêm Tượng đứng tại một tảng đá lớn, cao thanh hô: Bách tính, không cần sợ.

Tống Vương trước đó liền hạ ý chỉ, bảo mọi người không cần sợ hãi.

Nạn châu chấu, căn bản không đáng để lo.

Hơn nữa, bản quan vừa mới từ biên giới về, những châu chấu kia, căn bản không dám tiến vào biên giới một bước.

Phía dưới một mảnh xôn xao.

Diêm Tượng mày hơi nhíu lại, lãng thanh quát: Nơi này có Tống Vương tự tay ký tên, chẳng lẽ còn có giả hay sao.

Lời này vừa nói ra, thanh âm phía dưới im bặt mà dừng.

Chương 412

Có người tiến lên, cẩn thận xem xét một phen.

Mới cao thanh hô: Không sai.

Ta có hân hạnh nhìn qua thư pháp của Tống Vương, cái này đích xác là Tống Vương tự tay viết.

Sát na gian, hiện trường triệt để an tĩnh lại.

Diêm Tượng khiếp sợ nhìn một màn trước mắt.

Hắn biết Tống Vương tại trong bách tính uy vọng cực cao, nhưng không ngờ, Tống Vương uy vọng cư nhiên cao đến tình trạng như thế.

Chỉ bằng một cái tự tay ký tên, liền để tất cả bách tính không còn khủng bố, đơn giản có chút không thể tưởng tượng nổi.

Sớm biết như thế, sớm một chút đem thủ thư có chữ ký Tống Vương lấy ra là tốt rồi.

Diêm Tượng triệt để buông lỏng xuống.

Chỉ cần mọi người tin tưởng, vậy vấn đề không lớn.

Diêm Tượng lãng thanh nói: Chư vị, có thể phái vài người, tiến về biên giới nhìn xem, bản quan có thể cho binh sĩ cùng nhau tiến về.

Để kiểm chứng lời bản Thái thú nói là thật hay giả.

Ngoài ra một phần thủ thư có chữ ký Tống Vương, ta sẽ dán tại trên bảng thông báo, cung cấp cho mọi người quan khán.

Lập tức, trong đám bách tính, có vài người được đề cử ra.

Cùng binh sĩ, hướng về phía biên giới Từ Châu đi đến.

Những người còn lại, thì tại nguyên địa chờ đợi.

Có xe ngựa do Diêm Tượng cung cấp, những bách tính kia tại lúc chạng vạng tối liền trở về.

Một cái tin tức chấn phấn lòng người, cũng theo đó truyền tới.

Châu chấu căn bản không dám bước vào biên giới.

Từ đây, tin tức này một truyền mười, mười truyền trăm, Phái Quận cũng triệt để an định lại.

Không chỉ có Phái Quận, những địa phương giao giới với Từ Châu còn lại, đều đang trình diễn một màn này.

Từ từ.

Tống Vương tại trong lòng bách tính, được quy về nhất lưu tiên thần.

Có không ít bách tính, càng ở trong nhà vì Trần Húc dâng hương.

Dĩnh Xuyên.

Trần Húc từ trong tay Từ Thứ tiếp nhận tình báo, cả người đều ngây ngẩn tại chỗ.

Không ngờ tới, người không có đi Từ Châu, lại đem một vị đại tài lợi hại nhất Từ Châu chiêu lãm tới tay.

Luận năng lực nội chính, Trương Chiêu Trương Tử Bố tại Hán mạt rõ ràng có thể chiếm cứ một chỗ cắm dùi.

Có người thậm chí liệt hắn vào vị trí đệ tam nhân nội chính trong Hán mạt.

Chỉ đứng sau sự tồn tại của Tuân Úc, Gia Cát Lượng.

Mặc kệ có tranh luận hay không, nhưng năng lực nội chính của Trương Chiêu xuất sắc, điểm ấy là không thể nghi ngờ.

Hiện nay, Mi Trúc cư nhiên thay hắn đem Trương Chiêu chiêu lãm

tới tay.

Đơn giản quá không thể tưởng tượng nổi.

Bất quá, chung quy là chuyện tốt.

Trần Húc lãng thanh cười to nói: Tốt a.

Tốt.

Dưới trướng Bản vương, lại thêm một viên đại tài.

Từ Thứ hiếu kỳ nói: Chúa công, không biết là vị đại tài nào.

Trần Húc lãng thanh cười nói: Từ Châu Trương Chiêu, Trương Tử Bố.

Lời này vừa nói ra, Từ Thứ liền kinh hô một tiếng nói: Thật chứ.

Chúa công, Trương Chiêu là danh sĩ Từ Châu, Đào Khiêm nhiều lần chiêu lãm, đều không có xuất sĩ.

Trần Húc đạm nhiên cười, lập tức đem tình báo trong tay đưa tới.

Giống như loại tình báo trực tiếp cấp cho Trần Húc này, Từ Thứ đều trực tiếp chuyển cho Trần Húc.

Lúc này xem xét, mới lãng thanh cười nói: Tốt.

Quá tốt rồi.

Như thế, đội hình của chúng ta liền càng thêm hào hoa.

Trong lòng Trần Húc lại có mấy phần hiếu kỳ.

Tại hậu thế, hắn từng tìm hiểu.

Trương Quăng, Trương Chiêu hai người hợp xưng Nhị Trương.

Lập tức, hắn nhìn về phía Từ Thứ nói: Nguyên Trực, Trương Chiêu không phải còn có một vị huynh đệ, tên là Trương Quăng sao.

Từ Thứ lắc đầu, một mặt kinh ngạc nói: Chúa công, Trương

Chiêu là người Bành Thành Từ Châu, trong nhà tịnh không có ai tên là Trương Quăng.

Bất quá, Quảng Lăng Từ Châu ngược lại có một vị danh sĩ tên là Trương Quăng.

A.

Trần Húc vì đó mà sững sờ nói, Nguyên Trực giới thiệu cho ta cái tên Trương Quăng kia xem.

Dạ.

Từ Thứ chắp tay nói, Trương Quăng từng bị Hà Tiến, Chu Tuấn, Từ Minh công ba người trưng triệu, nhưng đều không có ứng triệu.

A.

Nghe đến lời này, Trần Húc tới hứng thú.

Hà Tiến thì cũng thôi đi, nhưng có thể bị Chu Tuấn, Tuân Sảng hai người cùng nhau nhìn trúng, bản thân chuyện đó liền chứng minh thực lực của Trương Quăng.

Hắn gật đầu nói: Hẳn là vị Trương Quăng này rồi.

Trong thành Từ Châu, bách tính chịu không nổi.

Trong nhà còn dư lương thực không.

Cho mượn một ít.

Thôi đi, nhà ta cũng chỉ còn một chút hôm nay, hiện tại năm tháng này, bên ngoài muốn hái chút rau dại cũng không có a.

Lý đại thẩm, nghe nói chưa.

Lần này nạn châu chấu, Dự Châu cách vách một chút đều không có.

Đừng nói, không chỉ Dự Châu không có, ngay cả Duyện Châu

cũng không có a.

Không được, ta phải thu thập một chút, hôm nay đi đầu quân cho thúc thúc ta, hắn ở tại Dự Châu.

Nhất định phải đi, ta đi đầu quân cho đại huynh ta.

Những sự tình như dạng này, không ngừng phát sinh tại các nơi Từ Châu.

Bách tính Từ Châu, phàm là người nào có thể trốn vãng Dự Châu và Duyện Châu, toàn bộ đều bỏ trốn.

Về phần không có địa phương có thể đi, thì chỉ có thể trốn ở trong nhà, yên lặng thừa thụ lấy hết thảy.

Từ Châu, bên trong Châu Mục phủ.

Đào Khiêm gãi đầu, một mặt không biết làm sao.

Đúng lúc này, Đào Thương và Đào Ứng hai người, cùng nhau từ bên ngoài chạy vào.

Đào Khiêm phảng phất như gặp được cứu tinh, mấy bước chạy tới trước mặt Đào Thương và Đào Ứng.

Hắn dò hỏi: Thế nào.

Có tác dụng không.

Đào Thương lắc đầu, một mặt bất đắc dĩ nói: Phụ thân, những gì có thể thử đều thử rồi.

Nhưng căn bản không có tác dụng a.

Đúng a, ta mang theo binh sĩ, muốn đem châu chấu lùa về phía Duyện Châu, nhưng không biết vì sao, những châu chấu kia căn bản không bay về hướng Duyện Châu.

Tựa hồ.

Tựa hồ Duyện Châu có đồ vật gì khủng bố.

Đào Ứng mặt đầy vẻ không hiểu nói.

Chương 413

Đào Thương gật đầu nói: Chỗ của ta tình huống cũng giống như vậy.

Châu chấu căn bản không bay về hướng Dự Châu.

Ta cũng không có biện pháp.

Phế vật.

Đào Khiêm hất y tụ, hận thanh nói, Có chút việc nhỏ đều làm không xong.

Uổng vi phụ phái cho các ngươi mấy ngàn binh sĩ.

Chuyện này, chuyện này nhưng làm thế nào cho phải.

Dự Châu, bên trong nghị sự sảnh.

Từ Thứ đang đối với Trần Húc hồi báo: Chúa công, Từ Châu thành xuất hiện đoạn lương.

A.

Mày Trần Húc hơi nhíu lại nói, Trong quân đội Từ Châu, có phát sinh tình huống đoạn lương không.

Cái này ngược lại tạm thời không có.

Bất quá theo ta kết hợp quân tình mà xem, chỉ sợ chống đỡ không nổi hai ngày.

Từ Thứ đáp lại nói.

Trần Húc lắc đầu nói: Lấy tính cách Đào Khiêm mà xem, chỉ sợ còn lưu có lương thực tồn kho.

Bất quá vấn đề không lớn, tối đa cũng chỉ là một hai ngày tồn

lương mà thôi.

Đúng lúc này, Lỗ Túc, Tuân Úc và Trần Quần cùng nhau từ bên ngoài đi vào.

Vừa mới tiến vào đại điện Trần Húc, liền lãng thanh hô: Chúa công, đại phong thu, đại phong thu a.

Trần Húc nghe vậy, cười nói: A.

Nói kỹ với Bản vương nghe một chút.

Lỗ Túc hướng về phía hai người bên cạnh nhìn thoáng qua, mới cười nói: Dựa theo ý tứ chúa công, chúng ta dùng Đồn điền binh khai khẩn đất hoang toàn bộ đều lợi dụng vào.

Hiện nay sản lượng lương thực, chừng một trăm vạn thạch, nhiều lương thực như thế, đủ cho quân đội của chúng ta dùng trong mười tháng.

Lại thêm sản lượng khoai lang cùng khoai tây.

Hiện nay dưới tình huống quân đội tinh nhuệ bốn vạn năm ngàn người, binh sĩ phổ thông năm vạn người, đủ để dùng trong hai năm.

Trong lòng Trần Húc cũng đại hỉ.

Hiệu quả Đồn điền binh trước đó, đã triệt để hiện ra.

Có nhiều lương thực như thế, liền có thể bắt đầu chinh chiến.

Lập tức, hắn lãng thanh cười nói: Tốt.

Ba vị lao khổ công cao, Bản vương ghi cho các ngươi một công.

Tuân Úc vội vàng khom người thi lễ nói: Chúa công, ta mới vừa gia nhập không bao lâu, công lao cũng không thể tính lên đầu ta.

Văn Nhược không cần tự khiêm.

Trần Húc đứng dậy, hướng về phía ba người chắp tay nói, Đa tạ

ba vị.

Ba người vội vàng lui sang bên cạnh nửa bước, hoảng nói: Chúa công, như thế sao được.

Như thế nào không được.

Có chư vị bảo chướng lương thực, quả nhân mới có thể tái khởi binh sự.

Đang khi nói chuyện, Trần Húc đối với thân vệ vẫy vẫy tay nói: Người đâu.

Đi thông tri tất cả văn võ, tập hợp.

Chúng ta binh phát Từ Châu.

Thân vệ lĩnh mệnh đi.

Một khắc đồng hồ sau, bên trong phòng họp.

Đám người tề tụ một đường.

Nhìn phía dưới văn võ dưới trướng ngồi chật ních, trong lòng Trần Húc pha vi hài lòng.

Phía dưới, chúng tướng sĩ từng cái mong đợi.

Bọn hắn biết mục đích lần họp này, đó chính là muốn tiến công Từ Châu.

Triệu Vân, Tôn Kiên, Tôn Sách, từng cái hưng phấn mong chờ.

Quách Gia cũng một mặt hi vọng.

Ánh mắt Trần Húc đảo qua trên mặt tất cả mọi người, nhìn bộ dáng hi vọng của mọi người.

Hắn mới đạm nhiên cười nói: Tiếp theo, ta tuyên bố, chúng ta chỉnh bị binh mã, vào ba ngày sau binh phát Từ Châu.

Đám người tại toạ tận giai đại hỉ, một ngày này bọn hắn đợi đã

lâu.

Trần Húc nhìn về phía Từ Thứ nói: Nguyên Trực, tình huống Từ Châu hiện nay, nhờ ngươi hỗ trợ giảng giải một hai.

Dạ.

Từ Thứ đứng dậy nói, Hiện nay Từ Châu chịu khổ nạn châu chấu, bách tính dưới trướng, trong nhà có không ít người bắt đầu đoạn lương.

Tức tiện binh mã dưới trướng Đào Khiêm, binh lương cũng chỉ có thể chèo chống hai ba ngày.

Chiến lực mạnh nhất dưới trướng Đào Khiêm, phải kể đến ba vạn Đan Dương tinh binh kia.

Từ Thứ từng chút một, đem toàn bộ giảng thuật một lần.

Tuân Úc cùng mấy người từ dưới trướng Tào Tháo qua, từng cái đều ngây ngẩn tại chỗ.

Đơn giản không dám tin vào lỗ tai mình.

Công tác tình báo, cần phải tỉ mỉ thế sao.

Hoàn toàn không giống với những gì bọn hắn vốn biết, không thể đánh đồng.

Trần Húc gật đầu, nhìn về phía đám người phía dưới nói: Chư vị, Đào Khiêm dưới trướng tuy nhiên có ba vạn Đan Dương tinh binh, nhưng trình độ quân lược của người này quả thực quá kém.

Ba vạn Đan Dương tinh binh kia, quả thực đáng tiếc.

Quách Gia gật đầu nói: Chúa công nói rất đúng.

Đào Khiêm chiếm hữu đất Từ Châu giàu có như thế, lại nắm trong tay ba vạn Đan Dương tinh binh.

Dưới tình huống như thế, Đào Khiêm chỉ chiếm cứ một khối địa bàn Từ Châu.

Từ đó có thể thấy được, Đào Khiêm bất quá là một kẻ vô năng mà thôi.

Trần Húc gật đầu, đạm nhiên cười nói: Không sai.

Người như Đào Khiêm không đáng để lo.

Hiện nay lương thảo Từ Châu sắp hao hết, chính là thời điểm chúng ta nhất cử công hạ Từ Châu.

Lại thêm Mạnh Đức sớm đã chiếm cứ Đông Hải Quận.

Đông Hải Quận sát vách trị sở Từ Châu là Hạ Bì.

Hành động này của Mạnh Đức, uyển nhược bóp lấy yết hầu Đào Khiêm.

Chúng ta lại binh phát Bành Thành quốc, cùng Mạnh Đức hình thành thế ỷ dốc, cứ như thế, Từ Châu tất định một trận chiến là định.

Ánh mắt Trần Húc đảo qua trên thân mọi người, mày hơi nhíu lại nói: Người như Đào Khiêm thích chơi tiểu âm mưu, Bản vương trước đó nhiều lần thanh danh bị tổn hại, đã sớm tra rõ, chính là do Đào Khiêm giở trò sau lưng.

Lời này vừa nói ra, đám người không khỏi quần tình kích phẫn.

Triệu Vân đứng dậy nói: Chúa công, Triệu Vân đời này ghét nhất là loại người hành sự tiểu nhân như thế.

Ta nguyện suất Bạch Mã Nghĩa Tòng làm tiên phong, trợ chúa công cầm xuống Từ Châu.

Trần Húc vừa định nói, thấy Trương Tú cũng đằng một tiếng đứng lên.

Lãng thanh nói: Sư phụ, Đào Khiêm lão thất phu kia cư nhiên dám nhục thanh dự sư phụ ta, ta nguyện suất Tây Lương Thiết Kỵ làm tiên phong, san bằng Từ Châu.

Đang khi nói chuyện, hắn một mặt hi vọng nhìn Trần Húc.

Ánh mắt Trần Húc nhìn chăm chú Trương Tú nói: Hữu Duy, lần này xuất binh, sẽ lấy Tử Long làm chủ tướng, ngươi làm phó tướng, có dị nghị gì không.

Trương Tú lắc đầu nói: Sư phụ, đệ tử tịnh không dị nghị.

Tốt.

Trên mặt Trần Húc lộ ra vẻ hài lòng nói, Đã như vậy, liền do hai người các ngươi làm tiên phong, công lược Từ Châu.

Dạ.

Hai người nãi là đồng môn sư huynh đệ, quan hệ tự nhiên không giống bình thường, hai người cùng nhau đại hỉ, lập tức khom người ứng mệnh.

Trần Húc sau đó nhìn về phía tất cả mọi người tại trường nói: Thái Sử Tử Nghĩa, Điển Vi, Hứa Trọng Khang Hứa Chử, Tôn Văn Đài Tôn Kiên, Tôn Trọng Mưu Tôn Quyền, Trương Văn Viễn Trương Liêu, Cao Bá Bình Cao Thuận, Trần Thúc Chí Trần Đáo, Ngụy Văn Trường Ngụy Diên, chờ lệnh theo Bản vương, làm trung quân, binh phát Từ Châu.

Đám người vội vàng đứng dậy, hướng về phía Trần Húc ôm quyền nói: Dạ.

Trần Húc nhìn về phía bọn người Quách Gia nói: Lần này, cần Quách Phụng Hiếu, Tuân Công Đạt Tuân Du, Giả Văn Hòa Giả Hủ, Điền Nguyên Hạo Điền Phong, Từ Nguyên Trực Từ Thứ theo Bản vương cùng xuất chinh, vì Bản vương xuất mưu bày kế.

Dạ.

Bọn người Quách Gia cùng nhau ứng dạ.

Tùy tức Trần Húc nhìn về phía Tuân Úc, Lỗ Túc, Trần Quần bọn người nói: Như thế, làm phiền chư vị tọa trấn Dự Châu.

Đang khi nói chuyện, hướng về phía mấy người ôm quyền thi lễ.

Mấy người hoảng mang đáp lễ, Lỗ Túc đáp: Chúa công, đây là bổn phận của chúng tôi, chúa công vạn vạn vật đừng làm như thế.

Trần Húc đại thủ vung lên nói: Lần này binh phát Từ Châu, xin chư vị tận tâm mới được.

Chờ ngày công thành, ta sẽ vì chư vị khánh công.

Đa tạ chúa công.

Đám người ầm vang ứng dạ.

Lập tức, mọi người nhao nhao hướng về phía bên ngoài đi ra.

Quách Gia, tựa hồ nghĩ tới điều gì, cố ý lưu lại cuối cùng.

Khóe miệng Trần Húc mang theo một tia hồ độ.

Hắn lãng thanh cười nói: Xem ra, Phụng Hiếu cùng Bản vương nghĩ đến một chỗ rồi.

Quách Gia nghe vậy cười nói: Chúa công, Đào Khiêm một mực giam lỏng hai vị Tiểu hoàng môn, đây chính là chỗ chúng ta có thể lợi dụng.

Không sai.

Hành động này của Đào Khiêm là kháng chỉ bất tuân, chính là đại tội.

Tuân Du cũng tiến lên một bước nói.

Tuân Úc gật đầu cười nói: Thừa cơ hội tốt này, chúng ta không

bằng đem một cọc tội hành của Đào Khiêm vạch trần, cứ như thế, chiến lực dưới trướng hắn tất định đại thụ ảnh hưởng.

Không sai.

Chương 414

Lời chư vị nói rất có đạo lý.

Trần Húc nghe vậy cười.

Đang khi nói chuyện, hắn giơ giơ một cái quyển trục trong tay nói: Chư vị, nhìn xem, đây là cái gì.

Đám người ngẩng đầu nhìn lại, cùng nhau liền sững sờ.

Dáng dấp kia, phân minh chính là.

Thánh chỉ.

Lại nghe Trần Húc đạm nhiên cười nói: Không sai.

Chính là Thánh chỉ, là chiếu thư Bản vương vừa mới mời Bệ hạ tự tay viết.

Trong đó la liệt tội trạng kháng chỉ bất tuân của Đào Khiêm.

Nói xong, hắn đem Thánh chỉ trong tay triển khai trên trác án.

Nhìn Thánh chỉ trước mắt, từng người bọn họ toàn bộ đều vui vẻ ra mặt.

Tuân Úc không kìm được cảm thán: Có một phần thánh chỉ này ở đây, Đào Khiêm lần này không còn chút đường lui nào.

Không sai.

Quách Gia gật đầu nói, Hành động này của Chúa công trực tiếp đánh tan sĩ khí dưới trướng Đào Khiêm.

Tuân Du, Giả Hủ và những người khác cũng đều tán thán không thôi.

Trần Húc lại chỉ cười nhạt: Không sai, có thánh chỉ này, Bản

vương xem Đào Khiêm kia giấu giếm thế nào.

Tuân Úc không khỏi cảm thán: Chúa công quả nhiên như thần.

Cư nhiên sớm đã tính trước một bước, sớm đã xin tốt thánh chỉ.

Nói đoạn, hắn hướng về phía Trần Húc cúi người thật sâu: Chúa công như thần, Tuân Úc tự thẹn không bằng.

Đám người cũng đồng loạt khom người nói: Chúa công như thần, ngô đẳng tự thẹn không bằng.

Trần Húc cười nhạt, đỡ mọi người dậy.

Lông mày hắn khẽ nhíu lại.

Hay là viết một bài hịch văn, liệt kê hết tội trạng của Đào Khiêm, rồi phát cho các lộ chư hầu.

Đúng lúc này, thanh âm của hệ thống vang lên trong đầu Trần Húc.

Đinh, kiểm tra đo lường túc chủ gặp phải lựa chọn, nhiệm vụ hệ thống đổi mới, thỉnh lựa chọn.

Lựa chọn một: Không phát hịch văn.

Nhiệm vụ khen thưởng: Hoàng kim trăm lượng.

Lựa chọn hai: Đem tội trạng của Đào Khiêm liệt kê hết ra, dùng phương thức hịch văn phát đi.

Nhiệm vụ khen thưởng: Đặc tính Điều Phối.

Đặc tính Điều Phối: Khi binh mã dưới trướng vận chuyển, lượng vận chuyển gia tăng, tổn hao giảm xuống rõ rệt.

Nhìn nhiệm vụ hệ thống, Trần Húc cười nhạt.

Còn cần phải chọn sao.

Ngay lập tức, hắn nói thầm trong lòng: Hệ thống, ngã chọn lựa chọn hai.

Ngay sau đó, Trần Húc cười to nói: Chư vị, theo ý kiến của Bản vương, chi bằng ngã viết một bài hịch văn thanh thảo Đào Khiêm.

Đến lúc đó, lại đem nội dung thánh chỉ sao chép một phần, đính kèm phía sau hịch văn.

Lại đem nội dung này truyền khắp các đại chư hầu.

Đến lúc đó, Đào Khiêm dù có trốn khỏi Từ Châu, cũng không ai dám thu lưu.

Diệu.

Thật sự là diệu.

Quách Gia vỗ tay cười to, Như vậy, danh tiếng của Đào Khiêm sẽ triệt để không còn tồn tại.

Không sai.

Tuân Úc gật đầu, Đào Khiêm kẻ này nhìn như một người hiền lành, nhưng phía sau làm nhiều việc bất nghĩa.

Hành động này của Chúa công, đại thiện.

Đám người đều khen hay.

Lúc này, Trần Húc cười to: Chư vị, ai chấp bút viết một bài hịch văn đây.

Đám người đều nhìn về phía Trần Húc.

Trần Húc không khỏi ngẩn ra.

Lại nghe Quách Gia cười nói: Thư pháp của Chúa công nãi là đương thế nhất tuyệt.

Chỉ sợ Đại Kinh mười ba châu không ai có thể so sánh.

Cơ hội tốt bực này, chính là lúc Chúa công đại triển thân thủ.

Tuân Úc lộ vẻ tò mò: Thư pháp của Chúa công, thật sự lợi hại như

vậy.

Văn Nhược mới tới, đối với việc này không hiểu rõ cũng là bình thường.

Điền Phong vuốt râu cười khẽ, Ngay cả Chung Diêu, cũng phải tôn xưng Chúa công một tiếng sư tôn.

Lời này vừa nói ra, đám người Tuân Úc đều sững sờ tại chỗ.

Chung Diêu là ai.

Đó chính là đương thế thư pháp danh gia.

Một câu không khoa trương mà nói, thư pháp Chung Diêu nãi là đương thế đệ nhất.

Nhân vật như vậy, cư nhiên là đệ tử của Chúa công.

Việc này vị miễn cũng quá mức không thể tin nổi.

Tuân Úc tò mò nói: Cư nhiên có chuyện này.

Việc này sao có thể là giả.

Điền Phong bộ dáng tự đắc.

Nếu người không biết chuyện nhìn vào, còn tưởng rằng hắn mới là sư tôn của Chung Diêu.

Từ Thứ gật đầu nói: Không sai.

Việc này mọi người đều tận mắt chứng kiến, hỏi một chút liền biết.

Trên mặt Lỗ Túc cũng lộ ra vẻ kinh kỳ.

Hắn biết thư pháp của Trần Húc lợi hại, nhưng không biết ngay cả đương thế đệ nhất thư pháp đại gia Chung Diêu cũng phải bái Chúa công làm sư.

Thư pháp của Chúa công cũng thực sự kinh khủng rồi.

Trần Húc thấy không từ chối được, chỉ đành cười nhạt nói: Đã như vậy, vậy liền do Bản vương chấp bút đi.

Lời này vừa nói ra, mấy người chung quanh đã sớm bận rộn.

Người dọn dẹp bàn án, người mài mực.

Làm xong những việc này, từng người một giống như đứa bé hiếu kỳ, đều đứng bên cạnh Trần Húc.

Quách Gia khẽ nhướn mày, lập tức đưa tay đoạt lấy thỏi mực cầm trong tay.

Tuân Du và Từ Thứ hai người đều lộ vẻ thất vọng.

Không ngờ tốc độ của Phụng Hiếu cư nhiên nhanh như vậy.

Trần Húc suy tư một chút, liền bắt đầu viết.

Vừa hạ bút, đám người đều ngẩn ra.

Tuân Úc càng lộ vẻ kinh ngạc.

Hắn biết Chúa công nãi là toàn tài.

Cái gọi là toàn tài, chính là nội chính, quân lược, pháp lý gia học không gì không giỏi.

Tự nhiên thư pháp cũng là một phương đại gia.

Nhưng hôm nay nhìn Trần Húc hạ bút, liền biết công lực của Chúa công tất định phi đồng nhất bàn.

Quả nhiên.

Chữ đầu tiên vừa ra, hắn liền sững sờ tại chỗ.

Đây thật sự là chữ mà thế gian có thể viết ra sao.

Trong chữ kia phảng phất thấu ra vô cùng thâm nghĩa, khiến người ta không tự chủ được mà trầm say trong đó.

Nhưng ngay sau đó, cả người hắn chấn động.

Thân thể không tự chủ được lùi lại phía sau.

Lúc này mới phát hiện, Trần Húc vừa vặn viết đến chữ Sát.

Đợi khi hồi thần, Trần Húc đã viết xong.

Hắn nhìn về phía quyển sách trước mặt.

Cả thiên văn chương độ dài không lớn, nhưng lại thấu ra một cỗ lẫm nhiên sát khí.

Nay phụng chiếu thư Thiên tử thảo phạt phản tặc Đào Khiêm.

Nay có Hạ Bì Quận Khuyết Tuyên mưu phản, tự xưng Thiên tử, Đào Khiêm không nghĩ thảo nghịch lại cùng Khuyết Tuyên hợp mưu, đây là bất thần.

Chương 415

Tội thứ nhất.

Thiên tử hạ chiếu, Đào Khiêm kháng chỉ không tuân, khấu áp Thiên sứ.

Đây là bất trung.

Tội thứ hai.

Nhiều lần vô trung sinh hữu, bịa đặt hoang ngôn, vu cáo Bản vương, là bất nghĩa.

Tội thứ ba.

Phủ khố có lương, lại lén lút tư tàng, khiến bách tính đoạn lương.

Là bất lương.

Tội thứ tư.

Nay phụng Thiên tử thân bút chiếu thư, tảo bình phản quốc nghịch tặc Đào Khiêm.

Nếu lão tặc Đào Khiêm biết thời thế, mau chóng thúc thủ chịu trói.

Nếu kẻ nào ngu xuẩn mất khôn, Giết Không Tha.

Nếu có người tàng nặc, tung dung, tư trợ, coi như đồng lõa phản quốc, xử theo tội phản quốc.

Giết Không Tha.

Đám người nhìn hịch văn trước mắt.

Nhất thời, toàn bộ đều thâm hãm trong đó.

Ẩn ước, bọn họ dường như nhìn thấy vô số binh qua đang hướng về phía mình tập kích.

Trần Húc gác bút, cười nhạt nói: Người đâu, đem hịch văn này sao chép nhiều bản, truyền đến tay các lộ chư hầu.

Chỉ là, điều khiến hắn kinh ngạc là, bên cạnh cư nhiên không có một ai đáp lại.

Hắn kinh ngạc nhìn về phía mấy người chung quanh, mới phát hiện sắc mặt ai nấy đều tái nhợt.

Trần Húc khẽ quát một tiếng: Tỉnh.

Mấy người không tự chủ được lùi lại vài bước, lúc này mới hồi thần.

Quách Gia lau mồ hôi trên trán, cười khổ một tiếng nói: Bài hịch văn này của Chúa công thực sự lợi hại.

Không sai.

Đặc biệt là hai chữ Giết không tha kia, cư nhiên có một cỗ sát ý tập kích tới, khiến người ta tránh cũng không thể tránh.

Tuân Úc cũng cảm thán một tiếng.

Phối hợp với gương mặt lược có chút tái nhợt kia, ngược lại pha có sức thuyết phục.

Đám người nghị luận ầm ĩ.

Trần Húc thì cười nhạt nói: Đem hịch văn này sao chép nhiều bản, truyền đến tay các lộ chư hầu.

Nhạ.

Lỗ Túc tiến lên một bước, chủ động nhận lấy.

Đám người sững sờ, lập tức tranh nhau nhìn về phía bài hịch văn trong tay Lỗ Túc.

Trần Húc lắc đầu, liền đi ra ngoài.

Chỉ là khắc sau, lông mày hắn khẽ động.

Hắn biết những chiến dịch kinh điển đời sau, trong đó chiêu tâm lý chiến thuật kia chơi thực sự rất lưu loát.

Lập tức, Trần Húc nhìn Lỗ Túc và mọi người nói: Nhớ kỹ sao chép thêm vài bản, đến lúc đó phân phát tại các nơi ở Từ Châu.

Mấy người vốn đang tranh nhau xem hịch văn, sau khi nghe Trần Húc nói đều sững sờ.

Ngay sau đó, Tuân Úc cười to: Không sai.

Một chiêu rút củi dưới đáy nồi này của Chúa công quả nhiên lợi hại chi cực.

Chính là như thế, chỉ vì một chiêu này, liền đáng uống một chén lớn.

Quách Gia cũng mang theo vài phần lười biếng nói.

Cũng tại lúc này, trong đầu Trần Húc, thanh âm hệ thống lại vang lên.

Đinh, chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ, đạt được nhiệm vụ khen thưởng: Đặc tính Điều Phối.

Đặc tính Điều Phối: Khi binh mã dưới trướng vận chuyển, lượng vận chuyển gia tăng, tổn hao giảm xuống rõ rệt.

Trong lòng Trần Húc đại hỉ.

Tam quân chưa động, lương thảo đi trước.

Từ đó có thể biết tầm quan trọng của lương thảo.

Nhưng đến tận thời Hán mạt, Trần Húc mới phát hiện sự gian nan của việc vận chuyển lương thảo.

Đời sau có xe lửa, có tàu thuyền, có ô tô, nhưng Hán mạt chỉ có

thể dựa vào ngựa thồ người kéo.

Lại thêm tình trạng đường xá cực kém, có những nơi thậm chí không có đường, cần đội vận tải mở đường.

Như vậy liền tạo thành khó khăn trong vận chuyển.

Tương ứng, tổn hao vận chuyển cũng theo đó tăng lên.

Không chút khoa trương mà nói, quân lương có hơn một nửa là bị tổn hao trên đường.

Nếu khoảng cách kéo dài, có thể vận chuyển ba thành quân lương đến tiền tuyến đã là cực kỳ ra sức rồi.

Đặc tính Điều Phối này, trong việc giải quyết vấn đề này có hiệu quả rõ rệt.

Có lẽ khi cự ly gần thì hiệu quả không nhìn ra, nhưng khi cự ly kéo dài, hiệu quả sẽ đột hiển.

Ngày hôm đó, hịch văn liền được sao chép nhiều bản, phát đi khắp các châu các nơi ở Đại Kinh.

Nhìn hịch văn trước mắt, Viên Thiệu không khỏi nhíu mày.

Hắn cùng Đào Khiêm thuộc về trận doanh khác nhau, vốn không nên tương trợ Đào Khiêm.

Chỉ là hiện nay thế lực Trần Húc quá lớn, nếu Đào Khiêm lại vong, đến lúc đó Trần Húc nắm giữ ba địa bàn Dự Châu, Duyện Châu, Từ Châu cùng với Kinh Châu Nam Dương Quận.

Lại thêm Duyện Châu tiếp giáp Ký Châu, dưới tình huống bình thường, chỉ sợ cũng sẽ tương đối phiền toái.

Quách Đồ tiến lên một bước nói: Chúa công, theo ý kiến của ta, chúng ta chi bằng âm thầm tư trợ Đào Khiêm kia.

Chỉ cần Đào Khiêm có thể cùng Trần Húc giằng co, ta liền có cơ hội từ Duyện Châu giáp kích.

Không sai.

Phùng Kỷ cũng gật đầu tán thành, Hiện nay Công Tôn Toản tại Giới Kiều đại bại dưới tay quân ta, đang lúc hưu dưỡng sinh tức, không dám động binh với quân ta.

Lúc này nếu Đào Khiêm có thể cầm chân Trần Húc, tắc Duyện Châu định hĩ.

Chúa công, không thỏa a, Chúa công.

Thẩm Phối nghe vậy, lớn tiếng tật hô, Chúa công, Đào Khiêm nãi là nghịch tặc.

Nếu việc này tiết lộ ra ngoài, liền đồng nghĩa mưu nghịch a Chúa công.

Quách Đồ vung tay áo nói: Ngươi biết cái gì, việc này chúng ta chỉ cần cẩn thận một chút, tự nhiên có thể bảo đảm vô ngu.

Viên Thiệu gật đầu nói: Như vậy, liền theo kế sách của Quách Đồ, Phùng Kỷ.

Thẩm Phối quỳ rạp trên đất, lớn tiếng hô: Chúa công, không thể a, trên đời không có bức tường nào gió không lọt qua được đâu.

Viên Thiệu hừ lạnh một tiếng, lập tức dương trường bỏ đi.

Ngay sau đó, hai người Quách Đồ và Phùng Kỷ cũng đi theo, chỉ để lại một mình Thẩm Phối quỳ phục trên đất.

Kinh Châu.

Lưu Biểu nhìn bức thư tín trước mắt, trên trán lấm tấm mồ hôi.

Hắn vốn có tâm tư tư trợ Đào Khiêm, nhưng dưới chiếu thư này,

hắn rốt cuộc không dám sinh ra chút ý nghĩ tư trợ nào nữa.

U Châu.

Công Tôn Toản bưng hịch văn của Trần Húc, càng xem càng hài lòng.

Chương 416

Không sai.

Không ngờ Tống Vương cư nhiên có khí độ như vậy, ngày sau nhất định phải gặp mặt một lần.

Từ Châu.

Đào Thương và Đào Ứng hai người vội vã chạy vào Châu Mục phủ.

Hướng về phía Đào Khiêm lớn tiếng hô: Phụ thân đại nhân, họa sự rồi.

Họa sự rồi.

Đào Khiêm hừ lạnh một tiếng: Thương nhi, Ứng nhi, cứ đại hô tiểu khiếu như vậy, còn ra thể thống gì.

Chê vi phụ chưa đủ phiền lòng sao.

Đào Thương, Đào Ứng hai người vội vàng ngậm miệng, cung kính đứng bên cạnh.

Đào Khiêm trừng mắt nhìn hai người.

Mấy ngày nay, hắn ăn không ngon, đêm không ngủ được, mấy ngày xuống dốc, tóc đã hoa râm không ít.

Hắn từ trên giường ngồi dậy nói: Có chuyện gì, mau nói.

Đào Thương cung thân nói: Phụ thân đại nhân, có. có.

Có nửa ngày cũng không nói ra được một câu hoàn chỉnh.

Đào Khiêm không khỏi đại nộ.

Thôn thôn thổ thổ, còn ra thể thống gì.

Còn không mau nói cho ta.

Đào Thương bão quyền nói: Phụ thân đại nhân, ngài. ngài xem đi.

Nói đoạn, từ trong tay áo lấy ra một phần văn thư, đưa lên.

Đào Khiêm đưa tay nhận lấy, khẽ hừ một tiếng.

Mở văn thư ra, tay hắn run lên, cả phần văn thư rơi xuống đất.

Đăng, đăng, đăng.

Cả người hắn lùi lại phía sau vài bước, rồi đặt mông ngồi phịch xuống đất.

Trên trán, trên mặt hắn đầy mồ hôi lạnh.

Sắc mặt cũng sớm tái nhợt một mảnh.

Hồi lâu sau mới rốt cục hồi thần.

Cái này. từ nơi nào tới.

Đào Khiêm chỉ vào văn thư trên mặt đất, run giọng hỏi.

Văn thư này thực sự quá tê lợi sắc bén.

Mỗi một câu nói đều phảng phất chọc trúng yếu hại của hắn.

Phụ thân đại nhân, khi con đi trên phố, ngang qua bảng thông báo, phát hiện tất cả mọi người đều đang xem.

Con chen vào xem, mới phát hiện nãi là văn thư này.

Con liền xé nó xuống.

Đào Thương đáp.

Cái gì.

Nghe lời Đào Thương, Đào Khiêm cả người rùng mình một cái.

Không dám tin tưởng nhìn về phía Đào Thương và Đào Ứng: Có từng thấy người nào dán không.

Đào Thương và Đào Ứng hai người đều lắc đầu.

Đào Khiêm hướng ra ngoài hừ lạnh một tiếng: Người đâu.

Mấy vị thân vệ vọt vào, hướng về phía Đào Khiêm cung thân nói: Chúa công.

Tra.

Cho ta tra.

Cho ta toàn thành lục soát.

Vụ tất đem toàn bộ văn thư tìm ra hết.

Đào Khiêm giận dữ nói.

Nhạ.

Thân vệ nhao nhao lao ra ngoài.

Ngay sau đó, từng đội binh mã đi lên đường phố, bắt đầu từng cái lục soát.

Mấy canh giờ sau, thân vệ mang theo văn thư lục soát được trở về Châu Mục phủ.

Đào Khiêm đại hỉ, lập tức nghênh đón.

Chỉ là khi nhìn thấy trong tay thân vệ chỉ có cô linh linh nửa phần văn thư, cả người hắn đều không tốt.

Xong rồi.

Lần này xong đời rồi.

Đào Khiêm thân thể mềm nhũn, suýt ngã xuống đất.

Đào Thương thấy thế vội vàng tiến lên đỡ lấy Đào Khiêm.

Lập tức khuyên nhủ: Phụ thân đại nhân, chúng ta chỉ cần cự tuyệt không thừa nhận là được rồi.

Không thừa nhận.

Không thừa nhận thì có tác dụng gì a.

Đào Khiêm lão lệ tung hoành nói, Phía sau còn có thánh chỉ a.

Từ Châu thành nội.

Bách tính từng nhóm tụ tập lại một chỗ, nghị luận ầm ĩ.

Nhìn vào giữa, hách nhiên bày biện một tờ văn thư.

Chữ viết trên văn thư rồng bay phượng múa, không giống phàm thể.

Hách nhiên là hịch văn do Trần Húc đích thân viết.

Ở giữa có một người dáng dấp thư sinh đang tỉ mỉ giảng giải cho những người xung quanh.

Sau đó, đám người một mảnh xôn xao.

Không thể nào.

Không phải vẫn nói Đào Châu Mục là quan tốt sao.

Là người tốt sao.

Hừ.

Quan tốt.

Đại Kinh ta ngoại trừ Tống Vương ra, còn có quan tốt sao.

Cũng không nhìn xem, Tống Vương đích thân viết thư, phía sau có thánh chỉ, còn có thể là giả.

Tống Vương thiên lý bôn tập Trường An.

Nếu không có Tống Vương, Đại Kinh sớm đã vong.

Hiện nay ngay cả lời Tống Vương cũng không tin sao.

Ta nói này, lần trước Thiên tử bệ hạ phái thiên sứ đến, ta đều nhìn

thấy.

Chỉ là sau đó hình như bị người của Đào Châu Mục đưa đi, từ đó về sau không còn gặp lại nữa.

Đào Châu Mục cư nhiên là hạng người như vậy, chúng ta ủng hộ hắn làm gì.

Tống Vương sắp tới rồi, chúng ta ủng hộ Tống Vương.

Sự tình như vậy, khắp nơi trên đường phố Từ Châu đều đang phát sinh.

Trần Húc ngồi trong Châu Mục phủ Dự Châu, nghe Từ Thứ báo cáo, hài lòng gật đầu.

Đừng nói, công tâm chi sách quả nhiên bất đồng phàm hưởng.

Chương 417

Cứ như vậy, dân tâm đều tan rã, xem Đào Khiêm kia còn biện pháp gì.

Còn về những thư sinh giảng giải trên đường phố Từ Châu kia.

Khụ.

Dưới trướng Trần Húc có rất nhiều.

Dù sao, Dự Châu thứ không thiếu nhất chính là thế gia.

Thế gia tử đệ, có ai là không biết chữ.

Chớp mắt, ba ngày đã qua.

Hậu viện Tống Vương phủ.

Trần Húc nhẹ nhàng gạt cánh tay đang ôm mình của Điêu Thuyền ra, bắt đầu mặc quần áo.

Chỉ là, không biết từ lúc nào, một đôi tay mềm mại đã nắm lấy khôi giáp của hắn.

Ngay sau đó, một đạo thanh âm mỹ diệu vang lên bên tai hắn.

Phu quân, để thiếp thân hầu hạ chàng mặc khôi giáp nhé.

Trần Húc quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy bên cạnh hắn, một khuôn mặt tuyệt mỹ hiện ra, hách nhiên chính là Điêu Thuyền.

Trần Húc nhẹ nhàng ừ một tiếng.

Ngay sau đó, Điêu Thuyền liền bận rộn bên cạnh hắn.

Đúng lúc này, một tiếng gõ cửa vang lên bên ngoài.

Phu quân, dậy chưa.

Điêu Thuyền vui vẻ nói: Là Diễm nhi tỷ tỷ.

Nói đoạn, nàng nhìn Trần Húc một cái.

Trần Húc gật đầu, Điêu Thuyền mới chạy chậm ra mở cửa phòng.

Theo cửa phòng mở ra, Thái Diễm cất bước đi vào.

Đến bên cạnh Trần Húc, nàng doanh doanh thi lễ: Phu quân.

Ân.

Trần Húc gật đầu nói, Phu nhân cũng dậy sớm thật.

Phu quân sắp phải lên chiến trường, trong lòng thiếp thân lo lắng, căn bản không thể an giấc.

Thái Diễm nói, mặt lộ vẻ ưu tư.

Dứt lời, nàng liền nhào vào trong ngực Trần Húc.

Trần Húc nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng nàng, cười nhạt nói: Yên tâm đi, phu quân của nàng thần dũng vô địch.

Bằng vào Đào Khiêm lão tiểu tử kia, lại làm sao là đối thủ của ta.

Ân.

Thái Diễm nhẹ nhàng ừ một tiếng.

Sau một hồi âu yếm, Trần Húc rốt cục mặc xong khôi giáp.

Lập tức, Trần Húc long hành hổ bộ, đi ra ngoài.

Bên ngoài Tống Vương phủ, văn võ chúng nhân đã sớm tụ tập ở đó.

Thấy Trần Húc đi ra, đồng loạt hướng về phía Trần Húc cung thân hành lễ: Tham kiến Chúa công.

Trần Húc cười nhạt nói: Chư vị miễn lễ đi.

Sau đó nhìn về phía Lỗ Túc, Tuân Úc cùng Trần Quần nói: Lần này lao phiền chư vị thủ hộ Dự Châu.

Đám người đồng loạt cung thân.

Chúa công xin yên tâm, ngã nhất định sẽ không để Chúa công thất vọng.

Lỗ Túc nghiêm túc đáp.

Tốt.

Trần Húc vỗ vỗ vai mấy người Lỗ Túc, Tuân Úc, Trần Quần, rồi mới phi thân lên Xích Thố Mã.

Lập tức, đại thủ vung lên: Xuất phát.

Trong giáo trường Dĩnh Xuyên.

Dưới hiệu lệnh của Trần Húc, vô số chiến mã hí vang.

Ngay sau đó, từng đội binh sĩ tinh nhuệ từ trong giáo trường đi ra.

Trên đường đi, bách tính đứng hai bên đường hoan tống, tự nhiên là điều tất nhiên.

Sau khi ra khỏi Dĩnh Xuyên, tốc độ đại quân bắt đầu tăng lên.

Một đường chạy nhanh, rất nhanh đã đến biên cảnh Từ Châu.

Từ Châu, Châu Mục phủ.

Một tên thám tử vội vã chạy vào.

Nhìn thấy Đào Khiêm, cung thân thi lễ nói: Chúa công, Tống Vương.

Tống Vương đánh tới rồi.

Cái gì.

Thẻ tre trong tay Đào Khiêm rơi xuống đất.

Hắn không dám tin nói: Cái gì.

Chúa công, quân đội Tống Vương đã tới biên cảnh Bành Thành Quốc của Từ Châu ta.

Thám tử báo cáo.

Nhanh như vậy.

Đào Khiêm lông mày nhíu chặt, nói, Bên cạnh Bành Thành Quốc chính là Hạ Bì Quận.

Nếu để Trần Húc chiếm được Bành Thành Quốc, vậy làm sao cho tốt.

Lập tức, hắn hướng ra ngoài cao giọng quát: Người đâu.

Thân vệ vội vàng đi vào.

Truyền mệnh lệnh của ta, mệnh Tào Hoành, Tào Báo mau chóng đến gặp ta.

Đào Khiêm cao giọng quát.

Thân vệ lập tức đi ra.

Không bao lâu sau, hai người Tào Hoành và Tào Báo đã đến Châu Mục phủ.

Hướng về phía Đào Khiêm đồng loạt thi lễ: Chúa công.

Đào Khiêm gật đầu, làm ra bộ dáng đạm nhiên nói: Lần này Trần Húc đã tới biên cảnh Bành Thành Quốc, sắp sửa công đánh Bành Thành Quốc.

Hiện nay cần người tức tốc đến Bành Thành Quốc ngăn chặn Trần Húc công kích, không biết trong hai người vị nào nguyện ý.

Tào Báo cười to hai tiếng nói: Có gì khó.

Thành Bành Thành Quốc cao hào sâu, há lại dễ dàng bị công hạ

như vậy.

Thuộc hạ nguyện suất một vạn Đan Dương tinh binh, giúp Chúa công lui địch.

Tốt.

Đào Khiêm nghe vậy đại hỉ.

Nhưng ngay sau đó, hắn thoáng có chút do dự.

Đan Dương tinh binh nãi là binh mã hắn ỷ trọng nhất, có thể có được ba vạn Đan Dương tinh binh cũng là nhờ hắn là người Đan Dương.

Sở dĩ có thể lấy được Từ Châu, Đan Dương tinh binh công lao không nhỏ.

Chỉ là hiện nay phải chia ra một vạn, hắn làm sao nỡ.

Hắn cắn răng một cái nói: Ngã cho ngươi năm ngàn Đan Dương tinh binh, cộng thêm một vạn binh mã tinh nhuệ khác, thế nào.

Tào Báo đối với Đan Dương tinh binh trong tay Đào Khiêm đã sớm thèm thuồng đã lâu.

Lập tức sảng khoái đáp: Nhạ.

Sau đó liền đi tới giáo trường, chuẩn bị điểm tề binh mã, tiến về phía tây Bành Thành Quốc.

Đào Khiêm chuyển sự chú ý sang Tào Hoành.

Hắn nói: Tào Hoành, hiện nay Trần Húc đến từ phía tây, vậy Tào Tháo ở phía bắc tất định sẽ thừa cơ hành động.

Ngã cho ngươi năm ngàn Đan Dương tinh binh, năm ngàn binh sĩ tinh nhuệ khác, chặn đứng Tào Tháo công kích, thế nào.

Tào Hoành cười to hai tiếng: Chúa công yên tâm, Tào Tháo dễ

dàng bại dưới tay Trần Húc như vậy, chỉ là một con hổ giấy mà thôi.

Nói đoạn, hắn bão quyền với Đào Khiêm: Lần này, ngã định trợ Chúa công phá Tào tặc kia.

Tốt.

Đào Khiêm đại hỉ.

Lập tức, Tào Hoành cũng mang theo đại quân dưới trướng, đi về phía huyện Lương Thành ở biên giới Đông Hải Quận và Hạ Bì Quận.

Trong quân trướng Tào Tháo.

Tào Tháo nhìn thư tín trong tay, cười to nói: Tốt.

Chúa công rốt cục đồng ý cho ta tiến công rồi.

Hạ Hầu Đôn, Hạ Hầu Uyên hai người tinh thần đều chấn động.

Chương 418

Hạ Hầu Đôn ném bát rượu trong tay đi.

Ba.

Bát rượu vỡ tan tành, Hạ Hầu Đôn lại cười to một tiếng nói: Mạnh Đức, Hạ Hầu Đôn ta thỉnh cầu xuất chiến.

Tào Tháo cũng đại hỉ, đứng dậy nhìn binh mã dưới trướng cười to nói: Tốt.

Ngã điểm tề binh mã, xuất binh.

Biên cảnh Bành Thành Quốc.

Trần Húc suất lĩnh binh mã dưới trướng, một đường chạy nhanh, tiến vào biên cảnh Bành Thành Quốc.

Đúng lúc này, một thám tử phi mã báo cáo: Chúa công, tiên phong Tử Long tướng quân của chúng ta đã giao chiến với quân Từ Châu rồi.

Trần Húc nghe vậy thản nhiên nói: Không ngờ phản ứng của Đào Khiêm cũng khá nhanh đấy chứ.

Có biết đối phương là ai lĩnh binh không.

Khởi bẩm Chúa công.

Tướng lĩnh cầm quân của đối phương tên là Tào Báo.

Thám tử báo cáo.

Tào.

Tào Báo.

Trong lòng Trần Húc nghi hoặc.

Tào Báo.

Thực lực Tào Báo không mạnh a.

Bất quá dưới trướng Từ Châu, hai cha con Trần Khuê, Trần Đăng cũng pha vi ghê gớm.

Hai người này nãi là văn chức, có khả năng làm quân sư lần này chăng.

Lập tức, hắn tuân vấn: Có từng thấy quân sư của bộ khúc Đào Khiêm không.

Quân sư.

Thám tử lắc đầu, Bộ khúc của Tào Báo tịnh không có quân sư.

Trần Húc khẽ nhíu mày: Thôi được, ta lên trước xem sao.

Trên tường thành Bành Thành Quốc.

Một vị lão giả nhìn xuống hai quân đang giao phong phía dưới.

Trên mặt ông đầy vẻ lo lắng nói: Làm sao cho tốt đây.

Bên cạnh có người khuyên: Trần Quốc tướng, Tào Báo kia nhất ý cô hành, chấp ý muốn xuất chiến, cho dù bại, cũng không trách được lên đầu ngài a.

Lão giả kia, chính là Trần Khuê.

Hồ đồ a.

Trần Khuê vỗ đùi nói, Thật là hồ đồ a.

Dưới trướng Tào Báo có một vạn năm ngàn binh mã tinh nhuệ, trong đó năm ngàn càng là Đan Dương tinh binh.

Chiến lực của Đan Dương tinh binh há có thể so sánh với binh mã bình thường.

Nếu dùng để thủ thành, hy vọng Bành Thành ta thủ trụ sẽ lớn hơn

rất nhiều.

Thiên tướng bên cạnh nói: Trần Quốc tướng, đã như vậy, chi bằng ngã liền minh binh, gọi hắn trở về.

Đúng lúc này, nhìn thấy có một đội đại quân từ xa lao tới.

Người đi đầu một thân khôi giáp bá khí, tay cầm một cây trường thương, dưới háng là một con chiến mã đỏ rực.

Trần Khuê thở dài một tiếng: Tống Vương đích thân tới, Tào Báo hưu hĩ xong đời.

Trần Húc một ngựa đi đầu, nhìn về phía trước đang chiến thành một đoàn.

Triệu Vân đang dẫn ba ngàn Bạch Mã Nghĩa Tòng xung sát.

Triệu Vân nhiều lần muốn đối chiến với chủ tướng đối phương, nhưng chủ tướng đối phương lại luôn trốn tránh Triệu Vân.

Triệu Vân một đường xung sát, lại thủy chung không cách nào bắt được đối phương.

Phía bên kia, Trương Tú dẫn năm ngàn Tây Lương Thiết Kỵ chiến cùng một vạn người đối phương.

Theo lý thuyết Trương Tú chỉ có năm ngàn người, nhưng chiến huống lại toàn diện chiếm ưu.

Trần Húc khẽ nhíu mày.

Nhìn về phía đối diện Tử Long, chủ tướng kia cũng mang theo năm ngàn binh mã.

Triệu Vân tuy chỉ có ba ngàn Bạch Mã Nghĩa Tòng, nhưng Bạch Mã Nghĩa Tòng dưới sự dẫn dắt của Triệu Vân uy lực thế nào có thể biết.

Tình huống như vậy mà không bắt được năm ngàn binh mã đối phương, chỉ sợ năm ngàn người này không phải binh sĩ bình thường.

Quả nhiên.

Hắn phát hiện chủ tướng đối diện Triệu Vân tuy điều độ năng lực không mạnh, nhưng năm ngàn binh mã kia lại phảng phất tự thành hệ thống.

Chẳng lẽ là Đan Dương tinh binh.

Trần Húc không khỏi có chút thèm thuồng.

Uy lực của Đan Dương tinh binh hắn cũng pha vi hiểu rõ.

Nếu không phải chủ tướng kia không ra sức, bằng không thực lực Đan Dương tinh binh còn muốn mạnh hơn vài phần.

Định tình nhìn lại, thuộc tính của người kia cũng xuất hiện trước mặt hắn.

Tên: Tào Báo Tuổi: 39 Thống suất: 66 Võ lực: 75 Trí lực: 32 Chính trị: 21 Mị lực: 26.

Được rồi.

Nguyên lai là Tào Báo.

Đáng tiếc, thuộc tính của Tào Báo thực sự bình thường.

Mắt thấy Bạch Mã Nghĩa Tòng giao chiến cùng Đan Dương tinh binh, thỉnh thoảng có binh mã tổn thất.

Trần Húc không khỏi có chút đau lòng.

Đúng lúc này, thanh âm hệ thống vang lên trong đầu hắn.

Đinh, kiểm tra đo lường túc chủ gặp phải lựa chọn, hệ thống đổi mới, thỉnh lựa chọn.

Lựa chọn một: Mặc kệ Triệu Vân phá trận.

Nhiệm vụ khen thưởng: Bạch mã một ngàn con.

Lựa chọn hai: Lấy tính mạng Tào Báo, trợ Triệu Vân phá trận.

Nhiệm vụ khen thưởng: Thần cấp tiễn thuật.

Nhìn lựa chọn một, Trần Húc không khỏi ngẩn ra.

Khen thưởng bạch mã một ngàn con.

Như vậy, bạch mã tổn thất trong Bạch Mã Nghĩa Tòng khẳng định bù đắp được.

Nhưng mà.

Thứ thực sự trân quý của Bạch Mã Nghĩa Tòng không phải là bạch mã, mà là người trên bạch mã a.

Trần Húc nhìn sang lựa chọn hai.

Thấy Thần cấp tiễn thuật, trong lòng không khỏi đại hỉ.

Lại là thần cấp kỹ năng.

Uy lực của thần cấp kỹ năng hắn sớm đã biết.

Có cái này thì tốt quá.

Lập tức, hắn nói với hệ thống: Hệ thống, ngã chọn lựa chọn hai.

Đinh, chúc mừng túc chủ lựa chọn thành công, đạt được nhiệm vụ khen thưởng: Thần cấp tiễn thuật.

Không sai.

Cư nhiên liền hạ phát khen thưởng.

Trần Húc từ sau lưng lấy Bá Vương Cung, giương cung lắp tên.

Chương 419

Tay dùng sức, Bá Vương Cung liền bị kéo thành mãn cung.

Băng.

Một tiếng nổ lớn truyền ra.

Mũi tên hướng về phía Tào Báo bay đi.

Ẩn ước gian, phía trước mũi tên có quang mang lấp lóe.

Ngay sau đó, một cỗ tiếng rít gào vang lên.

Tào Báo trong lòng kinh hãi.

Đang định phản ứng thì phát hiện ngực đau nhói.

Cả người hắn liền bị mũi tên kéo rời khỏi chiến mã, bay ngược về phía sau.

Bành.

Cả người nặng nề đập vào một gốc đại thụ phía sau cách đó vài mét.

Sau đó, Tào Báo hoàn toàn không còn khí tức.

Kinh.

Cả chiến trường, tất cả mọi người đều sững sờ tại chỗ.

Ngây ngốc nhìn về phía Tào Báo, cửu cửu vô ngữ.

Mũi tên từ nơi nào bắn tới, cư nhiên có uy lực như thế.

Triệu Vân cũng sững sờ.

Hắn đã dùng không ít biện pháp, nhưng không ngoại lệ đều không thành công.

Nhưng hiện nay, Tào Báo cư nhiên dễ dàng chết như vậy.

Trong lòng hắn khẽ động.

Chẳng lẽ là Chúa công.

Triệu Vân quay đầu nhìn lại.

Quả nhiên.

Ở phía xa, có một viên tướng lĩnh cao ngồi trên Xích Thố Mã, đoan đắc uy phong lẫm lẫm.

Đó chẳng phải là Chúa công Trần Húc sao.

Trong lòng Triệu Vân chấn hám.

Chỉ là, cự ly chừng hơn ba trăm mét, xa như vậy cư nhiên cũng có thể một mũi tên lấy mạng.

Hơn nữa, dư uy một mũi tên này lại kinh khủng như thế.

Địch ta hai bên trên chiến trường lúc này cũng phản ứng lại.

Đồng loạt nhìn về phía Trần Húc.

Nhìn Trần Húc phảng phất như thiên thần hạ phàm, đám binh sĩ dưới trướng Tào Báo ai nấy trong lòng kinh hãi.

Đây thực sự là việc nhân lực có thể làm được sao.

Nhất thời, quân tâm đại loạn.

Triệu Vân cao quát một tiếng: Tào Báo đã chết, hàng giả bất sát.

Trên chiến trường, tiếng hô cao thấp thay nhau vang lên.

Tào Báo đã chết, hàng giả bất sát.

Binh mã dưới trướng Tào Báo không còn lòng dạ chiến đấu, nhao nhao bỏ vũ khí xuống.

Đan Dương tinh binh muốn tái chiến.

Chỉ là, Tây Lương Thiết Kỵ và Bạch Mã Nghĩa Tòng đã rảnh tay phối hợp với nhau, rất nhanh liền thu phục toàn bộ năm ngàn Đan Dương tinh binh.

Xong rồi.

Toàn xong rồi.

Phía xa, trên tường thành Bành Thành Quốc, Trần Khuê nhìn thấy một màn này đau khổ thốt lên.

Dưới trướng hắn chỉ có binh mã bản bộ Bành Thành Quốc, không đến tám ngàn người.

Quan trọng hơn là trong tám ngàn binh mã này, thực sự tinh nhuệ không quá hai ba ngàn người.

Binh lực ít ỏi như vậy muốn đối kháng đại quân Trần Húc, quả thực là chuyện không thể nào làm được.

Thiên tướng dưới trướng tiến lên hai bước nói: Trần Quốc tướng, hay là chúng ta đầu hàng đi.

Đầu hàng.

Trần Khuê cười khổ một tiếng.

Biện pháp này cũng không phải là không có.

Chỉ là, nguyên bản cho dù muốn đầu hàng, cũng phải có một chút vốn liếng mới được.

Như vậy sau khi đầu hàng dưới trướng Trần Húc, ít nhất cũng có thể được coi trọng hơn một chút.

Nhưng hiện nay.

Nghĩ đến lời con trai Trần Đăng, hắn thở dài một tiếng nói: Thôi được.

Đã như vậy, các ngươi theo ta mở cửa thành, nghênh tiếp Tống Vương.

Nhạ.

Thiên tướng lập tức lao xuống.

Trần Khuê chỉnh lại y phục, sau đó đi xuống tường thành.

Trong chiến trường, Triệu Vân bão quyền thi lễ với Trần Húc: Chúa công.

Trần Húc cười nhạt nói: Tử Long quả nhiên thần dũng.

Lần này bắt được năm ngàn Đan Dương tinh binh, ghi một công.

Đối địch với ta chính là Đan Dương tinh binh.

Triệu Vân nói, Thảo nào đám binh mã này khó chơi như vậy.

Trương Tú từ bên cạnh thúc ngựa tới: Sư phụ, Tử Long bắt được Đan Dương tinh binh, cũng có một phần công lao của đệ tử.

Tốt.

Hai người các ngươi đều có công.

Đáng thưởng.

Trần Húc cười to.

Đúng lúc này, một tên thám tử tiến lên bẩm báo: Chúa công, cửa thành Bành Thành mở rồi.

A.

Trần Húc quay đầu nhìn lại.

Quả nhiên.

Ở phía xa, cửa thành Bành Thành đại khai.

Từ trong cửa thành, có một đội nhân mã đi ra, đang hướng về phía

bên này.

Trần Húc hô một tiếng: Tử Long, Hữu Duy, theo Bản vương cùng đi xem một chút.

Nhạ.

Triệu Vân và Trương Tú đồng thanh đáp.

Trần Húc kẹp bụng ngựa, nghênh đón đội nhân mã kia.

Đi gần hơn chút nữa mới thấy rõ, đội nhân viên kia toàn bộ đều không cưỡi chiến mã.

Người đi đầu một thân quan bào, hiển nhiên là một gã quan viên.

Chương 420

Từ xa, người kia liền cao giọng hô: Cung nghênh Tống Vương nhập thành.

Khoảng cách hơn trăm trượng, Xích Thố Mã trong khoảnh khắc liền lướt tới.

Ngay sau đó, Xích Thố Mã hí dài một tiếng, cả con ngựa nhân lập, mới dừng lại trước mặt mọi người.

Trần Húc định tình nhìn lại.

Thuộc tính của người đi đầu cũng xuất hiện trước mặt hắn.

Tên: Trần Khuê, tự Hán Du Tuổi: 53 Thống suất: 55 Võ lực: 10 Trí lực: 86 Chính trị: 80 Mị lực: 69 Đặc tính: Ngôn Độc, Sách Sĩ, Danh Thanh.

Người này chính là Trần Khuê.

Thuộc tính cũng tương đối không tệ.

Nếu dùng để trị lý một quận, ngược lại dư xài.

Nhìn Trần Húc, Trần Khuê thi lễ thật sâu: Thuộc hạ Trần Khuê bái kiến Tống Vương.

Thuộc hạ nguyện ý hiến thành.

Đúng lúc này, thanh âm hệ thống vang lên trong đầu hắn.

Đinh, kiểm tra đo lường túc chủ gặp phải lựa chọn, nhiệm vụ hệ thống đổi mới, thỉnh lựa chọn.

Lựa chọn một: Cự tuyệt Trần Khuê hiến thành.

Nhiệm vụ khen thưởng: Hoàng kim năm trăm lượng.

Lựa chọn hai: Tiếp nhận Trần Khuê hiến thành.

Nhiệm vụ khen thưởng: Trần Khuê trung thành độ + 100.

Từ Châu dân tâm + 50.

Nhìn lựa chọn hệ thống, khóe miệng Trần Húc hiện lên một nụ cười.

Từ Châu dân tâm + 50.

Thực sự quá mạnh mẽ.

Tác dụng của dân tâm trước đó hắn đã biết.

Không chút khoa trương mà nói, dân tâm đối với việc công lược các châu quá mức quan trọng.

Lập tức, Trần Húc nói thầm trong lòng: Hệ thống, ngã chọn lựa chọn hai.

Trần Khuê thấy Trần Húc mãi không hồi đáp, liền cảm thấy trong lòng có chút hoảng.

Cung thân đứng bên cạnh Trần Húc, uy áp không ngừng tỏa ra từ người Trần Húc liên tục tập kích hắn.

Chỉ cảm thấy áp lực cực lớn.

Tuy biết rõ Trần Húc sẽ không cự tuyệt, nhưng không biết vì sao, tổng cảm thấy trong lòng không nắm chắc.

Không biết từ lúc nào, một tia mồ hôi lạnh từ trán hắn trượt xuống.

Trần Húc hồi thần, trên mặt lộ vẻ đại hỉ.

Bước lên vài bước, cười to nói: Hán Du mau mau thỉnh.

Vừa nói, vừa đỡ Trần Khuê dậy.

Cũng tại lúc này, trong đầu Trần Húc, thanh âm hệ thống vang lên.

Đinh, chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ, đạt được nhiệm vụ khen thưởng: Trần Khuê trung thành độ + 100.

Từ Châu dân tâm + 50.

Đinh, chúc mừng túc chủ thành công chiêu lãm Trần Khuê, hoàn thành nhiệm vụ Tiệt Hồ Lưu Bị và Tiệt Hồ Tào Tháo song trọng nhiệm vụ.

Chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ Tiệt Hồ Lưu Bị, đạt được Chiến pháp của Lưu Bị: Liên Xạ.

Chiến pháp Liên Xạ: Sau khi phát động chiến pháp, sĩ tốt dưới trướng có thể liên tục bắn ra hai mũi tên, công kích lực của mũi tên tăng lên.

Chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ Tiệt Hồ Tào Tháo, đạt được Chiến pháp của Tào Tháo: Nhiễu Loạn.

Chiến pháp Nhiễu Loạn: Khi thành công sử dụng chiến pháp này, công kích của địch phương bị trở ngại, hiệu suất công thành đại đại hạ thấp.

Nhìn hai chiến pháp hệ thống vừa nhắc nhở, trong lòng Trần Húc đại hỉ.

Liên Xạ, chiến pháp này tự nhiên không cần nói nhiều.

Bình thường binh sĩ xạ kích cần lấy tên, giương cung lắp tên, ở giữa tự nhiên cần một đoạn thời gian.

Nhưng có chiến pháp Liên Xạ, nếu có thể liên tục bắn hai mũi tên, không nghi ngờ gì chiến lực của binh sĩ dùng cung tên dưới trướng sẽ mạnh hơn không ít.

Còn về chiến pháp Nhiễu Loạn phía sau, nếu dùng khi địch phương công thành, hiệu quả tương đối không tệ.

Nhìn hai chiến pháp thực dụng, ánh mắt hắn nhìn Trần Khuê cũng trở nên nhu hòa hơn rất nhiều.

Hắn cười to nói: Hán Du đại tài, có được ngài nãi là may mắn của Trần Húc ta.

Trần Khuê trong lòng lại có ý nghĩ khác.

Thấy Trần Húc cao hứng như vậy, chút bất an ban đầu toàn bộ đều quẳng ra chín tầng mây.

Hắn lau mồ hôi trên trán, mới đưa tay dẫn đường: Cung nghênh Chúa công nhập thành.

Phía sau hắn, một đám người cũng đồng loạt hô cao: Cung nghênh Chúa công nhập thành.

Thủ quân trên tường thành cũng đồng loạt cao quát: Cung nghênh Chúa công nhập thành.

Nhìn một màn này, khóe miệng Trần Húc hơi nhếch lên.

Đừng nói, Trần Khuê này cũng thật biết điều.

Hắn đưa tay vỗ vỗ vai Trần Khuê nói: Không sai.

Hán Du, lúc nào để con trai Nguyên Long của ngươi cùng nhau quy hàng Bản vương.

Trần Khuê không khỏi trong lòng nhảy dựng.

Vội vàng hướng về phía Trần Húc cúi người thật sâu: Ngã nhi Nguyên Long ngưỡng mộ Tống Vương đã lâu.

Lần này trở về thuộc hạ nguyện thay mặt khuyên hàng một phen.

Tốt.

Trần Húc cười nhạt nói, Như vậy Bản vương liền rửa mắt mà đợi.

Lập tức, đại thủ vung lên: Tử Long, Hữu Duy, theo Bản vương nhập thành.

Nhạ.

Triệu Vân và Trương Tú đáp một tiếng, sau đó một trái một phải đi theo sau lưng Trần Húc.

Đương hạ liền hướng về phía Bành Thành đi đến.

Triệu Vân và Trương Tú hai người pha vi khẩn trương.

Triệu Vân nói nhỏ với Trương Tú: Sư huynh, cẩn thận đề phòng ám tiễn.

Trương Tú gật đầu.

Trần Húc lại cười nhạt, cũng không để ý.

Dù sao Trần Khuê thật tâm đầu phục, điểm ấy ngay cả hệ thống cũng xác nhận.

Hơn nữa, dân tâm Bành Thành cũng không thể làm giả được.

Khi đạp vào trong thành, từng tiếng hoan hô cự đại vang lên.

Cung nghênh Tống Vương nhập thành.

Tống Vương ngài rốt cục đã đến rồi.

Tống Vương đến rồi, chúng ta cũng không cần sợ nạn châu chấu nữa.

Tiếng hoan hô vang lên liên tiếp.

Chỉ thấy trong thành có vô số bách tính toàn bộ đều đứng ở đó hoan nghênh Trần Húc.

Trần Húc cũng sững sờ.

Nhưng ngay sau đó, hắn đưa tay vẫy chào bách tính.

Lập tức tiếng hoan hô của bách tính càng vang dội.

Trên mặt Trần Khuê lộ ra ý khổ sở.

Hắn tự hủ nãi là đương thế danh sĩ, nhưng trị lý Bành Thành mấy năm nay, trong bách tính cũng không có danh vọng bực này.

Tống Vương mới vừa tới Bành Thành liền được bách tính Bành Thành ủng hộ.

Chênh lệch thực sự quá lớn một chút.

Nhưng ngay sau đó, khóe miệng hắn lộ ra một tia mỉm cười.

Có lẽ đi theo bên cạnh Chúa công như vậy cũng là một chuyện không tồi.

Còn Triệu Vân và Trương Tú hai người toàn bộ đều sững sờ tại chỗ.

Khi tiếng hoan hô vang lên, hạ ý thức đem tay đặt lên trường kiếm bên hông.

Đợi khi phản ứng lại là bách tính đứng hai bên đường hoan nghênh, đều ngẩn người ra.

Chương 421

Nếu là ở Dự Châu, tại Duyện Châu cũng Thôi.

Nhưng đây là Từ Châu Bành Thành Quốc a.

Mới vừa đặt chân đến nơi này.

Oanh long long, tiếng vó ngựa chiến vang lên.

Đại đội binh mã theo đó tiến vào.

Tiếp đó hết thảy liền đơn giản hơn nhiều.

Có Quách Gia, Tuân Du, Điền Phong ở đây, tiếp thu Bành Thành Quốc ngược lại là việc nhỏ.

Phủ Quốc tướng Bành Thành Quốc.

Trần Húc kéo Trần Khuê ngồi xuống trong đại đường.

Mới cười nhạt nói: Hán Du, sau ngày hôm nay, vị trí Quốc tướng Bành Thành Quốc vẫn do ngươi ngồi đi.

A.

Trần Khuê ngẩn ra.

Dường như không nghĩ tới Trần Húc sẽ làm như vậy, nhất thời lăng lăng nhìn Trần Húc.

Trần Húc cười vang nói: Phụ tử hai người các ngươi đều có đại tài, Bản vương tự nhiên sẽ không lãng phí tài năng của hai người.

Trần Khuê đứng dậy, hướng về phía Trần Húc cúi người thật sâu: Đa tạ Tống Vương tín nhiệm.

Khuê định bất phụ Tống Vương sở thác.

Ngồi đi, ở trước mặt Bản vương không cần câu nệ.

Nói đoạn, Trần Húc ra hiệu cho Trần Khuê ngồi xuống.

Trần Khuê mới một lần nữa an tọa.

Trần Húc lộ ra vài phần mỉm cười nói: Không biết Hán Du cho rằng Hạ Bì Quận nên phá thế nào.

Nghe Trần Húc hỏi vậy, trên mặt Trần Khuê lộ ra vài phần mỉm cười.

Hắn khẩn khẩn nhi đàm: Theo tin tức thuộc hạ đạt được, trong thành Hạ Bì hiện nay có Đan Dương tinh binh hai vạn người, binh mã còn lại một vạn người.

Vừa nói vừa quan sát phản ứng của Trần Húc.

Vốn tưởng rằng Trần Húc sẽ biểu hiện ra vẻ kinh ngạc hay gì đó.

Nhưng làm hắn thất vọng là, trên mặt Trần Húc lại không có một tia một hào phản ứng.

Khiến hắn không khỏi có chút trong lòng đánh trống.

Chẳng lẽ Trần Húc đối với tình huống trước mắt sớm đã rõ như lòng bàn tay.

Lập tức, trong mắt Trần Khuê, Trần Húc không khỏi trở nên cao thâm mạc trắc.

Hắn không dám khinh suất nữa, chuyển đề tài tiếp tục nói: Thành Từ Châu thành phòng khá cao, nếu cường công chỉ sợ sẽ thương vong khá nặng.

Trần Húc gật đầu.

Những gì Trần Khuê giảng cũng không khác biệt lắm so với những gì hắn biết trước đó.

Hắn cười nhạt nói: Như vậy, đa tạ Hán Du.

Khẽ trầm ngâm, khóe miệng hắn liền lộ ra một nụ cười nhẹ.

Lập tức nhìn về phía mấy người Quách Gia nói: Không biết chư vị có cao kiến gì.

Từ Thứ nhíu mày nói: Đào Khiêm đích xác cẩn thận đến cực điểm.

Lần này hai nơi phân binh, hắn cũng không chịu phân ra một vạn Đan Dương tinh binh.

Tuân Du khoát tay nói: Đào Khiêm đâu phải cẩn thận, rõ ràng là không nỡ a.

Đan Dương tinh binh nãi là bài tẩy của Đào Khiêm, nếu toàn bộ phân ra ngoài, há chẳng phải không còn bài tẩy sao.

Đích xác như thế.

Nguyên Trực, Công Đạt nói rất đúng.

Điền Phong vuốt râu tán thán một tiếng, Chỉ là như vậy, chúng ta muốn công phá Hạ Bì Quận liền khó khăn hơn nhiều.

Tuân Du nhíu mày nói: Ngã có một nghi vấn, không phải nói bộ khúc Đào Khiêm đã hết lương rồi sao.

Nói đoạn, hắn nhìn về phía Từ Thứ.

Trong thành Từ Châu, không ít bách tính trong nhà sớm đã không còn lương thực dự trữ.

Từ Thứ trả lời.

Lời này vừa nói ra, Điền Phong lộ vẻ không hiểu: Mạo tự có chút không đúng a.

Không phải nói Từ Châu nãi là vùng đất trù phú sao, bách tính Từ Châu trong nhà lương thực dự trữ lại ít như thế.

Hắn nhìn Từ Thứ hỏi: Nguyên Trực có biết nguyên do trong đó không.

Cái này sao.

Nguyên nhân rất đơn giản.

Khóe miệng Từ Thứ lộ ra một tia cơ tiếu, nói, Bởi vì dư lương của bách tính Từ Châu toàn bộ đều gom vào trong phủ khố của Đào Khiêm.

Theo tình huống ta hiểu, Đào Khiêm mấy năm nay đã im hơi lặng tiếng gia tăng phú thuế.

Lại có chuyện này.

Vậy tình huống hiện nay bách tính đứt lương, há chẳng phải mang ý nghĩa binh mã dưới trướng Đào Khiêm cũng sắp đứt lương.

Điền Phong nói, trên mặt mang theo vài phần giận dữ.

Từ Thứ lắc đầu: Không hẳn.

Theo tình huống mới nhất ta hiểu được, lương thực dự trữ của binh mã Đào Khiêm lại chống đỡ thêm hai ba tháng cũng vấn đề không lớn.

Thật có thể chống đỡ lâu như vậy.

Tuân Du cũng không dám tin nói, Ba vạn binh mã ba tháng, cộng thêm mở kho phát lương thì lương thảo cần thiết cũng không phải một con số nhỏ.

Hiện nay trong tay Đào Khiêm có nhiều lương thực như vậy.

Mở kho phát lương.

Sắc mặt Từ Thứ có chút cổ quái nói, Đào Khiêm làm sao có khả năng sẽ mở kho phát lương.

Cho đến tận bây giờ, có không ít nhà đứt lương cũng không thấy Đào Khiêm mở kho phát lương, ngay cả lều cháo cũng không có một cái.

Các ngươi tưởng rằng Đào Khiêm sẽ nhân nghĩa giống như Chúa công sao.

Đám người nghe vậy đều im lặng.

Điền Phong lại dường như không từ bỏ ý định nói: Hán Du huynh, không biết những gì Nguyên Trực nói có thật không.

Trần Khuê gật đầu.

Sắc mặt hắn trong sự xấu hổ lại mang theo bất đắc dĩ, nói: Không sai.

Với sự hiểu biết của ta về Đào Khiêm, hắn khẳng định sẽ không mở kho phát lương.

Đám người đều có chút không nói gì.

Đào Khiêm vẫn luôn được công nhận là người hiền lành.

Nhưng người hiền lành là cái dạng này.

So với Chúa công bọn họ, chênh lệch thực sự có chút lớn a.

Bọn họ đồng loạt nhìn về phía Trần Húc.

Trần Húc khoát tay, cười nhạt nói: Đào Khiêm kẻ này ta liền không đi bình luận nhiều, chúng ta xem xem làm thế nào để lấy tốc độ tương đối nhanh bắt được Hạ Bì Quận đi.

Đám người đều trầm mặc một chút.

Trong Hạ Bì Quận có hai vạn Đan Dương tinh binh, một vạn binh sĩ tinh nhuệ bình thường.

Binh lực nhiều như vậy, cộng thêm tường thành Hạ Bì phòng thủ

cao, muốn công hạ đàm hà dung dịch.

Trần Húc nhìn khóe miệng Quách Gia lộ ra tia cười nói: Phụng Hiếu trong lòng đã có định kế, không ngại nói ra cho ta tham tường một hai.

Quách Gia nghe vậy cười nói: Chúa công trong lòng sớm có mưu tính, lại cần gì phải khảo giáo ta.

Trần Húc cười vang một tiếng: Điều Quách Gia trong lòng nghĩ, có phải là dùng kế nước dìm.

Không sai.

Quách Gia cười nói, Chúng ta chỉ cần đào Nghi Thủy, Tứ Thủy, dẫn nước sông rót vào trong thành Hạ Bì.

Như vậy liền có thể một trận chiến công thành.

Tốt.

Trần Húc vỗ tay cười to nói, Như vậy, ngã tức khắc tiến về Hạ Bì Quận, thực hành kế nước dìm.

Trần Khuê trong lòng kinh hãi.

Đối với việc làm sao công thủ Hạ Bì, hắn cũng từng suy nghĩ.

Nhưng cho đến hiện tại cũng không có chút biện pháp nào.

Nếu không phải Trần Húc điểm ra, e rằng căn bản không nghĩ tới kế sách dùng nước dìm Hạ Bì.

Nhưng nhìn lại Trần Húc và Quách Gia.

Bất quá ngắn ngủi mấy chục nhịp thở liền đưa ra kế sách tinh diệu như vậy.

Trí lược sao lại kinh khủng như thế.

Ánh mắt hắn nhìn Trần Húc mang theo vài tia kính bội cùng hãi

nhiên.

Sau đó, dưới trướng Trần Húc bắt đầu cao tốc vận chuyển.

Hết thảy đều tiến hành đâu vào đấy.

Rất nhanh, dưới sự ra ý của Trần Húc, từng cái lều cháo cũng theo đó mở ra.

Bách tính trong nhà sớm đã không còn dư lương.

Từng người nghĩ đủ mọi biện pháp.

Chương 422

Có không ít người thấy không đào được rau dại liền chỉ có thể đi đào rễ rau dại.

Do rễ rau dại chôn dưới đất, trong ngắn hạn ngược lại cũng có thể tìm được một ít.

Liền dựa vào những thứ này miễn cưỡng qua ngày.

Trong đó có một số người mắt sắc nhìn thấy lều cháo trên phố.

Sau khi ăn ngon một bữa, liền dưới yêu cầu của lều cháo bắt đầu tứ xứ tuyên dương.

Nghe nói chưa.

Thành nam mở bốn cái lều cháo.

Cái gì.

Tống Vương tâm thiện như vậy sao.

Vậy còn chờ gì nữa, chúng ta mau đi thành nam đi.

Nói đoạn, hai người liền vội vã rời khỏi nhà chạy về phía thành nam.

Hàng xóm cách vách nhìn thấy không khỏi kinh ngạc hỏi: Đi đâu đấy.

Vương thúc.

Ta đi thành nam ăn cháo a, Lý thẩm, hay là cùng đi đi.

Vương thúc, ăn cháo đi thành nam làm gì.

Thành đông nhà ta cũng mở bốn cái.

Thật sự.

Đâu còn giả được.

Ta vừa ăn xong cháo trở về đây.

Ở ngay phía trước rẽ trái.

Vậy cảm ơn Lý thẩm.

Lập tức, hai người cùng hướng về phía trước đi đến.

Tình hình như vậy ở khắp nơi trong Bành Thành Quốc đều đang phát sinh.

Mọi người một đồn mười, mười đồn trăm.

Về sau, những người trong nhà không có lương thực dự trữ toàn bộ đều đi ra.

Từng người một đi lên đường phố, vây quanh lều cháo.

Từng tiếng tán thán cũng theo đó truyền đến.

Tống Vương quả nhiên nhân nghĩa.

A, sớm biết như thế này, ta sớm nên nghênh đón Tống Vương tiến thành.

Đào Khiêm lão tặc kia cùng Tống Vương căn bản không có cách nào so sánh.

Nghe bách tính trong thành nghị luận, trên mặt Trần Khuê cũng lộ ra vài phần ý cười.

Bách tính nhìn thấy hắn, từng người cũng đều chào hỏi.

Sự nhiệt tình của bách tính khiến hắn pha vi cảm khái.

Làm quan mấy năm nay, hắn cũng làm chủ một phương, nhưng cho tới tận bây giờ đều chưa từng nhận được nhiều tán dự như vậy.

Đào Khiêm hạ lệnh không được mở kho phát lương, không được phát cháo cho bách tính.

Lại so sánh với Tống Vương hiện nay, ý cười trên mặt hắn càng đậm.

Đi theo bên cạnh Tống Vương thật sự tương đối không tệ.

Đúng lúc này, một âm thanh ồn ào vang lên.

Ngay sau đó, trên đường phố náo nhiệt hẳn lên, vô số người toàn bộ đều tụ tập lại.

Trần Khuê trong lòng căng thẳng.

Trong lòng thầm nghĩ: Sẽ không xảy ra vấn đề gì chứ.

Muốn dẫn bách tính làm loạn thì phiền toái lớn rồi.

Lập tức, đè xuống sự lo lắng trong lòng, hắn rảo bước tiến về phía đó.

Đi gần hơn một chút mới nghe thấy tiếng bách tính nghị luận.

Hương thân, các ngươi nhìn xem, hiện nay đầu bờ ruộng chỉ còn lại toàn xác chết.

Còn về nạn châu chấu, sớm đã không còn nữa.

Không phải đang nói đùa chứ.

Nói đùa cái gì, không tin có thể đi xem a.

Ngươi nói như vậy ta mới phát hiện, từ hôm qua xung quanh ta hình như châu chấu đều không còn nữa.

Trần Khuê vội vàng đi vào đám người, vừa đi vừa hô: Nhường đường.

Mọi người nhìn thấy Trần Khuê, Quốc tướng đại nhân đến, lập tức chủ động nhường ra một con đường.

Trần Khuê chen vào trong mới nhìn thấy tình huống bên trong.

Chỉ thấy trên mặt đất đặt không ít xác châu chấu, có người đang

không ngừng giảng thuật.

Thật sự.

Trần Khuê cuống lên.

Nạn châu chấu nãi là trọng trung chi trọng hiện nay.

Tuy nạn châu chấu đang hướng về phía những nơi khác, nhưng châu chấu lưu lại trong Bành Thành Quốc cũng không ít.

Nếu thật có thể triệt để giải quyết nạn châu chấu, đây chính là một chuyện đại hỉ.

Lập tức, hắn tiến lên hai bước nói: Mau, những xác châu chấu này nhìn thấy ở đâu.

Người trên mặt đất có chút bị dọa mộng, lăng lăng nói: Ở trong ruộng ngoài thành a, khắp nơi đều là.

Thật chứ.

Trong mắt Trần Khuê lược đái vẻ hồ nghi.

Người kia gật đầu nói: Trước mặt Trần Thái thú, ngã lại dám nói dối sao.

Trần Khuê thấy thế, vội vàng vẫy tay ra sau nói: Mau, chuẩn bị xe ngựa cho bản Thái thú.

Ngay sau đó lại đổi giọng: Không được.

Xe ngựa quá chậm.

Chuẩn bị ngựa cho ta.

Binh sĩ từ xa dắt một con ngựa tới.

Trần Khuê lập tức tung người lên ngựa, kẹp bụng ngựa, giục ngựa hướng về phía ngoài vội vã chạy đi.

Đợi khi ra đến bên ngoài, mới phát hiện tình cảnh trước mắt quả

nhiên như người vừa rồi nói.

Chỉ thấy đầu bờ ruộng khắp nơi đều là xác châu chấu.

Hắn cúi người xuống, vạch bụi cây ra xem xét kỹ lưỡng.

Chỉ thấy trong bụi cây cũng nằm không ít xác châu chấu.

Sao có thể.

Hắn quả thực không dám tin vào hết thảy những gì mắt thấy.

Nạn châu chấu sở dĩ thành tai họa, nguyên nhân căn bản là châu chấu khó chết, lại sinh dục phát triển cực nhanh.

Hiện nay đầy đất châu chấu sao lại chết hết.

Hắn chạy về phía trước một đoạn đường, lại lần nữa vạch bụi cây ra.

Nhìn tình huống vẫn giống như trước đó.

Trong bụi cây, giữa ruộng đồng toàn bộ đều là xác châu chấu.

Chuyện này cũng quá mức không thể tin nổi a.

Chương 423

Hôm qua lúc Trần Húc chưa công thành, đầu bờ ruộng toàn bộ đều là châu chấu.

Nhưng hiện nay chỉ qua một đêm, những châu chấu này đều chết hết.

Hắn quả thực không dám tin vào mắt mình.

Lập tức, Trần Khuê vẫy tay với binh sĩ phía sau nói: Mọi người tản ra, xem tình huống bốn phía thế nào.

Nhạ.

Binh sĩ toàn bộ tản ra, từng người chạy về bốn phía.

Ước chừng nửa canh giờ sau, binh sĩ toàn bộ trở về.

Tin tức đạt được giống hệt trước mắt.

Tất cả châu chấu toàn bộ đều đã chết.

Một con sống cũng không còn.

Trần Khuê nghe vậy cười to nói: Tốt.

Quá tốt rồi.

Thương thiên có mắt.

Thật sự thương thiên có mắt a.

Nói đoạn, hắn quỳ thẳng xuống nói: Thương thiên tại thượng, xin nhận của Trần Khuê ta một lạy.

Có một tên binh sĩ nói: Hôm qua Tống Vương tiến thành, hôm nay chúng ta.

Trên mặt mọi người cũng đầy hỉ sắc.

Hồi lâu, Trần Khuê mới dậm chân một cái nói: Không được, ngã nên đem tin tức tốt này báo cho Chúa công mới phải.

Lập tức lại lần nữa tung người lên ngựa, hướng về phía trong thành lao đi.

Trần Khuê một đường khoái mã gia tiên, đợi đến khi tới Thái thú phủ thì mệt muốn chết.

Chỉ cảm thấy thân thể phảng phất như muốn rời ra từng mảnh.

Lúc này hắn mới phát hiện mình triệt để già rồi.

Hắn vẫy tay với thân vệ một bên nói: Mau, đỡ ta đi vào, ngã muốn đi gặp Tống Vương.

Thân vệ tiến lên, đỡ Trần Khuê đi vào bên trong.

Trần Khuê nhìn thấy Trần Húc, lập tức cung thân thi lễ nói: Chúa công, đại hỉ a.

Chúa công.

Trần Húc lúc này đang cùng Quách Gia thương lượng chi tiết công lược Hạ Bì Quận.

Lúc này nghe Trần Khuê nói, lập tức quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy Trần Khuê đang được hai tên thân vệ nâng đỡ đi vào.

Được rồi.

Nâng đỡ cũng không tính, nhìn bộ dáng rõ ràng là bị hai tên thân vệ kéo vào.

Trần Húc lập tức đứng dậy nói: Hán Du làm sao vậy.

Mau, đỡ hắn ngồi lên ghế.

Trần Khuê khoát tay nói: Không ngại.

Lão hủ bất quá cưỡi ngựa chạy hai chuyến.

Già rồi, không dùng được.

Nhận lấy chén nước thân vệ đưa tới, uống hai ngụm, hắn mới thở dài một hơi nói: Tống Vương, châu chấu ở Bành Thành Quốc ngã toàn bộ đều chết hết.

Nạn châu chấu triệt để đi qua rồi.

Nói xong, hắn phát hiện Trần Húc đều không có phản ứng gì.

Lập tức lấy ra một cái bao vải, bên trong toàn là châu chấu, mới tiếp tục giải thích: Chúa công, người xem, đây đều là xác châu chấu.

Nói xong, vẻ mặt hân hoan nhìn Trần Húc và Quách Gia.

Nhưng làm hắn kinh ngạc là, Quách Gia và mọi người thần sắc như thường, đều không có phản ứng gì quá lớn.

Hắn không khỏi kinh ngạc nói: Chúa công, Phụng Hiếu, Công Đạt đều không cảm thấy kỳ quái sao.

Trần Húc cười không nói.

Quách Gia chỉ nhún vai, bộ dáng đạm nhiên.

Chỉ có Điền Phong cười nhạt nói: Có gì kỳ quái.

Ta sớm biết sẽ như vậy.

Lời này vừa nói ra, cả người Trần Khuê kinh ngạc tại chỗ.

Hắn tưởng mình nghe lầm, không dám tin nói: Cái gì.

Biểu tình trên mặt Điền Phong không có chút biến hóa nào, chỉ thản nhiên nói: Kỳ thật, ta sớm biết sẽ như vậy.

Ngã sở dĩ chọn thời gian này đến Từ Châu, trong đó một nguyên nhân là bởi vì ngã phụng chiếu thảo tặc.

Còn một nguyên nhân khác sao.

Kỳ thật là Chúa công nhân nghĩa, không đành lòng để bách tính Từ

Châu chịu đựng nỗi khổ cơ ngạ, mới tính toán đem Từ Châu cầm trong tay.

Trần Khuê cả người đều mộng.

Hắn gần như tưởng rằng xuất hiện ảo giác.

Hết thảy chuyện này quả thực quá mức không thể tin nổi.

Điền Phong khẽ thở dài một hơi nói: Kỳ thật a, Chúa công có bí pháp, có thể trị nạn châu chấu.

Cái gì.

Trần Khuê phảng phất nghe được sự tình ghê gớm.

Một đôi mắt trừng đến tròn vo.

Tuân Du thấy Trần Khuê bộ dáng này, thở dài một tiếng nói: Nếu không thì tại sao những con châu chấu kia lại không đi qua Dự Châu và Duyện Châu của ta.

A.

Vì sao a.

Trần Khuê lẩm bẩm tự nói.

Phải biết Từ Châu với Dự Châu và Duyện Châu đều sát vách nhau.

Bành Thành Quốc đi qua chính là Phái Quận của Dự Châu.

Cho đến hiện nay, nạn châu chấu ở Từ Châu tàn phá bừa bãi, khắp nơi đều đen kịt một mảnh.

Nhưng Phái Quận ở Dự Châu lại căn bản không có dấu hiệu nạn châu chấu.

Lập tức, một ý niệm hiện lên trong đầu hắn.

Chẳng lẽ thật sự là vì nguyên nhân bí pháp kia của Chúa công.

Trong nháy mắt, hô hấp của hắn cũng trở nên thô trọng.

Ngẩng đầu nhìn về phía Trần Húc, mới phát hiện Trần Húc chỉ làm ra bộ dáng đạm nhiên.

Hình tượng này trong mắt hắn nói không nên lời cao thâm mạc trắc.

Trong lòng tử, hắn không tự chủ được bắt đầu tin tưởng.

Thế nhưng, nạn châu chấu không phải là tai nạn do ông trời giáng xuống sao.

Chẳng lẽ bí pháp kia của Chúa công nãi là tiên pháp.

Vậy Chúa công há chẳng phải là tiên nhân tại thế.

Lập tức, Trần Khuê trực tiếp quỳ rạp xuống đất, đối với Trần Húc đại lễ tham bái: Chúa công, mong ngài giải cứu bách tính Từ Châu ngã.

Trần Húc thản nhiên gật đầu: Tốt.

Ngày mai, ngã liền binh phát Hạ Bì Quận.

Đêm hôm đó, Trần Húc trở về trong hậu viện.

Kính trực đẩy cửa phòng ra.

Chỉ là khắc sau, cả người hắn đều ngẩn ra.

Nhìn thấy trước mặt hắn, một thân nữ trang Mã Vân Lộc đang đứng đó cười duyên dáng.

Nhìn thấy hắn tiến vào, Mã Vân Lộc xoay một vòng, cười hỏi: Phu quân, chàng xem thiếp, có đẹp không.

Đẹp lắm.

Trần Húc bất giác sáng mắt lên.

Mấy ngày không gặp, Mã Vân Lộc thay một bộ nữ trang, quả thật

vô cùng bắt mắt.

Chương 424

Hắn lập tức ngạc nhiên hỏi: Vân Lộc, sao nàng lại ở đây.

Không ở lại Dĩnh Xuyên sao.

Mã Vân Lộc bước lên mấy bước, giúp Trần Húc cởi bỏ khôi giáp bên ngoài, rồi mới dịu dàng nói: Trần lang một mình ở ngoài, Diễm nhi tỷ tỷ không yên tâm, nên đã phái ta đến hầu hạ chàng.

Vậy sao.

Trần Húc sững người, hỏi: Vậy mấy hôm nay, nàng ở đâu.

Ta cứ lẽo đẽo theo sau chàng từ xa.

Thấy Trần lang vào thành, ta mới theo vào.

Mã Vân Lộc nói, vẻ mặt đầy kiêu ngạo.

Trần Húc nghiêm giọng nói: Vân Lộc, sau này không được làm vậy.

Bây giờ bên ngoài binh hoang mã loạn, không an toàn đâu.

Nếu có lần sau, thì cứ đi theo ta.

Lúc đầu bị Trần Húc quở trách, vẻ mặt Mã Vân Lộc có chút không vui.

Nhưng khi Trần Húc nói xong, nàng không khỏi mừng rỡ nói: Thật không.

Chàng nói đó nhé.

Vậy sau này ta sẽ luôn đi theo chàng.

Ừm.

Ta nói.

Trần Húc gật đầu.

Mã Vân Lộc vui mừng reo lên một tiếng, phấn khích đi vòng quanh Trần Húc.

Trần Húc mỉm cười nói: Vừa rồi, nàng nói Diễm nhi bảo nàng đến hầu hạ ta.

Ừm.

Mã Vân Lộc bất giác gật đầu.

Nhưng khi nhìn thấy nụ cười trên môi Trần Húc, nàng liền nhận ra có gì đó không đúng, chỉ là đã quá muộn.

Sáng sớm hôm sau, Trần Húc tự mình mặc quần áo.

Mãi đến khi hắn sắp mặc xong, Mã Vân Lộc mới tỉnh giấc.

Nàng kinh hô một tiếng: Trần lang, đợi ta.

Sau đó là một trận luống cuống tay chân.

Hai người thu dọn xong, Trần Húc liền dẫn theo đại quân dưới trướng, rầm rộ tiến về phía quận Hạ Bì.

Khi đến ngoại thành quận Hạ Bì, đã là ba ngày sau.

Quận Hạ Bì, trong phủ Châu mục.

Một tên thân vệ vội vã chạy vào, hét lớn với Đào Khiêm: Chúa công, đại sự không hay rồi.

Đại sự không hay rồi.

Đào Khiêm đang nhắm mắt dưỡng thần, mấy hôm nay ông ta vẫn chưa ngủ ngon.

Lúc này nghe tiếng hét của thân vệ, ông ta giật mình tỉnh giấc.

Ông ta khẽ quát: Chuyện gì mà hoảng hốt như vậy.

Chúa công, phía bắc đã thất thủ.

Đại quân của Tào Tháo đã tiến vào địa phận quận Hạ Bì của chúng ta.

Đào Khiêm vụt một tiếng đứng bật dậy, quát lớn: Cái gì.

Tào Tháo đánh tới rồi.

Ông ta loạng choạng lùi lại mấy bước: Tào Hoành đâu rồi.

Ta đã cho hắn năm ngàn Đan Dương tinh binh, năm ngàn tinh binh khác, mà cũng không giữ được sao.

Lúc này, Đào Thương từ bên ngoài vội vã chạy vào.

Thấy Đào Khiêm, y liền lo lắng hét lên: Phụ thân đại nhân, xảy ra chuyện lớn rồi.

Đại quân của Trần Húc đã đánh tới ngoài thành của chúng ta rồi.

Cái gì.

Đào Khiêm đột nhiên quay đầu lại, tay bất giác run lên: Thương nhi, con nói gì.

Phụ thân đại nhân, đại quân của Trần Húc đã đánh tới ngoài thành rồi.

Hiện đang đóng quân cách ngoài thành năm dặm, chiều nay sẽ công thành.

Đào Thương tuy có chút sợ hãi, nhưng vẫn nói ra toàn bộ sự việc.

Phế vật.

Tào Báo đâu.

Đào Khiêm đập mạnh xuống bàn.

Bành, bộp. một loạt âm thanh vang lên, thẻ tre, bút mực giấy nghiên trên bàn rơi vãi khắp sàn nhà.

Ông ta tức giận nói: Ta đã cho Tào Báo đủ năm ngàn Đan Dương tinh binh, còn có một vạn tinh nhuệ thông thường.

Người đâu.

Người đi đâu cả rồi.

Đào Thương rụt cổ lại nói: Phụ thân đại nhân, theo thám mã báo, Tào Báo, chết rồi.

Đào Khiêm phịch một tiếng ngồi xuống nệm bồ đoàn, hai tay buông thõng:.

Phải làm sao đây.

Lát sau, ông ta dần hoàn hồn: Tử thủ.

Cho ta tử thủ.

Ta không tin, ta có nhiều binh mã như vậy, mà lại không giữ được.

Ngoại thành năm dặm.

Trần Húc leo lên một sườn dốc thấp, nhìn về phía thành Hạ Bì.

Chỉ thấy thành Hạ Bì kiên cố, tường thành so với những thành trì hắn từng thấy đều cao hơn không ít.

Hắn khẽ cười một tiếng: Nguyên Trực, bên đó thế nào rồi.

Từ Thứ vội ôm quyền nói: Chúa công yên tâm, mọi việc đều tiến hành thuận lợi.

Chỉ cần chúa công ra lệnh một tiếng, Tứ Thủy và Nghi Thủy sẽ cuồn cuộn đổ vào thành Hạ Bì.

Đến lúc đó, chúng ta một trận là có thể giành toàn công.

Trần Húc gật đầu: Như vậy thì tốt.

Lập tức, hắn quay lại dặn dò: Nhớ chuẩn bị thêm nhiều bè gỗ, bè tre, để tiện cho việc cứu vớt bá tánh sau này.

Quách Gia, Tuân Du và mấy người phía sau đều sững sờ.

Nhưng ngay sau đó, họ đồng loạt cung thân hành lễ: Chúa công nhân nghĩa.

Trần Húc phất tay, chỉ khẽ thở dài một tiếng, nhưng không nói thêm gì.

Phía bắc quận Hạ Bì, trong huyện Lương Thành.

Tào Tháo nói với Hí Chí Tài: Chí Tài, ông nói xem, chúa công đã đến nơi chưa.

Chúng ta có nên đợi một chút không.

Hí Chí Tài khẽ nhíu mày: Chúa công phải từ Dĩnh Xuyên tới, còn phải chiếm toàn bộ quận Bành Thành, chắc là không nhanh như vậy đâu.

Nghe Hí Chí Tài nói vậy, trên mặt Tào Tháo lộ ra vẻ vui mừng.

Vuốt râu, ông ta cười lớn: Nếu đã vậy, sáng mai ta sẽ xuất phát.

Cố gắng chiếm được thành Hạ Bì trước khi chúa công đến.

Hí Chí Tài cười khổ lắc đầu: Tào công, việc này nói thì dễ.

Tường thành Hạ Bì cao như vậy, trong thành lại có hai vạn Đan Dương tinh binh của Đào Khiêm, cùng một vạn tinh binh khác.

Phải biết Đan Dương tinh binh không phải hạng xoàng, thực lực của họ lần trước ngài cũng đã lĩnh giáo.

Nhiều binh mã như vậy, trong thời gian ngắn, làm sao có thể phá được quận Hạ Bì.

Theo ta thấy, chỉ có thể vây khốn thành Hạ Bì, đợi ba tháng sau khi thành Hạ Bì cạn lương, như vậy mới có thể một lần phá thành.

Tào Tháo lắc đầu: Mất thời gian quá lâu.

Chỉ sợ. bá tánh trong thành không đợi được lâu như vậy.

Lúc này, một tên lính do thám từ bên ngoài đi vào.

Hắn cung thân với Tào Tháo: Tào công, chúa công có văn thư khẩn.

Tào Tháo vội bước lên nhận lấy văn thư.

Vừa xem, ông ta liền kinh hãi.

Miệng lẩm bẩm: Không thể nào.

Hí Chí Tài ngạc nhiên hỏi: Tào công, chúa công viết gì trong văn thư.

Tào Tháo cả người như mất hồn.

Dưới sự thúc giục nhiều lần của Hí Chí Tài, ông ta mới đưa văn thư trong tay ra.

Hí Chí Tài mở ra xem, lập tức cả người ngây ra tại chỗ.

Chương 425

Ông lẩm bẩm: Không thể nào.

Mới có mười mấy ngày, chúa công đã đưa quân đến dưới thành Hạ Bì.

Tốc độ này, cũng quá khoa trương rồi.

Ha, ta căn bản không thể so sánh với chúa công được.

Trên mặt Tào Tháo lộ ra vài phần cười khổ.

Hí Chí Tài cũng có chút không biết nói gì.

Chênh lệch quả thực quá lớn.

Ông chỉ có thể an ủi: Tào công, thực ra tốc độ của chúng ta cũng không chậm, chỉ là tốc độ của chúa công, thực sự quá khoa trương.

Tào Tháo nghe vậy, khẽ thở dài một tiếng: Chúa công thần tốc, Tào Tháo ta đây, tự than không bằng.

Hí Chí Tài lại nhìn văn thư trong tay.

Vừa rồi chỉ lướt qua một lượt, bây giờ xem kỹ lại, lại phát hiện có điểm không đúng.

Lông mày ông khẽ nhíu lại: Tào công, ngài có phát hiện điều gì bất thường trên văn thư này không.

Hửm.

Tào Tháo hỏi.

Xem ở đây.

Hí Chí Tài chỉ vào văn thư, nói: Ở đây, chúa công bảo chúng ta không được đi về phía tây và phía nam của thành Hạ Bì.

Ừm.

Tào Tháo xem kỹ lại một lần, rồi lộ vẻ khó hiểu: Đó, lại là vì sao.

Phía tây. phía nam.

Hí Chí Tài và Tào Tháo hai người, vắt óc suy nghĩ.

Nhưng hồi lâu vẫn không nghĩ ra.

Hai người ngẩng đầu, nhìn về phía tên lính do thám.

Tào Tháo hỏi: Ngươi có biết, phía tây và phía nam thành Hạ Bì đã xảy ra chuyện gì không.

Bẩm Tào công.

Tên lính do thám ôm quyền với Tào Tháo, Việc này chúa công đã đặc biệt dặn dò, phía tây và phía nam sẽ có lũ lớn.

Cái gì.

Tào Tháo và Hí Chí Tài đồng loạt kinh hãi.

Hai người đứng dậy, đi đến bên bản đồ.

Sau một hồi xem xét.

Tào Tháo mới bừng tỉnh đại ngộ: Thì ra là vậy.

Thì ra là vậy.

Ông ta thở dài một tiếng: Chúa công, chúa công, vậy mà trong thời gian ngắn như vậy, đã chuẩn bị xong mọi thứ.

Lập tức, ông ta nhìn về phía tên lính do thám: Có biết, khi nào lũ sẽ đến không.

Chắc là trong vòng hai ngày tới.

Tên lính do thám đáp.

Tào Tháo nghe vậy, nhìn Hí Chí Tài một cái, cười khổ: Không đợi

nữa, hôm nay chúng ta xuất phát thôi.

Nếu không, chỉ sợ khi ta đến thành Hạ Bì, thành đã bị phá rồi.

Hí Chí Tài gật đầu, trên mặt cũng đầy vẻ bất đắc dĩ.

Ngay lập tức, hai người vội vã đi ra ngoài.

Nửa canh giờ sau, đại quân từ huyện Lương Thành xuất phát, tiến về quận Hạ Bì.

Hai ngày trôi qua trong nháy mắt.

Trong hai ngày này, Trần Húc mỗi lần đều phái các đại tướng dưới trướng ra ngoài thành Hạ Bì khiêu chiến.

Triệu Vân, Thái Sử Từ, Tôn Kiên, Tôn Sách. thay phiên nhau ra trận.

Nhưng Đào Khiêm ở thành Hạ Bì lại giống như một con rùa rụt cổ, kiên quyết không ra.

Bất kể Thái Sử Từ mắng chửi khó nghe đến đâu, Đào Khiêm cũng không có chút phản ứng nào.

Một ngày nọ, Trần Húc nhìn những chiếc bè tre và bè gỗ dày đặc trước mắt, gật đầu.

Hắn chắp tay với mọi người: Mấy ngày nay, vất vả cho các vị rồi.

Nếu đã vậy, chúng ta bắt đầu thôi.

Trước mặt Trần Húc, Triệu Vân và những người khác đồng loạt cung thân hành lễ: Vâng.

Bên trong thành Hạ Bì.

Đào Khiêm vừa thức dậy, liền gọi Đào Thương vào.

Khi nghe nói tường thành không có vấn đề gì, ông ta mới thở phào nhẹ nhõm.

Lập tức cười lớn: Người đời thường nói, Trần Húc kia dũng võ vô song, là đệ nhất Đại Kinh.

Nhưng bây giờ, trước mặt ta, chẳng phải cũng bó tay không có cách nào sao.

Vuốt vuốt râu, ông ta đắc ý nói: Trước đây nghe nói Trần Húc phá thành là một tay cự phách.

Nhưng theo ta thấy, cũng chỉ đến thế mà thôi.

Trên mặt Đào Thương cũng đầy ý cười.

Y cười lớn: Tất cả là nhờ phụ thân đại nhân bày mưu tính kế.

Mới có thể khiến Trần Húc kia không có kế sách nào.

Binh lực chiếm ưu thế thì sao.

Chẳng phải cũng không có chút biện pháp nào sao.

Lúc này, một tiếng động lớn từ bên ngoài truyền đến.

Đào Khiêm không khỏi sững người: Thương nhi, con nghe thấy không, bên ngoài có tiếng gì vậy.

Đào Thương lắc đầu, rồi chạy ra ngoài.

Chưa ra khỏi cửa, đã thấy một tên thân vệ chạy vào.

Không biết vì sao, giày trên chân hắn đã ướt sũng.

Vừa chạy vừa hét lớn: Lũ lớn rồi.

Lũ lớn rồi.

Lòng Đào Khiêm thắt lại.

Ông ta vội vã đi ra ngoài.

Lập tức hét giận dữ một tiếng: Cái gì, mau nói rõ cho ta.

Tên thân vệ vội dừng lại, cung thân nói: Chúa công, không biết

nguyên nhân, trong thành có lũ lớn.

Cái gì.

Đào Khiêm cả người loạng choạng.

Ông ta không dám tin nhìn tên thân vệ trước mặt, nói: Không thể nào.

Sao lại có lũ lớn được.

Tên thân vệ lắc đầu: Thuộc hạ cũng không biết, nhưng, phía nam và phía tây thành đã bị nước ngập.

Nước chảy xiết, tin rằng không lâu nữa sẽ lan đến đây.

Vừa nói, hắn vừa nhấc chân lên: Chúa công, ngài xem chân của thuộc hạ.

Đào Khiêm cúi đầu nhìn.

Chỉ thấy giày của tên thân vệ đã ướt sũng, ngay cả đến đầu gối cũng đã ướt đẫm.

Tên thân vệ giải thích: Thuộc hạ thấy tình hình không ổn, vội cưỡi chiến mã, nếu không chỉ sợ không kịp chạy ra.

Vừa nói, hắn vừa chạy ra ngoài.

Phía tây, phía nam.

Đào Khiêm lẩm bẩm, Lẽ nào, lẽ nào là sông Nghi và sông Tứ.

Thủ đoạn cao tay.

Thủ đoạn cao tay thật.

Trên mặt Đào Khiêm đầy vẻ thê lương: Bại rồi.

Lần này, hoàn toàn bại rồi.

Vừa nói, thân thể ông ta lảo đảo, sắp ngã xuống đất.

Đào Thương vội bước lên đỡ lấy Đào Khiêm.

Y vội nói: Phụ thân đại nhân, chúng ta mau chạy.

Chạy.

Có thể chạy đi đâu.

Cả người Đào Khiêm như mất hết tinh thần.

Trông ông ta tiều tụy hẳn đi.

Đào Thương nói: Phụ thân đại nhân, phía đông thành địa thế cao nhất, chắc chắn nơi đó sẽ không bị ngập.

Chúng ta đến đó đi.

A.

Được.

Đào Khiêm gắng gượng vực lại tinh thần: Thương nhi, vậy chúng ta mau đi.

Đào Thương vẫy tay với tên thân vệ: Mau, chúng ta đi về phía đông thành, may ra còn có chút sinh cơ.

Ngay lập tức, một nhóm người đi về phía đông thành.

Chương 426

Khi đi qua giáo trường, họ cũng kéo theo một số Đan Dương tinh binh.

Mấy ngàn người vội vã đi về phía đông.

Ngoài thành, Trương Cáp dưới trướng Viên Thiệu đang dẫn binh mã đến.

Đứng trên sườn núi, nhìn thành Hạ Bì đã biến thành một vùng sông nước, ông ta thở dài một tiếng.

Phó tướng dưới trướng hỏi: Trương tướng quân, bây giờ phải làm sao đây.

Trương Cáp quan sát một hồi, rồi nhíu chặt mày: Lần này, chúng ta rút về thôi.

Lúc này, có người khẽ quát một tiếng: Trương Cáp, ngươi muốn làm gì.

Chúa công lệnh cho ta đến cứu viện Đào Khiêm, lúc này thành Hạ Bì chỉ bị nước vây khốn, ngươi đã muốn rút lui.

Ngươi đặt mệnh lệnh của chúa công ở đâu.

Trương Cáp chỉ về phía trước, cười khổ một tiếng nói: Quách quân sư, ngài cũng thấy rồi đó, thành Hạ Bì vây ba mặt chừa một, rõ ràng là kế sách của Trần Đông Thăng.

Nếu ta cứ xông thẳng đến cổng đông, chẳng phải là trúng kế của Trần Đông Thăng sao.

Vị Quách quân sư này, chính là Quách Đồ.

Hắn vung tay áo: Trương Cáp, ngươi chẳng qua là tìm cớ cho sự

nhát gan của mình mà thôi.

Trương Cáp ngươi được chúa công trọng dụng, giao cho chức chủ tướng, ủy thác trọng trách.

Vậy mà lại muốn không đánh đã chạy, làm sao xứng đáng với sự tín nhiệm của chúa công.

Trương Cáp lắc đầu: Tống Vương Trần Đông Thăng chắc chắn đã đặt mai phục ở cổng đông, nếu ta cứ xông vào như vậy, chẳng phải là trúng mai phục sao.

Ông ta trầm ngâm một lát rồi nói: Ta dù có cứu viện, cũng nên tìm một nơi, tìm cơ hội tốt, chờ thời cơ hành động.

Đó mới là thượng sách.

Hừ.

Quách Đồ tức giận hừ một tiếng, Nói nhiều vô ích.

Ta là giám quân do chúa công đích thân bổ nhiệm, phụ trách giám sát ngươi.

Nếu ngươi do dự không tiến, ta nhất định sẽ ở trước mặt chúa công cáo tội ngươi sợ địch không tiến.

Trương Cáp siết chặt tay.

Trong lòng uất ức.

Trong mấy năm qua, khi giao chiến với Công Tôn Toản, ông ta dũng cảm tiến lên, lập được nhiều chiến công.

Mãi mới được chúa công Viên Thiệu coi trọng một chút.

Xét cho cùng, chẳng phải vì ông ta từ dưới trướng Hàn Phức chuyển sang đầu quân cho Viên Thiệu thôi sao.

Đường đường là một trong Hà Bắc Tứ Đình Trụ, vậy mà trong

mấy năm qua, lại chưa từng một lần tự mình thống lĩnh quân đội.

Lần này, là lần đầu tiên ông ta một mình thống lĩnh một quân.

Nhưng dù vậy, trước khi xuất chinh lần này, Viên Thiệu lại phân cho ông ta một giám quân Quách Đồ.

Ý đồ trong đó ông ta hiểu rõ.

Quách Đồ được dùng để giám sát nhất cử nhất động của ông ta.

Nếu Quách Đồ trở về, thực sự báo cáo lên trên, vậy không cần nói, tất cả những gì mấy năm qua đều đổ sông đổ bể.

Nhìn tám ngàn kỵ binh sau lưng, ông ta thở dài một tiếng: Xuất phát.

Vâng.

Thiên tướng lui xuống.

Lập tức đại quân tiến nhanh về phía đông.

Quách Đồ khẽ hừ một tiếng.

Hà Bắc Tứ Đình Trụ.

Chẳng qua chỉ là một võ tướng nhỏ không được chúa công trọng dụng mà thôi.

Cũng dám đấu với ta.

Ta đây, chính là mưu sĩ đệ nhất dưới trướng chúa công.

Nghĩ vậy, hắn thúc ngựa, đuổi theo.

Phía đông thành.

Trường thương trong tay Từ Hoảng rung lên.

Vút.

Hai đóa thương hoa theo đó xuất hiện.

Vẻ vui mừng trong mắt Từ Hoảng lóe lên.

Chiêu thứ nhất của Bá Vương Thương, cuối cùng cũng sắp luyện thành rồi.

Ông ta nhìn sang Triệu Vân bên cạnh: Tử Long tướng quân, ông nói xem, Đào Khiêm thực sự sẽ ra từ cổng đông sao.

Còn giả được sao.

Triệu Vân vẻ mặt thản nhiên nói, Yên tâm đi, ba cổng kia đều bị nước vây rồi, chỉ có cổng đông mới có thể ra vào.

Ông nói xem, nếu là ông, ông có đánh cược một phen không.

Từ Hoảng ra vẻ trầm tư một hồi, rồi gật đầu: Cũng đúng.

Có một tia hy vọng sống, vẫn hơn là bị kẹt chết trong thành.

Chính là như vậy.

Triệu Vân gật đầu, Lần này là một món hời lớn, ngàn vạn lần đừng làm hỏng chuyện.

Tử Long tướng quân cứ xem đây.

Từ Hoảng vỗ ngực nói, Mấy ngày nay, ta đã học được không ít bên cạnh chúa công.

Vừa nói, ông ta thúc ngựa, đến bên cổng thành, nhìn vào trong.

Lúc này, Triệu Vân khẽ nhíu mày.

Anh ta vung tay: Im lặng.

Có động tĩnh.

Lập tức, những tiếng ồn ào biến mất.

Ngay sau đó, một trận tiếng vó ngựa từ từ vang lên.

Nghe ra, khá là chỉnh tề.

Kỵ binh.

Triệu Vân khẽ quát, Mọi người chú ý.

Từ Hoảng gãi đầu: Tử Long tướng quân, bên trong không có kỵ binh đến mà.

Triệu Vân dùng Long Đảm Lượng Ngân Thương trong tay chỉ về phía trước: Nhìn kìa, hướng đó.

Theo hướng Triệu Vân chỉ, ở phía xa, vô số bóng đen hiện ra.

Tiếng vó ngựa ngày càng nặng nề, mặt đất cũng rung chuyển.

Triệu Vân vung tay, lớn tiếng quát: Nghênh địch.

Ầm.

Thái Sử Từ, người vẫn ngồi bên cạnh không nói gì, hét lớn một tiếng: Nghênh địch.

Trong chốc lát, hai dòng lũ đỏ, lao về phía trước.

Trương Cáp đang chạy ở phía trước, đột nhiên nhíu mày: Cẩn thận, có địch tập kích.

Trương Cáp.

Ta nói cho ngươi biết, đừng giở trò.

Quách Đồ tức giận mắng, Nếu ngươi còn tìm cớ như vậy, ta nhất định sẽ tâu một bản lên chúa công.

Trương Cáp lại không để ý đến, chỉ hét lớn một tiếng: Toàn quân, nghênh địch.

Tiếng của ông ta vừa dứt, dưới sườn dốc phía trước, đột nhiên xuất hiện vô số kỵ binh.

Những kỵ binh này chia làm hai bên.

Bên trái ngựa trắng áo trắng, giống như một dòng lũ màu trắng.

Nhìn thấy đội quân này, sắc mặt Trương Cáp đại biến.

Bạch Mã Nghĩa Tòng.

Kẻ thù cũ Bạch Mã Nghĩa Tòng.

Ba ngàn kỵ binh Bạch Mã Nghĩa Tòng.

Lại nhìn đội kỵ binh bên phải, độ tinh nhuệ của họ hoàn toàn không thua kém Bạch Mã Nghĩa Tòng.

Nhìn số lượng, đủ năm ngàn người.

Mà, điều quan trọng hơn, những kỵ binh bên phải, đều là trọng kỵ binh.

Nếu để hai đội kỵ binh này phối hợp với nhau, tám ngàn kỵ binh của ông ta căn bản không thể nào là đối thủ.

Chương 427

Lẽ nào, đối thủ cũ Công Tôn Toản cũng nhúng tay vào.

Ông ta hét lớn một tiếng: Cẩn thận.

Đối thủ bên trái là Bạch Mã Nghĩa Tòng.

Bên phải cũng là tinh nhuệ hàng đầu.

Lời này vừa ra, tất cả kỵ binh dưới trướng đều căng thẳng thần kinh.

Sự đáng sợ của Bạch Mã Nghĩa Tòng, ai mà không biết, ai mà không hiểu.

Bên phải lại cũng là tinh nhuệ hàng đầu.

Từ khi nào, kỵ binh tinh nhuệ lại nhiều như vậy.

Lúc này, đội hình phía trước đột nhiên thay đổi.

Bạch Mã Nghĩa Tòng đang phi nước đại, đột nhiên vòng một đường cong.

Như vậy, đội trọng kỵ binh vốn ở phía trước, giờ đã trở thành đội duy nhất giao phong chính diện.

Rắc rối rồi.

Trương Cáp trong lòng kinh hãi.

Bạch Mã Nghĩa Tòng là khinh kỵ binh, tốc độ của họ không ai trong Đại Kinh có thể địch nổi.

Kỵ binh như vậy, nếu xung kích chính diện, uy lực cũng bình thường.

Nhưng nếu phát huy được ưu thế tốc độ, uy lực đó sẽ tăng lên gấp

bội.

Bây giờ, có trọng kỵ binh chính diện đối kháng, Bạch Mã Nghĩa Tòng bên sườn nghênh kích.

Uy lực. chỉ sợ không tầm thường.

Trương Cáp nghĩ vậy, giơ cao hồng anh thương trong tay, hét giận dữ: Giết.

Kỵ binh sau lưng cũng sĩ khí như hồng, hét lớn: Giết.

Trong cuộc đối đầu của kỵ binh, Trương Cáp đối mặt với Hổ Báo Kỵ.

Sau một vòng xung phong, ông ta mới thực sự nhận ra sự đáng sợ của đối thủ.

Đối thủ cầm trường thương trước mắt, lại khó đối phó đến vậy.

Cùng lúc đó, kỵ binh bên cạnh ông ta cũng lần lượt ngã xuống.

Lập tức, theo sau sự tham chiến của Bạch Mã Nghĩa Tòng từ bên sườn, mọi hồi hộp cũng tan biến.

Thấy Thái Sử Từ đang giao chiến với tướng quân đối phương, Triệu Vân thúc ngựa xông tới.

Trương Cáp lúc này đã nhận ra sự đáng sợ của Thái Sử Từ, tìm được cơ hội, liền vừa đánh vừa xông về phía trước.

Chỉ là, lúc này, một tiểu tướng đã chặn đường ông ta.

Người đó ngựa trắng áo trắng, tay cầm một cây trường thương, chính là vị tướng quân dẫn đầu Bạch Mã Nghĩa Tòng.

Lòng ông ta có chút chùng xuống.

Vị tướng quân Bạch Mã Nghĩa Tòng này, ông ta chưa từng gặp.

Mấy năm nay, ông ta đã giao chiến với Bạch Mã Nghĩa Tòng của

Công Tôn Toản hơn mười lần.

Các tướng quân của Bạch Mã Nghĩa Tòng, ông ta đều nhận ra, nhưng lại chưa từng thấy vị tướng lĩnh này.

Nhưng ông ta cũng không để ý lắm.

Các tướng lĩnh của Bạch Mã Nghĩa Tòng, khi đơn đấu, võ lực đều không bằng ông ta.

Bốp.

Hai người vừa giao thủ, lòng Trương Cáp chùng xuống.

Người này, chỉ sợ còn đáng sợ hơn người vừa rồi.

Khi nào, dưới trướng Công Tôn Toản lại có mãnh tướng như vậy.

Chưa đến hai mươi hiệp, ông ta đã không chống đỡ nổi.

Triệu Vân đột nhiên thay đổi thương pháp, chiêu thứ nhất của Bá Vương Thương Pháp được sử dụng.

Long Đảm Lượng Ngân Thương rung lên, mũi thương hóa thành ba đạo thương ảnh.

Trương Cáp đâu ngờ tới sự thay đổi này, chỉ cảm thấy hoa mắt, mất đi dấu vết của trường thương.

Khoảnh khắc tiếp theo, một cây trường thương đã kề bên cổ ông ta.

Thấy Trương Cáp bị bắt sống, sĩ khí của kỵ binh dưới trướng Trương Cáp tuột dốc không phanh.

Dưới sự xung kích liên tiếp của Hổ Báo Kỵ và Bạch Mã Nghĩa Tòng, trận chiến nhanh chóng kết thúc.

Quách Đồ đang trốn ở một bên, thấy vậy lòng kinh hãi.

Lần này hắn và Trương Cáp mang theo, chính là kỵ binh tinh nhuệ

của Viên Thiệu.

Đó là những kỵ binh đã giao chiến với Công Tôn Toản nhiều năm.

Kỵ binh tinh nhuệ như vậy, lại bại nhanh đến thế.

Quách Đồ căm hận mắng một câu: Sớm biết Trương Cáp vô dụng như vậy, lúc đầu nên để Nhan tướng quân hoặc Văn tướng quân đến.

Lập tức hắn hô với người bên cạnh: Chúng ta đi.

Ngay lập tức, hắn dẫn theo hai trăm kỵ binh thân vệ bên cạnh, chạy về hướng lúc đến.

Ở xa, Triệu Vân khẽ nhíu mày.

Anh ta ngẩng đầu nhìn về phía xa.

Chỉ thấy ở đó có mấy trăm kỵ binh, đang chạy trốn về phía xa.

Lúc này, anh ta đang áp giải Trương Cáp, không tiện truy kích, liền hét lớn với người bên cạnh: Tử Nghĩa, nhìn bên kia.

Vừa nói, vừa đưa tay chỉ.

Thái Sử Từ ngẩng đầu nhìn, rồi cười lớn: Tử Long, xem ta đây.

Vừa nói, hắn vung tay: Mọi người theo ta xông lên.

Hống.

Binh sĩ đồng loạt hét lớn.

Thái Sử Từ một ngựa đi đầu, mấy trăm kỵ binh khác theo sau.

Quách Đồ chỉ cảm thấy hồn bay phách lạc.

Ở rất xa, đã cảm nhận được sự đáng sợ của quân truy kích.

Hắn không dám coi thường nữa, liều mạng thúc ngựa phi nhanh.

Chỉ điều khiến hắn tuyệt vọng là khoảng cách với quân truy kích phía sau đang không ngừng rút ngắn.

Thái Sử Từ đuổi kịp Quách Đồ, chỉ đưa tay phải ra, đã tóm được Quách Đồ trong tay.

Ngay lập tức giật mạnh, hét lớn một tiếng: Xuống.

Lập tức, Quách Đồ bị tóm xuống ngựa.

Hai trăm kỵ binh của Quách Đồ, tự nhiên cũng không đáng nói.

Dưới một vòng xung kích của Hổ Báo Kỵ, thương vong gần hết.

Triệu Vân và Thái Sử Từ liền bắt đầu thu dọn.

Chương 428

Ngoài cổng đông.

Từ Hoảng có chút uất ức.

Thấy Triệu Vân và Thái Sử Từ đều có chiến tích, còn ông ta và năm ngàn binh sĩ dưới trướng, vì phải canh giữ ở cổng đông, đến nay vẫn chưa có thu hoạch gì.

Lúc này, ông ta nghe thấy bên trong cổng thành có động tĩnh.

Lòng vui mừng, lập tức nhìn vào trong.

Đào Khiêm, Đào Thương hai cha con, dưới sự hộ vệ của một đám binh sĩ, đi về phía cổng thành phía đông.

Trương Khải cưỡi ngựa đi trước, cười lớn: Chúa công cứ yên tâm.

Lần này, mạt tướng nhất định có thể bảo vệ ngài chu toàn.

Sau một thời gian dài, tâm trạng của Đào Khiêm cũng đã bình tĩnh lại một chút.

Bây giờ nghe lời của Trương Khải, trên mặt ông ta mới lộ ra một nụ cười: Tốt.

Rất tốt.

Chỉ cần Trương đô úy bảo vệ ta qua khỏi kiếp nạn này, ta sẽ phong ngài làm tướng quân.

Trương Khải nhìn Đào Khiêm, khóe miệng lộ ra một nụ cười khó hiểu: Như vậy, đa tạ chúa công.

Lập tức hắn dùng trường thương trong tay chỉ về phía trước: Chúa công xem, phía trước là cổng đông, chỉ cần ra khỏi cổng này, là

có thể vô ưu.

Mọi người đều lộ vẻ vui mừng.

Đào Khiêm vui mừng nói: Tốt.

Chúng ta đi vội vã như vậy, Trần Húc chắc là không ngờ tới.

Chỉ cần ra khỏi cổng này, ta có thể làm lại từ đầu.

Lúc này, một đội binh mã xuất hiện trước mặt ông ta.

Người đi đầu, tay cầm một cây trường thương, xa xa chặn đường đi của ông ta.

Người này, chính là Từ Hoảng.

Nhìn bộ hạ của Đào Khiêm chật vật xông ra, Từ Hoảng vui mừng khôn xiết.

Quả nhiên, không uổng công ông ta chờ đợi.

Trường thương trong tay chỉ thẳng: Không mau xuống ngựa đầu hàng, bản tướng sẽ tha cho các ngươi không chết.

Trương Khải tức giận.

Hắn thúc ngựa, đi đầu nghênh chiến.

Từ Hoảng vẻ mặt khá trịnh trọng, vừa ra tay, đã dùng Bá Vương Thương Pháp mà Trần Húc dạy.

Một thương.

Chỉ một thương.

Đã hất Trương Khải xuống ngựa.

Sau đó một đường, xông thẳng về phía Đào Khiêm.

Vừa rồi, ông ta đã nhìn rõ.

Lão giả ở giữa, tuy trông khá chật vật, nhưng bất luận từ trang

phục, hay thái độ của những người xung quanh, đều là một con cá lớn.

Chờ đợi lâu như vậy, cuối cùng cũng sắp lập đại công, trong lòng ông ta phấn khích.

Đào Thương lo lắng.

Y hét lớn một tiếng: Phụ thân.

Tiếng chưa dứt, Từ Hoảng đã đến trước mặt y.

Chỉ thấy trường thương trong tay Từ Hoảng giơ lên, đâm tới.

Phụt.

Trường thương đâm vào ngực Đào Thương.

Một dòng máu tươi theo đó phun ra.

Giữa lúc máu tươi bắn tung tóe, Đào Thương ngã xuống ngựa.

Thương nhi.

Đào Khiêm đau đớn hét lớn.

Chỉ thấy khoảnh khắc tiếp theo, Từ Hoảng đã đến trước mặt ông ta.

Lập tức, Từ Hoảng đưa tay ra, tóm lấy Đào Khiêm.

Miệng quát một tiếng, tay đột nhiên dùng sức.

Nâng cả người Đào Khiêm lên, rồi đè mạnh xuống phía trước chiến mã.

Đào Khiêm chỉ cảm thấy ngực tức nghẹn, một ngụm máu tươi phun ra.

Ngay lập tức, ông ta bắt đầu ho dữ dội.

Lúc này, Triệu Vân và Thái Sử Từ, dẫn theo binh mã dưới trướng,

cũng kịp thời đến.

Dưới sự hợp lực xung sát, bộ hạ của Đào Khiêm đã mất đi tổ chức, đâu phải là đối thủ.

Triệu Vân hét lớn: Đầu hàng không giết.

Đầu hàng không giết.

Một loạt tiếng hét lớn vang lên.

Tất cả mọi người đều buông vũ khí trong tay xuống.

Triệu Vân, Thái Sử Từ và Từ Hoảng để bộ tướng dưới trướng canh giữ ở đây, còn mình thì mang theo chiến lợi phẩm, đi vào trung quân đại trướng.

Trong trung quân đại trướng.

Trần Húc ngồi cao trong đại trướng, nhìn về phía Quách Gia: Phụng Hiếu, bè gỗ và bè tre, đã chuẩn bị xong chưa.

Quách Gia lười biếng cười: Chúa công yên tâm đi, mọi thứ đều đã chuẩn bị ổn thỏa.

Đợi Đào Khiêm bị bắt, binh sĩ dưới trướng chúng ta có thể vào cứu người rồi.

Như vậy thì tốt.

Trần Húc cười lớn.

Lúc này, rèm cửa soái trướng được vén lên, một tiếng cười lớn theo đó truyền vào.

Chúa công, xem ta bắt được ai này.

Vừa nói, Từ Hoảng đã đẩy một người đi vào.

Chỉ thấy người này, tóc tai hoa râm, dung mạo tiều tụy.

Trần Húc nhìn kỹ, thuộc tính của người này hiện ra trước mắt

hắn.

Tên: Đào Khiêm Tuổi: 60 Thống soái: 50 Võ lực: 35 Trí lực: 79 Chính trị: 65 Mị lực: 70.

Người này, chính là Đào Khiêm.

Ngay lập tức, khóe miệng Trần Húc lộ ra một nụ cười nhạt, nói: Đào Châu mục, biệt lai vô dạng.

Đào Khiêm khẽ hừ một tiếng: Ta còn tưởng ngươi là anh hùng một thời, không ngờ lại dùng quỷ kế như vậy để đoạt thành Hạ Bì của ta.

Có giỏi, thả ta về, chúng ta so tài một phen.

Ha ha.

Trần Húc nghe vậy cười nhạt.

Lúc này, một giọng nói của hệ thống vang lên trong đầu Trần Húc.

Ting, phát hiện túc chủ đối mặt với lựa chọn, nhiệm vụ hệ thống cập nhật, mời lựa chọn.

Lựa chọn một: Đồng ý yêu cầu của Đào Khiêm, thả Đào Khiêm, cùng Đào Khiêm tái quyết đấu.

Phần thưởng nhiệm vụ: một cân hạt óc chó.

Lựa chọn hai: Từ chối yêu cầu của Đào Khiêm, giam giữ Đào Khiêm.

Phần thưởng nhiệm vụ: hai mươi vạn thạch lương thảo.

Lựa chọn ba: Từ chối yêu cầu của Đào Khiêm, chém đầu Đào Khiêm.

Chương 429

Phần thưởng nhiệm vụ: Dân tâm Từ Châu + 20.

Mười cỗ Cao chuyển đồng xa.

Nhìn nhiệm vụ, Trần Húc không khỏi sững người.

Nhiệm vụ lựa chọn một, tự nhiên không cần nói nhiều.

Chắc chắn không thể chọn.

Khi nhìn nhiệm vụ lựa chọn ba, hai mắt Trần Húc không khỏi sáng lên.

Cao chuyển đồng xa.

Đó là bảo bối tưới tiêu nông điền.

Chỉ là thời gian phát minh ra xe nước khá muộn, đến thời Đường Tống mới có Cao chuyển đồng xa xuất hiện.

Cao chuyển đồng xa vẫn được sử dụng cho đến thế kỷ hai mươi.

Nông nghiệp Từ Châu vốn đã phát triển, nếu sử dụng Cao chuyển đồng xa, chẳng phải khu vực canh tác lương thực và thu hoạch đều sẽ được nâng cao sao.

Đây là một thứ tốt.

Ngay lập tức, hắn thầm nói với hệ thống trong lòng: Hệ thống, ngã chọn lựa chọn ba.

Lập tức, Trần Húc nhìn về phía Đào Khiêm.

Đào Khiêm thấy Trần Húc mãi không nói gì, tưởng Trần Húc bị kích động, vẻ mặt càng thêm khinh thường.

Trần Húc lại cười nhạt, rồi phất tay: Kéo xuống đi.

Lời hắn chưa nói xong, Điền Phong đã bước lên hai bước: Chúa công, vạn vạn lần không thể bị kế khích tướng của Đào Khiêm.

Nếu thả hổ về rừng, chỉ nuôi ong tay áo mà thôi.

Trần Húc sững người, rồi cười: Nguyên Hạo chớ vội nóng.

Ngay lập tức, hắn thản nhiên nói: Kéo Đào Khiêm xuống, chém.

Lời này vừa ra, mọi người đều sững sờ.

Chém.

Cũng quá tùy tiện rồi.

Sắc mặt Trần Húc vẫn không đổi, chỉ thản nhiên nói: Nhớ gói đầu người lại, phái người đưa đến Trường An, diện kiến thiên tử.

Tiếng vừa dứt, bên cạnh đã có hai tên thân vệ xông ra, một tay áp chế Đào Khiêm.

Đào Khiêm sợ đến mặt tái mét.

Ông ta không dám tin nhìn chằm chằm Trần Húc, miệng hét lớn: Tống Vương.

Ta là Châu mục Từ Châu, ngươi không có tư cách giết ta.

Trần Húc khinh thường phất tay.

Thân thể Đào Khiêm run lên, nói: Trần Húc, ngươi đang vu khống ta.

Vu khống.

Trần Húc cười, Khuyết Tuyên phản quốc, tự xưng thiên tử, ngươi hợp tác với hắn, công thủ quận Thái Sơn.

Điểm này, bản vương không vu khống ngươi chứ.

Nói bậy.

Đào Khiêm cãi, Tất cả đều là ngươi vu khống ta.

Trần Húc liếc nhìn sang bên cạnh.

Từ Thứ khẽ vỗ tay.

Khoảnh khắc tiếp theo, một người bị áp giải vào.

Nhìn người bị áp giải vào, sắc mặt Đào Khiêm đại biến, ánh mắt cũng bắt đầu lảng tránh.

Từ Thứ khẽ quát: Người này, ngươi chắc là nhận ra chứ.

Người này là ai.

Ta không quen.

Ánh mắt Đào Khiêm có chút lảng tránh.

Khuyết Tuyên cắn lưỡi, một ngụm máu tươi phun về phía Đào Khiêm.

Đào Khiêm đâu ngờ tới chiêu này, bị phun đầy mặt, tức giận nói: Khuyết Tuyên, ngươi dám làm vậy.

Khuyết Tuyên hừ lạnh một tiếng: Đào Khiêm, không phải ngươi không nhận ra ta sao.

Tại sao ta lại ở đây.

Tất cả những gì ta có, chẳng phải đều do ngươi hại sao.

Vừa nói, hắn vừa giãy giụa, xông về phía Đào Khiêm.

Nói bậy.

Đào Khiêm rụt cổ lại, lùi lại mấy bước.

Lập tức lại tức giận hừ: Ta vẫn luôn phái binh gửi lương hỗ trợ ngươi.

Là ngươi vô dụng, dễ dàng bị Tào Tháo đánh bại như vậy.

Tiếng vừa dứt, Tào Tháo từ bên ngoài vội vã vào.

Ông ta tức giận hét với Đào Khiêm: Đào Khiêm, ngươi.

Quả nhiên là ngươi.

Thân thể Đào Khiêm loạng choạng.

Lúc này y mới ý thức được, trong lúc nóng vội đã nói ra sự thật.

Đào Khiêm vội bước lên túm lấy tay áo Tào Tháo, biện giải: Tào Mạnh Đức, nghe ta giải thích.

Một tên phản tặc.

Nghe ngươi giải thích.

Tào Tháo khinh thường hất tay áo.

Lập tức bước lên mấy bước, đến trước mặt Trần Húc.

Ngay lập tức cung thân với Trần Húc: Tào Tháo bái kiến chúa công.

Mạnh Đức đến rồi, ngồi đi.

Trần Húc cười nhạt.

Lập tức, hắn phất tay với thân vệ: Kéo Đào Khiêm và Khuyết Tuyên cùng nhau chém.

Đào Khiêm hét lớn: Nghe ta giải thích.

Thân vệ lại không quản, trực tiếp áp giải ra ngoài.

Không bao lâu, hai cái đầu lâu được trình lên.

Trần Húc thản nhiên nói: Đặt hai cái đầu lâu vào cùng một chỗ, lệnh cho người đưa đến Trường An, diện kiến bệ hạ.

Vâng.

Thân vệ lĩnh mệnh đi.

Tào Tháo đứng dậy, cung thân hành lễ với Trần Húc: Đa tạ chúa công đã báo thù cho ta.

Trần Húc phất tay: Phản tặc như vậy, người người đều có thể giết.

Lập tức cười: Mạnh Đức đến cũng khá nhanh.

Tào Tháo cười khổ một tiếng: Chúa công từ Dĩnh Xuyên đến, đã chiếm được Hạ Bì, thuộc hạ mới vừa đến.

Tốc độ này, thuộc hạ tự hổ thẹn không bằng.

Lúc này, Triệu Vân và Thái Sử Từ hai người đồng loạt đứng dậy, ôm quyền với Trần Húc.

Triệu Vân nói: Chúa công, ta và Tử Nghĩa trên đường đi, đã gặp một đội kỵ binh tinh nhuệ, tổng cộng hơn tám ngàn người.

Xem tình hình, dường như là của Viên Thiệu.

Ồ.

Trần Húc khẽ nhíu mày, Viên Thiệu lại nhúng tay vào.

Hắn nhìn về phía Triệu Vân và Thái Sử Từ: Tử Long, Tử Nghĩa, tình hình chiến sự thế nào.

Chúng thần không chỉ bắt được gần năm ngàn kỵ binh, mà còn bắt được chủ tướng và mưu sĩ của đội kỵ binh đó.

Triệu Vân chủ động giới thiệu.

Tốt.

Tốt lắm.

Trần Húc cười lớn, Không mau dẫn vào đây.

Ngay lập tức, Trương Cáp và Quách Đồ từ bên ngoài bị đẩy vào.

Quách Đồ lớn tiếng hét: Thả ta ra.

Ta là thủ tịch mưu sĩ Quách Đồ của Viên Thiệu.

Quách Đồ.

Trần Húc có chút bất ngờ.

Quách Đồ người này, quả thực là mưu sĩ của Viên Thiệu, khá được Viên Thiệu tin tưởng.

Chỉ là trong quỹ đạo ban đầu, cũng chính vì Quách Đồ vu khống, mới khiến Trương Cáp và Cao Lãm bất đắc dĩ, chỉ có thể đầu quân cho Tào Tháo.

Sau khi Viên Thiệu chết, lại là Quách Đồ hiến kế cho Viên Đàm, mưu sát Viên Thượng.

Mới có cuộc tương tranh giữa hai anh em Viên Đàm và Viên Thượng sau này.

Có thể nói, Quách Đồ người này, đối với sự thất bại của thế lực Viên Thiệu, đã có tác dụng thúc đẩy cực lớn.

Nhìn kỹ, thuộc tính của Quách Đồ cũng hiện ra trước mắt hắn.

Tên: Quách Đồ, tự Công Tắc Tuổi: 38 Thống soái: 56 Võ lực: 50 Trí lực: 84 Chính trị: 80 Mị lực: 48.

Nhìn thuộc tính, Trần Húc có chút không nói nên lời.

Thuộc tính này, cũng không phải là tài năng của một quận.

Chương 430

Lại có thể được Viên Thiệu trọng dụng như vậy, thực sự khiến hắn khá ngạc nhiên.

Sau đó, Trần Húc nhìn sang người bên cạnh.

Người này lại có tướng mạo đường đường, trông cũng khá anh vũ.

Sau khi bị đẩy vào, người này chỉ căm hận trừng mắt nhìn Quách Đồ một cái, nhưng vẫn không lên tiếng.

Trần Húc trong lòng khá tò mò, không biết người này, có phải là một trong Hà Bắc Tứ Đình Trụ không.

Hà Bắc Tứ Đình Trụ: Văn Xú, Nhan Lương, Trương Cáp, Cao Lãm, không ai không phải là nhân kiệt đương thời.

Chỉ tiếc là, không theo đúng minh chủ mà thôi.

Trong lòng hắn khá tò mò, người trước mắt là ai.

Trần Húc lập tức nhìn kỹ, thuộc tính của người đó cũng hiện ra trước mắt hắn.

Tên: Trương Cáp, tự Tuấn Nghệ Tuổi: 25 Thống soái: 90 Võ lực: 93 Trí lực: 72 Chính trị: 55 Mị lực: 70.

Trương Cáp.

Trần Húc trong lòng không khỏi vui mừng.

Trương Cáp người này, tuy ở dưới trướng Viên Thiệu không được trọng dụng, nhưng sau khi bị Quách Đồ hãm hại, chuyển sang đầu quân cho Tào Tháo, lại liên tiếp lập công.

Càng bị Gia Cát Lượng và Lưu Bị kiêng dè.

Lúc này, một giọng nói của hệ thống vang lên trong đầu Trần Húc.

Ting, phát hiện túc chủ đối mặt với lựa chọn, nhiệm vụ hệ thống cập nhật, mời lựa chọn.

Lựa chọn một: Thả Trương Cáp, thả hổ về rừng.

Phần thưởng nhiệm vụ: mười vạn thạch lương thực.

Lựa chọn hai: Một lần cho xong, giết Trương Cáp.

Phần thưởng nhiệm vụ: năm trăm lượng hoàng kim.

Lựa chọn ba: Chiêu mộ Trương Cáp dưới trướng.

Phần thưởng nhiệm vụ: Lòng trung thành của Trương Cáp + 100.

Phần thưởng ngẫu nhiên cho Trương Cáp.

Lựa chọn một, thả hổ về rừng.

Cái này chắc chắn không thể.

Lựa chọn hai, giết Trương Cáp, cũng thực sự có chút lãng phí.

Dù sao, bất kể thế nào, Trương Cáp cũng là một danh tướng hàng đầu.

Nhìn lựa chọn ba, hắn không còn chút do dự nào nữa.

Ngay lập tức, hắn nói thầm với hệ thống trong lòng: Hệ thống, ngã chọn lựa chọn ba.

Quách Đồ nhìn Trương Cáp, tức giận hừ một tiếng: Trương Cáp, ngươi khoác lác là Hà Bắc Tứ Đình Trụ, trình độ của ngươi cũng xứng sao.

Trương Cáp trong lòng tức giận.

Không ngờ, đến lúc này rồi, Quách Đồ vẫn còn như vậy.

Hắn bất đắc dĩ thở dài: Ngươi cũng không xem, hai đội quân vừa

rồi đều là những đội quân tinh nhuệ hàng đầu.

Nói với ngươi, ngươi cũng không hiểu.

Quách Đồ định mở miệng mắng, Trần Húc nhíu mày, nói: Ồn ào.

Bịt miệng hắn lại.

Bên cạnh Hứa Chử cười lớn một tiếng, rồi tiến lên.

Hắn xé một mảnh vải từ tay áo xuống, nhét vào miệng Quách Đồ.

Quách Đồ ú ớ, nhưng một câu cũng không nói ra được.

Trần Húc mới nhìn về phía Trương Cáp: Đã lâu nghe danh Tuấn Nghệ là Hà Bắc Tứ Đình Trụ, hôm nay gặp mặt, quả nhiên bất đồng tầm thường.

Trương Cáp lại cười khổ một tiếng: Bại quân chi tướng mà thôi, Tống Vương khách khí rồi.

Trần Húc cười lớn: Trương tướng quân hà tất tự coi nhẹ mình.

Theo bản vương thấy, ngài là lương tướng hàng đầu đương thời.

Lời này vừa ra, sắc mặt tất cả mọi người có mặt đều nghiêm túc.

Tầm nhìn của Tống Vương, tất cả mọi người có mặt đều biết.

Vì vậy mọi người đều nghiêm túc đánh giá người trước mắt.

Triệu Vân gật đầu: Chúa công nói rất phải.

Vừa rồi ta và Tử Nghĩa giao thủ với ngài ấy, có thể cảm nhận rõ ràng, võ tướng của Trương tướng quân tuyệt đối không yếu.

Điển Phong đứng dậy, cười lớn: Thường nghe đại danh của Tuấn Nghệ, Điển Phong xin diện kiến.

Trương Cáp rõ ràng sắc mặt nghiêm túc: Ngài là Điển Nguyên Hạo.

Không sai.

Điền Phong gật đầu.

Chúa công nhiều lần muốn chiêu mộ ngài, cuối cùng, đích thân đến, lại đi một chuyến công cốc.

Không ngờ, Nguyên Hạo huynh lại ở đây.

Trương Cáp rõ ràng có thái độ rất tôn trọng với Điền Phong.

Điền Phong cười: Theo ta thấy, Viên Thiệu người này mưu nhiều không quyết, không phải là minh chủ.

Chúa công Tống Vương của ta, rốt cuộc như thế nào, ngài chắc cũng đã nghe nói.

Trương Cáp trầm tư nhìn Trần Húc một cái.

Trần Húc có chút ngạc nhiên.

Không ngờ, Điền Phong lại có danh vọng như vậy.

Xem ra Trương Cáp nói, sau khi chiêu mộ Điền Phong đi, Viên Thiệu vì vậy mà đi một chuyến công cốc.

Tiếc là lúc đó mình không ở đó, nếu ở đó, không chừng có thể xem Viên Thiệu rốt cuộc có bao nhiêu lúng túng.

Trần Húc trong lòng trầm ngâm một lát.

Từ tình hình của Trương Cáp xem ra, rõ ràng Trương Cáp đã có chút dao động.

Lúc này, chính là cơ hội tốt để chiêu mộ Trương Cáp.

Ngay lập tức, hắn đứng dậy, mấy bước đã đến bên cạnh Trương Cáp.

Vỗ vỗ vai Trương Cáp, cười: Tuấn Nghệ, lần này đại bại trở về, nếu bản vương thả ngài về, Viên Thiệu sẽ đối xử với ngài như thế

nào, chắc ngài cũng có thể tưởng tượng được chứ.

Trên mặt Trương Cáp lộ vẻ trầm tư, rồi sắc mặt khẽ biến.

Quách Gia đứng dậy, đến trước mặt Trương Cáp: Tuấn Nghệ, còn nhớ ta không.

Trương Cáp nhìn kỹ.

Lập tức vui mừng khôn xiết: Quách tiên sinh, sao ngài lại ở đây.

Ngày đó nhờ tiên sinh chỉ điểm, mới bỏ Hàn Phức đầu quân cho Viên Bản Sơ.

Chỉ là sau đó, ta đi khắp nơi tìm Quách tiên sinh, nhưng vẫn không tìm thấy.

Không ngờ, Quách tiên sinh lại ở đây.

Quách Gia cười nhạt: Viên Thiệu người này trọng dụng tiểu nhân, mưu nhiều không quyết, không đáng để mưu sự.

Ta liền rời khỏi Viên Thiệu, đầu quân dưới trướng chúa công.

Tống Vương là người nhân nghĩa, anh minh thần võ, chính là minh chủ đương thời.

Vừa nói, hắn ôm quyền với Trần Húc.

Rồi tiếp tục: Nếu ngài đầu quân dưới trướng chúa công, chúa công nhất định sẽ trọng dụng ngài, mới không uổng phí tài năng một đời.

Trương Cáp nghe vậy, khẽ thở dài một tiếng: Mấy năm nay, ta chinh chiến ở U Châu của Công Tôn Toản, lập nhiều chiến công.

Nhưng không giấu gì các vị, lần này, mới là lần đầu tiên ta một mình thống lĩnh quân đội.

Trần Húc sững sờ.

Năng lực thống binh của Trương Cáp, đã đạt đến 90.

Năng lực thống binh như vậy, nhìn khắp cuối thời Hán, cũng là số ít.

Chương 431

Ở dưới trướng Viên Thiệu, chỉ sợ là số một số hai rồi.

Sao lại không có cơ hội một mình thống lĩnh quân đội.

Ngay lập tức, Trần Húc nói: Trương tướng quân, với năng lực thống binh của ngài, chỉ sợ dưới trướng Viên Thiệu, ít có ai có thể sánh bằng.

Sao lại không có cơ hội một mình thống lĩnh quân đội.

Trương Cáp xòe tay, thở dài một tiếng: Sự thực là vậy, biết làm sao.

Sở dĩ ta không thể một mình thống lĩnh quân đội, nguyên nhân căn bản, là vì ta từ dưới trướng Hàn Phức chuyển sang dưới trướng Viên Bản Sơ.

Viên Bản Sơ vẫn luôn không yên tâm về ta.

Mọi người nghe vậy, đều im lặng.

Lâu như vậy, một lương tướng như vậy lại không được trọng dụng, thực sự quá đáng tiếc.

Trần Húc vỗ vai Trương Cáp: Tuấn Nghệ, hay là đầu quân cho Trần Húc ta đi, ta có thể để ngươi một mình thống lĩnh một quân.

Hắn nhìn về phía Triệu Vân: Tử Long, trước đó binh mã của Trương tướng quân còn lại bao nhiêu.

Chúa công, hiện tại chúng ta bắt được, cộng thêm thu gom tàn binh, ước chừng có năm ngàn người.

Triệu Vân lại báo cáo.

Trần Húc gật đầu, rồi nhìn về phía Trương Cáp: Những người này

đều là bộ hạ cũ của Trương tướng quân, sau này giao cho Trương tướng quân thống lĩnh, thế nào.

Trương Cáp nghe vậy động dung: Tống Vương không sợ Trương Cáp ta phản bội sao.

Phản bội.

Trần Húc cười nhạt.

Trong lòng thầm nghĩ: đầu quân cho ta, phản bội.

Ha ha.

Trên mặt hắn vẫn như vừa rồi, treo một nụ cười nhạt, nói: Nếu bản vương có chỗ nào làm không đúng, Trương tướng quân cứ việc dẫn theo binh mã của mình, chuyển sang nơi khác.

Bản vương quyết không truy cứu.

Thế nào.

Sắc mặt Trương Cáp hoàn toàn thay đổi.

Nhìn Trần Húc, dường như không dám tin vào những gì mình nghe được.

Nhìn chằm chằm Trần Húc hồi lâu, mới cung thân hành lễ: Chúa công tại thượng, xin nhận của thuộc hạ một lạy.

Trần Húc vui mừng khôn xiết.

Hắn đỡ Trương Cáp dậy, rồi nắm lấy cánh tay Trương Cáp, cười lớn: Tốt.

Có Tuấn Nghệ tương trợ, thực là vinh hạnh của bản vương.

Quách Đồ liều mạng giãy giụa, miệng phát ra tiếng ú ớ.

Trần Húc quay đầu nhìn, rồi cười nhạt: Tuấn Nghệ, Quách Đồ xử trí thế nào, do ngươi quyết định.

Trương Cáp lại gặp khó.

Hắn cười khổ một tiếng: Thực không giấu gì.

Lần này, Quách Đồ đảm nhận chức vụ giám quân.

Giám quân.

Trần Húc ngạc nhiên, Với tài năng thống binh của Trương tướng quân, căn bản không cần sự phụ trợ của giám quân chứ.

Trương Cáp mặt đầy cười khổ: Quách Đồ này không phải là phụ trợ ta, nhiệm vụ thực sự của hắn chỉ có một, đó là giám sát.

Giám sát nhất cử nhất động của ta.

Hứa Chử đập bàn: Ta thấy Quách Đồ kia mặt mày gian xảo, không phải là thứ tốt.

Hay là, để Hứa Chử ta giúp ngươi giải quyết hắn đi.

Vừa nói, hắn nhanh chóng đi mấy bước, đến trước mặt Quách Đồ.

Lập tức tay nhấc lên, đã xách Quách Đồ lên.

Quách Đồ trong lòng kinh hãi.

Chỉ cảm thấy như có một cái kìm sắt đang kẹp chặt mình.

Hắn muốn hét lớn, nhưng vì trong miệng có giẻ, căn bản không thể hét ra tiếng.

Sắc mặt Trương Cáp lại khá do dự.

Quách Gia khẽ thở dài: Tuấn Nghệ, lẽ nào ngươi định giữ lại Quách Đồ.

Ngươi nghĩ xem, với tính cách của Quách Đồ, nếu hắn trở về, làm sao có thể không ở trước mặt Viên Thiệu, không thêm mắm thêm muối.

Đến lúc đó, tất cả lỗi đều đổ lên đầu ngươi, ngươi lại hà tất phải

như vậy.

Quách Đồ chẳng qua chỉ là một tên tiểu nhân mà thôi.

Theo ta thấy, trực tiếp giết hắn là xong.

Trương Cáp nhìn Quách Gia, rồi lại nhìn Quách Đồ một cái, mới gật đầu: Như vậy, xin Tống Vương kết liễu Quách Đồ đi.

Khóe miệng Trần Húc nở một nụ cười.

Hắn nhìn về phía Hứa Chử: Trọng Khang, Quách Đồ, giao cho ngươi.

Được.

Hứa Chử cười lớn, rồi đi ra ngoài.

Quách Đồ liều mạng giãy giụa, nhưng trong tay Hứa Chử có cánh tay to như đùi người khác, làm sao có thể nổi sóng.

Không bao lâu, bên ngoài đã truyền đến tiếng la thảm thiết.

Lập tức, Hứa Chử đã xách đầu lâu đi vào.

Trương Cáp sâu sắc cung thân với Trần Húc: Đa tạ chúa công.

Thuộc hạ nguyện vì chúa công hiệu tử.

Trần Húc đỡ Trương Cáp dậy, cười lớn: Tốt.

Lúc này, một giọng nói của hệ thống vang lên trong đầu Trần Húc.

Ting, phát hiện túc chủ hoàn thành nhiệm vụ, nhận được phần thưởng nhiệm vụ: Lòng trung thành của Trương Cáp + 100.

Đặc tính Ngang Dương của Trương Cáp.

Đặc tính Ngang Dương: Nếu trong một phạm vi nhất định, bộ đội của phe mình đánh bại quân địch, thì sĩ khí của bộ đội bản thân sẽ tăng lên.

Ting, chúc mừng túc chủ chiêu mộ thành công Trương Cáp, hoàn thành nhiệm vụ chặn đường Tào Tháo.

Chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ chặn đường Tào Tháo, nhận được phần thưởng nhiệm vụ: Chiến pháp Phấn Chiến của Tào Tháo.

Phấn Chiến: Khi phát động chiến pháp, có thể xung kích đối phương, tấn công được nâng cao.

Nhìn phần thưởng nhiệm vụ, Trần Húc lộ ra vài phần cười.

Lòng trung thành + 100, như vậy, có thể hoàn toàn yên tâm sử dụng Trương Cáp.

Đặc tính Ngang Dương, đối với tác dụng của sĩ khí cũng hiển nhiên.

Ngay lập tức, nụ cười trên mặt Trần Húc càng đậm.

Trương Cáp thấy vậy, trong lòng cũng hoàn toàn yên tâm.

Trần Húc mới nhìn về phía Triệu Vân: Tử Long, dẫn Tuấn Nghệ đi, thu gom bộ hạ cũ của Tuấn Nghệ, toàn bộ giao cho Tuấn Nghệ thống lĩnh đi.

Vâng.

Triệu Vân chắp tay lĩnh mệnh, rồi vẫy tay với Trương Cáp: Trương tướng quân, mời.

Trên mặt Trương Cáp lóe lên vẻ kích động.

Ban đầu ông ta tưởng rằng, Trần Húc nói trước đó về việc một mình thống lĩnh một quân, chỉ là nói suông mà thôi.

Dù sao, trước đây khi đầu quân cho Viên Thiệu, Viên Thiệu cũng nói như vậy.

Nhưng không ngờ, nhanh như vậy, Trần Húc đã muốn giao năm ngàn người vào tay ông ta, mà đó lại là bộ hạ cũ của ông ta.

Bộ hạ cũ của ông ta, tuy không phải là tinh nhuệ hàng đầu, nhưng mỗi người đều kinh qua trăm trận.

Nếu có thể rèn luyện tốt một phen, lại loại bỏ tạp chất, chiến đấu lực của họ chắc chắn có thể tăng thêm mấy phần.

Như vậy, chỉ sợ so với tinh nhuệ hàng đầu cũng không kém bao nhiêu.

Ông ta do dự một lát, mới nói với Trần Húc: Chúa công, để thuộc hạ thống lĩnh bộ hạ cũ của mình, chỉ sợ không tốt lắm.

Vừa nói, trên mặt đầy vẻ khó xử.

Trần Húc mặt lộ vẻ nghi hoặc: Tuấn Nghệ, lẽ nào ngươi chê binh mã của mình không đủ tinh nhuệ.

Nếu vậy, ta lại tìm cho ngươi một đội quân tinh nhuệ, thế nào.

Trương Cáp phất tay: Chúa công, Cáp không có ý đó.

Những thuộc hạ trước đây của ta, tuy so với Bạch Mã Nghĩa Tòng và Hổ Báo Kỵ của chúa công có một chút chênh lệch, nhưng thực ra, từng người đều là những binh sĩ trăm trận.

Nếu có thể rèn luyện một phen, chỉ sợ có thể tiến thêm một bậc.

Chỉ là, trong những người này, có không ít người là bộ hạ cũ của ta, nếu để ta thống lĩnh, chỉ sợ không thích hợp lắm.

Cuối cùng, ông ta có chút ngập ngừng.

Trần Húc mới hiểu ra.

Hắn vỗ vai Trương Cáp, cười nhạt: Tuấn Nghệ cứ yên tâm.

Bản vương không phải là người nhỏ nhen như vậy.

Nếu ngài muốn, cũng có thể đối với binh mã dưới trướng tiến hành rèn luyện, tiến hành tinh tuyển.

Nếu thiếu binh tốt, có thể từ binh sĩ thông thường của ta mà tuyển chọn.

Trên mặt Trương Cáp lộ ra vẻ không dám tin.

Chương 432

Như vậy, chẳng phải chiến lực của binh mã dưới trướng ông ta sẽ lại tăng thêm không ít sao.

Tuấn Nghệ yên tâm đi.

Chúa công sẽ không vì vậy mà có chút nghi ngờ gì, yên tâm đi.

Vừa nói, Triệu Vân một tay kéo Trương Cáp, đi ra ngoài.

Trên mặt Trương Cáp đầy vẻ cảm động.

Dễ dàng như vậy đã có được quyền thống lĩnh năm ngàn người, đây là sự tin tưởng đến mức nào.

Trần Húc mới nhìn về phía Trương Kiên và những người khác có mặt: Các vị tướng lĩnh, lập tức lệnh cho quân sĩ ngồi bè gỗ, bè tre, tiến vào trong thành.

Vâng.

Mọi người đều lĩnh mệnh, rồi lui ra ngoài.

Không lâu sau, thân vệ bưng đầu lâu của Đào Khiêm, Đào Thương và Khuyết Tuyên đi vào.

Trần Húc chỉ lệnh cho người dùng hộp gỗ đựng lại.

Cũng vào lúc này, một giọng nói của hệ thống vang lên trong đầu Trần Húc.

Ting, chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ, nhận được phần thưởng nhiệm vụ: Dân tâm Từ Châu + 20.

Mười cỗ Cao chuyển đồng xa.

Mười cỗ Cao chuyển đồng xa đã được đưa vào không gian hệ

thống của túc chủ, xin hãy chú ý kiểm tra.

Trần Húc nhìn về phía không gian hệ thống, quả nhiên, trong không gian hệ thống đó, mười cỗ Cao chuyển đồng xa đang đứng đó.

Cao chuyển đồng xa cao lớn, theo Trần Húc thấy, chỉ sợ không dưới mười trượng.

Hắn đã quyết định, đợi sau khi thành Hạ Bì hoàn toàn bình định, nhất định phải thử nghiệm tốt Cao chuyển đồng xa.

Khoảng giờ ngọ, Triệu Vân cùng mọi người đi vào.

Triệu Vân cung thân với Trần Húc: Chúa công, trong thành Hạ Bì đã gần xong, chỉ là thuộc hạ đã tìm khắp nơi một lượt, nhưng vẫn không tìm thấy tung tích của con trai thứ hai của Đào Khiêm là Đào Ứng.

Ừm.

Trần Húc khẽ nhíu mày.

Đào Ứng người này, năng lực không mạnh, lúc này, có thể chạy đi đâu.

Lẽ nào, có người giúp đỡ.

Trong lòng nghĩ vậy, nhưng trên mặt lại không chút thay đổi gật đầu: Hiện tại trong thành Hạ Bì mới ổn định, chắc chắn khá hỗn loạn, xin các vị phụ trách tiếp quản.

Vâng.

Mọi người đồng loạt lui ra ngoài.

Giả Hủ và Quách Gia hai người lại vẫn ở lại trong doanh trướng.

Đợi tất cả mọi người đi hết, Giả Hủ mới bước lên một bước, ôm quyền hành lễ với Trần Húc: Chúa công, xin hãy trị tội thuộc hạ tự tác

chủ trương.

Ừm.

Trần Húc khẽ nhíu mày, nói: Văn Hòa vì sao lại nói vậy, mau đứng dậy.

Giả Hủ lại lắc đầu: Chúa công, chuyện Đào Ứng mà Tử Long vừa nói, là do thuộc hạ phái người làm.

Ồ.

Trần Húc có chút ngạc nhiên.

Trong ấn tượng của hắn, Giả Hủ là người khôn ngoan biết giữ mình.

Trong tình huống bình thường, Giả Hủ chắc chắn sẽ không làm như vậy.

Lẽ nào, là vì Quách Gia.

Nghĩ vậy, sắc mặt hắn lại không chút thay đổi: Văn Hòa, ngươi làm vậy, là vì chuyện gì.

Chắc chắn có thâm ý chứ.

Lại thấy Quách Gia bước lên một bước, sâu sắc cung thân: Chúa công, xin hãy thứ tội Quách Gia biết mà không báo.

Ừm.

Trần Húc trong lòng thầm nói quả nhiên, trên mặt lại không có chút thay đổi.

Hắn đỡ Quách Gia dậy: Phụng Hiếu hà xuất thử ngôn.

Quách Gia lớn tiếng nói: Chúa công, trước đó, Văn Hòa từng hỏi ta, có nên tự ý thả Đào Ứng không.

Sau khi ta biết chuyện này, không những không khuyên can, mà

còn ngầm đồng ý với cách làm của Văn Hòa.

Trần Húc khẽ thở dài, trước tiên đỡ Giả Hủ dậy.

Rồi khẽ nhíu mày: Các ngươi, lại là vì sao.

Quách Gia ôm quyền: Chúa công, hiện tại chúng ta đã chiếm được Dự Châu, Duyện Châu, Từ Châu và Nam Dương của Kinh Châu.

Các quận phía nam, trừ Kinh Châu và Dương Châu, còn lại đều đã vào tay chúa công.

Lưu Biểu ở Kinh Châu chỉ là chó giữ nhà, không đáng lo.

Dương Châu lại không có thế lực lớn, cũng không đáng sợ.

Hiện tại điều đáng lo, là phía bắc.

Viên Thiệu chiếm Ký Châu, Tịnh Châu, dưới trướng có nhiều năng thần mãnh tướng, không thể không đề phòng.

Thêm vào đó, trong cuộc giao tranh với Công Tôn Toản, hắn đã chiếm thế thượng phong.

Nếu để hắn chiếm được U Châu của Công Tôn Toản, chỉ sợ sẽ trở thành kẻ thù lớn của chúng ta.

Vì vậy, kế hoạch hiện tại, chúng ta phải chiếm Ký Châu trước khi Viên Thiệu phát triển lớn mạnh.

Trần Húc nghe vậy cười: Tự ý thả Đào Ứng, là để công lược Viên Thiệu, tìm một cái cớ.

Giả Hủ gật đầu: Không sai.

Thuộc hạ cố ý lệnh cho người giúp Đào Ứng trốn thoát khỏi thành Hạ Bì, để hắn đến chỗ Viên Thiệu tìm nơi nương tựa.

Như vậy, chúng ta sẽ có lý do để đánh Viên Thiệu.

Chỉ là.

Hắn cười khổ một tiếng: Chỉ là không ngờ, chúa công đã sớm có mưu tính.

Hành động này của thuộc hạ, lại thành thừa thãi.

Quách Gia nghe vậy, cũng lộ vẻ cười khổ: Thuộc hạ không ngờ, dưới trướng Viên Thiệu kia, lại phái binh đến viện trợ Đào Khiêm.

Chính là như vậy.

Giả Hủ mặt đầy khó hiểu: Viên Thiệu viện trợ Đào Khiêm, chuyện này ta còn có thể hiểu được.

Hành động này là để Đào Khiêm giữ chân chúng ta.

Chỉ là khi thấy chúng ta dùng nước dâng Hạ Bì, Trương Cáp kia vì sao lại tiếp tục viện trợ Đào Khiêm.

Viên Thiệu, không sợ bị mang danh phản tặc sao.

Trên mặt Trần Húc hiện ra vài phần cười: Chuyện này, cũng đơn giản, vì người đưa ra quyết định đó, là Quách Đồ.

Vừa nói, hắn vừa gọi ra ngoài một tiếng: Nguyên Trực, phiền ngươi vào đây, giải đáp thắc mắc cho Phụng Hiếu.

Rèm cửa soái trướng theo đó được vén lên, Từ Thứ từ bên ngoài đi vào.

Hắn ôm quyền với Trần Húc, rồi gật đầu với Quách Gia và Giả Hủ.

Rồi cười: Kỳ thực, chúa công và ta, đã sớm biết tin Viên Thiệu sẽ phái binh đến.

Chỉ là chúng ta tương kế tựu kế, dẫn Viên Thiệu vào bẫy mà thôi.

Hiện tại có đầu của Quách Đồ ở đây, chúng ta có thể tâu Viên Thiệu một tội mưu phản.

Từ Thứ vô cùng cung kính ôm quyền với Trần Húc: Kế sách này, là do chúa công định ra.

Không tệ.

Trần Húc cũng không từ chối, chủ động đáp ứng.

Quách Gia lộ ra vẻ hiếu kỳ nói: Chúa công, nếu như bộ hạ của Viên Thiệu không tham công liều lĩnh, thì phải làm sao.

Nụ cười trên mặt Trần Húc càng thêm rạng rỡ.

Quách Gia và Giả Hủ cùng nhìn nhau một cái.

Quách Gia mới nói: Chẳng lẽ chúa công đã sớm có sắp xếp.

Không sai.

Ánh mắt Trần Húc lướt qua mặt Giả Hủ và Quách Gia, mới cười nói: Hôm nay, hai người có thấy Văn Viễn và Bá Bình đâu không.

Quách Gia và Giả Hủ đều hơi nhíu mày.

Trần Húc cười nhạt nói: Văn Viễn và Bá Bình lúc này đang canh giữ ở hậu phương.

Nếu Tuấn Nghệ quay về trực tiếp thì cũng sẽ có thu hoạch.

Viên Thiệu lần này phái đi không chỉ một đội kỵ binh.

Lời này vừa nói ra, Quách Gia và Giả Hủ đều sững sờ.

Chỉ nghe Trần Húc gật đầu cười nói: Phía sau Trương Cáp còn có một đội bộ binh năm ngàn người.

Đội bộ binh đó là con bài Quách Đồ dùng để giám sát Trương Cáp.

Hả.

Quách Gia và mọi người đều kinh ngạc.

Thủ đoạn này quả thực khiến người ta không thể ngờ tới.

Căn bản là không hề tin tưởng Trương Cáp chút nào.

Giả Hủ nói: Chúa công, vì sao trước đó không đề cập đến chuyện này.

Nếu nói ra hết, e rằng Trương Cáp đã sớm đầu hàng rồi.

Trần Húc xua tay nói: Đời người của Tuấn Nghệ đã gian nan như vậy rồi, đừng xát muối vào vết thương của người ta nữa.

Quách Gia tuy cảm thấy lời này có hơi mới lạ, nhưng ý tứ khá thẳng thắn, cũng có thể nghe hiểu được.

Quách Gia và Giả Hủ cùng nhau cúi người thật sâu nói: Chúa công thần cơ diệu toán.

Hai người chúng thần đã lừa gạt chúa công, xin chúa công trách phạt.

Trần Húc cười đỡ hai người dậy, mới nói: Hai vị cũng một lòng vì bản vương mưu hoạch, chuyện này cứ bỏ qua đi.

Chỉ là, sau này có việc, cần phải bàn bạc nhiều hơn với bản vương.

Bản vương cũng không phải người cổ hủ.

Vâng.

Quách Gia và Giả Hủ đồng thanh đáp.

Chương 433

Trên mặt họ tràn đầy vẻ cảm động.

Thực ra khi đưa ra quyết định đó, họ đã chuẩn bị sẵn sàng để bị Trần Húc trách phạt.

Nhưng dù sao chuyện này cũng liên quan đến sự phát triển tổng thể của thế lực sau này, nên họ thà liều mình bị Trần Húc trách phạt cũng phải làm cho thành chuyện.

Nhưng không ngờ, Trần Húc lại dễ dàng bỏ qua như vậy.

Trong lòng họ, sự kính trọng lại càng tăng thêm vài phần.

Đúng lúc này, rèm trướng được vén lên, hai người từ bên ngoài bước vào.

Họ mặt mày hớn hở cúi người với Trần Húc nói: Chúa công, quả nhiên như ngài dự liệu, chúng thần đã phát hiện một đội bộ binh tinh nhuệ năm ngàn người.

Hiện tại đội quân đó đã bị chúng thần tiêu diệt toàn bộ.

Hai vị tiến vào chính là Trương Liêu và Cao Thuận.

Tốt.

Trần Húc vui mừng nói, Vất vả cho Văn Viễn và Bá Bình rồi.

Mau vào trong ngồi.

Quách Gia và Giả Hủ cũng nhìn nhau một cái.

Sau khi Trương Liêu và Cao Thuận ngồi xuống, Trương Liêu mới tiếp tục nói: Đội quân đó cũng khá kỳ lạ.

Rõ ràng là một đội quân tinh nhuệ, nhưng lại không có người thực

lực mạnh mẽ thống lĩnh.

Kẻ thống lĩnh thực lực quá kém, chưa đầy một hiệp đã bị mỗ chém một đao.

Mọi người có mặt đều đoán được nguyên nhân đội quân đó không có người lãnh đạo.

Làm như vậy là để Quách Đồ có thể khống chế tốt hơn.

Trương Liêu lại chắp tay với Trần Húc nói: Chúa công, trận này giết thật thống khoái.

Chỉ hy vọng sau này có đại chiến, ngàn vạn lần đừng quên mỗ và Bá Bình.

Trần Húc nghe vậy cười nói: Tất nhiên.

Với tài năng của hai người, nếu bỏ không dùng, chẳng phải quá đáng tiếc sao.

Ít hôm nữa, ta sẽ bắc chinh Viên Thiệu, lúc đó e rằng chiến sự liên miên, chỉ hy vọng các ngươi đừng ngại vất vả là được.

Nghe Trần Húc nói vậy, Trương Liêu và Cao Thuận đều kinh hỉ nói: Thật sao.

Trần Húc gật đầu nói: Tự nhiên.

Bản vương nhất ngôn cửu đỉnh.

Tuyệt không nói dối.

Vậy thì tốt quá.

Trương Liêu vừa nói vừa xoa tay, mặt mày đầy vẻ hưng phấn.

Nếu đánh hạ được Viên Thiệu, ta có thể về Tịnh Châu xem một chút rồi.

Nói đến đây, trên mặt hắn lộ ra vẻ hướng về.

Tịnh Châu là quê hương của Trương Liêu và Cao Thuận.

Trương Liêu là người Mã Ấp, quận Nhạn Môn, Tịnh Châu.

Cao Thuận là người quận Thái Nguyên, Tịnh Châu.

Hai người từ khi theo Đinh Nguyên ra ngoài, vẫn chưa từng về nhà.

Trần Húc vỗ vai hai người nói: Yên tâm đi.

Ngày đó sẽ không còn xa đâu.

Sau đó, Trần Húc liền dẫn binh mã dưới trướng tiến vào thành Hạ Bì.

Vừa mới vào trong phủ châu mục, Mi Trúc đã vội vã chạy tới.

Thân vệ thấy Mi Trúc cũng không ngăn cản nhiều.

Mi Trúc cúi người với Trần Húc nói: Bái kiến chúa công.

Trần Húc cười nhạt nói: Tử Trọng đến rồi.

Ngồi xuống nói chuyện.

Tạ chúa công.

Mi Trúc lại không ngồi xuống, chỉ cảm thán nói: Chúa công quả nhiên lợi hại.

Chỉ trong thời gian ngắn đã lấy được Từ Châu vào tay.

Trần Húc cười nhạt.

Lại nghe Mi Trúc tiếp tục nói: Chúa công, lần trước ta có đề cập đến Trương Chiêu, ta đã đưa ngài ấy đến rồi.

Ồ.

Trần Húc lập tức có hứng thú, cười sang sảng nói: Trương Tử Bố ở đâu.

Đi, đưa bản vương đi xem thử.

Vâng.

Hai người cùng đi ra ngoài.

Bên ngoài phủ châu mục, có một người đang đứng đó.

Người đó mặc một bộ trường sam, trông khá nho nhã.

Trần Húc nhìn kỹ, thuộc tính của người đó cũng hiện ra trước mắt.

Tên họ: Trương Chiêu, tự Tử Bố Tuổi: 36 Thống suất: 33, Võ lực: 13, Trí lực: 88, Chính trị: 98, Mị lực: 76 Đặc tính: Trí Nang, Danh Thanh, Giáo Hóa, Nhân Mạch Đây chính là Trương Chiêu sao.

Thuộc tính chính trị quả nhiên vô cùng xuất sắc.

E rằng trong cả thời mạt Hán cũng có thể xếp vào top 3.

Thấy Trần Húc và Mi Trúc ra ngoài, người đó vội vàng tiến lên cúi người hành lễ: Thảo dân Trương Chiêu bái kiến Tống Vương.

Trần Húc tiến lên hai bước, một tay nắm lấy cánh tay Trương Chiêu, đỡ ông ta dậy, rồi cười sang sảng nói: Tốt.

Đã lâu nghe danh Tử Bố tiên sinh học thức uyên bác, là nhân kiệt đương thời.

Hôm nay gặp mặt, quả nhiên bất phàm.

Trương Chiêu xua tay, rồi cúi người hành lễ nói: Trương Chiêu đã lâu nghe danh Tống Vương lễ hiền hạ sĩ, lại được Tử Trọng tiên sinh nhiều lần tiến cử.

Nay Trương Chiêu bất tài, nguyện bái Tống Vương làm chúa công, xin Tống Vương thành toàn.

Trần Húc hơi sững sờ.

Quả thực không ngờ, Trương Chiêu lại quy thuận đơn giản như vậy.

Không phải Trương Chiêu là người khá tự cao sao.

Hắn nhìn về phía Mi Trúc, lại phát hiện trên mặt Mi Trúc lộ ra vẻ đắc ý.

Trong lòng hắn chợt hiểu ra, phần lớn là công lao của Mi Trúc.

Lúc này, hắn liền đỡ Trương Chiêu dậy, cười sang sảng nói: Tốt.

Có Tử Bố tương trợ, Từ Châu không còn gì phải lo lắng.

Cũng chính lúc này, một giọng nói của hệ thống vang lên trong đầu Trần Húc.

Đinh, chúc mừng túc chủ thành công chiêu mộ Trương Chiêu, hoàn thành nhiệm vụ hớt tay trên của Tôn Sách.

Chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ hớt tay trên của Tôn Sách, nhận được phần thưởng nhiệm vụ: Đặc tính Quả Cảm của Tôn Sách.

Đặc tính Quả Cảm: Sau khi gặp phải tình huống đột xuất, có thể nhanh chóng đưa ra quyết đoán.

Sau đó, Trần Húc kéo tay Trương Chiêu, bước vào phủ châu mục.

Ba người ngồi xuống, Trần Húc mới cười nhạt nói: Tử Bố, không biết theo ngài thấy, Từ Châu hiện nay vấn đề cần giải quyết nhất là gì.

Trương Chiêu hơi nhíu mày, có vẻ muốn nói lại thôi.

Trần Húc cười nói: Tử Bố cứ nói thẳng.

Nếu vậy, Chiêu xin nói thẳng không kiêng dè.

Trương Chiêu chắp tay với Trần Húc, rồi tiếp tục nói: Lần này

chúng ta tuy đã chiếm được quận Hạ Bì, nhưng sau khi lũ lụt hoành hành, hoa màu đều bị phá hủy sạch sẽ.

Việc cấp bách nhất lúc này là làm cho nước lũ rút đi, khôi phục lại việc trồng trọt hoa màu.

Mi Trúc thấy Trương Chiêu nói có phần thẳng thắn, liền giải thích: Sự tình cũng không nghiêm trọng đến thế.

Lúc này vừa qua nạn châu chấu, trong ruộng cũng không có cây trồng gì, nên cũng không có tổn thất.

Trần Húc gật đầu, rồi cười nhạt nói: Hiện tại ta đã sắp xếp, hai ngày nữa nước sẽ rút hết.

Còn về nông nghiệp, ta có một loại nông cụ, để mọi người xem thử.

Trương Chiêu và Mi Trúc đều lộ vẻ hiếu kỳ.

Trần Húc cũng không che giấu, chỉ gọi một thân vệ, bảo Quách Gia đến.

Không bao lâu sau, Quách Gia, Tuân Du, Từ Thứ và những người khác đều đã đến.

Trần Húc mới dẫn mọi người đi ra ngoài thành.

Sau khi ra khỏi thành, từ xa đã thấy một vật hình tròn cao lớn.

Trương Chiêu lộ vẻ khó hiểu nói: Chúa công, không biết thứ đó rốt cuộc là gì.

Trần Húc cười thần bí nói: Thứ này gọi là cao chuyển đồng xa.

Cao chuyển đồng xa sao.

Trương Chiêu lẩm bẩm.

Những người khác cũng đều lộ vẻ hiếu kỳ.

Mọi người đến trước cao chuyển đồng xa.

Chương 434

Địa hình ở đây có sự chênh lệch rõ rệt.

Nước sông rõ ràng thấp hơn mặt đất bên cạnh không ít.

Nhìn gần cao chuyển đồng xa mới thực sự cảm nhận được sự to lớn của nó.

Đứng trước cao chuyển đồng xa cao hơn mười trượng, người ta cảm thấy mình như một chấm nhỏ.

Trần Húc thấy Điền Phong và Triệu Vân đang chỉ huy ở đó, liền cười nói: Nguyên Hạo, Tử Long, cái cao chuyển đồng xa này, làm đến đâu rồi.

Điền Phong lau mồ hôi trên trán nói: Chúa công đợi một lát, cao chuyển đồng xa này sắp xong rồi.

Tiếng nói vừa dứt, cao chuyển đồng xa liền bắt đầu chuyển động.

Ào.

Những guồng nước bằng đồng ở đáy cao chuyển đồng xa, mang theo dòng nước, không ngừng dâng lên phía trên.

Không bao lâu sau, trong mương nước bên cạnh mảnh ruộng phía trên cũng đã có dòng nước chảy róc rách.

Mọi người đều sững sờ tại chỗ.

Trước đây, nơi này vì địa thế quá cao nên căn bản không thể tưới nước được.

Người dân muốn tưới nước cho ruộng trên cao chỉ có thể dùng tay xách thùng nước lên tưới.

Nhưng bây giờ, mọi thứ đã khác.

Thứ mà chúa công gọi là cao chuyển đồng xa này có thể hoàn thành tất cả.

Mi Trúc có chút khó hiểu nói: Chúa công, ta không thấy có ai kéo cả.

Người kéo.

Trần Húc ngẩn ra, khó hiểu hỏi lại.

Nếu không có người kéo cái cao chuyển đồng xa này làm sao lại chuyển động được.

Trong mắt Mi Trúc tràn đầy nghi hoặc.

Mi Trúc vừa rồi đã đi vòng mấy vòng mà không thấy ai kéo cao chuyển đồng xa cả.

Trần Húc lúc này mới bừng tỉnh.

Hóa ra, Mi Trúc tưởng cao chuyển đồng xa dùng sức người kéo.

Lúc này, hắn liền cười giải thích: Thực ra, cao chuyển đồng xa căn bản không cần sức người kéo.

Bởi vì, cao chuyển đồng xa dựa vào sức đẩy của dòng nước phía dưới để chuyển động Mi Trúc có vẻ hiểu mà không hiểu.

Những người khác cũng ngơ ngác đứng tại chỗ.

Rõ ràng, họ đều không nghe hiểu lắm.

Nhìn vẻ mặt bối rối của mọi người, Trần Húc bất đắc dĩ lắc đầu.

Chỉ có thể chỉ vào cao chuyển đồng xa một lần nữa, giải thích cặn kẽ cho họ.

Cứ như vậy ba lần liên tiếp, họ mới thực sự hiểu ra.

Trương Chiêu kinh ngạc nói: Cao chuyển đồng xa thần kỳ như vậy không biết là do ai chế tạo.

Nghe Trương Chiêu nói vậy, mọi người cũng lộ vẻ hiếu kỳ, rồi đồng loạt nhìn về phía Điền Phong.

Từ Thứ còn trực tiếp hỏi: Nguyên Hạo, cao chuyển đồng xa này là do ngươi làm ra sao.

Đừng đùa nữa.

Điền Phong vội vàng xua tay, nói: Cao chuyển đồng xa tinh xảo như vậy, ta làm sao có thể chế tạo được.

Tất cả đều là do chúa công chế tạo.

Nói rồi, hắn chỉ về phía trước nói: Nhìn kia, còn có hai cái nữa.

Mọi người cùng nhìn theo.

Quả nhiên, dọc theo dòng sông, ở phía xa có hai cái cao chuyển đồng xa đang đứng sừng sững.

Mọi người đều lộ vẻ kinh ngạc.

Nhìn Trần Húc, họ không ngừng cảm thán.

Chúa công quả nhiên lợi hại.

Lại có thể thiết kế ra cao chuyển đồng xa tinh xảo như vậy.

Có cao chuyển đồng xa giúp đỡ, từ nay về sau, nông nghiệp dưới trướng chúng ta lại tiến thêm một bậc.

Đúng vậy Nghe mọi người cảm khái, Trần Húc cũng chỉ có thể âm thầm chấp nhận.

Trương Chiêu lại đi sang một bên, quan sát kỹ lưỡng.

Hồi lâu sau, ông ta mới hỏi: Chúa công, cao chuyển đồng xa cần sức đẩy của dòng nước, nếu dòng nước chảy chậm lại thì phải xử lý thế nào.

Mọi người nghe vậy cũng đều sững sờ.

Vấn đề này là một vấn đề khá nan giải.

Nếu không thể giải quyết được vấn đề này, tính thực dụng của cao chuyển đồng xa sẽ bị giảm đi rất nhiều.

Tuân Du cười nói: Cũng không sao, ít nhất những lúc bình thường có thể sử dụng cao chuyển đồng xa.

Trần Húc khẽ nhếch mép, cười nhạt nói: Thực ra, vấn đề này ta đã tính đến khi thiết kế cao chuyển đồng xa rồi.

Nhìn chỗ này.

Mọi người ghé đầu nhìn.

Trần Húc mới thản nhiên nói: Đây chính là mấu chốt để giải quyết vấn đề này.

Khi dòng nước không đủ xiết, chúng ta có thể dùng nô mã hoặc trâu bò để kéo.

Trên mặt Trương Chiêu lộ vẻ suy tư.

Hồi lâu sau, ông ta mới gật đầu nói: Hay.

Thật sự hay.

Trần Húc lại cười nhạt nói: Thực ra, việc sử dụng trâu bò hoặc nô mã để kéo là khi gặp phải mùa khô hạn thực sự.

Phần lớn thời gian còn lại, chúng ta hoàn toàn có thể xây dựng một con đập nhỏ ở thượng nguồn để tích nước.

Khi cần thì mở ra, như vậy dòng nước tự nhiên sẽ xiết hơn nhiều.

Trương Chiêu mắt sáng lên, không khỏi vỗ tay cười lớn: Hay.

Phương pháp của chúa công thật diệu không thể tả.

Phương pháp này chúng ta hoàn toàn có thể quảng bá, áp dụng ở những nơi khác.

Ví dụ như trước khi hạn hán mùa hè đến, chúng ta có thể tích nước, như vậy khi hạn hán đến, thiệt hại cũng sẽ nhỏ hơn nhiều.

Trần Húc lắc đầu nói: Vấn đề hạn hán, thực ra chúng ta căn bản không cần phiền phức như vậy.

Lời này vừa nói ra, mọi người đều sững sờ.

Trương Chiêu không khỏi kinh ngạc nói: Chúa công, lời này là có ý gì.

Mi Trúc cũng gật đầu nói: Chúa công, ngài vừa đến Từ Châu, có thể không hiểu rõ về Từ Châu lắm.

Từ Châu chúng ta hầu như năm nào vào mùa hè cũng xảy ra hạn hán.

Đặc biệt là năm ngoái, tình hình hạn hán đặc biệt nghiêm trọng.

Chỉ một trận đại hạn đó đã làm lương thực giảm đi ít nhất ba thành.

Trương Chiêu đồng tình gật đầu.

Trần Húc lại sắc mặt không đổi, chỉ cười nhạt nói: Chỉ cần biết rằng, dưới sự cai trị của ta, sẽ không còn hạn hán nữa.

Làm sao có thể.

Mọi người đồng thanh kinh hô.

Hạn hán là một loại thiên tai tự nhiên.

So với nạn châu chấu, hạn hán còn phổ biến hơn nhiều.

Như Mi Trúc vừa nói, Từ Châu năm nào cũng có hạn hán.

Chỉ là so ra, quy mô hạn hán khác nhau, mức độ có nặng có nhẹ mà thôi.

Những năm hạn hán nhẹ, cũng là năm tiểu tai, dân chúng chỉ cần

đến nơi nước sâu trong sông lấy nước là có thể giải quyết vấn đề.

Còn những năm hạn hán nghiêm trọng, cũng là năm đại tai thực sự, nước sông cũng đã sớm cạn khô.

Lúc đó, không chỉ cây trồng, mà ngay cả nước uống cho người cũng trở thành vấn đề lớn.

Nếu có thể giải quyết được vấn đề hạn hán, đó quả là công đức vô lượng.

Tất cả mọi người có mặt, ai nấy đều nhìn chằm chằm vào Trần Húc, vẻ mặt không thể tin nổi.

Trần Húc lại như thường lệ cười nhạt nói: Lời quả nhân nói tự nhiên không phải hư ngôn.

Về phần làm sao giải quyết vấn đề hạn hán, quả nhân tự có bí pháp của ta.

Bí pháp.

Chương 435

Lại là bí pháp.

Quách Gia nhìn nhau một cái.

Trước đây khi có nạn châu chấu, chúa công cũng nói là bí pháp.

Bây giờ, hạn hán, chúa công cũng nói là bí pháp.

Họ lập tức cùng gật đầu.

Rõ ràng, có thể giải quyết được hạn hán, chỉ có thể là tiên pháp.

Lúc này, mọi người đồng loạt cúi người thật sâu nói: Tống Vương nhân nghĩa.

Trần Húc gật đầu nói: Chỉ cần là nơi bản vương cai trị, sẽ không có nạn châu chấu, không có hạn hán.

Các vị cứ yên tâm.

Trên mặt Trương Chiêu tràn đầy vẻ không thể tin nổi.

Mi Trúc nhìn xung quanh một lượt, mới cười nói: Tử Bố, xem xung quanh xem, có thay đổi gì không.

Thay đổi.

Trương Chiêu có chút không hiểu, nói: Tử Trọng, không biết thay đổi mà ngài nói là chỉ cái gì.

Chẳng lẽ là chỉ cao chuyển đồng xa sao.

Mi Trúc lắc đầu, rồi nhắc nhở: Nhìn xung quanh xem, có còn con châu chấu phiền phức nào không.

Hửm.

Trương Chiêu trong lòng khá kinh ngạc, không biết lời của Mi

Trúc có thâm ý gì.

Nhưng khi nhìn ra xung quanh, mới phát hiện những con châu chấu phiền phức ban đầu đã biến mất không còn tăm hơi.

Nhìn xuống mặt đất, mới phát hiện ngay cả xác châu chấu cũng không có.

Đây là tình huống gì.

Ông ta nhìn về phía Mi Trúc, nói: Tử Trọng, những con châu chấu đó đâu rồi.

Đi đâu cả rồi.

Mi Trúc cười nhạt nói: Quên lời chúa công vừa nói sao.

Thần sắc Trương Chiêu rõ ràng cứng lại.

Cẩn thận nhớ lại lời Trần Húc vừa nói, rồi trên mặt ông ta xuất hiện một tia kinh hãi.

Ông ta không thể tin nổi nhìn Mi Trúc nói: Tử Trọng, ngài nói những con châu chấu đó vì nguyên nhân bí pháp của chúa công mà chết hết rồi sao.

Mi Trúc gật đầu.

Thực ra, từ sớm, khi ta và chúa công gặp mặt ở Duyện Châu, chúa công đã có bí pháp diệt trừ nạn châu chấu.

Ngài xem, chúa công vừa đến, châu chấu đều chết hết, nạn châu chấu không còn nữa, chẳng phải đã ứng nghiệm bí pháp mà chúa công nói sao.

Trên mặt Trương Chiêu lóe lên vẻ kinh hãi.

Nếu như vậy, chúa công chắc chắn biết tiên pháp không còn nghi ngờ gì nữa.

Giờ phút này, ông ta mới phát hiện, có lẽ đầu quân dưới trướng Trần Húc là quyết định chính xác nhất.

Đúng lúc này, một tiếng gọi truyền vào tai ông ta.

Ông ta ngẩn ra, rồi khi nhận ra là Trần Húc đang gọi mình, vội vàng cúi người với Trần Húc nói: Chúa công, có việc gì cứ phân phó.

Trần Húc thấy bộ dạng trịnh trọng của Trương Chiêu, xua tay nói: Tử Bố, không cần hành đại lễ như vậy.

Bản vương bổ nhiệm ngài làm Từ Châu Biệt giá tòng sự, giao Từ Châu vào tay ngài, ngài thấy thế nào.

Trương Chiêu lắc đầu nói, Chúa công, Chiêu trước nay chưa từng có kinh nghiệm cai quản một phương.

Trực tiếp giao Từ Châu vào tay ta, e rằng Lời phía sau tuy không nói ra, nhưng ý nghĩa trong đó đã không cần nói cũng hiểu.

Trần Húc cười nhạt nói: Tử Bố, tuy ngài không có kinh nghiệm cai quản một phương, nhưng năng lực trị chính của ngài trong cả Đại Hán này cũng thuộc hàng đầu.

Chỉ cần chấn chỉnh Từ Châu, coi trọng phát triển dân sinh, khai thác nông nghiệp.

Chức vụ Từ Châu Biệt giá tòng sự, ngài dư sức đảm nhiệm.

Nói rồi, tay hắn vỗ mạnh lên vai Trương Chiêu: Tử Bố, bản vương tin ngài.

Trương Chiêu cảm động, môi ông ta hơi run rẩy.

Hồi lâu sau, ông ta mới cúi người thật sâu nói: Trương Chiêu vạn lần chết cũng khó báo đáp được hậu ái của chúa công.

Trần Húc gật đầu, cười sang sảng nói: Như vậy rất tốt.

Lại nghe Trương Chiêu nhìn Mi Trúc một cái, nói: Chúa công, ta thấy Tử Trọng có kinh nghiệm khá phong phú về phương diện trị chính, hay là để Tử Trọng đảm nhiệm chức Từ Châu Trị trung tòng sự.

Không biết chúa công thấy thế nào.

Ồ.

Trần Húc trong lòng có chút trầm ngâm.

Trong lòng hắn, chức vị thích hợp nhất cho Mi Trúc chính là công việc hậu cần quản lý lương thảo, tức là công việc của Bộ tào tòng sự.

Đương nhiên, không phải là Bộ tào tòng sự của một châu.

Dù sao, người giàu có một phương như Mi Trúc, đối với việc mua bán, vận chuyển lương thảo có kinh nghiệm thành thục như vậy, quá hiếm.

Hắn nhìn về phía Mi Trúc nói: Tử Trọng, không biết ý ngài thế nào.

Mi Trúc có chút do dự.

Hồi lâu sau, mới gật đầu nói: Mi Trúc chỉ sợ sẽ phụ sự trọng thác của chúa công.

Trần Húc nghe vậy cười sang sảng nói: Nếu đã như vậy, vậy Tử Trọng sẽ đảm nhiệm chức Từ Châu Trị trung tòng sự.

Mi Trúc vội vàng cúi người nói: Đa tạ chúa công.

Trong lòng ông ta vô cùng vui mừng.

Từ Châu Trị trung tòng sự là phó thủ của Châu mục Từ Châu, có thể nói là người chỉ đứng sau Châu mục và Biệt giá tòng sự.

Hiện tại ngoài Trần Húc, Trương Chiêu ra, ông ta là nhân vật số ba

của Từ Châu.

Thân phận địa vị không thể nói là không quan trọng.

Trần Húc cười nhạt: Không sao.

Rồi hắn chỉ tay vào Mi Trúc nói: Nhưng, bản vương nói trước, chức Từ Châu Trị trung tòng sự, Tử Trọng chỉ có thể tạm thời đảm nhiệm.

A.

Mi Trúc trên mặt lộ vẻ kinh ngạc, một tia thất vọng thoáng qua.

Lại nghe Trần Húc cười nhạt nói: Tử Trọng, bản vương đối với ngài có trọng dụng khác, bảo đảm không phụ tài năng của ngài.

Nghe đến đây, Mi Trúc vừa hiếu kỳ, vừa cảm động.

Ông ta cúi người thật sâu với Trần Húc nói: Hậu ái của chúa công, Mi Trúc nguyện lấy cái chết báo đáp.

Trần Húc một tay đỡ Mi Trúc dậy nói: Trinh nhi cứ luôn muốn về Từ Châu xem thử, ta sẽ đón muội ấy đến, thế nào.

Mi Trúc vui mừng nói: Vậy tự nhiên là tốt nhất.

Muội muội của ta, từ nhỏ chưa từng xa nhà lâu như vậy.

Đa tạ chúa công.

Nói rồi, ông ta chắp tay với Trần Húc.

Trần Húc gật đầu, rồi nhìn về phía Triệu Vân bên cạnh nói: Tử Long, vừa rồi bố trí cao chuyển đồng xa, vất vả cho ngươi rồi.

Triệu Vân lắc đầu nói: Chúa công, tất cả đều là việc mạt tướng nên làm.

Trần Húc cười nhạt nói: Ta có một trọng trách muốn giao vào tay ngươi.

Chúa công cứ nói, không sao cả.

Triệu Vân chắp tay hành lễ nói.

Trần Húc gật đầu nói: Lần này phiền ngươi phái người dưới trướng, giúp ta đón Trinh nhi đến.

Vâng.

Triệu Vân cúi người, liền đi về phía chiến mã bên cạnh.

Khi Trần Húc quay lại phủ châu mục, mới phát hiện không biết từ lúc nào, Trần Khuê đã đợi sẵn ở đó.

Bên cạnh Trần Khuê, đứng một người.

Người này tướng mạo đường đường, giữa hai hàng lông mày có vài phần tương tự với Trần Khuê.

Trần Húc trong lòng hơi động, thầm nghĩ: Người này chẳng lẽ là Trần Đăng Trần Nguyên Long.

Lúc này, hắn định thần nhìn về phía người đó.

Lập tức, thuộc tính của người đó cũng hiện ra trước mắt.

Tên họ: Trần Đăng, tự Nguyên Long Tuổi: 29 Thống suất: 83, Võ lực: 64, Trí lực: 87, Chính trị: 86, Mị lực: 64 Đặc tính: Danh Thanh, Chấn Hưng, Văn Hóa, Phong Sát Trần Húc thầm nghĩ: Quả nhiên.

Đây chính là Trần Nguyên Long.

Nhìn thuộc tính của Trần Đăng, rõ ràng trí lực và chính trị của Trần Đăng cũng khá tốt.

Thấy Trần Húc bước đến, hai mắt của Trần Khuê và Trần Đăng đều sáng lên.

Hai người một trước một sau đi về phía Trần Húc.

Trần Khuê cúi người thật sâu với Trần Húc nói: Bái kiến chúa

công.

Trần Húc gật đầu nói: Hán Du tuổi đã cao, không cần đa lễ như vậy.

Bên cạnh, Trần Đăng cúi người với Trần Húc nói: Trần Đăng bái kiến Tống Vương.

Ừm.

Trần Húc gật đầu nói, Đã lâu nghe đại danh Nguyên Long, hôm nay cuối cùng cũng được gặp.

Trần Đăng trong lòng cũng vui mừng.

Trước đây khi nghe cha nói Tống Vương biết mình và còn khá tán thưởng, hắn đã rất kinh ngạc.

Nhưng lúc này, mới biết tất cả đều là thật.

Hắn trong lòng đại hỉ, trên tay lại liên tục xua động nói: Tống Vương quá khen, Trần Đăng hổ thẹn không dám nhận.

Trần Húc kéo Trần Đăng, đi vào bên trong.

Ba người ngồi xuống, Trần Húc mới cười nhạt nói: Thế nào, Nguyên Long suy nghĩ thế nào rồi.

Trần Đăng đứng dậy, chắp tay với Trần Húc nói: Tống Vương, không biết sau khi ta gia nhập dưới trướng, có thể đảm nhiệm chức vị gì.

Trần Húc cười nhạt nói: Bản vương có thể đáp ứng, ngài có thể đảm nhiệm một chức tòng sự ở Từ Châu.

Trần Đăng trong lòng đại hỉ.

Có thể ngồi lên chức tòng sự, trong lòng hắn khá hài lòng.

Ít nhất cũng tốt hơn chức Điển nông giáo úy của hắn nhiều.

Chương 436

Lúc này, hắn cùng Trần Khuê nhìn nhau một cái, mới cúi người hành lễ với Trần Húc nói: Trần Đăng bái kiến chúa công.

Tốt.

Trần Húc vui mừng.

Hắn bước lên một bước, đỡ Trần Đăng dậy, mới cười sang sảng nói: Nguyên Long yên tâm, lời quả nhân nói, tuyệt không hư ngôn.

Không biết hiện tại, ngài muốn đảm nhiệm chức tòng sự nào.

Trần Đăng chắp tay nói: Tất cả toàn quyền do chúa công quyết định.

Trần Húc không khỏi ngẩn ra, rồi thầm tán thưởng: Quả không hổ là Trần Đăng.

Hắn cười nhạt nói: Như vậy cũng tốt.

Vậy chức Binh tào tòng sự sẽ giao vào tay ngài.

Trần Đăng nghe vậy vui mừng.

Binh tào tòng sự chủ quản việc quân sự, vào thời điểm này, quyền lợi quả thực không nhỏ.

Hắn lập tức chắp tay nói: Đa tạ chúa công.

Cũng chính lúc này, một giọng nói của hệ thống vang lên trong đầu Trần Húc.

Đinh, chúc mừng túc chủ thành công chiêu mộ Trần Đăng, hoàn thành nhiệm vụ kép hớt tay trên của Lưu Bị và Tào Tháo.

Chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ hớt tay trên của Lưu Bị,

nhận được phần thưởng nhiệm vụ: Chiến pháp Thiết Bích của Lưu Bị.

Chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ hớt tay trên của Tào Tháo, nhận được phần thưởng nhiệm vụ: Chiến pháp Cổ Vũ của Tào Tháo.

Chiến pháp Thiết Bích: Sử dụng chiến pháp này, lực phòng ngự của quân phe ta tăng lên rõ rệt.

Chiến pháp Cổ Vũ: Khi sử dụng chiến pháp, quân phe ta được cổ vũ bởi lời nói.

Nhìn phần thưởng của hệ thống, Trần Húc hài lòng gật đầu.

Rõ ràng, hai chiến pháp này đều khá thực dụng.

Bên trong thành Hạ Bì.

Dưới sự điều hành hết mình của Trương Chiêu, Mi Trúc, Trần Đăng, thành Hạ Bì trở nên ngăn nắp trật tự.

Các quán cháo ở các nơi cũng theo đó được mở ra.

Những người dân đói khát kinh ngạc phát hiện, trong thành vốn dĩ khắp nơi đều là quán cháo.

Ai nấy đều vui mừng khôn xiết.

Trương thẩm, mau mở cửa.

Đến rồi.

Lý thẩm.

Nhà ta sớm đã không còn lương thực, đi nhà khác xem thử đi Trương thẩm, mở cửa trước đi, ta nói cho bà biết, phía nam thành đã mở năm quán cháo, chúng ta sẽ không bị đói nữa.

Thật sao.

Trương thẩm mở cửa, một cái đầu ló ra.

Bà ta không tự chủ được liếm môi, mặt mày không tin nổi nói: Lý thẩm, ở đâu.

Quán cháo đó ở đâu.

Lý thẩm chỉ về phía trước, nói: Ở phía trước, rẽ một cái là đến.

Lời của bà ta vừa dứt, đã thấy Trương thẩm lao ra ngoài.

Lý thẩm liên tục gọi: Trương thẩm, cửa nhà bà chưa đóng Nhưng Trương thẩm đã sớm chạy xa rồi.

Lý thẩm bất đắc dĩ, chỉ có thể tiến lên giúp Trương thẩm khép hờ cửa lại.

Chuyện như vậy, ở các quận của Từ Châu, khắp nơi đều đang xảy ra.

Do dân chúng trước đó đã cạn lương thực, nên hiện trường phát cháo ở các nơi vô cùng náo nhiệt.

Cũng may Trần Húc đã sớm có chuẩn bị, sớm đã điều lương thực từ Duyện Châu đến, mới ổn định được cục diện.

Trường An, trên triều đường.

Vương Doãn cúi người với Lưu Hiệp nói: Bệ hạ, vụ án phản tặc Đào Khiêm trước đó, Tống Vương đã có tiến triển.

Ồ.

Lưu Hiệp vui mừng.

Lập tức vội vàng hỏi: Tình hình cụ thể thế nào, mời Vương thái úy nói rõ.

Vương Doãn chắp tay nói: Bệ hạ, Lưu Diệp đang đợi ngoài điện.

Chờ bệ hạ tuyên triệu.

Hoàng thúc đến rồi sao.

Lưu Hiệp đứng bật dậy, mặt mày tươi cười nói, Mời, mau mời.

Mau mời hoàng thúc vào.

Đại thái giám tiến lên hai bước, cao giọng hô ra ngoài: Tuyên Lưu Diệp Lưu hoàng thúc cận kiến.

Tiếng hô nối tiếp nhau vang lên.

Ngoài điện.

Lưu Diệp chỉnh lại y phục, mới bước vào bên trong.

Ông ta cúi người thật sâu với Lưu Hiệp nói: Lưu Diệp bái kiến bệ hạ.

Hoàng thúc mau đứng dậy.

Nụ cười trên mặt Lưu Hiệp càng thêm rạng rỡ.

Hắn nhìn về phía Lưu Diệp nói: Hoàng thúc, không biết mấy ngày nay thế nào.

Lưu Diệp chắp tay nói: Đa tạ bệ hạ quan tâm, mấy ngày nay, vi thần mọi việc đều tốt.

Như vậy là tốt rồi.

Lưu Hiệp gật đầu, nói, Nghe ý của Vương thái úy, hoàng thúc có tin tức của tên phản tặc Đào Khiêm.

Lưu Diệp gật đầu.

Lưu Hiệp vui mừng nói: Mời hoàng thúc nói rõ giúp.

Lưu Diệp cúi người hành lễ nói: Bệ hạ, mời xem, đây chính là đầu của phản tặc Đào Khiêm.

Nói rồi, hai tay ông ta nâng chiếc hộp lên trước người.

Đại thái giám vội vàng bước lên, nhận lấy chiếc hộp từ tay Lưu Diệp, rồi mở ra, trình cho Lưu Hiệp.

Lưu Hiệp chỉ liếc qua một cái, mới gật đầu nói: Lần này, vất vả cho Tống Vương rồi.

Nhưng rồi, hắn hơi nhíu mày nói: Ta thấy bên trong có ba cái đầu, không biết hai cái đầu còn lại là của ai.

Bệ hạ, một cái là đầu của Đào Khiêm, cái còn lại là đầu của con trai cả của Đào Khiêm là Đào Thương.

Về phần cái cuối cùng, là đầu của phản tặc Khuyết Tuyên.

Lưu Diệp cúi người cung kính nói.

Ra là vậy.

Lưu Hiệp gật đầu.

Bệ hạ, chúa công của thần vì tìm tên phản tặc tự xưng Thiên tử Khuyết Tuyên mà đã tốn không ít tâm sức.

Chúa công phái người tìm khắp Duyện Châu, cuối cùng trên một ngọn núi ở Duyện Châu đã tìm thấy Khuyết Tuyên đó.

Lúc đó, Khuyết Tuyên vì sợ hãi nên đang trốn trong một hang động Lúc này, Lưu Diệp đem tình hình bên trong, kể lại một cách cặn kẽ.

Lưu Hiệp nghe xong, cũng khá cảm động, thở dài một hơi nói: Lần này đa tạ Tống Vương đã tốn hết tâm sức, mới có thể nhanh chóng khiến phản tặc Khuyết Tuyên và Đào Khiêm phải đền tội.

Hắn nhìn về phía Lưu Diệp nói: Nhớ thay trẫm cảm ơn Tống Vương.

Vi thần nhất định sẽ truyền lời.

Lưu Diệp cung kính nói.

Nhưng rồi, ông ta hơi nhíu mày nói: Bệ hạ, vi thần có một việc bẩm báo.

Lưu Hiệp lúc này tâm tình đang vui vẻ, lúc này cười sang sảng nói: Hoàng thúc không cần khách khí, có việc cứ nói thẳng.

Vâng.

Lưu Diệp cúi người thật sâu, nói, Lần này, trong quá trình bắt giữ phản tặc, vì Viên Thiệu phái binh tập kích quân ta, khiến cho việc bắt giữ xảy ra một số sai sót, xin bệ hạ thứ tội.

Hả.

Lưu Hiệp vụt một tiếng đứng dậy khỏi chỗ ngồi, nhìn Lưu Diệp nói: Hoàng thúc nói gì.

Trong quá trình bắt giữ phản tặc, Viên Thiệu phái binh tập kích.

Không sai.

Lưu Diệp gật đầu.

Nói rồi, ông ta từ dưới đất bên cạnh ôm lấy một cái hộp khác nói: Bệ hạ, đây là thủ cấp của giám quân quân đội do Viên Thiệu phái đi.

Đại thái giám tiến lên, nhận lấy thủ cấp từ tay Lưu Diệp.

Lưu Diệp mới tiếp tục nói: Theo lời thẩm vấn sau này của ta, người này tên là Quách Đồ, là thủ tịch mưu sĩ dưới trướng Viên Thiệu.

Cái gì.

Lưu Hiệp nổi giận đùng đùng nói, Viên Thiệu sao dám làm vậy.

Nói rồi, hắn hơi dừng lại, mới nhìn xuống phía dưới nói: Các vị, có ai nhận ra người này không.

Nói xong, đại thái giám ôm chiếc hộp đó đi xuống.

Nguyên bản vẫn luôn đứng tại chỗ Chung Diêu, hơi nhíu mày.

Ông ta mở miệng, rồi lại im lặng.

Vương Doãn thấy vậy, kinh ngạc nói: Chung đình úy chính, chẳng lẽ ngài quen biết Quách Đồ này.

Chung Diêu không nói gì.

Lưu Hiệp hừ lạnh một tiếng nói: Chung đình úy chính, nếu nhận ra thì phải nói thẳng.

Chung Diêu thở dài một hơi, mới nói: Bệ hạ, Quách Đồ này, vi thần quả thực có quen biết.

Bốn năm năm trước, thần từng gặp Quách Đồ, không ngờ người này sau đó lại theo Viên Thiệu, trở thành thủ tịch mưu sĩ của Viên Thiệu.

Ồ.

Lưu Hiệp vẫy tay với đại thái giám nói, Để Chung đình úy chính xem kỹ, người này rốt cuộc có phải là thủ tịch mưu sĩ Quách Đồ của Viên Thiệu không.

Chung Diêu bất đắc dĩ, chỉ có thể đáp ứng.

Ông ta nhìn vào trong chiếc hộp mà đại thái giám đang ôm, mới nghiến răng, gật đầu nói: Bệ hạ, người này chính là Quách Đồ.

Lưu Hiệp một chưởng vỗ mạnh vào tay vịn.

Thật vô lý.

Thật quá vô lý.

Viên Bản Sơ đó, lại dám cả gan như vậy.

Hắn nhìn về phía Lưu Diệp nói: Hoàng thúc, xin hãy kể lại chi tiết sự việc.

Vâng.

Lưu Diệp gật đầu nói, Lần này, khi chúng thần tấn công sào huyệt của Đào Khiêm là Hạ Bì, vào thời khắc cuối cùng, Quách Đồ dưới trướng Viên Thiệu đã thống lĩnh một vạn kỵ binh tinh nhuệ, cùng với năm ngàn binh lính tinh nhuệ từ bên sườn xông ra.

Nếu không phải tướng sĩ quân ta liều chết một trận, mới chém giết hết bộ hạ của Viên Thiệu.

Quân ta cũng vì vậy mà thương vong thảm trọng.

Nhưng đó không phải là điều quan trọng nhất, quan trọng nhất là, khi chúng ta công phá thành Hạ Bì, con trai út của Đào Khiêm là Đào Ung lại mất tung tích Lưu Diệp nói đến đây thì không nói tiếp nữa.

Lưu Hiệp mày nhíu chặt nói: Vậy Đào Ung đi đâu rồi.

Vì sao lại mất tung tích.

Lưu Diệp lắc đầu nói, Đào Ung đó, ta đến giờ vẫn chưa tìm thấy tung tích.

Vương Doãn đúng lúc đứng ra nói: Hoàng thúc, trong quá trình truy tìm, không phát hiện điểm đáng ngờ nào sao.

Lưu Diệp hơi nhíu mày nói: Trong quá trình truy tìm ta quả thực có phát hiện.

Ta phát hiện có tung tích binh mã đi về phía Ký Châu chỉ là khi ta đến bắt thì đã bị trốn thoát Ồ.

Lại có chuyện này.

Lưu Hiệp sắc mặt âm trầm, nhíu mày dường như đang suy nghĩ.

Đúng lúc này, thị trung Triệu Ôn tiến lên một bước, biện giải nói: Hoàng thúc, Đào Ung đó có phải đã chết trong loạn quân không.

Cái này thì không.

Lưu Diệp lắc đầu, Chúa công của ta đã lệnh cho tướng sĩ dưới trướng tìm kiếm cẩn thận, cũng để cho bộ hạ cũ của Từ Châu nhận dạng kỹ lưỡng, trong thi thể loạn quân không có Đào Ung.

Triệu Ôn không cam tâm, lại tiếp tục nói: Vậy Triệu Ôn có phải đã tự mình chạy thoát, trốn trong rừng núi không.

Lưu Diệp lắc đầu: Khả năng này cũng không lớn.

Bởi vì cách phá thành Hạ Bì lần này có chút khác với thông thường.

Lần này, chúng ta đã khơi đê sông Nghi Thủy, Tứ Thủy, dùng nước nhấn chìm thành Hạ Bì.

Chương 437

Phía nam, tây, bắc của thành Hạ Bì đều bị lũ lụt vây khốn, chỉ chừa lại phía đông.

Quân ta lại để lại binh mã ở phía nam, tây, bắc, phía đông tự nhiên có đại bộ binh mã trấn giữ, đây là kế vây ba khuyết một.

Không chỉ vậy, chúa công của ta còn bố trí mấy đội binh mã bên ngoài vòng vây thứ nhất, đó là vòng vây thứ hai.

Đào Ung đó là người khá gầy yếu, muốn một mình thoát khỏi vòng vây trùng điệp của ta, e rằng khó càng thêm khó.

Cho nên, lần này, nhất định có người tiếp ứng Đào Ung.

Câu nói cuối cùng của Lưu Diệp, quả quyết như đinh đóng cột.

Đúng vậy.

Lần này Đào Ung trốn thoát, quả thực có người tiếp ứng.

Chỉ là mọi người đều không biết, người tiếp ứng lần này là do Giả Hủ phái đi, được Quách Gia ngầm cho phép.

Về phần nguyên nhân, tự nhiên là để đổ tội cho Viên Thiệu.

Còn Đào Ung ở đâu.

Tự nhiên là ở Ký Châu, chỉ là từ trước đến nay đều bị người do Giả Hủ phái đi khống chế mà thôi.

Lưu Diệp nói ra kế dùng nước nhấn chìm thành Hạ Bì, kế vây ba khuyết một, mọi người đều kinh ngạc.

Kế sách này, các mắt xích móc nối chặt chẽ, quả thực đã tính đến tất cả các yếu tố có thể xảy ra.

Trong lúc nhất thời, Triệu Ôn cũng không biết nên biện giải thế nào.

Đột nhiên, linh quang chợt lóe, khóe miệng khẽ nhếch lên, mới nói: Hoàng thúc, có phải có gián điệp trà trộn vào trong quân, hoặc có người trong đó giúp Đào Ung trốn thoát.

Lưu Diệp trong lòng hơi giật mình, mày nhíu chặt lại, tay chỉ vào Triệu Ôn, trầm giọng nói: Triệu Ôn, ngươi nói lời này là có ý gì.

Ác ý suy đoán chúa công của ta như vậy, không phải là muốn thay Viên Bản Sơ giải thoát sao.

Viên Bản Sơ lần này giúp đỡ nghịch tặc Đào Khiêm, đây là chuyện cực kỳ rõ ràng, vì sao ngươi lại phải dụng tâm tính kế giúp hắn giải thoát.

Ngươi không phải có quan hệ cũ với Viên Bản Sơ đó sao.

Hay là đã nhận lợi ích gì của Viên Bản Sơ đó.

Nói bậy.

Triệu Ôn như bị chọc trúng chỗ đau, có chút hoảng loạn, sắc mặt cũng trở nên có chút khó coi.

Lúc này, vội vàng phản bác: Bệ hạ, ta chỉ đang đưa ra giả thiết hợp lý mà thôi Lưu Hiệp sắc mặt từ lúc nãy đã bắt đầu trở nên khó coi, lúc này càng trầm giọng quát một tiếng: Đủ rồi.

Triệu Ôn lui xuống.

Triệu Ôn chắp tay với Lưu Hiệp, cúi người thật sâu nói: Bệ hạ, ta thật sự không phải thay Viên Bản Sơ giải thoát Lưu Hiệp mặt trầm như nước nói: Lui xuống đi.

Triệu Ôn không dám nói thêm nữa.

Gần đây, hắn ngày càng cảm nhận được uy nghiêm của Lưu Hiệp.

Trên người Lưu Hiệp hoàn toàn không thấy bộ dạng nhu nhược đó nữa, mà có khí độ của một đại hùng chủ.

Chỉ không biết vì sao, luôn cảm thấy trên người Lưu Hiệp có chút gì đó kỳ lạ.

Mãi đến lúc này, hắn mới đột nhiên phát hiện một cảm giác quen thuộc trên người Lưu Hiệp.

Cảm giác quen thuộc đó dường như đến từ Tống Vương.

Hắn ngây ngốc đứng tại chỗ, hồi lâu mới hoàn hồn Chẳng lẽ bệ hạ đang mô phỏng Tống Vương.

Trong lúc nhất thời, hắn có chút ngớ người.

Lưu Hiệp nhìn về phía Lưu Diệp, ánh mắt có chút phức tạp nói: Hoàng thúc, theo kiến giải của ngài, ngài cho rằng tiếp theo nên làm thế nào.

Bệ hạ, đây là một bức thư của Tống Vương, Viên Thiệu công nhiên phái binh chi viện phản tặc Đào Khiêm, tội chứng xác thực.

Chúa công của thần yêu cầu lập tức yêu cầu Viên Thiệu giao ra Đào Ung, nếu Viên Thiệu cố chấp không giao ra Đào Ung, chúng ta có thể hưng sư vấn tội.

Lưu Diệp chắp tay nói.

Lưu Hiệp hơi nhíu mày nói: Quả nhân biết rồi, ý của hoàng thúc là sao.

Bệ hạ.

Lưu Diệp cúi người thật sâu.

Sắc mặt ông ta hơi thay đổi, nhưng rồi lại thản nhiên nói: Thần cho rằng, việc chúa công của thần yêu cầu Viên Bản Sơ giao ra Đào Ung là vô cùng thích đáng.

Nếu Viên Bản Sơ đó cố chấp không giao ra Đào Ung, vậy quân ta sẽ hưng nghĩa binh, thảo phạt Viên Thiệu.

Lưu Hiệp sắc mặt khá phức tạp.

Vương Doãn thấy Lưu Hiệp có chút do dự, lúc này cũng bước lên phía trước nói: Bệ hạ, hành động lần này của Viên Bản Sơ quả thực không thỏa đáng.

Công nhiên vi phạm thánh chỉ.

Hơn nữa, Tống Vương trước khi thảo phạt nghịch tặc Đào Khiêm đã phát hịch văn, trong đó có mệnh lệnh rõ ràng, nếu có ai tương trợ Đào Khiêm, bao che Đào Khiêm, đều coi như mưu nghịch.

Nếu lúc này không nghiêm trị Viên Bản Sơ, nếu mọi người đều noi theo, bệ hạ làm sao trị quốc.

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Lưu Hiệp hoàn toàn thay đổi.

Hắn trầm giọng nói: Nếu vậy, cứ theo kế của hoàng thúc.

Hắn vụt một tiếng đứng dậy khỏi chỗ ngồi nói: Chỉ là, trẫm còn nhỏ tuổi, mong hoàng thúc giúp đỡ nhiều hơn.

Lưu Diệp chắp tay hành lễ, hơi cúi người nói: Thần tự sẽ tận tâm tận lực, để báo đáp bệ hạ.

Nếu vậy, làm phiền hoàng thúc phí tâm rồi.

Lưu Hiệp nói xong, nhìn sâu vào Lưu Diệp một cái, rồi đi về phía sau.

Lưu Diệp ngẩng đầu, nhìn Lưu Hiệp một cái, khóe miệng lộ ra một nụ cười nhạt.

Vương Doãn bước đến bên cạnh Lưu Diệp nói: Tống Vương gần đây có khỏe không.

Lưu Diệp cười nhạt nói: Làm phiền Vương thái úy quan tâm.

Chúa công gần đây mọi việc đều tốt.

Vương Doãn nhìn sâu vào Lưu Diệp một cái, mới cười sang sảng nói: Tốt.

Như vậy rất tốt.

Nói rồi, ông ta đi ra ngoài.

Lưu Diệp nhìn theo hướng Lưu Hiệp rời đi, khóe miệng thoáng qua một tia giễu cợt.

Ký Châu, phủ châu mục.

Thời gian gần đây, Viên Thiệu trong lòng khá bất an.

Trong tay tuy cầm thẻ tre, nhưng căn bản không đọc vào được chữ nào.

Đúng lúc này, có một con ngựa phi nhanh từ xa, thẳng đến trước cửa phủ châu mục.

Người trên ngựa vội vàng lăn xuống khỏi lưng ngựa, rồi xông vào trong phủ châu mục.

Báo.

Chúa công, đại sự không hay.

Quách quân sư bị chém.

Trương tướng quân bị bắt sống.

Binh mã của chúng ta lần này đến Từ Châu, tổn thất nặng nề.

Cái gì.

Một tiếng quát lớn truyền ra.

Bốp.

Thẻ tre trong tay Viên Thiệu nặng nề rơi xuống bàn.

Hai mắt hắn trợn trừng, nhìn người phía dưới, trầm giọng nói: Sao lại như vậy.

Từng người một đều là đồ ăn hại sao.

Binh sĩ phía dưới, ngay cả thở mạnh cũng không dám, chỉ chắp tay cúi người.

Không bao lâu sau, Thẩm Phối, Phùng Kỷ và Hứa Du ba người từ bên ngoài bước vào.

Thẩm Phối vẫy tay với binh sĩ đó, binh sĩ đó hơi cúi người với Thẩm Phối, rồi lui ra ngoài.

Thẩm Phối mới nói: Chúa công, chuyện này vốn dĩ có nhiều rủi ro, nay Quách Đồ thất thủ bị bắt, cũng khá là bất đắc dĩ.

Biểu tình trên mặt Viên Thiệu biến đổi liên tục.

Phùng Kỷ quát khẽ một tiếng: Thẩm Chính Nam, bây giờ nói những lời này có ích gì.

Kế sách hiện nay là nghĩ cách làm sao giải quyết xử lý hậu sự.

Đúng vậy.

Hứa Du cũng gật đầu nói.

Thẩm Phối bất đắc dĩ thở dài một tiếng: Việc chúng ta nên làm nhất lúc này là dâng thư lên bệ hạ, thỉnh tội với bệ hạ.

Rồi đổ chuyện này lên người Quách Đồ, nói Quách Đồ trộm binh phù.

Chương 438

Như vậy mới có thể dập tắt lửa giận của bệ hạ.

Viên Thiệu nghe vậy có chút động lòng, ngẩng đầu nhìn về phía Thẩm Phối.

Vừa định nói gì đó, lại thấy Phùng Kỷ lắc đầu nói: Cách này không ổn.

Nếu làm như vậy, chẳng phải khiến người dưới trướng thất vọng sao.

Sau này còn ai tận tâm tận lực vì chúa công.

Quả thực như vậy.

Hứa Du cũng phụ họa, Quách Đồ tuy đã chết, nhưng vì chúa công lao tâm lao lực, ngàn dặm bôn ba, đó là điều không thể nghi ngờ.

Nếu chúng ta đổ tội cho Quách Đồ, tuy Quách Đồ đã chết, nhưng khó tránh khỏi sẽ khiến người dưới trướng thất vọng.

Thẩm Phối nghe vậy không khỏi sốt ruột.

Ông ta tiến lên một bước nói: Chúa công, thực ra cách tốt nhất là tranh thủ trước khi Trần Húc dâng thư, chúng ta dâng trước một phong thư nhận tội, trình bày tội trạng.

Sau đó nói rõ là Quách Đồ vì có giao tình riêng với Đào Khiêm nên mới trộm binh phù, phạm phải sai lầm lớn.

Cuối cùng chúa công lại yêu cầu bệ hạ phạt bổng nửa năm, như vậy là có thể yên ổn vô sự.

Chỉ là theo ta thấy, chúng ta nhận được tin tức lần này chắc chắn đã muộn rồi.

Nhưng dù vậy, chúng ta vẫn có thể dâng thư, ít nhất bệ hạ nể mặt Viên gia bốn đời tam công, cũng như kiêng dè Tống Vương, sẽ không xử phạt nặng chúng ta Phùng Kỷ quát khẽ một tiếng: Thẩm Chính Nam, ngươi rốt cuộc có ý đồ gì.

Trò lừa bịp như vậy, ai mà không nhìn ra.

Chúa công bốn đời tam công, lại có chúa công trấn giữ Ký, Tịnh nhị châu.

Dưới tình huống như vậy, dù có chút sai sót, bệ hạ cũng nhất định sẽ không trách tội.

Nhưng đây không phải là có chút sai sót.

Thẩm Phối lớn tiếng la lên, Đây là tội mưu nghịch.

Tội mưu nghịch, ngươi có biết không.

Tội nặng như vậy, là phải tru di tam tộc.

Không chỉ Thẩm Phối ta, mà cả Phùng Kỷ, cả Hứa Du, một người cũng không thoát được.

Đủ rồi.

Viên Thiệu quát lớn một tiếng.

Hắn từ từ ngẩng đầu, trong hai mắt tinh quang lóe lên, nói: Lúc này nói những lời này có ích gì.

Tinh quang trong hai mắt hơi thu lại, rồi quát khẽ một tiếng: Chuẩn bị bút mực Đúng lúc này, Thư Thụ cầm một văn thư, vội vã bước vào.

Ông ta chắp tay với Viên Thiệu nói: Chúa công, tình báo vừa nhận được từ Trường An.

Tống Vương đã đem đầu của Quách Đồ, cùng với đầu của Đào

Khiêm và con trai Đào Khiêm, cùng nhau dâng lên.

Nói chúng ta cấu kết với phản tặc Đào Khiêm, tương đương với mưu nghịch, yêu cầu chúng ta giao ra Đào Ung.

Nói rồi, ông ta đưa văn thư trong tay cho Viên Thiệu.

Viên Thiệu cầm lấy xem, sắc mặt âm trầm như nước.

Hắn quát lớn một tiếng: Sao dám làm vậy, Trần Húc đó sao dám làm vậy.

Hắn nhìn về phía mấy người có mặt nói: Đào Ung đó, có ai thấy không.

Thẩm Phối mấy người, vội vàng cúi người hành lễ nói: Chưa từng.

Thẩm Phối khẽ thở dài, mới nói: Chúa công, đây chính là chỗ cao minh của Trần Húc.

Bảo chúng ta giao ra Đào Ung, chúng ta khẳng định không giao ra được, như vậy hắn có thể danh chính ngôn thuận xuất binh.

Đúng vậy.

Thư Thụ gật đầu nói, Như vậy, chúng ta sẽ đuối lý.

Cách tốt nhất bây giờ là tìm Đào Ung đó.

Muốn tìm Đào Ung, nói dễ hơn làm.

Thẩm Phối lắc đầu, trên mặt lộ ra một nụ cười khổ.

Đào Ung đó có phải đã chết trong loạn quân không.

Phùng Kỷ nói.

Có khả năng này.

Hứa Du gật đầu.

Đúng vậy.

Thẩm Phối vuốt râu, một khắc sau, hai mắt sáng lên nói, Có lẽ, Trần Húc đã giấu Đào Ung đi, nơi ẩn náu đó hẳn là ở Ký Châu của chúng ta.

Chúng ta chỉ cần phái người đi tìm kiếm, nhất định sẽ có manh mối Toàn lời vô căn cứ.

Phùng Kỷ phất tay áo nói, Thẩm Chính Nam, ngươi nói gì vậy.

Dưới trướng Trần Húc đó mưu sĩ như mây, sao lại ngu xuẩn như vậy.

Giấu người ở Ký Châu của chúng ta, chẳng phải là chờ chúng ta tìm sao.

Chuyện ngu xuẩn như vậy, sao hắn lại làm.

Đừng có nghĩ ai cũng ngu như ngươi, được không.

Thư Thụ mày lại hơi giãn ra nói: Ta lại cho rằng Chính Nam nói có lý.

Giấu Đào Ung ở chỗ chúng ta, như vậy sau này mới tiện gây khó dễ cho chúng ta.

Chỉ cần tìm một thời cơ, để Đào Ung đó lộ mặt trên địa bàn của chúng ta, chúng ta có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch được tội.

Nói rồi, ông ta hành lễ với Viên Thiệu: Chúa công, xin hãy cho lục soát các quận của Ký Châu.

Thẩm Phối cũng cúi người hành lễ nói: Chúa công, thuộc hạ cũng khẩn xin chúa công cho lục soát các quận dưới trướng.

Tốt nhất là đại quân trực tiếp triển khai lục soát, không bỏ sót một tấc đất nào.

Viên Thiệu động lòng, định ra quyết định.

Đúng lúc này, Hứa Du lắc đầu nói: Thư Thụ, Thẩm Phối, hai người sao lại đưa ra phương pháp ngu xuẩn như vậy.

Tốn nhiều nhân lực vật lực như vậy, lại đi làm chuyện vô ích.

Chậc chậc Viên Thiệu lại có chút do dự, nhìn về phía Phùng Kỷ nói: Không biết Nguyên Đồ thấy thế nào.

Phùng Kỷ hơi nhíu mày nói: Lục soát cũng không phải không thể.

Chỉ là nếu động dụng đại quân thì không cần thiết.

Nếu động dụng đại quân, e rằng sẽ ảnh hưởng đến cục diện với Công Tôn Toản.

Chúng ta chỉ cần lệnh cho các quận các huyện phái người tìm kiếm là được.

Viên Thiệu mày khẽ nhíu lại, rồi sang sảng nói: Tốt.

Nếu vậy cứ theo kế của Nguyên Đồ, lập tức phát văn, yêu cầu các quận các huyện phải nghiêm tra.

Thẩm Phối trán nổi gân xanh, tiến lên một bước nói: Chúa công, các quận các huyện thì có bao nhiêu nhân thủ.

Như vậy chẳng phải là làm chuyện vô ích sao.

Nếu lục soát không nghiêm, thà không lục soát còn hơn.

Ông ta định nói tiếp, lại nghe Viên Thiệu giận dữ quát một tiếng: Đủ rồi.

Thẩm Chính Nam, ta đã nhịn ngươi lâu rồi.

Ta vừa mới đưa ra quyết đoán, ngươi liền công nhiên phủ định.

Trong mắt ngươi, rốt cuộc có ta là chúa công không.

Thẩm Phối định nói nữa, lại bị Thư Thụ kéo một cái.

Viên Thiệu lườm Thẩm Phối một cái, rồi đi về phía sau.

Phùng Kỷ và Hứa Du, khóe miệng nở nụ cười bước đi.

Chỉ còn lại Thẩm Phối và Thư Thụ hai người.

Thẩm Phối thở dài một hơi: Chúa công sao lại hồ đồ vậy.

Kế sách tốt như vậy, sao chúa công không tiếp thu.

Thư Thụ sắc mặt cũng có chút không tốt.

Ông ta khẽ thở dài một tiếng: Đáng tiếc.

Bây giờ chúa công không nghe lời chúng ta nói, lại có thể làm gì.

Thẩm Phối bất đắc dĩ lắc đầu: Vốn tưởng rằng đẩy Quách Đồ ra ngoài, Quách Đồ chết rồi, chúa công nhất định sẽ nghe lời ta Lời của ông ta chưa nói xong, đã bị Thư Thụ kéo một cái.

Lời phía sau đột ngột dừng lại.

Thư Thụ nhìn xung quanh một cái, mới hạ thấp giọng nói: Im lặng.

Ông ta lườm Thẩm Phối một cái nói: Chính Nam huynh, thật sự không cần mạng nữa sao.

Thẩm Phối thở dài nói: Nếu có thể giúp chúa công thành sự, cái mạng này của ta, không cần thì thôi.

Ông ta không để ý, ngoài cửa, có hai người đang trốn ở đó.

Chính là Phùng Kỷ và Hứa Du Trong thành Từ Châu.

Nhìn văn thư của bệ hạ, Trần Húc trên mặt lộ ra một nụ cười.

Hắn đưa văn thư trong tay cho Quách Gia.

Sau khi Quách Gia xem xét từng cái một, Trần Húc mới cười nhạt nói: Các vị, đối với chuyện này có cái nhìn thế nào.

Từ Thứ cười sang sảng nói: Nội dung ghi trong văn thư hiện nay, cũng giống như những gì chúng ta đã bàn bạc, không khác gì.

Nếu vậy, chúng ta có thể làm theo phương án đã định rồi.

Khóe miệng Quách Gia cũng lộ ra một nụ cười.

Không sai.

Trần Húc gật đầu nói, Lập tức phát một văn thư, liệt kê tội trạng của Viên Thiệu, rồi yêu cầu giao ra Đào Ung.

Quách Gia nhìn Tuân Du một cái.

Tuân Du bất đắc dĩ thở dài: Được rồi, ta viết ta viết.

Nhưng rồi, hắn nhìn Trần Húc một cái nói: Thực ra, ta thấy chúa công viết thì hợp hơn.

Nếu chúa công viết, ta cũng có thể nhân cơ hội tốt này học hỏi một phen, phải không.

Công Đạt nói lời này rất có lý.

Quách Gia nhìn về phía Trần Húc nói, Hay là, chúa công vất vả một chút.

Trần Húc lườm Quách Gia một cái, nói: Bản vương cho các ngươi cơ hội luyện tập.

Chương 439

Các ngươi phải nắm bắt cơ hội mới được.

Nói rồi, hắn liền bật cười trước.

Nhưng rồi, hắn lại nhìn về phía Giả Hủ nói: Văn Hòa, Đào Ung đó đã giấu kỹ chưa.

Cái này tự nhiên.

Giả Hủ chắp tay với Trần Húc nói, Trừ phi Viên Thiệu dùng quân đội lục soát núi, nếu không thì căn bản không thể tìm thấy.

Mọi người nghe vậy đều cười.

Trương Chiêu mày lại hơi nhíu lại nói: Chỉ sợ Viên Bản Sơ đó thật sự sẽ phái đại quân lục soát.

Cái này yên tâm đi.

Quách Gia lắc đầu nói, Ta đối với Viên Thiệu có chút hiểu biết.

Người này hay mưu nhưng không quyết đoán, lại thêm dưới trướng có Phùng Kỷ, Hứa Du, căn bản không cần lo lắng chuyện lục soát núi.

Như vậy rất tốt.

Trần Húc cười nhạt.

Nhưng rồi, hắn lại nói với Giả Hủ: Văn Hòa, bảo Trương Yến nhớ dọn dẹp sạch sẽ dấu vết xung quanh.

Cẩn thận một chút, luôn là tốt hơn.

Chúa công nói rất đúng.

Thần sẽ đi sắp xếp.

Giả Hủ đáp một tiếng.

Nhưng ngay sau đó, ông ta hơi sững sờ.

Nhìn bóng lưng xa dần của Trần Húc, khóe miệng lộ ra một nụ cười.

Trần Đăng đến gần nói: Văn Hòa tiên sinh, chúa công làm sao biết chuyện này là do Trương Yến làm.

Giả Hủ nghe vậy cười cười, không nói gì.

Đúng lúc này, một giọng nói lại từ bên cạnh bay tới.

Thực ra, trong lòng chúa công như gương sáng.

Những chuyện này, chúa công thực ra đều biết, chỉ là không nói ra mà thôi.

Trần Đăng quay đầu nhìn, chỉ thấy người nói chuyện, mặt mày lười biếng, chính là Quách Gia.

Hắn gật đầu với Quách Gia.

Quách Gia lười biếng cười nói: Nguyên Long, chỉ cần chúng ta một lòng làm việc cho chúa công, chúa công tự nhiên sẽ không bạc đãi chúng ta.

Ừm.

Trần Đăng gật đầu mạnh.

Vốn tưởng mình là một tuấn kiệt một phương.

Nhưng từ khi gia nhập dưới trướng Trần Húc, mới phát hiện, người lợi hại hơn mình, quả thực quá nhiều.

Như Quách Gia, Giả Hủ những người này, ai nấy đều trí sâu như biển.

Đương nhiên, người khiến hắn cảm thấy cao thâm khó lường

nhất, chính là Trần Húc, chúa công của hắn.

Ký Châu, bên trong phủ châu mục.

Viên Bản Sơ đặt thư trong tay xuống, vừa quay về phòng định nghỉ ngơi một lát.

Đúng lúc này, Thư Thụ từ bên ngoài vội vã đến.

Ông ta chắp tay với Viên Thiệu nói: Chúa công, văn thư từ Từ Châu gửi đến.

Viên Thiệu hơi nhíu mày, nhưng vẫn nhận lấy văn thư.

Mở ra xem, sắc mặt liền tối sầm lại.

Bốp.

Hắn ném mạnh văn thư xuống bàn.

Thật vô lý.

Thật quá vô lý.

Viên Thiệu tức giận hừ một tiếng: Ta Viên Bản Sơ vốn không che giấu Đào Ung đó.

Dù có thật sự che giấu, cũng không thể dùng giọng điệu như vậy nói chuyện với ta.

Viên gia ta bốn đời tam công, môn sinh cố lại trải khắp thiên hạ, Trần Húc đó chẳng qua chỉ là một kẻ đọc sách xuất thân.

Sao dám đối với ta như vậy.

Thư Thụ tiến lên an ủi: Chúa công, đối mặt với sự trách móc của Trần Húc, chúng ta cần có biện pháp mới được.

Biện pháp.

Viên Thiệu hai mắt trợn trừng, hừ lạnh một tiếng, Như vậy thì sao.

Thay ta trả lời Trần Húc đó, ta Viên Thiệu không che giấu Đào Ung đó.

Nếu không được, cứ bảo hắn cứ việc phóng ngựa đến.

Chúa công, vạn vạn lần không thể như vậy.

Thư Thụ nghe vậy hơi nhíu mày.

Dưới trướng Trần Húc đó binh tinh lương túc, e rằng không phải là hạng dễ đối phó.

Một giọng nói từ bên ngoài truyền vào.

Chúa công, Trần Húc đó chẳng qua chỉ là một kẻ đọc sách mà thôi, có gì đáng sợ.

Lại thêm Từ Châu vừa mới gặp nạn châu chấu, chính là lúc thiếu lương thực.

Một chư hầu trong tay không có lương thực, thì có gì đáng sợ.

Phùng Kỷ vừa nói, vừa từ bên ngoài bước vào.

Đúng vậy, e rằng nạn châu chấu đó đã khiến Trần Húc đau đầu nhức óc rồi.

Bên cạnh Phùng Kỷ, Hứa Du cười sang sảng nói.

Nói rồi, hắn từ bên ngoài bước vào, rồi chắp tay hành lễ với Viên Thiệu.

Viên Thiệu vui mừng.

Hắn nhìn về phía Phùng Kỷ và Hứa Du hai người nói: Nguyên Đồ, Tử Viễn, mau ngồi bên này.

Phùng Kỷ và Hứa Du hai người ngồi xuống.

Viên Thiệu liền hỏi: Theo ý kiến của hai vị, không biết văn thư của Trần Húc, ta nên trả lời thế nào.

Việc này đơn giản thôi.

Phùng Kỷ cười khẩy một tiếng, nói: Hiện nay Trần Húc tuy rằng chiếm cứ ba châu Dự Châu, Duyện Châu, Từ Châu, nhưng kỳ thực dưới tình huống chinh chiến liên miên, lương thảo đã sớm không còn dư dả.

Nay nạn châu chấu vừa qua, sau đó lại khuếch tán ra hai châu Duyện, Dự, trong quân Trần Húc không có lương thực, ta xem hắn nghênh chiến thế nào.

Hứa Du cũng cười nói: Chính là như vậy.

Chúng ta vừa lúc nhân cơ hội Trần Húc chưa phát triển lớn mạnh mà tiêu diệt hắn trong một lần.

Nếu không, hắn tất sẽ trở thành kình địch lớn nhất của chúa công.

Hắn nói tiếp, cười lớn: Cơ hội trời ban tốt như vậy, nếu không nắm lấy thì há chẳng phải quá đáng tiếc sao.

Viên Thiệu rõ ràng có chút động lòng.

Thư Thụ thấy vậy, vội vàng tiến lên khuyên can: Chúa công, vạn vạn lần không thể.

Hắn cúi người thật sâu nói: Trần Húc binh cường mã tráng, tinh binh dưới trướng cực nhiều.

Chiến lực xa không phải binh mã bình thường có thể so sánh.

Chúng ta nên lập tức dâng sớ lên Bệ hạ, tự trần tình tội trạng, lại khẩn cầu Bệ hạ tha thứ, đây mới là thượng thượng sách.

Đúng lúc này, một người từ bên ngoài chạy vội vào, thở hồng hộc nói: Chúa công, lời Tự Công vừa nói rất có lý, đợi chúng ta lấy được U Châu, Thanh Châu, lại cùng Trần Húc so đo cũng không muộn.

Viên Thiệu nhíu mày, có chút do dự.

Bất quá ngay sau đó, hắn nhìn về phía Phùng Kỷ hỏi: Nguyên Đồ, ngươi thấy thế nào.

Phùng Kỷ thản nhiên nói: Chúa công, ta kiên trì với cách nhìn vừa rồi của mình.

Hiện nay, chúng ta vừa lúc thừa dịp Trần Húc đứng chân ở hai châu Duyện, Từ chưa vững mà phát động công thế.

Như vậy, liền có thể một trận chiến hoàn toàn thắng lợi.

Nói đoạn, hắn vung mạnh cánh tay, lẩm bẩm: Nếu Quách Đồ Quách Công Tắc còn ở đây, cũng sẽ có cách nhìn như ta.

Chỉ tiếc, nhân vật như Quách Công Tắc lại chết trong tay Trần Húc.

Đáng tiếc a.

Đáng tiếc.

Lời này vừa thốt ra, sắc mặt Viên Thiệu liền biến đổi.

Hắn nộ quát một tiếng: Giữa ta và Trần Húc, sớm muộn cũng có một trận chiến.

Lúc này Trần Húc đứng chân ở Từ Châu, Duyện Châu chưa vững, không nghi ngờ gì chính là cơ hội tốt nhất.

Mắt thấy Viên Thiệu đã ra quyết định, Thẩm Phối cuống lên.

Hắn tiến lên hai bước nói: Chúa công, không thể a.

Vạn vạn lần không thể.

Ta quan sát Trần Húc sau khi thu phục Tào Tháo, đã triệt để nắm Duyện Châu trong tay rồi a.

Lời này vừa ra, sắc mặt Hứa Du liền biến đổi.

Trước đó, Viên Thiệu giao cho hắn một nhiệm vụ, là đi khuyên

Tào Tháo đầu nhập dưới trướng Viên Thiệu.

Nhưng sau khi đi, lại ngay cả mặt Tào Tháo cũng không gặp được.

Lúc ấy Viên Thiệu đã oán trách một trận.

Lúc này Thẩm Phối nhắc tới việc này, chẳng phải là muốn chết sao.

Thấy Viên Thiệu xoay người, ánh mắt sáng quắc nhìn Hứa Du nói: Tử Viễn, ta có một nhiệm vụ muốn phân phái cho ngươi, không biết ngươi thấy thế nào.

Tiêu rồi.

Quả nhiên tiêu rồi.

Chương 440

Tim Hứa Du đập mạnh một cái.

Nhưng nhìn dáng vẻ của Tào Tháo, nếu không nhận nhiệm vụ này, chỉ sợ Viên Thiệu sẽ không bỏ qua.

Ngay lập tức, hắn cung kính thi lễ nói: Dạ.

Nhìn Hứa Du rời đi, Viên Thiệu mới hài lòng gật đầu, vuốt râu, khá là đắc ý.

Hứa Du là bạn chơi từ nhỏ của Tào Tháo.

Từ khi Tào Tháo khởi sự, quan hệ giữa hắn và Tào Tháo cũng rất thân mật.

Thậm chí, hắn còn cung cấp cho Tào Tháo không ít lương thảo.

Tin tưởng rằng giữa Trần Húc và hắn, Tào Tháo sẽ không do dự mà lựa chọn hắn.

Thẩm Phối vội vàng tiến lên khuyên: Chúa công, lúc này hậu phương ta chưa định, không nên giao chiến với Trần Húc a.

Viên Thiệu bị cắt ngang hứng thú, không khỏi trừng mắt nhìn Thẩm Phối, hừ lạnh một tiếng: Việc này tâm ý ta đã quyết.

Không cần bàn nữa.

Nói xong, hắn phất tay áo, đi ra ngoài.

Thẩm Phối chạy chậm theo sau, vừa chạy vừa hô: Chúa công, không thể, vạn vạn lần không thể a.

Viên Thiệu triệt để nổi giận.

Hắn hô hoán người bên cạnh: Người đâu.

Đem Thẩm Chính Nam đuổi ra ngoài cho ta.

Dạ.

Bên cạnh xông ra bốn tên thân vệ, đem Thẩm Phối lôi đi.

Viên Thiệu phất tay áo, mặt sắc âm trầm bỏ đi.

Bốn tên thân vệ lôi Thẩm Phối đi ra ngoài.

Thẩm Phối ở đó lớn tiếng hô: Chúa công, không thể, vạn vạn lần không thể a.

Phùng Kỷ thấy thế, trên mặt lộ ra một tia ý cười.

Thư Thụ thở dài một tiếng thật dài, rảo bước đuổi theo, nói với bốn tên thân vệ: Chư vị, nể mặt ta một chút được không.

Bốn tên thân vệ khựng lại.

Người cầm đầu nói: Tự tiên sinh, mệnh lệnh của chúa công, chúng ta thực sự không tiện từ chối.

Thư Thụ cười nhạt nói: Không sao.

Việc này cứ giao lên người ta.

Nếu chúa công truy cứu, cứ đem toàn bộ tội trách đẩy lên người ta là được.

Vậy được rồi.

Tên thân vệ cầm đầu gật đầu, lập tức gọi ba người kia rời đi.

Thư Thụ mới tiến lên, lắc đầu nói: Chính Nam huynh, ngươi lại hà tất phải khổ như vậy.

Haizz.

Thẩm Phối cười khổ một tiếng nói, Ngươi cũng thấy rồi, kế sách hiện nay, chúa công căn bản không tin tưởng ta, ta biết phải làm sao cho phải.

Thư Thụ dang tay, khẽ thở dài: Thời dã.

Vận dã.

Mệnh dã.

Từ Châu.

Dưới sự hộ tống của Triệu Vân và Điển Vi, Mi Trinh cuối cùng cũng đã về tới.

Nghe tin Mi Trinh đã đến, Trần Húc vốn định ra khỏi Châu Mục phủ đón tiếp, dứt khoát đứng lại tại chỗ chờ.

Tại chỗ dừng lại một lát, một chiếc xe ngựa chạy nhanh tới, dừng lại bên ngoài Châu Mục phủ.

Bên cạnh xe ngựa, Triệu Vân và Điển Vi đang canh giữ.

Thấy Trần Húc, Triệu Vân và Điển Vi cùng tiến lên, thi lễ với Trần Húc: Chúa công.

Trần Húc vỗ vỗ vai Triệu Vân và Điển Vi nói: Hai vị vất vả rồi.

Rèm xe ngựa được vén lên, một bóng người xinh đẹp xuất hiện.

Trần Húc không khỏi hơi ngẩn ra.

Người bước xuống đâu phải Mi Trinh, phân minh là Thái Diễm.

Hắn nghi hoặc nhìn về phía Triệu Vân và Điển Vi.

Triệu Vân đang muốn giải thích, lại nghe Thái Diễm doanh doanh thi lễ nói: Phu quân, việc này không liên quan đến Tử Long tướng quân.

Là chủ ý của ta và Thiền nhi muội muội.

Ồ.

Trần Húc cười nói, Việc này là chuyện tốt, ta lại há có thể trách Tử Long và Điển Vi.

Ngay sau đó, từ trên xe ngựa nhảy ra hai thân ảnh nhỏ nhắn.

Một người trong đó vừa xuống xe liền chạy nhảy tứ tung.

Trần Húc ngây ngẩn cả người.

Người chạy nhảy lung tung kia, chẳng phải là Tôn Thượng Hương sao.

Người còn lại, hách nhiên chính là Chân Mật.

Trong lòng hắn thầm nghĩ: Hai bạn nhỏ này cũng tới rồi.

Bỗng nhiên, Tôn Thượng Hương hét lớn một tiếng: Trần Hầu ca ca. rồi vắt chân lên cổ chạy về phía Trần Húc.

Vừa chạy vừa hô: Trần Hầu ca ca.

Thoáng chốc, cô bé liền nhào vào lòng Trần Húc.

Chân Mật cũng dang tay, chạy chậm về phía Trần Húc.

Nhưng khi đến trước mặt Trần Húc, nàng bỗng nhiên dừng lại, doanh doanh thi lễ: Tham kiến Tống Vương.

Xong xuôi, nàng mới ngẩng đầu nhỏ, nhìn Trần Húc, trong mắt lấp lánh tinh quang.

Trần Húc gật đầu.

Đúng lúc này, Tôn Thượng Hương vươn tay, kéo luôn Chân Mật vào lòng Trần Húc.

Chân Mật khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, nhưng cũng vươn tay ôm lấy Trần Húc.

Thái Diễm, Điêu Thuyền cùng Mi Trinh, ba người cùng đi tới trước mặt Trần Húc thi lễ.

Trần Húc gật đầu nói: Dọc đường vất vả rồi.

Thái Diễm xua tay nói: Không vất vả.

Đôi mắt đẹp của nàng lại cứ nhìn chằm chằm Trần Húc, phảng phất như muốn chảy ra mật ngọt.

Sau đó, sợ Trần Húc hiểu lầm, nàng lại giải thích một câu: Trinh nhi muội muội mời ta đến Từ Châu làm khách, ta liền tới đây.

Ừm.

Tới cũng tốt.

Trần Húc gật đầu, Lần này, bản vương bất đắc dĩ phải lưu lại nơi này không ít thời gian.

Tôn Thượng Hương và Chân Mật lúc này mới lùi lại vài bước.

Tôn Thượng Hương thì không có phản ứng gì lạ, chỉ có khuôn mặt nhỏ của Chân Mật vẫn luôn treo ráng hồng.

Nói chuyện xong, mọi người cùng nhau đi về phía hậu viện.

Sáng sớm hôm sau, Trần Húc vừa mới thức dậy, đang mặc y phục thì nghe thấy tiếng gõ cửa dồn dập.

Trần Hầu ca ca, rời giường thôi.

Mau dậy đi.

Nếu còn không dậy, muội xông vào đấy nhé.

Giọng nói kia, hách nhiên là Tôn Thượng Hương.

A.

Điêu Thuyền đỏ bừng mặt, vội vàng kiều thanh nói: Phu quân, mau ra ngăn Thượng Hương muội muội lại.

Nếu không, muội ấy thật sự sẽ xông vào đấy.

Nói đoạn, nàng ôm lấy cánh tay Trần Húc làm nũng.

Được rồi.

Trần Húc gật đầu, khoác áo ngoài rồi đi ra ngoài.

Mở cửa ra, thấy Tôn Thượng Hương và Chân Mật đang đứng bên ngoài, vẻ mặt hưng phấn.

Tôn Thượng Hương vỗ tay, phấn khích nói: Trần Hầu ca ca ra rồi, muội rốt cuộc có thể đi đến nhà Trinh nhi tỷ tỷ rồi.

Chân Mật cũng cười duyên dáng gọi một tiếng: Trần Hầu ca ca.

Ngay sau đó, nàng nghiêng đầu nhỏ, vẻ mặt tò mò nói: Thiền nhi tỷ tỷ đâu.

Thiền nhi tỷ tỷ không phải là ngủ nướng chứ.

Cái đầu nhỏ cứ ngó nghiêng ra sau lưng Trần Húc, nói: Mật nhi, hay là muội xông vào xem thử nhé.

Như. như vậy không tốt đâu.

Chân Mật khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

Có gì không tốt chứ.

Tôn Thượng Hương chu môi, ngay sau đó nhảy nhót định xông vào phòng.

Chương 441

Trần Húc vươn tay tóm lấy Tôn Thượng Hương, cười khẽ nói: Thượng Hương, đi thôi, ta đi xem Diễm nhi tỷ tỷ chuẩn bị xong chưa.

Nhưng mà, muội muốn xem Thiền nhi tỷ tỷ.

Tôn Thượng Hương chu cái miệng nhỏ, nũng nịu nói.

Trần Húc đóng cửa lại, không nói lời nào kéo Tôn Thượng Hương đi ra ngoài.

Đi được vài bước, phát hiện Chân Mật còn đứng tại chỗ, hắn vẫy tay gọi: Mật nhi, đứng đó làm gì.

Mau lại đây.

Dạ.

Chân Mật đi nhanh vài bước, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng phác phác nhét bàn tay nhỏ vào trong tay Trần Húc.

Trần Húc dắt hai người, vừa đi vừa nói: Mật nhi, Thượng Hương, ta nói cho hai muội biết, ở nhà Trinh nhi tỷ tỷ có Quế Hoa Cao, ăn ngon lắm đấy.

Chân Mật và Tôn Thượng Hương rõ ràng bị hấp dẫn sự chú ý.

Chân Mật chớp chớp hàng mi dài, cười nói: Thật vậy chăng.

Tôn Thượng Hương cũng chớp chớp đôi mắt to, tò mò hỏi: Vậy hôm nay muội có thể ăn không.

Cái này tự nhiên là thật, ta lừa trẻ con làm gì.

Trần Húc gật đầu, lộ ra nụ cười: Còn chuyện hôm nay có được ăn hay không, phải xem bản lĩnh của các muội rồi.

Không được.

Tôn Thượng Hương liếm môi, Trần Hầu ca ca, bây giờ muội đói rồi.

Muội muốn ăn Quế Hoa Cao.

Trần Húc cười nhạt, buông tay ra nói: Vậy đi tìm Trinh nhi tỷ tỷ thương lượng đi.

Vậy muội đi đây.

Tôn Thượng Hương hưng phấn chạy chậm về phía trước.

Nhưng ngay sau đó, lại chạy ngược trở về.

Trần Húc hỏi: Không đi tìm Trinh nhi tỷ tỷ sao.

Ưm.

Tôn Thượng Hương nghiêng đầu nhỏ, nhìn Chân Mật một cái, rồi cười ngọt ngào, Muội cảm thấy, muội lại không đói bụng như vậy nữa.

Nói xong không quên liếm môi.

Trần Húc không khỏi bật cười.

Mấy người đi tới phòng của Thái Diễm, phát hiện Thái Diễm và Mã Vân Lộc đang ở đó.

Thấy Trần Húc, hai người cùng thi lễ.

Trần Húc gật đầu hỏi: Trinh nhi đâu.

Trinh nhi về thu dọn đồ đạc rồi.

Thái Diễm cười nói, Nghe nói phu quân muốn tới, sáng sớm muội ấy đã chạy về dọn dẹp.

Đều là người một nhà, lại có quan hệ gì đâu.

Trần Húc cười lắc đầu.

Tôn Thượng Hương nhào vào lòng Thái Diễm hỏi: Diễm nhi tỷ tỷ, vậy khi nào chúng ta xuất phát.

Thái Diễm sủng nịch xoa đầu Tôn Thượng Hương, cười nói: Sao vậy, Thượng Hương sốt ruột rồi.

Vâng.

Tôn Thượng Hương xoa bụng, Thượng Hương đói rồi.

Được rồi, vậy chờ ta một lát nữa liền xuất phát.

Thái Diễm cười nói.

Hoan hô.

Tôn Thượng Hương nhảy cẫng lên, rồi kéo Chân Mật ra bên cạnh chơi.

Thái Diễm mới cười đáp: Phu quân, đây cũng là một phen tâm ý của Trinh nhi, tâm tình của muội ấy, chúng ta cũng phải hiểu cho.

Ừm.

Trần Húc gật đầu.

Không biết Thiền nhi muội muội.

Thái Diễm thăm dò hỏi.

Trần Húc thản nhiên gật đầu: Sắp rồi, đang rời giường.

Ừm, cũng không gấp.

Thái Diễm cười gật đầu.

Trần Húc thấy Mã Vân Lộc vẫn im lặng, liền nhìn sang, phát hiện nàng đang dùng tay múa may.

Định thần nhìn kỹ, hách nhiên phát hiện Mã Vân Lộc đang múa

may Bá Vương Thương Pháp.

Mã Vân Lộc đối với thương pháp si mê đến trình độ tương đương, thỏa thỏa là một võ si.

Hắn khẽ ho một tiếng: Vân Lộc.

Mã Vân Lộc hoàn hồn, nhìn Trần Húc, cười duyên một tiếng: Phu quân, sao vậy.

Trần Húc bất đắc dĩ lắc đầu: Vân Lộc a, ta gọi nàng đã lâu rồi.

A.

Trên gương mặt tuyệt mỹ của Mã Vân Lộc hiện lên một ráng hồng, Thiếp thân tổng cảm giác đệ tam thức sắp ngộ ra rồi.

Cho nên.

Trần Húc cười khẽ: Không sao, đợi lát nữa có rảnh, bản vương sẽ chỉ điểm thêm một phen.

Mã Vân Lộc đại hỉ: Đa tạ phu quân.

Điêu Thuyền cuối cùng cũng vội vàng đi tới, áy náy nói với mọi người: Để phu quân và các tỷ muội chờ lâu.

Trần Húc cười xua tay: Không sao.

Thái Diễm cười nói: Chỉ cần phu quân cảm thấy không sao, ta tự nhiên không có quan hệ gì.

Nói xong liền cười duyên.

Sau đó, mọi người cùng lên xe ngựa đi tới nhà Mi Trinh.

Nhà Mi Trinh vốn tọa lạc tại khu vực trung tâm, cự ly cũng không xa.

Một lát sau, xe ngựa dừng lại trước một tòa nhà bề thế.

Diện tích tòa nhà này rất lớn, so với Châu Mục phủ Từ Châu còn

lớn hơn không ít.

Trần Húc trong lòng hiểu rõ, quả nhiên không hổ là thủ phủ số một số hai Đại Kinh, thực lực quả nhiên không tầm thường.

Chưa xuống xe ngựa, Mi Trúc và Mi Trinh đã ra đón.

Mi Trúc chắp tay cúi người: Chúa công, chủ mẫu đại giá quang lâm, Mi Trúc không tiếp đón từ xa, mong thứ tội.

Trần Húc nhảy xuống xe, đỡ Mi Trúc dậy, cười sang sảng: Tử Trọng, giữa ta và ngươi đâu cần những hư lễ này.

Mi Trinh doanh doanh thi lễ với Trần Húc: Tham kiến Trần lang.

Ừm.

Trần Húc ghé sát tai Mi Trinh, nói nhỏ: Chủ mẫu.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mi Trinh tức thì đỏ bừng.

Trần Húc trêu tức nhìn nàng một cái rồi cất bước đi vào.

Thái Diễm, Điêu Thuyền ai nấy đều khá ngạc nhiên.

Mọi người theo sau Mi Trúc đi vào trong.

Điêu Thuyền tính hiếu kỳ lớn, lặng lẽ ghé sát Trần Húc hỏi nhỏ: Phu quân, vừa rồi chàng nói gì với Trinh nhi muội muội vậy.

Trinh nhi muội muội đỏ cả cổ rồi kìa.

Trần Húc đánh giá Điêu Thuyền một cái, nói: Thật sự muốn biết.

Vâng vâng.

Điêu Thuyền liên tục gật đầu, mắt đầy vẻ kỳ vọng.

Được rồi.

Trần Húc miễn cưỡng nói, Vậy ta nói cho nàng biết.

Vâng vâng.

Trên mặt Điêu Thuyền thoáng qua tia trộm vui.

Trần Húc ghé vào tai Điêu Thuyền, khẽ nói: Chủ mẫu.

Hả.

Điêu Thuyền có chút không hiểu.

Nhưng đợi sau khi phản ứng lại, khuôn mặt xinh đẹp của nàng cũng che kín hồng vựng.

Trần Húc lẳng lặng nhìn Điêu Thuyền.

Đừng nói, Điêu Thuyền đỏ mặt nhìn cũng biệt hữu phong vận.

Vào trong Mi phủ, Mi Trúc bồi tiếp Trần Húc trò chuyện một lát.

Mi Trinh thì dẫn Thái Diễm đi du lãm một vòng.

Trong lúc đó tự nhiên không thiếu tiếng cười nói vui vẻ.

Đêm, Từ Châu, trong phủ Tào Tháo.

Tào Tháo đang ở trong phòng xử lý chính vụ.

Hiện nay tuy rằng ở Từ Châu, nhưng một số chính vụ ở Duyện Châu vẫn chuyển tới để hắn xem qua.

Trong đó những việc quan trọng, thậm chí cần hắn đưa ra quyết đoán.

Một tên thân vệ từ bên ngoài đi vào, chắp tay với Tào Tháo: Tào công, bên ngoài có người đến bái phỏng.

Ai.

Tào Tháo đầu cũng không ngẩng hỏi.

Thân vệ cung kính nói: Nói là bạn thời thơ ấu, nhưng không nói là ai.

Bạn thời thơ ấu.

Tào Tháo nhíu mày.

Trầm ngâm một lát, hắn nói: Đi mở cửa đi.

Nhưng ngay sau đó, hắn hơi do dự: Từ từ, ta để Nguyên Nhượng đi cùng ngươi một chuyến.

Nói đoạn, hắn gọi nhẹ ra phía sau: Nguyên Nhượng.

Lời vừa dứt, Hạ Hầu Đôn từ phía sau chạy ra, vừa chạy vừa lớn tiếng: Mạnh Đức.

Tào Tháo mỉm cười nói: Ừm, Nguyên Nhượng a, ngoài cửa có bạn thời thơ ấu của ta đến, ngươi ra cửa xem thử.

Được.

Hạ Hầu Đôn đáp một tiếng, đi theo thân vệ ra ngoài.

Một lát sau, Hạ Hầu Đôn dẫn một người đi vào.

Nhìn thấy người tới, tim Tào Tháo không khỏi đập mạnh một cái.

Người này hắn quen, hoặc có thể nói là khá thân.

Chỉ là, người này hiện đang dưới trướng Viên Thiệu, còn hắn thì đang dưới trướng Trần Húc.

Hắn bật dậy, đóng cửa lại rồi mới trầm giọng nói: Hứa Tử Viễn, sao ngươi lại tới đây.

Hứa Du cười khẽ: Mạnh Đức huynh, biệt lai vô dạng chứ.

Hắn cười nói tiếp: Ta lần này đến, tự nhiên là thăm bạn cũ.

Không sợ ta đem ngươi cung khai ra ngoài sao.

Khóe miệng Tào Tháo nhếch lên nụ cười, Hiện nay quan hệ hai bên chúng ta cũng không tốt.

Đó là quan hệ bên trên.

Ít nhất giữa chúng ta, vẫn là bạn tốt không phải sao.

Hứa Du thản nhiên nói.

Tào Tháo liếc Hứa Du một cái, tâm tình bình phục lại, cười khẽ: Nói đi, tìm ta có việc gì.

Mạnh Đức huynh, ta lần này đến là vì tình bạn giữa chúng ta.

Chúng ta từ nhỏ đều là bạn bè, chẳng lẽ.

Lời Hứa Du chưa dứt đã bị Tào Tháo cắt ngang.

Tào Tháo thản nhiên liếc Hứa Du: Nói đi, có phải Viên Bản Sơ bảo ngươi đến không.

Mạnh Đức huynh, hiểu lầm.

Tào Tháo xua tay: Tử Viễn, nếu ngươi còn không có một câu nói thật nào như thế, thì ta phải tiễn khách rồi.

Nói đoạn, hắn nhìn Hạ Hầu Đôn bên cạnh.

Hạ Hầu Đôn hội ý, đi tới kéo Hứa Du ra ngoài.

Hứa Du cuống lên.

Vội vàng hô: Mạnh Đức huynh, từ từ, ta có lời muốn nói.

Nhưng Tào Tháo không để ý.

Chương 442

Hứa Du bất đắc dĩ, chỉ có thể đáp: Haizz, ta thừa nhận, là chúa công bảo ta đến.

Tào Tháo ra hiệu cho Hạ Hầu Đôn.

Hạ Hầu Đôn mới buông tay.

Tào Tháo cười nói: Tử Viễn, sớm nói như vậy có phải hơn không.

Hứa Du phủi y phục, thở dài: Mạnh Đức huynh a, ngay cả tình nghĩa bạn cũ ngươi cũng không màng sao.

Phải biết rằng, chúng ta là giao tình từ nhỏ chơi đến lớn.

Định tiếp tục nói, lại thấy Tào Tháo nhìn Hạ Hầu Đôn.

Hạ Hầu Đôn lại đi tới.

Hứa Du vội giơ tay: Được, ta nói, ta nói không được sao.

Hạ Hầu Đôn mới lui sang một bên.

Hứa Du cười khổ: Lần này đến, một phương diện là vì ta, dù sao chúng ta đã nhiều năm không gặp.

Phương diện khác cũng là vì chúa công.

Chúa công cùng Tào công phân biệt đã lâu, đối với Tào công có chút nhớ mong, nên viết một phong thư bảo ta đưa tận tay.

Nói xong, Hứa Du từ trong ngực lấy ra một phong thư.

Hạ Hầu Đôn đưa tay nhận lấy rồi đưa cho Tào Tháo.

Tào Tháo đặt thư sang một bên, tịnh không mở ra.

Hắn chỉ cười nhạt nói: Hứa Tử Viễn, Viên Bản Sơ vì sao lại muốn trợ giúp tên nghịch tặc Đào Khiêm.

Hắn có biết Đào Khiêm là nghịch tặc, âm thầm tư trợ tên Khuyết Tuyên tự xưng thiên tử không.

Hứa Du nghe vậy ngẩn ra, không ngờ Tào Tháo lại đơn đao trực nhập như vậy.

Lại nghe Tào Tháo tiếp tục nói: Đào Khiêm tư trợ nghịch tặc Khuyết Tuyên, đây là tội mưu nghịch.

Hơn nữa, Khuyết Tuyên dưới sự xúi giục của Đào Khiêm công lược quận Thái Sơn của ta, khiến cho lúc ta động binh hướng về quận Thái Sơn thì bị Lữ Bố thừa hư nhập vào.

Nếu không phải như thế, ta cũng sẽ không suýt chút nữa mất đi Duyện Châu.

Nói đi, hành động này của Viên Bản Sơ, không phải là không quá thích hợp sao.

Hứa Du triệt để ngây ngẩn.

Hắn phát hiện ngôn từ của Tào Tháo thật kịch liệt, khiến hắn có chút không biết phản bác thế nào, chỉ đành thở dài: Mạnh Đức huynh, chúa công ta hành xử như vậy cũng có chỗ bất đắc dĩ.

Xin Mạnh Đức huynh nể tình giao tình thời trẻ mà hải hàm cho.

Tào Tháo cười nhạo một tiếng: Nếu không phải nể tình giao tình thời trẻ, ngươi cho rằng vào lúc quan trọng này ta sẽ gặp ngươi sao.

Ngay sau đó, hắn ném phong thư xuống đất, quát khẽ: Hứa Tử Viễn, đi đi.

Ta coi như hôm nay chưa từng gặp ngươi.

Nói đoạn, hắn phất phất tay.

Hứa Du mộng rồi.

Trước đó hắn đã thiết tưởng đủ loại khả năng, nhưng chưa từng nghĩ sẽ gặp phải cục diện này.

Điều này cũng quá không thể tưởng tượng nổi.

Nhìn dáng vẻ Tào Tháo, phân minh là quyết tâm muốn đi theo Trần Húc.

Trong lòng hắn khốn hoặc, không biết Trần Húc rốt cuộc có chỗ nào tốt mà khiến Tào Tháo tử tâm tháp địa như vậy.

Hứa Du nhặt thư của Viên Thiệu lên, nói: Mạnh Đức huynh, phong thư này là chúa công đích thân viết.

Chi bằng ngươi xem qua rồi hãy nói, thế nào.

Tào Tháo lắc đầu: Nội dung trong thư, không xem cũng được.

Hắn chắp tay với Hứa Du: Hứa Tử Viễn, hiện nay chúng ta các vì kỳ chủ, lúc này đang ở thời kỳ đặc thù, lại không tiện gặp mặt.

Nói đoạn, hắn ra hiệu tiễn khách.

Hạ Hầu Đôn hội ý, lôi Hứa Du đi ra ngoài.

Hứa Du liều mạng giãy dụa, chỉ là hắn một thư sinh trói gà không chặt, đâu thể là đối thủ của Hạ Hầu Đôn.

Một lát sau, Hứa Du đã bị quẳng ra ngoài cửa.

Hứa Du cười khổ nhún vai: Nhiệm vụ lần này, thật sự là.

Hắn đi về phía con hẻm nhỏ bên cạnh.

Ở đó có hai người đang đứng chờ.

Sau đó ba người một nhóm đi về phía ngoài thành.

Từ Châu, Châu Mục phủ.

Từ Thứ từ bên ngoài vội vã đi vào, chắp tay với Trần Húc: Chúa công, trong thành xuất hiện thám tử của Viên Thiệu.

Ồ.

Trần Húc buông thẻ tre trong tay, tò mò hỏi, Tình huống thế nào.

Thám tử một nhóm ba người, thân phận người ở giữa dường như là mưu sĩ của Viên Thiệu.

Hắn đã đi vào viện tử của Tào Tháo.

Từ Thứ nói đến đây, hơi dừng lại, Chúa công, có một câu ta không biết có nên nói hay không.

Sao.

Trần Húc cười nhạt, Tào Tháo có vấn đề.

Từ Thứ gật đầu: Cái gọi là phòng người chi tâm không thể không có.

Không phải.

Trần Húc lắc đầu cười nói, Lời Nguyên Trực nói cũng không phải không có lý.

Nhưng cái đó không áp dụng ở đây.

Nếu là đối thủ của ta, ví dụ như Viên Thiệu, thì phòng người chi tâm không thể không có là chính xác.

Còn về Mạnh Đức thì lại không cần thiết.

Nhưng chúa công.

Từ Thứ lại tiếp tục, Tào Tháo cùng Viên Thiệu từ thời trẻ đã là hảo hữu.

Điểm này không thể không phòng a.

Trần Húc cười nhạt: Không sao.

Bản vương tin tưởng Mạnh Đức thực tâm đầu kháo ta.

Hắn đứng dậy, đi đến vỗ vai Từ Thứ: Bản vương tin tưởng Mạnh Đức sẽ không làm ra chuyện phản bội.

Nhưng.

Từ Thứ có chút do dự.

Trần Húc thản nhiên nói: Nguyên Trực, không ngại thì chúng ta đánh cược, thế nào.

Không biết chúa công cược gì.

Từ Thứ hỏi.

Đơn giản.

Nếu Tào Tháo báo cáo việc này cho chúa công, vậy thì bản vương thắng, thế nào.

Không thể nào.

Từ Thứ lắc đầu.

Đúng lúc này, một tên thân vệ chạy chậm vào, cung kính thi lễ với Trần Húc: Chúa công, Tào Tháo tới.

Trần Húc gật đầu: Cho Tào Tháo vào đi.

Thân vệ đi ra, Trần Húc mới nhướng mày với Từ Thứ.

Từ Thứ lại lắc đầu, nghĩ thầm Tào Tháo cho dù đến, cũng là vì chuyện khác.

Một lát sau, Tào Tháo đi vào.

Vừa bước vào, hắn liền cúi người thật sâu với Trần Húc: Tào Tháo có tội, xin chúa công trách phạt.

Trần Húc không khỏi ngẩn ra: Không biết Mạnh Đức có tội gì.

Chúa công, vừa rồi bạn thân thời thơ ấu của ta là Hứa Du đến bái phỏng.

Ta chỉ đuổi hắn ra ngoài mà không có kiểm cử.

Nhưng sau khi Hứa Du đi, ta càng nghĩ càng thấy không đúng, nên vội vàng đến thỉnh tội.

Tào Tháo nói, đầu vẫn cúi thấp, ngôn ngữ đầy vẻ khẩn thiết.

Trần Húc vội tiến lên hai bước, đỡ Tào Tháo dậy: Mạnh Đức huynh hà tất phải như vậy.

Tâm ý của ngươi, bản vương hiểu rõ.

Bản vương vẫn luôn tin tưởng ngươi.

Tào Tháo lại tiếp tục: Chúa công, Hứa Du lần này đến là muốn khuyên hàng ta.

Ồ.

Trần Húc không khỏi vui vẻ, Rốt cuộc hắn lấy đâu ra tự tin lại cho rằng Mạnh Đức có thể bị khuyên hàng.

Lời này vừa ra, Tào Tháo cũng không khỏi bật cười.

Ngay sau đó, Tào Tháo lắc đầu nói: Chúa công, Viên Thiệu có hành động như vậy, đa phần chứng minh Viên Thiệu đã hạ quyết tâm chiến với ta một trận rồi.

Từ Thứ nghe vậy cười nói: Chúa công huy hạ mãnh tướng như mây, mưu sĩ như mưa.

Bất quá chỉ là Viên Bản Sơ thôi, có gì đáng sợ.

Không sai.

Trần Húc gật đầu, Ta chỉ tò mò trong bức thư tay của Viên Bản Sơ viết cái gì.

Mạnh Đức không ngại thì nói nghe một chút.

Trần Húc nói với vẻ tò mò.

Tào Tháo lại đầy mặt cười khổ.

Thật không ngờ Trần Húc lại hứng thú với cái này.

Qua đó có thể thấy được sự tín nhiệm của chúa công đối với hắn sâu đậm bao nhiêu.

Từ Thứ nhìn Trần Húc, mắt đầy kính bội.

Đây mới là người có mắt nhìn người.

Đây mới là biết người khéo dùng.

Chương 443

Trần Húc cười nhạt: Mạnh Đức, không sợ hảo hữu Hứa Du kia không về được Ký Châu nữa sao.

Hả.

Tào Tháo ngẩn ra.

Nhưng ngay sau đó, hắn khẽ thở dài: Hiện nay ta và Viên Thiệu quan hệ như vậy, chỉ sợ sớm muộn gì cũng sẽ có ngày này.

Hắn nhìn Trần Húc nói: Chúa công nếu muốn bắt Hứa Du thì hiện tại hẳn là còn kịp.

Trần Húc trong lòng lại có chút do dự.

Tại thời điểm này, tiếng hệ thống vang lên trong đầu hắn.

Đinh, kiểm trắc túc chủ diện lâm lựa chọn, nhiệm vụ hệ thống đổi mới, thỉnh lựa chọn.

Lựa chọn 1: Thả Hứa Du rời đi.

Phần thưởng: Một ngàn con chiến mã.

Lựa chọn 2: Bắt sống Hứa Du.

Phần thưởng: Một bản địa hình đồ Ký Châu, Tịnh Châu, U Châu.

Lựa chọn 3: Phái người giết Hứa Du.

Phần thưởng: Hai trăm lạng hoàng kim.

Nhìn lựa chọn 2, Trần Húc không khỏi đại hỉ.

Hiện nay vừa muốn động binh với Viên Thiệu, liền có bản đồ địa hình ba châu dâng tận cửa.

Đúng là buồn ngủ gặp chiếu manh.

Ngay lập tức, Trần Húc nói trong lòng: Hệ thống, ta chọn lựa chọn 2.

Sau đó, hắn vỗ tay gọi vọng ra ngoài.

Điển Vi đi vào, cao giọng nói: Chúa công tìm ta có việc.

Điển Vi a, tới đây.

Trần Húc cười nhạt, Ta lần này có một việc muốn giao cho Điển Vi đi làm.

Chúa công cứ việc phân phó.

Điển Vi đáp.

Tốt.

Trần Húc mỉm cười, Đem theo Hổ vệ của ngươi, đi giúp ta bắt một người.

Vừa nghe bắt người, hứng thú của Điển Vi tăng mạnh, cười lớn nói: Chúa công cứ việc phân phó, ta nhất định hoàn thành nhiệm vụ.

Trần Húc nhìn về phía Từ Thứ: Nguyên Trực, việc này do ngươi dẫn Điển Vi cùng đi.

Được.

Từ Thứ chắp tay, lập tức dẫn Điển Vi vội vàng rời đi.

Hạ Bì thành, Bắc môn.

Nhìn Bắc môn ở không xa, Hứa Du hơi nhíu mày.

Nơi này là địa điểm lạc cước hắn chọn trước đó.

Nhưng không biết vì sao, sau khi tới đây, trong lòng hắn luôn có cảm giác bất an.

Nhưng nếu hiện tại rời đi thì hiển nhiên không thể, dù sao cửa thành chỉ có ban ngày mới mở.

Hắn hỏi mấy người bên cạnh: Trần đội, vừa rồi lúc ta tới đây có người theo dõi không.

Trong mấy người đó, người có thân hình tráng kiện nhất lắc đầu: Hứa tiên sinh yên tâm.

Ta dám bảo đảm, phía sau chúng ta nhất định không có người theo dõi.

Như vậy thì tốt.

Hứa Du mới an tâm một chút.

Hắn bắt đầu trầm tư.

Đúng lúc này, một trận âm thanh ồn ào truyền vào tai hắn.

Nhanh, vây lại cho ta.

Không được thả đi một người nào.

Hứa Du giật mình tỉnh lại, vội vàng hỏi: Người đâu.

Hứa tiên sinh.

Hai tên thân vệ cung kính đáp.

Bên ngoài xảy ra chuyện gì.

Hứa Du trầm giọng.

Lúc này, Trần đội từ bên ngoài xông vào, nôn nóng nói: Hứa tiên sinh, chúng ta bị bao vây rồi.

Cái gì.

Hứa Du vẻ mặt không dám tin, Không phải ngươi nói bên ngoài không có người theo dõi sao.

Vậy sao chúng ta lại bị lộ.

Trần đội không nói nên lời.

Hiện tại đi còn kịp không.

Hứa Du hỏi.

Hẳn là còn kịp.

Trần đội nói, Nơi này diện tích không nhỏ, muốn bao vây chỉ sợ phải mất không ít thời gian.

Vậy còn chờ gì nữa, đi thôi.

Hứa Du vội vàng thúc giục.

Nếu bị Trần Húc bắt được thì phiền toái lớn.

Nhóm người vừa tới cửa sau, một tiếng nổ trầm đục vang lên bên ngoài.

Bành.

Rắc.

Tiếng vỡ vụn truyền đến.

Viện môn vỡ tan, một người tay cầm song kích từ bên ngoài đi vào, vẻ mặt buồn bực nói: Cánh cửa này cũng quá không chắc chắn rồi.

Ta mới đập một kích đã hỏng.

Những người có mặt toàn bộ đều đen mặt.

Sắc mặt Hứa Du cũng có chút khó coi.

Cánh cửa này đâu phải cửa thường, rõ ràng là được gia cố.

Một kích liền đập nát, người này sức mạnh kinh khủng bực nào.

Người cầm song kích kia hách nhiên là Điển Vi.

Hắn sải bước xông vào, thấy Hứa Du liền vung tay lớn: Hắn ở kia, lên cho ta.

Nói xong liền xông về phía Hứa Du.

Hứa Du hoảng rồi.

Vội vàng chạy về phía tiền viện.

Điển Vi đuổi sát phía sau.

Trần đội thấy vậy, biết là không ổn, xoay người bạo quát một tiếng, nghênh đón Điển Vi.

Chỉ là, vẻn vẹn một cái đối mặt liền bị Điển Vi đập trúng ngực.

Chỗ bị đập trúng lõm xuống một cái hố sâu.

Hiển nhiên là chết chắc rồi.

Hứa Du quay đầu nhìn lại, trong lòng kinh hãi.

Trần đội là đội trưởng thân vệ, do Viên Thiệu đích thân chọn lựa từ đội thân vệ, võ nghệ tương đương liễu đắc.

Vậy mà chỉ một hiệp đã bị gã to con đen thui kia hạ sát.

Tên này võ lực rốt cuộc khủng bố đến mức nào.

Lúc này, Hứa Du đã tới một chỗ viện môn.

Nơi này có một cửa nhỏ hắn bố trí trước, thông qua đó có thể sang viện tử cách vách.

Hứa Du nói với thân vệ: Chư vị, làm phiền rồi.

Ba mươi mấy tên thân vệ nghe vậy cảm động, toàn bộ xông về phía Điển Vi.

Hứa Du thì bắt đầu mở cửa.

Trong lòng hắn hơi an định lại.

Mở cửa tối đa chỉ cần mười mấy hơi thở, sau đó có lẽ sẽ có một đường sinh cơ.

Nhìn đám thân vệ xông tới, Điển Vi đại hỉ.

Hắn luân chuyển song kích trong tay, xông lên.

Bằng vào một thân man lực, song kích múa may quanh người, đám thân vệ căn bản không có kẻ nào địch nổi một hiệp.

Hứa Du trong lòng đại hỉ.

Cửa rốt cuộc mở ra.

Hắn quay đầu định gọi thân vệ một tiếng, nhưng khoảnh khắc tiếp theo, hắn ngây ngẩn cả người.

Chương 444

Chỉ thấy trước mặt hắn, một thân ảnh như thiết tháp đang sừng sững đứng đó.

Người này hách nhiên chính là cái gã to con đen thui kia.

Hứa Du nhìn về phía sau lưng Điển Vi, sợ đến mặt mũi tối sầm.

Trên mặt đất, ba mươi mấy cái xác nằm ngang dọc, chính là đám thân vệ vừa xông lên.

Điển Vi cười lớn: Xin hỏi ngươi muốn đi đâu a.

Nói đoạn, hắn vươn tay phải, bàn tay to lớn tóm lấy Hứa Du.

Điển Vi áp giải Hứa Du về thẳng Châu Mục phủ Từ Châu.

Trần Húc ngẩng đầu nhìn người phía dưới.

Người này cũng có vài phần khí chất văn nhân, hẳn là Hứa Du rồi.

Định thần nhìn kỹ, thuộc tính của người này hiện ra trước mặt hắn.

Tính danh: Hứa Du, tự Tử Viễn Niên kỷ: 36 tuổi Thống soái: 36 | Võ lực: 21 | Trí lực: 87 | Chính trị: 70 | Mị lực: 50 Đặc tính: Ngôn Độc, Công Danh, Ngạo Mạn.

Quả nhiên.

Người này chính là Hứa Du, trừ trí lực có thể dùng được, các thuộc tính còn lại thực sự hơi kém.

Cũng lúc này, tiếng hệ thống vang lên.

Đinh, chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ, hoạch đắc phần thưởng: Một bản địa hình đồ Ký Châu, Tịnh Châu, U Châu.

Đã bỏ vào không gian hệ thống, thỉnh chú ý tra thu.

Trần Húc trong lòng vui vẻ.

Phần thưởng đã tới tay.

Có thứ này, việc công lược sẽ có lợi thế rất lớn.

Trần Húc nhìn lại Hứa Du.

Người trước mắt nếu có thể sử dụng thì Ký Châu sẽ không còn bí mật gì nữa.

Hắn cười nhạt: Hứa Tử Viễn phải không.

Tự giới thiệu, bản vương là Trần Húc.

Hứa Du tim đập mạnh.

Trần Húc cười nói: Một người thông minh, tiếp theo nên chọn thế nào, trong lòng ắt hẳn đã có quyết đoán.

Không đợi Hứa Du suy nghĩ kỹ, Trần Húc tiếp tục: Mục đích ngươi tới lần này, bản vương đã rõ.

Hứa Du kinh hãi.

Vừa định hỏi có phải Tào Tháo tiết lộ không, lại nghe Trần Húc liếc mắt nói: Kỳ thực hành tung của ngươi, ngay khi tiến vào Từ Châu đã nằm trong sự giám sát của ta.

Hứa Du hoảng sợ tột độ.

Không thể nào.

Chẳng lẽ hắn bị giám sát mấy ngày nay mà không hề hay biết.

Nhưng tên thân vệ đội trưởng kia rõ ràng khẳng định không bị theo dõi.

Trần Húc vẫn giữ vẻ mặt thản nhiên: Bản vương cũng không miễn cưỡng, cho ngươi thời gian ba cái hô hấp, nếu muốn vì Viên

Thiệu tận trung thì bản vương sẽ thành toàn.

Hứa Du tim đập cuồng loạn.

Lúc này, Trần Húc mở miệng đếm: Thời gian.

Không đợi hắn nói hết, Hứa Du triệt để sụp đổ, hét lớn: Ta nguyện ý đầu hàng.

Trần Húc cười nhạt.

Đối với Hứa Du, hắn tự nhiên có hiểu biết.

Theo quỹ tích ban đầu, trận Quan Độ Hứa Du cũng đầu hàng Tào Tháo, nên hắn khá tự tin về việc Hứa Du đầu hàng.

Thấy Hứa Du đáp ứng, hắn mới bước tới tự mình cởi trói, vỗ vai Hứa Du nói: Mong Tử Viễn nỗ lực tương trợ.

Hứa Du cảm nhận được sự coi trọng của Trần Húc, cúi người thật sâu: Đa tạ Tống Vương.

Hứa Du tất định không phụ sự mong đợi.

Tiếng hệ thống lại vang lên: Đinh, chúc mừng túc chủ thành công chiêu mộ Hứa Du, hoàn thành nhiệm vụ tiệt hồ Tào Tháo.

Phần thưởng: Chiến pháp Cổ Động của Tào Tháo.

Trần Húc đại hỉ.

Phần thưởng đã tới tay.

Hắn nói với Hứa Du: Tử Viễn tối nay vất vả rồi.

Bản vương tìm chỗ ở tạm thời cho ngươi, đợi sáng mai sẽ sắp xếp một trạch viện, thế nào.

Đa tạ Tống Vương.

Hứa Du cung kính thi lễ.

Trần Húc bảo Từ Thứ: Nguyên Trực, giúp Tử Viễn sắp xếp.

Từ Thứ đáp lời rồi dẫn Hứa Du đi.

Trần Húc cũng không lo Hứa Du bỏ trốn, đã nhập dưới trướng hắn, có hệ thống bảo chứng, lòng trung thành tự nhiên không cần nói nhiều.

Sau đó hắn nhìn Điển Vi vẫn đang làm động tác uy hiếp, không khỏi mỉm cười, gọi Điển Vi lại: Đi thôi, đêm đã khuya, đi ngủ thôi.

Sáng sớm hôm sau.

Trần Húc tập hợp mọi người lại.

Thấy Hứa Du đi vào, mọi người đều ngẩn ra.

Trần Húc giải thích: Vị này là Hứa Du Hứa Tử Viễn.

Vốn là mưu sĩ dưới trướng Viên Thiệu, nay nguyện ý bỏ tối theo sáng, gia nhập dưới trướng bản vương.

Hứa Du gật đầu với mọi người: Tại hạ Hứa Du, tham kiến các vị.

Khi ánh mắt hắn chạm Tào Tháo, nhất thời có chút ngượng ngùng.

Tào Tháo trong lòng lại kinh ngạc.

Hôm qua hắn biết Trần Húc muốn đi bắt Hứa Du, nhưng không ngờ hiệu suất lại cao như vậy, không chỉ bắt được mà còn hàng phục luôn.

Trần Húc cười nói: Hứa Du, Viên Thiệu đã quyết tâm muốn đối đầu với ta.

Hứa Du thở dài gật đầu: Không sai.

Nếu không ta cũng sẽ không xuất hiện ở đây.

Quách Gia vươn vai hỏi: Tử Viễn, hiện nay bên Viên Thiệu ai mới là thủ tịch mưu sĩ.

Cái này, vốn dĩ ta là thủ tịch mưu sĩ, nhưng hiện nay thì.

Kỳ thực từ mức độ tín nhiệm của Viên Thiệu mà xem, Phùng Kỷ mới là thủ tịch mưu sĩ.

Hứa Du đáp.

Ồ.

Phùng Kỷ sao.

Quách Gia cười cười, Thư Thụ và Thẩm Phối dưới trướng Viên Thiệu cũng tương đương không tệ.

Vì sao Viên Thiệu lại không chịu trọng dụng.

Hứa Du gãi đầu ngượng ngùng: Cái này chỉ có thể nói Viên Thiệu càng tin tưởng Phùng Kỷ hơn thôi.

Trần Húc cười nói: Tử Viễn, ngươi xem bản đồ này có vấn đề gì không.

Nói rồi chỉ vào bản đồ.

Hứa Du nhìn theo, khoảnh khắc tiếp theo cả người hắn ngây ra như phỗng.

Bản đồ này thực sự quá tinh tế.

Hắn chưa từng thấy bản đồ nào tinh tế như vậy.

Hứa Du đối chiếu với tình hình mình biết, càng đối chiếu càng kinh hãi.

Bản đồ vẽ y hệt những gì hắn biết.

Hắn chắp tay nói: Chúa công, bản đồ này thực sự quá tinh chuẩn, không biết là do người nào vẽ.

Nếu tiện, ta muốn gặp mặt một lần.

Trần Húc khẽ ho một tiếng.

Bản đồ này là hệ thống xuất ra, đi đâu mà gặp.

Quách Gia bên cạnh cười nói: Tử Viễn không cần kinh ngạc.

Đã nhập dưới trướng chúa công, sau này sẽ còn thấy nhiều bản đồ tinh tế hơn.

Còn về bản đồ này, là do chuyên nhân dưới trướng chúa công vẽ.

Hóa ra là như thế.

Hứa Du gật đầu đăm chiêu.

Trần Húc chuyển chủ đề: Tử Viễn, giới thiệu cho ta bố trí của Viên Thiệu đi.

Hứa Du gật đầu, giảng giải từng chút một.

Chương 445

Hắn vốn là một trong tứ đại mưu sĩ của Viên Thiệu, tự nhiên hiểu rõ bố trí.

Nghe hắn nói, mọi người bừng tỉnh đại ngộ, những chỗ nghi lự trước đó đều trở nên rõ ràng.

Trần Húc tán thán: Không tồi.

Tử Viễn giới thiệu rất rõ ràng.

Vất vả cho Tử Viễn rồi.

Hứa Du thụ sủng nhược kinh xua tay: Chúa công khách khí rồi.

Trần Húc cười hỏi: Tử Viễn, không biết đối với trận chiến giữa ta và Viên Thiệu, ngươi thấy có mấy phần thắng.

Hứa Du ngẩn ra, trong ấn tượng của hắn, quân Trần Húc căn bản không phải đối thủ của Viên Thiệu.

Đương nhiên đó là trước khi hắn gia nhập.

Hiện nay có hắn, phần thắng tự nhiên cao hơn.

Hắn cắn răng nói thật: Theo ta thấy, phần thắng của chúng ta hơi thấp.

Bất quá cũng không sao.

Dù sao chúng ta mới chiếm Dự Châu và Từ Châu, dân tâm chưa định, cũng là bình thường.

Lời này vừa ra, mọi người đều nhìn Hứa Du với vẻ mặt cổ quái.

Hồi lâu, Tuân Du mới thở dài: Tử Viễn, chiếu theo tình huống ngươi nói, Viên Thiệu chỉ sợ đối với tình huống hiện nay của chúng ta

không hiểu rõ lắm a.

Từ Thứ cũng gật đầu cười: Không sai.

Nhưng đối với chúng ta, đây lại là một tin tức tốt.

Biết người biết ta, xem ra Viên Thiệu ở phương diện này làm việc có chút miễn cưỡng a.

Quách Gia cười nói.

Tào Tháo cười khổ: Điểm này ngược lại khá giống ta lúc trước khi rời đi.

Kỳ thực Viên Thiệu làm không tồi, dù sao ta trước kia cũng gần như vậy.

Hắn nhìn Hí Chí Tài.

Hí Chí Tài gật đầu, vẻ mặt có chút ngượng ngùng: Kỳ thực trước kia ta rất chú ý phương diện tình báo.

Nhưng mãi đến khi đầu nhập dưới trướng Tống Vương, ta mới phát hiện công tác tình báo của ta quá thiếu sót.

Tuân Du cười khẽ: Lại đi so với chúa công, không phải tự tìm khó chịu sao.

Hứa Du mặt đầy khó hiểu: Các ngươi cho rằng ta nói có vấn đề.

Tuân Du cười nói: Kỳ thực theo lẽ thường, địa bàn mới thu phục khẳng định dân tâm chưa định.

Nhưng điểm này dùng ở Từ Châu và Duyện Châu lại không thỏa đáng.

Hiện nay dân tâm Duyện Châu và Từ Châu đã sớm hướng về chúa công.

Tào Tháo cũng thở dài: Kỳ thực ngươi có thể không chú ý, nhưng

dân tâm sớm tại khi Duyện Châu chưa bị chúa công chiếm hạ đã hướng về người rồi.

Mi Trúc gật đầu: Từ Châu cũng như đúc.

Tử Viễn mới tới, có thể chưa cảm nhận được, kỳ thực chỉ cần ra phố đi dạo liền có thể phát hiện, sự kính trọng của bách tính đối với Tống Vương vượt xa tưởng tượng của ngươi.

Lần này Hứa Du triệt để kinh ngạc.

Quả thực không thể tin nổi.

Dân tâm không phải là sau khi chiếm được mới từ từ duy hộ sao.

Hắn nhìn Trần Húc với ánh mắt không thể tin nổi.

Trần Húc cười nhạt: Dân tâm dưới trướng bản vương cao như thế, nguyên nhân là do bản vương lấy thành tâm đối đãi mà thôi.

Mọi người cùng chắp tay hô cao: Tống Vương nhân nghĩa.

Trần Húc xua tay: Như kim Viên Thiệu không biết điều, ta không thể không xuất binh.

Không biết các ngươi có lương sách gì.

Hứa Du nói: Chúa công, Viên Thiệu vào đầu năm nay đại thắng ở Giới Kiều, điện định ưu thế ở Hà Bắc.

Công Tôn Toản tuy bại nhưng chiến lực chưa tổn hại quá lớn.

Cho nên, nếu chúng ta phía Bắc liên kết Công Tôn Toản, Viên Thiệu lưỡng đầu thọ địch, định nhiên không phải đối thủ của ta.

Không sai.

Kế của Tử Viễn rất hay.

Quách Gia gật đầu, Nhưng có một điểm ta không thể không phòng.

Tuân Du nói: Ý Phụng Hiếu là Lưu Biểu ở Kinh Châu.

Trương Chiêu nhíu mày: Lưu Biểu kia chỉ là chó giữ nhà mà thôi.

Sao dám xuất kích địch lại quân ta.

Không phải.

Tuân Du xua tay, Chúng ta vạn vạn lần không thể khinh thị Lưu Biểu.

Lưu Biểu tuy không có tâm chinh chiến bên ngoài, nhưng theo sự lớn mạnh của chúng ta, hắn nhất định cảm thấy uy hiếp.

Công Đạt nói có lý.

Dưới tình huống này, Lưu Biểu nhất định sẽ không ngồi nhìn chúng ta lớn mạnh.

Quách Gia nói.

Đừng xem thường Lưu Biểu, hắn bàn cứ Kinh Châu nhiều năm, binh tinh lương túc, nếu hắn biết lợi dụng thì chỉ sợ là một kình địch.

Trần Húc gật đầu: Không sai.

Lời các ngươi rất có lý.

Đối với Lưu Biểu, ta không thể không phòng.

Trước kia chư hầu xung quanh chinh phạt lẫn nhau, uy hiếp Lưu Biểu không lớn nên hắn mới ngồi yên.

Nhưng hiện nay, hắn bất đắc dĩ sẽ xuất binh.

Hắn nhìn xuống dưới hỏi: Ai nguyện ý trấn thủ Duyện Châu, phòng ngừa Lưu Biểu đánh lén.

Tôn Kiên đứng dậy: Chúa công, ta nguyện trấn thủ Duyện Châu.

Ngăn cản Lưu Biểu công kích.

Trần Húc đang định đáp ứng, nhưng sực nhớ lại kiếp trước Tôn Kiên chết dưới loạn tiễn của Hoàng Tổ.

Nếu phái Tôn Kiên đi Dự Châu, liệu có xảy ra vấn đề gì không.

Hắn xua tay: Văn Đài, Đan Dương tinh binh dưới trướng ngươi đều am hiểu cung tiễn.

Lần này công kích Ký Châu cần đến sức mạnh của Đan Dương tinh binh.

Việc trấn thủ Dự Châu, phòng bị Lưu Biểu cứ giao cho người khác đi.

Tôn Kiên thấy Trần Húc trọng dụng, tự nhiên đại hỉ.

Nhạc Tiến, Vu Cấm, Lý Điển ba người cùng bước ra: Chúa công, ba người chúng ta nguyện suất binh trấn thủ Dự Châu.

Trần Húc gật đầu.

Ba người này có hai người thuộc Ngũ tử lương tướng kiếp trước, năng lực thống binh không cần nghi ngờ.

Hắn nói: Như vậy, mệnh cho ba người các ngươi lĩnh bản bộ binh mã đi Dự Châu, Nhữ Nam ngự địch.

Dạ.

Ba người đại hỉ.

Trần Húc lại dặn dò: Có thể hô ứng với Văn Sính ở quận Nam Dương, khi đó áp lực phòng thủ sẽ nhỏ hơn không ít.

Hắn vẫn còn chút do dự, dù sao Kinh Châu có Hoàng Trung, nhỡ đâu.

Nhạc Tiến, Lý Điển, Vu Cấm võ lực cá nhân có chút không đủ.

Hắn nhìn sang Ngụy Diên: Văn Trường, ngươi là người Kinh Châu, hiểu rõ Kinh Châu.

Chi bằng ngươi cũng lưu lại Dự Châu phòng thủ Lưu Biểu công

kích, thế nào.

Ngụy Diên tự nhiên không có dị nghị, bão quyền nói: Dạ.

Trần Húc lúc này mới yên tâm, có mấy người này ở Dự Châu, Lưu Biểu không đáng lo.

Hắn cười lớn: Chư vị, chúng ta thu dọn một phen, ba ngày sau tiến về Duyện Châu.

Dạ.

Mọi người đồng thanh đáp.

U Châu.

Công Tôn Toản đang ngồi trong trướng.

Điền Dự bước vào, chắp tay: Chúa công tìm ta.

Ừm.

Công Tôn Toản gật đầu, Điền Dự, lần trước ngươi đi Dự Châu gặp Trần Húc, không biết Trần Húc kia thế nào.

Tống Vương sao.

Điền Dự cười nói, Tống Vương người này khá hòa thiện.

Ồ.

Công Tôn Toản vuốt râu, Vậy nếu để ngươi đi gặp Trần Húc lần nữa, ý ngươi thế nào.

Lại đi gặp.

Điền Dự ngẩn ra, rồi vui mừng nói, Chúa công, chẳng lẽ người đáp ứng hợp tác với Tống Vương rồi.

Không sai.

Công Tôn Toản gật đầu, Hiện nay Viên Thiệu sắp khai chiến với

Trần Húc.

Lúc này chính là lúc ta liên hợp Trần Húc.

Chỉ cần hai chúng ta giáp kích, Viên Thiệu nhất định không chịu nổi một kích.

Điền Dự nhíu mày: Chúa công, có câu này không biết có nên nói hay không.

Công Tôn Toản cười nhạt.

Điền Dự nói: Chúa công, nếu để Tống Vương thực sự công hạ Ký Châu, thế lực Tống Vương lớn mạnh, hình thế của chúng ta há chẳng phải càng thêm bất diệu.

Công Tôn Toản cười khẽ: Không phải.

Ta tuy ngoài mặt hợp tác với Trần Húc, nhưng với ta mà nói cũng là một cơ hội.

Ta có thể nhân lúc Viên Thiệu suy tàn, từng bước tàm thực Ký Châu.

Đến lúc đó, ta nắm trong tay ba châu Ký, Tịnh, U, liền gặp Trần Húc cũng không sợ.

Huống hồ, nếu Trần Húc và Viên Thiệu chinh chiến nhiều ngày, định nhiên người khốn ngựa mỏi.

Ta nhân cơ hội công đánh, không chừng có thể đánh cho Trần Húc trở tay không kịp.

Nói xong, Công Tôn Toản cười lớn.

Điền Dự nhíu mày thật sâu, tổng cảm thấy làm như vậy có vấn đề, nhưng rốt cuộc vấn đề ở đâu thì hắn lại không rõ.

Dù sao hắn cũng chỉ là một võ tướng.

Công Tôn Toản nói: Đã như vậy, ngày mai liền khởi hành đi.

Dạ.

Điền Dự đáp rồi đi ra ngoài.

Chương 446

Thoáng chốc ba ngày đã qua.

Từ Châu, hậu viện Châu Mục phủ.

Trần Húc dậy từ sớm.

Thái Diễm và Điêu Thuyền hầu hạ hắn mặc y phục.

Sau đó, Trần Húc ôm chặt hai người.

Điêu Thuyền nũng nịu nói: Phu quân, hay là thiếp đi cùng chàng nhé.

Trần Húc lắc đầu: Không thỏa đáng.

Tuy ta xuất chinh Ký Châu, địa điểm chiến đấu ở Ký Châu, nhưng mặc kệ thế nào, Duyện Châu là tiền duyên chiến đấu, trực tiếp đối mặt với Viên Thiệu.

Nếu xảy ra vấn đề gì, bản vương hối hận không kịp.

Hắn vỗ nhẹ má Điêu Thuyền, nhu thanh nói: Ngoan, ở lại Dự Châu cho tốt, chờ vi phu xuất chinh trở về.

Điêu Thuyền lo lắng: Phu quân xuất chinh bên ngoài, thiếp làm sao yên tâm được.

Trần Húc kéo nàng lại cười lớn: Yên tâm đi Thiền nhi, nàng cũng không phải không biết thực lực của phu quân.

Bản vương thực lực như nay, cả Đại Kinh không ai có thể so kịp.

Ngay cả Lữ Bố hào xưng đệ nhất võ tướng Đại Kinh cũng bị phu quân trấn áp nhẹ nhàng đó thôi.

Điêu Thuyền gật đầu, nhưng vẫn muốn nói gì đó.

Thái Diễm đi tới kéo nàng lại: Phu quân yên tâm đi.

Thiếp nhất định sẽ ở lại Dự Châu thật tốt, chờ phu quân an toàn trở về.

Ừm.

Trần Húc gật đầu.

Nhìn hai người, trong lòng hắn sinh ra vô hạn nhu tình: Lần này ta sẽ để Trọng Khang dẫn Hổ vệ doanh đưa các nàng về Dự Châu.

Dọc đường có Trọng Khang và Hổ vệ doanh bảo hộ, an toàn nhất định vô ưu.

Vâng.

Thái Diễm và Điêu Thuyền gật đầu mạnh.

Ngay sau đó, Trần Húc vẫy tay gọi Mã Vân Lộc ở cửa.

Mã Vân Lộc một thân nhung trang chạy vào, thi lễ: Phu quân.

Ừm.

Trần Húc cười nói, Vân Lộc, lần này nàng đừng đi Ký Châu.

A.

Mã Vân Lộc ngẩng đầu nhìn Trần Húc, Nhưng. nhưng thiếp đều chuẩn bị xong rồi.

Trần Húc nghiêm mặt nói cả đêm: Trận quyết chiến với Viên Thiệu lần này không phải chuyện đùa.

Viên Thiệu binh tinh lương đủ, tuyệt đối không phải hạng dễ đối phó.

Nàng cứ ngoan ngoãn ở lại Dự Châu, đợi ta trở về.

Nhưng mà.

Mã Vân Lộc trong lòng không cam tâm, nói: Phu quân, chàng đã hứa cho ta đi theo mà.

Lúc đó khác, bây giờ khác.

Trần Húc lắc đầu, Hơn nữa, Diễm nhi, Thiền nhi trở về, ta cũng có chút không yên lòng.

Trọng Khang tuy dũng mãnh nhưng dù sao cũng là nam tử, có những chỗ không tiện chăm sóc.

Có Vân Lộc nàng ở lại, ta cũng yên tâm hơn phần nào.

Mã Vân Lộc muốn nói lại thôi, trên khuôn mặt xinh đẹp lộ ra vài phần ỉu xìu.

Trần Húc vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, nói: Lần này trở về, nàng hãy luyện tập Bá Vương Thương Pháp cho tốt.

Đợi ta trở về, nếu năm thức đầu nàng đã nắm vững, Bản vương sẽ truyền thêm năm thức nữa.

Thật sao.

Mã Vân Lộc lập tức chấn phấn, nhìn Trần Húc với ánh mắt đầy mong chờ.

Đó là tự nhiên.

Đây là lời hứa của Bản vương.

Trần Húc chém đinh chặt sắt nói.

Mã Vân Lộc đại hỉ, lập tức cúi người thi lễ thật sâu với Trần Húc: Đa tạ phu quân.

Thái Diễm và Điêu Thuyền ở bên cạnh nhìn nhau, trên mặt đều lộ ra vẻ bất đắc dĩ.

Mã Vân Lộc đối với thương pháp quả thực quá si mê.

Trần Húc chắp tay với mọi người: Chư vị phu nhân, Bản vương đi đây.

Cung tiễn phu quân.

Thái Diễm, Điêu Thuyền đồng thanh thi lễ.

Ngay sau đó, Trần Húc phất tay áo bào, sải bước đi ra ngoài.

Bên ngoài Châu Mục phủ, mọi người đã tụ tập đông đủ.

Trần Húc vừa bước ra liền nhìn thấy đám người đang đợi.

Mọi người thấy Trần Húc đến, vội vàng khom người hành lễ.

Trần Húc lần lượt đáp lễ.

Triệu Vân chắp tay nói với Trần Húc: Chúa công, ta đã chuẩn bị xong rồi.

Tốt.

Trần Húc cười vang, Nếu vậy, chúng ta xuất phát.

Nhạ.

Triệu Vân ứng tiếng lui xuống.

Trần Húc nhìn sang Hứa Chử bên cạnh: Trọng Khang.

Hứa Chử vội vàng chạy tới, khom người thi lễ: Chúa công.

Trần Húc phân phó: Ừm.

Trọng Khang, lần này mấy vị phu nhân của Bản vương đành nhờ cậy ngươi.

Mong ngươi trên đường đi hãy cẩn trọng.

Chúa công yên tâm.

Hứa Chử gật đầu thật mạnh, nói: Chuyến này về Dự Châu, mạt tướng nhất định dốc toàn lực bảo vệ sự an toàn cho các vị chủ mẫu.

Được.

Trần Húc vỗ mạnh vào vai Hứa Chử, Lên đường vất vả rồi.

Hứa Chử vội vàng chắp tay, cung kính nói: Chúa công yên tâm.

Trần Húc cười nhạt.

Tả hữu đã dắt Xích Thố Mã tới, hắn tung người nhảy lên lưng ngựa, hai chân kẹp chặt bụng ngựa.

Xích Thố Mã hí vang một tiếng, cả người chồm lên, sau đó lao vút về phía thao trường.

Đoàn người dưới sự dẫn dắt của Trần Húc, hạo hạo đãng đãng từ thao trường xuất phát, tiến về Duyện Châu.

Chỉ là vừa mới ra khỏi thao trường, liền thấy trên đường phố đã chật ních người.

Từng người một đều lộ vẻ cảm kích.

Nhìn thấy Trần Húc, bá tánh bắt đầu hoan hô.

Tống Vương nhân nghĩa.

Đa tạ Tống Vương.

Nghe tiếng hoan hô của bá tánh, tim Trần Húc bỗng đập mạnh một cái.

Những người dân này thực sự quá thiện lương.

Hắn chẳng qua chỉ bố thí chút cháo, để họ không đến mức chết đói mà thôi.

Vậy mà họ lại nhiệt tình như thế.

Hắn có phải nên làm thêm chút gì đó cho bá tánh không.

Đúng lúc này, thanh âm của hệ thống vang lên trong đầu Trần Húc.

Đinh, kiểm trắc Túc chủ đang đối mặt với lựa chọn, nhiệm vụ hệ thống cập nhật, thỉnh lựa chọn.

Cảm nhận được sự nhiệt tình của bá tánh, trong lòng Túc chủ có sự xúc động.

Lựa chọn 1: Đưa ra cam kết với bá tánh.

Phần thưởng nhiệm vụ: Thẻ bài dùng một lần Hỏa Thiêu Liên Doanh.

Ba mươi vạn thạch lương thực.

Lựa chọn 2: Phớt lờ sự nhiệt tình của bá tánh, mặc kệ họ.

Phần thưởng nhiệm vụ: Ba mươi vạn thạch lương thực.

Nhìn thấy phần thưởng nhiệm vụ, Trần Húc trong lòng đại hỉ.

Thẻ bài dùng một lần: Hỏa Thiêu Liên Doanh.

Điển cố Hỏa Thiêu Liên Doanh, hắn nắm rõ trong lòng bàn tay.

Lưu Bị vì báo thù cho Quan Vũ, bất chấp sự khuyên can của Gia Cát Lượng và mọi người, dốc hết binh mã Thục quốc tấn công Ngô quốc.

Lục Tốn của Ngô quốc thấy doanh trại Lưu Bị bố trí có vấn đề, nắm bắt cơ hội phóng hỏa thiêu rụi doanh trại.

Thục quân đại loạn, bị Lục Tốn phá liên tiếp hơn bốn mươi trại.

Đó chính là nguồn gốc của Hỏa Thiêu Liên Doanh.

Trong lòng hắn bắt đầu kích động.

Chẳng lẽ tấm thẻ bài dùng một lần trong phần thưởng nhiệm vụ này chính là cái đó.

Nếu dùng tốt, uy lực chắc chắn phi phàm.

Chương 447

Không chừng có thể một đòn phá tan đại quân Viên Thiệu.

So với cái đó, việc đưa ra cam kết với bá tánh có là gì.

Nghĩ đến đây, Trần Húc không còn chút do dự nào.

Hắn nói thầm với hệ thống: Hệ thống, ta chọn Lựa chọn 1.

Ngay lập tức, Trần Húc kẹp bụng ngựa.

Xích Thố Mã hóa thành một đạo xích hồng sắc quang mang, nhảy vọt lên một gò đất bên cạnh.

Trần Húc lúc này mới lớn tiếng hô: Chư vị hương thân, chỉ cần Bản vương còn ở đây một ngày, quầy cháo sẽ vĩnh viễn không dỡ bỏ.

Tống Vương nhân nghĩa.

Đa tạ Tống Vương.

Hiện trường, tất cả mọi người đều quần tình kích động, tiếng hô vang trời.

Nhưng Trần Húc lại hơi nhíu mày.

Âm thanh nhắc nhở hoàn thành nhiệm vụ của hệ thống chưa vang lên, nghĩa là lời hứa vừa rồi vẫn chưa đủ.

Lông mày hắn khẽ nhướng, trong lòng đã có chủ ý.

Trần Húc giơ tay ra hiệu trấn an.

Những âm thanh ồn ào lập tức biến mất.

Hiện trường im lặng như tờ.

Bên cạnh, sắc mặt Tào Tháo biến đổi.

Hắn ngẩn ngơ nhìn Trần Húc, không dám tin vào những gì mắt thấy.

Những người này nếu là binh sĩ tinh nhuệ thì cũng thôi, nhưng rõ ràng tất cả đều là bá tánh thường dân.

Vậy mà Trần Húc chỉ cần một cử chỉ đã khiến tất cả im bặt.

Uy quyền này nếu vận dụng trên chiến trường thì khủng bố đến nhường nào.

Giờ khắc này, Tào Tháo mới thực sự hiểu được mức độ Trần Húc được lòng dân.

Hắn lẩm bẩm: Đây chính là dân tâm sao.

Dân tâm khủng bố đến nhường nào.

Tào Tháo thở dài cảm thán: Ta bại không oan a.

Trần Húc đợi hiện trường hoàn toàn yên tĩnh mới lớn tiếng nói: Hương thân, có sự ủng hộ của các ngươi, Bản vương mới có được ngày hôm nay.

Nay sau nạn châu chấu, ngày tháng của các hương thân đều khó khăn.

Bản vương biết trong tay mọi người đều không còn dư lương, quầy cháo tuy giúp mọi người có cái ăn nhưng cũng chỉ đến thế mà thôi.

Hôm nay, Bản vương quyết định khai kho phát lương.

Tất cả hương thân chịu thiên tai đều có thể đến quan phủ nhận năm cân lương thực.

Lời này vừa thốt ra, tất cả mọi người tại hiện trường đều ngây ngẩn cả người.

Bọn họ không dám tin nhìn Trần Húc, phảng phất như không tin vào tai mình.

Phải biết rằng cả Từ Châu không chỉ có một quận một huyện.

Cả Từ Châu có gần ba trăm vạn bá tánh.

Ba trăm vạn người, mỗi người năm cân thì chính là một ngàn năm trăm vạn cân 15 triệu cân.

Một trăm hai mươi cân là một thạch, như vậy cần gần mười ba vạn thạch lương thực.

Số lương thực này không phải con số nhỏ.

Nếu dùng để nuôi quân đội, đủ cho một vạn quân ăn ròng rã hơn một năm.

Tào Tháo vội vàng tiến lên, nói: Chúa công, không thể, vạn vạn lần không thể a.

Giọng điệu đầy vẻ cấp thiết: Lần này phạm vi thiên tai thực sự quá lớn.

Có thể nói cả Từ Châu đều bị nạn châu chấu tấn công.

Nhiều tai dân như vậy, chúng ta khai kho phát lương cũng không có nhiều lương thực đến thế đâu.

Hí Chí Tài cũng gật đầu: Chúa công, nay đại chiến với Viên Thiệu đã gần kề, chính là lúc cần dùng lương thực, nếu khai kho phát lương e rằng quân lương sẽ vì thế mà thiếu hụt.

Trần Húc cười nhạt: Mạnh Đức, Chí Tài, đừng căng thẳng.

Chuyện lương thực Bản vương tự có cách.

Đối với điểm này, hắn tự nhiên không chút hoảng loạn.

Chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ liền sẽ có ba mươi vạn thạch lương

thực.

Số lương thực này dùng để phát cho tai dân vẫn còn dư dả chán.

Phía dưới, sau một thoáng sững sờ, bá tánh bắt đầu bàn tán.

Thật sao.

Ta không nghe nhầm chứ.

Không thể nào.

Lần này chịu tai mỗi người được nhận năm cân, vậy nhà ta chẳng phải được nhận mười lăm cân sao.

Quan phủ có nhiều lương thực như vậy ư.

Số lượng lương thực này thực sự có chút khủng bố a.

Đối mặt với sự nghi ngờ của bá tánh, Trần Húc cười nhạt, lớn tiếng nói: Hương thân yên tâm, lời của Bản vương tự nhiên sẽ thực hiện.

Nói xong, hắn vẫy tay với thân vệ phía sau: Đi mời Trương Chiêu, Mi Trúc và Trần Đăng tới cho Bản vương.

Nhạ.

Thân vệ ứng tiếng rời đi.

Chẳng bao lâu sau, ba người Trương Chiêu, Mi Trúc và Trần Đăng vội vã chạy tới.

Đến trước mặt Trần Húc, họ lập tức xuống ngựa, khom người thi lễ: Chúa công.

Ừm.

Trần Húc gật đầu, Có một việc Bản vương muốn dặn dò.

Chúa công xin phân phó.

Trương Chiêu cung kính nói.

Các ngươi là quan viên quản lý Từ Châu.

Việc thứ nhất, vừa rồi Bản vương đã cam kết với bá tánh.

Tức nhật, tất cả các quận huyện chịu ảnh hưởng của nạn châu chấu lần này đều phải khai kho phát lương.

Phàm là bá tánh gặp nạn, mỗi người được nhận năm cân lương thực.

Lời vừa dứt, ba người Trương Chiêu, Mi Trúc, Trần Đăng đều ngây ra như phỗng.

Bọn họ không dám tin nhìn Trần Húc.

Hồi lâu sau, Trần Đăng mới ngẩn ngơ hỏi: Chúa công, ngài nói thật chứ.

Tuy Mi Trúc là một đại phú hào nhưng nghe Trần Húc nói vậy cũng sững sờ.

Số lượng lương thực này thực sự quá khủng khiếp.

Hắn ghé sát Trần Húc nói: Chúa công, theo tình hình mới nhất, Từ Châu ta có gần ba trăm vạn người.

Nhiều người như vậy nếu đều nhận năm cân lương thực thì số lượng quá lớn.

Trương Chiêu cũng lộ vẻ khó xử: Chúa công, trải qua liên tiếp chinh chiến, quân đội tiêu dùng, hiện nay trong phủ khố của chúng ta chỉ còn hai mươi vạn thạch lương thực.

Nếu một lần phân phát hết, e rằng khi đối mặt đại quân Viên Thiệu, quân lương của chúng ta sẽ cáo cấp.

Trần Húc gật đầu: Không sao.

Chuyện quân lương Bản vương sẽ có cách.

Số trong kho cứ dùng để khai kho phát lương trước đi.

Ba người Trương Chiêu, Mi Trúc và Trần Đăng nhìn nhau, đành bất đắc dĩ gật đầu nhận lệnh.

Trần Húc lúc này mới lại đứng lên cao, nhìn về phía bá tánh nói: Hương thân, việc khai kho phát lương mà Bản vương vừa cam kết, ngày mai sẽ bắt đầu.

Lời này vừa ra, bá tánh đều ồ lên kinh ngạc, rồi đồng thanh hô lớn: Tống Vương nhân nghĩa.

Tống Vương nãi thanh thiên đại lão gia.

Đúng lúc này, thanh âm hệ thống vang lên trong đầu Trần Húc.

Đinh, chúc mừng Túc chủ hoàn thành nhiệm vụ, hoạch đắc phần thưởng nhiệm vụ: Thẻ bài dùng một lần Hỏa Thiêu Liên Doanh.

Ba mươi vạn thạch lương thực.

Thẻ bài dùng một lần Hỏa Thiêu Liên Doanh: Sau khi sử dụng thẻ bài này, trong vòng ba ngày, uy lực hỏa công chi sách của Túc chủ sẽ được tăng phúc đáng kể.

Phần thưởng nhiệm vụ đã được phát vào không gian hệ thống, xin chú ý kiểm tra.

Trần Húc đại hỉ, lập tức nhìn vào không gian hệ thống.

Quả nhiên.

Trong đó có một đống lương thực chiếm cứ một nửa không gian.

Hiển nhiên đây chính là ba mươi vạn thạch lương thực kia.

Chương 448

Có số lương thực này, quân lương xuất chinh đánh Viên Thiệu đã dư dả.

Sau đó, hắn nhìn về một góc khác.

Ở đó, một tấm thẻ bài đang nằm cô đơn.

Tấm thẻ có màu đỏ rực, nhìn từ xa như đang bốc cháy.

Biết lúc này không tiện lấy ra xem, hắn không quan tâm nữa.

Trương Chiêu định lui xuống, Trần Húc lại vẫy tay: Bản vương còn một việc muốn thương lượng với các ngươi.

Lời này vừa ra, ba người Trương Chiêu tim đập thình thịch, theo bản năng có chút hoảng.

Trần Húc cười nói: Không cần kinh hoảng, lần này là chuyện tốt.

Chuyện tốt.

Trương Chiêu hỏi.

Không sai.

Trần Húc gật đầu, Về vấn đề lương thực, các ngươi có thể liên hệ với Lỗ Túc.

Dự Châu có khoai tây thổ đậu và khoai lang hồng thự sản lượng cực cao, Từ Châu ta có thể mở rộng trồng trọt.

Khoai tây và khoai lang.

Ba người Trương Chiêu ngơ ngác nhìn nhau.

Loại khoai tây và khoai lang này sản lượng cao, chịu đói tốt, vị cũng ngon, sau này thử một lần sẽ biết.

Còn về chi tiết cụ thể, ta sẽ để Hàn Hạo thử liên hệ với các ngươi.

Hắn đối với việc truân điền có một bộ phương pháp, sau này chuyện truân điền giao cho hắn là được.

Nghe Trần Húc nói vậy, ba người Trương Chiêu đều gật đầu.

Trần Húc lại nhìn sang Tào Tháo: Mạnh Đức, về khoai tây và khoai lang mà Bản vương vừa nói, Duyện Châu cũng có thể thử trồng trọt.

Nhạ.

Tào Tháo gật đầu ứng lệnh.

Nhìn vẻ mặt dửng dưng của hắn, Trần Húc chỉ cười nhạt.

Mọi chuyện đợi đến khi bọn họ thấy được khoai tây và khoai lang sẽ thay đổi quan điểm, lúc đó e rằng lại kinh hô thất thanh.

Nghĩ vậy, Trần Húc cười nhạt, lại nhảy lên Xích Thố Mã, kẹp bụng ngựa phóng đi xa.

Bá tánh hai bên đường đứng chật ních hoan tống.

Buổi tối, trong trung quân đại trướng.

Trần Húc đưa tay lấy tấm thẻ bài dùng một lần ra.

Vừa cầm vào tay, hắn vội cúi đầu nhìn.

Giống như lúc nãy nhìn thấy trong không gian hệ thống, nền thẻ bài đỏ rực như lửa.

Xung quanh thẻ bài ẩn ẩn có ánh kim sắc quang trạch.

Chẳng lẽ đây là Ám Kim tạp.

Chính giữa thẻ bài là một viên tướng lĩnh hoành thương lập mã, cưỡi một con chiến mã màu đỏ thẫm.

Sau lưng viên tướng đó, hàng chục doanh trại đều hóa thành biển

lửa hừng hực.

Điều khiến Trần Húc ngạc nhiên là viên tướng kia hách nhiên chính là hắn.

Bên trái thẻ bài có bốn chữ vàng lớn: Hỏa Thiêu Liên Doanh.

Phía dưới cùng có một dòng chữ nhỏ: Nếu cần sử dụng, chỉ cần cầm thẻ bài, trong lòng mặc niệm là được.

Nhìn tấm thẻ, trong lòng Trần Húc thầm tính toán.

Hiện nay là mùa thu, trời cao khí sảng, nếu lợi dụng tốt, không chừng thật sự có thể một trận chiến định Ký Châu.

Ký Châu, Châu Mục phủ.

Viên Thiệu đi đi lại lại, trong lòng ẩn ẩn cảm thấy có chút không ổn.

Hứa Du đi khuyên hàng Tào Tháo đã hơn nửa tháng, lâu như vậy mà không có tin tức truyền về.

Hắn lớn tiếng quát: Người đâu, truyền Thư Thụ.

Nhạ.

Thân vệ vội vã đi.

Thân vệ chưa ra khỏi viện môn, một người từ bên ngoài đã vội vã chạy vào.

Người tới hách nhiên chính là Thư Thụ.

Hắn thở hổn hển nói: Chúa công, đại sự không ổn.

Viên Thiệu nhíu mày.

Hắn chưa từng thấy Thư Thụ thất thái như vậy bao giờ, vội hỏi: Công Dữ, xảy ra chuyện gì.

Chúa công, căn cứ tình báo mới nhất ta nhận được, Hứa Du đã

đầu hàng Trần Húc.

Thư Thụ vừa dứt lời, Viên Thiệu cả người sững sờ.

Sau đó hắn kinh hô: Không thể nào.

Chúa công, thuộc hạ lúc mới nhận tin cũng không tin, nhưng sau khi tra chứng nhiều lần, phát hiện tin tức là thật.

Thư Thụ khom người đáp.

Không thể nào.

Viên Thiệu lẩm bẩm, trên mặt đầy vẻ không thể tin nổi.

Từ khi đào tẩu khỏi Lạc Dương, Hứa Du vẫn luôn đi theo hắn.

Có thể nói Hứa Du là lớp người đầu tiên đi theo hắn.

Cũng chính vì Hứa Du ra sức đề cử, hắn mới hợp tác với Tào Tháo cùng chinh chiến loạn thế.

Có được cơ nghiệp hôm nay, Hứa Du có một phần công lao.

Cũng chính vì nguyên nhân này, hắn đối đãi với Hứa Du luôn không tệ.

Hắn chưa bao giờ nghĩ Hứa Du sẽ phản bội.

Sắc mặt hắn trầm xuống: Cụ thể là thế nào.

Thư Thụ tiến lên hai bước, đưa tình báo trong tay ra.

Viên Thiệu mở ra xem kỹ, sắc mặt lập tức trở nên âm trầm.

Hắn trầm giọng: Tình báo nói Hứa Du sau khi dạ hội với Mạnh Đức thì bị bắt.

Không sai.

Thư Thụ gật đầu.

Trong đầu Viên Thiệu lóe lên một ý niệm.

Chẳng lẽ Tào Tháo cáo mật.

Nhưng ngay sau đó hắn áp ý niệm này xuống.

Hắn với Tào Tháo quan hệ mạc nghịch.

Thời trẻ cùng nhau chơi bời, cùng trở thành Tây Viên Giáo Úy.

Hắn luôn coi Tào Tháo là hảo hữu, không tin Tào Tháo sẽ phản bội mình.

Hắn ngẩng đầu nhìn chằm chằm Thư Thụ: Công Dữ, cụ thể là thế nào, kể tỉ mỉ cho ta nghe.

Thư Thụ thở dài một tiếng: Theo xác nhận mới nhất, chính là Tào Tháo cáo mật.

Không thể nào.

Viên Thiệu đoạn nhiên phủ quyết, Tào Tháo và ta là chí giao.

Hắn đầu thân dưới trướng Trần Húc là thân bất do kỷ.

Nhưng hắn không có lý do phản bội ta.

Thư Thụ cung kính thi lễ: Chúa công, chuyện này lúc đầu ta cũng không tin.

Nhưng sau khi điều tra phát hiện, Hứa Du vừa rời khỏi phủ đệ Tào Tháo, Tào Tháo liền cưỡi ngựa nhanh vội vã đến Châu Mục phủ.

Sau đó Tử Viễn liền bị người bắt.

Hơn nữa, lần này xuất động chính là thân vệ đại tướng Điển Vi dưới trướng Trần Húc.

Lời này vừa ra, Viên Thiệu cả người cứng đờ.

Điển Vi là thống lĩnh Hổ Vệ quân của Trần Húc, luôn tùy thị bên cạnh Trần Húc.

Chương 449

Người có thể điều động Điển Vi ra tay, nhất định là Trần Húc.

Hắn thở dài: Điển Vi.

Mạnh Đức, Tử Viễn, sao các ngươi nỡ song song bỏ ta mà đi.

Thư Thụ thở dài một tiếng nhưng cũng không nói gì.

Kinh Châu, Châu Mục phủ.

Lưu Biểu cầm một bản tình báo trên tay, trầm ngâm suy nghĩ.

Khoái Lương, Khoái Việt, Y Tịch. lần lượt đi vào Châu Mục phủ, thi lễ thật sâu với Lưu Biểu: Chúa công.

Ừm.

Lưu Biểu quay đầu nhìn mọi người một cái rồi mới trầm giọng nói: Trần Húc đã động thân tới Duyện Châu.

Lời này vừa ra, mọi người đều sững sờ, lập tức đại hỉ.

Khoái Lương bước lên một bước: Chúa công, đây là thiên tứ lương cơ.

Chúng ta nên nhân lúc Trần Húc điều động binh mã, Dự Châu trống rỗng mà xuất binh công đánh Dự Châu.

Không sai.

Khoái Việt cũng bước lên, chắp tay nói: Chúa công, đây là cơ hội trời ban.

Đại quân Trần Húc điều động, Dự Châu cho dù xảy ra vấn đề thì Trần Húc cũng không kịp hồi phòng.

Đây là cơ hội ngàn năm có một, vạn vạn lần không thể bỏ lỡ.

Vương Sán vuốt râu nói: Chúa công, thuộc hạ cho rằng lời này rất đúng.

Lúc này xuất binh, cho dù Trần Húc có chuẩn bị cũng không kịp trở tay.

Lưu Biểu trên mặt lại có vẻ do dự.

Hắn nhìn mấy người phía dưới, lắc đầu: Theo ý ta, chuyện này không vội.

Tuy đại quân dưới trướng Trần Húc điều động nhưng Dự Châu nhất định còn lưu lại lực lượng phòng thủ.

Chúng ta không ngại đợi sau khi Trần Húc đại chiến với Viên Thiệu xong, lúc đó xuất binh cũng không muộn.

Khoái Lương nhíu mày, vội nói: Chúa công, nay thế lực Trần Húc to lớn, chiếm cứ ba châu Dự, Duyện, Từ, lại chiếm cả Nam Dương của Kinh Châu ta.

Nếu đợi Trần Húc bình định phương Bắc, e rằng chúng ta cũng khó may mắn thoát khỏi.

Chúng ta chỉ có nhân cơ hội này xuất đại quân Bắc thượng.

Thì Dự Châu có thể kỳ vọng a.

Lưu Biểu lại lắc đầu: Không thỏa.

Đại quân Trần Húc tuy Bắc thượng nhưng nếu ta công đánh, hắn thế tất sẽ hồi sư phản kích.

Lúc đó ta e rằng sẽ trở thành mục tiêu công đánh đầu tiên của Trần Húc.

Không phải.

Khoái Lương lắc đầu, Chúa công, nếu Trần Húc dám quay lại,

Viên Thiệu nhất định sẽ khiển đại quân tấn công Trần Húc.

Đạo lý môi hở răng lạnh này Viên Thiệu nhất định hiểu.

Sắc mặt Lưu Biểu lập tức âm trầm xuống.

Hắn trầm giọng nói: Khoái Lương, ngươi có ý gì.

Ý là ta không hiểu đạo lý môi hở răng lạnh.

Khoái Lương sững sờ, vội xua tay: Chúa công, thuộc hạ không có ý đó.

Thuộc hạ chỉ muốn nói lúc này chính là cơ hội tốt để quân ta xuất động.

Lương tướng dưới trướng Trần Húc cực nhiều, cho dù phân ra một ít cũng hoàn toàn không ảnh hưởng chiến cục Ký Châu.

Lần này hắn nhất định đã an bài người phòng thủ Ký Châu.

Nếu quân ta không lập tức phát binh, e rằng căn bản không còn cơ hội nữa.

Sắc mặt Lưu Biểu vẫn âm trầm, hung hăng trừng mắt nhìn Khoái Lương một cái, sau đó phất tay áo đi về phía hậu viện.

Khoái Lương cuống lên.

Hắn bước tới: Chúa công, đây là thiên tứ lương cơ, bỏ lỡ thì đáng tiếc a.

Lưu Biểu không nói gì, chỉ vội vã đi vào hậu viện.

Khoái Lương khom người, vỗ đùi hô lớn: Bỏ lỡ thì đáng tiếc a.

Khoái Việt tiến lên đỡ Khoái Lương dậy, nói: Huynh trưởng, Chúa công đi rồi.

Chuyện này chúng ta không ngại ngày khác hãy bàn.

Khoái Lương bất đắc dĩ cười khổ: Mưu thần dưới trướng Trần

Húc như mây.

Quách Gia, Tuân Du, Giả Hủ, Điền Phong, Từ Thứ, Tuân Úc, Hí Chí Tài, Trình Dục. mỗi người đều không phải hạng dễ đối phó.

Lần này xuất chinh Viên Thiệu, định nhiên có người sẽ đề xuất phải phòng bị phe ta.

Không chừng đại quân phòng thủ đang tiến về Dự Châu.

Ta nếu không nhân cơ hội quả đoán xuất binh, chiếm cứ hình thế có lợi trước, e rằng sẽ không còn cơ hội tốt nữa.

Đến lúc đó, tức tiện xuất binh công đánh cũng chỉ phí công vô ích mà thôi.

Lời này vừa ra, Khoái Việt cũng thở dài thật sâu: Nhưng hiện nay Chúa công căn bản không nghe.

Chúng ta lại có thể làm gì a.

Duyện Châu, Châu Mục phủ.

Trần Húc mở thư tín, đọc kỹ.

Khóe miệng hắn nở một nụ cười.

Quách Gia và Triệu Vân vừa bước vào, thấy nụ cười của Trần Húc, Quách Gia tò mò hỏi: Chúa công, có hỉ sự sao.

Không có, chỉ là một phong gia thư của Bản vương mà thôi.

Diễm nhi, Thiền nhi đã an toàn về đến Dự Châu.

Trần Húc nói, khóe miệng mang theo vài phần tiếu ý.

Sau đó hắn nhìn Quách Gia: Phụng Hiếu, một lát nữa soạn một văn thư, để Hứa Chử lưu lại Dự Châu đi.

Quách Gia hơi sững sờ: Chúa công, chẳng lẽ Dự Châu có chuyện.

Cũng không phải.

Trần Húc lắc đầu, Chỉ vì Kinh Châu có một viên mãnh tướng, nếu Dự Châu không có mãnh tướng tọa trấn, trong lòng Bản vương có chút bất an thôi.

Quách Gia nói: Chúa công nghe tin từ đâu rằng Kinh Châu có mãnh tướng.

Hơn nữa trước đó Chúa công đã phái Nhạc Tiến, Vu Cấm, Lý Điển ba người, lại phái thêm Ngụy Diên tới đó.

Với sự dũng mãnh của mấy người họ, vấn đề không lớn chứ.

Không phải.

Trần Húc lắc đầu, Tên người này có lẽ các ngươi chưa từng nghe, nhưng Bản vương muốn nói sự dũng mãnh của hắn e rằng không dưới Hứa Chử.

Lời này vừa ra, Quách Gia ngây ngẩn cả người.

Trong mắt Triệu Vân cũng lóe lên một tia tò mò.

Hứa Chử là mãnh tướng dưới trướng Trần Húc, chiến lực có thể xếp vào hàng top 3.

Hiện nay cư nhiên có người có thể ngang sức với Hứa Chử, không thể không khiến bọn họ tò mò.

Hắn ngạc nhiên hỏi: Chúa công, không biết người đó tên gì.

Người đó tên là Hoàng Trung.

Trần Húc cười nói.

Lúc này hắn cũng thầm tính toán.

Hoàng Trung khi đi theo Lưu Bị đã hơn 60 tuổi, lúc đó vẫn có thể đại chiến mấy trăm hiệp với Quan Vũ.

Lúc đó là năm 209.

Hiện nay mới là năm 192.

Lúc này Hoàng Trung e rằng mới hơn 40 tuổi, chính là độ tuổi đỉnh cao của võ tướng.

Không chừng thật sự có thể tạo ra kỳ tích.

Hoàng Trung.

Triệu Vân lẩm bẩm cái tên này, hoàn toàn không có chút ấn tượng nào.

Hắn nói: Chúa công, Kinh Châu thật sự có mãnh tướng như vậy, tại sao lại thanh danh bất hiển.

Trần Húc lắc đầu: Có lẽ chỉ vì Hoàng Trung quá khiêm tốn mà thôi.

Hoàng Trung sao.

Trong lòng Triệu Vân cũng dâng lên vài phần tò mò.

Một tên thân vệ vội vã đi vào, chắp tay với Trần Húc: Chúa công, người của Công Tôn Toản đến rồi.

Ồ.

Công Tôn Toản phái người đến.

Trần Húc không khỏi thêm vài phần tò mò, gật đầu nói: Người tới là ai.

Người đó tên là Điền Dự.

Thân vệ đáp.

Điền Dự đến rồi.

Mau mau cho mời.

Trần Húc cười nói.

Chương 450

Điền Dự người này phạt Đường Ti, phạt Ô Hoàn, trong đại chiến với ngoại tộc lập nhiều chiến công.

Nhân vật như vậy Trần Húc tự nhiên kính trọng.

Điền Dự sải bước đi vào, khom người chào Trần Húc: Điền Dự bái kiến Tống Vương.

Quốc Nhượng mau mau miễn lễ.

Trần Húc cười lớn, Đã lâu không gặp, Quốc Nhượng vẫn anh tư bất phàm a.

Tống Vương quá khen.

Điền Dự ngượng ngùng lắc đầu.

Ngồi đi.

Trần Húc cười nói.

Điền Dự ứng tiếng, sau đó thi lễ với Quách Gia và Triệu Vân.

Quách Gia và Triệu Vân cũng đáp lễ.

Chẳng bao lâu sau, các loại điểm tâm được mang lên.

Quách Gia và Triệu Vân nhìn nhau, đều thấy sự tò mò trong mắt đối phương.

Hiếm khi thấy Trần Húc đối đãi với người của thế lực khác tốt như vậy.

Trần Húc cười nhạt: Không biết Quốc Nhượng đến đây có việc gì.

Điền Dự chắp tay: Tống Vương, lần này Điền Dự đến là vì Viên Thiệu.

Ồ.

Khóe miệng Trần Húc lộ ra nụ cười, Quốc Nhượng cứ nói thẳng, không sao.

Tống Vương, nay Viên Thiệu phạm tội mưu nghịch, Chúa công ta muốn trợ giúp Tống Vương một tay.

Điền Dự nói.

Trần Húc nghe vậy cười lớn: Như vậy rất tốt.

Không ngờ Bá Khuê huynh có nghĩa cử như vậy, đây là may mắn của Đại Hán ta a.

Sắc mặt Điền Dự hơi đỏ.

Hắn biết Công Tôn Toản đâu có tốt như vậy.

Chúa công hắn sở cầu chẳng qua là địa bàn Ký Châu và Tịnh Châu dưới trướng Viên Thiệu mà thôi.

Còn việc Viên Thiệu có thật sự phạm tội mưu nghịch hay không, điều đó quan trọng sao.

Thấy biểu tình cổ quái trên mặt Điền Dự, Trần Húc cười nhạt: Không biết Bá Khuê huynh chuẩn bị khi nào xuất binh.

Đây chính là mục đích ta đến đây lần này.

Điền Dự chắp tay về phía Trần Húc, Không biết Tống Vương cho rằng khi nào xuất binh là thỏa đáng nhất.

Trần Húc gật đầu: Như vậy đi, chi bằng đợi ta đến Ký Châu.

Lúc đó hai quân chúng ta cùng hướng Viên Thiệu phát động công kích, không biết Quốc Nhượng thấy thế nào.

Như vậy rất tốt.

Điền Dự gật đầu ưng thuận.

Trần Húc cười nói: Quốc Nhượng, chi bằng ở lại Duyện Châu ta thêm vài ngày, Bản vương cũng tiện chiêu đãi một phen.

Lần trước ngươi đến rồi đi quá nhanh, Bản vương chưa kịp làm tròn nghĩa địa chủ.

Điền Dự có chút xấu hổ gãi đầu: Tống Vương khách khí rồi, mạt tướng nào dám để Tống Vương đích thân tiếp đãi.

Trần Húc cười lớn: Có gì đâu.

Nhưng ngay sau đó hắn cười nói: Thôi được, vậy để Tử Long bồi ngươi đi dạo khắp nơi vậy.

Triệu Vân gật đầu: Thuộc hạ vui lòng phục tùng.

Điền Dự thấy Trần Húc thịnh tình khó chối từ liền gật đầu: Vậy ta sẽ lưu lại Duyện Châu hai ngày, hai ngày sau sẽ xuất phát về U Châu.

Dù sao cũng không thể di ngộ quân tình.

Như vậy cũng được.

Trần Húc thấy tốt thì thu.

Sau đó Điền Dự nói: Tống Vương, vậy mạt tướng xin cáo lui trước.

Ừm.

Trần Húc gật đầu, Mong Tử Long giúp đỡ an bài một hai.

Hai người lập tức lui ra.

Quách Gia nói: Chúa công, tại sao đối với Điền Dự lại có chút không giống bình thường.

Trần Húc nhíu mày nói: Bởi vì Điền Dự trong chinh chiến với ngoại tộc đã lập không ít công lao.

Phi ngã tộc loại, kỳ tâm tất dị.

Ta nếu không trấn áp ngoại tộc triệt để, vậy thì chỉ cần ta hơi suy yếu, ngoại tộc sẽ như một con sài lang nhìn chằm chằm vào ta.

Điều ta có thể làm là khi ta còn cường thịnh, triệt để đánh gục đám ngoại tộc này, khiến chúng hoàn toàn tiêu vong.

Có như vậy con cháu đời sau của ta mới có thể cao gối không lo.

Khi nói, trên người hắn toát ra một cỗ uy nghiêm vô hình khiến Quách Gia không khỏi kinh ngạc.

Lúc này Quách Gia mới thực sự hiểu ý tứ của Trần Húc.

Hắn gật đầu: Chúa công yên tâm, đợi chúng ta bình định các phương xong, ta sẽ đặt trọng tâm vào các ngoại tộc.

Lúc đó với binh hùng tướng mạnh của ta, khu khu ngoại tộc không đáng lo.

Ừm.

Trần Húc gật đầu thật mạnh.

Khi nãy nói chuyện, hắn nhớ đến Ngũ Hồ Loạn Hoa, nhớ đến Tĩnh Khang Chi Nạn ở đời sau.

Tâm tình hắn có chút trầm trọng.

Cảm nhận được tâm tình của Trần Húc, sắc mặt Quách Gia cũng có chút không tốt.

Hắn thầm nghĩ: Hóa ra Chúa công khẩn bách như vậy là vì muốn mượn thế vô địch bình định ngoại tộc sao.

Từ khi chiếm cứ Phái Huyện, sau đó binh phong một đường quét ngang, hiện nay tọa ủng Dự Châu, Từ Châu, Duyện Châu cùng với quận Nam Dương của Kinh Châu, ba châu rưỡi địa bàn.

Tất cả chỉ trong vòng một năm.

Một năm giành được địa bàn lớn như vậy, chiến quả không thể nói là không huy hoàng.

Nhưng điều khiến Quách Gia không hiểu là Trần Húc căn bản không thỏa mãn, lại ngựa không dừng vó đặt mục tiêu lên Ký Châu và U Châu.

Tất cả khiến Quách Gia cảm thấy một loại khẩn bách, phảng phất như sau lưng hắn có người đang đuổi theo.

Tỉ mỉ suy nghĩ, hắn mới chợt hiểu ra.

Người đuổi theo phía sau chính là Trần Húc, Chúa công của hắn.

Đương kim Tống Vương.

Trong lòng kinh ngạc nhưng giờ đây mọi chuyện đều đã sáng tỏ.

Hóa ra điều Chúa công lo lắng là hậu thế.

Là căn cứ vạn thế của dân tộc.

Phần hung khâm, khí độ này hắn vĩnh viễn không theo kịp.

Nghĩ vậy, hắn quỳ một gối xuống đất, thi lễ thật sâu với Trần Húc: Chúa công yên tâm, chúng ta tất không phụ sở vọng.

Trần Húc không khỏi sững sờ, có chút không hiểu sao đột nhiên Quách Gia lại hành đại lễ như vậy.

Hắn vội đỡ Quách Gia dậy: Phụng Hiếu, không cần như vậy.

Mau mau đứng lên.

Hắn vỗ vai Quách Gia: Phụng Hiếu, có ngươi tương trợ, Trần Húc ta mới trở thành Tống Vương.

Sau này Quả nhân tự nhiên sẽ không quên các ngươi.

Đoạn đoạn sẽ không làm ra chuyện qua cầu rút ván.

Lời này vừa ra, thân mình Quách Gia run lên.

Hắn nhìn Trần Húc một cái rồi gật đầu: Đa tạ Chúa công.

Trần Húc đỡ Quách Gia dậy: Phụng Hiếu, trận chiến với Viên Thiệu lần này không giống trước đây.

Ta cần phải đoàn kết tất cả sức mạnh có thể đoàn kết, như vậy mới có thể phóng đại phần thắng của ta.

Chính là như thế.

Quách Gia gật đầu.

Trần Húc vẫy tay gọi thân vệ: Mời Tuân Du, Giả Hủ, Từ Thứ, Điền Phong, Hí Chí Tài đến phủ nghị sự.

Nhạ.

Thân vệ cung kính đáp, rồi vội vã chạy đi.

Khoảng nửa khắc sau, một đám mưu sĩ đều tập hợp tại nghị sự sảnh trong Châu Mục phủ.

Trần Húc nhìn mọi người phía dưới, lớn tiếng nói: Chư vị, cuộc chiến toàn diện với Viên Thiệu sắp nổ ra.

Tình hình hiện nay chắc mọi người đều đã rõ.

Vừa rồi Công Tôn Toản phái Điền Dự đến tiếp hiệp, yêu cầu chúng ta liên hợp xuất binh.

Vậy thì tiếp theo, các phương diện còn lại ta nên xử lý thế nào, mời mọi người sướng sở dục ngôn.

Tuân Du đứng lên đầu tiên, ôm quyền nói với Trần Húc: Chúa công, ta cho rằng chúng ta không chỉ có thể đoàn kết Công Tôn Toản, mà còn có thể đoàn kết Trương Dương, kẻ có quan hệ thù địch với Viên Thiệu.

Không sai.

Điền Phong gật đầu, Trương Dương do địa thế ở Nội Hà nên luôn có xung đột với Viên Thiệu.

Nếu chúng ta chủ động mời, Trương Dương đó nhất định sẽ không từ chối.

Lời này rất có lý.

Nhưng ta cảm thấy không phải Trương Dương sẽ không từ chối, mà là thành phần không dám từ chối nhiều hơn một chút.

Quách Gia cũng gật đầu đồng ý, nhưng ngay sau đó khẽ ho một tiếng: Chư vị, ta cho rằng chúng ta nên chính danh cho lần xuất chinh này trước.

Chính danh.

Hí Chí Tài nhìn Quách Gia một cái, Chính danh mà Phụng Hiếu nói, có phải là phát một phong hịch văn thảo tặc.

Chính phải.

Giọng nói lười biếng của Quách Gia tiếp tục vang lên, Sở vị sư xuất hữu danh.

Chúng ta lần này công đánh Viên Thiệu là phụng chiếu Thiên tử xuất nghĩa binh.

Vậy thì chúng ta lý ứng phải minh bạch tình huống này cho các đại chư hầu.

Chư vị nói đều có lý.

Trần Húc cười vang, Nếu vậy, sau buổi họp, Phụng Hiếu tức khắc soạn một phong hịch văn gửi đến tay các đại chư hầu.

Đương nhiên, Thiên tử ở Trường An cũng đừng quên dâng lên

một bản.

Nhạ.

Quách Gia ôm quyền nhận mệnh.

Tuân Du vuốt râu cười: Như vậy thì bên phía Trương Dương vấn đề không lớn nữa.

Chương 451

Trương Dương vốn bất hòa với Viên Thiệu, nay lại chiếm được đại nghĩa, tự nhiên sẽ xuất binh.

Bất quá người đi du thuyết cần có thực lực nhất định, bởi vì Trương Dương xuất binh có thể sẽ cố kỵ Viên Thiệu phản phác.

Ừm.

Trần Húc gật đầu tán đồng, Bản vương rất tán đồng điều này, nhưng ai nguyện ý đến Nội Hà liên lạc với Trương Dương.

Liên lạc Trương Dương ở Nội Hà.

Hí Chí Tài nhíu mày, Ta cử tiến Gia Cát Cẩn.

Gia Cát Cẩn du lịch tứ phương, làm người xử sự cũng tương đối không tồi, đáng có thể hoàn thành viên mãn nhiệm vụ này.

Gia Cát Cẩn vẫn luôn ở quận Thái Sơn, không có biến động.

Mượn cơ hội lần này để Gia Cát Cẩn đi lại một chút cũng không tồi.

Vậy để Gia Cát Cẩn đi Nội Hà một chuyến đi.

Trần Húc cũng khá hài lòng.

Nếu để Gia Cát Cẩn cứ ở lại quận Thái Sơn làm một Quận thủ thì quá lãng phí.

Nhân cơ hội này điều Gia Cát Cẩn khỏi quận Thái Sơn là vừa đẹp.

Hắn nhìn sang Tào Tháo: Mạnh Đức, Gia Cát Cẩn đang làm Quận thủ Thái Sơn, ta rút hắn ra không vấn đề gì chứ.

Vâng.

Tào Tháo gật đầu.

Hiện nay hắn phụ trách chính vụ toàn Duyện Châu, đối với các Thái thú dưới quyền tự nhiên biết rõ.

Gia Cát Cẩn.

Điền Phong có chút ngạc nhiên, Đối với người này, ta hình như không có ấn tượng.

Từ Thứ nghe vậy cười cười: Ngươi không có ấn tượng với Gia Cát Cẩn cũng là bình thường.

Nhưng nếu nói đến huynh đệ của hắn, ngươi nhất định có ấn tượng.

Ồ.

Điền Phong không khỏi ngạc nhiên, Không biết huynh đệ của hắn là vị nào.

Huynh đệ của hắn tên là Gia Cát Lượng.

Từ Thứ vừa nói vừa vuốt râu.

Gia Cát Lượng.

Mắt Điền Phong sáng lên.

Nguyên Trực, ý ngươi chẳng lẽ là tên tiểu thần đồng đó.

Từ Thứ gật đầu cười: Chính là vị tiểu thần đồng đó.

Tuân Du hít sâu một hơi khí lạnh: Vị tiểu thần đồng đó quả thật liễu bất đắc a.

Tuổi còn nhỏ mà năng lực quả thực nghịch thiên.

Nếu lôi kéo được hắn, không chừng những sự việc ta xử lý, chỉ cần đưa qua một lần hắn đều xử lý được hết.

Thấy mọi người bàn tán sôi nổi, Tào Tháo không khỏi ngạc nhiên:

Cái tên tiểu thần đồng Gia Cát Lượng đó là người phương nào.

Ta một chút cũng không biết.

Gia Cát Lượng a, là người Nam Dương, hiện đang cầu học tại thư viện Dĩnh Xuyên của chúng ta.

Từ Thứ cười nhạt, Mạnh Đức huynh, ngươi không thấy đâu, cơ biện của Gia Cát Lượng quả thực kham xưng khủng bố.

Nghe vậy, Tào Tháo cũng tò mò.

Hắn xưa nay vốn yêu thích nhân tài các phương diện, mới có chuyện Duy tài thị cử.

Nay nghe có một tiểu thần đồng như vậy, làm sao không tò mò.

Hắn nhìn Từ Thứ: Gia Cát Lượng đó thực sự khủng bố như ngươi nói.

Tự nhiên.

Từ Thứ cười lớn, Nếu Mạnh Đức gặp hắn, e rằng cũng sẽ bị dọa nhảy dựng.

Hứng thú của Tào Tháo tăng mạnh, hai mắt sáng rực: Không biết Gia Cát Lượng đó hiện nay bao nhiêu tuổi.

Bao nhiêu tuổi.

Từ Thứ nhíu mày, Cái này ta thật không biết, lúc đó ta chỉ mải chấn kinh mà không hỏi tuổi Gia Cát Lượng.

Trần Húc cười nhạt: Gia Cát Lượng năm nay mười hai tuổi.

Hả.

Tất cả những người có mặt từng gặp Gia Cát Lượng đều chấn kinh mạc danh, không dám tin nhìn Trần Húc.

Từ Thứ càng chủ động hỏi: Chúa công, Gia Cát Lượng đó hiện

nay mới mười hai tuổi.

Chính xác.

Trần Húc không chút giấu giếm.

Mọi người nhìn nhau.

Từ Thứ cười khổ: Chỉ sợ Gia Cát Lượng này vài năm nữa là có thể vượt qua ta rồi.

Mọi người biểu tình quái dị.

Trần Húc lại cười nhạt: Chư vị cứ yên tâm, ít nhất có một phương diện Gia Cát Lượng không thể vượt qua các ngươi.

Điền Phong nói: Chúa công nói rất có lý.

Ít nhất Gia Cát Lượng không có kinh nghiệm như ta.

Gia Cát Lượng chỉ là một tên nhóc con, làm sao có kinh nghiệm trị chính như ta.

Nói xong hắn nhìn Trần Húc: Chúa công, không biết ta nói đúng không.

Trần Húc lắc đầu: Không phải.

Gia Cát Lượng đã thiên tư thông minh như thế, tốc độ tích lũy kinh nghiệm tự nhiên cũng vượt xa thường nhân.

Không chừng theo chính vài năm sau liền sẽ có kinh nghiệm phong phú.

Điều ta nói là tuổi tác.

Ít nhất về mặt tuổi tác, Gia Cát Lượng không có cách nào vượt qua các ngươi.

Phụt.

Mọi người đồng loạt bật cười.

Từ Thứ càng là phun hết ngụm nước vừa uống trong miệng ra.

Ngồi đối diện hắn hách nhiên là Hí Chí Tài.

Hí Chí Tài đâu ngờ sẽ có màn này, lúc này sự chú ý của hắn đều đặt vào lời nói của Trần Húc, tự nhiên không để ý phi hoành thủy của Từ Thứ.

Thế là hắn bị Từ Thứ phun đầy mặt mũi.

Từ Thứ vội vàng xin lỗi, bảo thị tòng lấy khăn lau cho Hí Chí Tài.

Những người còn lại đều ngồi nghiêm chỉnh nhưng ý cười trong mắt thì không che giấu được.

Trần Húc khẽ ho một tiếng: Chư vị, chuyện phiếm không nhắc nữa.

Bản vương muốn biết Thanh Châu hiện nay thế nào.

Nếu khi ta giao chiến với Viên Thiệu mà Thanh Châu đột nhiên có người xuất binh thì đại đại bất diệu.

Mọi người nghe vậy thần tình nghiêm túc lại.

Tào Tháo cũng nhíu mày.

Thanh Châu vẫn luôn là nỗi đau trong lòng hắn.

Hắn chủ động mở miệng: Nói đến động hướng phương diện Thanh Châu, quả thực khiến ta khá ngạc nhiên.

Trước giờ ta đều có tiếp xúc với Khăn Vàng Thanh Châu, nhưng không biết vì nguyên nhân gì, thái độ của bọn họ khá quái dị.

Vốn dĩ ta và Khăn Vàng Thanh Châu đã giao thiệp gần xong, bọn họ cũng nguyện ý đầu thành với ta.

Nhưng sau đó không biết vì sao bọn họ cư nhiên đổi ý.

Đến khi ta đầu thân dưới trướng Chúa công, bọn họ vẫn không

chịu đạt thành hợp đàm với ta.

Chúa công nếu tiếp xúc với Khăn Vàng Thanh Châu cần phải cẩn thận đề phòng.

Tào Tháo vừa dứt lời, mấy người Quách Gia đều cúi đầu, nhưng thân thể lại không ngừng run rẩy, ẩn ẩn có tiếng cười truyền ra.

Tào Tháo trong lòng tò mò, ngạc nhiên hỏi: Sao vậy.

Lời ta nói có vấn đề gì sao.

Hí Chí Tài cũng vẻ mặt ngạc nhiên.

Trước giờ mê chi thao tác của quân Khăn Vàng Thanh Châu khiến hắn khá khổ não.

Cảm giác nhược tức nhược ly đó làm hắn buồn bực muốn thổ huyết.

Không đồng ý thì thôi, nhưng cũng đừng có hồi đáp a.

Nhưng Khăn Vàng Thanh Châu lại khác, lương thực hắn đưa đều nhận hết, nhưng cuối cùng lại căn bản không đồng ý, cứ treo hắn ở đó.

Trần Húc đứng dậy, chắp tay thi lễ với Tào Tháo: Mạnh Đức, việc này Bản vương phải nói với ngươi một tiếng xin lỗi.

Chúa công khách khí rồi.

Tào Tháo vội đáp lễ, Chúa công cần gì phải xin lỗi ta.

Nói đến đây, hắn bỗng nhiên khựng lại, hai mắt trừng tròn xoe nhìn Trần Húc: Chúa công, ý ngài là. thái độ của Khăn Vàng Thanh Châu như vậy là có liên quan đến ngài.

Trần Húc gật đầu: Không sai.

Việc này có liên quan đến Bản vương.

Sự tình đến nước này, ta cũng không thể giấu giếm nữa.

Sở dĩ thái độ của Khăn Vàng Thanh Châu đối với ngươi thay đổi lớn như vậy đều là do Bản vương nhúng tay.

Bản vương biết nếu để Mạnh Đức huynh có được ba mươi vạn binh nguyên của quân Khăn Vàng Thanh Châu, giới thời ngươi sẽ tuyển chọn tinh nhuệ trong đó, có được mấy vạn tinh binh.

Có nhiều tinh binh như vậy, ngươi liền có thực lực nhất giác trường đoản với Bản vương.

Cho nên, Bản vương liền phái người đến chỗ Khăn Vàng Thanh Châu, để bọn họ không đến mức ngả về phía ngươi.

Nghe Trần Húc nói vậy, Tào Tháo mới chợt hiểu ra.

Sắc mặt hắn biến đổi liên tục, miệng lẩm bẩm: Thảo nào.

Thảo nào lại như vậy.

Chương 452

Ta cứ ngạc nhiên mãi, Khăn Vàng Thanh Châu trước đó đều đã đồng ý đầu thành, sau lại đổi ý cử kỳ bất định.

Hóa ra nguyên nhân là do cái này.

Hí Chí Tài cũng đầy mặt cười khổ.

Trong chuyện Khăn Vàng Thanh Châu này, hắn triệt để thua rồi.

Phí hết tâm tư lại bị Trần Húc dắt mũi đi.

Đến tận bây giờ, nếu không phải Trần Húc chủ động nói ra, e rằng hắn căn bản không hiểu chuyện gì xảy ra.

Hắn thở dài: Chúa công, Hí mỗ phục.

Tào Tháo nhíu mày trầm tư một lát, sau đó có chút ngạc nhiên hỏi: Chúa công, trong lòng ta có một chuyện không rõ.

Mạnh Đức cứ nói, không sao.

Trần Húc đáp.

Chúa công, ta muốn biết ngài rốt cuộc làm thế nào để Khăn Vàng Thanh Châu đổi ý.

Trên mặt Tào Tháo đầy vẻ khốn hoặc, Phải biết rằng ta tiếp xúc với Khăn Vàng Thanh Châu khá sớm.

Từ phản ứng ban đầu của chúng, hiển nhiên lúc đó chúng có khuynh hướng đầu thành với ta.

Khi đó Chúa công tất nhiên chưa tiếp xúc với chúng.

Vậy thì sau đó khi ta đã đàm phán gần xong các việc cụ thể, tại sao Khăn Vàng Thanh Châu lại nghe theo lời Chúa công.

Nghe Tào Tháo nói, Hí Chí Tài cũng gật đầu.

Ngay cả Trình Dục bên cạnh cũng khá tò mò.

Vừa rồi hắn cũng suy nghĩ kỹ một phen nhưng vẫn không hiểu chuyện là thế nào.

Trần Húc cười nhạt: Kỳ thực cái này cũng khá đơn giản.

Sở dĩ bọn họ nguyện ý nghe lời Bản vương, nguyên nhân căn bản là vì người Bản vương phái đi tiếp hiệp tương đối thích hợp.

Ồ.

Tào Tháo lộ vẻ suy tư.

Ẩn ẩn tựa hồ đã hiểu nhưng nghĩ kỹ lại vẫn không ra.

Hắn chắp tay với Trần Húc: Nguyện văn kỳ tường.

Sở dĩ bọn họ nguyện ý nghe lời ta, nguyên nhân căn bản là người Bản vương phái đi chính là Quản Hợi, Dương Phụng, Hàn Xiêm.

Ba người này xuất thân giống hệt Khăn Vàng Thanh Châu, cũng là Khăn Vàng tặc.

Chỉ là ba người bọn họ nãi là Hắc Sơn tặc và Bạch Ba tặc mà thôi.

Lời này vừa ra, trong lòng Tào Tháo kịch chấn.

Hắn chưa từng nghĩ sự tình lại có phương thức xử lý như vậy.

Lúc này hắn cư nhiên cảm thấy loại xử lý này rất thích hợp.

Thấy dáng vẻ suy tư của Tào Tháo, Trần Húc dứt khoát điểm thêm một câu: Ta xử sự là Nhân thế lợi đạo, nhân nhân nhi dị, nhân địa chế nghi Nương theo thế mà dẫn dắt, tùy người mà khác nhau, tùy đất mà làm.

Nhân thế lợi đạo, nhân nhân nhi dị, nhân địa chế nghi.

Tào Tháo lẩm bẩm không dứt.

Tất cả mọi người tại đây đều trầm ngâm suy nghĩ.

Hồi lâu sau, Tào Tháo mới tán thán: Diệu.

Quả nhiên diệu.

Ngắn ngủi mười hai chữ liền nói rõ mọi thứ.

Ta bao năm qua chưa từng gặp lời nào tinh tịch như vậy.

Nói đoạn, hắn thi lễ thật sâu với Trần Húc: Chúa công quả nhiên đại tài.

Tùy tiện một câu nói liền uẩn hàm triết lý tinh diệu như vậy.

Thảo nào được Hứa Thiệu xưng là Văn Đàn Nhất Đế.

Tào Tháo ta triệt để phục.

Quách Gia cũng đứng dậy nói: Chúa công đại tài, Quách Gia tâm phục khẩu phục.

Tuy chỉ mười hai chữ nhưng lại bao hàm tất cả.

Những người còn lại cũng phân phân bày tỏ sự khâm phục đối với Trần Húc.

Trần Húc có chút vô ngữ.

Câu nói này đâu phải của hắn.

Chỉ là lúc này hắn cũng đành mặc nhận.

Nếu không cũng không biết giải thích thế nào.

Trần Húc khẽ ho một tiếng, ánh mắt quét qua mọi người rồi nhìn Từ Thứ: Nguyên Trực, không biết phương diện Khăn Vàng Thanh Châu rốt cuộc thế nào rồi.

Từ Thứ ôm quyền đáp: Chúa công, chuyện này ta cần theo dõi thêm một chút.

Đám Khăn Vàng tặc đó tựa hồ muốn xem biến hóa chiến cục giữa ta và Viên Thiệu.

Khóe miệng Trần Húc lộ ra nụ cười nhạt: Bọn chúng cũng xứng.

Mặt hắn lạnh đi: Nguyên Trực, bảo Quản Hợi chuyển lời cho đầu mục Khăn Vàng Thanh Châu.

Nói với bọn chúng, nếu tháng sau không đầu hàng thì không cần đầu hàng nữa.

Bản vương không ngại tiêu diệt bọn chúng trước rồi mới tính sổ với Viên Thiệu.

Khi nói, một cỗ uy nghiêm vô hình tỏa ra.

Mọi người đều nghiêm mặt.

Từ Thứ vội chắp tay: Chúa công yên tâm, việc này ta nhất định làm thỏa đáng.

Ừm.

Trần Húc gật đầu, Ngươi làm việc ta yên tâm.

Chỉ là Thanh Châu kia còn có mấy cỗ thế lực.

Trong đầu hắn lóe lên một ý niệm.

Hắn ẩn ước nhớ kiếp trước Thanh Châu có rất nhiều bên đặt chân.

Không chỉ Tào Tháo, ngay cả Viên Thiệu và Công Tôn Toản đều có thiệp túc, đương nhiên còn có thế lực bản địa Khổng Dung.

Từ Thứ bắt đầu bẩm báo: Chúa công, địa giới Thanh Châu có Khăn Vàng tặc, có bộ hạ của Khổng Dung, có Viên Thiệu và Công Tôn Toản.

Bất quá hoạt động của Viên Thiệu và Công Tôn Toản dưới trướng lại không rõ ràng.

Ồ.

Trên mặt Trần Húc mang theo vài phần nghi hoặc.

Tào Tháo lắc đầu nói: Nguyên Trực, về động tác của Viên Thiệu và Công Tôn Toản tại Thanh Châu, so ra ta có thể rõ ràng hơn một chút.

Viên Thiệu trước đây là minh hữu với ta, nên động hướng của Viên Bản Sơ ta vẫn luôn nghe ngóng.

Viên Bản Sơ ở Thanh Châu có một cỗ thế lực không nhỏ, chủ yếu bàn cự tại quận Tế Nam.

Về phần Công Tôn Toản, tuy ta không biết Thanh Châu có bộ đội của hắn hay không, nhưng theo ta thấy, nơi nào có Viên Bản Sơ tất định có thân ảnh của Công Tôn Toản.

Thế lực của Công Tôn Toản tại Thanh Châu có chủ tướng tên là Điền Giai.

Từ Thứ nhíu mày sâu: Nghe Mạnh Đức nói vậy ta mới hiểu ra một vấn đề.

Trước đây ta phát hiện ba cỗ thế lực khác tại địa giới Thanh Châu.

Trong đó một cỗ là Viên Đàm, con trai Viên Thiệu.

Chỉ là bộ hạ của Viên Đàm vẫn luôn bàn cự tại quận Tế Nam, không có động tác gì quá lớn.

Cỗ thứ hai chính là bộ hạ của Điền Giai mà Mạnh Đức nói, vẫn luôn chiếm cứ quận Bình Nguyên và nước Nhạc An.

Còn cỗ thứ ba, chúa công của bọn họ là Lưu Bị.

Theo ta thấy, Lưu Bị không phải thế lực nhỏ, nhưng nhân mã dưới trướng cũng không nhiều, hẳn là không đáng lo.

Nghe Từ Thứ nói, trong mắt Trần Húc lóe lên tinh quang.

Hắn truy vấn: Thế lực Lưu Bị đó ở đâu.

Thế lực Lưu Bị ở Bình Nguyên.

Hiện nay hắn chỉ là một Huyện lệnh Bình Nguyên huyện nhỏ nhoi.

Huyện lệnh Bình Nguyên sao.

Trần Húc lẩm bẩm, ngón tay gõ nhẹ lên bàn.

Mọi người đều nhìn hắn, không hiểu vì sao Trần Húc lại coi trọng Lưu Bị như vậy.

Trong nhận thức của bọn họ, Lưu Bị chỉ là một Huyện lệnh Bình Nguyên mà thôi.

Cả Đại Hán có hơn một trăm quận, mỗi quận ít thì bốn năm huyện, nhiều thì mười mấy huyện, nghĩa là có gần ngàn huyện.

Nhiều Huyện lệnh như vậy, nếu ai cũng coi trọng thì hiển nhiên là không thể.

Trần Húc ngẩng đầu, thấy ánh mắt mọi người đều dồn vào mình, cười nhạt nói: Lưu Bị này không thể khinh thường, cần phải cẩn thận.

Chương 453

Hắn có quan hệ tương đối tốt với Công Tôn Toản.

Cho nên ta phải phòng bị hắn đột nhiên ra tay cướp đoạt địa bàn của ta.

Tào Tháo gật đầu: Không sai, dưới trướng Lưu Bị có hai viên mãnh tướng đều có sức khỏe vạn phu bất đương.

Chính là kẻ đã độc chiến Lữ Bố tại Hổ Lao Quan trong trận Tam Anh đó.

Thì ra là thế.

Mọi người bừng tỉnh đại ngộ.

Có lẽ họ quên Lưu Bị là ai nhưng điển cố Tam Anh chiến Lữ Bố thì tự nhiên không quên.

Như vậy vấn đề cũng không lớn, có ba phương thế lực hỗ tương kiềm chế, ảnh hưởng đối với chúng ta sẽ không quá lớn.

Quách Gia gật đầu cười, Tối đa chúng ta chỉ cần phòng bị khi Viên Thiệu xuất hiện đồi thế, bộ hạ Viên Đàm chó cùng rứt giậu.

Không sai.

Phụng Hiếu nói rất có lý.

Nhưng có một điểm ta cũng không thể không phòng.

Trần Húc ánh mắt thanh lãnh nhìn mọi người, Ta cần phải phòng bị Điền Giai và Lưu Bị phát động đột tập vào ta.

Thấy ánh mắt nhiều người lộ vẻ ngạc nhiên, hắn giải thích tiếp: Dã tâm của Lưu Bị cực lớn.

Hắn khẳng định sẽ không cam tâm chỉ làm một Huyện lệnh Bình Nguyên khu khu.

Nếu có cơ hội, hắn nhất định sẽ hưng binh công thủ quận Tế Bắc, quận Đông của ta.

Ai nguyện ý đến quận Tế Bắc trấn thủ.

Mọi người nhìn nhau.

Tiếp theo là đại chiến với Viên Thiệu, chính là cơ hội kiến công lập nghiệp tốt.

Nếu thiên cư một góc ở quận Tế Bắc thì vô nghi không thể phát huy trình độ.

Trong lúc Trần Húc đang thầm suy tư, Tào Nhân chủ động đứng ra: Chúa công, mỗ nguyện thay Chúa công thủ vững quận Tế Bắc, quận Đông và quận Thái Sơn.

Trần Húc hơi sững sờ, nhưng ngay sau đó trong đầu hắn hiện lên thực lực phòng thủ của Tào Nhân.

Sau khi Tào Tháo đại bại ở Xích Bích cần thời gian chỉnh đốn lại, liền để Tào Nhân trấn thủ Giang Lăng cầm chân Đông Ngô.

Đối mặt với Chu Du, Lữ Mông, Cam Ninh luân phiên thượng trận, Tào Nhân thốn bộ bất nhượng, giữ vững Giang Lăng suốt một năm ròng.

Mãi đến khi Tào Tháo thu thập thỏa đáng mới cho Tào Nhân rút binh.

Trần Húc gật đầu: Như vậy rất tốt.

Tử Hiếu đã chủ động thỉnh anh thì tự nhiên không thể tốt hơn.

Bất quá, Bản vương cấp thêm cho ngươi một người.

Hắn nhìn sang Trình Dục: Trọng Đức, ngươi cùng Tào Nhân trấn thủ, thế nào.

Trình Dục gật đầu: Nhạ.

Trần Húc đứng dậy đi đến bên bản đồ, lớn tiếng nói: Kỳ thực so với quân Tào, binh sĩ tinh nhuệ dưới trướng ta nhiều hơn Viên Thiệu không ít.

Nhưng nếu luận tổng binh lực thì ta không bằng bộ hạ Viên Thiệu.

Cho nên lần này Bản vương không phân binh nữa, tập kết sức mạnh ưu thế nhất cử xuất kích.

Hắn chỉ vào một điểm trên bản đồ: Đây, Lê Dương là trọng điểm công kích của ta lần này.

Sau khi công hạ Lê Dương, ta sẽ tiến về phía Đông Bắc, tiếp tục công hạ Phồn Dương, Nội Hoàng.

Mọi người đều gật đầu.

Quách Gia khẽ nhíu mày: Nếu chúng ta công hạ Phồn Dương và Nội Hoàng, Viên Thiệu tất định xuất binh.

Bởi vì sau khi chiếm Phồn Dương và Nội Hoàng, binh phong của ta có thể chỉ thẳng vào sào huyệt Nghiệp Thành của Viên Thiệu.

Chính là như thế.

Trần Húc gật đầu, Quách Gia nói rất đúng.

Lúc này nếu Viên Thiệu không xuất binh thì tiếp theo ta sẽ đơn giản hơn nhiều.

Ta chỉ cần trực đảo sào huyệt Nghiệp Thành của Viên Thiệu là xong.

Như vậy ta cũng không cần đại phí chu chương.

Nghiệp Thành một khi thất thủ, đại quân Viên Thiệu tất định quân tâm đại loạn, ta lại thừa loạn xuất kích thì đại cục định hĩ.

Mọi người nghe vậy không khỏi cười khẽ.

Nếu chiến cục thuận lợi như vậy thì quá đơn giản rồi, nhẹ nhàng liền có thể giành thắng lợi trong đại chiến lần này.

Trần Húc khóe miệng hàm tiếu: Đương nhiên, nếu thật sự có thể như trên đã nói, vậy thì Viên Thiệu cũng không còn là Viên Thiệu nữa.

Tất cả đều gật đầu.

Viên Thiệu có thể phát triển thế lực đến trình độ này, tự nhiên có chỗ hơn người.

Trần Húc tiếp lời: Tiếp theo, chính là trọng điểm tác chiến lần này của chúng ta.

Sau khi đại quân Viên Thiệu xuất kích, ta muốn giả vờ thua chạy.

Lời vừa nói ra, mọi người không khỏi đưa mắt nhìn nhau.

Có người không hiểu Trần Húc muốn làm vậy để làm gì.

Quách Gia sau khi hơi sững sờ, khóe miệng lại ngậm cười, hiển nhiên đã hiểu rõ dụng ý của Trần Húc.

Giả Hủ ngồi ở ghế thứ ba, đáy mắt cũng lóe lên một tia tinh quang.

Trần Húc nhìn lướt qua mọi người một lượt.

Trong lòng hắn đã hiểu rõ không ít.

Lập tức, hắn cười nhìn về phía Giả Hủ nói: Văn Hòa, ắt hẳn trong lòng đã có đáp án, không ngại thì thay ta giải thích kỹ càng đi.

Tào Tháo thần sắc khẽ động.

Từ sau khi gia nhập dưới trướng Trần Húc, hắn liền phát hiện ra Giả Hủ này có địa vị rất cao trong đám quân sư của Trần Húc.

Vẫn luôn chiếm giữ ba vị trí đầu.

Nhưng khiến hắn khá kinh ngạc là hầu như chưa từng thấy Giả Hủ phát ngôn.

Hôm nay thấy Trần Húc chủ động hỏi, tự nhiên hắn phải nghe cho kỹ.

Xem xem Giả Hủ này rốt cuộc có tài năng gì mà có thể chiếm giữ vị trí top 3 trong rất nhiều mưu thần như vậy.

Giả Hủ cũng không hề tỏ ra bất ngờ.

Hắn chỉ hướng về phía Trần Húc chắp tay, mặt sắc như thường nói: Kỳ thực dụng ý của chúa công rất rõ ràng, đó chính là muốn làm kiêu ngạo tâm tính của địch.

Trước đó, chúng ta từ trận Trường An phá Lý Thôi, Quách Dĩ, chúng ta liên chiến liên thắng, liên tiếp chiếm hạ Duyện Châu và Từ Châu, có thể nói là một đường thế như chẻ tre, không gì cản nổi.

Trong tình huống này, Viên Thiệu tất định sinh lòng đề phòng đối với chúng ta.

Mà khi Viên Thiệu đã có lòng đề phòng, độ khó để chúng ta đại hoạch toàn thắng không nghi ngờ gì sẽ tăng lên mấy bậc.

Cho nên chúa công mới muốn, trước tiên để Viên Thiệu thắng vài trận.

Chỉ có như vậy, tâm đề phòng của Viên Thiệu mới từ từ tiêu giảm, sinh ra ý nghĩ ta cũng chẳng qua chỉ có thế.

Theo đà thắng lợi nhiều lần, Viên Thiệu mới sinh ra tâm kiêu ngạo.

Khi Viên Thiệu và thủ hạ, thượng đến mưu thần, tướng lĩnh, hạ đến sĩ tốt đều sinh lòng kiêu ngạo, vậy thì ta liền có thể một trận chiến định càn khôn.

Lời này vừa nói ra, mọi người đều ngẩn người ngay tại chỗ.

Không ngờ, Trần Húc chỉ một bố trí đơn giản, lại ẩn chứa cách nghĩ sâu xa như vậy.

Chỉ có Quách Gia, khóe miệng ngậm vài phần tiếu ý.

Hắn tự nhiên biết những gì Giả Hủ nói là đúng, nhưng không biết vì sao, hắn luôn cảm thấy dụng ý của Trần Húc không chỉ dừng lại ở đó.

Trần Húc gật đầu.

Tuy rằng Giả Hủ không nói trúng hoàn toàn, nhưng cũng tám chín phần mười.

Hắn vỗ tay cười nhẹ: Không sai.

Không hổ là Giả Văn Hòa.

Ý của Bản vương chính là như vậy.

Cũng vì thế, tốc độ chúng ta công hạ Lê Dương, Phồn Dương, Nội Hoàng phải nhanh.

Việc này cũng là để cung cấp tung thâm cho chiến lược lần này của ta.

Tung thâm.

Từ Thứ lẩm bẩm tự nói.

Từ này hắn lần đầu tiên nghe thấy.

Chương 454

Mới nghe dường như bình thường, nhưng nếu nhai kỹ, sẽ phát hiện từ này khá có thâm ý.

Trong số những người có mặt, không ít người đều đang nghiền ngẫm hàm nghĩa của từ này.

Bọn họ triệt để hiểu được vì sao Trần Húc lại được Hứa Thiệu bình luận là Văn đàn nhất đế.

Những từ ngữ tinh thâm như vậy, hắn tiện tay nhặt lấy, toàn bộ đều là những từ người trước chưa từng có.

Chỉ riêng một phần tạo nghệ này, đã là thứ bọn họ không thể so sánh.

Trần Húc khẽ ho một tiếng, gọi mọi người từ trong suy tư trở về, mới nói: Chư vị, cấu tứ sơ bộ của Bản vương chính là như vậy, còn về phần tiếp theo, mời mọi người cứ thoải mái bàn luận.

Mọi người trầm mặc một trận, sau đó Tuân Du cười ha ha nói: Đã mọi người khiêm nhượng như vậy, thế thì để mỗ ném gạch dẫn ngọc đi.

Vừa rồi chúa công đã nói, sau khi chúng ta công hạ Lê Dương, Phồn Dương và Nội Hoàng xong sẽ giả vờ thua chạy.

Vậy thì có nghĩa là, tốc độ công hạ ba huyện này nhất định phải nhanh.

Trong tình huống như vậy, chúng ta mới có cơ hội liên hạ ba thành.

Mỗ cho rằng, chúng ta có thể trực tiếp chia binh làm ba đường, một lần hành động bắt lấy ba huyện Lê Dương, Phồn Dương, Nội

Hoàng, sau đó chúng ta mới rút lui.

Theo Tuân Du thao thao bất tuyệt, toàn bộ kế hoạch cũng triệt để rõ ràng.

Sau đó, Trần Húc bổ sung: Tại thời điểm đại quyết chiến cuối cùng, ta muốn chọn một nơi dựa núi, địa thế lại trống trải, phải xa nguồn nước.

Mọi người nghe vậy hơi sững sờ.

Nhưng rất nhanh, mọi người đều sinh ra một loại minh ngộ.

Chúa công sở dĩ muốn chọn một nơi địa thế trống trải lại xa nguồn nước, tự nhiên là để kỵ binh xung kích.

Phải biết rằng dưới trướng bọn họ có không ít kỵ binh tinh nhuệ, chỉ có để những kỵ binh này xung kích thì uy lực mới có thể phát huy tối đa.

Lập tức, mọi người không còn dị nghị.

Sau đó, mọi người liền toàn bộ lui ra.

Trần Húc thu dọn một phen, liền chuẩn bị đi về hậu viện.

Nhưng không ngờ, Quách Gia lại quay đầu đi vòng trở lại.

Nhìn Trần Húc, Quách Gia hướng về phía Trần Húc thi lễ thật sâu: Chúa công.

Phụng Hiếu, sao lại quay lại rồi.

Trần Húc khá ngạc nhiên nói.

Quách Gia trực tiếp mở miệng hỏi: Chúa công, ta biết ngài cuối cùng muốn chọn một địa dải đất trống trải, lại phải dựa núi xa nước, hẳn là có thâm ý khác.

Trần Húc đảo mắt khá bất ngờ.

Không ngờ Quách Gia cư nhiên sẽ có nghi vấn này, hắn đặt lại tấm bản đồ trong tay xuống, cười hỏi: Phụng Hiếu vì sao lại có nghi vấn này.

Cái này.

Quách Gia nhíu mày nói, Kỳ thực ta cũng không biết vì sao, trong lòng ta cũng không nắm chắc, nhưng ta luôn cảm thấy chúa công an bài như vậy dường như có vài phần thâm ý trong đó.

Trần Húc nhìn sâu vào Quách Gia một cái.

Quách Gia có thể trở thành một đại truyền kỳ quân sư, quả nhiên có chỗ hơn người.

Không đơn thuần là tài trí của Quách Gia, mà đáng sợ hơn là trực giác của hắn.

Quách Gia ở phương diện quân lược dùng mưu có trực giác kinh người.

Đây mới là sự tình chân chính khủng bố.

Có lẽ, đây chính là thiên phú đi.

Loại thiên phú này, người khác muốn học cũng căn bản không có khả năng học được.

Trần Húc gật đầu, trong mắt mang theo vài phần tán thưởng nói: Tốt.

Phụng Hiếu có thể nhìn ra vấn đề trong đó, điểm này rất tốt.

Không sai, đối với việc lựa chọn địa điểm quyết chiến cuối cùng, Bản vương xác thực có dụng ý riêng.

Kỳ thực, trước đó sở dĩ muốn làm kiêu ngạo tâm tính của Viên Thiệu cùng sĩ tốt dưới trướng hắn, cũng là chuẩn bị cho trận chiến này.

Thấy Trần Húc nói như thế, trên mặt Quách Gia lóe lên biểu tình quả nhiên là thế.

Nhưng vẻ hiếu kỳ trong mắt lại càng ngày càng đậm.

Hắn nhìn về phía Trần Húc, lập tức thi lễ thật sâu nói: Thỉnh chúa công dạy ta.

Trần Húc một tay đỡ Quách Gia dậy, mới đạm đạm cười nói: Kỳ thực a, Bản vương sở dĩ sẽ có mưu tính như vậy, nguyên nhân căn bản là vì Bản vương có một loại bí pháp.

Bí pháp.

Mâu quang Quách Gia đại lượng.

Nhìn về phía ánh mắt Trần Húc tràn đầy vẻ vui mừng.

Bí pháp.

Lại là bí pháp.

Chúa công lại lấy ra bí pháp.

Nếu là như vậy, trận giao phong với Viên Thiệu sẽ không còn một tia huyền niệm nào.

Trần Húc thản nhiên gật đầu nói: Không sai.

Lần này Bản vương sử dụng bí pháp, chính là có liên quan đến hỏa công.

Chỉ cần trong tình huống thích hợp, Bản vương dùng ra bí pháp, liền có thể hỏa thiêu liên doanh.

Cho nên, ta đặt tên cho bí pháp kia là Hỏa Thiêu Liên Doanh.

Hỏa Thiêu Liên Doanh.

Trong miệng Quách Gia không ngừng lẩm bẩm.

Một hồi lâu sau, hắn mới vỗ tay cười to nói: Tốt.

Rất tốt.

Bí pháp này của chúa công dùng rất hay.

Nếu dựa theo biện pháp trước đó của ta, Viên Thiệu cùng thủ hạ của hắn nhất định sẽ sinh tâm khinh thị.

Đến lúc đó, chúng ta lại chọn vị trí thích hợp, dùng bí pháp của chúa công công kích, như thế nhất định có thể đại hoạch thành công.

Nội Hà, bên trong phủ Quận thủ.

Trương Dương nhìn mật chỉ trước mắt, ngây ngốc thất thần.

Một lát sau, hắn hét lớn với thân vệ: Truyền Đổng Chiêu, Dương Sửu đến gặp ta.

Thân vệ ứng dạ, vội vã chạy ra ngoài.

Không bao lâu sau, hai người cùng đi vào phủ Quận thủ.

Người đi đầu một thân nho sam, tự mang một cỗ khí tức nho sinh.

Bên cạnh hắn lại là một người mặc khôi giáp võ tướng.

Người này vừa thấy người đi trước, liền cung kính thi lễ nói: Ra mắt Đổng quân sư.

Người mặc nho sam cũng vội vàng đáp lễ nói: Ra mắt Dương tướng quân.

Người mặc nho sam, hách nhiên chính là Đổng Chiêu.

Đổng Chiêu vốn là Tham quân dưới trướng Viên Thiệu, đi theo quân đội nam chinh bắc chiến, lập được hách hách chiến công.

Chỉ vì Viên Thiệu nghi kỵ hắn, vạn bàn bất đắc dĩ, hắn chỉ có thể rời khỏi Viên Thiệu, đầu quân cho Trương Dương.

Dưới trướng Trương Dương, hắn khá được tín nhiệm, đã trở thành đệ nhất mưu sĩ của Trương Dương.

Võ tướng kia là Dương Sửu, chính là đại tướng dưới trướng Trương Dương.

Dương Sửu ghé sát vào Đổng Chiêu, nói: Đổng quân sư, không biết chúa công lần này triệu tập là vì chuyện gì.

Cái này mỗ cũng không biết.

Đổng Chiêu lắc đầu nói, Ta cũng vừa mới tiếp nhận thân vệ thông truyền, mới vội vã chạy tới.

Như vậy cũng thật khéo.

Dương Sửu cười lớn một tiếng nói, Vậy chúng ta cùng đi vào, thế nào.

Được.

Trong lúc nói chuyện, hai người cùng tiến vào phủ Quận thủ.

Hai người cùng hướng về phía Trương Dương bão quyền khom người nói: Bái kiến chúa công.

Trương Dương vội vàng đứng dậy, sang sảng cười nói: Đổng quân sư, Dương tướng quân, mau mau mời ngồi.

Ba người phân chủ khách ngồi xuống.

Trương Dương mới nhíu mày nói: Các ngươi xem, đây là mật chỉ của Thiên tử bệ hạ.

Hai vị giúp ta xem một chút.

Nói xong, hắn cầm mật chỉ trên bàn lên.

Đổng Chiêu vội vàng đứng dậy, từ trong tay Trương Dương nhận lấy.

Chương 455

Chỉ liếc qua một chút, tim hắn liền nhảy dựng.

Lập tức đem mật chỉ trong tay đưa cho Dương Sửu bên cạnh.

Chờ hai người xem xong, Trương Dương mới lên tiếng hỏi: Đổng quân sư, Dương tướng quân, không biết hai vị có cái nhìn gì, xin cứ nói thật.

Đổng Chiêu nhíu mày nói: Chúa công, trong mật chỉ viết, muốn chúng ta âm thầm giúp đỡ Tống Vương.

Tống Vương hưng nhân nghĩa chi sư, thảo phạt Viên Thiệu, cái này tự nhiên là phải ủng hộ.

Duy nhất điều đáng lo, chính là bản thân chúng ta.

Dù sao so với Trần Húc và Viên Thiệu mà nói, chúng ta thực sự quá yếu nhỏ.

Nếu chúng ta giúp đỡ Tống Vương, mà Tống Vương lại không hạ được Viên Thiệu, đến lúc đó chờ Viên Thiệu rảnh tay, thì quân ta nguy mất.

Dương Sửu cũng gật đầu nói: Đổng quân sư nói rất đúng.

Tống Vương cùng Viên Thiệu hai người, đều không phải là người chúng ta có thể đánh đồng.

Hiện nay, chúng ta chỉ có thể trong tình huống nhìn thấy cơ hội thắng mới có thể xuất kích.

Nếu không, chỉ sợ đối với chúng ta đại đại bất lợi.

Trương Dương gật đầu nói: Như vậy, liền theo ý Đổng quân sư.

Đúng lúc này, một tên thân vệ từ bên ngoài vội vã đi vào.

Hắn hướng về phía Trương Dương chắp tay nói: Chúa công, bên ngoài có sứ giả của Tống Vương cầu kiến.

Trương Dương tim nhảy dựng, kinh hô một tiếng: Sao lại đến nhanh như vậy.

Hắn nhìn về phía Đổng Chiêu.

Đổng Chiêu bất đắc dĩ cười khổ một tiếng nói: Đã như vậy, chúng ta chỉ có thể mời vào thôi.

Lập tức mày hắn hơi nhíu lại hỏi: Có biết người đến tên gọi là gì không.

Thân vệ cẩn thận hồi ức một phen, mới nói: Gọi là Gia Cát Cẩn.

Gia Cát Cẩn.

Đổng Chiêu lắc đầu nói, Tên người này ta chưa từng nghe qua, cũng không biết người này rốt cuộc bản lĩnh thế nào.

Trương Dương phất phất tay nói: Đã như vậy, liền cho mời vào đi.

Lập tức hắn cười khổ một tiếng nói: Bản Thái thú đích thân ra nghênh đón vậy.

Nói xong, Trương Dương mang theo Đổng Chiêu, Dương Sửu cùng hướng ra phía ngoài nghênh đón.

Nhìn thấy Gia Cát Cẩn, Trương Dương tiến lên hai bước nói: Các hạ chính là sứ giả của Tống Vương.

Gia Cát Cẩn tiến lên hai bước, chắp tay bão quyền, không kiêu ngạo không tự ti nói: Gia Cát Cẩn bái kiến Trương Thái thú.

Đổng Chiêu và Dương Sửu cũng cùng Gia Cát Cẩn chào hỏi.

Gia Cát tiên sinh, mời vào trong.

Trương Dương giơ tay, mời Gia Cát Cẩn đi vào.

Một đôi mắt hắn vẫn luôn đánh giá Gia Cát Cẩn.

Mấy người phân chủ khách ngồi xuống.

Đổng Chiêu mới bão quyền thi lễ nói: Gia Cát tiên sinh, trước đó ở nơi nào cao tựu.

Gia Cát Cẩn đáp lễ nói: Ta trước khi gia nhập dưới trướng chúa công ta, chẳng qua là một thư sinh, bốn phía du lịch danh sơn đại xuyên, đảo cũng không nói đến chuyện cao tựu.

A.

Ánh mắt Đổng Chiêu hơi có chút kinh ngạc, nói, Ta quan sát Gia Cát tiên sinh đàm thổ phong lưu, chỉ sợ là danh môn chi hậu đi.

Cũng tịnh không phải danh môn chi hậu gì, gia phụ chẳng qua là một Quận thừa nho nhỏ mà thôi, thật không đáng nhắc tới.

Gia Cát Cẩn nói, thần sắc như thường, không có một tía hào nào ngượng ngùng.

Trương Dương sang sảng cười nói: Gia Cát tiên sinh nhân vật như vậy, tất định được Tống Vương trọng dụng.

Gia Cát Cẩn lắc đầu nói: Dưới trướng chúa công ta nhân tài nhiều như cá diếc sang sông.

Tượng như bọn ta hạng người dung tục, cũng chỉ có thể làm cái Thái thú quận Thái Sơn mà thôi.

Trong lòng Trương Dương đập mạnh.

Hắn cũng chẳng qua là một Thái thú Nội Hà mà thôi.

Cái tên Gia Cát Cẩn này tuổi còn trẻ, tài năng mới vừa xuất sĩ liền đã ngồi lên vị trí Thái thú quận Thái Sơn.

Như thế mà Gia Cát Cẩn còn không thỏa mãn.

Gia Cát Cẩn hình như vừa mới hồi thần, vội hướng về phía Trương Dương chắp tay nói: Cẩn tịnh không phải cố ý mạo phạm Trương Thái thú, xin Trương Thái thú đừng nên trách tội mới phải.

Trương Dương cười ha ha nói: Gia Cát tiên sinh nói đâu lời ấy.

Gia Cát tiên sinh là người khoái ngôn khoái ngữ, Bản Thái thú lại làm sao có lý do trách tội.

Mày Đổng Chiêu lại nhảy một cái.

Hắn nhìn về phía Gia Cát Cẩn nói: Gia Cát tiên sinh, trước đó là Thái thú quận Thái Sơn.

Gia Cát Cẩn ngạc nhiên nói: Chính phải, không biết Đổng tiên sinh vì sao lại có câu hỏi này.

Đổng Chiêu nhìn sâu vào Gia Cát Cẩn một cái, mới lãng thanh nói: Ta nghe nói quận Thái Sơn có một vị Thái thú rất giỏi, chưa từng nghĩ, cư nhiên chính là Gia Cát tiên sinh.

Cửu ngưỡng, cửu ngưỡng.

Nói xong, hắn hướng về phía Gia Cát Cẩn bão quyền thi lễ.

Gia Cát Cẩn xua tay nói: Đổng tiên sinh quá khen.

Ta làm những việc đó, chẳng qua là dựa theo ý nguyện của chủ công ta mà thôi.

Không đáng nhắc đến.

Lập tức hắn chuyển chủ đề: Trương Thái thú, chắc hẳn đã nhận được mật chỉ của Bệ hạ rồi chứ.

Không sai.

Trương Dương gật đầu nói.

Như vậy thì tốt.

Gia Cát Cẩn cười lớn nói, Ta lần này đến, chính là vì cái mật chỉ này.

Nói xong, hắn từ trong ngực lấy ra một phần văn kiện, đưa cho Trương Dương nói: Trương Thái thú, đây là bài hịch văn ta vừa mới phát bố.

Trương Dương từ trong tay Gia Cát Cẩn nhận lấy, nhìn kỹ một chút, không khỏi trán toát mồ hôi.

Tuy rằng ý tứ hịch văn vẫn là cái ý đó.

Nhưng ngôn từ trong đó sắc bén, trước đó chưa từng thấy.

Gia Cát Cẩn đạm đạm cười nói: Trương Thái thú, ngài sẽ hưởng ứng mật chỉ của Thiên tử, giúp Thiên tử cùng tru trừ nghịch tặc chứ.

Trong lòng Trương Dương run lên.

Tuy rằng Gia Cát Cẩn thần sắc đạm nhiên, nhưng ý tứ trong lời nói kia lại không cần nói cũng biết.

Nếu không tru trừ nghịch tặc, vậy thì chỉ sợ, thủ đương kỳ xung, chính hắn sẽ chịu sự công kích của Trần Húc.

Như thế, chỉ sợ Viên Thiệu chưa xảy ra chuyện gì thì Trương Dương hắn phản đảo đi trước một bước vào cửa tử.

Trong lòng khủng hoảng, nhưng trên mặt hắn lại giả vờ ra một bộ dáng vẻ đạm nhiên nói: Tự nhiên.

Thiên tử có chiếu, Trương Dương ta tự đương tuân theo.

Ta Trương Dương mặc kệ thế nào cũng là Hán thần.

Thiên tử chiếu thư, Trương Dương ta không có chỗ nào không theo.

Nói xong, hắn nhìn Đổng Chiêu một cái.

Đổng Chiêu hội ý, cười lớn nói: Gia Cát tiên sinh đừng kích động.

Chúng ta nhất định sẽ hưởng ứng Tống Vương hiệu triệu xuất binh.

Như vậy thì tốt.

Gia Cát Cẩn gật đầu cười nói, Vậy ngày chúa công ta xuất binh, xin Trương Thái thú nhất tịnh hưởng ứng, xuất binh mới phải.

Cái này.

Đổng Chiêu mặt lộ vẻ khó xử nói, Gia Cát tiên sinh, chỉ là thời cơ xuất binh, nhu cầu phải thương lượng lại một chút.

A.

Gia Cát Cẩn trong lòng minh bạch.

Vô phi là không muốn gánh chịu rủi ro xuất binh mà thôi.

Cái loại tính cách tiền sợ lang, hậu sợ hổ này, trách không được lâu như vậy vẫn chỉ là một Thái thú quận Nội Hà nho nhỏ.

Trong lòng thầm mắng, trên mặt hắn lại giả vờ lộ ra vài phần vẻ kinh ngạc, nói: Cái này lại vì sao.

Chẳng lẽ, các người muốn đợi ta cùng Viên Thiệu phân ra thắng bại, rồi mới tùy cơ xem xét rốt cuộc giúp đỡ bên nào.

Tim Trương Dương và Đổng Chiêu đập thình thịch.

Người trước mắt nhìn như trung hậu nho nhã, nhưng lời nói lại tê lợi như vậy.

Không cho người ta đường sống mà.

Nếu Trần Húc ở đây, nhất định sẽ cười ha hả.

Gia Cát Cẩn quả nhiên là anh em với Gia Cát Lượng.

Nhìn như vậy, Gia Cát Cẩn cũng có thiên phú độc mồm độc miệng a.

Trong lịch sử, Gia Cát Lượng thiệt chiến quần nho dùng lưỡi chiến lại đám nho sĩ, kia gọi là đặc sắc.

Hiện nay, đối diện Gia Cát Cẩn tuy rằng chỉ có ba người, nhưng trình độ đặc sắc lại không hề kém cạnh.

Nghe lời của Gia Cát Cẩn, Đổng Chiêu thất kinh.

Vội vàng cúi đầu, giả vờ bưng chén rượu, nhẹ nhàng nhấp một ngụm để che giấu sự thất thái.

Trương Dương biểu hiện càng thêm khoa trương.

Đằng một tiếng, từ trên bồ đoàn đứng dậy.

Lập tức, hắn mạnh mẽ ý thức được mình thất thái.

Đương hạ khẽ ho một tiếng nói: Người đâu, đồ ăn bảo chuẩn bị, đều đã chuẩn bị xong chưa.

Thân vệ bên ngoài đều ngẩn ra.

Lập tức vội vàng chạy ra phía sau.

Hiển nhiên là đi thúc giục.

Gia Cát Cẩn đôi mắt nhìn chằm chằm Trương Dương.

Trên mặt lộ ra nụ cười nghiền ngẫm.

Chương 456

Trương Dương chỉ cảm thấy xấu hổ, liền cười khẽ một tiếng nói: Haizz, người dưới trướng ta không có kiến thức giống như Gia Cát tiên sinh.

Không giống Gia Cát tiên sinh vừa đến, từng người từng người toàn bộ đều quên làm việc rồi.

Gia Cát Cẩn khóe miệng ngậm cười, nhưng cũng không nói gì, chỉ đạm nhiên nhìn Trương Dương.

Trương Dương thấy Gia Cát Cẩn căn bản không mắc mưu, chỉ có thể chuyển chủ đề nói: Gia Cát tiên sinh, đến, uống rượu.

Rượu này là người trong phủ ta chuyên môn ủ.

Khẩu vị này, ở bên ngoài khẳng định nếm không được.

Thử xem.

Gia Cát Cẩn bưng chén rượu nói: Trương Thái thú, ta lần này đến, là vì chuyện hai quân chúng ta liên hợp thảo nghịch.

Nếu ngài cứ như thế thoái thác, vậy chén rượu này, ta liền uống cũng là đắng.

Trương Dương bất đắc dĩ than thở một tiếng nói: Gia Cát tiên sinh cũng thấy rồi, Trương Dương ta chẳng qua là một Thái thú Nội Hà nho nhỏ.

Hiện nay nhờ Tống Vương và Viên Thiệu vững khai một mặt, ta mới có thể ở trong kẽ hở cầu sinh.

Nếu ngày nào đó Viên Thiệu tâm sinh không vui, nói không chừng cái chức Thái thú Nội Hà nhỏ bé của ta liền đổi chủ rồi.

Ngài nói, ta làm sao có thể không cẩn thận.

A a.

Gia Cát Cẩn cười khẽ một tiếng nói, Sợ Viên Thiệu phát nộ, ngài chẳng lẽ không sợ chúa công Tống Vương của ta phát nộ sao.

Hắn đạm đạm cười nói: Trong hịch văn viết rất rõ ràng, nếu có người túng dung Viên Thiệu cùng đám nghịch tặc, vậy thì cùng tội với Viên Thiệu.

Nói xong, hắn vừa xoay người liền muốn rời đi.

Trương Dương không khỏi đại gấp.

Vội vàng đứng dậy đuổi theo.

Trực tiếp đuổi tới cửa, mới đuổi kịp Gia Cát Cẩn.

Hắn bất đắc dĩ nói: Gia Cát tiên sinh, ta đồng ý rồi.

Không đồng ý không được rồi.

Gia Cát Cẩn trên mặt hàm cười, lãng thanh nói: Tốt.

Như vậy ta liền kính hậu giai âm.

Hắn xoay người đi về trước bàn, bưng chén rượu nói: Trương Thái thú, Gia Cát Cẩn ta kính ngài một ly.

Ba ngày sau, Gia Cát Cẩn liền trở về Duyện Châu.

Tại phủ Châu mục Duyện Châu.

Gia Cát Cẩn rảo bước đi vào.

Hắn hướng về phía Trần Húc cung thân thi lễ nói: Chúa công.

Trần Húc đạm đạm cười nói: Tử Du đã về rồi, ngồi.

Gia Cát Cẩn đáp một tiếng, lập tức ngồi xuống bên cạnh.

Trần Húc mới cười nói: Thế nào, bên phía Trương Dương có

thuận lợi không.

Gia Cát Cẩn cười cười nói: Trương Dương nếu ngoan ngoãn thuận theo thì hiện tại hắn đã không phải vẫn luôn kẹp ở trong kẽ hở, kiên trì lâu như vậy rồi.

Cũng đúng.

Trần Húc sang sảng cười nói, Bất quá, theo Bản vương thấy, chuyến này Tử Du nhất định đã hoàn thành nhiệm vụ viên mãn.

Gia Cát Cẩn nghe vậy sững sờ.

Lập tức trường thân đứng dậy, hướng về phía Trần Húc cúi người thật sâu nói: Đa tạ chúa công tín nhiệm.

Nhìn bộ dáng cảm động của Gia Cát Cẩn, Trần Húc đạm đạm cười, xua xua tay.

Trong lòng thầm nghĩ: Thuộc tính của Gia Cát Cẩn bày rõ rành rành trước mặt ta. 92 điểm chính trị, lại cộng thêm đặc tính Luận khách, Năng lại, chút chuyện nhỏ này mà giải quyết không xong sao.

Đương hạ, hắn sang sảng cười nói: Như vậy rất tốt.

Hiện nay vạn sự đã chuẩn bị, chỉ chờ đại quân nhổ trại.

Thanh Châu, bên trong huyện thành Bình Nguyên.

Trương Phi mặt đầy râu hùm rảo bước đi vào trong huyện nha.

Vừa đi vừa lớn tiếng gọi: Đại ca, đại ca có ở đó không.

Lưu Bị từ trong trầm ngâm hồi thần.

Trên mặt hắn miễn cưỡng lộ ra một tia nụ cười nói: Dực Đức về rồi à, mau vào trong ngồi.

Trương Phi cũng không khách khí, trực tiếp đặt mông ngồi xuống trước mặt Lưu Bị.

Hắn mới nhìn Lưu Bị nói: Đại ca, sao thế.

Mặt mày ủ ê vậy.

Lưu Bị vừa định nói, đúng lúc này, một người từ bên ngoài đi vào.

Chỉ thấy thân dài chín thước, mặt đỏ như gấc, trong tay xách một thanh Thanh Long Yển Nguyệt Đao.

Người đến, hách nhiên chính là nhị đệ của Lưu Bị, Quan Vũ.

Mấy bước chân liền đến trước mặt Lưu Bị, hắn mới hướng về phía Lưu Bị bão quyền nói: Đại ca.

Có chuyện gì, không ngại cứ nói thẳng.

Ba huynh đệ chúng ta tự nhiên có phúc cùng hưởng, có họa cùng chia.

Trên mặt Lưu Bị lộ ra một tia ý cười, lập tức khẽ thở dài một tiếng nói: Nhị đệ, tam đệ, các đệ xem, đây là hịch văn của Tống Vương Trần Húc.

Quan Vũ ngước mắt nhìn Lưu Bị một cái, mới từ trong tay Lưu Bị nhận lấy hịch văn.

Xem xong, hắn vuốt râu nói: Đại ca, hịch văn viết khá tốt, không biết có vấn đề gì.

Lưu Bị bất đắc dĩ than thở một tiếng nói: Tống Vương hiện nay thế lớn, nếu thật để hắn lấy được đất Ký Châu, Tịnh Châu, chỉ sợ tiếp theo hắn sẽ nhắm vào Thanh Châu.

Đến lúc đó, chỉ sợ ta không còn dung thân chi xử.

Ba huynh đệ chúng ta từ Đào Viên kết nghĩa đến nay, không tiếc dư lực tru sát Hoàng Căn, chưa từng nghĩ đến đầu lại ngay cả một cái huyện lệnh Bình Nguyên nho nhỏ đều muốn giữ không được.

Từ lúc vào đến giờ, Quan Vũ vẫn luôn híp đôi mắt đan phượng, nghe Lưu Bị nói câu cuối cùng, đôi mắt hắn mạnh mẽ mở to.

Khóe miệng hắn lộ ra một tia cơ phúng nói: Đại ca, đừng vội.

Nếu Tống Vương thật sự động đến Bình Nguyên huyện của ta, vậy ta và tam đệ không ngại cân lượng xem Tống Vương rốt cuộc nặng nhẹ thế nào.

Không sai.

Trương Phi hai tay chống nạnh, lớn giọng nói, Nếu ai dám cùng đại ca gây khó dễ, là cùng Trương Phi ta gây khó dễ.

Trượng Bát Xà Mâu trong tay mạnh mẽ nện xuống đất nói: Vậy phải hỏi trường mâu của ta có đáp ứng hay không.

Lưu Bị đại hỉ.

Hắn đứng dậy, đi đến bên cạnh Quan Vũ và Trương Phi.

Lập tức vươn tay trái nắm lấy cánh tay Quan Vũ, lại vươn tay phải nắm lấy cánh tay Trương Phi, cười nói: Ta Lưu Bị hà đức hà năng, cư nhiên có thể có được hai vị huynh đệ.

Chỉ là ta Lưu Bị phiêu bạc nửa đời, lại liên lụy hai vị huynh đệ tùy ta chịu khổ rồi.

Trên mặt Quan Vũ lộ ra một tia ý cười, xua tay nói: Đại ca, giữa huynh đệ chúng ta, nói những lời này lại sinh phận.

Nhị ca nói đúng.

Trương Phi cũng cười to nói, Ba huynh đệ chúng ta sớm đã nói rõ có phúc cùng hưởng, có họa cùng chia.

Chút khổ cực này lại tính là cái gì.

Tốt.

Lưu Bị kéo hai người ngồi xuống bên cạnh, mới cầm lấy bát rượu nói, Nhị đệ, tam đệ, đại ca ta kính các đệ một bát.

Đến, cạn.

Ba người ngửa cổ, đem rượu trong bát uống một hơi cạn sạch.

Trương Phi dùng tay lau miệng, lập tức từ bên cạnh xách lên một vò rượu, tay phải vỗ một cái, nắp phong liền vỡ ra.

Hắn trực tiếp đưa cho Lưu Bị nói: Đại ca, dùng bát nhỏ uống quá chậm, không đã.

Chi bằng trực tiếp cầm vò rượu uống.

Ba huynh đệ chúng ta mỗi người một vò, thế mới đã.

Nói xong, hắn đã vỗ khai hai vò rượu khác, đem một vò trong đó đưa cho Quan Vũ.

Hắn xách vò rượu cuối cùng, hướng về phía Lưu Bị, Quan Vũ hai người ra hiệu nói: Đại ca, nhị ca, mời.

Nói xong, hắn ngửa cổ bắt đầu rót.

Một hồi lâu sau, hắn mới vuốt râu hùm, sang sảng cười nói: Thoải mái.

Thoải mái.

Thế này mới gọi là uống rượu.

Trước đó dùng bát nhỏ uống rượu, thực sự không đã.

Lưu Bị cười nói: Tam đệ uống đã là tốt rồi.

Quan Vũ lại khẽ quát một tiếng nói: Tam đệ, cũng đừng quên, hôm nay cần tuần thị chu biên.

Trương Phi cười to một tiếng nói: Có gì đâu.

Không phải chỉ là đi tra xét một phen thôi sao.

Nhị ca yên tâm, ta chỉ uống bảy phần say, nhất chuẩn sẽ không lỡ việc đâu.

Quan Vũ muốn nói lại, lại thấy Lưu Bị vươn tay ấn lên cánh tay Quan Vũ nói: Vân Trường, đừng nói Dực Đức nữa, hôm nay muốn uống rượu, cứ để đệ ấy uống đi.

Việc tuần thị, lát nữa ta tự mình đi làm.

Đại ca.

Trương Phi mặt mang vẻ cảm động nói, Đại ca đối đãi với ta tốt nhất.

Trên mặt Quan Vũ cũng lộ ra vẻ cảm động, lãng thanh nói: Đại ca nãi là đường đường Huyện lệnh, nào có đạo lý tự mình đi tuần thị.

Ta đã huấn luyện tốt binh sĩ, lát nữa ta lại cưỡi ngựa đi tuần thị một phen là được.

Vân Trường.

Lưu Bị nắm tay Quan Vũ, trong mắt ẩn ẩn có lệ quang.

Hắn run giọng nói: Vậy phiền lao nhị đệ.

Quan Vũ vuốt râu, mắt đan phượng khẽ híp, trên mặt lộ ra vài phần nụ cười, nói: Đại ca nói đâu lời ấy.

Muốn không như vậy đi, các huynh cứ uống trước, ta đi bốn phía tuần thị một phen.

Chờ ta tuần thị xong, lại về bồi đại ca, tam đệ uống rượu.

Lưu Bị nhìn Quan Vũ nói: Cái này. như thế nào khiến được.

Nói xong, hắn liền muốn đứng dậy.

Chương 457

Lại bị Trương Phi một phen kéo lại nói: Đại ca, cứ để nhị ca đi đi.

Chúng ta uống rượu, uống rượu.

Quan Vũ xách Thanh Long Yển Nguyệt Đao ra khỏi huyện nha, cưỡi lên chiến mã, đi thẳng về phía thành đông.

Hắn cưỡi chiến mã, dọc theo huyện thành đi dạo một vòng.

Nửa canh giờ sau, hắn vội vã chạy về huyện nha.

Trương Phi đang ở đó nốc rượu, Lưu Bị thì ở một bên câu được câu không uống.

Thấy Quan Vũ trở về, Lưu Bị quan thiết nói: Nhị đệ, có dị thường gì không.

Quan Vũ mắt đan phượng hơi híp lại nói: Đại ca, ta quan sát trong cảnh nội Viên Đàm, dường như có dấu hiệu đại quân tập kết.

Cái gì.

Lưu Bị thất kinh.

Bát rượu trong tay mạnh mẽ run lên, rượu văng đầy đất nói: Vân Trường lời ấy là thật.

Sao có thể là giả.

Quan Vũ trên mặt hiện ra vài phần ngạo nhiên nói, Ta tuy rằng không có nhìn thấy đại quân Viên Đàm, nhưng hướng đông bắc ẩn ẩn có tiếng chiến mã hí vang.

Lại thêm trần thổ phi dương, hiển nhiên có không ít binh mã hối tập.

Sắc mặt Lưu Bị không khỏi nghiêm lại nói: Bộ hạ của Viên Đàm vẫn luôn không có động tĩnh.

Ta vốn tưởng rằng Viên Đàm là hạng người an phận thủ thường.

Nhưng chưa từng nghĩ, tại thời điểm mấu chốt này, Viên Đàm cư nhiên động đao binh.

Chẳng lẽ hắn muốn nhân cơ hội này tập kích Duyện Châu thuộc quyền Tống Vương hay sao.

Trương Phi nghe vậy, đem vò rượu trong tay nặng nề nện xuống bàn, nói: Đại ca, Viên Thiệu là nghịch tặc, vậy tên Viên Đàm kia định nhiên cũng không phải thứ tốt lành gì.

Theo ý ta, chi bằng chúng ta tập kết toàn huyện binh mã, cùng tên Viên Đàm kia làm một trận.

Nếu có thể chiếm địa bàn của Viên Đàm, thế mới gọi là sướng.

Trên mặt Quan Vũ cũng lộ ra vài phần tiếu ý nói: Đề nghị này của Dực Đức không tồi.

Viên Đàm là con trai Viên Thiệu, nghịch tặc một chút cũng không giả.

Chúng ta nhân lúc hắn chưa tập kết hoàn tất, xông lên giết.

Nói không chừng sẽ đại hoạch toàn thắng, đến lúc đó chúng ta chiếm cứ đất Tế Nam, há chẳng khoái sao.

Trên mặt Lưu Bị lại hiện ra vài phần sầu khổ.

Hắn khẽ than một tiếng nói: Việc này sợ là không ổn.

Dưới trướng Viên Đàm có mấy vạn đại quân.

Chỉ bằng vào mấy ngàn binh mã của chúng ta, làm sao có thể là đối thủ của hắn.

Vừa nói, hắn vừa lắc đầu: Không ổn.

Rất là không ổn.

Viên Đàm tuy rằng là nghịch tặc, nhưng binh lực ta thực sự quá yếu, cần đợi thời cơ mới được.

Quan Vũ nhíu mày nói: Đại ca, huynh lo nghĩ quá nhiều.

Hành quân đánh giặc, hình thế thuấn tức vạn biến, nào dung được chúng ta lo lắng nhiều như vậy.

Nhị ca nói đúng.

Trương Phi buông vò rượu trong tay xuống, lớn giọng nói, Nghĩ nhiều làm gì, đánh rồi hãy nói.

Lưu Bị thở dài một tiếng thật dài nói: Hai vị hiền đệ, Bình Nguyên tuy nhỏ nhưng có thể dung được ba huynh đệ chúng ta.

Nếu ý khí dụng sự, mất Bình Nguyên là chuyện nhỏ, vạn nhất để hai vị hiền đệ chịu khổ cùng ta, vậy là lỗi của đại ca ta rồi.

Vân Trường khẽ vuốt râu nói: Đại ca đã không nguyện, vậy việc này coi như bỏ đi.

Chúng ta chờ thêm ít ngày, xem tên Viên Đàm kia sẽ xử lý thế nào.

Hắn tập kết binh mã, định nhiên là muốn động thủ với Duyện Châu.

Đến lúc đó, chúng ta chỉ cần tìm cơ hội chủ động xuất thủ, tắc địa bàn Tế Nam dưới trướng Viên Đàm liền có thể triệt để nắm trong tay.

Trên mặt Lưu Bị thoáng qua một tia tâm động, nhưng lập tức vội vàng cầm bát rượu uống cạn.

Duyện Châu, bên ngoài huyện thành Xương Ấp.

Hai người điều khiển hai con tuấn mã, hướng về phía thành chạy

như bay.

Người đi đầu dung mạo tuấn lãng, một bộ áo choàng tùy gió tung bay.

Trong tay hắn, hách nhiên cầm một cây trường thương.

Theo đà chạy, cuộn cuộn bụi đất bay lên sau lưng hắn.

Thấy dòng người phía trước bắt đầu rậm rạp, hắn lập tức ghìm cương ngựa.

Chiến mã mạnh mẽ dựng đứng hai chân trước, sau đó vững vàng dừng lại tại chỗ.

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía trước.

Chỉ thấy cách đó không xa là một tòa cửa thành.

Cửa thành cao lớn, hai chữ to màu vàng kim bên trên dưới ánh mặt trời chiếu rọi càng tản mát ra quang mang nhàn nhạt.

Xương Ấp.

Hắn khẽ than một tiếng nói: Cuối cùng đã đến thành Xương Ấp rồi.

Cũng không biết tam muội rốt cuộc thế nào rồi.

Đôi mắt hắn hơi híp lại, trường thương trong tay mạnh mẽ nắm chặt nói: Nếu tam muội có chuyện gì bất trắc, quản hắn là Tống Vương hay không Tống Vương.

Ta nhất định phải cho hắn biết tay.

Người phía sau bão quyền nói: Đại ca, theo ta thấy, chúng ta chi bằng trực tiếp sát thượng môn khứ.

Lượng tên Tống Vương kia cũng không dám làm gì chúng ta.

Người đi đầu giơ tay khẽ quát một tiếng nói: Mã Hưu, việc này về

sau đừng nhắc lại nữa.

Nơi này là Duyện Châu, là địa bàn của Tống Vương Trần Húc, không phải Lương Châu chúng ta.

Những lời này nếu để người khác nghe thấy, liệu có kết quả tốt không.

Hắn xoay người nhìn về phía Mã Hưu nói: Nhị đệ, ta biết trong lòng đệ lo lắng cho tam muội.

Nhưng ngoài miệng cũng phải cẩn thận một chút mới được.

Dưới trướng Tống Vương có mấy vạn tinh binh, những người kia đều là tinh nhuệ nhất đẳng.

Uy lực đó chỉ sợ còn trên cả quân Lương Châu chúng ta.

Lại thêm Tống Vương người này thực lực phi phàm.

Đơn chỉ một mình hắn liền đánh chết Lữ Bố ngay trước trận, thực lực bực này không phải người bình thường có thể đánh đồng.

Người này, hách nhiên chính là Mã Siêu uy chấn Tây Lương, giết đến ngoại tộc phải vứt mũ bỏ giáp.

Mã Hưu nghe vậy, hướng về phía Mã Siêu chắp tay nói: Đại ca giáo huấn phải.

Tiểu đệ xác thực lỗ mãng.

Không biết đại ca cho rằng chúng ta nên hành sự thế nào.

Mã Siêu đạm đạm cười nói: Việc này đảo cũng đơn giản.

Chúng ta chỉ cần chủ động tới cửa, đưa lên bái thiếp, lượng tên Tống Vương kia cũng sẽ không không tiếp đãi.

Tốt.

Vậy nghe đại ca.

Mã Hưu bão quyền.

Đương hạ, Mã Siêu và Mã Hưu hai người kẹp bụng ngựa, hướng về phía trong thành Xương Ấp đi vào.

Hỏi thăm rõ ràng sở tại của phủ Châu mục, liền hướng về phía phủ Châu mục chạy tới.

Thẳng đến gần phủ Châu mục, Mã Siêu và Mã Hưu hai người mới thả chậm tốc độ ngựa.

Mã Hưu tả cố hữu phán, nhìn những hàng hóa rực rỡ muôn màu trên phố, có chút không rời mắt nổi.

Hắn sang sảng cười nói: Đại ca, Xương Ấp thành sao lại có nhiều đồ tốt như vậy.

Mã Siêu cười khẽ một tiếng nói: Duyện Châu địa xử trung nguyên, bách tính nơi này vốn giàu có.

Lại thêm thành Xương Ấp là nơi đặt phủ Châu mục Duyện Châu, tự nhiên không phải thành trì tầm thường có thể so sánh.

Trên mặt hắn lộ ra vài phần vẻ cưng chiều nói: Nếu tam muội ở đây, nhất định sẽ thích những món đồ chơi nhỏ này.

Đại ca nói đúng, tam muội vẫn luôn thích những thứ mới lạ.

Bất quá, thứ tam muội thích nhất vẫn là thương pháp.

Cũng không biết thương pháp của tam muội giờ thế nào rồi.

Ta mấy tháng nay cần cù diễn luyện thương pháp, nhất định có thể làm cho tam muội biết ta là nhị ca lợi hại thế nào.

Mã Siêu nghe vậy, cười khẽ một tiếng nói: Nhị đệ, lời này đừng nhắc lại nữa.

Đường đường nam nhi cư nhiên ngay cả tam muội cũng đánh

không lại.

Trên mặt Mã Hưu lộ ra vài phần cười khổ nói: Giống như tam muội bậc cân quắc anh hùng kia, lại đâu phải người thường có thể so sánh.

Chương 458

Bất quá ta tin tưởng, mấy tháng khổ luyện này của ta cũng nên có chút công dụng mới phải.

Cái này đảo xác thực.

Mã Siêu gật đầu nói, Nếu đệ cũng có thể nỗ lực như vậy, thương pháp của đệ hà chí vu thử a.

Mã Hưu nghe vậy, trên mặt hiện ra vài phần hỉ sắc nói: Đa tạ đại ca khen ngợi.

Mã Siêu trừng Mã Hưu một cái, thấy Mã Hưu mặt đầy ý cười, đành bất đắc dĩ nói: Thôi được.

Xem nể tình đệ mấy tháng nay diễn luyện thương pháp khắc khổ như vậy, liền cho đệ xuống mua chút đồ đi.

Nói xong, hắn kẹp bụng ngựa đi về phía một sạp hàng bên cạnh.

Mã Hưu đại hỉ.

Nhưng nhìn vị trí Mã Siêu đi tới, không khỏi sững sờ nói: Đại ca nói thưởng cho ta, lại đi đến sạp hàng con gái thích, ta thấy a, thưởng cho ta là giả, mua quà cho tam muội mới là thật.

Vậy có muốn hay không.

Mã Siêu nói, trừng Mã Hưu một cái.

Muốn.

Mã Hưu lập tức túng.

Mã Siêu cẩn thận chọn lựa, sau đó bảo chủ quán gói lại.

Hắn cẩn thận đặt vào trong ngực, dùng tay ấn ấn, mới cười lớn

nói: Đi thôi.

Nói xong kẹp bụng ngựa đi về phía trước.

Mã Hưu nghe vậy gấp.

Vừa nhét bánh ngọt vào miệng vừa lớn tiếng gọi: Đại ca, chậm chút, đợi ta với.

Mắt thấy Mã Siêu không để ý, hắn thúc giục: Chủ quán nhanh lên, đại ca ta đi xa rồi.

Chủ quán bận rộn một hồi rồi đưa cho Mã Hưu.

Mã Hưu nhận lấy, kẹp bụng ngựa đuổi theo Mã Siêu.

Đến trước mặt Mã Siêu, hắn đưa một phần đồ trong tay qua, cười nói: Đại ca, bánh ngon lắm.

Ta chưa từng ăn cái bánh nào ngon như vậy.

Mã Siêu đưa tay nhận lấy, cắn một miếng nhỏ.

Lập tức mắt hơi sáng lên, cũng ăn từng miếng to.

Sau đó, hai người đi thẳng đến bên ngoài phủ Châu mục.

Nhìn phủ Châu mục khí phái phi phàm kia, Mã Hưu không kìm được cảm thán nói: Đại ca, cái phủ Châu mục này cũng quá khí phái rồi.

So với Lương Châu chúng ta thì mạnh hơn nhiều.

Mã Siêu đạm đạm cười nói: Lát nữa đừng nói lung tung, chúng ta vào thôi.

Nói xong hắn kẹp bụng ngựa đến trước mặt thân vệ.

Đương hạ đối với thân vệ bão quyền nói: Tại hạ Lương Châu Mã Siêu và nhị đệ ta Lương Châu Mã Hưu, đến bái kiến Tống Vương.

Mấy tên thân vệ cao thấp đánh giá Mã Siêu và Mã Hưu một cái,

nói: Không biết hai vị đến đây là vì chuyện gì.

Mã Siêu còn chưa nói, Mã Hưu liền oang oang nói: Chúng ta lần này đến là tìm tam muội Mã Vân Lộc của ta, không biết các ngươi có thấy không.

Nghe tên Mã Vân Lộc, sắc mặt đám thân vệ tề tề biến đổi.

Cái tên Mã Vân Lộc này bọn họ tự nhiên biết.

Đó chính là chủ mẫu, lại là người được sủng ái nhất nhì.

Đương hạ, người dẫn đầu hướng về phía Mã Siêu và Mã Hưu chắp tay nói: Hai vị thiếu hiệp chờ một chút, ta vào bẩm báo.

Tiếng nói chưa dứt, một người liền vội vã chạy vào bên trong.

Mày Mã Siêu lại hơi nhíu, hắn luôn cảm thấy sau khi nói ra tên Mã Vân Lộc, thái độ của đám thân vệ này thay đổi.

Không phải biến xấu, mà là biến tốt hơn.

Chẳng lẽ tam muội thật sự ở trong này.

Nếu không thì thái độ của đám thân vệ này lại giải thích thế nào.

Trong phủ Châu mục.

Trần Húc đang cùng Triệu Vân thương lượng chi tiết chiến đấu tiếp theo.

Triệu Vân là tâm phúc đại tướng của hắn, hắn cũng có ý bồi dưỡng, cho nên những lúc thế này đều sẽ gọi Triệu Vân đến, cùng Triệu Vân bàn bạc bố trí tiếp theo.

Chính là để bồi dưỡng đại cục quan và trình độ chiến lược của Triệu Vân.

Trong tâm mục hắn, Triệu Vân sau này cũng phải tọa trấn một phương.

Đợi đến vị trí đó, nếu không có nhãn quang chiến lược thì sẽ xảy ra vấn đề lớn.

Hắn khẽ ho một tiếng nói: Tử Long, lần này ngay từ đầu đóng quân ở Quan Độ, chờ cơ hội thích hợp lại bắc thượng.

Đúng lúc này, thân vệ vội vã đi vào.

Thân vệ hướng về phía Trần Húc khom người nói: Chúa công, bên ngoài có hai người cầu kiến.

Nói là Mã Siêu và Mã Hưu, đến tìm tam muội Mã Vân Lộc.

A.

Trần Húc ngẩng đầu, trên mặt lóe lên một tia hỉ sắc nói, Mã Siêu đến rồi.

Đương tức liền đứng dậy, chỉ là lập tức động tác của hắn dừng lại.

Hắn nhìn về phía thân vệ nói: Ngữ khí hai người thế nào.

Chúa công, hai người một đường cười nói, ở cửa đứng một lúc rồi, nhìn đảo khá hòa thiện.

Thân vệ trả lời.

Hòa thiện.

Trần Húc trong lòng cười khổ.

Mã Siêu nếu là người hòa thiện thì trên chiến trường làm sao có uy lực bực đó.

Bất quá những lời này lại không tiện tranh biện với thân vệ.

Đương hạ hắn hướng về phía Triệu Vân đạm đạm cười nói: Tử Long, thương pháp của Mã Siêu kia cũng là đương thế nhất tuyệt.

Thế nào, có hứng thú gặp mặt một lần không.

Nghe Trần Húc nói, trong đôi mắt Triệu Vân tinh quang chợt lóe.

Hắn cười lớn nói: Có thể được chúa công đánh giá như vậy, thương pháp của Mã Siêu kia định nhiên bất phàm.

Cao thủ như vậy, Triệu Vân ta tự nhiên muốn gặp một lần.

Đương hạ, Trần Húc mang theo Triệu Vân đi ra ngoài phủ Châu mục.

Xa xa liền nhìn thấy hai người đang chờ đợi bên ngoài.

Nhìn thấy hai người, ánh mắt Trần Húc tự nhiên nhiên rơi vào trên người kẻ đi đầu.

Chỉ thấy người này nghi biểu đường đường, trên thân tuy có bụi đất nhưng lại khó giấu phong tư.

Hắn không khỏi thầm khen một tiếng, nói: Tốt một cái Cẩm Mã Siêu.

Cẩn thận đánh giá, đồng thời thuộc tính của Mã Siêu và Mã Hưu cũng xuất hiện trước mặt hắn.

Tên họ: Mã Siêu, tự Mạnh Khởi Tuổi: 23 Thống suất: 90 Võ lực: 98 Trí lực: 44 Chính trị: 26 Mị lực: 82 Đặc tính: Thần Uy, Nhất Kỵ, Tật Tẩu, Anh Danh Tên họ: Mã Hưu Tuổi: 19 Thống suất: 80 Võ lực: 80 Trí lực: 33 Chính trị: 21 Mị lực: 66 Nhìn thuộc tính Mã Siêu, Trần Húc không khỏi thầm khen một tiếng.

Không sai.

Thuộc tính này quả nhiên không hổ danh Cẩm Mã Siêu.

Nhìn thấy Trần Húc và Triệu Vân hai người, Mã Siêu chủ động nghênh đón.

Hắn hướng về phía Trần Húc bão quyền nói: Dám hỏi đây có phải là Tống Vương đương diện.

Trần Húc sang sảng cười nói: Không sai.

Ta chính là Trần Húc.

Vị này chắc hẳn là Cẩm Mã Siêu.

Cửu văn đại danh Cẩm Mã Siêu Mã Mạnh Khởi, hôm nay được gặp, thực là tam sinh hữu hạnh.

Trên mặt Mã Siêu lộ ra vài phần hỉ sắc nói: Tống Vương khách khí rồi.

Lập tức hướng về phía Trần Húc giới thiệu nói: Vị này là nhị đệ ta Mã Hưu.

Mã Hưu cũng hướng về phía Trần Húc bão quyền nói: Ra mắt Tống Vương.

Nói xong liền muốn khom lưng xuống.

Trần Húc lại một phen đỡ lấy Mã Hưu nói: Cửu văn đại danh Mã Hưu huynh, hôm nay gặp mặt quả nhiên bất phàm.

Mã Hưu cũng hỉ tiếu nhan khai.

Mã Siêu lại đem ánh mắt rơi vào trên người Triệu Vân.

Không biết vì sao, từ trên người hai người trước mặt hắn cảm nhận được nồng đậm uy hiếp.

Trần Húc thì thôi đi, người ta uy danh bên ngoài.

Nhưng hiện nay người bên cạnh Trần Húc cư nhiên cũng có thể mang lại cho hắn uy hiếp lớn như vậy, thực khiến hắn không ngờ.

Cũng vì thế, hắn chủ động hỏi: Dám hỏi vị huynh đài này cao tính đại danh.

Triệu Vân cũng đang chăm chú nhìn Mã Siêu.

Lúc này hắn đã có chút minh bạch vì sao Mã Siêu lại được Trần

Húc khen ngợi như vậy.

Chương 459

Hắn có thể từ trên người Mã Siêu cảm thấy một cỗ uy hiếp.

Thấy Mã Siêu nhìn về phía mình, hắn lập tức bão quyền nói: Tại hạ Triệu Vân, ra mắt Mạnh Khởi huynh.

Triệu Vân.

Mã Siêu thất kinh nói, Ngươi chính là Thường Sơn Triệu Tử Long.

Không sai.

Triệu Vân nhẹ nhàng gật đầu.

Mã Siêu mới liễu nhiên.

Nguyên lai là Triệu Vân, vậy thì không có gì lạ.

Sau khi Lữ Bố bị Trần Húc giết chết, Triệu Vân nghiễm nhiên có xu thế trở thành thiên hạ đệ nhị.

Thiên hạ đệ nhất là ai.

Đó tự nhiên là Tống Vương Trần Húc, người dùng ba thương giết chết Lữ Bố.

Dưới Trần Húc, Triệu Vân ẩn ẩn gian có thế lực áp quần hùng.

Trên mặt hắn lộ ra vài tia hưng phấn nói: Chưa từng nghĩ hôm nay có thể đồng thời gặp được Tống Vương và Tử Long, thực là hạnh sự của Mã Siêu ta.

Trường thương trong tay mạnh mẽ nắm chặt nói: Cửu văn thương pháp của Tống Vương và Tử Long xuất thần nhập hóa, không biết hai vị có thể chỉ điểm một phen hay không.

Nhìn bộ dáng của Mã Siêu, Trần Húc không khỏi có chút bất đắc dĩ.

Rất rõ ràng, Mã Siêu cũng giống như Mã Vân Lộc, đều là kẻ si mê thương pháp.

Vừa nghe hai đại cao thủ thương pháp tại trường liền có chút không kiềm chế được.

Trần Húc cũng vui vẻ thấy như vậy.

Vốn dĩ sợ Mã Siêu hỏi chuyện Mã Vân Lộc thì không dễ trả lời.

Dù sao lặng lẽ không một tiếng động liền đem Mã Vân Lộc làm thịt rồi.

Nhưng hiện tại ma. lại không lo lắng nữa.

Chỉ cần lộ ra vài thủ thương pháp, Mã Siêu tự nhiên sẽ ngoan ngoãn nghe lời.

Ân.

Vậy thì lộ ra Bá Vương Thương Pháp đi.

Chỉ là, khiến Trần Húc không ngờ tới là hắn và Triệu Vân còn chưa trả lời, Mã Siêu liền hít sâu một hơi.

Lập tức vẻ cuồng hỉ trên mặt Mã Siêu biến mất không thấy.

Hắn hướng về phía Trần Húc bão quyền nói: Tống Vương, huynh đệ hai người ta chuyến này đến là tìm tung tích tam muội Mã Vân Lộc của ta.

Nếu Tống Vương biết, xin báo cho biết một hai.

Biểu tình Trần Húc ngẩn ra.

Hoàn toàn không ngờ cư nhiên sẽ có biến hóa bực này.

Từ đó có thể biết tình cảm huynh muội của Mã Siêu đối với Mã

Vân Lộc định nhiên tương đương thâm hậu.

Hắn hướng về phía Mã Siêu bão quyền nói: Vân Lộc hiện nay đang ở Dự Châu, lại không ở đây.

Nguyên lai là như vậy.

Mã Siêu gật đầu nói.

Bất quá lập tức mày hắn hơi nhướng lên nói: Tống Vương vừa gọi tam muội ta là gì.

Vân Lộc a.

Trần Húc đạm đạm cười nói, Vân Lộc là phu nhân của ta, ta gọi là Vân Lộc thì có gì không ổn.

Phu nhân.

Trường thương trong tay Mã Siêu mạnh mẽ nắm chặt, nói, Lời này là thật.

Tự nhiên.

Trần Húc đạm đạm cười.

Lại thấy Mã Siêu kiếm mi rung lên nói: Trần Húc, ngươi đối với tam muội ta làm cái gì.

Tam muội ta làm sao lại thành phu nhân của ngươi.

Một cỗ khí thế trên người hắn bột nhiên bộc phát.

Trần Húc lại phảng phất như không cảm nhận được, trên mặt vẫn giữ thần sắc đạm nhiên nói: Ta cùng Vân Lộc là tình đầu ý hợp.

Về phần ta đối với Vân Lộc làm cái gì, cái này ma, lại không tiện báo cho ngươi biết.

Mã Siêu triệt để nộ rồi.

Trường thương trong tay mạnh mẽ nhấc lên nói: Trần Húc, ta

muốn khiêu chiến ngươi.

Cũng đúng lúc này, một đạo thanh âm của hệ thống vang lên trong đầu Trần Húc.

Đinh, kiểm trắc túc chủ diện lâm lựa chọn, hệ thống nhiệm vụ cập nhật, thỉnh lựa chọn.

Lựa chọn 1: Cự tuyệt Mã Siêu đơn thiêu.

Nhiệm vụ tưởng thưởng: Hoàng kim trăm lượng.

Lựa chọn 2: Đáp ứng Mã Siêu đơn thiêu.

Nhiệm vụ tưởng thưởng: Lương thảo hai mươi vạn thạch.

Lựa chọn 3: Đáp ứng Mã Siêu đơn thiêu, tịnh đánh phục Mã Siêu.

Nhiệm vụ tưởng thưởng: Tây Lương tinh kỵ dưới trướng Mã Siêu năm ngàn người.

Mã Siêu độ trung thành + 100.

Nhìn phần thưởng nhiệm vụ, trong lòng Trần Húc vui vẻ.

Lần này đối mặt Mã Siêu, hắn cố ý ứng đối như vậy.

Cũng chỉ có ứng đối như thế Mã Siêu mới đại nộ.

Hắn muốn thử xem Mã Siêu động nộ có dẫn phát hệ thống nhiệm vụ hay không.

Đừng nói.

Nhiệm vụ thật sự đến rồi.

Về phần đơn thiêu với Mã Siêu.

Nói thật, hắn thật sự không ngán.

Nhìn phần thưởng nhiệm vụ, Trần Húc hơi có chút do dự.

Lựa chọn thứ nhất tự nhiên không cần nói nhiều.

Cái hắn do dự là lựa chọn thứ hai.

Bất quá trong không gian hệ thống còn tồn ba mươi vạn thạch lương thực, hắn liền buông tha lựa chọn thứ hai.

Đương hạ hạ quyết tâm, hắn liền đối với hệ thống nói: Hệ thống, ta chọn lựa chọn 3.

Lập tức, hắn nhìn về phía Mã Siêu nói: Mạnh Khởi huynh, đã muốn đánh, vậy thì đánh đi.

Chỉ là ta có một câu nói ở phía trước, ta và Vân Lộc thật sự là tình đầu ý hợp.

Mã Siêu lúc này trong lòng uất nộ.

Bạo quát một tiếng nói: Trần Húc, ngươi và tam muội tình đầu ý hợp, nhưng ngươi có thể cho muội ấy cái gì.

Để tam muội ta làm thiếp thất sao.

Trần Húc hơi sững sờ.

Cái này đảo là điều trước đó hắn chưa từng suy xét.

Mã Siêu run lên trường thương trong tay nói: Trần Húc, dưới tay xem hư thực đi.

Hôm nay nếu ngươi thắng, tự nhiên hết thảy không cần nhắc lại.

Nếu ta thắng.

Ta cũng muốn cho ngươi biết tay.

Lúc này, ngoài thành Xương Ấp, một kỵ khoái mã từ xa phi nhanh tới.

Người đến anh tư táp sảng, thân hình lại cực đẹp.

Nhìn qua khiến người ta không kìm được tim đập thình thịch.

Chỉ là trên mặt nàng lại che một tấm lụa trắng.

Nàng cười nói: May mà ta cơ trí, lúc vừa vào Dĩnh Xuyên liền lặng lẽ chào hỏi Diễm nhi tỷ tỷ rồi đi.

Nếu không chỉ sợ hiện tại còn trệ lưu tại Dĩnh Xuyên.

Nàng lần nữa kẹp bụng ngựa, hỉ tiếu nhan khai nói: Phu quân tuy rằng ngoài miệng nói như vậy, nhưng kỳ thực chỉ là lo lắng cho an toàn của ta mà thôi.

Nếu ta xuất hiện bên cạnh hắn, phu quân nhất định sẽ cao hứng.

Nghĩ vậy, nàng vung roi ngựa trong tay nặng nề quất xuống.

Chương 460

Bạch mã dưới háng phát ra một tiếng hí vang, tốc độ lại nhanh thêm vài phần.

Trần Húc đạm đạm nhìn Mã Siêu.

Mã Siêu trong lòng uất nộ.

Hắn vẫn luôn coi Mã Vân Lộc như bảo bối mà yêu thương.

Nhưng không ngờ lớn lên lại bị tên Trần Húc này câu đi mất.

Vốn dĩ với thân phận Tống Vương của Trần Húc, Mã Vân Lộc đảo cũng không chịu thiệt.

Nhưng đáng hận là tên Trần Húc này có một chính thê, hai bình thê.

Ở Đại Kinh, dưới tình huống như vậy dĩ nhiên không còn vị trí thê tử.

Điều này cũng có nghĩa là, nếu Mã Vân Lộc muốn đi theo Trần Húc, vậy thì Mã Vân Lộc chỉ có thể mang danh phận thiếp thất.

Nghĩ đến đây, Mã Siêu liền giận tím mặt.

Mã gia mặc kệ nói thế nào cũng là hậu duệ của Phục Ba tướng quân Mã Viện, phụ thân Mã Đằng hiện nay cũng là đường đường Thứ sử Lương Châu.

Tuy thân phận không bằng Trần Húc, nhưng ít nhất cũng là nhóm người đỉnh tiêm của cả Đại Kinh.

Thân phận bực này, đích nữ trong nhà cư nhiên phải đi làm thiếp cho người ta.

Thật sự cũng quá khoa trương rồi.

Đương hạ Mã Siêu bạo quát một tiếng, tay ấn nhẹ trên lưng ngựa.

Lập tức cả người liền đằng không bay lên.

Thân mình trầm xuống, liền ngồi trên chiến mã.

Trường thương trong tay ưỡn lên, liền hướng về phía Trần Húc xông tới.

Mã Siêu cực kỳ tự tin đối với võ kỹ của mình.

Tại Lương Châu, hắn là đệ nhất nhân.

Trong Lương Châu cảnh nội không ai là địch thủ quá mười hiệp.

Ngay cả những tên ngoại tộc kia, chỉ cần hắn xuất chinh thì đều vọng phong nhi đào.

Lần này hắn dùng ra là thương pháp sở trường của hắn.

Thương pháp này là tổ tiên truyền xuống, Mã gia thương pháp truyền từ Mã Viện.

Tổ tiên Phục Ba tướng quân Mã Viện chính là dựa vào bộ Mã gia thương pháp này sấm hạ hách hách uy danh.

Hiện nay hắn chưa đến hai mươi tuổi liền đem Mã gia thương pháp triệt để luyện thành.

Hắn tự tin dựa vào bộ Mã gia thương pháp này có thể sấm hạ uy danh còn hiển hách hơn tiên tổ.

Hiện tại hắn dùng ra chính là thức thứ nhất trong bộ Mã gia thương pháp.

Thức này là cơ sở của cả bộ thương pháp, cũng là tổng cương.

Mã Siêu có một con chiến mã thượng đẳng.

Khi chạy, tốc độ tự nhiên cực nhanh.

Trong nháy mắt Mã Siêu liền đến trước mặt Trần Húc.

Trường thương trong tay mạnh mẽ phát lực.

Trường thương hóa thành một đạo lưu quang hướng về phía Trần Húc đập xuống.

Trần Húc mày hơi nhíu lại.

Bá Vương Thương trong tay khẽ run lên, liền chặn lại một thương của Mã Siêu.

Hắn mới bất đắc dĩ than nói: Mã Mạnh Khởi, ta kính ngươi là một hán tử, Mã Vân Lộc đối với một thân thương pháp của ngươi cũng tôn sùng đầy đủ.

Ta vốn tưởng rằng hôm nay ta có thể hảo hảo chiến một trận.

Nhưng hiện nay Bản vương lại thất vọng a.

Nếu ngươi chỉ có thực lực bực này thì ta khuyên ngươi bỏ đi thôi.

Ta có thể minh minh bạch bạch nói cho ngươi biết, ngươi không phải đối thủ của Bản vương.

Mã Siêu nghe vậy đại nộ.

Hắn lãng thanh quát: Vừa rồi một thức kia chỉ là vì ta sợ ngươi không tiếp nổi nên mới xuất thủ thăm dò một phen.

Nhưng hiện nay đã không biết điều như vậy, thế thì đừng trách ta.

Nói xong, khí thế trên người hắn mạnh mẽ tăng lên.

Trần Húc nhìn biến hóa của Mã Siêu, trong lòng không khỏi thầm khen một tiếng.

Mã Siêu không hổ là nhân vật có hách hách uy danh cuối thời Hán.

Dưới tay quả nhiên có vài phần bản lĩnh.

Quang quang hiện tại hiển lộ ra thực lực liền khá bất phàm.

Mã Siêu là một trong số ít những người truy đuổi Tào Tháo phải

chạy trốn.

Tào Tháo trong tiến trình nguyên bản vì trốn tránh Mã Siêu truy sát mà phải cắt râu vứt áo, tương đương chật vật.

Trong lòng Trần Húc đối với Mã gia thương pháp cũng nhiều thêm vài phần hiếu kỳ.

Trước đó hắn đã thấy qua Mã gia thương pháp trên người Mã Vân Lộc.

Chỉ là khiến hắn khá thất vọng là Mã gia thương pháp trên người Mã Vân Lộc rõ ràng không phải chính tông.

Hắn cũng từng hỏi Mã Vân Lộc vấn đề này.

Đáp án nhận được là Mã gia thương pháp chính tông truyền nam không truyền nữ.

Mã Siêu cả người lần nữa hướng về phía Trần Húc xông tới.

Trong lòng đối với Trần Húc cũng kinh thán.

Trước đó nghe nói Trần Húc thực lực kinh người, đem đệ nhất võ tướng Đại Kinh là Lữ Bố đâm chết dưới thương.

Lúc đó hắn cho rằng hết thảy chẳng qua là người khác thổi phồng mà thôi.

Nhưng hiện nay mới phát hiện tên Trần Húc này thật sự có bản lĩnh.

Lần này Mã Siêu đem chiêu lợi hại nhất của Mã gia thương pháp dùng ra.

Chiêu này là tuyệt học Mã gia thương pháp, bình thường căn bản sẽ không động dụng.

Mã gia thương pháp chân chính cường đại ở chỗ sự liên động

giữa thương pháp với ngựa và người.

So với Mã Siêu mà nói, khi bộ chiến và khi sử dụng thương pháp trên ngựa, uy lực hoàn toàn không thể so sánh nổi.

Chương 461

Chiêu tuyệt học này liền có thể đem sức mạnh chiến mã hóa nhập vào trong thương pháp, khiến cho uy lực thương pháp đại tăng.

Đạp, đạp.

Chiến mã phi lược.

Trong nháy mắt liền đã đến trước người Trần Húc.

Lập tức Mã Siêu kẹp bụng ngựa.

Chiến mã dưới háng phảng phất có linh tính, mạnh mẽ gia tốc.

Dựa vào sự gia tốc này, Mã Siêu thương tùy thân chuyển, trường thương trong tay ưỡn lên, mạnh mẽ đâm ra.

Một thương này uy lực vô thất.

Đem cỗ kình đạo gia tốc vừa rồi của chiến mã hoàn toàn hóa nhập vào trong trường thương.

Dựa vào một thương này, hắn từng đánh bại đệ nhất cao thủ ngoại tộc lúc bấy giờ.

Trường thương hoa phá hư không.

Một đạo tiếng rít chói tai theo đó truyền đến.

Trong nháy mắt, trường thương liền đến trước mặt Trần Húc.

Trong mắt Trần Húc lưu lộ ra vài phần tiếu ý.

Đối với một thương trước mắt này hắn khá cảm thấy hứng thú.

Lúc này hắn nhìn ra ảo diệu của một thương này.

Trong miệng lẩm bẩm: Thú vị.

Thật thú vị.

Bản vương tung hoành nhiều năm, thật sự chưa từng thấy qua thương pháp bực này.

Thương pháp có thể tận dụng triệt để sức mạnh của chiến mã như thế này thực sự ít lại càng ít.

Trần Húc nghĩ vậy, Bá Vương Thương trong tay mạnh mẽ đâm về phía trước.

Nhanh.

Nhanh đến khó tin.

Rõ ràng Bá Vương Thương mới vừa ra tay nhưng lại hậu phát tiên chí.

Phảng phất phá vỡ không gian cách trở, trực tiếp xuất hiện ngay trước người Mã Siêu.

Tâm thần Mã Siêu rùng mình.

Cả người lông tóc dựng đứng.

Thiên sinh mẫn duệ đối với nguy hiểm khiến hắn biết được sự khủng bố của một thương trước mắt.

Mã Siêu hét lên một tiếng chói tai.

Trong khoảnh khắc đối mặt với nguy hiểm, toàn bộ tiềm năng trong cơ thể hắn đều bùng nổ.

Trường thương trong tay, uy lực kia lại lần nữa bạo tăng một đoạn.

Đang.

Một tiếng kim loại va chạm vang lên.

Đồng thời, một luồng khí kình cuồng mãnh hướng về bốn phía

khuếch tán.

Trong chốc lát, đất đá trên mặt đất bắn tung tóe khắp nơi.

Một luồng khí kình vô hình dũng mãnh tràn ra xung quanh.

Mã Siêu chỉ cảm thấy trong lòng lạnh buốt.

Sau một khắc, trường thương của Trần Húc liền dừng lại ngay trước ngực hắn.

Kinh hãi.

Mã Siêu cả người đều kinh hãi.

Hắn không ngờ, cư nhiên lại bại.

Chỉ mới một chiêu, liền bại.

Bại một cách triệt để như vậy.

Điều thực sự khiến Mã Siêu cảm thấy khủng bố chính là hắn không chỉ bại, mà là cách hắn bại.

Trường thương của Trần Húc dừng lại vững vàng ngay trước ngực hắn.

Mũi thương kia cách ngực chỉ có vài tấc.

Nếu lại tiến thêm vài tấc nữa, hắn liền phải bỏ mạng dưới trường thương.

Điểm này mới là đáng sợ nhất.

Khi trường thương áp sát thân thể, Trần Húc có thể thu tay lại, liền có nghĩa là Trần Húc căn bản không có dùng toàn lực.

Hoặc là, dưới tình huống hiện tại, chỉ trong một chiêu, Trần Húc có thể thu phát tùy tâm.

Thực lực này, quả thực đáng sợ.

Trần Húc thản nhiên nhìn Mã Siêu, nói: Thế nào.

Mạnh Khởi, có phục không.

Phục.

Mã Siêu hừ lạnh một tiếng, nói, Nằm mơ.

Thân là truyền nhân kiệt xuất nhất của Mã gia đương đại, làm sao có thể dễ dàng phục người khác.

Phụ thân từng nói hắn là người có hy vọng vấn đỉnh Đệ nhất võ tướng Đại Hán nhất.

Hắn cũng thực sự nhìn thấy hy vọng.

Bây giờ, Mã gia thương pháp của hắn đã luyện đến cực hạn.

Hắn tin tưởng, nương tựa vào Mã gia thương pháp, hắn có thể sáng tạo ra huy hoàng mới.

Mã Siêu bạo hống một tiếng.

Mã Hưu trong lòng hoảng hốt.

Hắn đối với huynh trưởng cực kỳ kính phục.

Một phần kính phục này là do huynh trưởng hắn từng đao từng thương đánh ra.

Đương nhiên, không phải đánh người mình, mà là đánh dị tộc.

Lương Châu nằm ở biên thùy Đại Hán, quanh năm có ngoại tộc quấy nhiễu.

Nhưng hiện nay, ngoại tộc Lương Châu đã an phận rất lâu.

Chương 462

Cứu nguyên nhân, chính là vì ngoại tộc đã sợ.

Bị giết đến sợ.

Bị huynh trưởng Mã Siêu của hắn, dẫn theo Lương Châu tinh nhuệ, triệt để giết đến sợ.

Mã Siêu ở Lương Châu, ở trong mắt ngoại tộc, đó hệt như nhân vật Chiến Thần.

Một Mã Siêu như vậy, cư nhiên bại.

Chỉ mới một chiêu đã bại.

Chuyện này nếu truyền ra ngoài, chỉ sợ trong cảnh nội Lương Châu, không ai dám tin.

Nhưng hiện nay, sự tình rõ ràng rành mạch bày ra trước mắt hắn.

Hắn cả người đều cứng đờ tại chỗ, hồi lâu không có hoàn hồn.

Trần Húc thản nhiên nhìn Mã Siêu, lập tức khóe miệng hiện lên một nụ cười, nói: Đã không phục, vậy thì tiếp tục đi.

Dứt lời, Bá Vương Thương trong tay thu lại.

Mã Siêu nghe lời Trần Húc, trái tim đập mạnh một cái.

Đây là sự tự tin bực nào.

Nhưng ngay sau đó, hắn liền cảm nhận được một cỗ khinh thị.

Không.

Hắn ở trong lòng cuồng hống.

Sự kiêu ngạo bẩm sinh khiến hắn căn bản không tin tưởng hết thảy trước mắt.

Ngửa mặt lên trời gầm thét một tiếng, trong tiếng gầm giận dữ, chiến mã dưới háng cũng theo đó dựng đứng lên.

Chiến mã phảng phất cảm nhận được sự không cam lòng trong lòng Mã Siêu.

Nó há to mồm, phát ra một tiếng cuồng hống.

Bành.

Hai vó ngựa rơi xuống đất.

Ngay sau đó, chiến mã mạnh mẽ hướng về phía trước lao ra.

Trên thân thể Mã Siêu, một cỗ chiến ý bắt đầu sôi trào.

Trường thương trong tay mạnh mẽ hướng về phía Trần Húc đâm xéo xuống.

Mã Siêu trời sinh thích chiến đấu.

Trong nhiều năm chiến đấu với ngoại tộc, hắn cũng mài giũa ra một bộ kỹ năng chiến đấu hoàn chỉnh.

Hiện nay, tất cả hết thảy, toàn bộ đều dung nhập vào trong một chiêu này.

Hắn có thể cảm nhận rõ ràng, một thương này sẽ đột phá gông cùm xiềng xích hiện nay, đạt đến một cái cảnh giới hoàn toàn mới.

Một cái cảnh giới từ trước tới nay chưa từng đạt tới.

Mắt thấy trường thương đã đến trước người Trần Húc, trên mặt hắn lộ ra một tia vui mừng.

Trần Húc nhìn một thương trước mắt, không khỏi khẽ ồ lên một tiếng.

Một thương này, quả thực có chút bất ngờ.

Mã Siêu cư nhiên có thể đạt tới trình độ bực này.

Cảnh giới này của Mã Siêu, trong những nhân vật hắn quen biết, không có mấy người đạt tới.

Lữ Bố từng bị chém dưới thương, đương nhiên là một người.

Triệu Vân là một người.

Điển Vi cũng có thể tính là một, chỉ là Điển Vi lợi dụng thân thể và bản năng chiến đấu nhiều hơn.

Những người còn lại, hắn chưa từng thấy ai đạt tới cảnh giới này.

Hiện nay, cái tên Mã Siêu này cư nhiên ở trước mặt hắn đột phá.

Thiên tư quả thực bất phàm.

Thảo nào Mã Siêu trong quỹ tích lịch sử ban đầu, cư nhiên có thể đạt tới trình độ kia.

Nhưng một thương này dùng để đối phó hắn, vẫn còn kém một chút.

Trần Húc vung Bá Vương Thương trong tay mạnh mẽ nghênh đón.

Đang.

Hai thanh trường thương va chạm vào nhau.

Một luồng kình phong cuồng mãnh hướng về bốn phía tập kích bất ngờ.

Những người quan chiến ở xa xa, từng người đều cảm nhận được áp lực, toàn bộ hướng về phía sau thối lui.

Mãi cho đến khi lui ra mấy chục bước mới dừng lại, hướng về trong sân nhìn lại.

Sau đó, một màn trước mắt khiến Mã Thiết cả người lần nữa ngây ra như phỗng tại chỗ.

Chỉ thấy trong sân, Trần Húc hoành thương lập mã, ngạo nhiên

đứng đó.

Trường thương trong tay lại vững vàng dừng lại trước mặt Mã Siêu.

Một thương này, cùng một thương ban nãy giống nhau như đúc.

Cùng một dạng phương thức thu vĩ, cùng một dạng lơ lửng trước ngực Mã Siêu.

Mã Siêu trong lòng kinh hãi.

Vừa rồi hắn còn đang vì đột phá mà kinh hỉ.

Nhưng chỉ mấy cái hô hấp, liền bị Trần Húc đánh bại.

Hơn nữa, là phương thức đánh bại giống hệt lần trước.

Điều này làm hắn có chút không cách nào tiếp nhận.

Trường thương vững vàng dừng lại trước ngực, rõ ràng cho thấy Trần Húc vẫn còn lưu lại dư lực.

Không.

Hắn không cam lòng ngửa mặt lên trời gầm thét.

Ngay sau đó, chiến ý trên người lần nữa sôi trào.

Triệu Vân nhìn một màn trước mắt, trong lòng cũng hâm mộ.

Mã Siêu, một tay thương thủ tuyệt thế.

Chương 463

Chỉ sợ trong cảnh nội Đại Hán, người có thể cùng Mã Siêu đánh đồng không nhiều.

Triệu Vân nhìn đến mức hai mắt tỏa sáng.

Hắn từ trên người Mã Siêu nhìn thấy được chiến ý.

Chiến ý vô cùng.

Đây cũng là thứ hắn khiếm khuyết.

Tâm thái của hắn quá bình hòa.

Bình hòa đến mức không giống một võ giả.

Hắn trong lòng hiểu rõ, nếu có được chiến ý như Mã Siêu, như vậy hắn tất nhiên có thể vấn đỉnh Đệ nhất Đại Hán.

Đương nhiên.

Cái đệ nhất này không tính Trần Húc ở bên trong.

Ở nơi này, võ giả Đại Hán có thể chia làm hai loại.

Một loại là Trần Húc.

Một loại khác là phần còn lại.

Trần Húc vững vàng áp bọn hắn một đầu.

Hắn chỉ có thể vấn đỉnh đệ nhất trong số những người còn lại.

Theo tiếng gầm thét của Mã Siêu, hắn lại lần nữa ưỡn thương công kích.

Trần Húc phát hiện, uy lực một thương này cư nhiên lại tăng lên.

Hắn triệt để có hứng thú.

Nhân vật như vậy, nếu có thể đánh phục, mới thực sự có cảm giác thành tựu.

Lúc này hắn cũng không vội, cũng ưỡn thương nghênh đón.

Nửa canh giờ sau.

Trần Húc thản nhiên nhìn Mã Siêu nói: Thế nào.

Mạnh Khởi, đã phục chưa.

Mã Siêu thượng khí không tiếp hạ khí nhìn Trần Húc.

Hắn triệt để mệt mỏi.

Thực lực liên tục không ngừng tăng lên khiến cả người hắn mệt mỏi vô cùng.

Nhưng hắn không buông tha.

Sự kiêu ngạo trời sinh khiến hắn không nguyện buông tha.

Lúc này, hắn lần nữa bạo hát một tiếng, lập tức thân hình như điện, hướng về phía Trần Húc lao đến.

Một vòng chiến đấu mới lại bắt đầu.

Trần Húc thản nhiên cười, lần nữa nghênh đón.

Nửa canh giờ sau.

Trần Húc thản nhiên cười, nhìn Mã Siêu hỏi: Mạnh Khởi, hiện tại thế nào.

Mã Siêu gắt gao cắn răng.

Trong lòng không cam lòng.

Nhưng hắn mệt mỏi.

Thật sự quá mệt mỏi.

Một trận chiến đấu này mệt hơn bất kỳ lúc nào trước đây.

Còn mệt hơn cả lần hắn thâm nhập hậu phương ngoại tộc, mang theo năm trăm kỵ binh dưới trướng không ngừng chém giết.

Cũng sau lần đó, ngoại tộc thần phục.

Nhưng hiện nay, hắn lại phải thần phục trước mặt người này sao.

Không.

Không phục.

Lúc này, hắn lần nữa ưỡn thương vọt lên.

Lại nửa canh giờ sau.

Trên trán, trên người Mã Siêu toàn bộ đều là mồ hôi.

Y phục của hắn toàn bộ đều bị mồ hôi thấm ướt.

Hắn triệt để mệt mỏi.

Mã Hưu có chút đau lòng nói: Ca, là Tống Vương.

Chúng ta liền nhận làm chủ cũng không có quan hệ gì.

Mã Siêu muốn bác bỏ lại.

Nhưng không biết vì sao, lời nói không ra khỏi miệng.

Bất tri bất giác, tuy rằng mạnh miệng không thừa nhận, nhưng dưới đáy lòng hắn, đã phục.

Hắn bất đắc dĩ thở dài một tiếng, lập tức xoay người xuống ngựa, đối với Trần Húc thi lễ thật sâu nói: Mã Siêu bái kiến Chúa công.

Trần Húc đại hỉ.

Hắn bước lên hai bước, đỡ Mã Siêu dậy, lúc này mới cao giọng cười nói: Mạnh Khởi không cần khách khí như thế.

Có Mạnh Khởi tương trợ, trận chiến Viên Thiệu, bản vương thắng chắc rồi.

Nghe lời Trần Húc, trong mắt Mã Siêu lộ ra vẻ hưng phấn, hỏi: Chúa công, chiến tranh với Viên Thiệu.

Không sai.

Trần Húc gật đầu nói, Chẳng lẽ Mạnh Khởi không biết.

Việc này quả thực không biết.

Mã Siêu lắc đầu.

Trần Húc trong lòng hiểu rõ, nói: Có lẽ trước đó các ngươi vẫn luôn ở trên đường nên mới không nhận được tin tức.

Trận chiến giữa ta và Viên Thiệu đã bách tại mi tiệp gần ngay trước mắt.

Thời gian chân chính khai bạt cũng ngay tại mấy ngày này.

Thế nào, Mạnh Khởi có hứng thú tham gia không.

Mã Siêu hai mắt tỏa sáng, nhìn chằm chằm Trần Húc, lập tức thi lễ thật sâu nói: Chúa công, Mã Siêu thỉnh cầu xuất chiến.

Tốt.

Trần Húc thản nhiên cười, nói, Vậy liền như ngươi mong muốn.

Mã Siêu nghe vậy, không khỏi đại hỉ.

Cũng tại thời điểm này, một đạo thanh âm hệ thống vang lên trong đầu Trần Húc.

Đinh, chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ, đạt được nhiệm vụ tưởng thưởng: Tây Lương Tinh Kỵ dưới trướng Mã Siêu năm ngàn người.

Mã Siêu trung thành độ + 100.

Năm ngàn Tây Lương Tinh Kỵ, trong vòng nửa khắc, sẽ xuất hiện trước mặt túc chủ.

Nghe cái này, Trần Húc không khỏi đại hỉ.

Mã Siêu dẫn theo năm ngàn người dưới trướng sáng tạo ra giai tích không nhỏ.

Lúc đánh Tào Tháo đến cắt râu vứt áo bỏ chạy, thủ hạ hắn cũng mang theo Tây Lương Tinh Kỵ.

Cũng từ lúc đó, một đội Tây Lương Tinh Kỵ liền danh chấn toàn bộ Đại Hán.

Chương 464

Vốn tưởng rằng hệ thống cho cái này đã rất ra sức rồi.

Nhưng không ngờ, hệ thống lại cho thêm một kinh hỉ.

Đinh, chúc mừng túc chủ thành công chiêu mộ Mã Siêu, hoàn thành nhiệm vụ tiệt hồ Lưu Bị.

Chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ tiệt hồ Lưu Bị, đạt được Huyền Giáp Quân bốn ngàn người.

Bốn ngàn Huyền Giáp Quân, trong vòng nửa canh giờ, sẽ xuất hiện trước mặt túc chủ.

Huyền Giáp Quân.

Cư nhiên là Huyền Giáp Quân.

Huyền Giáp Quân là một đội bộ đội tinh nhuệ dưới trướng Lý Thế Dân.

Vào thời Đường, có thể nói là uy danh hiển hách.

Sở dĩ đặt tên là Huyền Giáp Quân, nguyên nhân chính là vì trên người những kỵ binh này, mỗi một người đều mặc một loại áo giáp sắt màu đen.

Những áo giáp sắt này gọi là Huyền Giáp, đội quân này cũng bởi vậy được đặt tên là Huyền Giáp Quân.

Huyền Giáp Quân này là một đội trọng giáp kỵ binh danh xứng với thực, từng sáng tạo ra tình huống mấy ngàn người đối đầu với hơn mười vạn quân Hạ.

Lý Thế Dân càng là dựa vào một ngàn Huyền Giáp Quân, đại phá đại quân Vương Thế Sung, quang đương trường chém giết liền chém

giết hơn sáu ngàn người.

Trong toàn bộ lịch sử cổ đại, chiến đấu lực của Huyền Giáp Quân cũng có thể xếp vào hàng top 3.

Trần Húc không khỏi hưng phấn.

Có được một đội quân đội như vậy, thực lực lại sẽ mạnh hơn không ít.

Hắn nhìn về phía Mã Siêu nói: Mạnh Khởi, nếu đã có ý tham gia đại chiến với Viên Thiệu, lại há có thể không có quân đội của mình.

Như vậy đi, ngươi liền độc lĩnh một quân năm ngàn người, thế nào.

Mã Siêu ngẩn ra.

Không ngờ Trần Húc lại để hắn độc lĩnh một quân.

Tốc độ này cũng quá nhanh đi.

Hắn nhìn chằm chằm Trần Húc, hồi lâu mới nói: Như thế, đa tạ Chúa công.

Không sao.

Trần Húc thản nhiên cười.

Lúc này mới nhìn về phía Mã Hưu bên cạnh nói: Không biết ngươi định thế nào.

Lúc này Mã Siêu đều đầu hàng, Mã Hưu tự nhiên không có dị nghị.

Hắn đối với Trần Húc cung kính cúi người nói: Mã Hưu bái kiến Chúa công.

Trần Húc gật đầu cười nói: Tốt.

Đúng lúc này, một trận tiếng vó ngựa vang lên.

Tiếng vó ngựa càng lúc càng vang dội.

Mọi người không khỏi tề tề ngẩn ra.

Nơi này chính là cửa phủ Châu Mục.

Bình thường căn bản không có khả năng có quân đội đến đây, trừ khi là thời chiến.

Hiện nay lại không có chiến đấu, sao lại có kỵ binh bộ đội đến.

Trần Húc nhíu mày.

Hắn nghĩ đến một khả năng.

Lúc này có thể đến đây, tất nhiên là đội quân kia đi.

Triệu Vân bước lên một bước, chắn trước mặt Trần Húc.

Trần Húc lại thản nhiên cười nói: Tử Long, không sao.

Đội quân này hẳn là bộ đội ta hứa hẹn cho Mạnh Khởi.

Hả.

Mấy người tại trường đều ngẩn ra.

Không ngờ Trần Húc sẽ nói như thế.

Ngay cả Triệu Vân cũng ngây ra tại chỗ.

Lúc này, tiếng vó ngựa càng lúc càng gần.

Sau một khắc, đạp, đạp.

Một đội quân đội xuất hiện trước mặt mọi người.

Một đội kỵ binh.

Nhìn thấy đội kỵ binh này, Mã Siêu cả người đều ngây ngẩn.

Giản trực không dám tin vào mắt mình.

Đội kỵ binh này, nhìn trang phục, không phải chính là Tây Lương

Tinh Kỵ dưới trướng hắn sao.

Nhưng vì sao lại xuất hiện ở đây.

Hắn nhìn về phía Trần Húc nói: Chúa công, chuyện này là sao.

Trần Húc thản nhiên cười nói: Đây chính là thứ Bản vương đáp ứng tặng cho Mạnh Khởi, để ngươi độc lĩnh một quân kia.

Dứt lời, đội quân đội kia đã đến trước mặt Trần Húc.

Người đi đầu dẫn đầu xuống ngựa, đối với Trần Húc củng thủ thi lễ nói: Bái kiến Chúa công, mạt tướng suất lĩnh năm ngàn Tây Lương Tinh Kỵ đến.

Phía sau hắn, năm ngàn Tây Lương Tinh Kỵ tề tề xoay người xuống ngựa, đồng thanh đối với Trần Húc củng thủ thi lễ nói: Thuộc hạ bái kiến Chúa công.

Tốt.

Trần Húc tiến lên, đỡ người đi đầu dậy, lúc này mới cao giọng cười nói, Sau ngày hôm nay, các ngươi liền quy về Mã Siêu Mạnh tướng quân thống lĩnh.

Bọn họ lúc này mới tề tề đối với Mã Siêu chắp tay nói: Bái kiến Mã tướng quân.

Đối với đội quân trước mắt này, Mã Siêu quá thích.

Đây chính là một đội Tây Lương Tinh Kỵ.

Từ nhỏ hắn tiếp xúc chính là Tây Lương Tinh Kỵ.

Cũng bởi vậy, hắn đối với Tây Lương Tinh Kỵ quen thuộc nhất.

Cũng biết rõ nhất nên làm thế nào để phát huy uy lực Tây Lương Tinh Kỵ đến mức tối đa.

Lúc này, hắn đối với Trần Húc thi lễ thật sâu nói: Đa tạ Chúa công

hậu ái, mạt tướng vạn tử bất từ.

Trần Húc thản nhiên cười nói: Không sao.

Sau đó, Mã Siêu liền dẫn theo năm ngàn Tây Lương Tinh Kỵ hưng phấn rời đi.

Triệu Vân thấy sự tình nơi này đã xong, liền cũng định rời đi.

Trần Húc lại đưa tay, nói: Tử Long, đừng vội.

Chuyện ta vừa nói còn chưa xong đâu.

Trong lúc nói chuyện, hắn kéo Triệu Vân, câu được câu không bắt đầu trò chuyện.

Triệu Vân tuy rằng trong lòng nghi hoặc, nhưng cũng vui vẻ tiếp nhận.

Nguyên nhân căn bản là vì trong lúc giao đàm với Trần Húc, hắn có thể học được không ít thứ.

Chỉ là, điều làm hắn khá kinh ngạc là Trần Húc đang trò chuyện lại đưa ra một vấn đề.

Chỉ thấy Trần Húc nhìn về phía Triệu Vân nói: Tử Long, nếu có một đội kỵ binh còn mạnh hơn cả Bạch Mã Nghĩa Tòng, để ngươi thống lĩnh, ngươi có nguyện ý không.

Kỵ binh mạnh hơn cả Bạch Mã Nghĩa Tòng.

Triệu Vân có chút không hiểu, nói: Chúa công, người nói là Hổ Báo Kỵ.

Trần Húc lắc đầu nói: Hổ Báo Kỵ do Thái Sử Từ thống lĩnh thì khá phù hợp hơn.

Triệu Vân nhíu mày nói: Vậy Chúa công nói là Phi Hùng Quân.

Phi Hùng Quân.

Trần Húc lắc đầu nói, Cái này cũng không phải.

Cũng không phải.

Triệu Vân nghe vậy ngẩn ra.

Nói thật, Triệu Vân quả thực nghĩ không ra là kỵ binh nào.

Trần Húc thản nhiên cười nói: Tử Long, một lát nữa sẽ có một đội Huyền Giáp Quân đến.

Chiến lực của đội Huyền Giáp binh này chỉ sợ trong tất cả các bộ đội của ta đều có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Bản vương cảm thấy đội kỵ binh này do ngươi thống lĩnh tương đối phù hợp, không biết ngươi có cố ý không.

Triệu Vân hướng về phía Trần Húc thi lễ thật sâu nói: Đa tạ Chúa công hậu ái, mạt tướng nguyện ý.

Chỉ là, không biết Bạch Mã Nghĩa Tòng kia của ta, Chúa công chuẩn bị giao cho ai thống lĩnh.

Trần Húc thản nhiên cười nói: Vậy trong lòng ngươi có nhân tuyển thích hợp không.

Theo ý kiến của Tử Long, cảm thấy người nào thống lĩnh sẽ tương đối phù hợp.

Triệu Vân cười khẽ một tiếng nói: Chúa công, ta cho rằng Từ Hoảng tương đối phù hợp.

A.

Trần Húc hơi có chút kinh ngạc.

Quả thực không ngờ Triệu Vân cư nhiên sẽ đề cử Từ Hoảng.

Triệu Vân chủ động giải thích nói: Chúa công, Công Minh ngộ tính cực cao.

Chương 465

Giống như trước đó hắn không quen dùng thương pháp, nhưng trong thời gian ngắn đã đem thương pháp ta dạy học được sáu bảy phần.

Tốc độ bực này cực kỳ không tệ.

Còn về phương diện thống binh, ngộ tính của Công Minh cũng tương đương không tệ.

Trong khoảng thời gian đi theo ta, hắn liền có sở lĩnh ngộ.

Ta thấy hắn đối với việc thống soái Bạch Mã Nghĩa Tòng tương đối có hứng thú, liền tranh thủ thời gian dạy một chút.

Nhưng làm ta không ngờ là Công Minh đem những gì ta dạy đều học được thất thất bát bát.

Đã như vậy, ta dứt khoát đem yếu lĩnh thống soái Bạch Mã Nghĩa Tòng toàn bộ đều dạy cho Công Minh.

Nghe Triệu Vân nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, Trần Húc nhìn Từ Hoảng ở xa xa một chút.

Lúc này, Từ Hoảng đang vác trường thương của Trần Húc, trò chuyện không ngừng với Mã Hưu.

Thời gian ngắn như vậy, Từ Hoảng liền cùng Mã Hưu quan hệ giao hảo, cũng có chút ngoài dự liệu của Trần Húc.

Hắn vẫy vẫy tay với Từ Hoảng.

Từ Hoảng ngẩn ra, rất nhanh liền đối với Mã Hưu ôm quyền nói: Mã Hưu, lát nữa ta lại tán gẫu, Chúa công đang gọi ta kìa.

Nói xong, hắn liền hướng về phía Trần Húc chạy tới.

Từ xa liền đối với Trần Húc ôm quyền nói: Chúa công, ngài có việc gì cứ việc phân phó.

Trần Húc thản nhiên cười nói: Công Minh, không ngờ ngươi cư nhiên có thể được Tử Long khen ngợi như thế.

Không tệ.

Tương đương không tệ.

A.

Từ Hoảng rõ ràng có chút trở tay không kịp, gãi gãi đầu nói: Cái này mà.

Lập tức, hắn nhìn về phía Triệu Vân nói: Đa tạ Tử Long tướng quân.

Triệu Vân cao giọng cười nói: Không sao, ta chẳng qua là nói thật mà thôi.

Tâm tình Từ Hoảng rõ ràng không tệ.

Nhưng lập tức hắn hỏi: Chúa công, không biết người gọi ta có chuyện gì.

Trần Húc thản nhiên cười nói: Công Minh, có nguyện ý thống lĩnh Bạch Mã Nghĩa Tòng không.

A.

Từ Hoảng liên tục xua tay nói, Chúa công, Bạch Mã Nghĩa Tòng kia ở trong tay Tử Long tướng quân mới có thể phát huy ra uy lực lớn nhất.

Triệu Vân khóe miệng lộ ra một tia mỉm cười nói: Công Minh chớ vội.

Chúa công đối với ta có chỗ trọng dụng khác, như vậy, Bạch Mã

Nghĩa Tòng kia ta liền không tiện tiếp tục thống lĩnh.

Trần Húc vỗ vỗ bả vai Từ Hoảng nói: Thế nào.

Từ nay về sau, Bạch Mã Nghĩa Tòng liền giao vào trong tay ngươi, thế nào.

Từ Hoảng phảng phất có chút không dám tin tưởng nói: Chúa công, Tử Long tướng quân nói là thật sao.

Tử Long tướng quân thật sự có trọng dụng khác sao.

Không sai.

Trần Húc thản nhiên gật đầu nói, Tử Long, ta chuẩn bị đem một đội quân đội khác giao cho hắn.

Như vậy, ngươi nguyện ý thống lĩnh Bạch Mã Nghĩa Tòng không.

Nguyện ý.

Trần Húc còn chưa nói hết, Từ Hoảng liền đoạt trước trả lời.

Trong lòng hắn kích động.

Vẫn luôn đi theo bên cạnh người khác, cho dù một mình lĩnh binh cũng chỉ lĩnh quân đội bình thường.

Giống như Bạch Mã Nghĩa Tòng đẳng cấp kỵ binh tinh nhuệ này, hắn chưa bao giờ một mình thống lĩnh.

Trong khoảng thời gian này, hắn thường thường ảo tưởng có thể có một đội quân đội cường lực thuộc về mình.

Nhưng hết lần này tới lần khác đều thất vọng.

Nhưng hiện nay, không ngờ cư nhiên thật sự thành công.

Hơn nữa, thứ hắn sắp thống lĩnh lại là Bạch Mã Nghĩa Tòng.

Bạch Mã Nghĩa Tòng dưới sự thống lĩnh của Triệu Vân nghiễm nhiên là đệ nhất quân dưới trướng Chúa công.

Hiện nay, một bộ đội cường lực như vậy cư nhiên muốn giao vào trong tay hắn.

Điều này làm hắn hưng phấn đến mức khó kìm chế.

Đúng lúc này, một trận tiếng vó ngựa lại vang lên.

Triệu Vân nhìn về phía Trần Húc, trong mắt tràn đầy vẻ chờ mong.

Trần Húc thản nhiên gật đầu nói: Không sai.

Đội quân đến chính là Huyền Giáp Quân.

Oanh long long.

Tiếng vó ngựa giẫm đạp khiến mặt đất đều bắt đầu chấn động.

Mặt đất chấn động càng lúc càng kịch liệt.

Người trong phủ Châu Mục toàn bộ đều chạy ra, từng người kinh hô thất thanh.

Xảy ra chuyện gì.

Mặt đất chấn động sao lại kịch liệt như vậy.

Trong lúc mọi người đang nghị luận, một đội bộ đội hướng về phủ Châu Mục vọt tới.

Một thân huyền giáp màu đen, khi hành tiến động tác chỉnh tề như một.

Chưa tới gần Trần Húc, liền có một luồng sát khí kinh người tràn ngập.

Nhìn đội quân đội huyền y huyền giáp kia, Triệu Vân không khỏi trong lòng đại hỉ.

Hắn có thể cảm nhận được khí thế trên người đội bộ đội kia.

Rất rõ ràng.

Đội bộ đội này là một đội trọng giáp kỵ binh.

Thực lực kia phi đồng tiểu khả.

Chỉ nhìn xa xa cảm nhận, liền biết không dưới Hổ Báo Kỵ.

Đội Huyền Giáp Quân này đã đến trước mặt Trần Húc.

Lập tức, người đi đầu xoay người xuống ngựa.

Theo động tác xuống ngựa, một trận âm thanh kim loại va chạm cũng theo đó truyền ra.

Chỉ thấy hắn đối với Trần Húc thi lễ thật sâu nói: Thuộc hạ bái kiến Chúa công.

Bốn ngàn người dưới trướng cũng tề tề xoay người xuống ngựa.

Động tác của bọn họ chỉnh tề như một, phảng phất như cùng một người.

Tiếng tinh thiết giao kích trên người bốn ngàn người hội tụ lại một chỗ.

Lập tức bốn ngàn người tề tề đối với Trần Húc thi lễ thật sâu nói: Thuộc hạ, Huyền Giáp Quân Thiên phu trưởng Thúc Bảo, bái kiến Chúa công.

Trần Húc thản nhiên gật đầu nói: Mọi người đều đứng dậy đi.

Lập tức, hắn nhìn về phía Triệu Vân bên cạnh nói: Tử Long, cảm giác đội Huyền Giáp Quân này thế nào.

Triệu Vân gật đầu nói: Ta có thể cảm nhận được, năng lực công kiên chính diện của đội trọng giáp kỵ binh này cực kỳ xuất sắc.

Chỉ sợ so với Hổ Báo Kỵ cũng kẻ tám lạng người nửa cân.

Trần Húc thản nhiên cười nói: Tử Long, đó chỉ là vì ngươi chưa thâm nhập tìm hiểu thôi, nếu thâm nhập tìm hiểu, ngươi sẽ phát hiện

năng lực tác chiến chính diện của đội Huyền Giáp Quân này kỳ thực mạnh hơn Hổ Báo Kỵ không ít.

Lời này vừa nói ra, trong mắt Triệu Vân tinh quang lấp lóe.

Đối với nhãn quang của Trần Húc, hắn tự nhiên là tin tưởng.

Vô số thực tiễn chứng minh nhãn quang của Trần Húc chưa bao giờ nhìn lầm.

Hắn gật đầu nói: Như thế, đội tinh nhuệ này đích xác không hổ là vương bài chi sư.

Chỉ tiếc, nếu ta thống lĩnh đội Huyền Giáp Quân này, chỉ sợ căn bản không cách nào đột tập.

Trần Húc nghe vậy cười.

Triệu Vân thấy thế có chút không hiểu.

Lại nghe Huyền Giáp Quân Thiên phu trưởng Thúc Bảo bước lên một bước nói: Bẩm Chúa công, bẩm Tử Long tướng quân, Huyền Giáp Quân ta cũng có thể giống như khinh kỵ, đi gấp mấy trăm dặm.

Lời này vừa nói ra, Triệu Vân ngẩn người.

Hắn lắc đầu nói: Thúc Bảo, đừng nói giỡn.

Trọng giáp kỵ binh lại có thể như khinh giáp kỵ binh đi gấp mấy trăm dặm.

Trừ phi Huyền Giáp đều có thể tháo dỡ.

Hắn vừa nói vừa cười.

Lại thấy Thúc Bảo gật đầu nói: Tử Long tướng quân quả nhiên lợi hại, nói trúng tim đen.

Chương 466

Không sai.

Áo giáp và mã giáp của Huyền Giáp Quân ta đều có thể tháo dỡ.

Nếu thời điểm cần thiết, chúng ta liền có thể đem Huyền Giáp và mã giáp tháo xuống, liền có thể chạy gấp.

Sao có thể.

Triệu Vân vẻ mặt không dám tin nhìn Thúc Bảo, lập tức lại quay đầu nhìn về phía Trần Húc.

Trần Húc thản nhiên gật đầu.

Điểm này đời sau có tương quan ghi chép.

Huyền Giáp Quân trong chiến dịch truy kích Lưu Vũ Chu, ngày đêm đi gấp hai trăm dặm.

Điều này đầy đủ chứng minh, Huyền Giáp Quân không chỉ năng lực công kiên chính diện xuất chúng, mà tốc độ bôn hành cũng cực kỳ khủng bố.

Trần Húc thản nhiên cười nói: Tử Long, Bản vương đã nói rồi, đội Huyền Giáp Quân trước mắt này cũng không phải trọng giáp kỵ binh bình thường.

Khi bọn hắn loại bỏ Huyền Giáp trên người, loại bỏ mã giáp trên chiến mã, liền trở thành khinh kỵ binh nhất đẳng.

Chấn kinh.

Triệu Vân cả người đều ngây ra tại chỗ.

Không ngờ đội Huyền Giáp Quân trước mắt cư nhiên khủng bố như thế.

Bình thường, kỵ binh chỉ có thể chuyên tinh một phương diện.

Ví dụ như Bạch Mã Nghĩa Tòng là khinh kỵ binh, đến đi như gió.

Khi bôn hành, tốc độ đó trong cả Đại Hán không ai có thể địch.

Nhưng có thể làm được kiêm cố cả hai phương diện thì ít lại càng ít.

Hiện nay trước mặt cư nhiên có một đội, làm hắn không thể không nảy sinh cảm khái.

Trần Húc thản nhiên cười.

Lại thấy Triệu Vân đối với Trần Húc thi lễ thật sâu nói: Chúa công, xin vụ tất đem đội Huyền Giáp Quân này giao cho ta thống lĩnh.

Ta nhất định sẽ dẫn theo đội Huyền Giáp Quân này sáng tạo ra huy hoàng thuộc về bọn họ.

Trần Húc nghe vậy, cười cười, vỗ vỗ bả vai Triệu Vân nói: Tử Long, như thế, Huyền Giáp Quân liền chính thức giao vào trong tay ngươi.

Vâng.

Triệu Vân cảm động nhìn Trần Húc, đối với Trần Húc cung kính cúi người nói, Đa tạ Chúa công hậu ái, Triệu Vân tất định cam não đồ địa, tử hậu kỷ chết mới thôi.

Trần Húc một phen đỡ Triệu Vân dậy, cao giọng cười nói: Tử Long không cần như thế.

Huyền Giáp Quân do ngươi thống lĩnh, trong lòng Bản vương cũng yên tâm.

Triệu Vân nội tâm kích động, đối với Trần Húc hành lễ xong liền vội vàng dẫn theo Huyền Giáp Quân đi.

Trần Húc biết nhất định là Triệu Vân đi tiến hành phối hợp với Huyền Giáp Quân rồi.

Tướng và bộ đội dưới trướng cần trải qua ma hợp mới có thể phát huy ra uy lực lớn nhất.

Hiện nay đại chiến với Viên Thiệu sắp đến, Triệu Vân lại chưa từng tiến hành hợp luyện với Huyền Giáp Quân.

Dưới tình huống như vậy, Triệu Vân có chút không thể chờ đợi được.

Nhìn phương hướng Triệu Vân rời đi, hắn thản nhiên cười.

Lập tức, Trần Húc xoay người hướng về hậu viện đi đến.

Đừng nói, bình thường ở cùng một chỗ với chúng nữ, hiện nay nhiều ngày không gặp, cũng có chút nhớ nhung.

Đúng lúc này, một đạo tiếng vó ngựa theo đó vang lên.

Ngay sau đó, một đạo tiếng la thân thiết ở sau lưng Trần Húc vang lên.

Phu quân.

Ta đến rồi.

Trần Húc hơi ngẩn ra, lập tức trên mặt lộ ra vài phần sắc hỷ, quay đầu nhìn lại thấy một người bạch y bạch mã từ xa phi tới.

Thân hình trên bạch mã kia khá là yêu kiều.

Nhất thời, hắn không khỏi ngẩn tại chỗ.

Đây không phải là Mã Vân Lộc sao.

Nàng sao lại tới đây.

Mã Vân Lộc cưỡi chiến mã, từ xa phi tới.

Vừa phi vừa vẫy tay với Trần Húc.

Phu quân, chờ ta một chút.

Trần Húc xoay người, khóe miệng hiện lên một nụ cười.

Mã Vân Lộc này cũng không phải là người an phận.

Ngàn dặm tìm chồng, tìm ra thói quen rồi.

Không được.

Phải dạy dỗ nàng thật tốt mới được.

Nếu không thì cũng quá vô pháp vô thiên rồi.

Lúc này, biểu tình trên mặt Trần Húc trở nên nghiêm túc.

Mã Vân Lộc lao thẳng đến trước mặt Trần Húc.

Lập tức tay nàng ấn một cái lên chiến mã, cả thân thể đằng không bay lên.

Theo sát đó, thân thể nàng xoay chuyển một vòng giữa không trung, vững vàng rơi xuống đất.

Trần Húc cả người ngây ngẩn.

Không ngờ, xuyên đến cuối thời Hán, cư nhiên có ngày được xem biểu diễn thể dục dụng cụ.

Không.

Không phải ngựa gỗ.

Là ngựa sống.

Ít nhất là tồn tại đẳng cấp cao hơn ngựa gỗ một bậc.

Mã Vân Lộc vững vàng đứng trước mặt Trần Húc, lập tức đối với Trần Húc doanh doanh thi lễ nói: Phu quân, xem thân pháp của ta, có được không.

Trần Húc trong lòng thầm khen.

Đây hoàn toàn là một bộ động tác mãn điểm.

Phối hợp với thân tư yêu kiều của Mã Vân Lộc, khiến người ta nhìn thấy cảnh đẹp ý vui.

Trên mặt hắn theo bản năng dãn ra.

Nhưng ngay sau đó, nhớ tới mục đích gõ đầu Mã Vân Lộc, hắn lại lần nữa nghiêm mặt nói: Vân Lộc, có biết sai không.

A.

Mã Vân Lộc rõ ràng không phản ứng kịp, kinh ngạc nói: Phu quân, làm sao vậy.

Có biết sai không.

Trần Húc gia trọng ngữ khí.

Lần này, Mã Vân Lộc hoảng rồi.

Nàng thay đổi dáng vẻ anh tư táp sảng trước đó, chuyển sang lộ ra một bộ dạng tiểu nữ nhân nói: Phu quân, ta, ta không chọc chàng tức giận nữa được không.

Chàng nói ra, ta nhất định sửa.

Nàng tiến lên vài bước, một phen kéo lấy cánh tay Trần Húc, nũng nịu nói: Phu quân, đừng nóng giận nữa được không.

Cẩn thận tức hỏng thân thể.

Trần Húc trong lòng than nhẹ.

Chương 467

Tiểu yêu tinh này nũng nịu thật khiến người ta khó lòng chống cự.

Lúc này, tia bất mãn dưới đáy lòng cũng triệt để biến mất không thấy.

Nhưng cân nhắc cục diện binh hoang mã loạn hiện nay, hắn ho nhẹ một tiếng, cố ý bản mặt nói: Hiện nay chiến loạn nổi lên bốn phía, phỉ hoạn thành tai.

Một nữ hài tử sao có thể đi lung tung khắp nơi.

Nếu gặp chuyện ngoài ý muốn thì biết làm sao.

Mã Vân Lộc ngẩn ra.

Nhưng ngay sau đó, trên mặt nàng lộ ra vài phần tươi cười nói: Phu quân, chàng đang quan tâm ta, đúng không.

Nàng hưng phấn vỗ tay nói: Ta biết ngay, phu quân khẳng định quan tâm ta nhất mà.

Trần Húc không khỏi khẽ thở dài.

Mã Vân Lộc này cũng thực sự quá ngây thơ rồi.

Lại thấy Mã Vân Lộc sáp đến bên người Trần Húc, thản nhiên cười nói: Phu quân, yên tâm đi.

Vương tướng quân đang ở phía sau bảo hộ ta đây này.

Hả.

Trần Húc kinh ngạc nhìn về phía Mã Vân Lộc.

Mã Vân Lộc mặt đầy ý cười nói: Vương sư ẩn tàng rất tốt.

Nếu không phải ta từ nhỏ cùng đại huynh học tập tiềm tung chi

thuật, chỉ sợ ta cũng căn bản phát hiện không được.

Không tin, chàng triều cái góc kia hô một tiếng là biết.

Trần Húc ngẩng đầu nhìn lại.

Hắn cũng có thuật tiềm tung cấp đại sư, cho nên chỉ nhìn thoáng qua liền phát hiện, tại chỗ góc kia có một người đang ẩn tàng.

Không phải Vương Việt thì còn có thể là ai.

Hắn thản nhiên cười, lúc này mới yên tâm.

Nhưng ngay sau đó, hắn khẽ quát một tiếng nói: Không được có lần sau.

Biết chưa.

Vâng.

Mã Vân Lộc điềm điềm cười.

Lập tức thân mình nàng cọ cọ về phía Trần Húc, nháy mắt nói: Phu quân, sắc trời không còn sớm, hay là ta về hậu viện trước nha.

Trần Húc trong lòng khẽ động.

Nhưng ngay sau đó, hắn gật đầu nói: Nàng đi trước đi, Bản vương một lát nữa sẽ tới.

Vâng.

Mã Vân Lộc liếc mắt đưa tình với Trần Húc, đi về phía hậu viện.

Trần Húc nhìn về phía góc Vương Việt tàng thân, thản nhiên cười nói: Thế Xương, ra đi.

Vương Việt từ trong góc đi ra, đối với Trần Húc thi lễ thật sâu nói: Chúa công.

Ân.

Trần Húc cười nói, Thời gian qua vất vả cho ngươi rồi.

Vương Việt cung kính nói: Chúa công khách khí rồi.

Những việc này đều là thuộc hạ nên làm.

Lập tức, hắn đối với Trần Húc thi lễ nói: Chúa công, nếu chủ mẫu không có việc gì, ta liền về Dự Châu trước.

Được.

Vất vả rồi.

Trần Húc chắp tay với Vương Việt.

Lập tức, Vương Việt biến mất tại góc tường.

Trong tầm mắt Trần Húc, Vương Việt dùng một loại tốc độ cực nhanh hướng về phía xa bay lướt đi.

Hắn không khỏi thầm khen một tiếng.

Thật là một kiếm khách.

Thật là một thích khách.

Xử lý xong việc này, Trần Húc liền vội vàng hướng về hậu viện đi tới.

Nhưng ngay sau đó, bước chân hắn khựng lại.

Hình như quên đem tin tức của Mã Siêu nói cho Mã Vân Lộc rồi.

Hắn nhíu mày, nói: Thôi được rồi, chuyện này mai hãy nói.

Lúc này đều chiều rồi, tự nhiên là chính sự quan trọng hơn.

Sáng sớm hôm sau, mãi cho đến giờ Ngọ, Trần Húc mới từ trong ôn nhu hương tỉnh lại.

Nhìn Mã Vân Lộc đang xụi lơ trong chăn, hắn thản nhiên cười nói: Vân Lộc, đại huynh nàng tới rồi.

A.

Mã Vân Lộc rõ ràng ngẩn ra.

Nhưng ngay sau đó, nàng lăn một vòng từ trên giường ngồi dậy nói: Phu quân, thật sự sao.

Ân.

Trần Húc thản nhiên gật đầu.

Không đánh nhau chứ.

Mã Vân Lộc vẻ mặt đầy lo lắng nói.

Nàng nói xem.

Trần Húc liếc xéo Mã Vân Lộc.

Không ngờ Mã Vân Lộc đối với đại huynh Mã Siêu cư nhiên hiểu rõ như vậy.

Chỉ thấy Mã Vân Lộc sáp đến bên người Trần Húc, trên dưới quan sát.

Hồi lâu, nàng mới phản ứng nói: Không đúng a, hôm qua ta kiểm tra rồi, phu quân không bị thương a.

Trần Húc nghe vậy, cao giọng cười nói: Cũng không nhìn xem phu quân nàng là ai, mau quan tâm đại huynh nàng đi.

A.

Mã Vân Lộc không khỏi lo lắng.

Trần Húc bất đắc dĩ, chỉ có thể ăn ngay nói thật: Yên tâm đi, đại huynh nàng không sao.

Hiện nay, hắn cũng nhận Bản vương làm Chúa công rồi.

Thật chứ.

Mã Vân Lộc có chút không dám tin nói, Đại huynh ta kiêu ngạo như vậy, sao có thể dễ dàng nhận người khác làm Chúa công.

Vậy nếu như Bản vương đem hắn đánh nằm sấp mấy chục lần thì sao.

Trần Húc thản nhiên cười.

A.

Mã Vân Lộc lần này hoảng rồi, lẩm bẩm nói: Phu quân, đại huynh ta không có việc gì chứ.

Có thể có chuyện gì.

Trần Húc không thèm để ý nói, Đại huynh nàng da dày thịt béo lắm.

Hiện tại a, nhất định đang mang theo Tây Lương Tinh Kỵ ta đưa huấn luyện rồi.

Thật vậy chăng.

Mã Vân Lộc rõ ràng yên tâm hơn không ít.

Nhưng ngay sau đó, nàng nghi hoặc nhìn về phía Trần Húc nói: Phu quân, chàng đưa cho đại huynh ta Tây Lương Tinh Kỵ.

Nhưng Tây Lương Tinh Kỵ không phải là bộ đội kỵ binh tinh nhuệ dưới trướng đại huynh ta sao.

Trần Húc thản nhiên cười nói: Đại huynh nàng lần này cô thân tới đây, vừa lúc trước đó ta liền huấn luyện năm ngàn Tây Lương Tinh Kỵ, thấy đại huynh thích hợp liền đem quyền chỉ huy năm ngàn Tây Lương Tinh Kỵ giao vào tay đại huynh.

Mã Vân Lộc cảm động, ngơ ngác nhìn Trần Húc, hồi lâu mới nói: Cám ơn chàng, phu quân.

Hả.

Trần Húc rõ ràng ngẩn người.

Chẳng lẽ Mã Vân Lộc cho rằng hắn nhìn mặt mũi nàng mới đem năm ngàn Tây Lương Tinh Kỵ giao cho Mã Siêu.

Hắn đang muốn giải thích hai câu, nhưng lời tiếp theo nói không nên lời.

Bởi vì đôi môi đỏ mọng của Mã Vân Lộc đã dán lên.

Sau đó, Trần Húc phái thân vệ gọi Mã Siêu và Mã Hưu trở về.

Mã Siêu lúc đầu khá kinh ngạc.

Hiện nay đang là lúc thống luyện binh mã, hắn phát hiện đội bộ đội Trần Húc đưa quả thực quá hợp với hắn.

Giản trực giống như do một tay hắn huấn luyện ra vậy.

Nếu không phải chiến lực của đội bộ đội này mạnh hơn bộ đội thủ hạ của hắn không ít, hắn còn tưởng Trần Húc đem đội bộ đội kia của hắn tới đây.

Cũng bởi vậy, khi chạm vào đội Tây Lương Tinh Kỵ này, hắn phảng phất như có được món đồ chơi yêu thích, cứ huấn luyện không ngừng.

Điều làm hắn không ngờ là đội Tây Lương Tinh Kỵ này cư nhiên cũng khá hợp tâm ý hắn, cư nhiên ngay cả một người kêu khổ cũng không có.

Hắn vội vàng đi vào trong phủ Châu Mục, chuẩn bị gặp xong Trần Húc liền trở về luyện binh.

Chỉ là, khi Mã Siêu đi vào bên trong phủ, cả người hắn ngây ngẩn.

Ngơ ngác nhìn khuôn mặt cười xinh đẹp trước mặt.

Đây phân minh là người hắn trằn trọc mấy ngàn dặm, tìm kiếm không ít địa phương đều phải tìm cho được.

Tam muội, Mã Vân Lộc.

Mã Vân Lộc trong lòng tuy rằng sớm có chuẩn bị, nhưng khi gặp Mã Siêu cùng Mã Hưu, trong lòng khá xúc động.

Nàng tiến lên vài bước, đối với Mã Siêu và Mã Hưu doanh doanh thi lễ nói: Gặp qua đại huynh, nhị huynh.

Mã Siêu hoàn toàn định bụng sau khi gặp Mã Vân Lộc phải quát mắng một phen.

Chương 468

Nhưng khi chân chính gặp Mã Vân Lộc, hắn lại ngay cả một câu quát mắng cũng nói không nên lời, chỉ nhu thanh hỏi: Tam muội, muội khỏe không.

Vâng.

Mã Vân Lộc gật đầu thật mạnh.

Không biết vì sao, trong mắt nàng ẩn ẩn có lệ quang lấp lánh.

Nàng cực lực áp chế xúc động muốn rơi lệ, đối với Mã Siêu nói: Đại huynh, nhị huynh, có phu quân chiếu cố, muội hết thảy đều tốt.

Sau đó, Trần Húc thản nhiên cười nói: Vào trong ngồi đi.

Tiếp theo, tự nhiên thiếu không được mọi người sướng đàm một phen.

Đương nhiên, tham gia lần tụ tiệc này tự nhiên chỉ có mấy người: Trần Húc, Mã Vân Lộc, Mã Siêu, Mã Hưu.

Rượu quá ba tuần, thức ăn năm vị.

Mã Siêu thở dài một tiếng, nhìn Mã Vân Lộc nói: Vân Lộc a, muội một tiếng không nói cứ thế bỏ đi, làm phụ thân lo lắng muốn chết.

Hừ.

Mã Vân Lộc hừ nhẹ một tiếng nói, Ông ấy mới sẽ không vì muội mà lo lắng.

Muội hiểu lầm phụ thân rồi, phụ thân vẫn luôn thương yêu muội nhất.

Mã Siêu nói, rồi sờ soạng bên hông một phen.

Sau đó, trong tay hắn xuất hiện một thanh chủy thủ, đưa cho Mã Vân Lộc nói: Vân Lộc, thanh chủy thủ này là phụ thân đưa cho muội.

Mã Vân Lộc đưa tay nhận lấy.

Tay nàng khẽ run rẩy, giống như thanh chủy thủ trước mắt là một món trân bảo hiếm có.

Trong mắt nàng ẩn ẩn có lệ quang lấp lánh.

Hồi lâu, nàng mới ngẩng đầu nhìn về phía Mã Siêu nói: Đại huynh, phụ thân khỏe không.

Ân, khỏe.

Mã Siêu gật đầu nói, nhưng lập tức lại nhẹ nhàng thở dài nói, Chỉ là phụ thân tuổi lớn rồi.

Sau lần muội rời đi, phụ thân dường như đều già đi không ít.

Lệ quang trong mắt Mã Vân Lộc càng nhiều hơn.

Nhưng ngay sau đó, Mã Siêu cười nói: Không nói chuyện phụ thân nữa, chỉ cần Vân Lộc sống tốt là được rồi.

Trần Húc vỗ vỗ lưng Mã Vân Lộc nói: Vân Lộc, chờ ta bình định Viên Thiệu, ta cùng nàng về Lương Châu thăm phụ thân nhé.

Vâng.

Mã Vân Lộc gật đầu thật mạnh.

Lập tức, nàng bổ nhào vào trong lòng Trần Húc nói: Cám ơn phu quân.

Cứ như thế qua vài ngày.

Trong mấy ngày này, tất cả võ tướng đều đang bận rộn.

Luyện binh.

Nếu không có binh để luyện thì huấn luyện võ kỹ bản thân.

Mấy ngày sau, Trần Húc mắt thấy huy hạ đều chuẩn bị không sai biệt lắm, liền cho thân vệ gọi tất cả mọi người tới.

Trong phủ Châu Mục Duyện Châu, tất cả mọi người đều tập trung đầy đủ.

Nhìn Tuân Úc và Lỗ Túc mới tới Duyện Châu, Trần Húc hài lòng cười.

Không sai.

Hắn điều Tuân Úc và Lỗ Túc từ Dự Châu tới.

Cứu nguyên nhân, chính là vì trận chiến với Viên Thiệu.

Hiện nay Duyện Châu nghiễm nhiên thành đại bản doanh cho đại chiến lần này, yêu cầu đối với các phương diện hậu cần cũng cao hơn rất nhiều.

Có Tuân Úc và Lỗ Túc tọa trấn, hắn sẽ không còn nỗi lo về sau.

Trong sảnh nghị sự.

Trần Húc nhìn mọi người tập trung đầy đủ, cao giọng cười nói: Chư vị, ba ngày sau, chúng ta binh phát Ký Châu.

Mọi người ầm ầm đáp dạ.

Đảo mắt ba ngày trôi qua.

Sáng sớm tinh mơ, Trần Húc đã dậy, lập tức hướng về phía bên ngoài đi ra.

Ngoài phủ Châu Mục, mọi người toàn bộ đều tụ tập lại một chỗ.

Nhìn thấy Trần Húc đi ra, mọi người tề tề đối với Trần Húc củng thủ thi lễ, trong miệng đồng thanh hô to: Chúa công.

Trần Húc thản nhiên cười nói: Chư vị buổi sáng tốt lành.

Triệu Vân bước lên một bước nói: Chúa công, hết thảy đều đã

chuẩn bị xong.

Tốt.

Trần Húc cao giọng cười nói, Như thế, chúng ta xuất phát đi.

Dứt lời, sớm có thân vệ dắt Xích Thố Mã tới cho Trần Húc.

Trần Húc chống tay lên lưng Xích Thố Mã, cả người liền nhảy lên ngựa.

Lập tức, hắn liền hướng về phía giáo trường đi tới.

Một lát sau, đại quân theo đó khai bạt.

Trên đường đi, bá tánh tề tụ đầu đường, trong tay xách theo các loại ẩm thực, nhiệt tình chào hỏi.

Trần Húc tuy rằng có chút tập mãi thành quen, nhưng nhìn những bá tánh nhiệt tình này, trong lòng vẫn cảm động.

Nhìn một màn trước mắt, Tào Tháo trong lòng khá không dễ chịu.

Hắn trị lý Duyện Châu hơn một năm, vẫn luôn cần cần khẩn khẩn.

Nhưng bá tánh Duyện Châu đối với hắn lại chưa từng giống như bây giờ.

Giáp đạo hoan tống.

Ngay cả tình huống nghênh đón cũng một lần đều không có.

Nhìn dáng vẻ của Tào Tháo, Tôn Kiên vỗ vỗ bả vai hắn nói: Mạnh Đức, sao thế, chưa quen à.

So với ai cũng được, nhưng ngàn vạn lần đừng so với Chúa công.

Chúa công trời sinh là để đả kích chúng ta.

Tào Tháo gật đầu thật mạnh.

Lập tức, hắn nhìn Tôn Kiên một cái nói: Văn Đài, ngươi bị đả kích

đến quen rồi.

Tôn Kiên lập tức không nói nên lời.

Đại quân một đường hướng về Ký Châu đi tới.

Tốc độ hành quân của đại quân rất nhanh, không đến năm ngày đã xuyên qua Đông Quận, tiến vào Ngụy Quận thuộc Ký Châu.

Sau đó, Triệu Vân dẫn theo Huyền Giáp Quân làm tiên phong, một đường chạy gấp, đầu tiên chiếm hạ Lê Dương.

Trần Húc suất lĩnh đại quân, theo sát phía sau.

Lê Dương Huyện lệnh nhìn từng đội đại quân tiến vào trú đóng, không khỏi sợ đến run lẩy bẩy.

Hắn từ trước tới nay chưa từng thấy nhiều bộ đội tinh nhuệ như vậy.

Trong đó mỗi một đội đều có thể nhẹ nhàng đánh hạ huyện thành của hắn.

Hắn thậm chí hoài nghi, dưới sự trùng kích của nhiều bộ đội tinh nhuệ như vậy, Chúa công của hắn. khụ, tiền Chúa công Viên Thiệu có thể đỡ được hay không.

Bên trong huyện nha.

Trần Húc đoan tọa trên thượng vị.

Huyện lệnh run rẩy quỳ rạp trên mặt đất.

Trần Húc thản nhiên cười nói: Lý Huyện lệnh, đem tình huống ngươi biết kể lại hết một lần đi.

Lý Huyện lệnh lắc đầu cười khổ một tiếng nói: Chúa công, ta chỉ là một Huyện lệnh nhỏ nhoi, lại nơi nào biết những thứ kia.

Ta tối đa cũng chỉ biết tình huống huyện Lê Dương ta mà thôi.

Trần Húc gật đầu nói: Có biết phụ cận có dị động gì không.

Lý Huyện lệnh lắc đầu.

Nhưng ngay sau đó, hắn nhíu mày nói: Phía trước, nam trắc ngoài thành Nội Hoàng có một cái hồ, chúng ta gọi là Hoàng Trạch.

Trong Hoàng Trạch gần đây tựa hồ đến một đám thủy tặc.

Trần Húc lúc đầu cũng không để ý.

Thủy tặc thì thủy tặc đi.

Hoàng Trạch là một cái hồ, có thủy tặc cũng là chuyện bình thường.

Chương 469

Nhưng ngay sau đó, hắn cả người ngây ngẩn.

Thủy tặc.

Làm ơn.

Nơi này là Ký Châu.

Ký Châu làm gì có thủy tặc a.

Nếu là địa đài Dương Châu, Kinh Châu có thủy tặc cũng thôi đi.

Nhưng Ký Châu có thủy tặc, thật sự là chuyện tương đối mới mẻ.

Dù sao người phương Bắc am hiểu kỵ thuật, không thạo sông nước a.

Bên hồ Nam Trạch Hoàng Trạch.

Một đội nhân mã đang đóng quân tại đây.

Thủ lĩnh thân hình cao lớn, râu quai nón rậm rạp.

Lúc này hắn đang đứng một bên, mắt nhìn xuống phía dưới.

Tại nơi mục lực có thể nhìn thấy, có một đội người đang đóng thuyền.

Không sai.

Đóng thuyền.

Bên cạnh, một người đi tới.

Thân cao tám thước, dáng vẻ lại khá thanh tú.

Người này chính là phó tướng của đội ngũ.

Phó tướng đối với thủ lĩnh nói: Nhan tướng quân, ta cảm thấy

chúng ta đóng quân ở đây không quá thích hợp.

Vì sao.

Nhan tướng quân quay đầu hỏi.

Ta cũng nói không được, bất quá ta cảm thấy mệnh lệnh của Chúa công là để chúng ta đóng quân trên núi, làm một đám sơn tặc.

Phó tướng nói.

Nhan tướng quân nhíu mày, khẽ quát một tiếng nói: Lý phó tướng, phải nhớ kỹ, ngươi là phó tướng của ta.

Cái gọi là tướng ở bên ngoài, quân lệnh có thể không chịu.

Hiện nay một đội bộ đội này, ta Nhan Lương mới là thống soái cao nhất.

Tất cả hết thảy toàn bộ đều phải nghe ta.

Lý phó tướng muốn nói thêm gì đó nhưng chưa kịp mở miệng liền bị Nhan Lương trừng mắt một cái.

Lập tức liền bị người bên cạnh kéo đi.

Ta nói này Lý phó tướng, ngươi cũng thật là, Nhan tướng quân thâm chịu sự tín nhiệm của Chúa công, nơi nào là hạng người như chúng ta có thể nghi ngờ.

Ngươi đỉnh chàng Nhan tướng quân như thế, không phải tự tìm phiền toái cho mình sao.

Lý phó tướng cười khổ nói: Chu phó tướng, ngươi không cảm giác có gì không ổn sao.

Chu phó tướng khó hiểu nói.

Không biết vì sao, ta tổng cảm thấy ngụy trang thành thủy phỉ sẽ trở thành sơ hở của chúng ta.

Lý phó tướng vừa nói vừa cười khổ liên tục.

Vì sao.

Chu phó tướng có chút không hiểu, lập tức kéo Lý phó tướng ngồi xuống một bên.

Lý phó tướng thở dài một tiếng nói: Ngươi xem, trong cảnh nội Ký Châu số lượng thủy phỉ quá ít.

Đã như vậy, ngay tại cái mấu chốt này đột nhiên nhiều thêm một đám thủy phỉ há không quái lạ.

Chu phó tướng cúi đầu, trầm tư hồi lâu mới lắc đầu nói: Cái này cũng chưa chắc đâu.

Tuy rằng thủy phỉ không nhiều, nhưng ít nhất trong cảnh nội Ký Châu chúng ta vẫn có thủy phỉ tồn tại.

Lý phó tướng nghe vậy cứng lời.

Chu phó tướng một phen tiếp lấy Lý phó tướng nói: Đi thôi, đi chỗ ta ngồi một chút, ngươi đã lâu không đến chỗ ta rồi.

Hôm qua ta mới vừa đánh được một con sơn dương, mùi vị kia ăn ngon lắm.

Lý phó tướng không phát hiện chính là, ngay nháy mắt Chu phó tướng cúi đầu, một đạo tinh quang trong mắt hắn chợt lóe rồi biến mất.

Đêm đó.

Sau khi chuốc say Lý phó tướng, Chu phó tướng liền đi đến một nơi trống trải.

Lập tức, một con bồ câu đưa tin bay lên trời.

Trong phủ Châu Mục Ký Châu.

Viên Thiệu bưng thẻ tre, tỉ mỉ xem xét.

Ở đối diện hắn, Văn Xú đang đứng đó.

Viên Thiệu cao giọng cười nói: Văn Xú, có việc cứ nói thẳng.

Văn Xú triều Viên Thiệu củng thủ thi lễ nói: Chúa công, Nhan Lương xuất chinh đã nhiều ngày, vì sao Chúa công vẫn luôn không an bài quân vụ cho ta.

Ta cũng muốn trảm tướng giết địch, ta cũng muốn vì Chúa công đánh bại Trần Húc.

Viên Thiệu đứng dậy, đi đến bên người Văn Xú, vỗ vai Văn Xú nói: Văn Xú, tâm ý của ngươi ta biết.

Chỉ là hiện nay chiến sự mới bắt đầu, Nghiệp Thành của ta cần người trấn thủ mới được.

Ngươi là đệ nhất đại tướng của Viên Thiệu ta, nếu không có ngươi trấn thủ, tâm ta bất an a.

Văn Xú nghe vậy, trong lòng cảm động, đối với Viên Thiệu thi lễ thật sâu nói: Đa tạ Chúa công khí trọng.

Như thế, ta xin cáo lui trước.

Ân, đi đi.

Viên Thiệu gật đầu đáp.

Đúng lúc này, Thư Thụ từ bên ngoài vội vàng chạy vào, đối với Viên Thiệu khom người nói: Chúa công, đại sự không ổn.

Viên Thiệu có chút không hiểu.

Thư Thụ đem tình báo trong tay đưa cho Viên Thiệu.

Viên Thiệu mở ra xem, lập tức gật đầu nói: Chuyến này Nhan Lương cũng có lòng rồi.

Vì để có thể giả trang thủy phỉ giống một chút, cư nhiên để binh sĩ dưới trướng bắt đầu đóng thuyền.

Cũng làm khó hắn.

Thư Thụ sắc mặt có chút khó coi, vội vàng bẩm báo nói: Chúa công, ta yêu cầu Nhan Lương đóng giả sơn tặc, hắn lại biến thành thủy phỉ.

Cái này.

Viên Thiệu cũng nhíu mày.

Nhưng lập tức hắn cười khẽ một tiếng nói: Cái này cũng không sao, chờ hắn trở về, ta nhất định sẽ hảo hảo huấn giới một phen.

Thấy Viên Thiệu như thế, Thư Thụ có chút cạn lời, cấp đạo: Chúa công, ý của ta là Nhan tướng quân có thể sắm vai sơn tặc, nhưng thủy phỉ lại vạn vạn không được.

Vì sao.

Viên Thiệu có chút không giải thích được.

Bởi vì địa lợi Ký Châu, thủy phỉ ở Ký Châu chúng ta thực sự quá ít.

Nếu nhiều thêm một đám sơn tặc thì cũng không ai phát hiện.

Nhưng đột nhiên toát ra một đám thủy phỉ, chỉ sợ rất nhanh sẽ bị người ta phát hiện.

Nói đến đây, Thư Thụ sắc mặt khó coi.

Viên Thiệu nghe vậy, trong lòng cũng lộp bộp một cái.

Chiếu theo lời Thư Thụ, cái này thật sự là một vấn đề.

Hắn không khỏi có chút gấp.

Nhan Lương là đại tướng dưới trướng hắn, cùng Văn Xú giống

nhau, là đại tướng hắn ỷ trọng nhất.

Nếu bởi vậy mà mất đi Nhan Lương, tổn thất kia đối với hắn quả thực quá lớn.

Lúc này hắn hỏi: Công Dữ, việc này nên xử trí thế nào.

Thư Thụ cười khổ một tiếng nói: Kế sách hiện nay, chúng ta chỉ có thể tức khắc truyền lệnh cho Nhan tướng quân, để hắn buông tha nhiệm vụ lần này.

Hắn thở dài một hơi nói: Hy vọng hết thảy còn kịp đi.

Viên Thiệu cũng gấp.

Lúc này không còn chút do dự nào, đối với bên ngoài hô to một tiếng: Thân vệ.

Một tên thân vệ từ bên ngoài chạy vào.

Mệnh tám trăm dặm khẩn cấp, tức khắc đi tới phụ cận Hoàng Trạch, vụ tất mau chóng tìm được Nhan tướng quân, bảo hắn tức khắc trở về.

Dạ.

Thân vệ lĩnh mệnh, vội vàng chạy ra ngoài.

Viên Thiệu trong lòng lo lắng, lại đối với bên ngoài hô to: Truyền.

Chương 470

Cho ta truyền Văn Xú.

Một lát sau, Văn Xú một lần nữa bị gọi trở về.

Hắn nhìn Thư Thụ một cái, lập tức đối với Viên Thiệu thi lễ thật sâu nói: Chúa công.

Ân.

Viên Thiệu gật đầu nói, Văn Xú, mệnh ngươi điểm tề một vạn tinh kỵ, tức khắc lên đường, đi tới thủy vực Hoàng Trạch.

Văn Xú có chút mộng.

Vừa rồi Chúa công bảo hắn phải tĩnh lặng lưu thủ tại Nghiệp Thành.

Nhưng hiện nay mới chưa đến nửa khắc đồng hồ, Chúa công liền đổi chủ ý.

Viên Thiệu nôn nóng hô to: Đi.

Mau đi.

Chậm trễ chỉ sợ Nhan Lương có tính mạng chi ưu.

Chuyến này, nhiệm vụ duy nhất của ngươi là cứu Nhan Lương ra.

Những cái khác không cần lo.

Cho dù binh sĩ dưới trướng Nhan Lương toàn quân bị diệt cũng không cần quản.

Dạ.

Văn Xú đáp một tiếng, lập tức vội vã chạy ra ngoài.

Trong lòng hắn cũng sốt ruột.

Nhan Lương là huynh đệ của hắn.

Vẫn luôn là huynh đệ quan hệ tốt nhất.

Hiện nay Nhan Lương gặp nguy hiểm, tự nhiên trong lòng hắn nôn nóng.

Một khắc sau, một đội bộ đội hơn vạn người từ trong nội thành Nghiệp Thành bôn tập ra, hướng về phía nam lao đi.

Trong phủ Huyện lệnh Lê Dương.

Khóe miệng Trần Húc hơi nhếch lên.

Đúng lúc này, một đạo thanh âm hệ thống vang lên trong đầu hắn.

Đinh, kiểm trắc túc chủ mặt lâm lựa chọn, nhiệm vụ đổi mới, thỉnh lựa chọn.

Bộ hạ Nhan Lương dưới trướng Viên Thiệu hiện đang đóng quân tại Hoàng Trạch.

Lựa chọn 1: Đối với bộ hạ Nhan Lương bỏ mặc.

Nhiệm vụ tưởng thưởng: Hoàng kim năm trăm lượng.

Lựa chọn 2: Dựa theo kế hoạch cũ tiến hành, chờ bộ hạ Nhan Lương xuất kích rồi mới tương kế tựu kế.

Nhiệm vụ tưởng thưởng: Trường thương một ngàn cây.

Lựa chọn 3: Chủ động xuất kích, đánh bại bộ hạ Nhan Lương, cũng đánh bại một vạn đại quân Văn Xú tập kích bất ngờ.

Nhiệm vụ tưởng thưởng: Thẻ bài dùng một lần Bát Trận Đồ.

Thẻ bài dùng một lần Bát Trận Đồ: Một khi sử dụng, có thể vây khốn một đội quân địch trong đó.

Nhìn nhiệm vụ tưởng thưởng, Trần Húc hơi ngẩn ra.

Lựa chọn 1 tự nhiên hắn sẽ không chọn.

So với hoàng kim năm trăm lượng mà nói, một lần công phòng chiến Ký Châu càng quan trọng hơn.

Nếu vì tình tiết nhỏ Nhan Lương này khiến cho đại chiến lần này với Viên Thiệu chịu ảnh hưởng, vậy tổn thất có thể lớn rồi.

Giữa lựa chọn 2 và lựa chọn 3, Trần Húc lại càng vừa ý lựa chọn 3 hơn.

Bất quá cũng phải nhìn phần thưởng của hai lựa chọn.

Khi nhìn thấy phần thưởng của lựa chọn 3 là thẻ bài dùng một lần Bát Trận Đồ, hắn không còn chút do dự nào nữa.

Lúc này, hắn ở trong lòng đối với hệ thống nói: Hệ thống, ta chọn lựa chọn 3.

Lập tức, hắn nhìn về phía mọi người tại trường nói: Tốt.

Không ngờ Viên Thiệu cư nhiên phái thủ hạ đại tướng Nhan Lương thủ tại địa giới Hoàng Trạch kia.

Nếu ta nhất thời không xét, chỉ sợ thật sự sẽ trúng gian kế của Viên Thiệu.

Hắn nhìn về phía Huyện lệnh nói: Tốt.

Lý Huyện lệnh, lần này ngươi vất vả rồi.

Lý Huyện lệnh trong lòng lộp bộp một cái.

Vốn dĩ hắn tưởng chỗ kia chỉ là thủy phỉ bình thường, cũng chính vì nguyên nhân này mới tiết lộ tin tức ra.

Nhưng không ngờ chỗ đó cư nhiên là đại tướng Nhan Lương dưới trướng Viên Thiệu.

Đại danh Nhan Lương, Ký Châu ai người không biết, ai người không hay.

Đó chính là một trong hai người võ lực cao cường nhất Ký Châu, cũng là một trong hai viên chiến tướng Viên Thiệu ỷ trọng nhất.

Nếu Nhan Lương bởi vì nguyên nhân của hắn mà chết, vậy không chừng Viên Thiệu sẽ vì thế mà ký hận lên hắn.

Lý Huyện lệnh thật muốn tự tát mình hai cái.

Bảo cái miệng này chém gió.

Biểu tình của Quách Gia và Điền Phong hơi cứng lại.

Không ngờ chỗ đó cư nhiên là mai phục do Viên Thiệu thiết hạ.

Như vậy chẳng phải vô tình lại chàng phá mai phục của Viên Thiệu.

Chỉ là bọn hắn trong lòng hiếu kỳ.

Bọn hắn biết Chúa công xác định như vậy tất có lý do.

Nếu chỗ đó có vấn đề, mấy người tại trường cũng phát hiện ra.

Nhưng muốn xác định chỗ đó là Nhan Lương thì cái này quá khó khăn.

Quách Gia nói: Chúa công, ngài làm sao biết chỗ đó là Nhan Lương.

Trần Húc thản nhiên cười, trên mặt lộ ra biểu tình cao thâm mạc trắc.

Đúng lúc này, Từ Thứ vội vàng đi vào.

Trong tay hắn cầm một phong mật báo.

Hắn đem mật báo trong tay đưa tới trước mặt Trần Húc nói: Chúa công, phát hiện tung tích bộ hạ Nhan Lương.

A.

Trần Húc nghe vậy hiếu kỳ nói, Tình báo nói phát hiện ở đâu.

Sắc mặt Từ Thứ lộ ra vài phần ý cười nói: Nhan Lương kia cũng khá buồn cười.

Cư nhiên phẫn tác thủy phỉ, trốn ở Hoàng Trạch cách chúng ta không xa.

Có lẽ là muốn thừa lúc chúng ta công kích huyện Nội Hoàng thì đánh lén sau lưng chúng ta đi.

Nói xong, hắn dẫn đầu cười.

Chỉ là, điều làm hắn không ngờ là tất cả mọi người tại trường toàn bộ đều không có cười, chỉ ngơ ngác nhìn Trần Húc.

Từ Thứ trong lòng kinh ngạc.

Xảy ra chuyện gì.

Sao từng người đều nhìn Chúa công.

Quách Gia tiến lên hai bước, cung thân nói: Chúa công thần cơ diệu toán, Quách Gia bội phục.

Ngay lập tức, tất cả mọi người có mặt, ngoại trừ Từ Thứ, đều lần lượt tiến lên, chắp tay cung thân với Trần Húc: Chúa công thần cơ diệu toán, chúng thần bội phục.

Từ Thứ ngơ ngác cả người.

Có chút không hiểu tại sao.

Chẳng lẽ mình đã bỏ lỡ chuyện gì đặc sắc sao.

Nghĩ vậy, y vội vàng hỏi han.

Sau khi được Tuân Du kể lại mọi chuyện vừa xảy ra, trong mắt Từ Thứ chỉ còn lại sự kinh ngạc.

Y cũng tiến lên, cúi người thật sâu trước Trần Húc nói: Chúa công thần cơ diệu toán, Từ Thứ phục.

Trần Húc cười nhạt, nói: Nếu đã như vậy, ngã sẽ lập tức đến đó, bắt Nhan Lương về.

Không biết, có vị nào hứng thú không.

Mã Siêu bước lên một bước nói: Chúa công, thuộc hạ vừa mới đến, chưa lập được tấc công nào.

Thần xin được xuất chiến.

Nhìn Mã Siêu, Trần Húc gật đầu nói: Như vậy cũng tốt.

Mã Siêu lập tức lĩnh mệnh, định rời đi.

Chương 471

Trần Húc cười nhạt nói: Mạnh Khởi, đừng vội.

Chuyến này một mình ngươi không đủ.

Ồ.

Mã Siêu nhướng mày nói: Chẳng lẽ chúa công cho rằng một mình ta không thắng nổi Nhan Lương.

Không phải.

Trần Húc lắc đầu nói: Bởi vì lần này, ở đó không chỉ có binh mã của Nhan Lương.

Một vạn binh mã của Văn Xú cũng đang đến chi viện.

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều sững sờ.

Từ Thứ lại cầm lấy tình báo, xem đi xem lại hai lần.

Nhưng không hề phát hiện có tin tức về Văn Xú.

Cũng không phát hiện có tin tức về viện quân.

Y hỏi: Chúa công, tin tức này, từ đâu mà có.

Trần Húc lại không trả lời, chỉ thản nhiên nói: Tin tức này sẽ không sai.

Ngay sau đó, hắn nhìn về phía Triệu Vân nói: Tử Long, hay là ngươi đi một chuyến.

Triệu Vân tiến lên hai bước nói: Chúa công, Triệu Vân chính có ý này.

Thần cũng muốn thử uy lực của Huyền Giáp Quân.

Vậy thì tốt.

Trần Húc mỉm cười.

Lại nghe Từ Hoảng đứng ra nói: Chúa công, thần cũng muốn cùng Tử Long tướng quân và Mạnh Khởi tướng quân đi.

Cũng được.

Trần Húc gật đầu nói: Vậy thì xuất phát đi.

Từ Hoảng mừng rỡ.

Y hành lễ thật sâu với Trần Húc, rồi phấn khích đi đến bên cạnh Triệu Vân và Mã Siêu.

Ba người cùng nhau đi ra ngoài.

Trần Húc lúc này mới cười nói: Các vị đừng lo.

Có Tử Long, Mạnh Khởi và Công Minh ở đó, lần này chắc chắn không có vấn đề gì.

Tôn Kiên tiến lên một bước, hỏi: Không biết Mạnh Khởi là người phương nào.

Tào Tháo cười nói: Văn Đài à, nghe tên là Mã Mạnh Khởi, chắc là hậu nhân của Mã gia ở Tây Lương rồi.

Không sai.

Trần Húc gật đầu nói: Hắn chính là con trưởng của Mã Đằng.

Rồi hắn chỉ vào Mã Hưu bên cạnh: Vị này là con thứ của Mã Đằng.

Mọi người trong lòng giật thót.

Ai cũng biết con gái thứ ba của Mã Đằng chính là chủ mẫu.

Lập tức, thái độ của mọi người đối với Mã Hưu lại tốt hơn không ít.

Triệu Vân, Mã Siêu, Từ Hoảng ba người điểm binh mã dưới

trướng, rồi hướng về phía Hoàng Trạch xuất phát.

Hoàng Trạch cách Lê Dương không xa.

Thêm vào đó, dưới trướng ba người đều là kỵ binh tinh nhuệ.

Cho nên, khoảng hai canh giờ sau, họ đã đến gần Hoàng Trạch.

Từ xa, họ đã phái trinh sát đi trước.

Cũng sớm đã khóa chặt vị trí của bộ đội Nhan Lương.

Ầm Một trận tiếng động lớn truyền đến.

Ngay sau đó, mặt đất bắt đầu rung chuyển.

Nhan Lương vốn đang một mình uống rượu, phát hiện có điều không ổn, lập tức đứng dậy.

Hắn khẽ nhíu mày nói: Chết rồi.

Có đại quân kỵ binh đang đến.

Nhan Lương liếc nhìn hướng phát ra âm thanh, trong lòng thầm nghĩ: Không lẽ là kỵ binh của Trần Húc đã đến rồi.

Không đúng a.

Theo lý mà nói, mình ngụy trang giống như vậy, sao lại để lộ tung tích.

Nhan Lương không kịp suy nghĩ nhiều, lớn tiếng hét: Tập hợp.

Địch tập kích.

Trong nháy mắt, bên cạnh hồ Hoàng Trạch, từng tiếng hô hét vang lên.

Bộ đội của Nhan Lương đều tập kết lại.

Chỉ có điều, điều khiến hắn khá bực bội là, để ngụy trang cho giống, hắn đã cố ý cho người tản ra.

Cũng chính vì điểm này, tốc độ tập kết rõ ràng chậm đi không ít.

Đến khi đại quân của Mã Siêu áp sát, hắn chỉ mới tập kết được bảy thành binh mã.

Nhan Lương thấy không còn thời gian, chỉ có thể vung đại đao trong tay lên nói: Mọi người theo ta nghênh địch.

Thuộc hạ của hắn cũng là những binh sĩ tinh nhuệ.

Đã theo hắn nam chinh bắc chiến nhiều năm.

Đặc biệt là trong các trận chiến với Công Tôn Toản, đã giúp họ tích lũy được kinh nghiệm chiến đấu phong phú.

Cho nên, sau khi xông ra, mặc dù số lượng binh sĩ chỉ có bảy thành, nhưng chiến ý lại dâng cao.

Ngay sau đó, một đội kỵ binh tinh nhuệ xuất hiện trước mặt hắn.

Dẫn đầu là một viên kiêu tướng.

Tay cầm một cây trường thương, một ngựa đi đầu, vô cùng uy phong lẫm liệt.

Tim Nhan Lương không khỏi đập thót một cái.

Hắn có thể cảm nhận được, thực lực của viên tướng lĩnh trước mặt e rằng không thua kém mình.

Ầm Khoảng cách giữa hai quân ngày càng gần.

Mã Siêu chỉ cảm thấy máu trong người bắt đầu sôi sục.

Hắn trời sinh là kẻ hiếu chiến.

Chiến trường mới là nơi thuộc về hắn.

Bây giờ, đối thủ trước mặt chính là Nhan Lương danh chấn thiên hạ.

Nghĩ vậy, chiến ý của hắn hoàn toàn bùng cháy.

Hắn hét lớn một tiếng: Tên Nhan Lương kia, mau tới đây, cùng Mã đại gia đại chiến ba trăm hiệp.

Nộ.

Nhan Lương nổi giận.

Từ khi thành danh đến nay, hắn chưa từng bị khiêu khích như vậy.

Thông thường, bất cứ ai gặp hắn, sau khi nghe danh hiệu của hắn, đều sẽ lùi ba thước.

Cho dù có kẻ dám nghênh chiến, dưới tiếng hét lớn của hắn, thực lực đối phương cũng sẽ giảm đi không ít.

Chỉ có lần này, hắn còn chưa kịp hét, đã bị tên địch tướng kia giành trước.

Điều này sao không khiến hắn nổi giận.

Nhan Lương lập tức cầm đại đao, miệng hét lớn một tiếng: Tên tặc tướng kia, ăn một đao của ta.

Nói xong, hắn liền xông về phía Mã Siêu.

Ầm Chiến mã đạp đất.

Khoảng cách giữa hai người không ngừng rút ngắn.

Một người vung thương, một người cầm đao, hai người bắt đầu đại chiến.

Mã Siêu càng đánh càng hưng phấn.

Hắn vốn là người cực kỳ hiếu chiến.

Chỉ là hiện nay, ngoại tộc ở Tây Lương nghe tin có Mã Siêu trấn giữ liền không dám xâm phạm, khiến hắn ít có cơ hội tham gia đại chiến.

Chương 472

Cũng vì thế, gặp phải Nhan Lương trước mặt, hắn càng đánh càng hưng phấn, trường thương trong tay múa càng lúc càng mạnh.

Lúc đầu, Nhan Lương dựa vào dũng khí nhất thời, có thể cùng Mã Siêu đánh bất phân thắng bại.

Nhưng dần dần, hắn phát hiện, muốn theo kịp tiết tấu của Mã Siêu, ngày càng khó.

Hắn có chút không dám tin vào những gì mình đang trải qua.

Từ khi xuất đạo tòng quân đến nay.

Hắn chưa từng gặp phải đối thủ khó nhằn không, phải nói là nhân vật lợi hại như vậy.

Nếu cứ đánh tiếp, e rằng sẽ phải bỏ mạng ngay tại chỗ.

Lập tức, Nhan Lương hét lớn một tiếng: Ngựa của ta mệt rồi, ta đổi ngựa rồi lại chiến.

Nói đoạn, hắn vung đại đao trong tay, gạt trường thương của Mã Siêu ra, rồi quay ngựa, lui về phía sau.

Mã Siêu đương nhiên không thèm để ý những gì Nhan Lương nói.

Hắn hét lớn: Tên Nhan Lương kia, đánh không lại thì bỏ chạy sao.

Xem ta đâm ngươi dưới ngựa.

Nói xong, Mã Siêu thúc ngựa, người đã xông tới.

Nhan Lương trong lòng vô cùng lo lắng.

Thấy Mã Siêu ngày càng gần, hắn chỉ có thể chỉ huy thuộc hạ nghênh chiến Mã Siêu.

Mã Siêu lúc này đang đánh hăng, trường thương trong tay không ngừng múa may.

Binh lính Viên quân xung quanh đâu phải là đối thủ, lần lượt bị đâm ngã ngựa.

Nhan Lương vì có thuộc hạ cản trở, làm sao chạy nhanh được.

Chẳng mấy chốc, đã bị Mã Siêu đuổi kịp phía sau.

Mã Siêu hét lớn một tiếng, rồi trường thương trong tay đâm về phía sau lưng Nhan Lương.

Nhan Lương trong lòng lạnh toát, định vung đao đỡ, nhưng làm sao kịp.

Phập.

Một tiếng vang lên, Nhan Lương trúng một thương vào lưng.

Nhan Lương đau đớn, đại đao trong tay không dùng được sức.

Mã Siêu lại đâm tới một thương nữa.

Phập.

Nhan Lương trúng một thương vào cánh tay.

Lần này, Nhan Lương đau đến mức sắp ngã ngựa.

Mã Siêu thấy vậy, thúc ngựa.

Đến bên cạnh Nhan Lương, hắn cười lớn nói: Thế nào, Nhan Lương, bại trong tay ta không oan.

Ta là Cẩm Mã Siêu của Tây Lương đây.

Nhan Lương định đứng dậy, bị Mã Siêu dùng trường thương dí vào yết hầu.

Hắn chỉ có thể uể oải nằm trên mặt đất.

Bộ đội của Nhan Lương vốn là vội vàng ứng chiến.

Lúc này làm sao chịu nổi, lập tức tan tác bỏ chạy.

Đến đây, Mã Siêu đại thắng.

Ở phía xa, Văn Xú đang vội vã chạy tới, trong lòng nóng như lửa đốt.

Từ khi rời Nghiệp Thành, hắn đã phi ngựa suốt một đường.

Đến tận bây giờ, vẫn chưa dừng nghỉ.

Lúc này người mệt ngựa mỏi, thấy Hoàng Trạch đã ở ngay trước mắt, hắn định đi thêm một chút nữa rồi nghỉ ngơi một lát.

Như vậy mới có thể dùng trạng thái tốt nhất để nghênh đón thử thách sắp tới.

Nhưng, diễn biến tiếp theo lại nằm ngoài dự đoán của hắn.

Hắn nghe thấy một trận tiếng ầm ầm rất lớn truyền vào tai.

Ngay sau đó, hắn cảm nhận được mặt đất rung chuyển.

Trong lòng không khỏi lo lắng.

Chết rồi.

Không có thời gian nghỉ ngơi nữa.

Hướng phát ra tiếng ầm ầm, chính là ở phía trước.

Nơi đó chính là hướng Hoàng Trạch.

Cũng là hướng của bộ đội Nhan Lương.

Lập tức, hắn vung tay nói: Các tướng sĩ, mọi người theo ta, đi cứu viện Nhan tướng quân.

Hống.

Mọi người đồng thanh hét lớn.

Ngay sau đó, tốc độ hành quân lại tăng thêm vài phần.

Thấy Hoàng Trạch ngày càng gần, trong lòng Văn Xú dấy lên hy vọng.

Trận chiến phía trước vẫn chưa dừng lại.

Điều đó có nghĩa là, Nhan Lương chưa bại.

Hắn vẫn còn hy vọng cứu được Nhan Lương.

Đúng lúc này, trước mặt hắn xuất hiện một đội kỵ binh.

Kỵ binh mặc chiến giáp màu đen, dưới hông cũng là chiến mã màu đen.

Kỵ binh này.

Hắn chưa từng thấy qua.

Sau đó, hắn không khỏi kinh hãi.

Khí thế thật kinh người.

Nhìn đội kỵ binh phía trước, khí thế khi phi nước đại khiến hắn không khỏi kinh hãi.

Đối phương, chắc chắn không phải hạng dễ xơi.

Hắn hét lớn một tiếng: Tướng sĩ, theo ta giết.

Ầm.

Hai quân nhanh chóng áp sát.

Chương 473

Triệu Vân một ngựa đi đầu, nhìn viên đại tướng ở phía trước.

Lập tức, hắn hét lớn một tiếng: Phía trước, có phải là Văn Xú.

Văn Xú trong lòng chùng xuống.

Đối phương đã có chuẩn bị.

Nếu như vậy, e rằng phiền phức rồi.

Nhưng hắn vẫn trầm giọng nói: Tên tặc tướng kia, đã biết ta là Văn Xú, sao còn không mau lui ra.

Nếu lui chậm, cẩn thận đại đao của ta không có mắt.

Triệu Vân cười.

Hắn cất cao giọng nói: Là Văn Xú thì tốt.

Như vậy mới không uổng công ta, Triệu Vân, đợi ở đây đã lâu.

Ta là Thường Sơn Triệu Tử Long đây.

Nhân danh, thụ đích ảnh.

Tên của người, bóng của cây.

Ý chỉ danh tiếng lớn Tên của Triệu Vân vừa vang lên, Văn Xú trong lòng đã kinh hãi.

Phải biết rằng.

Ở Đại Kinh hiện tại, ngoài Trần Húc ra, người có danh tiếng vang dội nhất chính là Triệu Vân.

Sau khi Lữ Bố bị Trần Húc giết, Triệu Vân nghiễm nhiên trở thành người mạnh nhất Đại Kinh ngoài Trần Húc.

Cũng vì thế, Văn Xú tuy trong lòng không phục, nhưng ít nhiều cũng có chút kiêng dè Triệu Vân.

Hắn khẽ thở dài.

Lần này, chỉ có thể hy vọng Nhan Lương cầm cự được.

Lập tức, Văn Xú vung trường đao trong tay, hét lớn một tiếng: Triệu Vân, đến rất đúng lúc.

Ta cũng muốn so tài một phen, xem ai mới là mãnh tướng thứ hai của Đại Kinh.

Triệu Vân khẽ cười nói: Tốt, vậy thì so tài đi.

Nói xong, hắn thúc bụng ngựa, liền xông ra.

Bạch y bạch mã, trước trận Huyền Giáp Binh, vô cùng nổi bật.

Nhưng không biết vì sao, Huyền Giáp Quân tựa như sao vây quanh trăng, làm nổi bật hoàn toàn Triệu Vân.

Hai quân đứng đối diện nhau, Triệu Vân và Văn Xú lại chiến đấu với nhau.

Không phải Văn Xú không muốn ra lệnh cho đại quân tấn công, chỉ vì hắn không dám.

Khí thế của Huyền Giáp Quân, thực sự quá mạnh mẽ.

Khiến hắn vừa nhìn đã sinh lòng kiêng dè.

Trường thương trong tay Triệu Vân đột nhiên vươn ra, thương đầu tiên chính là Bá Vương Thương do Trần Húc dạy.

Vút.

Trường thương rung động, ba bóng thương liên tiếp xuất hiện trước mắt.

Văn Xú trong lòng kinh hãi.

Một thương này, thực sự quá khủng bố.

Hắn hét lớn một tiếng, trường thương múa lên vù vù có tiếng.

Keng.

Ba tiếng vang liên tiếp vang lên.

Một thương của Triệu Vân, bị Văn Xú đỡ được hoàn toàn.

Văn Xú thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng ngay sau đó, hắn phát hiện, công thế tiếp theo không hề yếu đi.

Thì ra.

Triệu Vân đã dùng tuyệt chiêu Thất Thám Bàn Long Thương.

Thất Thám Bàn Long Thương, sau khi kết hợp với Bá Vương Thương, uy lực rõ ràng đã tăng mạnh.

Vừa thi triển, đã khiến Văn Xú có chút không chống đỡ nổi.

Văn Xú gầm lên.

Hắn vốn là lão tướng sa trường.

Hắn biết lúc này, vì nhiều nguyên nhân, thể lực và tinh thần đều ở thế yếu.

Lập tức, hắn cũng dùng tuyệt chiêu của mình.

Nhất thời, hai người đánh nhau khó phân thắng bại.

Binh sĩ hai bên, lớn tiếng hò hét.

Triệu tướng quân cố lên.

Triệu tướng quân uy vũ.

Văn tướng quân uy vũ.

Văn tướng quân cố lên.

Tiếng hò hét vang lên không ngớt.

Văn Xú lại càng đánh càng mệt.

Hắn biết, đường dài bôn ba khiến thể lực của hắn có chút không theo kịp.

Tuy lúc đầu không nhận ra.

Nhưng thời gian lâu dần, yếu thế về thể lực liền lộ rõ.

Hắn phát hiện, Triệu Vân một thương lại một thương, khiến hắn căn bản không còn sức chống đỡ.

Triệu Vân cười nhạt.

Một thức Thất Thám Bàn Long Thương được sử dụng.

Bành Văn Xú gắng gượng quay người đỡ, lại phát hiện căn bản không đỡ nổi.

Phập.

Cánh tay hắn trúng một thương.

Ngay sau đó, hắn gầm lên một tiếng, quay ngựa bỏ chạy.

Phía sau, binh sĩ dưới trướng hắn đều xông lên.

Đây là những kỵ sĩ tinh nhuệ của Văn Xú.

Từ trước đến nay, họ đều theo Văn Xú nam chinh bắc chiến.

Chương 474

Mấy năm gần đây, trong cuộc chiến giữa Viên Thiệu và Công Tôn Toản, Văn Xú dựa vào đội kỵ binh này mà lập nhiều chiến công.

Cũng vì thế, Văn Xú rất yên tâm về đội kỵ binh tinh nhuệ này.

Thân vệ của Văn Xú xông lên, chặn được Triệu Vân.

Triệu Vân vung Long Đảm Lượng Ngân Thương trong tay, dũng mãnh giết địch.

Trường thương của hắn đến đâu, kỵ binh của Văn Xú đều ngã xuống đất.

Đợi đến khi giết sạch đám thân vệ của Văn Xú trước mắt, nhìn về phía trước, lại phát hiện Văn Xú đã chạy xa.

Văn Xú quay đầu nhìn lại.

Tim hắn, đang rỉ máu.

Những thân vệ đó, mỗi một người đều là huynh đệ của Văn Xú.

Đã cùng hắn trải qua mấy năm tháng.

Bây giờ, những thân vệ đó, những huynh đệ của hắn, lại vì hắn mà chết dưới thương của Triệu Vân.

Hắn cắn răng, rồi hung hăng thúc ngựa, xông vào trong đội kỵ binh của mình.

Kỵ binh dưới trướng hắn, tự nhiên vì hắn mà tách ra một con đường.

Văn Xú mới có thể thoát khỏi sự truy sát của Triệu Vân.

Triệu Vân vẫn truy đuổi không tha.

Long Đảm Lượng Ngân Thương đến đâu, kỵ binh đều ngã xuống đất.

Huyền Giáp Quân cũng xông ra.

Văn Xú nhẫn nhịn, chạy về phía trước.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, cả người hắn sững sờ.

Hắn phát hiện bên cạnh mình, kỵ binh ngày càng ít.

Quay đầu nhìn lại, mới phát hiện kỵ binh của mình lần lượt ngã xuống đất, căn bản không phải là đối thủ của Huyền Giáp Quân.

Triệu Vân cũng đã đến sau lưng hắn.

Triệu Vân trong lòng mừng rỡ.

Không ngờ Huyền Giáp Quân dưới trướng mình lại lợi hại đến vậy.

Mặc dù đã tiếp xúc với Huyền Giáp Quân mấy ngày, biết thực lực của Huyền Giáp Quân phi phàm.

Nhưng, khi thực sự nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, hắn mới hiểu được uy lực thực sự của Huyền Giáp Quân.

Những kỵ binh Viên Thiệu trước mắt rõ ràng không hề yếu.

Nhưng, chỉ cần tiếp xúc với Huyền Giáp Quân, liền lần lượt ngã xuống đất.

Trong lòng hắn phấn khích.

Thật sự nhặt được báu vật rồi.

Uy lực của đội Huyền Giáp Quân mà chúa công giao cho hắn, e rằng mạnh hơn hắn tưởng tượng rất nhiều.

Triệu Vân bất ngờ thúc mạnh vào bụng ngựa.

Chiến mã đột nhiên hí một tiếng, rồi tốc độ tăng vọt.

Chỉ trong vài hơi thở, đã đến bên cạnh Văn Xú.

Long Đảm Lượng Ngân Thương trong tay vung mạnh xuống Văn Xú.

Trường thương chưa đến người, Văn Xú đã cảm nhận được một luồng khí tức cuồng mãnh.

Hắn biết, nếu không phản kích, e rằng sẽ chết dưới một thương này.

Trong lòng hắn lo lắng.

Vội vàng vung đại đao trong tay đỡ.

Chỉ là, điều hắn không ngờ là, trường thương của Triệu Vân, phảng phất như có linh tính.

Lại trực tiếp xuyên qua đại đao của hắn, thẳng tắp điểm vào người hắn.

Phập.

Một vết thương xuất hiện trên người Văn Xú, Văn Xú không còn chống đỡ được nữa.

Triệu Vân áp sát, rồi vươn tay, tóm lấy Văn Xú.

Hắn khẽ hét một tiếng: Xuống.

Rồi nhấc Văn Xú lên ngựa của mình.

Cũng vào lúc này, một giọng nói của hệ thống vang lên trong đầu Trần Húc.

Đinh, chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ, nhận được thẻ bài dùng một lần Bát Trận Đồ.

Thẻ bài dùng một lần Bát Trận Đồ: Sau khi sử dụng, có thể vây khốn một đội quân địch trong đó.

Thẻ bài dùng một lần Bát Trận Đồ đã được đặt vào không gian hệ thống của túc chủ, xin chú ý kiểm tra.

Trần Húc không khỏi mừng rỡ.

Uy lực của Bát Trận Đồ không cần phải nói nhiều.

Hắn nhìn vào không gian hệ thống, quả nhiên, trong không gian hệ thống, có một tấm thẻ bài màu vàng sẫm đang nằm ở một góc.

Nhân lúc xung quanh không có ai, hắn lấy tấm thẻ bài Bát Trận Đồ dùng một lần trong không gian hệ thống ra.

Khi thẻ bài vào tay, hắn vội vàng cúi đầu nhìn.

Giống như vừa rồi thấy trong không gian hệ thống, toàn bộ tấm thẻ bài có màu nền là màu vàng sẫm.

Viền của thẻ bài, có ánh sáng màu vàng sẫm ẩn hiện.

Đây, chắc là thẻ vàng sẫm.

Ở chính giữa thẻ bài, có một bóng ảo thái cực, trước bóng ảo thái cực, là một trận pháp được bố trí bằng những cột đá.

Đây chính là con át chủ bài của Gia Cát Lượng, Bát Trận Đồ.

Ở bên trái thẻ bài, có ba chữ lớn màu vàng sẫm: Bát Trận Đồ.

Ở phía dưới cùng của tấm thẻ bài, có một hàng chữ nhỏ: Nếu cần sử dụng, chỉ cần cầm thẻ bài, trong lòng mặc niệm là được.

Nhìn tấm thẻ bài này, trong lòng Trần Húc, âm thầm bắt đầu tính toán.

Bên trong huyện nha, Trần Húc nhìn Nhan Lương và Văn Xú trước mặt.

Lúc này trên người Văn Xú và Nhan Lương đang rỉ máu.

Hắn quay sang bên cạnh dặn dò một tiếng: Người đâu, truyền Ngô

Phổ, đến xem cho họ.

Vâng.

Thân vệ lĩnh mệnh đi.

Chẳng bao lâu, Ngô Phổ dẫn theo đệ tử của mình đến.

Chương 475

Sau một hồi xử lý, vết thương trên người Văn Xú và Nhan Lương đã ổn định.

Trong lúc Ngô Phổ chữa thương cho Văn Xú và Nhan Lương, Trần Húc cũng quan sát hai người.

Thuộc tính của Văn Xú và Nhan Lương cũng hiện ra trước mặt hắn.

Họ tên: Văn Xú Tuổi: 31 Thống suất: 88 Võ lực: 95 Trí lực: 30 Chính trị: 38 Mị lực: 61 Đặc tính: Kiêu Tướng, Hào Kiệt, Nộ Phát, Trư Đột Họ tên: Nhan Lương Tuổi: 30 Thống suất: 89 Võ lực: 94 Trí lực: 40 Chính trị: 32 Mị lực: 60 Đặc tính: Uy Phong, Hào Kiệt, Quả Cảm, Trư Đột Nhìn thuộc tính của hai người, Trần Húc không khỏi âm thầm gật đầu.

Hai viên tướng này quả không hổ là hổ tướng dưới trướng Viên Thiệu, thuộc tính quả thực không tệ.

Lập tức, hắn bước lên, cười nhạt với hai người: Nhan Lương, Văn Xú, các ngươi cũng thấy rồi, với tình hình hiện nay, Viên Thiệu căn bản không thể là đối thủ của bản vương.

Nếu đầu hàng dưới trướng ta, ta sẽ cho các ngươi quyền tự mình thống lĩnh một quân, thế nào.

Văn Xú và Nhan Lương nhìn nhau, đều thấy trong mắt đối phương sự cảm động.

Họ hướng về Trần Húc chắp tay nói: Tống Vương, có thể cho chúng tôi thương lượng một chút không.

Trần Húc gật đầu nói: Có thể.

Lập tức, Văn Xú và Nhan Lương sang một bên.

Văn huynh, huynh thấy thế nào.

Nhan Lương hỏi.

Văn Xú cười khổ nói: Đến nước này, còn làm gì được nữa.

Huynh thấy không.

Kỵ binh dưới trướng Tống Vương, chiến đấu lực đó, thực sự quá mạnh.

Đặc biệt là đội kỵ binh Huyền Giáp màu đen đó, kỵ binh của ta vừa tiếp xúc, đã toàn diện tan vỡ.

Trận chiến này căn bản không thể đánh.

Nhan Lương nghe vậy, cũng cười khổ nói: Bên ta cũng gặp phải một đội kỵ binh.

Tuy chiến lực không khủng bố như vậy, nhưng ta cũng phát hiện, cho dù kỵ binh của ta ở trạng thái toàn thịnh, e rằng cũng căn bản không chống đỡ nổi.

Văn Xú đột nhiên quay người, không dám tin nói: Thật sao.

Còn giả được sao Nhan Lương bất đắc dĩ thở dài.

Cũng không biết Tống Vương từ đâu mà có nhiều kỵ binh như vậy, thực lực của những kỵ binh đó, thực sự quá mạnh.

Hắn lại gần một chút nói: Văn huynh, huynh thấy không.

Bên ngoài, có mấy chi binh mã, thực lực của mấy chi binh mã đó, không hề yếu chút nào.

Nếu thật sự chiến đấu, e rằng binh mã của ta căn bản không phải là đối thủ.

Sao có thể.

Văn Xú nhíu chặt mày.

Nhan Lương cười khổ nói: Thật sự không nhìn không biết, nhìn một cái giật mình.

Chiến lực dưới trướng Tống Vương, thực sự quá mạnh.

Mặc dù binh lực có vẻ ít hơn chúng ta, nhưng chiến lực đó, hoàn toàn không cùng đẳng cấp.

Nếu thật sự đánh, e rằng ta chỉ có nước bị áp chế.

Nhan Lương bất đắc dĩ nói.

Vẻ mặt Văn Xú đầy ngưng trọng nói: Điều này không phải quan trọng nhất, quan trọng nhất là, cao thủ dưới trướng Tống Vương, quá nhiều.

Tống Vương không nói.

Nhìn Triệu Tử Long vừa giao chiến với ta, và Mã Siêu giao chiến với huynh.

Còn có Thái Sử Từ ngồi ở trên, còn có Điển Vi, mỗi người chiến lực đều trên ta.

Không sai.

Vẻ mặt Nhan Lương cũng đầy khổ sở.

Văn Xú thở dài nói: Thôi.

Nếu đã như vậy, vậy thì hàng đi.

Theo ta thấy, chúng ta chắc chắn không đánh lại Tống Vương.

Không sai.

Nhan Lương cũng cười khổ, Nếu Văn huynh đã hàng, vậy thì hàng thôi.

Nhan Lương và Văn Xú nhìn nhau, rồi mới quay trở lại.

Nhìn hai người trước mặt, Trần Húc cười nhạt nói: Văn tướng quân, Nhan tướng quân, thế nào.

Văn Xú và Nhan Lương đồng loạt cung thân hành lễ: Chúng mạt tướng nguyện hàng.

Tốt.

Trần Húc cười lớn.

Hắn tiến lên hai bước, đến trước mặt hai người, một tay đỡ hai người dậy.

Rồi cười nói: Tốt.

Có hai vị tướng quân tương trợ, Ký Châu chẳng mấy chốc sẽ bình định.

Những người xung quanh cũng đồng loạt chúc mừng.

Trần Húc cười gật đầu, rồi nhìn về phía Triệu Vân nói: Thế nào, binh mã dưới trướng Văn tướng quân và Nhan tướng quân, đã mang về chưa.

Triệu Vân gật đầu nói: Tuy có tổn thất một ít, nhưng có Bạch Mã Nghĩa Tòng giúp đỡ, ta đã bắt được gần một vạn kỵ binh.

Tốt.

Nếu đã như vậy, vậy thì chia một vạn kỵ binh thành hai đội, giao cho Văn tướng quân và Nhan tướng quân thống lĩnh đi.

Văn Xú và Nhan Lương nghe vậy mừng rỡ.

Vốn dĩ họ cứ ngỡ, Trần Húc nói cho họ độc lĩnh một quân chỉ là lời khách sáo.

Nhưng không ngờ, lại thật sự được tư cách độc lĩnh một quân.

Lập tức, họ đồng loạt cung thân với Trần Húc: Đa tạ chúa công tin

tưởng.

Mạt tướng nguyện vì chúa công hiệu khuyển mã chi lao.

Ừm.

Trần Húc gật đầu nói: Hai vị tướng quân không cần đa lễ.

Cái gọi là dụng nhân bất nghi, nghi nhân bất dụng.

Chỉ cần các ngươi tận tâm tận lực, bản vương tuyệt đối sẽ không bạc đãi.

Đa tạ Tống Vương.

Văn Xú và Nhan Lương cung thân cảm tạ.

Sau đó, Triệu Vân dẫn hai người đi ra ngoài.

Nghiệp Thành.

Một thân vệ chạy vào.

Hắn cung thân hành lễ với Viên Thiệu, nói: Chúa công, có tình báo của mật thám.

Viên Thiệu thản nhiên nói: Đưa đây.

Thân vệ vội vàng tiến lên, đưa tình báo trong tay lên.

Viên Thiệu mở ra xem, nổi giận đùng đùng.

Hắn vung tay, hất toàn bộ đồ vật trên bàn xuống đất.

Rồi lớn tiếng hét: Thật là vô lý.

Thật là vô lý.

Bên ngoài, Thư Thụ đi vào.

Hắn vẫy tay với thân vệ.

Thân vệ quay người đi ra ngoài.

Thư Thụ lúc này mới nói: Chúa công, xin hãy bảo trọng thân thể.

Bảo trọng thân thể.

Ngươi xem, ta đối với Văn Xú và Nhan Lương tốt biết bao, vậy mà chúng lại quay đầu đối phó ta.

Viên Thiệu hận thù nói.

Cái gì.

Thư Thụ trong lòng kinh hãi.

Nhan Lương và Văn Xú là chiến lực mạnh nhất của binh mã Ký Châu.

Bây giờ cả hai đều đã đầu hàng dưới trướng Trần Húc, vậy thì, làm sao chống đỡ.

Thư Thụ trong lòng chấn động.

Nhưng nhanh chóng thu lại tâm thần.

Dưới sự dẫn dắt của Văn Xú và Nhan Lương, tốc độ tiến quân về phía bắc của Trần Húc lại nhanh hơn vài phần.

Chẳng mấy ngày, đã thu phục toàn bộ ba huyện Nội Hoàng, Phồn Dương, Âm An.

Nghiệp Thành.

Viên Thiệu đang nổi trận lôi đình.

Hắn nhìn mấy người phía dưới nói: Cao Lãm, Cúc Nghĩa, ta lệnh cho các ngươi, thống suất toàn bộ binh mã, lập tức tiến quân.

Phải đánh đuổi Trần Húc ra khỏi Ký Châu.

Vâng.

Lập tức, với Cao Lãm làm chủ tướng, Cúc Nghĩa làm phó tướng, đại quân hướng về phía đại quân của Trần Húc xông tới.

Huyện Nội Hoàng.

Chương 476

Đại quân của Trần Húc, hiện giờ đều đóng quân ở đây.

Trong huyện nha.

Trần Húc nhìn Từ Thứ phía dưới, cười nhạt nói: Nguyên Trực, tình hình quân Viên Thiệu thế nào.

Từ Thứ cười lớn nói: Chúa công, vừa nhận được tình báo mới nhất, đại quân Viên Thiệu đang tập kết ở Nghiệp Thành, sắp sửa tấn công chúng ta.

Tốt.

Trần Húc nghe vậy, nhìn về phía Quách Gia nói: Phụng Hiếu, mọi việc, cứ tiến hành theo như chúng ta đã bàn bạc trước đó đi.

Quách Gia gật đầu, rồi lui ra ngoài.

Chẳng bao lâu, bên trong thành huyện Nội Hoàng, các chi binh mã bắt đầu chuẩn bị.

Ngay sau đó, từng chi binh mã, hướng ra ngoài xông đi.

Chỉ là, điều người ta không ngờ là, khi tiếp xúc với đại quân Viên Thiệu, tất cả đều ăn bại trận.

Ngày 15 tháng 9 năm 192.

Viên Thiệu phát động tổng công kích vào Trần Húc.

Đại quân của Trần Húc không địch nổi, lui về Lê Dương.

Đại quân Viên Thiệu thừa thắng truy kích, tiếp tục áp sát.

Ngày 20 tháng 9 năm 192.

Đại quân Viên Thiệu mang theo khí thế chiến thắng, tấn công Lê

Dương.

Chỉ có điều người ta không ngờ là, đại quân của Trần Húc lại đại bại.

Lần này, đại quân của Trần Húc hoàn toàn rút khỏi Ký Châu.

Hoảng hốt bỏ chạy, trở về Đông Quận.

Chỉ có điều, đại quân Viên Thiệu lại không dừng bước tiến công.

Ngày 28 tháng 10 năm 192.

Bộ đội chủ lực dưới trướng Viên Thiệu, mang theo đại quân vừa chiêu hàng, đến Đông Quận.

Trong Đông Quận, lòng người hoang mang.

Trần Húc ngồi cao trong phủ quận thủ.

Hắn quay sang phía dưới quát lớn: Tử Long, chuyện gì vậy.

Ngươi dẫn Huyền Giáp Quân, sao lại thua hết trận này đến trận khác.

Ngươi xem, đâu có dáng vẻ của một thường thắng tướng quân.

A.

Huyền Giáp Quân của ngươi, là quân đội hàng đầu của Đại Kinh, nhưng nhìn xem bây giờ, lại yếu kém như vậy, thực sự khiến ta rất thất vọng.

Nói đoạn, hắn đứng dậy, đi đi lại lại: Ngươi xem, ta đã cho ngươi những binh mã nào.

Lại xem, ngươi đã cho ta thành tích gì.

A.

Nếu yếu kém như vậy, vậy thì không cần làm thống lĩnh nữa.

Quách Gia vội vàng tiến lên khuyên: Chúa công, xin hãy nguôi giận.

Tử Long cũng không muốn đến nông nỗi này, chỉ là lần này, quân đội của Viên Thiệu thực sự quá mạnh.

Hơn nữa, binh mã của chúng ta tiến vào Ký Châu có chút không hợp thủy thổ Lời của y chưa nói xong, đã bị Trần Húc ngắt lời.

Hắn vẫy tay nói: Không cần nói nữa.

Phụng Hiếu, ngươi cũng thấy rồi, ta đối với ngươi như thế nào.

Còn ngươi thì sao.

A.

Ngươi có xứng với ta không.

Bên ngoài huyện nha, mọi người nhìn nhau.

Quả thực không dám tin vào tai mình.

Từ khi gia nhập dưới trướng Tống Vương đến nay, họ chưa từng thấy Trần Húc nổi trận lôi đình như vậy.

Từ trước đến nay, Tống Vương, chúa công của họ, đều nói chuyện hòa nhã.

Tuân Du dùng tay chạm vào vai Từ Thứ nói: Nguyên Trực, hay là ngươi vào khuyên chúa công đi.

A.

Từ Thứ quay đầu nhìn Tuân Du, lắc đầu nói: Ngươi cũng nghe thấy rồi, chúa công đang nổi giận như vậy, ta không dám tiến lên đâu.

Lỡ như Nói rồi, y lắc đầu, đi ra chỗ khác.

Trong mắt Giả Hủ, lộ ra vẻ suy tư.

Y liếc nhìn Từ Thứ từ xa, rồi cũng bỏ đi.

Tất cả mọi người có mặt, người này nhìn người kia, người kia nhìn người này, nhưng không một ai dám tiến lên.

Mã Siêu nhíu mày.

Hắn có ấn tượng tốt với Triệu Vân, từ khi gia nhập dưới trướng Trần Húc, nếu không phải Triệu Vân dẫn đầu tiếp nhận, giúp hắn hòa nhập với mọi người, tuyệt đối không dễ dàng như vậy.

Hắn nhìn xung quanh, rồi khẽ thở dài: Cũng không biết Vân Lộc có ở đây không, hay là gọi muội ấy ra hỏi xem.

Nói đoạn, hắn đi đến cửa hậu viện, nói với người hầu: Ta muốn gặp muội muội ta Mã Vân Lộc, xin phiền ngươi thông báo một tiếng.

Người hầu gật đầu.

Đối với Mã Vân Lộc, y tự nhiên biết.

Dù sao, đó là vị chủ mẫu duy nhất hiện đang ở Duyện Châu.

Mã Siêu, lần trước cùng ăn cơm với Trần Húc, y cũng đã gặp qua.

Dưới sự thông báo của người hầu, Mã Vân Lộc đi ra, nhìn Mã Siêu, tò mò hỏi: Đại huynh, có chuyện gì vậy.

Là thế này, hôm nay chúa công nổi trận lôi đình, muội biết chưa.

Mã Siêu hỏi.

A.

Mã Vân Lộc có chút không hiểu nói: Phu quân, nổi trận lôi đình.

Muội không biết sao.

Mã Siêu ngạc nhiên nói.

Mã Vân Lộc lắc đầu: Chuyện này, ta quả thực không biết.

Mã Siêu khẽ thở dài: Không chỉ thế, mấy ngày nay, chúng ta liên tục bại trận, chúa công đã gọi Triệu Vân vào, mắng cho một trận ra

trò.

Mã Vân Lộc ngơ ngác nói: Phu quân, hình như chưa bao giờ nổi trận lôi đình mà.

Ta nghe người khác cũng nói vậy, nhưng lần này, cơn giận của chúa công, quả thực rất lớn.

Mã Siêu lại gần một chút nói: Ngay cả Phụng Hiếu khuyên, cũng bị chúa công mắng cho một trận.

Lần này, Mã Vân Lộc thật sự bị dọa rồi.

Vân Lộc, muội xem có thể khuyên một chút không Mã Siêu bất đắc dĩ nói.

Được rồi.

Mã Vân Lộc gật đầu nói: Ta biết rồi.

Nghiệp Thành.

Viên Thiệu nhìn tình báo trong tay, cười lớn: Tốt.

Tốt lắm.

Không ngờ, Tống Vương đường đường, cũng có ngày không giữ được bình tĩnh.

Hắn ngẩng đầu, nhìn Cao Lãm nói: Cao Lãm, ngươi làm tốt lắm.

Nhưng, chưa đủ.

Ta, không chỉ muốn thu hồi toàn bộ Ký Châu, ta muốn thừa thắng xông lên, chiếm luôn cả Duyện Châu.

Trận này, ta muốn đoạt lấy Đông Quận của Trần Húc.

Thẩm Phối khẽ nhíu mày nói: Chúa công, chuyện này có vẻ có chút kỳ lạ.

Binh mã của Trần Húc, từ trước đến nay đều chiến lực cực mạnh,

nhưng không biết vì sao, gần đây lại liên tục bại trận.

Thần luôn cảm thấy, trong đó có chút không ổn.

Không ổn.

Vẻ mặt Viên Thiệu hơi thay đổi: Chính Nam, ngươi nói vậy là ý gì.

Chẳng lẽ, chỉ có ta chiến bại mới là chuyện đương nhiên.

Chương 477

Trần Húc, thì không thể chiến bại sao.

Thẩm Phối thấy sắc mặt Viên Thiệu, trong lòng giật thót.

Nhưng y cắn răng nói: Chúa công, thuộc hạ không có ý đó.

Thuộc hạ chỉ nghi ngờ, trong đó có gian trá.

Viên Thiệu nổi giận.

Hắn quát lớn một tiếng: Đủ rồi.

Thẩm Chính Nam.

Ngươi là thuộc hạ của Viên Thiệu ta, lại cứ mong ta bại.

Ngươi, có phải người không.

Hắn một tay cầm thẻ tre trên bàn, hung hăng ném xuống đất, nói: Đừng vì ta dung túng, mà hết lần này đến lần khác chống đối ta.

Trong mắt ngươi, có ta là chúa công không.

Thẩm Phối ưỡn cổ nói: Chúa công, xin hãy suy nghĩ kỹ.

Trần Húc kia sao có thể gặp phải thất bại lớn như vậy.

Trong này nhất định có âm mưu.

Chúng ta nhất định phải cẩn thận.

Dưới trướng hắn có nhiều binh mã tinh nhuệ như vậy, sao có thể không có sức chống cự Lồng ngực Viên Thiệu phập phồng dữ dội, hắn quay sang bên cạnh quát lớn: Người đâu, lôi Thẩm Phối ra cho ta Bốn thân vệ đi lên, lôi Thẩm Phối ra ngoài.

Thẩm Phối vẫn luôn lớn tiếng kêu gọi: Chúa công, suy nghĩ kỹ.

Xin hãy suy nghĩ kỹ Trần Húc trở về hậu viện, chưa kịp đẩy cửa, cửa đã bị người từ bên trong mở ra.

Hắn hơi sững sờ, lại phát hiện Mã Vân Lộc đang đứng ở cửa.

Mã Vân Lộc mỉm cười với Trần Húc: Phu quân, về rồi.

Nói xong, nàng tiến lên mấy bước, một tay khoác lấy Trần Húc.

Rồi, nàng khoác tay Trần Húc, đi vào bên trong.

Vừa đi vừa nói: Phu quân, hôm nay thiếp đã chuẩn bị đồ ăn ngon, chàng phải nếm thử đấy.

Ồ.

Trần Húc không khỏi ngạc nhiên nói: Vân Lộc cũng biết nấu ăn sao.

Còn phải nói.

Mã Vân Lộc ưỡn người nói: Đừng xem thường thiếp, món thiếp làm, ngon lắm đó.

Vậy thì ta phải nếm thử mới được.

Trần Húc cũng có hứng thú.

Hai người cùng nhau đi vào phòng.

Mới phát hiện, trên bàn trong phòng, bày đầy một bàn thức ăn.

Từ xa, đã có một mùi hương, bay vào mũi.

Mã Vân Lộc khoác tay Trần Húc, để hắn ngồi xuống, rồi mới ngồi bên cạnh.

Nàng gắp cho Trần Húc mấy món, nói: Phu quân, nếm thử đi, đây là món tủ của thiếp.

Trần Húc dùng đũa gắp lên.

Nhìn vào, phát hiện, lại là khoai tây.

Hắn nói: Vân Lộc, từ khi nào nàng biết làm khoai tây vậy.

Mã Vân Lộc che miệng cười khẽ: Là thiếp mới học gần đây, phu quân nếm thử đi.

Được thôi.

Trần Húc cho vào miệng.

Một hương vị thơm ngon lan tỏa trong lòng, khiến hắn không khỏi khen ngợi: Không tệ.

Thật sự rất không tệ.

Mã Vân Lộc như ăn mật, phấn khích không thôi.

Trần Húc lúc này mới tò mò nhìn Mã Vân Lộc nói: Vân Lộc, hôm nay sao lại có hứng, nấu ăn cho bản vương ăn.

Ta nhớ, không phải nàng từ trước đến nay, thương không rời tay sao.

Không phải thấy phu quân tâm trạng không tốt, thiếp liền nghĩ, làm chút đồ ăn, để phu quân vui vẻ một chút.

Mã Vân Lộc nói, lại gắp thêm một ít, đặt vào bát Trần Húc: Phu quân ăn vui vẻ, tâm trạng tự nhiên sẽ tốt hơn.

Nói đoạn, nàng đứng dậy, đến sau lưng Trần Húc, giúp hắn xoa bóp vai: Phu quân, như vậy ấn một lát, không phải cảm thấy thoải mái hơn nhiều sao.

Trần Húc có chút cảm động, nhìn Mã Vân Lộc nói: Vân Lộc, cảm ơn nàng.

Mã Vân Lộc lắc đầu: Phu quân, chỉ cần có thể giúp được phu quân, thiếp đã cảm thấy mãn nguyện.

Còn những chuyện khác, đều không quan trọng.

Nàng do dự một lát rồi nói: Phu quân, gần đây có chuyện gì vậy.

Sao lại nổi giận lớn như thế.

Trần Húc nghe vậy cười nói: Cũng không có gì, chỉ là gần đây, chiến cục của ta không thuận lợi thôi.

Mã Vân Lộc nói: Phu quân, với thực lực hiện tại của chúng ta, chúng ta, sao có thể liên tục bại trận.

Hửm.

Trần Húc có chút ngạc nhiên nhìn Mã Vân Lộc nói: Vân Lộc, nàng, phát hiện ra điều gì bất thường sao.

Cũng không hẳn.

Mã Vân Lộc lắc đầu nói: Chỉ là phu quân, thiếp có chút không hiểu, mỗi lần đại quân Viên Thiệu tập kích, binh mã cũng không quá nhiều.

Nhưng chúng ta hình như bại quá dễ dàng.

Có phải, nội bộ chúng ta có chút không ổn không.

Thiếp luôn cảm thấy có chút kỳ lạ.

Trần Húc nhìn sâu vào Mã Vân Lộc, rồi cười nhạt: Ra là Vân Lộc quan tâm chuyện này sao.

Thực ra cũng không có gì.

Mã Vân Lộc thấy Trần Húc một bộ dạng muốn nói lại thôi, liền khoác tay Trần Húc nói: Phu quân, nói cho thiếp biết đi.

Trần Húc lắc đầu nói: Thiên cơ, bất khả tiết lộ.

Thấy Mã Vân Lộc một bộ mặt không tình nguyện, hắn khẽ cười nói: Đợi thêm hai ba ngày nữa, sẽ có kết quả truyền về.

Ừm.

Mã Vân Lộc cười nói: Phu quân, nếu không tiện, thì thôi, dù sao thì, thiếp tin phu quân là giỏi nhất.

Thật sao.

Chỉ phương diện nào.

Trần Húc trêu chọc.

Mặt Mã Vân Lộc đỏ bừng.

Sáng sớm hôm sau, Trần Húc đã dậy sớm.

Hắn vuốt trán Mã Vân Lộc, rồi khẽ nói: Vân Lộc ngủ thêm một lát đi, đợi phu quân ngày mai trở về, đại cục đã định.

Nói xong, Trần Húc liền quay người, đi ra ngoài.

Ngoài phủ quận thủ.

Quách Gia và Triệu Vân hai người đã sớm đợi ở đó.

Thấy Trần Húc ra, họ cúi người thật sâu trước Trần Húc: Chúa công.

Trần Húc vỗ vai hai người: Khổ cho hai vị rồi.

Để các ngươi chịu uất ức rồi.

Chúa công, chút chuyện này, có đáng gì đâu.

Triệu Vân lắc đầu nói: Chỉ cần chúng ta có thể một lần bình định Viên Thiệu, chút uất ức này, không đáng nhắc tới.

Tốt.

Trần Húc cười nhạt nói: Vậy chúng ta xuất phát.

Hắn nhìn Quách Gia: Phụng Hiếu, thế nào.

Chúa công, mọi thứ đã chuẩn bị xong.

Quách Gia lớn tiếng đáp.

Trên mặt y, đầy vẻ phấn khích.

Trần Húc cười nói: Không ngờ Phụng Hiếu cũng có lúc phấn khích như vậy, hiếm thấy.

Thật sự hiếm thấy.

Quách Gia nghe vậy khẽ cười: Chúa công, nếu lần này kế hỏa thiêu liên doanh thành công, vậy chúng ta có thể một lần giải quyết đại quân Viên Thiệu.

Như vậy, thì Viên Thiệu không còn sức chống cự.

Thời khắc quan trọng như vậy, ta tự nhiên vui mừng.

Ha ha.

Trần Húc cũng cười: Nếu đã như vậy, lập tức triệu tập mọi người, họp.

Vâng.

Triệu Vân và Quách Gia hai người đồng thanh đáp.

Ngay sau đó, hai người liền sắp xếp.

Trong vòng một khắc, tất cả tướng lĩnh và mưu sĩ của Trần Húc đều đã tập kết xong.

Trong sảnh nghị sự, lúc này ngồi đầy người.

Mọi người xì xào bàn tán.

Nguyên Hạo, có chuyện gì xảy ra vậy.

Sớm như vậy đã gọi chúng ta đến.

Phải, lần đầu tiên chúng ta tập trung sớm như vậy nhỉ.

Quả thực có chút kỳ lạ.

Điền Phong cũng nhìn xung quanh.

Đúng lúc này, Trần Húc từ bên ngoài đi vào.

Trong sảnh nghị sự, lập tức yên tĩnh.

Hắn nhìn mọi người, cười nhạt nói: Các vị, hôm nay sớm như vậy tập trung mọi người lại, có một chuyện muốn tuyên bố.

Mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía Trần Húc, muốn biết, tiếp theo sẽ nói gì.

Lại nghe Trần Húc cười nhạt nói: Mấy ngày nay, chắc các ngươi có chút không kiên nhẫn rồi.

Chiến cục, trước nay vẫn luôn bất lợi cho chúng ta.

Đúng vậy.

Tôn Sách bất mãn nói: Cũng không biết chuyện gì, chưa giao thủ, quân ta đã bại.

Phải.

Sư phụ, chúng ta sắp phản kích rồi sao.

Trương Tú lớn tiếng nói: Trường thương của ta sớm đã không chờ được nữa rồi.

Trần Húc gật đầu nói: Không sai.

Hôm nay, chính là lúc chúng ta phát động tổng công kích.

Nói đoạn, hắn chỉ vào bản đồ, nói với mọi người: Tiếp theo, thu dọn một phen, một khắc sau, chúng ta xuất phát.

Hắn nhìn Triệu Vân nói: Tử Long, đường lui, cũng là con đường khó nhất, giao cho ngươi.

Vâng.

Triệu Vân gật đầu đáp: Chúa công yên tâm, Tử Long nhất định

không phụ sự mong đợi của chúa công, hoàn thành nhiệm vụ chúa công giao phó.

Tốt.

Trần Húc cười lớn.

Ánh mắt của mọi người đều đổ dồn vào Trần Húc và Triệu Vân, trong lòng khá ngạc nhiên.

Trần Húc lại lớn tiếng nói: Trước đây không phải các ngươi vẫn luôn kỳ lạ, đã xảy ra chuyện gì sao.

Chương 478

Bây giờ, bản vương sẽ nói cho các ngươi.

Hôm nay chính là ngày ta và Viên Thiệu quyết chiến.

Lời này vừa nói ra, mọi người đều kinh hãi.

Nhìn nhau.

Trên mặt ai nấy đều không dám tin.

Từ Hoảng nói: Chúa công, trước đó không có một chút tin tức nào.

Sao nhanh như vậy đã muốn quyết chiến với Viên Thiệu rồi.

Trương Tú cũng không hiểu: Chúa công, mọi chuyện thực sự quá đột ngột.

Trần Húc cười nhạt nói: Thực ra thời gian trước, ta liên tục bại trận, chẳng qua là để dụ địch thâm nhập thôi.

Bây giờ, mọi thứ đã chuẩn bị xong, chỉ chờ đòn cuối cùng của bản vương.

Trên mặt Giả Hủ, lộ ra vẻ đã hiểu.

Điểm này, hắn đã sớm đoán ra.

Điển Vi cười lớn: Vậy thì tốt quá.

Cứ đi là được.

Đông Quận, ngoài thành Yến huyện, ngoài đại doanh của Viên Thiệu.

Viên Thiệu đứng trên một ngọn núi, nhìn về phía trước.

Nhìn thành Yến huyện phía trước, hắn lộ ra một nụ cười nhẹ.

Trong thành Yến huyện, chính là nơi bộ đội của Trần Húc đóng quân.

Hắn phảng phất như có thể xuyên qua khoảng cách xa xôi, nhìn thấy bộ dạng căng thẳng của bộ đội Trần Húc trong thành Yến huyện đó.

Hôm qua, tin tức Trần Húc quở trách đại tướng Triệu Vân và thủ tịch mưu sĩ Quách Gia, khiến hắn không khỏi muốn cười ra tiếng.

Trên mặt hắn, đầy nụ cười, miệng lẩm bẩm: Trần Húc, Tống Vương.

Như vậy, kết thúc rồi.

Mọi chuyện, đều kết thúc rồi.

Đúng lúc này, Thẩm Phối chạy lên, nói với Viên Thiệu: Chúa công, hay là, chúng ta đổi chỗ khác đi.

Sao vậy.

Viên Thiệu có chút không hiểu.

Thẩm Phối nhíu mày đánh giá một phen: Chúa công, ngài xem, xung quanh đây cỏ khô, cành cây khô thực sự quá nhiều.

Nếu lỡ như cháy, phiền phức rồi Lời của y chưa nói xong, đã bị Viên Thiệu phất tay ngắt lời: Chính Nam, ngươi quá cẩn thận rồi.

Bây giờ Trần Húc tự lo không xong, đâu có thời gian đến phóng hỏa Thẩm Phối lắc đầu: Chúa công, chuyện này không thể không phòng Viên Thiệu khá khinh thường lắc đầu.

Thẩm Phối trong lòng bất đắc dĩ.

Thư Thụ cũng bước lên nói: Chúa công, Chính Nam nói, cũng có mấy phần đạo lý.

Bây giờ đang là mùa thu, trời cao khí sảng chính là lúc dễ cháy nhất.

Chúng ta cẩn thận một chút cũng là chuyện tốt.

Viên Thiệu miễn cưỡng gật đầu: Cũng được, nếu đã như vậy, đợi ngày mai ta sẽ đổi vị trí Lời của hắn chưa nói xong, đã vẫy tay với Thẩm Phối và Thư Thụ.

Thẩm Phối khẽ thở dài: Chỉ mong hôm nay, đừng xảy ra chuyện gì Trên một sườn núi không xa.

Trên lưng một con chiến mã màu táo đỏ, một người đang lặng lẽ nhìn xuống.

Chỉ thấy trên vùng đất bằng phẳng phía dưới, có những lều trại.

Những lều trại này nối liền nhau, xếp hàng ngay ngắn.

Khóe miệng Trần Húc hiện lên một nụ cười.

Nhìn những lều trại phía dưới xếp hàng ngay ngắn như vậy, không phóng hỏa cũng có chút ngại ngùng.

Lập tức, tay hắn lật một cái, một tấm thẻ bài xuất hiện trong tay.

Tấm thẻ bài này toàn thân màu đỏ, chỉ ở viền mới có màu vàng sẫm.

Đây, rõ ràng là tấm thẻ bài dùng một lần, Hỏa Thiêu Liên Doanh.

Hắn cầm thẻ bài, cười nhạt nói: Hệ thống, ta chọn sử dụng Hỏa Công Liên Doanh.

Giọng nói vừa dứt, thẻ bài trong tay hắn xuất hiện một lớp ánh sáng màu vàng sẫm.

Lớp ánh sáng này, bao trùm toàn bộ doanh trại phía dưới.

Hắn đợi tại chỗ một lúc, phát hiện trong doanh trại phía dưới, căn

bản không có một chút xáo động nào.

Lập tức, Trần Húc vẫy tay ra sau.

Nhanh chóng, một thân vệ chạy xuống phía dưới.

Phía xa.

Từ Hoảng đang đứng ở một lối vào.

Hắn thỉnh thoảng nhìn về phía xa, xem có ai đến không.

Chỉ có điều khiến y khá bực bội là, đến bây giờ, vẫn không có ai đến.

Y khẽ thở dài.

Đúng lúc này, phía sau y, một tiếng hoan hô vang lên.

Từ Hoảng ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy phía trước, một con ngựa phi nhanh đến.

Chúa công có lệnh, bắt đầu phóng hỏa.

Từ Hoảng mừng rỡ.

Lớn tiếng hét: Đắc lệnh.

Nói xong, y dẫn theo một đám Bạch Mã, hướng về nơi Viên Thiệu đang ở xông tới.

Trên tay họ, đều cầm những bó đuốc.

Khi đến gần quân doanh của Viên Thiệu, những bó đuốc trong tay Bạch Mã Nghĩa Tòng đều được ném ra.

Hô lạp lạp.

Hàng ngàn bó đuốc đồng thời được ném về bốn phương tám hướng của quân doanh.

Trên củi khô, trên cành cây, trên cỏ khô, trên quân doanh Khi dính

phải bó đuốc, những nơi này lần lượt bốc cháy.

Có lẽ vì có tác dụng của thẻ bài Hỏa Thiêu Liên Doanh, ngọn lửa lập tức trở nên lớn.

Rắc rắc Những tiếng nổ, cũng theo đó vang lên.

Bên trong quân doanh hoảng loạn thành một đoàn.

Từng người từ trong lều trại chạy ra.

Lần lượt hét lớn: Cháy rồi Mau chạy đi Không chạy không kịp nữa rồi.

Thẩm Phối lúc này đang ngồi trong lều trại, tay cầm một cuộn thẻ tre.

Lều trại của y ở giữa quân doanh, cũng vì thế, lều trại không bị cháy ngay từ đầu.

Đột nhiên, y khẽ nhíu mày, nhìn thân vệ ở cửa lều: Xảy ra chuyện gì.

Sao bên ngoài ồn ào như vậy.

Thân vệ hoảng hốt chạy vào: Thẩm quân sư, bên ngoài có mấy lều trại cháy rồi Cái gì.

Thẩm Phối kinh hãi kêu lên.

Từ khi từ chỗ Viên Thiệu trở về, y vẫn luôn bất an.

Cũng vì thế, mới lật thẻ tre ra xem.

Chương 479

Chỉ có như vậy, mới có thể khiến lòng y hơi yên.

Chỉ là, chuyện y lo lắng, thật sự đã đến.

Y không thể ngồi yên được nữa, lập tức đứng bật dậy.

Thân vệ đang tự giải thích: Có lẽ chỉ là mấy lều trại đó không cẩn thận thôi Không cẩn thận, sao có thể mấy lều trại cùng cháy.

Thẩm Phối khẽ quát một tiếng, rồi dặn dò: Lập tức phái hai người đến lều trại của chúa công, những người còn lại theo ta duy trì trật tự Hắn bước ra khỏi lều trại, nhìn tình hình bên ngoài, biết rằng, chết rồi.

Thẩm Phối rút mạnh thanh trường kiếm bên hông, hét lớn một tiếng: Tất cả mọi người tập kết, nghe hiệu lệnh của ta, phòng chống địch quân tấn công.

Thân vệ phía sau, cũng đồng loạt hét lớn.

Đám đông hoảng loạn ban đầu, khi nhìn thấy Thẩm Phối, liền hơi ổn định lại.

Người phía sau y, cũng ngày càng nhiều.

Viên Thiệu dưới sự nhắc nhở của thân vệ của Thẩm Phối, từ trong lều trại chui ra.

Nhìn những ngọn lửa ngày càng nhiều xung quanh, sắc mặt hắn lập tức tái nhợt.

Hắn lẩm bẩm: Không thể, không thể.

Ngọn lửa, sao có thể cháy nhanh như vậy.

Nhìn Thẩm Phối một bên chỉ huy mọi người, một bên nhanh chóng đi tới, Viên Thiệu cũng hối hận nói: Chính Nam nhiều lần tìm ta, nếu

hôm qua ta nghe lời Chính Nam, sao đến nông nỗi này.

Thẩm Phối nhanh chóng tiến lên: Chúa công, bây giờ không phải là lúc bận tâm những chuyện này, bây giờ tập kết tất cả mọi người, phòng chống quân Trần Húc tấn công.

Sau đó hội tụ công thế, chuẩn bị đột phá vòng vây.

Tốt.

Đột phá vòng vây.

Trên người Viên Thiệu, một luồng khí phách anh hùng bừng lên.

Hắn khẽ hét một tiếng: Các tướng sĩ, tập hợp.

Dưới tiếng hô cao của hắn, trật tự xung quanh bắt đầu dần dần khôi phục.

Đúng lúc này, một trận tiếng vó ngựa ầm ầm vang lên.

Sắc mặt hắn lập tức đại biến.

Ngẩng đầu, chỉ thấy xung quanh, đều có một đội kỵ binh đang đến.

Ở phía trước, có một đội kỵ binh màu đen, phảng phất như mây đen che kín trời, cuồn cuộn đến.

Dẫn đầu, chính là Triệu Vân.

Hắn cất cao giọng hát: Các tướng sĩ, theo ta giết địch.

Giết.

Vó ngựa tung bay, Huyền Giáp Quân đi đầu xông vào đại doanh của Viên Thiệu.

Nhất thời, quân Viên Thiệu đại bại.

Mặc dù Viên Thiệu cực lực chống cự, nhưng với tình trạng này, sao có thể là đối thủ Ngày hôm sau.

Đại quân Viên Thiệu, đại bại.

Mười vạn đại quân dưới trướng, toàn quân bị diệt.

Trong lều trại, Trần Húc nhìn Viên Thiệu mặt mày xám xịt phía dưới.

Thuộc tính của Viên Thiệu cũng hiện ra trước mặt hắn.

Tên: Viên Thiệu, tự Bản Sơ Tuổi: 39 Thống suất: 88 Võ lực: 80 Trí lực: 85 Chính trị: 77 Mị lực: 85 Đặc tính: Đốc Tướng, Sử Dịch, Danh Thanh, Ưu Nhu Thuộc tính này, cũng có thể dùng được.

Trần Húc khẽ thở dài: Viên Bản Sơ, bản vương nể ngươi từng là một phương anh kiệt, ngươi, hàng đi.

Viên Thiệu khẽ hừ một tiếng, nhưng không nói gì.

Chỉ là, dưới sự khuyên nhủ hết lời của Tào Tháo, cuối cùng, y cũng đầu hàng dưới trướng Trần Húc.

Sau đó, y còn cúi người thật sâu trước Trần Húc: Chúa công, ta nguyện vì chúa công, chiêu hàng những người còn lại.

Như vậy, có lao Bản Sơ.

Trần Húc mừng rỡ, nhưng trên mặt lại là vẻ mặt thản nhiên.

Viên Thiệu có chút muốn nói lại thôi: Tống Vương, nếu có thể, xin hãy tha cho những chuyện trước đây Trần Húc phất tay: Chuyện này đừng nhắc lại nữa, trước đây hai bên chinh chiến, những chuyện đó, không nhắc cũng được.

Viên Thiệu lập tức cúi người thật sâu: Tống Vương nhân nghĩa.

Ta ở đây, cảm tạ.

Sau đó, y liền đi ra ngoài.

Quách Gia có chút lo lắng: Chúa công, nếu tất cả đều để Viên

Thiệu phụ trách chiêu hàng, như vậy, e rằng bộ đội của Viên Thiệu, sẽ không thật lòng quy hàng.

Trần Húc cười nhạt.

Trong lòng thầm nghĩ: Căn bản không sợ người khác phản bội.

Có sự trợ giúp của hệ thống, không ai có thể phản bội.

Tự nhiên cũng không cần lo lắng.

Lập tức, hắn cười nhạt nói: Không sao.

Ta lấy thành đãi người, tin rằng, họ sẽ không phụ sự tin tưởng của ta.

Ánh mắt Quách Gia phức tạp nhìn Trần Húc.

Trong lòng không khỏi âm thầm cảm thán.

Chúa công quả là một đại minh chủ.

Viên Thiệu vừa đi ra ngoài, bước chân không khỏi dừng lại một chút.

Vừa rồi, y cố ý đi chậm lại, xem Trần Húc sẽ trả lời nghi vấn của Quách Gia như thế nào.

Nhưng không ngờ, lại nhận được câu trả lời như vậy.

Điều này, trước đây, y vạn vạn không ngờ tới.

Trong lòng không khỏi âm thầm cảm thán.

Tấm lòng của chúa công, quả thực không thể so sánh.

Chẳng trách, Tào Tháo, Tôn Kiên, từng người một đều đầu hàng dưới trướng chúa công.

Lập tức, trên mặt Viên Thiệu lộ ra một nụ cười.

Bước chân đi ra ngoài, cũng trở nên nhẹ nhàng hơn nhiều.

Chẳng bao lâu, từng mưu sĩ, tướng lĩnh dưới trướng Viên Thiệu, tất cả đều đầu hàng dưới trướng Trần Húc.

Gia như Thẩm Phối, Thư Thụ, Cúc Nghĩa, những người này, vốn dĩ với cá tính của họ và lòng trung thành với Viên Thiệu, Trần Húc muốn thu phục sẽ rất khó.

Nhưng bây giờ, vì có Viên Thiệu chủ động đầu hàng, từng người một không còn lý do để kiên trì.

Lập tức, họ đồng loạt đầu hàng dưới trướng Trần Húc.

Từng người một, đều cúi người hành lễ với Trần Húc, để tỏ ý thành phục.

Trước mặt hắn, những mưu sĩ, võ tướng vốn thuộc về Viên Thiệu xếp thành ba hàng.

Tự nhiên, Trần Húc cũng nhận được một đợt phần thưởng chặn đường.

Đinh, chúc mừng túc chủ thành công chiêu mộ Cao Lãm, hoàn thành nhiệm vụ chặn đường Tào Tháo.

Chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ chặn đường Tào Tháo, nhận được phần thưởng nhiệm vụ: Năm ngàn Đại Kinh Thiết Quân.

Đinh, chúc mừng túc chủ thành công chiêu mộ Khiên Chiêu, hoàn thành nhiệm vụ chặn đường Tào Tháo.

Chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ chặn đường Tào Tháo, nhận được phần thưởng nhiệm vụ: Bảy ngàn Bạch Bào Quân.

Đinh, chúc mừng túc chủ thành công chiêu mộ Tân Bì, hoàn thành nhiệm vụ chặn đường Tào Tháo.

Chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ chặn đường Tào Tháo, nhận được phần thưởng nhiệm vụ: Một ngàn Thiết Ưng Vệ Sĩ.

Đinh, chúc mừng túc chủ thành công chiêu mộ Cao Cán, hoàn thành nhiệm vụ chặn đường Tào Tháo.

Chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ chặn đường Tào Tháo, nhận được phần thưởng nhiệm vụ: Tám ngàn Bối Ngôi Quân.

Chúc mừng túc chủ, Đại Kinh Thiết Quân, Bạch Bào Quân, Thiết Ưng Vệ Sĩ, Bối Ngôi Quân, sẽ đến hội hợp với túc chủ trong vòng một khắc.

Thử thì, trong địa phận U Châu.

Công Tôn Toản đi đi lại lại, trong lòng có chút do dự bất định.

Điền Cương và Điền Dự hai người bước vào, chắp tay hành lễ với Công Tôn Toản rồi nói: Chúa công, có chuyện gì sao.

Công Tôn Toản gật đầu nói: Hiện giờ Trần Húc bị Viên Thiệu tiến công, liên tiếp bại trận.

Nếu cứ kéo dài, e rằng Trần Húc sẽ bị đại quân của Viên Thiệu tiêu diệt hoàn toàn.

Đến lúc đó, ta sẽ phải một mình đối mặt với Viên Thiệu.

Chi bằng nhân lúc đại quân Viên Thiệu đang nam tiến, ta xuất binh đoạt lấy Ký Châu.

Điền Cương khẽ nhíu mày nói: Chúa công, lời này rất hay.

Chỉ là thuộc hạ có một thắc mắc.

Chương 480

Vì sao đại quân của Tống Vương lại yếu ớt như vậy.

Đúng vậy, ta cũng nghĩ thế.

Điền Dự gật đầu nói, Lúc ta đến đó trước kia, đã từng quan sát binh mã dưới trướng Tống Vương.

Binh mã của Tống Vương tinh nhuệ, không thể nào so sánh với binh mã thông thường.

Khi đó ta đã xem qua bốn năm đội quân, độ tinh nhuệ của mỗi đội đều có thể sánh ngang với Bạch Mã Nghĩa Tòng của chúng ta.

Cái gì.

Lời này vừa nói ra, Điền Cương cả người sững sờ.

Hắn không dám tin nói: Không thể nào.

Bạch Mã Nghĩa Tòng của chúng ta là đội quân tinh nhuệ hàng đầu Đại Kinh.

Dưới trướng Trần Húc làm sao có thể có nhiều quân tinh nhuệ như vậy.

Chắc chắn là Điền Dự nhìn nhầm rồi.

Điền Dự định giải thích, nhưng bị Công Tôn Toản xua tay ngăn lại.

Hắn thản nhiên nói: Thực lực của Trần Húc cũng chỉ đến thế mà thôi.

Xem kìa, mới bao lâu mà Trần Húc đã liên tiếp bại trận dưới tay đại quân Viên Thiệu.

Nếu thật sự có nhiều quân tinh nhuệ như Điền Dự nói, thì dù thế nào cũng không thể rơi vào tình cảnh này.

Hắn cắn răng nói: Lúc này Ký Châu trống rỗng, chính là thời cơ để ta huy động quân đội tây tiến.

Truyền lệnh của ta, lập tức chỉnh đốn binh mã, sáng mai xuất binh đến Ký Châu.

Điền Dự nhíu mày, lại khuyên thêm một lần nữa.

Đáng tiếc, hắn đã bị Điền Cương kéo ra ngoài.

Điền Dự không vui nói: Điền Cương, ngươi làm gì vậy.

Điền Cương khẽ thở dài: Chuyện chúa công đã quyết, lời khuyên của chúng ta có ích lợi gì.

Cứ như vậy đi.

Ít nhất, hiện giờ đại quân Viên Thiệu không có ở Ký Châu.

Chúng ta nhân lúc Ký Châu trống rỗng mà tấn công, chính là thời cơ tốt nhất.

Sáng sớm hôm sau, Công Tôn Toản dẫn mười vạn đại quân U Châu, hùng dũng kéo về phía Ký Châu.

Trên đường đi, hắn công thành chiếm đất.

Mũi nhọn quân đội chỉ đến đâu, đều vượt mọi chông gai, không gì cản nổi.

Quân đội chia làm hai đường, liên tiếp hạ được Trung Sơn Quốc, Hà Gian Quận, An Bình Quận ba quận.

Bộ hạ của Viên Thượng vốn được Viên Thiệu để lại ở Trung Sơn Quốc lại phân thân hữu thuật.

Dưới sự hiệp đồng của hai đạo quân Công Tôn Toản, họ đã hoàn

toàn bại trận.

Sau đó, Công Tôn Toản chuyển mục tiêu sang Quảng Bình Quận.

Mục tiêu tiếp theo sau Quảng Bình Quận chính là Ngụy Quận.

Ngụy Quận là nơi có Nghiệp Thành, trị sở của Ký Châu.

Trong chốc lát, Công Tôn Toản có phần đắc ý.

Đứng ngoài Quảng Bình thành, trị sở của Quảng Bình Quận, hắn cười lớn nói: Tốt.

Ta đã dùng tốc độ nhanh như vậy để chiếm toàn bộ Ký Châu vào tay.

Đến lúc đó, dù Viên Thiệu có phản ứng lại cũng đã quá muộn rồi.

Điều hắn không biết là, cũng trong ngày hôm đó, Viên Thiệu đã đầu hàng Trần Húc.

Hơn nữa, hắn còn khuyên toàn bộ thuộc hạ của mình cùng đầu quân cho Trần Húc.

Cứ như vậy, thực lực của Trần Húc đã tăng vọt gần gấp đôi.

Đông Quận, ngoài thành Bạch Mã.

Trần Húc nhìn tình báo do Từ Thứ đưa lên, cười lớn nói: Bản Sơ, hiện giờ Công Tôn Toản đã đưa quân đến ngoài thành Quảng Bình.

Không biết ngươi có cảm nghĩ gì.

Viên Thiệu hừ lạnh một tiếng: Một tên bại tướng dưới tay ta, lại dám thừa lúc ta không có ở đây mà tấn công Ký Châu của ta.

Hắn cúi người thật sâu trước Trần Húc nói: Chúa công, thuộc hạ khẩn cầu chúa công cho phép, để ta dẫn binh đánh đuổi Công Tôn Toản về.

Cũng vào lúc này, một giọng nói của hệ thống vang lên trong đầu

Trần Húc.

Đinh, phát hiện túc chủ đối mặt với lựa chọn, nhiệm vụ hệ thống được cập nhật, mời lựa chọn.

Lựa chọn một: Từ chối yêu cầu của Viên Thiệu.

Phần thưởng nhiệm vụ: Năm trăm thớt chiến mã.

Lựa chọn hai: Đồng ý yêu cầu của Viên Thiệu.

Phần thưởng nhiệm vụ: Độ trung thành của Viên Thiệu + 100.

Bốn ngàn Tiên Đăng Tử Sĩ.

Lựa chọn ba: Làm như không thấy yêu cầu của Viên Thiệu.

Phần thưởng nhiệm vụ: Một trăm lạng vàng.

Nhìn lựa chọn nhiệm vụ thứ hai, Trần Húc không khỏi khẽ sững sờ.

Ngã nhớ, số lượng Tiên Đăng Tử Sĩ chỉ có một ngàn tám trăm người.

Sao ở đây lại có bốn ngàn người.

Nếu có nhiều Tiên Đăng Tử Sĩ như vậy, cộng thêm một ngàn tám trăm người trong tay Cúc Nghĩa, vậy cộng lại chẳng phải là năm ngàn tám trăm người sao.

Nhiều Tiên Đăng Tử Sĩ như vậy, uy lực đó sẽ đáng sợ đến mức nào.

Trần Húc không chút do dự, liền chọn lựa chọn hai.

Trong lòng hắn nói với hệ thống: Hệ thống, ngã chọn lựa chọn hai.

Viên Thiệu thấy Trần Húc mãi không lên tiếng, trong lòng lo lắng.

Hắn biết, yêu cầu này có chút quá đáng.

Nhưng, Ký Châu dù sao cũng là nơi hắn cai trị.

Hiện giờ, hắn hy vọng có thể đoạt lại từ tay Công Tôn Toản.

Cũng vì vậy, đôi mắt hắn cứ nhìn chằm chằm Trần Húc, trong lòng thấp thỏm không yên.

Trần Húc mỉm cười, nhìn về phía Viên Thiệu nói: Bản Sơ, nếu ngươi đã có ý này, vậy cứ đi làm đi.

Lời này vừa nói ra, Viên Thiệu như trút được gánh nặng.

Hắn cúi người thật sâu trước Trần Húc nói: Chúa công yên tâm, ta nhất định sẽ đánh cho Công Tôn Toản phải tâm phục khẩu phục.

Tốt.

Trần Húc cười lớn, Nếu vậy, ta sẽ giao lại binh mã của ngươi cho ngươi.

Lời này vừa nói ra, Viên Thiệu sững sờ.

Hắn không ngờ, Trần Húc lại hào phóng đến vậy.

Trước đó khi Viên Thiệu tấn công Trần Húc, hắn chia quân làm hai đường.

Một đường tấn công Bạch Mã, một đường ở hậu phương để ứng phó.

Cũng vì vậy, tuy quân ở Bạch Mã đã bị tiêu diệt toàn bộ, nhưng ở hậu phương vẫn còn mười vạn người nguyên vẹn.

Có mười vạn người này, hắn có thể cùng Công Tôn Toản đánh một trận.

Hắn cúi người thật sâu trước Trần Húc: Đa tạ chúa công.

Trần Húc thản nhiên nói: Không sao.

Cũng vào lúc này, một giọng nói của hệ thống vang lên trong đầu

hắn.

Đinh, chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ, nhận được phần thưởng nhiệm vụ: Độ trung thành của Viên Thiệu + 100.

Bốn ngàn Tiên Đăng Tử Sĩ.

Bốn ngàn Tiên Đăng Tử Sĩ sẽ hội hợp với túc chủ trong vòng một khắc nữa.

Đúng lúc này, một thân vệ từ ngoài chạy vào.

Hắn chắp tay với Trần Húc nói: Chúa công, bên ngoài có một lượng lớn binh mã đang chạy như điên về phía này.

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người có mặt đều nhìn nhau.

Trương Tú khẽ quát: Bọn chúng có tổng cộng bao nhiêu người.

Theo thuộc hạ thấy, e rằng không dưới hai vạn người.

Lời của thân vệ vừa dứt, tất cả mọi người có mặt đều sững sờ tại chỗ.

Hai vạn người.

Trực tiếp tấn công vào đây.

Sao có thể.

Chương 481

Phải biết rằng, nơi này, xung quanh đều có binh sĩ đồn trú.

Một đội quân đông người như vậy, làm sao có thể lặng lẽ tiến thẳng vào đây.

Triệu Vân đứng dậy, khẽ cảm nhận một chút.

Quả nhiên, trên mặt đất, mơ hồ có một luồng chấn động.

Đương nhiên, luồng chấn động này, nếu không phải là người có kinh nghiệm phong phú, cũng căn bản không cảm nhận được.

Triệu Vân nhíu mày.

Hắn ôm quyền hành lễ với Trần Húc nói: Chúa công, để mỗ ra ngoài xem sao, chúa công xin hãy di chuyển trước đã.

Điền Phong gật đầu, cũng đáp lời: Chúa công, lời của Tử Long rất đúng.

Chúa công di chuyển trước là cách ổn thỏa nhất.

Trần Húc trong lòng khẽ động.

Hơi ước lượng thời gian, trong lòng liền hiểu ra.

Rõ ràng, đó là bốn chi binh mã kia.

Ngay lập tức, hắn đứng dậy, mới mỉm cười thản nhiên: Các vị không cần căng thẳng.

Bọn họ, hẳn đều là binh mã dưới trướng bản vương.

Cùng bản vương ra ngoài xem thử đi.

Mọi người nhìn nhau, ai nấy đều có chút không dám tin.

Trần Húc lại không để ý nữa, đi thẳng ra ngoài trước.

Điển Vi thấy vậy, vội vàng đi theo.

Những người còn lại cũng lần lượt theo sau Trần Húc.

Quách Gia nói với Triệu Vân một tiếng.

Triệu Vân kéo Thái Sử Từ, Từ Hoảng và những người khác vội vã đi về phía cửa hông.

Rõ ràng, là đi điều động binh mã dưới trướng.

Trần Húc ra đến bên ngoài.

Hơi nhìn ra xa, quả nhiên, ở phía xa, có một đội kỵ binh đang phi nước đại.

Mỗi người đều khoác một chiếc áo choàng trắng, trông vô cùng bắt mắt.

Mặc dù có bảy ngàn người, nhưng khi phi nước đại, lại vô cùng chỉnh tề.

Từ xa, đã có một luồng khí thế, cuồn cuộn ập đến.

Viên Thiệu không khỏi động lòng.

Hắn đã giao chiến với Bạch Mã Nghĩa Tòng nhiều năm, tự nhiên biết Bạch Mã Nghĩa Tòng mạnh mẽ.

Đội quân mặc áo choàng trắng ở phía xa kia, khí thế toát ra từ toàn bộ đội quân, lại không hề thua kém Bạch Mã Nghĩa Tòng.

Hắn bất giác nắm chặt thanh bội kiếm bên hông.

Điển Vi bên cạnh cũng không khỏi tim đập thình thịch.

Hắn hét lớn một tiếng, thân hình đã đứng trước mặt Trần Húc.

Hai tay cầm hai cây đoản kích, nói: Chúa công cẩn thận.

Trần Húc trong lòng khẽ động.

Mấy ngàn người, mỗi người đều mặc áo choàng trắng.

Không còn nghi ngờ gì nữa, đây chính là Bạch Bào Quân lừng danh rồi.

Bạch Bào Quân tuy chỉ có bảy ngàn người, nhưng chiến lực lại phi thường.

Chủ soái của Bạch Bào Quân là Trần Khánh Chi, tự Tử Vân.

Hắn dẫn dắt Bạch Bào Quân dưới trướng, liên tiếp chiến thắng các đối thủ có quân số bảy vạn, ba mươi vạn, năm mươi vạn.

Cũng vì vậy, mới có câu Thiên quân vạn mã tị bạch bào.

Cùng với việc Bạch Bào Quân ngày càng đến gần, một luồng cảm giác áp bức mơ hồ truyền đến.

Các võ tướng đều hiểu rõ.

Bất kỳ đội quân nào có luồng cảm giác áp bức như vậy, chắc chắn là một đội quân vô địch.

Ai nấy đều trở nên căng thẳng.

Tào Tháo hét lớn: Các tướng sĩ, bảo vệ chúa công.

Vẻ mặt thản nhiên ban đầu của Quách Gia biến mất.

Thay vào đó là vẻ mặt nghiêm trọng, hắn lớn tiếng nói: Mọi người bảo vệ chúa công.

Soạt.

Tất cả mọi người có mặt đều hành động.

Họ vây chặt Trần Húc ở giữa.

Trần Húc thấy vậy, mỉm cười thản nhiên: Các vị không cần căng thẳng.

Đây là một đạo cường quân của bản vương, tên là Bạch Bào

Quân.

Vừa nói, hai tay hắn vừa tách mọi người ra, chen về phía trước.

Nghe lời của Trần Húc, mọi người đều sững sờ.

Bọn họ, toàn bộ đều là người của hắn.

Phía xa.

Triệu Vân, Thái Sử Từ lòng như lửa đốt.

Họ thống lĩnh binh mã dưới trướng chạy đến.

Chỉ là, thời gian thực sự quá ngắn.

Rõ ràng, không thể đến kịp chỗ của Trần Húc.

Chỉ là, cảnh tượng tiếp theo, khiến Triệu Vân, Thái Sử Từ và mấy người khác đều sững sờ tại chỗ.

Bạch Bào Quân nhanh chóng đến gần.

Họ đồng loạt xuống ngựa, cúi người hành lễ với Trần Húc.

Người đi đầu lớn tiếng nói: Thiên nhân trưởng Bạch Bào Quân Tử Vân, suất lĩnh bảy ngàn người Bạch Bào Quân bái kiến chúa công.

Trần Húc mỉm cười thản nhiên.

Hắn bước lên mấy bước đến trước mặt Tử Vân, đỡ Tử Vân dậy.

Rồi mới nói: Tốt.

Có các ngươi tương trợ, thực lực của bản vương lại mạnh hơn rất nhiều.

Ngay sau đó, Trần Húc nhìn về phía mọi người phía sau nói: Không biết ai, muốn thống lĩnh chi binh mã này.

Lời này vừa nói ra, mọi người đồng loạt động lòng.

Đội quân trước mắt này, thực lực mọi mặt đều rất mạnh mẽ.

Nếu có thể dẫn dắt đội quân này chiến đấu, chẳng phải là đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi sao.

Chương 482

Tôn Kiên kéo Tôn Sách nói: Bá Phù, đừng ngốc nữa.

Đội cường quân như vậy, sao không ra tay.

Tôn Sách thở dài một hơi nói: Phụ thân, đội quân này quá mạnh, con sợ chúa công sẽ không giao cho con.

Đồ ngốc.

Sao không biết suy nghĩ.

Tôn Kiên không khỏi giận dữ nói, Chúa công đã hỏi trước mặt mọi người rồi, sao không nắm lấy cơ hội.

Tôn Sách đang ngẩn ra thì bị Tôn Kiên đẩy ra ngoài.

Tôn Sách loạng choạng bước lên mấy bước.

Trần Húc liếc nhìn Tôn Sách một cái.

Đối với cuộc đối thoại vừa rồi của Tôn Kiên và Tôn Sách, hắn đã sớm nghe thấy.

Ngay lập tức, hắn mỉm cười thản nhiên: Nếu Bá Phù có ý, vậy chi Bạch Bào Quân này, liền giao cho Bá Phù thống soái đi.

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều sững sờ tại chỗ.

Không ngờ, Trần Húc lại trực tiếp như vậy.

Tôn Sách chỉ mới đứng ra, đã nắm trong tay đội quân tinh nhuệ như Bạch Bào Quân.

Điều này, thật quá không thể tin được.

Ngay cả bản thân Tôn Sách, cả người cũng ngơ ngác.

Hắn thực sự không ngờ, cứ như vậy, đã được chúa công bổ

nhiệm làm thống soái Bạch Bào Quân.

Hắn có chút không dám tin nói: Chúa công, thật sao.

Trần Húc nghe vậy, mỉm cười thản nhiên, nhưng lại giả vờ nói: Sao, Bá Phù không muốn.

Nếu vậy thì thôi, bản vương đành bổ nhiệm cho người khác vậy.

Tôn Sách vội rồi.

Thế thì sao được.

Miếng mồi đã đến tay, sao có thể để nó bay mất.

Ngay lập tức, hắn vội vàng cúi người nói: Chúa công, thuộc hạ nguyện ý.

Thuộc hạ vừa rồi, chỉ là quá kích động mà thôi.

Tốt.

Trần Húc thản nhiên nói, Vậy từ hôm nay, chi Bạch Bào Quân này giao phó vào tay ngươi.

Trong suy nghĩ của bản vương, chi Bạch Bào Quân này là một tồn tại có thể lấy một địch mười, lấy một địch trăm.

Hy vọng, ngươi đừng phụ danh tiếng của Bạch Bào Quân.

Tôn Sách cả người quỳ xuống đất.

Hắn hành lễ thật sâu với Trần Húc: Chúa công yên tâm, thuộc hạ nhất định sẽ toàn lực ứng phó, để báo đáp ơn tri ngộ của chúa công.

Trần Húc đỡ Tôn Sách dậy, rồi mới gật đầu cười nói: Tốt, Bá Phù dũng mãnh, bản vương xưa nay đều biết.

Bản vương tin rằng, ngươi nhất định có thể sử dụng tốt chi Bạch Bào Quân này.

Vâng.

Tôn Sách gật đầu thật mạnh.

Đúng lúc này, một trận tiếng động ầm ầm cũng ngày càng lớn.

Mọi người ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy ở phía xa, một đội quân mã đang phi nước đại.

Quân mã của họ không nhiều, nhưng khí thế trên người mỗi người, lại mạnh hơn Bạch Bào Quân mấy phần.

Trong nháy mắt, đã đến gần.

Mọi người mới phát hiện, đây là một đội quân ngàn người, ai nấy đều cưỡi ngựa phi nước đại, trong nháy mắt đã đến gần.

Bên hông họ, đều có một thanh bội kiếm.

Họ xuống ngựa, sau đó đồng loạt rút thanh bội kiếm bên hông, lớn tiếng hét: Giết.

Một tiếng giết vừa dứt, một luồng khí thế cuồng dã, trong chốc lát, lan tỏa khắp nơi.

Có không ít văn thần, còn bị khí thế trước mắt làm cho kinh sợ.

Sắc mặt ai nấy đều có chút tái nhợt.

Trần Húc lại vẻ mặt thản nhiên, chỉ tò mò đánh giá những kỵ binh trước mặt.

Nếu không lầm, bọn họ chính là Thiết Ưng Vệ Sĩ.

Thiết Ưng Vệ Sĩ ban đầu đều là tướng sĩ Đại Tần theo Bạch Khởi chinh chiến sa trường, sau đó Tư Mã Thác tuyển chọn những người tinh nhuệ trong đó, thành lập một đội cường quân.

Đội quân này, chính là Thiết Ưng Vệ Sĩ.

Việc tuyển chọn Thiết Ưng Vệ Sĩ rất nghiêm ngặt, nên số lượng không nhiều.

Nhưng hơn một ngàn người này, lại lập được chiến công hiển hách trong các cuộc chiến tranh Lục quốc, kháng cự Hung Nô.

Họ là một thanh kiếm sắc bén đúng nghĩa của quân Tần.

Các kỵ binh đó đến trước mặt Trần Húc, đồng loạt xuống ngựa, cúi người thật sâu trước Trần Húc.

Người đi đầu cúi người thật sâu, bẩm báo: Thuộc hạ, thiên nhân trưởng Tư Mã Dương, suất lĩnh một ngàn sáu trăm Thiết Ưng Vệ Sĩ dưới trướng, tham kiến chúa công.

Trần Húc lập tức tiến lên, đỡ Tư Mã Dương dậy, rồi mới lớn tiếng nói: Tốt.

Rất tốt.

Phía sau, có không ít người sững sờ tại chỗ.

Tuân Úc lẩm bẩm: Thiết Ưng Vệ Sĩ, lại là Thiết Ưng Vệ Sĩ.

Hạ Hầu Đôn bên cạnh không hiểu: Văn Nhược tiên sinh, Thiết Ưng Vệ Sĩ có gì đặc biệt sao.

Tuân Úc lộ vẻ suy tư: Lịch sử của Thiết Ưng Vệ Sĩ, vô cùng không đơn giản.

Năm đó, Tần Thủy Hoàng thống nhất Lục quốc, dựa vào chính là thiết kỵ Đại Tần.

Trong thiết kỵ Đại Tần, có một đội kỵ binh tinh nhuệ nhất, mạnh mẽ nhất.

Tuy chỉ có hơn một ngàn người, nhưng chiến lực, lại không phải binh mã tầm thường có thể so sánh.

Trong mỗi trận đại chiến, Tần Thủy Hoàng cũng dùng chi binh mã này làm mũi nhọn.

Bọn họ, chính là Thiết Ưng Vệ Sĩ.

Mỗi người trong Thiết Ưng Vệ Sĩ, đều được chọn lựa kỹ càng từ trong thiết kỵ Đại Tần.

Mỗi người đều giỏi cả kỵ chiến và bộ chiến.

Điều khiến người ta chấn động hơn là, mỗi Thiết Ưng Vệ Sĩ đều là người tinh thông kiếm thuật.

Lời này vừa nói ra, Hạ Hầu Đôn hít một hơi khí lạnh.

Tuy hắn không biết Thiết Ưng Vệ Sĩ, nhưng hắn biết thiết kỵ Đại Tần.

Tần Thủy Hoàng dựa vào thiết kỵ Đại Tần thống nhất Lục quốc, công lao to lớn như vậy, dù thế nào cũng không thể xóa bỏ.

Chi Thiết Ưng Vệ Sĩ này, có thể làm mũi nhọn trong đó, sự tinh nhuệ của nó, có thể thấy được.

Ngay lập tức, hắn không khỏi có chút động lòng.

Trần Húc nhìn ra phía sau, chuẩn bị chọn một người thống lĩnh chi Thiết Ưng Vệ Sĩ này.

Chỉ là, hắn chưa kịp nói gì, mấy người đã bước lên.

Trần Húc quay đầu nhìn, chỉ thấy Cúc Nghĩa, Hạ Hầu Đôn hai người ra khỏi hàng.

Họ đồng loạt hành lễ với Trần Húc: Chúa công, mỗ nguyện lĩnh chi Thiết Ưng Vệ Sĩ này.

Cúc Nghĩa trong lòng kích động.

Tiên Đăng Tử Sĩ trong trận đại hỏa lần trước, đã bị tổn thất.

Ban đầu, hắn muốn luyện lại Tiên Đăng Tử Sĩ.

Chỉ là, việc luyện lại Tiên Đăng Tử Sĩ, thực sự quá khó.

Không mất vài năm thời gian, căn bản không thể thành hình.

Cũng vì vậy, hắn mới chuyển ánh mắt sang Thiết Ưng Vệ Sĩ trước mặt.

Chương 483

Ánh mắt Trần Húc lướt qua mặt hai người, rồi mới mỉm cười thản nhiên: Cúc Nghĩa, đừng vội.

Thiết Ưng Vệ Sĩ không hợp với ngươi.

Tiếp theo, có một đội quân hợp hơn, đang chờ ngươi.

Thật sao.

Cúc Nghĩa trong lòng kích động.

Trong lòng hắn nảy ra một ý nghĩ.

Chẳng lẽ là Tiên Đăng Tử Sĩ sao.

Nhưng ngay sau đó, hắn liền phủ quyết ý nghĩ này.

Tiên Đăng Tử Sĩ, thực sự quá khó luyện.

Lần trước luyện thành, cũng có yếu tố ngẫu nhiên nhất định.

Chúa công, làm sao có thể luyện thành.

Nghĩ đến đây, hắn không khỏi khẽ thở dài.

Tuy nghĩ vậy, nhưng hắn đã lùi lại một bước.

Trần Húc mới nhìn về phía Hạ Hầu Đôn: Nguyên Nhượng, chi Thiết Ưng Vệ Sĩ này, bản vương giao cho ngươi.

Hạ Hầu Đôn kích động không thể tả.

Hắn quỳ một gối xuống đất: Đa tạ chúa công, thuộc hạ nhất định sẽ thống lĩnh tốt chi Thiết Ưng Vệ Sĩ này, để báo đáp chúa công.

Trần Húc đỡ Hạ Hầu Đôn dậy, thấy Hạ Hầu Đôn vội vã không chờ được, mới mỉm cười thản nhiên: Đi đi.

Hạ Hầu Đôn hưng phấn dẫn binh mã dưới trướng đi.

Cúc Nghĩa thở dài một hơi.

Từ trên người Thiết Ưng Vệ Sĩ, hắn cảm nhận được khí tức của Tiên Đăng Tử Sĩ, đáng tiếc, chúa công lại giao chi Thiết Ưng Vệ Sĩ này cho Hạ Hầu Đôn.

Đúng lúc này, phía xa, lại có một chi binh mã phi nước đại đến.

Nhìn thấy chi binh mã này, Cúc Nghĩa cả người kích động.

Hắn bất giác đi về phía trước, miệng lẩm bẩm: Tiên Đăng Tử Sĩ, thật sự là Tiên Đăng Tử Sĩ.

Tốc độ của chi binh mã đó cực nhanh, nhanh chóng đã đến gần.

Họ đồng loạt xuống ngựa, cúi người thật sâu trước Trần Húc.

Người đi đầu, quỳ xuống đất trước: Thiên nhân trưởng Tử Khúc suất lĩnh bốn ngàn Tiên Đăng Tử Sĩ, bái kiến chúa công.

Nhìn thấy Tiên Đăng Tử Sĩ xuất hiện trước mặt ở khoảng cách gần, Cúc Nghĩa cả người kích động không tả xiết.

Chi Tiên Đăng Tử Sĩ này, giống hệt với chi Tiên Đăng Tử Sĩ trong tay hắn lúc mạnh nhất.

Không.

Còn mạnh hơn chi đó rất nhiều.

Vì số lượng của chi Tiên Đăng Tử Sĩ này có đến bốn ngàn người, gấp đôi chi Tiên Đăng Tử Sĩ kia.

Trên mặt hắn đã đẫm lệ.

Hắn ngửa đầu, cố gắng để nước mắt không trào ra nữa.

Trần Húc nhìn về phía Cúc Nghĩa: Cúc Nghĩa, không biết chi quân đội này, ngươi có hài lòng không.

Cúc Nghĩa mấy bước đến trước mặt Trần Húc.

Phịch một tiếng.

Hai gối hắn thẳng tắp quỳ xuống đất.

Hắn phủ phục trên mặt đất, nói: Đa tạ chúa công.

Thuộc hạ nguyện vì chúa công hiệu tử lực.

Trần Húc đỡ Cúc Nghĩa dậy, đưa tay ra, dùng tay áo lau đi nước mắt trên mặt Cúc Nghĩa.

Rồi mới mỉm cười nói: Cúc Nghĩa, từ hôm nay trở đi, chi Tiên Đăng Tử Sĩ này, liền giao vào tay ngươi.

Ta hy vọng, ngươi có thể phát huy hết toàn bộ uy năng của chi Tiên Đăng Tử Sĩ này.

Chúa công yên tâm, mạt tướng nhất định sẽ tận tâm tận lực.

Cúc Nghĩa lớn tiếng hét.

Nhưng ngay sau đó, hắn rụt rè nói: Chúa công, thuộc hạ có một việc không hiểu.

Cúc Nghĩa có việc gì, cứ nói thẳng.

Trần Húc mỉm cười thản nhiên.

Chúa công, thuộc hạ không biết, chi Tiên Đăng Tử Sĩ này, chúa công làm sao huấn luyện được mạnh mẽ như vậy, chi Tiên Đăng Tử Sĩ này, e rằng còn mạnh hơn chi của thuộc hạ rất nhiều.

Cúc Nghĩa tò mò hỏi.

Vừa nói, đôi mắt hắn vừa chăm chú nhìn Trần Húc.

Những người khác nghe vậy, cũng lần lượt nhìn về phía Trần Húc.

Nhất là những người vốn thuộc dưới trướng Viên Thiệu, tự nhiên

biết, Cúc Nghĩa năm đó để huấn luyện chi Tiên Đăng Tử Sĩ đó, đã tốn mấy năm thời gian.

Hiện giờ, Cúc Nghĩa đích thân thừa nhận, chi Tiên Đăng Tử Sĩ này, còn mạnh hơn chi của Cúc Nghĩa rất nhiều.

Vậy chẳng phải có nghĩa là, chúa công từ lâu đã bắt đầu huấn luyện chi Tiên Đăng Tử Sĩ này sao.

Tầm nhìn xa trông rộng, trình độ huấn luyện này, quả thực khiến người ta phải thán phục.

Trần Húc lại mỉm cười thản nhiên, một vẻ mặt thần bí.

Mọi người tuy trong lòng tò mò, nhưng cũng không thể miễn cưỡng Trần Húc.

Dù sao, Trần Húc cũng là chúa công của họ.

Ngay sau đó, sự chú ý của họ liền bị phía xa thu hút.

Bởi vì, ở phía trước họ, lại có một chi thiết quân xuất hiện.

Trần Húc biết, đó chính là Bối Ngôi Quân.

Tổng cộng tám ngàn Bối Ngôi Quân.

Không còn nghi ngờ gì nữa, tám ngàn người đang phi nước đại ở phía xa, vừa nhìn đã biết là một đội cường quân.

Nhìn độ tinh nhuệ đó, so với những đội trước đó, chỉ hơn chứ không kém.

Mọi người xung quanh, đều có chút tê dại.

Không dám tin nhìn cảnh tượng trước mắt.

Tám ngàn người đến trước mặt Trần Húc, đồng loạt xuống ngựa, cúi người thật sâu trước Trần Húc.

Người đi đầu, quỳ một gối trước Trần Húc: Thiên phu trưởng

Nhạc Bằng Cử, suất lĩnh tám ngàn Bối Ngôi Quân đến, bái kiến chúa công.

Trần Húc đỡ hắn dậy, rồi mới cười lớn nói: Tốt.

Ngay sau đó, hắn nhìn về phía sau, nói: Không biết ai, đảm nhiệm thống soái của chi Bối Ngôi Quân này.

Trong số mọi người phía sau, có một người bước ra khỏi đám đông.

Hắn cúi người trước Trần Húc: Thuộc hạ Trương Liêu, hy vọng được thống lĩnh chi Bối Ngôi Quân này, xin chúa công chấp thuận.

Trương Liêu.

Trần Húc quay đầu nhìn.

Đây chính là người được hậu thế gọi là Liêu Thần.

Trong trận Tiêu Dao Tân, Trương Liêu dẫn tám trăm người dưới trướng phá tan mười vạn quân của Tôn Quyền.

Cũng sau trận chiến đó, danh tiếng của Trương Liêu vang dội.

Càng được người đời sau gọi là Liêu Thần.

Bối Ngôi Quân đặt trong tay Trương Liêu, cũng nên có thể phát huy được chiến lực của nó.

Ngay lập tức, hắn vỗ vai Trương Liêu nói: Văn Viễn, chiến lực của Bối Ngôi Quân, e rằng trong tất cả các đội quân của ta, đều nằm trong top ba.

Xin nhất định phải sử dụng tốt.

Trương Liêu nghe vậy toàn thân chấn động.

Hắn biết Bối Ngôi Quân mạnh mẽ.

Chương 484

Nhưng không biết, Bối Ngôi Quân lại mạnh mẽ đến mức này.

Trong chốc lát, trong lòng hắn vui mừng khôn xiết.

Ngay lập tức, hắn quỳ một gối trước Trần Húc: Thuộc hạ nhất định sẽ tận tâm tận lực, không phụ sự giao phó của chúa công.

Tốt.

Trần Húc gật đầu, Nếu vậy, Bối Ngôi Quân, liền giao vào tay ngươi.

Hạ Hầu Uyên và những người khác, không khỏi trong lòng buồn bực.

Hạ Hầu Uyên vốn định tranh đoạt chức chủ tướng của Bối Ngôi Quân, chỉ là có chút hoa mắt, tưởng rằng phía sau còn có đội quân mạnh hơn.

Nhưng không ngờ, Bối Ngôi Quân lại mạnh mẽ như vậy, khiến hắn trong lòng có chút hối hận không kịp.

Nhưng đúng lúc này, lại có một chi thiết quân, phi nước đại đến.

Chi thiết quân đó chưa đến trước mặt, Hạ Hầu Uyên đã cúi người thật sâu: Chúa công, mỗ nguyện thống soái chi binh mã đó.

Trần Húc nhìn sâu vào Hạ Hầu Uyên một cái, rồi mới cười nói: Không hối hận.

Tuyệt không hối hận.

Hạ Hầu Uyên dứt khoát nói.

Tốt.

Trần Húc mỉm cười thản nhiên, Chi cuối cùng, là năm ngàn Đại Kinh Thiết Kỵ.

Hôm nay, liền giao vào tay ngươi.

Nghe đến Đại Kinh Thiết Kỵ, trong mắt Hạ Hầu Uyên tinh quang lóe lên.

Trong số những binh mã này, có không ít hắn chưa từng nghe qua.

Nhưng danh tiếng của Đại Kinh Thiết Kỵ, những người này, lại không ai không biết, không ai không hiểu.

Thời Kinh Vũ Đế, Vệ Thanh, Hoắc Khứ Bệnh và những người khác thống lĩnh Đại Kinh Thiết Kỵ, đã đánh bại hoàn toàn người Hung Nô.

Càng đánh cho các man di xung quanh phải phục tùng.

Chỉ là sau đó, cùng với sự suy yếu của triều Hán, chi Đại Kinh Thiết Kỵ này cũng dần dần biến mất trong dòng sông lịch sử.

Nhưng hiện giờ, một chi Đại Kinh Thiết Kỵ lại xuất hiện trước mặt hắn, làm sao không vui mừng.

Hạ Hầu Uyên vui mừng khôn xiết.

Phịch một tiếng.

Cả người hắn quỳ xuống đất.

Hắn lạy dài trước Trần Húc: Đại ân của chúa công, thuộc hạ suốt đời khó quên.

Trần Húc đỡ Hạ Hầu Uyên dậy, rồi mới cười nói: Diệu Tài.

Ý nghĩa của Đại Kinh Thiết Kỵ phi thường, xin nhất định đừng làm mất uy phong của Đại Kinh Thiết Kỵ.

Chúa công cứ yên tâm, mỗ sau này, nhất định sẽ dẫn chi Đại Kinh

Thiết Kỵ này, dương uy cho chúa công.

Hạ Hầu Uyên lớn tiếng nói.

Trần Húc gật đầu, nhưng không nói gì.

Năm ngàn Đại Kinh Thiết Kỵ đến trước mặt mọi người, người đi đầu cúi người hành lễ: Thiên phu trưởng Vệ Trọng Khanh, suất lĩnh năm ngàn Đại Kinh Thiết Kỵ đến, tham kiến chúa công.

Trần Húc tiến lên một bước, đỡ thiên phu trưởng dậy, rồi mới cười lớn: Tốt.

Nhìn từng chi cường quân xuất hiện trước mặt, sự kính phục của mọi người đối với Trần Húc, đã đạt đến cực điểm.

Triệu Vân từ bên cạnh đi đến, cười lớn nói: Chúa công, hiện giờ dưới trướng chúng ta có nhiều đội quân tinh nhuệ như vậy, đối phó với Công Tôn Toản, chẳng phải dễ như trở bàn tay sao.

Điển Vi lớn tiếng nói: Chúa công, lần trước đánh trận đó, mỗ đánh còn chưa đã.

Lần này đánh Công Tôn Toản, chúa công xem, cũng phải để mỗ tham gia chứ.

Không sai.

Quách Gia cũng cười lớn, Hiện giờ chúng ta binh hùng tướng mạnh.

Ký Châu, cũng không còn là chuyện của một mình Bản Sơ huynh nữa.

Nếu Công Tôn Toản muốn chơi, vậy chúng ta sẽ chơi cùng hắn.

Trần Húc nhìn về phía Viên Thiệu: Bản Sơ, ngươi thấy thế nào.

Viên Thiệu cúi người thật sâu trước Trần Húc: Tất cả đều nghe

theo sự sắp xếp của chúa công.

Tốt.

Trần Húc trong lòng cũng hào khí dâng trào.

Hắn cười lớn: Nếu đã như vậy, vậy ngã sẽ chơi cùng Công Tôn Toản một phen.

Tiện thể, cũng có thể thử xem, chất lượng binh mã dưới trướng hiện giờ ra sao.

Lời này vừa nói ra, các tướng sĩ không khỏi hai mắt sáng lên.

Vừa mới nhận được đội quân dưới trướng, đang không có cơ hội luyện tay.

Hiện giờ Công Tôn Toản, kẻ ngốc này đang ở trước mặt, tự nhiên không thể bỏ qua.

Ngay lập tức, mọi người đồng loạt vang dội hưởng ứng.

Hứng thú của mọi người rất cao, cũng vì vậy, mọi thứ đều được chuẩn bị nhanh chóng.

Chỉ trong nửa ngày, đã chuẩn bị xong mọi thứ.

Sáng sớm hôm sau, Trần Húc liền dẫn các loại đội quân tinh nhuệ dưới trướng, xuất phát đến Quảng Bình Quận.

Quảng Bình Quận.

Công Tôn Toản nhìn Quảng Bình thành trước mặt, vô cùng vui vẻ.

Lúc này, Quảng Bình thành đã nguy cấp.

Hắn nhìn Điền Giai bên cạnh: Điền Giai, ngươi thấy, ngày mai, ta có thể công hạ Quảng Bình thành không.

Điền Giai gật đầu: Chúa công yên tâm.

Thuộc hạ nguyện lập quân lệnh trạng, chậm nhất là ngày mai,

thuộc hạ sẽ công hạ Quảng Bình thành.

Tốt.

Công Tôn Toản cười lớn, Cũng không biết Viên Thiệu sau khi biết ta liên tiếp hạ bốn quận, trong lòng sẽ khó chịu đến mức nào.

Cả Ký Châu, cũng chỉ có mười ba quận, nhưng hiện giờ, ta chỉ trong nửa tháng đã liên tiếp hạ bốn quận.

Thành tích tốt như vậy, e rằng Hàn Tín sống lại, cũng không bằng.

Sáng sớm hôm sau, Công Tôn Toản sớm đã dẫn binh mã dưới trướng, bắt đầu tấn công Quảng Bình thành.

Trong thành Quảng Bình.

Cửa thành giáo úy phái một thủ vệ, vội vã chạy đi bẩm báo: Lữ thái thú, Công Tôn Toản đánh đến rồi.

Thái thú Quảng Bình thành Lữ Uy Hoàng tim đập thình thịch.

Hắn vội vàng lên ngựa, hướng về phía cửa thành.

Lên đến tường thành, hắn nhìn xuống phía dưới.

Chỉ thấy phía dưới, đen kịt toàn bộ là binh mã của Công Tôn Toản, nhìn số lượng đó, e rằng có hơn mười vạn.

Hắn trong lòng thở dài một hơi: Nếu chúa công không đến viện trợ, e rằng hôm nay, sẽ bị chiếm đóng rồi.

Tuy nghĩ vậy, nhưng hắn cắn răng nói: Tướng sĩ, chúa công đối đãi với ta không tệ, hôm nay chính là lúc ta báo đáp chúa công.

Tay phải hắn mạnh mẽ giơ lên, trường kiếm đã ra khỏi vỏ.

Hắn giơ kiếm hô cao: Các tướng sĩ, cùng bản thái thú thủ thành.

Hống.

Các tướng sĩ đồng loạt hô lớn.

Cuộc chiến tranh giành tường thành, từ đó bắt đầu.

Từng chiếc thang mây được dựng lên.

Kèm theo đó là từng chiếc xe công thành.

Chỉ là, Lữ Uy Hoàng là thái thú, tuy đích thân lên tường thành, khiến sĩ khí của binh sĩ dưới trướng đại chấn.

Nhưng dù sao cũng đã thủ thành nhiều ngày, binh sĩ sớm đã mệt mỏi không chịu nổi.

Sau một hồi giao tranh ác liệt, thế yếu của Quảng Bình thành ngày càng rõ rệt.

Dưới trướng Công Tôn Toản, bắt đầu có binh sĩ, leo lên tường thành.

Lữ Uy Hoàng một kiếm chém ngã một binh sĩ vừa leo lên tường thành, liền lại xông về phía khác.

Ở đó, vừa có hai binh sĩ của Công Tôn Toản, một trước một sau, leo lên tường thành.

Chết đi cho ta.

Lữ Uy Hoàng hét lớn một tiếng, ngay sau đó trường kiếm trong tay liền đâm ra.

Phụt.

Một tiếng vang lên, một trong hai binh sĩ bị trường kiếm trong tay hắn đâm xuyên qua.

Chương 485

Hắn trở tay lại một kiếm, chém tên binh sĩ vừa mới đánh lén kia dưới kiếm.

Phía xa.

Một binh sĩ lớn tiếng hét: Tướng quân, bảo trọng.

Vừa nói, hắn vừa ôm một binh sĩ của Công Tôn Toản, nhảy xuống thành.

Ở một nơi khác, lại có hai địch binh xông lên.

Giết.

Lữ Uy Hoàng hét lớn một tiếng, ngay sau đó bước chân xông tới.

Chỉ là, lúc này, bước chân của hắn có chút loạng choạng.

Mấy ngày nay, mỗi ngày, hắn đều canh giữ ở tường thành.

Người, không phải máy móc.

Thể lực có hạn.

Nếu không phải giết chiến mã trong thành, dùng thịt chiến mã bổ sung thể lực, nếu không, sớm đã không chống đỡ nổi rồi.

Một tiếng hét lớn, trường kiếm chém vào ngực tên địch binh đang xông tới đó.

Ngay sau đó, dưới chân hắn một trận loạng choạng.

Mắt thấy cửa thành giáo úy sắp chết dưới tay địch binh đánh lén, hắn hét lớn một tiếng.

Ngay sau đó liền ném trường kiếm trong tay ra ngoài.

Phụt.

Tên địch binh đó ứng tiếng ngã xuống.

Đúng lúc này, phía sau hắn, một địch tướng vô thanh vô tức xông lên.

Hắn cảm giác được dị thường, ngay lập tức quay đầu nhìn.

Chỉ cảm thấy một thanh trường kiếm lóe lên trước mắt.

Hắn trong lòng ai oán một tiếng.

Hắn biết, không còn cơ hội nữa.

Trên tường thành, khắp nơi đều là địch binh.

Hắn biết, hắn, xong rồi.

Không giữ được thành trì.

Lữ Uy Hoàng nhắm mắt lại, đồng thời trong lòng mặc niệm: Chúa công, vĩnh biệt.

Đúng lúc này, một tiếng huýt sáo vang lên.

Hắn mở mắt ra, chỉ thấy một tia sáng lạnh, lóe lên trước mắt hắn.

Phụt.

Một tiếng giòn tan vang lên.

Tên địch tướng phía sau hắn, ngã xuống trong vũng máu.

Gần như cùng lúc, bên cạnh hắn, một giọng nói lại vang lên.

Keng.

Hắn quay đầu nhìn, chỉ thấy trên tường thành đó, có một đoạn đuôi tên.

Lữ Uy Hoàng trong lòng kinh thán.

Không phải là một mũi tên sao.

Ngay sau đó, vèo. liên tiếp mười mấy tiếng vang lên, những mũi

tên này, không một ngoại lệ, toàn bộ đều trúng vào những địch binh đã leo lên tường thành.

Hắn trong lòng kinh thán.

Ai.

Thuật bắn tên lợi hại như vậy.

Hắn nhìn xuống thành, chỉ thấy phía xa, có một chi binh mã đang phi nước đại đến.

Ở phía trước chi binh mã đó, con chiến mã màu đỏ rực kia, vô cùng bắt mắt.

Tống Vương.

Không, chúa công.

Hắn kích động đến mức nước mắt lưng tròng.

Phía xa, khóe miệng Trần Húc nở một nụ cười.

Đại sư cấp tiễn thuật thật sự hữu dụng.

Không, hiện tại nên là thần cấp tiễn thuật.

Quả nhiên, đúng lúc này, một giọng nói của hệ thống vang lên trong đầu hắn.

Đinh, chúc mừng túc chủ bắn chết tất cả địch nhân đã công lên tường thành, thưởng thần cấp tiễn thuật.

Ngay sau đó, một luồng tiễn thuật huyền ảo, xuất hiện trong đầu hắn.

Từng bức tranh, lần lượt lướt qua trong đầu hắn.

Đợi khi hắn tỉnh lại, mới phát hiện, đối với cung tiễn, hắn lại có một nhận thức hoàn toàn mới.

Dường như, cây trường cung trước mắt, là một phần của cơ thể

hắn.

Một loại giác ngộ dâng lên trong lòng.

Ngay lập tức, hắn giương cung lắp tên, nhắm vào phía xa.

Trên một đỉnh núi.

Công Tôn Toản đang nhìn xuống phía dưới.

Nhìn thấy chiến sự phía trước một mảng tốt đẹp, hắn không khỏi trong lòng vui mừng.

Hắn biết, không lâu nữa, hắn có thể ngồi trong thành Quảng Ninh.

Đúng lúc này, hắn đột nhiên cảm thấy một chút bất an.

Ngay sau đó, chỉ cảm thấy bên cạnh, dường như có một luồng gió mạnh thổi qua.

Tai hắn không khỏi đau nhói.

Chương 486

Công Tôn Toản theo bản năng đưa tay sờ.

Một tia máu tươi, xuất hiện trong tay hắn.

Điều này, sao có thể.

Mình lại bị thương.

Ám khí.

Hắn quay đầu nhìn, chỉ thấy trên tảng đá lớn phía sau, lại cắm một đoạn đuôi tên.

Hắn không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Tiễn pháp như vậy.

Công Tôn Toản nhìn về phía hướng mũi tên bắn tới.

Chỉ thấy ở nơi đó, đang có một con chiến mã màu đỏ, đang phi nước đại.

Người trên chiến mã, đang vẫy tay về phía hắn.

Công Tôn Toản không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Đây, không phải là Tống Vương sao.

Con chiến mã màu đỏ rực đó, thực sự quá bắt mắt.

Hắn, đến rồi.

Ngay sau đó, tình hình phía sau con chiến mã màu đỏ đó, khiến hắn không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Chỉ thấy ở đó, đen kịt một mảng.

Điều này, không thể nào.

Đúng lúc này, một lính trinh sát chạy đến nói: Chúa công, phía trước phát hiện lượng lớn địch quân.

Nghi là Tống Vương và Viên Thiệu hợp binh một chỗ.

Không thể nào.

Công Tôn Toản khẽ quát, Có nhìn rõ không.

Một thân vệ khác bên cạnh chạy lên nói: Chúa công, phía xa có lượng lớn kỵ binh phi nước đại.

Số lượng e rằng vượt quá mười vạn.

Công Tôn Toản chỉ cảm thấy một ngụm máu tươi dâng lên.

Hắn vung trường kiếm: Rút.

Vừa nói, hắn liền lập tức lên ngựa, lui về phía sau.

Thân vệ, toàn bộ đều bảo vệ hắn, lui về phía sau.

Chỉ là, điều hắn không ngờ.

Hắn vừa lui được hai dặm, liền có một chi kỵ binh chặn đường đi của hắn.

Người đi đầu, giáp trắng thương trắng ngựa trắng.

Đây, không phải là Triệu Tử Long sao.

Chỉ là những người toàn thân màu đen phía sau hắn, là kỵ binh gì.

Hắn, chưa từng nghe qua.

Lại nghe người đó mỉm cười thản nhiên: Bá Khuê huynh, hay là đến trướng của ta, uống một chén rượu ấm thân, thế nào.

Hắn hừ lạnh một tiếng: Mơ đi.

Vừa nói, hắn liền quay đầu ngựa, chạy về một hướng khác.

Chỉ là, điều khiến hắn khá kinh ngạc, Triệu Vân lại căn bản không

đuổi theo.

Công Tôn Toản trong lòng có chút lạnh gáy.

Quả nhiên.

Khi hắn lại chạy được hai dặm, liền thấy, có một chi kỵ binh toàn bộ đều mặc áo choàng trắng chặn đường đi.

Ở phía trước chi kỵ binh đó, chính là một viên tiểu tướng.

Chỉ thấy viên tiểu tướng đó mỉm cười thản nhiên: Công Tôn tướng quân, ta là Tôn Bá Phù.

Hay là nhận lời mời của chúa công ta, đến trướng uống một chén rượu nhé.

Tôn Bá Phù.

Công Tôn Toản nhìn sâu vào Tôn Sách một cái.

Nếu đại quân ở bên cạnh, hắn chắc chắn đã xông lên rồi.

Nhưng hiện giờ, thực sự không có khí thế đó.

Ngay lập tức, hắn quay đầu ngựa, chạy về một phía khác.

Chỉ là, điều khiến hắn khá kinh ngạc, Tôn Sách lại cũng không đuổi theo.

Bất an trong lòng Công Tôn Toản, ngày càng nặng.

Khi hắn lại chạy được hai dặm, phát hiện, trước mặt hắn xuất hiện một chi binh mã.

Người đi đầu kia, chính là Tào Tháo.

Phía sau Tào Tháo, có năm ngàn kỵ binh.

Công Tôn Toản thở dài một hơi: Tào Mạnh Đức, ngươi, cũng muốn ngăn ta sao.

Tào Tháo lắc đầu: Bá Khuê huynh, ta Tào Tháo là vì tốt cho ngươi.

Nếu ngươi ngoan cố chống cự, e rằng sẽ toàn quân bị diệt.

Ngươi có biết, Viên Thiệu cùng với toàn bộ binh mã dưới trướng, toàn bộ đều đã đầu quân cho chúa công.

Không thể nào.

Công Tôn Toản trợn to mắt.

Con ngươi của hắn sắp rơi ra ngoài rồi.

Sao có thể.

Viên Thiệu là người kiêu ngạo đến mức nào, sao có thể đầu quân cho người khác.

Hơn nữa, còn là cách thức toàn bộ đầu quân cho người khác.

Quả thực quá khó tin.

Tào Tháo định nói thêm gì đó, Công Tôn Toản lại lắc đầu: Mạnh Đức huynh, như vậy đi.

Không cần khuyên nữa, ta xin cáo từ trước.

Vừa nói, Công Tôn Toản quay đầu ngựa, dẫn thân binh dưới trướng, đi về một hướng khác.

Tào Tháo chỉ mỉm cười thản nhiên, nhưng không ngăn cản.

Phía sau, Hạ Hầu Uyên tiến lên, nói: Huynh trưởng, vì sao không để mỗ đuổi theo.

Tào Tháo mỉm cười thản nhiên: Không cần đuổi.

Vì, trạm tiếp theo, chúa công đang chờ hắn.

Chúa công đích thân ra tay.

Hạ Hầu Uyên mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Không sai.

Vì chúa công, muốn bảo toàn lực lượng chiến đấu lớn nhất.

Tào Tháo thở dài một hơi, Chí hướng của chúa công, căn bản không nằm ở nội bộ chúng ta.

Điều ngài ấy muốn chinh phục, là ngoại bang, là những dị tộc kia.

Công Tôn Toản thấy Tào Tháo cũng không truy kích, không khỏi trong lòng đập thình thịch.

Mơ hồ, có một loại cảm giác không tốt.

Khiến hắn trong lòng phiền não.

Chương 487

Nhưng không có cách nào, chỉ có thể tiếp tục đi xuống.

Công Tôn Toản đi về phía trước được hai dặm, phát hiện, trước mặt hắn xuất hiện một con chiến mã màu đỏ rực.

Con chiến mã đó cao lớn, toàn thân phảng phất như ngọn lửa đang cháy.

Hắn cả người cứng đờ tại chỗ.

Hắn biết, hắn, không còn đường nào để đi.

Người trước mắt, không phải ai khác, chính là Tống Vương bản nhân.

Phía sau Trần Húc, có mấy ngàn kỵ binh.

Vừa nhìn, đã biết không phải hạng dễ đối phó.

Hắn khẽ thở dài một hơi: Tống Vương, vì sao lại xuất hiện ở đây.

Ta vừa rồi thấy ngài ở phía trước thành trì.

Trần Húc mỉm cười thản nhiên: Vì Xích Thố Mã của ta, tốc độ nhanh.

Hắn nhún vai, nói: Tốc độ nhanh, có thể làm những gì mình muốn.

Khóe miệng Công Tôn Toản co giật.

Trần Húc mỉm cười: Thế nào, Bá Khuê huynh hàng rồi chứ.

Vậy ta, nếu không thì sao.

Công Tôn Toản cắn răng nói.

Trần Húc vuốt Bá Vương Thương: Thực ra cũng đơn giản.

Nếu ngươi không đầu hàng, vậy ta sẽ bắt ngươi.

Hừ.

Công Tôn Toản hét lớn một tiếng, ngay sau đó, hắn quay đầu ngựa, định đổi hướng khác chạy trốn.

Trần Húc lại mỉm cười thản nhiên: Bá Khuê huynh, ta sớm đã đề phòng chiêu này.

Vừa nói, hắn vừa thúc vào bụng ngựa: Chỉ là, ngươi có phát hiện không, tốc độ chiến mã của ngươi, thực sự quá chậm.

Xích Thố Mã hí một tiếng.

Ngay sau đó bốn vó phi nước đại, nhanh chóng đã đến bên cạnh Công Tôn Toản.

Công Tôn Toản ra sức quất roi ngựa.

Nhưng điều khiến hắn tuyệt vọng.

Mọi thứ đều vô ích.

Xích Thố Mã của Trần Húc, nhanh chóng đã vượt qua hắn.

Ngay sau đó, hắn trơ mắt nhìn Trần Húc đưa trường thương ra.

Bành.

Trường thương của Trần Húc nặng nề đánh vào thân chiến mã.

Hắn hét lớn một tiếng: Đừng mà.

Bành.

Chiến mã một tiếng ai oán, ngã xuống đất.

Hắn, cũng theo đó ngã nhào xuống đất.

Trần Húc kéo dây cương Xích Thố Mã, rồi mới mỉm cười thản nhiên: Bá Khuê huynh, đi thôi.

Quảng Bình Quận, trong thành Quảng Bình.

Trần Húc ngồi cao trên chủ vị, Công Tôn Toản đứng ở phía dưới.

Công Tôn Toản không để ý xung quanh, thở dài một hơi.

Hắn đã được như ý nguyện đến được quận thủ phủ của Quảng Bình Quận.

Chỉ là, mọi thứ có chút khác so với suy nghĩ của hắn.

Hắn lại trở thành tù binh.

Trần Húc mỉm cười thản nhiên: Bá Khuê, thế nào, hàng rồi chứ.

Công Tôn Toản không nói gì.

Viên Thiệu từ ngoài đi vào.

Hắn vỗ vai Công Tôn Toản: Bá Khuê huynh, chúng ta đấu nhau lâu như vậy, nhưng đã lâu không được trải nghiệm cơ hội kề vai tác chiến.

Như vậy, có hứng thú, cùng nhau kề vai tác chiến không.

Kề vai tác chiến.

Công Tôn Toản không hiểu, Hiện giờ ta, nếu đều đầu quân dưới trướng Tống Vương, vậy chúng ta có kẻ thù nào, cần chúng ta kề vai tác chiến.

Tào Tháo cười lớn: Xem ra, ngươi đối với suy nghĩ của chúa công, thực sự không biết gì cả.

Thực ra, từ lâu, khi chúa công chỉ có một châu Dự Châu, đã đặt mục tiêu vào ngoại tộc.

Ồ.

Công Tôn Toản hai mắt sáng lên, Thật sao.

Hắn từ nhỏ đã thấy quá nhiều chuyện ngoại tộc, cướp bóc Đại

Kinh.

Cũng vì vậy, từ trước đến nay, chí hướng của hắn đều là bình định ngoại tộc.

Cũng chính vì nguyên nhân này, khi ở U Châu, chỉ cần gặp phải ngoại tộc, hắn chưa bao giờ nương tay.

Công Tôn Toản nhìn về phía Trần Húc: Tống Vương, lời của Mạnh Đức, là thật sao.

Ừ.

Trần Húc gật đầu, Bản vương luôn tin vào một câu: Phi ngã tộc loại, kỳ tâm tất dị.

Nếu người của ta vì tranh đấu lẫn nhau, tổn hao quá nhiều, vậy thì, trong tương lai không xa, đất nước của ta sẽ bị ngoại tộc sỉ nhục.

Mọi người có mặt, ai nấy đều nắm chặt hai tay.

Không còn nghi ngờ gì nữa.

Tất cả mọi người, đều không mong, sẽ có một ngày, có chuyện như vậy xảy ra.

Hiện giờ, là Đại Kinh.

Lòng tự tôn dân tộc của Đại Kinh, là mạnh nhất.

Họ luôn tin rằng, phạm ta cường Hán giả, tuy viễn tất tru.

Cũng vì vậy, sau khi nghe câu nói này, ai nấy đều lửa giận dâng trào.

Trần Húc đứng dậy, nhìn về phía mọi người: Ta tin rằng, tương lai như vậy, nhất định không phải là điều các ngươi hy vọng.

Vậy thì, chúng ta hãy đoàn kết lại, đánh cho tất cả ngoại tộc phải quỳ xuống.

Tôn Kiên cũng bước lên, đưa tay ra: Bá Khuê huynh, cùng nhau nhé.

Tào Tháo và Viên Thiệu hai người nhìn nhau một cái, cũng đồng loạt tiến lên, đưa tay về phía Công Tôn Toản.

Trần Húc cũng đến bên cạnh mấy người: Cũng tính cả bản vương nữa.

Công Tôn Toản nhìn mấy người, ngay sau đó đưa tay ra: Tốt.

Vậy hãy để chúng ta, cùng nhau chiến đấu với dị tộc.

Ngay sau đó, hắn cúi người thật sâu trước Trần Húc: Thuộc hạ Công Tôn Toản, bái kiến chúa công.

Giả Hủ nhìn mấy người trước mắt, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Hắn lẩm bẩm: Quân cờ bí mật để lại, hắn là, có thể dùng rồi.

Giọng nói của hắn rất nhỏ, nhỏ đến mức gần như chỉ mình hắn nghe thấy.

Chỉ là, hắn không nhìn thấy, không xa có một người, đang chăm chú nhìn hắn.

Quách Gia ghé sát vào bên cạnh hắn, nhỏ giọng nói: Văn Hòa, ngươi, có phải có chuyện gì, giấu ta không.

Giả Hủ im lặng không nói.

Quách Gia mỉm cười: Ngươi không nói ta cũng biết.

Thực ra, ngươi đã mai phục ở thành Trường An, đúng không.

Giả Hủ tim đập thình thịch.

Trong mắt hắn lóe lên tia hung quang, ngay sau đó liền ngẩng đầu.

Chỉ là khi ngẩng đầu, tia hung quang trong mắt đã biến mất.

Quách Gia lại xua tay, hạ thấp giọng: Văn Hòa, giữa chúng ta,

không phải là kẻ thù.

Như vậy, có muốn chúng ta cùng nhau liên thủ không.

Sau đó, Từ Thứ cũng đi lên: Đi thôi, ở đây nhiều người lắm miệng, dễ sinh chuyện.

Ngay lập tức, ba người cùng nhau đi ra ngoài.

Ba người ngồi trong phòng của Giả Hủ.

Giả Hủ ngẩng mắt nhìn Quách Gia và Từ Thứ một cái: Nói đi, các ngươi phát hiện ra sao.

Quách Gia vẫn giữ vẻ lười biếng đó.

Chương 488

Hắn mỉm cười thản nhiên, nói: Thực ra, từ khi chúng ta ở Trường An, Văn Hòa đã bố trí quân cờ bí mật rồi phải không.

Cũng không cần phủ nhận, lần đó Lưu Hiệp vội vã rời đi, là vì ngươi phải không.

Sắc mặt Giả Hủ không có chút thay đổi nào, chỉ là, ánh mắt hắn lại có chút dao động.

Một luồng khí tức không rõ, lan tỏa giữa hai người.

Bầu không khí trong phòng, cũng không khỏi căng thẳng.

Từ Thứ bất đắc dĩ thở dài một hơi, đưa tay khuyên: Ta nói này Văn Hòa, Phụng Hiếu, đừng úp úp mở mở nữa.

Mọi người có gì cứ nói thẳng.

Rồi mới nhìn về phía Giả Hủ, giải thích: Văn Hòa, thực ra, thực ra Phụng Hiếu phát hiện Lưu Hiệp có phản ứng hơi khác thường, nên bảo ta huy động nhân viên tình báo giúp điều tra.

Một khi điều tra, mới phát hiện sự bất thường bên cạnh Lưu Hiệp.

Hai người chúng ta bàn bạc, chắc chắn là bút tích của Văn Hòa.

Giả Hủ nghe vậy, nhìn về phía Quách Gia.

Quách Gia nhún vai: Thấy chưa, Nguyên Trực đã nói hết cho ngươi rồi, tiếp theo, chúng ta có thể cùng nhau hợp tác rồi chứ.

Đúng lúc này, một giọng nói vang lên bên ngoài.

Chuyện tốt như vậy, sao có thể quên ta.

Vừa nói, có mấy người đi vào trong.

Giả Hủ trong lòng kinh ngạc.

Ba người, đồng loạt nhìn ra ngoài.

Chỉ thấy ngoài điện, Lỗ Túc, Tuân Du, Điền Phong ba người, đang chậm rãi đi vào.

Tử Kính, các ngươi sao lại đến đây.

Từ Thứ có chút kinh hỉ.

Giờ phút quan trọng này, chúng ta sao có thể vắng mặt.

Phải không.

Lỗ Túc cười lớn, Nếu chúng ta không có mặt, chẳng phải đã bỏ lỡ một màn kịch hay sao.

Giả Hủ lắc đầu: Tử Kính, theo ý kiến của ta, các ngươi không nên tham gia thì hơn.

Chuyện này, nếu không cẩn thận, sẽ bị chém đầu.

Các ngươi còn trẻ, không cần thiết phải mạo hiểm.

Vừa nói, hắn vừa đứng dậy, nói: Các vị, xin mời về.

Chuyện này, có ta Giả Hủ một mình, là đủ rồi.

Tuân Du ha ha cười một tiếng: Vậy thì không được.

Công lao to lớn như vậy, không thể để một mình ngươi nhận hết.

Lỗ Túc cũng mỉm cười thản nhiên: Không sai.

Chuyện này, cứ quyết định như vậy đi.

Lời này vừa nói ra, mọi người liền không nói thêm nữa.

Lỗ Túc bình thường không lộ tài năng, nhưng thực ra, là người đứng đầu về văn thần dưới trướng Trần Húc.

Thực ra, người đứng đầu thực sự, nên là Quách Gia, Lỗ Túc thứ

hai.

Nhưng Quách Gia tính cách lười biếng, nhiều nhất cũng chỉ là mưu lược, Lỗ Túc thì khác, Lỗ Túc quản lý cả nội chính và truân điền.

Lâu dần, Lỗ Túc liền trở thành văn thần số một dưới trướng Trần Húc.

Lỗ Túc đưa tay ra: Văn Hòa, có mật thất không.

Giả Hủ nhìn sâu vào Lỗ Túc một cái, rồi mới gật đầu: Đi thôi.

Một nhóm người dưới sự dẫn dắt của Giả Hủ, đi vào bên trong.

Mọi người ngồi xuống, Lỗ Túc mới mỉm cười thản nhiên: Nói trước, nếu ai có nỗi lo sau lưng, hoặc có ý kiến bất đồng, lúc này rút lui, vẫn chưa muộn.

Nếu một lát nữa mới rút lui, e rằng, sẽ không do các vị quyết định nữa.

Mọi người nhìn nhau.

Được rồi, cho mọi người một trăm lần hít thở để lựa chọn.

Một lát nữa ở đây sẽ có trọng binh canh gác, không ai được ra ngoài.

Lời của Lỗ Túc vừa dứt, mọi người trong lòng đồng loạt nhảy dựng lên.

Quách Gia chăm chú nhìn Lỗ Túc một cái.

Hắn có chút không hiểu, người trung hậu thật thà như Lỗ Túc, sao lại biến thành như vậy.

Cũng quá độc ác rồi.

Một trăm lần hít thở nhanh chóng trôi qua.

Lỗ Túc mỉm cười thản nhiên: Các vị, chuyện này hệ trọng, ta Lỗ

Túc không thể không làm vậy.

Vừa nói, hắn vừa đi đến cửa, khẽ vỗ tay.

Ngay sau đó, từng đội binh sĩ, từ ngoài chạy vào.

Những người đó, ai nấy đều giáp trắng áo trắng.

Chính là Bạch Mã Nghĩa Tòng.

Ngay sau đó, một tướng binh cầm một thanh trường thương đi vào.

Mọi người trong phòng đồng loạt sững sờ, ngay sau đó có người kinh hô: Tử Long.

Triệu Vân cầm Long Đảm Lượng Ngân Thương trong tay đập xuống đất, mỉm cười thản nhiên: Các vị, rất vui được gặp.

Triệu Vân lại đích thân tham gia vào chuyện này, là điều mọi người không ngờ tới.

Phía sau Triệu Vân, Thái Sử Từ và Từ Hoảng hai người, cũng đồng loạt bước vào.

Hai người đồng loạt chắp tay với các vị.

Thái Sử Từ cười lớn: Các vị quân sư có nhu cầu gì, cứ trực tiếp phân phó.

Chỉ là, nếu muốn ra ngoài, vậy e rằng. sẽ hơi khó.

Triệu Vân cười cười: Vậy không làm phiền các vị nhã hứng.

Về mặt an ninh, cứ yên tâm.

Ta Triệu Vân sẽ đích thân ngồi trấn ở đây, Tử Nghĩa và Công Minh hai người, sẽ tầng tầng canh gác bên ngoài.

Thái Sử Từ và Từ Hoảng hai người gật đầu với mọi người, liền đi ra ngoài.

Triệu Vân thì cầm Long Đảm Lượng Ngân Thương, tìm một vị trí trong phòng, tùy ý ngồi xuống.

Giả Hủ ngẩng mắt nhìn mọi người trong mật thất một cái.

Gương mặt vốn không có chút biểu cảm nào của hắn, cuối cùng cũng lộ ra một tia kinh ngạc.

Trong căn phòng nhỏ bé này, hiện giờ hội tụ văn võ số một dưới trướng chúa công.

Có thể nói, phân lượng của mỗi người, đều không nhẹ.

Quách Gia duỗi cái lưng lười: Nếu đã như vậy, vậy chúng ta bắt đầu đi.

Tử Kính, ngươi chủ trì đi.

Lỗ Túc đứng dậy: Các vị, vậy bắt đầu.

Lần này chuyện hệ trọng, chúng ta nhất định phải một lần thành công.

Nếu không, e rằng gia tộc của các vị, sẽ bị tổn thất.

Mọi người nghe vậy, đồng loạt trong lòng kinh ngạc.

Đây, là nói nhẹ.

Thực ra, nói nặng, chính là tội mưu nghịch.

Lỗ Túc cũng không vội, chỉ lướt mắt qua mọi người, rồi mới cười nói: Chắc hẳn mọi người vào đây, cũng đã suy nghĩ kỹ lưỡng rồi.

Vậy chúng ta, bắt đầu nhé.

Tuân Du gật đầu: Các vị, ta muốn nói rõ một điểm, vốn dĩ Trần Trường Văn cũng muốn đến, nhưng các ngươi cũng biết, Trần Trường Văn phải trấn thủ Dự Châu.

Cho nên, lần này ta đại diện cho nhà họ Tuân và nhà họ Trần.

Lỗ Túc gật đầu: Được.

Xem ra, phân lượng của chúng ta trong căn phòng này, thực sự không hề thấp.

Vậy bắt đầu đi.

Chương 489

Nguyên Trực, ngươi bắt đầu nói trước đi.

Sau đó, trong phòng liền bắt đầu nghị luận.

Giả Hủ vốn có phương án sơ bộ, trong lòng Quách Gia, cũng có suy nghĩ sơ bộ.

Hai người kết hợp lại.

Mọi người lại lần lượt đưa ra vấn đề, sau một hồi tổng hợp, một phương án liền hoàn toàn thành hình.

Trong thành Trường An.

Bề ngoài mọi thứ như thường, nhưng bên trong, lại sóng ngầm cuộn trào.

Chung Diêu như thường lệ, đến Đình úy phủ.

Hắn bảo người pha cho mình một tách trà, liền đi vào phòng của mình.

Chỉ là, điều hắn không ngờ, lúc này trong phòng, có một người, đang chờ hắn.

Hắn trong lòng kinh ngạc.

Khi nhìn thấy Từ Vinh, hắn mới thở phào một hơi: Nguyên lai là Tử Vinh à, ngươi đến rồi.

Từ Vinh đứng dậy, cười với Chung Diêu: Ta lần này đến, là muốn kéo Chung Đình chính xuống nước.

Tay Chung Diêu vốn đang treo quần áo, không khỏi dừng lại, ngay sau đó đi ra cửa, nhìn xung quanh một cái, rồi mới đóng cửa lại.

Ngay sau đó đến bên cạnh Từ Vinh, cười nói: Tử Vinh nói đùa rồi.

Ta không nói đùa, chắc hẳn Chung Đình chính trong lòng cũng hiểu rõ.

Khóe miệng Từ Vinh, treo một nụ cười nhàn nhạt.

Chung Diêu thở dài một hơi: Khi nào động thủ.

Ai định mưu kế.

Những người tham gia có ai.

Triệu Vân và các võ tướng khác đã ra tay chưa.

Từ Vinh sững sờ.

Hắn ngơ ngác nhìn Chung Diêu, một lúc lâu, mới kinh ngạc nói: Nguyên Thường, ngươi đều biết.

Chung Diêu thản nhiên cười nói: Tử Vinh, ngã không cần phải quản, chỉ cần nói cho ngã biết nội dung chi tiết của kế hoạch lần này là được.

Từ Vinh tuy trong lòng kinh ngạc, nhưng vẫn đem những gì mình biết nói ra một năm một mười.

Chung Diêu gật đầu nói: Tử Vinh, lần này, ngã cần hợp lực mới được.

Cái này tự nhiên không vấn đề gì.

Từ Vinh cười nói, Giả quân sư, Từ Nguyên Trực, đều đã có sắp xếp ở đó.

Như vậy rất tốt.

Chung Diêu sang sảng cười nói, Hợp sức của chúng ta, chuyện này chắc chắn có tám chín phần thắng.

Từ Vinh ngẩn ra nói: Tám chín phần thắng, chẳng phải nên là

mười phần sao.

Với thực lực của ngã hiện nay, lại có binh mã hùng mạnh của Tống Vương, muốn bắt Lưu Hiệp, chẳng phải là chuyện nhỏ sao.

Không phải vậy.

Chung Diêu lắc đầu nói, Nếu chuyện này để Tống Vương biết, chỉ sợ với lòng nhân nghĩa của Tống Vương, ngài ấy thật sự sẽ từ chối.

Nếu như vậy, đại sự lần này sẽ hoàn toàn thất bại.

Không thể nào.

Từ Vinh không dám tin nói, Ngai vàng thiên tử, chúa công sẽ từ chối sao.

Không sai.

Theo như ta hiểu về sư phụ, rất có khả năng sẽ từ chối.

Chung Diêu cười khổ một tiếng.

Thực ra, y sớm đã có cách.

Sở dĩ chần chừ không hành động, một mặt là vì không biết suy nghĩ của những người dưới trướng Trần Húc, mặt khác là vì sợ Trần Húc sẽ từ chối.

Đến lúc đó, mọi chuyện sẽ không dễ giải quyết.

Nhưng bây giờ, một khi Giả Hủ và mọi người đều có chung suy nghĩ, vậy thì quá tốt rồi.

Năm 192, tháng mười một.

Trên bầu trời Trường An xuất hiện một dải sáng màu đỏ kéo dài chín ngày.

Dải sáng biến bầu trời thành màu đỏ, phảng phất như thế giới tận thế.

Trong lúc nhất thời, triều chính chấn động.

Vô số triều thần đều lộ vẻ kinh hoàng.

Bởi vì dị tượng này, đại biểu cho việc thay triều đổi đại.

Bên trong hoàng cung.

Lưu Hiệp ngồi cao ở trên, mày nhíu chặt.

Thần sắc đầy bất an.

Thái sử lệnh vội vã đi vào trong điện, hành lễ với Lưu Hiệp: Bệ hạ.

Lưu Hiệp hừ lạnh một tiếng nói: Lý Thái sử, ngã hỏi ngươi.

Dân gian đồn rằng, dị tượng lần này, là điềm báo thay triều đổi đại, có chuyện đó không.

Thái sử lệnh sắc mặt run rẩy.

Cả người nằm rạp trên đất, nhưng cũng không nói gì.

Lưu Hiệp đột nhiên đứng dậy, quát lớn: Lý Thái sử, lẽ nào, lời của quả nhân cũng không còn tác dụng nữa sao.

Bệ hạ nguôi giận.

Thái sử lệnh cầu xin, Bệ hạ, theo ghi chép trong cổ thư, đúng là có chuyện này.

Y nói đến đây, lại không nói tiếp được nữa.

Nói.

Lưu Hiệp tim đập thình thịch, nhưng vội vàng truy hỏi.

Thái sử lệnh cắn răng nói, Chúng ngã đã hợp sức, suy diễn nhiều lần.

Nhưng mỗi lần đều cho thấy, Đại Đại Hán sắp vong Cái gì.

Lưu Hiệp nổi giận.

Y vơ lấy cái chặn giấy bên bàn, ném về phía Thái sử lệnh.

Bốp.

Chặn giấy vừa vặn đập vào trán Thái sử lệnh.

Trong chốc lát, máu tươi chảy ròng ròng.

Thái sử lệnh vội vàng đưa tay ôm trán.

Lưu Hiệp lại phất tay áo bào nói: Toàn là lời nói bậy bạ.

Triều ta từ khi tiên tổ lập Hán đến nay, đã có bốn trăm năm.

Từ trước đến nay, Đại Hán tuy có nhiều tai kiếp, nhưng vẫn hưng thịnh không ngừng.

Lần này, nhất định là ông trời cảnh báo, để ngã sớm có phòng bị.

Y hừ lạnh một tiếng nói: Người đâu.

Truyền ý chỉ của ta, phái cấm quân bảo vệ hoàng cung.

Y nhìn sang đại thái giám bên cạnh nói: Lần trước bảo ngươi lôi kéo Từ Vinh, làm đến đâu rồi.

Bệ hạ yên tâm, mọi việc đều đã ổn thỏa.

Đại thái giám cung kính nói.

Tốt, như vậy, lại cho người thông báo Từ Vinh, bảo hắn phái đại quân, đến Trường An chờ lệnh.

Lưu Hiệp sang sảng cười nói, Ngã xem xem, rốt cuộc là kẻ nào, có thể cướp được Đại Hán của quả nhân.

Bên trong phủ Thái úy.

Vương Doãn đang chăm chú đọc một cuốn sách cổ đặt trước mặt.

Hồi lâu, y mới thở dài một tiếng: Lẽ nào, trời thật sự muốn diệt

Đại Hán sao.

Nói rồi, y chạy ra ngoài, vừa chạy vừa khóc rống: Trời ơi.

Đại Hán, thật sự sắp vong rồi sao.

Trong thành Trường An, một bài đồng dao bắt đầu lưu truyền.

Bảo mộc giả, thiên hạ ca.

Đại Hán giả, như thần quang.

Người họ Tống, người người ca tụng.

Nhà Đại Hán, như ánh chiều tà.

Bài đồng dao lan truyền ngày càng rộng, ngay cả các triều thần cũng bàn tán xôn xao.

Bài đồng dao này nói về ai vậy.

Ngã đoán là Lưu Biểu.

Lưu Biểu tự Cảnh Thăng.

Theo ngã thấy, chắc chắn là Tống Vương.

Đều không đúng, chắc chắn là Lưu Ngu, có không ít người đều ủng hộ Lưu Ngu lên ngôi.

Ký Châu, Nghiệp Thành.

Trần Húc lúc này đang đóng quân tại đây.

Khi nghe được bài đồng dao, trong lòng y khá kinh ngạc.

Chương 490

Rõ ràng Lưu Hiệp đang ngồi yên vị, nạn đói đáng lẽ phải xảy ra cũng nhờ sự giúp đỡ của hệ thống mà không hoàn toàn bùng phát.

Như vậy, ai có thể uy hiếp được Lưu Hiệp.

Nghĩ ngợi một lúc, y cũng không để tâm nữa.

Nhưng thuộc hạ của y lại bắt đầu xáo động.

Viên Thiệu đêm khuya giá xe, đến phủ đệ của Tào Tháo.

Quản gia của Tào Tháo mở cửa ra xem, phát hiện là Viên Thiệu, liền vội vàng dẫn người vào trong.

Tào Tháo chủ động ra nghênh đón: Được Bản Sơ huynh đến thăm, thật là vinh hạnh của Tào Tháo ngã.

Mời vào trong.

Viên Thiệu cũng không khách sáo, sang sảng nói: Mạnh Đức huynh, ngã có một nghi vấn, xin Mạnh Đức huynh giúp giải đáp.

Tào Tháo trong lòng khẽ động, cười nói: Vào trong rồi nói.

Sau đó hai người cùng nhau tiến vào mật thất.

Viên Thiệu lập tức chắp tay với Tào Tháo: Mạnh Đức huynh, có từng nghe qua bài dân dao đó chưa.

Tự nhiên.

Tào Tháo gật đầu nói.

Vậy ngươi cho rằng, ý của bài dân dao là gì.

Viên Thiệu vội vàng truy hỏi.

Tào Tháo vuốt râu cười nói: Ý nghĩa, chẳng phải đã bày ra rõ ràng

rồi sao.

A.

Viên Thiệu ngây người.

Y nhíu mày suy nghĩ, nhưng lại lắc đầu nói: Ngã thực sự không hiểu Bản Sơ huynh, ngươi cho rằng bảo mộc giả là gì.

Tào Tháo vuốt râu cười nhẹ.

Bảo mộc Viên Thiệu trầm ngâm hồi lâu, đột nhiên trong đầu lóe lên một tia sáng, Lẽ nào là chữ Tống.

Không sai.

Tào Tháo sang sảng cười nói, Chính là chữ Tống đó.

Hít.

Viên Thiệu hít một ngụm khí lạnh, nhưng ngay sau đó lại thở phào nhẹ nhõm, Nếu chúa công lên ngôi, vậy thì chúng ta, đều là bề tôi có công khai quốc.

Cũng không tệ.

Chính xác.

Tào Tháo gật đầu, Không những thế, theo ý kiến của ngã, chúng ta cũng cần phải làm chút việc, nếu không đến lúc đó công lao e rằng không đến lượt chúng ta.

Có lý.

Viên Thiệu gật đầu.

Tào Tháo nói ra một câu kinh người: Ngã nghi ngờ sau lưng chuyện này, có người đã đi trước chúng ta một bước, tạo thế cho chúa công rồi.

Viên Thiệu hai mắt trợn tròn: Bài dân dao này, là người dưới

trướng chúa công cố ý làm ra.

Tào Tháo lắc đầu nói: Chuyện này ngã không tra ra được, nhưng ngã chỉ biết một điều, chúng ta cần phải tranh thủ thời gian.

Cùng với sự tham gia của Viên Thiệu và Tào Tháo, bài dân dao nhanh chóng lan truyền khắp mười ba châu của Đại Hán.

Trong mật thất nhà Giả Hủ.

Lỗ Túc, Quách Gia, Triệu Vân và một đám người, lại một lần nữa tụ tập đông đủ.

Giả Hủ nhìn Quách Gia một cái, nói: Phụng Hiếu thủ đoạn thật cao tay.

Lại có thể lợi dụng bộ phận tình báo dưới trướng Nguyên Trực để truyền bá dân dao, khiến người ta không thể tra ra được.

Thủ đoạn quả nhiên cao minh.

Quách Gia vươn vai một cái, rồi chắp tay với Giả Hủ: Nhưng không dám so với Văn Hòa.

Văn Hòa thần không biết quỷ không hay đã khống chế được đại thái giám bên cạnh Lưu Hiệp, bút pháp này, quả nhiên lợi hại.

Hai người nhìn nhau cười.

Lỗ Túc thản nhiên cười nói: Nguyên Trực, Viên Thiệu và Tào Tháo hai người đó, cũng đã tham gia vào rồi.

Từ Thứ gật đầu nói: Không sai.

Tuy hai người làm rất kín đáo, nhưng ngã có đủ chứng cứ, cho thấy hai người đã ra tay.

Tốt.

Có họ làm trợ lực, cũng không tệ.

Lỗ Túc sang sảng cười nói.

Mọi người trên mặt cũng lộ ra vẻ vui mừng.

Lỗ Túc ánh mắt quét qua mọi người, mới cười nói: Vì vạn sự đã chuẩn bị xong, vậy chúng ta định thời gian phát động binh biến, thế nào.

Mọi người đồng loạt gật đầu.

Điền Phong vẫn luôn không nói gì nhíu mày nói: Chỉ là hiện tại, có một vấn đề, bây giờ chúa công đang ở Ký Châu, còn Lưu Hiệp lại ở Trường An.

Đúng là một vấn đề.

Mọi người cũng nhíu mày.

Hay là, chúng ta bắt chúa công đến Trường An.

Từ Hoảng nói.

Triệu Vân liếc Từ Hoảng một cái: Như vậy cũng tốt.

Công Minh, hay là chuyện này giao cho ngươi đi.

Từ Hoảng trán rịn ra một tia mồ hôi lạnh, nói: Tử Long, đừng đùa nữa.

Với thực lực của ngã, ngay cả đến gần người chúa công cũng không làm được, sao có thể đưa chúa công đến Trường An.

Ngay sau đó, y vẻ mặt hy vọng nhìn Triệu Vân nói: Tử Long, chuyện này, chỉ có ngươi ra tay mới được.

Ít nhất, chúng ta lại hợp sức với Tử Nghĩa và mọi người Lời này vừa ra, mọi người cũng đồng loạt nhìn về phía Triệu Vân.

Không nghi ngờ gì, trong lòng họ, Triệu Vân là người chỉ đứng sau Trần Húc, nếu muốn đưa Trần Húc đi, khả năng của Triệu Vân là cao

nhất.

Triệu Vân cười khổ một tiếng nói: Các ngươi quá xem thường chúa công.

Hoặc là, quá xem trọng ngã.

Với thực lực của ngã, nếu chúa công thật sự ra tay, ngã ngay cả đến gần người chúa công cũng không làm được.

Mọi người nghe vậy, đều kinh ngạc tại chỗ.

Triệu Vân, hiện được công nhận là người mạnh thứ hai Đại Hán.

Với thực lực của y, ngay cả đến gần người chúa công cũng không làm được.

Vậy thực lực của chúa công, đã cao đến mức nào.

Từ Hoảng thở dài một tiếng nói: Nếu thật sự như vậy, kế hoạch của chúng ta, e rằng khó thành rồi.

Lại thấy Quách Gia thản nhiên cười nói: Cái này cũng đơn giản, chúng ta chỉ cần nói Ký Châu là đất đại cát, có điềm lành hiện thế.

Dụ Lưu Hiệp đến là được.

Mọi người nghe vậy, không khỏi hai mắt sáng lên.

Có vẻ, thật sự có thể được.

Trường An.

Bên trong hoàng cung.

Những ngày gần đây, Lưu Hiệp vẫn luôn ăn không ngon, ngủ không yên.

Y lo lắng.

Nhìn khắp cả Đại Hán, y chỉ cảm thấy không ai có thể chia sẻ nỗi lo cho mình.

Đúng lúc này, đại thái giám tiến lên bẩm báo: Bệ hạ, Chung Đình úy Chính đến.

Chung Đình úy Chính đến rồi.

Lưu Hiệp ngẩn ra, nhưng ngay sau đó, gật đầu nói, Vậy cho hắn vào đi.

Chung Diêu bước vào bên trong, nhìn những cột chạm khắc xung quanh, trong lòng có nhiều cảm khái.

Nơi này, không bao lâu nữa, sẽ đổi thành họ Trần rồi.

Nghĩ vậy, y bước vào trong đại điện.

Nhìn gương mặt còn khá non nớt trước mặt, Chung Diêu trong lòng thầm than một tiếng, rồi bước lên phía trước nói: Thần Chung Diêu, bái kiến bệ hạ.

Chung Đình úy Chính đứng lên đi.

Lưu Hiệp giả vờ bình tĩnh nói.

Chung Diêu đi thẳng vào vấn đề: Bệ hạ, đây là các vụ án ở chiếu ngục thần chỉnh lý trong thời gian gần đây, xin bệ hạ xem xét.

Đại thái giám nhận lấy từ tay Chung Diêu, đưa cho Lưu Hiệp.

Lưu Hiệp chỉ tùy ý lật xem, rồi đặt sang một bên.

Chung Diêu mới chắp tay nói: Bệ hạ, thần nghe nói gần đây bệ hạ dường như có chút tâm sự.

Lưu Hiệp cười nói: Chung Đình úy Chính sao lại nói vậy, quả nhân gần đây chỉ là ăn uống không ngon miệng mà thôi.

Nguyên lai là vậy.

Chung Diêu thản nhiên cười.

Y tự nhiên biết Lưu Hiệp đang nói dối, nhưng cũng không cần

thiết phải vạch trần, bèn cười nói: Nếu bệ hạ ăn uống không ngon, thần lại có một cách, có thể chữa khỏi.

Ồ.

Lưu Hiệp tò mò nhìn Chung Diêu.

Chung Diêu vẫn giữ vẻ trấn định tự nhiên, cười nhạt nói: Thần mấy ngày gần đây, đến thăm Lý Thái sử kia, vô tình nghe nói Ký Châu dường như sẽ có điềm lành xuất hiện.

Ồ.

Lưu Hiệp trong lòng vui mừng, nhưng nén cảm xúc trong lòng nói, Không biết là điềm lành gì.

Chung Diêu nhíu mày nói: Cụ thể thì, thần cũng không biết.

Chỉ là thần nghe nói dường như có lợi cho sự ổn định của Đại Hán Cái gì.

Lưu Hiệp cả người đứng bật dậy.

Ngay sau đó Chung Diêu lại xua tay nói: Chuyện này quá huyền bí, có lẽ thần nghe nhầm, cũng có khả năng.

Đợi Chung Diêu đi rồi, Lưu Hiệp nhìn đại thái giám nói: Chuyện Chung Đình úy Chính nói, Ký Châu có điềm lành, là thật sao.

Đại thái giám khuyên: Bệ hạ, nô tỳ cho rằng Chung Đình úy Chính là người thanh liêm chính trực, đáng lẽ sẽ không nói dối đâu ạ.

Chỉ là chuyện này hệ trọng, ngã cảm thấy nên tìm Lý Thái sử xác nhận lại mới được.

Lưu Hiệp gật đầu nói: Như vậy, mau cho quả nhân mời Lý Thái sử.

Bệ hạ, Lý Thái sử hiện đang bị giam trong Đình úy.

Đại thái giám nhắc nhở.

Lưu Hiệp gật đầu, nói với đại thái giám: Đi, đưa Lý Thái sử từ trong ngục ra.

Dạ.

Đại thái giám cúi người đáp.

Nửa canh giờ sau.

Lý Thái sử được đưa từ nhà lao ra, đứng trước mặt Lưu Hiệp.

Lúc này Lý Thái sử tuy đã được thay một bộ y phục, nhưng trạng thái của y không được tốt lắm.

Chương 491

Lưu Hiệp đánh giá Lý Thái sử một lượt rồi nói: Lý Thái sử, trẫm hỏi ngươi, Ký Châu trời giáng điềm lành, có thật không.

Nhìn Lưu Hiệp, Lý Thái sử trong lòng thở dài một hơi.

Ngay sau đó, y gật đầu nói: Không sai.

Mấy ngày gần đây, ngã dùng thuật suy diễn thiên cơ, đất Ký Châu sẽ có điềm lành.

Lưu Hiệp hứng thú rõ rệt, nói: Có biết là lúc nào không.

Khoảng trong vòng mười ngày.

Lý Thái sử hơi cúi đầu, ánh mắt y hơi lóe lên.

Ngay sau đó, y lại nói: Điềm lành lần này, ngàn năm khó gặp.

Chỉ sợ Chỉ sợ cái gì.

Chỉ sợ bệ hạ không kịp đến.

Lý Thái sử nói xong, sắc mặt rõ ràng thả lỏng.

Lưu Hiệp bước qua bước lại.

Hồi lâu, y mới nói: Lý Thái sử, nếu trẫm bảo ngươi cùng trẫm đến Ký Châu một chuyến, ngươi có bằng lòng không.

Lý Thái sử do dự một lúc rồi nói: Bệ hạ, Ký Châu thực sự quá xa xôi, thần cho rằng, đợi điềm lành hiện thế rồi, bệ hạ cho người dâng lên cũng không muộn.

Lưu Hiệp mày nhíu lại nói: Nếu trẫm bảo ngươi cùng trẫm đến Ký Châu một chuyến, ngươi có bằng lòng không.

Y lặp lại một lần nữa.

Lý Thái sử trong lòng than một tiếng, trên mặt hiện ra mấy phần bất đắc dĩ: Thần, bằng lòng.

Cuối tháng mười một năm 192.

Lưu Hiệp bất chấp sự khuyên can nhiều lần của Vương Doãn, dứt khoát quyết định tuần du Ký Châu.

Y mang theo Vũ Lâm quân, cùng với sự bảo vệ của đại quân Từ Vinh, tiến về Ký Châu.

Ngày mười một tháng mười hai cùng năm.

Một đường xe ngựa mệt mỏi, Lưu Hiệp lúc này trong lòng vô cùng phấn khích.

Bởi vì, phía trước y chính là Nghiệp Thành của Ký Châu.

Nơi đó, chính là nơi điềm lành hiện thế.

Thời gian, là vào ngày mai.

Năm 192, ngày mười hai tháng mười hai.

Lưu Hiệp đến Nghiệp Thành.

Trần Húc tạm thời biết tin tức, vội vàng ra nghênh đón.

Nhìn ngự giá trước mặt, Trần Húc có chút mơ hồ.

Thiên tử Lưu Hiệp, xuất hiện trước mặt y.

Không phải đang đùa với y chứ.

Lúc này, bên trong Nghiệp Thành, lại đang sóng gió ngầm.

Ký Châu, Nghiệp Thành.

Mật thất phủ đệ Giả Hủ.

Mọi người lại một lần nữa tụ tập ở đây, chỉ là lần này, người ít hơn một chút.

Chỉ có mấy nhân vật chủ yếu ở lại.

Dù sao, nhiều người như vậy, cứ tụ tập một chỗ, dễ bị Trần Húc phát hiện manh mối.

Từ Thứ sang sảng cười nói: Cái gọi là thông minh bị thông minh hại, chính là như vậy.

Lưu Hiệp kia tự cho mình thông minh, nào ngờ, trăm phương ngàn kế dò hỏi, cuối cùng lại rơi vào bẫy của chúng ta.

Điền Phong cười khổ một tiếng nói: Không phải Lưu Hiệp không thông minh, thực sự là cái bẫy của chúng ta, quá tinh vi.

Lưu Hiệp làm sao biết được, chúng ta đã tính toán từng bước đi của hắn.

Quách Gia thản nhiên cười nói: Thực ra, Lưu Hiệp vào bẫy, người bên cạnh hắn cũng là người của chúng ta, bên đó không thành vấn đề.

Bây giờ điểm khó nhất, cũng là mấu chốt nhất của toàn bộ kế hoạch, là chỗ chúa công.

Nếu chúa công không đồng ý, chúng ta cũng không có thực lực để ép chúa công cúi đầu.

Phụng Hiếu nói rất đúng.

Lỗ Túc gật đầu, Chúa công có suy nghĩ của mình, nếu chúng ta cưỡng ép khoác hoàng bào lên người chúa công, lại không thích hợp lắm.

Không chừng, sẽ làm hỏng chuyện.

Đau đầu thật.

Điền Phong nhìn Triệu Vân, ánh mắt mang theo mấy phần hy vọng, Tử Long, nếu chúng ta lôi kéo cả Điển Vi, Trọng Khang.

Hợp sức mọi người, có hy vọng chế ngự được chúa công không.

Triệu Vân bất đắc dĩ lắc đầu, cười khổ một tiếng: Ngã khuyên các ngươi, sớm dẹp bỏ ý nghĩ này đi.

Thực lực của chúa công bây giờ, sâu không lường được.

Ngay sau đó y ngừng một chút rồi nói: Cũng không đúng, nên nói là, từ trước đến nay thực lực của chúa công đều sâu không lường được.

Chỉ là điều khiến người ta kinh khủng, là thực lực của chúa công, vẫn luôn tiến bộ.

Bây giờ, thực lực của chúa công căn bản không phải là thứ ngã có thể suy đoán.

Ánh mắt y quét qua mọi người, thấy mọi người có chút ngây ngốc, lại cười khổ: Thế này đi, ngã cảm thấy, hợp sức tất cả võ tướng chúng ta, cũng không thể chế ngự được chúa công.

Lời này vừa ra, tất cả mọi người đều ngây người tại chỗ.

Họ biết Trần Húc mạnh, biết Trần Húc là người có võ lực đệ nhất Đại Hán.

Nhưng mạnh đến mức khủng bố như vậy, họ từ trước đến nay không hề biết.

Hồi lâu, họ mới nhìn nhau.

Lỗ Túc tay vỗ bàn nói: Phải biết một điều, chúa công, có bí pháp.

Chúng ta căn bản không biết, trong tay chúa công, rốt cuộc có loại bí pháp nào.

Tất cả mọi người đều im lặng.

Hồi lâu, Quách Gia mới thở dài một tiếng: Kế sách hiện giờ, chúng

ta chỉ có thể thẳng thắn với chúa công.

Không sai.

Giả Hủ vẫn luôn không nói gì, cuối cùng mở miệng, Cách tốt nhất, cũng là duy nhất của chúng ta bây giờ, chính là nói thẳng với chúa công.

Nhưng chúa công, sẽ không giết chúng ta chứ.

Từ Thứ khẽ kêu lên.

Mọi người không khỏi rụt cổ lại.

Quách Gia cười nói: Ngã cho rằng, từ trước đến nay, điều chúa công quan tâm đều là giang sơn thiên hạ.

Vậy thì lúc chúng ta khuyên ngài, sao không dùng giang sơn thiên hạ để khuyên.

Mọi người đều tán thành.

Năm 192, ngày mười hai tháng mười hai.

Ký Châu, bên trong phủ Châu mục.

Một đám văn võ do Lỗ Túc, Quách Gia, Triệu Vân dẫn đầu, toàn bộ đều đi vào trong.

Trần Húc ánh mắt, từ trên thẻ tre dời lên, nhìn mọi người, không khỏi ngẩn ra nói: Hôm nay đến đông đủ thật.

Thôi, mọi người ngồi đi.

Nhưng điều khiến y kinh ngạc là, lần này, tất cả mọi người đều không ngồi.

Chỉ thấy Lỗ Túc ra khỏi hàng nói: Chúa công, thuộc hạ có một việc muốn cầu, xin chúa công chấp thuận.

Trần Húc nghe vậy không khỏi ngẩn ra.

Chuyện gì thế này.

Làm gì mà nghiêm túc vậy.

Y lập tức tiến lên, cười nói: Không cần vội, mọi người ngồi xuống rồi nói.

Chỉ thấy Lỗ Túc và tất cả mọi người, đều cúi người hành lễ với Trần Húc.

Lỗ Túc lại nói: Chúa công, chúng thần đã phạm sai lầm lớn, xin chúa công trách phạt chúng thần.

Trần Húc mày hơi nhíu lại: Có gì thì cứ nói thẳng.

Mỗi người các ngươi, đều là người ta tin cậy, có gì không thể nói thẳng.

Mấy người nhìn nhau một cái, Lỗ Túc cúi người nói: Chúa công, chúng ta hiện đã chiếm được Dự Châu, Từ Châu, Duyện Châu, Ký Châu, Tịnh Châu, U Châu cũng sắp được thu nạp dưới trướng.

Hiện tại, Lưu Hiệp vô đạo, khiến bách tính lầm than.

Lưu Hiệp tự biết mình không đủ năng lực, nguyện ý thoái vị nhường ngôi, xin chúa công kế vị.

Những người xung quanh, từng người một đều cúi người nói: Xin chúa công kế vị.

Trần Húc ngây người.

Y không dám tin nhìn những người trước mặt.

Từ trước đến nay, người như Lỗ Túc chưa từng tỏ ý muốn y làm hoàng đế.

Sao đột nhiên lại thành ra thế này.

Y nhìn Triệu Vân nói: Tử Long, lẽ nào, ngươi cũng có ý này.

Triệu Vân gật đầu: Chúa công, hai năm qua, ngã cảm nhận sâu sắc, chỉ có chúa công, mới có thể mang lại sự thịnh vượng cho Đại Hán.

Chương 492

Chỉ có chúa công, mới có thể khiến bách tính không lo ăn mặc.

Và cũng chỉ có chúa công, mới có thể khiến chúng ngã đều sinh lòng kính phục.

Sau lưng, một trận tiếng bước chân vang lên.

Lại thấy Tào Tháo, Viên Thiệu, bước vào.

Họ cũng đồng loạt cúi người hành lễ với Trần Húc: Chúa công, ngã và Bản Sơ, cũng xin chúa công kế vị.

Trần Húc mày nhíu chặt: Các ngươi, đều cùng một phe.

Quách Gia lắc đầu: Không, chúa công, chúng ngã và Tào công, Viên công, không hề thông đồng.

Trần Húc sắc mặt hơi dịu lại, nói: Các ngươi đang đặt bản vương lên giàn lửa để nướng à.

Quách Gia xua tay: Chúa công, ngã nhớ, khi ngã mới đầu quân dưới trướng ngài, ngài từng nói.

Nếu chúng ta không nhanh chóng thống nhất, vậy thì, ngoại tộc sẽ xâm lược chúng ta.

Đến lúc đó, Thăng Long sẽ dân chúng lầm than, bách tính Thăng Long sẽ lâm vào cảnh nước sôi lửa bỏng.

Ngài không muốn thấy cảnh đó.

Cũng từ lúc đó, ngã vẫn luôn suy nghĩ, rốt cuộc làm thế nào mới có thể tránh được cảnh đó.

Ngã cũng biết, chúa công vẫn luôn thúc giục ngã, thúc giục mọi người chiếm các châu quận.

Phần lớn nguyên nhân, cũng là vì không muốn Thăng Long của chúng ta, bị ngoại tộc tàn sát.

Vì vậy, mỗi người chúng ngã đều đã suy nghĩ sâu sắc trong lòng.

Câu trả lời có được, chỉ có một.

Đó là, để Đại Hán mục nát hiện nay hoàn toàn biến mất.

Do chúa công kế vị.

Chỉ có như vậy, Thăng Long của chúng ta mới có thể lại một lần nữa cường thịnh.

Chỉ có như vậy, chúng ta mới không cần phải sợ hãi ngoại tộc nữa.

Chỉ có như vậy, tất cả lê dân bách tính mới có thể an cư lạc nghiệp.

Lời này vừa ra, mọi người đồng loạt quỳ xuống đất: Xin chúa công chấp thuận.

Tào Tháo và Viên Thiệu nhìn nhau.

Họ không ngờ, Trần Húc thu nạp họ dưới trướng, nguyên nhân căn bản, là để đối phó ngoại tộc.

Họ cũng không do dự, đồng loạt quỳ xuống đất: Xin chúa công chấp thuận.

Nhìn đám người trước mặt, Trần Húc trong lòng thầm than một tiếng.

Y biết, với cái nết của hệ thống, trong tình huống này, rất nhanh, sẽ có nhiệm vụ Thần cấp tuyển trạch của hệ thống truyền đến.

Quả nhiên.

Một giọng nói của hệ thống, vang lên trong đầu Trần Húc.

Đinh, phát hiện túc chủ đang đối mặt với lựa chọn, nhiệm vụ hệ thống cập nhật, mời lựa chọn.

Hiện tại mọi thứ đã chuẩn bị xong, chỉ chờ túc chủ đồng ý là có thể bắt đầu thay triều đổi đại.

Lựa chọn một: Đáp ứng yêu cầu của mọi người, thành lập Đại Tống, trở thành thiên tử đầu tiên của Đại Tống.

Phần thưởng nhiệm vụ: Khí vận ngàn năm của Đại Tống.

Tuổi thọ + 50 năm.

Lựa chọn hai: Từ chối yêu cầu của mọi người, xử trí mọi người theo tội mưu nghịch.

Lịch sử sẽ phát triển theo quỹ đạo ban đầu.

Ngũ Hồ loạn Hoa, Bát Vương chi loạn sẽ tiếp tục.

Phần thưởng nhiệm vụ: Hoàng kim mười vạn lạng.

Lựa chọn ba: Phớt lờ yêu cầu của mọi người, phất tay áo bỏ đi.

Do có nhiều mưu thần võ tướng trợ lực, nội loạn giảm đi rõ rệt.

Nhưng tương ứng, ngoại tộc cũng đã liên hợp, Ngũ Hồ loạn Hoa vẫn sẽ xảy ra.

Phần thưởng nhiệm vụ: Lương thực năm trăm vạn thạch.

Nhìn phần thưởng của hệ thống, Trần Húc hoàn toàn cạn lời.

Thiên hướng của hệ thống, cũng quá rõ ràng rồi.

Rõ ràng là, bảo y chọn lựa chọn một.

Nhưng nếu không chọn lựa chọn một, hai lựa chọn sau, y lại không thể chấp nhận.

Lúc này, y thở dài một hơi, rồi trong lòng mặc niệm: Hệ thống, ngã chọn lựa chọn một.

Mọi người căng thẳng.

Từng người một quỳ trên đất, nhưng đã qua một lúc lâu, chúa công của họ cũng không có một chút biểu hiện nào.

Tào Tháo và Viên Thiệu, trong lòng cũng căng thẳng muốn chết.

Hai người họ, mỗi người đều là người nắm quyền sinh sát.

Ngay cả khi đối mặt với mười vạn đại quân, họ cũng chưa từng căng thẳng.

Nhưng bây giờ, lại một lần nữa trải nghiệm cảm giác căng thẳng.

Thỉnh thoảng họ lại ngẩng đầu lên.

Nhưng mãi một lúc lâu, Trần Húc không có chút phản ứng nào.

Quách Gia cắn răng.

Ngay sau đó, trán y nặng nề dập xuống đất.

Bốp.

Một loạt tiếng vang lên, y vừa dập đầu vừa nói: Chúa công, xin hãy vì lê dân bách tính trong thiên hạ mà suy nghĩ.

Tào Tháo và Viên Thiệu cắn răng, rồi cũng nặng nề dập đầu xuống.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người có mặt đều bắt đầu dập đầu.

Trần Húc khẽ than một tiếng: Các ngươi, lại khổ thế làm gì.

Quách Gia ngẩng đầu nói: Chúa công, hành động này của chúng ngã có chỗ không thỏa đáng, nguyện chịu sự trừng phạt của chúa công, nhưng xin chúa công nhất định phải thay thế nhà Hán.

Giả Hủ cũng sang sảng nói: Chúa công, trời đã hiện điềm báo, không thể làm giả được.

Mỗ cũng nguyện lấy cái chết để tạ ơn chúa công, xin chúa công

nhất định phải thay thế nhà Hán.

Lỗ Túc và những người khác, cũng lần lượt mở miệng.

Trần Húc thở dài nói: Thôi được rồi.

Quách Gia mặt lộ vẻ kinh hỉ: Chúa công, ngài đồng ý rồi.

Ngã Trần Húc bất đắc dĩ nói, Lẽ nào ngã thật sự tố cáo các ngươi sao.

Phải biết tội mưu nghịch, là tru di cửu tộc.

Các ngươi trung thành như vậy, ngã, sao nỡ lòng nào.

Hơn nữa, Ngũ Hồ loạn Hoa, Bát Vương chi loạn, những thứ đó không phải là điều bản vương muốn thấy.

Mọi người đều vui mừng khôn xiết.

Họ sang sảng cười nói: Đa tạ chúa công thể lượng.

Ngay sau đó tất cả đều hướng về Trần Húc hành lễ thật sâu: Chúc mừng chúa công.

Hạ hỉ chúa công.

Năm 192, ngày mười hai tháng mười hai.

Nghiệp Thành.

Một ngày sẽ mãi mãi được ghi vào sử sách.

Hán thiên tử Lưu Hiệp tự biết đức hạnh không đủ, nên noi gương Nghiêu Thuấn, truyền ngôi cho Tống Vương Trần Húc.

Trần Húc đăng cơ xưng đế, lấy an lạc trường trị cửu an làm nguyện vọng, quốc hiệu Vĩnh An.

Cùng lúc đó, trong đầu Trần Húc, một giọng nói của hệ thống vang lên.

Đinh, chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ, nhận được phần thưởng nhiệm vụ: Khí vận ngàn năm của Đại Tống.

Tuổi thọ + 50 năm.

Trong lúc nhất thời, thiên hạ chấn động.

Chương 493

Thăng Long nội loạn đã lâu, bây giờ, sau khi Trần Húc kế vị, thống nhất thiên hạ, những tin tức này đều truyền đến các phiên bang ngoại tộc.

Đường Ti vốn đang rình rập Thăng Long, sau khi biết Trần Húc đã chiếm được Ký Châu, càng thêm hăng hái, nhiệt huyết sôi trào.

Một ngày, Tả tướng quân của Đường Ti là Tẩu Đan Vu đi vào quân trướng.

Y nói với người ngồi trên: Khả Hãn, Thăng Long tuy đã thống nhất, nhưng chinh chiến nhiều năm, khắp nơi hoang tàn, hiện tại, hoàng đế Đại Tống đang ở Ký Châu không xa chúng ta, hay là chúng ta huy sư nam hạ, đánh vào Ký Châu, bắt sống Trần Húc.

Tả tướng quân là một người đàn ông trung niên thô kệch, không chỉ có dũng có mưu, mà còn tinh thông văn hóa Thăng Long, ngay cả một câu Hán ngữ, cũng nói rất chuẩn.

Những năm gần đây Đường Ti có thể làm mưa làm gió, Ký Châu dưới sự thống lĩnh của Viên Thiệu, yếu kém không chịu nổi, tuy nắm trong tay mấy chục vạn đại quân, nhưng thực tế Viên Thiệu chỉ chăm chăm vào khu vực Thăng Long, đối với Đường Ti có thể nói là răm rắp nghe theo, mỹ nhân lương thực, đều hai tay dâng lên.

Bây giờ, y cũng muốn thử xem bản lĩnh của tân đế Đại Tống này.

Tốt.

Tướng quân hợp ý ngã, đất đai Thăng Long màu mỡ, Đường Ti chúng ta chỉ có đất đai cằn cỗi, nhưng những chàng trai Đường Ti của ta, ai cũng kiêu dũng thiện chiến, cũng nên đi hưởng thụ sự giàu có

của Thăng Long.

Khả Hãn vuốt râu, cười lớn nói.

Đường Ti là bá chủ trên thảo nguyên, vốn dĩ khu vực Thăng Long đều phải tiến cống, cũng không lãng phí nhân lực của họ, nhưng bây giờ, Thăng Long đổi hoàng đế, lại không đề cập đến chuyện tiến cống, rõ ràng là muốn đấu một trận với họ.

Trần Húc quả thực có ý này, trong khoảng thời gian này y chăm chú nhìn vào bản đồ bố phòng, vẫn luôn ở Ký Châu, không quay về Trường An, chính là muốn xem xem, con sói trên thảo nguyên hung mãnh đến đâu.

Nhưng chinh chiến nhiều năm, bách tính đối với chiến tranh, lòng đầy sợ hãi, không thể tùy tiện gây chiến, nếu không lòng dân sẽ không còn.

Bệ hạ, bây giờ có nên đánh không.

Đường Ti, sớm muộn gì cũng sẽ ra tay với chúng ta.

Tuân Úc cúi người, mày nhíu chặt, sau khi hành lễ với Trần Húc thì nói.

Đường Ti thiện chiến, hầu như mỗi người đều lớn lên trên lưng ngựa, về khoản đơn đả độc đấu, các chàng trai khu vực Thăng Long tuyệt đối không phải đối thủ.

Bây giờ quả thực khắp nơi hoang tàn, không thích hợp tiếp tục đánh trận.

Một trận này, ngã bắt buộc phải đánh, phải đánh cho đẹp, phải một đòn trúng ngay, ngã không có thời gian để hao tổn.

Trần Húc day day thái dương, nói.

Y biết, từ xưa đến nay đối đầu với Đường Ti, có hai lựa chọn cơ

bản, một là dâng lễ vật hòa thân, hai là đánh trực diện với Đường Ti, như thời Đại Hán, có hai chính sách này.

Trong lòng y, không muốn hòa thân, bây giờ binh hùng tướng mạnh, đối đầu với Đường Ti cũng không phải là không có cơ hội thắng, điều duy nhất không đủ, là lương thảo không đủ.

Khu vực Thăng Long vì chiến loạn, khắp nơi đều là nạn đói, lại có một số thiên tai, lương thực của triều đình ngày càng ít, một lượng lớn lương thực trong dự tính vẫn chưa thu mua được.

Bây giờ lương thực còn lại, cũng chỉ đủ cho ba quân ăn trong hai tháng, cho nên, nếu muốn đánh, chỉ có thể giành thắng lợi trong vòng hai tháng.

Bệ hạ có cách nào không.

Trận này rốt cuộc nên đánh thế nào.

Nên phái tướng quân nào đi.

Đã có kế hoạch chưa.

Tuân Úc nhíu mày, hỏi.

Làm thuộc hạ của chúa công, theo chúa công lâu rồi, không nói là đoán được mọi biểu cảm, cũng có thể đoán ra được ý nghĩ của chúa công.

Ngay cả nội loạn trong khu vực Thăng Long cũng không thể nhẫn nhịn, sao có thể chọn con đường hòa thân.

Nhưng, đây là trận chiến đầu tiên của Đại Tống với ngoại bang, phải đánh thật tốt, đánh thật đẹp, mới có thể trấn áp được những dị tộc đó, khiến họ trong thời gian ngắn không thể làm gì, Đại Tống mới có thể có được một chút thời gian để thở.

Lần này, ngã không chỉ đánh Đường Ti, mà còn phải phòng bị các

dị tộc khác, những người này chắc chắn đang rục rịch, đều muốn chia một chén canh, cho nên đại quân của chúng ta, phải ở tây bắc, tây nam, đông bắc, đông nam, bốn nơi đều phải phái quân đến đóng giữ.

Trần Húc chỉ vào bốn nơi trên bản đồ trên bàn, mở miệng nói.

Phía bắc có Đột Quyết, Ô Tôn, Đường Ti, Yết, phía nam có Nam Man, phía tây có người Khương tộc, phía đông có Uy khấu.

Nơi lợi hại nhất là khu vực tây bắc, Đột Quyết, Đường Ti, người Khương tộc, đều là những vai trò khó xơi, không thể không phòng.

May mà bây giờ quân quyền ở vùng Thăng Long đã thu về một mối, không đến nỗi không có quân đội để điều động.

Bệ hạ, nhiều người dị tộc như vậy, đều đang rình rập Đại Tống của chúng ta, chúng ta cũng không thể đối địch với tất cả bọn họ, lôi kéo một phe, đánh một phe, lần lượt tiêu diệt là thượng sách.

Tuân Úc nhíu mày, đề nghị.

Thuật hợp tung liên hoành, từng là học thuyết trung tâm của Âm Dương gia, dùng vào lúc này cũng là thượng sách, dù sao phía trước có sói, phía sau có hổ báo, không có nhiều tinh lực để đối phó tất cả.

Tiên sinh nói phải, nhiều người dị tộc như vậy, ngã quả thực không đánh lại, muốn một lần nuốt chửng, cũng phải từ từ mưu tính, vậy theo ý tiên sinh, chúng ta nên lôi kéo ai đánh ai.

Trần Húc nhìn bản đồ, nhíu mày hỏi.

Những kẻ này đều không dễ lừa gạt, toàn là những vai trò khó xơi, không có đủ lợi ích, không lôi kéo được, vậy thì thuật hợp tung cũng không thể tiến hành, những người dị tộc này, cũng không ngốc, những năm gần đây cũng bắt đầu liên hôn, sự liên quan trong đó lớn lắm.

Chúa công hay là gọi cả Tôn Kiên, Tôn Sách và các võ tướng khác

đến đi.

Một trận này không thể tránh khỏi, chúng ta sớm chuẩn bị sẽ tốt hơn, xem xem họ có cách nào không.

Tuân Úc nhíu mày nói.

Dù sao y chỉ là một văn sĩ, có thể xuất mưu hiến kế, nhưng thực sự nói về đánh trận, vẫn là các võ tướng này lợi hại hơn, phải nghe ý kiến của họ.

Trần Húc gật đầu, nói: Quả thực như vậy, nhiều người sức mạnh lớn, mấy người họ đều xuất thân từ thế gia, tự nhiên có những kiến giải khác nhau, nghe một chút cũng không sao.

Y mỉm cười, gật đầu nói.

Tôn Sách, Tôn Kiên tự nhiên không cần nói, là tinh binh lương tướng dưới tay y, binh thư đã đọc hết xe này đến xe khác, trải qua đại chiến, thực sự không ít, mực trong bụng họ, người thường cũng không bì được.

Dạ.

Bệ hạ.

Tuân Úc âm thầm lau mồ hôi trán, vừa rồi không cẩn thận, lại gọi hai chữ chúa công ra miệng, chúa công, bây giờ là hoàng đế Đại Tống, cũng nên đổi cách xưng hô rồi, không thể ở bên ngoài làm mất lễ số.

Trần Húc gật đầu, gọi thị vệ, bảo họ đi gọi mấy vị đại tướng dưới trướng, y và Tuân Úc cũng không rảnh rỗi, tỳ nữ pha trà lên, hai người một người cầm cờ trắng, một người cầm cờ đen, vừa thưởng trà, vừa chơi cờ.

Kỹ năng chơi cờ của Tuân Úc tự nhiên không cần nói, từ nhỏ đã được hun đúc, Trần Húc cũng đã bỏ công khổ luyện, bản thân y cũng

không ngốc, lại có hệ thống, một sự tồn tại bug như vậy, kỹ năng chơi cờ của y bây giờ đã tiến bộ không ít.

Sau khi Tôn Sách, Tôn Kiên và các võ tướng khác đến, thấy chúa công và quân sư hai người đang ngồi cùng nhau, đang chơi cờ, họ nhìn nhau, rồi mới tiến lên hành lễ.

Bệ hạ.

Không biết triệu chúng ngã đến, có việc gì.

Tôn Kiên là người lớn nhất trong mấy người, bối phận cũng lớn nhất, mở miệng hỏi trước.

Đặc biệt là vào giờ muộn thế này, bệ hạ triệu tập, chắc chắn có chuyện quan trọng cần thương thảo, chuyện bình thường, bệ hạ sẽ không gọi tất cả họ đến.

Họ chỉ có thể trong lòng âm thầm suy đoán, nghĩ lại những chuyện xảy ra gần đây, có sai sót gì không.

Hôm nay triệu tập các ngươi đến, là muốn cùng các ngươi bàn luận về chuyện dị tộc, các vị ái khanh, có cách nào không.

Trần Húc cầm cờ trắng, mở miệng nói.

Rộng rãi tiếp thu ý kiến, là điều y cần, tuy y cũng biết một chút kiến thức hành quân đánh trận, nhưng học hỏi từ nhiều người, tự có cái hay của nó.

Bệ hạ muốn công đả dị tộc.

Công Tôn Toản tiến lên một bước hành lễ, mở miệng hỏi.

Bây giờ mới kết thúc chiến loạn không lâu, khu vực Thăng Long cần được phục hồi, bây giờ lại bắt đầu đánh trận, thực sự có chút gấp gáp.

Các vị tướng quân khác cũng nhíu mày, dường như cũng cảm thấy

bây giờ không phải là thời cơ tốt để đánh trận.

Trần Húc không lộ vẻ gì, tuy tầm mắt vẫn ở trên bàn cờ, nhưng thực ra ánh mắt đã quét qua mấy vị tướng quân, suy nghĩ của họ, y cũng rõ.

Y dừng lại một lát, rồi nói: Các vị tướng quân, bây giờ không phải là vấn đề ngã muốn đánh hay không, mà là xem dị tộc cho chúng ta bao lâu thời gian, trận chiến này sớm muộn gì cũng phải đánh.

Thăng Long thống nhất, đối với các dị tộc này, không phải là tin tốt, họ có thể kìm nén được mới là chuyện lạ.

Bệ hạ, dị tộc muốn xâm phạm.

Tôn Sách tiến lên một bước, vẻ mặt ngưng trọng mở miệng hỏi.

Vốn tưởng rằng trong thời gian ngắn sẽ không có chiến loạn, ai ngờ bên trong thống nhất rồi, bên ngoài lại bắt đầu, thực sự không dễ giải quyết.

Trần Húc gật đầu, ngưng trọng nói: Theo tin báo của thám tử, không chỉ Đường Ti, Đột Quyết, mà ngay cả Uy khấu phía nam, cũng đang quan sát, nếu ngã đoán không sai, Đường Ti e rằng không lâu nữa sẽ xâm phạm.

Đường Ti là vua trên thảo nguyên, nếu không phải vì lý do dân số, Đường Ti e rằng đã thống nhất thảo nguyên, vì tranh giành lợi ích, các vương triều trên thảo nguyên không thống nhất được, nhưng bây giờ họ đều đã ngừng nội loạn, chuẩn bị nhất trí ra tay với Đại Tống.

Khu vực Thăng Long vật tư màu mỡ, bây giờ lại vừa kết thúc chiến loạn, họ muốn ra tay với chúng ta, cũng là điều dự liệu được.

Tuân Úc cũng gật đầu, mở miệng nói.

Đường Ti không chỉ cướp bóc ở biên quan, những năm này, Viên

Thiệu đã nuôi béo họ, dân số của Đường Ti đã tăng không ít, vật tư trang bị cũng không thể so sánh được.

Bệ hạ, cho ngã năm vạn tinh binh, ngã nhất định sẽ đánh cho chúng không còn một mảnh giáp.

Tôn Sách tiến lên một bước, khí thế hung hăng nói.

Đất Thăng Long, tuy vừa kết thúc chiến loạn, nhưng cũng không dung dị tộc, bắt nạt trên đầu.

Chương 494

Tôn tướng quân, ngã biết ý tốt của ngươi, nhưng, tình hình bây giờ khác rồi, tất cả dị tộc đều đang rình rập, bước đầu tiên của chúng ta với ngoại bang, một trận này phải đánh thật tốt, đánh thật hoàn mỹ.

Trần Húc nhíu mày, lại mở miệng nói: Lương thảo của chúng ta không đủ, phải dùng thời gian ngắn nhất, đánh một trận bất ngờ, dương oai Đại Tống của chúng ta.

Trận đầu tiên, phải đánh thật hoàn mỹ, không được có sai sót, cũng là điều khiến Trần Húc đau đầu nhất, đánh thắng không có vấn đề, nhưng muốn đánh tốt, vấn đề lớn lắm.

Một bên nghiêm túc thương thảo, bên kia cũng đã tập hợp tất cả lương tướng, cùng nhau thương thảo.

Tả tướng quân, người Đường Ti chúng ta đánh trận, từ trước đến nay không chuẩn bị lương thảo, nếu lần này đánh trận kéo dài với Đại Tống, lương thảo của chúng ta e rằng không chống đỡ được.

Khả Hãn của Đường Ti, nhíu mày nói.

Họ không sợ đánh trận, có tướng sĩ hung mãnh, có ngựa chiến khỏe mạnh, nhưng lương thảo thực sự không đủ, đánh trận kéo dài, thực sự không phải là sở trường.

Khả Hãn, hay là chúng ta lợi dụng thời cơ, trực tiếp đến Nhạn Môn Quan cướp một chuyến, lấy lương thực của họ, dùng lương thảo của họ, đánh lại họ.

Tả tướng quân hành một lễ, đề nghị.

Đại Tống bây giờ không biết họ sắp ra tay, hay là nhân cơ hội này, cho họ một trận bất ngờ, cướp một ít lương thảo trước rồi nói.

Bên trong Nhạn Môn Quan có kho lương của Đại Tống, nơi đó tuy phòng thủ nghiêm ngặt, nhưng lương thảo cũng nhiều nhất.

Khả Hãn, ngã cảm thấy chúng ta không nên đi cướp Nhạn Môn Quan, như vậy rủi ro quá lớn.

Hay là, chúng ta ra tay với Thập Lý Đình, lương thảo ở đó tuy không nhiều bằng Nhạn Môn Quan, nhưng tương đối, rủi ro nhỏ hơn.

Lúc này, có tướng quân phát biểu.

Mục đích lần này là vì lương thảo, không phải để đánh nhau với Đại Tống, cướp đoạt Thập Lý Đình, là một lựa chọn không tồi.

Thập Lý Đình cũng được, nơi đó không có địa thế hiểm trở như Nhạn Môn Quan, về mặt địa thế, có lợi cho chúng ta.

Khả Hãn cũng gật đầu, mở miệng nói.

Địa thế Thập Lý Đình bằng phẳng, không dễ mai phục, phòng thủ ở đó yếu hơn một chút, nếu muốn đánh, đó là một đột phá khẩu.

Chiếm được Thập Lý Đình, có thể thuận thế chiếm được Kim Sa Than, tiến thêm một bước là Ô Giang Lĩnh, nếu chiếm được ba nơi này, đối với việc xâm lược đất Thăng Long, cũng có tác dụng lớn, tương đương với việc chia cắt chiến trường Đại Tống thành hai khối.

Khả Hãn, hay là chúng ta cũng gửi tin cho Đột Quyết đi.

Ngã không tin, miếng thịt béo đến miệng, họ lại không động lòng.

Tả tướng quân tán thành nói.

Nếu chỉ một mình họ đánh, sau này sức mạnh suy yếu, không có lợi cho việc phát triển trên thảo nguyên, nhưng nếu kéo cả những người khác xuống nước, tình hình sẽ khác.

Không chỉ có thể giáng một đòn mạnh vào Đại Tống, cũng không phải chỉ một mình họ tiêu hao.

Ừm.

Có thể, chuyện này giao cho văn thần của ngã đi làm đi.

Khả Hãn gật đầu, nói.

Nếu có thể liên minh, thắng lợi quả thực sẽ lớn hơn, Đại Tống tinh binh lương tướng nhiều, nhưng đối mặt với nhiều người như vậy, cơ hội thắng cũng nhỏ.

Các vị tướng quân, vì đã quyết định xong, mọi người chọn một thời cơ tốt, rồi động thủ đi.

Khả Hãn đứng dậy, mở miệng nói.

Không có nghi thức gì, nói đánh là đánh, chỉ là chọn một thời gian tốt mà thôi.

Khả Hãn, ngã nguyện dẫn mười vạn quân đi công đả Thập Lý Đình, những người khác dẫn binh ẩn nấp ngoài Nhạn Môn Quan, để gây nhiễu.

Tả tướng quân đứng dậy nói.

Đại Tống chắc chắn cũng có chuẩn bị, bây giờ tuy chưa tập kết quân mã, nhưng tất cả mọi người đều đang theo dõi họ, Đại Tống cũng không thể không cảnh giác.

Được.

Ngã ở đây chúc các dũng sĩ Đường Ti của chúng ta, sớm ngày khải hoàn trở về.

Khả Hãn đứng dậy cổ vũ sĩ khí.

Bên phía Trần Húc, biết không thể trì hoãn, đặc biệt là tin tức do thám tử gửi đến, Đường Ti dường như sắp có hành động.

Các vị tướng quân, tình thế bây giờ không thể chậm trễ, Đường Ti

sắp chuẩn bị ra tay với chúng ta, các ngươi cảm thấy lần này họ sẽ công đả nơi nào.

Trần Húc nhận được tin tức của thám tử, nhíu mày mở miệng hỏi.

Người Đường Ti đánh trận, từ trước đến nay không xem thời gian, nói đánh là bắt đầu đánh, e rằng chỉ cần vài ngày, sẽ huy sư nam hạ.

Nhanh như vậy, chúng ta chưa có chuẩn bị gì cả.

Lương thảo còn chưa gửi đến, chỉ một chút lương thảo ở Ký Châu, căn bản không chống đỡ được bao lâu.

Tuân Úc kinh ngạc đứng dậy hỏi.

Bởi vì đánh trận ở Ký Châu, khắp nơi đều cần lương thảo, một thời gian trước đã cấp phát một lô lương thảo ra ngoài, lương thảo mới, chưa thu về, bây giờ, nên đánh như thế nào, ai dẫn binh lĩnh tướng, đều chưa thương thảo xong.

Chúng ta phải nhanh hết mức.

Tôn Kiên tướng quân, ngài đến Trường An trước, thu thập một lô lương thảo, phải nhanh.

Tôn Sách và Công Tôn Toản tướng quân, mỗi người mười vạn binh sĩ, đến hai nơi Thập Lý Đình và Kim Tước Lĩnh, hỗ trợ lẫn nhau, ngã cảm thấy, Đường Ti lần này nên sẽ ra tay với hai nơi này.

Trần Húc nhíu mày nói.

Đường Ti lương thảo không đủ, chắc chắn sẽ nhắm vào lương thảo, Nhạn Môn Quan có địa thế hiểm trở, bản thân ở đó đã có tám vạn binh sĩ, muốn công đả nơi đó không dễ.

Trên tuyến biên giới, cũng chỉ có Thập Lý Đình và Kim Tước Lĩnh yếu hơn một chút, ở đó cũng có một lô lương thảo, lô lương thảo này

tuyệt đối không được có sai sót.

Đường Ti không có lương thảo, Đại Tống cũng không nhiều, thế này thế khác, nếu mất lô lương thảo này, thế lực của Đường Ti sẽ càng thêm ngang ngược.

Dạ, bệ hạ.

Mấy vị tướng quân biết tình hình hiện tại khẩn cấp, không có thời gian thương lượng thêm, thay vì lãng phí thời gian ở đây, không bằng ai về vị trí nấy, đi trấn thủ tuyến biên giới.

Tuân Úc tiên sinh, ngài cảm thấy ngã có chỗ nào sơ sót không.

Bây giờ nên bổ sung như thế nào.

Trần Húc nhíu mày, nhìn Tuân Úc hỏi.

Lần này thực sự quá khẩn cấp, thời gian sắp xếp tương đối ngắn, những việc tiếp theo hoàn toàn chưa sắp xếp xong, nhưng người Đường Ti đánh trận, vốn chú trọng một chữ nhanh, không thể trì hoãn thêm.

Bệ hạ, bây giờ sắp xếp như vậy là tốt nhất rồi, Kim Tước Lĩnh, Thập Lý Đình, Nhạn Môn Quan ba nơi này, ở gần nhau, đến lúc đó có thể hỗ trợ lẫn nhau.

Tuân Úc gật đầu, nói.

Bất kể Đường Ti đánh nơi nào, binh mã của hai nơi kia đều có thể điều động, đến lúc đó nếu tình hình không ổn, có thể phái binh chi viện.

Thay vì lãng phí thời gian ở đây, không bằng phái các vị tướng quân ra ngoài.

Tiên sinh nói cũng là điều ta nghĩ, nếu đã như vậy, các vị tướng quân hãy thu dọn đơn giản rồi nhanh chóng đến các nơi của mình đi.

Trần Húc đưa hổ phù lên, mở miệng nói.

Tướng sĩ tây bắc không ở trong thành Ký Châu, cần phải tự mình đi điều động, không biết Đường Ti cụ thể muốn đánh nơi nào, tuy ở đây có bốn mươi vạn đại quân, nhưng không thể phái đi hết.

Về phần đại quân ở khu vực tây nam đông bắc, tạm thời không thể động, không chắc dị tộc ở những khu vực đó, cũng sẽ nhân cơ hội này ra tay.

Dạ, bệ hạ.

Tôn Sách, Tôn Kiên, Công Tôn Toản ba người vội vàng hành lễ.

Nói xong, họ quay người ra ngoài, chuẩn bị cho trận chiến lần này, tối nay phải điều động binh sĩ đi, cần bao nhiêu giáp binh, bao nhiêu thuẫn binh, bao nhiêu kỵ binh, đều cần phải cân nhắc.

Bệ hạ, chúng ta có cần gửi tin cho các tướng lĩnh ở khu vực đông bắc tây nam không, bên đó cũng cần sớm chuẩn bị.

Tuân Úc đứng dậy, mở miệng hỏi.

Khu vực đông bắc có Chu Du, Hoàng Cái và những người khác, phía nam có Triệu Tử Long và những người khác, mỗi nơi đều có mấy chục vạn đại quân, cũng không lo lắng, trong thành Trường An cũng có cấm vệ quân hai vạn người, tuần phòng doanh tám vạn người, tổng cộng mười vạn người, cũng không đặc biệt lo lắng.

Những người này, vào lúc cần thiết có thể phái đi, chỉ cần người dị tộc, lần này động tác không lớn, có thể ứng phó được.

Ngã đã truyền tin đi rồi, bên đó nhanh chóng sẽ nhận được tin tức.

Trần Húc gật đầu, mở miệng nói.

Đêm nay định sẵn là một đêm không ngủ, tuy mấy vị tướng quân đều đã được điều động đi, nhưng những việc tiếp theo, cần phải

thương lượng ra.

Mùa đông sắp đến, những người dị tộc này, nhất định sẽ nhân cơ hội này, đến biên giới Đại Tống cướp bóc một ít tài nguyên, những năm trước cũng làm như vậy, nhưng lúc đó Thăng Long nội loạn, cũng không ai có tâm tư quản.

Bệ hạ, chỉ có Tôn Kiên tướng quân một mình áp vận lương thảo, ngã lo sẽ gặp nguy hiểm, lô lương thảo này vô cùng quan trọng.

Tuân Úc nhíu mày, mở miệng nói.

Trường An hiện tại tương đối giàu có, nhưng rốt cuộc vừa trải qua chiến loạn, e rằng cũng chỉ có thể thu thập được một lô lương thảo, cũng chỉ có thể chống đỡ được vài tháng.

Ha.

Những năm trước khu vực Giang Nam thì giàu có, nhưng năm nay bị lũ lụt, ở đó cũng không thu thập được lương thảo nữa.

Trần Húc nhíu mày, mở miệng nói.

Nếu không có trận lũ lớn lần này, trận chiến này không cần phải gian nan như vậy, nhưng lại có trận lũ này, chuyện đã qua không thể truy cứu, chỉ có thể tiến về phía trước.

Sáng sớm ngày thứ hai, Tôn Sách và Công Tôn Toản đã chuẩn bị xong quân mã, tin tức của họ cũng đã gửi đến biên quan, bên đó cũng đang vì các tướng sĩ, làm chuẩn bị.

Trần Húc lên thành lầu, dưới lầu là một đám tướng sĩ đông nghịt, thân mặc áo giáp, chỉnh trang sẵn sàng, nhưng Trần Húc cũng phát hiện, những binh sĩ này tuy đã tập hợp, nhưng dường như có chút sa sút tinh thần, nên là không thích đánh trận.

Đánh nhiều năm như vậy, đối với chiến tranh, họ đã vô cùng chán

ghét.

Chương 495

Trần Húc nhíu mày, đứng trên tường thành, lớn tiếng hô: Các vị tướng sĩ, chúng ta là tướng sĩ Đại Tống, phía sau bảo vệ bách tính, lần này, chúng ta đối phó với kẻ địch mạnh, là dị tộc, giết người, cướp bóc, không ác nào không làm, bách tính ở biên giới Đại Tống của chúng ta, bị quấy nhiễu đến không thể sống yên ổn.

Trần Húc quan sát sắc mặt họ, rồi lại mở miệng hô: Trận chiến lần này và trước đây đều không giống, lần này chúng ta vì tất cả bách tính mà chiến đấu, nếu chúng ta không đuổi những dị tộc này ra ngoài, bách tính sau lưng chúng ta không có cách nào sống yên ổn, hy vọng của ngã, trận này, chúng ta chỉ được phép thành công, không được phép thất bại.

Trần Húc nhíu mày cổ vũ.

Hành quân đánh trận, sĩ khí đặc biệt quan trọng, bây giờ tất cả tướng sĩ, đều đã mệt mỏi rã rời, không phải là một hiện tượng tốt, trận chiến lần này, không có cách nào tránh được.

Thành công.

Các binh sĩ bên dưới lớn tiếng hô, sau khi Tôn Sách và Công Tôn Toản đích thân hô, tiếng hô của các binh sĩ khác càng lớn hơn.

Trần Húc gật đầu, lấy chén rượu bên cạnh, rồi lại nói: Chén này, ngã vì mọi người tiễn hành, chúc các vị sớm ngày khải hoàn trở về.

Nói xong y uống cạn, thuộc hạ lanh lợi lại đưa lên một chén khác.

Cầm chén, y lại nói: Chén này, ngã thay mặt tử dân Đại Tống kính các ngươi, ở nơi nguy hiểm nhất phía trước, ngăn chặn dị tộc, vì đại chúng bách tính tranh thủ được một nơi yên ổn, ngã thay mặt họ cảm

ơn.

Uống.

Nói xong, y đi đầu uống cạn.

Các binh sĩ dưới lầu thấy bệ hạ của họ hào sảng như vậy, cũng cầm chén rượu, uống cạn.

Chén thứ ba, ngã muốn cảm ơn, có các ngươi ở tiền tuyến chống đỡ, mới có Đại Tống hôm nay, ngã đại biểu cho tất cả mọi người cảm ơn.

Trần Húc nói xong uống cạn, sau đó, bốp một tiếng, ném chén xuống đất.

Các binh sĩ dưới lầu cũng làm theo, tiếng vỡ chén vang lên giòn giã, tất cả binh sĩ dưới sự cổ vũ này, đều trở nên đấu chí ngút trời.

Bệ hạ của họ, cần bách tính, cho nên họ phải giữ vững tiền tuyến, để bách tính sống tốt hơn.

Sau khi cổ vũ ba quân, Tôn Sách và Công Tôn Toản dẫn quân mã của mình đi, họ dẫn theo là bộ đội tinh nhuệ của đại doanh tây bắc, có giáp binh, kỵ binh, có một đội xích hậu quân.

Xích hậu quân trang bị nhẹ nhàng, đi trước một bước đến tuyến biên giới, cần phải đi do thám tin tức, xem xem quân địch rốt cuộc có bao nhiêu người.

Bệ hạ, quân đội còn lại có nên tiếp tục thao luyện không.

Nếu để họ đi trồng trọt, thời gian thao luyện sẽ không đủ.

Tuân Úc đứng dậy, mở miệng nói.

Bây giờ đại chiến đã ở trước mắt, tuy dẫn binh sĩ đi khai hoang, có thể tiết kiệm một ít nhân lực, khai khẩn ra ruộng tốt, nhưng quá lỡ thời gian của họ.

Để những lão binh, và binh sĩ bị thương tàn tật tiếp tục khai hoang, những người khác quay về huấn luyện.

Trần Húc gật đầu, mở miệng nói.

Bây giờ quả thực không thể lỡ thời gian của họ, nếu không được huấn luyện tốt, lên chiến trường sau này, thể lực không theo kịp người khác, bản thân tướng sĩ Đường Ti, dũng mãnh vô địch, bây giờ không tham gia huấn luyện, càng không bì được với người ta.

Tuân Úc gật đầu, đối với sự sắp xếp này khá hài lòng, những lão binh và binh sĩ bị thương tàn tật đó, không phải vạn bất đắc dĩ, sẽ không để họ ra chiến trường.

Bệ hạ, Quý phi nương nương đến rồi.

Binh sĩ tiến lên bẩm báo.

Quý phi nương nương Tuân Thái, lần này may mắn được mang theo đến quân doanh, Hoàng hậu Thái Diễm trấn thủ Trường An.

Mau mời vào.

Trần Húc gật đầu, mở miệng nói.

Tuân Thái nên là thấy y lâu như vậy không về, lo lắng, nên mới đến.

Hôm qua đột phát nguy cơ, vốn quyết định tối về, nhưng cả một đêm không về được, đều ở trong quân doanh.

Tuân Úc vẻ mặt phức tạp đứng bên cạnh, Tuân Thái là em gái của y, bây giờ bệ hạ mang em gái theo bên mình, là một vinh dự đặc biệt, Tuân gia nên ghi nhớ trong lòng mới phải.

Bệ hạ.

Tuân Thái cúi người, lại nhìn về phía anh trai mình, gật đầu: Ca ca.

Tuân Úc vội vàng cúi người, Quý phi nương nương.

Quân thần có khác biệt, em gái từ khi vào cung, nên là chủ tử của y.

Hai anh em đừng khách khí như vậy, đây là trong quân doanh, không phải hoàng cung, không cần phải xa cách như vậy.

Trần Húc nhìn hai người, mở miệng nói.

Y biết một khi vào cung sâu như biển, bất kể là con gái hay em gái, đều không thể đối xử như bình thường nữa.

Nhưng đây là quân doanh, không có nhiều lễ số, Trần Húc cũng không muốn họ bị gò bó.

Tạ bệ hạ.

Tuân Úc và Tuân Thái đồng thời hành lễ, mở miệng cảm tạ.

Tuy Trần Húc đã nói như vậy, nhưng hai người vẫn không thể thả lỏng, dù sao hoàng đế đang ở đây, ai có thể thực sự thả lỏng tay chân.

Nói đi.

Quý phi đích thân đến đây.

Trần Húc đích thân đỡ hai người dậy, mở miệng hỏi.

Hoàng hậu lo lắng bên cạnh y không có người chăm sóc, vừa hay Tuân Úc ở đây, nên để Tuân Thái lần này đi theo.

Bệ hạ cả ngày lẫn đêm không về, đêm qua nghỉ lại trong quân doanh sao.

Cơm nước có hợp khẩu vị không ạ.

Tuân Thái ngồi bên cạnh Trần Húc, có phần lo lắng hỏi.

Nàng thấy bệ hạ đã thức trắng cả ngày lẫn đêm, lo lắng cho long thể của người sẽ không chịu nổi, đồng thời cũng lo cho ca ca của

mình.

Nghe nói hôm nay sẽ tiễn ba quân xuất chinh, nên nàng đã chờ đợi thời cơ này mới đến.

Đều ổn cả, Quý phi không cần lo lắng.

Trần Húc véo nhẹ tay Tuân Thái, vội vàng an ủi.

Dù đã thức trắng một ngày một đêm, cơ thể hắn vẫn chịu đựng được, dù sao tuổi còn trẻ.

Nếu là người lớn tuổi hơn, có lẽ thật sự không chịu nổi.

Việc đánh trận này nên để người trẻ làm.

Bệ hạ.

Người tuy còn trẻ cũng phải giữ gìn long thể, dù chỉ ngủ một canh giờ cũng không thể thức trắng cả đêm như vậy.

Tuân Thái có chút đau lòng nói.

Nàng vội nhìn sang thị nữ bên cạnh, lại nói: Mau mang canh sâm ta đã chuẩn bị lên đây.

Lúc đến, nàng đã chuẩn bị sẵn cơm canh, sợ bệ hạ và ca ca đói bụng, chắc hẳn lúc này vẫn còn nóng.

Bệ hạ, chúng ta dùng bữa trước rồi hãy thương thảo đại sự nhé.

Tuân Thái nói với Trần Húc.

Nàng thực sự lo lắng cho sức khỏe của bệ hạ và ca ca, sợ họ gắng gượng quá sức.

Nàng nghe nói tình hình hiện tại rất nguy cấp, biết không nên gây thêm phiền phức cho bệ hạ, nhưng Hoàng hậu nương nương đã dặn dò, phải chăm sóc tốt cho bệ hạ.

Được.

Ba quân đã xuất phát, lát nữa quả thật phải nghỉ ngơi rồi.

Tuân tiên sinh, cùng dùng bữa nhé.

Trần Húc nói với Tuân Úc.

Hắn đã quen gọi Tuân Úc là tiên sinh.

Tuân Úc trí mưu vô song, hắn thường xuyên thỉnh giáo vấn đề từ ông.

Lâu dần, tình cảm của hai người ngày càng sâu đậm.

Vâng, bệ hạ.

Ba người ở trong này không câu nệ lễ nghi, cùng ngồi vào bàn ăn.

Tuân Thái đã dùng bữa trong quân doanh, lúc này chỉ ngồi bên cạnh gắp thức ăn vào đĩa cho Trần Húc, không làm phiền họ bàn luận đại sự.

Bệ hạ.

Lương thảo hậu cần phải theo kịp, dù sao thần cũng không biết trận chiến này cần bao lâu, chuẩn bị sớm một chút vẫn tốt hơn.

Tuân Úc lên tiếng.

Người Đường Ti dũng mãnh vô địch.

Mặc dù cần phải đánh một trận thật xuất sắc, nhưng đây thực chất mới là trận đầu tiên, cần phải đánh thật hay.

Những trận sau này, chưa biết chừng sẽ là một cuộc chiến kéo dài.

Haiz.

Chương 496

Nhưng tình hình trong nước tiên sinh cũng biết, ngã thực sự không trưng tập được lương thực.

Sắp vào đông rồi, lẽ nào lại trưng tập cả lương thực qua đông của bá tánh sao.

Còn có lương thực làm giống cho năm sau, những thứ đó không thể động vào được.

Trần Húc nhíu mày, lo lắng nói.

Thời gian cho hắn thực sự quá ngắn.

Nếu có thêm một hai năm nữa, hắn tuyệt đối sẽ không bị động như vậy.

Nhưng Đường Ti muốn đánh trận này, nếu bây giờ không đánh, sau này cũng không cần phải đối địch với Đại Tống nữa.

Đường Ti không thể bỏ qua cơ hội này.

Nghe nói năm nay phương bắc thu hoạch lương thực không tệ, nếu chúng ta muốn thu thập, có lẽ có thể trưng thu lương thảo từ phương bắc, hoặc có thể mua từ các quốc gia khác.

Tuân Úc vừa trầm tư, vừa lên tiếng đề nghị.

Năm nay thu hoạch ở phương nam nhìn chung không tốt.

Nhưng ngược lại, phương bắc tốt hơn một chút, phương bắc có đất đen, lương thực ở đó phát triển không tệ.

Chỉ tiếc là những vùng đất đó không hoàn toàn thuộc về Đại Tống, thật đáng tiếc.

Phương bắc tuy thu hoạch lương thực không tệ, nhưng các quốc

gia phương bắc cũng đang lăm le Đại Tống của ta, lúc này không thể nào bán lương thực cho ta được, trừ phi ngã bắt đầu từ những phú thương kia.

Phương nam năm nay chỉ thu hoạch được một vụ, chỉ đủ tự cung tự cấp.

Trần Húc khó xử nói.

Bây giờ mua lương thực, bất kể trả giá cao bao nhiêu cũng đều rất phiền phức.

Người ở đây xem lương thực vô cùng quan trọng, thà cất giữ chứ không bán cho nước khác.

Trừ một số phú thương chỉ vì lợi ích của mình mà bán lương thực ra, những người khác đều không làm vậy.

Vận chuyển lương thực từ phương bắc vào, chỉ riêng chuyện trên đường đã đủ khiến người ta lo lắng, tuy Thăng Long đã thống nhất, nhưng vẫn còn thổ phỉ, đường đi cũng không hẳn an toàn.

Haiz.

Bệ hạ, nhưng chúng ta cũng không thể vì khó khăn mà không làm.

Thương nhân trọng lợi, luôn có một số phú thương muốn phát tài trong quốc nạn, chúng ta có thể bắt đầu từ đây.

Khi đó mua lương thực đưa vào Trường An, rồi lại đem lương thực từ Trường An ra đây, cũng sẽ an toàn hơn một chút.

Tuân Úc nhíu mày, lên tiếng.

Trường An có ba kho lương, nếu toàn bộ được vận chuyển ra, chống đỡ nửa năm không thành vấn đề.

Ngoại tộc ở Tây Bắc tuy đang lăm le, nhưng cũng không có nhiều lương thảo, nửa năm là đủ rồi.

Mùa đông không có lũ lụt, chỉ cần năm sau không có thiên tai, việc trưng thu lương thực ở Trường An cũng có thể thực hiện được, nhưng cũng có rủi ro nhất định.

Ý của tiên sinh ngã biết, nhưng làm như vậy, lỡ như mùa màng năm sau không tốt, ngã sẽ không còn lương thực để dùng.

Trần Húc nhíu mày, lo lắng nói.

Dù chiến loạn đã qua, vẫn có thể cho binh sĩ đi khai hoang trồng trọt, nhưng thu hoạch hoàn toàn phụ thuộc vào ông trời.

Nếu năm sau vẫn nhiều tai ương như năm nay, thì thật sự quá bị động.

Hơn nữa, lương thực ở Trường An rốt cuộc có thể động vào hay không vẫn còn là vấn đề.

Tại Ký Bắc, cách biên giới không xa, Công Tôn Toản và Tôn Sách hai vị tướng quân dẫn binh sĩ hành quân suốt đêm, một ngày một đêm đã đến được Thập Lý Đình và Kim Tước Lĩnh.

Do quá nhiều tướng sĩ, cần phải chọn nơi an doanh hạ trại.

Trong thành không có đủ doanh trại lớn, tướng quân thủ thành đã cố hết sức, sắp xếp quân trướng cho hai vạn người.

Báo.

Ngoài thành tập kết khoảng mười vạn địch quân, cờ hiệu của Đường Ti.

Xích hậu ở Thập Lý Đình gửi tin về.

Quân Đường Ti ẩn nấp cách Thập Lý Đình hơn trăm dặm, quân xích hậu đi nhanh hơn một chút nên đã phát hiện ra tung tích của địch quân.

Mau gửi tin đến Kim Tước Lĩnh, nếu ở đó không có địch quân,

bảo họ nhanh chóng đến chi viện.

Tôn Sách vội vàng nói.

Nơi họ chọn là Thập Lý Đình, không chuẩn như bệ hạ dự đoán.

Ngoài Thập Lý Đình quả thực có địch quân, quân đội Đường Ti không nhiều, nhưng tuyệt đối không chỉ có mười vạn, chắc chắn ở những nơi khác vẫn còn.

Ông nhíu mày, suy nghĩ một lát rồi nói: Bảo tướng lĩnh trấn thủ Kim Sa Than chú ý, xem ở đó có địch quân hay không.

Nếu có, nhất định phải lấy thủ thành làm chủ, không được mù quáng tự đại mà xuất binh.

Tình hình hiện tại không rõ ràng, Kim Sa Than có địa thế hiểm trở, nhưng cũng không thể xem nhẹ.

Tôn Sách vội hỏi thêm một câu: Tướng lĩnh trấn thủ Kim Sa Than là ai.

Binh sĩ bên cạnh vội đáp: Là Cao Lãm và Nhan Lương hai vị.

Cao Lãm và Nhan Lương từng là đại tướng dưới trướng Viên Thiệu, nay đã quy thuận Trần Húc.

Tôn Sách thở phào nhẹ nhõm, mới nói: Nếu là hai vị đó thì không cần quá lo lắng.

Nhan Lương dụng binh như thần, Cao Lãm cũng là một mãnh tướng, không phải kẻ hữu dũng vô mưu, sẽ không dễ dàng trúng gian kế của Đường Ti như vậy.

Mau đi đưa tin.

Tôn Sách phất tay, thúc giục.

Người Đường Ti đánh trận chú trọng chữ nhanh, luôn có thể đánh

cho kẻ địch trở tay không kịp, đợi đến khi đối phương phản ứng lại thì đã cướp sạch lương thảo rồi bỏ chạy.

Thảo nguyên rộng lớn vô biên, muốn tìm ra tung tích của họ cũng rất khó khăn.

Ở trên địa bàn của họ, không chừng họ sẽ lợi dụng ưu thế địa hình để tiêu diệt toàn quân.

Vì vậy những năm gần đây, người Đường Ti ngày càng ngang ngược.

Đại Kinh trước kia từng cử sứ thần đến nội địa Đường Ti, nhưng đó không phải thảo nguyên rộng lớn vô biên, mà là sa mạc hoàng sa mênh mông.

Hơn nữa, địa hình thảo nguyên dễ thay đổi, người Đường Ti sống không cố định, muốn tìm ra tung tích của họ thực sự quá khó.

Huống chi còn có sa mạc, vùng đất tử thần.

Với thực lực hiện tại, hoàn toàn không đủ để đến khu vực đó, phải phát triển thêm vài năm nữa, xem có cơ hội đến sa mạc một chuyến không.

Vâng, tướng quân.

Binh sĩ vội vàng cúi người rời đi.

Bây giờ phải nhanh chóng gửi tình báo đến Kim Tước Lĩnh và Nhạn Môn Quan, không thể chậm trễ một khắc nào.

May mà ba thành trì này ở gần nhau, trên đường không cần mất nhiều thời gian.

Các vị tướng sĩ, hiện tại người Đường Ti đang ở ngoài trăm dặm, mọi người có kế sách gì hay không.

Trận này nên đánh thế nào.

Trong lòng mọi người có ý tưởng gì không.

Tôn Sách nhìn các tướng sĩ dưới trướng, hỏi.

Trận đầu tiên lại diễn ra ở Thập Lý Đình.

Thập Lý Đình không có núi non, toàn bộ là thảo nguyên hoang vu.

Nhưng nơi đây có các thương đội qua lại, thương nghiệp phát triển khá tốt, bây giờ người Đường Ti lại muốn ra tay với Thập Lý Đình.

Không có thiên thời địa lợi, khó mà đánh được một trận hoàn hảo.

Tướng quân, địa thế Thập Lý Đình bằng phẳng, Đường Ti cũng chọn nơi này để ra tay, lần nào cũng thành công.

Hiện tại tuy chỉ có mười vạn đại quân, nhưng ai nấy đều kiêu dũng thiện chiến, thực sự không phải là đối thủ mà chúng ta có thể coi thường.

Phải xin bệ hạ phái thêm quân mã, nếu không Thập Lý Đình không giữ được, Kim Sa Than phía sau chúng ta cũng sẽ không giữ được.

Một tướng sĩ bước ra, nhíu mày lo lắng nói.

Chương 497

Nơi này tuy không phải là nơi binh gia tất tranh như Nhạn Môn Quan, nhưng vì khó thủ thành, mức độ nguy hiểm thực chất không thua kém Nhạn Môn Quan.

Một khi Thập Lý Đình bị phá, người Đường Ti có thể tiến thẳng vào, lập tức đánh tới Kim Sa Than, lúc đó lại tỏa ra hai bên thì sẽ rất phiền phức, chưa chắc đã đuổi được địch quân đi.

Trần Húc đoán không sai, Đường Ti quả thực đã tập kết một lượng lớn binh mã ở Nhạn Môn Quan và Thập Lý Đình, đặc biệt là ngoài Nhạn Môn Quan, có tới hai mươi vạn đại quân.

Khởi bẩm bệ hạ, hôm nay Nhạn Môn Quan có tin gửi đến.

Một binh sĩ bước vào, quỳ trên đất, dâng lên tin tức.

Trình lên.

Trần Húc ngồi ở trên, gõ gõ bàn, lên tiếng.

Sao lại nhanh như vậy, Nhạn Môn Quan sao lại có tin tức.

Nếu không có đại sự, sẽ không gửi loại tin tức khẩn cấp này.

Hắn mở ống tre, để lộ ra thẻ tre bên trong.

Trên thẻ tre chỉ có vỏn vẹn mấy chữ.

Đường Ti hai mươi vạn đại quân áp sát biên giới.

Tuân Úc lo lắng đứng chờ bên cạnh.

Quân đội của họ chỉ được phái đến Thập Lý Đình và Kim Tước Lĩnh, chứ không chi viện cho Nhạn Môn Quan.

Vậy mà Nhạn Môn Quan lại gửi tin khẩn, sao có thể không lo

lắng.

Nhạn Môn Quan là phòng tuyến đầu tiên của Thăng Long, tuyệt đối không thể để bị phá vỡ như vậy, nếu không những trận chiến sau này sẽ không có địa thế hiểm trở để dựa vào.

Hơn nữa, trong Nhạn Môn Quan còn có rất nhiều bá tánh, hoàn toàn không dám tưởng tượng hậu quả sẽ ra sao.

Tiên sinh cũng xem đi.

Trần Húc đưa thẻ tre qua, giọng trầm trầm nói.

Trong Nhạn Môn Quan chỉ có tám vạn quân trấn thủ, bất kể người Đường Ti có ý đồ gì, đây cũng là một mối đe dọa khổng lồ.

Bệ hạ, chúng ta có cần phái binh tăng viện không.

Tuân Úc nhíu chặt mày, lo lắng nói.

Hai mươi vạn đại quân, gần gấp ba lần tám vạn, người Đường Ti lại kiêu dũng thiện chiến, là sói trên thảo nguyên, danh xưng này không phải là hư danh.

Tạm thời không cần, ngã sẽ phái quân đội đến giữa Nhạn Môn Quan và Yến Tử Ổ.

Địa thế Yến Tử Ổ bằng phẳng, nhất định phải tăng viện.

Quân đội ở giữa hai nơi cũng có thể hỗ trợ lẫn nhau.

Trần Húc nhíu mày, trầm tư một lát rồi nói.

Đường biên giới kéo dài, không chỉ cần phòng bị Đường Ti, mà Đột Quyết, Thổ Phồn bên cạnh cũng cần phải đề phòng.

Điều động quân đội đến giữa hai nơi có thể khống chế lẫn nhau, liên kết các đội quân phòng thủ biên giới lại.

Cách này tuy hay, nhưng phải với điều kiện Nhạn Môn Quan giữ

được.

Áp lực của Nhạn Môn Quan cũng quá lớn rồi.

Tuân Úc trầm tư một lát, có chút do dự nói.

Thực lực của quân thủ thành ở Nhạn Môn Quan vốn không thể so sánh với đại quân được huấn luyện bài bản, lúc này lại phải đối mặt với đại quân gần gấp ba lần, áp lực không thể nói là không lớn.

Trẫm sẽ đích thân trấn giữ Nhạn Môn Quan.

Ký Bắc tuy không xa, nhưng tin tức truyền đi vẫn mất một ít thời gian, hay là tiên sinh cùng ngã đến Nhạn Môn Quan đi.

Trần Húc nhíu mày, lên tiếng.

Công việc hậu cần ở Ký Bắc có thể tạm gác lại, bây giờ điều quan trọng nhất là mối đe dọa từ đại quân Đường Ti.

Báo.

Thập Lý Đình truyền tin khẩn.

Đúng lúc này, binh sĩ lại truyền tin.

Trần Húc nhận tin, xem qua một lượt, lông mày nhíu chặt lại.

Ngoài Thập Lý Đình, có mười vạn đại quân Đường Ti.

Tiên sinh, ngoài Thập Lý Đình trăm dặm có mười vạn đại quân, hành tung ẩn mật.

Tiên sinh thấy, lần này, mục tiêu của Đường Ti rốt cuộc là ở đâu.

Trần Húc trong lòng đã có tính toán, lên tiếng hỏi.

Hắn thiếu lương thảo, đại quân Đường Ti há lại không thiếu sao.

Lần này, hắn đã bị đánh một đòn bất ngờ, chỉ là nhờ có hệ thống là một bug tồn tại, mới có thể nhận ra một hai, không để chúng được như ý mà thôi.

Bệ hạ. ngoài Nhạn Môn Quan chỉ là nghi binh.

Mục đích thực sự của người Đường Ti là Thập Lý Đình.

Tuân Úc nhíu mày, suy nghĩ một lát, trong lòng bỗng nhiên thông suốt, ngẩng đầu lên: Lương thảo, chúng muốn lương thảo ở Thập Lý Đình.

Đúng vậy.

Người Đường Ti không có thói quen tích trữ lương thực, mỗi lần hành quân đánh trận, chỉ mang theo vài ngày lương thực và nước uống, cướp bóc xong vật tư thì bỏ chạy.

Đường Ti ở vùng đất cằn cỗi, ngành nghề chủ yếu là chăn nuôi, nông nghiệp căn bản không phát triển được.

Mấy năm nay có thể phát triển thành thế lực số một trên thảo nguyên, hoàn toàn là nhờ vật tư do Viên Thiệu tiến cống nuôi dưỡng.

Không sai, ngã có thể đoán chúng sẽ tấn công Thập Lý Đình, vì người Đường Ti cũng thiếu lương thảo, muốn đánh một cuộc chiến lâu dài, nhất định phải có lượng lớn lương thảo.

Trần Húc dừng lại một lát, rồi lại nói: Lương thực trong Nhạn Môn Quan là nhiều nhất, nhưng Nhạn Môn Quan không dễ phá như vậy.

Người Đường Ti dù đặt toàn bộ ba mươi vạn đại quân ở ngoài Nhạn Môn Quan, không có mười ngày nửa tháng, cũng không thể hạ được.

Vì vậy, họ lùi lại một bước, đặt mục tiêu vào Thập Lý Đình.

Kinh nghiệm đánh trận thực sự của Trần Húc thực ra rất ít, so với những người như Tôn Sách, Tôn Kiên thì quả thực không đáng kể.

Nhưng chỉ cần biết được ý đồ của người Đường Ti, không khó để

đoán ra cách làm thực sự của chúng.

Chỉ cần biết được ý đồ của chúng, cứ thế mà sắp xếp là được.

Bệ hạ, vậy chúng ta có cần chi viện cho Thập Lý Đình không.

Không gian hoạt động ở Thập Lý Đình không lớn, muốn đánh một trận thắng hoàn hảo ở đó, số lượng binh sĩ phải áp đảo hoàn toàn.

Tuân Úc nhíu mày, đề nghị.

Lấy ít địch nhiều, hoặc lấy yếu thắng mạnh, đều phải dựa vào thiên thời địa lợi nhân hòa.

Nhạn Môn Quan miễn cưỡng chỉ có thể đạt được hai chữ nhân hòa, hai yếu tố đầu thậm chí còn ở thế yếu.

Tướng quân Tôn Sách dù chinh chiến sa trường đã lâu, cũng hoàn toàn không thể làm được.

Nếu chúng ta chi viện Thập Lý Đình, người Đường Ti không chừng sẽ từ bỏ nơi đó, chuyển sang tấn công Nhạn Môn Quan.

Bảo Công Tôn tướng quân chú ý mọi lúc, người Đường Ti dù cố gắng hết sức, cũng chỉ có thể phái ra ba mươi vạn quân mã.

Trần Húc đầu ngón tay khẽ gõ, nói.

Địa thế Thập Lý Đình bằng phẳng, lúc công thành, có lẽ cung nỏ có thể phát huy tác dụng không ngờ.

Tiên sinh, có thể cho người chuẩn bị thêm nhiều cung nỏ không.

Phải là loại chất lượng tốt nhất.

Trong tay ngã có bản vẽ cải tiến cung nỏ, trong hai ngày bảo người dưới trướng chế tạo ra một lô.

Ánh mắt Trần Húc rơi vào ba lô hệ thống trong đầu, bản vẽ cải tiến cung nỏ vẫn nằm ở đó.

Thời gian qua, hắn tập trung vào việc phục hồi sau chiến tranh, phát triển nông nghiệp, không có ý định chế tạo cung nỏ.

Lúc này, lại có thể dùng đến rồi.

Bệ hạ có bản vẽ.

Chương 498

Địa thế Nhạn Môn Quan bằng phẳng, quả thực có thể phát huy tối đa tác dụng của cung nỏ.

Người Đường Ti chắc sắp công thành rồi, thời gian ngắn như vậy, có kịp không.

Tuân Úc không hỏi nguồn gốc bản vẽ, dường như cố ý lờ đi sự tồn tại của nó.

Tất cả đều là công lao của hệ thống, Trần Húc sớm đã phát hiện ra điểm này, trước mặt ông vẫn không hề biến sắc.

Trong Thập Lý Đình, cộng thêm quân thủ thành, có đủ mười tám vạn người, đối phó với mười vạn quân mã của Đường Ti là đủ rồi.

Có Công Tôn tướng quân chi viện, trận chiến này chắc chắn có thể thắng, cung nỏ chỉ là để giảm thiểu tổn thất của chúng ta mà thôi.

Trần Húc nhấp một ngụm trà, nói.

Các tướng sĩ cũng đã được huấn luyện, là bên phòng thủ, chỉ cần chuẩn bị trước, Đường Ti tuy mạnh mẽ, cũng không chiếm được lợi thế.

Vâng bệ hạ, mấy ngày này thần sẽ sắp xếp người đi làm.

Tuân Úc nói xong, liền đứng dậy đi ra ngoài.

Chuyện này liên quan đến an nguy của tướng sĩ, một chút cũng không thể lơ là, ông đích thân đi giám sát mới yên tâm hơn.

Làm phiền tiên sinh rồi.

Trần Húc gật đầu, nói với Tuân Úc.

Sau khi Tuân Úc rời đi, Trần Húc lấy từ hệ thống ra bản vẽ chế

tạo cung nỏ.

Tỷ lệ chế tác cung tên cũng có trong đó, chỉ cần làm theo tỷ lệ trên đó, không sợ sẽ xảy ra tình huống cung không vừa tên, tên không vừa cung.

Ký Bắc nhiều núi, mỏ sắt cũng nhiều, đồ dùng trong nhà của bá tánh trong thành đều làm bằng sắt, cung cấp cung nỏ cho một đội quân là hoàn toàn có thể.

Hắn muốn chế tạo mũi tên sắt, sau này có thể thu hồi tái sử dụng.

Chỉ là kỹ thuật hiện tại, công nghệ luyện sắt còn thô sơ.

Hắn biết vài phương pháp luyện sắt, nhưng tình hình hiện tại khẩn cấp, cũng không nghĩ nhiều được nữa, sau này có cơ hội sẽ cải tiến.

Trần Húc thở dài một hơi, cho người đưa phương pháp chế tạo mũi tên cho Tuân Úc, còn mình cầm bản vẽ cung nỏ đến Thần Cơ Doanh.

Lão gia, ngài xem thử cái này, có thể chế tạo ra được không.

Trần Húc cúi người, nhìn lão giả nói.

Thường những người có kỹ thuật trong tay, tính tình đều có chút kiêu ngạo, đặc biệt là những người lớn tuổi như thế này, rất coi trọng lễ nghi.

Trần Húc không dám tự cao, dù sao cũng là nhờ người ta giúp đỡ, thái độ khiêm tốn một chút, luôn là chuyện tốt.

Bệ hạ, không được, cửu ngũ chí tôn, không thể vì tiểu nhân mà hạ mình.

Lão giả vội vàng đỡ Trần Húc dậy, nói.

Trần Húc cũng không từ chối nữa, đưa bản vẽ lên, lại hỏi một tiếng: Tiên sinh, tỉ lệ của cung nỏ này, tiên sinh có thể dựa theo tỉ lệ

này mà chế tạo không.

Ta cần rất gấp, phải sản xuất quy mô lớn.

Ít nhất cũng cần năm vạn cây cung, còn mũi tên thì càng nhiều càng tốt, nhưng bây giờ thời gian eo hẹp, làm được bao nhiêu hay bấy nhiêu.

Bệ hạ, để lão phu xem.

Lão giả nhận lấy bản vẽ, vuốt vuốt râu, xem xét kỹ lưỡng.

Càng xem, sắc mặt càng kích động, lão giả kích động đến mức tay run rẩy: Bản vẽ của bệ hạ thật quá hoàn hảo, không chỉ liệt kê ra các vật liệu cần thiết, mà còn có cả tỉ lệ.

Nếu như vậy mà còn làm không ra, lão phu còn mặt mũi nào mà ở lại quân doanh này nữa.

Lão giả vui vẻ cười ha hả.

Một bản vẽ chi tiết như vậy, là lần đầu tiên ông thấy.

Phải là bản vẽ đã qua thử nghiệm hàng trăm lần mới có thể viết rõ ràng như vậy.

Có bản vẽ này, hoàn toàn có thể chế tạo ra thứ trên đó.

Vậy làm phiền tiên sinh rồi.

Đây là cung cấp cho binh sĩ ở biên cương, ta ước tính tầm bắn cũng sẽ xa hơn so với bản gốc một chút.

Vì vậy tiên sinh, nhất định phải làm ra càng sớm càng tốt, những việc khác có thể tạm gác lại.

Trần Húc nhìn lão giả, nói.

Trong Thần Cơ Doanh chắc chắn còn có việc khác phải làm, nhưng việc này quả thực cần gấp hơn một chút, chỉ có thể bảo họ

tạm dừng những việc khác lại.

Bệ hạ, không sao, công việc trong tay lão phu cũng đang trong giai đoạn thử nghiệm, có thành công hay không còn chưa biết.

Với bản vẽ này, hoàn toàn có thể làm theo những gì trên đó, căn bản không cần lão phu nhúng tay, chỉ cần giao nhiệm vụ xuống là được.

Lão giả vuốt râu, vui vẻ nhận lời.

Đây vốn là việc trong phận sự của ông, chỉ là làm gấp hơn một chút thôi.

Huống hồ bệ hạ đã đích thân mở lời, còn có gì khó khăn nữa sao.

Vậy tốt.

Không biết trong mười ngày có thể làm ra năm vạn cây không.

Trần Húc nhíu mày, hỏi.

Dù đã có dự cảm, Đường Ti sẽ nhân cơ hội này tấn công, nhưng quả thực không ngờ lại nhanh như vậy, nên không chuẩn bị trước.

Nhưng để binh sĩ tổn thất ít hơn một chút, việc làm cung nỏ này phải nhanh chóng.

Không thành vấn đề.

Bệ hạ, có thể cho những binh sĩ kia cũng tham gia vào việc này không.

Có bản vẽ này rồi, lão phu sẽ phái thêm một số người đi dạy, hoàn toàn có thể học được.

Chỉ là lò rèn có thể hơi thiếu một chút, nhưng người đông sức lớn, những chuyện này đều không khó.

Lão giả suy nghĩ một chút, đề nghị.

Đã muốn sản xuất số lượng lớn, vậy thì số người càng đông càng tốt.

Binh sĩ ngoài thành bây giờ không có việc gì làm, cả ngày chỉ luyện tập, không bằng tạm thời giúp làm cung nỏ đi.

Không thành vấn đề.

Lát nữa ta sẽ hạ chỉ, bảo họ nghe theo sự sắp xếp của Thần Cơ Doanh.

Khi đó phải phiền lão gia, phải sắp xếp thêm nhiều đệ tử đi dạy.

Trần Húc liên tục gật đầu, nhận lời.

Chuyện này không khó, ban đầu hắn nghĩ, tuy có bản vẽ chi tiết như vậy, nhưng chế tạo cần kỹ thuật, nên không nghĩ đến những binh sĩ đó.

Binh sĩ ngoài thành có mấy chục vạn người, khi đó không chừng cả mũi tên cũng có thể để họ làm, như vậy sẽ không lo mũi tên không đủ dùng.

Bệ hạ nói gì vậy.

Vốn là việc trong phận sự của lão phu, sao dám nói hai chữ phiền phức.

Lão giả vuốt râu, vội vàng nói.

Trần Húc còn có việc khác phải làm, gật đầu, lại nói: Như vậy, Thần Cơ Doanh phải vất vả một chút rồi, trẫm có việc phải làm, giao chuyện này cho ngài.

Bệ hạ đi thong thả.

Lão giả hành lễ, nói.

Trong quân doanh không có nhiều lễ nghi như vậy, bây giờ là lúc

chiến tranh, thực sự không thể câu nệ nhiều được.

Trần Húc cũng không phải là người thích lễ nghi phiền phức, cách đối xử như vậy là tốt rồi.

Hắn trở về quân doanh, đợi Tuân Úc tiên sinh quay lại.

Đã bắt đầu chế tạo cung nỏ, việc đi Nhạn Môn Quan, e rằng phải trì hoãn một thời gian.

Bệ hạ, có phải đang phiền não vì chuyện ở Nhạn Môn Quan không.

Tuân Úc giao phó công việc xong, vội vàng quay lại.

Ông đã phái hai thuộc hạ đắc lực, luôn ở đó giám sát, cũng không lo có người gian lận, tạo ra đồ kém chất lượng.

Đúng vậy.

Tuy mục tiêu của người Đường Ti là Thập Lý Đình, nhưng ngoài Nhạn Môn Quan dù sao cũng có 20 vạn đại quân, không thể không phòng, ta phải đến Nhạn Môn Quan sớm một chút.

Trần Húc nhíu mày, nói.

Chỉ là bây giờ lại phải chế tạo cung nỏ, bản vẽ là do hắn cung cấp, sợ có chỗ không hiểu, nếu hắn ở đó, cũng có thể giúp đỡ một chút.

Chương 499

Bệ hạ có thể đi Nhạn Môn Quan trước, thần ở lại đây giám sát việc chế tạo cung nỏ.

Nhạn Môn Quan quả thực không thể trì hoãn thêm nữa.

Tuân Úc cũng gật đầu, đề nghị.

Ngoài Nhạn Môn Quan có hai mươi vạn đại quân, không thể không đề phòng.

Bệ hạ nếu đích thân đi, lại mang thêm một số binh sĩ đến, Nhạn Môn Quan mới có thể giữ được.

Ta cũng nghĩ vậy, ngày mai sẽ khởi hành.

Lần này ta sẽ mang mười vạn binh mã đi chi viện, phiền tiên sinh ở lại phía sau chế tạo cung nỏ.

Trần Húc gật đầu, nói.

Đã sớm muộn cũng phải khởi hành, nơi này cần lưu lại một người, sắp xếp như vậy là tốt nhất.

Binh sĩ ở Nhạn Môn Quan không đủ, mang thêm một số quân mã đến, đích thân đi có thể cổ vũ sĩ khí, phấn chấn lòng người, đạt được hai chữ nhân hòa.

Bệ hạ, có thể mang theo Điển Vi, trên đường đi sẽ bảo vệ an toàn cho bệ hạ.

Tuân Úc gật đầu, liền đề nghị.

Ký Bắc tuy đã ổn định, nhưng trong những khu rừng núi sâu đó, vẫn còn tồn tại một số thổ phỉ.

Nhưng có mười vạn đại quân đi cùng, lúc đó không cần lo lắng

những kẻ tiểu nhân đó.

Ừm.

Điển Vi dũng mãnh, trên chiến trường cũng có thể giúp ta một tay.

Trần Húc gật đầu, vốn đã định mang theo Điển Vi.

Nơi này có Tuân Úc, Điển Vi ở lại đây không có tác dụng, ngược lại còn vướng tay vướng chân, không bằng mang ra tiền tuyến, có thể dũng mãnh giết địch.

Bệ hạ, sau khi lô cung nỏ đầu tiên được chế tạo ra, nên phân phối thế nào ạ.

Tuân Úc lắc đầu, hỏi.

Lô cung nỏ đầu tiên chắc chắn phải gửi đến Nhạn Môn Quan và Thập Lý Đình, nhưng mỗi nơi phân phối bao nhiêu, cần có một con số cụ thể.

Thập Lý Đình gửi bốn phần, Nhạn Môn Quan gửi sáu phần.

Trần Húc nhíu mày, suy nghĩ một lát rồi nói.

Nếu Thập Lý Đình công mãi không hạ được, Đường Ti chắc chắn sẽ nhắm đến Nhạn Môn Quan.

Nhưng cung nỏ có thể thu hồi tái sử dụng, lô thứ hai chắc chắn cũng sẽ được chế tạo, cũng không cần phải quá băn khoăn.

Bệ hạ, Ký Bắc tuy có tài nguyên quặng sắt phong phú, nhưng những năm qua cũng đã khai thác không ít, thần lo rằng quặng sắt ở Ký Bắc e là không đủ để chống đỡ qua một cuộc chiến loạn này.

Tuân Úc nhíu mày, có chút lo lắng nói.

Cơ bản cũng chỉ có mấy mỏ quặng sắt đó, Viên Thiệu những năm nam chinh bắc phạt đã khai thác không ít, bây giờ lại cần một lượng

lớn như vậy, nếu khai thác hết, thực sự không có lợi cho sự phát triển lâu dài.

Tiên sinh yên tâm, ngã có phương pháp luyện lại sắt thép, khi đó có thể thu hồi những đồ sắt bị hư hỏng, luyện lại thành mũi tên.

Giữa hai hàng lông mày của Trần Húc tràn đầy tự tin, quả quyết nói.

Những thứ cơ bản này, hệ thống trước đó đã ban hành nhiệm vụ, chỉ cần sao chép lại là được.

Trong thời đại vũ khí lạnh này, vũ khí chỉ cần cải tiến một chút là có thể đi trước một bước lớn, huống chi là những loại vũ khí có sức sát thương cực lớn như thuốc súng.

Lịch sử phát triển có quỹ đạo riêng của nó, Trần Húc không muốn làm xáo trộn những quỹ đạo này.

Cải tiến vũ khí đối với sự phát triển của lịch sử chỉ là một tiến bộ nhỏ, nhưng thuốc súng thì khác, khi chưa đến đường cùng, tuyệt đối không được dùng.

Bệ hạ, vậy thì quá tốt rồi, có phương pháp luyện lại, tương đương với việc có thể tái sử dụng vô hạn, tài nguyên của khu vực Thăng Long chúng ta sẽ tiêu hao ít đi.

Tuân Úc gật đầu, có chút kích động nói.

Một phương pháp tốt như vậy, dù đặt ở đâu cũng là một sự tồn tại khiến người ta kích động.

Bây giờ, phương pháp này chỉ có họ sở hữu, sao có thể không kích động được.

Tuy nói có hơi khoa trương một chút, nhưng sự thật đúng là như vậy.

Trần Húc tự tin gật đầu, nói.

Tài nguyên quặng sắt tái sinh rất chậm, đương nhiên có thể dùng ít đi một chút thì càng tốt, đều là tài nguyên quý giá để lại cho hậu bối.

Bệ hạ khiêm tốn rồi.

Bệ hạ, chuyến đi Nhạn Môn Quan lần này, chỉ cần giữ vững Nhạn Môn Quan là được rồi.

Khi đó Thập Lý Đình, Kim Tước Lĩnh, Yến Tử Ổ, ba nơi đều không xa nhau, có thể hỗ trợ lẫn nhau.

Đợi thần chế tạo xong lô cung nỏ này, cũng sẽ lập tức đến Nhạn Môn Quan.

Tuân Úc gật đầu, nói.

Ban đầu ông cảm thấy, bệ hạ phân tán binh lực như vậy, thực sự không có lợi cho việc đối đầu quy mô lớn với Đường Ti.

Bây giờ xem ra, bệ hạ sắp xếp như vậy, thực sự khéo léo vô cùng, hỗ trợ lẫn nhau, kiềm chế lẫn nhau, bất kể Đường Ti muốn đánh ở đâu, đều có thể nhanh chóng chi viện đến.

Thực sự quá tuyệt vời.

Tiên sinh không cần vội như vậy, ngã có tự tin có thể giữ được Nhạn Môn Quan, ít nhất là một tháng.

Bọn họ bây giờ mục tiêu là Thập Lý Đình, như vậy sẽ có thêm nhiều thời gian hơn.

Trần Húc cười cười, nói.

Đường Ti cần lương thảo, đặt mục tiêu đầu tiên vào Thập Lý Đình là không sai, sai là hắn có hệ thống, không chỉ có thể đưa ra trang bị tốt hơn, mà còn có thể nhận ra ý đồ của Đường Ti từ trước.

Đánh trận chú trọng chữ nhanh, ai có thể chuẩn bị trước, đánh cho đối phương một đòn bất ngờ, người đó sẽ chiếm ưu thế.

Sáng sớm hôm sau, Tuân Thái đã giúp Trần Húc thu dọn hành lý xong.

Quý phi, khi đó hãy đi cùng Tuân tiên sinh.

Bây giờ biên quan quá nguy hiểm, ngã không có thời gian bảo vệ nàng.

Trần Húc xoa đầu Tuân Thái, nói.

Biên quan bây giờ tình hình không rõ, tuy hắn có chắc chắn, bây giờ Đường Ti sẽ không tấn công Nhạn Môn Quan, nhưng cũng không thể chắc chắn trăm phần trăm, nếu chúng tấn công, mang nàng theo bên người quả thực nguy hiểm.

Bệ hạ yên tâm, thần thiếp không phải người vô lý gây chuyện.

Thần thiếp ở Ký Châu sẽ cầu phúc cho bệ hạ, chúc bệ hạ sớm ngày khải hoàn trở về.

Tuân Thái đỏ hoe mắt, chỉnh lại áo giáp cho Trần Húc, rồi mới nói.

Dù trong lòng không nỡ, nhưng nàng biết bệ hạ đi lần này là vì bá tánh Thăng Long, không thể làm chậm trễ hành trình của bệ hạ.

Đến nơi đó, nàng cũng không giúp được gì cho bệ hạ, ngược lại còn cần bệ hạ tốn tâm tư bảo vệ, thực sự không cần thiết phải đi theo.

Ái phi yên tâm.

Trần Húc xoa đầu Tuân Thái, an ủi.

Thực ra hắn chỉ trấn giữ hậu phương, căn bản không cần ra trận giết địch, thực ra không có nhiều nguy hiểm, ngược lại rất an toàn, chỉ cần Nhạn Môn Quan không bị phá, tuyệt đối không có nguy hiểm.

Chúc bệ hạ sớm ngày khải hoàn trở về.

Tuân Úc và Tuân Thái ở phía sau lớn tiếng hô.

Trần Húc quay đầu, mỉm cười với Tuân Thái, rồi mới thúc ngựa đi về phía đại doanh Tây Giao.

Bây giờ trời cũng không còn sớm, cần phải điểm binh điểm tướng.

Tuy mệnh lệnh đã được hạ xuống từ tối qua, binh sĩ cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, nhưng vẫn cần lãng phí một chút thời gian.

E rằng lúc đi cũng đã là giờ ngọ.

Trần Húc đi phía trước, phía sau là một hàng dài thị vệ, bên cạnh là Điển Vi.

Đường đến đại doanh Tây Giao không xa, khoảng nửa canh giờ là đến.

Lương thảo cũng ở đó, chỉ cần đến điểm quân số là được.

Tham kiến bệ hạ, bệ hạ vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.

Binh sĩ ở đại doanh Tây Giao thấy Trần Húc, vội vàng hành lễ hô lớn.

Tiếng hô của mấy chục vạn người vang trời, Trần Húc đứng phía trước, nhất thời có chút kích động cảm khái.

Các vị tướng sĩ đều là những người con ưu tú của Đại Tống, vì mảnh đất quê hương phía sau, không lùi một bước, ta thay mặt tất cả bá tánh cảm tạ các ngươi, đã cho họ một cuộc sống ổn định.

Trần Húc dừng lại một lát, lại nói: Lần này, cường địch Đường Ti xâm phạm, những người con của Đại Tống ta tuyệt đối không thua kém dị tộc.

Chương 500

Những thủ đoạn hòa thân đó, Đại Tống ta tuyệt đối không dùng.

Chúng ta sẽ đánh một trận quang minh chính đại.

Tướng sĩ Đại Tống ta cũng tuyệt đối không thua kém những kẻ man di đó.

Giọng của Trần Húc hùng hồn, kích động, mỗi một câu nói đều đi vào lòng các binh sĩ.

Ai đi lính mà không phải vì bảo vệ bá tánh phía sau, bảo vệ gia đình của mình.

Có được sự công nhận của bệ hạ, dù có phải da ngựa bọc thây, máu nhuộm sa trường, cũng không hối tiếc.

Trần Húc điểm xong ba quân, liền mang theo quân mã đã điểm, tiến về phía Nhạn Môn Quan.

Tướng lĩnh trấn thủ Nhạn Môn Quan, cả ngày đối mặt với 20 vạn đại quân của Đường Ti, áp lực tâm lý vô cùng lớn, cả ngày cau mày sầu não.

Báo, địch quân ngoài thành đã tập kết ở cổng thành, đang mạ trận.

Binh sĩ bước vào, vội vàng báo tin.

Đại quân ngoài Nhạn Môn Quan đã tập kết từ hôm qua, tin báo đã được truyền đi, nhưng không thấy bóng dáng viện quân, tướng lĩnh trấn thủ không thể không sốt ruột.

Ra ngoài xem viện quân khi nào đến.

Đem tin tức ở đây gửi ra ngoài, nhất định phải nhanh.

Tướng quân mặt lạnh như tiền, nghiêm túc nói, rồi đích thân đi lên

tường thành.

Ông cần phải đích thân trấn giữ, xem đại quân Đường Ti có ý định công thành hay không.

Chỉ có tám vạn quân thủ thành, căn bản không đủ để đối địch với 20 vạn đại quân.

Tướng quân.

Binh sĩ trên tường thành đang chăm chú nhìn xuống, thấy tướng quân của mình đến, vội vàng hành lễ.

Địch quân dưới lầu đang mạ trận, thanh thế vang trời, binh sĩ của họ ai nấy đều mặt mày tái mét, không dám có chút sơ suất.

Người Đường Ti dũng mãnh hiếu sát, một khi công phá tường thành, không chỉ những binh sĩ này khó thoát khỏi cái chết, mà bá tánh phía sau cũng sẽ gặp nạn.

Nhất định phải giữ vững cổng thành, tuyệt đối không được dễ dàng mở cổng thành.

Tướng quân thủ thành nhìn thế trận dưới lầu, nghiêm túc nói.

Bây giờ chỉ có tử thủ Nhạn Môn Quan, mới có thể tìm được một con đường sống.

Viện quân ơi, viện quân, nếu không đến nữa, Nhạn Môn Quan có thể sẽ máu chảy thành sông.

Phía Trần Húc, đang dẫn quân mã gấp rút đến Nhạn Môn Quan.

Báo.

Ngoài Nhạn Môn Quan tập kết lượng lớn địch quân, tướng quân thủ thành phái người gửi tin, bảo viện quân nhanh chóng đến.

Binh sĩ cầm tin báo, chạy lên bẩm báo.

Nơi này cách Nhạn Môn Quan mấy trăm dặm, ít nhất cần một ngày mới có thể đến.

Nghe nói ngoài Nhạn Môn có 20 vạn địch quân, cũng không trách tướng quân thủ thành vội vàng gửi tin.

Trần Húc xem qua tin khẩn, mặt lạnh như tiền, vội vàng nói: Điển Vi tướng quân đâu.

Điển Vi cầm vũ khí, vội vàng bước lên: Mạt tướng có mặt.

Sát khí đằng đằng, khiến binh sĩ xung quanh đều không nhịn được mà lùi lại một bước.

Điển Vi là dũng sĩ giết người từ trong biển máu, sát khí trên người rất nặng, người bình thường đều không dám đối mặt.

Trần Húc ngồi trên ngựa, nói: Điển Vi tướng quân, ngài hãy dẫn hai vạn tinh nhuệ đến Nhạn Môn Quan chi viện trước.

Lòng người trong Nhạn Môn Quan đang hoang mang.

Đường Ti có mưu đồ khác, bây giờ chưa có ý định công thành, nhưng nếu lòng người hoang mang quá lợi hại, lúc hắn đến, e rằng cũng không dễ dàng cổ vũ ba quân, sĩ khí thấp, trận chiến này càng khó đánh.

Mạt tướng lĩnh mệnh.

Điển Vi ôm quyền, nói.

Ông cũng không chần chừ, trực tiếp mang theo thủ dụ của bệ hạ, dẫn hai vạn binh sĩ tinh nhuệ cấp tốc tiến lên.

Chỉ có mấy trăm dặm, bộ đội tinh nhuệ đi nhẹ, trong một ngày có thể đến Nhạn Môn Quan.

Đợi đến khi không còn thấy bóng dáng Điển Vi, Trần Húc mới thở phào nhẹ nhõm, phất tay, lớn tiếng hô: Xuất phát.

Bộ đội tinh nhuệ đi trước, nhưng dù sao cũng chỉ có hai vạn quân mã, cộng thêm quân thủ thành cũng chỉ có mười vạn người, không đủ.

Phải tăng tốc, chỉ là tướng sĩ mang vác nặng, tốc độ vốn đã chậm, giờ lại càng chậm hơn.

Mỗi binh sĩ trên mặt đều mang vẻ sốt ruột, họ biết, Nhạn Môn Quan bây giờ tình hình khẩn cấp, không thể chậm trễ, trong Nhạn Môn Quan có mấy vạn bá tánh tay không tấc sắt, đang chờ họ đến cứu viện.

Bộ đội tinh nhuệ quả nhiên trong một ngày đã đến.

Tướng quân thủ thành đang mặt mày ủ rũ, những quân thủ thành kia ai nấy đều uể oải đứng trên tường thành.

Tiếng chửi rủa dưới lầu vẫn còn, nhưng họ chỉ có thể đứng trên tường thành, chịu đựng lắng nghe, không làm được gì.

Báo.

Viện quân đến rồi, viện quân đến rồi, mở cổng thành.

Binh sĩ đưa tin lớn tiếng hô.

Địch quân dưới lầu cũng chỉnh tề chờ đợi, chuẩn bị vây diệt viện quân đến.

Tả tướng quân, viện quân Đại Tống đến rồi, chúng ta có cần bao vây tiêu diệt hết không.

Binh sĩ của Đường Ti tiến lên bẩm báo.

Dưới tường thành, binh sĩ Đại Tống muốn vào trong phải qua một cửa, nên hắn đến trước xin mệnh lệnh.

Tả tướng quân nhíu mày, từ từ nói: Chuẩn bị vây diệt.

A Thập Nạp tướng quân, dẫn hai vạn quân mã bao vây từ bên trái.

Nạp Lan tướng quân, dẫn hai vạn quân mã nghênh địch từ chính diện, tiêu diệt hết bọn chúng.

Tả tướng quân chỉ trầm tư một lát, đã đưa ra quyết định.

Tuy kế hoạch ban đầu, Nhạn Môn Quan chỉ là nghi binh, mục tiêu thực sự là Thập Lý Đình, nhưng địch quân đã tự tìm đến cửa, số lượng không nhiều, sao không nhân cơ hội này đánh cho Đại Tống một đòn bất ngờ, làm giảm nhuệ khí của chúng.

Vâng, tướng quân.

A Thập Nạp và Nạp Lan vội vàng bước ra nhận lệnh.

Lúc Điển Vi đến, phát hiện bên trái và phía trước đều có địch quân, nhưng muốn vào Nhạn Môn Quan, nhất định phải xông qua, không thể đi vòng đường khác.

Điển Vi tướng quân, số lượng thực sự quá đông rồi, chúng ta chỉ có hai vạn quân mã, hoàn toàn không phải là đối thủ của họ.

Binh sĩ nhìn trận thế trước mắt, mặt mày tái mét khuyên nhủ.

Bây giờ rõ ràng không phải là thời cơ tốt để vào thành.

Chỉ có hai vạn quân mã, địch quân ít nhất có bốn vạn, không xa còn có mấy chục vạn đại quân, làm sao có thể đột phá vòng vây mà vào được.

Tướng quân, viện quân bị chặn ở ngoài cổng thành, binh sĩ Đường Ti đã chặn đường đi của họ, chúng ta có cần chi viện không.

Bên quân thủ thành cũng phát hiện ra tình hình, vội vàng bẩm báo.

Viện quân tuy đã đến, nhưng xem tình hình số lượng không nhiều, một khi mở cổng thành, lỡ như đại quân Đường Ti nhân cơ hội này, một lần công phá tường thành, thì công sức trước đó đều đổ sông đổ bể.

Luôn chú ý tình hình ngoài thành, nếu viện quân đột phá, lập tức phái binh tăng viện.

Tướng quân thủ thành vội vàng chỉ huy.

Không có sứ giả đưa tin, ông cũng không biết nên làm gì, chỉ có thể xem hành động của viện quân, tùy tình hình mà hành động.

Vâng, tướng quân.

Binh sĩ lại đi quan sát.

Tướng quân thủ thành cũng không ở yên tại chỗ, đi đến phía tây cổng thành, ở đó có thể thấy mọi hành động của viện quân.

Chỉ là khoảng cách quá xa, muốn gửi tin ở đó, thực sự không thể.

Theo ta xông vào.

Điển Vi vung vũ khí, trầm giọng nói.

Bên ngoài không có nơi ẩn nấp, hành tung của họ đã bị lộ.

Nếu tiếp tục ở ngoài thành, lỡ như ban đêm địch quân tấn công, quân thủ thành không thể kịp thời chi viện, có thể sẽ bị tiêu diệt hết.

Bây giờ là ban ngày, đại quân Đường Ti hành động lớn như vậy, bên quân thủ thành chắc chắn đã nhận được tin tức, chỉ là đang chờ đợi hành động của bên này.

Vâng.

Dù địch quân đông hơn, nhưng tất cả binh sĩ đều tuân theo mệnh lệnh, chuẩn bị đột phá.

Chương 501

Điển Vi cưỡi ngựa, đi đầu xông lên, vừa chạy vừa vung vũ khí trong tay.

Vũ khí của ông là hai cây búa lớn, mỗi cây nặng ngàn cân, vung lên, người bình thường căn bản không thể địch lại, chỉ cần bị dính phải, sẽ hộc máu tươi, bị nội thương mà chết.

Binh sĩ Đường Ti thấy viện quân xông tới, Nạp Lan tướng quân và A Thập Nạp tướng quân cũng hét lên: Giết.

Nhất thời tiếng giết vang trời.

Điển Vi múa cặp song chùy, phàm là địch quân lại gần trong phạm vi một mét đều không thể sống sót.

A Thập Nạp tướng quân thấy tình hình bên này, liền cùng Nạp Lan tướng quân hợp sức, một người từ bên trái, một người từ chính diện, hai người đồng thời ra tay, muốn chế phục Điển Vi.

Điển Vi sao có thể để họ được như ý.

Hét lớn một tiếng: Lũ man di kia, chịu chết đi.

Điển Vi thân hình cao lớn, vạm vỡ, so với những người Đường Ti kia còn cường tráng hơn, một đôi thiết chùy múa lên uy phong lẫm liệt.

Một cây búa phòng thủ một bên, một cây búa tấn công bên kia, lấy một địch hai, cũng không hề rơi vào thế hạ phong.

Nạp Lan tướng quân và A Thập Nạp tướng quân sử dụng loan đao, về khoảng cách, hoàn toàn không phải là đối thủ của thiết chùy.

Binh khí một tấc dài một tấc mạnh, hai vị tướng quân khí lực bá

đạo, nhưng Điển Vi không hổ là mãnh tướng số một của Thăng Long, khí lực của ông cũng rất lớn.

Chỉ dựa vào ưu thế binh khí dài, đã ép hai người không còn chỗ để chống đỡ.

Điển Vi tướng quân, ta đến giúp ngài một tay.

Tướng quân thủ thành cũng nhận được tin, vội vàng dẫn người xuống lầu, thấy hai người vây công Điển Vi, vội vàng hét lên.

Ông cầm trường mâu, một chiêu đánh bay loan đao của A Thập Nạp tướng quân, một cước đá bay những kẻ địch xung quanh.

Nơi đây đánh nhau kịch liệt, Điển Vi vốn đã chiếm thế thượng phong, bây giờ lại thêm một tướng quân thủ thành, A Thập Nạp tướng quân và Nạp Lan tướng quân của địch, bị đánh đến mức nhất thời không còn chỗ để chống đỡ.

Không ham chiến, nhanh chóng vào thành.

Điển Vi áp chế được kẻ địch, vội vàng lớn tiếng hô.

Ngoài thành có vô số đại quân Đường Ti, bây giờ chỉ là tạm thời chiếm thế thượng phong, lỡ như để những kẻ địch này lợi dụng sơ hở, công vào trong thành thì không hay rồi.

Tất cả binh sĩ đều đã giết đến đỏ mắt, nghe thấy lời hô của Điển Vi, đều vội vàng không ham chiến nữa, vừa đánh vừa lui, chạy vào trong thành.

Truy.

Tả tướng quân vẫn luôn chú ý bên này, phát hiện đại tướng dưới trướng không đánh lại mãnh tướng của Đại Tống, tức thì có chút tức giận.

Đợi đến khi hoàn hồn, viện quân của Điển Vi đã sắp vào thành rồi,

vội vàng tức giận hạ lệnh.

Tốc độ của quân Điển Vi rất nhanh, đều dốc toàn lực chạy vào thành.

Đại quân Đường Ti bây giờ mới hoàn hồn, đang bao vây về phía này, phải nhanh chóng vào thành, đóng cổng thành, chống lại địch quân.

Khó khăn lắm, cuối cùng cũng vào được thành, Điển Vi ngồi trên ghế chủ tướng trong tam quân, hỏi: Tình hình ngoài thành bây giờ thế nào rồi.

Ông có chút lo lắng, trận chiến này sẽ khiến địch quân Đường Ti tức giận, lỡ như chúng không quan tâm gì cả, trực tiếp công thành, phải nghĩ cách bắt đầu thủ thành.

Tướng quân, địch quân đã lui ra ngoài mười dặm rồi.

Tướng quân thủ thành vội vàng vui mừng nói.

Ông không ngờ, địch quân lại dễ dàng lui về như vậy.

Tuy ở ngoài mười dặm, nhưng đối với họ, đây cũng là một tin tốt.

Mục tiêu lần này của Đường Ti không phải ở Nhạn Môn Quan, mà ở Thập Lý Đình.

Phải luôn chú ý tình hình bên đó, bệ hạ đã phái người đi chi viện rồi.

Tuy số lượng gần bằng nhau, nhưng ta lo không địch lại được.

Điển Vi nhíu mày, đem những việc bệ hạ đã làm trong hai ngày qua nói ra, cũng để tướng quân thủ thành Nhạn Môn Quan có chút chuẩn bị.

Bây giờ, Nhạn Môn Quan, Kim Tước Lĩnh, Thập Lý Đình, Yến Tử Ổ đã liên kết thành một tuyến, phải luôn chú ý, luôn chi viện.

Số lượng quân đội ở mỗi nơi không nhiều, đánh theo kiểu chi viện.

Vâng, tướng quân.

Tướng quân thủ thành nhíu chặt mày, nói.

Nguyên lai sự việc là như vậy, ông vẫn luôn không hiểu, ý đồ của Đường Ti tập kết đại quân ngoài thành là gì.

Bây giờ đã có thể hiểu rõ, rõ ràng, ngoài thành chỉ là nghi binh, là một động tác giả của người ta, đã dọa ông đến kinh hoảng thất thố.

Về binh pháp, ông quả thực còn kém xa, tướng quân thủ thành không khỏi có chút áy náy.

Tuy bây giờ chỉ là nghi binh, nhưng nếu Thập Lý Đình công không hạ được, chắc chắn sẽ nhắm đến nơi này.

Bệ hạ đích thân mang tám vạn đại quân, ở phía sau ta, chắc ngày mai sẽ đến.

Điển Vi gật đầu, nói.

Ông phải truyền đạt ý của bệ hạ cho tướng quân thủ thành, để nơi này cũng làm tốt chuẩn bị, lập tức chuẩn bị một số gỗ, đá lăn, khi đó đại quân Đường Ti công thành, mới có tài nguyên để phòng thủ.

Bệ hạ từng nói, Nhạn Môn Quan bây giờ là nơi nguy hiểm nhất, địch quân chắc chắn sẽ đánh, Yến Tử Ổ và Kim Tước Lĩnh hiện tại chưa phát hiện địch quân, nhưng khi đó chi viện từ hai nơi đó, cần một thời gian nhất định.

Trong khoảng thời gian đó, Nhạn Môn Quan chỉ có thể dựa vào binh lực của mình, tử thủ.

Ta hiểu rồi, ta sẽ sắp xếp bá tánh trong thành lên núi, chặt cây, tìm đá lăn, cố gắng trong thời gian ngắn nhất chuẩn bị đủ tài nguyên.

Tướng quân thủ thành vội vàng gật đầu, nói.

Đã biết đại quân Đường Ti tiếp theo sẽ đánh ở đâu, tự nhiên phải chuẩn bị sớm.

Nơi này có cơ hội để thở, Thập Lý Đình bây giờ e rằng lòng người hoang mang.

Đi đi.

Ngươi quen thuộc nơi này hơn, ta không can thiệp vào chính vụ.

Điển Vi gật đầu, đồng ý.

Cánh tay ông bị hai người kia vừa rồi chém mấy nhát, lúc này vết thương đang chảy máu.

Ông trực tiếp đổ rượu mạnh trên bàn lên vết thương, rồi mới gọi đại phu vào.

Rượu mạnh dính vào vết thương, một trận đau rát, nhưng Điển Vi không hề nhíu mày, trên mặt vẫn là vẻ hung dữ đó.

Đã lâu không bị thương rồi, theo bên cạnh bệ hạ một thời gian, đao của ông sắp rỉ sét rồi.

Tiếc là lần này không thể đánh cho đã, phải nghe theo sắp xếp của bệ hạ, không được ham chiến, vào thành là chính.

Ngoài Nhạn Môn Quan, mọi việc đang diễn ra một cách có trật tự.

Phía Trần Húc, vẫn đang ngày đêm lên đường.

Quân đội đông người, không có đủ ngựa, binh sĩ chỉ có thể đi bộ, trên người lại mang vác mấy chục cân, tốc độ tự nhiên chậm lại.

Bệ hạ, hai vị tướng quân đã thuận lợi vào thành.

Lúc này, thám tử báo cáo.

Trần Húc vội vàng hỏi: Tổn thất thế nào.

Đại quân Đường Ti tập kết ngoài Nhạn Môn Quan, không thể dễ dàng để viện quân vào thành, tất định có một trận huyết chiến nhỏ.

Không biết hai vạn bộ đội tinh nhuệ tổn thất bao nhiêu, bây giờ số lượng binh sĩ vốn đã không nhiều, nếu tổn thất nhiều nữa, trận chiến sau này sẽ không dễ đánh.

Tử 50 người, thương 200 người.

Thám tử vội vàng đáp.

Điển Vi biết bệ hạ lo lắng, sau khi thống kê xong số người, vội vàng gửi tin tức đến.

Trần Húc nghe xong, mới thở phào nhẹ nhõm: Tốt, tốt.

May mà tổn thất không nhiều, vốn định mười vạn đại quân vào thành, khi đó cộng thêm quân thủ thành tám vạn, Đường Ti dù có 20 vạn đại quân ngoài thành, cũng không dám làm càn.

Nhưng bên quân thủ thành lòng người quá hoang mang, lại không biết ý đồ thực sự của Đường Ti, mới lệnh cho bộ đội tinh nhuệ đi trước.

Như vậy, rủi ro lớn hơn một chút.

Chỉnh đốn một lúc, hắn mới phất tay, hô lớn: Xuất phát.

Binh sĩ đã liên tục đi một ngày một đêm rồi, thời gian chỉnh đốn cũng có hạn.

Tuy bộ đội tinh nhuệ đã đến Nhạn Môn Quan, nhưng sự chênh lệch về số lượng khó tránh khỏi sẽ khiến sĩ khí binh sĩ sa sút, nên phải sớm lên đường, nhanh chóng đến Nhạn Môn Quan.

Sáng sớm hôm sau, Trần Húc nhíu mày, không nhịn được hỏi: Thập Lý Đình có tin báo gửi đến không.

Mục tiêu của người Đường Ti là Thập Lý Đình, bây giờ không

cần lo lắng tình hình Nhạn Môn Quan nữa, nhưng Thập Lý Đình lại nguy hiểm rồi.

Chương 502

Tuy hai quân số lượng gần bằng nhau, nhưng thực lực ngang nhau, địa thế không tốt, không lợi cho tác chiến, không biết Tôn Sách tướng quân có thể chống đỡ được không.

Bệ hạ, tin báo từ Thập Lý Đình vẫn chưa có.

Thị vệ nghe bệ hạ hỏi, vội vàng chắp tay nói.

Thập Lý Đình cách đây khá xa, tin báo không nhanh như vậy.

Trần Húc gật đầu, biết mình đã vội vàng, ổn định lại tâm thần mới nói: Gửi đến rồi, lập tức trình lên.

Tây Bắc chỉ có bấy nhiêu tướng sĩ, nếu Thập Lý Đình công mãi không hạ được, người Đường Ti chắc chắn sẽ nhắm đến Nhạn Môn Quan.

Tướng sĩ Nhạn Môn Quan không thể động, hai nơi Kim Tước Lĩnh và Yến Tử Ổ, tuy hiện tại không có địch quân, nhưng khó tránh khỏi sẽ bị người Đường Ti nhắm đến, tướng sĩ ở hai nơi đó cũng không thể động.

Trần Húc ý thức có chút đau đầu, chỉ có thể hy vọng, cung nỏ hắn cung cấp, nhanh chóng được chế tạo ra.

Lại đi thêm một ngày nữa, cuối cùng đã đến ngoài Nhạn Môn Quan.

Binh sĩ Đột Quyết ở không xa.

Nhanh đi gọi người mở cổng thành.

Trần Húc nhíu mày phân phó.

Bây giờ, người Đường Ti không biết hắn đã đích thân đến, nếu

biết, chắc chắn sẽ đại quân áp sát, muốn bắt sống hoặc giết hắn.

Vâng.

Một đoàn người mục tiêu lớn, cũng không che giấu tung tích, người Đường Ti nhanh chóng phát hiện ra.

Tướng quân, viện quân Đại Tống lại đến rồi.

Thám tử nhận được tin tức, vội vàng bẩm báo lên.

Tả tướng quân lúc đó đang nghỉ ngơi trong doanh trại của mình, nghe tin, vội vàng trở mình xuống giường.

Có bao nhiêu người.

Dẫn binh là ai.

Tả tướng quân vội vàng hỏi.

Tướng quân dẫn binh hôm qua, thực sự đã đánh hắn một đòn bất ngờ, cặp thiết chùy đó múa lên uy phong lẫm liệt, ngay cả đại tướng dưới trướng hắn cũng không chống đỡ nổi, khiến người ta kinh hãi.

Không ngờ khu vực Thăng Long cũng có mãnh tướng như vậy, có thể địch lại người Đường Ti, một chọi hai.

Một tiểu tướng không quen biết, trông không cường tráng.

Thám tử vội vàng trả lời.

Người hôm nay so với người hôm qua, trông yếu ớt hơn nhiều, chắc sẽ không dũng mãnh như người kia.

Phân phó xuống, tất cả mọi người lập tức xuất phát, tiếp tục vây diệt viện quân Đại Tống.

Tả tướng quân chỉ do dự một lát, đã phân phó.

Lần này hắn sẽ đích thân ra trận.

Hôm qua đã quá coi thường địch nhân, mới để địch nhân vào

thành.

Hôm nay tuyệt đối không thể như vậy, thực sự quá mất mặt người Đường Ti.

Người của hắn tập kết nhanh hơn, không lâu sau, tất cả tướng sĩ đã tập kết xong.

Xuất phát.

Tả tướng quân cầm binh khí của mình, A Thập Nạp tướng quân và Nạp Lan tướng quân cũng mang theo vũ khí của mình.

Hôm qua đã mất mặt, hôm nay phải tìm lại trên chiến trường.

Nhất thời mài đao sáng loáng xông lên phía trước.

Phía Trần Húc, trực tiếp tiến về phía cổng thành.

May mà sau hôm qua, địch quân Đường Ti đã lùi ra ngoài mười dặm, mới cho họ một chút cơ hội thở, nếu không, bây giờ đã phải đối đầu nhau rồi.

Mở cổng thành.

Vì có Điển Vi phân phó, binh sĩ thủ thành đã sớm chuẩn bị sẵn sàng, vừa thấy người đến, vội vàng phân phó mở cửa.

Tám vạn đại quân ở ngoài thành Nhạn Môn Quan, đen nghịt một mảng, cổng thành vừa mở, tất cả mọi người vội vàng có trật tự đi vào trong.

Đại quân Đường Ti cũng ngày càng gần, Trần Húc vội vàng hô: Vào thành, nhanh chóng vào thành.

Bây giờ không phải lúc đánh nhau, không cần thiết phải gây ra tổn thất lúc này.

Màn đại chiến chưa mở ra, nhiều việc chưa chuẩn bị xong, vũ khí

của hắn chưa được gửi đến.

Lúc này khai chiến, tuy sẽ không bại, nhưng cũng sẽ tổn thất thảm trọng.

Giết.

Binh sĩ Đường Ti nhiệt huyết sôi trào xông lên, nhất thời tiếng giết vang trời.

Binh sĩ của Đại Tống mới chỉ vào được một nửa.

Binh sĩ trên lầu cũng đã chuẩn bị sẵn cung tên và đá, một khi tiến vào phạm vi bắn, vội vàng bắn tên, cản trở bước tiến của địch quân.

Những binh sĩ chưa vào thành cũng đồng loạt rút vũ khí ra, chém giết.

Việc sử dụng cung tên khiến áp lực giảm đi, binh sĩ đi trước trúng tên ngã xuống.

Nhưng những binh sĩ này ngửi thấy mùi máu tươi, kích thích càng thêm nhiệt huyết sôi trào, xông thẳng về phía trước.

Có những binh sĩ thậm chí trên người trúng tên, tay không rút kiếm ra, vung loan đao, chém về phía binh sĩ Đại Tống.

Người Đường Ti giỏi dùng loan đao, nhưng loan đao không thích hợp cho tác chiến hai quân.

Loan đao quá ngắn, không tốt bằng trường mâu.

Nhưng người Đường Ti dũng mãnh, dựa vào một chút ưu thế này, giống như chó điên, chém binh sĩ Đại Tống đến máu chảy thành sông.

Rút.

Rút về trong thành.

Lúc này, Điển Vi cũng đến, vội vàng tham gia chiến đấu.

Một mình ông vung một đôi thiết chùy, chặn cứng ở cổng thành, khiến người Đường Ti không thể tiến lên một bước.

Để ta thử sức ngươi.

Tả tướng quân của Đường Ti gặp được dũng tướng mà binh sĩ hôm qua miêu tả, nhất thời có chút nhiệt huyết sôi trào, vung một đôi loan đao, xông lên.

Loan đao va vào thiết chùy, Điển Vi khí lực dù lớn, cũng không khỏi lùi lại hai bước, hai tay bị chấn đến tê dại.

Tả tướng quân Đà Bát của Đường Ti.

Điển Vi nhìn người đàn ông uy mãnh đang giao đấu với mình, hỏi.

Không hổ là mãnh tướng số một của Đường Ti, khí lực không ai địch lại, ngay cả ông cũng không phải là đối thủ.

Nhưng nếu đánh liều, dựa vào song thiết chùy, có thể giành được một nửa thắng lợi, sẽ không để đối phương chiếm được lợi thế.

Là ta, các hạ có dám báo danh không.

Tả tướng quân nói một câu tiếng Thăng Long, hỏi.

Người Thăng Long đánh trận thích dùng trí mưu, không dũng mãnh, hiếm khi có một dũng tướng như vậy.

Tả tướng quân nhất thời có chút ngứa tay, muốn đánh một trận cho đã.

Có gì mà không dám.

Điển Vi cưỡi trên ngựa, vung vẩy cặp song chùy, lên tiếng nói.

Được đánh một trận thỏa thích là điều mà mỗi võ tướng đều theo đuổi, Điển Vi cũng không ngoại lệ.

Trần Húc đứng trên lầu thành, chau mày, trong lòng có chút lo

lắng, Tả tướng quân dù sao cũng là người trên thảo nguyên, dũng mãnh vô địch, Điển Vi tuy cũng lợi hại, nhưng đối đầu với Tả tướng quân, tỷ lệ thắng không quá năm phần.

Bệ hạ có phải lo lắng Điển Vi tướng quân thua, làm tổn hại đến thể diện Đại Tống của chúng ta không.

Thủ thành tướng quân nhìn bệ hạ đang chau mày, lên tiếng hỏi.

Điển Vi tướng quân tuy tỷ lệ thắng không lớn, nhưng muốn bảo toàn mạng sống dưới tay Tả tướng quân thì hoàn toàn có thể, bệ hạ lại lo lắng đến vậy, chắc chắn là vì lo thua sẽ mất mặt.

Đúng vậy, ta vừa mới dùng trận chiến hôm qua của Điển Vi để làm suy giảm sĩ khí của người Đường Ti, nếu trận này thua, trận hôm qua coi như đánh uổng công.

Trần Húc nhíu chặt mày, nói.

Chương 503

Một cuộc đấu vô nghĩa như vậy thực sự không cần thiết, điều quan trọng nhất bây giờ là làm sao để đẩy lùi quân địch.

Trận thắng hôm qua có lợi cho ta, trận đấu hôm nay hoàn toàn có thể tránh được, không cần phải gánh chịu rủi ro trong đó.

Điển Vi tướng quân dũng mãnh vô địch, bệ hạ sao lại không tin tưởng ngài ấy.

Theo mỗ thấy, Điển Vi tướng quân không phải là người không có đầu óc, chắc chắn có cơ sở để đánh nên mới ứng chiến.

Thủ thành tướng quân nhếch miệng cười, lên tiếng khuyên nhủ.

Hôm qua Điển Vi tướng quân bị hai tướng địch vây công mà vẫn giành được thắng lợi, dựa vào không chỉ có võ nghệ, mà còn nhờ vào cặp song chùy.

Binh khí khắc chế được đối phương, nên ngài ấy mới tự tin ứng chiến.

Khi đó quả thực cũng không còn cách nào khác, binh sĩ dưới trướng không thể địch lại hai viên địch tướng, quân địch lại đông, nếu không thể lập tức hạ gục hai tướng lĩnh dẫn quân, theo kế bắt giặc phải bắt vua trước, thì tổn thất sau đó sẽ còn lớn hơn.

Quả thực y không phải là kẻ tứ chi phát triển mà đầu óc đơn giản, ta nên tin tưởng y.

Ta chỉ lo lắng không rõ thực lực của đối phương, lỡ thua một trận mà thôi.

Trần Húc gật đầu, khẳng định.

Điển Vi tuy là võ tướng, nhưng thô mà có tế, dù không có ưu thế trong tác chiến quân đội, nhưng trong đơn đả độc đấu, Điển Vi chưa từng thua.

Hoặc có thể, Điển Vi sẽ biết cách phát huy sở trường, tránh sở đoản, bản thân thực lực vốn đã mạnh, gặp phải người thực sự không đánh lại, y cũng sẽ có cách né tránh.

Tả tướng quân của Đường Ti tuy lừng danh trên thảo nguyên, nhưng Điển Vi tướng quân cũng không phải là kẻ vô danh.

Ngài ấy đã đánh khắp Thăng Long không đối thủ, lại có ưu thế về vũ khí, đối đầu với Tả tướng quân, ít nhất cũng có bốn phần thắng.

Một khi đánh thắng, sĩ khí của ta sẽ tăng mạnh, bên này tăng thì bên kia giảm, quân địch cũng sẽ suy yếu.

Thủ thành tướng quân chau mày suy nghĩ một lát, rồi nói tiếp: Cho dù có thua cũng không sao, vì Tả tướng quân là một thần thoại, thua một thần thoại là chuyện đương nhiên.

Nhưng một khi thần thoại bị đánh bại, sẽ ngã xuống khỏi thần đàn, không còn khiến người ta sợ hãi như vậy nữa.

Thủ thành tướng quân quả quyết nói.

Bệ hạ lo lắng như vậy là vì ngài không hiểu tình hình cụ thể ở biên quan, đã thần thánh hóa Tả tướng quân của Đường Ti, cho rằng đó là một sự tồn tại không thể vượt qua.

Ta hiểu rồi.

Điển Vi còn nhìn thấu đáo hơn cả ta.

Trần Húc khẽ cười một tiếng, nói.

Ngài quá lo trước tính sau, chỉ chăm chăm vào việc thua thì sẽ thế nào, mà không nghĩ đến thắng lợi sẽ mang lại lợi ích lớn đến mức

nào.

Dưới lầu thành, đôi mắt Điển Vi đằng đằng sát khí.

Tả tướng quân cũng vậy, cả hai đều là dũng sĩ lớn lên trong biển máu, chẳng hề sợ chiến đấu.

Dù đối mặt với cường địch, họ chỉ cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, càng phải cẩn trọng hơn mà thôi.

Ta là Điển Vi, xin lĩnh giáo thực lực của dũng sĩ mạnh nhất trên thảo nguyên.

Điển Vi lên tiếng, nói xong câu đó liền vung song kích tấn công.

Cơ bắp trên cánh tay cuồn cuộn, mỗi cử động đều bộc phát ra cảm giác sức mạnh.

Cặp thiết kích nặng trịch trong tay y được vung lên nhẹ như không, nhưng sức mạnh khi đánh xuống lại vô cùng thực chất.

Tả tướng quân không dám khinh suất, vội vàng lùi lại né tránh, đồng thời tìm kiếm sơ hở của kẻ địch, muốn dùng thân pháp linh hoạt để mở ra con đường chiến thắng.

Vốn dĩ hắn không cần phải làm vậy, dù sao cũng là dũng sĩ lớn lên trên thảo nguyên, khí lực trên người cũng rất lớn.

Nhưng binh khí của Điển Vi không tầm thường, vừa có thể công vừa có thể thủ, khiến hắn đối phó có chút chật vật.

Các binh sĩ trên chiến trường đều lui ra xa, vây thành một vòng tròn, xem hai vị võ sĩ quyết đấu dữ dội.

Cát vàng xung quanh dần bị quét sạch, thế công của Điển Vi cũng ngày càng dũng mãnh.

Tả tướng quân dần không còn phòng thủ, từ từ chuyển sang tấn công, đã nắm được đường lối tấn công của Điển Vi.

Tuy trông sát khí đằng đằng, nhưng kiểu tấn công đại khai đại hợp như vậy, chắc chắn có kẽ hở để lợi dụng.

Trong mắt Tả tướng quân lóe lên một tia sáng kỳ lạ.

Hàng tốt ôn đô sử dụng phi thường linh hoạt, bá đạo, khí lực ẩn chứa trong đó cũng không thể xem thường.

Điển Vi tự nhiên biết lộ trình của mình đang ở thế yếu, một khi không thể lập tức hạ gục quân địch, y phải chuyển từ công sang thủ, từ từ tìm kiếm điểm đột phá.

Tốc độ tấn công chậm lại, y dần bắt đầu phòng thủ.

Lúc này, tình hình trên chiến trường đảo ngược, Tả tướng quân phát hiện ra sơ hở trong võ thuật của Điển Vi, đằng đằng sát khí tấn công.

Điển Vi tuy đang phòng thủ, nhưng tốc độ phản công cũng không chậm, thỉnh thoảng vung một chùy, luôn khiến đối phương kinh hãi.

Dần dần, hai người đánh thành thế hoà.

Bệ hạ, xem Điển Vi tướng quân dũng mãnh biết bao.

Thủ thành tướng quân thấy kết quả này, cười nói.

Việc Điển Vi tướng quân có thể đánh ngang tay với Tả tướng quân là chuyện không thể xảy ra trên thảo nguyên, chưa có người Thăng Long nào làm được.

Quả thực dũng mãnh.

Trần Húc gật đầu, cười nói.

Chỉ cần đánh thành thế hoà, đối với Đại Tống cũng là lợi nhiều hơn hại, chí ít sĩ khí của binh sĩ sẽ được khích lệ toàn bộ.

Hai người thấy lâu không hạ được đối phương, đều bắt đầu dồn

sức, muốn trong thời gian ngắn hạ gục đối thủ.

Thiết kích của Điển Vi cũng được vung lên mạnh mẽ hơn.

Chẳng bao lâu, trên chiến trường truyền đến tiếng của Điển Vi: Ngươi thua rồi.

Trần Húc vội vàng nhìn sang, quả nhiên, Tả tướng quân đã bị đánh ngã xuống đất, Điển Vi giẫm lên ngực hắn, thiết kích chỉa vào đầu Tả tướng quân.

Hay.

Quá hay.

Trần Húc vỗ tay, liên tục khen ngợi.

Không ngờ kết quả lại như vậy.

Điển Vi quả không hổ là dũng sĩ đệ nhất Thăng Long, đánh bại dũng sĩ đệ nhất thảo nguyên, đại biểu cho người Thăng Long cũng không hề yếu.

Trận đơn đấu này đã giúp Đại Tống tạo dựng được chút uy danh.

Ô.

Các binh sĩ kích động bắt đầu reo hò.

Điển Vi buông người ra, Tả tướng quân đứng dậy, nói: Không tệ.

Có thể làm đối thủ của ta.

Có muốn đến thảo nguyên của ta không, sau này sẽ được uống rượu ngon nhất, tìm đàn bà đẹp nhất.

Lúc này, Tả tướng quân lên tiếng dụ dỗ.

Người này quả thực không tệ, dũng mãnh, ngay cả hắn cũng không đánh thắng được, không biết người Thăng Long ăn gì mà lớn, khí lực lại lớn đến thế.

Không cần, ta là người Thăng Long, một ngày là người Đại Tống, cả đời là người Đại Tống.

Điển Vi xua tay, kiên quyết từ chối.

Đùa gì thế, có ai lại dụ dỗ người khác phản bội ngay giữa thanh thiên bạch nhật thế này không.

Tả tướng quân rõ ràng không có ý tốt, muốn khiến y bị người khác nghi kỵ.

Nhưng bệ hạ đang ở trên lầu thành, nên y không cần lo lắng chút nào.

Chương 504

Các binh sĩ hau háu nhìn Điển Vi, chỉ mong Tả tướng quân mau chóng rời đi.

Sợ rằng dũng sĩ của nhà mình bị người ta cướp mất.

Ha.

Vị Tả tướng quân này cũng thú vị thật, chiêu mộ người ngay tại trận.

Trần Húc lắc đầu, cười nói.

Rõ ràng là không đủ thành tâm, ai lại đi đào góc tường như vậy.

Người khác cho rằng người Đường Ti không có não, nhưng từ những hành động gần đây, họ rất thông minh, tuyệt đối sẽ không mắc sai lầm trong những chuyện nhỏ nhặt như vậy.

Rất nhanh, Tả tướng quân dẫn binh sĩ dưới trướng rời đi.

Lúc này, các binh sĩ dưới lầu thành đã nâng bổng Điển Vi lên, Điển Vi tướng quân.

Điển Vi tướng quân.

Vừa hô vừa tung, thân thể cơ bắp cuồn cuộn của Điển Vi bay lên không rồi lại rơi xuống.

Mấy tiểu tử các ngươi, mau đặt ta xuống.

Điển Vi vội vàng hét lên.

Cách chơi kích thích thế này, người có tuổi như y thật không chịu nổi, hoan nghênh thì cũng có thể dùng cách khác mà.

Ô.

Nhìn các binh sĩ đang kích động dưới lầu thành, Trần Húc mỉm cười, nói: Có lẽ tối nay ta nên chuẩn bị một bữa tiệc khao thưởng ba quân cũng không tệ.

Bây giờ là lúc sĩ khí đang tăng cao, thêm một bữa tiệc rượu nữa, sau này sĩ khí chắc chắn sẽ càng thêm tích cực.

Bệ hạ, xin đừng dùng lương thực của mạt tướng, vốn đã không nhiều, nếu khao thưởng ba quân, tháng tới có thể phải đói bụng đấy.

Thủ thành tướng quân nghe lời bệ hạ, vội vàng xua tay nói.

Nhiều binh sĩ như vậy, một lần khao thưởng ba quân sẽ tiêu tốn không ít vật tư, tuy ý định của bệ hạ là tốt, nhưng tình hình thực tế không cho phép làm vậy.

Xem ngươi sợ chưa kìa, ta đương nhiên biết lương thảo của chúng ta không đủ, sao có thể làm chuyện xa xỉ như vậy.

Trần Húc lắc đầu, cười nói.

Bây giờ binh sĩ cũng chỉ có thể ăn những bữa cơm đơn giản bình thường, thỉnh thoảng mới được ăn một bữa thịt, như vậy sao có thể đánh thắng trận.

Chẳng trách sĩ khí cứ thấp mãi.

Nhưng nghèo cũng là sự thật, chiến loạn bây giờ chưa bắt đầu, việc trưng thu lương thực tiếp theo không thể tiếp tục, có nghĩa là sắp tới sẽ không có lương thảo bổ sung.

Bệ hạ trong lòng có tính toán là tốt rồi, mạt tướng sợ ngài ăn uống linh đình làm tiêu hao hết lương thảo, những ngày sắp tới sẽ không có gì ăn.

Thủ thành tướng quân ngại ngùng gãi đầu, nói.

Chuyện này liên quan đến tính mạng của binh sĩ, nên y mới kích

động như vậy.

Nếu bây giờ ăn hết lương thực, sau này ăn gì.

Haizz.

Nhưng cứ thế này mãi cũng không được, sắp phải đánh trận, binh sĩ sao có thể không ăn thịt.

Chẳng trách sĩ khí lại thấp như vậy.

Trần Húc cau mày, nói.

Cuộc sống trong quân vốn đã vất vả, nếu lại lâu không thấy mùi thịt, cơ thể của các binh sĩ sẽ không chịu nổi, tinh thần cũng sẽ rệu rã.

Haizz.

Đó cũng là điều khiến mạt tướng khó xử, nhưng lương thảo của chúng ta vốn không nhiều, thịt lại càng ít, cũng không còn cách nào khác.

Thủ thành tướng quân cau mày, tiếc nuối nói.

Cuộc sống ở biên cương vốn đã vô cùng gian khổ, nay lại gặp năm mất mùa, thức ăn của tướng sĩ chỉ càng tệ hơn.

Có thể ăn được gạo bình thường, không phải là những loại lương thực mốc meo đã là may lắm rồi.

Đáng tiếc bây giờ sắp phải đánh trận, trong bụng binh sĩ không có dầu mỡ, khí lực tự nhiên không theo kịp, lại phải chiến đấu với người Đường Ti hung mãnh vô cùng, vì vậy thủ thành tướng quân gần đây cũng rất phiền não.

Bây giờ chiến tranh chưa bắt đầu, chúng ta có thể nghĩ cách khác, nhưng trước khi đánh trận, phải để binh sĩ ăn một bữa no, ăn một ít thịt.

Trần Húc cau mày, nói.

Tuy còn một chút thời gian, nhưng chiến tranh sắp nổ ra, thời gian chuẩn bị vốn không nhiều, cần phải tìm cách kiếm thêm thịt, quả thực có chút khó khăn.

Hôm nay, các binh sĩ đều nhiệt huyết sôi trào, không ngờ thần thoại trên thảo nguyên lại bị tướng quân của mình đánh bại.

Điển Vi tướng quân có thể một chọi hai, đánh bại cả Nạp Lan tướng quân và A Thập Nạp tướng quân, hai người hoàn toàn không có sức chống cự.

Quân đội mà Thận Hư mang đến, vì chưa dựng lều trại, chưa chọn được địa điểm ở cửa thành, nên lúc này tất cả binh sĩ đều đang bận rộn.

May mà Nhạn Môn Quan không giống các thành trì khác, Nhạn Môn Quan rất lớn, bên trong có nhiều chỗ, chỉ cần dọn dẹp một chút là có thể ngủ, căn bản không cần phải tìm nơi khác để đóng trại.

Bệ hạ.

Điển Vi tiến lên hành lễ, nói.

Y không biết bệ hạ tìm mình làm gì, nhưng cũng không hỏi.

Ngươi thấy Tả tướng quân đó thế nào.

Còn A Thập Nạp và Nạp Lan tướng quân, hai người họ lại ra sao.

Trần Húc nhìn Điển Vi, hứng thú hỏi.

Đôi khi có thể từ đường lối võ công của một người mà phán đoán ra phong cách hành sự của người đó.

Đối với mấy vị tướng quân này, ngài hoàn toàn không hiểu rõ, hoàn toàn mơ hồ.

Biết người biết ta, trăm trận không nguy, phải hiểu rõ kẻ địch mới có thể đánh tốt trận này.

Bệ hạ, Tả tướng quân dũng mãnh vô địch, thô mà có tế, không hổ là dũng sĩ đệ nhất trên thảo nguyên.

Hắn không giống những võ phu khác, chỉ thích khoe khoang nhất thời, ngược lại rất cẩn thận, luôn có thể tìm ra sơ hở của người khác, từ đó tấn công và đánh bại kẻ địch.

Điển Vi chau mày, nói.

Y đánh giá rất cao Tả tướng quân của Đường Ti.

Là một vị tướng quân, hắn quả thực đủ tư cách, chỉ có những người thô trung hữu tế, trong lòng có mưu lược mới có thể làm tướng lĩnh ba quân.

Những kẻ chỉ biết khoe khoang nhất thời, hoàn toàn không hợp làm tướng lĩnh, chỉ hợp làm tay sai.

Trần Húc gật gật đầu, lại hỏi: Vậy còn A Thập Nạp tướng quân và Nạp Lan tướng quân thì sao.

Phẩm hạnh của họ thế nào.

Trần Húc vội hỏi.

Tuy cách này chỉ có thể biết được một chút tính cách, nhưng từ những tính cách này cũng có thể suy ra những đặc điểm khác.

Sau này khi đánh trận, sẽ rõ ràng hơn nên đánh trận nào.

Bệ hạ, tính cách hai người đó giống nhau, không chịu được thất bại, không dung thứ người khác vượt qua mình, lòng đố kỵ có chút mạnh, đôi khi sẽ đánh lén.

Hai người đánh một người vốn không phải là hành vi của quân tử.

Cuối cùng y đánh giá: Nhân phẩm hai người đó không tốt.

Điển Vi chau mày, nói.

Hôm qua hai người đó ngang nhiên vây công y, nếu là trên chiến trường, vì thắng lợi cũng không sao, nhưng tình hình hôm qua rõ ràng giống hôm nay, binh sĩ xung quanh đều nhường đường, dành chỗ cho họ đơn đấu.

Nhưng cả hai vị đều không có ý định đơn đấu, vây công ngày càng hăng, chỉ muốn đánh bại kẻ địch.

Hôm nay hai vị cũng đến, tuy là đơn đấu, nhưng khi tướng quân của họ thua, rõ ràng trong mắt hai người lóe lên một tia hả hê.

Điều đó chứng tỏ lòng đố kỵ của họ không hề tầm thường, nếu lợi dụng tốt điểm này, sau này sẽ có tác dụng lớn.

Tốt, tốt lắm.

Không ngờ trong đại trướng Đường Ti lại có nhiều chuyện tệ hại như vậy, đố kỵ lẫn nhau, sau này chắc chắn sẽ nảy sinh không ít chuyện.

Chương 505

Chỉ cần ta vận dụng tốt, không chừng có thể lợi dụng điểm này, chuyển bại thành thắng.

Trần Húc giãn mày, ha ha cười lớn một tiếng.

Đây quả là một tin tốt, từ xưa đến nay mâu thuẫn trong quân trướng luôn là một phiền phức lớn.

Trong hàng ngũ đại tướng của Đường Ti, lại có cả hai người như vậy, không biết bình thường họ sống với nhau thế nào.

Đúng vậy, bệ hạ.

Nếu nội bộ họ bất hòa, chúng ta hoàn toàn có thể tung ra một số tin đồn để tăng thêm mâu thuẫn.

Trên dưới không đồng lòng, trận chiến tự nhiên cũng không thể đánh được.

Điển Vi gật đầu, nói.

Khi đánh trận, kỵ nhất là bất hòa.

Bất kể dùng biện pháp cứng rắn hay mềm mỏng, trước khi đánh trận đều phải hóa giải những hiểu lầm giữa các đại tướng, hoặc là tách họ ra để tránh phiền phức.

Ngươi đi trị thương trước đi.

Trần Húc gật đầu, nhìn Điển Vi nói.

Điển Vi hôm qua đã bị thương không ít, hôm nay trên người lại có thêm vài vết, cả người trông có vẻ thảm hại hơn nhiều.

Nhưng Điển Vi không cảm thấy vậy, nên các vết thương chỉ được xử lý qua loa.

Vâng, bệ hạ.

Điển Vi hành lễ, nói.

Sau đó y xoay người rời đi.

Ở trong quân doanh dưới sự bảo vệ của bệ hạ, sẽ không có nguy hiểm, y có thể về nghỉ ngơi.

Nhiệm vụ quan trọng nhất bây giờ là đánh bại Đường Ti, áp chế các đại tướng của họ, đồng thời cũng phải bảo vệ tốt bệ hạ.

Báo.

Thập Lý Đình cấp báo.

Lúc này, một binh sĩ vừa hô vừa chạy vào.

Tin tức từ Thập Lý Đình là điều bệ hạ quan tâm nhất, ngài đã lệnh hễ có tin là phải trực tiếp đưa lên, bây giờ đã thành thói quen.

Tình hình ở Thập Lý Đình quả thực nguy hiểm, mỗi tin tức đều là cực kỳ khẩn cấp.

Trần Húc mở ống tre ra, Ngoài khu vực Thập Lý Đình đã tập kết hơn mười vạn quân, ngày mai không chừng sẽ công thành.

Tin tức này không nghi ngờ gì đã khiến Trần Húc trở tay không kịp.

Tuy đã sớm chuẩn bị, nhưng không ngờ hành động của người Đường Ti lại nhanh như vậy, ngày mai đã muốn công phá Thập Lý Đình.

Ngài cau mày một lúc, mới lên tiếng hỏi: Bên Ký Châu, Tuân Úc tiên sinh thế nào rồi.

Cung nỏ của chúng ta đã làm xong chưa.

Phải gửi một lô cung nỏ đến Thập Lý Đình trước, giúp Thập Lý

Đình vượt qua đợt khủng hoảng này.

Bệ hạ.

Tuân Úc tiên sinh cần ít nhất ba ngày thời gian nữa, hiện tại e rằng số lượng trong tay không nhiều.

Binh sĩ vội vàng tiến lên nói.

Dù sao cũng là số lượng cho cả một quân đội, chắc chắn không thể sản xuất nhanh như vậy được.

Bây giờ chỉ cần ba ngày đã là tốc độ nhanh nhất rồi.

Trần Húc ừm một tiếng, gật đầu nói: Haizz.

Ba ngày, trên đường cần một ngày, hy vọng Thập Lý Đình có thể cầm cự được bốn ngày.

Trần Húc thầm cầu nguyện trong lòng.

Điểm yếu duy nhất của Thập Lý Đình là địa thế, quân số cũng ngang ngửa với người Đường Ti, nhưng sức chiến đấu cá nhân của người Đường Ti lại cao hơn một chút, nên thế yếu của Thập Lý Đình rất rõ ràng.

Bây giờ nếu lấy vũ khí ra, sẽ không đạt được mục đích tiêu diệt quân địch ở Thập Lý Đình.

Trần Húc dùng ngón tay gõ gõ lên mặt bàn, chau mày trầm tư một lát rồi nói.

Kế hoạch ban đầu là một đường thẳng, bốn điểm.

Ở Nhạn Môn Quan, thu hút chủ lực của địch.

Một khi bên đó giao chiến, Kim Tước Lĩnh và Yến Tử Ổ sẽ lập tức chi viện, cộng thêm vũ khí kiểu mới, tiêu diệt toàn bộ quân địch ở Thập Lý Đình.

Như vậy, trận chiến sẽ diễn ra thuận lợi, cũng rất hoàn mỹ, hoàn toàn có thể truyền bá ra ngoài, văn minh Đại Tống cũng sẽ được dương danh.

Bỉ An im lặng đứng bên cạnh, những chuyện thế này hắn không thể tham gia, chỉ có thể không làm phiền bệ hạ trầm tư.

Trần Húc suy nghĩ một lát, lại nói: Kim Tước Lĩnh và Yến Tử Ổ thế nào rồi.

Có luôn chú ý đến tình hình ở Thập Lý Đình không.

Trần Húc suy nghĩ một lát, có chút lo lắng hỏi.

Những chuyện này thực ra đã sớm được sắp xếp, chỉ là bây giờ muốn nghe lại tình hình hai bên một lần nữa mới có thể hoàn toàn yên tâm.

Bệ hạ yên tâm, hai vị tướng quân đều luôn chú ý, sẽ không để quân địch có kẽ hở.

Binh sĩ vội vàng trả lời.

Những tin tức này là do do thám cải trang moi được, bây giờ bệ hạ hỏi, tự nhiên phải giải thích rõ ràng.

Vậy thì tốt, vậy thì tốt.

Trần Húc gật đầu, hoàn toàn thở phào một hơi, nói.

Sắp xếp như vậy, có thể đánh cho người Đường Ti một đòn bất ngờ.

Một khi tổn thất mười vạn đại quân, số quân của ngài sẽ trực tiếp tăng lên hai mươi vạn, tổng cộng có bốn mươi vạn đại quân, cộng thêm vũ khí kiểu mới trong tay, tất cả binh sĩ sẽ tạo thành thế bao vây.

Người Đường Ti, dù dũng mãnh thiện chiến đến đâu, đối mặt với nhiều quân địch như vậy cũng không có cơ hội thắng.

Vũ khí mới có thể bù đắp một chút thiếu sót, với số lượng binh sĩ tương đương, hoàn toàn có thể đánh ngang tay với binh sĩ Đường Ti, huống chi bây giờ số lượng còn đông hơn gấp đôi.

Chiến tranh sắp bắt đầu rồi, ta phải tìm cách để binh sĩ được ăn một bữa thịt, như vậy mới có sức lực đánh trận, tinh thần cũng được thỏa mãn một chút.

Trần Húc cau mày, có chút lo lắng nói.

Ngài cảm nhận rõ ràng, sĩ khí của binh sĩ ở đây rất thấp, lâu ngày không dính mùi thịt, lại phải huấn luyện với cường độ cao, sĩ khí tự nhiên sa sút.

Sự phấn chấn hôm qua chỉ là nhất thời, nếu cứ tiếp tục không dính mùi thịt, chút sĩ khí đó cũng sẽ bị bào mòn hết, thực sự không có lợi cho việc tác chiến ở biên cương.

Nhưng bây giờ biên quan cũng không có thú săn, muốn ăn thịt chỉ có thể đi mua, hoặc là sau trận chiến đầu tiên, những con ngựa chết trên chiến trường cũng có thể ăn.

Binh sĩ thấy bệ hạ phiền não như vậy, lên tiếng đề nghị.

Binh sĩ lâu không ăn thịt quả thực không được, nhưng quốc lực Đại Tống hiện nay yếu kém, đặc biệt năm nay thiên tai nhiều, thu hoạch đều ít, huống chi là thịt.

Mười vạn quân Đường Ti tập kết ngoài Thập Lý Đình đã sớm không thể kiềm chế được nữa.

Trong doanh trướng của Tôn Sách trong thành, các tướng sĩ dưới trướng đang thương thảo cách tác chiến.

Tướng quân, ta thấy người Đường Ti sắp không nhịn được nữa rồi.

Viện quân từ Kim Tước Lĩnh và Yến Tử Ổ trưa mai sẽ đến.

Chúng ta chỉ cần đêm nay giữ cảnh giác, cầm cự đến ngày mai là được.

Một vị tướng sĩ lên tiếng.

Đặc biệt là ban đêm, nhất định phải chú ý, không chừng Đường Ti sẽ nhân cơ hội đánh lén.

Chúng ta đều chưa xuất hiện, bọn giặc Đường Ti không biết ta đã đến đây, đang chờ trong thành.

Một khi chúng khinh địch, chúng ta có thể bao vây chúng mà đánh.

Có tham tướng khinh thường nói.

Mấy ngày nay vẫn luôn không lộ diện, để cho người Đường Ti khinh địch, có thể nhân cơ hội đánh cho đối phương một đòn bất ngờ.

Chúng ta đặt phục kích trong thành, nhưng về quân số, chúng ta và Đường Ti ngang nhau, đều chỉ có mười vạn quân.

Tác dụng của việc đặt phục kích căn bản không lớn.

Một binh sĩ khác lắc đầu, không đồng tình.

Nếu phục kích, phải chủ động mở cửa thành, thả quân địch vào.

Chương 506

Bằng vào chút quân mã này, chưa chắc đã đuổi được người ta ra ngoài, mức độ nguy hiểm quá lớn.

Quả thực như vậy, viện quân của chúng ta trưa mai sẽ đến, chúng ta không cần thiết phải làm vậy.

Tôn Sách lại có suy tính khác.

Bệ hạ đã gửi thư, bên Tuân Úc tiên sinh có vũ khí kiểu mới, là cung nỏ, tầm bắn và uy lực đều tốt hơn loại thường.

Ý của bệ hạ là muốn đánh một trận đẹp ở Thập Lý Đình.

Các vị nói đều có lý.

Thành lâu của Thập Lý Đình vốn không dễ thủ, hay là chúng ta mở cửa thành, thả quân địch vào, rồi đóng cửa đánh chó.

Tôn Sách nhìn mọi người một lượt, lên tiếng.

Nhưng thời gian không phải là ngày mai, mà là khi cung nỏ kiểu mới đến.

Ngày mai, không phải tất cả mọi người đều đi thủ cửa thành.

Chỉ cử một bộ phận người, đảm bảo cửa thành không bị phá là đủ.

Thập Lý Đình phòng thủ khó khăn, nhưng nếu phục kích dùng tốt, ngày mai trong thành Thập Lý Đình, bao vây quân Đường Ti mà đánh cũng hoàn toàn có thể.

Tướng sĩ Đường Ti ngoài Thập Lý Đình quả thực cũng không nhịn được nữa.

Hôm nay, họ đã mổ con dê mang theo, một đám người vây quanh

đống lửa, ăn mừng đêm cuối cùng.

Các vị nhị lang của Đường Ti ta, đều là những dũng sĩ dũng mãnh nhất trên thảo nguyên.

Ngày mai, chúng ta sẽ xông vào thành, lương thảo Thăng Long, mỹ nhân Thăng Long đều sẽ là của chúng ta.

Tướng quân Đường Ti đứng giữa các tướng sĩ, hô lớn.

Lần này không phải là cướp bóc thực phẩm nữa, mà là hạ Thập Lý Đình.

Có chút khác biệt so với trước đây.

Xông vào.

Các binh sĩ vây quanh đống lửa cũng hưởng ứng.

Thức ăn trên thảo nguyên không phong phú bằng khu vực Thăng Long, ngay cả mỹ nữ cũng không đẹp bằng khu vực Thăng Long.

Họ chọn làm lứa người đầu tiên công thành, tấn công một nơi đơn giản như Thập Lý Đình là một công việc nhẹ nhàng nhất.

Được rồi.

Nhưng mọi người cũng đừng khinh địch.

Nghe nói tướng thủ thành lần này là một Tôn tướng quân nào đó, muốn mở toang cửa thành, dụ chúng ta vào, rồi bao vây chúng ta, ha.

Tướng quân Đường Ti ngoài Thập Lý Đình khinh thường nói.

Trong giọng điệu đó đầy vẻ khinh thường.

Hắn đã nhận được tin, trong Thập Lý Đình chỉ có mười vạn quân, bên hắn cũng có mười vạn đại quân, nhưng tướng sĩ Đường Ti toàn là những dũng sĩ kiêu dũng thiện chiến, hoàn toàn không sợ cạm bẫy.

Xông vào.

Ngay cả binh sĩ Đường Ti cũng khinh thường, đều ha cười lớn.

Trước sức mạnh tuyệt đối, mọi cạm bẫy đều vô dụng.

Nhiều người như vậy, trong thành phố bằng phẳng đó có thể đặt được cạm bẫy gì.

Chẳng qua chỉ là đào hai cái hố mà thôi.

Họ nghĩ quá đơn giản, chưa từng nghĩ rằng Đại Tống sẽ thiết kế ra vũ khí kiểu mới, dù sao những tin tức này hoàn toàn chưa bị rò rỉ.

Đây cũng là dụng ý của Trần Húc khi để Tuân Úc tiên sinh ở lại nội địa Ký Châu.

Tướng sĩ đông người hay nói, nếu dời Thần Cơ Doanh đi, những tin tức này không chừng sẽ bị lộ ra ngoài, như vậy sẽ không thể đánh cho kẻ địch một đòn bất ngờ.

Đêm dài đằng đẵng, bên Đường Ti đang cổ vũ sĩ khí, bên Tôn Sách cũng vậy, mỗi người đều như gặp phải đại địch.

Tôn Sách nhìn các binh sĩ, nói: Các vị.

Đêm nay nhất định phải chú ý, đại quân Đường Ti không chừng sẽ nhân cơ hội này, lúc chúng ta nghỉ ngơi mệt mỏi mà tấn công.

Nhìn mọi người một lượt, y mới nghiêm túc nói tiếp: Đêm nay, tuyệt đối không được khinh suất, quân số thủ thành tăng gấp đôi, chia làm nửa đêm trên và nửa đêm dưới, thay nhau tuần tra.

Tôn Sách sợ binh sĩ mệt mỏi, để cho binh sĩ Đường Ti giảo hoạt chui vào kẽ hở, nên đã sắp xếp gấp đôi quân số, chia làm hai tốp thủ thành.

Một khi Đường Ti có động tĩnh, có thể kịp thời báo cáo.

Thập Lý Đình không có địa thế hiểm trở, quân số lại tương đương, trong thời gian ngắn cũng đã chuẩn bị không ít đá lăn và gỗ.

Muốn trong thời gian ngắn công phá thành lâu cũng không dễ dàng như vậy.

Cầm cự đến sáng mai, vũ khí kiểu mới và viện quân cũng sắp đến, lúc đó giả vờ không địch nổi, thả quân địch Đường Ti vào thành cũng vừa đúng lúc.

Vâng.

Tất cả binh sĩ cũng lên tiếng đáp.

Ngày mai sẽ là một trận chiến cam go.

Tối nay, Tôn Sách đã cho nhà bếp làm một bữa tiệc thịnh soạn, để tất cả binh sĩ ăn một bữa tối phong phú.

Bây giờ binh sĩ ai nấy đều sĩ khí cao ngút.

Nghe nói trong Nhạn Môn Quan có một dũng sĩ có thể đánh bại ba tướng quân Đường Ti, sĩ khí của họ càng thêm phấn chấn.

Điều này khiến họ không còn cảm thấy người Đường Ti ai cũng dũng mãnh vô địch, không thể đột phá nữa.

Ai nấy đều hăm hở, muốn đối đầu với quân địch.

Người Đường Ti quả thực dũng mãnh, mọi người không được khinh địch.

Ngày mai nhất định phải dốc toàn lực, giết mười người sẽ được lĩnh một đảm lương, giết trăm người được phong tướng quân, giết nghìn người được phong Vạn Hộ Hầu.

Sự cống hiến của các vị, ta đều sẽ ghi nhớ trong lòng, tất cả bá tánh cũng sẽ ghi nhớ trong lòng, các vị sẽ là anh hùng của ngày mai, là thần hộ mệnh của bá tánh.

Tôn Sách nhìn mọi người, nói.

Để cổ vũ sĩ khí, hôm qua y đã thiết lập chế độ khen thưởng: giết mười quân địch, thưởng binh sĩ mười đảm lương. giết trăm người, có thể phong tướng quân. giết nghìn người, phong Vạn Hộ Hầu.

Chế độ khen thưởng như vậy là điều tất cả binh sĩ đều mong muốn.

Đây cũng là chỉ thị của bệ hạ, chức vụ tướng sĩ trong quân đang thiếu, nếu có binh sĩ kiêu dũng thiện chiến, có thể đề bạt thăng chức.

Tất cả binh sĩ đều nhiệt huyết sôi trào.

Những binh sĩ thủ thành cũng vậy.

Những người không được chọn để thủ thành tối nay sẽ ngủ một giấc thật ngon, dưỡng sức cho đại chiến ngày mai.

Sáng sớm ngày thứ hai, lúc trời tối nhất, quân Đường Ti đột nhiên tấn công.

Tướng sĩ thủ thành thấy một đội quân đen kịt ngoài thành, vội vàng báo cáo lên trên.

Địch tấn công.

Trong chốc lát, tiếng la vang trời, tất cả binh sĩ đang ngủ say đều tỉnh dậy, nhanh chóng lấy vũ khí.

Chương 507

Đá lăn và gỗ đều được chuyển lên thành lâu.

Binh sĩ phụ trách công việc này cũng tỉnh táo và có trật tự đi vận chuyển đá và gỗ lên thành lâu.

Cung nỏ thủ cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, lần lượt bày trận trên thành lâu, các nơi đều có người canh gác.

Giết.

Xông vào thành, lương thảo và mỹ nữ đều là của ta.

Giết.

Binh sĩ Đường Ti ở dưới lầu, tướng quân hô lớn.

Trong chốc lát, tất cả binh sĩ đều xông lên.

Một số binh sĩ Đường Ti vận chuyển gỗ, một số binh sĩ vác thang công thành, ai nấy thân thủ nhanh nhẹn chen chúc về phía cửa thành.

Binh sĩ trên thành lâu thấy tình hình này cũng lần lượt ném đá lăn và gỗ xuống.

Trong phạm vi bắn, cung thủ cũng bắt đầu bắn tên.

Nhưng binh sĩ dưới lầu càng đông hơn, ngã xuống hết lớp này đến lớp khác.

Những binh sĩ Đường Ti này rất hiếu chiến, những tướng sĩ ngã xuống, chỉ cần còn một hơi thở, đều rút mũi tên cắm trên người ra, bò về phía trước.

Huống chi là những binh sĩ không bị thương.

Giết.

Tiếng giết vang trời, cửa thành cũng bị tấn công.

Binh sĩ Đường Ti xếp hàng, dùng gỗ công thành đã chuẩn bị sẵn, húc vào cửa thành Thập Lý Đình.

Người Đường Ti vốn chú trọng tốc độ, thích tấn công một lần là hạ được, không có chuyện rút lui.

Tôn Sách nhận được tin, cũng lập tức đến nơi, Cung nỏ thủ chuẩn bị, đừng giấu giếm nữa, bắn tên.

Tôn Sách thấy thế công của địch quân dũng mãnh, vội vàng hô lớn.

Họ đã xem thường quân địch Đường Ti.

Những người này không hổ là sói trên thảo nguyên, ai nấy đều dũng mãnh không sợ hãi, chỉ cần chưa chết, đều sẽ tiếp tục bò lên tấn công.

Có thể thấy, lần này họ đã quyết tâm hạ Thập Lý Đình, không có chuyện rút lui.

Tướng quân, thế công quá mạnh, chúng ta không chống đỡ nổi.

Một binh sĩ trán đẫm mồ hôi, tiến lên báo cáo.

Chưa từng giao thủ với Đường Ti, chẳng trách các quân thủ thành ai nấy đều như gặp đại địch.

Đối thủ như vậy thực sự khó nhằn, không chú trọng sách lược, chỉ biết lao thẳng về phía trước.

Quan trọng nhất là, những người Đường Ti này thực sự thiện chiến, không sợ chết.

Chuẩn bị dầu sôi.

Tôn Sách cau mày, nói.

Chỉ dùng đá lăn và gỗ thì không thể chống lại quân địch.

Ném nhanh đến mấy, chỉ cần binh sĩ Đường Ti chưa chết, họ sẽ bò tiếp, thực sự khó nhằn.

Những chiếc thang công thành đó, một khi đã bắc lên được, binh sĩ Đường Ti như được tiêm máu gà, như khỉ chuyền lên trên.

May mà mấy ngày trước đã chuẩn bị đủ đá lăn và gỗ, mới có thể cầm cự được lâu như vậy.

Đi xem viện quân đến lúc nào.

Tôn Sách có chút đau đầu hỏi.

Xem tình hình này, có thể không chống đỡ được bao lâu nữa.

Vũ khí kiểu mới chưa thấy đâu, phải đến giờ Ngọ mới có chuyển biến.

Vâng, tướng quân.

Tôn Sách đi khắp nơi kiểm tra tình hình.

Y trước nay vẫn chiến đấu trong nội địa Thăng Long, người khu vực Thăng Long chú trọng mưu lược, thích dùng số người ít nhất để đổi lấy lợi ích lớn nhất.

Nhưng người Đường Ti rõ ràng khác biệt, họ chú trọng một chữ nhanh, binh sĩ của họ dũng mãnh, đều muốn dùng tốc độ nhanh nhất để hạ một tòa thành trì.

Đối với y quả thực bất lợi.

Tướng quân, viện quân chưa có tung tích, chắc phải đợi đến trưa mới đến.

Một binh sĩ vội vàng tiến lên báo cáo.

Kim Tước Lĩnh và Yến Tử Ổ vốn cách đây một đoạn, hôm qua mới nhận được tin, cũng đã đến đây, nên đã bảo họ sáng mai hãy đến.

Tôn Sách đã tính sai, đánh giá sai mức độ dũng mãnh của họ.

Cách đánh của binh sĩ Đường Ti và nội bộ Thăng Long hoàn toàn khác nhau, họ chú trọng hiệu suất cao, hy sinh một số binh sĩ cũng không sao.

Cử người đi thúc giục họ, bảo họ mau chóng chi viện.

Tôn Sách vỗ vai thuộc hạ, nói.

Nếu không mau chóng đến đây chi viện, thật sự không thủ được.

Thật khó chịu, đám man di này quả thực lợi hại.

Tôn Sách trong lòng có chút bực bội, không nên quá tự mãn, cứ nghĩ rằng có thể thủ được.

Những người Đường Ti này, một khi công vào thành, mười vạn quân của y hoàn toàn không phải là đối thủ của họ.

Khi đó tổn thất sẽ còn lớn hơn, không đạt được yêu cầu của bệ hạ thì không nói, còn gây ra tổn thất nghiêm trọng.

Rất nhanh, dầu sôi đã chuẩn bị xong, phía sau vẫn đang tiếp tục chuẩn bị.

Đổ dầu sôi.

Tôn Sách chỉ huy trên thành lâu.

Dầu sôi trước nay vẫn là phương pháp thủ thành phổ biến ở khu vực Thăng Long.

Dầu sôi gặp lửa có thể cháy mạnh hơn, đối với thang công thành rất hữu dụng.

Một chuỗi lửa xuống, dù binh sĩ Đường Ti có thể khiêng được đá lăn và gỗ, người bình thường cũng không thể khiêng được ngọn lửa hừng hực.

Rất nhanh, dầu nóng được đổ xuống, dưới lầu ném lửa.

Ở cửa cũng đổ một nồi dầu sôi, đuốc vừa ném xuống, dầu bốc cháy, tạm thời ngăn chặn được bước tiến của người Đường Ti.

Dầu nóng không được dừng.

Bảo người phía sau đun thêm.

Tôn Sách thấy cách này hữu dụng, vội vàng phân phó.

May mà bá tánh trong thành Ký Châu cũng rất ghét người Đường Ti, đều cống hiến dầu ăn.

Tôn Sách cũng đã chuẩn bị trước một ít, nhưng y chuẩn bị nhiều hơn là đá và gỗ, dù sao dầu này đều có thể ăn được, không phải vạn bất đắc dĩ, y sẽ không dùng những thứ này.

Nhưng bây giờ tình hình nguy cấp, cũng không thể không dùng.

Nhưng bây giờ chuẩn bị tạm thời nhiều như vậy, cùng lắm là số lượng bá tánh trong thành cống hiến, muốn nhiều hơn cũng khó.

Gỗ và đá lăn không được dừng.

Tăng thêm một đội quân nữa lên thành lâu.

Tôn Sách vội vàng phân phó.

Chương 508

Dầu không phải là vô tận, một nồi đổ xuống cũng chỉ có thể tạm thời ngăn chặn bước tiến của quân địch Đường Ti, phía sau còn nhiều kẻ địch hơn.

Quân địch dưới lầu cũng có một số đang bắn tên lên thành lâu.

Như vậy, trên thành lâu vốn không nên có nhiều người hơn, nhưng bây giờ, những người này căn bản không chống đỡ nổi, lại không thể để quân địch phá thành, chỉ có thể cho nhiều người hơn lên.

Liên tục có người ngã xuống, lại có liên tục người bổ sung lên.

Tôn Sách cũng đã đỏ mắt, phải vừa chú ý tình hình xung quanh, vừa để ý quân địch dưới lầu, không để họ chui vào kẽ hở lên thành lâu.

Tướng quân, dầu nóng của chúng ta sắp hết rồi.

Lúc này, một binh sĩ tiến lên báo cáo.

Chuẩn bị trước không nhiều, chống đỡ được nửa canh giờ đã là gần hết rồi.

Trong nửa canh giờ, dầu nóng hoàn toàn không ngừng, có thể chống đỡ được lâu như vậy đã là một kỳ tích rồi.

Giết.

Binh sĩ Đường Ti dưới lầu càng công càng hăng.

Đợt thứ hai lại tiến lên, xem ra lần này muốn hạ thành một lần, số lượng lần này còn đông hơn lúc nãy.

Cung nỏ thủ không được dừng, cho thêm một tốp cung nỏ thủ nữa.

Tôn Sách trán vã mồ hôi lạnh, vội vàng phân phó.

Bây giờ dưới lầu có nhiều người như vậy, một trận tấn công, phòng thủ sẽ càng gian nan hơn.

Hiện tại tài nguyên không còn nhiều, dầu nóng hữu dụng nhất đã hết.

Đi xem viện quân sắp đến chưa.

Y vội vàng phân phó.

Trần Húc ở Nhạn Môn Quan cũng nóng lòng như lửa đốt, vội vàng hỏi: Tình hình Thập Lý Đình thế nào rồi.

Ngài không ngừng đi đi lại lại trong trướng, luôn cảm thấy trong lòng có chút bất an.

Bây giờ Thập Lý Đình chắc đã giao chiến rồi.

Thực ra ngài biết rõ, tin báo không nhanh như vậy, do thám ở đó, gửi tin về cần một khoảng thời gian.

Bệ hạ, tin báo hôm nay chưa gửi về.

Binh sĩ vội vàng trả lời.

Tin tức gửi hôm qua, hôm nay chắc chắn có một trận chiến cam go phải đánh.

Trần Húc cũng biết, hôm nay binh sĩ Đường Ti sẽ công thành.

Luôn chú ý, có tin tức gì lập tức đưa lên.

Trần Húc cau mày, lo lắng nói.

Trận giao thủ đầu tiên với Đường Ti, nhất định không thể bại.

Chỉ tiếc là cung nỏ chưa có, nếu không, cơ hội thắng cũng sẽ lớn hơn một chút.

Lúc này ngài chỉ có một ý nghĩ, không cần phải đánh một trận

thắng hoàn mỹ, chỉ cần Thập Lý Đình có thể giữ được là được.

Tình hình bên Tôn Sách ngày càng nguy cấp.

Đá lăn và gỗ thông thường không có tác dụng lớn với quân địch.

Có một số quân Đường Ti nhanh như khỉ, kẻ địch đã bò lên, một kẻ địch cần ba bốn người cùng đối phó mới có thể giết được.

Xem ra lời đồn binh sĩ Đường Ti dũng mãnh vô địch không phải là giả.

Một chọi mười tuy có chút hư cấu, nhưng một chọi ba hoàn toàn không có vấn đề.

Những kẻ địch hiếu chiến này một khi bị thả vào, căn bản không thể áp chế được.

Quân số hai bên tương đương, nhưng đơn đả độc đấu lại hoàn toàn không phải là đối thủ.

Tất cả binh sĩ đều đã đỏ mắt, dưới lầu chất đống không ít thi thể, trên thành lâu cũng vậy.

Những kẻ địch bò lên thậm chí có thể trong vòng vây của họ mà giết được người của họ.

Viện quân sắp đến chưa.

Mau cử người đi thúc giục.

Tôn Sách có chút đau đầu, tình hình này, có thể thủ thêm một canh giờ nữa là cùng, toàn bộ khí lực đã dùng hết.

Y kéo thân tín của mình, Đi xem Tuân Úc tiên sinh đã cử người đến chưa.

Cử người đi hỏi xem, lúc nào có thể đến.

Phải đánh lui quân địch, tạm thời không để họ công thành nữa.

Chỉ cần có cung nỏ kiểu mới, cũng có thể cầm cự thêm một thời gian nữa.

Lúc đó lại dụ địch vào thành, rồi bao vây, xem có thể một lưới bắt hết quân địch không.

Kế hoạch thì hay, nhưng thực thi lại khó.

Thành này vốn không dễ thủ, tình hình hiện tại, viện quân đến, thực ra tác dụng cũng không lớn.

Vâng, tướng quân.

Thân vệ vội vàng trả lời.

Hắn cũng vội vàng đi gửi tin.

Tình hình hiện tại đối với họ quá bất lợi.

Họ cũng đang canh giữ trên thành lâu, cũng là những tướng sĩ tinh nhuệ nhất, nhưng lại không thể địch lại những binh sĩ Đường Ti đó.

Lại một canh giờ trôi qua, tất cả binh sĩ đều đã đỏ mắt.

Dưới thành lâu toàn là máu tươi, trên thành lâu cũng vậy.

Tướng quân, đá lăn và gỗ sắp hết rồi.

Cung tiễn cũng sắp hết.

Một binh sĩ vội vàng tiến lên báo cáo.

Chuẩn bị lâu như vậy, bệ hạ biết mục tiêu của binh sĩ Đường Ti là Thập Lý Đình, nên vật tư gửi đến đây cũng nhiều nhất, bao gồm cả cung nỏ.

Tôn Sách mang theo cung nỏ thủ cũng nhiều nhất, là để giữ vững thành lâu.

Thành lâu bây giờ một khi bị công hạ, kế hoạch sau này hoàn toàn không thể tiến hành.

Tướng quân.

Viện quân Kim Tước Lĩnh đã đến, có cho họ vào thành ngay bây giờ không.

Một thân tín tiến lên báo cáo.

Hắn biết kế hoạch của tướng quân là để tất cả viện quân và người do Tuân Úc tiên sinh cử đến cùng vào thành, lúc đó sẽ ba mặt giáp công quân địch Đường Ti.

Nhưng bây giờ tình hình nguy cấp, nên mới hỏi như vậy.

Cho họ vào thành, chi viện trước.

Tôn Sách vội vàng phân phó.

Y cũng không biết hiện tại đã tổn thất bao nhiêu người.

Có viện quân này, thành lâu một khi bị công phá, ưu thế của y cũng sẽ nhiều hơn một chút.

Ưu thế của thành lâu, một khi bị công phá, cũng không còn chút ưu thế nào nữa.

Bây giờ tài nguyên chuẩn bị cũng sắp cạn kiệt, chỉ dựa vào binh sĩ trên thành lâu, căn bản không chống đỡ được bao lâu.

Chương 509

Vâng.

Tôn Sách đích thân ở trên thành lâu, những kẻ địch đột phá vào đều do những thân vệ được huấn luyện nghiêm chỉnh này giết chết.

Những tướng sĩ thủ thành kia căn bản không địch lại.

Chẳng trách các tướng thủ thành này lại hoảng loạn như vậy, mỗi lần quân địch tấn công đều rất vội vàng, hóa ra họ là người quen thuộc nhất với quân địch.

Tôn Sách có chút hối hận, lẽ ra nên sớm tìm hiểu những tình hình này, phán đoán có sai lầm, cứ nghĩ rằng những binh sĩ Đường Ti này chỉ mạnh hơn binh sĩ Thăng Long một chút, không ngờ phong cách tác chiến và khu vực Thăng Long hoàn toàn khác biệt, đã quá chủ quan.

Nhưng bây giờ không phải là lúc nghĩ những chuyện này, cần phải tìm cách cứu vãn.

Tuy là lần giao thủ đầu tiên, nhưng đây thực sự là sai lầm của y.

Viện quân nhanh chóng đến, cũng lên thành lâu.

Tôn tướng quân.

Tình hình thế nào rồi.

Tướng sĩ do Kim Tước Lĩnh cử đến tiến lên hỏi.

Chưa từng trải qua trận chiến này, bây giờ tiến lên có chút mờ mịt.

Nhưng nhìn tình hình này, cũng biết tình hình không lạc quan.

Không ngờ Thập Lý Đình chuẩn bị lâu như vậy mà vẫn không địch lại, trong lòng có chút kinh hãi.

Đám quân Đường Ti này quả thực dũng mãnh, tài nguyên ta chuẩn bị sắp cạn kiệt, cung nỏ cũng không còn nhiều.

Tôn Sách vừa giết địch, vừa giải thích ngắn gọn.

Tình hình hiện tại quả thực nguy cấp.

Y mang theo nhiều cung nỏ thủ nhất, những cung nỏ thủ này giỏi tác chiến tầm xa.

May mà đã bảo viện quân không mang cung nỏ thủ, nếu không trận chiến này sẽ còn gian nan hơn.

Tình hình này, thành lâu không giữ được bao lâu nữa.

Đường Ti đã tấn công đợt thứ hai rồi.

Các ngươi cử bao nhiêu người đến.

Tôn Sách vội vàng giải thích.

Y cần biết viện quân có bao nhiêu người mới có thể dự đoán được khả năng thắng lợi của trận chiến này.

Ba vạn quân.

Chúng tôi cử ba vạn người đến.

Tướng quân đến chi viện vội vàng giải thích.

Kim Tước Lĩnh có mười vạn quân, nhưng tình hình Kim Tước Lĩnh và Thập Lý Đình tương tự, dễ công khó thủ.

Họ không dám cử quá nhiều người, lỡ có quân địch đến đột kích, Kim Tước Lĩnh hoàn toàn không giữ được.

Bây giờ không biết Yến Tử Ổ đã cử bao nhiêu người.

Tướng sĩ Yến Tử Ổ ít hơn hai nơi này, cử nhiều nhất cũng là hai vạn.

Cũng có nghĩa là Thập Lý Đình có mười lăm vạn người, quân địch

có mười vạn người.

Không đủ, phải đợi cung nỏ kiểu mới đến mới được.

Tôn Sách nghe xong những lời này không khỏi cau mày.

Sự việc đã đến nước này, mọi diễn biến đều nằm ngoài tầm kiểm soát của y.

Tộc Đường Ti hoàn toàn không dễ đối phó như tưởng tượng.

Trận chiến ở Thập Lý Đình và Yến Tử Ổ cũng là trận chiến khó khăn nhất mà Tôn Sách từng gặp phải.

Tôn Sách không khỏi suy nghĩ trong lòng, đợi cung nỏ kiểu mới đến, lỡ như tộc Đường Ti lại có chiến lược khác, thì phải làm sao.

Sự chênh lệch về quân số thực ra không giải quyết được vấn đề.

Điều quan trọng là tình hình địa lý của Thập Lý Đình, dễ công khó thủ, mọi người đều biết.

Ba vạn viện quân đã đến, cung nỏ kiểu mới cũng đang trên đường.

Thực sự khiến Tôn Sách cảm thấy đau đầu như búa bổ.

Trong Nhạn Môn Quan, Trần Húc lòng như lửa đốt.

Thực lực của Tôn Sách, Trần Húc luôn rõ ràng.

Nhưng trận chiến lần này khác xa ngày thường, phía trước Thập Lý Đình mãi không có chiến báo truyền về, Trần Húc có thể nói là sốt ruột đi đi lại lại.

Báo.

Đội chi viện của tộc Đường Ti đã chuẩn bị đầy đủ, ước tính khoảng 5 vạn người.

Nghe tin này, Trần Húc không thể kiềm chế được nữa, phải đi chi viện, nếu không trận chiến ở Thập Lý Đình hôm nay e rằng sẽ thành

trò cười.

Tất cả chuẩn bị cho ta, chúng ta bây giờ xuất phát đến Thập Lý Đình.

Tộc Đường Ti giảo hoạt vô cùng, Tôn Sách e rằng khó đối phó.

Biết được quyết định của Trần Húc, có tham tướng vô cùng hoảng sợ.

Thập Lý Đình đã cử tướng quân đi chi viện, chúng ta tốt nhất nên ở lại Nhạn Môn Quan, để tránh sinh thêm chuyện thị phi.

Lời tuy như vậy, nhưng tộc Đường Ti không phải người thường, Trần Húc thực sự không yên tâm, phải đi chi viện.

Đừng nói nhảm nữa, mau theo ta đi.

Trần Húc ra lệnh một tiếng, ba vạn đại quân trong Nhạn Môn Quan hùng dũng xuất phát đến Thập Lý Đình.

Một bên Tôn Sách trên thành lâu im lặng không nói nên lời.

Cung nỏ mãi không đến, mắt thấy tộc Đường Ti sắp phát động đợt tấn công thứ hai.

Về quân số tuy chiếm ưu thế, nhưng cũng không thể chống lại được cuộc tấn công mạnh mẽ như vậy.

Tướng quân cau mày.

Chúng ta bây giờ cũng chỉ có thể tử thủ.

Trong vòng hai canh giờ, Đường Ti nhất định sẽ phát động đợt tấn công thứ hai.

Cung nỏ chưa đến, dù liều mạng ta cũng phải giữ vững thành lâu này.

Nghe xong những lời này, Tôn Sách khẽ thở dài.

Dùng thân xác của tướng sĩ để giữ vững thành lâu, cũng khiến người ta đau đầu.

Lúc này không kịp nghĩ nhiều, Tôn Sách lập tức ra lệnh.

Tất cả cung thủ chuẩn bị.

Toàn bộ lên thành lâu.

Dưới quyết sách của Tôn Sách, cung thủ dùng dầu hỏa và vải rách quấn vào đầu mũi tên, nhưng chỉ có cung tiễn thì sức sát thương không mạnh.

Nhưng nếu thêm lửa vào phía trước, sức sát thương của cung tiễn sẽ tăng lên gấp mấy lần, cũng không phải là một cách hay.

Nhưng thực tế cũng không thể kiên trì được bao lâu.

Chỉ thấy binh sĩ dày đặc trên thành lâu đã chuẩn bị mai phục, lúc này cửa thành cũng là một vấn đề lớn.

Tộc Đường Ti đông người thế mạnh, khiên bài cộng với quyết tâm tử chiến, trong lúc hỗn loạn khó tránh khỏi có lọt lưới.

Vì vậy ta cho rằng cửa thành nên là bộ phận trọng điểm cần phòng thủ nhất.

Nên cử một số người xuống, canh giữ ở cửa thành, đến một giết một, đến một cặp giết một cặp.

Tướng quân lúc này nhiệt huyết sôi trào, dường như đã đỏ mắt.

Tôn Sách cũng gật đầu lia lịa, cho rằng đây là một ý kiến hay.

Trước tiên dùng bao cát và gỗ để gia cố cửa thành, cử 300 binh sĩ kiên thủ ở đó, nhất định không thể để đối phương phá cửa vào.

Sau khi cửa thành được gia cố, hàng trăm bao cát và gỗ đều được chất đống, binh sĩ sẵn sàng chờ lệnh.

Tôn Sách không biết rằng lúc này Trần Húc đang trên đường đến chi viện.

Biên giới Thập Lý Đình tuy đã bố trí xong, nhưng bên Kim Tước Lĩnh vẫn đang trong thời khắc nguy hiểm.

Chương 510

Tôn Sách lúc này phân thân không xuể, một bên lo lắng Kim Tước Lĩnh sẽ bị tộc Đường Ti đột kích, một bên lại phải luôn theo dõi tình hình ở Thập Lý Đình.

Hiện tại e rằng chỉ có thể để tướng quân dẫn đội đến Kim Tước Lĩnh phòng thủ, để phòng vạn nhất.

Tướng quân, tất cả ở biên giới Thập Lý Đình đã bố trí xong, theo ý kiến của ta, ngài tốt nhất nên dẫn 2 vạn quân đến Kim Tước Lĩnh phòng thủ.

Một khi đối phương muốn đột kích Kim Tước Lĩnh, cũng không đến mức bị đối phương giết không còn một mảnh giáp.

Tướng quân nghe lời này, nội tâm vô cùng mâu thuẫn.

Nhưng binh sĩ ở Thập Lý Đình vốn không nhiều.

Hiện tại nếu ta dẫn đi 2 vạn binh sĩ, vậy thì sức chiến đấu ở Thập Lý Đình sẽ giảm mạnh.

Lỡ như đối phương không có kế hoạch đột kích Kim Tước Lĩnh, vậy chẳng phải ta đã làm suy yếu sức chiến đấu của chính mình sao.

Tướng quân có lo lắng như vậy cũng là điều dễ hiểu, nhưng Tôn Sách đã không thể lo nhiều như vậy nữa.

Kim Tước Lĩnh một khi thất thủ, trận chiến này phải kết thúc.

Tướng quân không cần nói nhiều, mọi kết quả do một mình Tôn Sách ta gánh chịu.

Hiện tại đối phương chưa xuất binh, tướng quân mau dẫn binh xuất phát đi.

Tôn Sách đã nói vậy, tướng quân cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể dẫn theo vạn binh sĩ đến Kim Tước Lĩnh.

Cùng lúc đó, binh sĩ ở Thập Lý Đình cũng chỉ còn lại khoảng 10 vạn, sức chiến đấu có thể nói là đã bị suy yếu rất nhiều.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, Tôn Sách đứng cao trên thành lâu, mắt nhìn chằm chằm về phía tộc Đường Ti.

Ước tính không đến một canh giờ nữa, đối phương sẽ phát động đợt tấn công thứ hai.

Tôn Sách chỉ hy vọng rằng khi đợt tấn công thứ hai bắt đầu, cung nỏ kiểu mới có thể thuận lợi đến nơi.

Một bên, Trần Húc đang dẫn theo một đội quân lớn, ngựa không ngừng vó phi về phía biên giới.

Cung nỏ kiểu mới còn bao lâu nữa mới đến được Thập Lý Đình.

Báo.

Cung nỏ kiểu mới khoảng hai canh giờ nữa mới đến được Thập Lý Đình, dù sao một lô cung nỏ kiểu mới trọng lượng rất nặng.

Trần Húc im lặng cau mày, người dưới trướng làm việc kiểu gì vậy.

Gặp phải tình huống này, vũ khí lẽ ra đã phải được gửi đến chiến trường từ sớm.

Bây giờ, tộc Đường Ti sắp phát động đợt tấn công thứ hai, vũ khí vẫn còn trên đường, thực sự khiến người ta không nói nên lời.

Ai chịu trách nhiệm vận chuyển cung nỏ kiểu mới.

Người chịu trách nhiệm vận chuyển vũ khí e rằng khó thoát khỏi một kiếp.

Nếu trận ác chiến này thắng, có thể giữ được một mạng.

Nhưng nếu thua, e rằng bồi thường cả tính mạng của cả nhà cũng không thể rửa sạch tội danh trên người.

Một khi tộc Đường Ti công phá cửa thành, lão bá tánh Ký Châu sẽ phải đối mặt với những ngày tháng như địa ngục.

Người chịu trách nhiệm vận chuyển là Tả tướng quân.

Lại là nhân vật này.

Trần Húc không có chút ấn tượng nào.

Không kịp nghĩ nhiều, Trần Húc thúc ngựa phi nhanh hơn, tăng tốc độ, không quản chuyện cung nỏ nữa, đến chi viện sớm mới là đạo lý cứng.

Lúc này trời đã dần tối, nhưng tộc Đường Ti vẫn chưa phát động tấn công.

Tôn Sách phỏng đoán, tộc Đường Ti giảo hoạt vô cùng, có lẽ muốn đợi đến đêm khuya gió lớn mới tấn công.

Đối mặt với kẻ địch giảo hoạt như vậy, Tôn Sách đang ở thế tiến thoái lưỡng nan.

Nhưng trên chiến trường, ngoài việc tử chiến, cũng không còn lựa chọn nào khác.

Báo. 2 vạn đại quân sắp đến Thập Lý Đình.

Nghe tin này, Tôn Sách không khỏi kinh ngạc.

Tôn Sách cũng không biết 2 vạn viện quân này là ai cử đến.

Hai vạn viện quân là sao.

Không phải 3 vạn viện quân trước đó đã là giới hạn rồi sao.

Tôn Sách vắt óc suy nghĩ cũng không hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Người đến báo tin lúc nãy cũng nói nước đôi.

Vi thần cũng không biết, chỉ là đối phương bảo ta báo tin này, để ngài an tâm chờ đợi ở đây.

Tôn Sách tuy một đầu mờ mịt, nhưng lúc này trong lòng cũng đã bình tĩnh hơn ít nhiều.

Dù sao biết có viện quân, tỷ lệ thắng của trận chiến này vô hình trung đã tăng lên không ít.

Chỉ hy vọng 2 vạn viện quân đều là tinh binh cường tướng, không phải loại lính quèn.

Dù sao trên chiến trường ai cũng rõ, số lượng quân đội không quan trọng, quan trọng là chất lượng.

Nếu 2 vạn viện quân đều là tinh binh cường tướng, tính ra có thể sánh bằng 5 vạn lính quèn.

Một bên, Trần Húc đã đến gần Hoàng Tước Lĩnh.

Quân sư dừng bước, kính cẩn đến bên Trần Húc.

Báo, hiện tại chúng ta đã đến khu vực xung quanh Hoàng Tước Lĩnh, có cần đi trước xem xét một phen không.

Hoàng Tước Lĩnh dễ công khó thủ, tuy lần này không phải là mục tiêu chính của tộc Đường Ti, nhưng cũng khó tránh khỏi họ sẽ đột nhiên tập kích.

Vị trí hiện tại của chúng ta cách Hoàng Tước Lĩnh khoảng 3 cây số, có thể đi trước xem xét không.

Hoàng Tước Lĩnh.

Trần Húc cau mày, Hoàng Tước Lĩnh luôn là nơi chiến loạn.

Trước khi có chiến tranh, nơi này cũng là nơi tộc Đường Ti

thường xuyên lui tới.

Chính vì vậy, lão bá tánh Ký Châu hầu như rất ít khi đến gần Hoàng Tước Lĩnh.

Trần Húc lần này cũng đã hạ lệnh, Thập Lý Đình chỉ là trạm đầu tiên, trạm thứ hai nhất định phải hạ được Hoàng Tước Lĩnh.

Hoàng Tước Lĩnh vẫn thuộc về Ký Châu, nơi này nhất định phải giải quyết, nếu không lão bá tánh Ký Châu chẳng phải sẽ cười rụng răng sao.

Nhưng Trần Húc lại nghĩ, hiện tại cách Thập Lý Đình khoảng mười dặm, bên Tôn Sách chắc đang sốt ruột như kiến bò trên chảo nóng, đi đi lại lại.

Nếu ở Hoàng Tước Lĩnh này lại chậm trễ một canh giờ, e rằng cũng không phải chuyện tốt.

Thôi bỏ đi, hiện tại bên Thập Lý Đình nguy cơ tứ phía, trước tiên giải quyết chuyện cấp bách đã.

Thế là mọi người thúc ngựa phi nhanh, tiếp tục tiến về phía Thập Lý Đình.

Màn đêm buông xuống, Tôn Sách ra lệnh cho mọi người đốt hết đuốc trên thành lâu.

Các binh sĩ dường như vô cùng không hiểu, trên thành lâu đèn đuốc sáng trưng, như vậy chẳng phải là càng chỉ rõ đường tấn công cho đối phương sao.

Tướng sĩ ai nấy đều run rẩy.

Tôn Sách thầm cười: Lúc này ta cho đốt hết đuốc trên tường thành, chẳng phải sẽ khiến đối phương xác định mục tiêu rõ ràng hơn sao.

Đó là một hành vi thị uy và chỉ đường cho đối phương, hoàn toàn không có bất kỳ mối liên hệ nào khác.

Ta làm vậy là để cho đối phương biết, ta không hề sợ hãi và đã chuẩn bị đầy đủ.

Chỉ cần chúng dám đến, ta tuyệt đối sẽ giết không chừa một mảnh giáp.

Cái gọi là phong thái của tướng sĩ, đại khái là như vậy.

Lúc này, những người khác tuy tò mò, nhưng cũng không tiện hỏi nhiều.

Khi tất cả đuốc trên tường thành được đốt lên, màn đêm đen kịt trong nháy mắt đã được ánh lửa soi sáng như ban ngày.

Trần Húc cũng nhìn thấy ánh sáng bên đó, hài lòng mỉm cười.

Xem ra lo lắng của ngã hoàn toàn là thừa thãi, Tôn Sách tên này cũng có mấy phần tự tin.

Cho nên hiện tại dù so với tộc Đường Ti đang ở thế yếu, nhưng phong thái của thầy ta vĩnh viễn xếp hạng nhất.

Chưa bàn đến chuyện ai thắng ai thua, chỉ riêng về mặt khí chất, ta vĩnh viễn dẫn đầu.

Trần Húc từ tận đáy lòng cho rằng mình quả nhiên không nhìn lầm Tôn Sách, tên này đúng là một tướng tài đắc lực.

Ngay cả Trần Húc cũng đã thấy ánh đèn, huống chi là tộc Đường Ti.

Vị tướng quân của tộc Đường Ti vừa nhìn thấy ánh lửa xuất hiện ở Thập Lý Đình, cả người đã tức đến phát run.

Tướng quân, đây không phải đang khiêu khích chúng ta sao.

Tôn Sách tên đó rõ ràng đang ở thế yếu, vậy mà lúc này lại dám khoa trương làm ra cảnh đèn đuốc sáng trưng như vậy.

Chẳng lẽ hắn không sợ ta lấy những ánh lửa đó làm trung tâm để tập trung hỏa lực đối phó sao.

Tướng quân tộc Đường Ti cười lạnh một tiếng.

Chương 511

Chỉ là trò mèo thôi, Tôn Sách tưởng làm vậy là có thể dương mày hả giận, nhưng trong mắt bản tướng quân, cũng chỉ là chút hơi tàn mà thôi.

Tướng quân không giỏi cái gì khác, nhưng khí phách thì vô cùng lợi hại.

Tộc Đường Ti trước nay đều tự đại cuồng vọng, trong mắt những kẻ này, ngoài Trần Húc có thể đặt ngang hàng so sánh ra, những người khác quả thực không đáng nhắc tới.

Nếu Tôn Sách đã dám trêu đùa ta như vậy, lát nữa các ngươi tuyệt đối đừng nương tay.

Giống như bản tướng quân đã nói, tốt nhất là bắt sống.

Tôn Sách kiêu ngạo cuồng vọng như thế, ai bắt sống được hắn, thưởng lớn.

Tướng quân tộc Đường Ti tâm tư nặng nề, thủ đoạn hiểm ác độc địa, nhất quyết phải đối phó Tôn Sách.

Nếu thật sự có thể bắt sống Tôn Sách, vậy thì tất nhiên phải để Tôn Sách tận mắt chứng kiến bách tính trong thành bị sỉ nhục như thế nào.

Tướng quân, vậy khi nào chúng ta tiến công.

Bây giờ sắp nửa đêm rồi, nếu còn kéo dài, e rằng viện quân của đối phương sẽ đến.

Theo tin tức đáng tin cậy, một trong số các đội quân của chúng đã đến Hoàng Tước Lĩnh, để phòng ngừa chúng ta đột kích.

Tướng quân cho rằng chúng ta có cần tiếp tục mai phục ở Hoàng Tước Lĩnh không.

Hoàng Tước Lĩnh luôn là địa bàn mà các bên tranh đoạt, nhưng vĩnh viễn không vội vàng nhất thời.

Nếu đối phương đã chuẩn bị sẵn sàng, vậy thì cứ để chúng công toi một chuyến đi.

Mang thuẫn bài của ta ra đây.

Cứ bốn binh sĩ lập thành một tổ, những người còn lại yểm trợ.

Tộc Đường Ti bắt đầu bố trí, dù sao thì ánh lửa kia thật sự đã kích thích bọn họ.

Tướng quân kiêu ngạo như vậy, sao có thể dung thứ cho sự khiêu khích của người khác.

Tướng quân, chúng dùng hỏa tiễn đối phó chúng ta thì sao.

Chúng ta có thể làm chút phòng bị không.

Nghe xong lời này, tướng quân tộc Đường Ti lập tức cười, chẳng phải chỉ là cung tên có quấn mấy miếng vải rách thôi sao.

Đi lấy chăn bông của ta.

Tất cả mọi người dùng nước thấm ướt chăn, lát nữa tiến công thì khoác lên người.

Đừng nói là cung tên tẩm lửa, cho dù chúng có hắt dầu hỏa xuống cũng không thành vấn đề.

Có thể nói là binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn, đại khái là ý này.

Đêm trước đại chiến, người ở Thập Lý Đình và Yến Tử Ổ đều bận rộn chuẩn bị, phe Tôn Sách vì trang bị không đủ, cho nên dù đã

dốc hết toàn lực, cũng chỉ có thể làm được đến mức này.

Tôn Sách đã chuẩn bị tâm lý liều chết, cho dù phải hi sinh tính mạng, cũng phải giữ vững cổng thành.

Nửa canh giờ sau, Tôn Sách nhìn thấy xa xa có bóng người lúc nhúc, nếu không lầm thì tộc Đường Ti đã xuất động.

Tôn Sách hít một hơi thật sâu, theo khoảng cách và tốc độ này, một canh giờ sau, đại chiến sẽ đến.

Mọi người đều lấy hết dũng khí nghênh đón trận chiến.

Nhìn đám bóng đen càng lúc càng gần, lòng bàn tay Tôn Sách bất giác đổ mồ hôi.

Bản thân cũng là chiến sĩ từng trải sa trường, vậy mà hôm nay lại vì cung nỗ mãi chưa đến mà căng thẳng đến mức này.

Nếu chuyện này truyền ra ngoài, chẳng phải sẽ khiến mọi người cười rụng răng sao.

Thôi thôi, không thành công cũng thành nhân, cùng lắm là tử trận sa trường, cũng là công đức vô lượng.

Ngay lúc Tôn Sách đang suy nghĩ những vấn đề này, sau lưng truyền đến một giọng nói quen thuộc.

Ta thấy ngươi như đang gặp phải vấn đề nan giải lắm, có gì phiền não sao.

Tôn Sách lừng danh, chẳng lẽ cũng có lúc bó tay không có cách nào sao.

Tôn Sách giật mình, giọng nói này quen thuộc như vậy, lẽ nào là Trần Húc.

Không thể nào, chẳng lẽ do quá căng thẳng nên sinh ra ảo giác.

Theo lý mà nói, Trần Húc nên ở Nhạn Nam Quan mới phải, tuyệt đối không thể xuất hiện ở Thập Lý Đình.

Tôn Sách, bố trí thế nào rồi.

Khi Trần Húc nói ra câu này, Tôn Sách mới ý thức được Trần Húc thật sự đã đến.

Tôn Sách lập tức quay đầu lại, cúi người thật sâu, vẻ mặt không giấu được sự áy náy.

Trần Húc đại nhân, không biết đại nhân tới, ti chức có lỗi không đón từ xa, xin Trần Húc đại nhân đừng trách tội.

Đã đến lúc nào rồi mà còn nói mấy lời khách sáo này, Trần Húc hừ lạnh một tiếng.

Được rồi.

Ngươi không biết ta đến mới là chuyện hợp lý, là ta bảo tạm thời không cho ngươi biết.

Từ xa nhìn thấy nơi này đèn đuốc sáng trưng, hành vi như vậy tuy đã cổ vũ sĩ khí binh sĩ, nhưng cũng ngấm ngầm khiêu khích tộc Đường Ti.

Trước khi cung nỗ được đưa tới, hành vi bốc đồng như vậy có thể sẽ phải tự gánh lấy hậu quả xấu.

Tuy Trần Húc trong lòng biết rõ Tôn Sách đang nghĩ gì, nhưng vẫn muốn đích thân hỏi.

Dù sao để chính miệng hắn nói ra, sức thuyết phục sẽ mạnh hơn một chút.

Chỉ thấy Tôn Sách vẫn cúi người gập gối.

Trần Húc đại nhân, tuy thần không biết vì sao bây giờ cung nỗ vẫn chưa đến chiến trường, nhưng thần và các binh sĩ đều đã ôm quyết

tâm tử chiến để bảo vệ cổng thành.

Cho nên mới có đối sách này.

Nghe xong những lời này, trong lòng Trần Húc cũng có chút không vui, bởi vì cung nỗ chậm trễ không đến, hại mọi người phải lập giấy sinh tử.

Thật khiến người ta thổn thức.

Thôi được rồi, ta vừa xem qua, cách bố trí của ngươi cũng khá hoàn thiện.

Ngẩng đầu lên đi, ta tin các binh sĩ cũng lấy ngươi làm vinh dự.

Trần Húc vừa nói vậy, tảng đá trong lòng Tôn Sách mới được đặt xuống.

Trần Húc đại nhân, tình hình ở Thập Lý Đình phức tạp, người của Yến Tử Ổ không đến một canh giờ nữa sẽ tấn công, ngài mau chóng rút lui, hai vạn binh sĩ ở lại là được rồi.

Trần Húc cười lạnh, đã đến rồi thì không có chuyện rút lui.

Chính vì tình hình ở Thập Lý Đình quá phức tạp, nên Trần Húc mới phải đến chi viện.

Nếu không thì vượt ngàn dặm từ Nhạn Nam Quan chạy tới đây làm gì.

Trần Húc nhìn lên tường thành, thấy một đám binh sĩ đứng dày đặc, mỗi người tay cầm cung tên, đầu mũi tên quấn vải bố.

Trần Húc liếc mắt là hiểu họ định làm gì.

Đây cũng là một kế sách rất hay, nhưng kế sách này quá phổ thông.

Chỉ cần người của tộc Đường Ti động não một chút, là có thể dễ dàng phá giải.

Thấy thời gian không còn nhiều, Trần Húc cao giọng, hét lớn một tiếng.

Tất cả mọi người nghe lệnh cho ta.

Tộc Đường Ti đáng ghét tuyệt đối đã sớm chuẩn bị phòng bị, chúng ta bây giờ phải tạm thời thay đổi sách lược.

Trần Húc vừa ra lệnh, tất cả mọi người lập tức dỏng tai lên nghe.

Tôn Sách tuy có chút không thoải mái, nhưng cũng không thể làm gì, dù sao thực lực của Trần Húc cũng vượt xa hắn.

Trần Húc đã đến rồi, chỉ dựa vào cung tên tẩm lửa, muốn ngăn cản tộc Đường Ti tiến công là chuyện không thể nào.

Thuẫn bài của đối phương không phải để đùa, tộc Đường Ti chắc chắn cũng ôm quyết tâm tử chiến.

Nhìn cổng thành Thập Lý Đình trước mắt, muốn vào Ký Châu, chỉ có con đường qua cổng thành này, may mà nơi đây không có lối vào thứ hai, cũng giảm bớt rất nhiều phiền toái cho việc phòng thủ.

Trần Húc cẩn thận suy nghĩ, trong tình huống này, chỉ có cách tập trung toàn bộ sự chú ý vào cổng thành, chỉ cần địch nhân đến được cổng thành, vậy thì tập trung hỏa lực đánh cho chúng trở tay không kịp.

Nếu không có gì bất ngờ, dưới tình huống tập trung hỏa lực oanh tạc, thi thể của địch sẽ nhanh chóng chất đống ở cửa thành.

Như vậy, thi thể của chúng cũng sẽ trở thành một con hào khó vượt qua.

Bên trong cổng thành có chướng ngại vật bằng gỗ và bao cát, bên ngoài cổng thành, thi thể của địch cũng tạo thành một con hào.

Trong tình huống này, địch nhân muốn xông vào nơi đây, nhất định

phải dọn dẹp những thi thể đó đi.

Nhưng trên thành lầu có nhiều binh sĩ như vậy, người của tộc Đường Ti cũng không phải kẻ ngốc, không thể nào đội mưa tên để vận chuyển thi thể.

Cứ như vậy, trận chiến hôm nay có thể nói là không đánh mà thắng.

Trần Húc đem suy nghĩ và sách lược trong lòng nói cho Tôn Sách bên cạnh.

Theo lý thì không cần phải nói, nhưng dù sao Tôn Sách vẫn luôn phụ trách nơi này.

Chương 512

Dựa trên đạo nghĩa, Trần Húc cũng phải thông báo một tiếng, nếu không chẳng phải là quá bắt nạt người ta rồi sao.

Tôn Sách không có công lao thì cũng có khổ lao, xuôi nam ngược bắc không thiếu lần liều mạng.

Trần Húc đều thấy rõ trong mắt, đối với những tướng sĩ như vậy, nên dành cho sự tôn trọng và quan tâm, Trần Húc chưa bao giờ thiếu.

Cái gọi là phong phạm của quân vương, đại khái là như vậy.

Nghe sách lược Trần Húc đưa ra, Tôn Sách không nhịn được thầm giơ ngón tay cái trong lòng.

Trần Húc quả nhiên là Trần Húc, chưa đến một nén nhang thời gian đã nghĩ ra chiến thuật kín kẽ như vậy.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu đối phương không ùn ùn kéo đến trước cổng thành, thì cổng thành sẽ rất nguy hiểm.

Làm thế nào để tiêu diệt toàn bộ đối phương trước khi chúng phá cửa xông vào.

Đây trở thành một trong những vấn đề khiến Tôn Sách đau đầu nhất lúc này.

Dù sao vũ khí lúc này có hạn, cung nỗ vẫn chưa đến, chỉ có thể cẩn thận hỏi.

Trần Húc đại nhân, xin thứ cho mỗ ngu dốt, ngài có thể cho mỗ biết, chúng ta nên dùng cách nào để khiến toàn bộ đối phương chết ở ngoài cổng thành.

Thực ra trước khi đến chiến trường, Trần Húc đã có sách lược này

rồi, cho nên một số vũ khí chưa được đưa tới, nhưng những thứ hiện có bên người hoàn toàn có thể dùng được.

Tôn Sách đừng quên, cung nỗ của chúng ta tuy chưa được đưa tới, nhưng dầu hỏa thì lấy không bao giờ hết.

Đợi địch nhân tập trung hết ở cổng thành, binh sĩ sẽ hắt dầu hỏa xuống, một mồi lửa thiêu chết chúng.

Đây quả thực là biện pháp đơn giản nhất mà Trần Húc có thể nghĩ ra lúc này.

Dù sao vật tư thiếu thốn, để phòng địch nghi ngờ, Trần Húc dừng lại rồi tiếp tục bố trí.

Cung thủ trên thành lầu chỉ cần để lại một phần ba ở đó, phụ trách công kích địch nhân, nhưng không cần lãng phí cung tên của ta quá nhiều.

Chỉ cần tạo cho địch phương một loại ảo giác là chúng ta vẫn đang phòng thủ là được, hiểu chưa.

Hiểu.

Trần Húc cho rằng cách bố trí này đã gần như hoàn hảo, nhưng Tôn Sách vẫn còn lo lắng.

Trần Húc đại nhân, có một chuyện không biết nên nói thế nào.

Cứ nói đừng ngại.

Tôn Sách hít một hơi thật sâu, cẩn thận hỏi.

Ngài muốn dùng dầu hỏa thiêu sống bọn chúng, nhưng khi người ta bị lửa đốt, nhất định sẽ chạy toán loạn khắp nơi.

Như vậy muốn dùng thi thể địch chất thành một bức tường phòng ngự, e rằng có chút khó khăn.

Lời của Tôn Sách không phải không có lý, nhưng hắn dường như đã đánh giá thấp ý chí của tộc Đường Ti.

Tục ngữ có câu, biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, câu nói này Trần Húc vẫn luôn ghi lòng tạc dạ.

Theo sự hiểu biết của Trần Húc về tộc Đường Ti, bọn chúng tồn tại như một đội quân cảm tử.

Bị lửa thiêu, bọn chúng sẽ vì đau đớn mà chạy toán loạn, việc thi thể chất thành tường thành cũng là chuyện chắc như đinh đóng cột.

Ngươi cứ yên tâm, người của tộc Đường Ti đông đảo, đến lúc đó chắc chắn sẽ có hàng ngàn người cùng xông lên.

Chỉ cần tốc độ của chúng ta đủ nhanh, việc va chạm vào nhau cũng sẽ gây ra tổn thương lớn.

Như vậy chẳng phải mục đích của chúng ta đã đạt được rồi sao.

Đến lúc này Tôn Sách mới bừng tỉnh đại ngộ, nguyên lai là đạo lý như vậy.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu đối phương thật sự có hàng ngàn người xông lên, làm sao có thể đảm bảo dưới sức xung kích mạnh như vậy mà tiêu diệt được toàn bộ đối phương.

Dùng lửa thiêu tự nhiên là một biện pháp rất tốt, nhưng cũng khó tránh khỏi sơ suất.

Trần Húc đại nhân, hay là chúng ta định ra một phương án dự phòng, nếu lửa thiêu không thể diệt cỏ tận gốc, chúng ta cũng có đường lui.

Trần Húc nheo mắt suy nghĩ, lời của Tôn Sách cũng không phải không có lý.

Có thêm một đường lui bao giờ cũng tốt hơn là cứ đâm đầu về

phía trước.

Vậy thì bây giờ lập tức ra lệnh cho binh sĩ khuân một ít đá lên thành lầu.

Nhớ kỹ, đá càng to càng tốt.

Đồng thời với việc thiêu lửa, chúng ta sẽ ném hết những tảng đá khổng lồ này xuống, không bị thiêu chết thì cũng bị đá đè chết.

Những tảng đá lăn xuống cũng có thể chặn cổng thành của chúng ta, như vậy cổng thành lại có thêm một lớp phòng vệ nữa.

Nói thì không sai, cách này của Trần Húc cũng vô cùng tinh diệu, nhưng vấn đề mấu chốt là trong hai ngày chiến đấu trước, tất cả đá tảng đã dùng hết rồi.

Tôn Sách nhíu mày, ngượng ngùng ho khan hai tiếng.

Trần Húc đại nhân, thật không dám giấu, hai ngày trước vì vật tư thiếu thốn, nên đá tảng đã bị mỗ dùng hết rồi.

Hiện tại chỉ có một ít gỗ có thể dùng thay thế, chỉ là hiệu quả có thể sẽ kém hơn một chút.

Trần Húc bất đắc dĩ thở dài, cũng tại hắn đến quá muộn, nên hoàn toàn không hiểu rõ tình hình chiến sự ở đây.

Xem ra Tôn Sách thật sự đã đến bước đường cùng, ngay cả đá cũng dùng làm vũ khí.

Nếu Trần Húc lần này không đến chi viện, chắc chắn sẽ bị tiêu diệt sạch sẽ.

Được rồi, gỗ cũng được, mau cho binh sĩ chuẩn bị đi, nhất định phải sắp xếp xong mọi thứ trong vòng một nén nhang.

Một tiếng ra lệnh, tất cả binh sĩ đều tăng ca làm việc.

Lúc này tộc Đường Ti cũng ngày càng tiến gần Trần Húc, mỗi người đều hùng dũng hiên ngang.

Dường như hoàn toàn không coi Tôn Sách, vị đại tướng quân này, ra gì.

Đối với bọn họ, chiếm lấy Thập Lý Đình quả thực là chuyện dễ như trở bàn tay.

Nhưng điều mà đại tướng quân của tộc Đường Ti không biết là, lúc này, người khiến tộc Đường Ti nghe danh đã mất mật, Trần Húc, cũng đang ở Thập Lý Đình.

Nhưng do vấn đề thời gian và thông tin, hiện tại bọn họ hoàn toàn không biết chuyện gì đang xảy ra.

Trần Húc lặng lẽ đứng trên tường thành, nhìn đối phương ngày càng gần, trong lòng cũng ngày càng mong đợi.

Tộc Đường Ti trước nay vẫn luôn cướp bóc giết chóc ở biên giới, không việc ác nào không làm.

Trần Húc đã sớm muốn diệt trừ bọn chúng, dù sao bọn chúng cũng thường xuyên làm ra những chuyện không thể tha thứ.

Đến ngày hôm nay, nếu không cho bọn chúng biết tay, thì Trần Húc làm sao ăn nói với lão bách tính đây.

Đội ngũ đối phương ngày càng gần, Trần Húc ước chừng số người e rằng vượt xa mười vạn.

So sánh với kinh nghiệm ngày trước, đối phương lần này chuẩn bị khoảng mười lăm vạn đại quân.

Cũng không biết vì sao tình báo lại sai, nói là mười vạn, bây giờ lại tăng thêm nhiều như vậy.

Trần Húc đại nhân, thần cảm thấy số người hình như có chút

không đúng.

Tin tức báo có mười vạn đại quân, nhưng bây giờ xem ra còn xa mới tới mười vạn.

Lúc này Tôn Sách cũng phát hiện ra vấn đề, Trần Húc hừ lạnh một tiếng, đã đến nước này rồi, đừng nói đối phương có mười lăm vạn đại quân, cho dù có hai mươi vạn đại quân cũng phải cứng rắn đánh tiếp, phải ôm tâm thái chiến thắng.

Đúng vậy, ta cũng thấy rồi, đúng là mười lăm vạn đại quân, nhưng ta luôn cảm thấy đó chưa phải là con số cuối cùng.

Trần Húc dừng lại, suy nghĩ hồi lâu rồi tiếp tục nói.

Theo thói quen của bọn chúng, hẳn là có viện quân.

Nếu ta không đoán sai, viện quân của chúng ước chừng khoảng năm vạn.

Tộc Đường Ti đối với trận chiến lần này đã bỏ ra rất nhiều tâm huyết.

Nếu trận này thắng, sau này địa bàn mấy trăm dặm xung quanh sẽ là của chúng.

Cái gọi là mỹ nhân và đất đai đều là những cám dỗ to lớn.

Cũng khó trách bọn chúng lại bày ra trận thế lớn như vậy.

Tôn Sách hít một ngụm khí lạnh, nếu thật sự có năm vạn viện binh, vậy trận chiến hôm nay e rằng sẽ rất gian nan.

Trần Húc đại nhân, vậy chúng ta nên làm thế nào.

Không thể ngồi chờ chết được, hay là thần lập tức cho bồ câu đưa thư, gọi viện binh.

Trần Húc lạnh lùng đáp.

Thôi đi, cho dù bây giờ cho bồ câu đưa thư, e rằng cũng không kịp.

Năm vạn viện binh kia có khả năng sẽ đi đến Hoàng Tước Lĩnh.

Ta nghe nói ở Hoàng Tước Lĩnh, ngươi đã cho tướng quân dẫn hai vạn binh sĩ đến đó đúng không.

Tôn Sách gật đầu thật mạnh.

Đúng là như vậy, dù sao Hoàng Tước Lĩnh cũng là một trong những lãnh địa rất quan trọng, không thể để chúng có kẽ hở để chui vào.

Trần Húc rất hài lòng gật đầu.

Vậy thì tốt, cứ theo kế hoạch này, giải quyết xong mười lăm vạn người này, chúng ta sẽ đến Hoàng Tước Lĩnh chi viện.

Chỉ có thể trách Tôn Sách, lúc đầu đã đánh giá thấp quyết tâm và thực lực của tộc Đường Ti, cho nên mới dẫn đến sự khinh địch như vậy.

May mà Trần Húc kịp thời đến, nếu không lần này chắc chắn sẽ gây ra sai lầm lớn.

Khi quân đội địch ngày càng đến gần, tất cả chiến sĩ cũng ngày càng tập trung tinh thần, Trần Húc đứng trên cao nhìn xuống từ thành lầu, chờ đợi tiêu diệt gọn đối phương.

Phía tộc Đường Ti, nhìn thấy trên tường thành có hai người đứng.

Đại tướng quân nhíu mày, lớn tiếng nói.

Chương 513

Chẳng lẽ bản tướng quân nhìn lầm, sao trên tường thành Thập Lý Đình lại chỉ có hai người.

Tướng quân Đường Ti vừa nói vậy, mọi người đồng loạt hướng về phía trước nhìn.

Báo cáo tướng quân, trên cổng thành quả thực chỉ có hai người, từ trang phục mà xem, một trong số đó hẳn là Tôn Sách, người còn lại không biết là ai.

Đại tướng quân trong lòng có chút nghi ngờ, theo lý chỉ nên có một mình Tôn Sách thôi chứ, chẳng lẽ trong vòng hai canh giờ ngắn ngủi vừa rồi lại có viện binh.

Ngay lúc tướng quân Đường Ti đang bế tắc, một binh sĩ tinh mắt hoảng sợ hét lớn.

Không hay rồi đại tướng quân, mỗ đã nhìn rõ, người còn lại là Trần Húc.

Lời này vừa nói ra, tất cả binh sĩ đều xì xào bàn tán.

Phải biết danh tiếng của Trần Húc vang xa, tồn tại như một vị chiến thần, những kẻ giao chiến với Trần Húc, chưa từng có ai thắng.

Binh sĩ lúc này không cần phải nói cũng biết lo lắng đến mức nào, đại tướng quân vung tay, hung hăng quát.

Dám nói năng hồ đồ trước mặt bản tướng quân.

Sao có thể là Trần Húc được.

Trần Húc rõ ràng đang ở trong Nhạn Nam Quan.

Tên nhóc ngươi có mắt không tròng, dám làm loạn quân tâm như

vậy, cẩn thận cái đầu của ngươi đấy.

Tuy miệng nói vậy, nhưng tướng quân Đường Ti trong lòng có chút nghi ngờ, cũng sợ hãi.

Nếu thật sự là Trần Húc ở đó, vậy thì mười lăm vạn đại quân thật sự quá ít.

Nhưng đại tướng quân trước nay là một kẻ tự phụ, nếu thật sự là Trần Húc, ông ta ngược lại muốn đi gặp gỡ một phen.

Không tin nổi, Trần Húc thật sự giống như lời đồn, chiến thắng không bại.

Tên binh sĩ sợ đến run lẩy bẩy, lập tức thề với trời.

Đại tướng quân, mỗ từ nhỏ mắt đã rất tinh, mỗ tuyệt đối không nhìn lầm, đó tuyệt đối là Trần Húc.

Tiểu nhân tuyệt đối không dám làm loạn quân tâm, nhưng mỗ thật sự nhìn rõ đó là Trần Húc, xin đại tướng quân minh giám.

Tên binh sĩ sợ đến suýt quỳ xuống, trông không giống đang nói dối.

Đại tướng quân hít một hơi thật sâu, sau đó hiện lên một nụ cười hiểm ác.

Nguyên lai thật sự là Trần Húc, nếu đã như vậy, hôm nay chúng ta có thể lập đại công rồi.

Tất cả binh sĩ nghe lệnh.

Hôm nay ngoài việc bắt sống Tôn Sách, tất cả mục tiêu đều nhắm vào Trần Húc.

Chỉ cần có thể bắt sống Trần Húc, trở về có thể làm tướng quân, không, hơn cả tướng quân.

Binh sĩ nhìn nhau, không ai dám nói gì, dù sao bắt sống Trần Húc là

một nhiệm vụ khó hoàn thành.

Thấy sĩ khí giảm sút, tướng quân Đường Ti tức giận không kìm được.

Đều là một đám phế vật.

Ai dám lùi bước, ta sẽ giết cả nhà hắn, diệt cửu tộc.

Tuy miệng nói vậy, nhưng tốc độ của tộc Đường Ti đã chậm lại, vì sự xuất hiện của Trần Húc quá đột ngột.

Bọn họ phải giảm tốc độ, tạm thời lên kế hoạch đối phó.

Trên tường thành, Trần Húc và Tôn Sách cũng phát hiện ra vấn đề này, rõ ràng nửa canh giờ là có thể đến, vì sao đối phương lại đột nhiên giảm tốc độ.

Chẳng lẽ sợ rồi.

Cũng không đúng, tộc Đường Ti cuồng vọng tự đại, trong mắt chúng không có hai chữ sợ hãi và lùi bước.

Hoàng thượng, tốc độ của bọn chúng chậm lại rồi, có phải đã thay đổi sách lược không.

Tôn Sách mơ hồ có chút lo lắng, vạn nhất đối phương đột nhiên chuyển hướng công kích Hoàng Tước Lĩnh, vậy thì thật sự trở tay không kịp.

Hoàng Tước Lĩnh tuy cách cổng thành Ký Châu một đoạn, nhưng nếu Hoàng Tước Lĩnh bị chiếm lĩnh, bất luận là bách tính hay binh sĩ trong thành Ký Châu, sĩ khí của mọi người đều sẽ giảm sút.

Cho nên Hoàng Tước Lĩnh so với Thập Lý Đình cũng là một cửa ải quan trọng hơn.

Trần Húc cũng nhíu mày, không thể nào hiểu được.

Tộc Đường Ti rốt cuộc đang làm gì.

Thôi thôi, cứ quan sát một lúc nữa rồi nói, nếu đối phương trì hoãn không ra tay, vậy chúng ta chỉ có thể chia thêm một đội binh sĩ đến Hoàng Tước Lĩnh.

Trần Húc không ngờ sự tồn tại của mình lúc này đã bị lộ, nhưng đối với hắn cũng không sao.

Nếu đã dám đến thì không cần phải lén lút, đây cũng là lần đầu tiên Trần Húc chính thức đối đầu với tộc Tiên Ti.

Trước khi đến Thập Lý Đình, Trần Húc từng hỏi về tình hình của tướng quân xuất chiến của tộc Đường Ti lần này.

Nghe nói vị tướng quân xuất chiến lần này là chiến thần của tộc Đường Ti.

Tên đó đã ra trận hơn trăm lần, nghe nói chưa từng thua.

Điều khiến người ta khó tin nhất là, nghe nói hắn từng dẫn một trăm người đánh lui ba vạn đại quân của địch.

Càng nghe người khác miêu tả như vậy, Trần Húc trong lòng càng tò mò, sớm đã muốn gặp gỡ tên này, xem hôm nay có đạt được mục đích này không.

Cho nên tốc độ của tộc Đường Ti chậm lại, nhưng dù sao khoảng cách chỉ còn có bấy nhiêu, khoảng một canh giờ sau, người của tộc Đường Ti đã đến chiến trường.

Lúc này đại tướng quân của tộc Tiên Ti mới nhìn kỹ Trần Húc, lần đầu tiên gặp mặt Trần Húc.

Trần Húc phóng tầm mắt nhìn, trời ạ, vị đại tướng quân này vừa nhìn đã biết không phải dạng vừa, mặt đầy thịt ngang, trên mặt toàn sẹo dao.

Người như vậy vừa nhìn là biết đã từ Quỷ Môn Quan trở về.

Tôn Sách.

Ngươi nhóc con tìm người giúp đỡ à.

Nhưng quân của ngươi đã không thành quân, tìm người giúp cũng vô ích.

Chưa bắt đầu đánh, đối phương đã gân cổ lên hét lớn.

Tôn Sách cũng không hề kém cạnh.

Mở to mắt chó của ngươi ra mà nhìn xem bên cạnh ta là ai.

Đại tướng quân hừ lạnh một tiếng, dùng một giọng điệu cực kỳ khinh miệt quát.

Chẳng phải là Trần Húc sao.

Nếu ta thật sự sợ, ta đã không đến rồi.

Giọng nói vừa dứt, chỉ thấy đại tướng quân vung tay.

Tất cả xông lên cho ta.

Ai bắt sống được Tôn Sách và Trần Húc, trọng thưởng.

Một tiếng ra lệnh, mười lăm vạn đại quân tuôn ra như thác, mọi người đồng loạt gầm lên.

Giết.

Trần Húc cũng không vội, theo bố trí trước đó, cung thủ trên thành lầu bắt đầu phòng vệ đợt đầu tiên.

Trần Húc dặn dò họ giả vờ phòng vệ, nhưng thực tế chỉ là một trò che mắt.

Cho nên tần suất bắn tên của binh sĩ không đặc biệt cao, sau nửa nén nhang, số người bị binh sĩ bắn trúng, ước tính chưa quá mười người.

Trước khi binh sĩ xông đến cổng thành, tướng quân tộc Đường Ti đã phát hiện ra vấn đề.

Chuyện này có gì đó mờ ám không.

Tại sao cung thủ trên thành lầu lại yếu kém như vậy, lâu như thế mới làm bị thương chưa đến hai mươi người của ta.

Ta cảm thấy hình như bọn chúng đang yểm trợ cho cái gì đó.

Nhanh lên, nhanh lên, cho binh sĩ của ta lập tức quay lại.

Một tiếng ra lệnh, binh sĩ ngừng tiến lên.

Trần Húc mỉm cười, xem ra tướng quân tộc Đường Ti thật không phải hư danh, dù sao cũng là một kẻ có đầu óc.

Nhưng chiến trường là như vậy, chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo, không ai có thể đoán trước.

Hoàng thượng, bọn chúng đột nhiên rút lui rồi.

Chẳng lẽ đã phát hiện ra cạm bẫy của chúng ta.

Trần Húc mỉm cười, bây giờ rút lui không có nghĩa là sẽ rút lui mãi.

Tin rằng không lâu sau, bọn chúng sẽ lại quay trở lại.

Cho nên người của tộc Đường Ti tạm thời rút lui, nhưng tướng quân tộc Đường Ti trong lòng lại không nuốt trôi cục tức này.

Tất cả mọi người chia thành nhiều tiểu đội.

Tổ đầu tiên hai trăm người, đi thử nước trước.

Một tiếng ra lệnh, binh sĩ tộc Đường Ti lập tức lập thành tiểu đội hai trăm người đầu tiên.

Kẻ ngốc cũng có thể nhìn ra chiến lược này, chẳng phải là cho hai trăm binh sĩ đi thử xem đối phương rốt cuộc có mờ ám gì không sao.

Chương 514

Nói cách khác, đám người này đi chịu chết.

Từ đó có thể thấy, lần này người của tộc Đường Ti đã hạ quyết tâm lớn đến mức nào.

Nếu không cũng không đến nỗi lấy mạng sống của hai trăm binh sĩ ra để thử nước.

Ngay lúc Trần Húc đang bế tắc, mơ hồ chỉ thấy một tiểu đội, với tốc độ cực nhanh xông tới.

Tôn Sách vừa nhìn, trong lòng lập tức cảm thấy đại sự không ổn.

Đối phương quả thực không chơi theo bài, chia thành nhiều tiểu đội như vậy, chẳng phải là muốn phân tán lực chiến đấu của phe ta sao.

Hoàng thượng, người của tộc Đường Ti dường như đã thay đổi sách lược.

Chúng ta nên làm gì.

Không thể tập trung hỏa lực công kích hai trăm người chứ.

Trần Húc khẽ nhíu mày, quả thực không ngờ đối phương sẽ tạm thời thay đổi chiến lược.

Không thể không nói, người của tộc Đường Ti khá thông minh, có thể nghĩ ra cách này, cũng là có đầu óc.

Nhưng Trần Húc không phải là kẻ dễ đối phó, hắn có thể nghĩ ra loại chiến lược này, thì cũng có bản lĩnh ứng phó với đủ loại tình huống đột xuất.

Tất cả mọi người lập tức lên thành lầu cho ta, chẳng phải chỉ là

một tiểu đội sao.

Cung thủ lập tức chuẩn bị, tiêu diệt toàn bộ bọn chúng.

Được.

Cung thủ chuẩn bị.

Lần này số cung thủ nhiều hơn gấp đôi so với lúc nãy, Trần Húc cũng hạ lệnh chết, chỉ cần đối phương là tiểu đội, mọi người không chút lưu tình mà vây diệt.

Trần Húc thầm tính toán trong lòng, đối phương nhiều nhất cũng chỉ khoảng hai trăm người.

Hiện tại binh sĩ trên thành lầu có khoảng ba trăm người.

Binh sĩ đều được Tôn Sách đích thân huấn luyện, cho nên ba trăm người đánh hai trăm người, quả thực là chuyện dễ như trở bàn tay.

Nói lùi một vạn bước, mỗi binh sĩ trên thành lầu chỉ cần giết một người, là hoàn toàn đủ rồi.

Tôn Sách lĩnh hội được kế hoạch của Trần Húc, cao giọng, nói từng chữ một với cung thủ trên thành lầu.

Tất cả mọi người nghe lệnh cho ta.

Những cung thủ này đều do ta đích thân huấn luyện, ta hy vọng mỗi mũi tên bắn ra đều có thể giết chết một kẻ địch.

Binh sĩ ai nấy đều khí thế hiên ngang, dù sao việc huấn luyện trước đó không phải là vô ích.

Nhìn tiểu đội đang liều mạng kia ngày càng gần, Tôn Sách nín thở chờ thời.

Hoàng thượng, đối phương đã gần chúng ta rồi, có thể bắn giết không.

Trần Húc ngẩng mắt nhìn, khoảng cách này tuy gần, nhưng cũng không phải là gần theo đúng nghĩa.

Nếu thật sự muốn giết chết 100% toàn bộ, có thể để chúng đến gần hơn nữa.

Khoảng cách càng gần, tỷ lệ thành công càng cao.

Đợi thêm chút nữa, lúc thích hợp ta sẽ ra lệnh.

Nhìn đối phương ngày càng gần, cuối cùng chỉ cách cổng thành khoảng 500 mét.

Binh sĩ đều không kìm được nữa, nhưng không có cách nào, trong tình huống này, phải đợi Trần Húc ra lệnh mới được.

Trần Húc đứng đó lặng lẽ quan sát, không thể không nói, trong lòng cũng khá phức tạp.

Tuy kẻ yếu thua kẻ mạnh, nhưng hai trăm binh sĩ cứ thế xông lên chịu chết, đó cũng là hai trăm sinh mạng.

Hai trăm sinh mạng, trong nháy mắt sẽ biến mất khỏi thế giới này, chỉ cần là người có chút lương tri, tâm tình đều sẽ có chút ngũ vị tạp trần.

Một lát sau, hai trăm binh sĩ chỉ cách cổng thành khoảng 400 mét.

Trần Húc hít một hơi thật sâu, sau đó hét trầm.

Tất cả binh sĩ nghe lệnh.

Nhắm vào trái tim của địch.

Giết cho ta.

Giọng nói vừa dứt, đại chiến bùng nổ.

Đội ngũ hai trăm người của Đường Ti yếu hơn so với tưởng tượng của Trần Húc.

Thậm chí ngay cả thuẫn bài cũng không có.

Nhanh chóng dưới sự bắn giết của cung thủ, những binh sĩ tộc Đường Ti này lần lượt ngã xuống.

Có mũi tên đâm vào tim, có mũi tên xuyên thẳng qua đầu.

Dưới đất một mảng máu tươi, nhìn thật khiến người ta kinh hãi.

Có một hai con cá lọt lưới, chỉ cách cổng thành 200 mét, nhưng cũng không thoát khỏi cung tên của binh sĩ dưới trướng Tôn Sách.

Trong nửa nén nhang, đội ngũ hai trăm binh sĩ này đã ngã xuống trước cổng thành.

Nhìn những thi thể nằm ngang dọc, máu chảy thành sông, Tôn Sách tuy có chút không nỡ, nhưng cũng khá tự hào.

Hoàng thượng, tuy trang bị của thần không đầy đủ, nhưng binh sĩ của thần chắc chắn là những binh sĩ ưu tú nhất.

Trần Húc cười gật đầu, lần mở đầu này cũng là đại thắng, tiếp theo xem đại tướng quân của tộc Đường Ti kia sắp xếp thế nào.

Mọi người đều vất vả rồi.

Trở về ta chắc chắn sẽ có thưởng, nhưng bây giờ không thể lơ là.

Trần Húc dừng lại rồi tiếp tục nói.

Vừa rồi chỉ là một khởi đầu nhỏ thôi, tiếp theo sẽ còn gian nan hơn.

Hy vọng mọi người tập trung tinh thần, tuyệt đối không được làm Tôn Sách đại nhân mất mặt.

Vâng.

Do đã thắng trận đầu, nên binh sĩ đều đấu chí hừng hực.

Bên kia, nhìn thấy hai trăm binh sĩ đều chết dưới tay cung thủ trên

thành lầu, tướng quân tộc Đường Ti thật sự tức giận đến cực điểm.

Nguyên bản tưởng rằng đối phương có mờ ám, lại không ngờ hai trăm người lại đều chết dưới tay những cung thủ bình thường trên thành lầu kia.

Điều này rõ ràng khiến hắn không thể chấp nhận.

Hộ pháp thở dài một hơi.

Đại tướng quân, có lẽ là mỗ đã lo xa rồi.

Bên Trần Húc hẳn là không có mờ ám gì khác, là chúng ta đã suy nghĩ nhiều.

Nghe thuộc hạ nói vậy, đại tướng quân trong lòng càng thêm tức giận.

Tuyệt đối có mờ ám, chỉ là hai trăm binh sĩ của ta quá ít, đã cho hắn cơ hội thừa lúc yếu thế mà vào.

Nếu ta phái thêm năm trăm người nữa đi, những kẻ trên thành lầu kia chắc chắn không đối phó được.

Hộ pháp nghe câu này quả thực giật mình, vừa mới vô cớ hy sinh hai trăm người.

Nếu bây giờ lại phái năm trăm người đi chịu chết, thì phải làm sao đây.

Binh sĩ cũng bắt đầu xì xào bàn tán, đối với binh sĩ mà nói, đó là sứ mệnh.

Nhưng nếu chỉ là cứ thế sống sờ sờ đi chịu chết, e rằng không một ai nguyện ý.

Hiện trường lập tức một mảng hỗn loạn, cùng lúc đó, đại tướng quân càng thêm phẫn nộ.

Lập tức im lặng cho ta.

Lập tức.

Ai còn ở đó xì xào, ta xử tại trận.

Có thể thấy được tướng quân tộc Đường Ti lúc này thật sự đã hoảng loạn.

Nếu không cũng không đến nỗi trút hết tức giận lên đầu binh sĩ.

Bầu không khí của hai đội ngũ hoàn toàn khác nhau, phe Trần Húc rõ ràng chiếm thế thượng phong.

Tộc Đường Ti lúc này rõ ràng đã có mâu thuẫn nội bộ, đại tướng quân dường như đã quá bốc đồng.

Chương 515

Hộ pháp quả thực lo đến sứt đầu mẻ trán, một khi lần này xảy ra sơ suất, đến lúc đó cái đầu của mình cũng khó giữ.

Đại tướng quân, đừng để binh sĩ đi chịu chết nữa.

Tuy quân số của chúng ta đông hơn một chút, nhưng cũng không chịu nổi sự tổn hao như vậy.

Hy vọng đại tướng quân suy nghĩ kỹ lại, chúng ta nghĩ cách khác.

Hộ pháp run rẩy nói ra những lời này, đại tướng quân dường như cũng dần dần bình tĩnh lại, quả thực bây giờ không nên như vậy.

Tất cả mọi người tại chỗ chờ lệnh.

Để ta lên kế hoạch cẩn thận, xem tiếp theo nên làm thế nào.

Lệnh này vừa ra, tất cả binh sĩ của Đường Ti liền tại chỗ nghỉ ngơi.

Cùng lúc đó, Trần Húc và Tôn Sách tự nhiên cũng phát hiện ra cảnh tượng trước mắt.

Tôn Sách thật sự dở khóc dở cười, so với sự lo lắng trước khi Trần Húc đến, bây giờ tâm trạng đã hoàn toàn thay đổi.

Hoàng thượng, địch phương dường như đã từ bỏ tiến công rồi.

Nhìn xem bọn chúng đều đã tại chỗ nghỉ ngơi, nhưng vẫn chưa rút lui.

Đại tướng quân của tộc Đường Ti rốt cuộc đang giở trò gì vậy.

Tôn Sách tuy miệng nói vậy, nhưng thực ra trong lòng hiện tại có suy nghĩ khác.

Sĩ khí của đối phương rõ ràng đã giảm sút đáng kể, hay là nhân cơ hội này đánh cho chúng một trận trở tay không kịp.

Dù sao cứ kéo dài như vậy, sớm muộn gì cũng phải đại chiến một trận, chi bằng biến bị động thành chủ động.

Hơn nữa bây giờ Trần Húc cũng đang ở đây, có Trần Húc dẫn dắt, trận chiến này chắc chắn sẽ thắng.

Nhưng Tôn Sách không nói ra suy nghĩ trong lòng, dù sao Trần Húc đang ở đây, nếu thật sự muốn chủ động tiến công, Trần Húc đã sớm ra lệnh rồi.

Cho nên Tôn Sách cũng chỉ thăm dò ý tứ mà thôi.

Nghe Tôn Sách nói vậy, Trần Húc mỉm cười.

Đối phương không phải nghỉ ngơi, mà đang chuẩn bị chiến lược mới.

Có lẽ vì ta đột nhiên đến, nên bọn chúng không thể không tạm thời thay đổi sách lược.

Hiện tại có lẽ sẽ không rút lui, dù sao mười mấy vạn đại quân đều đã xuất động, bây giờ nếu rút lui, e rằng vị đại tướng quân kia cũng không thể ăn nói với Đại vương.

Trần Húc trong lòng rõ ràng, mình là Hoàng đế, đối phương dù mạnh mẽ đến đâu, cũng chỉ là một tướng quân mà thôi.

Người của tộc Đường Ti có nằm mơ cũng không ngờ, lần này ngay cả Hoàng đế cũng xuất động.

Tôn Sách ra vẻ đăm chiêu.

Hoàng thượng, nếu là thần, chi bằng chúng ta trực tiếp chủ động xuất kích.

Đại tướng quân của tộc Đường Ti bây giờ rõ ràng đã không còn

khí phách như trước nữa.

Nhân lúc Đại vương của chúng chưa xuất hiện, chúng ta xử lý xong mười vạn đại quân này trước.

Sau đó lại dẫn mười mấy vạn đại quân của tộc Tiên Ti đi công đánh Tiên Ti, như vậy chẳng phải là thuận lý thành chương chiếm lấy Đường Ti rồi sao.

Tôn Sách khó khăn lắm mới nói ra lời trong lòng, cũng đã lấy hết dũng khí.

Trần Húc nghe xong những lời này thật sự dở khóc dở cười.

Muốn chiếm lĩnh Đường Ti, chỉ dựa vào việc này gần như là không thể.

Bất kỳ bộ tộc hay quốc gia nào, muốn chiếm lĩnh đều là một vấn đề vô cùng tốn thời gian.

Không phải dễ dàng như bây giờ, thực sự muốn hoàn thành, quả thực còn khó hơn lên trời.

Hơn nữa quân số của đối phương quả thực đông hơn phe ta, nếu bây giờ chủ động xuất kích, vạn nhất để địch phương lợi dụng sơ hở vào thành, chẳng phải là được không bù mất sao.

Cho nên Trần Húc dứt khoát không đồng ý đề nghị của Tôn Sách.

Trần Húc quay đầu lại, từ trên cao nhìn xuống Tôn Sách.

Tên này tự nhiên rất thông minh.

Nhưng đôi khi làm người quá lỗ mãng, quá bốc đồng, không chịu cẩn thận cân nhắc, quyền hành lợi hại.

Từ một phương diện nào đó mà nói, tên này cũng thích hợp dẫn binh đánh trận, nhưng những sách lược và quyết định nghiêm túc hơn một chút tuyệt đối không thể giao cho hắn làm.

Trần Húc hít một hơi thật sâu, với tư cách là Hoàng đế Đại Tống, phải kiểm soát tốt hướng đi của mọi việc, nếu không hỏng chuyện cũng chỉ là trong nháy mắt.

Tôn Sách, sau này ngươi phải trầm ổn hơn một chút.

Đừng cậy đối phương bây giờ hơi xuống dốc mà muốn một lần chiếm lấy.

Trên chiến trường chuyện gì cũng có thể xảy ra, cho nên đề nghị vừa rồi của ngươi ta sẽ không chấp nhận.

Còn mấy canh giờ nữa trời sẽ sáng, ta không tin bọn chúng vẫn sẽ ở đó lãng phí thời gian.

Trần Húc nói không sai chút nào, nếu đối phương tiếp tục kéo dài như vậy, đối với chúng chỉ có hại chứ không có lợi.

Lợi thế lớn nhất của tộc Đường Ti hiện tại là đông người, cộng thêm cung nỗ kiểu mới của Đại Tống ở Thập Lý Đình chưa được đưa tới.

Đó là lợi thế lớn nhất của tộc Đường Ti hiện tại, nhưng nếu cứ lãng phí thời gian, không lâu sau, cung nỗ kiểu mới ở Thập Lý Đình e rằng sẽ được đưa tới.

Lúc đó không chỉ có Hoàng đế Đại Tống Trần Húc dẫn đội, cộng thêm cung nỗ kiểu mới, tộc Đường Ti chắc chắn không còn là đối thủ của Trần Húc.

Cho nên Trần Húc khẳng định, trong vòng hai canh giờ, bọn chúng chắc chắn sẽ quay trở lại.

Bên kia, đại tướng quân của tộc Đường Ti lo đến sứt đầu mẻ trán.

Đương nhiên hắn cũng nhận được tin tức, cho nên thời gian bây giờ thật sự rất gấp.

Một trong những Hộ pháp cũng nhíu mày.

Đại tướng quân, chúng ta bây giờ có thể nói là tiến thoái lưỡng nan.

Phải phòng đối phương chủ động xuất kích, chúng đã chuẩn bị vẹn toàn, muốn công phá thành lầu, e rằng có chút khó khăn.

Thập Lý Đình chỉ có một cổng thành, chúng ta muốn mở một con đường khác, gần như là không thể.

Đại tướng quân của Đường Ti vốn đã rất phiền não trong lòng, nghe Hộ pháp nói vậy, càng thêm nóng nảy.

Hai tên phế vật, các ngươi tưởng những điều này bản tướng quân không biết sao.

Với tư cách là Hộ pháp, không những không thể hiến kế cho ta, còn ở đây gây hoang mang.

Đợi đánh xong trận trở về, ta nhất định sẽ tâu với Đại vương một bản về hai ngươi.

Lúc đó đừng trách ta vô tình.

Tuy Hộ pháp không nói sai, nhưng đại tướng quân trong tình huống bất đắc dĩ này, cũng chỉ có thể làm như vậy.

Hai vị Hộ pháp thật sự oan uổng, họ cũng chỉ phân tích tình hình hiện tại mà thôi.

Tả Hộ pháp trước nay tính tình nóng nảy, phẫn phẫn bất bình.

Đại tướng quân, tuy chúng ta lúc đầu có thua thiệt, nhưng cũng không đến nỗi lục đục nội bộ chứ.

Với tư cách là Hộ pháp của ngài, mỗ đang vắt óc suy nghĩ biện pháp.

Những điều vừa đề xuất cũng chỉ là những thứ chúng ta cần tránh trong trận đại chiến này mà thôi.

Nhưng ngài tuyệt đối đừng quên, chúng ta là cùng một đội, một khi trận chiến này thất bại, trở về Đại vương chắc chắn sẽ không tha cho chúng ta.

Đừng nói ngài muốn tâu mỗ một bản, lúc đó e rằng ngay cả ngài cũng không tự bảo vệ được mình.

Đại tướng quân trợn mắt giận dữ, xem ra thật sự là ai cũng dám giẫm lên đầu hắn.

Chết tiệt, ngươi có biết ngươi đang nói chuyện với ai không.

Một lát sau, mấy người của tộc Đường Ti mới dần dần im lặng, bây giờ lục đục nội bộ, chẳng phải là cho Trần Húc cơ hội sao.

Đại tướng quân của Đường Ti dịu giọng và tâm thái.

Tuy là phạm thượng, nhưng lời của ngươi cũng rất có lý.

Hãy nghĩ kỹ xem tiếp theo chúng ta nên làm gì.

Hoàng đế Đại Tống Trần Húc bên kia chắc chắn đã chuẩn bị vẹn toàn, bây giờ bản tướng quân chỉ có một cách, đó là liều mạng xông vào.

Đường Ti của chúng ta chỉ có một ưu thế, đó là đông người.

Nhưng nếu theo sách lược này, thương vong của chúng ta chắc chắn sẽ không đếm xuể.

Chỉ có thể dựa vào những binh sĩ đột phá còn lại để phá cổng thành.

Đại tướng quân nói vậy, Tả Hữu Hộ pháp đều đăm chiêu gật đầu, hiện tại cũng chỉ có cách này.

Nhưng đại tướng quân, bọn chúng đã chuẩn bị đầy đủ, e rằng cổng thành cũng đã được gia cố.

Trong tình huống này, chúng ta muốn phá cửa vào, e rằng sẽ trở nên khó khăn hơn.

Hay là để binh sĩ đột phá chia làm hai đường, một đường lợi dụng dây thừng và móc câu để trèo tường thành, một đường khác bắt đầu chủ công cổng thành.

Như vậy cơ hội thắng có lẽ sẽ cao hơn một chút, đại tướng quân ngài thấy thế nào.

Nghe Hộ pháp nói vậy, đại tướng quân trước nhíu mày, sau đó vỗ tay một cái, cười lớn nói.

Cứ làm vậy.

Lần này không thành công thì thành nhân.

Cho dù mười lăm vạn đại quân cuối cùng chỉ còn lại hai ngàn người, ta cũng phải chiếm lấy Thập Lý Đình.

Nếu không ta bây giờ chỉ có thể mang đầu về gặp Đại vương.

Bên kia, Trần Húc và Tôn Sách vẫn đứng lặng lẽ trên thành lầu, quan sát nhất cử nhất động của tộc Đường Ti.

Thời gian càng trôi qua, binh sĩ đều có chút mệt mỏi.

Trận chiến Thập Lý Đình thật sự đã hao phí không ít tinh lực của mọi người, từ lúc bắt đầu đến giờ đã mấy ngày mấy đêm.

Binh sĩ trong mấy ngày mấy đêm đó, ngay cả một chốc cũng không được nghỉ ngơi.

Tác chiến thời gian dài như vậy, e rằng người sắt cũng không chịu nổi.

Nhìn binh sĩ ngáp liên tục, Trần Húc trong lòng đã có quyết định, nếu sau khi trời sáng đối phương không phát động công kích, vậy thì cho mọi người thay phiên nghỉ ngơi.

Nếu không xuất chiến trong tình trạng mệt mỏi, chỉ càng thêm phiền não.

Chương 516

Thấy phương đông đã hửng sáng, Trần Húc đoán rằng đối phương hoặc là đang chờ viện binh, hoặc là muốn rút lui.

Tôn Sách, theo ta thấy, đối phương e rằng sẽ không xuất kích nữa, hay là ngươi xuống sắp xếp một chút đi.

Tôn Sách nhíu mày.

Hoàng thượng, ngài bảo thần đi sắp xếp.

Xin Hoàng thượng nói thẳng, thần quá ngu độn.

Xem ra Tôn Sách tên này cũng do lâu ngày không nghỉ ngơi nên phản ứng có chút chậm chạp.

Trần Húc bất đắc dĩ cười.

Trận chiến Thập Lý Đình đã ba ngày ba đêm, ngươi và binh sĩ ngay cả một giấc cũng không ngủ được.

Thấy đối phương đã kéo dài mấy canh giờ rồi, chúng ta không thể cứ ngốc nghếch ở đây canh giữ, cho nên ngươi đi sắp xếp binh sĩ chia làm ba tốp.

Ba tốp binh sĩ thay phiên nhau ngủ một lát, như vậy cũng có thể đảm bảo mọi người có tinh thần tốt.

Nghe những lời này, Tôn Sách chỉ cảm thấy có chút không thể tin được.

Đã đánh trận nhiều năm như vậy, chưa từng nghe nói trên chiến trường cũng có thể ngủ.

Không thể không nói, Trần Húc thật sự đã làm mới quan niệm của Tôn Sách về Hoàng đế.

Nhưng Tôn Sách cho rằng, đối phương tuy trì hoãn không xuất binh, nhưng bây giờ nếu để mọi người đi ngủ, rất dễ bị người khác đánh úp.

Hoàng thượng, thần biết ngài lo lắng cho tinh thần và sức khỏe của binh sĩ.

Nhưng đây là chiến trường, địch nhân chỉ cách chúng ta ba cây số.

Ý của thần là để mọi người kiên trì thêm một chút nữa, dù sao mọi người đều đã được huấn luyện.

Vạn nhất trong lúc ngủ say địch phương giết đến, lúc đó thật sự không kịp rồi.

Tôn Sách thao thao bất tuyệt nói một tràng dài, Trần Húc thật sự có chút phiền không chịu nổi, chuyện có nghiêm trọng đến vậy sao.

Rõ ràng là không, địch phương ở ngoài ba cây số, bây giờ xuất phát, phe Trần Húc cũng sẽ phát hiện ngay lập tức, lúc đó lại gọi những binh sĩ đang ngủ dậy không được sao.

Quy tắc là chết, người là sống, với tư cách là tướng quân Đại Tống, Trần Húc cảm thấy tư duy phải linh hoạt hơn một chút mới được.

Tôn Sách, khi ta ra lệnh thì ngươi phải linh hoạt, ta bảo ngươi làm thì cứ làm, nói nhiều lời vô ích làm gì.

Tôn Sách nhíu mày, xem ra thật sự không nên nói nhiều.

Hoàng thượng, là lỗi của thần, thần bây giờ sẽ theo ý ngài đi sắp xếp.

Không kịp nói nhiều, Tôn Sách lập tức truyền đạt lại lời của Trần Húc.

Binh sĩ tuy cũng một đầu mơ hồ, nhưng có phúc lợi như vậy tự

nhiên là vui mừng.

Nhanh chóng, binh sĩ chia làm ba tốp bắt đầu luân phiên nghỉ ngơi.

Dưới sự quy hoạch của Tôn Sách, mỗi đội nghỉ ngơi nửa canh giờ.

Nửa canh giờ đối với người bình thường mà nói, e rằng rất ngắn, nhưng đối với những binh sĩ ba ngày ba đêm không được nghỉ ngơi, quả thực là một chuyện mơ ước.

Thời gian cứ thế trôi qua từng phút từng giây, tộc Đường Ti bắt đầu quyết sách cuối cùng.

Họ đã quyết định, phải liều mạng phá cổng thành.

Tất cả binh sĩ dường như đều đang lập giấy sinh tử.

Cảnh tượng này không cần phải nói cũng biết khiến người ta nhiệt huyết sôi trào đến mức nào.

Đến lượt tốp binh sĩ thứ hai ở Thập Lý Đình nghỉ ngơi, Trần Húc từ xa nhìn thấy đội ngũ của tộc Đường Ti.

Để không đánh rắn động cỏ, Trần Húc cẩn thận quan sát, thầm nghĩ đối phương lại dùng chiêu vừa rồi, chỉ phái trăm mấy chục binh sĩ.

Nếu lại giống như vừa rồi, vậy thì không cần thiết để những binh sĩ đang nghỉ ngơi tác chiến.

Nhưng khi đội ngũ dần dần tiếp cận, Trần Húc cuối cùng cũng nhìn ra manh mối, trời ạ, một đám đầu người đen kịt.

Nếu không có gì bất ngờ, lần này đại quân của Đường Ti đã toàn thể xuất động.

Tôn Sách ở bên cạnh, tuy có chút buồn ngủ, nhưng Trần Húc lập tức gọi dậy.

Tôn Sách, lập tức cho binh sĩ chuẩn bị tất cả, theo kế hoạch ta đã định trước.

Tôn Sách giật mình, lập tức nhìn về phía trước, trời ạ, quả nhiên tập thể xuất động.

Tất cả binh sĩ lập tức chuẩn bị, đại quân của tộc Đường Ti đang tiến về phía chúng ta.

Binh sĩ lập tức tỉnh táo lại, ngay cả những binh sĩ đang ngủ cũng bật dậy.

Dù sao mọi người trong lòng đều rất rõ ràng, lần này, chỉ cần tiêu diệt gọn đối phương, là có thể trở về quân doanh nghỉ ngơi thật tốt.

Nhìn mọi người đã chuẩn bị đầy đủ, bất luận là gỗ hay đá tảng, đều đã chuẩn bị xong, Trần Húc trong lòng cũng yên tâm.

Hoàng thượng, đại tướng quân của tộc Đường Ti, nghe nói rất được Đại vương trọng dụng, ngài xem lát nữa chúng ta có cần bắt sống không.

Tôn Sách rất muốn bắt sống đại tướng quân của Đường Ti, nhưng Trần Húc trong lòng biết rõ, đó chỉ là chuyện viển vông mà thôi.

Trần Húc hít một hơi thật sâu, bình tĩnh nhìn về phía trước, đội ngũ đối phương ngày càng gần.

Nếu có thể bắt sống đại tướng quân của tộc Đường Ti, tự nhiên là tốt nhất, nhưng theo ta thấy gần như không thể.

Trước đó, Trần Húc từng tìm hiểu kỹ về vị đại tướng quân này, nghe nói vị đại tướng quân này là một người rất có cốt khí.

Tên này từ trước đến nay chưa từng thua trận, nhưng theo tác phong ngày thường mà xem, một khi bị bắt sống, chắc chắn sẽ dùng mọi cách để kết thúc cuộc đời mình.

Một người kiêu ngạo như vậy, sẽ không đồng ý trở thành tù binh.

Cho nên muốn bắt sống, gần như là một chuyện khó, trừ phi có thể ngăn cản tên này cắn lưỡi tự vẫn, hoặc làm ra những chuyện bất ngờ khác.

Nếu có thể bắt sống tự nhiên là tốt nhất, nhưng nếu không bắt sống được, cũng tuyệt đối không được vì muốn bắt sống mà từ bỏ bất kỳ cách nào khác.

Lời của Trần Húc tuy có chút hàm ý, nhưng Tôn Sách cũng hiểu được ý mà Trần Húc muốn biểu đạt.

Hoàng thượng ngài yên tâm đi, mọi việc thần trong lòng đều đã tính toán, vậy chúng ta bây giờ hãy chờ xem.

Lúc này, đại quân của tộc Đường Ti chỉ cách cổng thành một cây số.

Tất cả binh sĩ tập trung tinh thần, thời khắc quan trọng nhất đã đến.

Nhớ kỹ, cung thủ nhất định phải yểm trợ tốt, không thể để địch phương nhìn ra manh mối.

Tất cả mọi người đều muốn dốc hết toàn bộ tinh lực.

Nửa nén nhang sau, địch quân hùng hổ kéo đến.

Cung thủ chuẩn bị, từng mũi tên sắc bén cứ thế bắn ra.

Nhưng cung thủ, biểu hiện rất tốt, tốc độ cung tên tuy chậm hơn một chút, nhưng tỷ lệ chí tử cao.

Đối phương cũng không nhìn ra bất kỳ manh mối nào.

Đại tướng quân của tộc Đường Ti nhiệt huyết sôi trào, sát khí đằng đằng.

Tất cả mọi người chia làm hai đường, một đường xông lên thành lầu, một đường xông vào cổng thành.

Trong chốc lát, mười lăm vạn đại quân chia thành hai đường.

Trần Húc lập tức lĩnh hội được ý đồ của hắn, xem ra là muốn cường công thành lầu.

Tôn Sách, lập tức cho người giữ vững thành lầu, ngăn chúng trèo vào.

Chỉ cần đối phương vừa lên, liền lập tức lợi dụng đá và gỗ đánh rơi chúng.

Những kẻ trèo tường thành không cần dùng dầu hỏa, số lượng dầu hỏa của chúng ta có hạn, dầu hỏa chỉ để lại cho những kẻ công kích cổng thành.

Trần Húc vừa ra lệnh, Tôn Sách lập tức bắt đầu chấp hành.

Trong đó một đường đại quân của Đường Ti giống như kiến dày đặc, bắc dây thừng, từng người một trèo lên.

Trừ một số người bị cung tên bắn trúng rơi xuống, những người khác vẫn không hề sợ hãi, cứ thế tiếp tục trèo lên.

Dưới sự dẫn dắt của Tôn Sách, tất cả binh sĩ ném hết những tảng đá và gỗ khổng lồ xuống.

Những kẻ dị tộc Đường Ti đang cố gắng trèo tường thành, không lâu sau đã có không ít người ngã xuống.

Tóm lại, hiện trường vô cùng thảm liệt, dùng từ máu chảy thành sông để hình dung, dường như cũng có chút không thỏa đáng.

Bên kia, một đường đại quân khác chủ công Trần Lâu.

Trần Húc đứng trên cao.

Đã chuẩn bị xong chưa, chỉ cần chúng tiếp cận là lập tức thiêu không chừa một mảnh giáp.

Ngoài cổng thành, có khoảng hơn ba ngàn binh sĩ, vác cây gỗ lớn cố gắng phá cổng thành.

Vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, Trần Húc lập tức ra lệnh.

Chỉ thấy dầu hỏa từ trên trời rơi xuống, binh sĩ của tộc Đường Ti lập tức ngẩn người, hoàn toàn không hiểu ý đồ của địch.

Ngay cả đại tướng quân cả người cũng ngẩn ra, hiện trường tràn ngập một mùi dầu hỏa.

Trần Húc, tên cẩu tặc này định làm gì.

Hắt dầu hỏa là có ý gì.

Chương 517

Chẳng lẽ hắn nghĩ rằng chút dầu đó có thể thiêu chết mười lăm vạn đại quân của ta.

Tất cả mọi người lập tức xông lên cho ta, đừng quản cái quái gì nữa, mọi người đừng sợ.

Nguyên bản binh sĩ có chút do dự, nhưng nghe đại tướng quân ra lệnh, tất cả lại tiếp tục tiến lên.

Trần Húc tay cầm đuốc, ngọn lửa hừng hực khiến người ta suy ngẫm.

Nếu đối phương bây giờ rút lui, Trần Húc cũng không hy vọng gây ra nhiều thương vong như vậy, dù sao mục tiêu của Trần Húc là chiếm lĩnh Đường Ti.

Những kẻ này không chừng sau này đều là binh sĩ dưới trướng của Trần Húc, cho nên cái chết của chúng đối với Trần Húc không có bất kỳ lợi ích nào.

Nhưng một lát sau, Trần Húc phát hiện người tụ tập ngày càng đông, binh sĩ dưới trướng Tôn Sách không ngừng hắt dầu hỏa.

Trần Húc khẽ thở dài, xem ra lần này thật sự lại phải đại khai sát giới rồi.

Vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, Trần Húc không nói gì, dứt khoát ném ngọn đuốc trong tay xuống.

Chỉ nghe một tiếng Ầm, trước cổng thành bốc lên một đám mây hình nấm.

Do trời chưa sáng hẳn, nhưng vụ nổ vừa rồi đã chiếu sáng cả một nửa bầu trời đêm.

Mọi người đồng loạt thảm thiết la hét và chạy trốn khắp nơi.

Trong nháy mắt, ngay cả Trần Húc cũng không khỏi có chút rùng mình.

Khắp nơi vang lên những tiếng la hét thảm thiết vô nhân đạo, những đốm lửa bùng lên, người người tứ tán bỏ chạy, cảnh tượng chẳng khác nào luyện ngục trần gian.

Tôn Sách cũng kinh ngạc đến ngây người, không ngờ uy lực của dầu hỏa lại lớn đến thế.

Có lẽ tiếng nổ lớn vừa rồi đã dọa cho người tộc Đường Ti hoảng loạn, đại tướng quân tộc Đường Ti lập tức ra lệnh: Tất cả lập tức rút lui.

Chưa đầy nửa nén hương, tại hiện trường không còn một người sống nào, đại quân đã rút về khu vực an toàn cách đó ba cây số.

Tôn Sách lúc này mới hoàn hồn, lẳng lặng đi đến bên cạnh Trần Húc.

Hai người đứng trên lầu thành, phóng tầm mắt nhìn ra xa, khắp nơi đều là khói lửa, mùi khét từ những thi thể cháy lan tỏa nồng nặc.

Đặc biệt là ở cổng thành và các góc lầu thành, thi thể chất thành từng ngọn núi nhỏ.

Máu trên đất bị cát hút cạn, từ màu đỏ tươi biến thành màu đen kịt.

Tôn Sách đã cầm quân đánh trận nhiều năm, nhưng đây là lần đầu tiên chứng kiến cảnh tượng thảm khốc đến vậy, không khỏi có chút run rẩy.

Hoàng thượng, cảnh tượng trước mắt ngài cũng đã thấy rồi, hôm nay người chết thì chết, người bị thương thì bị thương, ước tính số

thi thể đã lên đến ba vạn người.

Mặc dù Trần Húc không muốn nhìn cảnh tượng khủng khiếp trước mắt, nhưng không còn cách nào khác, đã cho đối phương cơ hội mà họ vẫn không biết đường quay đầu.

Chiến tranh vĩnh viễn là tàn khốc như vậy.

Hoàng thượng, thần cho rằng bọn chúng có khả năng sẽ tiếp tục tấn công, chúng ta có cần dọn dẹp chiến trường không.

Thấy Tôn Sách thực sự sợ hãi, nếu không cũng sẽ không nói ra những lời hồ đồ như vậy.

Ngươi đùa gì vậy, chúng ta làm thế này không phải là để thi thể của chúng xây thành một pháo đài sao.

Bây giờ mà dọn dẹp chiến trường, chẳng phải công sức của chúng ta đều đổ sông đổ biển hết à.

Trần Húc miệng thì nói vậy, nhưng nhìn những thi thể chất thành núi nhỏ, cũng cảm thấy có chút chấn động.

Tìm cách gửi lời đến đối phương.

Ngã rất tán thưởng vị đại tướng quân của chúng, nếu hắn có thể đầu hàng, hôm nay sẽ không cần đánh nữa.

Nếu hắn có thể quy thuận Đại Tống, ngã tuyệt đối sẽ trọng dụng.

Đây quả thực là suy nghĩ thật lòng của Trần Húc, từ khi trở thành Hoàng đế Đại Tống, Trần Húc vẫn luôn chiêu mộ hiền tài.

Muốn thống nhất cả thế giới này, thì phải có cánh tay trái tay phải đắc lực.

Mặc dù hiện tại đã có Tôn Sách và một số lương tướng đại tướng khác bên cạnh, nhưng nhân tài thì không bao giờ là đủ.

Trong mắt Trần Húc, vị đại tướng quân của đối phương thực sự là một anh hùng hảo hán, chỉ là sinh nhầm chỗ, nếu không phải người tộc Đường Ti mà là người Đại Tống, Trần Húc chắc chắn sẽ trọng dụng.

Nhưng Tôn Sách sau khi nghe những lời này lại tỏ ra vô cùng khó hiểu.

Hoàng thượng, tuy thần không nên suy đoán tâm tư của ngài, nhưng thần cho rằng vị đại tướng quân đó dù nhiệt huyết, dù lợi hại đến đâu, cũng là người tộc Đường Ti.

Đại Tống chúng ta không thiếu tướng quân ưu tú, ngài muốn chiêu mộ hiền tài, hoàn toàn có thể dùng cách khác, không nên cho người tộc Đường Ti cơ hội.

Ai cũng biết, người tộc Đường Ti có vô số vết nhơ.

Không giữ chữ tín, lại vô cùng tàn bạo, đối với người già, trẻ em, thậm chí cả những bá tánh vô tội cũng có thể ra tay hạ sát.

Người như vậy hoàn toàn không có nhân phẩm, một người không có nhân phẩm thì làm sao có thể trọng dụng được.

Theo Tôn Sách thấy, nếu Trần Húc thực sự thu nhận tướng quân đối phương vào Đại Tống, thì đối phương có khả năng sẽ phản bội Đại Tống vào một thời điểm nào đó.

Lỡ như lúc đó đại tướng quân và người Tiên Ti trong ngoài phối hợp, chẳng phải sẽ tổn thất nặng nề sao.

Nghe Tôn Sách lo lắng, Trần Húc cũng có chút do dự.

Thôi bỏ đi, vốn dĩ muốn kết thúc trận chiến này, xem ra bây giờ không đánh không được.

Được rồi, vậy không cần gửi lời nữa, chúng ta cứ tiếp tục chờ đi,

trước hết cứ để binh sĩ theo sách lược vừa rồi, ai cần nghỉ ngơi thì nghỉ ngơi.

Tôn Sách lập tức truyền lệnh xuống.

Lúc này, trời đã dần sáng, tộc Đường Ti rơi vào một sự im lặng chết chóc.

Đại tướng quân, vừa rồi chúng ta có thể nói là thương vong vô số, nếu để Đại vương biết được, chúng ta chắc chắn không xong đâu.

Cảnh tượng tàn nhẫn và kinh hoàng vừa rồi, hai vị hộ pháp bây giờ vẫn chưa hoàn hồn.

Nói đi cũng phải nói lại, hai vị hộ pháp cũng không phải lần đầu tham gia những cuộc chiến như thế này, nhưng thua thảm hại và khủng khiếp như vậy thì đây là lần đầu tiên.

Đại tướng quân cũng có chút chưa tỉnh táo lại.

Đúng là có mờ ám, lại dám dùng dầu hỏa thiêu chết nhiều binh sĩ của ta như vậy.

Chẳng lẽ chúng còn tàn bạo hơn cả người tộc Đường Ti chúng ta sao.

Hoàng đế Đại Tống Trần Húc đó không phải luôn lấy hòa nhã và hòa bình làm mục đích sao.

Xem ra tất cả chỉ là một âm mưu mà thôi.

Sự đã đến nước này, nói nhiều cũng vô ích, bây giờ chỉ có hai lựa chọn, một là rút lui, hai là điều chỉnh binh sĩ tiếp tục tấn công.

Đại tướng quân, sự đã đến nước này nói nhiều cũng vô ích, chúng ta bây giờ không còn đường lui, ngài mau chóng vạch ra sách lược chi tiết, để chúng ta tấn công lần nữa đi.

Mấy người trong lòng đều hiểu rõ, bây giờ không còn đường lui

nữa, Đường Ti Đại vương nổi tiếng bạo ngược.

Trong những ngày mâu thuẫn vừa qua, Đường Ti Đại vương đã hận Đại Tống đến tận xương tủy.

Nếu bây giờ đánh thua trở về, Đường Ti Đại vương chắc chắn sẽ tru di cửu tộc.

Nói cách khác, bây giờ quay đầu cũng là một con đường chết.

Nhưng sách lược của Trần Húc thực sự quá tinh vi, không có cách nào công phá được thiên la địa võng mà Trần Húc đã giăng ra.

Bây giờ dù tiến hay lùi, chờ đợi họ chỉ có cái chết.

Binh sĩ tuy không biết tướng quân và hộ pháp đang bàn bạc điều gì, nhưng họ cũng đã ý thức được sự khó khăn của lần này.

Đại tướng quân như có điều suy nghĩ, rồi lại nghĩ đến cảnh những binh sĩ vừa rồi lần lượt ngã xuống.

Hắn phẫn nộ nắm chặt quả đấm.

Đằng nào cũng chết, vậy thì chúng ta phải chết trên chiến trường, đó là sứ mệnh của binh sĩ chúng ta.

Ta bây giờ có một cách, vừa rồi binh sĩ của ta không may tử trận đã chất thành những ngọn núi thi thể.

Những thi thể đó chồng chất lên nhau, đã cao gần bằng một nửa tường thành rồi.

Thay vì chết vô ích như vậy, không bằng chúng ta tiếp tục chất đống thi thể đó thành ngọn núi cao hơn nữa.

Lời này vừa nói ra, hai vị hộ pháp đều kinh ngạc đến ngây người, đại tướng quân quả nhiên tàn bạo.

Ngay cả cách này cũng có thể nghĩ ra, xem ra thực sự đã cùng

đường rồi.

Đại tướng quân, cách của ngài tuy có chút tàn bạo, nhưng nếu thi thể chất thành ngọn núi cao bằng tường thành, chúng ta trèo lên có lẽ sẽ dễ dàng hơn.

Tại sao ngài không tìm cách đột phá cổng thành.

Theo tôi được biết, nếu muốn tạo ra một ngọn núi thi thể cao bằng tường thành, chúng ta ít nhất phải chết thêm hai ba vạn người nữa.

Nhưng nếu tìm cách đột phá cổng thành, chúng ta sẽ không phải chịu tổn thất lớn như vậy.

Hai vị hộ pháp dường như có chút rối loạn, nên vấn đề quan trọng nhất lại không hề chú ý.

Nhưng trong trận chiến vừa rồi, đại tướng quân lại quan sát rất kỹ.

Hắn phát hiện khi đội quân đầu tiên xông vào cổng thành, cổng thành lại không hề nhúc nhích, đủ để chứng minh Trần Húc đã gia cố bên trong cổng thành.

Hơn nữa trong trận chiến vừa rồi, binh sĩ đều bị thiêu chết ở cổng thành.

Bây giờ muốn tấn công cổng thành, phải vòng qua thi thể của binh sĩ, nhưng không có nhiều thời gian để di chuyển những thi thể đó.

Nếu muốn dọn dẹp những thi thể đó, chẳng phải là cho Trần Húc cơ hội tóm gọn cả ổ sao.

Phía bên kia, Trần Húc cũng đang suy nghĩ về vấn đề này, vốn dĩ hắn đặt trọng tâm vào trong cổng thành, nhưng bây giờ trong cổng thành lại vô cùng an toàn.

Trần Húc chú ý đến một điều, dưới tường thành của lầu thành,

dường như có chút nguy hiểm.

Bởi vì những binh sĩ vừa rồi liên tục dùng dây thừng trèo lên, bây giờ dây thừng vẫn còn đó, mà thi thể lại chất đống như núi.

Nếu đạp lên thi thể để trèo lên, tự nhiên sẽ dễ hơn nhiều so với dùng dây thừng.

Nếu thi thể nhiều hơn một chút, họ có thể đi như trên đất bằng.

Chương 518

Tôn Sách nhìn Trần Húc, phát hiện Trần Húc đang nhìn chằm chằm vào những thi thể đó, tuy không biết Trần Húc đang nghĩ gì, nhưng vẫn cảm thấy có chuyện không hay.

Hoàng thượng, nếu là thần, nếu tiếp tục tấn công, chắc chắn sẽ không đi vào cổng thành nữa, tổn thất ở đó thực sự quá lớn.

Nếu là thần, thần chắc chắn sẽ chọn một cửa đột phá khác, ngoài cổng thành ra, trèo qua tường thành cũng là một lựa chọn.

Ngoài khu vực trước mặt, tường thành ở phía nam tương đối thấp hơn một chút, ngài nói xem liệu đám người tộc Đường Ti có tấn công từ phía nam không.

Trần Húc gật đầu, tường thành phía nam, hắn cũng vừa mới đi xem, tường thành ở đó chỉ cao khoảng hai mét.

So với tường thành ba mét trước mặt, quả thực thấp hơn.

Tường thành hai mét mà muốn trèo qua, quả thực là chuyện dễ như trở bàn tay.

Để đề phòng bất trắc, Trần Húc lập tức bắt đầu bố trí.

Trần Húc ngồi trên ghế, ngón tay phải nhẹ nhàng gõ lên tay vịn, tay trái chống cằm, không chút biểu cảm nghe Tôn Sách báo cáo chiến sự.

Khởi bẩm bệ hạ, do bố trí thỏa đáng, quân ta đã thuận lợi công phá doanh trại địch.

Tình hình thương vong thế nào.

Trần Húc hỏi, nghe vậy Tôn Sách khẽ mỉm cười.

Giọng nói mang theo một tia kiêu hãnh, cung kính nói với Trần Húc: Bẩm bệ hạ, do công tác chuẩn bị trước đó đã đầy đủ, nên lần này chúng ta không có thương vong quá lớn.

Trần Húc gật đầu, phất tay ra hiệu cho hắn lui xuống.

Tôn Sách đi rồi, Trần Húc nhìn bản đồ phân bố trước mắt, như có điều suy nghĩ.

Đúng lúc này, một binh sĩ bưng trà đi vào.

Bệ hạ. mời dùng trà.

Trần Húc ngẩng đầu nhìn thoáng qua, khẽ nhíu mày.

Theo lẽ thường, lúc này binh sĩ không thể nào vào làm phiền mới đúng.

Bởi vì quy củ, ai cũng biết. quân lệnh như sơn, làm sao có người dám vi phạm quân lệnh.

Cho nên. binh sĩ này không phải là người của phe ta. a, Đường Ti, lá gan cũng lớn thật.

Trần Húc vẫn luôn tính toán trong lòng, nên không vội vạch trần thân phận của binh sĩ này.

Bệ hạ, mời dùng trà.

Binh sĩ đặt khay trà lên bàn trà.

Trần Húc trong lòng cười lạnh một tiếng, nhưng bề ngoài không có biểu cảm đặc biệt gì, hỏi: Ngươi tên gì.

Ở doanh trại nào.

Binh sĩ sững người, không ngờ Hoàng đế Đại Tống lại hỏi một binh sĩ những vấn đề này.

Nhưng may mà đã chuẩn bị từ trước.

Hồi bệ hạ, thần là binh sĩ dưới trướng Tôn tướng quân.

Trần Húc gật đầu, sau đó lại cố ý hỏi: Binh sĩ dưới trướng Tôn tướng quân.

Nếu trẫm nhớ không lầm, Tôn tướng quân không quản lý việc nội vụ.

Lời này vừa nói ra, đồng tử của binh sĩ co rút mạnh, thấy đã bị nghi ngờ, bèn vội vàng muốn rút lui.

Nhưng Trần Húc sao có thể để y trốn thoát.

Đáp án là không thể.

Vì vậy khi binh sĩ đó định nhảy cửa sổ bỏ chạy, Trần Húc trực tiếp rút kiếm kề lên cổ y.

Trần Húc cười lạnh lùng, trầm giọng hỏi: Ngươi rốt cuộc là ai, đến đây có mục đích gì.

Mộ Dung Cửu trong lòng thầm lẩm bẩm, người người đều nói Hoàng đế Đại Tống là một kẻ ngu ngốc dễ lừa.

Không ngờ y có thể thông qua một chi tiết nhỏ không đáng kể mà nhìn thấu thân phận của mình.

Trong lòng tuy sóng to gió lớn, nhưng bề ngoài vẫn giữ vẻ vô hại.

Nàng từ từ xoay người, ngón tay thon dài đặt lên lưỡi kiếm sắc bén, cẩn thận đẩy nó ra, để tránh bị thương.

Miệng cầu xin tha thứ: Bệ hạ làm gì vậy.

Cứ như vậy đối với binh sĩ dưới trướng, sẽ làm quân tâm lạnh lẽo đấy.

Ồ.

Vậy sao.

Trần Húc lại lần nữa đặt bảo kiếm lên cổ Mộ Dung Cửu, khóe môi cong lên một nụ cười đầy hứng thú.

Y nghiêng người lại gần Mộ Dung Cửu, thấp giọng nói: Nhưng trẫm nhớ.

Mộ Dung Cửu cảnh giác nhìn Trần Húc, mặt đầy vẻ đề phòng hỏi: Nhớ gì.

Chết tiệt, người đàn ông này có thể cách xa một chút được không.

Bây giờ mình đang là thân nam nhi, người đàn ông này lại đến gần như vậy, chẳng lẽ. những suy nghĩ tiếp theo của nàng đều tan thành mây khói trong lời nói của Trần Húc.

Chỉ nghe y không nhanh không chậm nói: Trẫm nhớ, trong quân đội của trẫm chưa bao giờ tuyển nữ binh.

Lời này vừa nói ra, đối với Mộ Dung Cửu, không khác gì trời sập đất nứt.

Nàng ngơ ngác nhìn Trần Húc, hoàn toàn không hiểu y làm sao biết mình là nữ nhi.

Bệ hạ đang đùa, tiểu nhân. tiểu nhân sao có thể là nữ nhi.

Mộ Dung Cửu đang cố gắng giãy giụa lần cuối, hy vọng có thể lừa được người đàn ông mang khí tức xâm lược này.

Ngươi thật sự coi trẫm là kẻ mù, ngay cả nam nữ cũng không phân biệt được sao.

Thanh kiếm lóe lên ánh sáng lạnh, Mộ Dung Cửu chỉ cảm thấy trước mắt hoa lên.

Mũ của nàng rơi xuống đất, mái tóc đen như thác đổ bung ra.

Gương mặt xinh đẹp đã mất đi huyết sắc, trắng bệch đến đáng sợ.

Giờ, còn muốn biện giải với trẫm không.

Trần Húc nhìn gương mặt xinh đẹp không thua kém Điêu Thuyền, trong giọng nói không tìm thấy một chút dấu vết cảm xúc nào.

Đôi mắt long lanh đảo qua, ánh nhìn sáng ngời, ngón tay trắng nõn vuốt ve mái tóc đen nhánh trong tay.

Mộ Dung Cửu để lộ ra một tia kiêu ngạo bất tuân.

Nàng nắm lấy thanh kiếm kề trên cổ, dí sát vào.

Mắt nhắm lại, lòng quyết tâm, mang theo thái độ chết cũng không sợ.

Dân nữ có thể biện giải gì với bệ hạ chứ.

Dân nữ sở dĩ ở đây, chẳng qua là muốn gặp lại bệ hạ một lần mà thôi.

Mắt Trần Húc rõ ràng mang theo vẻ trêu đùa, y lặng lẽ dịch bảo kiếm ra xa khỏi chiếc cổ mảnh mai, sợ lỡ tay để lại một vết máu.

Mộ Dung Cửu rõ ràng phát hiện ra hành động này của Trần Húc, hoàn toàn không biết đối thủ của mình mạnh mẽ và đáng sợ đến mức nào.

Nha đầu này tưởng rằng đã lừa được Trần Húc, lúc này khóe mắt đuôi mày đều mang ý cười.

Trần Húc lại cong khóe môi, cười như không cười nói: Chẳng lẽ là cô nương mà ta tình cờ gặp bên hồ Đại Minh sao.

Đúng, ta chính là cô nương tình cờ gặp ngài bên hồ Đại Minh.

Mộ Dung Cửu vội vàng tiếp lời, hoàn toàn không biết Trần Húc chỉ đang trêu đùa.

Khi nàng đang chuẩn bị mở miệng nói gì đó, Mộ Dung Cửu tiếp

tục: Bệ hạ, ta là tiểu Cửu bên hồ Đại Minh đây. chẳng lẽ ngài thật sự không nhớ ta sao.

Trần Húc có chút cạn lời. người phụ nữ này cho một cây sào là có thể leo lên trời sao.

Tên là tiểu Cửu bên hồ Đại Minh.

Sao không phải là Cửu ma ma bên hồ Đại Minh luôn đi.

Chỉ thấy Mộ Dung Cửu làm ra vẻ như một người bị phụ bạc, khóe mắt cố gắng nặn ra hai giọt nước mắt, Bệ hạ. ta. tìm ngài khổ quá, một đường từ hồ Đại Minh truy tìm đến đây.

Nghe đến đây, Trần Húc cảm thấy thực sự không thể tiếp tục đùa giỡn với nàng nữa.

Chương 519

Bởi vì.

Phụt một tiếng, y không nhịn được mà phá lên cười ha hả.

Mộ Dung Cửu nhíu mày nhìn y,. ngươi cười gì.

Chẳng lẽ vừa rồi y vẫn luôn đùa giỡn với mình.

Đi chết đi.

Mộ Dung Cửu hận hận nhìn Trần Húc đang cười lớn, nếu không phải đang bị khống chế, thật muốn cho y một bạt tai.

Trần Húc cười một lúc lâu mới ngừng lại, hỏi: Tuy ta không biết ai phái ngươi đến, nhưng người phái ngươi đến chắc chắn không thông minh lắm.

Cái gì.

Người phái ta đến chắc chắn không thông minh lắm.

Ngươi có biết không, phụ hãn của ta là người thông minh nhất, vĩ đại nhất trên thế giới này, ta tuyệt đối không cho phép ngươi sỉ nhục người như vậy.

Mộ Dung Cửu gần như hận chết người đàn ông dám sỉ nhục người nàng kính trọng nhất, hoàn toàn quên mất lúc này mình đang là tù nhân của Trần Húc.

Trần Húc nghe những lời này, sắc mặt trầm xuống.

Phụ hãn.

Trong lòng y đã có đáp án đại khái.

Mộ Dung Cửu lập tức ngậm miệng, biết mình đã lỡ lời.

Bèn đảo mắt một vòng, giải thích: Không phải, ngài nghe nhầm rồi.

Ý của ta là người phái ta đến tên là Phúc Hàn. người đàn ông thông minh vĩ đại nhất trên thế giới này.

Hy vọng có thể lừa được hắn.

Trần Húc khóe môi khẽ cong, coi ta là kẻ ngốc sao.

Phụ hãn, Phúc Hàn.

Thật sự coi ta bị điếc à.

Nhưng Trần Húc không có ý định vạch trần nàng, nói: Ồ. vậy hắn phái ngươi đến làm gì.

Mộ Dung Cửu quay đầu đi, nói: Muốn giết thì cứ giết đi.

Ồ.

Trần Húc có chút không nhịn được mà khẽ cười.

Người phụ nữ này thật thú vị.

Thế là, Trần Húc thu lại thanh kiếm trên cổ nàng.

Đi đi.

Mộ Dung Cửu sững người, có chút không dám tin hỏi:. ngươi nói gì.

Ta không nghe nhầm chứ, tên cẩu hoàng đế này lại thả ta đi.

Tốt bụng đến vậy sao.

Không thể nào, nếu thật sự tốt bụng như vậy thì sao lại phái binh tấn công Đường Ti của ta.

Chẳng lẽ là dục cầm cố túng.

Bây giờ cố ý thả ta đi, sau đó đâm một nhát sau lưng ta.

Cho ta hy vọng rồi cuối cùng lại cho ta tuyệt vọng.

Tâm cơ thật sâu.

Kỳ thực Mộ Dung Cửu đã nghĩ nhiều rồi, Trần Húc không rảnh rỗi đến mức chơi trò nhỏ này với nàng.

Nếu thật sự muốn giết nàng, trực tiếp một kiếm cắt cổ là xong, cần gì phải đùa giỡn như vậy.

Ăn no rửng mỡ à.

Trần Húc ngồi xuống ghế, vẻ mặt đầy hứng thú nhìn nàng: Sao.

Ta bây giờ thả ngươi đi, ngươi không đi.

Ta đếm ba tiếng, nếu ngươi không biến mất khỏi mắt ta, đừng trách thanh kiếm này đâm xuyên ngực ngươi.

Không dọa chết được nha đầu này sao, ha ha, công chúa tộc Đường Ti Mộ Dung Cửu. thật thú vị, quá thú vị.

Vừa nghe lời này, Mộ Dung Cửu không nói thêm gì nữa, vèo một tiếng bỏ chạy.

Vừa chạy vừa thầm nghĩ: tên cẩu hoàng đế này hôm nay gặp chuyện vui gì sao.

Nếu không sao có thể đại phát từ bi thả mình đi.

Theo lẽ thường chẳng phải nên giết mình để tế cờ quân Đại Tống sao.

Chẳng lẽ vì thấy mình là con gái nên mới đại phát từ bi.

Hay là có âm mưu quỷ kế gì khác.

Thôi bỏ đi. bất kể vì nguyên nhân gì mà thả mình, tóm lại là mình nhặt lại được một mạng, cứ chạy trước đã rồi tính.

Trần Húc nhìn bóng lưng nàng rời đi, như có điều suy nghĩ, cuối

cùng thực sự không nhịn được mà ôm bụng cười lớn.

Chết tiệt. người phụ nữ này cũng quá thú vị rồi, ngay cả dáng vẻ bỏ chạy cũng buồn cười như vậy, nói lại thì rốt cuộc nàng vào quân doanh làm gì.

Trần Húc nghĩ vậy, ánh mắt hướng về ấm trà mà nàng vừa bưng đến.

Sau đó khóe môi khẽ cong, đại khái đã hiểu ra ý đồ.

Dùng đầu ngón chân cũng biết ấm trà đó chắc chắn có vấn đề, chắc là đã bỏ kịch độc vào trong.

Muốn độc chết trẫm.

Quả nhiên lòng dạ đàn bà độc ác nhất.

Công chúa Đường Ti. ha ha, tin rằng thời gian chúng ta gặp lại nhau, sẽ không xa đâu.

Đúng lúc này, Tôn Sách đến. không chỉ có một mình, mà còn áp giải Mộ Dung Cửu vừa mới bỏ chạy.

Mộ Dung Cửu mặt đầy tức giận trừng mắt nhìn Trần Húc.

Không phải ngươi vừa thả ta đi sao.

Bây giờ làm vậy là có ý gì, Hoàng đế Đại Tống quả nhiên không phải thứ tốt đẹp gì.

Phỉ. uổng công ta vừa rồi thật sự tưởng ngươi muốn thả ta, kết quả vừa ra ngoài chưa đầy hai phút lại bị bắt lại, trò dục cầm cố túng này, ngươi chơi cũng điêu luyện đấy.

Tôn Sách kinh hãi, giận dữ nói: Câm miệng, ngươi là cái thá gì, lại dám nói chuyện với Hoàng thượng như vậy.

Trần Húc sững người, chỉ thấy Tôn Sách tiếp tục nói: Bệ hạ, thần

thấy người này lén lén lút lút, nên đã bắt lại, không ngờ là người ngài cho đi, nên thần đưa nàng đến hỏi cho ra nhẽ.

Trần Húc có chút cạn lời phất tay, nói: Tôn tướng quân, ngươi lui xuống trước đi.

Vâng, bệ hạ.

Sau khi Tôn Sách lui xuống, Trần Húc từ trên ghế đứng dậy đi đến bên cạnh Mộ Dung Cửu, vẻ mặt đầy hứng thú nhìn nàng: Ta vừa mới nghĩ thời gian chúng ta gặp lại chắc sẽ không quá xa, nhưng không ngờ lại nhanh đến vậy.

Tính kỹ ra chắc chắn không quá hai phút đâu nhỉ.

Mộ Dung Cửu tức giận nhìn y: Ngươi là người nói không giữ lời sao.

Uổng cho ngươi là Hoàng đế Đại Tống, lại có thể lừa người.

Rõ ràng là muốn thả người ta đi.

Chương 520

Kết quả, chưa đầy hai phút lại bắt ta về.

Cũng quá đáng quá rồi, quá đáng đến mức vô lý.

Lừa người cũng không đến mức lừa như vậy chứ.

Chỉ thấy Trần Húc có chút buồn cười nhướng mày.

Ta lừa ngươi lúc nào, ta vừa rồi quả thực đã thả ngươi đi rồi mà, ai bảo ngươi ngang nhiên tiếp tục lượn lờ trong quân doanh.

Kết quả bị Tôn tướng quân bắt lại, lần này bị bắt lại không phải là chuyện của ta. dù sao ta đã thả ngươi đi, bị bắt lại lần nữa là do ngươi.

Nếu ngươi lén lút đi, thì cũng không đến mức bị bắt lại, ai bảo ngươi gan to bằng trời, đội mũ lên lại tiếp tục giả làm binh sĩ Đại Tống của ta.

Cho nên lần này bị bắt lại có lý do gì để bào chữa sao.

Không phải lỗi của ngươi, lại còn trách ta nói không giữ lời.

Phụ nữ tộc Đường Ti đều vô lý như vậy sao.

Mộ Dung Cửu bĩu môi, có chút không vui quay đầu sang một bên.

Sau đó tiếp tục nói ngang: Ta không quan tâm, dù sao hôm nay ta không ra khỏi được quân doanh Đại Tống là sự thật, cho nên đồng nghĩa với việc ngươi không thả ta.

Ta không quan tâm mớ lý lẽ đó của ngươi, dù sao bây giờ ta ở đây là sự thật đã được định sẵn, bằng với việc ngươi không thả ta.

Trần Húc có chút cạn lời cười cười.

Người phụ nữ này thật sự rất thích nói bừa.

Thôi được.

để ta tiếp tục trêu nàng cũng không sao.

Thế là, Trần Húc cố ý làm mặt lạnh, nói: Nếu bây giờ ngươi lại bị bắt lại, vậy thì không liên quan đến ta nữa, cũng có nghĩa là, bây giờ ta có thể làm bất cứ điều gì với ngươi.

Mộ Dung Cửu sững người, quay đầu lại nhìn y: Ngươi muốn làm gì, ta nói cho ngươi biết đừng có làm bậy, nếu không phụ hãn của ta nhất định sẽ băm ngươi thành vạn mảnh, cho nên ta khuyên ngươi nên suy nghĩ kỹ rồi hãy quyết định thì hơn, nếu không, đến lúc đó hối hận cũng không kịp.

Chết tiệt. tên cẩu hoàng đế này không lẽ muốn làm chuyện đó với mình chứ.

Nếu như vậy, ta thà cắn lưỡi tự vẫn, cũng tuyệt đối không để ngươi được như ý, đến lúc đó ta thành ma cũng không tha cho ngươi.

Mặc dù. ta mới sống được mười tám năm, chưa từng yêu đương.

Mặc dù. ta mới sống được mười tám năm, chưa từng yêu đương, nhưng cũng tuyệt đối không cho phép ngươi làm bậy với ta.

Dù sao. không cho phép làm bậy là được.

Trần Húc khóe môi khẽ cong, cười nói: Bây giờ ngươi đã rơi vào tay ta, còn dám nói chuyện với ta như vậy, không phải đã ăn gan hùm mật gấu rồi sao dám uy hiếp ta, chẳng lẽ ngươi không nhìn rõ tình hình hiện tại sao.

Công chúa.

Người phụ nữ này mở miệng nói gì, thật là nói bừa.

Nếu đổi lại là người khác, đã sớm lôi ra ngoài đánh chết rồi.

Tiếc là. ai bảo ngươi là một cô gái, trông tuổi tác không lớn.

Nghe Trần Húc nói vậy, Mộ Dung Cửu sững người một lúc, sau đó vội vàng lắc đầu phủ nhận: Ngươi đừng có nói bậy, ta không phải là công chúa.

Công chúa sao có thể xuất hiện ở nơi quỷ quái này, đừng có gọi bừa, ta không phải công chúa.

Y làm sao biết được thân phận công chúa của mình.

Mắt của tên cẩu hoàng đế này cũng quá độc rồi.

Chẳng lẽ vì khí chất của ta giống công chúa sao.

Thôi được, tuy ta đúng là công chúa, nhưng chỉ cần ta không thừa nhận, y không thể làm gì ta được.

Trần Húc có chút cạn lời giật giật khóe miệng, chẳng lẽ người phụ nữ này thật sự coi người khác là đồ ngốc.

Miệng thì một tiếng phụ hãn, hai tiếng phụ hãn, chẳng lẽ đó không phải là cách công chúa tộc Đường Ti gọi Hoàng đế Đường Ti sao.

Coi ta là kẻ ngốc à.

Tên này. không phải là chưa từng ra ngoài xã hội sao.

Cho nên mới coi người bên ngoài đều là kẻ ngốc.

Vừa hay hôm nay để ngươi kiến thức một chút uy vũ hùng phong của Hoàng đế Đại Tống.

Thế là, Trần Húc cười, nói: Công chúa. bây giờ ngươi có phủ nhận cũng vô ích, ta nói cho ngươi một bí mật nữa, đó là ta căn bản không sợ Hoàng đế tộc Đường Ti.

Nếu không thì ta cần gì phải ngự giá thân chinh thu phục tộc Đường Ti.

Nha đầu. hôm nay trẫm dạy ngươi học cách làm người.

Mặt Mộ Dung đỏ bừng vì tức giận.

Một lúc lâu sau mới nói: Vậy ngươi bây giờ đừng phí lời với ta nữa, có bản lĩnh thì giết ta đi, đừng hòng từ miệng ta moi được bí mật của tộc Đường Ti.

Cùng lắm thì mười tám năm sau, bản công chúa lại là một hảo cô nương.

Chỉ hy vọng ngươi ra tay có thể dứt khoát một chút, tốt nhất là một kiếm giết chết ta, đừng để ta đau khổ, bởi vì bản công chúa thật sự rất sợ đau.

Trần Húc thấy phản ứng của nàng kịch liệt như vậy, có chút cạn lời.

Trẫm nói lúc nào muốn giết ngươi, ngươi có thể đừng tự suy diễn được không.

Làm như ta nhất định phải giết ngươi vậy.

Thật là phiền muộn chết đi được, nha đầu này chẳng lẽ thật sự không sợ chết như vậy sao.

Động một chút là bảo ta giết đi giết đi.

Nếu ta thật sự muốn giết ngươi, chắc ngươi lại cầu xin tha thứ rồi.

Mộ Dung Cửu bĩu môi, mới nói: Ngươi có thể đồng ý với ta một chuyện được không.

Ồ.

Trần Húc cười, có chút kinh ngạc hỏi: Ngươi cảm thấy bây giờ mình có tư cách để ta đồng ý một chuyện sao.

Ta thấy ngươi chưa hiểu rõ tình hình hiện tại.

Chẳng lẽ ngươi không biết bây giờ mình đã là tù nhân của ta rồi sao.

Nhưng ta cứ nghe thử xem ngươi muốn ta đồng ý chuyện gì, nói đi, có lẽ ta tâm trạng tốt sẽ đồng ý cũng không chừng.

Mộ Dung Cửu hít sâu một hơi, vẻ mặt kiên định nói: Lúc giết ta động tác dứt khoát một chút, tốt nhất là loại một kiếm lấy mạng, nhớ kỹ, phải là một kiếm lấy mạng.

Chỉ có một kiếm lấy mạng ta mới không cảm thấy đau khổ.

Bây giờ bản công chúa không cầu gì xa xỉ nữa, chỉ cầu không chết quá đau khổ là được rồi, dù sao tên cẩu hoàng đế Đại Tống này chắc chắn sẽ không thả ta, ta cũng không cầu xin tha thứ nữa, cầu xin tha thứ thật là mất mặt, mất mặt người tộc Đường Ti của ta.

Mất mặt thế này, với tư cách là công chúa tộc Đường Ti, ta không thể để mất được.

Phụ hãn, người nhất định phải báo thù cho Cửu nhi.

Phụ hãn, tha thứ cho Cửu nhi, sau này không thể ở bên gối hiếu kính người được nữa rồi.

Trần Húc có chút cạn lời nhìn vẻ mặt chuẩn bị đi chết của nàng.

Chương 521

Trí tưởng tượng của người phụ nữ này có cần phải phong phú đến vậy không.

Ta từ đầu đến cuối chưa từng nói muốn giết ngươi, sao lại có người một lòng cầu chết như vậy, thật là kỳ quặc.

Thế là, Trần Húc lắc đầu rồi nói: Điều kiện vừa rồi của ngươi, xin thứ lỗi ta không thể đồng ý.

Nếu ngươi thật sự muốn ta giết ngươi, ta nhất định sẽ hành hạ ngươi đến chết, ví dụ như trước tiên đem ngươi cho binh sĩ Đại Tống chơi đùa một chút. cho nên bây giờ ngươi có chắc chắn muốn ta giết ngươi không.

Cầm thú, ngươi là thứ cầm thú không bằng, sao lại có tên hôn quân tàn nhẫn vô nhân đạo như vậy, ta dù sao cũng là một đại mỹ nữ như hoa như ngọc, chẳng lẽ ngươi không nhìn ra ta có vẻ đẹp khuynh quốc khuynh thành sao.

Lại nỡ lòng đem ta cho đám chó binh sĩ kia chơi đùa.

Lương tâm của ngươi bị chó ăn hết rồi à.

Hôn quân, bản công chúa nói cho ngươi biết, sĩ khả sát bất khả nhục, nếu ngươi thật sự muốn giết ta, thì mau cho ta một cái chết thống khoái, đừng luôn miệng sỉ nhục ta.

Nếu không ta làm ma cũng không tha cho ngươi.

Phỉ, hôn quân, nếu ngươi dám đối xử với ta như vậy, ta lập tức cắn lưỡi tự vẫn, tuy cắn lưỡi tự vẫn là một chuyện cực kỳ đau khổ, nhưng cũng tốt hơn là bị lăng nhục đến chết.

Trần Húc sững người. không ngờ một câu nói đùa, lại dẫn đến

phản ứng kịch liệt như vậy của Mộ Dung Cửu.

Cũng quá khoa trương rồi.

Chỉ là đùa một câu thôi mà, có cần phải kích động như vậy không.

Kích động làm gì.

Nhưng, Trần Húc cũng biết không nên tiếp tục đùa như vậy với nàng.

Thế là y ho nhẹ hai tiếng rồi mới tiếp tục nói: Công chúa, ngươi đừng kích động như vậy, vừa rồi ta chỉ đùa với ngươi một chút thôi.

Công chúa tộc Đường Ti chắc không đến mức không chịu nổi một câu nói đùa chứ.

Thôi được, trò đùa này không nên đùa thì hơn, nếu không ta sợ lát nữa nàng thật sự cắn lưỡi tự vẫn thì thật là mất nhiều hơn được, dù sao ta còn cần lợi dụng nàng để đạt được một số mục đích.

Đùa.

Mộ Dung Cửu sững người, sau đó lập tức chửi ầm lên: Ngươi đang đùa với ta.

Hôn quân, chẳng lẽ ngươi không biết không phải trò đùa nào cũng có thể đùa sao.

Ta là một cô gái, ngươi lại đùa với ta như vậy, không phải là hôn quân thì là gì.

Nguy hiểm thật, suýt chút nữa ta đã chuẩn bị cắn lưỡi tự vẫn rồi.

Trần Húc nhíu mày, có chút không vui nói: Ngươi có thể đừng mở miệng một câu hôn quân, ngậm miệng một câu hôn quân được không, nếu còn dám gọi ta là hôn quân nữa, những lời ta vừa nói sẽ không còn là lời nói đùa, ta thật sự sẽ ban thưởng ngươi cho tướng sĩ chơi đùa một phen.

Cho nên rốt cuộc có nên gọi ta là hôn quân hay không là do ngươi quyết định, dù sao bây giờ mạng sống của ngươi đang nằm trong tay ta, cho nên hy vọng ngươi suy nghĩ kỹ rồi hãy nói, kẻo đến lúc hối hận không kịp, hiểu chưa.

Lời nói của Trần Húc khiến Mộ Dung Cửu sững người, lập tức ngậm miệng lại.

Dù sao người ta đã nói rõ như vậy rồi, làm sao còn dám gọi là hôn quân nữa.

Lời nói của Trần Húc khiến Mộ Dung Cửu sững người, lập tức ngậm miệng lại, dù sao người ta đã nói rõ như vậy rồi, làm sao còn dám gọi là hôn quân nữa.

Vậy thì thánh minh thiên tử, ngài có thể thả ta đi được chưa.

Thả cô nương nhỏ đáng yêu trước mắt ngài đi đi.

Như vậy ngài hài lòng chưa.

Giọng điệu nịnh nọt của Mộ Dung Cửu khiến Trần Húc rùng mình.

Cô nương trước mắt quả nhiên hợp với giọng điệu ồn ào kia hơn, không hợp với cách nói chuyện này.

Mộ Dung Cửu cũng nổi da gà, quá kinh khủng, chưa bao giờ nghĩ có một ngày mình sẽ nói chuyện như vậy.

Ngươi nghĩ sao, trẫm có thể thả ngươi đi sao.

Trần Húc khoanh tay trước ngực, mặt mang theo nụ cười đầy hứng thú.

Hiếm khi tìm được một bảo bối sống như vậy, sao có thể dễ dàng thả đi.

Y từ từ đi về ngồi xuống ghế, cầm tách trà trên bàn uống một

ngụm.

Chậm rãi nói: Đã chạy đến bên cạnh trẫm, trẫm sao có thể dễ dàng thả ngươi về.

Nghe lời Trần Húc, Mộ Dung Cửu lập tức sụp đổ.

Xem ra tên hoàng đế này từ đầu đã không có ý định thả mình.

Vậy vừa rồi làm ra vẻ muốn thả mình, chẳng lẽ là đang trêu đùa mình sao.

Nàng bất lực ngồi bệt xuống đất.

Bất lực nói: Vậy ngài định xử trí ta thế nào.

Vấn đề này à.

Trẫm phải suy nghĩ kỹ một chút.

Trần Húc khẽ ho hai tiếng, ra vẻ suy tư nói.

Ví dụ như.

Mộ Dung Cửu vội hỏi.

Ví dụ như có thể giúp trẫm đấm vai bóp chân.

Ví dụ như có thể thay trẫm quét dọn doanh trại.

Lại ví dụ như có thể thay trẫm hát một khúc nhạc để giải trí.

Ví dụ như.

Dừng, dừng, dừng.

Khi Trần Húc còn chưa nói hết, Mộ Dung Cửu vội vàng ngắt lời.

Trần Húc vẻ mặt đầy hứng thú nhìn nàng.

Ta còn chưa nói xong, sao có nhiều ví dụ như vậy.

Hay là, ví dụ như thả bản công chúa đi, ví dụ như sắp xếp một bữa ăn thịnh soạn, để bản công chúa giải đói.

Cả ngày không biết nghĩ gì, lại dám bảo bản công chúa giúp ngươi đấm vai bóp chân.

Yêu cầu của ngươi cũng hơi nhiều rồi đấy.

Trần Húc cảm thấy thật là vui, nhưng thời gian chơi đùa cũng hơi lâu rồi, nên thả nàng đi.

Nếu không kẻo tộc Đường Ti lại nói ta bắt nạt họ. ngày tháng còn dài, nha đầu này sớm muộn gì cũng có một ngày tâm cam tình nguyện ở lại bên cạnh ta.

Thế là, Trần Húc cười nói: E rằng trẫm có chuẩn bị bữa ăn thịnh soạn cho ngươi, ngươi cũng không dám ăn đâu.

Nếu trẫm bây giờ thả ngươi đi, ngươi có đi không.

Mộ Dung Cửu chớp mắt.

Lại một trò cũ, vừa rồi cũng nói như vậy, muốn thả ta đi, kết quả ta vừa ra ngoài được hai phút đã bị người ta bắt lại.

Sau đó bây giờ lại muốn thả ta đi, rốt cuộc ngươi có ý đồ gì, chẳng lẽ trêu đùa ta sẽ khiến ngươi vui vẻ sao.

Nhưng cũng không thể xây dựng niềm vui của mình trên nỗi đau của ta chứ, vừa rồi ta cũng đã nói rồi, muốn giết thì cứ giết, ta tuyệt đối sẽ không nhíu mày.

Chỉ cầu ngươi có thể cho ta một cái chết thống khoái, nhưng ta không hy vọng ngươi lại coi ta như một con khỉ để đùa giỡn nữa.

Bây giờ lại muốn thả ta đi, chờ ta đi ra khỏi lều này chắc chắn chưa đầy hai phút lại bị bắt lại, bị coi như khỉ để đùa giỡn.

Trần Húc lắc đầu, khẽ cười thành tiếng.

Trẫm trước nay đều nói là làm, vừa rồi cũng quả thực đã thả ngươi đi, chỉ là ngươi quá phô trương, nên mới bị bắt lại thôi đúng

không.

Cho nên không thể trách trẫm được.

Thế này đi, trẫm dạy ngươi một cách để không bị binh sĩ bắt lại.

Mộ Dung Cửu hỏi: Cách gì.

Chẳng lẽ ngươi không thể trực tiếp ra lệnh cho họ thả ta đi sao.

Trần Húc lại lắc đầu, Dù sao ta cũng thả ngươi đi, nhưng ta sẽ không hạ lệnh này cho tướng sĩ, cho nên rốt cuộc có thể rời khỏi quân doanh Đại Tống hay không là xem bản lĩnh của ngươi.

Nếu lát nữa lại bị bắt lại, vậy thì không liên quan đến ta.

Nhưng nếu ngươi bị bắt lại lần nữa, phải đồng ý với ta một điều kiện.

Mộ Dung Cửu có chút muốn thổ huyết.

Chương 522

Nhưng vẫn hỏi: Nếu ta lại bị bắt lại, ngươi muốn ta đồng ý một điều kiện gì.

Nếu ngươi dám bảo ta lấy thân báo đáp, ta sẽ cắn lưỡi tự vẫn. tuy ngươi trông rất đẹp trai, đẹp trai như một tiểu bạch kiểm, nhưng cũng không có nghĩa là bản công chúa sẽ chịu thiệt thòi lấy thân báo đáp ngươi.

Đương nhiên, nếu ngươi muốn theo đuổi bản công chúa theo quy trình bình thường, bản công chúa cũng không phải là không thể cân nhắc.

Nhưng có một điều kiện tiên quyết, đó là ngươi phải từ bỏ việc tấn công tộc Đường Ti của ta.

Sau đó cùng tộc Đường Ti của ta ký kết hiệp ước hòa bình.

May mà Trần Húc không biết suy nghĩ trong lòng Mộ Dung Cửu, nếu biết chắc chắn sẽ thổ huyết ba thăng.

Ta nói lúc nào muốn ngươi lấy thân báo đáp.

Theo đuổi.

Ta chưa bao giờ chủ động đi theo đuổi phụ nữ.

Muốn theo đuổi cũng là phụ nữ theo đuổi ta.

Nếu ta lại bị bắt lại, ngươi muốn ta đồng ý một điều kiện gì.

Mộ Dung lại hỏi lần nữa.

Trần Húc gật đầu rồi nói: Đợi ngươi bị bắt lại trước rồi hãy nói.

Bây giờ hỏi sớm như vậy làm gì, cứ đồng ý trước đã, rồi tính sau, không chắc sẽ bị bắt lại đâu.

Mộ Dung Cửu gật đầu.

Ngươi không phải vừa mới nói muốn nói cho ta một phương pháp để không bị bắt lại sao.

Bây giờ có thể nói rồi, ngươi có chắc chắn ta làm theo phương pháp đó, ta sẽ không bị bắt lại không.

Nếu ngươi lừa ta thì sao, nếu ta thật sự làm theo phương pháp đó mà vẫn bị bắt lại thì sao.

Chẳng lẽ như vậy cũng phải để ta đồng ý một điều kiện sao.

Như vậy có phải là quá không công bằng rồi không.

Ngươi không thể ỷ mình là Hoàng đế Đại Tống, là chủ nhân ở đây mà lừa ta chứ.

Nếu thật sự như vậy, vậy thì quả thật quá không công bằng rồi, uổng công ta lần này lại lần khác tin ngươi.

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Mộ Dung Cửu, Trần Húc suýt chút nữa không nhịn được mà ôm bụng cười lớn.

Người phụ nữ này rốt cuộc là sao vậy.

Cả ngày sao có nhiều vấn đề thế.

Bị ta bắt đến đây mới được một lúc mà đã hỏi nhiều vấn đề như vậy rồi. a. sắp ngất đến nơi rồi.

Trần Húc có chút không biết nên trả lời những câu hỏi nào của nàng.

Bèn nói: Ngươi một lúc hỏi nhiều vấn đề như vậy, muốn trẫm trả lời câu nào trước.

Thôi được rồi, vậy ngươi trực tiếp nói cho ta biết có cách nào mới không bị bắt lại trong quân doanh này là được rồi.

Mộ Dung Cửu thở dài một hơi rồi nói.

Dù sao bây giờ hỏi nhiều cũng vô ích, đến lúc đó nếu hắn nuốt lời thì ta chẳng phải công cốc sao.

Cuối cùng lại trở thành con khỉ của hắn bị tiếp tục đùa giỡn.

Mộ Dung Cửu đã nghĩ mọi chuyện theo hướng tuyệt đối hóa rồi.

Trần Húc bất lực, nói: Được thôi, vậy ngươi nghe cho kỹ đây, thực ra rất đơn giản, đó là ngươi lén lút chui ra từ cái lỗ chó phía sau lều của trẫm.

Sau đó trẫm sẽ nói với binh sĩ canh gác cái lỗ chó đó, bảo hắn coi như không thấy là được.

Thế nào.

Cách này có tốt không.

Nếu ngươi cảm thấy khả thi, vậy ta bây giờ cùng ngươi đến chỗ lỗ chó đó.

A.

Mộ Dung Cửu sững người.

Bảo bản công chúa chui ra từ lỗ chó.

Tên hôn quân này, ngươi nghĩ cái gì trong đầu vậy.

Có thể đưa ra một phương pháp nào đáng tin cậy hơn không.

Bản công chúa đường đường là công chúa tộc Đường Ti, lại bảo ta chui ra từ lỗ chó.

Sĩ khả sát bất khả nhục.

Trần Húc thấy mặt nàng đỏ bừng mà không nói lời nào, bèn tiếp tục cười nói: Thế nào.

Cách này của trẫm có tốt không.

Dưới sự hộ tống của trẫm, ngươi nhất định sẽ không bị bắt lại lần nữa.

Nhìn nha đầu này mặt đỏ bừng, thật là đáng yêu.

Để trẫm tiếp tục trêu nàng vậy. nói lại, bảo ngươi chui lỗ chó thì sao.

Trẫm đã đồng ý cho ngươi một con đường sống, có thể để ngươi bò ra từ lỗ chó đã là ân tứ lớn lắm rồi, ai bảo ngươi không biết sống chết giả làm binh sĩ Đại Tống trà trộn vào quân doanh.

May mà ngươi gặp được vị hoàng đế tốt bụng như ta, nếu đổi lại là hoàng đế khác, e rằng đã sớm giết gà dọa khỉ rồi.

Xem xem ai còn có cái gan chó dám mạo danh binh sĩ trà trộn vào quân doanh của ta.

Thế nào.

Cách này của trẫm có tốt không.

Dưới sự hộ tống của trẫm, ngươi nhất định sẽ không bị bắt lại lần nữa.

Đối mặt với lời nói của Trần Húc, Mộ Dung Cửu có chút dở khóc dở cười.

Chẳng lẽ, hôm nay bản công chúa thật sự phải chui lỗ chó mới có thể thoát khỏi đây sao.

Không được. chuyện nhục nhã như vậy ta sao có thể làm được.

Dù sao lúc ta vào cũng không ai phát hiện. ta bây giờ ra ngoài, chỉ cần không lén lén lút lút như vừa rồi, chắc sẽ không bị bắt lại nữa đâu nhỉ.

Mộ Dung Cửu nhanh chóng lại phủ định suy nghĩ này trong lòng.

Không được không được, tên hôn quân này vừa mới nói, nếu lại bị bắt lại thì phải để ta đồng ý một điều kiện, ai biết hắn sẽ bàn điều kiện gì với ta.

Ta không muốn lại bị hắn khống chế.

Chui lỗ chó thì chui lỗ chó vậy, cũng tốt hơn là bị ép buộc đồng ý một điều kiện nào đó.

Thế là, Mộ Dung Cửu gật đầu đồng ý: Được, vậy ta đi cùng ngươi chui lỗ chó.

Chỉ cần có thể đảm bảo ta có thể thoát khỏi đây là được rồi, chui lỗ chó thì chui lỗ chó vậy, ta không sao, đại cô nương có thể co có thể duỗi, có gì ghê gớm đâu.

Chương 523

Nhưng ta nói cho ngươi biết, ngươi không được lừa ta, nếu ta chui lỗ chó mà ngươi không thả ta đi, ta làm ma cũng không tha cho ngươi.

Nghe nói mặc y phục màu đỏ tự sát, sau khi chết nhất định có thể biến thành lệ quỷ, nếu tên hôn quân này dám lừa ta nữa, ta nhất định sẽ thay một bộ y phục màu đỏ, sau đó cắn lưỡi tự vẫn.

Cuối cùng biến thành lệ quỷ, vĩnh viễn bám lấy ngươi, để ngươi cả đời sống trong nỗi sợ hãi của ta.

Mộ Dung Cửu nghĩ vậy, mang theo tư thế chuẩn bị làm như vậy.

Trần Húc không biết nàng đang nghĩ gì, nhưng nhìn biểu cảm của nàng, cảm thấy có vẻ khá kỳ quặc.

Được, vậy đừng ngồi trên đất nữa.

Mau đứng dậy đi, ta đưa ngươi đi chui lỗ chó thoát ra ngoài.

Mộ Dung Cửu gật đầu, vèo một cái từ trên đất đứng dậy.

Đi thôi, đi chui lỗ chó.

Trần Húc dẫn Mộ Dung Cửu ra khỏi lều, đến bên một bức tường rào không xa. vẻ mặt đầy hứng thú chỉ vào một cái lỗ chỉ đủ cho một người có thân hình nhỏ nhắn chui qua, nói: Đi đi, từ đây chui ra, ngươi sẽ được tự do.

Bây giờ nhìn cái lỗ này, cảm giác có vẻ hơi nhỏ.

Nhưng nhìn thân hình của nàng cũng khá nhỏ nhắn, chắc là vừa vặn có thể bò qua được, cái lỗ này giống như được làm riêng cho nàng vậy.

Thú vị, thật quá thú vị.

Mộ Dung Cửu mặt đầy khó chịu trừng mắt nhìn y một cái.

Hôn quân. ngươi cứ chờ đấy.

Nỗi nhục mà bản công chúa phải chịu hôm nay, sau này nhất định sẽ báo phục gấp bội cho ngươi.

Hừ. một cái lỗ nhỏ như vậy, lại bảo bản công chúa chui. may mà bản công chúa người không to.

Trần Húc cười, Vậy thì công chúa, ngài đừng phí lời nữa, mau bò ra ngoài đi, ta phải về nhà ăn cơm tối rồi, nếu không lát nữa trời tối, gần đây có chó sói hổ báo đấy.

Đừng để đến lúc vừa chạy ra khỏi đây, lại bị hổ bắt đi thì thật là mất nhiều hơn được.

Mộ Dung Cửu tức giận, muốn nói nhưng lại bất lực, ai bảo bây giờ mình đang bị người ta khống chế.

Chỉ có thể hy vọng sau này báo thù được.

Dù sao bây giờ đánh cũng không đánh lại, mắng cũng không mắng lại, lại phải chịu nỗi nhục như vậy.

Mộ Dung Cửu không phí lời với y nữa, trực tiếp ngồi xổm xuống dùng tay gõ vào mấy hòn đá nhỏ bên cạnh cái lỗ, muốn làm cho cái lỗ to ra một chút.

Tiếc là nàng đã quá đánh giá cao tay của mình.

Một chút nội lực cũng không có, lại dựa vào thân xác máu thịt để đập vỡ đá.

Mơ đẹp thế.

Kết quả đương nhiên rõ ràng, Mộ Dung Cửu đấm một cú sau đó

hét lớn một tiếng.

Oa.

đau quá.

Trần Húc thấy nàng đau đến mức nước mắt cũng chảy ra, bèn không nhịn được mà ôm bụng cười lớn.

Ha. ngươi thật sự là công chúa tộc Đường Ti sao.

Lại có thể ngu ngốc đến cực điểm, chẳng lẽ không biết đá cứng hơn tay sao.

Lại còn dùng tay để đấm đá, có thể nói cho ta biết ai đã nghĩ ra phương pháp kỳ quặc này không.

Nha đầu này có cần phải đáng yêu như vậy không, sắp làm ta cười chết rồi.

Trần Húc vừa cười vừa nói, Mộ Dung Cửu cảm thấy mình đã phải chịu sự sỉ nhục lớn.

Tên hôn quân này có gì buồn cười đến vậy sao.

Lại dám xây dựng niềm vui của mình trên nỗi đau của người khác.

Hôn quân, nỗi sỉ nhục lớn mà ta phải chịu hôm nay, sau này nhất định sẽ trả lại cho ngươi gấp mười gấp trăm lần, ngươi cứ chờ đấy cho bản công chúa.

Mộ Dung Cửu tùy ý lau đi giọt nước mắt vì đau, sau đó lại ngồi xổm xuống, trực tiếp chui ra từ cái lỗ chó đó.

Hôn quân. sắp làm ta tức chết rồi.

Trần Húc nín cười, nhìn Mộ Dung Cửu đang bò qua lỗ chó, nói: Mộ Dung công chúa, chúng ta có duyên sẽ gặp lại.

Nhớ kỹ, lần sau nếu lại rơi vào tay ta, sẽ không đơn giản như hôm

nay đâu biết chưa.

Cho nên lần sau đừng mạo hiểm như vậy trà trộn vào quân doanh Đại Tống của ta nữa, quân doanh Đại Tống của ta phòng thủ không lỏng lẻo như ngươi tưởng đâu.

Cho nên phiền lần sau trước khi làm việc gì thì tự lượng sức mình trước.

Nói xong, Trần Húc quay đầu rời khỏi nơi đó, chuẩn bị về quân doanh tiếp tục bố trí kế hoạch tác chiến.

Trần Húc vừa về đến doanh trại, Tôn Sách và Triệu Vân đã đợi sẵn trong đó.

Bệ hạ, nữ tử đó.

Tôn Sách muốn nói lại thôi, Trần Húc phất tay.

Không cần để ý đến nha đầu đó, bây giờ chiến cục bên ngoài thế nào rồi.

Trần Húc hỏi Tôn Sách.

Bẩm bệ hạ, hiện tại chiến cục bất lợi cho phe ta, nên xin bệ hạ sớm đưa ra quyết định.

Lời của Tôn Sách khiến ánh mắt Trần Húc trầm xuống.

Hừ, xem ra tộc Đường Ti quả thực không thể xem thường.

Đánh trận mà, vốn dĩ nên ngang tài ngang sức mới vui, nếu chỉ có một bên chiếm ưu thế, thì còn gì thú vị nữa.

Nếu để Tôn Sách và Triệu Vân biết được suy nghĩ thật sự trong lòng Trần Húc lúc này, không biết sẽ cạn lời đến mức nào.

Quân thượng lại xem chiến tranh như một trò chơi đối kháng, hiển nhiên lúc này đã chìm đắm trong đó không thể thoát ra được.

Hiếm khi có người gửi đến một đối thủ tuyệt vời như vậy, sao có thể để đối phương thất vọng chứ.

Trần Húc đi đến trước sa bàn trong quân trướng, chỉ vào một vị trí trung tâm trong sa bàn nói.

Phái mấy chiến sĩ tác chiến anh dũng, mai phục ở nơi này, ta muốn đánh cho đối phương một trận bất ngờ.

Tôn Sách và Triệu Vân nhìn nhau, hoàn toàn không hiểu quân thượng, tại sao lại muốn chặn địch ở một nơi hoang vu không một cọng cỏ như vậy.

Suy nghĩ lại, nếu họ cũng có thể nhìn thấu tình hình như quân thượng, hai người họ đã sớm có thể uy chấn một phương, cần gì phải ở đây xin chỉ thị của quân thượng.

Bệ hạ. vậy cần phái bao nhiêu tướng sĩ tiến hành mai phục ở đó.

Tôn Sách hỏi.

Ngươi cứ xem mà làm, ta chỉ có một yêu cầu, toàn thắng.

Trần Húc khẽ cong khóe môi.

Vâng, bệ hạ.

Tôn Sách và Triệu Vân lĩnh mệnh lui xuống, chuẩn bị đi bố trí.

Trần Húc ngồi xuống ghế bắt đầu suy nghĩ về vấn đề của Mộ Dung Cửu.

Nha đầu này xem ra cũng khá thú vị, lần sau nếu lại rơi vào tay ta, sẽ không dễ dàng thả đi như vậy nữa.

Lúc này, Mộ Dung Cửu vừa mới về đến tẩm cung của mình.

Mặt đầy tức giận trực tiếp nằm vật ra giường, ngay cả quần áo cũng không buồn thay, mặt cũng không buồn rửa, ai bảo nàng thực sự

quá mệt rồi, từ khi chui ra khỏi cái lỗ chó đó, đi bộ ròng rã một ngày một đêm mới về đến nơi, cả người sắp mệt lả đi rồi.

Hôn quân, lần sau đừng để rơi vào tay ta, nếu không bản công chúa nhất định sẽ băm ngươi thành vạn mảnh, để giải mối hận trong lòng.

Chương 524

Lúc này, cung nữ đi vào.

Thấy công chúa chật vật như vậy nằm trên giường, sững người: Công chúa, người về lúc nào vậy.

Bệ hạ sáng sớm nay đã đến tìm người, sau đó bị nô tỳ lừa đi rồi.

Công chúa sao lại chật vật thế này, mặt mũi bẩn thỉu, đầu tóc rối bù, quần áo rách rưới, dùng hai từ chật vật để hình dung cũng không còn phù hợp nữa.

Trong chốc lát, lòng cung nữ chùng xuống. công chúa không phải đã gặp nguy hiểm gì chứ.

Quần áo rách rưới chẳng lẽ là bị bọn lưu manh làm ra thế này.

Xong rồi, xong rồi, lần này xong thật rồi. nếu thật sự như vậy, vậy thì ta thật sự chỉ có thể lấy cái chết để tạ tội.

Kỳ thực Mộ Dung Cửu lén lút chạy đến quân doanh Đại Tống chuẩn bị ám sát Trần Húc.

Hoàng đế tộc Đường Ti Mộ Dung Nhật căn bản không biết chuyện này, nếu biết, tuyệt đối không thể nào để nàng đi làm chuyện nguy hiểm như vậy.

Cung nữ thân cận của Mộ Dung Cửu cũng không biết nàng đi làm chuyện ám sát này, cứ tưởng nàng lại như thường lệ, chỉ lén ra ngoài chơi thôi.

Nếu Mộ Dung Cửu bây giờ nói ra chuyện này, e rằng cung nữ này có thể sợ đến ngất tại chỗ.

Dù sao chuyện nguy hiểm như vậy mà không bẩm báo với Mộ

Dung Nhật.

Đó là tội tru di cửu tộc, không bằng cứ lấy cái chết tạ tội trước cho xong, như vậy có lẽ có thể giảm bớt một chút tội nghiệt, kẻo liên lụy đến người nhà.

Công chúa, người về lúc nào vậy.

Bệ hạ sáng sớm nay đã đến tìm người, sau đó bị nô tỳ lừa đi rồi.

Nghe cung nữ nói vậy, Mộ Dung Cửu vèo một cái từ trên giường ngồi dậy: Phụ hoàng tìm ta có chuyện gì không.

Cung nữ lắc đầu: Nô tỳ hôm nay nói dối Hoàng thượng là người không khỏe, đang ngủ, sau đó ngài dặn người tỉnh dậy thì đến điện Di Hòa một chuyến, ngài đang đợi ở đó.

Mộ Dung Cửu gật đầu, như có điều suy nghĩ một lúc rồi nói: Trước tiên giúp ta tắm rửa, sau đó tìm một bộ quần áo sạch sẽ.

Vâng, công chúa.

Nô tỳ đi chuẩn bị.

Sau khi Mộ Dung Cửu tắm rửa xong, thay quần áo sạch sẽ, sau đó lại ăn no nê một bữa.

Đợi làm xong mọi việc, nàng liền vội vàng đến điện Di Hòa.

Dù sao cũng không thể để phụ hoàng đợi lâu được.

Nếu không nhất định lại la mắng mình.

Hôm nay Tiểu Thúy nói với ngài là vì ta không khỏe nên mới ngủ trong tẩm cung.

Đến lúc đó đừng lại sắp xếp một đám ngự y đến chẩn đoán cho ta, bắt ta uống mấy thứ thuốc khó uống, vậy thì tiêu đời.

Trong lúc Mộ Dung Cửu đang suy nghĩ lung tung, đã đến điện Di

Hòa, vội vàng đi vào.

Phụ hoàng tìm Cửu nhi có chuyện gì.

Mộ Dung Nhật từ trên ghế đứng dậy, đi đến bên nàng. trước tiên thở dài một hơi rồi mới nói: Cửu nhi. phụ hoàng có một chuyện, muốn thương lượng với con.

Ân.

Phụ hoàng cứ nói.

Hôm nay phụ hoàng có vẻ lạ lạ, lại có chuyện muốn thương lượng với mình, đây là chuyện từ trước đến nay chưa từng xảy ra.

Chẳng lẽ tên hôn quân đó sắp tiêu diệt tộc Đường Ti của chúng ta rồi, sau đó phụ hoàng muốn ta mau chóng thu dọn hành lý chạy trốn sao.

Nếu thật sự như vậy, ta cũng tuyệt đối không chạy trốn, muốn chết thì cùng chết, nữ tử tộc Đường Ti của ta không phải là người dễ bắt nạt.

Mộ Dung Nhật không biết trong lòng cô con gái bảo bối của mình lại có nhiều suy nghĩ như vậy.

Chỉ nặng nề thở dài một hơi rồi tiếp tục nói: Cửu nhi năm nay cũng đã mười tám tuổi, phụ hoàng đã tìm cho con một mối hôn sự tốt, chỉ là có hơi xa, con thấy thế nào.

Nếu không phải vì tình thế hiện tại bắt buộc, sao lại có thể đem Cửu nhi đi trao đổi hòa bình.

Hy vọng Cửu nhi có thể thông cảm, nỗi khổ tâm của người làm cha này.

Dù sao ta không chỉ là cha của con, mà còn là Hoàng đế của tộc Đường Ti, ta không thể chỉ vì hạnh phúc của Cửu nhi, mà bỏ mặc

nhân dân tộc Đường Ti trong cảnh nước sôi lửa bỏng.

Nếu dùng con có thể đổi lấy hòa bình, vậy đối với con cũng là một chuyện cực tốt.

Chỉ không biết con có đồng ý không.

Nếu không đồng ý, vậy thì phải làm sao.

Không được, không đồng ý, ta cũng phải bắt con phải gả.

Dù sao. chuyện này vô cùng quan trọng, tuyệt đối không thể hồ đồ được.

Lời nói của Mộ Dung Nhật khiến Mộ Dung Cửu sững người. một lúc lâu không nói được lời nào.

Nói ta năm nay đã mười tám tuổi, sau đó tìm cho ta một mối hôn sự tốt, chỉ là có hơi xa, hỏi ta thế nào.

Phụ hoàng hôm nay sao vậy, đột nhiên nói với ta những lời này.

Ta không muốn gả cho người ta đâu, ta năm nay cũng mới mười tám tuổi, sao lại bắt ta gả sớm như vậy.

Cửu nhi, con thấy thế nào.

Mộ Dung Nhật thấy nàng một lúc lâu không trả lời, bèn lại mở miệng hỏi.

Có gì kinh ngạc lắm sao.

Xem ra Cửu nhi không đồng ý, cho nên mới không trả lời ta sao.

Nhưng dù thế nào, cũng phải đồng ý, bởi vì tộc Đường Ti của chúng ta, sắp không giữ được nữa rồi.

Thế là Mộ Dung Nhật tiếp tục nói: Cửu nhi, con về thu dọn đồ đạc, trang điểm cho đẹp, sáng mai ta sẽ đưa con đi hòa thân.

Ặc.

Mộ Dung Cửu sững người, hòa thân.

Hòa thân với ai, chẳng lẽ là đi hòa thân với tên hôn quân đó sao.

Phụ hoàng điên rồi sao, tại sao lại bắt ta đi hòa thân với tên hôn quân đó.

Ta không muốn đâu.

Tên hôn quân đó xấu xa độc ác như vậy, còn coi ta như khỉ để đùa giỡn.

Thôi bỏ đi, lại còn bắt ta chui lỗ chó, bây giờ lại bắt ta đi hòa thân với hắn, tuyệt đối không muốn.

Thế là, Mộ Dung Cửu vội vàng lắc đầu nói: Phụ hoàng, con không muốn đi hòa thân, tại sao lại bắt con đi hòa thân.

Mộ Dung Nhật không ngờ phản ứng của Mộ Dung Cửu lại kịch liệt như vậy, dịu giọng khuyên nhủ.

Cửu nhi, hiện tại chiến sự căng thẳng, đừng nhìn hiện tại tộc Đường Ti của chúng ta đang chiếm ưu thế, nhưng đó chỉ là hiện tượng bề ngoài.

Tài nguyên hiện tại của chúng ta tuyệt đối không cho phép chúng ta đánh trường kỳ.

Nhưng Đại Tống hiển nhiên đang chuẩn bị đánh trường kỳ với chúng ta, nếu cứ tiếp tục như vậy, tộc Đường Ti của chúng ta sẽ bị Đại Tống tiêu hao đến chết.

Đến lúc đó, e rằng mọi chuyện đều phiền phức.

Nhìn Hoàng đế Đại Tống cũng tướng mạo đường đường, Cửu nhi gả đi cũng không thiệt thòi, dù sao cũng được xem là trai tài gái sắc, trời sinh một cặp.

Quan trọng nhất là nếu không làm như vậy, tộc Đường Ti của

chúng ta sớm muộn cũng sẽ diệt vong.

Cho nên, đây cũng là đối sách bất đắc dĩ, chỉ hy vọng Hoàng đế Đại Tống có thể đồng ý lần hòa thân này, cho tộc Đường Ti của chúng ta một con đường sống.

Chương 525

Mộ Dung Cửu sững người, chẳng lẽ hiện tại đã đến tình cảnh này rồi sao.

Phụ vương không phải đang đùa với mình chứ.

Rốt cuộc có phải đang đùa với mình không, tại sao hiện tại lại đến tình cảnh căng thẳng như vậy.

Chẳng lẽ thật sự chỉ có ta đi hòa thân mới có thể giải quyết được tình thế khó khăn hiện tại sao.

Mộ Dung Cửu cảm thấy có chút dở khóc dở cười, vừa mới thoát khỏi tay tên hôn quân đó, chẳng lẽ sắp phải quay lại nộp mạng sao.

Lúc rời đi tên hôn quân đó đã nói, nếu lại rơi vào tay hắn, nhất định sẽ không thả đi.

Trời ơi, rốt cuộc là chuyện gì thế này, ông trời có thể đừng đùa với con như vậy nữa được không, cầu xin tha cho con được không.

Tên hôn quân đó nhất định sẽ hành hạ mình, nếu thật sự như vậy, không bằng cắn lưỡi tự vẫn cho xong, nhưng lại không được, phải đi hòa thân, cứu tộc Đường Ti khỏi cảnh nước sôi lửa bỏng, nếu hắn thật sự dám hành hạ mình, vậy thì ta sẽ mặc áo đỏ tự sát, đến lúc đó biến thành lệ quỷ, đời đời kiếp kiếp bám lấy hắn, để hắn cầu sống không được cầu chết không xong.

Sau khi suy nghĩ kỹ càng một chút, Mộ Dung Cửu hít sâu một hơi, nói: Phụ hoàng, con đồng ý, ngày mai cùng người đi hòa thân.

Mộ Dung Nhật sững người, nha đầu này vừa rồi trông có vẻ cực kỳ không tình nguyện, bây giờ đột nhiên lại đồng ý.

Quả nhiên đã lớn rồi, biết san sẻ gánh nặng cho ta rồi.

Con gái ngoan, phụ hoàng xin lỗi con, không để con gả cho một người như ý con thích, nếu có kiếp sau, ta vẫn muốn làm phụ hoàng của con.

Thế là, Mộ Dung Nhật nhẹ nhàng vỗ vai Mộ Dung Cửu: Cửu nhi, tất cả bình dân bá tánh của tộc Đường Ti đều sẽ cảm kích sự hy sinh của con.

Mộ Dung Cửu gật đầu. hốc mắt dần đỏ lên.

Không sai, vì tất cả bình dân bá tánh của tộc Đường Ti, làm như vậy là đáng giá, lựa chọn này cũng là chính xác nhất.

Phụ hoàng, chúng ta ngày mai lúc nào xuất phát.

Nếu biết bản công chúa sắp đi hòa thân, tên hôn quân đó nhất định sẽ kích động lắm đây.

Chắc chắn là vậy.

Dù sao bản công chúa trẻ trung xinh đẹp khuynh quốc khuynh thành, có thể lấy được ta là hắn đã tu tám kiếp mới có được phúc khí.

Đương nhiên, bản công chúa cũng có yêu cầu, không thể vì hòa thân mà xem thường ta.

Muốn ta gả cho ngươi cũng không phải là không thể.

Thứ nhất, ngươi không được tấn công tộc Đường Ti của ta nữa.

Thứ hai, ngươi phải để ta làm hoàng hậu.

Chỉ có như vậy ta mới đồng ý gả cho ngươi, nếu không thì đừng hòng.

Thực ra, những suy nghĩ của Mộ Dung Cửu lúc này có phần viển vông, bởi vì Trần Húc đã có hoàng hậu từ lâu, căn bản không thể nào lập nàng làm hoàng hậu.

Dù hắn cảm thấy cô gái này thú vị, nhưng cũng không thể vì vậy mà lập nàng làm hoàng hậu được.

Còn về việc không tấn công tộc Đường Ti.

Yêu cầu này thì có thể xem xét một chút.

Nhưng cũng phải có điều kiện, đó là tộc Đường Ti phải thần phục hắn.

Toàn bộ đất đai của tộc Đường Ti đều phải quy nạp vào lãnh thổ Đại Tống, Mộ Dung Nhật từ nay về sau có thể làm vương, nhưng không thể xưng hoàng.

Cho nên, suy nghĩ của Mộ Dung Cửu có chút không thực tế.

Sáng sớm hôm sau, Mộ Dung Nhật phái sứ giả đến quân doanh Đại Tống để thông báo trước.

Bệ hạ, tộc Đường Ti phái sứ giả đến, ngài có muốn tiếp kiến không.

Hay để thuộc hạ chém hắn đi.

Tôn Sách cung kính hỏi.

Trần Húc sửng sốt, sau đó nói: Hai bên giao chiến không chém sứ giả, đó là quy củ trên chiến trường.

Tuyệt đối đừng làm vậy, phá vỡ quy củ, để người ngoài biết được sẽ chê cười Đại Tống chúng ta.

Cứ để hắn vào đi.

Ta lại muốn xem xem Mộ Dung Nhật này lại giở trò gì.

Sứ giả vào xong liền cung kính dập đầu lạy Trần Húc, sau đó mới bắt đầu trình bày ý định.

Bệ hạ, hoàng thượng của chúng tôi phái tôi đến báo với ngài một

tiếng, giữa trưa có việc muốn thương lượng với ngài.

Trần Húc nheo mắt, hỏi: Chuyện gì.

Sứ giả đáp: Bệ hạ, kẻ làm nô tài như tôi thật không biết là chuyện gì, chỉ làm theo phân phó mà thôi.

Trần Húc gật đầu: Ân, ta biết rồi, ngươi có thể trở về nói với Mộ Dung Nhật, ta ở đây đợi hắn, bảo hắn qua đi.

Lão già Mộ Dung Nhật này đầu óc không bị chập mạch đấy chứ, lại dám đích thân đến đây, chẳng lẽ không sợ ta cho hắn có đi không có về sao.

Hay con cáo già này lại có âm mưu quỷ kế gì đây.

Thôi kệ, cứ để hắn qua đây, ta lại muốn xem hắn có thể giở trò gì với ta.

Ha ha. cứ qua đi.

Ân, ta biết rồi, ngươi có thể trở về nói với Mộ Dung Nhật, ta ở đây đợi hắn, bảo hắn qua đi.

Trần Húc khẽ nhếch miệng nói với sứ giả.

Vâng, thưa bệ hạ.

Sau khi sứ giả rời đi, Tôn Sách có chút lo lắng hỏi: Bệ hạ, Mộ Dung Nhật này lại giở trò quỷ gì, chắc chắn muốn làm trò bịp bợm gì đây.

Chúng ta đều đã mai phục xong ở những nơi cần mai phục, chỉ chờ ngày mai là nhất cử tiêu diệt chúng.

Con cáo già này hôm nay sao đột nhiên lại phái sứ giả đến, lát nữa lại còn muốn đích thân qua đây.

Giở trò quỷ.

Trần Húc lắc đầu: Bây giờ ở đây đoán mò cũng vô ích, dù sao lát nữa hắn cũng tới, đợi là biết, không cần vội.

Trong hồ lô của con cáo già này rốt cuộc bán thuốc gì.

Ha ha.

Chắc không phải đến cầu hòa chứ.

Dù sao thì hắn cũng biết mình không thể chống đỡ được bao lâu, tuy bề ngoài chiếm ưu thế, nhưng thực tế căn bản không thể đánh trường kỳ chiến.

Giữa trưa, Mộ Dung Nhật dẫn theo Mộ Dung Cửu đến.

Mộ Dung Cửu trang điểm xinh xắn đáng yêu, Trần Húc nhìn mà ngây ra một lúc, sau đó khẽ nhếch mép cười.

Nha đầu chết tiệt này thay lại nữ trang quả thực là khuynh quốc khuynh thành, có thể so bì với hoàng hậu của trẫm rồi.

Mộ Dung Cửu thấy ánh mắt dò xét của hắn, liền có chút kiêu ngạo quay đầu đi.

Hừ hừ, hôn quân, đã thấy được dung mạo khuynh thành của bản công chúa rồi chứ, sắp phải bái lạy dưới váy thạch lựu của bản công chúa rồi.

Bản công chúa nói cho ngươi biết, ta là nữ nhân xinh đẹp nhất tộc Đường Ti, những công tử muốn theo đuổi bản công chúa đã xếp hàng không biết đến đâu rồi.

Mộ Dung Nhật thấy Trần Húc nhếch miệng cười, trong lòng liền vui mừng, xem ra chuyện này có hy vọng rồi.

Thế là, Mộ Dung Nhật nói: Tống hoàng, hôm nay ta đến muốn thương lượng với ngài một chuyện.

Trần Húc gật đầu: Cứ nói đừng ngại.

Mộ Dung Nhật mỉm cười: Tiểu nữ tên là Mộ Dung Cửu, năm nay mười tám tuổi, vẫn chưa hứa hôn.

Tống hoàng là rồng trong loài người, cùng với Cửu nhi nhà ta quả là một đôi trời sinh đất tạo, không biết Tống hoàng có hứng thú hòa thân cùng công chúa tộc Đường Ti của chúng ta không.

Nếu hai người có thể đến với nhau, thì quả là một cặp trời sinh.

Như vậy, tộc Đường Ti của ta cũng có thể thoát khỏi kiếp nạn này.

Trần Húc ngẩn người, nửa ngày chưa hoàn hồn.

Mộ Dung Cửu thấy hắn nửa ngày không nói gì, tưởng hắn không đồng ý.

Thế là nàng vô cùng khó chịu nói: Hôn quân, lẽ nào bản công chúa không xứng với ngươi sao.

Chương 526

Bản công chúa trẻ trung xinh đẹp, khuynh quốc khuynh thành, có thể gả cho ngươi là phúc tu tám đời của ngươi, bây giờ ngươi không nói gì là ý gì.

Lẽ nào ngươi xem thường ta.

Khốn kiếp.

Hôn quân. lại dám làm cao với bản công chúa.

Thật là được voi đòi tiên.

Lời của Mộ Dung Cửu khiến Mộ Dung Nhật và Trần Húc đồng thời sửng sốt.

Ngay sau đó, sắc mặt Mộ Dung Nhật liền thay đổi, vội vàng nói: Cửu nhi, hỗn xược, mau xin lỗi.

Thật là bình thường đã chiều hư con bé này rồi, hôm nay lại không biết lựa chọn hoàn cảnh mà nói năng hàm hồ như vậy.

Trời ạ, hy vọng Hoàng thượng tuyệt đối đừng trách tội con bé này, nếu không thì việc hòa thân này chắc chắn sẽ đổ bể.

Sau đó, Mộ Dung Nhật lại vội vàng quay đầu về phía Trần Húc, nói: Tống hoàng xin đừng trách tội, Mộ Dung Cửu là con gái út của ta, cho nên bình thường ta rất cưng chiều, mới dưỡng thành tính cách điêu ngoa như vậy, xin ngài lượng thứ, tuyệt đối đừng trách tội.

Trần Húc lại không nổi giận, mà cười khẽ: Cửu nhi, mới hai ngày không gặp, tính tình của ngươi càng ngày càng lớn rồi nhỉ.

Đừng quên mục đích lần này của ngươi, lẽ nào không sợ cha ngươi thất vọng sao.

Người đến hòa thân mà tính tình lại lớn như vậy, đúng là lần đầu tiên nghe thấy.

Nha đầu này lẽ nào bài học lần trước vẫn chưa đủ sao.

Lại dám nói năng ngông cuồng với ta.

Xem ra lần sau phải tiếp tục dạy dỗ thêm mới được.

Mộ Dung Cửu hừ lạnh một tiếng: Ta không có, hôn quân, ngươi nói đi, bản công chúa dung mạo khuynh quốc khuynh thành, rốt cuộc có điểm nào không xứng với ngươi.

Vừa rồi phụ hoàng ta nói muốn để ta hòa thân với ngươi, tại sao ngươi nửa ngày không nói gì.

Không phải là xem thường ta sao.

Bây giờ lại còn dùng những lời đó để uy hiếp ta, thật quá khốn nạn.

Lẽ nào ta phải tự dâng mình cho tên hôn quân này sao.

Lẽ nào chỉ có hòa thân mới có thể đổi lại bình an cho tộc Đường Ti của ta.

Nhưng tên khốn này cũng quá đáng lắm rồi, ta thực sự nuốt không trôi cục tức này.

Không được, ta phải bắt hắn xin lỗi ta, nếu không dù hắn có đồng ý cưới ta thì ta cũng không thèm gả cho hắn.

Trần Húc nhướng mày, không trả lời nàng, mà nói với Mộ Dung Nhật: Hóa ra ngài đến đây là vì mục đích hòa thân sao.

Mở miệng một tiếng hôn quân, ngậm miệng một tiếng hôn quân, lẽ nào thật sự cho rằng hoàng đế Đại Tống ta không có tính khí sao.

Cố ý mang nàng đến đây để kích thích ta.

Vậy thì tính toán của ngài có chút sai lầm rồi, lẽ nào không sợ có đi mà không có về sao.

Ha ha, tiểu nha đầu, lần này ta nhất định phải cho ngươi một bài học nhớ đời, xem lần sau ngươi có còn dám mở miệng một tiếng hôn quân, ngậm miệng một tiếng hôn quân nữa không.

Để ngươi biết rằng sau khi ra ngoài xã hội không phải lời nào cũng có thể nói, cũng để ngươi học được lần sau trước khi nói phải suy nghĩ kỹ càng, lời nào nên nói, lời nào không nên.

Để khỏi phải cả ngày cứ như một bà tám.

Mộ Dung Nhật nghe vậy, lập tức sợ đến hồn bay phách lạc, vội nói: Tống hoàng. ta quản giáo không tốt, nhưng hà tất phải chấp nhặt với một cô bé mới lớn chứ.

Đợi ta về rồi nhất định sẽ quản giáo nó thật tốt, xin ngài yên tâm.

Lần này đúng là thất sách, hoàn toàn không ngờ con bé này lại dám nói chuyện với hoàng đế như vậy.

Ngàn vạn lần đừng trách tội con bé nóng tính này.

Trần Húc nhếch miệng, đáp lại: Ngài bảo ta hà tất phải chấp nhặt với một cô bé mới lớn.

Lẽ nào ngài không biết đạo lý từ nhỏ không dạy, lớn lên khó dạy sao.

Ngài nghĩ con gái ngài Mộ Dung Cửu bây giờ đang nói chuyện với ai.

Nói năng ngông cuồng như vậy, lẽ nào thật sự cho rằng tính khí của trẫm tốt đến mức này sao.

Ha.

Mộ Dung Cửu phải không.

Lần này trẫm sẽ cho ngươi biết trẫm là người không thể chọc vào.

Mộ Dung Nhật lo lắng đến mức trán vã mồ hôi, chẳng lẽ việc hòa thân lần này sắp đổ bể rồi sao.

Con bé chết tiệt này thật là hỏng đại sự.

Về rồi nhất định phải trừng trị nó một trận, cũng là tại mình, đã chiều chuộng nó thành ra thế này, bây giờ phải làm sao đây.

Mộ Dung Cửu thì lại ra vẻ không quan tâm, bởi vì nàng căn bản không biết sự nghiêm trọng của tình hình hiện tại.

Dù sao nàng cũng thấy mình xinh đẹp khuynh quốc khuynh thành, bế nguyệt tu hoa, nên cho rằng chẳng có gì to tát.

Nếu nàng biết được sự nghiêm trọng của tình hình hiện tại, có lẽ cũng chỉ cười ha ha một tiếng rồi chuồn là thượng sách.

Nếu không chẳng lẽ lại chờ Trần Húc bắt chui lỗ chó sao.

Ngài bảo ta hà tất phải chấp nhặt với một cô bé mới lớn.

Lẽ nào ngài không biết đạo lý từ nhỏ không dạy, lớn lên khó dạy sao.

Ngài nghĩ con gái ngài Mộ Dung Cửu bây giờ đang nói chuyện với ai.

Nói năng ngông cuồng như vậy, lẽ nào thật sự cho rằng tính khí của trẫm tốt đến mức này sao.

Trần Húc cố tình làm mặt lạnh.

Lời này dọa Mộ Dung Nhật sợ hết hồn.

Vội vàng giải thích: Tống hoàng, ngài hiểu lầm ý của ta rồi.

Ý của ta không phải như ngài nghĩ đâu, tiểu Cửu quả thực bị ta chiều hư, cho nên hy vọng ngài đừng để ý.

Về rồi ta nhất định sẽ nghiêm khắc quản giáo, tuyệt đối không để nó sau khi gả cho ngài vẫn ăn nói không kiêng nể như vậy.

Trần Húc khẽ nhếch miệng, bát tự còn chưa có một nét đây, đã nói sau này gả cho ta.

Tuy nàng ta quả thực xinh đẹp khuynh quốc khuynh thành, nhưng lại có chút không biết quy củ, nếu sau này thật sự gả cho ta thì không thể như bây giờ được, cho nên để phòng hoạn về sau, bây giờ phải dằn mặt nàng một phen.

Thế là, Trần Húc cười nhạt một tiếng nói: Những lời của ngài trẫm đều hiểu cả, nếu đã định gả con gái cho ta, vậy thì cứ nói điều kiện ra đi, nhưng trẫm nhắc trước, quân uy của Đại Tống tuyệt đối không thể xâm phạm, nếu ngài đưa ra những điều kiện không thể nào, vậy thì đừng trách trẫm cho ngài có đi không có về.

Mộ Dung Nhật vội lau mồ hôi trên trán, cười gượng hai tiếng nói: Tống hoàng nói có chút quá nghiêm trọng rồi.

Ta làm sao có thể đưa ra những điều kiện xâm phạm quân uy của Đại Tống được chứ.

Chỉ cầu xin Tống hoàng lui binh, đừng tấn công tộc Đường Ti của chúng ta nữa.

Khí thế của vị hoàng đế này thật khiến ta sắp không thở nổi rồi.

Trần Húc nghe xong mới nói: Muốn trẫm đáp ứng điều kiện này của ngài cũng không phải không được, nhưng ngài cũng phải đáp ứng một vài điều kiện của trẫm trước.

Tống hoàng cứ nói đừng ngại.

Mộ Dung Nhật trong lòng khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ cần chuyện này có thể thương lượng, vậy thì dễ giải quyết

hơn nhiều, chỉ sợ con bé chết tiệt kia vừa rồi chọc giận hoàng thượng, đến cả điều kiện thương lượng cũng không có.

Bây giờ đã nói vậy rồi, thì mọi chuyện dễ dàng hơn nhiều.

Trần Húc khẽ nhếch miệng, cười nhạt nói: Thứ nhất, đất đai của tộc Đường Ti phải được sáp nhập vào bản đồ Đại Tống.

Thứ hai, trẫm có thể phong ngài làm Đường Ti vương, từ nay về sau là Đường Ti vương, không được xưng hoàng.

Thứ ba thì.

Trần Húc nói một nửa rồi dừng lại.

Hai điều kiện này, mỗi khi đưa ra một điều, sắc mặt Mộ Dung Nhật lại trắng thêm một phần.

Ta đến đàm phán với ngươi là để tránh việc đất đai tộc Đường Ti bị sáp nhập vào bản đồ Đại Tống, càng là để tránh cho bá tánh tộc Đường Ti bị ngươi bắt nạt.

Chương 527

Kết quả, ngươi lại không chừa cho ta một chút đường lui nào.

Lại còn muốn đất đai tộc Đường Ti của ta sáp nhập vào bản đồ Đại Tống.

Thật là vô lý.

Trần Húc nhìn sắc mặt có chút tái nhợt của Mộ Dung Nhật, nhướng mày, tiếp tục nói: Thứ ba, tiểu công chúa của ngài phải ở lại bên cạnh trẫm một thời gian, để trẫm dạy dỗ nàng ta cho tốt, nếu không sau này lúc kết hôn với trẫm, đừng có mà làm hậu cung của trẫm gà chó không yên.

Nói xong, Trần Húc cười tủm tỉm nhìn Mộ Dung Cửu.

Mộ Dung Cửu nghe vậy trong lòng kinh hãi, tên hôn quân này vừa nói gì.

Hậu cung.

Sợ lúc kết hôn với ta sẽ làm hậu cung gà chó không yên.

Trong hậu cung của tên hôn quân này rốt cuộc có bao nhiêu nữ nhân, thật tức chết ta rồi.

Không được, ta muốn gả thì chỉ gả cho người đàn ông một lòng một dạ yêu ta, ta cũng tuyệt đối không chia sẻ người đàn ông của mình với người phụ nữ khác.

Không ngờ tên hôn quân này lại lăng nhăng như vậy.

Trong hậu cung rốt cuộc cất giấu bao nhiêu nữ nhân.

Bản công chúa bây giờ thật sự tức giận.

Nếu thật sự đợi ta gả cho ngươi, ta nhất định sẽ giải tán hậu cung,

để ngươi chuyên sủng một mình ta.

Nếu không, ta sẽ làm cho hậu cung gà chó không yên, để hậu viện của ngươi cháy nhà, xem ngươi còn tâm tư quản lý triều chính không.

Ha. dù sao bản công chúa trẻ trung xinh đẹp, lại xinh như hoa như ngọc, khuynh quốc khuynh thành, cho nên muốn độc chiếm hẳn là không quá đáng chứ.

Mộ Dung Cửu đâu biết rằng những người trong hậu cung của Trần Húc so với nàng, ai nấy đều có dung mạo không hề thua kém, có thể nói là ngang tài ngang sức.

Nếu nàng thấy những nữ nhân đó có dung mạo không thua kém mình, có lẽ sẽ không có suy nghĩ như bây giờ.

Dù sao nàng vẫn luôn cho rằng mình là người phụ nữ xinh đẹp nhất thế giới, đợi đến khi xuất hiện những người phụ nữ ngang tài ngang sức với mình, nhất định sẽ hối hận về suy nghĩ lúc này.

Giải tán hậu cung.

Đó là chuyện không thể nào, dù sao vô cớ gây sự cũng phải có giới hạn.

Nghe những lời của Trần Húc, Mộ Dung Nhật cũng kinh hãi không kém, ta dẫn con gái đến thương lượng chuyện hòa thân, kết quả ngươi lại đối xử với ta như vậy, thật quá vô lý.

Tuy đất đai tộc Đường Ti của ta không lớn, nhưng ta cũng có quy tắc của riêng mình, ta cũng có lòng tự tôn, bây giờ là chuyện gì thế này.

Lẽ nào ngươi coi thường ta đến vậy.

Nếu đã như vậy thì gả con gái cho ngươi, Cửu nhi cũng nhất định sẽ không hạnh phúc, vì sự thật là ngươi không coi trọng ta, dù sao bây

giờ ngay cả ta, một người cha vợ tương lai, ngươi cũng không để vào mắt, thì làm sao có thể.

Trần Húc nhìn sắc mặt Mộ Dung Nhật lúc xanh lúc trắng, lúc lại biến thành màu gan lợn, cảm thấy buồn cười.

Thế là, hắn nói với Mộ Dung Nhật: Ngài cũng không cần quá lo lắng, hay là ngài cứ nói điều kiện của ngài trước đi, để trẫm nghe xem có hợp lý không.

Dù sao điều kiện là thứ cần phải mang ra bàn bạc.

Cũng là do bàn bạc mà ra, chỉ cần hai bên bàn bạc điều kiện ổn thỏa, thì mọi chuyện sẽ luôn được giải quyết, không phải sao.

Cho nên cứ nói điều kiện của ngài trước đi.

Xem ra màn dằn mặt vừa rồi cũng đủ rồi.

Nếu lát nữa còn không biết điều, thì đừng trách trẫm thật sự không khách khí.

Nghe vậy, sắc mặt Mộ Dung Nhật mới hơi dịu lại.

Tống hoàng. thực ra ta cũng không có điều kiện gì, chỉ hy vọng ngài có thể tha cho tộc Đường Ti của chúng ta.

Dù sao an nguy của bá tánh tộc Đường Ti mới là quan trọng nhất, chỉ cần họ được bình an vui vẻ, thì một chút tủi nhục này cũng có thể chấp nhận được.

Chỉ hy vọng vị hoàng đế này đừng quá được voi đòi tiên, dù sao ta cũng đã gả đứa con gái yêu quý nhất cho ngươi rồi, nếu còn quá đáng nữa, thì đừng trách ta xé rách mặt, cùng lắm thì cá chết lưới rách, cùng ngươi quyết chiến đến cùng.

Ai. chỉ hy vọng mọi chuyện đừng phát triển đến mức đó thì tốt hơn, nếu không người chịu khổ cuối cùng vẫn là lê dân bá tánh.

Tống hoàng. thực ra ta cũng không có điều kiện gì, chỉ hy vọng ngài có thể tha cho tộc Đường Ti của chúng ta.

Lời của Mộ Dung Nhật khiến Trần Húc nhếch miệng cười.

Quả nhiên, con cáo già này tính toán hay thật, dựa vào việc bán con gái cầu hòa sao.

Nhưng cũng không vấn đề gì.

Thế là, Trần Húc thản nhiên nói: Ân. vừa rồi ta không phải đã nói rõ điều kiện rồi sao.

Nếu ngài có ý kiến gì về những điều kiện đó thì cứ nói ra, sau đó chúng ta cùng nhau thương lượng.

Mộ Dung Nhật hít một hơi thật sâu rồi nói: Tống hoàng. về chuyện đất đai của tộc Đường Ti, không thể sáp nhập vào bản đồ Đại Tống được.

Tộc Đường Ti của chúng ta tuy không lớn, nhưng cũng đã tồn tại mấy trăm năm.

Tuyệt đối không thể hủy hoại trong tay ta.

Trần Húc gật đầu, nếu đã không thể hủy hoại trong tay ngài, vậy thì có thể hủy hoại trong tay thế hệ sau chứ nhỉ.

Nếu đã như vậy, thì cũng không phải không thể xem xét cho các ngươi thêm một đời nữa.

Nhưng bất cứ chuyện gì cũng cần có điều kiện, nếu đã nói vậy, thì ta cũng cần thêm một điều kiện nữa.

Thế là, Trần Húc cười nói: Chuyện này dễ thôi, nhưng trước tiên ngài phải đáp ứng một điều kiện của ta.

Cứ nói đừng ngại.

Mộ Dung Nhật thấy sự việc có chuyển biến như vậy, liền vui mừng khôn xiết.

Suy nghĩ 3 giây, Trần Húc nhìn Mộ Dung Cửu nói: Còn về việc ta có cưới con gái ngài không, thì phải xem con gái ngài rốt cuộc có thể vào hậu cung của ta được không.

Nếu không phù hợp, thì những điều vừa rồi đều coi như bỏ.

Cho nên ngài cứ về trước đi, để con gái ngài lại đây để ta dạy dỗ một phen xem có thể có phát triển về mặt tình cảm không, nếu không có, thì đừng trách ta.

Dù sao vừa rồi ngài cũng nghe rồi, con gái ngài ăn nói không kiêng nể như vậy, mở miệng một tiếng hôn quân, ngậm miệng một tiếng hôn quân, nếu để người khác nghe thấy thì đó là tội tru di cửu tộc.

Mộ Dung Nhật kinh ngạc, sau đó cũng nhìn về phía Mộ Dung Cửu.

Cửu nhi, con thấy thế nào.

Mộ Dung Cửu đương nhiên là cầu còn không được, dạy dỗ ta.

Bản công chúa lại muốn xem hai chúng ta ai dạy dỗ ai.

Thế là nàng nói: Phụ hoàng, cứ làm theo lời hắn nói đi, người cứ về trước đi, chuyện tiếp theo giao cho con, con chắc chắn sẽ không để người thất vọng, cũng sẽ không để lê dân bá tánh của tộc Đường Ti chúng ta thất vọng.

Ha, hôn quân, dạy dỗ bản công chúa.

Cứ chờ xem bản công chúa chỉnh ngươi.

Dù sao bản công chúa từ nhỏ đến lớn trong cung chưa từng thiếu trò chỉnh người khác, lần này ta sẽ đem hết những kỹ năng chọc ghẹo học được từ nhỏ đến lớn ra dùng trên người ngươi, để ngươi biết

bản công chúa lợi hại thế nào, xem ngươi có còn dám nói năng ngông cuồng muốn dạy dỗ bản công chúa không.

Trần Húc làm sao không biết những mưu mô nhỏ trong lòng nàng.

Chỉ là không vạch trần mà thôi, thế là hắn khẽ nhếch miệng cười nói: Nếu công chúa đã nói vậy, thì chuyện này cứ quyết định nhanh gọn như vậy đi.

Để ta xem bản lĩnh của ngươi thế nào.

Mộ Dung Nhật thấy Mộ Dung Cửu đã nói vậy, liền gật đầu: Cửu nhi, vậy chuyện này nhờ cả vào con, nhớ kỹ không được nói năng ngông cuồng như vừa rồi nữa, nếu lại chọc giận hoàng thượng, e là sẽ bị trả hàng.

Ai. chỉ hy vọng chuyện này có thể tiến triển thuận lợi một chút, chỉ hy vọng hoàng thượng có thể đừng quá để bụng lời nói của Cửu nhi, dù sao bây giờ mọi thứ đều trông cậy vào Cửu nhi cả.

Chương 528

Tổ tiên phù hộ.

Sau khi Mộ Dung Nhật đi, Trần Húc cho mọi người trong lều lui ra.

Chỉ còn lại hắn và Mộ Dung Cửu hai người.

Công chúa. không ngờ chúng ta lại nhanh chóng gặp lại nhau như vậy, còn nhớ lời ta nói lần trước không.

Nếu lần sau lại rơi vào tay ta, thì không dễ dàng thoát ra như vậy đâu.

Mộ Dung Cửu giả vờ kinh ngạc nhìn hắn: Hôn quân, nếu ta nhớ không lầm, là ta tự nguyện ở lại đây mà.

Sao lại biến thành rơi vào tay ngươi rồi.

Ngươi có thể có chút liêm sỉ không.

Rõ ràng là bản công chúa tự nguyện ở lại đây, đừng có tự dát vàng lên mặt mình, làm như ngươi lợi hại lắm vậy.

Thật là, đến bây giờ còn dẫn mặt ta, ta sắp trở thành vợ của ngươi rồi, còn dẫn mặt ta nữa, thì đừng trách ta thật sự bắt đầu chỉnh ngươi.

Trần Húc cười: Không ngờ công chúa không chỉ xinh đẹp khuynh quốc khuynh thành, bế nguyệt tu hoa, mà cái miệng cũng thật là được lý không tha người, thật khiến ta bội phục sát đất.

Lẽ nào ngươi không nghe thấy lời cha ngươi nói vừa rồi sao.

Bây giờ là phe ta đang chiếm thế thượng phong, đừng có quá vô cớ gây sự.

Cái miệng này, nếu là người khác, có lẽ ta đã sớm đánh nát cái

miệng đó rồi, đâu đến lượt ngươi ở đây hỗn xược.

Nhưng cũng thật kỳ lạ, Mộ Dung Cửu đường đường là công chúa, sao lại ăn nói không kiêng nể như vậy.

Quả nhiên là chưa trải sự đời, nên mới hỗn xược như thế.

Nếu đặt ở thời hiện đại, có lẽ đã sớm không thể tồn tại trong xã hội rồi, dù sao một người phụ nữ miệng mồm độc địa như vậy ai mà thích, lại còn kiêu căng quý phái, càng không ai thích.

Cũng may là ở thời cổ đại, mới có thể dựa vào chút nhan sắc và thân phận công chúa mà hỗn xược như vậy.

Thực ra cũng là tại ta quá biết thương hoa tiếc ngọc.

Nếu không đã sớm lôi ra ngoài đánh trượng rồi, ai rảnh mà ở đây nói nhảm với ngươi.

Có thời gian nói nhảm với ngươi, chẳng bằng nghĩ cách làm sao để cha ngươi cam tâm tình nguyện dâng đất đai cho ta còn hơn.

May mà Mộ Dung Cửu không biết suy nghĩ trong lòng hắn, nếu không nhất định sẽ tức đến hộc máu.

Không ngờ công chúa không chỉ xinh đẹp khuynh quốc khuynh thành, bế nguyệt tu hoa, mà cái miệng cũng thật là được lý không tha người, thật khiến ta bội phục sát đất.

Lẽ nào ngươi không nghe thấy lời cha ngươi nói vừa rồi sao.

Bây giờ là phe ta đang chiếm thế thượng phong, đừng có quá vô cớ gây sự.

Lời của Trần Húc khiến Mộ Dung Cửu không hài lòng nhíu mày, nói: Dù sao ta cũng là công chúa, ngươi nói chuyện với ta như vậy không phải là quá đáng lắm sao.

Thật vô lý, lại dám nói chuyện với bản công chúa như vậy, từ nhỏ

đến lớn chưa có ai dám nói chuyện với ta như thế, ngươi là người đầu tiên, thật khiến ta có chút nhìn với cặp mắt khác.

Dù là hoàng đế thì đã sao.

Trong mắt ta mọi người đều bình đẳng, không có phân biệt đẳng cấp.

Trần Húc cười, ngồi xuống ghế, rồi nhìn nàng một cách đầy ẩn ý, nhướng mày: Hóa ra ngươi biết mình là công chúa à, vậy ngươi có biết công chúa nào lại ăn nói không kiêng nể như ngươi không, mở miệng một tiếng hôn quân, ngậm miệng một tiếng hôn quân, ngươi có biết đó là tội lớn không, lẽ nào không sợ ta bây giờ giết ngươi sao.

Ha, xem ta dọa chết ngươi không.

Mộ Dung Cửu sững người. tên hôn quân này đang uy hiếp ta sao.

Được rồi. nhìn bộ dạng nghiêm túc của ngươi, quả thực khiến ta có chút sợ hãi trong lòng.

Tiếc là Mộ Dung Cửu ta cũng không phải bị dọa mà lớn lên, nếu thật sự chọc giận ta, thì ta cùng ngươi đồng quy vu tận.

Hôn quân, ta chỉ nói sự thật thôi, lẽ nào ngay cả sự thật ngươi cũng không chấp nhận được sao.

Vậy xem ra ta gọi ngươi là hôn quân thật sự không sai chút nào, dù sao ngươi chỉ thích nghe những lời dễ nghe, không thích nghe những lời khó nghe.

Lẽ nào ngươi không biết có câu tục ngữ nói rất hay, đó là trung ngôn nghịch nhĩ, nhưng con người ngươi thật kỳ lạ, lại không thích nghe sự thật từ ta như vậy, vậy thì giữ ta lại đây làm gì.

Lần trước không phải ta đã nói với ngươi rồi sao.

Cùng lắm thì một kiếm giết ta đi, nhưng ngươi lại không làm vậy,

lại bắt ta chui lỗ chó.

Sự sỉ nhục lớn như vậy ta còn chưa nói gì, bây giờ ngươi lại ở đây tính toán với ta những chuyện này.

Thật sắp tức chết bản công chúa rồi.

Không đợi Trần Húc trả lời, Mộ Dung Cửu tiếp tục nói: Hôn quân, ngươi có biết làm vậy là không đúng không.

Là một hoàng đế, không thể chỉ nghe lời hay, đôi khi cũng phải nghe những lời trung ngôn nghịch nhĩ.

Dù sao ai rảnh rỗi lại đi nói với ngươi những lời khó nghe.

Nhất định là ngươi làm không đúng, nên người khác mới nói với ngươi những lời khó nghe.

Nghe xong không những không sửa đổi mà còn nổi giận đùng đùng.

Làm vậy có đúng không.

Cũng chỉ có bản công chúa dám nói với ngươi những lời này, nếu là người khác xem họ có dám nói những lời trung ngôn nghịch nhĩ này không.

Không cảm kích bản công chúa thì thôi, bây giờ lại còn dám uy hiếp bản công chúa.

Thật vô lý.

Mộ Dung Cửu càng nói càng tức giận, nói cứ như thể rất có lý, nói đến mức ngay cả nàng cũng sắp tin vào những lý lẽ xằng bậy của mình là thật.

Kết quả, Trần Húc chỉ hơi sững người, sau đó cười nói: Nếu đã có tài ăn nói như vậy, xem ra không đi làm tướng quân đàm phán thì thật là đáng tiếc.

Cái miệng của người phụ nữ này cũng quá lợi hại rồi.

Tiếc là không sinh ra ở thời hiện đại, nếu có thể xuyên không về hiện đại, có lẽ cái miệng này đi đâu cũng được hoan nghênh.

Bởi vì chỉ bằng cái miệng có thể biến chuyện xằng bậy thành chân lý này, nhất định sẽ mang lại lợi ích rất lớn cho công ty, có thể trở thành át chủ bài của bộ phận kinh doanh, đại tỷ đại, không ai có thể sánh bằng.

Cũng nhất định sẽ rất được bộ phận quan hệ công chúng hoan nghênh, có thể sẽ phải chi một khoản tiền lớn để chiêu mộ nàng.

Tiếc thật, nàng lại không ở thời hiện đại, thật quá đáng tiếc.

Mộ Dung Cửu nhìn vẻ mặt tiếc nuối của Trần Húc, tưởng rằng mình nói đúng, liền đắc ý nói tiếp: Thế nào.

Bản công chúa nói không sai chứ, cho nên ngươi phải bắt đầu sửa đổi từ bây giờ, như vậy, sau này ta sẽ không gọi ngươi là hôn quân nữa, ngươi thấy đề nghị này của bản công chúa thế nào.

Người biết sai mà sửa mới xứng đáng làm minh quân, những lời bản công chúa nói thực ra đều đúng cả.

Trần Húc lại có chút cạn lời lắc đầu: Vừa rồi ngươi nói trung ngôn nghịch nhĩ, vậy trẫm hỏi ngươi, tại sao lại gọi trẫm là hôn quân.

Xin hãy nói ra lý do của ngươi.

Hãy tiếp tục màn trình diễn của ngươi đi.

Chỉ thấy Mộ Dung Cửu gật đầu, sau đó nói: Nếu ngươi đã thành tâm thành ý hỏi như vậy, thì bản công chúa sẽ đại phát từ bi nói cho ngươi biết.

Tại sao ta lại gọi ngươi là hôn quân.

Đó là vì.

đó là vì.

Là vì cái gì nhỉ.

Đúng rồi, tại sao ta lại gọi hắn là hôn quân.

Ta rốt cuộc là vì chuyện gì mới gọi hắn là hôn quân.

Chương 529

Ta không nhớ ra nữa.

Trần Húc đang chờ câu tiếp theo của nàng, kết quả Mộ Dung Cửu đó là vì nửa ngày cũng không nói ra được nguyên do.

Thế là hắn cười nói: Công chúa sao vậy, sao không nói nữa, rốt cuộc là vì sao lại gọi ta là hôn quân.

Không phải là không có lý do, không tìm được cớ, nên mới không nói ra được chứ.

Thật quá thú vị.

Nha đầu này, cả ngày trong đầu không biết chứa những thứ gì nữa.

Nói cho ta nghe đi, là vì sao.

Chỉ thấy Mộ Dung Cửu bĩu môi, có chút không phục nói: Bởi vì ngươi là hôn quân, cho nên ta mới gọi ngươi là hôn quân, lý do này đủ chưa.

Nếu chưa đủ, thì là do ngươi đã làm chuyện gì đó, nên ta mới gọi ngươi là hôn quân.

Được thôi, vậy trẫm cho ngươi thời gian suy nghĩ kỹ, nếu lúc đó không nói ra được một lý do chính đáng, thì đừng trách trẫm không khách khí với ngươi.

Nói xong, Trần Húc liền dựa lưng vào ghế, rồi nhìn nàng một cách đầy ẩn ý.

Ta lại muốn xem nha đầu chết tiệt này cho ta những lý do vớ vẩn gì.

Nếu cái miệng đó đã có thể nói xằng nói bậy, vậy ta cho ngươi nói một lần cho đủ, xem ngươi có thể nói xằng nói bậy đến mức nào, có thể khiến ta kinh ngạc đến mức nào.

Nếu có thể nói xằng nói bậy đến mức khiến ta phải kinh ngạc, vậy thì chuyện này coi như bỏ qua, nếu không thể.

Vậy thì lát nữa xem ta xử lý ngươi.

Mộ Dung Cửu không phục, liền gật đầu đáp ứng: Ngươi vốn là một hôn quân, bản công chúa lại không nói sai, nếu ngươi không phải hôn quân thì bản công chúa sao lại gọi ngươi là hôn quân chứ.

Bây giờ bản công chúa chỉ tạm thời chưa nghĩ ra lý do ngươi là hôn quân thôi, đợi sau này nghĩ ra sẽ tự nhiên nói cho ngươi, cho nên bây giờ đừng ép ta, nếu còn ép ta nữa, thì cái lý do ép ta chính là lý do ngươi là hôn quân.

Hừ hừ, muốn chơi trò vặt vãnh này với bản công chúa sao, còn non lắm.

Trần Húc lập tức cảm thấy cạn lời, người phụ nữ này sao vậy.

Có thể có tài ăn nói đến mức này sao.

Chuyện chết có thể nói thành sống, chuyện sống sờ sờ cũng có thể nói thành chết.

Thật quá mức khiến người ta cạn lời.

Này, công chúa. bộ lý lẽ xiên vẹo này của ngươi rốt cuộc học từ ai vậy.

Sư phụ là ai báo danh đi, ta thật sự muốn đến gặp vị sư phụ đó của ngươi, xem có phải còn giỏi nói xằng nói bậy hơn ngươi không.

Mộ Dung Cửu bĩu môi: Bây giờ lại dám nói bản công chúa nói xằng nói bậy.

Bản công chúa rốt cuộc nói xằng nói bậy ở đâu.

Những lời ta nói câu nào cũng là sự thật, nói thật mà cũng cần bái sư sao.

Thật là chưa từng nghe thấy, chưa từng nhìn thấy.

Kiến thức của tên hôn quân như ngươi thật quá hạn hẹp.

Ngay cả nói thật cũng không cho người ta nói, thật quá vô lý.

Không được, dù có bịa chuyện, ta cũng phải bịa ra một vài lý do ngươi là hôn quân, nhất định phải khiến ngươi tin phục ta, nếu không thì mặt mũi của bản công chúa để đâu.

Nghe những lời bịa đặt của Mộ Dung Cửu, Trần Húc cạn lời lắc đầu, rồi nói: Quả là một kỳ nữ tử, tuy nhiên chỉ ở một vài phương diện nào đó thôi.

Một cái miệng có lẽ có thể cùng lúc cãi nhau với mấy người được nhỉ.

Gia Cát Lượng lưỡi chiến quần nho cũng không lợi hại đến vậy.

Bội phục, thật sự bội phục vô cùng.

Mộ Dung Cửu cố tình giả vờ tức giận: Ta có phải kỳ nữ tử hay không không cần ngươi phán xét, vì ta có phải kỳ nữ tử hay không thì liên quan gì đến ngươi.

Bây giờ ngươi lại chưa kết hôn với ta, cho nên chúng ta chỉ là hai người không liên quan, cho nên đừng có phán xét lung tung về ta, hơn nữa, ngươi hiểu ta sao.

Nói trắng ra chúng ta cũng mới gặp nhau lần thứ hai thôi, cho nên ngươi hoàn toàn không hiểu ta, nếu đã không hiểu ta, vậy tại sao lại nói ta là kỳ nữ tử.

Kỳ nữ tử.

Lời này ngươi nói nghiêm túc sao.

Xem ra ta quả nhiên không giống những người phụ nữ khác, ta không chỉ xinh đẹp hơn những người phụ nữ khác, mà còn có trí tuệ hơn, thông minh hơn.

Trần Húc không biết suy nghĩ trong lòng nàng lúc này, nếu biết, nhất định sẽ cởi giày dưới chân ra, ném thẳng vào mặt nàng, rồi nói: Ngươi là heo sao.

Lẽ nào ngay cả lời mỉa mai cũng không nghe ra sao.

Ta nói kỳ nữ tử lẽ nào ngươi thật sự tưởng là kỳ nữ tử à.

Có thể có chút liêm sỉ không.

Hai chữ liêm sỉ có biết viết không.

Không biết viết thì ta có thể dạy ngươi.

Nhưng xin ngươi sau này đừng ở trước mặt ta làm mất mặt nữa được không.

Ngoài việc xinh đẹp ra thì ngươi có gì đáng khoe khoang.

Chẳng qua chỉ là một bình hoa mà thôi.

Nhưng nói chuyện với người phụ nữ này cũng khá thú vị, dù sao trong mắt ta nàng cũng giống như một trò cười.

Không có việc gì trêu chọc nàng cũng khá vui, xem ra gả cho ta cũng chỉ có tác dụng này thôi.

Đối với lời của Mộ Dung Cửu, Trần Húc gật đầu, sau đó cười nói: Ân.

Ở một vài phương diện quả thực ngươi nói không sai, dù sao hôm nay cũng mới là lần thứ hai chúng ta gặp nhau, cho nên ta đối với ngươi quả thực không hiểu rõ lắm.

Nhưng muốn hiểu một người thực ra cũng khá đơn giản, từ lời nói của ngươi có thể biết được đôi chút, con người ngươi đơn giản thuần túy, nhưng lại thích nói khoác.

Cho nên ngươi thấy bây giờ ta hiểu ngươi đến mức nào rồi.

Mộ Dung Cửu sững người, lại dám nói ta nói khoác.

Đang đùa quốc tế đấy à.

Ta lúc nào nói khoác, rõ ràng những gì ta nói đều là sự thật, sao tên hôn quân này lại không chấp nhận được chứ.

Nói khoác, thật quá tức giận.

Này.

Hôn quân đừng có nói xằng nói bậy.

Mộ Dung Cửu có chút phẫn uất chỉ vào hắn nói.

Trần Húc có chút buồn cười đẩy tay nàng ra: Ngươi có biết tùy tiện chỉ tay vào người khác là một việc rất bất lịch sự, là sự bất tôn trọng rất lớn đối với đối phương không, ngươi có biết người mà ngươi đang chỉ là ai không.

Ta là hoàng đế, lẽ nào không sợ ta giết ngươi sao.

Tuy nhiên nha đầu chết tiệt này có vẻ thật sự không sợ chết, quả nhiên câu nói cũ không sai, người ngốc gan lớn, chính là loại nha đầu chết tiệt này.

Mộ Dung Cửu sững người, về chuyện không thể tùy tiện chỉ tay vào người khác, nàng thật sự không biết, dù sao nàng đường đường là công chúa, trong cung lúc nào cũng như vậy, ai dám nói gì nàng.

Có lẽ dám nói như vậy cũng chỉ có Trần Húc một người.

Thế là, Mộ Dung Cửu bĩu môi: Ta biết rồi, lần sau không chỉ tay

vào người khác nữa là được chứ gì, có cần phải nói khó nghe như vậy không.

Bản công chúa dung mạo hoa nhường nguyệt thẹn, khuynh quốc khuynh thành, ngươi nói chuyện với bản công chúa như vậy có hơi không hay lắm thì phải.

Ta chỉ tay vào người khác là không tôn trọng, vậy ngươi nói chuyện với một cô gái xinh đẹp như vậy một cách nghiêm túc như thế chẳng lẽ không phải là một sự không tôn trọng sao.

Bình thường đối diện với một cô gái xinh đẹp như vậy, chẳng lẽ không nên đối xử dịu dàng sao.

Không sai, thực ra bình thường nếu đàn ông nhìn thấy một cô gái xinh đẹp như Mộ Dung Cửu, nhất định sẽ bị nàng mê hoặc, làm sao có thể nỡ dùng giọng điệu nghiêm túc như vậy nói chuyện với nàng chứ.

Dù sao một người phụ nữ xinh đẹp như vậy có thể để mắt đến mình đã là một loại phúc khí, chiều chuộng còn không kịp, làm sao có thể nhẫn tâm đối xử nghiêm túc như vậy.

Có thể làm vậy có lẽ cũng chỉ có Trần Húc một người thôi, dù sao ai bảo trong hậu cung của hắn ai nấy đều là tuyệt thế đại mỹ nhân, cho nên đối với mỹ nữ, hắn đã sớm miễn dịch rồi.

Chương 530

Lúc này, bên ngoài lều có người hô lớn: Báo, bẩm báo hoàng thượng, có thư từ trong cung.

Trần Húc sững người, sau đó nói: Mang vào.

Binh sĩ bên ngoài đi vào lều, quỳ xuống dâng thư cho Trần Húc.

Hoàng thượng, thư từ trong cung.

Ân. ngươi lui ra trước đi.

Vâng, thuộc hạ cáo lui.

Trần Húc nhìn, hóa ra là thư của hoàng hậu Điêu Thuyền viết.

Thế là, hắn mở phong bì, lấy ra bức thư bên trong.

Chỉ thấy trong thư viết: Hoàng thượng, chiến sự với tộc Đường Ti thế nào rồi.

Ngự giá thân chinh lâu như vậy, ngay cả một bức thư cũng không viết về cung, thật khiến thần thiếp có chút đau lòng.

Thần thiếp viết thư lần này là có một tin vui muốn báo cho hoàng thượng, đó là thần thiếp đã sinh cho ngài một cậu con trai bụ bẫm, thần thiếp đang đợi ngài về đặt tên cho con trai của chúng ta.

Trần Húc đọc xong thư, khóe miệng không tự chủ mà nở một nụ cười hạnh phúc.

Ngự giá thân chinh bên ngoài đã gần nửa năm, hoàng hậu lại sinh cho trẫm một người con trai.

Đây là một đại hỷ sự phổ thiên đồng khánh.

Đợi sau khi trở về nhất định phải giải phóng thiên hạ, phổ thiên

đồng khánh.

Mộ Dung Cửu có chút không hiểu nhìn hắn: Ai viết thư cho ngươi, vui vẻ như vậy làm gì, trong thư viết gì.

Cho ta xem xem.

Nói rồi định giật lấy bức thư trong tay Trần Húc, kết quả Trần Húc thu thư lại, cất vào trong lòng, sau đó thản nhiên nhìn nàng, nói: Sao vậy.

Quan tâm chuyện của ta làm gì.

Mộ Dung Cửu bĩu môi: Ta sắp gả cho ngươi rồi, quan tâm chuyện của ngươi không phải là chuyện bình thường sao.

Ta chỉ biết phu quân tương lai của ta vừa rồi vì đọc thư của ai đó, nên mới cười không ngậm được miệng, lẽ nào quan tâm phu quân tương lai của mình cũng là sai sao.

Tại sao ngươi vội vàng cất thư đi như vậy, lẽ nào bên trong có bí mật không thể cho người khác biết, nên mới không dám cho ta xem.

Hừ. cười vui vẻ như vậy, lẽ nào trong thư viết một chuyện đại hỷ sự.

Không đúng, nếu thật sự là đại hỷ sự, vậy thì có gì mà không dám nói cho ta biết chứ.

Nói ra để mọi người cùng vui chẳng lẽ không tốt sao.

Mộ Dung Cửu càng ngày càng cảm thấy có gì đó không đúng, rồi tiếp tục nói: Này, mau lấy thư ra cho ta xem, với tư cách là vợ tương lai của ngươi, ta cũng có quyền được biết.

Trần Húc có chút cạn lời giật giật khóe miệng: Ngươi lại nói xằng nói bậy gì thế.

Ngươi gọi ta là chồng tương lai, ta là phu quân tương lai của

ngươi, ta rốt cuộc lúc nào nói muốn cưới ngươi, lúc ngươi đến Đại Tống hòa thân, ta đã nói rất rõ ràng, ta phải dạy dỗ ngươi một phen, để khỏi sau này lúc kết hôn với ta, lại làm hậu cung của ta gà chó không yên, nhưng bây giờ ta vẫn chưa dạy dỗ xong ngươi.

Cho nên rốt cuộc có bị ta trả hàng hay không vẫn là một chuyện không chắc chắn.

Người phụ nữ này nói chuyện cũng quá tốt đẹp rồi nhỉ, lẽ nào nàng không thể chờ đợi để gả cho ta sao.

Nghe vậy, Mộ Dung Cửu vẻ mặt không vui bĩu môi.

Còn tại sao lại không vui.

Cần phải hỏi sao.

Bởi vì trong lòng nàng, nàng xinh đẹp khuynh quốc khuynh thành, mạo mỹ như hoa, gả cho hắn là phúc tu tám đời của hắn.

Bây giờ nghe trong lời nói của hắn có vẻ như nàng đang mặt dày mày dạn tự dâng mình cho hắn.

Trả hàng.

Coi ta là hàng hóa sao.

Coi bây giờ đang làm ăn giao dịch với ta sao.

Trả hàng ta.

Bản công chúa cũng cần thể diện.

Thật quá đáng, lẽ nào ngươi không nghe có câu nói cũ sao.

Sĩ khả sát bất khả nhục.

Này, xem ngươi vừa rồi cười vui vẻ như vậy, trên bức thư đó hẳn là viết một chuyện vui phải không.

Nếu đã là chuyện vui, thì có gì mà không dám nói với ta.

Chẳng lẽ trên thư viết những chuyện mờ ám không thể cho người khác biết.

Nếu không phải vậy thì chứng minh trên thư nhất định viết những chuyện mờ ám.

Cho nên để chứng minh sự trong sạch của ngươi, hãy nói cho ta biết trên thư viết những gì đi.

Mau lên, bản công chúa đang đợi đây, đừng lãng phí thời gian của bản công chúa, mau nói cho ta biết trên thư viết gì.

Nếu đã khơi dậy lòng hiếu kỳ của bản công chúa, thì ngươi phải chịu trách nhiệm đến cùng, nếu không bản công chúa tuyệt đối không tha thứ cho ngươi.

Lời của Mộ Dung Cửu khiến Trần Húc cạn lời, nhưng nghĩ kỹ lại cũng đúng, dù sao có một người con trai, là một đại hỷ sự lớn, cho nên nói ra để nàng cũng vui lây cũng tốt, dù sao sau này cũng có thể sẽ cưới nàng, cho nàng biết cũng không sao.

Thế là, Trần Húc mở miệng cười nói: Hoàng hậu của trẫm, Điêu Thuyền, đã sinh cho ta một người con trai, cho nên ta vui đến không ngậm được miệng có vấn đề gì sao.

Đợi lần này ta trở về, sẽ lập tức phong con trai làm thái tử.

Lời vừa nói ra, Mộ Dung Cửu sững người, sau đó sắc mặt lập tức tối sầm lại: Hóa ra ngươi đã có hoàng hậu rồi, hoàng hậu vừa mới sinh cho ngươi một người con trai.

Khốn kiếp. bản công chúa định làm hoàng hậu của ngươi, kết quả ngươi đã sớm có hoàng hậu rồi, bản công chúa có thể không tính toán chuyện trong hậu cung của ngươi có bao nhiêu nữ nhân, nhưng vị trí hoàng hậu này ta nhất định phải có được.

Hơn nữa ta cũng là một công chúa, làm sao có thể gả cho ngươi

làm tiểu thiếp.

Đừng nói cho ta làm quý phi, dù sao quý phi cũng là phi tần.

Phi tần nói trắng ra là tiểu thiếp, ta là một công chúa tuyệt đối không thể làm tiểu thiếp cho người khác.

Ta không cần biết ngươi có phải hoàng đế hay không, tóm lại ta tuyệt đối không làm tiểu thiếp, nếu cưới ta thì phải để ta làm hoàng hậu của ngươi, là chính thê của ngươi.

Đợi ta làm hoàng hậu của ngươi rồi, sẽ từ từ xử lý những cái gọi là hậu cung kia, ta sẽ đánh từng người một vào lãnh cung, chỉ có thể sủng ái một mình ta.

Thực ra, suy nghĩ của Mộ Dung Cửu lúc này có chút quá viển vông, bởi vì đó là chuyện tuyệt đối không thể xảy ra.

Thấy nàng nói năng âm dương quái khí, Trần Húc hơi nhíu mày, nói: Sao.

Có vẻ ngươi không vui, không phải là có ý kiến gì với con trai của ta chứ.

Mộ Dung Cửu bĩu môi: Không có, ta làm sao có thể có ý kiến với con trai của ngươi.

Ta tại sao phải có ý kiến với con trai của ngươi.

Con trai của ngươi ta lại chưa gặp, sao có thể có ý kiến.

Đừng có nói xằng nói bậy vu khống ta.

Trẻ con đáng yêu như vậy, ta làm sao có thể có ý kiến với một đứa trẻ.

Ta chỉ là có ý kiến với hoàng hậu kia của ngươi, có ý kiến với những người trong hậu cung kia của ngươi.

Nhưng bây giờ ta có thể nói ra sao.

Nếu ta nói ra, ngươi lại sẽ trách ta không hiểu chuyện, cho nên để chứng minh ta hiểu chuyện, những lời này ta tuyệt đối không thể nói ra, cùng lắm thì nghĩ trong lòng là được rồi, chỉ cần đợi sau này ta gả cho ngươi, thì hậu cung đó, nhất định sẽ là thiên hạ của ta.

Làm người nhất định phải nhẫn nhịn, chỉ cần nhẫn nhịn, thì người chiến thắng nhất định sẽ là mình.

Cho nên bây giờ ta nhất định không thể nói trước mặt ngươi, hậu cung có bao nhiêu không tốt.

Dù sao đợi sau này gả cho ngươi, có rất nhiều cơ hội để xử lý những cái gọi là hậu cung đó.

Trần Húc thản nhiên nhìn nàng, nói: Xem ra ngươi rất thích trẻ con.

Mộ Dung Cửu gật đầu: Ân. trẻ con ngây thơ vô tà, thiện lương đáng yêu như vậy, ai mà không thích, dù sao trẻ con lại không giống một số hôn quân thích đấu đá tâm kế, tâm tư sâu xa, rồi làm việc âm hiểm độc ác, giảo hoạt vô cùng, cho nên so với một số hôn quân, ta càng thích sự thiện lương của trẻ con.

Hừ.

Trần Húc cạn lời giật giật khóe miệng, gọi là một số hôn quân.

Chương 531

Không phải là nói thẳng ta sao.

Ta lúc nào thích đấu đá tâm kế, tâm tư sâu xa.

Lại lúc nào làm việc âm hiểm độc ác, giảo hoạt vô cùng.

Cái miệng của người phụ nữ này có thể nói xằng nói bậy.

Nói xằng nói bậy mà lại mạch lạc như vậy.

Thật khiến ta có chút không nói nên lời.

Ta chỉ hỏi một câu thôi, mà có thể nói xằng nói bậy một tràng để phản bác, gọi là một số hôn quân.

Ta là hôn quân sao.

Trần Húc cảm thấy càng ngày càng uất ức, thế là nói: Cái tật xấu mở miệng một tiếng hôn quân, ngậm miệng một tiếng hôn quân của ngươi, lúc nào mới có thể sửa được.

Lẽ nào thật sự cho rằng ta không dám động thủ với ngươi sao.

Cũng là hôm nay hoàng hậu của ta sinh cho ta một người con trai, cho nên ta vui, chuẩn bị đại xá thiên hạ.

Bây giờ ngươi nói ta là hôn quân chuyện này ta có thể không tính toán với ngươi, nhưng không có nghĩa là sau này nếu còn nói năng ngông cuồng như vậy, ta sẽ không cho ngươi biết tay.

Dù sao không dạy dỗ nha đầu chết tiệt này, nàng sẽ không biết điều.

Lời của Trần Húc nói ra đanh thép có lực, nhưng Mộ Dung Cửu lại không hề sợ hãi.

Bởi vì nàng dựa vào việc mình xinh đẹp khuynh quốc khuynh thành, hoa dung nguyệt mạo, nên cho rằng Trần Húc sẽ không làm gì mình, dù sao bình thường có ai lại nỡ ra tay với một đại mỹ nhân xinh đẹp như vậy.

Cho nên xinh đẹp là vốn liếng, phải học cách lợi dụng vốn liếng này.

Mộ Dung Cửu tùy ý vén lọn tóc mái trước trán, rồi hừ lạnh một tiếng: Hung dữ như vậy làm gì, lẽ nào không sợ dọa ta sao.

Lẽ nào không sợ dọa ta đến hoa dung thất sắc sao.

Cố ý dọa ta như vậy, rồi để ta sợ hãi rúc vào lòng ngươi.

Bản công chúa nói cho ngươi biết, đừng có mơ.

Chiếm tiện nghi của bản công chúa, thật là có chút quá đáng rồi.

Nếu thật sự muốn chiếm tiện nghi của bản công chúa, thì mau đáp ứng yêu cầu của phụ hoàng ta, sau đó ta mới quang minh chính đại gả cho ngươi.

Nếu không thì cất cái suy nghĩ nhỏ nhen đó trong lòng ngươi đi.

Trần Húc nghe những lời này xong suýt nữa ngất đi.

Người phụ nữ này đang làm cái quái gì vậy.

Ta đang cảnh cáo ngươi đừng có ăn nói không kiêng nể, kết quả, ngươi lại nói ta dọa dẫm ngươi.

Ta muốn chiếm tiện nghi của ngươi.

Ta để ngươi sợ hãi rúc vào lòng ta.

Cả ngày có thể làm chuyện gì đứng đắn một chút không.

Cứ nghĩ những chuyện vớ vẩn vô dụng.

Muốn ta mau chóng đáp ứng yêu cầu của phụ hoàng ngươi để ta

quang minh chính đại cưới ngươi.

Người phụ nữ này đầu óc có vấn đề à.

Hôm nay ra ngoài quên uống thuốc sao.

Không thể chờ đợi để gả cho ta.

Cho nên mới nói những lời này để cố ý kích thích ta.

Bệnh thật không nhẹ.

Thế là, Trần Húc nói: Công chúa, ngươi cứ luôn nói lời khiêu khích ta, rồi lại luôn ăn nói không kiêng nể kích thích ta, không phải là có mục đích khác chứ.

Ví dụ như muốn ta nhanh chóng cưới ngươi.

Nói xong, Trần Húc cúi người, ghé sát vào tai Mộ Dung Cửu, khẽ nói tiếp: Sau đó. làm ngươi thật hăng hái.

Câu cuối cùng khiến Mộ Dung Cửu đỏ cả vành tai, thậm chí cả khuôn mặt cũng xấu hổ đỏ bừng.

Vội vàng lùi lại một bước: Ngươi. tên hôn quân này, cả ngày chỉ nghĩ bậy bạ.

Bản công chúa làm sao có thể nghĩ đến chuyện đó.

Đối với một cô gái chưa xuất giá mà nói những lời đó thật có chút quá đáng rồi.

Cho nên ngươi không phải là hôn quân sao.

Ngươi bảo ta tìm ra lý do ngươi là hôn quân.

Trầm mê trong ôn nhu hương có phải là một lý do không.

Xuất ngôn bất tốn vũ nhục ta, là lý do ngươi là hôn quân, lần này ngươi nên tâm phục khẩu phục rồi chứ.

Còn nữa, ta nói cho ngươi biết, những gì ngươi vừa nói đều là

xằng bậy, bản công chúa căn bản không nghĩ như vậy, ta còn chưa xuất giá, cái gọi là làm thật hăng hái chuyện đó ta còn không biết, cho nên đừng ở đây nói xằng nói bậy nữa, nếu không, nếu không, ta nhất định sẽ không tha thứ cho ngươi.

Trần Húc vẻ mặt đầy ẩn ý nhìn nàng: Ồ.

Hóa ra ngươi không biết cái gọi là làm thật hăng hái.

Nếu đã không biết, vậy tại sao lại đỏ mặt.

Đỏ mặt rồi, không phải là đại biểu cho việc ngươi hiểu ý của câu nói đó sao.

Cho nên bây giờ đang giả vờ trong sáng với ta à.

Đã 18 tuổi rồi, biết chuyện đó cũng là chuyện bình thường mà.

Hơn nữa, ngươi sắp gả cho ta rồi, ta bây giờ nói với ngươi chuyện đó có gì không bình thường.

Hay là ngươi căn bản không có ý định gả cho ta.

Vậy xem ra phụ hoàng ngươi phái ngươi đến đây là có mục đích khác à.

Trần Húc vẻ mặt đầy ẩn ý nói những lời này, mỗi một câu, mặt Chu Cát Cửu lại đỏ thêm một chút. cuối cùng đỏ đến mức như sắp rỉ máu.

Lần này không thể dùng hai chữ xấu hổ để hình dung nữa, bởi vì nàng đặc biệt muốn tìm một cái hố để chui vào, thậm chí nếu trước mặt có một cái lỗ chó, nàng cũng sẽ không do dự mà chui vào.

So với sự xấu hổ hiện tại, chui lỗ chó là chuyện nhỏ, chui lỗ chó quả là chuyện không đáng kể.

Thấy Mộ Dung Cửu không nói gì, Trần Húc nhướng mày, tiếp tục nói: Sao vậy, công chúa, sao vậy, đột nhiên không nói nữa, vừa rồi

không phải rất có tài ăn nói sao.

Bây giờ một câu cũng không nói được.

Không phải là đột nhiên cơ thể không khỏe ở đâu, nên mới không nói được chứ.

Mặt đỏ lên à.

Không phải là ngươi không biết ý của những lời đó sao.

Vậy nếu đã không biết thì sao lại đỏ mặt như vậy, hay là đỏ mặt là bệnh cũ.

Chương 532

Đỏ mặt đại biểu cho một tín hiệu, đại biểu cho việc đến lúc phải uống thuốc rồi.

Ta mà, lại không có cách nào trị được nha đầu chết tiệt này sao.

Đối với loại người ăn nói xằng bậy như vậy phải dùng gậy ông đập lưng ông.

Thực ra cũng đúng, ít nhất Trần Húc không thể nào nói những lời không biết xấu hổ như vậy với những cô gái khác, cũng là khi đối mặt với Mộ Dung Cửu mới nói những lời này để dạy dỗ nàng, dù sao là một cô gái, nghe những lời này ít nhiều cũng sẽ đỏ mặt chứ.

Ban đầu mặt Mộ Dung Cửu quả thực đỏ bừng, nhưng những lời vừa rồi của Trần Húc lại khiến mặt nàng lập tức trắng bệch, sau đó liếc hắn một cái nói: Rõ ràng là ngươi nói xằng nói bậy, bây giờ lại vu khống ta nói xằng nói bậy.

Ai nói với ngươi bản công chúa đỏ mặt là tín hiệu phải uống thuốc.

Đang trù ẻo ta phải không.

Có người đàn ông bình thường nào lại nói những lời đó với một cô gái.

Hơn nữa ta cũng là một công chúa, lẽ nào không cần thể diện sao.

Dù ta không phải là công chúa đi nữa, ngươi cũng không thể nói những lời đó với ta, lẽ nào ngươi không biết nói những lời đó với một cô gái là sự sỉ nhục lớn nhất đối với cô gái đó sao.

Nói trắng ra thực ra sỉ nhục ta có đúng không, lẽ nào sỉ nhục ta sẽ khiến ngươi có cảm giác thành tựu.

Hoàng đế như ngươi cảm giác thành tựu chưa đủ lớn sao.

Ngươi là một tên biến thái, thích dựa vào việc sỉ nhục cô gái để có được sự hư vinh.

Xem ra ngươi không chỉ là hôn quân, mà còn là một tên đại biến thái, dù sao chỉ có loại biến thái như ngươi mới nói những lời đó với một cô gái.

Không cần phản bác nữa, cũng không cần biện giải nữa, bởi vì sự thật là như vậy, ta biết, ngươi giải thích ta cũng sẽ không nghe, bởi vì dù ngươi có giải thích thế nào, sự thật vẫn là sự thật, sự thật này sẽ không vì lời giải thích của ngươi mà thay đổi.

Cho nên nghe rõ chưa.

Nghe hiểu chưa.

Hừ.

Hôn quân.

Muốn ở trước mặt bản công chúa đảo ngược trắng đen sao.

Chẳng lẽ, tên hôn quân này thật sự cho rằng bản công chúa ăn chay sao.

Bản công chúa hôm nay cho ngươi biết bản công chúa căn bản không dễ chọc, hừ, hôn quân, bản công chúa cũng có tính khí.

Nghe một tràng dài như vậy của nàng, Trần Húc có chút muốn xông lên bịt miệng nàng lại.

Nhưng hắn vẫn không làm vậy, vì sợ sau khi bịt miệng nàng, nàng nhất định sẽ càng điên cuồng tiếp tục nói xằng nói bậy.

Dù sao cũng không thể bịt miệng nàng mãi mãi.

Mộ Dung Cửu nói xong đắc ý nhướng mày với Trần Húc, ý trong

lời nói rất rõ ràng, dám nói lời sỉ nhục ta, thì ta nhất định sẽ trả lại gấp mười.

Xem lần sau ngươi có dám nói những lời bậy bạ đó với một cô gái không.

Trước khi nói những lời bậy bạ đó có thể xem đối tượng là ai không.

Lẽ nào không sợ lật thuyền trong mương sao.

Đấu miệng với bản công chúa, còn non lắm.

Trần Húc suýt nữa ngất đi, có chút cạn lời lắc đầu.

Được rồi, ta nói không lại ngươi.

Tiếc là ta vừa rồi còn nói dạy dỗ nàng, bây giờ nghĩ kỹ lại, e là ta sắp bị nàng dạy dỗ lại.

Nhưng người phụ nữ này thật kỳ lạ, có thể có tài ăn nói đến mức này sao.

Một bộ dạng trời không sợ đất không sợ, một chút cũng không sợ chết, đây mới là điều khiến người ta tức giận nhất, ngay cả việc dọa giết nàng cũng không hề sợ hãi.

Còn chìa cổ ra bảo ta mau động thủ.

Uy hiếp ta rằng nàng sẽ mặc y phục đỏ thẫm đi cắn lưỡi tự vẫn, sau này thành lệ quỷ cũng không tha cho ta, sẽ quấn lấy ta đời đời kiếp kiếp.

Người phụ nữ này, đầu óc có bệnh sao, ta thấy nàng nói chuyện cũng khá bình thường, sao lại nói những lời không bình thường như vậy.

Mộ Dung Cửu nghe vậy cười càng đắc ý hơn, Gọi là nói không lại ta.

Ngươi có biết tại sao lại nói không lại ta không.

Bởi vì những gì ta nói đều là sự thật, cho nên ngươi mới nói không lại ta.

Bởi vì những gì ngươi nói đều là xằng bậy, cho nên mới bị ta phản bác đến không còn lời nào để nói.

Cho nên ta nói ngươi là hôn quân, có vấn đề gì không.

Trần Húc nheo mắt, nói: Mở miệng một tiếng hôn quân, ngậm miệng một tiếng hôn quân, đối với một hoàng đế Đại Tống như ta không phải là quá bất lịch sự sao.

Tuy ngươi không sợ chết, nhưng ngươi có nghĩ đến phụ hoàng của ngươi, có nghĩ đến toàn thể lê dân bá tánh của tộc Đường Ti không.

Lẽ nào không sợ sau khi đắc tội với ta, ta sẽ ngược đãi họ một cách tàn nhẫn sao.

Cho nên người cần suy nghĩ trước khi nói là ngươi, không phải ta, hơn nữa, ta cũng là hoàng đế, nếu còn dám ăn nói không kiêng nể như vậy, thì hãy nghĩ cho kỹ phụ hoàng của ngươi và những bá tánh của tộc Đường Ti, tuyệt đối đừng trở thành tội nhân thiên cổ.

Hơn nữa, mục đích phụ hoàng ngươi để ngươi ở đây, nếu ta trả ngươi về.

Ngươi nghĩ phụ hoàng ngươi sẽ nhìn ngươi thế nào.

Có thất vọng về ngươi không.

Như vậy ngươi còn mặt mũi nào đối diện với phụ hoàng, đối diện với lê dân bá tánh của tộc Đường Ti, cho nên xin hãy suy nghĩ kỹ những vấn đề này trước rồi hãy kiêu ngạo với ta, nghe hiểu chưa, công chúa điện hạ của ta.

Nếu lần sau còn dám hỗn xược như vậy, e là ta thật sự sẽ không dễ dàng tha cho ngươi, đương nhiên ta không thể giết ngươi, vì ngươi không sợ chết, nhưng ngươi hẳn là sợ phụ hoàng của ngươi và bá tánh tộc Đường Ti không được tốt chứ.

Nếu ngay cả những điều đó ngươi cũng không sợ, vậy thì ta thật sự quá phục ngươi.

Mộ Dung Cửu sững người, hóa ra Trần Húc lại bắt đầu uy hiếp rồi à.

Người này sao lại thích uy hiếp người khác như vậy.

Động một chút là lấy người nhà của người khác ra uy hiếp, lẽ nào ngoài bản lĩnh này ra thì không còn bản lĩnh nào khác sao.

Thật không biết làm sao lại lên làm hoàng đế, cả ngày chỉ biết uy hiếp, uy hiếp, uy hiếp, lẽ nào không thể làm chuyện gì khác ngoài uy hiếp sao.

Khốn kiếp. bản công chúa dù sao cũng xinh đẹp khuynh quốc khuynh thành, bế nguyệt tu hoa, có dung mạo khiến người ta phải kinh ngạc, sao có thể cho phép tên hôn quân này uy hiếp ta như vậy.

Thật quá khiến người ta tức giận, dùng việc giết ta để uy hiếp ta thì thôi, bây giờ lại còn lấy phụ hoàng và bá tánh tộc Đường Ti ra uy hiếp ta, có chút quá đáng rồi.

Lẽ nào ngươi chưa từng nghe câu sĩ có thể giết chứ không thể nhục sao.

Lẽ nào trong mắt ngươi, tất cả mọi người đều phải dùng lời ngon tiếng ngọt để dỗ dành ư.

Lẽ nào ngươi không cho phép người khác có bất kỳ ý kiến nào khác với ngươi sao.

Không phải hôn quân ư.

Mọi dấu hiệu đều cho thấy ngươi là một hôn quân, một hôn quân vô cùng ngu ngốc và dung tục.

Trần Húc thấy nàng không nói gì, trông có vẻ như đã bị dọa sợ.

Vì vậy, hắn có chút hoài nghi liệu những lời vừa rồi có hơi quá đáng không, dù sao nàng cũng là một cô gái, một nàng công chúa, và sắp trở thành thê tử của hắn.

Cho nên, cách nói chuyện như vậy quả thật có chút không dịu dàng.

Chương 533

Tuy nàng luôn ăn nói không kiêng nể, nhưng thực ra cũng có vài ưu điểm, ít nhất nàng bằng lòng hòa thân vì phụ hoàng và lê dân trăm họ của Đường Ti tộc, đó chính là bằng chứng rõ ràng nhất.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nha đầu thối này đến cả hoàng đế là ngã cũng không coi ra gì, thì sau này còn coi ai ra gì nữa.

Nếu thật sự cưới nàng về, e rằng hậu cung của ngã sẽ bị nàng ta làm cho gà bay chó sủa, chướng khí mù mịt.

Sân sau bốc cháy không phải là chuyện vui, tuy rằng bây giờ lời nói của hắn có hơi quá đáng, nhưng vì đại cục sau này, những lời này lại cần phải có.

Hắn chỉ hy vọng nàng có thể ngoan ngoãn hơn một chút, an phận ở bên cạnh hắn là được rồi, không cần lúc nào cũng buông lời châm chọc hắn.

Bằng không, ít nhất không có người đàn ông bình thường nào lại hy vọng người phụ nữ bên cạnh mình cứ kiếm chuyện, thỉnh thoảng lại buông lời khiêu khích.

Dù sao đi nữa, thể diện của một người đàn ông rất quan trọng, huống chi là một hoàng đế, cho nên thể diện lại càng quan trọng hơn.

Thực ra, nói cho cùng, đây không chỉ đơn thuần là vấn đề thể diện, mà còn có nhiều thứ phức tạp hơn liên quan đến bên trong.

Ví dụ như vấn đề hậu cung, vấn đề hoàng tử, nếu nàng cứ ăn nói không kiêng nể như vậy, sau này ở trong hậu cung nhất định cũng sẽ không yên ổn.

Dù sao các nàng đều là phụ nữ, ngã cũng không hy vọng ai tốt hơn

ai, ai tệ hơn ai, chỉ hy vọng tất cả có thể chung sống hòa bình, mọi người đều tốt, như vậy ngã cũng sẽ thoải mái hơn.

Dù sao, tuy ngã là hoàng đế, nhưng đồng thời cũng là trượng phu của các nàng.

Là một trượng phu, hy vọng các thê tử của mình có thể chung sống hòa bình cũng là chuyện rất tự nhiên, suy nghĩ này hoàn toàn không có gì sai.

Ít nhất hậu cung hiện tại khá sóng yên biển lặng, nhưng trong lòng các nàng có đấu đá ngầm hay không thì ngã không biết.

Đợi đến khi những đứa trẻ lần lượt ra đời, e rằng sự cạnh tranh sẽ càng thêm khốc liệt.

Ai.

Chuyện này cũng không có cách nào khác.

Dù sao phụ nữ trước và sau khi có con không giống nhau.

Tuy bây giờ bề ngoài trông như sóng yên biển lặng, tỷ muội tình thâm, nhưng đợi sau này khi những đứa trẻ lần lượt ra đời, có lẽ lại là một bộ mặt khác.

Dù sao trong đó còn liên quan đến cuộc chiến tranh giành hoàng vị, không phải tâm tư của ai cũng đơn thuần như vậy.

Cho dù những người phụ nữ này không tranh giành, nhưng e rằng những đứa con của họ sau này cũng sẽ tranh đấu đến đầu rơi máu chảy, một mất một còn.

Trần Húc nghĩ đến những chuyện này, bất giác thở dài một hơi.

Thôi vậy, chuyện tương lai cứ để sau này hãy nói, bây giờ nghĩ nhiều cũng vô ích, mới chỉ có một đứa con vừa chào đời, suy nghĩ những chuyện vẩn vơ này cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Mộ Dung Cửu thấy Trần Húc đột nhiên trầm tư, bèn tò mò vỗ vai hắn.

Này, sao thế.

Lại đang nghĩ đến chuyện gì ghê gớm lắm à.

Đang tự kiểm điểm bản thân sao.

Thật ra con người biết tự kiểm điểm cũng là một chuyện tốt, ít nhất chứng tỏ ngươi biết mình đã làm sai.

Bây giờ có phải đang hối hận vì vừa rồi đã nói những lời quá đáng với bản công chúa không.

Chỉ cần ngươi chịu xin lỗi bản công chúa, bản công chúa cũng không phải là không thể tha thứ cho ngươi.

Sao nào.

Vừa rồi kiểm điểm lâu như vậy, có ra kết quả gì không.

Có muốn xin lỗi bản công chúa không.

Nếu ngươi có thể thành tâm thành ý xin lỗi, bản công chúa nhất định sẽ đại phát từ bi mà tha thứ cho ngươi.

Trần Húc có chút cạn lời nhìn nàng, ngã mà tự kiểm điểm cái con khỉ gì chứ, nữ nhân này có bệnh không, ngã có làm gì sai đâu mà phải kiểm điểm.

Huống hồ cho dù ngã có làm sai thì cũng là đúng, bởi vì trong từ điển của ngã vốn không có chữ sai.

Công chúa cần ngã xin lỗi ngươi sao.

Vì những lời vừa rồi, cho nên ngã cần phải xin lỗi ngươi à.

Nếu vậy, chẳng phải ngươi càng nên xin lỗi ngã hơn sao.

Những lời ngã nói với ngươi là vũ nhục, vậy những lời ngươi nói

với ngã chẳng lẽ không phải là vũ nhục ngã sao.

Cũng chỉ có ngã tính tình tốt như vậy thôi, nếu đổi lại là hoàng đế khác, e rằng đã sớm giết ngươi rồi, không chỉ giết ngươi, mà còn diệt cả tộc Đường Ti của ngươi nữa.

Cho nên bây giờ ngươi không những không biết cảm kích, lại còn muốn ngã tự kiểm điểm và xin lỗi ngươi.

Suy nghĩ của ngươi không phải là quá tốt đẹp rồi sao.

Này cô bé, ảo tưởng thì đẹp đẽ, nhưng hiện thực lại tàn khốc, ngã hy vọng ngươi có thể nhận rõ hiện thực, đừng nghĩ những chuyện vớ vẩn nữa được không.

Bởi vì nghĩ nhiều quá sẽ hại thân.

Có thời gian nghĩ những chuyện linh tinh đó, chi bằng đi học nữ công, mát xa, nấu ăn đi, như vậy sau này cũng có thể hầu hạ ngã chu đáo.

Tuy trong cung có nô tỳ thái giám, nhưng đối với một người trượng phu, nếu thê tử có thể tự mình chăm sóc, thì làm trượng phu nhất định sẽ vô cùng hạnh phúc.

Lẽ nào ngươi không muốn trượng phu của mình trở nên hạnh phúc như vậy sao.

Nếu thế thì đừng nói nhảm những chuyện vô dụng nữa, hãy đi học mấy kỹ năng mà ngã vừa nói đi.

Nghe những lời này của Trần Húc, Mộ Dung Cửu tức đến nỗi suýt ngất ngay tại chỗ.

Cái quái gì vậy.

Bảo ngã đi học nữ công, mát xa, nấu ăn.

Những thứ quỷ quái gì thế.

Ngã thà ngày ngày nằm trên giường ăn uống vui chơi, cũng không đi học những thứ đó.

Bản công chúa sinh ra đã cao sang quyền quý, sao có thể đi học những thứ đó, vì một tên hôn quân mà đi học những thứ đó lại càng không thể.

Tại sao nhất định phải là nữ tử chăm sóc nam tử, lẽ nào không thể ngược lại sao.

Lẽ nào nam tử không thể đi học những thứ đó để chăm sóc nữ tử ư.

Quy định này rốt cuộc là từ đâu ra.

Đừng nói là truyền thống, tên hôn quân này thực chất là cậy mình là hoàng đế, nên mới dám sai khiến ngã như vậy.

Chỉ mong ngã đi học những thứ đó để chăm sóc hắn ư.

Hừ, hậu cung có nhiều nữ nhân như vậy, sao không bảo các nàng đi học, bảo các nàng chăm sóc ngươi, tại sao chỉ bắt một mình ngã đi học để chăm sóc ngươi.

Chẳng phải là vì các nàng đã sinh con sao.

Cùng lắm thì sau này ngã cũng sinh vài đứa, dù sao câu mẫu bằng tử quý cũng không phải không có lý.

Có điều, liệu những nữ nhân trong hậu cung đó có sinh con không.

Nếu không sinh con thì thật tốt quá, bởi vì phụ nữ sinh con dễ già đi, không giống như ngã mới 18 tuổi, đang độ thanh xuân, dung mạo lại khuynh quốc khuynh thành.

Nếu sống trong thời đại thần thoại, chắc chắn người lên cung trăng sẽ là ngã chứ không phải Hằng Nga.

Chương 534

Cho nên, bảo một thiếu nữ xinh đẹp trẻ trung như vậy đi học những thứ mà chỉ có bà cô mặt vàng mới nên học để chăm sóc một tên củ cải lăng nhăng ư.

Tuyệt đối không.

Dù sao, nói nhiều những chuyện vớ vẩn này có ích gì.

Nghĩ nhiều chỉ hại thân, chi bằng không nghĩ gì cả.

Huống hồ, hắn là hoàng đế, chẳng lẽ trong cung không có nô tài tỳ nữ sao.

Chẳng lẽ những việc đó không thể để nô tài tỳ nữ làm ư.

Nhất định phải bắt ngã đi học.

Thế là, Mộ Dung Cửu mặt mày khó chịu nói: Bảo ta đi học những thứ đó.

Tuyệt đối không, dựa vào cái gì bắt ta đi học những thứ đó.

Bản công chúa sinh ra đã cao sang quyền quý, đến phụ hoàng cũng chưa bao giờ nói với ta như vậy, ngươi dựa vào đâu mà dám sai khiến ta đi học những thứ đó.

Trần Húc cạn lời, nói: Ngã có bao giờ nói ngươi nhất định phải đi học những thứ đó đâu, ngã chỉ nói là nếu có thời gian rảnh rỗi, chi bằng đi học mấy thứ đó.

Là một thê tử học những thứ đó để chăm sóc trượng phu chẳng phải là chuyện bình thường sao.

Tuy ngã là hoàng đế, có vô số nô tài tỳ nữ, nhưng không có nghĩa là ngã không hy vọng thê tử của mình tự tay chăm sóc ngã, lẽ nào suy

nghĩ này của ngã có gì sai sao.

Hơn nữa, tuy ngươi là công chúa, nhưng cũng không có công chúa nhà nào lại điêu ngoa tùy hứng, thích nói lời cuồng ngôn, không biết tôn ti như ngươi.

Cho nên ngươi nghĩ làm công chúa thì oai lắm à.

Cảm thấy oan ức lắm à.

Cảm thấy mình ghê gớm lắm à.

Ngươi thậm chí còn muốn hoàng đế là ngã đi học những thứ đó để hầu hạ ngươi ư.

Ngã nói cho ngươi biết, tốt nhất hãy dẹp những suy nghĩ không thực tế đó đi, nếu không hậu quả ngươi không gánh nổi đâu, nghe rõ chưa.

Nha đầu thối này thật càng ngày càng phóng túng, xem ra cần phải giao nàng cho Hoàng hậu dạy dỗ một phen mới biết mình phóng túng đến mức nào.

E rằng chỉ có Thiền nhi mới có thể dạy nàng cách lấy lòng đàn ông.

Cũng đừng trách ngã xấu xa, ai bảo nàng không biết kiềm chế.

Trong lòng Trần Húc cũng có những tính toán riêng, dù sao đàn ông chinh chiến bên ngoài, sân sau không thể bốc cháy, nếu không hậu quả sẽ không thể lường được.

Mộ Dung Cửu lại bĩu môi, mặt mày không vui.

Bảo ngã dẹp những suy nghĩ không thực tế đi.

Lẽ nào suy nghĩ của ngã không thực tế sao.

Suy nghĩ của ngươi mới thực tế à.

Nói trắng ra chẳng qua là mèo khen mèo dài đuôi thôi, cho nên nếu suy nghĩ của ngã không thực tế, vậy thì ngươi cũng mau dẹp cái suy nghĩ không thực tế của ngươi đi, đừng có hy vọng ngã sẽ đi học nữ công, mát xa, hay nấu ăn, những chuyện mà chỉ có bà cô mặt vàng mới làm.

Bởi vì ngã là công chúa, đây tuyệt đối không phải là chuyện công chúa nên làm, nếu không truyền ra ngoài người ta sẽ cười nhạo công chúa Đường Ti tộc của ngã lại phải nhẫn nhục chịu đựng như vậy.

Như thế thì thể diện của ngã còn đâu.

Nếu ngã mất mặt, e rằng mặt ngươi cũng chẳng sáng sủa gì.

Nếu đã như vậy, nói với ngã những chuyện vớ vẩn đó làm gì.

Có ích không.

Có thời gian rảnh rỗi như vậy, chi bằng về hậu cung sinh thêm vài đứa con với các nàng ấy, sinh càng nhiều càng có lợi cho ngã.

Bởi vì sinh càng nhiều đồng nghĩa với việc lão hóa càng nhanh, như vậy chỉ còn lại một mình ngã trẻ trung xinh đẹp.

Đợi ngã được sủng ái đủ nhiều rồi sẽ sinh mười tám đứa con, như vậy ngã sẽ được mẫu bằng tử quý, để con ngã làm Thái tử, trở thành hoàng đế tương lai, cuộc đời ngã như vậy là viên mãn rồi.

Suy nghĩ của Mộ Dung Cửu quả thật có hơi nhiều, những suy nghĩ này đều là không thực tế, nhưng nàng lại nghĩ rất vui vẻ.

Dù sao cũng chỉ là suy nghĩ, cho nên chỉ cần vui vẻ là được, đằng nào Trần Húc cũng tuyệt đối không thể làm theo những gì nàng nghĩ.

Hai người cứ thế mắt to trừng mắt nhỏ, trong lòng mỗi người đều có những tính toán riêng.

Lúc này, Trần Húc khẽ ho một tiếng, nói: Những lời vừa rồi của

ngã ngươi hẳn là đã nghe rõ rồi chứ.

Nếu không muốn bị ngã trả về thì tốt nhất nên ngoan ngoãn một chút, ngậm cái miệng lại, đừng có chuyện gì nên nói và không nên nói đều tuôn ra ngoài.

Còn một điểm quan trọng nhất, đó là ngã là Hoàng thượng, đừng có lúc nào cũng la hét với ngã, tội mạo phạm uy nghiêm ngươi hiểu chưa.

Càng đừng cậy mình xinh đẹp mà nghĩ ngã sẽ không ra tay với ngươi, nếu thật sự chọc giận ngã, e rằng ngươi sẽ hối hận.

Nếu không muốn phụ hoàng và lê dân trăm họ của Đường Ti tộc thất vọng, thì tốt nhất hãy ngoan ngoãn nghe lời ngã.

Như vậy, có lẽ ngã sẽ xem xét đề nghị của phụ hoàng ngươi.

Sao, lẽ nào ngươi không phát hiện ra sao.

Vận mệnh của cả tộc Đường Ti bây giờ đều nằm trong tay ngươi.

Bây giờ ngươi nên biết mình phải làm gì rồi chứ.

Ngã đã nói rõ như vậy rồi, nếu ngươi vẫn không hiểu thì ngã thật sự hết cách, chỉ có thể trả ngươi về.

Nếu thật sự bị trả về, e rằng phụ hoàng ngươi nhất định sẽ vô cùng thất vọng về ngươi.

Cụ thể phải làm thế nào, do ngươi quyết định, hy vọng ngươi suy nghĩ kỹ rồi hãy trả lời, hiểu chưa.

Trần Húc nói những lời này nghe có vẻ như quan tâm, nhưng thực chất câu nào câu nấy đều ẩn chứa sự uy hiếp.

Nói trắng ra thì rất đơn giản, chỉ cần ngươi ngoan ngoãn một chút, ngã sẽ không đối xử với ngươi như vậy, cũng sẽ xem xét đề nghị của phụ hoàng ngươi, thậm chí có thể sẽ đồng ý đề nghị của ông ấy.

Nhưng nếu ngươi vẫn như bây giờ, mở miệng hôn quân, ngậm miệng hôn quân, vậy thì đừng trách ngã không khách sáo.

Dù sao một cô gái bị trả về cũng là một chuyện khiến người ta chê cười phải không.

Ngươi lại được cử đi hòa thân, nếu vì cái miệng mà bị trả về thì mặt mũi cũng không còn.

Nhưng Mộ Dung Cửu lại hoàn toàn không hiểu điểm này, chỉ một mực cho rằng Trần Húc đang bắt nạt mình.

Vì thế, Mộ Dung Cửu thở dài một hơi, không nói gì nữa.

Bởi vì bây giờ nàng còn có thể nói gì nữa.

Dù sao Trần Húc đã nói rõ như vậy, nàng cho rằng hắn đang bắt nạt mình.

Nếu đã như vậy, tranh cãi với hắn nữa cũng không có ý nghĩa, ngược lại còn có thể liên lụy đến phụ hoàng và lê dân trăm họ của Đường Ti tộc, nếu thật sự như vậy thì đúng là mất nhiều hơn được.

Trần Húc thấy nàng không nói gì, bèn đắc ý nhếch mép, rồi nhướng mày với nàng.

Công chúa điện hạ, bây giờ cuối cùng cũng không còn gì để nói rồi chứ.

Mộ Dung Cửu vô cùng khó chịu quay mặt đi, rõ ràng là không thèm để ý đến hắn.

Trần Húc lúc này cười càng đắc ý hơn.

Chẳng lẽ mỏi miệng rồi, nên muốn uống nước.

Thế là hắn hỏi: Công chúa, khát không.

Chương 535

Có muốn uống nước không.

Bình nước bên kia là lần đầu ngươi giả làm binh lính trà trộn vào đưa cho ngã đó, nếu khát thì đi uống đi.

Nói rồi hắn duỗi ngón trỏ chỉ vào ấm trà đặt ở một bên.

Mộ Dung Cửu liếc mắt một cái, suýt nữa thì không bị dọa ngất đi.

Hắn lại muốn bảo ngã uống ấm nước mà lần trước giả làm binh lính trà trộn vào đưa cho hắn ư.

Hắn đang làm gì vậy.

Trong ấm nước đó có bỏ kịch độc, lẽ nào hắn cố tình giả vờ không biết.

Muốn ngã uống nó sao.

Đơn giản là quá độc ác, người này không chỉ là hôn quân, mà lòng dạ còn độc ác như vậy.

Thực ra Trần Húc sao có thể không biết trong ấm trà đó có kịch độc.

Chẳng qua hắn cố tình làm vậy thôi.

Hắn còn rót một chén nước từ ấm trà, đưa đến trước mặt Mộ Dung Cửu, cười nói: Trẫm đã tự mình mang trà rót nước cho ngươi, chút thể diện này, chẳng lẽ ngươi không nể mặt trẫm sao.

A, đây là do ngươi hai ngày trước tự mình mang đến cho ngã, xem ngươi có dám uống không.

Mộ Dung Cửu nhìn chén nước trước mặt, có chút run sợ.

Sau đó nàng cười gượng hai tiếng rồi nói:.

Hoàng thượng à, thực ra thần thiếp không khát chút nào.

Cho nên chén nước này không uống nữa nhé.

Ngã thiếu não sao, mà lại đi uống chén nước này.

Nếu ngã thật sự uống chén nước này, e rằng sẽ chết ngay tại chỗ vì thất khiếu chảy máu.

Trần Húc khẽ nhếch mép: Ồ.

Bây giờ đột nhiên gọi ngã là Hoàng thượng rồi, chẳng phải vừa rồi còn một mực gọi là hôn quân sao.

Vừa rồi nói nhảm nhiều như vậy, lẽ nào không khát chút nào à.

Đừng khách sáo, vì trẫm đã rót chén trà này rồi, vậy thì uống đi, tránh lãng phí.

Xem ngươi có dám uống không, xem lần sau ngươi có dám nói nhảm không, xem ngươi có dám mở miệng một tiếng hôn quân, ngậm miệng một tiếng hôn quân không.

Có bản lĩnh hôm nay uống hết bát trà có độc này đi, thì ngã nể phục ngươi, nếu không thì xem lần sau ngươi có dám tiếp tục làm vậy không, dù sao có những người không cho một bài học thì sẽ không biết tiến thoái.

Mộ Dung Cửu nhìn chén trà trước mắt mà muốn khóc không ra nước mắt.

Đây là trà có kịch độc đó, tên hôn quân này sao vậy.

Thật sự không biết hay giả vờ không biết.

Mộ Dung Cửu không nhịn được nuốt nước bọt rồi nói: Cái đó.

Hoàng thượng, trà để qua đêm rồi thì không uống được nữa, đã để

ở đây hai ngày rồi, sao có thể để thần thiếp uống chén trà này được.

Trần Húc nhướng mày, cười nói: Ồ.

Vậy sao.

Nhưng ấm trà này là ngươi mang cho ngã uống mà, huống hồ trẫm đã tự mình rót cho ngươi một chén trà, nếu không uống thì thật không nể mặt trẫm rồi.

Chơi với ngã à.

Còn non lắm.

Mộ Dung Cửu đầu óc quay cuồng, phải nghĩ ra một đối sách.

Cuối cùng, mắt nàng đảo một vòng, bưng chén trà đó lên. rồi, cố tình giả vờ tay run lên, chén trà đó trực tiếp đổ xuống đất.

Ây da Hoàng thượng, xem thần thiếp này, thật là, bất cẩn quá, thật phụ lòng tốt của Hoàng thượng.

A, hôn quân, bảo ngã uống chén trà này.

Ngươi thiếu não à.

Coi ngã là kẻ thiếu não sao.

Muốn ngã trúng độc mà chết ư.

Tuyệt đối không, thật không ngờ một tên hôn quân lại có thể độc ác như vậy.

May mà bản công chúa thông minh tuyệt đỉnh, nên mới nghĩ ra được đối sách, nếu không thì hôm nay chẳng phải đã bị độc chết ở đây rồi sao.

Trần Húc nhếch mép, cười nói: Không sao, ngã rót cho ngươi chén khác là được.

Chút thông minh vặt vãnh cũng dám chơi với ngã à.

Nghĩ rằng đổ chén trà này là xong sao.

Không sao cả, trong ấm còn nhiều lắm.

Lời của Trần Húc vừa dứt, Mộ Dung Cửu không nhịn được giật giật khóe miệng.

Này, ngươi làm sao vậy.

Ta đã nói không muốn uống nước, tại sao ngươi cứ rót nước cho ta.

Lẽ nào ép người khác uống nước sẽ khiến ngươi cảm thấy thỏa mãn sao.

Ngươi có biến thái không, ta nói lại lần nữa ta không khát, cho nên xin ngươi đừng rót nước cho ta nữa được không.

Nếu ngươi khát thì tự uống đi, dù sao ta cũng không uống.

Được rồi.

Trần Húc lập tức cảm thấy không cần thiết phải chơi với nàng nữa.

Bởi vì tính tình của nữ nhân này thật sự quá tệ, ba câu hai lời không hợp ý là bắt đầu nổi nóng, đơn giản là không coi hoàng đế là ngã ra gì.

Thôi được, nếu đã như vậy thì đưa nàng về cung, để hậu cung giáo dục lại.

Thế là, Trần Húc cười nói: Thôi được, không uống thì không uống.

Nếu chuyện ở đây đã giải quyết xong, ngã chấp nhận phụ hoàng ngươi xem ngươi như một món quà tặng cho ngã, còn về chuyện của tộc Đường Ti, đợi ngã về cung rồi sẽ thương lượng.

Những lời này khiến Mộ Dung Cửu tức đến nỗi xù lông, lập tức gầm lên: Cái gì gọi là chấp nhận phụ hoàng ta xem ta như một món quà tặng cho ngươi.

Ý ngươi là gì, một người sống sờ sờ như ta từ khi nào lại biến thành quà tặng.

Một người khuynh quốc khuynh thành, bế nguyệt tu hoa như ta mà ngươi lại cho rằng là quà tặng của phụ hoàng ta, huống hồ bản công chúa là đi hòa thân, tên hôn quân nhà ngươi nói như vậy có phải là không thích hợp không.

Ngươi cũng quá không coi ta ra gì rồi.

Lẽ nào ngươi thấy ta giống quà tặng sao.

Lẽ nào ngươi nghĩ phụ hoàng ta tặng ta cho ngươi làm nô tỳ à.

Quà tặng.

Ngươi có thể có chút tâm không.

Nói những lời như vậy với một cô gái xinh đẹp không phải là không tốt lắm sao.

Trần Húc lười nói thêm với nàng, bèn uy hiếp: Ngã đã nói với ngươi bao nhiêu lần rồi, nói chuyện phải biết lượng sức mình, cũng đã nói với ngươi rồi, hãy suy nghĩ kỹ mục đích phụ hoàng ngươi gả ngươi đi.

Ngã thấy ngươi không làm phụ hoàng ngươi thất vọng thì toàn thân khó chịu, không mở miệng nói bậy bạ cũng khó chịu, nếu thật sự chọc giận ngã, ngã không cần biết ngươi có khuynh quốc khuynh thành, bế nguyệt tu hoa hay không, ngã cũng sẽ đánh ngươi vào lãnh cung, nghe rõ chưa.

Nếu thật sự đánh ngươi vào lãnh cung, đến lúc đó đừng có khóc

lóc kêu trời là ngã bắt nạt ngươi, rõ ràng là do cái miệng ngươi quá phóng túng, đánh ngươi vào lãnh cung đã là khoan hồng lắm rồi.

Mộ Dung Cửu tức giận, nhưng lại không thể làm gì được, thế là nửa ngày cũng không nói được nên lời.

Trần Húc xua tay, nói tiếp: Đừng nói nữa, nói nhảm nữa, lần sau nói chuyện hãy dùng não, đừng có lúc nào cũng nói bậy bạ, nếu không ngươi nghĩ mình có tư cách gả cho ngã không.

Có tư cách vào hậu cung không.

Cho nên vì phụ hoàng ngươi, vì tộc Đường Ti, xin hãy nói chuyện có não.

Chương 536

Nhất định phải biết rõ thân phận của mình, đừng để đến lúc bị người ta cười chê, hiểu chưa.

Mộ Dung Cửu bị Trần Húc nói đến mặt đỏ bừng, tức đến run người, giận dữ nói: Hôn quân, ngươi đang nằm mơ à.

Bản công chúa nói cho ngươi biết, cùng lắm thì bản công chúa không gả nữa.

Ngươi nghĩ ngươi ghê gớm lắm sao.

Ngươi nghĩ tộc Đường Ti của ta sợ ngươi sao.

Đơn giản là bắt nạt người quá đáng, cậy mình là hoàng đế là có thể tùy tiện bắt nạt người khác sao.

Ta nói bậy bạ, chẳng lẽ ngươi không nói bậy bạ, những lời vừa rồi của ngươi là lời người nói sao.

Một người đàn ông bình thường có nói những lời như vậy với một mỹ nữ khuynh quốc khuynh thành không.

Vậy mà ngươi lại đối xử với ta như vậy, rốt cuộc có coi ta ra gì không, ta quá phóng túng, rõ ràng là vì ngươi bắt nạt người quá đáng nên ta mới như vậy.

Ta cũng xin ngươi lần sau nói người khác hãy xem lại hành vi của mình, bảo ta nói chuyện phải suy nghĩ kỹ, vậy ngươi nói chuyện có suy nghĩ kỹ không.

Nếu ngươi không lúc nào cũng bắt nạt ta, ta có biến thành như vậy không.

Ta có nói bậy bạ không.

Nói cho ngươi biết, đều là do ngươi ép, ta nói lại một lần nữa bản công chúa không gả nữa, ta đi tu làm ni cô cũng không gả cho tên hôn quân nhà ngươi, rõ ràng hậu cung đã nhiều không kể xiết, lại còn đòi nạp thiếp, làm như vậy có đúng không.

Ta không đúng, ta thấy ngươi mới là người thật sự không đúng.

Thôi được, cũng không cần nói nữa, dù sao bây giờ ngươi có quỳ xuống cầu xin bản công chúa gả cho ngươi, cầu xin bản công chúa tha thứ, bản công chúa cũng không thể gả cho ngươi, càng không thể tha thứ cho ngươi.

Tên hôn quân này, đơn giản là bắt nạt người quá đáng, bản công chúa không ra oai, ngươi tưởng bản công chúa dễ bắt nạt sao.

Nói cho ngươi biết, bản công chúa cũng là người, cũng có tính khí, đừng tưởng ngươi là hoàng đế, bản công chúa không dám nổi giận với ngươi, Thiên Vương lão tử chọc bản công chúa tức giận, bản công chúa cũng mắng cho không ngóc đầu lên được, huống chi chỉ là một hoàng đế trần gian.

A Ghê gớm lắm sao.

Ta phỉ nhổ.

Phỉ nhổ chết ngươi.

Thiên Vương lão tử chọc bản công chúa tức giận, bản công chúa cũng mắng cho không ngóc đầu lên được, huống chi chỉ là một hoàng đế trần gian.

A Ghê gớm lắm sao.

Ta phỉ nhổ.

Trần Húc có chút cạn lời lắc đầu, không nói thêm với nàng nữa.

Nhìn Mộ Dung Cửu tức giận đến ngực phập phồng không ngừng,

Trần Húc khẽ thở dài.

Thôi được, ngã cũng không nói nhảm với ngươi nữa.

Bây giờ có hai con đường đặt trước mặt ngươi, thứ nhất là bây giờ quay về bên cạnh phụ hoàng ngươi, nhưng xin hãy suy nghĩ kỹ hậu quả, tộc Đường Ti thiếu lương thực, cộng thêm binh mã của các ngươi, căn bản không phải là đối thủ của ngã.

Thứ hai, hôm nay thu quân, ta cũng có thể tạm thời tha cho tộc Đường Ti một con đường, nhưng, ngươi phải theo ta về cung.

Mộ Dung Cửu sững người, tuy tính tình nàng quả thật không tốt, nhưng không có nghĩa là nàng không biết suy nghĩ, càng không có nghĩa là nàng không biết phải làm gì.

Mộ Dung Cửu cũng thở dài một hơi, đứng ngây ra đó nửa ngày không nói gì.

Hai lựa chọn này rốt cuộc nên làm thế nào, tên hôn quân này đối xử với mình tệ như vậy, nếu bây giờ theo hắn về cung, cuộc sống sau này nhất định không tốt đẹp gì.

Nhưng nếu không theo hắn về cung, quay về bên cạnh phụ hoàng, vậy nhất định sẽ làm phụ hoàng thất vọng.

Lê dân trăm họ của tộc Đường Ti, tính mạng của họ cũng rất quan trọng.

Không thể vì hạnh phúc cá nhân mà bỏ mặc họ.

Cho nên, tuy tên hôn quân này đối xử với mình tệ, nhưng cũng không thể vì lý do này mà quay về bên cạnh phụ hoàng, bởi vì nếu quay về, tên hôn quân đó tuyệt đối sẽ không tha cho tộc Đường Ti.

Hắn nói không sai, tộc Đường Ti của ta thiếu lương thực, căn bản không thể chịu nổi tài nguyên mà cuộc chiến này cần, cho nên vì hòa

bình, vì lê dân trăm họ có thể an cư lạc nghiệp, không phải chịu khổ vì chiến tranh, ta là công chúa Đường Ti tộc làm ra một số hy sinh là cần thiết, bởi vì đó là trách nhiệm và nghĩa vụ của ta, là việc mà ta, con gái của phụ hoàng nên làm.

Tuy rằng cuộc sống sau khi theo tên hôn quân này về cung, có lẽ sẽ không tốt đẹp gì, nhưng chỉ cần tộc Đường Ti có thể tốt, chỉ cần phụ hoàng có thể tốt, chỉ cần lê dân trăm họ của Đường Ti có thể tốt, thì những hy sinh đó đều đáng giá, dù sao dùng một mình ta để đổi lấy hòa bình, đổi lấy lê dân trăm họ của Đường Ti an cư lạc nghiệp, là một cuộc mua bán vô cùng hời.

Cùng lắm thì ta làm một người phụ nữ không có trượng phu.

Cùng lắm thì bị tên hôn quân đó đánh vào lãnh cung, thực ra vào lãnh cung cũng là một lựa chọn không tồi, ít nhất cũng không phải nhìn thấy tên hôn quân đó.

Chẳng phải có câu nói cũ rất hay sao.

Mắt không thấy thì lòng không phiền, cho nên, sau khi theo hắn về cung, ngoan ngoãn vào lãnh cung có lẽ sẽ tốt hơn, tin rằng tên hôn quân đó cũng sẽ không phản đối chứ.

Thực ra Mộ Dung Cửu nghĩ có chút nhiều rồi, bởi vì nếu Trần Húc đồng ý cho nàng vào lãnh cung, thì bây giờ đưa nàng về cung có ý nghĩa gì nữa, chi bằng trực tiếp trả nàng về bên cạnh Mộ Dung Nhật sẽ tốt hơn, như vậy cũng có cớ để danh chính ngôn thuận thu phục tộc Đường Ti.

Cho nên dù thế nào Trần Húc cũng không thể đánh nàng vào lãnh cung, trừ phi thật sự khiến Trần Húc không thể nhịn được nữa, có lẽ lãnh cung là nơi nàng thuộc về, nhưng trước đó, vào lãnh cung là không thể.

Mộ Dung Cửu thực ra trong lòng cũng hiểu một đạo lý, chỉ là không muốn suy nghĩ kỹ mà thôi.

Hoặc có thể là nàng vẫn luôn trốn tránh, dù sao nàng và Trần Húc mới gặp nhau hai lần, nói thích thì có chút gượng ép, huống hồ Trần Húc luôn nói những lời phản bác không tôn trọng nàng, còn lần đầu tiên đã bắt nàng chui lỗ chó rời đi.

Cho nên Mộ Dung Cửu thực ra không có thiện cảm với hắn, cũng may là Trần Húc trông tuấn tú lịch lãm, phong độ phi phàm, nếu là một ông già, thì Mộ Dung Cửu dù thế nào cũng không thể gả cho hắn.

Cùng lắm là sau khi gả cho hắn thì treo cổ tự tử, cho nên đẹp trai cũng là một lợi thế.

Thế là, Mộ Dung Cửu thở dài một hơi rồi nói: Ta biết rồi, ta theo ngươi về cung là được, nhưng xin ngươi nói là làm, bây giờ lập tức lui binh ban sư hồi triều, tuyệt đối không được tìm phiền phức cho tộc Đường Ti của ta nữa, càng không được phái binh công đánh tộc Đường Ti của ta, nếu không ta sẽ không tha cho ngươi.

Còn nữa, ta nói trước, nếu ngươi dám lừa ta, ta không chỉ không tha cho ngươi, mà còn làm cho hậu cung của ngươi gà chó không yên, cho nên ngươi cũng nên suy nghĩ kỹ.

Trần Húc nhìn nàng vài giây với vẻ mặt thích thú, rồi cười nói: Được thôi, ta đồng ý.

Suy nghĩ trong lòng Trần Húc thực ra rất đơn giản, nha đầu đó tuy lúc nào cũng ăn nói không kiêng nể, nhưng tính tình thẳng thắn, cũng là một người không tồi, thực ra ở trong cung cũng khá nhàm chán, có một người để trêu chọc cũng rất tốt, chứ không phải thật sự thấy nàng khuynh quốc khuynh thành, bế nguyệt tu hoa nên mới muốn đưa nàng về cung.

Bởi vì Hoàng hậu Điêu Thuyền và nhiều nữ nhân trong hậu cung, ai cũng khuynh quốc khuynh thành, bế nguyệt tu hoa, cho nên cũng không thiếu một Mộ Dung Cửu.

Hai người im lặng một lúc, Trần Húc đứng dậy, cười nói: Vậy thì hôm nay chúng ta thu quân, ban sư hồi triều.

Mộ Dung Cửu gật đầu.

Thôi vậy, dù sao sự việc đã đến nước này rồi, cũng là đâm lao phải theo lao, theo hắn về thì theo hắn về, dù sao chỉ cần phụ hoàng có thể tốt, lê dân trăm họ của Đường Ti tộc có thể tốt, thì hy sinh cũng đáng.

Hạnh phúc cá nhân, vinh nhục cá nhân cũng không quan trọng.

Tất cả đều không sao cả, không quan trọng, dù sao tốt nhất là có thể bị hắn đánh vào lãnh cung.

Trần Húc nhìn vẻ mặt như muốn khóc không ra nước mắt của nàng, cảm thấy có chút buồn cười.

Nhưng hắn không nói gì thêm, ra lệnh cho tướng sĩ truyền lệnh xuống thu quân, ban sư hồi triều.

Đến khi Trần Húc về đến cung, đã là nửa tháng sau.

Trên đường đi, Trần Húc và Mộ Dung Cửu luôn không ngừng đấu khẩu, cho nên nửa tháng đối với Trần Húc mà nói, thực ra trôi qua rất nhanh.

Sau khi về cung, Trần Húc đến cả y phục cũng không kịp thay, trực tiếp chạy đến tẩm cung của Hoàng hậu Điêu Thuyền.

Dù sao Điêu Thuyền cũng đã sinh cho hắn một đứa con trai, cho nên dù thế nào cũng phải đến xem trước.

Khi Trần Húc đến chỗ Điêu Thuyền đã là buổi chiều, con trai của

hắn sau khi uống sữa xong đang ngủ trên giường nhỏ.

Điêu Thuyền thấy Trần Húc trở về, có chút kinh ngạc đứng dậy từ ghế đón hắn.

Hoàng thượng, người đã về, sao trong triều không ai nhắc đến vậy.

Trần Húc cười cười: Trẫm không báo cho ai biết, trực tiếp đưa quân đội về.

Hoàng thượng, người đã về, sao trong triều không ai nhắc đến vậy.

Trần Húc cười cười: Trẫm không báo cho ai biết, trực tiếp đưa quân đội về.

Gần nửa năm không gặp, quả thật có chút nhớ Điêu Thuyền.

Điêu Thuyền tuy không hiểu tại sao Trần Húc đột nhiên trở về, nhưng trong lòng lại nghĩ rằng hắn đã thu phục được tộc Đường Ti.

Hoàng thượng, mau xem con trai của chúng ta.

Trần Húc cười không ngậm được miệng, rồi đi đến bên giường nhỏ nhìn khuôn mặt đang ngủ say của con trai.

Hoàng hậu vất vả rồi, đã sinh cho ngã một tiểu tử mập mạp.

Tiểu tử này trông thật giống ngã, đợi ngã xử lý xong chuyện trong cung sẽ lập tức phong tiểu tử này làm Thái tử.

Chương 537

Dù sao nó cũng là con trưởng của ngã, con trưởng làm Thái tử là chuyện đương nhiên.

Trần Húc duỗi ngón trỏ khẽ chạm vào má con trai, rồi nở một nụ cười hiền từ.

Điêu Thuyền cũng trìu mến nhìn con trai rồi nói với Trần Húc: Hoàng thượng, chúng ta cũng gần nửa năm không gặp mặt, thần thiếp thật sự rất nhớ người.

Trần Húc tự nhiên hiểu ý của Điêu Thuyền, nói trắng ra là nửa năm không gặp, nhớ hắn rồi.

Thế là, Trần Húc cười đầy ẩn ý với nàng.

Mới nói: Hoàng hậu, ngã hiểu ý của nàng, nhưng bây giờ trời còn sớm, Hoàng hậu có chút không đợi được sao.

Nghe vậy, mặt Điêu Thuyền lập tức đỏ bừng, lại có chút không biết nên nói gì.

Chỉ có thể ngại ngùng gật đầu.

Dù sao một người phụ nữ một mình trông phòng trống gần nửa năm, không nhớ người đàn ông của mình, đó là nói dối.

Huống hồ từ khi Điêu Thuyền mang thai cho đến bây giờ sinh hạ con trai, Trần Húc vẫn chưa chạm vào nàng, một năm hơn quả thật có chút khiến người ta nhớ nhung.

Lúc này, đứa trẻ nằm trên giường nhỏ, oa oa khóc lớn.

Trần Húc bế đứa trẻ lên, khẽ đung đưa.

Vừa đung đưa vừa nói: Ngoan ngoãn không khóc nhé, bảo bối

không khóc, bảo bối ngoan nhất.

Tiếc là Trần Húc càng dỗ, nó càng khóc dữ hơn.

Điêu Thuyền, con trai chúng ta sao vậy, cứ khóc mãi không ngừng.

Điêu Thuyền khẽ cười, nói: Bảo bối đói rồi, cho nên muốn uống sữa.

Nói xong liền ra lệnh cho một cung nữ đi gọi vú nuôi.

Trần Húc gật đầu, cười nói: Thực ra chăm sóc trẻ con cũng không dễ dàng.

Một đứa trẻ từ khi sinh ra, đến khi lớn lên thành người, thực ra cần tốn rất nhiều tâm huyết của cha mẹ.

Dù sao cũng cần chăm sóc cẩn thận, cần dạy dỗ làm người, cần yêu thương cần quan tâm.

Cần dọn dẹp mọi trở ngại cho nó, chỉ hy vọng nó có thể thuận buồm xuôi gió trên con đường trưởng thành.

Cho nên chăm sóc trẻ con, thật sự không dễ dàng.

Dù sao có lúc phải xem xét các yếu tố tổng hợp, cho nên cần phải để nó chịu một chút rèn luyện.

Không lâu sau vú nuôi vội vã chạy đến, sau khi thỉnh an Trần Húc và Điêu Thuyền liền vội vàng bế đứa trẻ bắt đầu cho bú.

Không lâu sau, tiểu hoàng tử quả nhiên không khóc nữa, trong lòng vú nuôi lại ngủ say.

Thấy con trai không khóc nữa, Trần Húc quay đầu nói với Điêu Thuyền: Hoàng hậu, con trai chúng ta đã đặt tên chưa.

Điêu Thuyền lắc đầu, đáp: Hoàng thượng, chuyện đặt tên này không phải nên do người quyết định sao.

Người thấy con trai chúng ta tên gì thì hay.

Trần Húc suy nghĩ kỹ rồi nói: Ngã sẽ dọn dẹp mọi trở ngại cho nó, cho nên chỉ hy vọng nó có thể bình an vui vẻ lớn lên.

Nếu đã như vậy, hay là đặt tên nó là Bình Nhạc, Hoàng hậu thấy tên này thế nào.

Điêu Thuyền mỉm cười, gật đầu.

Bình Nhạc, bình an hỉ nhạc, tên này hay lắm.

Trần Húc ôm nàng vào lòng.

Ngày hôm sau Trần Húc đang xử lý tấu chương trong thư phòng, thì nghe thấy bên ngoài một trận ồn ào.

Thế là, Trần Húc nhíu mày mở cửa, chỉ thấy Mộ Dung Cửu đang ở bên ngoài la lối om sòm.

Khởi bẩm Bệ hạ, nữ tử này nhất quyết đòi vào điện làm phiền ngài.

Vệ sĩ bên ngoài cung kính nói với Trần Húc.

Trần Húc xua tay, ý bảo không sao.

Rồi nhìn Mộ Dung Cửu với vẻ mặt thích thú, cười nói: Sáng sớm tinh mơ ngươi muốn làm gì vậy.

Khó khăn lắm mới yên ổn được một ngày, hôm nay lại chứng nào tật nấy.

Mộ Dung Cửu tức giận trừng mắt nhìn hắn, mặt mày khó chịu nói: Ngươi làm sao vậy.

Từ khi đưa ta về đây đã ném ta vào cung này, lẽ nào mặc ta tự sinh tự diệt sao.

Thật là một người khó hiểu, đưa ta về rồi lại không quan tâm đến

ta, hôm qua đến cơm cũng không có nô tài mang đến cho ta, khiến ta nửa đêm đói không chịu nổi, lén lút chạy đến ngự thiện phòng trộm đồ ăn, đơn giản là quá mất mặt, đều tại tên này.

Đương nhiên, chuyện trộm đồ ăn tuyệt đối không thể nói cho người khác biết, nếu không thể diện của công chúa Đường Ti tộc ta còn đâu.

Trần Húc có chút buồn cười nhìn nàng, nói: Lẽ nào ngươi không biết trẫm bận lắm sao.

Đâu có nhiều thời gian để đấu khẩu với ngươi, chơi với ngươi.

Đương nhiên, nếu ngươi thật sự rảnh rỗi quá thì đi tìm Hoàng hậu chơi cũng không phải là không được.

Chỉ là với tính cách thích nói bậy bạ của ngươi, e rằng sẽ bị dạy dỗ một trận ra trò.

Bị dạy dỗ một trận cũng tốt, đỡ phải lúc nào cũng nói bậy bạ, không coi hoàng đế là ngã ra gì.

Mộ Dung Cửu bĩu môi, nói: Ta không có hứng thú đi tìm Hoàng hậu của ngươi chơi, ta hôm nay tìm ngươi có việc.

Tìm Hoàng hậu của ngươi có gì vui, lẽ nào để nhìn ta bị bắt nạt sao, huống hồ Hoàng hậu cũng là chính thê của ngươi, ta không muốn ở trước mặt nàng ta xưng là kẻ nhỏ.

Trần Húc nhướng mày, cười nói: Ồ.

Ngươi có việc tìm ngã.

Nói đi, tìm ngã có việc gì.

Không phải lại là chuyện vặt vãnh gì chứ.

Bởi vì người này không chỉ thích nói bậy bạ, mà chuyện vặt vãnh cũng đặc biệt nhiều.

Mộ Dung Cửu kéo hắn vào trong phòng, hai tay khoanh trước ngực, rồi nói: Khi nào thì đại hôn với ta.

Nếu không đưa ta về đây làm gì.

Coi ta là khỉ để mua vui à.

Trần Húc nhún vai, đáp: Gần đây bận, trong cung có nhiều việc chưa xử lý xong, đâu có thời gian đại hôn với ngươi.

Hơn nữa, ngươi thấy nhà nào trượng phu nạp thiếp mà có đại hôn không.

Lại không phải là cưới chính thê.

Lẽ nào ngươi không biết từ xưa đến nay tiểu thiếp đều không được đi vào từ cửa chính sao.

Tất cả đều là lén lút rước về từ cửa hông, hiểu không.

Cho nên đòi đại hôn.

Từ bây giờ ngươi là nữ nhân của ngã, không có chuyện đại hôn, nghe rõ chưa.

Đại hôn, quả thật nghĩ hơi nhiều rồi.

Nghe những lời của Trần Húc, Mộ Dung Cửu suýt nữa thì hai mắt tối sầm ngất đi.

Tên hôn quân này sao vậy.

Ý tứ trong lời nói của hắn là, bây giờ như vậy là được rồi.

Không cần tổ chức hôn lễ với ta.

Dựa vào đâu.

Ta là một hoàng hoa đại khuê nữ gả cho ngươi, dựa vào đâu mà không tổ chức hôn lễ cho ta.

Đơn giản là bắt nạt người quá đáng, cái gì có thể nhịn chứ cái này

thì không thể nhịn, nếu thật sự như vậy, ta thà vào lãnh cung ở còn hơn.

Ngươi chắc chứ.

Mộ Dung Cửu thở dài một hơi, mắt cụp xuống, rõ ràng là vô cùng không vui.

Trần Húc sững người, lập tức cảm thấy những lời vừa rồi, có lẽ thật sự có chút quá đáng.

Thế là, hắn hơi dịu giọng lại.

Nói: Thực ra chuyện này cũng không phải là không có chuyển biến, nếu ngươi chịu học lễ nghi trong cung, ngã cũng có thể tổ chức một hôn lễ cho ngươi.

Có lẽ những lời vừa rồi thật sự nói với một cô bé 18 tuổi như vậy có chút quá đáng, quá chói tai, nhưng nếu không phải vì nàng lúc nào cũng ăn nói không kiêng nể, miệng lưỡi bừa bãi, hắn cũng sẽ không nói những lời như vậy.

Cũng không phải là không thể tổ chức hôn lễ cho nàng, dù sao bất luận chính thê hay tiểu thiếp, đều là lão bà của hắn.

Đối với hắn mà nói không có gì khác biệt, đều hy vọng có thể cho các nàng hạnh phúc, hy vọng cả đời đi theo hắn có thể vui vẻ.

Mộ Dung Cửu chỉ khẽ lắc đầu, rồi không nói gì.

Chương 538

Trần Húc khẽ thở dài, nghĩ rằng nếu đã như vậy, thì cứ để nàng bình tĩnh lại trước đã, để nàng thay đổi cái miệng của mình.

Lúc này, Tôn Sách cầu kiến.

Mộ Dung Cửu thấy Trần Húc có việc cần thương lượng, bèn quay về nơi ở của mình.

Sau khi Tôn Sách bái kiến Trần Húc, liền vội vàng mở lời: Hoàng thượng, lần trước ngài muốn thay đổi tác chiến phục cho tướng sĩ Đại Tống, thần đã báo tin này cho các tướng sĩ, ai nấy đều rất vui mừng, rồi đồng loạt thúc giục thần hỏi khi nào tác chiến phục có thể chế tạo xong.

Trần Húc khẽ nhếch mép, nói: Thật trùng hợp, trẫm vừa mới thiết kế xong bản vẽ, ngươi xem, trẫm sẽ giải thích cho ngươi, như vậy cũng dễ dàng ra lệnh cho người dưới khẩn trương chế tạo.

Tôn Sách bước tới.

Trần Húc trải ra một cuộn bản vẽ dài.

Chỉ thấy trên bản vẽ chi chít các loại trang phục, bên cạnh còn có giải thích, khiến Tôn Sách nhìn đến sững sờ.

Tôn tướng quân, xem bộ thứ nhất này gọi là phòng thủy biến sắc quân phục.

Đây là một loại trang phục chống nước cho cả bốn mùa, tướng sĩ có thể điều chỉnh nhiệt độ bên trong, dù là trong thời tiết lạnh giá hay nhiệt độ cao nóng nực, đều có thể thích ứng.

Ngươi xem, ở chỗ túi của bộ trang phục này, trẫm đã thiết kế một thiết bị lọc nước, có thể đảm bảo tướng sĩ lúc nào cũng có nước

uống.

Tôn Sách sững người, thiết bị lọc nước lợi hại như vậy, tại sao có thể đảm bảo tướng sĩ lúc nào cũng có nước uống.

Thế là, Tôn Sách tò mò hỏi: Hoàng thượng, thiết bị lọc nước là cái gì, tại sao có thể đảm bảo tướng sĩ lúc nào cũng có nước uống.

Nếu thật sự có thứ lợi hại như vậy, thì chẳng phải thế giới này không cần có nước tồn tại nữa sao.

Chỉ nghe Trần Húc giải thích: Giải thích đơn giản dễ hiểu cho ngươi, thiết bị lọc nước được làm từ than củi, sỏi nhỏ và một số thứ khác.

Phương pháp chế tạo đơn giản, đến lúc đó trẫm sẽ đưa bản vẽ chi tiết cho ngươi.

Quan trọng nhất là điểm lợi hại nhất của thiết bị lọc nước là tướng sĩ có thể đổ nước bẩn trên mặt đất vào, thậm chí mồ hôi và nước tiểu cũng không sao, bởi vì chúng đều sẽ được lọc qua thiết bị lọc nước, biến thành nước có thể uống được.

Tôn Sách cuối cùng cũng hiểu thiết bị lọc nước này rốt cuộc là cái gì, dùng ánh mắt vô cùng sùng bái nhìn Trần Húc nói: Hoàng thượng, ngài thật quá lợi hại, lại có thể nghĩ ra cách này, nếu có thiết bị lọc nước này, thì tướng sĩ bất kể lúc nào ở đâu cũng có thể uống nước sạch, cũng có thể tránh được tình trạng tiêu chảy làm lỡ dở chiến sự.

Trần Húc cười lắc đầu, nói: Đây không phải là điểm lợi hại nhất, điểm lợi hại nhất là bộ tác chiến phục này có thể thay đổi màu sắc theo môi trường xung quanh.

Tôn Sách kinh ngạc: Hoàng thượng, người không phải đang đùa với vi thần chứ.

Màu sắc của quần áo đều là cố định, sao có thể thay đổi màu sắc

theo môi trường.

Đơn giản là chuyện chưa từng nghe thấy trên đời.

Trần Húc nhếch mép, Màu sắc của quần áo quả thật là cố định, không thể thay đổi theo môi trường, nhưng chỉ cần bôi một loại nước lên quần áo là có thể đạt được hiệu quả đó, phương pháp chế tạo loại nước này cũng rất đơn giản, đến lúc đó trẫm sẽ đưa cho ngươi một bí phương.

Tôn Sách gật đầu, tuy lúc này vẫn kinh ngạc vô cùng, nhưng nếu Trần Húc đã nói như vậy, chắc chắn hắn vô cùng tin tưởng, dù sao Trần Húc là hoàng đế, đâu có lý do gì để lừa người.

Hoàng thượng, vậy tại sao lại cần quần áo có thể biến sắc.

Bởi vì quần áo có thể biến sắc mới có thể hòa làm một với môi trường xung quanh, tác chiến phục có thể thay đổi màu sắc theo môi trường xung quanh, nếu tướng sĩ dựa vào tường đá cẩm thạch, thì tác chiến phục sẽ biến thành màu đá cẩm thạch, nếu tướng sĩ nằm trên con đường màu xám, thì tác chiến phục cũng sẽ biến sắc theo.

Nghe Trần Húc giải thích, Tôn Sách lập tức hiểu ra, thì ra là vậy, như vậy có thể mê hoặc kẻ địch, quả thật là một thiết kế vô cùng lợi hại.

Nếu có thể phát cho mỗi tướng sĩ một bộ tác chiến phục này, thì binh lính Đại Tống sẽ trở nên bất khả chiến bại, thiên hạ vô địch.

Chỉ nghe Trần Húc chỉ vào bộ tác chiến phục thứ hai trong bản vẽ thiết kế nói: Đó là công năng của bộ tác chiến phục thứ nhất.

Tôn tướng quân xem tiếp bộ thứ hai.

Hoàng thượng xin giảng.

Lúc này, tâm trạng của Tôn Sách vô cùng kích động.

Bộ tác chiến phục thứ hai, ngã đặt tên là phòng đạn tác chiến phục.

Tôn tướng quân hẳn là biết con nhện chứ, đừng nhìn tơ nhện nhả ra nhỏ xíu, nhưng thực ra độ bền kéo của tơ nhện gấp 510 lần so với sợi thép cùng độ dày, có thể kéo dài 18% mà không đứt, và cảm giác mềm mại thoải mái gần giống như tơ tằm.

Dùng tơ nhện làm tác chiến phục có thể có tác dụng đao thương bất nhập.

Bộ tác chiến phục thứ nhất đã đủ khiến Tôn Sách không thể tin nổi, sững sờ.

Kết quả sau khi Trần Húc nói đến bộ tác chiến phục thứ hai, hắn còn kinh ngạc đến nỗi không nói nên lời.

Dùng tơ nhện làm áo chống đạn.

Cũng quá không thể tin nổi rồi, thật sự có thể sao.

Không thể nào, bởi vì đơn giản là một cách nói chưa từng nghe thấy, chưa từng nhìn thấy.

Tơ nhện nhả ra chỉ có một chút xíu, Đại Tống của chúng ta lại có trăm vạn hùng sư, cần bao nhiêu tơ nhện mới có thể làm đủ nhiều quần áo như vậy.

Rõ ràng là không thể.

Trần Húc hiểu ý hắn, bèn giải thích: Tôn tướng quân có phải đang nghĩ tơ nhện nhả ra chỉ có một chút, Đại Tống của chúng ta lại có nhiều tướng sĩ như vậy, cho nên cần bao nhiêu tơ nhện mới có thể làm xong nhiều quần áo như vậy đúng không.

Nhưng trẫm có thể dạy ngươi một cách, trong tình huống có thể, thu thập càng nhiều tơ nhện càng tốt, rồi cho vào hũ lên men, như vậy

những sợi tơ nhện đó sau khi lên men sẽ trở nên càng bền chắc hơn, không chỉ vậy, còn có thể lên men ra nhiều tơ nhện hơn.

Như vậy, không lâu sau là có thể làm xong áo chống đạn cho tất cả tướng sĩ.

Biểu cảm trên mặt Tôn Sách bây giờ không thể dùng từ kinh ngạc để hình dung nữa.

Bởi vì biểu cảm trên mặt hắn thực sự rất phức tạp, có kinh ngạc, có không thể tin nổi, có sùng bái, có không hiểu, có mê mang, tóm lại là đủ loại biểu cảm đều có.

Tôn Sách gật đầu, chờ đợi những lời tiếp theo của Trần Húc.

Trần Húc cười cười, tiếp tục nói: Trước tiên chế tạo hai loại tác chiến phục này đi, bởi vì chỉ cần hai loại tác chiến phục này, đủ để tướng sĩ Đại Tống của chúng ta bất khả chiến bại, thiên hạ vô địch.

Chỉ thấy Tôn Sách trực tiếp quỳ xuống.

Hoàng thượng, ngài thật sự quá lợi hại.

Tôn tướng quân mau mau đứng dậy, mang bản vẽ này xuống ra lệnh cho người dưới làm đi.

Vi thần tuân mệnh.

Sau khi Tôn Sách mang bản vẽ đi, Trần Húc ngồi trên ghế trầm ngâm.

Hắn không phải đang suy nghĩ về vấn đề tác chiến phục, dù sao chuyện này đối với hắn chỉ là chuyện nhỏ, hắn đang nghĩ về vấn đề của Mộ Dung Cửu.

Mộ Dung Cửu vừa rồi hình như thật sự tức giận, quan trọng nhất là hình như còn có vẻ đau lòng.

Trần Húc suy nghĩ nửa ngày rồi quyết định đến tẩm cung của nàng

xem nha đầu đó bây giờ thế nào.

Dù sao nàng sớm muộn gì cũng là nữ nhân của hắn, cho nên những lời vừa rồi có chút quá đáng.

Thế là Trần Húc đứng dậy từ ghế, định đi tìm Mộ Dung Cửu.

Lúc này Mộ Dung Cửu tuy trong lòng khó chịu cũng đau lòng, nhưng lại không thể làm gì được, không có cách nào, chỉ có thể nằm trên giường đắp chăn hờn dỗi.

Trần Húc thấy bộ dạng này, không nhịn được cười.

Công chúa ban ngày ban mặt nằm trên giường, có phải là không thích hợp không.

Mau dậy đi.

Nghe thấy giọng Trần Húc, Mộ Dung Cửu một tay tung chăn ra, rồi vô cùng khó chịu nhìn hắn, nói: Làm gì.

Vừa rồi không phải đang thương lượng với Tôn Sách sao.

Lẽ nào nhanh như vậy đã thương lượng xong.

Thương lượng xong rồi thì thôi, không đi xem con trai bảo bối của ngươi chạy đến chỗ ta làm gì, lẽ nào những lời vừa rồi còn chưa đủ rõ ràng sao.

Hay là còn có lời nào quá đáng hơn muốn nói với ta.

Không sao, nói đi, ta chịu được, không sao đâu.

Mộ Dung Cửu nói xong còn rất hào sảng tùy ý lau mặt một cái.

Trần Húc có chút buồn cười nhìn nàng: Tính tình của ngươi vẫn như cũ, vậy lẽ nào ngươi không biết tại sao ngã lại đối xử với ngươi như vậy sao.

Ngươi không đến hậu cung xem, hỏi những nữ nhân đó xem bình

thường ngã đối xử với các nàng thế nào.

Có đối xử với các nàng như đối xử với ngươi không.

Ngươi không tìm nguyên nhân từ chính mình, lại đổ lỗi cho ngã.

Lẽ nào ngươi không cảm thấy vô cùng vô lý sao.

Nữ nhân này xem ra dù thế nào cũng sẽ không thay đổi, dù sao có câu nói rất hay, giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, bản tính của nàng thích nói bậy bạ, không tôn trọng người khác, xem ra không có cách nào rồi, ngã lại không thể đánh nàng vào lãnh cung, dù sao chỉ là một cô bé 18 tuổi thôi, có lẽ sau này trải qua sự mài giũa của thời gian, sẽ trở nên có chút kiềm chế hơn.

Mộ Dung Cửu khó chịu quay mặt đi, một lúc sau mới nói: Không giống nhau, đều là lỗi của ngươi, ta vẫn như cũ.

Vậy ngươi có bản lĩnh thì thay đổi thái độ đối với ta trước đi, chỉ có ngươi thay đổi thái độ đối với ta thì ta mới có thể thay đổi thái độ đối với ngươi không phải sao.

Vốn dĩ ban đầu là ngươi đối xử không tốt với ta trước, đừng quên ngươi đã bắt ta chui lỗ chó đó.

Chuyện chui lỗ chó đối với bản công chúa mà nói, vĩnh viễn là một nỗi sỉ nhục lớn.

Trần Húc khẽ nhếch mép, nói: Ngươi còn có mặt mũi nhắc đến chuyện này sao.

Nếu thật sự muốn truy cứu tận gốc, không phải là ngươi giả mạo tướng sĩ trà trộn vào bên cạnh ngã, mang một ấm trà có độc đến, ngã mới bắt ngươi chui lỗ chó sao.

Nói cho ngươi biết, bắt ngươi chui lỗ chó đã là ân huệ ngoài vòng pháp luật rồi, ngươi có biết tội mưu sát là tội chém đầu không.

Ngược lại, ngươi không biết cảm kích, còn bắt ngã thay đổi trước.

Thế giới này có đạo lý như vậy không.

Ngươi không phải là vô lý gây sự sao.

Mộ Dung Cửu nhìn hắn với vẻ mặt không biết sống chết: Lẽ nào là hoàng thượng thì ghê gớm lắm sao.

Chương 539

Lẽ nào ngươi không thể nói chuyện đàng hoàng sao.

Động một chút là đại tội đại tội, ta thấy ngươi thật sự nghĩ mình ghê gớm lắm đúng không.

Ta đã nói rồi, có bản lĩnh thì giết ta đi, ngươi nghĩ ta sẽ thỏa hiệp với ngươi sao.

Đừng có mơ, ta không thể thỏa hiệp với ngươi.

Bản công chúa vẫn nói câu đó, bản công chúa không sợ chết, có bản lĩnh thì giết bản công chúa đi.

Trần Húc cảm thấy Mộ Dung Cửu thật sự quá vô lý gây sự, thỉnh thoảng trêu chọc, quả thật rất vui, nhưng một khi nói với nàng quá nhiều, người tức giận chắc chắn là hắn.

Thế là, Trần Húc mặt lạnh cười nhạt, nhàn nhạt nói: Công chúa, ta thấy người cảm thấy ghê gớm không phải là ta, mà là ngươi, trong mắt ngươi căn bản không có hai chữ tôn ti, cho nên lúc nào cũng phạm thượng.

Mộ Dung Cửu trừng mắt nhìn hắn, nói: Thôi được rồi, nói với ngươi nhiều hơn nữa cũng vô ích, bởi vì ngươi đã quả quyết như vậy rồi, cho nên ta cũng không có cách nào.

Huống hồ ngươi lúc nào cũng cảm thấy mình ghê gớm, bây giờ lại nói là ta, dù sao ban đầu là lỗi của ngươi, nếu không phải vì ngươi bắt ta chui lỗ chó, ngoan ngoãn thả ta đi, có lẽ bây giờ ta căn bản không thể như vậy.

Cho nên ngươi cũng nên tìm nguyên nhân của mình, đừng đổ hết lỗi cho ta, đừng nói ta không biết tôn ti, dù sao trong mắt ta mọi người

đều bình đẳng, sẽ không vì ngươi là hoàng thượng mà ta sẽ đối xử khác đi.

Trần Húc lúc này cảm thấy Mộ Dung Cửu không sinh ra ở thời hiện đại thật quá đáng tiếc.

Dù sao có một cái miệng lanh lợi như vậy, nếu sinh ra ở thời hiện đại có thể đi làm bộ trưởng bộ quan hệ công chúng, một chút vấn đề cũng không có.

Cho nên, đáng tiếc, đáng tiếc, thật sự quá đáng tiếc.

Nếu nữ nhân này thật sự có thể ở thời hiện đại, thì bộ quan hệ công chúng của cả thế giới e rằng đều phải lấy nàng làm đầu, có thể được xưng là chị đại trong các chị đại của bộ quan hệ công chúng.

Trần Húc duỗi một ngón tay gãi cằm, cảm thấy lời nàng nói hình như có chút lý, nhưng lại cảm thấy hoàn toàn là nói bậy nói bạ.

Thôi vậy, dù sao nói lý với nữ nhân này cũng vô ích.

Chi bằng trực tiếp động thủ sẽ thực tế hơn.

Thế là, Trần Húc cũng không nói nhảm với nàng nữa, một tay kéo nàng vào lòng.

Cười nói: Như vậy, được không.

Mộ Dung Cửu bị hành động này của hắn làm cho có chút ngơ ngác, đến khi phản ứng lại thì mặt lập tức đỏ bừng, rồi bắt đầu phản kháng.

Này, ngươi làm gì vậy.

Mau buông ta ra, như vậy còn ra thể thống gì.

Chúng ta còn chưa thành thân, như vậy có phải là quá đáng không, ta dù sao cũng là một hoàng hoa đại khuê nữ, lẽ nào ngươi không cảm thấy làm như vậy có chút vô lễ sao.

Trần Húc khẽ nhếch mép, nói: Ngươi là phi tử của trẫm, có thành thân hay không, hoàn toàn chỉ là một câu nói của ngã, nếu ngươi ngoan ngoãn một chút, ngã có thể cho ngươi một hôn lễ hoành tráng, nếu ngươi như bây giờ vô lý gây sự, miệng lưỡi bừa bãi, thì đừng mong ngã có thể tổ chức hôn lễ cho ngươi.

Mặt Mộ Dung Cửu lập tức lạnh xuống.

Nàng cố gắng giãy ra khỏi vòng tay hắn, nhưng lại phát hiện dù giãy thế nào cũng không thoát được.

Hôn quân, ngươi đang cưỡng đoạt dân nữ sao.

Đừng quên, phụ hoàng ta để ta hòa thân, không phải để ta bị sỉ nhục, trước khi ngươi cưới ta một cách minh môi chính thú, đừng có động tay động chân với ta.

Hôn quân, bây giờ lại dám dùng vũ lực ư.

Coi bản công chúa là kẻ ăn chay à.

Bản công chúa không thích ăn thịt thì đúng, nhưng bản công chúa cũng tuyệt đối không ăn chay.

Nếu hôm nay ngươi dám dùng vũ lực với ta, bản công chúa sẽ lập tức cắn lưỡi tự vẫn.

Trần Húc buông nàng ra, mặt mày cười tươi nhìn nàng, rồi giả vờ kinh ngạc nói: Công chúa, nếu ngã lần trước không nghe nhầm, phụ hoàng ngươi hẳn là đã giao ngươi cho ngã rồi chứ.

Nếu đã như vậy, thì bây giờ ngã đối xử với ngươi như vậy thì có thể gọi là cứng rắn được sao.

Ngã là hoàng đế, ngã muốn ai thì được nấy, đâu có chuyện cưỡng đoạt dân nữ.

Nói cho cùng, đừng quên mục đích phụ hoàng ngươi gả ngươi đi,

nếu cái miệng ngươi còn cứng rắn như vậy, đừng trách ngã trả ngươi về.

Lời của Trần Húc khiến Mộ Dung Cửu sững người, miệng hơi hé ra, muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng cũng không nói ra được.

Cuối cùng, nàng thở dài một hơi, tiếp tục cố gắng mở to mắt giận dữ trừng mắt nhìn Trần Húc.

Không phải ngươi rất thích uy hiếp ta sao.

Được thôi, vậy thì cứ tiếp tục uy hiếp đi, có lời uy hiếp nào thì cứ nói hết ra đi, dù sao bản công chúa cũng chịu được.

Cùng lắm thì mở miệng phản bác vài câu, dù sao nhìn biểu cảm của ta ngươi cũng biết rồi, ta đối với ngươi vô cùng bất mãn.

Cả ngày không nghĩ cách làm sao để lấy đức phục người, lại cứ cầm thân phận hoàng đế ra để áp bức người khác.

Người như ngươi bản công chúa mới không thèm để ý, không sai, phụ hoàng ta quả thật đã gả ta đi hòa thân, nhưng cũng không có nghĩa là ngươi có thể tùy ý áp bức ta.

Trần Húc chậc một tiếng, có chút trầm ngâm nhìn nàng.

Cuối cùng không nhịn được, ôm bụng cười lớn.

Vừa cười vừa nói: Mộ Dung Cửu, nữ nhân nhà ngươi sao lại thú vị như vậy, dù sao bất luận thế nào cũng cảm thấy mình có lý đúng không.

Mộ Dung Cửu lườm Trần Húc một cái, vốn định đẩy hắn ra, nhưng xét về thực lực, nàng cảm thấy thôi bỏ đi.

Dù sao tên Hoàng đế này hễ một chút là lại thích dùng thân phận để đè người, nếu thật sự đẩy một cái, e là hắn lại có thể lấy chuyện này ra làm to chuyện.

Hơn nữa, với thực lực của Trần Húc, nàng căn bản không thể nào làm được.

Vì vậy, để cho chắc ăn, tốt nhất không nên làm những việc vô ích như vậy.

Thế là, Mộ Dung Cửu chỉ lườm một cái rồi bưng chén trà lên thưởng thức món Long Tỉnh thượng hạng.

So với việc nói nhảm với hắn, uống trà vẫn tốt hơn.

Dù sao uống trà thì dưỡng sinh, còn đấu võ mồm lại tổn thương tình cảm.

Bản công chúa đâu có ngốc, có trà Long Tỉnh thượng hạng không uống, lại đi đấu võ mồm với một tên hôn quân sao.

Đúng là chuyện tốn sức mà chẳng được gì.

Trần Húc cũng bưng chén trà trên bàn lên uống một ngụm, sau đó ý cười càng sâu hơn.

Đặt chén trà xuống, hắn nhìn Mộ Dung Cửu nói: Tối nay thu dọn cho tốt, thị tẩm.

Trần Húc vừa dứt lời, Mộ Dung Cửu sợ đến mức phun hết ngụm trà vừa uống vào miệng ra ngoài.

Nàng dùng ánh mắt không thể tin nổi nhìn Trần Húc, nói: Ngươi vừa nói gì.

Trần Húc thản nhiên lau đi khuôn mặt vừa bị phun ướt, có chút cạn lời nói: Ta bảo tối nay ngươi thu dọn cho tốt, thị tẩm Nữ nhân này bị sao vậy.

Chẳng lẽ thật sự cho rằng ta đưa nàng về mà không làm gì sao.

Đã được đưa tới hòa thân, lẽ nào ta lại có bệnh gì sao.

Hơn nữa, nếu không cho nàng chút bài học, e là nàng thật sự sẽ vô pháp vô thiên.

Ít nhất cũng phải thu thập nàng một trận ra trò, dù là ở trên giường Đôi mắt vốn đã to của Mộ Dung Cửu, sau khi nghe câu này lại càng trợn to hơn.

Sau đó, nàng vội vàng đứng dậy lùi về sau mấy bước, giận dữ nói: Tên hôn quân nhà ngươi cả ngày chỉ toàn suy nghĩ bậy bạ gì thế.

Bản công chúa nói cho ngươi biết, trước khi thành thân, đừng hòng chạm vào bản công chúa.

Trời ạ Sao hắn có thể nói ra những lời như vậy.

Một hoàng hoa đại khuê nữ mà lại trực tiếp nói ra những lời này, chẳng phải quá không hợp quy củ sao.

Hắn đang giở trò quỷ gì vậy.

Chết tiệt, phải làm sao bây giờ.

Tối nay phải thị tẩm sao.

Nếu mình không đồng ý, hắn nhất định sẽ không chấp nhận, nếu hắn dùng vũ lực thì phải làm sao.

Mặc dù phụ hoàng gả mình tới để hòa thân, nhưng không có nghĩa là hắn có thể làm càn, tùy tiện làm những chuyện bẩn thỉu, ghê tởm như vậy.

Hơn nữa, chuyện này danh không chính ngôn không thuận, quả thực là hồ đồ, không hề hợp quy củ.

Tóm lại, hôm nay dù thế nào, nàng cũng không thể chấp nhận hành vi xằng bậy của hắn.

Chương 540

Trần Húc đứng dậy, vẻ mặt đầy hứng thú nhìn nàng.

Sau đó, hắn từng bước tiến về phía Mộ Dung Cửu.

Mộ Dung Cửu thấy hành động của Trần Húc, cũng từng bước lùi về phía sau.

Ngươi làm gì, đừng qua đây.

Vừa rồi ngươi lại gọi ta là hôn quân phải không.

Nếu ngươi không muốn thị tẩm vào buổi tối, vậy thì ta cũng có thể thương lượng.

Trần Húc cười có chút khoa trương, cố ý giả làm bộ dạng của một công tử ăn chơi trác táng.

Mộ Dung Cửu nghe vậy, cảm thấy chuyện này có thể thương lượng, ít nhất không cần phải bị ép thị tẩm rồi cắn lưỡi tự vẫn.

Thế là nàng cười hỏi: Vậy ngươi muốn thương lượng thế nào.

Có gì từ từ nói, mọi chuyện đều có thể thương lượng, chỉ cần buổi tối không bắt ta thị tẩm là được.

Nếu tối nay thật sự bắt nàng thị tẩm, vậy thì nàng chỉ có thể lấy cái chết để tỏ chí, cùng lắm thì mười tám năm sau ta lại là một hảo cô nương.

Mộ Dung Cửu nghĩ thầm, dùng một đôi mắt ngây thơ nhìn chằm chằm Trần Húc.

Hy vọng Trần Húc có thể thấy ánh mắt vô tội này của nàng mà tha cho nàng.

Thực tế, Mộ Dung Cửu đã nghĩ nhiều rồi.

Chỉ thấy Trần Húc từng bước đến gần, sau đó kéo nàng vào lòng một lần nữa.

Hắn cười lớn nói: Buổi tối có thể không thị tẩm, nhưng có một điều kiện, đó là bây giờ ngươi phải thị tẩm Ha, phen này không trị chết nha đầu thối nhà ngươi sao được.

Nếu ngươi không luôn miệng nói năng không kiêng nể, không coi ta ra gì, thì ta cũng chẳng đến mức nhanh như vậy đã muốn ngươi thị tẩm.

Cho nên, chuyện này rốt cuộc là phải trách ngươi, cũng đừng trách ta, ta làm vậy cũng không sai, dù sao phụ hoàng ngươi đã gả ngươi tới hòa thân, vốn dĩ ngươi là nữ nhân của ta, vậy ta làm thế thì có gì sai sao.

Nhưng Mộ Dung Cửu lại không nghĩ vậy, dù sao cũng cần một hôn lễ, nếu không tổ chức hôn lễ, nàng luôn cảm thấy danh không chính ngôn không thuận.

Vì vậy nàng mới phản kháng quyết liệt như thế.

Sau khi bị Trần Húc kéo vào lòng lần nữa, mặt Mộ Dung Cửu lại đỏ bừng lên.

Nàng bắt đầu giãy giụa Nhưng Trần Húc không để nàng thoát ra, khóa chặt nàng trong vòng tay.

Hắn cười nói: Thế nào.

Đường lui ta đã cho ngươi, ngươi chọn đi.

Chọn thị tẩm tối nay.

Hay chọn thị tẩm ngay bây giờ.

Ngươi nói đi, ta đều có thể nghe theo, không sao cả, cứ yên tâm mà nói, ta tôn trọng lựa chọn của ngươi.

Mộ Dung Cửu không chỉ xấu hổ mà còn tức giận.

Nàng giận dữ nói: Đây gọi là cho ta lựa chọn sao.

Thị tẩm bây giờ và thị tẩm tối nay có khác gì nhau không.

Thực tế là ngươi vẫn muốn ta thị tẩm, đúng không.

Sao ngươi có thể hồ đồ như vậy.

Ngươi nói ta hồ đồ, ta thấy người hồ đồ nhất chính là ngươi mới đúng, ngươi thật sự cho rằng đây là cho ta lựa chọn sao.

Sao ngươi có thể nói bừa như vậy.

Ta sắp bị ngươi tức chết rồi.

Ngươi có thể thả ta ra không.

Khốn kiếp, khốn kiếp, khốn kiếp, chẳng lẽ hôm nay thật sự chỉ có thể lấy cái chết để tỏ chí sao.

Ta mới mười tám tuổi, chẳng lẽ mọi chuyện thật sự phải đến mức này sao.

Đều tại tên hôn quân này.

Chẳng lẽ cho ta một hôn lễ để ta danh chính ngôn thuận gả cho ngươi khó đến vậy sao.

Chẳng lẽ cứ phải ép ta đến bước đường này sao.

Chẳng lẽ chuyện này thật sự không còn cơ hội lựa chọn nào khác sao.

Mặc dù luôn miệng dọa tự sát, nhưng khi thật sự phải tự sát thì cũng thấy rợn tóc gáy, không muốn tự sát a, nhưng chuyện này còn có lựa chọn nào khác sao.

Nếu có, ta đương nhiên sẽ chọn, nếu không ai rảnh mà cứ dọa tự sát làm gì.

Thế là, Mộ Dung Cửu không giãy giụa nữa, yếu ớt hỏi: Ta có con đường thứ ba để lựa chọn không.

Tốt nhất là không phải thị tẩm, tóm lại trước khi kết hôn, chuyện này tuyệt đối không thể xảy ra, nàng không muốn.

Trần Húc nhẹ nhàng vuốt tóc nàng, cười nói: Vậy ngươi muốn chọn con đường thứ ba nào.

Con đường thứ ba ư, thật thú vị, ta lại muốn xem xem ngươi có thể nói ra con đường thứ ba nào.

Chỉ thấy Mộ Dung Cửu cười gượng hai tiếng: Con đường thứ ba, đương nhiên là ngươi đừng trêu chọc ta, sau này ta cũng không trêu chọc ngươi, ngươi đày ta vào lãnh cung đi, xem như vậy có được không.

Nếu có thể đày ta vào lãnh cung, như vậy chúng ta sẽ nước sông không phạm nước giếng, ngươi vui vẻ, ta cũng vui vẻ, như vậy không tốt sao.

Con đường thứ ba này chẳng phải rất hoàn hảo sao.

Trần Húc ngẩn ra trước, sau đó lắc đầu cười nói: Ngươi thấy sao.

Nữ nhân này cả ngày chỉ mơ mộng hão huyền, lại hy vọng ta đày nàng vào lãnh cung.

Có khả năng không.

Thế là, khi Mộ Dung Cửu chưa kịp mở miệng, Trần Húc đã nói tiếp: Chẳng lẽ phụ hoàng ngươi gả ngươi tới hòa thân là hy vọng ta đày ngươi vào lãnh cung sao.

Nếu vậy, ta thà trả ngươi về còn hơn, ít nhất nếu trả ngươi về, ta lại có lý do để tiếp tục tấn công Đường Ti tộc.

Nếu không thì giữ ngươi ở đây để làm gì.

Giữ ở đây rồi đày vào lãnh cung.

Cách này mà cũng nghĩ ra được.

Nữ nhân này thật thú vị.

Kết quả, Mộ Dung Cửu tiếp tục cười gượng hai tiếng: Hoàng thượng, chuyện này không thể làm vậy được, hơn nữa ta cũng là công chúa được gả tới hòa thân, nếu làm vậy chẳng phải là quá không nể mặt ta sao.

Trả hàng, trả hàng, hở một chút là trả hàng, thật sự coi ta là món hàng để mua bán sao.

Sao lại nói trả ta về.

Ta cũng là một con người, sao lại nói những lời khó nghe như vậy.

Nếu thật sự trả ta về, ta còn mặt mũi nào để đối diện với phụ hoàng.

Còn mặt mũi nào để đối diện với lê dân bách tính của Đường Ti tộc.

Nếu thật sự bị trả về, ta thà không sống nữa.

Dù sao thì mặc kệ, trả hàng là chuyện tuyệt đối không thể.

Trần Húc có chút đắc ý nhướng mày, cười nói: Tóm lại, nếu ngươi không muốn thị tẩm, vậy ta cũng hết cách, chỉ có thể trả ngươi về thôi.

Nếu không giữ ngươi ở đây làm gì.

Giữ ở đây ăn cơm chùa sao.

Dù sao trong cung người ăn cơm chùa cũng không thiếu.

Lúc này Mộ Dung Cửu đang ở trong thế tiến thoái lưỡng nan, không biết tại sao mọi chuyện lại thành ra thế này.

Chẳng lẽ không thị tẩm thì sẽ bị trả về sao.

Đây là logic gì vậy.

Ngươi đang đùa với bản công chúa đấy à, chẳng lẽ bản công chúa chỉ có hai tác dụng thôi sao.

Chương 541

Ngoài thị tẩm ra là bị trả về.

Điên rồi, đúng là sắp điên rồi.

Ngươi nói chuyện càng lúc càng khó nghe rồi, chẳng lẽ trong mắt ngươi ta không còn điểm nào đáng giá nữa sao.

Ngoài thị tẩm và bị trả về.

Mộ Dung Cửu vốn nghĩ Trần Húc sẽ lắc đầu, kết quả Trần Húc lại gật đầu.

Sau đó, hắn đắc ý nói với nàng: Vậy sao, ngươi còn có điểm nào đáng giá khác à.

Đúng rồi, đúng rồi, ngoài hai điểm đó ra, chẳng phải ngươi rất biết nói chuyện sao.

Chẳng phải ngươi chưa bao giờ coi Hoàng đế ta ra gì sao.

Đây có phải là điểm đáng giá không.

Mộ Dung Cửu suy nghĩ kỹ rồi nói: Cái này à.

Thật ra điểm đáng giá của ta rất nhiều, ví dụ như ta có vẻ đẹp khuynh quốc khuynh thành, hoa dung nguyệt mạo, lại ví dụ như ta trẻ trung xinh đẹp, dáng người yểu điệu, lại ví dụ như ta hoạt bát đáng yêu Tóm lại ưu điểm của ta quá nhiều, vậy ngươi có chắc muốn trả ta về không.

Hoàng thượng, ta khuyên ngươi thật sự nên suy nghĩ cho kỹ, dù sao một nữ nhân xinh đẹp như ta, qua làng này sẽ không còn quán khác đâu.

Mặc dù bản công chúa chỉ để ngươi nhìn chứ không cho ăn.

Mộ Dung Cửu chỉ toàn nói về nhan sắc của mình, khiến Trần Húc bật cười.

Công chúa, ngươi cũng đừng quá tự đề cao mình, e là ngươi chưa từng đến hậu cung của ta xem qua phải không.

Nữ nhân trong hậu cung, ai mà không có vẻ đẹp khuynh quốc khuynh thành, hoa dung nguyệt mạo.

Lại có ai không trẻ trung xinh đẹp, dáng người yểu điệu.

Đúng là quá coi thường hậu cung của ta rồi.

Mộ Dung Cửu sững sờ Sau đó có chút không biết nên nói gì.

Lời của tên hôn quân này là có ý gì.

Chẳng lẽ nữ nhân trong hậu cung của hắn ai cũng đẹp như vậy sao.

Không được, dù sao bây giờ mình cũng ở đây rồi, lát nữa mình phải đến hậu cung xem thử, xem những nữ nhân đó rốt cuộc đẹp đến mức nào, lát nữa phải đến chỗ Hoàng hậu xem trước.

Trần Húc không biết lúc này trong lòng nàng đang nghĩ gì, nếu biết, chắc chắn sẽ có chút buồn bực, hoặc có lẽ sẽ đích thân đưa nàng đến chỗ Hoàng hậu, để nàng biết rằng nữ nhân không phải ai cũng có vẻ đẹp khuynh quốc khuynh thành, hoa dung nguyệt mạo.

Này, Hoàng thượng, ngươi có thể thả ta ra trước được không.

Cứ ôm ta trong lòng thế này bị người khác nhìn thấy thì còn ra thể thống gì.

Hơn nữa, chúng ta bây giờ cũng chưa kết hôn, cứ trực tiếp ôm ấp thân mật như vậy cũng không ra dáng cho lắm.

Hừ Xin đừng ép ta nữa, nếu ép nữa ta thật sự sẽ cắn lưỡi tự vẫn.

Làm người thật khó, làm nữ nhân càng khó, làm một nữ nhân tốt lại càng khó hơn.

Trần Húc thả nàng ra, sau đó nhẹ nhàng thở dài một tiếng.

Công chúa, những lời ta vừa nói, hy vọng ngươi có thể suy nghĩ kỹ, ngươi cũng không hy vọng phụ hoàng ngươi phải thất vọng về ngươi chứ.

Mộ Dung Cửu cũng nhẹ nhàng thở dài một hơi, nói: Ta biết rồi, hy vọng ngươi có thể cho ta thêm chút thời gian để suy nghĩ, dù sao chuyện này cũng không thể vội vàng được.

Hoàng thượng, chẳng lẽ ngươi thật sự không định cho ta một hôn lễ sao.

Thật ra Trần Húc cũng không phải là không thể cho Mộ Dung Cửu một hôn lễ, chỉ là cảm thấy nha đầu thối này thực sự có chút quá phóng túng, đến cả Hoàng đế cũng không coi ra gì.

Nếu dễ dàng tổ chức cho nàng một hôn lễ, e là nàng sẽ được voi đòi tiên trước mặt Hoàng hậu.

Hơn nữa Điêu Thuyền cũng đã sinh cho hắn một đứa con trai, địa vị Hoàng hậu chắc chắn không thể lay chuyển, hắn còn định để con trai của Điêu Thuyền làm Thái tử, có thể thấy địa vị của Điêu Thuyền trong lòng hắn cao đến mức nào.

Hơn nữa, tính tình của Mộ Dung Cửu thực sự quá nóng nảy, hắn không hiểu tại sao một công chúa đường đường, mở miệng ra lại có thể như vậy.

Lại còn đặc biệt thích nói bừa.

Vì vậy cách làm của Trần Húc rất đơn giản, đó là trước tiên không cho nàng một hôn lễ, mài giũa bớt sự kiêu ngạo của nàng, để nàng biết rằng không phải ai cũng có thể chọc vào.

Nếu sau này tính tình của nàng có thể bớt đi một chút, thì hắn có thể tổ chức bù cho nàng một hôn lễ, dù sao đây cũng là chuyện nhỏ không đáng kể.

Trần Húc trầm tư nhìn Mộ Dung Cửu, gật đầu nói: Ba ngày thời gian đủ chưa.

Mộ Dung Cửu lắc đầu: Ba ngày.

Chuyện lớn như vậy mà chỉ cho ta suy nghĩ ba ngày.

Hoàng thượng, ngươi có hơi quá đáng rồi không.

Ba ngày.

Tốt nhất là ba năm, ba mươi năm, ba trăm năm, tóm lại thời gian càng lâu càng tốt.

Ồ.

Trần Húc cười cười, lại nói: Vậy công chúa thấy cần suy nghĩ bao lâu thì tốt.

Đương nhiên là càng lâu càng tốt rồi, ai lại chê thời gian nhiều chứ.

Dù sao thì ba ngày là quá ít, hay là ba năm xem thế nào.

Trần Húc nheo mắt lại, Công chúa, ngươi làm vậy có hơi không tử tế rồi, ba năm, hay là ba mươi năm luôn đi.

Nha đầu thối này thật sự hết lần này đến lần khác chà đạp sự kiên nhẫn của ta phải không.

Kết quả, Mộ Dung Cửu có chút la lối: Ôi chao, vậy thì tốt quá rồi.

Hoàng thượng, nếu ngươi đã nói vậy, hay là ba năm đi, hoặc là ba mươi năm cũng được.

Trần Húc nhẹ nhàng gõ vào đầu nàng.

Hắn cảm thấy thật sự không có cách nào tiếp tục nói chuyện với Mộ Dung Cửu nữa.

Nữ nhân này rốt cuộc bị sao vậy.

Thật sự được voi đòi tiên rồi phải không.

Xem ra có lúc cho người khác quá nhiều thể diện cũng không phải là chuyện tốt, dù sao có một số người không biết thế nào là đủ.

Nếu công chúa đã nói vậy, xem ra cho ngươi ba ngày thời gian là quá lâu rồi, vậy nên ta quyết định rút ngắn thời gian xuống còn một ngày, dù thế nào ngày mai ngươi cũng phải cho ta một câu trả lời, hoặc là thị tẩm, hoặc là ta trả ngươi về Đường Ti.

Xem ngươi ăn nói thế nào với phụ hoàng ngươi, ăn nói thế nào với lê dân bách tính của Đường Ti tộc Dù sao trả ngươi về thì mặt mũi ngươi cũng không đẹp đẽ gì.

Cho nên chọn thế nào ta giao quyền quyết định cho ngươi, để khỏi nói ta không biết thương hoa tiếc ngọc, dù sao ta cũng chưa bao giờ ép buộc ngươi, ta đã giao toàn bộ quyền lựa chọn vào tay ngươi rồi.

Lời của Trần Húc khiến Mộ Dung Cửu lập tức xù lông, giở trò quỷ gì vậy, bản công chúa rõ ràng đang kéo dài thời gian.

Kết quả, tên hôn quân này lại hay, rút ngắn thời gian xuống còn một ngày.

Một ngày thì làm được gì.

Một ngày có thể làm được gì chứ.

Trong lòng Mộ Dung Cửu vô cùng lo lắng, cuối cùng một ý nghĩ nảy ra trong đầu nàng.

Đó là bỏ trốn.

Bởi vì nàng cảm thấy tình hình hiện tại vô cùng cấp bách, nếu bị

trả về, chắc chắn sẽ mất mặt.

Nếu đã như vậy, vậy thì trốn đi, trốn khỏi nơi này.

Từ nay về sau ẩn danh mai tích, sống một cuộc sống bình yên.

Mộ Dung Cửu suy tính kỹ lưỡng xong liền nói: Được, một ngày thì một ngày, ngày mai ta sẽ cho ngươi câu trả lời, bây giờ ta có thể đi được chưa.

May mà Trần Húc không biết ý nghĩ trong lòng nàng, nếu biết chắc chắn sẽ cười ha hả nói với nàng: Trốn.

Ngươi nghĩ ngươi có thể trốn đi đâu.

Cả thiên hạ này đều là của ta, ngươi trốn đi đâu ta cũng có thể bắt ngươi về.

Cho nên dẹp mấy ý nghĩ nhỏ nhặt đó đi, vì ngươi không thể nào trốn thoát được đâu.

Chỉ tiếc là, Trần Húc không biết ý nghĩ trong lòng nàng.

Thấy Mộ Dung Cửu bây giờ bắt đầu đuổi người, Trần Húc có chút không quan tâm nhún nhún vai, sau đó nói: Được, vậy ngày mai giờ này ta lại đến, hy vọng lúc đó ngươi đã suy nghĩ kỹ, nếu không muốn thị tẩm, vậy ngày mai ta sẽ đưa ngươi về Đường Ti tộc, lúc đó đừng có khóc lóc thảm thiết là được.

Cơ hội chỉ có một lần, hy vọng ngươi suy nghĩ cho kỹ.

Nha đầu thối này chắc sẽ không lại có ý nghĩ gì để trốn thoát chứ.

Ha ha, vậy để ta xem ngươi có bản lĩnh gì.

Dù sao, nếu ngươi dám làm ra chuyện gì khiến ta không thể hiểu nổi, vậy thì đừng trách ta không khách khí.

Đừng có ỷ mình có vẻ đẹp khuynh quốc khuynh thành mà có thể

vô cớ gây sự.

Chương 542

Dù sao, mỹ nữ ở trong hoàng cung này chưa bao giờ thiếu, thậm chí có thể nói là nhiều không đếm xuể.

Cho nên khuyên ngươi nên suy nghĩ cho kỹ thì hơn.

Sau khi rời khỏi nơi ở của Mộ Dung Cửu, Trần Húc trở về đại điện, triệu Tôn Sách đến.

Dù sao chuyện về quân phục tác chiến cũng đã qua mấy ngày, hắn muốn xem xem bây giờ tình hình thế nào.

Bái kiến Ngô hoàng, vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.

Tôn Sách vừa vào cửa đã lập tức quỳ xuống khấu bái Trần Húc.

Tôn tướng quân xin mời đứng lên, trẫm hôm nay gọi ngươi đến là vì vấn đề quân phục tác chiến lần trước chúng ta cùng nghiên cứu, Tôn tướng quân đã căn dặn người bên dưới làm thế nào rồi.

Có bản vẽ, có công thức bí mật, bình thường chắc sẽ không có vấn đề gì, nhưng với trình độ khoa học kỹ thuật hiện tại thì cũng không chắc lắm, có lẽ thiết kế của mình có hơi quá tiên tiến.

Chỉ thấy Tôn Sách lắc đầu, vẻ mặt có chút ngưng trọng, nói: Hoàng thượng, làm thì có thể làm ra được, chỉ là quá tốn tài nguyên, độ khó cực lớn.

Trần Húc gật đầu: Vậy trước tiên hãy phân loại và tuyển chọn binh lính, thành lập một đội quân tác chiến có tốc độ cực nhanh, sau đó ưu tiên phân phối những tài nguyên này cho họ.

Tôn Sách gật đầu, một lần nữa quỳ xuống nói: Vi thần lĩnh chỉ.

Mau chóng đi làm đi.

Trần Húc phất phất tay, ý bảo hắn lui xuống.

Sau khi Tôn Sách rời đi, Trần Húc ngồi trên long ỷ, một tay chống cằm, suy nghĩ về một số việc.

Thật ra cũng không phải đang suy nghĩ gì, chỉ là đang nghĩ làm thế nào để có thể sản xuất hàng loạt những thứ mình thiết kế, lúc thiết kế hắn chưa bao giờ nghĩ rằng tài nguyên lại khó khăn đến vậy.

Dù sao trước khi xuyên không, Trần Húc là một người mê quân sự, đối với vũ khí hiện đại và trang bị tác chiến có thể nói là thuộc lòng trong lòng bàn tay, cho nên hai bộ quân phục tác chiến lần này được cải tiến dựa trên quân phục hiện đại, đã rất cân nhắc đến điều kiện tài nguyên và tình hình hiện tại của thời cổ đại.

Chỉ là không ngờ ở thời cổ đại, việc sản xuất hàng loạt lại vô cùng khó khăn, có thể nói là gần như không thể.

Ban đầu hắn còn định thiết kế lại toàn bộ vũ khí tác chiến cho binh lính, ví dụ như súng, tên lửa, đại pháo và những vũ khí công nghệ cao khác.

Nhưng sau khi suy nghĩ kỹ, hắn cảm thấy trong tình hình hiện tại điều này vô cùng khó thực hiện, vì nó quá hiện đại, quá công nghệ cao.

Ngay cả ở thời hiện đại cũng không phải ai cũng có đủ tài nguyên để chế tạo những vũ khí này, huống chi là ở thời cổ đại tài nguyên khan hiếm như vậy.

Vì vậy hắn quyết định trước tiên cải tiến những vũ khí công nghệ cao này, sau đó mới đưa bản vẽ cho Tôn Sách để phân công người làm.

Cũng may trước khi xuyên không hắn là một người mê quân sự, đối với những vũ khí này cũng thuộc lòng trong lòng bàn tay Nếu không, bây giờ hắn cũng rơi vào tình thế khó khăn, vì tài nguyên thực

sự quá khan hiếm.

Vậy rốt cuộc phải nghĩ ra cách gì mới có thể thay đổi tình thế khó khăn hiện tại đây.

Cách duy nhất Trần Húc có thể làm lúc này là xây dựng một đội quân tinh nhuệ, sau đó ưu tiên phân phối những tài nguyên này cho họ.

Dù sao sau này đội quân tinh nhuệ sẽ cần phải đi trước để dò la tình báo hoặc làm những việc đặc biệt khác, còn những đội quân bình thường khác, chỉ có thể tạm thời mặc lại áo giáp thông thường.

Dù sao cũng là chuyện bất đắc dĩ, ai bảo tài nguyên hiện tại lại eo hẹp như vậy, những thứ tốt, trang bị tốt đương nhiên phải ưu tiên phân phối cho những binh sĩ có điều kiện xuất sắc về mọi mặt.

Trước hết, thể lực và thực lực bản thân đều phải qua được vòng kiểm tra, mới có tư cách vào đội quân tinh nhuệ.

Đến lúc đó phải để Tôn tướng quân tiến hành đánh giá tổng hợp, dù sao đây cũng không phải là chuyện đùa.

Trần Húc buông tay xuống, lắc lắc đầu, quyết định giao toàn bộ chuyện này cho Tôn Sách xử lý.

Dù sao hắn cũng quen với tính cách lười biếng, những việc trong tay có thể giao cho người dưới làm thì cố gắng giao hết cho họ.

Chậc, trêu con trai, chơi với vợ là được rồi.

Trần Húc đứng dậy, bật cười một tiếng.

Về phần tại sao đột nhiên lại cười ư.

Bởi vì hắn đột nhiên nghĩ đến nha đầu thối Mộ Dung Cửu.

Dù sao cũng không biết nha đầu thối đó bây giờ thế nào rồi, nàng đã hứa ngày mai sẽ cho mình một câu trả lời chính xác, tóm lại có hai con đường, một là trả về, hai là thị tẩm.

Quỷ mới biết nha đầu thối đó rốt cuộc sẽ chọn con đường nào, nhưng theo những hành vi của nàng, bị trả về thì chắc chắn sẽ không muốn, dù sao ai lại thích bị trả về chứ.

Mặt mũi cũng quá mất thể diện.

Hơn nữa nha đầu thối này lại là một nữ nhân yêu thể diện như vậy, cho nên càng không thể nào chấp nhận bị trả về.

Bỏ qua những chuyện không vui đó, mục đích hòa thân do phụ hoàng nàng phái đi nàng cũng sẽ không quên, cho nên nếu bị trả về, phụ hoàng nàng sẽ thất vọng biết bao.

Nàng sao có thể để phụ hoàng thất vọng, để lê dân bách tính của Đường Ti tộc thất vọng.

Vì vậy, dựa trên những tình huống này, khả năng nha đầu thối này chọn bị trả về gần như bằng không.

Tức là khả năng nàng chọn con đường đó là 0, tuyệt đối không thể.

Nhưng hắn cảm thấy khả năng nàng chọn thị tẩm hình như cũng bằng không.

Vậy trong một ngày đó nàng rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì.

Chẳng lẽ thật sự ôm ý nghĩ có thể trốn ngày nào hay ngày đó mà ở trong cung sao.

Nếu thật sự như vậy, thì cũng quá không phù hợp với tính cách của nha đầu thối này.

Dù sao nhìn thế nào cũng không thấy nha đầu thối này giống loại nữ nhân như vậy.

Có chút vô lý, cũng có chút khó tin.

Đột nhiên, Trần Húc khẽ nhếch mép, dường như đã hiểu ra điều gì

đó.

A ha, Mộ Dung Cửu, chẳng lẽ ngươi định bỏ trốn.

Chuyện này thú vị rồi đây, có bản lĩnh thì cứ trốn đi, ta chỉ sợ ngươi không trốn thôi.

Chỉ là ngươi thật sự có gan để bỏ trốn sao.

Nếu đã chọn bỏ trốn, vậy sao không để ta trả ngươi về Đường Ti tộc đi, dù sao trả ngươi về Đường Ti tộc và để ngươi bỏ trốn, hai chuyện này đối với ta cũng không có gì khác biệt.

Mặc dù việc trả Mộ Dung Cửu về Đường Ti tộc và để nàng bỏ trốn đối với Trần Húc không có gì khác biệt, nhưng đối với Mộ Dung Cửu lại là một sự khác biệt lớn.

Dù sao trả về Đường Ti tộc có nghĩa là bị trả hàng, sẽ khiến Mộ Dung Cửu mất mặt.

Còn Mộ Dung Cửu bỏ trốn, trách nhiệm của chuyện này có thể hoàn toàn đổ lên đầu Trần Húc.

Không những thế, Mộ Dung Cửu có thể tránh được việc bị trả về, tránh mất mặt bị người khác coi thường.

Thứ hai, Mộ Dung Cửu bỏ trốn, có thể coi như là mất tích trong hoàng cung, Trần Húc cũng khó thoát khỏi trách nhiệm.

Nếu Trần Húc khó thoát khỏi trách nhiệm, vậy thì có thể cho rằng Trần Húc sẽ không tiếp tục gây khó dễ cho Đường Ti tộc, dù sao người mất tích trong hoàng cung, không trông coi người cẩn thận, có thể trách ai được chứ.

Tóm lại, bàn tính trong đầu Mộ Dung Cửu gõ cũng khá vang, chỉ tiếc là Trần Húc cũng không phải kẻ ngốc, suy nghĩ kỹ một chút đã hiểu ra đạo lý trong đó.

Thế là, hắn dùng ngón trỏ nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn, nhếch mép.

Mộ Dung Cửu khá lắm, lại dám chơi trò này với ta sao.

Được lắm, gan cũng lớn thật.

Có bản lĩnh thì cứ trốn đi, ngươi có thể trốn ra khỏi hoàng cung này thì ta thua.

Ta lại muốn xem xem ngươi rốt cuộc có bao nhiêu cân lượng, có thể trốn đến mức nào.

Trốn ra khỏi hoàng cung, có thể trốn ra khỏi kinh thành không.

A ha ha, Mộ Dung Cửu, để ta chống mắt lên xem.

Lúc này, Mộ Dung Cửu đang ở trong tẩm cung của mình thu dọn đồ đạc, nói thu dọn đồ đạc nghe cho hay, chính xác là đang ăn trộm đồ.

Vừa trộm vừa lẩm bẩm: Không được, không được, món đồ cổ này lớn quá, lúc bỏ trốn sẽ bị người ta phát hiện.

Ôi chao, cái này cũng không được, cái này không đáng tiền, ra ngoài cũng không đổi được bao nhiêu, mang đi xa quá mệt mỏi.

Quần áo không mang nữa đi, lúc đó kiếm một bộ y phục của thái giám, mặc như vậy mới dễ trà trộn ra ngoài, nếu không thì chưa chắc đã trốn thoát được.

Ôi chao, mấy món trang sức vàng bạc này không tồi, may mà tên hôn quân đó ngày đầu tiên ta đến đã ban cho ta nhiều vàng bạc châu báu như vậy.

Thật ra nếu suy nghĩ kỹ, tên hôn quân này đối với mình cũng khá tốt, không ngược đãi, cũng không bạc đãi.

Chương 543

Ngày đầu tiên đến đã ban cho nhiều trang sức như vậy, rồi ăn uống đều là loại tốt nhất, ít nhất cũng không thua kém gì lúc ở Đường Ti tộc.

Cho nên có thể thấy, tên hôn quân này đối với mình cũng không tệ.

Không tệ thì không tệ, chỉ là thật sự không hy vọng bị hắn làm chuyện đó trước khi cử hành hôn lễ.

Rốt cuộc là tại sao, tại sao lại không cử hành hôn lễ với mình.

Đối với một hoàng hoa đại khuê nữ như mình, thật sự có chút quá bạc đãi rồi.

Nếu đã như vậy, vậy thì ngươi bất nhân đừng trách ta bất nghĩa, lúc đó cũng đừng trách ta tại sao lại bỏ trốn, đều là do ngươi ép cả.

Nếu không phải do ngươi, ta sao có thể bỏ trốn.

Nếu không phải do ngươi, ta sao lại phải sống một cuộc sống hỗn loạn như bây giờ.

Nếu không phải do ngươi, ta sao lại phải làm cái nghề ăn trộm này.

Tóm lại tất cả đều là lỗi của tên hôn quân đó.

Thôi, không nói nhiều nữa, dù sao ngày mai bản công chúa phải bỏ trốn rồi.

Bản công chúa phải rời xa nơi quỷ quái này, rời xa tên hôn quân này, lúc đó sẽ trốn thật xa, nếu có thể gặp được người mình thích thì sẽ gả luôn, nếu cả đời không gặp được, vậy thì cứ sống cô độc đến già vậy.

Dù sao một mình cũng không phải là không được, một mình mới tiêu dao tự tại biết bao, cũng không đến mức phải cãi vã, nếu không lỡ vận khí không tốt lại gặp phải người như tên hôn quân này thì sao.

Có chút quá nguy hiểm, dù sao bây giờ mới khó khăn lắm mới trốn thoát ra được, tuyệt đối đừng có trốn khỏi hang cọp lại vào hang sói thì tốt.

Mộ Dung Cửu lúc này trong lòng tính toán vang như sấm, chỉ tiếc là nàng quên mất một điều, đó là bây giờ nàng còn chưa trốn thoát ra được, vậy nói nhiều như vậy có ích gì chứ.

Hơn nữa nàng căn bản không thể trốn thoát, thật sự coi hộ vệ hoàng cung của Trần Húc là đồ trang trí sao.

Thật sự coi Trần Húc là kẻ ngốc sao.

Cho nên dù Trần Húc không ra tay, nàng cũng không thể trốn thoát khỏi hoàng cung này, vận khí tốt trốn thoát khỏi hoàng cung, cũng không thể trốn thoát khỏi kinh thành.

Hơn nữa Trần Húc cũng không thể nào không ra tay, sau khi đoán được nữ nhân của mình có ý nghĩ như vậy, có nam nhân nào lại không ra tay.

Nam nhân không ra tay mới thật sự là kẻ ngốc, Trần Húc cũng không phải kẻ ngốc, vậy sao có thể không ra tay chứ.

Tóm lại, trên có chính sách dưới có đối sách, đạo cao một thước ma cao một trượng, Trần Húc tuyệt đối không thể nào dễ dàng thả nàng đi như vậy.

Khi Mộ Dung Cửu thu dọn đồ đạc gần xong, Trần Húc đột nhiên xuất hiện.

Công chúa, ngươi đang làm gì vậy.

Trần Húc đột nhiên xuất hiện khiến Mộ Dung Cửu giật nảy mình, làm cho nàng đánh rơi cả gói đồ vừa thu dọn xong xuống đất, vàng bạc châu báu bên trong rơi vãi khắp nơi.

Trần Húc vẻ mặt đầy hứng thú nhìn vàng bạc châu báu trên đất, nói: Công chúa, ý ngươi là sao.

Chẳng lẽ ngươi định thu dọn hành lý bỏ trốn sao.

Cần gì phải làm đến mức này, ta cũng không phải không cho ngươi đi, chỉ cần ngươi nói với ta một tiếng, ta có thể lập tức đưa ngươi về Đường Ti, cần gì phải lén lút bỏ trốn như bây giờ chứ.

Nha đầu thối này quả nhiên không ngoài dự liệu của ta, thật sự định bỏ trốn, gan cũng lớn thật.

Chơi trò ve sầu thoát xác à, ha ha, đâu có dễ như vậy.

Thật sự coi hoàng cung của ta là nơi muốn đến thì đến, muốn đi thì đi sao.

Cũng thật sự quá không coi Hoàng đế ta ra gì rồi.

Mộ Dung Cửu nhìn vàng bạc châu báu rơi vãi trên đất, nhất thời vô cùng lúng túng.

Hai người im lặng một lúc, Mộ Dung Cửu mới mở miệng biện giải: Hoàng thượng, chuyện này tuyệt đối không giống như ngài nghĩ đâu, ngài nhất định phải nghe ta giải thích, sự thật tuyệt đối không phải như ngài thấy, ta không có ý định bỏ trốn, sao ta có thể bỏ trốn được chứ.

Ngài đối với ta tốt như vậy, dù có đuổi ta đi ta cũng không đi, cho nên căn bản không thể nào bỏ trốn được, đúng không, ngài tuyệt đối đừng nghĩ nhiều quá, ta tuyệt đối sẽ không bỏ trốn.

Khốn kiếp, tên hôn quân này sớm không xuất hiện, muộn không

xuất hiện, lại cứ phải xuất hiện đúng lúc ta vừa thu dọn xong hành lý.

Có ý gì đây, cố ý phải không.

Chẳng lẽ hắn cố ý ở bên ngoài lén xem ta thu dọn đồ đạc.

Đợi ta thu dọn xong rồi mới xông vào bắt tại trận sao.

Khốn kiếp, tên hôn quân này tâm cơ quá sâu rồi.

Uổng công bản công chúa vừa rồi còn cảm thấy hắn đối xử tốt với mình, hóa ra chỉ là kỹ năng ngụy trang thôi sao.

Giờ phải làm sao đây.

Bây giờ phải giải thích thế nào.

Lời giải thích bịa đặt của mình, hắn có tin không.

Mặc kệ, dù sao chỉ cần nói lời giả mà như thật, thì đó chính là lời thật.

Dù sao tên hôn quân này cũng không thể làm gì mình được, chỉ cần mình không thừa nhận, chẳng lẽ hắn có thể giết mình sao.

Nghe Mộ Dung Cửu biện giải, Trần Húc cạn lời nhìn nàng.

Năng lực bịa chuyện của nha đầu thối này đúng là đã tiến bộ rất nhiều.

Sự thật đã bày ra trước mắt, vậy mà vẫn không thừa nhận.

Năng lực này đúng là không phải người thường có thể sánh được.

Trần Húc nghĩ thầm, cạn lời lắc đầu.

Công chúa, nếu không phải như ta thấy, vậy ngươi nói cho ta biết rốt cuộc là như thế nào.

Công chúa, chẳng lẽ ngươi không thừa nhận mình định bỏ trốn sao.

Đúng là quá không coi ta ra gì, chẳng lẽ ngươi không sợ nói dối trước mặt ta là phạm tội khi quân sao.

Kết quả, Mộ Dung Cửu đảo mắt một vòng, cười giải thích: Hoàng thượng à, chuyện này tuyệt đối không giống như ngài nghĩ đâu, dù sao mắt người ta sẽ lừa dối, cho nên những gì ngài thấy chắc chắn không phải là sự thật, ngài thấy ta đang thu dọn đồ đạc, không có nghĩa là ta định bỏ trốn, đúng không.

Trần Húc khẽ nhếch mép, không nói gì, lẳng lặng chờ đợi lời biện giải tiếp theo của nàng.

Chỉ nghe Mộ Dung Cửu nói tiếp: Hoàng thượng, ta thu dọn những thứ này chỉ là để sắp xếp lại thôi, đơn giản như vậy, tuyệt đối không có ý định bỏ trốn.

Ngài cũng thấy đó, lính canh nhiều như vậy, sao ta có thể trốn thoát được chứ.

Ta thu dọn những thứ này là để sắp xếp lại, dù sao lần trước ngài đã ban cho ta nhiều vàng bạc châu báu như vậy, nếu không sắp xếp cẩn thận, lỡ sau này tìm không thấy thì sao.

Dù sao ta cũng là một cô nương ngoan thích thu dọn đồ đạc.

Như vậy cũng không có gì sai, chẳng lẽ trong mắt ngài, thu dọn vàng bạc châu báu cũng là sai sao.

Nếu vậy thì quả thực có chút quá vô lý rồi.

Khốn kiếp, hy vọng lời biện giải gượng ép này của bản công chúa, tên hôn quân này có thể tin, nếu không thì chuyện này thật sự khiến ta mất mặt, lỡ hắn mượn cớ trả ta về Đường Ti thì phải làm sao.

Nếu ta thật sự bị trả về Đường Ti, ta sẽ mất hết thể diện, sau này làm sao ngẩng mặt lên nhìn người khác.

Làm sao đối diện với phụ hoàng.

Đối diện với lê dân bách tính của Đường Ti.

Như vậy, phụ hoàng nhất định sẽ thất vọng về ta, cho nên tuyệt đối không thể để hắn có cơ hội mượn cớ, ta tuyệt đối không thể bị trả về Đường Ti, đó là niềm kiêu hãnh cuối cùng của ta, ta nhất định phải ở trong cung này tạo dựng một mảnh trời riêng cho mình.

Dù không tạo dựng được một mảnh trời riêng cũng được, ta cũng tuyệt đối không thể bị trả về Đường Ti.

Trần Húc nghe lời biện giải của nàng, có chút lười biếng ngáp một cái, sau đó cười như không cười nhìn nàng.

Năng lực nói năng hồ đồ của nữ nhân này quả thực quá lợi hại, có thể nói chết thành sống, nói đen thành trắng, thật sự không thể dùng hai từ khâm phục để hình dung.

Thế là, Trần Húc cười cười, nói: Công chúa, ngươi thật sự coi ta là kẻ ngốc sao.

Chương 544

Ngươi nghĩ những lời của ngươi ta sẽ tin sao.

E là ngay cả ngươi cũng không tin đúng không.

Ta thấy gan ngươi càng lúc càng lớn rồi, chuyện như vậy cũng dám làm, định bỏ trốn sao.

Thật là vô lý.

Thật ra chỉ cần ngươi nói với ta một tiếng, ta cũng không phải không thả ngươi đi, vậy cần gì phải làm cho mọi chuyện khó coi như vậy, đúng không.

Hơn nữa bỏ qua việc ta là Hoàng đế, ta cũng là một người tài mạo hơn người, phong độ ngời ngời, xứng với ngươi cũng dư sức, đúng không.

Cho nên ngươi không cảm thấy làm vậy có hơi quá đáng sao.

Hơn nữa đừng quên mục đích hòa thân của ngươi.

Đừng tưởng ta không biết bàn tính trong đầu ngươi, ngươi không nghĩ rằng nếu ta trả ngươi về Đường Ti, ta có thể mượn cớ tiếp tục tấn công Đường Ti tộc sao.

Còn nếu ngươi bỏ trốn, có thể khiến Đường Ti tộc cho rằng đó là lỗi của ta, vậy ta cũng không có cớ để tiếp tục tấn công Đường Ti tộc.

Ta nói cho ngươi biết, đừng có mơ.

Dù thế nào, chỉ cần ngươi dám rời khỏi hoàng cung này nửa bước, ta sẽ đánh cho Đường Ti tộc không còn mảnh giáp.

Khiến ngươi trở thành tội nhân thiên cổ của Đường Ti tộc.

Cho nên ngươi có chắc muốn làm vậy không.

Nếu chắc chắn, ta bây giờ có thể không cản, để ngươi bình an rời khỏi đây, nhưng ngươi nên suy nghĩ kỹ trước khi hành động thì hơn.

Dù sao nếu phụ hoàng ngươi thất vọng về ngươi, ngươi cảm thấy có xứng đáng không.

E là ngươi sẽ sống cả đời trong bóng tối.

Cho nên nếu ngươi thật sự muốn rời khỏi đây, vậy thì mau chóng thu dọn vàng bạc châu báu trên đất rồi cút đi.

Yên tâm, không ai dám cản ngươi ra ngoài.

Nha đầu thối, ta lại muốn xem xem ngươi rốt cuộc có dám rời khỏi đây không.

Nghe những lời này, Mộ Dung Cửu sững sờ, đây chẳng phải là đang uy hiếp mình sao.

Bây giờ đã nói đến mức này, lại còn bảo mình đi.

Thật sự coi mình là kẻ ngốc sao.

Để mình trở thành tội nhân thiên cổ của Đường Ti tộc, mình không muốn.

Nếu vậy, ta thà bị trả về Đường Ti còn hơn.

Sắc mặt Mộ Dung Cửu lúc xanh lúc trắng, khiến Trần Húc nhìn mà buồn cười.

Để xem ta không dọa chết nha đầu thối nhà ngươi.

Nếu không dọa một phen, nha đầu thối này tuyệt đối sẽ không nhớ lâu.

Nếu lần này không cho ngươi biết sự nghiêm trọng của vấn đề, e là lần sau ngươi lại định bỏ trốn, thật sự coi hoàng cung của ta là nơi muốn đến thì đến, muốn đi thì đi sao.

Thế là, khi Mộ Dung Cửu chưa kịp mở miệng, Trần Húc lại nói tiếp: Ta khuyên ngươi mau dẹp mấy ý nghĩ nhỏ nhặt đó đi, tóm lại mau nói cho ta biết ngươi có đi không.

Cũng xin ngươi hãy suy nghĩ kỹ về hoàn cảnh hiện tại của mình, đừng để lúc đó lại hối hận, khóc lóc thảm thiết.

Có một chuyện ta phải nói cho ngươi biết, đó là chỉ cần ngươi dám rời khỏi đây nửa bước, kết cục của Đường Ti tộc, ta không thể đảm bảo, nghe rõ chưa.

Hơn nữa ta khuyên ngươi một câu, hãy suy nghĩ kỹ mục đích phụ hoàng ngươi phái ngươi đi hòa thân là gì.

Ngươi đồng ý hòa thân là vì cái gì.

Bây giờ chẳng lẽ đều không nghĩ đến nữa sao.

Không quan tâm đến phụ hoàng, cũng không quan tâm đến lê dân bách tính của Đường Ti tộc.

Đừng trách ta không nhắc nhở, đợi ngươi nghĩ rõ những chuyện này rồi hẵng trả lời ta có đi hay không.

Nghe những lời này, hai chân Mộ Dung Cửu mềm nhũn, trực tiếp ngồi phịch xuống đất.

Sau đó nàng quăng mạnh gói đồ trên đất, bắt đầu khóc lớn.

Vừa khóc vừa mắng: Tên hôn quân nhà ngươi có ai bắt nạt người khác như vậy không.

Đây gọi là thương lượng với ta sao.

Rõ ràng là đang uy hiếp ta.

Ngươi tưởng mình giỏi lắm sao.

Ỷ mình là Hoàng đế là có thể tùy tiện uy hiếp người khác sao.

Tên hôn quân nhà ngươi.

Chẳng lẽ bắt nạt ta sẽ khiến ngươi có cảm giác thỏa mãn sao.

Chuyện này rốt cuộc không phải đều là lỗi của ngươi sao, nếu không phải ngươi ép ta, ngươi nghĩ ta sẽ muốn bỏ trốn sao.

Tên hôn quân, lại dám uy hiếp bản công chúa, được rồi, bản công chúa quả thực bị dọa rồi.

Trần Húc khoanh tay trước ngực, có chút dở khóc dở cười nhìn Mộ Dung Cửu đang ngồi trên đất khóc lóc.

Nữ nhân này rốt cuộc bị sao vậy, cả người chỗ nào cũng là diễn.

Có thể đừng khóc được không.

Vừa khóc vừa mắng ta.

Chẳng lẽ ngươi tưởng khóc lóc mắng ta là xong chuyện sao.

Ngươi tưởng khóc lóc mắng ta, ta sẽ không tính toán với ngươi nữa sao.

Đúng là có chút quá vô lý rồi.

Mộ Dung Cửu khóc không ngừng, nước mắt nước mũi chảy ra, nàng dùng tay áo tùy tiện lau một cái, sau đó có chút phẫn hận nhìn Trần Húc.

Hôn quân, bản công chúa thấy ngươi giết bản công chúa đi, vì ta thật sự không thể chịu đựng được sự sỉ nhục và chế giễu của ngươi.

Trần Húc có chút cạn lời co giật khóe miệng mấy cái, ta rốt cuộc sỉ nhục ngươi lúc nào, lại chế giễu ngươi lúc nào, mỗi câu ta nói đều là sự thật, hóa ra trong tai ngươi, những lời thật của ta đều gọi là sỉ nhục và chế giễu sao.

Vậy thì thú vị thật.

Mộ Dung Cửu không ngừng nức nở, hy vọng Trần Húc có thể kéo nàng dậy an ủi, chỉ tiếc là nàng đã nghĩ nhiều, vì Trần Húc căn bản không thể nào đi an ủi một nữ nhân vô cớ gây sự như vậy.

Khóc một lúc, Mộ Dung Cửu cuối cùng cũng khóc mệt rồi, Trần Húc vẻ mặt đầy hứng thú nhìn nàng, cười nói: Công chúa, sao rồi, khóc mệt rồi à.

Có muốn ta rót cho ngươi một ly nước để nhuận giọng, rồi khóc tiếp không.

Dù sao ta thấy ngươi khóc to như vậy, chắc cổ họng khô khốc lắm rồi nhỉ.

Không sao, cần bao nhiêu nước ta đều rót cho ngươi, uống xong rồi khóc tiếp.

Lời của Trần Húc khiến Mộ Dung Cửu tức điên, phổi sắp nổ tung.

Nàng phắt một tiếng đứng dậy từ trên đất, chỉ vào mũi Trần Húc giận dữ nói: Ngươi là loại người gì vậy.

Thấy một mỹ thiếu nữ như hoa như ngọc ngồi trên đất khóc, không động lòng trắc ẩn thì thôi, lại còn bảo ta khóc tiếp, là có ý gì.

Khốn kiếp, khốn kiếp, khốn kiếp, tên hôn quân trước mắt này đúng là lòng dạ sắt đá, chẳng lẽ một chút lòng đồng tình cũng không có sao.

Chẳng trách có thể tùy tiện nói ra những lời uy hiếp người khác, vì hắn căn bản không biết viết ba chữ lòng đồng tình.

Thôi rồi, uổng công bản công chúa khóc cả nửa canh giờ.

Thật là phí nước mắt.

Chương 545

Trần Húc có chút lười biếng ngáp một cái, cười nói: Công chúa, sự kiên nhẫn của con người có giới hạn, nếu ngươi cứ tiếp tục vô cớ gây sự như vậy, vậy thì đừng trách ta không khách khí, dù sao ta cảm thấy mức độ chịu đựng của ta sắp đạt đến giới hạn rồi, nếu ngươi còn tiếp tục khiêu chiến giới hạn của ta, vậy ta không thể đảm bảo sẽ không lập tức xử lý ngươi ngay bây giờ.

Khoảng cách gần gũi, có lẽ ngươi sẽ biết ta lợi hại thế nào.

Dù sao đối với nha đầu thối như ngươi, có lúc dùng lời nói không thông, trực tiếp làm là được rồi.

Đợi đến lúc ngươi cầu xin tha thứ, có lẽ ngươi sẽ biết lần sau không thể mở miệng nói năng hồ đồ nữa.

Nếu không thì cứ luôn miệng nói bừa, không biết mình sai ở đâu.

Lời của Trần Húc khiến Mộ Dung Cửu giật mình, tên hôn quân này bây giờ nói vậy là có ý gì, chẳng lẽ lại đang uy hiếp ta, nói bây giờ lập tức xử lý ta, chẳng lẽ là chỉ chuyện đó sao.

Chóng mặt quá, tên hôn quân này sao lại hoang dâm vô độ như vậy.

Giữa ban ngày ban mặt mà làm chuyện đó, chẳng lẽ hắn không cảm thấy lúng túng sao.

Xin lỗi, dù ngươi không thấy lúng túng, ta cũng thấy lúng túng được không, đối với một tiểu cô nương chưa từng trải chuyện đời mà nói ra những lời như vậy, hắn cũng không biết ngượng mồm.

Dù sao trước khi cử hành hôn lễ, ta dù thế nào cũng không thể đồng ý.

Đúng lúc này, hạ nhân báo cáo Khởi bẩm Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương có việc gấp, xin mời ngài qua đó.

Thái giám vô cùng cung kính nói.

Trần Húc không biết Điêu Thuyền có chuyện gì, bèn hỏi: Hoàng hậu có nói là chuyện gì không.

Thái giám lắc đầu, nói: Hoàng thượng, Hoàng hậu trông vẻ mặt vô cùng lo lắng, nhưng không nói là chuyện gì, chỉ xin ngài mau qua đó.

Trần Húc gật đầu nói: Ừ, trẫm biết rồi, ngươi lui xuống trước đi.

Hoàng thượng Sau khi thái giám lui xuống, Mộ Dung Cửu kéo lấy tay áo của Trần Húc: Đừng đến chỗ Hoàng hậu, bản công chúa cũng muốn đi.

Trần Húc sững sờ, mới nói: Ngươi đi làm gì.

Dù sao Hoàng hậu vừa mới sinh hạ tiểu hoàng tử không lâu, ta không muốn để ngươi đến đó chọc nàng tức giận, mặc dù có thể ngươi sẽ bị Hoàng hậu dạy dỗ một trận cũng không chừng, dù sao cái miệng nói năng như vậy, ai cũng không thể chịu đựng được.

Nhưng dù sao ngươi cũng là nữ nhân của ta, cho nên ầm ĩ quá khó coi cũng không phải là chuyện tốt, hơn nữa bây giờ Hoàng hậu còn chưa biết đến sự tồn tại của ngươi, càng không biết cái miệng của ngươi đáng ghét đến mức nào, cho nên trước tiên đừng đến đó tìm mắng thì hơn.

Dù sao chọc giận Hoàng hậu, cũng sẽ khiến ngươi không yên thân, mặc kệ ngươi là ai.

Mộ Dung Cửu bĩu môi, nói: Sao, chẳng lẽ ta không thể đi sao.

Chẳng lẽ ta ngay cả quyền lợi đi thăm Hoàng hậu cũng không có sao.

Hơn nữa, Hoàng hậu đã sinh cho ngươi một đứa con trai, ta đến thăm con trai ngươi cũng không sao chứ.

Đúng rồi, con trai ngươi tên là gì.

Ngươi đã đặt tên cho con trai chưa.

Có muốn để bản công chúa học rộng tài cao này đặt cho con trai ngươi một cái tên không.

Hy vọng con trai ngươi sau này lớn lên, tuyệt đối đừng có giống ngươi làm một tên hôn quân thì tốt.

Hừ Trần Húc có chút buồn cười nhìn nàng, nói: Trần Bình Nhạc.

Về việc đặt tên, chuyện này không phiền đến ngươi.

Mộ Dung Cửu gật đầu: Bình Nhạc, cái tên này quả thực là một cái tên hay, bình an hỉ nhạc, viết tắt lại, thật không ngờ ngươi lại có thể đặt cho con trai một cái tên như vậy.

Sao, chẳng lẽ ta không thể đặt cho con trai ta một cái tên hay sao.

Nếu không ngươi nghĩ ta sẽ đặt cho con trai ta tên gì.

Trần Húc cảm thấy lời của nàng thật buồn cười, nói như thể hắn là người thế nào vậy, không thể đặt cho con trai tên là Bình Nhạc sao.

Mộ Dung Cửu lại lắc đầu nói: Dù sao nhìn ngươi giống một tên hôn quân, cũng không giống người sẽ đặt một cái tên dịu dàng như vậy.

Dù sao thì mặc kệ, Bình Nhạc thì Bình Nhạc vậy, bây giờ ngươi có thể đưa ta đến xem con trai ngươi, Bình Nhạc, được không.

Tiện thể xem luôn người vợ cả của ngươi, Hoàng hậu.

Hừ.

Hôm nay bản công chúa lại muốn xem xem Hoàng hậu Điêu

Thuyền của ngươi rốt cuộc có xinh đẹp như bản công chúa không.

Tiện thể đến để Hoàng hậu xem vẻ đẹp khuynh quốc khuynh thành của bản công chúa, để nàng biết rằng địa vị của nàng thực ra đang lung lay.

Bây giờ Hoàng hậu thì sao chứ, đều là nữ nhân đã sinh con, sau này lấy gì so sánh với bản công chúa.

Bản công chúa bây giờ đang ở độ tuổi thanh xuân, dung mạo khuynh quốc khuynh thành, bế nguyệt tu hoa, cho nên địa vị Hoàng hậu nhất định đang lung lay.

Thật ra, giữa nữ nhân và nữ nhân thường thích so sánh với nhau như vậy, đặc biệt là về phương diện dung mạo, lại càng thích so sánh.

Cho nên Mộ Dung Cửu bây giờ có ý nghĩ như vậy cũng là điều bình thường, dù sao trong lòng nàng cũng rõ ràng sự cạnh tranh trong hậu cung khốc liệt đến mức nào.

Trần Húc nhìn nàng một lúc lâu không nói nên lời, cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu.

Công chúa, ta thấy ngươi cả ngày không có việc gì làm, hay là tìm việc gì đó để làm đi.

Sắp xếp cho nàng một vài việc để làm, cũng tốt hơn là cả ngày suy nghĩ lung tung, miệng mồm nói năng bừa bãi.

Mộ Dung Cửu sững sờ, chớp chớp mắt hai cái rồi nói: Thật ra ta vẫn luôn có một ước mơ, chỉ là phụ hoàng ta kiên quyết phản đối, cho nên ước mơ đó cũng bị trì hoãn.

Nếu lần này có thể như ý nguyện của ta, vậy ta có thể nghiên cứu thật kỹ.

Trần Húc tuy có chút không tin Mộ Dung Cửu lại có ước mơ,

nhưng vẫn mở miệng hỏi: Công chúa, ngươi không phải đang đùa với ta chứ, ngươi có thể có ước mơ sao.

Vậy nói xem, ngươi có ước mơ gì.

Để ta nghe xem tính khả thi của ước mơ này, nếu ta cảm thấy thú vị, ta có thể giúp một tay.

Nếu ước mơ của ngươi không có ý nghĩa, vậy ta sẽ đưa ngươi đến ngự thiện phòng để học nấu ăn.

Nha đầu thối này lại có thể có ước mơ.

Thật sự có chút khiến người ta kinh ngạc.

Kết quả, Mộ Dung Cửu thở dài một hơi, sau đó ngồi xuống ghế nói: Ngài không biết đó thôi, ta từ nhỏ đến lớn đều muốn trở thành một nhà phát minh.

Chỉ tiếc là phụ hoàng ta nói ta cả ngày không lo chính sự, cứ bắt ta học những thứ nữ công gia chánh.

Thế là, chuyện này cứ bị trì hoãn mãi, nhưng ta vẫn luôn không quên ước mơ phát minh của mình.

Nếu lúc đó phụ hoàng không phản đối mình phát minh, có lẽ bây giờ mình đã là một nhà phát minh lớn rồi.

Ai, thật đáng tiếc, phụ hoàng tuy cưng chiều yêu thương ta, nhưng về phương diện này thật sự không để ta tự quyết.

Nếu không phải vừa rồi tên hôn quân này hỏi ta muốn làm gì, thật sự ta cũng đã quên mất chuyện mình từ nhỏ đến lớn thích phát minh.

Trần Húc tuy có chút cạn lời, nhưng cảm thấy ý nghĩ của Mộ Dung Cửu quả thực có chút quá tiên tiến.

Thích phát minh.

Nói trắng ra không phải là muốn làm nhà khoa học sao.

Thật không ngờ, nha đầu thối này lại có ước mơ vĩ đại như vậy.

Thật sự có chút khiến người ta kinh ngạc.

Thế là, Trần Húc hỏi: Vậy ngươi đã phát minh ra thứ gì chưa.

Sao lại đột nhiên có hứng thú với phát minh.

Không phải chỉ là khoác lác thôi chứ.

Dù sao cái miệng của nha đầu thối này cũng rất giỏi khoác lác.

Mộ Dung Cửu đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn một lúc lâu mới chỉ vào con chim bên ngoài nói: Nhìn con chim nhỏ bên ngoài kia bay lượn tự do tự tại, lúc ta còn nhỏ, ta nghĩ nếu mình cũng có thể mọc một đôi cánh, tự do tự tại bay lượn trên trời thì tốt biết bao.

Sau đó ta nói ý nghĩ này với phụ hoàng, phụ hoàng nói ta có chút quá viển vông, dù sao người là người, chim là chim, nếu người cũng biết bay như chim, vậy chẳng phải thành người chim sao.

Sau đó lớn hơn một chút, ta học được cách thả diều, lúc đó ta nghĩ nếu người cũng có thể mặc một bộ quần áo giống như diều, chẳng phải cũng có thể bay lượn trên bầu trời sao.

Sau đó ta lại nói ý nghĩ này với phụ hoàng, lần này phụ hoàng không nói ta quá viển vông, mà trách ta quá không lo chính sự.

Bởi vì khi bản công chúa năm tuổi, phụ hoàng đã sắp xếp thầy giáo đến dạy học cho ta, cho nên mỗi lần ta nói những ý nghĩ mới lạ với phụ hoàng, phụ hoàng đều nói ta không lo chính sự, hy vọng ta có thể học hành cho tốt.

Cuối cùng ta chỉ có thể mỗi ngày hoàn thành bài tập thầy giáo giao, sau đó mới bắt đầu tiến hành nghiên cứu phát minh của mình.

Ta nhớ có một lần ta làm một con diều siêu lớn, loại có thể để

người ta đeo trên lưng, ta đem con diều lớn đó cho phụ hoàng xem, nói với phụ hoàng rằng ta chỉ cần đeo nó nhảy từ vách núi xuống là có thể bay được.

Nhưng ngươi biết không.

Phụ hoàng nghe ý nghĩ này của ta xong, trực tiếp ra lệnh cho người ta đập nát con diều đó, sau đó cấm túc ta ba ngày ba đêm.

Ngài nói với ta đừng có cả ngày làm những thứ linh tinh, nếu ta thật sự đeo con diều lớn đó nhảy xuống vách núi, người sẽ chết, sao có thể bay được, dù sao cũng không phải người chim, bay cái gì mà bay.

Tóm lại, từ sau lần đó phụ hoàng tuyệt đối cấm ta tiến hành những nghiên cứu linh tinh như vậy nữa.